

BIBLIJA

SVETO PISMO **Staroga i Novoga zavjeta**

Preveo, Ivan Ev. Šarić
Rev. Đuro Martinjak

1998

Sadržaj

<u>Postanak</u>	1
<u>Izlazak</u>	106
<u>Levitski zakonik</u>	190
<u>Brojevi</u>	248
<u>Ponovljeni zakon</u>	330
<u>Josua</u>	398
<u>Suci</u>	443
<u>Ruta</u>	492
<u>1 Samuelova</u>	500
<u>2 Samuelova</u>	563
<u>1 Kraljevima</u>	617
<u>2 Kraljevima</u>	679
<u>1 Ljetopisa</u>	739
<u>2 Ljetopisa</u>	793
<u>Ezra</u>	860

Sadržaj

<u>Nehemija</u>	879
<u>Estera</u>	906
<u>Job</u>	921
<u>Psalmi</u>	1000
<u>Izreke</u>	1193
<u>Propovjednik</u>	1263
<u>Izaija</u>	1292
<u>Jeremija</u>	1388
<u>Tuzaljke</u>	1495
<u>Ezekiel</u>	1508
<u>Daniel</u>	1600
<u>Hosea</u>	1630
<u>Joel</u>	1644
<u>Amos</u>	1652
<u>Obadija</u>	1663

Sadržaj

<u>Jona</u>	1665
<u>Mihej</u>	1669
<u>Nahum</u>	1677
<u>Habakuk</u>	1682
<u>Sefanija</u>	1688
<u>Hagaj</u>	1694
<u>Zaharija</u>	1697
<u>Malahija</u>	1713
<u>Matej</u>	1718
<u>Marko</u>	1781
<u>Luka</u>	1822
<u>Ivan</u>	1888
<u>Djela apostolska</u>	1941
<u>Rimljanima</u>	2001
<u>1 Korincanima</u>	2025

Sadržaj

<u>2 Korincanima</u>	2048
<u>Galacanima</u>	2063
<u>Efezanima</u>	2071
<u>Filipljanima</u>	2079
<u>Kolosanima</u>	2085
<u>1 Solunjanima</u>	2091
<u>2 Solunjanima</u>	2097
<u>1 Timoteju</u>	2100
<u>2 Timoteju</u>	2107
<u>Titu</u>	2112
<u>Filemonu</u>	2116
<u>Hebrejima</u>	2118
<u>Jakovljeva</u>	2136
<u>1 Petrova</u>	2142
<u>2 Petrova</u>	2148

Sadržaj

<u>1 Ivanova</u>	2153
<u>2 Ivanova</u>	2160
<u>3 Ivanova</u>	2161
<u>Judina</u>	2163
<u>Otkrivenje</u>	2165

Postanak

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#), [43](#), [44](#), [45](#), [46](#), [47](#), [48](#), [49](#), [50](#)

Postanak – 1 glava

¹U početku stvori Bog nebo i zemlju.

²Zemlja je bila još pusta i prazna. Tama je ležala nad bezdanom. Duh je Božji lebdio nad vodama.

³Tada reče Bog: "Neka bude svjetlost!" I postade svjetlost. ⁴I vidje Bog, da je svjetlost bila dobra. Tako rastavi Bog svjetlost od tame. ⁵Svjetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć, postade večer, i postade jutro – prvi dan.

⁶Tada reče Bog: "Neka bude svod posred voda, i neka rastavi vode od voda!" ⁷Tako stvori Bog svod i rastavi vode pod svodom od onih nad svodom. I tako se dogodi. ⁸Svod nazva Bog nebo. I postade večer, i postade jutro – drugi dan.

⁹Tada reče Bog: "Voda pod nebom neka se skupi na jednom mjestu, i kopno neka se pokaže!" I tako se dogodi. ¹⁰Kopno nazva Bog zemlja, skupljenu vodu nazva more. I vidje Bog, da je bilo dobro.

¹¹Tada reče Bog: "Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi sjeme, i plodonošno drveće, što rodi plodove po vrsti svojoj, plodove, što u sebi samima svoje sjeme nose na zemlji!" I tako se dogodi.

¹²Zemlja pusti iz sebe svakovrsno zeleno bilje, što nosi sjeme, i drveće,

što rodi svakovrsne plodove, u kojima je sjeme. I vidje Bog, da je bilo dobro.

¹³I postade večer, i postade jutro – treći dan.

¹⁴Tada reče Bog: "Neka budu svjetlila nebeska na svodu, da rastavljaju dan od noći, kao znakovi neka ona služe i pokazuju vremena, dane i godine. ¹⁵Neka svijetle na svodu nebeskom, da rasvjetljaju zemlju!" I tako se dogodi. ¹⁶Bog stvori dva velika svjetlila nebeska, veće, da vlada danom, i manje, da vlada noću, uz to još zvijezde. ¹⁷Bog ih postavi na svod, da rasvjetljaju zemlju, ¹⁸Da vladaju danom i noću, te rastavljaju svjetlost od tame. I vidje Bog, da je bilo dobro.

¹⁹I postade večer, i postade jutro – četvrti dan.

²⁰Tada reče Bog: "Neka vrvi voda posvuda od živih bića, i ptice neka lete iznad zemlje svodom nebeskom!" ²¹Tako stvori Bog velike morske nemani i sva živa bića, što se miču, od kojih vrvi voda, po vrstama njihovim, i sve ptice krilate u vrstama njihovim. I vidje Bog, da je bilo dobro. ²²Bog ih blagoslovi riječima: "Rađajte se i množite se! Napunite vode u morima! I ptice neka se množe i napune zemlju."

²³I postade večer, i postade jutro – peti dan.

²⁴Tada reče Bog: "Neka zemlja proizvede živa bića svake vrste: stoku, životinje, što gmižu, i zvijeri zemaljske, sve po vrsti njihovoj!" I tako se dogodi. ²⁵Tako stvori Bog zvijeri zemaljske po vrsti njihovoj, stoku po vrsti njezinoj i sve, što gmiže na zemlji, po vrsti njihovoj. I vidje Bog, da je bilo dobro.

²⁶Tada reče Bog: "Načinimo čovjeka na sliku i priliku svoju! Neka on vlada nad ribama morskim, nad pticama nebeskim, nad stokom, nad svim zvijerima zemaljskim i nad svim, što gmiže po zemlji!"

²⁷Tako stvori Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih. ²⁸I Bog ih blagoslovi, i reče im Bog: "Rađajte se i množite se, napunite zemlju i podvrgnite je sebi! Vladajte nad ribama morskim, nad pticama nebeskim i nad svakim živim bićem, što se miče na zemlji!"

²⁹I Bog reče: "Eto, predajem vam sve na svoj zemlji bilje, što nosi sjeme, i sve drveće s plodovima, u kojima je sjeme; neka vam bude za hranu! ³⁰Sve zeleno bilje dajem za hranu svima zvijerima zemaljskim, svima pticama nebeskim i svemu, što se miče na zemlji i ima život u sebi." I tako se dogodi.

³¹Kad vidje Bog sve, što je bio učinio, nađe to za veoma dobro. I postade večer, i postade jutro – šesti dan.

Postanak – 2 glava

¹Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova.

²Sedmi dan bio je dovršio Bog djelo svoje, što ga stvori. On počinu sedmi dan od svega djela svojega, što ga je bio stvorio. ³I blagoslovi Bog sedmi dan i proglasi ga svetim, jer taj dan počinu od svega djela svojega, što ga je bio stvorio i učinio.

⁴To je opis postanja neba i zemlje, kad su bili stvoreni. U vrijeme, kad Gospod Bog stvori zemlju i nebo, ⁵Nije još bilo na zemlji nikakva grmlja poljskoga, i na poljima nije još raslo nikakvo bilje, jer Gospod Bog nije još pustio dažda na zemlju i nije još bilo ljudi, da obrađuju zemlju. ⁶No dizala se je magla iz zemlje i natapala je svu površinu tla.

⁷Tada načini Gospod Bog čovjeka (Adama) od praha zemaljskoga i udahnu mu u lice duh života. Tako postade čovjek živo biće.

⁸Tada zasadi Gospod Bog daleko na istoku vrt u Edenu i stavi tamo

čovjeka, kojega je bio načinio. ⁹I dade Gospod Bog, te niče iz zemlje svakojako drveće, ugodno za pogled i dobro za jelo, i drvo života usred vrta i drvo spoznanja dobra i zla.

¹⁰Od Edena dolazila je rijeka, da natapa vrt, i ona se kod izlaza iz njega dijelila u četiri otoke. ¹¹Prva se zove Pišon, koja teče pokraj cijele zemlje Havile, gdje ima zlata. ¹²Zlato je ove zemlje izvrsno; a tamo ima i bdelija i oniksa kamena. ¹³Druga se rijeka zove Gihon, koja teče pokraj cijele zemlje Kuš. ¹⁴Treća se rijeka zove Tigris, koja teče istočno od Asirije. Četvrta je rijeka Eufrat.

¹⁵Uze dakle Gospod Bog čovjeka i stavi ga u vrt edenski, da ga obrađuje i goji.

¹⁶A dade Gospod Bog čovjeku ovu zapovijed: "Sa svakoga drveta u vrtu smiješ jesti; ¹⁷Samo s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer čim bi jeo s njega, morao bi umrijeti."

¹⁸Tada reče Gospod Bog: "Nije dobro čovjeku, da je sam. Načinit ću mu pomoćnicu, koja mu pristaje."

¹⁹I dovede Gospod Bog sve životinje zemaljske i sve ptice nebeske, što ih bio načinio od zemlje, pred Adama, da vidi, kako će ih nazvati. Kako Adam nazove živa bića, onako će se zvati. ²⁰Adam nadjenu dakle imena svoj stoci i pticama nebeskim i svima životinjama zemaljskim; ali se Adamu ne nađe među njima pomoćnica, koja bi mu pristajala.

²¹Zato Gospod Bog pusti dubok san na Adama, i dok je on spavao, uze mu jedno rebro i ispuni mjesto opet mesom. ²²Gospod Bog načini ženu od rebra, što ga je bio uzeo čovjeku, i dovede je k čovjeku.

²³Tada Adam reče: "Ta je napokon kost od kostiju mojih i meso od mesa mojega. Ona će se zvati žena, jer je uzeta od čovjeka."

²⁴Zato ostavlja muž oca i mater i prijanja za ženu svoju, i budu jedno tijelo.

²⁵Oboje, Adam i žena njegova, bili su goli, pa ipak se nijesu stidjeli jedan od drugoga.

Postanak – 3 glava

¹Zmija je bila lukavija od svih životinja zemaljskih, što ih je bio učinio Gospod Bog. Ona reče ženi: "Je li doista rekao Bog: 'Ne smijete jesti ni s kojeg drveta u vrtu?'"

²Žena odgovori zmiji: "Od plodova drveća u vrtu smijemo jesti. ³Samo od plodova drveta, što stoji usred vrta, zapovjedio je Bog: 'Od toga ne smijete jesti, pa ni dotaknuti ga, inače morate umrijeti.' "

⁴Zmija reče ženi: "Nikako nećete umrijeti, ⁵Dapače zna Bog, da će vam se otvoriti oči, čim budete jeli s njega, i da ćete postati kao Bog, kad spoznate, što je dobro i zlo."

⁶Sada istom vidje žena, kako je plod drveta dobar za jelo i ugodan za pogled, i kako je plod drveta poželjan, jer daje spoznanje. I ona uze od njegova ploda i jede; i mužu svojemu, koji je bio uz nju, dade od njega, i on isto jede. ⁷Tada se obadvima otvoriše oči, i oni opaziše, da su bili goli. Zato spletoše lišće smokvino i načiniše sebi od njega pregače.

⁸A kad začuše sušanj koraka Gospoda Boga, koji je hodio po vrtu za dnevnog vjetrića, skrivaju se oni, Adam i žena njegova, pred Gospodom Bogom među grmenjem u vrtu.

⁹A Gospod Bog viknu Adama i upita ga: "Gdje si?"

¹⁰On odgovori: "Kad začuh sušanj koraka tvojih u vrtu, uplaših se, jer

sam gol, pa sam se skrio."

¹¹Tada upita on: "Tko ti je rekao, da si gol? Da nijesi možda jeo s drveta, s kojega ti zabranih jesti?"

¹²Adam odgovori: "Žena, koju si mi dao da bude uz mene, ona mi dade s drveta, i jedoh."

¹³I Gospod Bog upita ženu: "Zašto si to učinila?" Žena odgovori: "Zmija me zavede; zato sam jela."

¹⁴Tada reče Gospod Bog zmiji: "Jer si to učinila, da si prokleta među svom stokom i svima životinjama zemaljskim! Na truhu ćeš svojemu puzati i prah ćeš jesti sve dane života svojega! ¹⁵Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. On će ti satrti glavu; a ti ćeš ga raniti na peti."

¹⁶Ženi reče: "Mnoge ću ti muke umnožiti, kad zatrudniš. U bolovima ćeš rađati djecu, a ipak ćeš žudjeti muža svojega, koji će ti biti gospodar."

¹⁷Adamu reče: "Jer si popustio molbi žene svoje i jeo s drveta, za koje sam ti zapovjedio: 'Ne smiješ jesti s njega', to neka je prokleta zemlja zbog tebe; s mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega.

¹⁸Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti zelje poljsko. ¹⁹U znoju ćeš lica svojega jesti kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet, jer prah si i u prah se vraćaš."

²⁰Adam nadjenu ženi svojoj ime Eva; jer postade mati svima živima.

²¹A načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože i obuće ih u njih.

²²Tada reče Gospod Bog: "Eto, čovjek sad postade kao jedan od nas,

tako da spozna je, što je dobro i zlo. Da sada samo on ne pruži ruku svoju i također ne uzme s drveta života i jede i vječno živi!" ²³Zato ga progna Gospod Bog iz vrta edenskog, da obrađuje zemlju, od koje je bio uzet.

²⁴I kad je bio prognao Adama, postavi istočno od vrta edenskog kerubine s mačem ognjenim, iz kojega se vijao plamen, da čuvaju put k drvetu života.

Postanak – 4 glava

¹Adam spoznade Evu, ženu svoju, a ona zatrudnje i rodi Kaina, pa reče: "Dobih čovjeka s pomoću Gospoda." ²Nato dobi još jednog sina, brata njegova Abela; Abel postade pastir, Kain ratar.

³I poslije nekog vremena dogodi se, da Kain prinese Gospodu žrtvu od plodova poljskih. ⁴I Abel žrtvova od prvina stada svojega, i to komade sala. Gospod pogleda milostivo na Abela i žrtvu njegovu, ⁵A na Kaina i žrtvu njegovu ne pogleda. Tada se Kain rasrdi veoma i gledao je preda se mrko.

⁶A Gospod upita Kaina: "Zašto si srdit i gledaš preda se tako mrko?"

⁷Jer ako pravo radiš, smiješ slobodno dignuti pogled? Ako li krivo radiš, ne vreba li tada pred vratima grijeh, kojega poželjenje upravljeno je k tebi, ali mu ti moraš gospodar biti?"

⁸I jednoga dana, kad se je Kain sa svojim bratom Abelom, dok su bili na polju, nešto sporečkao, skoči Kain na brata svojega Abela i ubi ga.

⁹Tada upita Gospod Kaina: "Gdje ti je brat Abel?" On odgovori: "Ne znam; zar sam ja čuvar brata svojega?"

¹⁰Tada reče Gospodin: "Što si učinio? Glasno viče sa zemlje k meni krv brata tvojega. ¹¹I zato da si proklet, progna od domaćeg tla, što je

otvorilo usta svoja, da popije iz ruke tvoje krv brata tvojega. ¹²Kad zemlju obradiš, neka ti više ne daje uroda; lutat ćeš i bježat ćeš po zemlji."

¹³A Kain se potuži Gospodu: "Prevelika je kazna moja, a da bih je mogao snositi. ¹⁴Eto, izgoniš me eto danas iz dobre zemlje; moram se kriti pred tobom, moram lutati i bježati po zemlji; tko god me susretne, ubit će me."

¹⁵Tada mu Gospod reče: "Ne! Nego tko god ubije Kaina, bit će sedam puta osvećen." I Gospod načini Kainu znamen, da ga ne ubije nitko, koji ga susretne.

¹⁶Kain ode nato ispred lica Gospodnjega i nastani se u zemlji Nod istočno od Edena.

¹⁷Kain spoznade ženu svoju, ona zatrudnje i rodi Enoka. Kad ovaj, sazida grad, prozva grad po imenu sina svojega Enok.

¹⁸Enoku se rodi Irad. Iradu se rodi Mehujael, Mehujaelu se rodi Metušael, Metušaelu se rodi Lamek.

¹⁹Lamek uze sebi dvije žene. Jedna se zvala Ada, druga Sila.

²⁰Ada rodi Jabala, koji je bio pradjed onima, što stanuju pod šatorima i goje stoku.

²¹Brat se njegov zvao Jubal, koji je bio pradjed svima gudačima i sviračima.

²²A Sila rodi Tubal–Kaina kovača, koji je pravio svakovrsno posuđe od mjedi i gvožđa. Sestra Tubal–Kainova bila je Naama.

²³Lamek reče ženama svojim: "Ada i Sila, čujte govor moj; žene

Lamekove, poslušajte riječ moju: Ubio sam čovjeka koji me ranio i momka koji me udario.

²⁴Ako će Kain biti sedam puta osvećen, Lamek će biti sedamdeset i sedam puta." ²⁵Kad je Adam opet bio spoznao ženu svoju, i ona rodi sina, kojega nazva Set. Reče ona: "Bog mi dade drugoga sina na mjesto Abela, kojega ubi Kain." ²⁶I Setu se rodi sin i on ga nazva Enoš. Tada se počelo prizivati ime Gospodnje.

Postanak – 5 glava

¹Ovo je popis potomaka Adamovih. Kad Bog stvori čovjeka, stvori ga na priliku Božju. ²Kao muško i žensko stvori ih, blagoslovi ih i dade im ime čovjek, kad su bili stvoreni.

³I poživje Adam sto i trideset godina i rodi mu se sin, koji mu je bio po obličju sličan, i nazva ga Set. ⁴A rodivši mu se Set poživje Adam osam stotina godina, te mu se rode drugi sinovi i kćeri. ⁵Tako poživje Adam svega devet stotina i trideset godina; i umrije.

⁶A Set poživje sto i pet godina i rodi mu se Enoš. ⁷A rodivši mu se Enoš poživje Set još osam stotina i sedam godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ⁸Tako poživje Set svega devet stotina i dvanaest godina; i umrije.

⁹A Enoš poživje devedeset godina i rodi mu se Kenan. ¹⁰A rodivši mu se Kenan poživje Enoš još osam stotina i petnaest godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ¹¹Tako poživje Enoš svega devet stotina i pet godina; i umrije.

¹²A Kenan poživje sedamdeset godina i rodi mu se Mahalalel. ¹³A rodivši mu se Mahalalel poživje Kenan još osam stotina i četrdeset godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ¹⁴Tako poživje Kenan u svega devet stotina i deset godina; i umrije.

¹⁵A Mahalalel poživje šezdeset i pet godina i rodi mu se Jared. ¹⁶A rodivši mu se Jared poživje Mahalalel još osam stotina i trideset godina, te mu se rode sinovi i kćeri, ¹⁷Tako poživje Mahalalel svega osam stotina i devedeset i pet godina; i umrije.

¹⁸A Jared poživje sto i šezdeset i dvije godine i rodi mu se Henok. ¹⁹A rodivši mu se Henok poživje Jared još osam stotina godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ²⁰Tako poživje Jared svega devet stotina i šezdeset i dvije godine; i umrije.

²¹A Henok poživje šezdeset i pet godina i rodi mu se Metuselah. ²²A rodivši mu se Metuselah poživje Henok hoteći s Bogom još trista godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ²³Tako poživje Henok svega trista i šezdeset i pet godina.

²⁴I hoteći Henok jednako s Bogom, nestade ga jednoga dana, jer ga uze Bog.

²⁵A Metuselah poživje sto i osamdeset i sedam godina i rodi mu se Lamek. ²⁶A rodivši mu se Lamek poživje Metuselah još sedam stotina i osamdeset i dvije godine, te mu se rode sinovi i kćeri. ²⁷Tako poživje Metuselah svega devet stotina i šezdeset i devet godina; i umrije.

²⁸A Lamek poživje sto i osamdeset i dvije godine i rodi mu se sin, ²⁹Kojemu nadjenu ime Noa, pa reče: "Ovaj će nas tješiti u teškom poslu naših ruku na polju, što ga je prokleo Gospod." ³⁰A rodivši mu se Noa poživje Lamek još pet stotina i devedeset i pet godina, te mu se rode sinovi i kćeri. ³¹Tako poživje Lamek svega sedam stotina i sedamdeset i sedam godina; i umrije.

³²A Noa, kad mu je bilo pet stotina godina, rodi mu se Šem, Ham i Jafet.

Postanak – 6 glava

¹A kad se ljudi počеше množiti na zemlji i kćeri im se rodiše, ²Vidješe sinovi Božji, da su bile lijepe kćeri čovječje, i uzimali ih sebi za žene, koliko ih htjedoše.

³Tada reče Gospod: "Duh moj neće više dugo ostati u ljudima; jer nijesu više ništa drugo nego meso, a trajanje života njihova neka bude još samo sto i dvadeset godina."

⁴Onda, kada su se sinovi Božji ženili kćerima čovječjim, pa i kasnije još, i ove im rađale djecu, živjeli su divovi na zemlji, gorostasi davnine, preslavni junaci.

⁵Kad Gospod vidje, da je pokvarenost ljudi na zemlji bila velika i da je sve mišljenje i htijenje srca njihova svejednako išlo samo na zlo.

⁶Pokaja se Gospod, da je bio načinio ljude na zemlji, i bio je duboko ožalošćen. ⁷I reče Gospod: "I zbrisat ću s lica zemlje, čovjeka i zvijeri, gmizavce i ptice u zraku, jer se kajem, što sam ih načinio."

⁸Samo Noa nađe milost u očima Gospodnjim.

⁹Ovo je potomstvo Noino: Noa je bio čovjek pobožan i bez prijekora u svojem naraštaju; Noa je živio po zapovijedi Božjoj. ¹⁰Tri sina imao je Noa: Šema, Hama i Jafeta.

¹¹Tada je bila zemlja pokvarena pred Bogom i puna zločina. ¹²I kad Bog vidje, kako je zemlja bila veoma pokvarena, jer je sve čovječanstvo u svojem djelovanju bilo pošlo po zlu na zemlji.

¹³Tada reče Bog Noi: "Odlučio sam, kraj svima živim stvorenjima dolazi pred mene; jer je zemlja puna zločina, i što ih čine; i evo, uništit ću ih zajedno sa zemljom. ¹⁴Napravi sebi (plovni) kovčeg od drveta gofera; načini pregratke u kovčegu i zasmoli ga iznutra i izvana smolom!

¹⁵Ovako ćeš ga napraviti: trista lakata neka bude duljina kovčegu, pedeset lakata širina njegova i trideset lakata visina njegova! ¹⁶Napravi na kovčegu otvor a svjetlost i lakat mu odmjeri visine odozgor naokolo; stavi onda vrata kovčegu sa strane i načini u njemu donji, srednji i gornji kat! ¹⁷Jer evo: pustit ću potop na zemlju, da istrijebim sva bića pod nebom, što imaju u sebi dah života; sve, što živi na zemlji neka izgine! ¹⁸S tobom ipak hoću sklopiti zavjet; u kovčeg ući ćeš ti i s tobom sinovi tvoji, žena tvoja i žene sinova tvojih. ¹⁹Od svih živih bića uzet ćeš u kovčeg po dvoje, da ih sa sobom uzdržiš na životu; po jedno muško i jedno žensko neka bude! ²⁰Od svake vrste ptica, stoke i od živina, što gmižu po zemlji, neka uđe s tobom po dvoje, da ostanu na životu. ²¹Priskrbi sebi i sve, što treba za hranu, i spremi to kod sebe, da bude hrane tebi i njima!"

²²I Noa izvede sve onako, kako mu je bio zapovjedio Bog.

Postanak – 7 glava

¹Jednoga dana reče Gospod Noi: "Uđi u kovčeg s cijelom obitelji svojom; jer tebe samo nađoh pravedna pred sobom u svemu naraštaju ovom! ²Od svih životinja čistih uzmi k sebi po sedmero, muško i žensko, a od životinja nečistih po dvoje, muško i žensko. ³I od ptica nebeskih po sedmero, muško i žensko, da se kasnije mognu rasploditi na zemlji! ⁴Jer već do sedam dana pustit ću dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći i istrijebit ću sa zemlje sva bića, što sam ih stvorio."

⁵Noa učini sve onako, kako mu je bio zapovjedio Gospod.

⁶Noa je imao šest stotina godina, kad dođe potop na zemlju. ⁷Sa svojim sinovima, svojom ženom i ženama svojih sinova uđe Noa u kovčeg pred vodama potopa. ⁸Od životinja čistih i nečistih, od ptica i od svega, što gmiže po zemlji. ⁹Uđe k Noi u kovčeg po dvoje, muško i žensko, kao što je bio Bog zapovjedio Noi.

¹⁰Nakon sedam dana prodriješe vode potopa na zemlju.

¹¹U godini šeststotoj života Noina, sedamnaesti dan drugoga mjeseca, taj dan prodriješe svi izvori velikog bezdana, i otvoriše se ustave nebeske. ¹²Dažd je padao na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći.

¹³Upravo taj dan uđoše u kovčeg Noa i sinovi njegovi Šem, Ham i Jafet, i s njima žena Noina i tri žene sinova njegovih. ¹⁴Oni i sve vrste zvijeri, stoke i životinja, što gmižu po zemlji, i sve vrste ptica, sve, što je imalo krila i perje. ¹⁵Uđoše k Noi u kovčeg, po dvoje od svih živih bića. ¹⁶Uvijek muško i žensko od svih bića uđe, kao što mu je bio zapovjedio Bog; onda Gospod zatvori za njim.

¹⁷Nato se izli potop na zemlju za četrdeset dana. Voda naraste i podiže se kovčeg, tako da je plovio nad zemljom. ¹⁸Sve više nabuja voda i diže se visoko nad zemlju, a kovčeg je plovio na vodi. ¹⁹Do tako silne visine nabuja voda na zemlji, da su bila pokrivena sva visoka brda pod cijelim nebom. ²⁰Voda se pope petnaest lakata visoko iznad brda, tako da su ona bila poplavljena.

²¹Tada pogiboše sva bića, što su se micala na zemlji, ptice, stoka, zvijeri i sve, što gmiže po zemlji, a i svi ljudi. ²²Sve, što je imalo u sebi dah života, sve, što je živjelo na suhu, pomrije. ²³Tako istrijebi on sva bića, što su živjela na zemlji, čovjeka, stoku, što god gmiže i ptice nebeske; sve je bilo istrijebljeno sa zemlje. Ostade samo Noa i što je bilo s njim u kovčegu.

²⁴Voda se je penjala još sto i pedeset dana dalje na zemlji.

Postanak – 8 glava

¹Tada se Bog spomenu Noe i svih zvijeri i sve stoke, što su bili s njim u kovčegu, pa pusti Bog da puhne vjetar na zemlju, tako da je voda opadala. ²Zatvoriše se izvori bezdana i ustave nebeske, i dad s neba

prestade. ³Voda je pomalo otjecala sa zemlje, i nakon sto i pedeset dana opade voda.

⁴Sedamnaesti dan sedmoga mjeseca ustavi se kovčeg na gori araratskoj. ⁵Voda je onda dalje opadala do desetoga mjeseca. Prvi dan desetoga mjeseca pokazaše se vrhovi.

⁶Kad prođe četrdeset dana, otvori Noa prozor kovčega, što ga je bio načinio, ⁷i ispusti gavrana, koji je lijetao tamo i ovamo, dok ne presahnu voda na zemlji. ⁸Tada ispusti golubicu, da vidi, je li voda otekla sa zemlje. ⁹Ali golubica ne nađe mjesta, gdje bi stala noga njezina, pa se vrati k njemu u kovčeg; jer je voda još pokrivala svu površinu zemlje. On pruži ruku svoju, uhvati je i uze k sebi u kovčeg.

¹⁰Onda počeka još sedam daljnih dana, pa opet ispusti golubicu iz kovčega. ¹¹Golubica se vrati k njemu istom pred večer; i gle, ona je imala u kljunu zelen list maslinov; tada spozna Noa, da su vode otekle sa zemlje.

¹²Ipak počeka još sedam daljnih dana, pa opet ispusti golubicu; ali se ona više ne vrati k njemu.

¹³Šest stotina prve godine, prvi dan prvoga mjeseca usahnuše vode na zemlji; tada Noa otkri krov na kovčegu i pogleda, i vidje da se je površina zemlje počela sušiti. ¹⁴I dvadeset i sedmi dan drugoga mjeseca bila je zemlja suha.

¹⁵Tada reče Bog Noi: ¹⁶"Izađi iz kovčega ti i s tobom žena tvoja, sinovi tvoji i žene sinova tvojih! ¹⁷Sa sobom uzmi sve razne vrste životinja, što su s tobom: ptice, stoku i sve, što gmiže po zemlji, da se slobodno kreću po zemlji, da se rasplode i razmnože na zemlji!"

¹⁸I tako izađe Noa is njim sinovi njegovi, njegova žena i žene sinova njegovih. ¹⁹Sve zvijeri, sve sitne životinje i sve ptice, sve, što se samo

miče na zemlji, po vrstama svojim, izađe iz kovčega.

²⁰Tada Noa podiže Gospodu žrtvenik, uze po komad od svih čistih životinja i od svih čistih ptica i prinese na žrtveniku žrtvu paljenicu.

²¹Kad omirisa Gospod miris ugodni, reče u sebi: "Nikada više neću prokleti zemlje zbog ljudi; i makar je mišljenje srca čovječjega zlo od njegove mladosti, neću ipak više uništiti sva živa bića, kao što učinih.

²²Od sada, dok bude zemlje, neće više nestajati sjetve ni žetve, studeni ni vrućine, ljeta ni zime, dana ni noći."

Postanak – 9 glava

¹I blagoslovi Bog Nou i sinove njegove i reče im: "Rađajte se, množite se i napunite zemlju! ²Strah i trepet pred vama neka obuzme sve životinje zemaljske i sve ptice nebeske, sve, što se miče na zemlji, i sve ribe morske: sve je predano u vaše ruke. ³Sve, što se miče, što živi, neka vam bude za hranu: kao nekoć zeleno bilje, tako vam sada sve dajem, ⁴Samo mesa, što još ima u sebi svoju snagu životnu, naime krv, ne smijete jesti. ⁵I za vašu krv, od koje ovisi život vaš, iskat ću račun; od svake životinje iskat ću za to račun, od čovjeka, od svakoga, pa i od brata njegova iskat ću račun za život čovječji. ⁶Tko prolje krv čovječju, njegova se krv ima također proliti od čovjeka, jer je Bog stvorio čovjeka po slici Božjoj. ⁷A vi se sad rađajte i množite se; raširite se na zemlji i namnožite se na njoj!"

⁸Potom reče Bog Noi i sinovima njegovim, što su bili s njim: ⁹"Evo, sklapam sad zavjet s vama i s vašim potomcima, što će biti nakon vas, ¹⁰I sa svima živim bićima, što su s vama, s pticama, sa stokom i sa svima zvijerima, što su s vama, sa svima životinjama zemaljskim, što izadoše iz (plovnog) kovčega. ¹¹I to sklapam zavjet svoj s vama u tu svrhu, da nijedno stvorenje ne bude više uništeno od vode potopa, i da od sada ne dođe više potop, da zatre zemlju."

¹²Nato nastavi Bog: "Ovo neka bude znak zavjeta, što ga sklapam između sebe i vas i svih živih bića, što su s vama, za sve buduće naraštaje. ¹³Dugu svoju stavljam u oblake, koja će biti za znak zavjeta između mene i zemlje! ¹⁴Kad eto navučem oblake na zemlju i ukaže se duga u oblacima; ¹⁵Tada ću se spomenuti zavjeta svojega, koji postoji između me ne i vas i svih živih bića svake vrste; i nikada više neće biti vode za potop, da uništi sva stvorenja. ¹⁶Kad se ukaže duga u oblacima, pogledat ću je i spomenut ću se vječnoga zavjeta između Boga i svih živih bića svake vrste, što su na zemlji."

¹⁷I reče Bog dalje Noi: "To je znak zavjeta, što ga sklopim između sebe i svih živih bića na zemlji."

¹⁸A sinovi Noini, koji izadoše iz plovnog kovčega, bili su: Šem, Ham i Jafet; Ham je otac Kanaanu. ¹⁹Ova trojica bila su sinovi Noini i od njih se cijelo čovječanstvo zemlje razgranalo.

²⁰Noa poče obrađivati zemlju i zasadi vinograd. ²¹A kad je pio vino, opio se, i ležao je otkriven u šatoru svojemu. ²²Ham, otac Kanaanu, promatrao je golotinju oca svojega, i rekao to obojici braće svoje vani. ²³A Šem i Jafet uzeše plašt i metnuše ga obojica na ramena svoja, stupiše natraške unutra i pokriše njim golotinju oca svojega. Lice njihovo bilo je pri tom natrag okrenuto, tako da ne vidješe golotinje oca svojega.

²⁴A kad se Noa rastrijezni od vina i doznade, što mu je bio učinio najmlađi sin njegov, ²⁵Reče on: "Proklet da je Kanaan; neka je najniži sluga braći svojoj!"

²⁶Potom nastavi: "Blagoslovljen da je Gospod, Bog Šemov; Kanaan neka je sluga njegov! ²⁷Neka raširi Bog Jafeta; neka prebiva u šatorima Šemovim; Kanaan neka mu je sluga!"

²⁸Noa poživje nakon potopa još trista i pedeset godina. ²⁹A svega

poživje Noa devet stotina i pedeset godina; i umrije.

Postanak – 10 glava

¹Ovo je potomstvo sinova Noinih, Šema, Hama i Jafeta, kojima se rodiše sinovi poslije potopa.

²Sinovi Jafetovi jesu Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešek i Tiras,

³Sinovi Gomerovi jesu Aškenaz, Rifat i Togarma.

⁴Sinovi Javanovi jesu Elišah i Taršiš, Kitim i Dodanim.

⁵Od ovih razgranaše se narodi po otocima. To su Jafetovi sinovi u svojim zemljama – svaki s vlastitim jezikom – prema svojim porodicama i narodima.

⁶Sinovi Hamovi jesu Kuš, Mizraim, Put i Kanaan. ⁷Sinovi Kušovi jesu Seba, Havila, Sabta, Ramah i Sabteka. Sinovi Ramahovi jesu Šeba i Dedan. ⁸Kušu se rodi Nimrod; on je bio prvi i silni vladar na zemlji. ⁹Bio je silan lovac pred Gospodom; zato se kaže: "Silan lovac pred Gospodom kao Nimrod." ¹⁰Njegovo se je gospodstvo u početka protezalo na Babilon. Erek, Akad i Kalne u zemlji Šinear. ¹¹Iz ove zemlje izađe u Asiriju i sazida Ninivu, Rehobot–I, Kalah, ¹²I Resen između Ninive i Kalaha; to je velik grad.

¹³A Mizraimu se rodi Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim, ¹⁴Patrusim i Kasluhim, od kojih proizađoše Filisteji i Kaftorimi.

¹⁵Kanaanu se rodi Sidon prvorodenac njegov, i Het. ¹⁶Onda Jebuseji, Amoreji, Girgašeji, ¹⁷Hiveji, Arkeji i Sineji, ¹⁸Arvadeji, Semareji i Hamateji; otada se plemena kanaanska dalje raširiše. ¹⁹Dosezalo je područje kanaansko od Sidona prema Geraru do Gaze i prema

Sodomi, Gomori, Adami i Seboimu do Leše.

²⁰To su potomci Hamovi po svojim porodicama, jezicima, zemljama i plemenima.

²¹I Šemu, ocu svih sinova Eberovih, starijemu bratu Jafetovu, rodiše se sinovi.

²²Sinovi Šemovi jesu Elam, Ašur, Arfaksad, Lud i Aram.

²³Sinovi Aramovi jesu Us, Hul, Geter i Maš.

²⁴Arfaksadu se rodi Salah, a Salahu se rodi Eber.

²⁵Eberu se rodiše dva sina: jedan se zvao Peleg; jer se u njegovo doba razdijeli čovječanstvo; a brat njegov zvao se Joktan. ²⁶Joktanu se rodi Almodad, Šelef, Hasarmavet i Jerah, ²⁷Hadoram, Uzal i Diklah, ²⁸Obal, Abimael, Šeba, ²⁹Ofir, Havila i Jobab: svi ovi sinovi su Joktanovi.

³⁰Prebivališta njihova protezala se od Meše prema Sefaru do gora istočnih.

³¹To su potomci Šemovi po svojim porodicama, jezicima, zemljama i plemenima.

³²To su porodice potomaka Noinih po svojim porodicama i plemenima. Od njih se razgranaše narodi po zemlji poslije potopa.

Postanak – 11 glava

¹Sva zemlja govorila je tada samo jedan jezik i rabila jednak govor.

²I tako, kako su se selili od istoka, nađoše ravnicu u zemlji šinearskoj i ondje se naseliše. ³Tada rekoše jedan drugome: "Hajde da pravimo opeku i da je pečemo u ognju!" Tako im je služila opeka za kamen i

smola zemljana za žbuku. ⁴Potom rekoše: "Hajde da saznamo sebi grad i kulu s vrhom do neba, i da podignemo sebi spomenik, da se ne raspršimo po svoj zemlji!"

⁵A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što su ih zidali sinovi čovječji. ⁶I reče Gospod: "Evo, svi su jedan narod, i jednak je jezik svima, i to počeše raditi. Otada neće im smetati ništa da ne urade, što naume. ⁷Hajde da siđemo i da im pometemo jezik, da ne razumiju jedan drugoga što govore!"

⁸I rasprši ih Gospod odanle po svoj zemlji, i tako moradoše odustati od zidanja grada. ⁹Zato se prozva Babel; jer ondje pomete Gospod jezik cijele zemlje, i odanle ih rasprši Gospod po svoj zemlji.

¹⁰Ovo su potomci Šemovi. Šemu je bilo sto godina, kad mu se rodi Arfaksad, dvije godine poslije potopa. ¹¹I poživje Šem, pošto mu se rodi Arfaksad, još pet stotina godina i rode mu se sinovi i kćeri.

¹²A Arfaksad poživje trideset i pet godina i rodi mu se Salah. ¹³I poživje Arfaksad, pošto mu se rodi Salah, četiri stotine i tri godine i rode mu se sinovi i kćeri.

¹⁴A Salah poživje trideset godina i rodi mu se Eber. ¹⁵I poživje Salah, pošto mu se rodi Eber, još četiri stotine i tri godine i rode mu se sinovi i kćeri.

¹⁶A Eber poživje trideset i četiri godine i rodi mu se Peleg. ¹⁷I poživje Eber, pošto mu se rodi Peleg, još četiri stotine i trideset godina i rode mu se sinovi i kćeri.

¹⁸A Peleg poživje trideset godina i rodi mu se Reu. ¹⁹I poživje Peleg, pošto mu se rodi Reu, još dvjesto i devet godina i rode mu se sinovi i kćeri,

²⁰A Reu poživje trideset i dvije godine i rodi mu se Serug. ²¹I poživje Reu, pošto mu se rodi Serug, još dvjesta i sedam godina i rode mu se sinovi i kćeri.

²²A Serug poživje trideset godina, i rodi mu se Nahor. ²³I poživje Serug, pošto mu se rodi Nahor, još dvjesta godina i rode mu se sinovi i kćeri.

²⁴A Nahor poživje dvadeset i devet godina i rodi mu se Terah. ²⁵I poživje Nahor, pošto mu se rodi Terah, još sto i devetnaest godina i rode mu se sinovi i kćeri.

²⁶A Terah poživje sedamdeset godina i rodi mu se Abram, Nahor i Haran.

²⁷Ovo su potomci Terahovi. Terahu se rodi Abram, Nahor i Haran; a Haranu se rodi Lot. ²⁸Haran umrije još za života oca svojega Teraha u postojbini svojoj, u Uru u Kaldeji.

²⁹Abram se i Nahor oženiše. Abramova žena zvala se Saraja, a Nahorova žena zvala se Milka; ova je bila kći Harana, oca Milke i Jiske. ³⁰A Saraja bila je nerotkinja; nije imala djece.

³¹Tada uze Terah sina svojega Abrama i unuka svojega Lota, sina Haranova, i snahu svoju Saraju, ženu Abrama, sina svojega, i iseli se s njima iz Ura u Kaldeji, da idu u zemlju kanaansku. Kad dođoše do Harana, nastaniše se ondje.

³²I bilo je dana Terahovih dvjesta i pet godina; potom umrije Terah u Haranu.

Postanak – 12 glava

¹Jednoga dana reče Gospod Abram: "Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju, koju ću ti pokazati! ²Jer učinit ću te velikim narodom, i blagoslovit ću te, i uveličat ću ime tvoje; i ti ćeš biti blagoslov. ³Blagoslovit ću one, koji tebe blagoslivljaju, i proklet ću one, koji tebe proklinju; u tebi će biti blagoslovljena sva plemena na zemlji."

⁴I pođe Abram, kako mu je bio zapovjedio Gospod, i s njim pođe Lot. Sedamdeset i pet godina bilo je Abram, kad iseli iz Harana. ⁵I uze Abram Saraju, ženu svoju, i Lota, sina brata svojega, i sve blago, što su ga imali, i svu družinu, što su je bili dobili u Haranu, i izađoše, da zapute u zemlju kanaansku; i oni dođoše u zemlju kanaansku.

⁶Prođe Abram zemlju sve do svetišta Šekema, sve do hrasta Moreh. Kanaanci su tada prebivali u zemlji. ⁷Tada se Gospod ukaza Abram i reče: "Potomcima tvojim dat ću zemlju ovu." I on načini ondje žrtvenik Gospodu, koji mu se bio ukazao.

⁸Potom otide odatle dalje u gore istočno od Betela i postavi šator svoj između Betela na zapadu i Aja na istoku; tu načini Gospodu žrtvenik i prizva ime Gospodnje.

⁹Onda se diže Abram i otide dalje, prema Negebu.

¹⁰A kad nastade glad u zemlji, siđe Abram u Egipat, da se tamo za koje vrijeme skloni; jer je glad teško pritiskivala zemlju.

¹¹Kad se približi Egiptu, reče Saraji, ženi svojoj: "Znam dobro, da si lijepa žena za gledati; ¹²I kad te vide Egipćani pomislit će: 'To mu je žena,' i mene će ubiti, a tebe ostaviti na životu. ¹³Reci jednostavno, da si mi sestra, da mi zbog tebe bude dobro, i da zbog tebe ostanem na životu!"

¹⁴I kad dođe Abram u Egipat vidješe Egipćani, da je žena vrlo lijepa. ¹⁵Vidješe je i dvorani faraonovi i hvališe je pred faraonom. I bi žena dovedena u dvor faraonov, ¹⁶I on je činio dobro Abramom zbog nje; dobio je ovaca, goveda, magaraca, sluga i sluškinja magarica i deva.

¹⁷Ali Gospod pusti teška zla na faraona i na dom njegov zbog Saraje, žene Abramove. ¹⁸Tada dozva faraon Abrama i upita: "Što si mi to učinio? Zašto si mi tajio, da ti je žena?" ¹⁹Zašto si rekao: 'Ona mi je sestra', pa je uzeh sebi za ženu? A sada, eto ti žena tvoja; uzmi je i idi!"

²⁰I zapovjedi faraon ljudima za njega, neka isprate njega, ženu njegovu i sve, što god je imao.

Postanak – 13 glava

¹Tako otide Abram iz Egipta prema Negebu, on i žena njegova i sve, što god je imao, i Lot s njim. ²A bio je Abram vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom. ³Iz Negeba pođe od mjesta do mjesta sve do Betela, do mjesta, gdje mu je prije bio šator, između Betela i Aja, ⁴Do mjesta, gdje je prije bio načinio žrtvenik; i tamo prizva Abram ime Gospodnje.

⁵A i Lot, koji je išao s Abramom, imao je ovaca, goveda i šatora. ⁶I tako im nije bilo dosta zemlje, da ostanu zajedno, jer je blago njihovo bilo tako veliko, da nijesu mogli ostati zajedno. ⁷I nastaje svađa među pastirima stada Abramova i pastirima stada Lotova; a uz to su tada prebivali još i Kanaanci i Perizeji u zemlji.

⁸Zato reče Abram Lotu: "Neka ne bude svađe između mene i tebe, između mojih i tvojih pastira; jer braća smo. ⁹Nije li sva zemlja pred tobom? Odijeli se radije od mene! Ako ćeš ti nalijevo, ja idem nadesno; ako li ćeš ti nadesno, ja idem nalijevo."

¹⁰I Lot podiže oči svoje i vidje, da je sav kraj na Jordanu posve natopljen – Gospod naime nije bio još zatro Sodomu i Gomoru – kao vrt Gospodnji, kao zemlja egipatska, sve do Soara. ¹¹I Lot izabra sebi sav kraj na Jordanu; i potom Lot otide na istok; tako se razdijeliše jedan od drugoga.

¹²Abram je ostao u zemlji kanaanskoj. Lot se je nastanio u mjestima kraja na Jordanu i razapeo šatore svoje sve do Sodome. ¹³A ljudi u Sodomi bili su nevaljani i ogriješili su se veoma pred Gospodom.

¹⁴A Gospod reče Abram, pošto se bio Lot odijelio od njega: "Podigni oči svoje i pogledaj s mjesta, gdje stojiš, prema sjeveru, jugu, istoku i zapadu; ¹⁵Jer svu zemlju, što je vidiš, dat ću tebi i potomstvu tvojemu zauvijek. ¹⁶I učinit ću, da potomstva tvojega bude kao praha na zemlji. Ako tko mogne izbrojiti prah na zemlji, moći će tada izbrojiti i potomstvo tvoje. ¹⁷Ustani i prođi zemlju u dužinu i u širinu, jer ću je dati tebi."

¹⁸I Abram diže šatore svoje i nastani se uz hrastove Mamre, što su kod Hebrona, i tu podiže žrtvenik Gospodu.

Postanak – 14 glava

¹U vrijeme Amrafela, kralja šinearskog, Arioka, kralja elasarskog, Kedorlaomera, kralja elamskog, i Tidal, kralja gojinskoga. ²Dogodi se, da se ovi zaratiše s Berom kraljem sodomskim, Biršom, kraljem gomorskim, sa Šinabom, kraljem adminskim, sa Šemeberom, kraljem seboimskim i s kraljem u Beli, to jest u Soaru. ³Svi se oni skupiše u dolini sidonskoj, gdje je Slano more. ⁴Dvanaest godina bili su podložni Kedorlaomeru, ali se u trinaestoj odmetnuše. ⁵A u četrnaestoj godini dođe Kedorlaomer i kraljevi, što su bili s njim, i poraziše Refaime u Aštarot Karnaimu, Zuzime u Hamu, Emime u ravnici kod Kirjatajimu, ⁶I Horeje na gorama seirskim sve do El Parana, što leži na kraju pustinje. ⁷Potom se vratiše i dođoše u En Mišpat, to jest Kadeš, i poraziše svu

zemlju Amalečana i Amorejaca, što su prebivali u Hazezon Tamaru.

⁸Tada izadoše kralj sodomski, kralj gomorski, kralj admonski, kralj seboimski i kralj u Bali, to jest u Soaru, i postaviše se u boj proti njih u dolini sidimskoj, ⁹Proti Kedorlaomeru, kralju elamskom, Tidalu, kralju gojimskom, Amrafelu, kralju šinearskom, i Arioku, kralju elasarskom: četiri kralja proti petorice. ¹⁰A u dolini sidimskoj bilo je mnogo jama, iz kojih se vadila smola. I kad su se kraljevi sodomski i gomorski dali u bijeg, popadoše u njih; ostali pobjegoše u gore. ¹¹Tada oni uzeše sa sobom sve blago Sodome i Gomore i svu hranu njihovu, pa otidoše. ¹²Uzeše i Lota, sina brata Abramova, i blago njegovo i otidoše; on se je naime bio nastanio u Sodomi.

¹³A dođe jedan, koji je bio utekao, i javi Abram, Hebreju, koji je prebivao tada kod hrasta Mamre Amorejca, brata Eškolova i Anerova, koji su bili u savezu s Abramom. ¹⁴A kad je čuo Abram, da su brata njegova zarobili i odveli, naoruža sluge svoje prokušane, trista i osamnaest ljudi, koji se rodiše u njegovoj kući, i pođe za njima u potjeru do Dana. ¹⁵Noću razredi svoje ljude, udari na njih sa slugama svojim, razbi ih, i tjerao ih je do Hobe, koja leži sjeverno od Damaska. ¹⁶Tako povrati natrag sve blago, i Lota, brata svojega, i njegovo blago povrati zajedno sa ženama i ostalim ljudima.

¹⁷A kad se vraćao iza pobjede nad Kedorlaomerom i kraljevima, što su bili s njim u savezu, izađe mu u susret kralj sodomski u dolinu Šave, to jest, dolinu kraljevsku.

¹⁸I Melkizedek, kralj salemski, donese kruh i vino, on je bio svećenik Boga svevišnjega; ¹⁹I blagoslovi Abrama i reče: "Blagoslovljen da si, Abrame, od Boga svevišnjega, Stvoritelja neba i zemlje! ²⁰I neka je slavljen Bog svevišnji, koji predade neprijatelje tvoje u ruke tvoje!" Abram mu dade desetinu od svega.

²¹A kralj sodomski reče Abram: "Daj meni samo ljude, a blago zadrži

za sebe!" ²²Ali Abram odgovori kralju sodomskomu: "Dižem ruku svoju Gospodu, Bogu Svevišnjemu, Stvoritelju neba i zemlje i zaklinjem se: ²³Ni konca, ni remena od obuće, ništa od svega, što je tvoje, ne uzimam, da ne rekneš: 'Ja sam obogatio Abrama'. ²⁴Ja neću ništa osim ono, što su pojeli momci, i dio ljudima, što su išli s menom, Aneru, Eškolu i Mamreu. Oni neka uzmu svoj dio!"

Postanak – 15 glava

¹Poslije tih događaja dođe riječ Gospodnja Abram u jednom viđenju ovako: "Ne boj se, Abrame, ja sam štiti tvoj; plaća tvoja bit će vrlo velika."

²Abram odgovori: "Ah, Gospode, Bože, što mi možeš dati, kad moram da živim bez djece, i Damašćanin Eliezer bit će posjednik imetka mojega?" ³I Abram nastavi: "Eto, nijesi mi dao potomstva, i tako će moj sluga rođen u mojoj kući biti baštinik moj."

⁴Ali gle, odmah riječ Gospodnja dođe mu ovako: "Neće taj biti baštinik tvoj, nego onaj koji će izaći od tebe, bit će baštinik tvoj." ⁵Pa ga izvede i reče mu: "Pogledaj na nebo i prebroji zvijezde, ako ih možeš prebrojiti!" I onda nastavi: "Toliko će biti potomstva tvoga."

⁶Abram povjerova Gospodu, i on mu to uračuna u pravednost.

⁷I reče mu: "Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura u Kaldeji, da ti dadnem zemlju ovu u posjed tvoj."

⁸A on odgovori: "Gospode, Bože, po čemu ću spoznati, da ću je posjedovati?"

⁹Gospod mu reče: "Donesi mi junicu od tri godine, kozu od tri godine, ovna od tri godine, grlicu i mladoga goluba!" ¹⁰I donese mu sve te životinje, raspolovi ih po sredini i metnu svaku polovicu jednu prema

drugoj; ali ne raspolovi ptica. ¹¹Tada su se ptice grabilice spuštale na komade mesa; a Abram ih odgonio. ¹²I kad je sunce zalazilo, pade na Abrama dubok san, i ujedno ga obuze strah i velik mrak.

¹³Tada reče Gospod Abramom: "Znaj, da će potomci tvoji boraviti u tuđoj zemlji, koja im ne pripada, i morat će služiti drugima, koji će ih tlačiti četiri stotine godina. ¹⁴Ali narodu, kojemu će služiti ja ću suditi, a poslije će oni izaći s velikim blagom. ¹⁵A ti ćeš poći u miru k ocima svojim i bit ćeš pokopan u sretnoj starosti. ¹⁶U četvrtom naraštaju oni će se vratiti ovamo; jer zlodjela Amorejaca još nisu potpuna."

¹⁷Kad zapadne sunce i nastaje dubok mrak, gle, žeravica se zadimila, i plamen je ognjeni prolazio između onih komada žrtvenih! ¹⁸Tada sklopi Gospod zavjet s Abramom i reče: "Tvojemu potomstvu dat ću zemlju ovu od rijeke egipatske sve do velike rijeke, rijeke Efrata. ¹⁹Zemlju Keneja, Kenizeja, Kadmoneja, ²⁰Hiteja, Perizeja, Refaima, ²¹Amorejca, Kanaanaca, Girgašeja i Jebuseja."

Postanak – 16 glava

¹Saraja, žena Abramova, nije mu rađala djece; a imala je sluškinju Egipćanku, po imenu Agar. ²Tada reče Saraja Abramom: "Gle, Gospod mi je uskratio djecu; uzmi dakle sluškinju moju za ženu; pa možda po njoj dođem do djece." Abram pristaje na riječ Sarajinu.

³I Saraja, žena Abramova, uzme Agar Egipćanku, sluškinju svoju, iz deset godina, otkako se nastani Abram u zemlji kanaanskoj, i daje je Abramom, mužu svojem, za ženu. ⁴I on uđe k Agari, i ona zatrudnje. A kad ona opazi, da je trudna, prezre gospodaricu svoju.

⁵Tada reče Saraja Abramom: "Uvreda, što mi se nanosi, ti si skrivio. Ja ti dadoh sluškinju svoju za ženu, a ona sad, kad vidje, da je trudna, prezire mene. Gospod neka sudi meni i tebi!"

⁶Abram odgovori Saraji: "Gle, sluškinja tvoja u ruci je tvojoj; čini s njom, kako ti drago!" I Saraja stade s njom strogo postupati, te ona pobježe od nje. ⁷Anđeo Gospodnji nađe je na studencu u pustinji, na studencu na putu u Šur. ⁸I upita je: "Agaro, sluškinjo, Sarajina, odakle dolaziš i kamo ideš?" Ona odgovori: "Bježim od Saraje, gospodarice svoje."

⁹Anđeo Gospodnji reče joj: "Vrati se natrag gospodarici svojoj i podvrgni se vlasti njezinoj!"

¹⁰I još joj reče anđeo Gospodnji: "Umnožit ću potomstvo tvoje tako, da se neće moći prebrojiti od množine." ¹¹Dalje joj reče anđeo Gospodnji: "Eto, trudna si sad i rodit ćeš sina, kojemu nadjeni ime Išmael; jer Gospod usliši vapaj tvoj! ¹²On će biti čovjek sličan divljemu magarcu; ruka će se njegova dizati na svakoga, a svačija ruka na njega, i boravit će u blizini sve svoje braće."

¹³Tada ona prozva Gospoda, koji je bio s njom govorio: "Ti si Bog Svevidljiv"; jer, reče ona, "ja sam zaista gledala onoga, koji mene vidi i ostala živa." ¹⁴Zato se zove studenac onaj Beer–Lahai–Roi "studenac Svevidljivoga". On leži, kako je poznato, između Kadeša i Bereda.

¹⁵I Agara rodi Abramovu sina, i Abram nazva sina, što mu ga darova Agara, Išmael. ¹⁶Abramu je bilo osamdeset i šest godina, kad Agara rodi Abramovu Išmaela.

Postanak – 17 glava

¹Kad Abramov bi devedeset i devet godina, javi se Gospod Abramov i reče mu: "Ja sam Bog Svemoćni; hodi preda mnom i budi savršen! ²I sklopit ću zavjet između sebe i tebe, i dat ću ti veoma mnogobrojno potomstvo."

³Tada Abram pade ničice na svoje lice, i Bog je s njim govorio ovako:

⁴"Evo, ja sklapam zavjet s tobom, i ti ćeš postati otac mnogim

narodima. ⁵Zato od sada tvoje ime neće biti Abram, nego ćeš se zvati Abraham; jer te postavljam ocem veoma mnogobrojnim narodima.

⁶Umnožit ću veoma potomstvo tvoje i načinit ću od tebe narode, i kraljevi će izaći od tebe. ⁷Sklapam zavjet vječan između sebe i tebe i potomstva tvojega, kroz sve naraštaje, i bit ću Bog tebi i potomcima tvojima. ⁸Tebi i potomstvu tvojemu dat ću zemlju, u kojoj sad prebivaš kao tuđinac, svu zemlju kanaansku, u vječni posjed; a ja ću biti Bog njihov."

⁹I reče Bog dalje Abrahamu: "Tako držite zavjet moj, ti i potomstvo tvoje kroz sve naraštaje! ¹⁰A ovo je zavjet moj između mene i vas i potomstva tvojega, što ćete ga držati: sve muško kod vas ima se obrezivati. ¹¹A obrezivat ćete se na mesu svoje prednje kožice, i to neka bude znak zavjeta između mene i vas! ¹²Osam dana iza rođenja neka se obreže kod vas svaki dječak, kroz sve naraštaje, i sluga rođen u kući i rob za novac kupljen od kojega god tuđinca, koji nije iz potomstva tvojega. ¹³Ima biti obrezan i rođeni u kući tvojoj sluga i kupljeni od tebe za novac rob. Tako ima biti zavjet moj vječno utisnut u meso vaše. ¹⁴A neobrezan muški, koji ne bude obrezan na mesu svoje prednje kožice, neka se istrijebi iz naroda svojega; on je prelomio zavjet s menom."

¹⁵Još reče Bog Abrahamu: "Saraju, ženu svoju, ne zovi više Saraja, nego neka joj bude ime Sara! ¹⁶Jer ja ću je blagosloviti i dat ću ti sina od nje; blagoslovit ću je; izaći će od nje narodi, i kraljevi narodima proizaći će od nje." ¹⁷Tada Abraham pade ničice na svoje lice i nasmiја se; jer pomisli u sebi: "Zar da se jednome stogodišnjaku rodi sin, ili da rodi Sara, koja ima devedeset godina?" ¹⁸Zato reče Abraham Bogu: "O da bi samo Išmael živio pred tobom!"

¹⁹Ali Bog odgovori: "Ne, Sara, žena tvoja, rodit će ti sina, ti mu nadjeni ime Izak! S njim ću sklopiti zavjet vječni, što će vrijediti i za potomke njegove. ²⁰A i za Išmaela uslišio sam te: eto, blagoslivljam ga i činim ga plodnim i dajem mu veoma mnogobrojno potomstvo. Dvanaest

knezova izaći će od njega, i učinit ću ga ocem velikog naroda. ²¹A sklopit ću zavjet svoj s Izakom, koga će ti roditi Sara iduće godine u ovo doba."

²²Kad završi Bog s njim svoj govor, diže se od Abrahama.

²³Tada Abraham uze Išmaela, sina svojega, i sve koji se rodiše u kući njegovoj, i sve, kojegod je bio kupio za novac, sve, što je bilo muško u kući Abrahamovoj, i obreza još isti dan meso njihove prednje kožice, kako mu je bio zapovjedio Bog. ²⁴A bilo je Abrahamu devedeset i devet godina, kad bi obrezan na mesu svoje prednje kožice. ²⁵A Išmaelu, sinu njegovu, bilo je trinaest godina, kad bi obrezan na mesu svoje prednje kožice.

²⁶U jedan isti dan bili su obrezani Abraham i sin njegov Išmael. ²⁷I svi muški kuće njegove, rođeni u kući i od tuđinaca za novac kupljeni, bili su obrezani s njim.

Postanak – 18 glava

¹Opet se javi Gospod Abrahamu kod hrastova Mamre, kad je za dnevne žege sjedio na ulazu u šator. ²Kad on naime podignu oči svoje i pogleda oko sebe, i gle, tri čovjeka stajala su pred njim. Kad ih ugleda, potrča im od ulaza u so tor u susret i pokloni se sve do zemlje; ³I reče: "Gospode, ako sam našao milost u očima tvojim, nemoj eto da mimoideš slugu svojega! ⁴Dajte, molim, da vam se donese malo vode, da operete noge svoje! Onda se odmorite pod drvetom! ⁵A ja ću vam iznijeti nešto za pojesti, da se okrijepite. Tada možete poći dalje. Pa zato ste i prošli pokraj sluge svojega." I oni rekoše: "Učini, kako si rekao!"

⁶Nato Abraham otrča k Sari u šator i reče: "Uzmi brzo tri mjerice brašna, bijeloga brašna, zamijesi i ispeci pogače!" ⁷Onda otrča Abraham govedima, uze tele mlado, debelo i dade ga momku, koji ga

bržebolje zgotovi. ⁸Nato donese masla i mlijeka i tele, što ga je dao zgotoviti, i postavi to pred njih, a sam ih je posluživao pod drvetom, dok su oni jeli.

⁹Tada ga upitaše: "Gdje je Sara, žena tvoja?" On odgovori: "Unutra u šatoru."

¹⁰Potom reče Gospod: "Do godine u ovo doba opet ću se vratiti k tebi; tada će Sara, žena tvoja, imati sina." A Sara je slušala na ulazu u šator, što je bio za njim. ¹¹A Abraham i Sara bili su stari i vremešni, i u Sare bilo je već prestalo, što biva u žena. ¹²Zato se Sara sama u sebi nasmija; jer pomisli: "Kad sam već uvenula, zar da još pomišljam na ljubav? I moj je gospodar isto tako star."

¹³A Gospod reče Abrahamu: "Što se smije Sara i misli: 'Zar ću zbilja još roditi, kad sam ostarjela?'" ¹⁴Je li Gospodu išta nemoguće? Do godine u ovo doba opet ću doći k tebi, i tada će Sara imati sina."

¹⁵Tada Sara zataji i reče: "Nijesam se smijala." Jer se je uplašila. A on reče: "Ne, ti se jesi smijala."

¹⁶Nato se ljudi digoše odanle i okrenuše prema Sodomi, i Abraham pođe s njima, da ih isprati.

¹⁷A Gospod pomisli: "Zar da krijem od Abrahama, što kanim učiniti?"

¹⁸Abraham će ipak postati narod velik i moćan, i u njemu će biti svi narodi na zemlji blagoslovljeni. ¹⁹Zato ću mu dati, da to sazna, pa da zapovjedi djeci svojoj i potomstvu svojem, neka se drže puta Gospodnjega radeći po pravdi i pravici, da bi Gospod izvršio na Abrahamu, što mu je obećao."

²⁰Reče dakle Gospod: "Tužba na Sodomu i Gomoru doista je velika, i grijeh njihov veoma je težak. ²¹Zato ću sići i vidjeti, da li su doista činili kako to govori o njima tužba, što je doprla do mene; pa ću to

razvidjeti."

²²Nato okrenuše drugi ljudi odanle prema Sodomi, a Abraham još ostade pred Gospodom. ²³I Abraham pristupi bliže i reče: "Zar ćeš zbilja i pravednoga pogubiti s bezbožnim? ²⁴Može biti ima u gradu pedeset pravednika. Zar ćeš ih zbilja uništiti ili zar radije se nećeš smilovati mjestu zbog pedeset pravednika, što su u njemu? ²⁵Daleko neka je od tebe, da tako što učiniš, i da zajedno s bezbožnim usmrtiš i pravednoga, i da bude pravedniku kao i bezbožniku! Daleko to neka je od tebe! Zar da sudac cijeloga svijeta ne sudi po pravdi?"

²⁶Tada odgovori Gospod: "Ako nađem u Sodomi pedeset pravednika u gradu, oprostiću cijelomu mjestu zbog njih."

²⁷A Abraham uze iznova i reče: "Evo, ja sam se eto već usudio da govorim s Gospodom svojim, premda sam samo prah i pepeo. ²⁸Može biti da ima pravednika pedeset manje pet. Zar ćeš zbog ovih pet zatrti cijeli grad?" On odgovori: "Neću ga uništiti, ako nađem tamo četrdeset i pet."

²⁹I opet nastavi s njim govoriti i reče: "Može biti da ih se tamo nađe samo četrdeset." On odgovori: "Neću to učiniti zbog tih četrdeset."

³⁰Tada reče: "Ah, ne ljuti se, Gospode, ako još jedanput progovorim! Može biti da ih se tamo nađe samo trideset." On odgovori: "Neću to učiniti, ako tamo nađem trideset."

³¹I opet reče: "Ja sam se već usudio da govorim Gospodu! Može biti da ih se tamo nađe samo dvadeset." On odgovori: "Neću ih uništiti i zbog tih dvadeset."

³²Tada reče: "Ah, ne ljuti se, Gospode, ako samo još jedno progovorim! Može biti da ih se tamo nađe samo deset." On odgovori: "I Neću ih uništiti i zbog tih deset."

³³Nato Gospod otide, iza toga završi razgovor s Abrahamom, a Abraham se vrati natrag kući.

Postanak – 19 glava

¹Kad oba anđela uvečer dođoše u Sodomu, upravo je tada sjedio Lot na vratima sodomskim, čim ih Lot ugleda, ustade pred njima, pokloni se sve do zemlje, ²I reče: "Molim vas, gospodo, svratite se u kuću slugu svojega, da prenoćite, i operite noge svoje! Sutra rano možete onda uraniti i put svoj nastaviti." A oni rekoše: "Ne, mi ćemo prenoćiti vani." ³Ali on navali i primora ih, pa se oni navratiše k njemu i dođoše u kuću njegovu. On im tada ugotovi večeru i dade ispeći nekvasnih pogača, i oni jedoše.

⁴Ali prije nego još otidoše da legnu, opkoliše ljudi grada Sodome kuću mlado i staro, sav narod do posljednjega čovjeka. ⁵Oni pozvaše Lota i rekoše mu: "Gdje su ljudi, što večeras dođoše k tebi? Izvedi nam ih, da ih upoznamo!"

⁶Tada Lot izađe k njima van pred vrata, a zatvori vrata za sobom; ⁷I reče: "Ne činite takva zla, braćo moja! ⁸Evo, imam još dvije kćeri koje ne spoznaše muža: njih ću vam izvesti, pa činite s njima što vam je drago; samo ne dirajte u ove ljude; jer uđoše u sjenu krova mojega!"

⁹Ali oni viknuše: "Odstupi odatle!" i rekoše: "Ovaj dođe ovamo kao došljak i sad hoće da nam sudi. Sad ćemo učiniti tebi još gore nego njima!" I navališe silom na čovjeka, na Lota, i primicali su se sve bliže, da razbiju vrata.

¹⁰Tada ona dva čovjeka pružiše ruke svoje i uvukoše Lota k sebi u kuću i zatvoriše vrata. ¹¹A ljude pred kućnim vratima, malo i veliko, udariše sljepoćom, tako da su se uzalud mučili da nađu vrata.

¹²Nato dva čovjeka rekoše Lotu: "Ako imaš ovdje još koga svojega, zeta, svoje sinove i kćer, ili koga još drugoga u gradu, izvedi ih iz ovoga mjesta! ¹³Jer mi ćemo zatrti ovo mjesto; jer teška se tužba digla proti njima pred Gospodom, zato nas posla Gospod, da ih zatremo."

¹⁴Tada Lot izađe van i porazgovori se sa zetovima svojim, koji su se bili oženili kćerima njegovim, i reče: "Ustajte! Izađite iz mjesta ovoga, jer će Gospod zatrti grad ovaj!" Ali su zetovi njegovi mislili, da se on samo šali.

¹⁵Kad osvanula zora, navališe anđeli na Lota, da se požuri, i rekoše: "Ustani! Uzmi ženu svoju i dvije kćeri svoje, što su još kod kuće, da i ti ne pogineš zbog krivnje grada toga!" ¹⁶Kad se je on još uvijek skanjivao, uzeše ljudi za ruku njega, ženu njegovu i obje kćeri njegove i izvedoše ih izvan grada; jer mu je Gospod bio milostiv.

¹⁷Oni ga izvedoše van i pustiše ga istom pred gradom, i rekoše mu: "Bježi, jer ti se radi o životu, ne ogledaj se natrag i ne ustavlja se nigdje u toj nizini Jordana; bježi u goru, da i ti ne pogineš!"

¹⁸Lot im odgovori: "Nemoj tako, Gospode! ¹⁹Evo, sluga tvoj nađe milost u očima tvojim i veliko mi iskazuješ milosrđe, kad hoćeš da mi spasiš život. Ali ja ne smijem bježati u goru; mogla bi me pri tom lako zadesiti nesreća, pa bih poginuo. ²⁰Eno, tamo je grad dosta blizu, kamo bih mogao uteći, a malen je. Tamo bih htio uteći, jer je malen, pa da ostanem na životu,"

²¹On odgovori: "Evo, neka ti bude, i u tom ću te poslušati, da ne razorim grad, o kojem govoriš. ²²Bježi brze tamo; jer ne mogu ništa činiti, dok ne stigneš onamo!" Zato se prozva taj grad Soar.

²³Sunce je upravo ogranulo, kad je Lot došao u Soar. ²⁴Tada pusti Gospod na Sodomu i Gomoru dažd sumpora i ognja od Gospoda, s neba. ²⁵I uništi te gradove, svu nizinu sa svima stanovnicima tih

gradova i sve, što je raslo na poljima.

²⁶A kad se je žena njegova iza njega ogledala natrag postade stup od soli.

²⁷Rano drugoga jutra otide Abraham na mjesto, gdje je bio stajao pred Gospodom. ²⁸Kad se zagleda dolje na Sodomu i Gomoru i na svu pokrajinu one nizine, vidje, kako se dim dizao od zemlje kao dim iz peći.

²⁹Bog će dakle spomenu Abrahama, kad je Bog zatirao gradove one nizine, i izvede Lota iz, propasti, a uništi gradove, u kojima je bio Lot prebivao.

³⁰Lot otide od Soara dalje gore i nastani se s kćerima svojim u gori; jer se je bojao ostati u Soaru. I stanovao je u jednoj pećini s obje kćeri svoje.

³¹Tada reče starija mlađoj: "Naš je otac star, a nema više nijednog čovjeka u zemlji, koji bi htio općiti s nama, kako je to običaj po svemu svijetu. ³²Hajde da dadnemo ocu svojemu vina, neka pije, pa da legnemo s njim, da po ocu svojemu dobijemo djecu!" ³³I dadoše onu noć ocu svojemu vina da pije; tada ode starija unutra i leže uz oca svojega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade. ³⁴Drugo jutro reče starija mlađoj: "Eto, ležala sam noćas uz oca svojega. Dajmo mu da pije vina i ovu noć, pa onda pođi ti unutra i lezi uz njega, da po ocu svojemu dobijemo djecu!" ³⁵Tako dadoše i ovu noć ocu svojemu vina da pije, te pođe mlađa i leže uz njega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade. ³⁶Zatrudnješe dakle obje kćeri Lotove od oca svojega. ³⁷I starija rodi sina i nadjenu mu ime Moab; on je otac današnjim Moapcima. ³⁸I mlada rodi sina i nadjenu mu ime Ben-Ami; on je otac današnjim Amoncima.

Postanak – 20 glava

¹Onda otide Abraham u pokrajinu Negeb i nastani se između Kadeša i Šura. Dok je boravio u Gerari, ²Reče Abraham za Saru, ženu svoju: "Sestra mi je." I posla tamo Abimelek, kralj gerarski, i dade dovesti Saru. ³Ali dođe Bog k Abimeleku po noći u snu i reče mu: "Eto, umrijet ćeš zbog žene, koju si dao dovesti k sebi; jer ona je udata žena!"

⁴A Abimelek nije se bio još njoj primaknuo, pa odgovori: "Gospode, ti ipak nećeš nedužne ljude pogubiti!" ⁵Nije li mi on sam rekao: 'Sestra mi je'; a i ona izjavi: 'Brat mi je'. U nedužnosti srca svojega i čistim rukama učinih tako."

⁶Tada mu reče dalje Bog u snu: "I ja znam, da si učinio u nedužnosti srca svojega. Ja te sam ušćuvah, da se ne ogriješiš proti meni, i zato ne dopustih, da je se dotakneš." ⁷A sada vrati mužu ženu njegovu, jer je on prorok zagovarat će te, da ostaneš na životu. A ne vratiš li je, onda znaj, da ćeš umrijeti ti i svi tvoji!"

⁸Rano ujutro sazva Abimelek sve slugе svoje i reče im, što se zbilo; a ljudi se veoma uplašiše.

⁹Abimelek dozva Abrahama i reče mu: "Što si nam učinio? Što li sam ti skrivio, da navuče na me i na kraljevstvo moje toliku krivnju? Što se ne bi smjelo nipošto dogoditi, to si mi učinio." ¹⁰I Abimelek upita Abrahama: "Što si namjeravao, da si tako radio?"

¹¹Abraham odgovori: "Mislio sam naime, ako u ovome mjestu ne vlada strah Božji, onda će me pogubiti zbog žene moje." ¹²Uostalom, ona mi je doista sestra, kći oca mojega, samo nije kći matere moje, i tako mi je mogla postati žena. ¹³I kad me Bog iz kuće oca mojega odvede u tuđinu, rekoh joj: učini mi tu ljubav; u svakom mjestu, kamo dođemo, reci o meni, da sam ti brat."

¹⁴Tada uze Abimelek ovaca i goveda, sluga i sluškinja, te ih darova Abrahamu; i vrati mu Saru, ženu njegovu. ¹⁵I reče Abimelek: "Evo, zemlja ti je moja otvorena; ostani, gdje ti se dopada!" ¹⁶A Sari reče: "Evo, dajem bratu tvom tisuću srebrnjaka, neka to bude za te odšteta u očima sviju, koji su s tobom; tako si u svakom pogledu opravdana."

¹⁷Onda se Abraham pomoli Bogu, i Bog ozdravi Abimeleka, ženu njegovu i sluškinje njegove, tako da su opet mogle rađati. ¹⁸Jer je Gospod zbog Sare, žene Abrahamove, bio zatvorio svaku maternicu u kući Abimelekovoj.

Postanak – 21 glava

¹Gospod pohodi Saru, kao što je bio obećao, i učini Gospod na njoj, kao što je bio unaprijed rekao. ²Sara zatrudnje i rodi Abrahamu u starosti njegovoj sina u vrijeme, što ga je Bog unaprijed odredio.

³Abraham nadjenu ime novorođenom sinu svojem, kojega mu rodi Sara, Izak. ⁴Abraham obreza sina svojega Izaka, kad mu je bilo osam dana, kao što mu je bio zapovjedio Bog. ⁵Abrahamu je bilo sto godina, kad mu se rodio sin Izak. ⁶Tada reče Sara: "Smijeh mi Bog pripravi, i svaki, koji čuje o tom, smijati će se zbog mene." ⁷Reče dalje: "Tko bi bio ikad rekao Abrahamu, da će Sara još dobiti djecu? Pa ipak ja mu rodih sina u starosti njegovoj."

⁸Dječak odraste i bi odbijen od prsiju. Abraham na taj dan, kad bi Izak odbijen od prsiju, priredi veliku gozbu. ⁹A kad vidje Sara, kako se sin Egipćanke Agare, kojega je bila rodila Abrahamu, podsmijeva, ¹⁰Ona reče Abrahamu: "Otjeraj tu sluškinju i sina njezina, jer sin te sluškinje ne smije biti baštinik s mojim sinom Izakom."

¹¹A to Abrahamu bi vrlo neugodno zbog sina njegova. ¹²Tada reče Bog Abrahamu: "Neka ti ne bude žao za dječaka i za sluškinju tvoju; poslušaj Saru u svemu što ti kaže, jer samo oni, što proizađu od Izaka,

imaju vrijediti kao potomci tvoji. ¹³Ali ću i sina sluškinje učiniti narodom, jer je potomak tvoj."

¹⁴I tako Abraham drugoga jutra uze kruha i mješinu vode i dade to Agari metnuvši joj na leđa; i dječaka joj dade i otpusti je. Ona tada ode i lutala je po pustinji Beer Šebe. ¹⁵A kad nesta vode u mješini, stavi dječaka pod jedan grm. ¹⁶Otide dalje i sjede po strani daleko, koliko može luk dobaciti; i reče u sebi: "Ne mogu da gledam, kako umire dijete." Tako je sjedila po strani i počne glasno plakati.

¹⁷A Bog je čuo glas dječakov, i anđeo Božji viknu Agararu s neba: "Što ti je, Agaro? Ne kloni duhom, jer Bog je čuo glas dječakov tu, gdje leži.

¹⁸Hajde, uzmi dječaka i drži ga čvrsto za ruku; jer ja ću ga učiniti velikim narodom,"

¹⁹Tada joj Bog otvori oči, te ugleda studenac. Ona ode tamo, napuni mješinu vode i dade dječaku da pije.

²⁰I Bog je bio s dječakom; on odraste i nastani se u pustinji i postade vješt u strijeljanju lukom. ²¹A prebivao je u pustinji Paranu; a mati njegova oženi ga iz zemlje egipatske.

²²U to isto vrijeme imadoše Abimelek i poglavica vojske njegove Fikol s Abrahamom ovaj govor: "Bog je s tobom u svemu, što radiš. ²³Stoga zakuni mi se ovdje Bogom, da nećeš nikada nevjerno raditi ni proti meni ni proti svemu potomstvu mojemu! Kao što sam ja tebi iskazivao prijateljstvo, tako ga ti iskazuj i meni i zemlji, u kojoj prebivaš kao gost!"

²⁴Abraham odgovori: "Jest, hoću se zakleti."

²⁵Ali Abraham pozva na odgovor Abimeleka zbog studenca, što su ga slugе Abimelekove bile na silu posvojile.

²⁶Abimelek reče: "Ne znam, tko je to učinio, a ti mi o tome ni jesi ništa

rekao, niti sam do danas što o tome čuo."

²⁷Tada uze Abraham ovaca i goveda i dade ih Abimeleku, i sklopiše savez među sobom. ²⁸Potom Abraham odvoji od ovaca sedmero janjadi.

²⁹Upita Abimelek Abrahama: "Što ima da znači to sedmero janjadi, što si ih odvojio?"

³⁰On odgovori: "Ovo sedmero janjadi moraš ti od mene primiti; jer taj dar ima da bude meni za svjedočanstvo, da sam ja iskopao ovaj studenac." ³¹Zato se to mjesto prozva Beer–Šeba, jer se ondje među sobom zakleše.

³²Tako oni sklopiše savez u Beer–Šebi. Tada se Abimelek i Poglavica vojske njegove Fikol podigoše i vratiše se natrag u zemlju filistejsku.

³³A Abraham zasadi stablo tamarisku u Beer–Šebi i prizva ondje ime Gospoda, Boga vječnoga.

³⁴Abraham proboravi još dugo vremena kao tuđinac u zemlji filistejskoj.

Postanak – 22 glava

¹Poslije ovih događaja stavi Bog Abrahama na kušnju i reče mu: "Abrahame!" On odgovori: "Evo me!"

²On reče: "Uzmi Izaka, sina tvojega, jedinca svojega, kojega ljubiš, pa idi u pokrajinu Moriju i ondje ga prinesi sa žrtvu paljenicu na jednom od brda, za kojega ću ti reći!"

³Abraham drugoga jutra rano osamari magarca svojega, uze sa sobom dvojicu od svojih sluga i sina svojega Izaka, nacijepa drva za žrtvu paljenicu, diže se tada i pođe prema mjestu, za kojega mu je Bog

rekao. ⁴Treći dan podiže Abraham oči svoje i ugleda mjesto u daljini. ⁵Tada reče Abraham slugama svojim: "Ostanite ovdje s magarcem a ja i dječak poći ćemo tamo, da se poklonimo, pa ćemo se opet vratiti k vama."

⁶Nato uze Abraham drva za žrtvu paljenicu i naprti ih Izaku, sinu svojemu. On sam uze oganj i nož sa sobom, i tako dođoše obojica zajedno.

⁷Tada reče Izak ocu svojemu Abrahamu: "Oče!" On odgovori: Evo me, sine!" I zapita: "Evo oganj i drva, ali gdje je janje za žrtvu paljenicu?"

⁸Abraham odgovori: "Bog će već pribaviti janje za žrtvu paljenicu, sine!" Tako su išla obojica zajedno dalje. ⁹Kad dođoše na mjesto, što mu ga je bio Bog pokazao, načini Abraham ondje žrtvenik i naslaga drva na njega. Sveza sina svojega Izaka i metnu ga na žrtvenik, na drva odozgor. ¹⁰Nato Abraham pruži ruku svoju i prihvati za nož, da zakolje sina svojega.

¹¹Ali anđeo Gospodnji povika mu s neba: "Abrahame, Abrahame" On odgovori: "Evo me!" ¹²Anđeo reče: "Ne stavljaš ruku na dječaka i ne učini mu ništa, jer sad znam, da se Boga bojiš i da mi nijesi uskratio jedinoga sina svojega."

¹³Kad Abraham pogleda oko sebe, vidje odzada ovna, što se bio rogovima svojim zapleo u trnju. Abraham ode tamo, dovede ovna i prinese ga mjesto sina svojega kao žrtvu paljenicu.

¹⁴Abraham prozva to mjesto "Jahve–Jire", (znači, Gospod–Pribavljač) tako da se i danas još kaže: "Na brdu Gospoda bit će pribavljeno"

¹⁵Tada anđeo Gospodnji povika Abrahamu po drugi put s neba, ¹⁶I reče: "Kunem se sobom, glasi riječ Gospodnja: Zato, što si to činio i nijesi mi uskratio jedinoga sina svojega. ¹⁷Blagoslovit ću te obilno i

potomstvo ću tvoje umnožiti kao zvijezde na nebu i kao pijesak na obali morskoj, i potomstvo će tvoje osvojiti vrata neprijatelja svojih. ¹⁸I bit će blagoslovljeni u potomstvu tvojem svi narodi na zemlji zato, jer si poslušao glas moj."

¹⁹Potom se Abraham vrati k slugama svojim. Digoše se i otidoše zajedno u Beer–Šebu, i Abraham je prebivao u Beer–Šebi.

²⁰Iza ovih događaja javiše Abrahamu ovo: "Gle, Milka rodi bratu tvojemu Nahoru sinove: ²¹Husa, prvorođenca njegova, i brata njegova Buza, Kemuela, oca Aramova, ²²Keseda, Haza, Pildaša, Jidlafa i Betuela." ²³A Betuelu se rodi Rebeka. Ovih osam rodi Milka Nahoru, bratu Abrahamovu. ²⁴I inoča njegova, po imenu Reuma, rodi sinove, naime Tebaha, Gahama, Tahaša i Maaku.

Postanak – 23 glava

¹Sara poživje sto i dvadeset i sedam godina; to su godine života Sarina. ²I umrije Sara u Kirjat Arbi, to jest u Hebronu, u zemlji kanaanskoj. I poče Abraham držati žalost za Saru i oplakivati je.

³Nato ostavi Abraham pokojnicu i progovori sinovima Hetovim ovako: ⁴"Ja sam samo tuđinac i došljak među vama. Dajte mi dakle zemljište sa grob kod vas, da iznesem pokojnicu svoju iz kuće i da je pokopam!"

⁵Hetovi sinovi odgovoriše Abrahamu: ⁶"Čuj nas, gospodaru! Ti živiš ovdje među nama kao knez Božji. U najboljoj grobnici našoj pokopaj pokojnicu svoju! Nitko od nas neće ti uskratiti, da pokopaš pokojnicu svoju u grobnici njegovoj."

⁷Tada se diže Abraham, duboko se nakloni stanovnicima zemlje, sinovima Hetovim, ⁸I reče im: "Kad vam je pravo, da iznesem pokojnicu svoju iz kuće i da je pokopam, iskažite mi ljubav i progovorite za me lijepu riječ Efronu, sinu Soharovu. ⁹Neka mi ustupi pećinu Makpelu,

koja je njegova, a leži na kraj polja njegova; za punu cijenu neka mi je u nazočnosti vašoj dadne za grobnicu."

¹⁰A Efron je sjedio među sinovima Hetovim. I odgovori Hitej Efron Abrahamu pred svima, što su bili došli na vrata gradska ovako: ¹¹"Ali ne, gospodaru, poslušaj me! Polje ti poklanjam i pećinu što je na njemu, poklanjam ti; pred zemljacima svojim poklanjam ti je. Pokopaj samo pokojnicu svoju!"

¹²Tada se Abraham nakloni pred stanovnicima zemlje, ¹³I reče Efronu u nazočnosti stanovnika zemlje: "Ne, poslušaj me ipak! Plaćam cijenu za polje, uzmi je od mene, da mogu tamo pokopati pokojnicu svoju!"

¹⁴Efron odgovori Abrahamu: ¹⁵"Ne, gospodaru, poslušaj me! Zemlja za četiri stotine šekela srebra, što je to među nama? Pokopaj samo pokojnicu svoju!"

¹⁶I Abraham prihvati tražbinu Efronovu, i izmjeri Abraham Efronu cijenu, što ju je bio taj zatražio u nazočnosti sinova Hetovih, naime četiri stotine šekela srebra, kako su išli među trgovcima. ¹⁷Tako polje Efronovo, što je u Makpeli, naprema Mamri, polje zajedno s pećinom, što je bila na njemu, i sa svim drvećem, što je bilo na polju i po međi njegovoj unaokolo. ¹⁸Tako prijeđe pravno u posjed Abrahamov pred svima sinovima Hetovim, što su bili došli na vrata gradska.

¹⁹Nato Abraham pokopa Saru, ženu svoju, u pećini na polju Makpeli, istočno od Mamre, to jest Hebrona, u zemlji kanaanskoj.

²⁰Tako prijeđe polje i pećina, što je bila na njemu, od sinova Hetovih pravno na Abrahama za baštinsko groblje.

Postanak – 24 glava

¹A bio je Abraham star i vremešan, i Gospod bijaše Abrahama blagoslovio u svemu. ²Tada reče Abraham slugi svojem, najstarijemu u kući svojoj, koji je upravljao cijelim imanjem njegovim: "Metni ruku svoju pod bedro moje!" ³Hoću naime da te zakunem Gospodom, Bogom neba i zemlje, da nećeš uzeti sinu mojemu žene između kćeri Kanaanaca, među kojima prebivam. ⁴Ne, već otidi u domovinu moju i u rod moj i tamo uzmi ženu za sina mojega Izaka." ⁵A sluga mu odgovori: "A ako žena ne htjedne poći s menom u ovu zemlju? Hoću li tada opet povesti sina tvojega natrag u zemlju, iz koje si izišao?"

⁶Abraham mu reče: "Pazi, da tamo natrag ne povedeš sina mojega!" ⁷Gospod, Bog neba, koji me je odveo iz kuće oca mojega i iz domovine moje, i koji mi je govorio i napokon mi obećao: "Potomstvu tvojemu dat ću zemlju ovu, on će poslati anđela svojega pred tobom, da dovedeš odanle ženu sinu mojemu. ⁸Ako li žena ne htjedne poći s tobom, onda tebe ne veže ova zakletva; i nipošto ne smiješ tamo natrag odvesti sina mojega."

⁹Tada metnu sluga ruku svoju pod bedro Abrahamu, gospodaru svojem, i zakle mu se.

¹⁰Potom uze sluga deset deva gospodara svojega i svakovrsne dragocjenosti gospodara svojega sa sobom na put, podiže se i ode u Mezopotamiju, u grad Nahorov. ¹¹Izvan grada kod jednog studenca pusti deve da poliježu. Bilo je podvečer, u doba, kad izlaze žene da nose vodu.

¹²Tada se on pomoli: "Gospode, Bože Abrahama, gospodara mojega, daj mi sreću danas i iskaži milost Abrahamu, gospodaru mojemu!"

¹³Evo, ja stojim ovdje na izvoru, i kćeri stanovnika ovoga grada izlaze da zahvataju vode. ¹⁴Ako sad djevojka, kojoj rekнем: 'Nagni krčag svoj, da se napijem', ona odgovori: 'Napij se! Pa i deve ću ti napojiti',

onda je to ona, koju si odredio za Izaka slugu svojega, i potom ću spoznati, da si iskazao milost gospodaru mojemu."

¹⁵Još on nije bio svršio svoje molitve, i gle, Rebeka kći Betuelova, sina Milke, žene Abrahamova brata Nahora, dođe s krčagom svojim na ramenu. ¹⁶Djevojka je bila veoma lijepa, djeвица, koju još muž nije bio spoznao. Ona siđe k izvoru, napuni krčag svoj i dođe opet gore.

¹⁷Tada sluga pritrča k njoj i reče: "Daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvojega."

¹⁸Ona odgovori: "Napij se, gospodaru!" I brže spusti krčag svoj na ruku i dade mu da se napije, ¹⁹Kad ga napoji, reče: "I devama ću tvojim naliti neka se napiju." ²⁰I brže izli krčag svoj u korito, otrča opet na studenac da zahvati vode i nali svima devama njegovim. ²¹A čovjek ju šuteći promatrao da vidi je li Gospod dao sreću putu njegovu ili ne.

²²Kad se deve napiše, uze čovjek naušnice, pola šekela teške, i dvije narukvice za ruke njezine, deset šekela zlata teške. ²³I upita: "Kaži mi čija si kći. Ima li u kući oca tvojega mjesta za nas da prenoćimo?"

²⁴Ona mu odgovori: "Kći sam Betuelova, sina Milke, kojega ona rodi Nahoru." ²⁵I nastavi dalje: "Slame i piće imamo mnogo, i mjesta da se prenoći."

²⁶Tada se nakloni čovjek, baci se ničice pred Gospodom, ²⁷I reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Abrahama, gospodara mojega, koji ne uskrati milosti i vjernosti svoje gospodaru mojemu! A mene Gospod pravim putem dovede u kuću rodbine gospodara mojega."

²⁸A djevojka otrča i pripovjedi u kući matere svoje, što joj se dogodi.

²⁹A Rebeka je imala brata po imenu Labana. Laban pohitje van k čovjeku na izvor. ³⁰Kad je on naime bio vidio naušnice i na rukama sestre svoje narukvice i čuo riječi sestre svoje: "Tako mi reče čovjek,"

pođe k čovjeku, koji je još jednako stajao kod deva na izvoru. ³¹On reče: "Hodi, blagoslovljeni od Gospoda! Što stojiš tu vani, kad sam pospremio već kuću i mjesto načinio za deve."

³²Tada čovjek pođe u kuću, a onaj rastovari deve, donese slame i piće za deve i vode, da operu sebi noge on i ljudi, što su bili s njim. ³³A kad postavi pred njega da jede, reče on: "Ne jedem prije, dok ne kažem stvar svoju." Laban zamoli: "Govori!"

³⁴Tada on uze govoriti: "Ja sam sluga Abrahamov. ³⁵Gospod je veoma blagoslovio gospodara mojega, tako da je došao do velikog blagostanja. Dao mu je ovaca i goveda, srebra i zlata, sluga i sluškinja magaraca i deva. ³⁶Sara, žena gospodara mojega, rodila je u starosti svojoj gospodaru mojemu sina; njemu je predao sve svoje imanje. ³⁷A mene zakle gospodar moj ovako: "Da nijesi uzeo sinu mojemu žene od kćeri Kanaanaca, među kojima prebivam. ³⁸Nego otidi u kuću oca mojega i k rodbini mojoj i uzmi tamo ženu za sina mojega! ³⁹Ja odgovorih gospodaru svojem: 'A što, ako žena ne htjedne poći sa mnom?' ⁴⁰On mi tada reče: 'Gospod, pred čijim sam licem hodio, poslaše anđela svojega s tobom i dat će sreću putu tvojemu, i ti ćeš dovesti ženu sinu mojemu iz rodbine moje i iz kuće oca mojega. ⁴¹A neće te vezati zadana zakletva, ako dođeš k rodbini mojoj, pa ti je ne dadnu, tada te neće vezati zadana zakletva.' ⁴²Tako dođoh danas k izvoru i pomolih se: 'Gospode, Bože Abrahama, gospodara mojega, ako bi ipak htio dati sreću putu, na kojemu se nalazim! ⁴³Evo, ja stojim na izvoru, i ako mi djevojka, što izađe da donese vode, a kojoj rekнем: Daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvojega, ⁴⁴Odgovori tada: Napij se samo, pa i devama ću tvojim naliti vode, onda je to žena, koju je odredio Gospod sinu gospodara mojega.' ⁴⁵Još nijesam bio izgovorio, i gle, izađe Rebeka s krčagom na ramenu, i ona siđe k izvoru i zahvati. Ja je zamolih: 'Daj mi da se na pijem!' ⁴⁶Ona odmah spusti dolje krčag svoj i reče: 'Napij se, pa i deve ću tvoje napojiti!' I ja se napih, a ona napoji i deve. ⁴⁷Onda je upitah: 'Čija si kći?' Ona odgovori: 'Kći sam Betuela, sina Nahora, kojega mu rodi Milka.' Nato

joj ja objesih naušnice i metnuh joj narukvice na ruke. ⁴⁸Tada se ja naklonih, bacih se ničice pred Gospodom i blagoslivljah Gospoda, Boga Abrahama, gospodara mojega, koji me vodio pravim putom, da dobijem kćer rođaka gospodara svojega za sina njegova.

⁴⁹Ako hoćete dakle iskazati milost i vjernost gospodaru mojemu, kažite mi; ako li nećete, kažite mi i to, da se okrenem nadesno ili nalijevo!"

⁵⁰Tada odgovoriše Laban i Betuel i rekoše: "Od Gospoda to dolazi; mi ti ne možemo reci ni da ni ne. ⁵¹Eto, Rebeka je pred tobom; uzmi je pa idi, da bude žena sinu gospodara tvojega, kao što je odredio Gospod!"

⁵²A kad je čuo sluga Abrahamov pristanak njihov, baci se ničice pred Gospodom sve do zemlje. ⁵³Potom izvadi sluga stvari srebrne i zlatne i haljine, i darova ih Rebeki, i bratu njezinu i materi njezinoj darova dragocjene stvari.

⁵⁴Onda su jeli i pili, on i pratioci njegovi, i prenoćiše ondje. Kad ustadoše ujutro, reče on: "Pustite me da idem gospodaru svojemu."

⁵⁵Brat njezin i mati njezina odgovoriše: "Neka ostane djevojka kod nas još koje vrijeme, barem deset dana, pa onda može ići!" ⁵⁶A on im reče: "Ne zaustavljajte me, jer Gospod je dao sreća putu mojemu. Pustite me da idem i da se vratim gospodaru svojemu!"

⁵⁷Oni odgovoriše: "Da pozovemo djevojku i nju da upitamo." ⁵⁸I pozvaše Rebeku i upitaše je: "Hoćeš li idi s ovim čovjekom?" Ona odgovori: "Hoću."

⁵⁹Tada pustiše sestru svoju Rebeku s dojkinjom njezinom i slugu Abrahamova s ljudima njegovim da idu. ⁶⁰Blagosloviše Rebeku i rekoše joj: "Sestro draga, budi mati nebrojenim tisućama, i potomci tvoji neka osvoje vrata neprijatelja svojih!"

⁶¹Nato se diže Rebeka sa sluškinjama svojim, posjedaše na deve i

podoše za čovjekom. Sluga uze Rebeku i otide odanle.

⁶²Izak se upravo vraćao od studenca Lahaj Roi; prebivao je naime u pokrajini Negebu. ⁶³Podvečer bio je Izak izašao na polje da razmatra; kad podiže oči i pogleda, a to dolazile deve. ⁶⁴I Rebeka podiže oči i ugleda Izaka, spusti se brzo s deve, ⁶⁵I upita slugu: "Tko je onaj tamo čovjek, što ide preko polja u susret nama?" Sluga odgovori: "To je gospodar moj." Tada ona uze pokrivalo i pokri se.

⁶⁶Nato sluga pripovjedi Izaku sve, što je bio učinio. ⁶⁷Izak je povede u šator matere svoje Sare i tada uze Rebeku, ona mu postade žena i on je zamilova. I tako se Izak utješi nad gubitkom matere svoje.

Postanak – 25 glava

¹Abraham je bio uzeo još drugu ženu, po imenu Keturu. ²I ona mu rodi Zimrana, Jokšana, Medana, Midjana, Jišbaka i Šuaha. ³Jokšanu se rodi Šeba i Dedan. Potomci Dedanovi bili su Ašurimi, Letušimi i Leumimi. ⁴Sinovi Midjanovi bili su Efa, Efer, Henok, Abida i Eldaa. Sve su ovi potomci Keturini.

⁵A Abraham predade Izaku sve imanje svoje. ⁶Sinovima inoča, što ih je imao Abraham, dade Abraham samo darove i otpravi ih dok je još živio, od sina svojega Izaka prema istoku u istočnu zemlju.

⁷A ovo je broj godina, što ih preživje Abraham: sto sedamdeset i pet godina. ⁸Tada preminu Abraham, u lijepoj starosti umrije, star i sit života, pa bi pridružen ocima svojim. ⁹Sinovi njegovi Izak i Išmael pokopaše ga u pećini Makpeli na polju sina Sohara Hiteja Efrona, sina Soharova, istočno od Mamre, ¹⁰Na polju, što ga je bio Abraham kupio od sinova Hetovih. Tamo bijahu pokopani Abraham i žena njegova Sara.

¹¹Po smrti Abrahamovoj blagoslovi Bog sina njegova Izaka. Izak je

prebivao kod studenca Lahaj Roi.

¹²Ovo je potomstvo Išmaela, sina Abrahamova, kojega je bila Abrahamu rodila Egipćanka Agara, sluškinja Sarina, ¹³Ovo su imena sinova Išmaelovih, po njihovim plemenima poredana: "Prvorodenac Išmaelov Nabajot, onda Kedar, Adbeel, Mibsam, ¹⁴Mišma, Duma, Masa, ¹⁵Hadar, Tema, Jetur, Nafiš i Kedma, ¹⁶To su sinovi Išmaelovi, i to su imena njihova po selima i šatorištima njihovim, dvanaest knezova po plemenima njihovim.

¹⁷Godine života Išmaelova iznosile su sto i trideset i sedam godina. Zatim izdahnu; umrije i bi pridružen svojim precima. ¹⁸Sinovi Išmaelovi prebivali su od Havile do Šura, koji leži istočno od Egipta u smjeru prema Asiriji. U blizini sve braće svoje naseliše se prkosno.

¹⁹Ovo je potomstvo Izaka, sina Abrahamova. Abrahamu se rodi Izak. ²⁰A Izaku je bilo četrdeset godina, kad se oženi Rebekom kćerju Sirijca Betuela iz Padam–Arama, sestrom Sirijca Labana, ²¹I Izak se molio Gospodu za ženu svoju, jer nije imala djece. Gospod ga usliši, i tako žena njegova Rebeka zatrudnje. ²²A kad su se sudarala djeca u utrobi njezinoj, reče ona: "Ako je tomu tako, što će onda biti od mene?" Ona otide da pita Gospoda.

²³Gospod joj odgovori: "Dva su naroda u utrobi tvojoj, dva plemena će se odvojiti u utrobi tvojoj; jedno će biti jače od drugoga, i starije služit će mlađemu."

²⁴I kad dođe vrijeme da rodi, a to zaista blizanci, bili su u tijelu njezinu.

²⁵Prvi koji se pojavi, bio je crvenkast, sav kao runo rutav. Zato mu nadjenuše ime Ezav.

²⁶A poslije se pojavi brat njegov; njegova se ruka prihvatila za petu, Ezava. Zato mu nadjenuše ime Jakov. Bilo je Izaku šezdeset godina

kad se oni rodiše.

²⁷I kad dječaci odrastoše, posta Ezav dobar lovac, čovjek pustinje. A Jakov je bio čovjek krotak, koji je ostao kod šatora. ²⁸Izak je više volio Ezava, jer je rado jeo lovinu, a Rebeka je više voljela Jakova.

²⁹Jednom skuhao Jakov jelo. Tada Ezav dođe iz pustinje sav gladan.

³⁰Ezav reče Jakovu: "Daj mi brže da jedem toga crvenoga jela; jer gladan sam sav!" Zato se prozva Edom. ³¹Jakov reče: "Prodaj mi najprije svoje pravo prvorodstva!" ³²Ezav reče: "Ah, moram eto da umrem; što će mi to pravo prvorodstva?"

³³A Jakov reče: "Zakuni mi se najprije!" I zakle mu se i prodade tako svoje pravo prvorodstva Jakovu. ³⁴Nato Jakov dade Ezavu kruha i jela od leće. On je jeo i pio, ustao i otišao. Tako je malo cijenio Ezav pravo prvorodstva.

Postanak – 26 glava

¹Nasta u zemlji glad, druga negoli ona prijašnja, što je bila za vremena Abrahamova. Tada Izak otide k filistejskom kralju Abimeleku u Geraru.

²Tada mu se javi Gospod i reče: "Ne silazi u Egipat; boravi u zemlji za koju ću ti reći! ³Boravi kao gost u ovoj zemlji, i ja ću biti s tobom i blagoslovit ću te; jer ću tebi i potomstvu tvojemu dati sve zemlje ove i tako ispuniti zakletvu, kojom sam se zakleo ocu tvojemu Abrahamu.

⁴Umnoži ću potomke tvoje tako mnogobrojno kao zvijezde na nebu; sve zemlje ove dat ću potomcima tvojim, i u potomstvu tvojem bit će blagoslovljeni svi narodi na zemlji; ⁵Zato što je Abraham slušao glas moj i držao zapovijed moju, naredbe, propise i zakone moje."

⁶I tako osta Izak u Gerari. ⁷A kad su stanovnici mjesta pitali za ženu njegovu, reče: "Sestra mi je." Jer se je bojao reći: "Žena mi je", mislio je: "Mogli bi me inače, stanovnici mjesta ubiti zbog Rebeke, jer je

lijepa."

⁸Kad je tamo dulje vremena boravio, dogodi se, te kralj filistejski Abimelek pogleda kroz prozor i vidje, kako Izak miluje ženu svoju Rebeku. ⁹Tada dozva Abimelek Izaka i reče: "Eto, ona je zacijelo žena tvoja. Kako si mogao reći da ti je sestra?" Izak mu odgovori: "Mislio sam, da bih inače morao umrijeti zbog nje." ¹⁰Abimelek reče: "Što si nam to učinio? Kako je lako mogao tko od naroda primaći se ženi tvojoj, i tako bi ti navukao na nas krivnju." ¹¹I zapovjedi Abimelek svemu narodu: "Tko se dotakne ovoga čovjeka ili žene njegove, kaznit će se smrću!"

¹²Tada Izak zasija u onoj zemlji i požanje u onoj godini stostruko, jer ga Bog blagoslovi. ¹³Tako posta čovjek bogat i sve bogatiji, dok postade neizmjereno bogat. ¹⁴Imao je stada ovaca i goveda i mnogo služinčadi, tako da su mu Filisteji postali zavidni. ¹⁵Zato sve studence, što ih bjehu iskopale sluge oca njegova za života oca njegova Abrahama, zasuše i zemljom napuniše. ¹⁶A Abimelek reče Izaku: "Idi od nas, jer si nam ti postao previše moćan."

¹⁷Tako otide Izak odanle, razape šator svoj u dolini gerarskoj i ostade ondje. ¹⁸Nato Izak opet iskopa studence, što su ih bili iskopali za života oca njegova Abrahama, a Filisteji ih poslije smrti Abrahamove zasuli, i dade im ista imena, što im ih bio dao otac njegov.

¹⁹Sluge Izakove kopale su u dolini i nadoše tamo studenac sa tekućom vodom. ²⁰Ali se posvadiše pastiri gerarski s pastirima Izakovim, jer su tvrdili: "Naša je voda!" Zato on nazva studenac Esek, jer su se tamo bili posvadili s njim. ²¹Potom iskopaše drugi studenac; pa se i radi njega posvadiše; zato ga on nazva Sitna. ²²Tada otide odatle dalje i iskopa opet studenac. Oko njega nije bilo svađe, pa ga nazva on Rehobot rekavši: "Sad nam Gospod odredi slobodan prostor, da se možemo raširiti u zemlji."

²³Odatle otide gore u Beer–Šebu. ²⁴U onoj noći javi mu se Gospod i reče: "Ja sam Bog oca tvogega Abrahama. Ne boj se, jer ja sam s tobom i blagoslovit ću tebe i umnožit ću potomstvo tvoje zbog sluge svojega Abrahama." ²⁵On načini ondje žrtvenik, prizva ime Gospodnje i razape šator svoj, a sluge Izakove iskopaše ondje studenac.

²⁶Tada dođe k njemu Abimelek iz Gerare s pouzdanikom svojim Ahuzatom i s poglavicom svoje vojske Fikolom. ²⁷Izak ih upita: "Zašto dođoste k meni, kad mrzite na me i otjeraste me od sebe?"

²⁸Oni odgovoriše: "Vidjesmo na svoje oči, da je Gospod s tobom. Stoga mislimo, da treba pod zakletvom sklopiti ugovor između nas i tebe. Mi hoćemo da sklopimo ugovor s tobom. ²⁹Ti da nama ne činiš nikakva zla kao što se mi tebe ne dotakosmo, nego ti samo dobro činismo i pustismo te da ideš u miru. Ti si eto blagoslovljen od Gospoda!"

³⁰Tada im on spremi gozbu, i oni su jeli i pili. ³¹Drugo jutro rano zakleše se jedan drugome. Tada ih otpusti Izak, i oni otidoše od njega u miru.

³²Isti dan dođoše sluge Izakove i pripovjediše mu za studenac, što su ga bili iskopali: "Nađosmo vodu." ³³On, ga nazva Šiba. Zato se zove grad sve do dana današnjega Beeršeba.

³⁴Kad bi Ezavu četrdeset godina, uze za ženu Juditu, kćer Hiteja Beerija, i Basematu, kćer Hiteja Elona. ³⁵Obadvije su zadavale mnogo jada Izaku i Rebeki.

Postanak – 27 glava

¹Kad Izak ostarje i oči mu potamnješe, da nije mogao više vidjeti, dozva starijega sina svojega Ezava i reče mu: "Sine moj!" On mu odgovori: "Evo me!" ²Tada reče on: "Vidiš, ostario sam i ne znam, kad ću umrijeti. ³Uzmi sad oružje svoje, tobolac svoj i luk svoj, izađi van u

pustinju i ulovi mi komad divljačine! ⁴Priredi mi od toga tečno jelo, kako to ja volim, i donesi mi to! Tada ću jesti, i duša će te moja za to blagosloviti, prije nego umrem."

⁵A Rebeka je bila čula, kad je Izak tako govorio sa sinom svojim Ezavom. I Ezav izađe u pustinju, da ulovi divljačine i donese kući.

⁶Tada reče Rebeka sinu svojem Jakovu: "Čula sam, kako otac tvoj reče bratu tvojemu Ezavu: ⁷'Donesi mi komad divljačine i priredi mi tečno jelo, da mogu jesti i tebe pred Gospodom blagosloviti, prije nego umrem.'⁸Nego sada, sine moj, poslušaj savjet, što ću ti ga dati! ⁹Otidi k stadu i donesi mi odanle dva lijepa jareta, a ja ću od njih prirediti tečno jelo ocu tvojemu, kako on to voli. ¹⁰Onda ćeš donijeti ocu svojem da jede, pa da te blagoslovi, prije nego umre."

¹¹A Jakov reče materi svojoj Rebeki: "Gle, moj je brat Ezav čovjek rutav, a ja sam gladak. ¹²Može biti da me opipa otac moj, pa onda da ispadnem pred njim kao varalica, i tako bih navukao na sebe prokletstvo mjesto blagoslova."

¹³A mati njegova odgovori mu: "Na me neka padne to prokletstvo tvoje, sine moj! Poslušaj savjet moj, otidi i donesi mi!"

¹⁴On tada ode i donese materi svojoj. Mati njegova priredi od toga tečno jelo, kako je to volio otac njegov. ¹⁵Nato donese Rebeka najbolje haljine starijeg sina svojega Ezava, što ih je imala u kući kod sebe, i obuče ih mlađem sinu svojem Jakovu. ¹⁶kožice jareće ovi mu oko ruku i oko vrata glatkoga. ¹⁷Tada dade sinu svojem Jakovu u ruke tečno jelo s kruhom, što ga je bila priredila.

¹⁸Tako uniđe on k ocu svojem i reče: "Oče moj!" On odgovori: "Evo me! Tko si ti, sine moj?" ¹⁹Jakov reče ocu svojem: "Ja sam Ezav, prvorođenac tvoj; učinio sam, kako si mi naložio. Sjedi uspravo i jedi divljačine moje, i onda me blagoslovi!"

²⁰A Izak upita sina svojega: "Kako si mogao tako brzo nešto naći, sine moj?" On odgovori: "Gospod, Bog tvoj, dade milost, te istrča preda me."

²¹Ali Izak reče Jakovu: "Stupi bliže, da te opipam, sine moj, da li si ti zaista sin moj Ezav ili ne!" ²²Jakov pristupi k ocu svojemu Izaku, i on ga opipa i reče: "Glas je doduše Jakovljev, ali ruke su ruke Ezavove."

²³I ne poznade ga, jer su ruke njegove bile rutave kao ruke brata njegova Ezava. Pošto ga je pozdravom blagoslova pozdravio,

²⁴Upita opet: "Ti si dakle doista sin moj Ezav?" On odgovori: "Jesam."

²⁵Tada on reče: "Onda mi donesi, da jedem divljačine sina svojega i da te tada blagoslovim!" Jakov mu donese, i on je jeo. Tada donese vina, i on je pio.

²⁶Nato mu reče otac njegov Izak: "Hodi ovamo, sine moj, i poljubi me!"

²⁷On pristupi i poljubi ga. Kad on osjeti miris haljina njegovih, blagoslovi ga govoreći: "Zaista, miris sina mojega jest kao miris polja, kad ga blagoslovi Gospod.

²⁸Bog ti dao rose nebeske i zemlje rodne i vina i žita izobilja!

²⁹I narodi se pred tobom pregibali! Bio gospodar bradi svojoj, i klanjali se tebi sinovi matere tvoje! Proklet bio, koji tebe proklinje! A blagoslovljen bio, koji tebe blagoslivlja!"

³⁰Kad je Izak bio završio blagoslov nad Jakovom, a Jakov jedva što je bio otišao ispred oca svojega Izaka, vrati se brat njegov Ezav iz lova.

³¹I on priredi tečno jelo, donese ocu svojemu i reče ocu svojemu:

"Sjedni uspravo, oče dragi i jedi divljačine sina svojega, da me onda mogneš blagosloviti!

³²Tada ga upita otac njegov Izak: "Tko si ti?" On reče: "Ja san sin tvoj,

prvorodenac tvoj, Ezav." ³³Izak se neizmjereno uplaši i povika: "A tko je bio onaj, koji ulovi divljačinu i donese mi je? Ja sam jeo od svega, prije nego ti dođe, i njega sam blagoslovio, i on će tako ostati blagoslovljen!"

³⁴Kad Ezav razabra riječi oca svojega, zavrisku gorko iza glasa i zamoli oca svojega: "Blagoslovi i mene, oče dragi!"

³⁵On odgovori: "Dođe brat tvoj s prijevarom i odnese ti blagoslov."

³⁶Tada on reče: "Pravo mu se dalo ime Jakov. Već dvaput me prevari: moje pravo prvorodstva uze mi, a sad mi eto još ote i blagoslov." Tada upita: "Zar nijesi za mene sačuvao nikakva blagoslova?"

³⁷Izak odgovori Ezavu: "Eto, postavih ga tebi za gospodara i svu braću njegovu dadoh mu za sluge, i opskrbih ga žitom i vinom. Pa što bih sad još mogao učiniti za tebe, sine dragi?"

³⁸Ezav reče ocu svojemu: "Zar imaš samo jedan blagoslov, oče dobri? Blagoslovi i mene, oče dragi!" I Ezav stade glasno plakati.

³⁹Tada mu otac njegov Izak progovori: "Eto, daleko od rodne zemlje bit će prebivalište tvoje i daleko od rose nebeske odozgor.

⁴⁰Od mača svojega živjet ćeš i bratu ćeš svojemu služiti. Otrgneš li se, jaram ćeš njegov stresti s vrata svojega."

⁴¹Ezav posta neprijatelj Jakovu zbog blagoslova, što mu ga je bio dao otac njegov, i reče Ezav: "Naskoro dolazi vrijeme, da će se žaliti oca mojega; tada ću ubiti brata svojega Jakova."

⁴²I kad Rebeka saznade za tu izjavu starijeg sina svojega Ezava, dade dozvati mlađeg sina svojega Jakova i reče mu: "Slušaj, brat tvoj Ezav hoće da ti se osveti i da te ubije, ⁴³Nego, sine dragi, poslušaj savjet moj; ustani i bježi k bratu mojemu Labanu u Haran! ⁴⁴Ostani jedno

vrijeme kod njega, dok se slegne srdžba brata tvojega! ⁴⁵Čim se gnjev brata tvojega odvrati od tebe i on zaboravi, što si mu učinio, poslat ću po tebe i odanle te dovesti ovamo. Zašto bih vas obojicu izgubila u jedan dan?"

⁴⁶Potom reče Rebeka Izaku: "Omrznuo mi je život zbog kćeri Hetovih. Ako i Jakov uzme sebi za ženu jednu takvu Hetovku, jednu između kćeri u zemlji, onda što imam još od života?"

Postanak – 28 glava

¹Tada Izak dozva Jakova, blagoslovi ga i naloži mu: "Ne uzimaj žene između kćeri Kanaanaca! ²Nego ustani, idi u Mezopotamiju u kuću Betuela, oca matere tvoje, i uzmi sebi odanle ženu, jednu između kćeri Labana, brata matere tvoje! ³Bog, Svemoćni, neka te blagoslovi, neka te učini plodnim i umnoži te, da postaneš jedno mnoštvo naroda! ⁴I neka ti dadne blagoslov Abrahamov, tebi i potomcima tvojim, da posjedneš zemlju, u kojoj prebivaš kao tuđinac i koju Bog dade Abrahamu!"

⁵Tako otpremi Izak Jakova, i on zaputi u Mezopotamiju k Labanu, sinu Sirijca Betuela, bratu Rebeke, matere Jakova i Ezava.

⁶A Ezav saznade, daje Izak blagoslovio Jakova i poslao ga u Mezopotamiju, da odanle dovede sebi ženu, i da mu je blagoslivljajući ga naložio: "Ne uzimaj žene između kćeri Kanaanaca", ⁷I da je Jakov poslušao oca svojega i mater svoju i otišao u Mezopotamiju. ⁸I vidje Ezav, da ocu njegovu Izaku nijesu po volji Kanaanke. ⁹Zato otide Ezav k Išmaelu i uze sebi, uz dvije žene svoje, za ženu još Mahalatu, kćer Išmaela, sina Abrahamova, sestru Nebajotovu.

¹⁰A Jakov otide iz Beer–Šebe i otputova u Haran. ¹¹Stiže na jedno mjesto i prenoći ondje, jer je sunce bilo zapalo. Uze jedan kamen na onom mjestu, namjesti ga sebi kao jastuk i leže da tu spava.

¹²I usne san: ljestve stajale na zemlji što s svojim vrhom dopirale sve do neba; i gle, anđeli Božji hodili na njima gore i dolje. ¹³I gle, gore nad njima stajao je Gospod i govorio: "Ja sam Gospod, Bog oca tvoga Abrahama i Izaka. Zemlju, na kojoj počivaš, dat ću tebi i potomcima tvojim. ¹⁴Potomstva tvoga bit će kao praha na zemlji; prema zapadu i istoku, sjeveru i jugu ti i se raširiti; u tebi i u potomcima tvojim bit će blagoslovljena sva plemena na zemlji. ¹⁵Eto, ja ću biti s tobom i čuvat ću te, kamogod pođeš, i opet ću te natrag dovesti u ovu zemlju; jer te neću ostaviti, dokle ne izvršim, što ti obećah."

¹⁶I Jakov se probudi od sna svojega i povika: "Zaista, Gospod je na ovom mjestu, a ja ne znadoh!" ¹⁷Pun strahopoštovanja reče: "Kako je časno mjesto ovo! Jest, ovdje je kuća Božja i ovdje su vrata nebeska!"

¹⁸Drugo jutro uze Jakov kamen što ga je bio namjestio sebi kao jastuk, i postavi ga za spomenik i izli na njega ulje. ¹⁹Tada prozva to mjesto Betel, a prije se taj grad zvao Luza.

²⁰Nato učini Jakov ovaj zavjet: "Ako Bog bude s menom i sačuva me na putu, kojim sad idem, ako mi dadne kruha za hranu i haljine za odijevanje, ²¹I ako će sretno vratim u očinsku kuću svoju, tada će Gospod biti moj Bog. ²²A kamen ovaj, što ga postavih za spomenik, bit će kuća Božja, i od svega, što mi dadneš, vjerno ću ti dati desetinu."

Postanak – 29 glava

¹Tada zaputi Jakov i otide u zemlju sinova Istoka. ²Kad baci pogled oko sebe, ugleda u pustinji studenac, na kojem su upravo počivala tri stada ovaca; jer su se na tom studencu obično napajala stada. Nad otvorom studenca ležao je golem kamen. ³Istom kad bi se tamo stjerala sva stada, odvalili bi kamen s otvora studenca i napajali bi ovce; onda bi opet stavili kamen na svoje mjesto nad otvorom studenca.

⁴Jakov im reče: "Braćo, odakle ste?" Oni odgovoriše: "Iz Harana smo."

⁵On ih upita: "Poznajete li Labana, sina Nahorova?" Oni odgovoriše: "Poznajemo." ⁶Upita ih dalje: "Kako mu je?" Oni odgovoriše: "Dobro, evo upravo dolazi kći njegova Rahela s ovcama."

⁷Tada on reče: "Eto, još je dan dug, i nije još vrijeme, da satjerujete stoku. Napojite ipak ovce i pustite ih onda da još pasu!" ⁸Odgovoriše: "Ne možemo, dok se ne skupe sva stada; onda istom odvalimo kamen s otvora studenca i napojimo ovce."

⁹Dok je on još govorio s njima, bila je došla Rahela s ovcama oca svojega; ona je naime bila pastirica. ¹⁰A kad Jakov vidje Rahelu, kćer materina mu brata Labana, i ovce materina mu brata Labana, pristupi Jakov, odvali kamen s otvora studenca i napoji ovce materina mu brata Labana. ¹¹Onda Jakov poljubi Rahelu i stade glasno plakati. ¹²Zatim Jakov pripovjedi Raheli, da je rođak ocu njezinu, i to sin Rebekin. Nato ona otrča i javi to ocu svojemu.

¹³I kad Laban ču glas o Jakovu, sinu sestre njegove, pohitje mu u susret, zagrli i poljubi ga i uvede u svoju kuću. On pripovjedi Labanu sve, što se je bilo dogodilo. ¹⁴Laban mu reče: "Jest, ti si kost moja i meso moje." I osta kod njega čitav mjesec dana.

¹⁵Tada Laban reče Jakovu: "Zar da badava radiš za me, jer si mi nećak? Kaži mi, što će ti biti plaća?"

¹⁶A Laban je imao dvije kćeri; starijoj bilo ime Lea, a mlađoj Rahela.

¹⁷Lea je imala slabe oči, a Rahela je bila lijepa stasa i lica. ¹⁸Jakov zavolje Rahelu i reče: "Služit ću ti sedam godina za mlađu kćer tvoju Rahelu." ¹⁹Laban odgovori: "Bolje je, da je dam tebi negoli kojemu stranom čovjeku. Ostani dakle kod mene!"

²⁰Tako je Jakov služio za Rahelu sedam godina, i one mu se činiše

kao nekoliko dana, tako ju je volio. ²¹Tada reče Jakov Labanu: "Daj mi sad moju ženu, jer navršio se moje vrijeme; pa bih se njom oženio."

²²I sazva Laban sve stanovnike mjesta i priredi gozbu. ²³A uvečer uze kćer svoju Leau i uvede je k njemu, i on imade s njom ženidbeno općenje. ²⁴I Laban dade kćeri svojoj Lei ropkinju Zilpu za sluškinju. ²⁵Ujutro vidjelo se, da je to bila Lea. Tada reče on Labanu: "Zašto si mi to učinio? Zar ti nijesam služio za Rahelu? Zašto si me prevario?"

²⁶Laban reče: "U našoj zemlji nije običaj, da se uda mlada prije starije. ²⁷Navrši samo s njom svadbeni tjedan, onda će ti se dati i druga za službu, za koju ćeš mi služiti još daljnih sedam godina."

²⁸Jakov učini tako i navršio s njom svadbeni tjedan. Tada mu dade i kćer svoju Rahelu za ženu. ²⁹I Laban dade kćeri svojoj Raheli ropkinju svoju Bilhu za sluškinju. ³⁰On imade s Rahelom ženidbeno općenje. Rahelu je više volio nego Leau, i tako je on još daljnih sedam godina služio kod njega. ³¹Kad vidje Gospod, da je Lea zapostavljena, učini je rodnom, a Rahela osta nerotkinja. ³²Tako Lea zatrudnje i rodi sina, kojemu nadjenu ime Ruben; jer reče ona: "Gospod pogleda na jad moj i stoga će me ljubiti čovjek moj."

³³I opet ona zatrudnje i rodi sina, i ona reče: "Gospod je čuo, da sam bila zapostavljena; zato mi dade i ovoga." I nadjenu mu ime Simeon. ³⁴I kad opet zatrudnje i rodi sina, reče: "Sad će mi čovjek moj biti naklonjen; jer rodih tri sina." Zato mu nadjenu ime Levi. ³⁵Potom zatrudnje još jedanput, rodi sina i reče: "Sada ću slaviti Gospoda." Zato mu nadjenu ime Juda. Potom prestade rađati.

Postanak – 30 glava

¹Kad Rahela vidje, da ne rađa djece Jakovu, poče Rahela zavidjeti sestri svojoj i reče Jakovu: "Daj mi djece, inače umrijet ću!"

²Tada se Jakov rasrdi na Rahelu i reče: "Zar sam ja a ne Bog, koji ti uskrati blagoslov djece?"

³Ona odgovori: "Evo ti osobna sluškinja moja Bilha; opći s njom, da ona rodi za moje krilo, te tako po njoj dođem do djece!" ⁴I dade mu osobnu sluškinju svoju Bilhu za inoću, i Jakov je općio s njom.

⁵Zatrudnje Bilha i rodi Jakovu sina. ⁶Rahela reče: "Dosudi mi Bog pravo, kad usliši i moju molbu i pokloni mi sina." Zato mu nadjenu ime Dan.

⁷I opet zatrudnje sluškinja Rahelina Bilha i rodi Jakovu drugoga sina.

⁸Tada reče Rahela: "Božje bojeve bojevah sa sestrom svojom, pa i pobijedih." Zato mu nadjenu ime Naftali.

⁹I kad Lea vidje, da je prestala rađati, uze sluškinju svoju Zilpu i dade je Jakovu za ženu. ¹⁰I sluškinja Leaina Zilpa rodi Jakovu sina. ¹¹Tada reče Lea: "Sretno!" Ona mu nadjenu ime Gad.

¹²Potom sluškinja Leaina Zilpa rodi Jakovu drugoga sina. ¹³Tada reče Lea: "sretna ja! Jest, sretnom će me slaviti žene," Zato mu nadjenu ime Ašer.

¹⁴I kad Ruben izađe jedanput u vrijeme žetve pšenične, nađe na polju nadliške i donese ih materi svojoj Lei. Tada reče Rahela Lei: "Daj mi koji nadlišak sina svojega!" ¹⁵A ona joj reče: "Zar ti nije dosta, što mi uze čovjeka mojega, pa ćeš mi sada uzeti i nadliške sina mojega?" A Rahela reče: "Zato noćas neka on slobodno bude kod tebe za nadliške sina tvogega!"

¹⁶I kad je uvečer dolazio Jakov iz polja, izađe mu Lea u susret i reče: "K meni ćeš doći; jer te kupih za nadliške sina svojega!" Tako on provede onu noć kod nje. ¹⁷Bog usliši Leau; ona zatrudnje i rodi Jakovu petoga sina. ¹⁸Tada reče Lea: "Dade mi Bog plaću, jer dadoh

sluškinju svoju čovjeku svojemu." Zato mu nadjenu ime Isakar.

¹⁹Opet zatrudnje Lea i rodi Jakovu šestoga sina. ²⁰Lea reče: "Bog me obdari lijepim darom, sad će me čovjek moj poštivati, jer mu rodih šest sinova." Zato mu nadjenu ime Zebulun.

²¹Kasnije rodi kćer, kojoj nadjenu ime Dina.

²²I spomenu se Bog Rahele, usliši je i darova joj radosti majčine. ²³Ona zatrudnje i rodi sina, te reče: "Oduze Bog sramotu moju."

²⁴I nadjenu mu ime Josip i reče: "Neka mi Gospod pridoda još jednoga sina!"

²⁵Kad Rahela rodi Josipa, reče Jakov Labanu: "Pusti me, htio bih poći u svoje mjesto i u svoju domovinu! ²⁶Daj mi žene moje i djecu, za koje sam ti služio, da idem; ta dobro znaš, kako sam ti služio."

²⁷Laban mu odgovori: "O da bih našao milost u očima tvojim! Znam, Gospod me je blagoslovio zbog tebe." ²⁸I on nastavi: "Odredi plaću, što je tražiš od mene, i dat ću ti je ti je."

²⁹On mu reče: "Znaš sam, kako sam ti služio, i što po meni postade stoka tvoja. ³⁰Malo je bilo, što si imao, prije nego dođoh k tebi, i to se umnoži silno, jer Gospod te je blagoslivljao pri svakom koraku mojem. A sad ću se i ja moći brinuti za kuću svoju?"

³¹Onaj upita: "Što da i dadnem?" Jakov odgovori: "Ne trebaš mi ništa platiti. Ako pristaneš na ovo, što ću reći, opet ću ti čuvati životinje.

³²Pusti, da prođem danas sve životinje tvoje i da izlučim od njih svaki komad šaren i s biljegom! Svaki crn komad među ovcama i svaka s biljegom i šarena koza neka bude plaća moja! ³³I na tom neka se pokaže poštenje moje ubuduće: kada dođeš, da vidiš plaću moju, neka bude sve, što nije šareno ili s biljegom među kozama i crno među

ovcima, kao od mere ukradeno!"

³⁴Tada reče Laban: "Dobro, neka bude, kako si rekao!" ³⁵Nato izluči Laban još isti dan prugaste i biljegom jarce i sve šarene i s biljegom koze, sve, na čemu je bilo nešto bijelo, i sve, što je bilo crno među ovcama, i predade to sinovima svojim. ³⁶Onda odredi daljinu od tri dana hoda između sebe i Jakova. Jakov je naime pasao ostalu stoku Labanovu.

³⁷Tada Jakov donese sebi zelenih prutova topolovih, ljeskovih i kestenovih i oguli na njima bijele pruge time, da je otkrio bjelinu na prutovima. ³⁸Potom je metao oguljene prutove upravo pred životinje u žljebove, u korita, kamo su dolazile životinje da piju. One su se naime parile, kad bi dolazile da piju. ³⁹Jer su se životinje parile gledajući u prutove, to bi životinje omladile prugaste, šarene i s biljegom mlade. ⁴⁰Janjad bi onda Jakov izlučio. Tako se je brinuo, da mlade životinje u stadu Labanovu budu prugasti i crni komadi. Tim je namaknuo sebi posebna stada, što ih nije stavljao među životinje Labanove. ⁴¹I kad su se god parile jake životinje, metao bi Jakov prutove u žljebove, da se omlade pred prutovima. ⁴²A pred slabe životinje nije ih metao. Tako je Laban dobivao slabe životinje, a Jakov jake. ⁴³Tako se čovjek veoma obogati i dobi mnogo stoke, sluškinja i sluga, deva i magaraca.

Postanak – 31 glava

¹Kad Jakov doču riječi sinova Labanovih, koji su ovako govorili: "Jakov sve prenese na sebe, Što je imao otac naš; od posjeda oca našega steče on sve to bogatstvo." ²Pa kad i na licu Labanovu razabra, da on nije više prijašnji.

³Tada zapovjedi Gospod Jakovu: "Vrati se u zemlju otaca svojih i k svojoj rodbini i ja ću biti s tobom."

⁴Nato Jakov dade dozvati Rahelu i Leau u polje k stadu svojemu, ⁵I

reče im: "Vidim na licu oca vašega, da on nije više prema meni kao prije; ali je Bog oca mojega bio s menom. ⁶Znate same da sam ocu vašemu služio koliko sam god mogao. ⁷Ali otac me je vaš varao i mijenjao mi plaću deset puta; ali Bog ipak ne dopusti, da mi naškodi. ⁸Kad on reče: 'Šarene životinje neka budu plaća tvoja', onda sva stoka omladi šarene mlade. A kad reče: 'Prugaste životinje neka budu plaća tvoja', onda sva stoka omladi prugaste mlade. ⁹Tako oduze Bog stado ocu vašemu i dade ga meni. ¹⁰U vrijeme naime, kad su se parile ovce, vidjeh jasno u snu, kako su ovnovi, što su skakali na ovce, bili prugasti, šareni i pjegavi. ¹¹I anđeo Božji reče mi u snu: 'Jakove!' A ja odgovorih: 'Evo me!' ¹²On reče: 'Dobro pripazi na to da budu svi ovnovi, što skaču na ovce, prugasti, šareni i pjegavi! Ja sam doista sve vidio, što ti učini Laban. ¹³Ja sam Bog Betela, gdje si uljem pomazao spomenik i meni učinio zavjet. Sada ustani, idi iz ove zemlje i vrati se u domovinu svoju!'

¹⁴Tada mu odgovoriše Rahela i Lea: "Zar još imamo dio i baštinu u kući oca svojega? ¹⁵Zar nas ne drži kao tuđinke, pošto nas prodade, i novac, što ga je dobio za nas, pojede? ¹⁶Jer sve blago, što ga oduze Bog ocu našem, naše je i djece naše. Učini samo sada onako, kako ti zapovijeda Bog!"

¹⁷Jakov se podiže, metnu djecu svoju i žene svoje na deve, ¹⁸I povede svu stoku i sve blago svoje, što ga steče, stoku, što je sebi priskrbio u Mezopotamiji, da se vrati k ocu svojem Izaku u zemlju kanaansku. ¹⁹A Laban je bio upravo otišao da striže ovce svoje, a Rahela ukrade kućne idole oca svojega. ²⁰Jakov naime prevari Sirijca Labana, jer mu je tajio, da hoće bježati. ²¹Tako poduze bijeg sa svim, što je imao, zaputi se, prijeđe preko rijeke i udari prema gori Gileadu.

²²Treći dan javiše Labanu, da je pobjegao Jakov. ²³Tada on uze sa sobom rođake svoje, pođe za njim u potjeru sedam dana hoda i dostiže ga u gori Gileadu.

²⁴Ali se Bog javi Sirijcu Labanu noću u snu i opomenu ga: "Pazi dobro,

da ne govoriš s Jakovom ni dobro ni zlo!"

²⁵Kad eto Laban dostiže Jakova, Jakov je bio razapeo šator svoj na gori, a Laban s rođacima svojim razape šator svoj na gori Gileadu.

²⁶I reče Laban Jakovu; "Što si učinio, ti me prevari i odvede kćeri moje kao ratne zarobljenice? ²⁷Zašto tajno pobježe i pokrade me? Niti mi što reče, da te ispratim s radošću i pjesmom, s bubnjima i harfama! ²⁸Niti mi dade, da izljubim na rastanku unuke svoje i kćeri svoje. Doista, ludo si radio. ²⁹Mogao bih sada da s vama zlo postupam. Ali Bog oca tvojega prošle noći reče mi: 'Pazi, da ne govoriš s Jakovom ni dobro ni zlo!' ³⁰Pa dobro, eto otišao si, jer si se zaželio kuće očeve; ali zašto mi ukrade kipove bogova mojih?"

³¹Jakov odgovori Labanu: "Jest, bojao sam se, jer sam mislio, da bi mi ti mogao oteti kćeri svoje. ³²A u koga nađeš kipove svoje, taj neka ne živi više! Pretraži samo pred našim rođacima sve, što imam kod sebe, pa ih uzmi sebi!" Jakov naime nije znao, da ih je bila ukrala Rahela.

³³Laban uđe u šator Jakovljev i u šator Lein i u šator obadviju sluškinja, ali ne nađe ništa. Izade iz šatora Leaina i uđe u šator Rahelin. ³⁴A Rahela je bila uzela kućne idole; pa ih metnula pod samar deve svoje i sjela na njih. I Laban pretraži sav šator, a ne nađe ništa. ³⁵A ona reče ocu svojem: "Nemoj mi zamjeriti, gospodar, što ti ne mogu ustati, jer je meni što u žena biva!" On je tražio dalje, ali ne nađe kućnih kipova.

³⁶Tada se rasrdi Jakov i udari na Labana. Ovako progovori Labanu: "Koja je moja krivnja i koji moj prekršaj, da me tako žestoko progoniš? ³⁷Sve si mi eto stvari prekopao, pa što si našao iz svoje kuće? Daj stavi sve pred svoje i moje rođake, i oni neka prosude, tko od nas dvojice ima pravo! ³⁸Ima već dvadeset godina, što sam bio kod tebe. Ovce tvoje i koze tvoje nikad se ne izjaloviše, i nikad ne pojedoh ovna tvojega. ³⁹Što bi zvijer rastrgla, nikad ti ne donesoh. Sam bih uvijek podmirio štetu. Od mene si utjerivao, što bi mi bilo ukradeno danju ili

noću. ⁴⁰Danju me ubijala žega, a noću mraz, i san nije dolazio na oči moje. ⁴¹Dvadeset eto godina služio sam u kući tvojoj, četrnaest godina za dvije kćeri tvoje i šest godina za stoku tvoju, a plaću si mi mijenjao deset puta. ⁴²Da nije bio za me Bog oca mojega, Bog Abrahamov, kojega štuje i Izak, ti bi me zaista sada otpustio praznih ruku. Ali je Bog vidio nevolju moju i trud ruku mojih, pa je prošle noći presudio."

⁴³Laban reče Jakovu: "Moje su kćeri, moja su djeca, i moja je stoka, ukratko sve, što vidiš, jest moje. Pa što da učinim danas kćerima svojim ili djeci njihovoj, koju rodiše? ⁴⁴Hajde da sklopimo savez, ja i ti, i to neka bude za svjedočanstvo između mene i tebe!"

⁴⁵Tada uze Jakov kamen i postavi ga kao spomenik. ⁴⁶I Jakov zapovjedi svojim: "Nakupite kamenja!" I nakupiše kamenja i podigoše gomilu, i tada održaše gozbu tu na gomili kamenja. ⁴⁷Laban je nazva Jegar Sahaduta, a Jakov je nazva Galed.

⁴⁸Laban reče: "Ova je gomila kamenja danas svjedok između mene i tebe." Zato joj dade ime Galed, ⁴⁹A stup Mispa, jer reče: "Neka bude Gospod stražar između mene i tebe, kad se rastadosmo! ⁵⁰Ako bi zlo postupao s kćerima mojim ili bi uzeo još druge žene uz kćeri moje, onda pomisli, makar inače i nije nitko uz nas, da je Bog svjedok između mene i tebe!" ⁵¹Dalje reče Laban Jakovu: "Eto, ova gomila kamenja i ovaj spomenik, što ga postavih između mene i tebe: ⁵²Svjedok neka bude ova gomila kamenja, i svjedok neka bude ovaj spomenik, da ni ja ne smijem preko ove gomile i ovoga spomenika prijeći k tebi, a ni ti ne smiješ preko ove gomile kamenja i ovoga spomenika prijeći k meni u zloj namjeri. ⁵³Bog Abrahamov i Bog Nahorov, Bog njihovih otaca, neka bude sudac među nama!" Tada se zakle Jakov onim, kojega je štovao otac njegov Izak. ⁵⁴Nato prinese Jakov na gori žrtvu zaklanicu i pozva svoje, da održe gozbu. Tako održaše oni gozbu i ostadoše preko noći na gori. ⁵⁵Drugoga jutra rano izljubi Laban unuke svoje i kćeri svoje i dade im svoj blagoslov; potom otide Laban i vrati se kući.

Postanak – 32 glava

¹I Jakov otide svojim putem, i tada ga sretoše anđeli Božji. ²Kad ih ugleda Jakov, povika: "Ovo je tabor Božji!" Zato prozva ono mjesto Mahanaim.

³Nato posla Jakov pred sobom glasnike k bratu svojemu Ezavu u zemlju Seir, u pokrajinu edomsku, ⁴I naloži im: "Ovako recite gospodaru mojemu Ezavu: Sluga tvoj Jakov poručuje ti ovo: 'Boravio sam i do sada se zadržao kod Labana. ⁵Tamo sam stekao volova, magaraca, stoke, sluga i sluškinja. Tako poručujem gospodaru svojem, da bih našao milost u očima tvojim.'"

⁶Glasnici se vratiše k Jakovu i javiše: "Dođosmo k bratu tvojemu Ezavu; on ti ide u susret, i to s četiri stotine momaka."

⁷Tada se Jakov uplaši jako, i obuze ga briga. Zato razdijeli ljude, što ih imao sa sobom, i stoku i goveda i deve u dva tabora. ⁸Pomisli naime: "Ako napane Ezav jedan tabor i svlada ga, drugi će tabor moći umaknuti.

⁹Tada se pomoli Jakov: "O Bože oca mojega Abrahama! Bože oca mojega Izaka! Gospode, koji si rekao meni: 'Vrati se u domovinu svoju i k rodbini svojoj, i ja ću gledati, da ti bude dobro!' ¹⁰Nijesam vrijedan svih milosti i sve vjernosti; što si je iskazao slugi svojem, jer samo štapom putničkim svojim prekoračih Jordan tamo, a sad posjedujem dva tabora. ¹¹Ah, izbavi me iz ruke brata mojega, iz ruke Ezavove; jer se bojim, da ne dođe i ne pobije nas, matere s djecom! ¹²Ali ti si obećao: 'Ja ću gledati, da ti bude dobro, i učinit ću potomstvo tvoje da ga bude kao pijeska u moru, što se ne može izbrojiti od množine.' "

¹³Onu noć prenoći tamo; potom izabra od imetka svojega dar za brata svojega Ezava: ¹⁴Dvjesto koza i dvadeset jaraca, dvjesto ovaca i dvadeset ovnova; ¹⁵Trideset deva dojljica s mladima njihovim,

četrdeset mladih krava i deset mladih bikova, dvadeset magarica i deset magaradi. ¹⁶Predade ih slugama svojim, svako stado napose, i zapovjedi slugama svojim: "Idite naprijed preda mnom i ostavite prostora između jednoga stada i drugoga!"

¹⁷Prvomu dade ovaj naputak: "Kad te susretne brat moj Ezav, pa te upita: 'Čiji si i kamo ćeš, i čije su te životinje pred tobom?' ¹⁸Tada ti reci: 'Sluge tvojega Jakova; ovo šalje on na dar gospodaru svomemu Ezavu; on sam dolazi odmah za nama.' " ¹⁹Tako i drugomu i trećemu i svima, što su gonili stado, dade Naputak: "Kako eto naredih, tako recite Ezavu, kad ga susretnete! ²⁰I još kažite: 'Sluga tvoj Jakov dolazi odmah za nama.' " Mislio je naime: "Darom, što ide preda mnom, umirit ću ga, onda istom stupit ću mu pred oči, možda me tada prijazno primi." ²¹Tako ode dar naprijed pred njim, a on sam ostade onu noć u taboru.

²²Ipak se diže još one noći, uze obadvije žene svoje i obadvije sluškinje svoje i jedanaest sinova svojih i prijeđe gaz Jaboka. ²³Uze ih, prevede ih preko rijeke i ostalo onda imanje svoje prenese prijeko.

²⁴Jakov ostade sam. Tada se je jedan borio s njim sve do osvitka zore.

²⁵I kad ovaj vidje, da ga ne može nadjačati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu isčahi stegno iz zglavka, kad se je borio s njim.

²⁶Tada reče onaj: "Pusti me; jer je zora već osvanula!" Ali on odgovori: "Ne puštam te, dok me ne blagosloviš."

²⁷Onaj ga upita: "Kako se zoveš!" On odgovori: "Jakov." ²⁸A onaj mu reče: "Od sada se nećeš više zvati Jakov, nego Izrael; jer si se borio s Bogom i s ljudima i nadjačao si."

²⁹Tada zamoli Jakov: "Kaži mi ime svoje! On odgovori: "Što me pitaš za ime moje?" I onda ga blagoslovi ondje.

³⁰Jakov prozva ono mjesto Penuel, i reče on: "Vidjeh Boga licem u lice,

a ipak ostadoh na životu.

³¹Sunce je pred njim izašlo, kad ostavi za sobom Penuel. A hramao je zbog stegna svojega. ³²Zato sinovi Izraelovi sve do dana današnjega ne jedu mišicu na zglavku u stegnu, jer udari Jakova po zglavku u stegnu.

Postanak – 33 glava

¹Kad Jakov podiže oči i vidje Ezava gdje dolazi s četiri stotine ljudi. Onda on razdijeli djecu na Leau i Rahelu i obje sluškinje. ²Sprijeđa postavi sluškinje i njihovu djecu, za njima Leau i njezinu djecu, a najposlije Rahelu s Josipom.

³A sam pođe pred njima i nakloni se sedam puta do zemlje, dok se ne približi bratu svojemu. ⁴Ezav mu pohitje u susret, zagrli ga, pade mu oko vrata i poljubi ga, i zaplakaše obojica. ⁵Kad onda podiže oči svoje i ugleda žene i djecu, upita: "Tko su ovi s tobom?" Jakov odgovori: "To su djeca, što ih Bog darova slugi tvojemu."

⁶Pristupiše sluškinje s djecom svojom i nakloniše se. ⁷Tada pristupi i Lea s djecom svojom i nakloniše se. Najposlije pristupiše Josip i Rahela i nakloniše se. ⁸On upita: "Što si htio s tom čitavom četom, koju susretoh?" On odgovori: "Htio sam time naći milost u očima gospodara svojega."

⁹Ezav reče: "Imam dosta, dragi brate! Zadrži, što je tvoje!" ¹⁰Ali Jakov reče: "Ne, ako sam našao milost u očima tvojim, onda primi dar moj od mene, jer gledam u lice tvoje, kao što se gleda u lice kojega nebesnika, i ti me tako lijepo dočeka. ¹¹Primi dakle pozdravni dar moj, što ti je doveden, jer Bog me obilato blagoslovi, i imam svega dosta." I primora ga, te on primi.

¹²Potom reče on: "Hajde dignimo se i pođimo dalje; ići ću i ja s tobom."

¹³Ali mu ovaj reče: "Vidi sam gospodar moj, da su djeca još nejaka. A imam na brizi svojoj i ovce dojljice i goveda; i ako ih samo jedan dan preveć gonim, izginut će mi sve stado. ¹⁴Pa neka ide gospodar moj pred slugom svojim, a ja ću tada polako ići, koliko može stado, što ga gonim, i koliko mogu nejaka djeca, dok dođem k svojem gospodaru u Seir."

¹⁵Ezav reče: "Pa da ti barem ostavim nekoliko od ljudi, što me prate." Ali on reče: "Čemu to? Neka samo nađem milost u očima gospodara svojega!" ¹⁶Tako se Ezav vrati isti dan svojim putem u Seir.

¹⁷A Jakov otide dalje u Sukot i načini sebi kuću, a za stoku svoju načini staje. Zato se nazva ono mjesto Sukot.

¹⁸Na povratku svojem iz Mezopotamije dođe Jakov zdravo i u grad Šekem, koji je u zemlji kanaanskoj, i ušatori se istočno od grada. ¹⁹A komad zemlje, na kojem razape šator svoj, kupi od sinova Hamora, gospodara u Šekemu, za sto kesita. ²⁰Tamo načini žrtvenik i nazva ga, El–El'ohē–Israel, (što znači, Svemoćni Bog Izraelov).

Postanak – 34 glava

¹Dina, kći Leae, koja je rodi Jakovu, izade jednoga dana da gleda kćeri te zemlje. ²A ugleda je Šekem, sin Hiveja Hamora, kneza te zemlje, ugrabi je i silova je. ³I prionu srce njegovo za kćer Jakovljevu Dinu; on zavolje djevojku, pa joj se udvarao. ⁴Zato zamoli Šekem oca svojega Hamora: "Zaproši mi tu djevojku, da mi bude žena!" ⁵I Jakov doznade, da je oskrvnjena kći njegova Dina. Ali, jer su sinovi njegovi bili u polju kod stoke, on je šutio dok se oni ne vrate.

⁶Otac Šekemov dođe dakle k Jakovu, da se porazgovori s njim. ⁷Kad sinovi Jakovljevi dođoše kući iz polja i čuše, što se dogodilo, muka bi ljudima vrlo i razgnjeviše se veoma. Jer onaj nanese veliku sramotu Izraelu time što oskrvni kćer Jakovljevu. Tako se što nije smjelo

dogoditi.

⁸Hamor im predloži ovo: "Srce sina mojega Šekema prionu za kćer vašu, pa dajte mu je za ženu!" ⁹Oprijateljite se s nama, i kćeri svoje udajte za nas i kćerima našim ženite se! ¹⁰Prebivajte kod nas, zemlja neka vam stoji otvorena; ostanite ovdje, idite slobodno po njoj i veselite se u njoj!" ¹¹Dalje reče Šekem ocu njezinu i braći njezinoj: "Da bih ipak našao milost u očima vašim, što zatražite od mene dat ću vam.

¹²Zaištite od mene kolikogod hoćete otkupa i darova ženidbenih, ja ću vam dati, što vi od mene zahtijevate, samo mi dajte djevojku za ženu."

¹³Tada sinovi Jakovljevi dadoše Šekemu i ocu njegovu Hamoru lukav odgovor, a rekoše tako, jer onaj oskvrni sestru njihovu Dinu. ¹⁴Oni im naime rekoše: "Ne možemo na to pristati, da sestru svoju dadnemo čovjeku, koji nije obrezan; jer je to sramota nama. ¹⁵Mi možemo ispuniti vašu želju samo pod uvjetom, ako se naime sve muško u vas dadne obrezati. ¹⁶Onda ćemo vam davati kćeri svoje i uzimati sebi kćeri vaše i prebivati kod vas i postati s vama jedan narod. ¹⁷Ako li nećete pristati na naš prijedlog, da se dadnete obrezati, onda ćemo uzeti kćer svoju i otići."

¹⁸Njihov se prijedlog dopade Hamoru i Šekemu, sinu Hamorovu. ¹⁹I mladi čovjek nije se skanjivao da prijedlog izvrši; jer je volio kćer Jakovljevu i bio je najugledniji u svojoj kući svojoj.

²⁰I otidoše Hamor sin njegov Šekem k vratima gradskim i rekoše ljudima grada svojega: ²¹"Ovi su ljudi miroljubivi prema nama, pa neka ostanu i stanuju u zemlji i neka slobodno idu po njoj; eto, zemlja ima na sve strane dosta prostora za njih. Kćeri njihove uzimat ćemo sebi za žene i davat ćemo im za to kćeri svoje. ²²Ali ljudi će pristati, da se nastane među nama i da postanu s nama jedan narod, samo pod tim uvjetom, ako se među nama sve, što je muško, dadne obrezati, kao što su oni sami obrezani. ²³Njihova stada i njihovo imanje i sva njihova goveda neće li nam onda dobro doći? Uovoljimo im dakle, da ostanu i

nastane se kod nas!"

²⁴I poslušашe Hamora i sina njegova Šekema svi, koji izadoše k vratima gradskim; svi muževi, svi što izadoše k vratima gradskim, dadoše se obrezati.

²⁵A treći dan, kad su oni ležali u groznici od rane, uzeše obadva sina Jakovljeva, Simeon i Levi, braća Dinina, svaki svoj mač, navališe na grad, koji nije ništa zlo slutio, i poubijaše sve muževe.

²⁶Ubiše i Hamora i sina mu Šekema mačem, uzeše Dinu iz kuće Šekemove i otidoše. ²⁷Ostali sinovi Jakovljevi navališe na pobijene i oplijeniše grad, jer oskrvniše sestru njihovu. ²⁸Njihove ovce, goveda i magarce, što je bilo u gradu i u polju uzeše. ²⁹Sve imanje njihovo i svu djecu njihovu i žene njihove pohvataše i odvedoše i ugrabiše sve što je bilo u kućama.

³⁰Ali Jakov reče Simeonu i Leviju: "Baciste me u nesreću jer me omraziste stanovnicima ove zemlje, Kanaancima i Perizejima. Ja imam samo malo ljudi, ako se oni dignu na me, ubit će me i onda sam propao, ja i kuća moja."

³¹A oni odgovoriše: "A je li smio on da postupa sa sestrom našom kao s kakvom bludnicom?"

Postanak – 35 glava

¹Bog zapovjedi Jakovu: "Ustani, uzađi u Betel, nastani se tamo i načini ondje žrtvenik Bogu, koji ti se prikaza, kad si bježao pred bratom svojim Ezavom!"

²I Jakov zapovjedi porodici svojoj i svima, koji su bili s njim: "Uklonite tuđe kipove, što imate kod sebe, očistite se i obucite druge haljine!

³Onda ćemo se dignuti i poći gore u Betel; tamo ću načiniti žrtvenik

Bogu, koji me je uslišio u vrijeme nevolje moje i bio sa mnom na putu, kojim sam išao," ⁴Tada predadoše Jakovu sve tuđe kipove, što su ih imali kod sebe, i naušnice što su ih nosili na ušima svojim, i Jakov ih zakopa pod hrast, što stoji kod Šekema.

⁵I dok su putovali, strah veoma velik napunio je sve gradove unaokolo, te nijesu progonili sinove Jakovljeve.

⁶Tako Jakov i sva čeljad, što je bila s njim, stigoše u Luz, to je Betel, što leži u zemlji kanaanskoj. ⁷Ondje načini on žrtvenik i nazva to mjesto El-Betel, jer mu se bio tamo prikazao Bog, kada je bježao pred bratom svojim.

⁸Tada umrije Debora, dojkinja Rebekina, i pokopaše je ispod Betela pod hrastom, koji se otad zove "hrast tužni".

⁹Bog se javi Jakovu po drugi put, izakako se vratio iz Mezopotamije, i blagoslovi ga. ¹⁰Reče mu Bog: "Ime je tvoje Jakov; ali se ne zovi više Jakov, nego Israel neka bude ime tvoje!" Tako mu nadjenu ime Izrael. ¹¹Još mu reče Bog: "Ja sam Ja sam El Šadaj – Bog Svemoćni. Plodi se i množi se! Narod, jest, mnoštvo naroda neka nastane od tebe, i kraljevi neka izađu iz tebe! ¹²Zemlju, koju sam dao Abrahamu i Izaku, dat ću i tebi, i potomcima tvojim dat ću zemlju ovu."

¹³I Bog otide od njega s mjesta gdje je govorio s njim. ¹⁴Jakov postavi spomenik na mjestu, gdje je govorio s njim, spomenik od kamena, izli na njega žrtvu tekuću i izli ulje na njega. ¹⁵Jakov prozva mjesto, gdje je Bog govorio s njim Betel.

¹⁶I otidoše od Betela dalje. A kad više nije bilo daleko do Efrate, Rahelu napadoše bolovi porođajni i imade težak porođaj. ¹⁷I kad se je pri porođaju tako veoma mučila, reče joj babica: "Utješi se, i sada imaš sina!" ¹⁸A kad je izlazila duša njezina, jer je umirala, nazva ga ona Ben-Oni; ali mu otac njegov nadjenu ime Benjamin.

¹⁹Tako umrije Rahela, i pokopaše je na putu u Efratu, to jest Betlehem.

²⁰Jakov postavi spomenik od kamena na grob njezin, i to je nadgrobni spomenik Rahelin sve do dana današnjega.

²¹Tada ode Izrael dalje i razape šator svoj s onu stranu Migdol–Edera.

²²I dok je Izrael boravio u tom kraju, otide Ruben i leže s Bilhom, inočom oca svojega, i to saznade Izrael. Sinova Jakovljevih bilo je dvanaest: ²³Sinovi Leaini: Ruben, prvorođenac Jakovljev, i Simeon, Levi, Juda, Isakar i Zebulun. ²⁴Sinovi Rahelini: Josip i Benjamin.

²⁵Sinovi Bilhe, sluškinje Raheline: Dan i Naftali. ²⁶Sinovi Zilpe, sluškinje Leaine: Gad i Ašer. To su dakle sinovi Jakovljevi, što mu se rodiše u Mezopotamiji.

²⁷Tada Jakov dođe k ocu svojemu Izaku u Mamre, u Kirjat Arbu, to je Hebron, gdje su kao došljaci boravili Abraham i Izak.

²⁸Izakovih dana života bilo je sto i osamdeset godina. ²⁹Potom preminu Izak i umrije i bi, star i sit života, pridružen ocima svojim. Pokopaše ga sinovi njegovi Ezav i Jakov.

Postanak – 36 glava

¹Ovo su potomci Ezava, koji se zvao i Edom. ²Ezav use sebi žene svoje između kćeri kanaanskih: Adu, kćer Hiteja Elona, Oholibamu, kćer Ane, unuku Hiveja Sibeona, ³I Basematu, kćer Išmaelovu, sestru Nebajotovu. ⁴Ada rodi Ezavu Elifaza, i Basemata rodi Reuela.

⁵Oholibama rodi Jeuša, Jalama i Koraha. To su sinovi Ezava, koji mu se rodiše u zemlji kanaanskoj.

⁶Ezav uze svoje žene, sinove i kćeri i sve ljude iz kuće svoje, stado svoje, svu stoku svoju i sve imanje svoje, što ga steče u zemlji kanaanskoj, pa otide od brata svojega Jakova u drugu zemlju. ⁷Jer im je posjed bio vrlo velik, te nijesu mogli ostati zajedno, i zemlja, u kojoj

su boravili, nije im bila dosta za stada njihova. ⁸Tako se Ezav naseli na gori Seiru. Ezav se zove i Edom.

⁹Ovo su potomci Ezava, oca Edomaca, na gori Seiru. ¹⁰Ovo su imena sinova Ezavovih: Elifaz, sin Ade, žene Ezavove; Reuel, sin Basemate, žene Ezavove.

¹¹Sinovi Elifazovi bili su: Teman, Omar, Sefo, Gatam i Kenaz. ¹²Timna bila je inoča Elifazu, sinu Ezavovu; ona rodi Elifazu Amaleka. To su potomci Ade, žene Ezavove.

¹³Sinovi Reuelovi ovi su: Nahat, Zerah, Šamah i Mizah. To su potomci Basemate, žene Ezavove. ¹⁴I ovo su sinovi Oholibame, žene Ezavove, kćeri Ane, unuke Sibeonove, žene Ezavove; ona rodi Ezavu Jeuša, Jalama i Koraha.

¹⁵Ovo su knezovi potomaka Ezavovih: Sinovi Elifaza, prvorođenca Ezavova, bili su knez Teman, knez Omar, knez Sefo, knez Kenaz, ¹⁶Knez Korah, knez Gatam, knez Amalek. To su knezovi, što izlaze od Elifaza u zemlji edomskoj. To su potomci Adini. ¹⁷I ovo su sinovi Reuela, sina Ezavova: Knez Nahat, knez Zerah, knez Šamah, knez Mizah. To su knezovi, što izlaze od Reuela u zemlji edomskoj; to su potomci Basemate, žene Ezavove. ¹⁸I Ovo su sinovi Oholibame, žene Ezavove: Knez Jeuš, knez Jalam, knez Korah. To su knezovi, što izlaze od Oholibame, kćeri Anine, žene Ezavove.

¹⁹To su bili sinovi Ezavovi i to knezovi njihovi, to jest Edom.

²⁰Ovo su sinovi Seira, Horeja, prastanovnici zemlje: Lotan, Šobal, Sibeon, Ana, ²¹Dišon, Ezer i Dišan. To su knezovi Horeja, sinovi Seirovi u zemlji edomskoj. ²²Sinovi Lotanovi jesu: Hori i Heman; a sestra Lotanova Tamna. ²³I ovo su sinovi Šobalovi: Alvan, Manahat, Ebal, Šefo i Onam. ²⁴Ovo su sinovi Sibeonovi: Aja i Ana. To je isti Ana, koji nađe vruća vrela u pustinji, kad je pasao magarca oca svojega

Sibeona. ²⁵I ovo su djeca Anina: Dišon i Oholibama, kći Anina. ²⁶I ovo su sinovi Dišonovi: Hemdan, Ešban, Jitran i Keran. ²⁷Ovo su sinovi Ezerovi: Bilhan, Zaavan i Akan. ²⁸Ovo su sinovi Dišanovi: Uz i Aran. ²⁹Ovo su knezovi Horeja: Knez Lotan, knez Šobal, knez Sibeon, knez Ana, ³⁰Knez Dišon, knez Ezer, knez Dišan. To su knezovi Horeja po porodicama njihovim u zemlji seirskoj.

³¹Slijede kraljevi, koji su vladali u zemlji edomskoj, prije nego zavlada kralj sinova Izraelovih. ³²Kralj u Edomu bio je Bela, sin Beorov, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Dinhaba. ³³Kad umrije Bela, mjesto njega postade kralj Jobab, sin Zeraha iz Bosre, ³⁴Kad umrije Jobab, mjesto njega postade kralj Hušam iz zemlje Temanita. ³⁵Kad umrije Hušam, mjesto njega postade kralj Hadad, sin Bedadov, koji pobi Midjance na visočini moapskoj, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Avit. ³⁶Kad umrije Hadad, mjesto njega postade kralj Samla iz Masreke. ³⁷Kad umrije Samla, mjesto njega postade kralj Saul iz Rehobota na rijeci. ³⁸Kad umrije Saul, mjesto njega postade kralj Baal–Hanan, sin Akborov. ³⁹Kad umrije Baal–Hanan, sin Akborov, mjesto njega postade kralj Hadar, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Pai. Žena njegova zvala se Mehetabela; ona je bila kći Matrede, kćeri Mezahabove.

⁴⁰Ovo su imena knezova Ezavovih po porodicama njihovim, po mjestima njihovim i s imenima njihovim: Knez Tamna, knez Alva, knez Jetet, ⁴¹Knez Oholibama, knez Ela, knez Pinon, ⁴²Knez Kenaz, knez Teman, knez Mibsar, ⁴³Knez Magdiel, knez Iram. To su knezovi Edomovi po prebivalištima njihovim u zemlji, što su je bili zaposjeli. To je rodovnik Ezava, oca Edomaca.

Postanak – 37 glava

¹Jakov se nastani u zemlji, u kojoj su boravili oci njegovi kao došljaci, u zemlji kanaanskoj. ²Ovo je povijest potomstva porodice Jakovljeve. Josip, mladić od sedamnaest godina, čuvao je ovce s braćom svojom, i pomogao je sinovima Bilhe i Zilpe žena oca svojega. I Josip bi javljao

ocu svojemu, što bi se o njima zlo govorilo. ³A Izrael je volio Josipa više, nego sve sinove svoje, jer mu se je bio rodio u starosti njegovoj; i tako mu skroji dugačku haljinu s rukavima. ⁴I kad su braća njegova vidjela, da ga otac njihov više voli, nego svu braću njegovu, zamrziše na njega, te nijesu mogli s njim prijaznu riječ da progovore.

⁵Jedanput usni Josip san i pripovjedi ga braći svojoj, a oni još većma zamrziše na njega. ⁶On im je pripovijedao: "Čujte, kakav sam imao san! ⁷Gle, vezali smo snoplje u polju, i moj se snop ispravi i ostade stojeći, a gle, vaši se snopovi postavili unaokolo i poklanjali se snopu mojemu."

⁸Tada mu braća njegova rekoše: "Ti još hoćeš kralj biti nad nama i vladati nama?" Onda još većma zamrziše na njega zbog sanova njegovih i riječi njegovih.

⁹Drugi put usni opet san i pripovjedi ga braći svojoj. Reče: "Gle, usnio sam opet san: Sunce, mjesec i jedanaest zvijezda poklanjali se meni."

¹⁰Kad je to pripovjedio ocu svojemu i braći svojoj, ukori ga otac njegov i reče mu: "Kakav je to san, što si ga imao? Zar da ja, mati tvoja i braća tvoja dođemo i da se pred tobom na tlo bacimo?" ¹¹I otad su mu bila braća njegova zavidna, ali otac je to pamtio.

¹²I kad jedanput braća njegova otidoše da pasu ovce oca svojega kod Šekema, ¹³Reče Izrael Josipu: "Braća tvoja čuvaju ovce kod Šekema. Dođi, poslat ću te k njima!" On mu odgovori: "Evo me!" ¹⁴Tada mu reče: "Hajde i vidi, kako je braći tvojoj i kako je stadu, i javi mi!" Tako ga posla iz doline hebronske, i on dođe u Škem. ¹⁵I čovjek jedan nađe ga, gdje luta po polju, i zapita ga: "što tražiš?" ¹⁶On odgovori: "Tražim braću svoju; pa reci mi, gdje sad čuvaju stado!" ¹⁷Čovjek odgovori: "Otišli su dalje odavde; čuo sam gdje rekoše: "Poći ćemo u Dotan." I otide Josip za braćom svojom i nađe ih u Dotanu.

¹⁸Oni ga ugledaše izdaleka i, prije nego im se približi, skovaše lukavu osnovu proti njemu, da ga ubiju. ¹⁹Rekoše jedan drugome: "Eno dolazi sanjar! ²⁰Hajde da ga ubijemo i da ga bacimo u jednu jamu, pa ćemo tada reći, da ga je prožderala divlja zvijer. Vidjet ćemo, što će biti od sanova njegovih."

²¹Kad je to čuo Ruben, pokuša da ga izbavi iz ruku njihovih i reče: "Nećemo ga ubijati!" ²²I Ruben ih nagovarao: "Ne prolijevajte krvi; bacite ga tamo u jamu u pustinji, ali ne mećite ruke na njega!" Tako ga htjede izbaviti iz ruke njihove i povratiti ga opet ocu njegovu.

²³I čim Josip dođe k braći svojoj, svukoše Josipu haljinu, dugačku haljinu s rukavima, što ju imao na sebi. ²⁴Zgrabiše ga i baciše ga u jamu. A jama je bila prazna; nije bilo vode u njoj.

²⁵Tada sjedoše da ručaju; pa podigoše oči svoje i pogledaše, a to je dolazila gomila Išmaelaca tamo od Gileada. Deve njihove bile su natovarene mirodijama, balsamom i smirnom; putovali su, da to donesu u Egipat. ²⁶Juda reče braći svojoj: "Kakva nam korist, ako ubijemo brata svojega i skrijemo umorstvo njegovo? ²⁷Hajde da ga prodamo Išmaelcima i da ne mećemo ruke na njega, jer brat je naš, naše meso vlastito." Pristadoše na to braća njegova.

²⁸I kad su trgovci midjanski prolazili, izvadiše Josipa iz jame i prodadoše Josipa za dvadeset srebrnjaka Išmaelcima, a oni odvedoše Josipa u Egipat.

²⁹Kad je Ruben opet došao k jami, i vidje da nema više Josipa u jami, on razdera haljine svoje, ³⁰Vrati se k braći svojoj i reče: "Dječaka nema više tu! Kamo ću ja sada?"

³¹A oni uzeše haljinu Josipovu, zaklaše jare i zamočiše haljinu u krv.

³²Tada poslaše dugačku haljinu ocu svojemu i poručiše mu: "Što nađosmo; vidi, je li to haljina sina tvojega ili nije!" ³³Kad ju on izbliza

pogledao, povika: "Haljina je to sina mojega! Divlja ga zvijer prožderala! Rastrgan, rastrgan je Josip!" ³⁴I Jakov rastrga haljine svoje i zaogrnu leđa svoja kostrijetom i tugovao je za sinom svojim dugo vremena. ³⁵Gledali su doduše svi sinovi njegovi i kćeri da ga utješe, ali se on nije dao utješiti i reče: "Ne, s tugom ću sići k sinu svojem u carstvo mrtvih." Tako ga je oplakivao otac njegov.

³⁶A Midjanci prodadoše ga u Egipat Potifaru, dvoraninu faraonovu, zapovjedniku tjelesne straže.

Postanak – 38 glava

¹U ono vrijeme otide Juda od braće svoje i razape šator svoj kod nekoga čovjeka iz Adulamita po imenu Hira. ²Tamo vidje Juda kćer nekog Kanaanca, koji se zvao Šua; on je uze za ženu i živio je s njom. ³Ona zatrudnje i rodi sina, kojemu on nadjenu ime Er. ⁴Tada ona opet zatrudnje i rodi sina, kojemu ona nadjenu ime Onan. ⁵Nato ona još rodi sina, kojemu ona nadjenu ime Šelah. Bilo je u Kezibu, gdje ga je rodila.

⁶I Juda uze za prvorođenca svojega Era ženu po imenu Tamaru. ⁷Ali Er, prvorođenac Judin, ne dopade se Gospodu, i zato pusti Gospod da umre. ⁸Tada reče Juda Onanu: "Živi sa ženom brata svojega, i čini dužnost djevera, da pribaviš potomke bratu svojemu!" ⁹A jer je znao Onan, da djeca ne bi pripadala njemu, prosipao bi Onan sjeme na zemlju, kad bi bio sa ženom brata svojega, da ne dadne potomaka bratu svojemu. ¹⁰A Gospodu je bilo mrsko, što je činio, pa zato pusti da i on umre. ¹¹I reče Juda snahi svojoj Tamari: "Prebivaj kao udovica u kući oca svojega, dok poodraste sin moj Šelah!" On se je naime bojao, da bi mogao i ovaj umrijeti kao braća njegova. Tako otide Tamara i prebivala je u kući oca svojega.

¹²A kad prođe dugo vremena, umrije kći Šuaova, žena Judina. Pošto Juda održi vrijeme žalovanja, zaputi s prijateljem svojim Hirom iz Adulama u Tamnu, da dadne ostrići ovce svoje.

¹³I kad se javilo Tamari: "Upravo ide svekar tvoj u Timnu da striže ovce." ¹⁴Skide ona sa sebe udovičku odjeću svoju, uze pokrivalo i pokri lice. Tada sjede tamo, gdje se ide u Enaim, koji je na putu u Timnu. Ona je naime vidjela, da je Šelah bio odrastao, a nju ne udaše za njega. ¹⁵Kad je tako vidje Juda, pomisli, da je bludnica, jer je bila pokrila lice svoje. ¹⁶On skrenu s puta k njoj i reče: "Slušaj, ugodi mi!" Nije znao, da mu je to bila snaha. A ona reče: "Što ćeš mi dati, da ti ugodim?" ¹⁷On odgovori: "Poslat ću ti jare od stada." Ona reče: "Ali da mi dadneš zalog, dokle ga pošalješ." ¹⁸On upita: "Kakav zalog da ti dadnem?" Ona odgovori: "Svoj pečatni prsten, svoju vrpca i svoj štap, što ti je u ruci." Dade joj to, i bio je s njom, i ona zatrudnje od njega.

¹⁹I ona ustade i ode odatle, skide pokrivalo svoje sa sebe i obuče opet udovičku odjeću svoju.

²⁰Juda posla jare po prijatelju svojemu iz Adulama, da natrag dobije od žene zalog; ali je on ne nađe. ²¹Pitao je ljude njezina mjesta: "Gdje je ona bludnica, što obično sjedi u Enaimu na putu?" A oni mu odgovoriše: "Nije ovdje bilo bludnice." ²²I vrati se on k Judi i reče: "Ne nađoh je, a ljudi mi u mjestu potvrdiše: "Nije ovdje bilo bludnice."
²³Juda reče: "Neka joj bude, samo da se ne osramotimo! Eto, ja joj poslah jare, a ti je ne nađe!" ²⁴Jedno tri mjeseca kasnije dojaviše Judi: "Snaha tvoja Tamara zabludi i od bluda svojega zatrudnje." Juda zapovjedi: "Izvedite je van, neka se spali!" ²⁵Kad je htjedoše povesti van, posla ona svekru svojemu i poruči mu: "S čovjekom, čije su stvari ove, zatrudnjela sam." I još mu poruči: "Pogledaj samo, čiji je taj pečatni prsten, ta vrpca i taj štap!" ²⁶Kad Juda pogleda te stvari, reče. "Ona je u pravu proti meni. Zašto je ne dadoh sinu svojemu Šelahu za ženu?" A on otada nije više općio s njom.

²⁷I kad dođe vrijeme da rodi, a to blizanci u utrobi njezinoj. ²⁸Kad je rađala, jedan pruži ruku. Babica uze crven konac, priveza ga oko ruke njegove i reče: "Ovaj izađe prvi na svijet." ²⁹Ali on povuče opet natrag

ruku svoju, i brat se njegov pojavi. Tada reče ona: "Zašto sebi načini proder?" I zato ga nazvaše Peres. ³⁰Nato se pojavi brat njegov, na čijoj je ruci bio crveni konac, i nazvaše ga Zerah.

Postanak – 39 glava

¹Josipa dakle dovedoše u Egipat. I Potifar, dvoranin faraonov, zapovjednik tjelesne straže, Egipćanin, kupi ga od Išmaelaca, koji ga dovedoše tamo.

²A Gospod je bio s Josipom, te mu je sve išlo za rukom. Ostade tako u kući gospodara svojega Egipćanina. ³Gospodar njegov vidje, da je Gospod s njim, i da je Gospod po ruci njegovoj davao uspjeh svima djelima njegovim, ⁴I Josip nađe milost u očima njegovim; smio ga je dvoriti, i on ga postavi upraviteljem kuće svoje i povjeri mu sve imanje svoje.

⁵I otkad ga je bio postavio upraviteljem kuće svoje i svega imanja svojega, otad je blagoslivljao Gospod kuću tome Egipćaninu zbog Josipa, i blagoslov Gospodnji bio je na svemu, što je imao u kući i u polju. ⁶Zato povjeri on sve imanje svoje rukama Josipovim i uz njega nije se više brinuo ni za što, osim za jelo, što bi ga blagovao. A Josip je bio krasna stasa i lijepa lica.

⁷Iza nekog vremena žena gospodara njegova zagleda se u Josipa i reče mu: "Dođi k meni!" ⁸Ali se on oprije i reče ženi gospodara svojega: "Eto, gospodar moj ne brine se uza me ni za što u kući i sve imanje svoje povjeri mi. ⁹Sam nije veći od mene u kući ovoj i ništa mi ne krati osim tebe, jer si mu žena. Pa kako bih sad ja učinio tako grdno zlo i Bogu tako sagriješio?"

¹⁰I premda je ona dan na dan navaljivala na Josipa, on je ne poslušao i ne pođe iz njoj i ne sagriješi s njom.

¹¹A kad jednoga dana dođe on u kuću, da uradi svoj posao, a nije bilo nikoga od ukućana unutra. ¹²Uhvati ga ona za haljinu njegovu i reče: "Ugodi mi!" A on pusti haljinu svoju u ruci njezinoj, pobježe i otrča van. ¹³Kad ona vidje, da je pustio haljinu svoju u ruci njezinoj i pobjegao, ¹⁴Viknu ukućane svoje i reče im: "Vidite, dovede nam Hebreja, da šalu zbija s nama. On uniđe k meni, da me navede na zlo; a ja povikah glasno. ¹⁵A kad on je čuo, da sam povikala glasno, pusti haljinu svoju kod mene, pobježe i otrča van." ¹⁶I ona metnu haljinu njegovu uza se, dok gospodar njegov dođe kući. ¹⁷Njemu pripovjedi isto, naime: "Rob hebrejski, kojega si nam doveo, uniđe k meni, da se prošali s menom. ¹⁸Ali kad ja povikah iza glasa, pusti on haljinu svoju kod mene i pobježe van."

¹⁹A kad je čuo gospodar riječi žene svoje, što mu ih izgovori: "Tako mi učini sluga tvoj, rob tvoj," razgnjevi se veoma. ²⁰Gospodar Josipov uhvati ga i baci u tamnicu, gdje su ležali sužnji kraljevi. I ležao je tamo u tamnici.

²¹Ali je Gospod bio s Josipom i predobi mu srca; osobito svrati mu milost tanmičarovu. ²²I povjeri tamničar Josipu sve sužnje, što su bili u tamnici; sve, što bi se tamo vršilo, vršilo bi se po naredbi njegovoj. ²³Tamničar se nije više trebao brinuti ni za što, što mu je bio povjerio, jer je Gospod bio s njim i Gospod je davao uspjeh svemu, što bi poduzeo.

Postanak – 40 glava

¹Jedno vrijeme iza toga skriviše peharnik i pekar kralja egipatskoga gospodaru svojemu, kralju egipatskomu. ²I faraon se razgnjevi na dva svoja dvoranina, na velikog peharnika i na velikog pekara, ³I dade ih u kući zapovjednika tjelesne straže baciti u istu tamnicu, u kojoj je ležao i Josip. ⁴Zapovjednik tjelesne straže odredi im Josipa, da ih služi. Kad su dulje vremena bili u zatvoru,

⁵Usnuše obojica u istoj noći san. Svaki usni san od osobite važnosti, peharnik i pekar kralja egipatskoga, koji su ležali u tamnici. ⁶Kad sutradan dođe Josip k njima, opazi, da su bili veoma snuždeni. ⁷On upita dvorane faraonove, koji su bili s njim zatvoreni u kući gospodara njegova: "Što ste danas lica tako smrknuta?"

⁸Odgovoriše mu: "San usnusmo, a nema nikoga, koji bi nam ga mogao protumačiti." Josip im reče: "San protumačiti stvar je Božja, ali pripovjedite mi!"

⁹Veliki peharnik pripovijedao je Josipu san svoj: "Vidjeh u snu pred sobom čokot. ¹⁰Na čokotu bile tri loze. I on napupi procvate i grožđe na njemu u isti čas sazre. ¹¹U ruci mi je bila čaša faraonova, i ja uzeh grožđe, iscijedih ga u čašu faraonovu i dadoh čašu faraonu u ruku."

¹²Josip mu odgovori: "To se tumači ovako: tri loze tri su dana. ¹³Iza tri dana faraon će uzdignuti glavu tvoju i opet te postaviti u službu tvoju; tada ćeš faraonu davati čašu, posve kao prije, dok si mu bio peharnik. ¹⁴Tada misli i na mene, kad ti bude dobro, pa mi učini ljubav, da me preporučiš faraonu i izbaviš me iz ove kuće! ¹⁵Jer sam odveden iz zemlje hebrejske, a i ovdje ne počinih ništa, za što bi me se moralo baciti u tamnicu."

¹⁶Kad veliki pekar vidje, kako Josip dobro protumači, reče mu: "I ja usnih, a meni na glavi tri košarice bijela peciva njegova. ¹⁷U najgornjoj košarici bilo svakojakih peciva za faraona, kako ih napravi pekar; ali ih ptice pojedoh iz košarice na mojoj glavi."

¹⁸Josip odgovori: "To se tumači ovako: tri košarice tri su dana. ¹⁹Danas za tri dana faraon će uzdignuti glavu tvoju – ali dalje od tebe, jer će te objesiti na vješala, a ptice će jesti s tebe meso tvoje."

²⁰Treći dan iza toga faraon na dan rođenja svojega učini gozbu za cijeli svoj dvor. Tada on uzdignu glavu velikom peharniku i velikom pekaru u

nazočnosti sluga svoji; ²¹Velikog peharnika postavi opet u peharničku službu njegovu, tako da je opet smio dodavati čašu faraonu. ²²A velikog pekara dade objesiti, posve prema tumačenju, što im ga bio dao Josip. ²³Ali veliki peharnik ne pomisli na Josipa, nego ga zaboravi.

Postanak – 41 glava

¹Dvije godine kasnije usni faraon; bilo mu je, kao da stoji na Nilu. ²Iz Nila izašlo je sedam krava lijepih i ugojenih, i pasle su u šašu. ³A iza njih izašlo iz Nila sedam drugih krava, ružnih i mršavih, i stavile se uz druge krave na obali Nila. ⁴Tada požderaše ružne i mršave onih sedam krava lijepih i debelih, i uto faraon se probudi.

⁵Kad opet zaspa, usni drugi san: sedam klasova, jedrih i lijepih, izraslo na jednoj slamci. ⁶Iza njih isklijalo sedam klasova sitnih, od istočnog vjetra opaljenih; ⁷I sitni klasovi progutaše sedam klasova debelih i punih. Faraon se probudi i opazi, da je to on sanjao.

⁸Ujutro osjećao se uznemiren, pa posla i dade pozvati sve pismoznance i mudrace egipatske. Faraon im pripovjedi svoje sne, ali se ne nađe ni jedan, koji bi ih faraonu mogao protumačiti.

⁹Tada uze riječ veliki peharnik i reče faraonu: "Moram danas da se spomenem krivnje svoje. ¹⁰Faraon se rasrdio jednoć na slugе svoje i mene dao zatvoriti u kući zapovjednika tjelesne straže, mene i velikoga pekara. ¹¹U istoj noći mi imadosmo san, ja i on. Svaki od nas imade san, koji je bio od osobite važnosti. ¹²A bio je tamo s nama jedan mladić hebrejski, rob zapovjednika tjelesne straže. Njemu pripovijedismo to, i on nam protumači naše sne; on svakomu pravo protumači san. ¹³I kako nam protumači, tako se dogodi: mene opet postaviše u moju službu, a drugoga dadoše objesiti."

¹⁴I faraon posla tamo i dade pozvati Josipa, brže bolje izvedoše ga iz tamnice. On se ostriže i preobuče, te pođe k faraonu. ¹⁵Faraon reče

Josipu: "Imao sam san, ali nitko ne zna da ga protumači. A za tebe sam čuo, da samo trebaš čuti san, i odmah ga možeš protumačiti."

¹⁶Josip odgovori faraonu: "Ja ne mogu ništa; ali Bog će objaviti faraonu, što mu je na spasenje."

¹⁷Faraon je pripovijedao Josipu: "U mojem snu stajao sam na obali Nila. ¹⁸Tada izašlo iz Nila sedam krava ugojenih i lijepih, te su pasle u šašu. ¹⁹A iza njih izašlo sedam drugih krava, loših, posve ružnih i mršavih; nikad ne vidjeh u cijelom Egiptu tako ružnih, kao što su bile ove, ²⁰Mršave i ružne krave požderaše onih prvih sedam debelih krava. ²¹Kad su one bile iščeznule u njihovu želucu, ipak se poznade, da su bile došle u njihov želudac, ali su opet bile ružne kao i prije. Nato se ja probudih. ²²Tada opet vidjeh u svojem snu, kako sedam klasova izraslo na jednoj slamci, punih i lijepih klasova. ²³A iza njih isklijalo sedam drugih klasova, praznih, tankih, od istočnog vjetra opaljenih. ²⁴I tanki klasovi progutaše sedam klasova lijepih. Ovo ja pripovjedih pismoznancima; ali ni jedan ne znade mi protumačiti."

²⁵Josip reče faraonu: "Sni faraonovi znače jedno i isto. Bog je objavio faraonu, što je naumio učiniti. ²⁶Sedam lijepih krava znači sedam godina; i sedam lijepih klasova znači sedam godina. Sni imaju jednako značenje.

²⁷I sedam krava mršavih i ružnih, što izadoše iza onih, znači sedam godina; i sedam klasova praznih, od istočnog vjetra opaljenih znači sedam godina gladnih. ²⁸To sam mislio, kad rekoh faraonu: Bog je pokazao faraonu, što je naumio učiniti. ²⁹Eto, doći će sad sedam godina, kad će vladati u svojoj zemlji egipatskoj veliko izobilje. ³⁰Ali iza njih nastat će sedam gladnih godina, i neće ostati ni traga od svega izobilja u zemlji egipatskoj, i glad će potratiti zemlju. ³¹Od izobilja neće se opaziti u zemlji ništa više od te gladi, što će poslije doći; jer će biti vrlo velika. ³²A što je dvaput uzastopce faraon snio, to znači, da je Bog to tvrdo odlučio, i Bog će to bez otezanja izvesti.

³³I sada neka potraži faraon čovjeka mudra i razumna i neka ga postavi nad zemljom egipatskom. ³⁴Neka nadalje faraon odmah postavi nadzornike po zemlji i neka pokupi petinu od zemlje egipatske u to sedam godina izobilja. ³⁵Neka se pokupi sav prihod žetve ovih dobrih godina, što sad dolaze, i neka se saspe žito na raspolaganje faraonovo kao zaliha u gradovima i neka se pohrani tamo. ³⁶Onda je zemlja pokrivena žitom za sedam gladnih godina, što će doći na Egipat, i tako neće biti zemlja glađu uništena."

³⁷Ovaj govor dopade se faraonu i svima slugama njegovim. ³⁸I faraon reče slugama svojim: "Možemo li naći čovjeka, u kojem bi bio duh Božji kao u ovom?" ³⁹A Josipu reče faraon: "Kad je tebi objavio Bog sve ovo, nema nikoga, koji bi bio tako mudar i razuman kao ti. ⁴⁰Ti ćeš biti nad mojom kućom; sav moj narod podvrgnut će se tvojim zapovijedima; samo ću prijestoljem biti veći od tebe!"

⁴¹Tada reče faraon Josipu: "Evo, postavljam te nad svom zemljom egipatskom." ⁴²I skide faraon pečatni prsten svoj s ruke svoje i metnu ga Josipu na ruku, dade ga onda obući u haljine od najljepšeg platna i stavi mu zlatni lanac oko vrata. ⁴³I dade ga voziti na drugim, kolima svojim i pred njim klicati: "Na koljena!" Tako ga postavi nad svom zemljom egipatskom. ⁴⁴Onda reče faraon Josipu: "Ja sam doduše faraon; ali proti volji tvojoj neka nitko ne makne ruke ili noge u zemlji egipatskoj."

⁴⁵Faraon dade Josipu ime Zafnat–Paneah i dade mu za ženu Asenatu, kćer Proti–Fare, svećenika u Onu. Potom proputova Josip zemlju egipatsku.

⁴⁶Bilo je Josipu trideset godina, kad stupi u službu faraona, i kralja egipatskoga. Kad je Josip bio otišao od faraona, obiđe svu zemlju egipatsku.

⁴⁷I zemlja u sedam godina izobilja ponese veoma mnogo. ⁴⁸On pokupi sav prihod žetve, to ga je bilo u to sedam godina u Egiptu, i dade snositi žito u gradove; u svaki je grad snosio žito s okolnih polja.

⁴⁹Tako nakupi Josip žita kao pijeska na moru u tolikoj množini, da ga je prestao mjeriti; jer se više nije dalo mjeriti.

⁵⁰Dok još ne nastade glad, rodiše se Josipu dva sina: Rodi mu ih Asenata, kći Proti–Fare, svećenika u Onu. ⁵¹Prvorodencu nadjenu Josip ime Manaseh; "jer Bog", reče, "dade da zaboravim svu nesreću svoju i svu kuću oca svojega." ⁵²Drugome nadjenu ime Efraim; "jer Bog", reče, "me učini plodnim u zemlji nevolje moje."

⁵³A kad prođe sedam godina, za kojih je vladalo izobilje u zemlji egipatskoj, ⁵⁴Nastade sedam godina gladnih, kao što je bio Josip navijestio. Nastade glad u svim zemljama; ali u svoj zemlji egipatskoj bilo je kruha. ⁵⁵A kad poče gladovati i sva zemlja egipatska, povika narod k faraonu za kruh; a faraon uputi sve Egipćane: "Idite k Josipu i što vam on rekne, to činite!" ⁵⁶I kad je vladala glad u svoj zemlji, dade Josip pootvarati sve žitnice i prodavati žito Egipćanima. A glad je pritiskivala u zemlji egipatskoj sve više. ⁵⁷Sav je svijet dolazio u Egipat da kupi žita kod Josipa, jer je po svem svijetu bila glad velika.

Postanak – 42 glava

¹Kad je čuo Jakov da ima žita u Egiptu, reče Jakov sinovima svojim: "Što se još dugo skanjujete?" ²I nastavi: "Eto, čuo sam da ima žita u Egiptu. Otidite i kupite nam tamo žita, da ostanemo na životu i ne poumremo!"

³I tako desetorica braće Josipove sidoše da kupe žita u Egiptu. ⁴Ali Benjamina, brata Josipova, ne posla Jakov s braćom njegovom, jer se je bojao, da ga ne bi zadesila kakva nesreća.

⁵I dođoše među drugima, što su pridolazili, i sinovi Izraelovi da kupe

žita, jer je i u zemlji kanaanskoj vladala glad. ⁶A Josip je bio upravitelj u zemlji; on je bio, koji je prodavao žito svima ljudima u zemlji. I kad braća Josipova dođoše i pokloniše se pred njim sve do zemlje,

⁷I Josip kad vidje braću svoju, poznade ih dakako, ali se učini kao da ih ne poznaje, oštro se otrese na njih i reče im: "Odakle dolazite?"
Odgovoriše: "Iz zemlje kanaanske, da kupimo žita."

⁸Josip dakle prepozna braću svoju, a oni ga ne prepoznaše. ⁹I pomisli Josip na sne, što ih nekoć snio o njima, i reče im: "Vi ste uhode, i dolazite ovamo da izvidite, gdje zemlja ima slabo mjesto!"

¹⁰Odgovoriše mu: "Ne, gospodaru, nego sluge tvoje dođoše da kupe žita. ¹¹Svi smo mi sinovi jednoga čovjeka; mi smo poštteni ljudi; sluge tvoje nijesu uhode."

¹²Ali im on reče: "Nije istina, nego ovamo dolazite samo da izvidite, gdje zemlja ima slabo mjesto."

¹³Odgovoriše: "Dvanaest je sluga tvojih, svi smo braća, sinovi jednoga čovjeka u zemlji kanaanskoj; ali eto, najmlađi je sada kod oca našega, a jedan nije više na životu."

¹⁴Josip im reče: "Tako je, kako vam rekoh: vi ste uhode! ¹⁵O tom ćete biti prokušani, tako živ bio faraon; ne smijete izaći odavde, dok ne dođe ovamo najmlađi brat vaš. ¹⁶Pošljite jednoga između sebe, da dovede brata vašega, a vi drugi ostajete zatvoreni. Tako će se ispitati vaše izjave, da li je istina kod vas ili nije. Inače ako živ bio faraon: vi ste uhode!"

¹⁷Potom ih dade zajedno zatvoriti na tri dana. ¹⁸A treći dan reče im Josip: "Ako hoćete ostati na životu, onda morate učiniti ovo, jer se ja bojim Boga: ¹⁹Ako ste poštteni ljudi, onda neka ostane jedan između vas braće zatvoren u vašem dosadašnjem zatvoru, a vi drugi možete

ići i sa sobom uzeti žito za svoje porodice što gladuju! ²⁰Ali najmlađega brata svojega morate mi ovamo dovesti, tako će se pokazati vaše izjave kao istinite, i vi nećete morati umrijeti." Oni pristadoše na to.

²¹Tada rekoše jedan drugome: "Doista, to skrivismo na bratu svojem; jer vidjesmo muku duševnu njegovu, dok nas je molio za milost, a mi ga ne počusmo. Zato dođe na nas ova nesreća."

²²Ruben ih prekori: "Ne rekoh li vam? Ne ogriješite se o dječaka! Ali me ne htjedoste poslušati. Tako se sada traži od nas račun za krv njegovu!" ²³Oni nijesu znali, da ih Josip razumije, jer je on s njima razgovarao preko tumača. ²⁴On se okrenu od njih i zaplaka. Potom se opet vrati k njima i razgovarao je s njima. Onda dade između njih uhvatiti Simeona i svezati ga pred očima njihovim.

²⁵Potom zapovjedi Josip, da im se napune vreće žita, a pritom da se svakome novac njegov opet metne u vreću njegovu, i da im se dadne hrana za put. Pošto se je tako bio pobrinuo za njih, ²⁶Natovariše oni žito svoje na magarce svoje i otidoše odatle.

²⁷A kad jedan od njih u prenoćištu otvori vreću svoju, da nahrani magarca svojega, ugleda novce svoje, što su bili odmah odozgor u vreći njegovoj. ²⁸On reče braći svojoj: "Novci su moji opet tu, evo ih u mojoj vreći!" I zadrhta srce u njima. Uplašeni pogledaše jedan drugoga i rekoše: "Zašto nam to učini Bog?"

²⁹Kad dođoše ocu svojem u zemlju kanaansku, pripovjediše mu sve, što se dogodi i rekoše: ³⁰"Čovjek, koji zapovijeda u zemlji, otesao se oštro na nas i držao nas za ljude, što dođoše da uhode zemlju.

³¹Odgovorismo mu: "Mi smo pošteni ljudi, mi nijesmo uhode.

³²Dvanaest nas je braće, svi sinovi jednoga oca; jedan nije više na životu, a najmlađi je sada kod oca našega u zemlji kanaanskoj. ³³Ali čovjek, koji zapovijeda u zemlji, reče nam: "Ovako ću doznati, da ste pošteni ljudi: jednoga od vas braće ostavite kod mene i uzmite sa

sobom, što trebate za porodice, koje gladuju, i otidite! ³⁴Ali morate mi dovesti najmlađega brata svojega; tako ću doznati, da nijeste uhode, nego poštenu ljude. Onda ću vam vratiti i brata vašega, i vi ćete moći u zemlji slobodno hoditi."

³⁵A kad su praznili vreće svoje, svaki nađe zavežljaj novaca svojih u vreći svojoj. Kad vidješe zavežljaje novaca svojih, uplašise se oni i otac njihov.

³⁶Reče im otac njihov Jakov: "Vi učiniste da ostanem bez djece: Josipa nema više, Simeona nema više na životu, a sad mi hoćete da oduzmete i Benjamina. Zašto se sve to spušta na me?"

³⁷Ruben reče ocu svojemu: "Dva sina moja slobodno ubij, ako ti ga ne dovedem natrag! Povjeri ga meni; ja ću ti ga opet dovesti!"

³⁸Ali on reče: "Moj sin ne ide s vama; brat je njegov eto mrtav, i on osta sam. Ako bi ga zadesila kakva nesreća na putu, na koji morate ići, onda sijede vlasi moje od tuge spraviste pod zemlju."

Postanak – 43 glava

¹Ali je glad teško pritiskivala zemlju. ²Kad potrošise sve žito, što su ga bili donijeli iz Egipta, reče im otac njihov: Idite još jedanput onamo i kupite nam opet nešto žita!"

³Juda mu reče: "Onaj čovjek jako nam zaprijeti: 'Ne dolazite mi na oči, ako ne bude s vama brat vaš.' ⁴Ako ćeš dakle pustiti s nama brata našega poći ćemo i kupiti ćemo ti žita. ⁵A ako ga nećeš pustiti s nama, onda ne idemo tamo; jer nam reče onaj čovjek: 'Ne dolazite mi na oči, ako ne bude s vama brat vaš!'"

⁶Tada reče Izrael: "Zašto mi tu muku učiniste i rekoste tome čovjeku, da imate još jednoga brata?" ⁷Odgovoriše: "Čovjek je potanko

raspitivao za nas i za rod naš i zapitao je: 'Je li vam još živ otac? I imate li još kojega brata?' Mi mu odgovorismo na pitanja njegova. Jesmo li mogli znati, da će zahtijevati od nas: 'Dovedite ovamo brata svojega?' "

⁸A Juda zamoli oca svojega Izraela: "Pusti dječaka s menom; tada ćemo zaputiti i otići tamo, da ostanemo na životu i ne poumremo, mi, ti i djeca naša. ⁹Ja sam jamac za njega, i iz ruku mojih išti ga! Ako ti ga ne dovedem natrag i ne stavim ti ga pred oči, bit ću ti kriv, dok sam živ. ¹⁰Da nijesmo tako dugo oklijevali, do sada bismo se sigurno već dva puta vratili."

¹¹Tada im reče otac njihov Israel: "Kad mora biti, onda učinite ovo: uzmite što najbolje ima u ovoj zemlji u svoje vreće i ponesite onome čovjeku na dar, nešto balzama i nešto meda, mirodija i smirne, urme i badema! ¹²A novaca uzmite sa sobom dvaput toliko; jer novce, što su se našli odozgor u vrećama vašim, morate opet sobom uzeti. Možda je po sredini zabuna. ¹³I brata svojega uzmite sa sobom, pa zaputite i otidite opet k onome čovjeku! ¹⁴Bog Svemoćni neka dadne, da nađete milost u onoga čovjeka, i da vam on opet pusti brata vašega i Benjamina! A ja sam sad opet bez djece, kao što sam nekoć bio bez djece!"

¹⁵Tada uzeše ljudi taj dar; i dvaput toliko novaca uzeše sa sobom i Benjamina, podigoše se, otidoše u Egipat i stupiše pred Josipa. ¹⁶I kad Josip vidje Benjamina s njima, zapovjedi upravitelju kuće svoje: "Odvedi te ljude u kuću, zakolji jedno marvinče i spremi ručak; jer će ti ljudi opodne jesti s menom." ¹⁷Učini čovjek kako mu je bio Josip zapovjedio, i odvede ljude u kuću Josipovu.

¹⁸A ljudi se pobojali, kad su bili vođeni u kuću Josipovu, i pomisliše: "Zbog novaca, što su prvi put bili natrag metnuti u vreće naše, vode nas ovamo unutra, da nas optuže i domognu se nas i naših magaraca, te nas onda zarobe." ¹⁹Zato pristupiše k upravitelju kuće Josipove,

progovoriše mu na vratima kućnim, ²⁰I rekoše: "Molimo, gospodaru, mi smo već jedanput došli ovamo, da kupimo žita. ²¹Kad dođosmo u prenoćište i otvorismo vreće svoje, nađoše se novci svakoga od nas odozgor u vreći njegovoj, novci naši po punoj težini svojoj. To mi sad donosimo natrag. ²²A imamo sa sobom i druge novce, da kupimo žita. Ne znamo, tko nam je to metnuo novce naše u vreće naše."

²³On odgovori: "Budite mirni i ništa se ne bojte! Bog vaš i Bog oca vašega potajno je metnuo blago u vreće vaše. Novce sam vaše primio u redu." Tada im izvede Simeona.

²⁴Nato uvede ljude u kuću Josipovu, donese im vode, da u njoj operu sebi noge, i magarcima njihovim položi. ²⁵Uto oni pripraviše dar, prije nego Josip dođe opodne; jer su bili čuli, da će oni ondje ručati. ²⁶Kad Josip dođe u kuću, izručiše mu u kući dar, što ga ponesoše sobom, i pokloniše mu se sve do zemlje.

²⁷On ih upita za zdravlje i reče: "Kako je stari otac vaš, za koga mi govoriste? Je li još živ?"

²⁸Odgovoriše: "Dobro je sluga tvoj, otac naš; još je živ." Pritom se duboko nakloniše.

²⁹Kad on pogleda naokolo, ugleda brata svojega Benjamina, sina matere svoje, te upita: "Je li vam to najmlađi brat, za kojega mi govoriste?" Onda pridoda: "Bog neka ti udijeli milost svoju, sinko moj!"

³⁰Tada Josip brzo prekide; jer je bio pred bratom svojim duboko ganut, i bilo mu je da udari u plač. Uniđe stoga u nutarnju sobu i tamo se isplaka.

³¹Pošto se je umio, izađe opet van i zapovjedi, silom se svladavajući: "Nosite jelo!" ³²Tada donesoše njemu i njima napose, i Egipćanima, koji su jeli s njim, napose; jer Egipćani ne smiju jesti sa Hebrejima zato,

što je to Egipćanima nečisto.

³³Sjedili su pred njim, od najstarijega do najmlađega točno po dobi razmješteni; zato su se ljudi zgedali začuđeni. ³⁴On im dade nositi od jela, što su stajala pred njim. Dio što zapade Benjamina, bio je pet puta tako velik kao dio svih drugih. Oni su pili s njim i bili su dobre volje.

Postanak – 44 glava

¹Nato zapovjedi upravitelju kuće svoje: "Napuni vreće tim ljudima žita, koliko mogu ponijeti, i svakome metni odozgor novce njegove! ²I srebrnu čašu moju metni najmlađem u vreću odozgor zajedno s novcima za žito njegovo!" I on učini, kako mu je bio Josip zapovjedio.

³Kad osvanu jutro, otpustiše ljude s magarcima njihovim. ⁴Jedva su bili ostavili grad i nijesu još bili daleko odmakli, zapovjedi Josip upravitelju svoje kuće: "Ustani, pohiti za ljudima, i kad ih stigneš, reci im: 'Zašto vratiste zlo za dobro? ⁵Zašto mi ukradoste času srebrnu? Nije li to čaša, iz koje pije moj gospodar, i iz koje on proriče? Zlo uradiste, što to učiniste.' "

⁶Kad ih stiže, reče im tako. ⁷Oni mu odgovoriše: "Kako može gospodar tako što reći? Bože sačuvaj, da sluge tvoje učine tako što! ⁸A mi ti donesosmo natrag iz zemlje kanaanske novce, što ih našosmo odozgor u vrećama svojim. Pa kako bismo mogli ukrasti iz kuće gospodara tvojega srebro ili zlato? ⁹U koga se između sluga tvojih nađe, taj neka umre! Mi ćemo drugi, gospodaru, biti robovi tvoji."

¹⁰On reče: "Makar da bi moralo biti tako, kako kažete, ipak neka bude samo onaj u koga se nađe, moj rob, a vi drugi bit ćete slobodni"

¹¹Brže skide svaki vreću svoju na tlo, i svaki otvori vreću svoju. ¹²A on stade tražiti; počne od najstarijega i dođe kod najmlađega. Nađe se čaša u vreći Benjaminovoj.

¹³Tada razderaše haljine svoje; pošto je svaki opet natovario magarca svojega, vratiše se natrag u grad.

¹⁴Kad Juda i braća njegova dođoše u kuću Josipovu, koji je bio još tamo, baciše se pred njim na zemlju.

¹⁵Josip se otrese na njih: "što ste to učinili? Zar nijeste znali, da čovjek kao ja može proricati?"

¹⁶Juda reče: "Što da reknemo gospodaru svojem, što da govorimo i kako da se opravdamo? Bog je pronašao zlodjela sluga tvojih. Eto, mi smo sad svi robovi gospodaru svojem, mi i ovaj, u koga se je našla časa."

¹⁷On reče: "Bože sačuvaj, da ja tako učinim! U koga se je našla čaša, on samo neka mi bude rob, a vi s mirom idite k ocu svojem!"

¹⁸Onda pristupi Juda k njemu i reče: "Molim, gospodaru, sluga tvoj htio bi da smije progovoriti riječ gospodaru svojem, i ne srđi se na slugu svojega. Ti si eto jednak faraonu. ¹⁹Gospodar moj zapita sluge svoje: 'Imate li još oca ili brata?' ²⁰Odgovorismo gospodaru svojem: 'Imamo još stara oca i malena brata, koji mu se rodi u starosti; brat je pravi njegov umro, i tako on ostade još sam od matere svoje i zato je ljubimac oca svojega.' ²¹Ti zapovjedi slugama svojim: 'Dovedite ga k meni, htio bih ga vidjeti svojim očima.' ²²Odgovorismo gospodaru svojem: 'Ne može dječak ostaviti oca svojega; kad bi ostavio oca svojega, taj bi tada umro.' ²³A ti reče slugama svojim: 'Ako ne dođe s vama brat vas najmlađi, onda ne smijete više na oči moje!' ²⁴I kad se mi tada vratismo k slugi tvojemu, ocu mojemu, priopćismo mu riječi gospodara mojega. ²⁵Jednoga dana zapovjedi nam opet otac naš: 'Idite još jedanput onamo, da nam kupite nešto žita!' ²⁶A mi odgovorismo: 'Ne možemo tamo ići. Samo ako brat naš najmlađi pođe s nama, onda ćemo ići tamo; jer ne smijemo na oči onome čovjeku,

ako ne bude s nama brat naš najmlađi.' ²⁷Tada nam odgovori sluga tvoj, otac moj: 'Znate sami, da mi je žena moja rodila samo dva sina. ²⁸Jedan otide od mene, mislim da je bio rastrgan; do danas ne vidjeh ga više.. ²⁹Ako mi sad još i ovoga odvedete i zadesi ga kakva nesreća, spravite onda sijede vlasi moje od tuge pod zemlju.' ³⁰Pa kad bih ja sada došao natrag k slugi tvojemu, ocu svojemu, a dječaka, za kojega je vezano čitavo srce njegovo, ne bi bilo s nama, ³¹On bi umro, kad bi vidio, da nema dječaka; i sluge tvoje doista bi spravile sijede vlasi sluge tvojega, oca našega, od tuge pod zemlju. ³²Jer sluga je tvoj pred ocem svojim jamčio za dječaka, kad je obećao: 'Ako ti ga ne dovedem natrag, bit ću onda ocu svojemu kriv, dok sam živ.'

³³Zato neka sluga tvoj, molim, ostane mjesto dječaka, da bude rob gospodaru mojemu, a dječak neka ide s braćom svojom! ³⁴Jer kako bih se ja mogao vratiti k ocu svojemu bez dječaka! Ne bih mogao gledati jad, što bi zadesio oca mojega."

Postanak – 45 glava

¹Tada se Josip nije više mogao da dulje uzdrži pred svima, koji su stajali oko njega, i povika: "Izađite svi odavde van!" Tako nije bilo nikoga uz njega, kad se Josip dade pokazati braći svojoj. ²On je plakao tako glasno, da su ga čuli Egipćani, a dočula je za to i kuća faraonova. ³Josip reče braći svojoj: "Ja sam Josip! Dokle još živi otac moj!" Ali braća njegova ne mogoše mu odgovoriti, tako su bili zaprepašteni pred njim.

⁴A Josip pozva braću svoju: "Pristupite samo bliže k meni!" Kad pristupiše bliže, reče: "Ja sam vaš brat Josip, koga prodadoste u Egipat. ⁵Ali sad se ništa ne uznemirujte i ne korite sebe zato, što me prodadoste ovamo; jer Bog me posla pred vama, da vas uzdrži na životu! ⁶Već dvije godine vlada glad u zemlji, a bit će još pet godina, za kojih neće biti ni oranja ni žetve.

⁷Ali Bog me posla pred vama, da uzdrži pleme vaše na zemlji i da vam očuva život čudesnom pomoći. ⁸Tako me dakle ne poslaste vi ovamo, nego Bog. On me učini ocem faraona i gospodarom cijele kuće njegove i vladarom čitave zemlje egipatske. ⁹Podite sad brže k ocu mojemu i javite mu: 'Ovako poručuje sin tvoj Josip: Bog me učini gospodarom svega Egipta; dođi k meni, nemoj oklijevati!' ¹⁰Prebivat ćeš u zemlji gošenskoj i bit ćeš blizu mene, ti i djeca tvoja i unučad tvoja, i ovce tvoje i goveda tvoja i sve imanje tvoje. ¹¹Ja ću se ovdje brinuti za prehranu tvoju; jer će još pet godina potrajati glad. Ti nećeš osiromašiti s porodicom svojom i sa svim, što imaš. ¹²Eto vidite vi i brat moj Benjamin očima svojim, da sam ja, koji govori s vama. ¹³Javite ocu mojemu visoko dostojanstvo moje u Egiptu i sve, što doživjeste; onda brzo dovedite ovamo oca mojega!"

¹⁴Tada pade oko vrata bratu svojem Benjaminu i zaplaka, a i Benjamin zaplaka na prsima njegovim. ¹⁵Onda izljubi svu ostalu braću svoju i sa suzama izgrli ih. Potom su se braća njegova s njime porazgovorila.

¹⁶I u kuća faraonovu doprije glas: "Dođoše braća Josipova!" Faraon i sluge njegove obradovaše se tomu. ¹⁷I faraon reče Josipu: "Pozovi braću svoju, neka učine ovo: 'Natovarite životinje svoje, otidite u zemlju kanaansku. ¹⁸Uzmite oca svojega i porodice svoje i dođite k meni! Dat ću vam onda, što dobra ima u zemlji egipatskoj; jest, najbolje u zemlji uživat ćete.' ¹⁹Dalje te ovlašćujem, da ih pozoveš: 'Uzmite sebi iz zemlje egipatske kola za djecu svoju i za žene svoje, posadite i oca svojega i dođite ovamo!' ²⁰Neka vam ne bude žao pokušaja vašega; jer vaše će biti sve, što ima dobra u svojoj zemlji egipatskoj!" "

²¹Sinovi Izraelovi učiniše tako. Josip im dade kola po zapovijedi faraonovoj; isto tako opskrbi ih hranom za put. ²²I svakomu dade svečane haljine; a Benjaminu dade trista srebrnjaka i petore svečane haljine. ²³A ocu svojem posla deset magaraca, natovarenih najboljim plodovima, što ih ima u Egiptu, i deset magarica, natovareni žitom,

kruhom i jestivom ocu za na put. ²⁴Potom otpusti braću svoju, i oni otidoše, izakako ih još opomenu: "Nemojte se koristiti putem!"

²⁵Tako otidoše iz Egipta i dođoše u zemlju kanaansku k ocu svojemu Jakovu. ²⁶Oni ga izvijestiše: "Josip je još živ, i on je vladar nad svom zemljom egipatskom." Ali njegovo srce ostade hladno; jer im on nije vjerovao. ²⁷Ali kad mu ispriповjediše sve, što im bio rekao Josip, i kad vidje kola, što ih bio poslao Josip, da ga dovedu, tada oživje duh ocu njihovu Jakovu. ²⁸I povika Izrael: "Dosta; sin moj Josip živ je još! Poći ću da ga vidim, prije nego umrem!"

Postanak – 46 glava

¹Tako zaputi Izrael sa svim imanjem svojim i dođe u Beer–Šebu, te prinese žrtvu Bogu oca svojega Izaka.

²Bog progovori Izraelu u jednom noćnom viđenju, On ga pozva: "Jakove, Jakove!" On odgovori: "Evo me!" ³Tada on reče: "Ja jesam Bog, Bog oca tvojega: ne boj se otići u Egipat; jer ću te tamo učiniti narodom velikim. ⁴Ja ću sam ići s tobom u Egipat, i ja ću te opet sam dovesti natrag; a Josip će ti zatisnuti oči."

⁵Tada se Jakov diže iz Beer–Šebe. Sinovi Izraelovi posadiše oca svojega Jakova, djecu svoju i žene svoje na kola, što ih bio poslao faraon, da ga dovedu. ⁶Uzeše sa sobom i stada svoja i imanje svoje, što su ga bili stekli u zemlji kanaanskoj. Tako dođoše Jakov i sve potomstvo njegovo u Egipat. ⁷Sinove svoje i unuke, kćeri svoje i unukinje, sve dakle potomstvo svoje dovede sa sobom u Egipat.

⁸A ovo su imena djece Izraelove, što dođoše u Egipat, Jakova i potomaka njegovih: Prvorodenac Jakovljev bio je Ruben. ⁹Sinovi Rubenovi bili su Henok, Palu, Hesron i Karmi. ¹⁰Sinovi Simeonovi bili su Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar i Šaul, sin Kanaanke. ¹¹Sinovi Levijevi bili su Geršon, Kohat i Merari. ¹²Sinovi Judini bili su Er, Onan,

Šelah, Perez i Zerah; ali Er i Onan umriješ u zemlji kanaanskoj. Sinovi Peresovi bili su Hesron i Hamul. ¹³Sinovi Isakarovi bili su Tola, Puah, Jašub i Šimron. ¹⁴Sinovi Zebulunovi bili su Sered, Elon i Jahleel. ¹⁵To su sinovi Leaini, što ih ona bila rodila Jakovu u Mezopotamiji, uz kćer njegovu Dinu, svega trideset i tri sina i kćeri.

¹⁶Sinovi Gadovi bili su Zifion, Hagi, Šuni, Ezbon, Eri, Arodi i Areli.

¹⁷Sinovi Ašerovi bili su Jimna, Išuah, Isui i Beriah i sestra njihova Serah. Sinovi Beriahovi bili su Heber i Malkiel. ¹⁸To su sinovi Zilpini, koju Laban dade kćeri svojoj Leai; ona ih rodi Jakovu, svega šesnaest osoba.

¹⁹Sinovi Rahele, žene Jakovljeve, bili su Josip i Benjamin. ²⁰Josipu se rodiše u zemlji egipatskoj Manaseh i Efraim, što mu ih rodi Asenata, kći Puti–Fere, svećenika u Onu.

²¹Sinovi Benjaminovi bili su Belah, Beker, Ašbel, Gera, Naaman, Ehi, Roš, Mupim, Hupim i Ard. ²²To su sinovi Rahelini, što ih ona rodi Jakovu, svega četrnaest osoba.

²³Sin Danov bio je Hušim. ²⁴Sinovi Naftalijevi bili su Jahzeel, Guni, Jezer i Šilem. ²⁵To su sinovi Bilhini, koju Laban dade kćeri svojoj Raheli; ona ih rodi Jakovu, svega sedam osoba.

²⁶Ukupni broj tjelesnih potomaka Jakovljevih, što s njim preseliše u Egipat, iznosio je, ne uračunavši žene sinova Jakovljevih, šezdeset i šest osoba.

²⁷Sinovi Josipovi, što mu se rodiše u Egiptu, bili su dvojica. Ukupni broj duša iz kuće Jakovljeve, što dođoše u Egipat, iznosio je sedamdeset.

²⁸A Judu posla pred sobom k Josipu, da bi dao upute prije dolaska njegova u Gošen. Kad su bili došli u zemlju gošensku, ²⁹Dade Josip upreći kola svoja i izađe u susret ocu svojem Izraelu u Gošen. Kad se

ovaj pojavi pred njim, pade mu oko vrata i plakao je dugo na prsima njegovim. ³⁰Tada reče Izrael Josipu: "Sad ću rado umrijeti, kad vidjeh lice tvoje i znam, da si još živ."

³¹Nato Josip reče braći svojoj i ukućanima oca svojega: "Idem gore da javim faraonu i da mu rekнем: 'Braća moja i ukućani oca mojega, što su živjeli u zemlji kanaanskoj, dođoše k meni. ³²Ti su ljudi pastiri ovaca; oni se naime bave oko stoke, i dovedoše sa sobom ovce svoje i goveda svoja s sve imanje svoje.' ³³Kad vas faraon pozove i upita: 'Što je zanimanje vaše?' ³⁴A vi odgovorite: 'Stočari su bile sluge tvoje od mladosti sve do sada, mi kao i oci naši', da biste smjeli ostati u zemlji gošenskoj, jer su Egipćanima svi pastiri ovaca nečisti.' "

Postanak – 47 glava

¹Josip ode i dojavi faraonu: "Otac moj i braća moja s ovcama svojim i s govedima svojim i sa svim imanjem svojim dođoše iz zemlje kanaanske i nalaze se u zemlji gošenskoj." ²Petoricu od braće svoje bio je uzeo sa sobom, pa ih predstavi faraonu. ³A kad faraon upita braću njegovu: "Što je zanimanje vaše?" Odgovoriše oni faraonu: "Pastiri ovaca jesu sluge tvoje, mi kao oci naši." ⁴Još rekoše faraonu: "Dođosmo da se ovdje u zemlji jedno vrijeme zadržimo; sluge tvoje ne nalaze više za ovce svoje paše, jer glad teško pritiskuje zemlju kanaansku. Pa dopusti, da sluge tvoje smiju ostati u zemlji gošenskoj!"

⁵Tada reče i faraon Josipu: "Otac tvoj i braća tvoja dođoše ti. ⁶Zemlja egipatska stoji ti na raspolaganje, pa naseli oca svojega i braću svoju u najboljem dijelu zemlje! Neka ostanu u zemlji gošenskoj; i nađeš li, da su među njima valjani ljudi, postavi ih za nadzornike nad vlastitim stadom mojim!"

⁷Potom dovede Josip oca svojega Jakova unutra i predstavi ga faraonu. Jakov pozdravi faraona želeći mu blagoslov. ⁸Faraon upita Jakova: "Koliko ti je godina?"

⁹Jakov odgovori faraonu: "Dani putovanja mojega iznose sto i trideset godina; malo ih je na broju, a zle su bile godine života mojega. Ne stižu one godina života otaca mojih, što ih oni provedoše na putovanju svojemu." ¹⁰Tada se Jakov oprosti od faraona i ode od faraona.

¹¹A Josip naseli oca svojega i braću svoju i dade im posjed u zemlji egipatskoj u najboljem dijelu zemlje, naime u pokrajini ramsesovskoj, kao što je bio zapovjedio faraon. ¹²Josip opskrbi kruhom oca svojega i braću svoju i svu porodicu oca svojega po broju družine njihove.

¹³Na svoj zemlji nije tada više bilo kruha; jer je glad bila veoma velika. I zemlja egipatska kao zemlja kanaanska bila je iscrpljena od gladi.

¹⁴Josip pomalo sve novce, što se nađoše u zemlji egipatskoj i u zemlji kanaanskoj, pokupi u svoju ruku za žito, što se je moralo kupovati, te Josip izruči te novce kući faraonovoj.

¹⁵A kad nesta novaca u zemlji egipatskoj i u zemlji kanaanskoj, stadoše svi Egipćani dolaziti k Josipu moleći: "Daj nam kruha! Zašto da poumremo pred očima tvojim? Jer nema više novaca." ¹⁶Josip reče: "Dajte ovamo stoku svoju, i ja ću vam za stoku vašu dati kruha, kad više nemate novaca." ¹⁷I dovodili su stoku svoju k Josipu, i Josip im davao kruha za konje, za ovce, za goveda i za magarce. Tako ih opskrbi u onoj godini kruhom za cijenu cijele stoke njihove.

¹⁸Kad prođe ta godina, stadoše opet u drugoj godini dolaziti k njemu i rekoše mu: "Ne možemo ti, gospodaru, skrivati. Novaca je nestalo, i stoka je, gospodaru, prešla na tebe, i ništa više ne preostade za tebe, gospodaru, osim tijela našega i polja naših." ¹⁹Zašto da postradamo pred ocima tvojim, mi i polja naša? Kupi nas i polja naša za kruh, a mi ćemo zajedno sa svojim poljima služiti faraonu; ali daj sjemena, da ostanemo na životu i ne poumremo i da polja ne budu opustošena!"

²⁰Tako pokupova Josip faraonu sva polja u zemlji egipatskoj; jer su

Egipćani svi prodavali svoja polja, kad ih je glad teško pritisnula. Tako dođe zemlja u posjed faraonu. ²¹A narod učini robljem od jednoga kraja egipatske pokrajine do drugoga. ²²Samo ne kupi polja svećenička; jer su svećenici dobivali od faraona utvrđen dohodak i živjeli su od utvrđenog dohotka svojega, što im ga je bio odredio faraon. Zato svećenici ne moradoše prodavati svojih polja.

²³Josip reče narodu: "Kupujem vas ovim zajedno s poljima vašim za faraona, evo vam sjemena, da možete posijati polja! ²⁴Ali od prihoda morate jednu petinu dati faraonu, ostale četiri petine pripadaju vama kao sjeme za polja i za uzdržavanje vama i porodicama vašim, kao i za prehranu djece vaše."

²⁵Tada oni povikaše: "Ti nam spasavaš život. Neka nademo milost u očima tvojim, gospodaru, i rado ćemo biti robovi faraonu!"

²⁶Tako Josip iz toga učini zakonsku obvezu, što do dana današnjega leži na posjedu u zemlji egipatskoj, da se daje petina faraonu; samo posjed svećenički ne potpade faraonu.

²⁷Tako se Izraelci naseliše u zemlji egipatskoj, u pokrajini gošenskoj; tu se utvrdiše i umnožiše i postadoše veoma mnogobrojni.

²⁸Jakov poživje u zemlji egipatskoj još sedamnaest godina. Bilo je dana života Jakovljeva sto i četrdeset i sedam godina.

²⁹A kad se približi vrijeme Izraelu da umre, dozva sina svojega Josipa i reče mu: "Ako sam našao milost u očima tvojim, metni, molim, ruku svoju pod stegno moje na zakletvu, da ćeš mi iskazati ljubav i vjernost, da me nećeš pokopati u Egiptu! ³⁰Kod otaca svojih hoću radije da počivam; zato me odnesi iz Egipta i pokopaj me u grobu njihovu!" On odgovori: "Učinit ću, kako zahtijevaš." ³¹Onaj reče: "Zakuni mi se!" I on mu se zakle. Tada se prignu Izrael prema uzglavlju postelje.

Postanak – 48 glava

¹Poslije poručiše Josipu: "Otac ti je bolestan." Tada uze on sa sobom obadva sina svoja Manaseha i Efraima. ²Kad javiše Jakovu: "Sin tvoj Josip dolazi k tebi", skupi Izrael snage svoje i posadi se u postelji!

³I reče Jakov Josipu: "Bog Svemoćni, El Šadaj, objavi se meni u Luzu u zemlji kanaanskoj i blagoslovi me, ⁴I reče mi: "Učinit ću te plodnim i umnožit ću te i učinit ću te mnoštvom naroda i dat ću zemlju ovu potomstvu tvojemu nakon tebe u vječna vremena. ⁵A sada obadva sina tvoja, što ti se rodiše u zemlji egipatskoj, i prije nego dođoh k tebi u Egipat, neka budu moji – Efraim i Manaseh neka budu moji kao Ruben i Simeon! ⁶A djeca što su ti se rodila poslije njih neka budu tvoja, a po imenu svoje braće neka se zovu u nasljedstvu svojem! ⁷Kad dođoh iz Mezopotamije, umrije mi Rahela u zemlji kanaanskoj na putu, kad je još samo malo bilo puta do Efrate, i ja je pokopah tamo na putu u Efratu, a to je Betlehem."

⁸Kad Izrael vidje sinove Josipove, upita: "Tko su ovi?" ⁹Josip odgovori ocu svojemu: "To su sinovi moji, što mi ih Bog darova ovdje." Tada on reče: "Privedi ih ovamo k meni, da ih blagoslovim!" ¹⁰Oči Izraela bile su naime oslabile zbog starosti, tako da nije više mogao dobro vidjeti. Kad mu ih privede, poljubi ih i zagrli. ¹¹Onda reče Izrael Josipu: "Nijesam mislio da ću te opet vidjeti; a eto, Bog mi još dade da vidim potomke tvoje."

¹²Nato ih Josip odmače opet od koljena njegovih i prignu se pred njim sve do zemlje. ¹³Potom uze Josip obojicu, Efraima desnicom svojom, tako da je stajao Izraelu slijeva, i Manaseha ljevicom svojom, tako da je stajao Izraelu zdesna, i povede ih k njemu. ¹⁴Izrael pruži desnicu svoju i metnu je na glavu Efraimovu, premda je ovaj bio mlađi, i ljevicu svoju na glavu Manasehovu, a držeći unakrst ruke svoje, makar je Manaseh bio prvorođenac.

¹⁵Tada blagoslovi Josipa riječima: "Bog, pred čijim su licem hodili oci moji Abraham i Izak, Bog, koji mi je bio pastir od prvoga daha mojega sve do dana današnjega, ¹⁶Anđeo, koji me je izbavljao iz svake nevolje, neka blagoslovi ove dječake. U njima neka ime moje i ime otaca mojih Abrahama i Izaka nadalje živi! Neka postanu mnogobrojni i neka se množe na zemlji!"

¹⁷Kad vidje Josip, da otac njegov metnu desnu ruku svoju na glavu Efraimovu, nije mu to bilo drago, pa prihvati ruku oca svojega, da je premjesti s glave Efraimove na glavu Manasehovu. ¹⁸Pritom reče Josip ocu svojemu: "Ne tako, oče moj, ovaj je prvorodenac. Metni desnicu svoju na glavu njegovu!" ¹⁹Ali otac njegov ne htjede i reče: "Znam dobro, sine moj, znam dobro! I on će postati narod, i on će biti moćan; ali će mlađi brat njegov biti veći od njega, i potomci će njegovi postati mnoštvo naroda."

²⁰Blagoslov svoj nad njima završi riječima: "Imenima vašim blagoslivljat će Izraelci i govorit će: "Bog neka te učini kao Efraima i Manaseha!" Tako on stavi Efraima pred Manaseha.

²¹Tada reče Izrael Josipu: "Evo, ja ću umrijeti, ali Bog će biti s vama i odvest će vas natrag u zemlju otaca vaših. ²²A ja tebi dajem jedan dio zemlje više nego braći tvojoj, što ga oduzeh Amorejima mačem i lukom."

Postanak – 49 glava

¹Tada sazva Jakov sinove svoje i reče: "Skupite se, da vam javim, što će vam biti u buduće dane!"

²Skupite se i poslušajte, sinovi Jakovljevi, poslušajte Izraela oca svojega!

³Rubene, ti si prvorodenac moj, jakost moja i prvina muške snage

moje; prvi u dostojanstvu, prvi u vlasti!

⁴Uskipio si kao voda; nećeš imati prvenstva, jer si stupio na ležaj oca svojega i oskvrnio ga; jer u moju je postelju on stupio.

⁵Simeon i Levi braća su, mačevi su im oružje nasilja.

⁶U savjet njihov neka ne ulazi duša moja, s njihovim zborom neka se ne druži srce moje; jer u gnjevu svojem poubiše ljude, i u razuzdanosti svojoj ohromiše volove.

⁷Proklet neka je gnjev njihov što je tako žestok, i ljutina njihova, što je tako okrutna! Pa ću ih razdijeliti u Jakovu i raspiriti ih u Izraelu.

⁸Ali tebe, Juda, hvalit će te braća tvoja; ruka će ti biti za vratom neprijateljima tvojim, i klanjat će se pred tobom sinovi oca tvojega.

⁹Mlad je lav Juda! Od plijena si se uzdignuo, sine moj; a onda se spusti i leže kao lav, kao lavica; tko se njega usudi dražiti?

¹⁰Neće odstupiti žezlo od Jude, niti vladalački štap od nogu njegovih, dok ne dođe onaj, kojemu pripada, i kojemu će se pokoravat narodi.

¹¹Koji veže magare svoje za čokot, za plemenitu lozu mlado magarice svoje; pere u vinu haljinu svoju i u krvi grožđa ogrtač svoj.

¹²Iskre mu se oči od vina, i zubi su mu bijeli od mlijeka.

¹³Zebulun prebiva na obali morskoj, gdje pristaju lađe; leđa svoja okrenuo je prema Sidonu.

¹⁴Isakar je koščat magarac, koji leži među ogradama.

¹⁵A kad vidje, da je mir dobar i zemlja mila, tada pognu leđa, da nosi

tovare, i posta robijaš.

¹⁶Dan će suditi narodu svojemu, kao samo jedno od plemena Izraelovih.

¹⁷Dan je kao zmija na putu, kao guja na stazi, koja ujeda konja za petu, i konjanik pada naznak.

¹⁸Tebe čekam, da me izbaviš, o Gospode!

¹⁹A Gad, razbojničke čete pritiskuju ga, ali ih on potiskuje na pete.

²⁰Ašer ima hrane izobilja, on daje poslastice kraljevske.

²¹Naftali je puštena košuta, umije govoriti lijepe riječi.

²²Josip je nalik na mlado plodno stablo, na mlado plodno stablo na vrelu; preko zidova penju se grane njegove.

²³Strijelci ga pritiskuju, nišane i udaraju na njega.

²⁴Ali njegov luk ostaje čvrst, jake su njegove mišice i ruke po jakosti moćnoga Boga Jakovljeva, odanle, gdje stoluje pastir, pećina Izraelova.

²⁵Od Boga oca tvojega, koji ti pruža pomoć, od Svemoćnoga, koji te blagosljiva punim blagoslovom odozgo s neba, punim blagoslovom odozdo iz dubine, punim blagoslovom iz prsiju i krila!

²⁶Blagoslovi, što su bili ocu tvojemu, nadvisiše blagoslove bregova vjekovitih, ljepotu brežuljaka prastarih. Oni neka dođu na glavu Josipovu, na tjeme najsjajnijega od braće njegove.

²⁷Benjamin je vuk grabežljivi, jede grabež ujutro, dijeli plijen uveče."

²⁸Svi ovi jesu dvanaest plemena Izraelovih; i to je bilo, što im otac njihov izgovori, kad ih je blagoslivljao. Svakomu od njih dade zgodan blagoslov.

²⁹Onda im zapovjedi: "Kad se pridružim k rodu svojem, pokopajte me kod otaca mojih u pećini na zemljištu Hiteja Efrona, ³⁰U pećini na zemljištu Makpeli, istočno od Mamre u zemlji kanaanskoj, na zemljištu, što ga Abraham kupi od Hiteja Efrona za grob. ³¹Tamo pokopaše Abrahama i ženu njegovu Saru; tamo sahraniše Izaka i ženu njegovu Rebeku, i tamo pokopah ja Leau." ³²Zemljište i pećina na njemu bila je otkupljena od Hiteja.

³³Kad je Jakov svojim sinovima dao posljednji nalog, povuče svoje noge natrag na postelju, te preminu i pridružen bi zemljacima svojim.

Postanak – 50 glava

¹Josip se baci na oca svojega, i plakao je nagnut nad njim i cjelivao ga.

²Tada zapovjedi Josip liječnicima, što su bili u službi njegovoj, neka balzamiraju oca njegova. I tako su liječnici balzamirali Izraela. ³Utom prođe četrdeset dana jer je toliko vremena trebalo za balzamiranje. Oplakivali su ga Egipćani sedamdeset dana.

⁴Kad prodoše dani žalosti za njim, reče Josip dvoranima faraonovim: "Ako sam našao milost kod vas, progovorite, molim, za mene faraonu, govoreći! ⁵Otac me je moj zakleo, govoreći mi: 'Evo, umrijet ću, i u grobu mojem što ga iskopah sebi u zemlji kanaanskoj, pokopaj me!' Zato bih sad pošao da pokopam oca svojega; onda ću se opet natrag vratiti."

⁶Faraon odgovori: "Otidi i pokopaj oca svojega, kako te je zakleo!"

⁷Tako otide Josip da pokopa oca svojega, a s njim pođoše sve sluge

faraonove, prvi službenici njegovi i svi dostojanstvenici zemlje egipatske; ⁸Nadalje sva družina Josipova, braća njegova i kućna družina oca njegova. Samo žene svoje i djecu svoju, ovce svoje i goveda svoja ostaviše u zemlji gošenskoj. ⁹A pođoše s njim i kola i konjanici, tako da je bila povorka veoma velika. ¹⁰I kad dođoše do gumna Atad s onu stranu Jordana, održaše ondje veliko i veoma svečano jadikovanje za pokojnim. On priredi ocu svojem žalosnu žalost od sedam dana.

¹¹Kad stanovnici one zemlje, Kanaanci, vidješe kod gumna Atad žalosnu svečanost, rekoše: "Tu se drži velika žalosna svečanost Egipćana." Zato se prozva ono mjesto Abel–Mizraim; leži s onu stranu Jordana.

¹²Učiniše mu sinovi njegovi onako, kako im je bio zapovjedio.

¹³Odnesoše ga naime sinovi njegovi u zemlju kanaansku i pokopaše ga u pećini na zemljištu Makpeli, na zemljištu, što ga je bio otkupio Abraham za grob od Hiteja Efrona, istočno od Mamre.

¹⁴Kad Josip pokopa oca svojega, vrati se opet u Egipat natrag, on i braća njegova i svi, koji su bili s njim pošli na pokop oca njegova.

¹⁵A braća se Josipova pobojaše, kad im umrije otac, i rekoše: "Što, ako bi se Josip pokazao protiv nama, pa nam uzvratio sve zlo, što mu učinismo?" ¹⁶Zato poručiše Josipu, govoreći: "Otac tvoj pred smrt svoju odredio je ovo: ¹⁷'Ovako kažite Josipu: Ah, oprosti ipak braći svojoj zločin njihov i grijeh njihov, što ti zlo učiniše.' A sad oprosti nam, molimo, zločin naš, jer mi štujemo Boga oca tvojega!" Kad mu oni to poručiše, zaplaka Josip. ¹⁸Tada mu dođoše sama braća njegova, padoše pred njega i rekoše: "Evo, robovi smo tvoji!"

¹⁹A Josip im reče: "Ne bojte se! Zar sam ja mjesto Boga? ²⁰Vi dakako mislite zlo proti meni, ali Bog okrenu to na dobro, da izvrši ono, što se danas zbiva, da uzdrži na životu mnoge ljude. ²¹Ne bojte se sada! Ja

ću se brinuti za vas, za žene vaše i za djecu vašu!" Tako ih je tješio i prijateljski im govorio.

²²I Josip je prebivao u Egiptu, on i porodica oca njegovog. Josip poživjele sto i deset godina. ²³Od Efraima vidje djecu do trećeg koljena; i sinovi Makira, sina Manasehova, rodiše se još za života Josipova.

²⁴Jednoga dana reče Josip braći svojoj: "Ja ću skoro umrijeti; ali će se Bog sigurno zauzeti za vas i odvesti vas iz ove zemlje u zemlju, koju je pod zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu." ²⁵Tada zakle Josip sinove Izraelove i reče: "Kad se Bog jedanput milostivo zauzme za vas, tada uzmite sa sobom kosti moje odavde!"

²⁶I umrije Josip, a bilo mu je sto i deset godina. Balzamiraše ga i metnuše u kovčeg u Egiptu.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#)

Izlazak – 1 glava

¹Ovo su imena sinova Izraelovih, koji su bili svi sa porodicama svojim došli u Egipat zajedno s Jakovom: ²Ruben, Simeon, Levi, Juda; ³Isakar, Zebulun, Benjamin; ⁴Dan, Naftali, Gad i Ašer. ⁵Broj potomaka Jakovljevih iznosio je sedamdeset; ali je Josip boravio već prije u Egiptu.

⁶Tada umre Josip, sva braća njegova i sav onaj naraštaj. ⁷A potomci se Izraelovi umnožiše veoma i postadoše vrlo mnogobrojni i jaki, tako da je sva zemlja bila od njih gusto napučena.

⁸Tada zavlada novi kralj u Egiptu, koji nije ništa znao o Josipu. ⁹On reče narodu svojemu: "Eto, narod sinova Izraelovih brojniji je i moćniji od nas. ¹⁰Hajde da mudro postupamo s njim, da još dalje ne raste i u slučaju kakva rata ne prijeđe k neprijateljima naime, ne udari na nas i ne otide iz zemlje!" ¹¹Postaviše stoga nad njima narednike, da ih muče teškim poslovima; tako moradoše faraonu zidati za skladišta gradove Pitom i Ramses. ¹²Ali što su ga vie tlačili, to se je više on množio i više se širio, tako da su strahovali od sinova Izraelovih. ¹³Zato su Egipćani silom gonili sinove Izraelove na posao. ¹⁴Ogorčavali su im život teškim poslom s ilovačom i opekama i svakim radom u polju, i gonili ih silom na sve te poslove.

¹⁵A babicama hebrejskim, od kojih se jedna zvala Šifrah, a druga Puah, naredi kralj egipatski ovo: ¹⁶"Kad pomažete Hebrejkama kod

porođaja, pripazite na spol: ako je dječak, usmrtite ga, ako je djevojčica, neka ostane na životu!" ¹⁷Ali se babice bojale Boga i nijesu činile, kako im naredio kralj egipatski, nego su ostavljale dječake na životu.

¹⁸Zato kralj egipatski dade dozvati babice i zapita ih: "Zašto tako činite i ostavljate dječake na životu?" ¹⁹Babice odgovoriše faraonu: "Jest, Hebrejke nijesu kao žene egipatske, nego znadu same sebi pomoći. Prije nego dođe babica, one već rode." ²⁰Zato Bog učini dobro babicama. Tako se je narod množio i postao veoma mnogobrojan. ²¹Jer su se babice bojale Boga, dade im Bog veliko potomstvo.

²²Ali faraon zapovjedi svemu narodu svojemu: "Sve dječake, što se rode, bacajte u Nil, a djevojčice sve ostavljajte na životu!"

Izlazak – 2 glava

¹Neki muž iz kuće Levijeve otide i oženi se djevojkom plemena svojega. ²Žena zatrudnje i rodi sina. Kad ona vidje, da je lijep, skrivala ga je tri mjeseca. ³A kad ga nije mogla dulje skrivati, uze za njega košaricu od papirusove trstike, zamaza je dobro asfaltom i smolom, metnu dječaka u nju i stavi je u trsku kraj Nila. ⁴Sestra njegova stajala je podalje, da vidi što će biti od njega.

⁵Tada dođe kći faraonova na Nil, da se kupa, dok su sluškinje njezine hodale po obali Nila, ugleda ona košaricu u trsci, i posla sluškinju svoju tamo da je donese. ⁶Kada je otvori, vidje dijete, a to, bio dječak i plakao. Sažali joj se i pomisli: "To je jedno od djece hebrejske."

⁷Tada upita sestra njegova kćer faraonovu: "Hoćeš li da idem i da ti dovedem dojkinju Hebrejku, da doji dijete?" ⁸Odgovori joj kći faraonova: "Idi!" I otide djevojčica i dovede mater dječakovu. ⁹Njoj reče kći faraonova: "Uzmi ovog dječaka i doji ga, a ja ću ti za to platiti!" Žena uze dječaka i dojila ga. ¹⁰Kad dječak posta veći, donese ga

natrag kćeri faraonovoj. Ona ga uze kao sina i nadjenu mu ime Mojsije, jer ona reče, "iz vode sam ga izvadila."

¹¹U ono vrijeme, kad je bio Mojsije odrastao, posjeti on jednoga dana zemljake svoje i vidje, kako moraju raditi teške poslove. Kad opazi, kako je jedan Egipćanin povalio jednoga od njegovih zemljaka hebrejskih. ¹²Obazre se na sve strane, i kad vidje, da nema nikoga u blizini, ubi Egipćanina i zatrpa ga u pijesak.

¹³Drugi dan izađe on opet van, i gle, pravo se posvadila dva Hebreja; i on doviknu onomu, koji je imao krivo: "Zašto tučeš zemljaka svojega?" ¹⁴A on reče: "Tko je tebe postavio za poglavara i suca nad nama? Hoćeš li i mene ubiti kao Egipćanima?" Mojsije se uplaši; jer pomisli: "Tako se je ipak to saznalo."

¹⁵Faraon je to čuo i htio je Mojsija pogubiti. Ali Mojsije pobježe isred lica faraonova i nastani se u zemlji midjanskoj. On sjedne i odmarao se na jednom studencu. ¹⁶Svećenik midjanski imao je sedam kćeri. One dođoše zahvatiti vode i napuniti korita, da napoje ovce oca svojega. ¹⁷A tada dođoše pastiri i zatjeraše ih. Mojsije ustade, obrani ih i napoji im ovce. ¹⁸I kad se one vratiše k ocu svojemu Reuelu, upita on: "Što se danas tako brzo vratiste?" ¹⁹Odgovoriše: "Jedan Egipćanin obrani nas od pastira i pomože nam zahvatiti vode i napojiti ovce." ²⁰A on reče kćerima svojim: "Pa gdje je? Zašto ostaviste tamo toga čovjeka? Zovnite ga, da jede s nama!" ²¹Mojsije se skloni da ostane kod onoga čovjeka. Ovaj dade Mojsiju kćer svoju Ziporu za ženu. ²²Kad mu ona rodi sina, nadjenu mu on ime Geršom; jer reče: "Gost sam u zemlji tuđoj."

²³Prođe dugo vremena, pa umrije kralj egipatski. A sinovi Izraelovi uzdisali su još uvijek pod teškim poslom i vapili su glasno za pomoć, a vapaj njihov diže se od ropstva k Bogu. ²⁴Bog je čuo vapaje njihove, i opomenu se Bog zavjeta svojega s Abrahamom, Izakom i Jakovom.

²⁵Bog pogleda na sinove Izraelove, i Bog se zauze za njih.

Izlazak – 3 glava

¹A Mojsije čuvao je ovce tastu svojemu Jetru, svećeniku midjanskomu. Jednoga dana odvede on stado u pustinju i dođe na goru Božju, na Horeb, ²Tada mu se objavi anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom, što je izbijao iz grma. Pogleda, a to grm plamenom gorio, ali ne izgarao.

³Mojsije pomisli: "Idem da vidim izbliže tu rijetku prikazu, zašto grm ipak ne izgara."

⁴Kad Gospod vidje, gdje ide da vidi, poviknu mu Bog iz grma: "Mojsije, Mojsije!" On odgovori: "Evo me!" ⁵A on zapovjedi: "Ne primiči se bliže ovamo! Izuj obuću s nogu, jer mjesto na kojemu stojiš, sveto je tlo!" ⁶I nastavi on: "Ja sam Bog oca tvojega, Bog Abrahamov, Izakov i Bog Jakovljevi." Tada Mojsije zakloni lice svoje; jer se je bojao gledati u Boga.

⁷A Gospod reče: "Dobro vidjeh nevolju naroda svojega u Egiptu i razabrah tužbu njegovu na tlačitelje njegove; i znam, kako puno trpi. ⁸Zato evo siđoh, da ga izbavim iz ruku Egipćana i da ga izvedem iz te zemlje u zemlju lijepu i prostranu, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, u mjesta, gdje su Kanaanci, Hiteji, Amoreji, Perizeji i Jebuseji. ⁹Dosta, tužba sinova Izraelovih doprije do mene, i ja vidim, kako ih teško muče Egipćani. ¹⁰Zato sad idi! Šaljem te k faraonu, da izvedeš narod moj, sinove Izraelove, iz Egipta!"

¹¹Tada upita Mojsije Boga: "Kako, ja zar da idem k faraonu i da izvedem sinove Izraelove iz Egipta?"

¹²On reče: "Ja ću biti s tobom, i ovo neka ti bude kao znak, da te šaljem: kad izvedeš narod iz Egipta, častit ćete Boga na ovoj gori!"

¹³Mojsije opet zapita Boga: "Ali kad dođem k sinovima Izraelovim, pa im reknem: 'Bog otaca vaših šalje me k vama', i ako me upitaju: 'Kako

mu je ime?' – što ću im odgovoriti?

¹⁴Bog odgovori Mojsiju: "JA JESAM, KOJI JESAM." (Znači, "JA POSTOJIM") I nastavi: "Tako reci sinovima Izraelovim: 'JA JESAM', posla me k vama!"

¹⁵Dalje reče Bog Mojsiju: "Tako javi sinovima Izraelovim: 'Gospod, Bog otaca vaših, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi, posla me k vama.' To je ime moje na vijeke, i tako me se ima zvati kroz sve naraštaje. ¹⁶Idi i skupi starješine sinova Izraelovih i reci im Gospod, Bog otaca vaših, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi, javi se meni i reče: Dobro ja pripazih na vas i na to, što vam se zbivalo u Egiptu. ¹⁷Odlučio sam izvesti vas iz nevolje u Egiptu u zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja, Perizeja, Hiveja i Jebuseja, u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.' ¹⁸Ako te poslušaju, onda idi sa starješinama sinova Izraelovih, i recite mu: 'Gospod, Bog Hebreja, objavi nam se. Mi moramo odmah tri dana hoda daleko poći u pustinju, da žrtvujemo Gospodu, Bogu svojemu.' ¹⁹A ja znam, da vas kralj egipatski neće pustiti da idete, ako na to ne bude silom primoran. ²⁰Ali ja ću pružiti ruku svoju i pohodit ću Egipat svim čudesima svojim, što ću ih učiniti u njemu; i poslije će vas pustiti. ²¹Učinit ću, da taj narod nađe milost u Egipćana, pa kad pođete, nećete otići praznih ruka. ²²Žene će naime izmoliti od svojih susjeda i domaćica srebrnih i zlatnih dragocjenosti i haljina. To ćete metnuti na sinove svoje i na kćeri svoje i tako od Egipćana plijen uzeti."

Izlazak – 4 glava

¹Mojsije reče: "Ali ako mi ne budu vjerovali i ne poslušaju me, nego reknu: 'Nije ti se Gospod objavio!' "

²Tada mu reče Gospod: "Što ti je to u ruci? Odgovori: "Štap." ³I zapovjedi on: "Baci ga na zemlju!" On ga baci zemlju, a on postaje zmija; a Mojsije pobježe od nje. ⁴I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Pruži ruku svoju i primi je za rep!" On pruži ruku i uhvati je, a ona opet postaje štap

u ruci njegovoj. ⁵"Tako moraju vjerovati, da ti se je objavio Gospod, Bog otaca njihovih, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi."

⁶Dalje mu reče Gospod: "Umetni ruku svoju u njedra svoja!" On umetnu ruku svoju u njedra, a kad je opet izvadi, gle, bila je ruka njegova od gube bijela kao snijeg. ⁷Nato zapovjedi: "Umetni još jedanput ruku svoju u njedra svoja!" On umetnu ruku svoju još jedanput u njedra, i kad je opet izvadi iz njedara svojih, gle, bila je opet kao ostalo tijelo njegovo. ⁸Ako ti dakle ne htjednu vjerovati i ne poslušaju na prvi znak, vjerovat će na drugi znak. ⁹Ako li ne budu vjerovali na ta obadva znaka i ne poslušaju te, onda uzmi malo vode iz Nila i prolij je na suho tlo! Tada će se voda, što si je uzeo iz Nila, na suhom tlu pretvoriti u krv.

¹⁰A Mojsije reče Gospodu: "Ipak ne, Gospode; ja nijesam čovjek rječit, koji zna govoriti. Nijesam prije bio, a nijesam ni sada, otkad govoriš sa slugom svojim, nego sam sporih usta i spora jezika."

¹¹Ali Gospod mu odgovori: "Tko dade usta čovjeku? Tko ga učini nijemim ili gluhim, okatim ili slijepim? Ne činim li to ja, Gospod? ¹²Idi dakle! Ja ću biti s ustima tvojim i učit ću te, što ćeš govoriti."

¹³Ali on reče: "Ne, o Gospode, molim pošlji, koga drugoga."

¹⁴Sada se rasrdi Gospod na Mojsija i reče: "Nije li ti brat Aron još tu, Levit? Znam, da on veoma rječit i dobro može govoriti. Gle, on je već na putu, da te susretne, a kad te vidi, obradovat će se od srca.

¹⁵Govori s njim, metni mu ove riječi u usta; a ja ću tvoj i njegov govor voditi i nadahnut ću vam, što ćete činiti. ¹⁶On neka za te govori narodu, i on neka bude govornik mjesto tebe, a ti ćeš njemu biti mjesto Boga!

¹⁷Uzmi taj štap u ruku i s njim čini čudesne znake!"

¹⁸I Mojsije vrati se natrag k tastu svojemu Jetru i zamoli ga: "Htio bih da se vratim natrag k plemenima svojim u Egipat, da vidim, da li su još

živi." Jetro odgovori Mojsiju: "Idi u miru!"

¹⁹Gospod naime bio je Mojsiju u zemlji midjanskoj zapovjedio: "Idi vrati se sada natrag u Egipat, jer su mrtvi svi, koji su ti radili o glavi."

²⁰Mojsije uze dakle ženu svoju i sinove svoje, posadi ih na magarca i vrati se natrag u Egipat. A štap Božji uze Mojsije u ruku.

²¹Još reče Gospod Mojsiju: "Kad se vratiš u Egipat, pazi, i čini pred faraonom sva čudesna djela, što ih dadoh u tvoju vlast; ali pak ću učiniti da mu otvrdne srce da ne pusti naroda da ide. ²²Tada reci faraonu: 'Ovako veli Gospod: Izrael je prvorođeni sin moj.

²³Zapovijedam ti: "Pusti sina mojega da ide, da mi služi!" Ako li ga ne pustiš da ide, onda ću usmrtili prvorođenoga sina tvoga.' "

²⁴Putem u prenoćištu stane Gospod na put Mojsiju i htjede ga usmrtili.

²⁵Tada Zipora uze oštar kamen, obreza njim prednju kožicu sina svojega, baci mu je pred noge i reče; "Zaista si mi krvav zaručnik!"

²⁶Potom ga pusti. Ona tada upotrijebi riječ: "krvav zaručnik" zbog obrezanja,

²⁷Gospod je bio zapovjedio Aronu: "Izađi u pustinju u susret Mojsiju!" Tako on zaputi, stiže ga na gori Božjoj i poljubi ga. ²⁸I Mojsije reče Aronu sve riječi Gospodnje, s kojima mu bio predao njegovo poslanje, i sve čudesne znake, što mu ih bio naložio da čini.

²⁹Mojsije i Aron otiđoše i skupiše sve starješine sinova Izraelovih.

³⁰Aron im reče sve, što je bio Gospod naložio Mojsiju, i ovaj učini čudesne znakove pred očima naroda.

³¹Narod mu vjerova, i kad čuše, da se je Gospod zauzeo za sinove Izraelove, i pogledao na nevolju njihovu, nakloniše se i baciše se ničice.

Izlazak – 5 glava

¹Nato otidoše Mojsije i Aron i rekoše faraonu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Pusti narod moj da ide, da mi u pustinji slavi svetkovinu!' "

²A faraon odgovori: "Tko je Gospod, da ga poslušam i pustim da ide Izrael? Ne poznam Gospoda, a i neću pustiti Izraela."

³Oni odgovoriše: "Bog Hebreja objavi nam se; pa molimo, jer bismo htjeli da idemo tri dana hoda daleko u pustinju, da tamo žrtvujemo Gospodu, Bogu svojemu, da nas ne pohodi kugom ili mačem."

⁴Ali im kralj egipatski reče: "Mojsije i Arone, zašto odvrćate narod od rada njegova? Idite za svojim poslom!" ⁵Dalje reče faraon: "Eto, već je previše besposličara u zemlji; a vi hoćete još i ove odvratiti od njihovih poslova!" ⁶U isti još dan izdade faraon narednicima naroda i nadzornicima njegovim ovu zapovijed: ⁷"Ne dajite više narodu kao do sada slame za pravljenje opeke! Neka idu sami skupljati sebi slamu!

⁸Ali tražite od njih onoliko opeka, koliko su ih do sada pravili, i od toga ništa ne smanjujte, jer su lijeni, zato zahtijevaju: 'Hoćemo da idemo žrtvovati Bogu svojemu.' ⁹Ljudima se mora posao otešćati, da budu na njemu zaposleni i da ne slušaju ludih brbljanja."

¹⁰Narednici i nadzornici naroda otidoše i saopćišu narodu zapovijed: "Ovako govori faraon: 'Više vam ne dam slame. ¹¹Idite sami i donosite sebi slamu, gdje je našete! A od posla vam se vašega ne smanjuje ništa.' " ¹²I razide se narod po svoj zemlji egipatskoj, da skuplja strnjiku za pravljenje pljeve. ¹³A narednici ih gonili: "Imate svaki dan čitav posao posvršavati kao prije, kad je još bilo slame!" ¹⁴I korilo se nadzornike sinova Izraelovih, koje su bili postavili nad njima narednici faraonovi, i prigovaralo im se: "Zašto posljednjih dana ne dovršite određeni broj opeka kao prije?" ¹⁵Tada dođoše nadzornici sinova Izraelovih k faraonu i upitaše ga plačući: "Zašto daješ, da se tako radi sa slugama tvojim? ¹⁶Slama se više ne daje slugama tvojim, a ipak se

nalaže: 'Opeke nam pravite!' Pa i tuče se sluge tvoje; a krivnja je na tvom narodu." ¹⁷A on odgovori: "Lijeni ste, lijeni ste; zato zahtijevate: 'Mi hoćemo da idemo žrtvovati Gospodu.'" ¹⁸Sad hajdete na rad; slama vam se neće davati, ali određeni broj opeka imate izručiti!"

¹⁹Nadzornici sinova Izraelovih vidješe, da su u teškom položaju zbog zapovijedi, da se ne smije ništa smanjiti od opeka na dan. ²⁰Kad otidoše od faraona, sretoše Mojsija i Arona, koji su čekali na njih.

²¹Njima poviknuše: "Gospod neka vam uračuna i sudi, što učiniste, da se posve omrazismo faraonu i slugama njegovim; jer im dadoste mač u ruku, da nas poubiju!"

²²Tada se Mojsije obrati Gospodu i pomoli se: "O Gospode, zašto navuče toliko zlo na ovaj narod? Zašto me posla ovamo?"

²³Otkako otidoh k faraonu da pregovaram s njim po nalogu tvom, muči on narod još gore, a ti ne činiš ništa, da izbaviš narod svoj."

Izlazak – 6 glava

¹Gospod odgovori Mojsiju: "Ti ćeš vidjeti, kako ću faraona primorati, da, jakom rukom prisiljen, pusti ih, jest, da, jakom rukom prisiljen, progna ih iz zemlje svoje."

²Dalje reče Bog Mojsiju: "Ja sam Gospod! ³Ja se objavih Abrahamu, Izaku i Jakovu kao Bog Svemoćni. Ali imenom svojim 'Gospod' ja im se ne pokazah. ⁴Ja im se ugovorom obvezah, da ću im dati u posjed zemlju kanaansku, zemlju, u kojoj su prije prebivali kao tuđinci. ⁵Pa razabrah i tužbu sinova Izraelovih, koje u Egiptu zasuznjiše, i pomislih na zavjet svoj.

⁶Zato navijesti sinovima Izraelovim: "Ja sam Gospod! Ja ću vas izbaviti iz robije egipatske, oslobodit ću vas iz sužanjstva njihova, spasit ću vas rukom visoko podignutom i kaznenim sudovima žestokim. ⁷Izabrat ću

vas za svoj narod i bit ću Bog vaš . I spoznat ćete, da sam ja, Gospod, Bog vaš, onaj, koji vas izbavljam od pritiska robije egipatske. ⁸I uvest ću vas u zemlju, koju sam svečanom zakletvom Abrahamu, Izaku i Jakovu obećao dati. Vama ću je dati u posjed, ja, Gospod."

⁹Mojsije reče to sinovima Izraelovim, ali ne poslušashe Mojsija zbog malodušnosti i teške rabote.

¹⁰Zato zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹¹"Idi, pozovi faraona, kralja egipatskoga, neka pusti sinove Izraelove iz zemlje svoje!" ¹²Mojsije reče Gospodu: "Kad me eto ni sinovi Izraelovi ne slušaju, kako će me poslušali faraon? Usto sam nespretan u govoru?"

¹³Ali se Gospod razgovori s Mojsijem i Aronom i poslaha k sinovima Izraelovim i k faraonu, kralju egipatskomu, s nalogom, da izvedu sinove Izraelove iz zemlje egipatske.

¹⁴Ovo su poglavice porodica njihovih sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova, bili su Henok, Palu, Hesron i Karmi. To su porodice Rubenove.

¹⁵Sinovi Simeonovi bili su Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar i Šaul, sin Kanaanke. To su porodice Simeonove.

¹⁶Imena sinova Levijevih po porodicama njihovim jesu: Geršon, Kohat i Merari. Levi poživje sto i trideset i sedam godina. ¹⁷Sinovi Geršonovi bili su Libni i Šimi po porodicama svojim. ¹⁸Sinovi Kohatovi bili su Amram, Izhar, Hebron i Uziel, Kohat poživje sto i trideset i tri godine. ¹⁹Sinovi Merarijevi bili su Mahli i Muši. To su porodice Levijeve po naraštajima svojim.

²⁰Amram se oženi svojom bratučedom (očevom sestrom) Jokebedom, koja mu rodi Arona i Mojsija, Amram poživje sto i trideset i sedam godina.

²¹Sinovi Izharovi bili su Korah, Nefeg i Zikri. ²²Sinovi Uzielovi bili su Mišael, Elisafan i Sitri. ²³Aron se oženi Elišebom, kćerju Aminadabovom, sestrom Nahšonovom. Ona mu rodi Nadaba, Abihua, Eleazara i Itamara. ²⁴Sinovi Korahovi bili su Asir, Elkana i Abiasaf. To su porodice Korahove. ²⁵Eleazar, sin Aronov, oženi se jednom od kćeri Putielovih; ona mu rodi Finehasa. To su poglavice Levija po svojim porodicama. ²⁶To su Aron i Mojsije, kojima zapovjedi Gospod: "Izvedite narod Izraelski po svojim četama iz zemlje egipatske!" ²⁷Oni su to, koji su pregovarali s faraonom, kraljem egipatskim, da izvedu sinove Izraelove iz Egipta, taj Mojsije i taj Aron.

²⁸Onda, kad je govorio Gospod s Mojsijem u zemlji egipatskoj. ²⁹Reče Gospod Mojsiju ovo: "Ja sam Gospod! Javi faraonu, kralju egipatskomu, što ti rekнем!"

³⁰A Mojsije reče Gospodu: "Ah, ja sam nespretni u govoru; kako će mene poslušati faraon?"

Izlazak – 7 glava

¹A Gospod reče Mojsiju: "Evo, učinit ću da budeš prema faraonu moćan kao Bog; a brat tvoj Aron bit će govornik tvoj. ²Njemu kaži sve, što ti naložim; a brat tvoj Aron neka onda predloži faraonu, da pusti sinove Izraelove iz zemlje svoje. ³Ja ću ipak otvrditi srce faraonu i tako učiniti u zemlji egipatskoj mnoge znake i čudesa. ⁴Jer vas faraon neće poslušati, učinit ću, da Egipćani osjete moć moju, i izvest ću čete svoje, narod svoj, sinove Izraelove, iz zemlje egipatske uz velike dokaze moći svoje. ⁵Tada će Egipćani spoznati, da sam ja Gospod, kad pružim ruku svoju proti Egipćanima i sinove Izraelove izvedem iz njihove sredine."

⁶Mojsije i Aron učiniše točno tako, kako im bio zapovjedio Gospod.

⁷Mojsiju je bilo osamdeset godina, a Aronu osamdeset i tri godine, kad su pregovarali s faraonom.

⁸I reče Gospod Mojsiju i Aronu: ⁹"Ako vas pozove faraon: 'Učinite ipak kakvo kakvo čudo', onda reci Aronu: 'Uzmi štap svoj i baci ga pred faraona i postat će tada zmija.' "

¹⁰Mojsije i Aron otidoše k faraonu i učiniše tako, kako im zapovjedi Gospod. Aron baci štap svoj pred faraona i sluge njegove, i pretvori se u zmiju.

¹¹I faraon dozva mudrace i vračare, i čarobnjaci egipatski učiniše isto tako svojim tajnim čaranjem. ¹²Svi baciše štapove svoje, i pretvoriše se štapovi u zmije. Ali štap Aronov proždrije štapove njihove. ¹³A srce faraonovo ostade tvrdo; i on ih ne poslušao, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

¹⁴Tada reče Gospod Mojsiju: "Srce faraonovo otvrdnu; on neće da pusti narod. ¹⁵Idi sutra rano k faraonu, kad on polazi k rijeci, i stani prema njemu na obali Nila! Uzmi sa sobom štap, što se pretvorio u zmiju. ¹⁶I ti ćeš mu reći: 'Gospod, Bog Hebreja, posla me k tebi, da ti zapovjedim, da pustiš narod moj, da mi služi u pustinji. Ipak ti do sada nisi poslušao. ¹⁷Ovako veli Gospod: Po ovom ćeš spoznati, da sam ja Gospod: Evo gle, udarit ću sada štapom u mojoj ruci po vodi Nilu, i ona će se pretvoriti u krv. ¹⁸Ribe će u Nilu poginuti, Nil će zasmrdjeti, i grstit će se Egipćanima piti vodu iz Nila.' "

¹⁹Dalje zapovjedi Bog Mojsiju: "Naloži Aronu da uzme štap svoj i pruži ruku svoju na vode u Egiptu, na njegove rijeke, prokope, bare i na sve jame njegove, da postane krv! I bit će krv posvuda u zemlji egipatskoj, pa i u posudama drvenim i kamenim."

²⁰Mojsije i Aron učiniše tako, kako im bio zapovjedio Gospod. On diže štap i udari njim po vodi u Nilu pred očima faraona i sluga njegovih. Tada se sva voda u Nilu pretvori u krv. ²¹Ribe u Nilu poginuše, i Nil zasmrdje, tako da Egipćani nijesu više mogli piti vode iz Nila; posvuda

u zemlji egipatskoj bila je krv.

²²Ali čarobnjaci egipatski učiniše isto svojim čaranjem. Tako ostade srce faraonovo tvrdo, i on ih ne poslušā, kao što je bio unaprijed rekao Gospod. ²³Faraon se okrenu, otide kući i ne primi ni to k srcu. ²⁴A Egipćani su svi kopali oko Nila, da nađu vode za piće; jer nijesu mogli piti vode iz Nila. ²⁵Tako prođe punih sedam dana, otkako je Gospod bio udario Nil.

Izlazak – 8 glava

¹Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu i reci mu: 'Ovako veli Gospod: Pusti narod moj, da mi služi! ²Ali ako ga ne htjedneš pustiti, gle, kaznit ću svu zemlju tvoju žabama. ³Nil će vrvjeti žabama, koje će izaći i prodrijeti u palaču tvoju, u spavaonicu tvoju, u postelju tvoju, u kuće sluga tvojih i naroda tvojega, u peći tvoje i u naćve tvoje, ⁴Jest, na tebe, na podanike tvoje i na sve sluge tvoje skakat će žabe.' "

⁵Dalje zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži Aronu: 'Pruži ruku svoju sa štapom svojim na rijeke, prokope i bare i izvedi žabe na zemlju egipatsku!'" ⁶Aron pruži ruku svoju na vode egipatske, i izaćoše žabe i pokriše zemlju egipatsku. ⁷Ali čarobnjaci učiniše isto svojim čaranjem, te izaćoše žabe na zemlju egipatsku.

⁸Tada dozva faraon Mojsija i Arona i zamoli: "Molite Gospoda da mene i narod moj oslobodi od žaba, ja ću tada pustiti narod da žrtvuje Gospodu."

⁹Mojsije odgovori faraonu: "Odredi mi samo toćno, kad da zamolim za te, za sluge tvoje i narod tvoj, da se uklone žabe od babe i od kuća tvojih i samo u Nilu da ostanu!" ¹⁰On odgovori: "Sutra." Mojsije reće: "Neka bude po želji tvojoj, da spoznaš, da nitko nije jednak Gospodu, Bogu našemu. ¹¹Žabe će se dakle ukloniti od tebe, od kuća tvojih, od sluga tvojih i od naroda tvojega i samo će još ostati u Nilu."

¹²Nato ostaviše Mojsije i Aron faraona, i Mojsije pomoli se toplo Gospodu, da uništi žabe, kojima je bio pohodio faraona. ¹³Gospod usliši molitvu Mojsijevu, te žabe pocrkaju u kućama, u dvorištima i u poljima. ¹⁴Zgrnuše ih posvuda na gomile, i zemlja zasmrđje od toga. ¹⁵Kad vidje faraon, da opet može odahnuti, ponovno otvrdi srce svoje i ne poslušā ih više, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

¹⁶Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži Aronu: 'Pruži štap svoj i udari njim po prahu na zemlji, da se pretvori u komarce po svoj zemlji egipatskoj!' " ¹⁷Oni učiniše tako: Aron pruži ruku svoju sa štapom i udari njim po prahu na zemlji. Tada dođoše komarci na ljude i na stoku. Sav prah na zemlji pretvori se u komarce po svoj zemlji egipatskoj.

¹⁸Čarobnjaci egipatski pokušaše da čaranjem svojim isto tako proizvedu komarce, ali ne mogoše. Komarci napadoše na ljude i na stoku. ¹⁹Čarobnjaci rekoše faraonu: "To je prst Božji!" Ali srce faraonovo ostade tvrdo, i on ih ne poslušā, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

²⁰Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Sutra posve rano stupi pred faraona, kad ide k vodi, i reci mu: 'Ovako veli Gospod: Pusti narod moj, da mi služi! ²¹Jer ako ne pustiš naroda mojega, onda ću učiniti, da dođu rojevi obada na tebe, na sluge tvoje, na narod tvoj i na palače tvoje. Kuće Egipćana, pa i zemlja, na kojoj stoje, bit će puna rojeva obada. ²²Ipak sa zemljom gošenskom, u kojoj prebiva narod moj, učinit ću na taj dan iznimku, tako da ne bude tamo rojeva obada, da spoznaš, da sam ja Gospod na zemlji. ²³Učinit ću rastavu između naroda svojega i naroda tvojega. Sutra će se dogoditi to čudo.' "

²⁴I Gospod učini tako, te dođoše rojevi obada u velikoj množini u palaču faraonovu, u stan sluga njegovih i na svu zemlju egipatsku. Zemlja je teško trpjela pod obadima.

²⁵Faraon dozva Mojsija i Arona i reče: "Idite, žrtvujte Bogu svojemu ovdje u zemlji!"

²⁶Mojsije reče: "To ne možemo činiti, jer prinosimo Gospodu, Bogu svojemu, žrtve, koje su Egipćanima nečiste. Kad bismo pred očima Egipćana prinosili žrtve, koje su njima mrske, ne bi li nas na mjestu kamenovali? ²⁷Mi hoćemo tri dana hoda daleko ići u pustinju i tamo žrtvovati Gospodu, Bogu svojemu, kao što nam zapovjedi." ²⁸Faraon reče: "Pustit ću vas, da žrtvujete Gospodu, Bogu svojemu, u pustinji, samo ne idite predaleko! I Molite se za me!" ²⁹Mojsije odgovori: "Ja odoh sada od tebe i pomoliti se Gospodu sutra će otići rojevi obada od faraona, od sluga njegovih i naroda njegova. Samo neka faraon više ne vara naroda, pa da ga ipak ne pusti, da žrtvuje Gospodu!"

³⁰I ode Mojsije od faraona i pomoli se Gospodu. ³¹Gospod usliši molitvu Mojsijevu i ukloni rojeve obada od faraona, od sluga njegovih i naroda njegova, i ne ostade ni jedna. ³²Ali faraon i ovaj put otvrdi srce svoje i ne pusti naroda.

Izlazak – 9 glava

¹Sad zapovjedi Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu i zapovjedi mu: "Ovako veli Gospod, Bog Hebreja: Pusti narod moj, da mi služi! ²Ako ga ne htjedneš pustiti i još ga dulje budeš zadržavao. ³Ruka će Gospodnja ošiniti stoku tvoju u polju, konje, magarce, deve, goveda i ovce kugom veoma teškom. ⁴A Gospod će razlikovati stoku izraelsku od stoke egipatske, tako da od svega, što pripada sinovima Izraelovim, neće poginuti ni jedan komad." ⁵Gospod odredi i rok, pa reče: "Sutra već Gospod će učiniti, da to dođe na zemlju."

⁶Idući dan učini to Gospod doista; sva stoka egipatska uginu, a od stoke izraelske ne uginu ipak ni jedan komad. ⁷Kad se faraon raspita, izađe na vidjelo, da od stoke Izraelske ne uginu ni jedan komad. Ipak

srce faraonovo ostade otvrdnuto, i on ne pusti naroda.

⁸Tada zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu: "Uzmite pune pregršti pepela iz peći, a Mojsije neka ga pred očima faraonovim razaspe prema nebu!

⁹I postat će on sitan prah po svoj zemlji egipatskoj, a od njega će nastati mjhuri, što će se provaliti u čirove na ljudima i na stoci po svoj zemlji egipatskoj."

¹⁰Oni uzeše pepela iz peći i stupiše pred faraona, i Mojsije ga razasu prema nebu, i nastadoše mjhuri, što se provališe u čirove na ljudima i na stoci. ¹¹A čarobnjaci ne mogoše da se pokažu pred Mojsijem od čirova, jer se mjhuri bili provalili na čarobnjacima kao na svim Egipćanima. ¹²Ipak Gospod otvrdi srce faraonu, i on ih ne poslušao, kao što je bio Gospod unaprijed rekao Mojsiju.

¹³Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Stupi sutra rano pred faraona i reci mu: "Ovako veli Gospod, Bog Hebreja: Pusti narod moj, da mi služi!

¹⁴Jer ovaj put učinit ću, da dođu sva zla moja na tebe, na slugu tvoje i narod tvoj, da spoznaš, da nitko nije na svoj zemlji kao ja. ¹⁵Premda sun već do sada bio mogao ruku svoju pružiti i tebe s narodom tvojim udariti kugom, da te više ne bude na zemlji. ¹⁶Ostavio sam te ipak naumice na životu, da osjetiš moć moju, i da se ime moje slavi po svoj zemlji. ¹⁷Ako još dalje budeš zadržavao narod moj i ne pustiš ga. ¹⁸Ja ću sutra u ovo doba pustiti tuču veoma tešku, kakve nije bilo u Egiptu od onoga dana, kad postade, do danas. ¹⁹Pošlji dakle i skupi na sigurno stoku svoju i sve, što imaš u polju. Svi ljudi i životinje, što se zateku u polju i ne zaklone se pod krov, izginut će, kad pane tuča na njih."

²⁰Tko se od sluga faraonovih poboja prijetnje Gospodnje, skupi družinu svoju i stoku svoju u kuće na sigurno. ²¹A tko nije mario za prijetnju Gospodnju, ostavi družinu svoju i stoku svoju u polju.

²²Gospod dakle zapovjedi Mojsiju: "Pruži ruku svoju prema nebu, da po

svoj zemlji egipatskoj padne tuča na ljude i na stoku i na sve bilje po polju u zemlji egipatskoj!"

²³I Mojsije pruži štap svoj prema nebu, i Gospod pusti gromove i tuču. Munje su padale na zemlju, i Gospod je pustio da padne tuča na zemlju egipatsku. ²⁴Padala je tuča, i munje su se neprestano miješale s tučom; bilo je tako strašno, kako se nije još nikada doživjelo u zemlji egipatskoj, otkad su u njoj nastanjeni ljudi. ²⁵Tuča potuče po svoj zemlji egipatskoj sve, što je bilo u polju, od čovjeka do živinčeta; sve pobije po polju uništi tuča i polomi sve drveće u polju. ²⁶Samo u zemlji gošenskoj, gdje su prebivali sinovi Izraelovi, ne pade tuča.

²⁷Tada posla faraon, dozva Mojsija i Arona i reče im: "Sagriješih ovaj put. Gospod je u pravu, a ja i narod moj krivi smo. ²⁸Pomolite se Gospodu; jer je više nego dosta toga groma strašnoga i tuče, hoću vas pustiti. Ne trebate više ovdje ostati."

²⁹Mojsije mu odgovori: "Dok izađem u grad, raširit ću ruke svoje Gospodu, pa će prestati gromovi, i neće više padati tuča, da spoznaš, da je zemlja Gospodnja. ³⁰Ali znam dobro, da se vi, ti i sluge tvoje, još ne bojite Gospoda Boga."

³¹Tako propade lan i ječam, jer je ječam bio već u klasu i lan u cvijetu.

³²A pšenica i raž ne propadoše, jer kasnije dolaze.

³³Mojsije dakle otide od faraona van u grad i raširi ruke svoje Gospodu. Tada prestadoše gromovi i tuča, i dažd nije više padao na zemlju.

³⁴Kad vidje faraon da prestadoše dažd, tuča i gromovi, ustraja u grijehu svojemu i otvrdi srce svoje, on i sluge njegove. ³⁵Srce faraonovo ostade tvrdo, i on ne pusti sinove Izraelove, kao što je bio unaprijed rekao Gospod preko Mojsija.

Izlazak – 10 glava

¹Tada reče Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu. Ja sam otvrdio srce njemu i slugama njegovim, da učinim ove znake svoje na njemu, ²Da možeš pripovijedati djeci i unučadi svojoj, što učinih Egipćanima i koja djela čudesna izvrših među njima, i da tako spoznate, da sam ja Gospod."

³Mojsije i Aron otidoše k faraonu i rekoše mu "Ovako veli Gospod Bog Hebreja: 'Dokle ćeš se još nećkati, da se poniziš preda mnom? Pusti narod moj, da mi služi! ⁴Jer ako nećeš pustiti naroda mojega, sutra ću doista učiniti, da upadnu skakavci u zemlju tvoju. ⁵Oni će pokriti površinu zemlje, tako da se neće više vidjeti zemlja, i pojest će ono, što vam još preostade kao posljednji ostatak od tuče, i oglodat će sve drveće, što raste u poljima vašim. ⁶Kuće tvoje i kuće svih sluga tvojih i kuće svih Egipćana oni će napuniti, kako ne doživješe ni oci tvoji ni oci otaca tvojih, otkako su prebivali na zemlji do dana današnjega.' " I okrenu se i otide od faraona.

⁷A sluge faraonove rekoše mu: "Dokle će nas još mučiti taj čovjek? Pusti ljude, neka služe Gospodu, Bogu svojemu! Zar ne vidiš, da propada Egipat?"

⁸I dozvaše Mojsija i Arona natrag k faraonu, a on im reče: "Idite, služite Gospodu, Bogu svojemu! A koji su to, koji će ići s vama?" ⁹Mojsije odgovori: "S djecom svojom i sa starcima, sa sinovima i kćerima, s ovcama i govedima svojim ići ćemo, jer moramo da svetkujemo svetkovinu Gospodnju." ¹⁰Tada im on reče: "Tako doista bio Gospod s vama, kako sam ja vas pustio s djecom vašom! Vi sigurno pomišljate na zlo! ¹¹Nema od toga ništa! Vi ljudi možete ići i služiti Gospodu. To ste i željeli." Nato ih otpraviše od faraona.

¹²Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju na zemlju egipatsku, da zazoveš skakavce! Neka dođu na zemlju egipatsku i pojedu sve bilje poljsko u zemlji, sve, to preostade od tuče!" ¹³Mojsije

pruži štap svoj na zemlju egipatsku, i Gospod učini, da je cijeli dan i cijelu no duvao istočni vjetar nad zemljom, Kad osvanu jutro, bio je istočni vjetar nanio skakavce. ¹⁴Skakavci padoše na svu zemlju egipatsku i spustiše se u silnome mnoštvu na sve krajeve egipatske. Nikada prije nije tu bilo toliko skakavaca, niti će ih ikada toliko biti.

¹⁵Oni pokriše površinu cijele zemlje, tako da se više nije vidjela zemlja, i pojedoh sve bilje u polju i sav plod na drveću, što preostade od tuče; ništa zeleno ne ostade na drveću i na bilju poljskom po svoj zemlji egipatskoj.

¹⁶Faraon brže bolje dozva Mojsija i Arona i reče: "Sagriješih Gospodu, Bogu vašemu, i vama. ¹⁷Ali oprostite mi grijeh moj samo još ovaj put! Molite se Gospodu, Bogu vašemu, da ukloni od mene barem ovu smrt!"

¹⁸I otide Mojsije od faraona i pomoli se Gospodu. ¹⁹Gospod učini, da je sa zapada dunuo jak protivni vjetar, koji odnese skakavce i pobaca ih u Crveno more. Ne ostade ni jedan jedini skakavac u cijelom području egipatskom. ²⁰Ali Gospod otvrdi srce faraonu, tako da on ne pusti sinova Izraelovih.

²¹Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju prema nebu, da dođe na zemlju egipatsku takva tama, da se ona može opipati!"

²²Mojsije pruži ruku svoju prema nebu, i nastade gusta tama po svoj zemlji egipatskoj za tri dana. ²³Ne vidje jedan drugoga i nitko se ne maknu s mjesta svojega za tri dana. Ali svi Izraelci imali su bijeli dan u stanovima svojim.

²⁴I faraon dozva Mojsija i reče: "Idite, služite Gospodu! Samo ovce vaše i goveda vaša neka ostanu ovdje! Žene vaše i djeca smiju ići s vama." ²⁵A Mojsije reče: "Ako nam ti sam dadneš što ćemo zaklati i spaliti za žrtva, mi ćemo to žrtvovati Gospodu, Bogu svojemu. ²⁶Ali i stoka naša mora da ide s nama. Ni papak ne smije da ostane, jer od

toga ćemo morati uzimati, da služimo Gospodu, Bogu svojemu. Mi ne znamo, kako ćemo morati prinijeti Gospodu štovanje svoje, dok ne budemo tamo na mjestu."

²⁷A Gospod otvrdi srce faraonu, tako da ih on ne htjede pustiti.

²⁸Dapače reče mu faraon: "Odlazi od mene! Čuvaj se, da mi više ne dođeš na oči! Čim mi dođeš na oči, mrtav si!" ²⁹Mojsije reče: "Jest, dobro ti reče! Ja više neću doći preda te."

Izlazak – 11 glava

¹Gospod reče Mojsiju: "Još ću jedno jedino zlo pustiti na faraona i na Egipćane. Onda će vas pustiti odavde, jest, on će vas ne samo bezuvjetno pustiti nego će vas odavde silom otjerati. ²Stavi živo narodu na srce, neka oni, ljudi i žene, izmole od susjeda svojih dragocjenosti srebrnih i zlatnih!"

³Gospod je naime bio učinio, da Egipćani budu naklonjeni prema narodu. A sam Mojsije bio je cijenjen u zemlji egipatskoj kod sluga faraonovih i kod naroda kao velik čovjek.

⁴Mojsije reče: "Ovako veli Gospod: U pola noći proći ću kroz Egipat.

⁵Tada ima umrijeti svaki prvorodenac u zemlji egipatskoj, od prvorodenca faraonova, koji bi imao sjediti na prijestolju, do prvorodenca ropkinje kod ručnoga mlina, i svako prvenče od stoke.

⁶Tada će se dignuti velik jauk po svoj zemlji egipatskoj, kakva još nikada nije bilo niti će ga ikada biti. ⁷Ali nijednome sinu Izraelovu neće ni dlaka poletjeti s glave, niti ljudima niti stoci, da spoznate, da Gospod čini razliku između Egipćana i Izraelaca. ⁸Tada će doći sve te sluge tvoje k meni, na tlo se preda mnom baciti i moliti: 'Otidi sa svim narodom, što je pod tobom!' Onda ću ja otići." Nato ode on od faraona s velikim gnjevom.

⁹A Gospod reče Mojsiju: "Faraon vas neće poslušati, da se umnože

čudesna djela moja u zemlji egipatskoj."

¹⁰Mojsije i Aron učiniše sva ta čudesa pred faraonom. Ipak Gospod otvrdi srce faraonu, i tako on ne pusti sinova Izraelovih iz zemlje svoje.

Izlazak – 12 glava

¹Nato zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu u zemlji egipatskoj ovo: ²"Ovaj mjesec neka vam bude početak mjesecima; neka vam bude prvi mjesec u godini! ³Objavite svoj zajednici sinova Izraelovih: Desetoga dana ovog mjeseca svaki od vas neka priskrbi sebi jedno janje, jedno janje za obitelj ili kuću! ⁴Ako li je obitelj premalena za jedno janje, neka ga uzme skupa sa susjedom svojim, koji joj je najbliži, a no broju osoba. Proračunajte, koliko svaki može pojesti od janjeta! ⁵Janje ima da bude bez pogriješke, muško, od godine dana; smijete uzeti janje od ovaca ili od koza. ⁶Čuvajte ga do četrnaestoga dana ovog mjeseca; a onda neka ga zakolje sva zajednica sinova Izraelovih podvečer! ⁷Neka se uzme nešto od krvi, i neka se njom pomažu oba dovratnika i nadvratnik na kućama, u kojima će se jesti! ⁸Iste noći neka se jede meso pečeno na ognju, uz to kruh nekvasan, i zelje gorko neka se pri tom jede! ⁹Ne jedite od toga ništa sirovo ili u vodi kuhano, nego samo na ognju pečeno, i to tako, da je još glava spojena s nogama i nutarnjim dijelovima. ¹⁰Ništa od toga ne ostavite do jutra; što bi od toga preostalo do jutra, spalite na ognju! ¹¹Ovako ga imate jesti: Imajte bokove opasane, obuću na nogama i štap u ruci i jedite ga u hitnji; to je paša Gospodnja.

¹²Jer ću u toj noći proći kroz zemlju egipatsku i pobit ću sve prvorođence u zemlji egipatskoj, čovjeka i stoku, i sudit ću svima bogovima egipatskim, ja, Gospod. ¹³Krv na kućama, u kojima stanujete, bit će vam znak zaštitni. Kad vidim krv, proći ću vas; i među vama neće će biti pomora, kad stanem ubijati po zemlji egipatskoj.

¹⁴Taj dan neka vam bude za spomen! Svetkujte ga u čast Gospodu;

kroz sve naraštaje svetkujte ga kao vječnu ustanovu!

¹⁵Sedam dana jedite kruh nekvasan! Odmah prvi dan uklonite kvasac iz kuća svojih; jer svaki, koji bude što kvasno jeo od prvoga do sedmoga dana, bit će istrijebljen iz Izraela. ¹⁶Dalje prvi dan držite svečani sastanak, a tako i sedmi dan održite sveti svečani sastanak! Ta dva dana ne radite nikakva posla! Samo što svaki treba za hranu, smijete sebi zgotoviti. ¹⁷Tako dakle svetkujte svetkovinu nekvasnih kruhova, jer upravo na taj dan izvedoh čete vaše iz zemlje egipatske. Zato držite taj dan kao vječnu ustanovu kroz sve naraštaje!

¹⁸Četrnaesti dan prvoga mjeseca podvečer jedite kruh nekvasan sve do navečer dvadeset i prvog dana toga mjeseca! ¹⁹Kroz sedam dana neka se ne nađe kvasac u kućama vašim. Svaki koji bude jeo što kvasno, bit će istrijebljen iz zajednice izraelske, bio tuđinac ili domorodac u zemlji. ²⁰Ništa kvasno ne smijete jesti; u svim stanovima svojim jedite samo kruh nekvasan!"

²¹Mojsije sazva sve starješine izraelske i zapovjedi im: "Idite, donesite sebi janjad za obitelji svoje i zakoljite Pashalno janje! ²²Uzmite kitu hisopa, zamočite je u krv u zdjeli i krvlju u zdjeli pomažite nadvratak i oba dovratka! Nitko od vas neka ne izlazi na vrata svoje kuće do jutra! ²³Kad onda izađe Gospod, da bije Egipat, i vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratka, proći će Gospod mimo vrata i neće dati anđelu pogubitelju da uđe u kuće vaše, pa da ubija.

²⁴Držite ovo kao zakon, što vrijedi za vas i za djecu vašu u vječna vremena. ²⁵I kad dođete u zemlju, koju će vam dati Gospod, kao što je obećao, držite taj običaj! ²⁶Kad vas onda zapitaju djeca vaša: Kakav vam je taj običaj? ²⁷Onda odgovorite: To je Pashalna žrtva za Gospoda, koji prođe mimo kuća sinova Izraelovih u Egiptu, kad je ubijao Egipćane, a naše kuće sačuvao." Tada se narod nakloni i baci se ničice. ²⁸Sinovi Izraelovi otidoše tada i učiniše tako; kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju i Aronu, tako izvršiše oni.

²⁹U po noći dogodi se, da Gospod pobi sve prvorođence u zemlji egipatskoj, od prvorođenca faraonova, koji bi ga imao naslijediti na prijestolju, pa do prvorođenca sužnja, koji je ležao u tamnici, isto tako svako prvenče od stoke.

³⁰U onoj noći ustade faraon sa svima slugama svojim i sa svima Egipćanima, i nastade velik jauk u Egiptu, jer nije bilo kuće, u kojoj nije ležao mrtvac. ³¹Još u noći dozva on Mojsija i Arona i reče: "Ustajte, idite iz naroda mojega, vi i sinovi Izraelovi! Otidite, služite Gospodu, kao što ste molili! ³²I ovce svoje i goveda uzmite sa sobom, kao što ste zahtijevali! Idite, pa molite i za me blagoslov!"

³³Egipćani su navaljivali na narod, da brže idu iz zemlje, jer su mislili: "Mi inače svi pomrijesmo." ³⁴Tako uze narod tijesto svoje, još prije nego uskisnu. Načve svoje, umotane u ogrtače njihove, ponesoše na ramenima.

³⁵Sinovi Izraelovi učiniše po uputi Mojsijevoj i izmoliše od Egipćana dragocjenosti srebrnih i zlatnih i haljina. ³⁶A Gospod je bio učinio, da Egipćani budu naklonjeni prema narodu, tako da im ispuniše molbe. Tako uzeše plijen od Egipćana.

³⁷I otidoše sinovi Izraelovi od Ramsesa u Sukot, oko šest stotina tisuća pješaka, samih ljudi, ne uračunavši žene i djecu. ³⁸Ali i mnogo naroda, što pritječe, zaputi s njima, i ovce i goveda, silna množina stoke. ³⁹Od tijesta, što su ga bili ponijeli sa sobom iz Egipta, ispekoše pod pepelom pogače nekvasne; jer nije bilo uskislo, kako su ih bili potjerali Egipćani, pa se ne mogoše dulje zadržati i spremati sebi brašnjenice za put.

⁴⁰Vrijeme, što su ga sinovi Izraelovi proboravili u Egiptu, iznosilo je četiri stotine i trideset godina. ⁴¹Kad se navršši četiri stotine i trideset godina, upravo u taj dan izadoše sve čete Gospodnje iz zemlje egipatske.

⁴²To je bila noć bdjenja za Gospoda, kad ih izvede iz zemlje egipatske. To je noć, koju moraju u čast Gospodu svetkovati svi sinovi Izraelovi kroz sve naraštaje.

⁴³Gospod zapovjedi Mojsiju i Aronu: "Ovo vrijedi kao zakon za Pashu: Ni jedan tuđinac ne smije od nje jesti. ⁴⁴Svaki za novac kupljeni rob smije ipak jesti od nje, ako si ga obrezao. ⁴⁵Došljak i najamnik ne smije jesti od nje. ⁴⁶U jednoj i istoj kući mora se jesti. Ne smiješ ništa od mesa iznijeti is kuće, i ne smijete na njoj prelomiti kostiju. ⁴⁷Sva zajednica Izraelaca ima je tako obdržavati. ⁴⁸A ako je kod tebe tuđinac i hoće da svetkuje Pashu u čast Gospodu, onda se moraju svi muški obrezati. Tada smije doći na svečanost i ima vrijediti kao domaći. Ali neobrezan ne smije jesti od nje. ⁴⁹Za domaćega kao za tuđinca, koji boravi kod vas, neka vrijedi jedan i isti zakon!"

⁵⁰Svi sinovi Izraelovi učiniše tako; kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju i Aronu, izvršiše tako. ⁵¹Upravo taj dan izvede Gospod sinove Izraelove iz zemlje egipatske po četama njihovim uređene.

Izlazak – 13 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Posveti mi sve prvorodeno! Sve, što u sinova Izraelovih kod čovjeka i stoke najprije dođe iz krila materina, pripada meni."

³I Mojsije reče narodu: "Spomenite se ovoga dana, u koji izađoste iz Egipta, iz kuće ropstva; jer vas rukom jakom Gospod izvede odanle. Zato se ne smije ništa jesti s kvascem. ⁴Danas, u mjesecu abibu izlazite.

⁵I kad te Gospod uvede u zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja, Hiveja i Jebuseja, za koju se je zakleo ocima tvojim, da će ti je dati, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, onda obdržavaj taj običaj u ovom mjesecu!

⁶Sedam dana jedi kruh nekvasan, a sedmi dan neka bude u čast

Gospodu svetkovina svečana! ⁷Samo nekvasno neka se jede kroz sedam dana, i ništa kvasno ne smije se vidjeti u tebe. I ne smije se naći u tebe nikakav kvasac u cijelom području tvojemu! ⁸A sinu svojemu imaš reći u taj dan ovo: zbog toga, što mi učini Gospod, kad sam izlazio iz Egipta, čini se to. ⁹I neka ti to bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen na čelu tvojemu, da zakon Gospodnji uvijek bude u ustima tvojim, jer te rukom jakom izvede Gospod iz Egipta. ¹⁰Zato vrši naredbu ovu od godine do godine u vrijeme određeno!

¹¹I kad te uvede Gospod u zemlju Kanaanaca, kao što se je zakleo tebi i ocima tvojim, i kad ti je dadne. ¹²Tada posveti Gospodu sve, što god je prvorodeno! I svako prvenče od stoke tvoje, ako je muško, pripada Gospodu. ¹³A svako magare prvenče otkupi janjetom, ili ako ga nećeš otkupiti, slomi mu šiju! Nadalje kod svoje djece moraš otkupiti svakoga muškog prvorodunca.

¹⁴Ako te onda jednoga dana upita sin tvoj: Što znači to? – odgovori mu: Rukom jakom izvede nas Gospod iz Egipta, iz kuće ropstva. ¹⁵Jer kad nas ne htjede faraon pustiti da otidemo, pobi Gospod sve prvorodence u zemlji egipatskoj, od prvorodunca čovječjega do prvenca stoke. Zato žrtvujem Gospodu sve, što je prvorodeno, ako je muško, i otkupim svakoga prvorodunca sinova svojih. ¹⁶I neka ti to bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen na čelu tvojemu, da nas rukom jakom izvede Gospod iz Egipta!"

¹⁷I kad faraon pusti narod da otide, ne odvede ih Bog putem prema zemlji filistejskoj, makar bi to bio put najbliži, jer pomisli Bog, da bi se mogao narod pokajati, kad bi se morao boriti, pa se opet vratiti a Egipat. ¹⁸Zato dade Bog zavesti narod putem prema pustinji na Crvenom moru. Za boj opremljeni otidoše sinovi Izraelovi iz zemlje egipatske.

¹⁹Mojsije uze sa sobom kosti Josipove. Ovaj je naime bio svečano zakleo sinove Izraelove: "Kad vas Bog milostivo pohodi, onda uzmite

sa sobom kosti moje odavde!"

²⁰Tako se digoše od Sukota i utaboriše se u Etamu, na kraju pustinje,

²¹A Gospod je išao pred njima, danju u stupu od oblaka, da im pokazuje put, a noću u stupu od ognja, da im svijetli, da bi mogli putovati danju i noću. ²²Nije se uklanjao ispred roda stup od oblaka danju ni stup od ognja noću.

Izlazak – 14 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Naloži sinovima Izraelovim, da okrenu i da se utabore pred Pi–Hahirotom između Migdola i mora! Naprema Baal–Sefonu postavite tabor uz more! ³Faraon će tada misliti za sinove Izraelove: 'Zabasaše u zemlji, pustinja ih drži zatvorene.' ⁴Tada ću otvrditi srce faraonu, tako da pođe za njima u potjeru, da pokažem moć svoju na faraonu i na svoj vojski njegovoj i da Egipćani spoznaju, da sam ja Gospod." I oni učiniše tako.

⁵Kad bi javljeno kralju egipatskomu, da je pobjegao narod, promijeni se mišljenje faraonovo i njegovih sluga prema narodu, te se upitaše: "Što učinismo, te pustismo Izraele iz službe svoje?" ⁶On upreže u kola svoja i uze vojsku svoju sa sobom. ⁷Šest stotina kola izabrarih i što je god bilo kola u Egiptu povede sa sobom, i na svima ovima najbolje borce.

⁸Tako otvrdi Gospod srce faraonu, kralju egipatskomu. On pođe u potjeru za sinovima Izraelvim, a sinovi Izraelovi izadoše pod rukom jakom. ⁹I tjeraše ih tako Egipćani sa svima konjima od kola faraonovih sa spregama njegovim i s ostalom vojskom, i dostigoše ih, kad su taborili na moru, kod Pi–Hahirota pred Baal–Sefonom,

¹⁰Kad se približi faraon, a sinovi Izraelovi izbliže pogledaše i opaziše, da Egipćani idu za njima, vrlo se uplašiše sinovi Izraelovi i zavapiše glasno Gospodu za pomoć. ¹¹Rekoše Mojsiju: "Zar nema grobova u Egiptu, pa nas odvede, da poumremo u pustinji? Što nam to učini, te nas izvede iz Egipta?" ¹²Zar ti ne rekosmo već u Egiptu: "Pusti nas u

miru! Mi hoćemo služiti Egipćanima! Jest, bolje bi bilo po nas, da služimo kao robovi Egipćanima, nego da izginemo ovdje u pustinji."

¹³A Mojsije reče narodu: "Ne bojte se! Čekajte samo, i vidjet ćete, da će vam Gospod pomoći danas, jer kako danas vidite Egipćane, nećete ih više vidjeti tako dovijeka. ¹⁴Gospod će se boriti za vas. Vi možete biti posve mirni."

¹⁵I Gospod reče Mojsiju: "Što vičeš k meni? Zapovjedi sinovima Izraelovim, neka krenu na put! ¹⁶A ti digni štap svoj gore, pruži ruku svoju na more i razdijeli ga, da mogu sinovi Izraelovi ići kroz more po suhu! ¹⁷A ja ću otvrditi srce Egipćanina, da pođu za njima, i pokazat ću moć svoju na faraonu i na svoj vojski njegovoj, na kolima njegovim i spregama. ¹⁸I Egipćani će spoznati, da sam ja Gospod, kad pokažem moć svoju na faraonu, na kolima njegovim i spregama njegovim."

¹⁹Tada promijeni anđeo Božji, koji je išao pred vojskom Izraelovom, svoje mjesto i stavi se iza njih. A stup od oblaka pred njima promijeni mjesto svoje i stupi iza njih. ²⁰Tako on dođe da stoji među vojskom Egipćana i vojskom Izraelaca. Na jednoj strani bio je oblak mračan, na drugoj strani rasvjetljivao je noć. Tako se ne mogoše cijelu noć približiti jedan drugome.

²¹I pruži Mojsije ruku svoju na more. Tada dade Gospod cijelu noć uzbijati more natrag jakim vjetrom istočnim i osuši more, i vode se razdijeliše. ²²Sinovi Izraelovi koračali su posred mora po suhu, a vode su im stajale kao zid s desne i s lijeve strane.

²³A Egipćani se dadoše u potjeru za njima, i svi konji faraonovi, kola i sprege njegove podoše za njima usred mora.

²⁴U doba straže jutarnje pogleda Gospod u stupu od ognja i od oblaka na vojsku Egipćana i smete vojsku egipatsku. ²⁵Zakoči točkove kolima njihovim i učini, da su jedva mogla naprijed. Tada povikaše Egipćani:

"Bježimo od Izraelaca; jer se Gospod bori za njih proti Egipćanima!"

²⁶I zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju na more, da se natrag vrate vode na Egipćane, na kola i sprege njihove!" ²⁷Kad Mojsije pruži ruku svoju na more, more u osvit dana vrati se natrag na staro mjesto svoje, dok su Egipćani bježali prema njemu. Tako Gospod utjera Egipćane u sredinu mora. ²⁸Vode se vratiše natrag i potopiše kola i sprege cijele vojske faraonove, što dođoše za njima u more. Ni jedan od njih ne ostade na životu. ²⁹A sinovi Izraelovi išli su po suhu posred mora, i vode su im stajale kao zid s desne i s lijeve strane.

³⁰Tako izbavi Gospod u onaj dan Izraelce iz ruke Egipćana. Izraelci vidješe Egipćane mrtve na obali morskoj, ³¹Kad vidješe Izraelci veliko djelo čudesno, što ga je bio Gospod učinio na Egipćanima, poboja se narod Gospoda i pouzda se u Gospoda i u slugu njegova Mojsija.

Izlazak – 15 glava

¹Tada zapjeva Mojsije sa sinovima Izraelovim u hvalu Gospodu ovu pjesmu. Pjevali su ovako: "Pjevat ću Gospodu, jer je veoma silan; konja i konjanika baci u more!

²Bog je jakost moja i pjesma moja, jer mi postade spasitelj! To je Bog moj, zato ću ga slaviti! Bog oca mojega, zato ću ga veličati!

³Jak je u boju Gospod, ime mu je Gospod!

⁴Kola faraonova i vojsku njegovu pobaca u more. Cvijet boraca njegovih utonu u Crvenom moru.

⁵Valovi ih pokriše kao kamen propadoše u dubinu.

⁶Desnica tvoja, Gospode, silna je jakošću; desnica tvoja, Gospode, satire neprijatelja!

⁷Puninom veličanstva svojega srušio si protivnike; pustio si gnjev svoj i prožderao ih kao strnjiku!

⁸Od daha nosa tvogega nabujaše vode visoko kao nasip stadoše valovi, stvrdnuše se valovi u moru.

⁹Neprijatelj tada pomisli: 'Potjerat ću ih, stignut ću ih, razdijelit ću plijen; nasitit će ih se pohota moja; trgnut ću mad svoj, uništiti će ih ruka moja!'

¹⁰Ti dahnu dahom svojim, i more ih proguta; kao olovo utonuše u vodi silovitoj!

¹¹Tko je od bogova kao ti, Gospode, tko je kao ti, tako sjajan u veličanstvu divnom? Tako strahovit u djelima slavnim, čudesna su djela tvoja!

¹²Ti samo pruži desnicu svoju, i ona već proždrije zemlju!

¹³Milošću svojom vodio si narod, što si ga oslobodio; vodio si ga jakošću svojom u sveti stan svoj.

¹⁴Čuše to narodi i zadrhtaše; muka spopade stanovnike filistejske.

¹⁵Knezovi se edomski prestrašiše, drhtanje spopade vođe moapske; svi se stanovnici kanaanski uplašiše.

¹⁶Strah i trepet spopade ih; od jakosti ruke tvoje kamenom se okameniše. Tako prođe, o Gospode, narod tvoj; tako prođe narod tvoj, što si ga zadobio.

¹⁷Ti ga odvede i zasadi na gori, koja je svojina tvoja, na mjestu, što si ga, Gospode, stvorio za stan sebi, u Svetišću, što su ga, Gospode, gradile ruke tvoje.

¹⁸Gospod je kralj u vjekove!"

¹⁹Kad naime konji faraonovi, kola njegova i sprege njegove udoše u more, povrati Gospod na njih vode morske, a uto sinovi Izraelovi prijedohše po suhu posred mora.

²⁰Tada uze proročica Mirjama, sestra Aronova, talambas u ruku, i sve žene njoj se pridružiše s talambasima i u kolu. ²¹Mirjam im je naprijed pjevala: "Pjevajte Gospodu, jer je silan. Konje i konjanike pobaca on u more!"

²²Mojsije podiže sinove Izraelove od Crvenoga mora, i otidoše dalje u pustinju Šur, i putovali su tri dana u pustinji, a ne nađoše vode.

²³Kada dođoše u Maru, ne mogoše piti vode u Mari, jer je bila gorka. Zato se prozva Mara. ²⁴Narod je mrmljao proti Mojsiju i govorio: "A što ćemo piti?" ²⁵I on zavapi Gospodu, i Gospod mu pokaza drvo. Kad ga baci u vodu, postade voda slatka. Ondje mu dade zakon i pravo, i ondje ga stavi na kušnju. ²⁶On reče: "Ako doista budeš rado slušao glas Gospoda, Boga svojega, i ako budeš činio, što je pravo u očima njegovim, i ako se pokoriš zapovijedima njegovim i ispuniš sve uredbe njegove, onda nijedne od onih bolesti, što sam ih stavio na Egipat, neću pustiti na tebe. Dapače ja, Gospod, bit ću spasitelj tvoj."

²⁷Nato dođoše u Elim, gdje je bilo dvanaest izvora i sedamdeset palma, i tu se utaboriše kod vode.

Izlazak – 16 glava

¹Sva zajednica sinova Izraelovih podiže se od Elima i dođe u pustinju Sin, koja leži između Elima i Sinaja, petnaesti dan drugoga mjeseca nakon izlaska iz zemlje egipatske.

²Zbog pustinje mrmljala je sva zajednica sinova Izraelovih proti Mojsiju i Aronu.

³Sinovi Izraelovi rekoše im: "Radije bismo ipak bili pomrli od ruke Gospodnje u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca svojih s mesom i jeli do sitosti. A vi nas odvedoste u ovu pustinju, da pomorite svu zajednicu gladu."

⁴Tada reče Gospod Mojsiju: "Dobro, učinit ću, da vam daždi kruh s neba. Narod neka onda izlazi van i sebi skupi koliko mu treba na dan. Hoću da ga time stavim na kušnju, da li će se ravnati po zakonu mojem ili neće. ⁵A kad budu šesti dan pripravili, što su donijeli, bit će dvaput toliko, koliko bi nakupili svaki dan."

⁶Mojsije i Aron objave potom svima sinovima Izraelovim: "Večeras ćete spoznati, da je Gospod onaj, koji vas izvede iz zemlje egipatske. ⁷A sutra ćete vidjeti slavu Gospodnju, jer je on čuo mrmljanje vaše proti Gospoda, A što smo mi, da mrmljate proti nas?" ⁸Mojsije nastavi: "Po tom, da vam Gospod dati večeras da jedete mesa i ujutro kruha do sitosti. Spoznat ćete, da je Gospod čuo mrmljanje vaše, što ga podigoste proti njega, jer što smo mi? Nije proti nama bilo upravljeno mrmljanje vaše, nego proti Gospoda."

⁹Nato reče Mojsije Aronu: "Zapovjedi svoj zajednici sinova Izraelovih: 'Pristupite pred Gospoda, jer je on čuo mrmljanje vaše.'" ¹⁰Kad onda Aron to saopći svoj zajednici sinova Izraelovih i oni pogledaše prema pustinji, objavi se slava Gospodnja u oblaku.

¹¹A Gospod reče Mojsiju: ¹²"Čuo sam mrmljanje sinova Izraelovih. Kaži im ovo: 'Večeras ćete dobiti da jedete mesa i sutra ćete se ujutro nasititi kruha. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod, Bog vaš.'"

¹³I doista: uvečer doletje jato prepelica i pokri tabor. A sutradan prostrla se rosa okolo tabora. ¹⁴Kad ishlapila rosa, ležalo je po pustinji nešto

sitno, zrnato, sitno kao mraz na zemlji.

¹⁵Kad to vidješe sinovi Izraelovi, uplaše jedan drugoga: "Što je to?" Jer nijesu znali, što je bilo. Mojsije im reče: "To je kruh, što vam ga daje Gospod da jedete." ¹⁶Ovo zapovijeda Gospod: 'Svaki od vas neka nakupi toga, koliko mu treba: jedan omer za svakoga prema broju osoba vaših! Ali svaki neka uzme od toga samo za one, koji su mu u šatoru.' "

¹⁷Sinovi Izraelovi učiniše tako i nakupiše, jedan mnogo, drugi malo.

¹⁸Kad izmjeriše na omer, ne dođe vise onomu koji nakupi mnogo, niti manje onomu, koji nakupi malo. Svaki nakupi koliko mu je trebalo.

¹⁹Dalje zapovjedi im Mojsije: "Nitko da ne sačuva što od toga do sutra!"

²⁰Ali oni ne poslušашe Mojsija, nego neki sačuvaše nešto od toga do sutra. Ali to se ucrva i sagnji. Zato se Mojsije rasrdi na njih.

²¹Tako bi oni to skupljali svako jutro, svaki koliko bi mu trebalo. Ali čim bi sunce ugrijalo, to bi se rastopilo.

²²Sedmi dan nakupiše dvaput toliko hrane, dva omera na osobu. Sve starješine zajednice dođoše i javiše to Mojsiju. ²³On im odgovori: "Ovo zapovijeda Gospod: Sutra je dan odmora, sveta subota Gospodnja. Što hoćete da pečete, pecite, i što hoćete da kuhate, kuhajte! Sve, što preostane, ostavite za sebe na stranu, da se sačuva za sutra!"

²⁴Ostaviše dakle to na stranu do sutra, kao što je bio zapovjedio Mojsije, i nije zaudaralo i nije se našao crv u tome. ²⁵Mojsije zapovjedi: "Jedite to danas; jer je danas subota Gospodnja! Danas nećete ništa naći na polju. ²⁶Šest dana skupljajte! Sedmi je dan subota; taj dan nema ništa!"

²⁷Kad sedmi dan izadoše neki od naroda da skupljaju, ne nađoše ništa.

²⁸Onda reče Gospod Mojsiju: "Dokle ćete se još nećkati da izvršujete zapovjedi i zakone moje? ²⁹Pomislite ipak, da vam Gospod daje

subote! Zato vam daje šesti dan hrane za dva dana. Svaki neka ostane kod kuće! Neka nitko sedmi dan ne ostavlja stana svojega!"

³⁰Tako je svetkovao narod sedmi dan subotu.

³¹A sinovi Izraelovi prozvaše to mana. Bila je kao sjeme korijandrovo bijela, i okus joj je o kao od medena kolača.

³²Mojsije proglasi: "Ovo nalaže Gospod: Pun omer neka se od toga sačuva za buduće naraštaje, da vide hranu, kojom sam vas hranio u pustinji, kad vas izvedoh iz zemlje egipatske!" ³³Stoga zapovjedi Mojsije Aronu: "Uzmi vrč, naspi u njega pun omer mane i metni ga pred kovčeg zavjeta, da se čuva za buduće naraštaje!" ³⁴I stavi ga Aron pred kovčeg zavjeta, da se čuva, kao što je bio Gospod naložio Mojsiju.

³⁵Sinovi Izraelovi jeli su manu četrdeset godina, dok ne dođoše u zemlju napućenu. Jeli su manu, dok ne dođoše na među zemlje kanaanske.

³⁶Omer je deseti dio efe.

Izlazak – 17 glava

¹Nato sva zajednica sinova Izraelovih na zapovijed Gospodnju pođe dalje iz pustinje Sina od postaje do postaje. Napokon se utaboriše u Refidimu, jer ondje nije bilo pitke vode za narod, ²Posvadi se narod s Mojsijem i povika: "Daj nam vode da pijemo!" A Mojsije im reče: "Što se vi svađate sa mnom: Zašto kušate Gospoda?" ³Ali narod, koji je ondje hlepio za vodom, mrmljao je i dalje proti Mojsiju i govorio: "Zašto nas izvede iz Egipta? Zar da nas, djecu našu i stoku našu pomoriš žeđu?"

⁴I Mojsije zavapi Gospodu: "Što da učinim s ovim narodom? Još samo

malo, pa će me kamenovati."

⁵Gospod odgovori Mojsiju: "Idi pred narodom! Uzmi sa sobom nekoliko od starješina izraelskih! Uzmi i štap u ruku, kojim si udarao po Nilu, i idi! ⁶Ja ću se tamo naći pred tobom na hridi na Horebu. Udari tada po hridi, i voda će iz nje poteći, da narod može piti." Mojsije učini tako pred očima starješina izraelskih.

⁷Mjesto prozva on Masa i Meriba, jer su se ondje sinovi Izraelovi svađali i Gospoda kušali, kad su govorili: "Je li Gospod među nama ili nije?"

⁸Tada dođoše Amalečani, da se bore s Izraelcima u Refidimu. ⁹Mojsije zapovjedi Jošui: "Izaberi za nas ljude i zametni sutra boj s Amalečanima! Ja ću se staviti na vrh brda sa štapom Božjim u ruci."

¹⁰Jošua učini, kako mu je bio zapovjedio Mojsije, i borio se je s Amalečanima. A Mojsije, Aron i Hur uzadoše na vrh brda. ¹¹Dokle je Mojsije držao u vis ruke svoje, pobjeđivali su Izraelci. A kad bi spustio ruke svoje, pobjeđivali su Amalečani. ¹²Napokon se umoriše ruke Mojsijeve. Zato uzeše kamen, te mu ga podmetnuše. On sjede na njega, i Aron i Hur podupriješ mu ruke, jedan s jedne strane, drugi s druge. Tako mu izdržaše ruke do zalaska sunca u jednakom položaju, ¹³I Jošua pobijedi Amalečane i vojsku njihovu oštricom mača.

¹⁴Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: "Zapiši to za spomen u knjigu i kaži Jošui, da ću spomen na Amalečane pod nebom sasvim zatrti!"

¹⁵Onda napravi Mojsije žrtvenik i nazva ga "Gospod je stijeg moj" ¹⁶On reče: "Ruku gore na stijeg Gospodnji! Gospod ratuje proti Amaleku od naraštaja do naraštaja."

Izlazak – 18 glava

¹Kad Jetro, svećenik midjanski, tast Mojsijev, doču sve, što učini Bog Mojsiju i Izraelu, narodu svojemu, da naime izvede Gospod Izraelce iz Egipta. ²Tada Jetro, tast Mojsijev, uze sa sobom ženu Mojsijevu Ziporu, koju je on bio poslao natrag, ³I obadva sina njezina. Jedan od njih zvao se Geršom, jer je bio rekao: "Došljak sam bio u zemlji tuđoj," ⁴A drugi Eliezer, jer je bio rekao: "Bog oca mojega bio je pomoć moja i izbavio me od mača faraonova." ⁵I dođe Jetro, tast Mojsijev, sa sinovima njegovim i ženom njegovom k Mojsiju u pustinju, gdje se je bio utaborio na gori Božjoj. ⁶On poruči Mojsiju: "Ja, tast tvoj Jetro, dolazim k tebi sa ženom tvojom i s obadva sina njezina, što su kod nje."

⁷Mojsije se diže i izađe u susret tastu svojemu, nakloni se i poljubi ga. Tada se upitaše za zdravlje i unidoše u šator. ⁸I Mojsije ispriповjedi tastu svojemu sve, što učini Gospod faraonu i Egipćanima zbog Izraelaca, sve nevolje, što su ih bile zadesile na putu, i kako ih je izbavio Gospod.

⁹Jetro se radovao svemu dobru, što ga je bio Gospod iskazao Izraelcima, kad ih je izbavljao iz vlasti Egipćana. ¹⁰Tada reče Jetro: "Blagoslovljen da je Gospod, koji vas izbavi iz vlasti Egipćana i faraona i narod spasi iz vlasti Egipćana!" ¹¹Da je Gospod veći od svih bogova, vidim sad iz toga, što se dogodi, kad su se oni onako oholo ponašali prema njima."

¹²Jetro, tast Mojsijev, prinese tada Bogu žrtvu paljenicu i zaklanicu, i Aron dođe sa svima starješinama Izraelovim, da s tastom Mojsijevim održe pred Bogom gozbu žrtvenu.

¹³Drugi dan održa Mojsije sjednicu sudničku, da sudi narodu. Narod se tiskao oko Mojsija od jutra do navečer. ¹⁴Kad vidje tast Mojsijev, što sve ima on da radi s narodom, reče: "Što imaš toliki posao s narodom?"

Zašto sjediš ti sam na sudu, a sav narod tiska se oko tebe od jutra do večera?"

¹⁵Mojsije odgovori tastu svojemu: "Narod dolazi k meni, da dobije odluke Božje, ¹⁶Kadgod imaju kakvu pravdu, dolaze k meni, da im sudim i govorim Božje zakone i odredbe njegove."

¹⁷A tast Mojsijev reče mu: "Nije dobro kako radiš. ¹⁸Ti i ljudi, što dolaze preda te, muče se kod toga; jer je taj rad pretežak za te; ne možeš mu sam odoljeti. ¹⁹Pa poslušaj savjet, što ću ti ga dati, i Bog će biti s tobom! Ti zastupaj narode kod Boga i prinosi želje njihove pred Boga! ²⁰Onda ih uči zakonima i naredbama i pokazuj im put, kojim da idu, i djela, koja da rade! ²¹Ujedno izaberi iz svega naroda ljude valjane, koji se Boga boje, pouzdane i nesebične i postavi ih za predstojnike nad tisuću, nad stotinu, nad pedeset i nad deset! ²²Oni neka sude narodu u svako doba! Svaki važniji slučaj neka ipak predlože tebi! U stvarima manje važnim neka odlučuju sami! Tako olakšaj sebi teret; a oni neka ga nose s tobom! ²³Ako tako učiniš, i Bog ti to dopusti, moći ćeš izdržati, i sav će taj narod zadovoljan otići kući."

²⁴Mojsije poslušao savjet tasta svojega i učini sve, što mu svjetova. ²⁵Iz svega Izraela izabra Mojsije ljude valjane, i postavi ih za predstojnike narodu: nad tisuću, nad stotinu, nad pedeset i nad deset. ²⁶Oni su imali suditi u svako doba, a sve teže slučajeve morali su predlagati Mojsiju, a manje teške stvari odlučili bi sami.

²⁷Nato Mojsije otpusti tasta svojega, i ovaj se vratio natrag u domovinu svoju.

Izlazak – 19 glava

¹Treći mjesec nakon izlaska sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, u taj isti dan, dođoše u pustinju Sinajsku. ²Oni su naime bili krenuli od Refidima, došli u pustinju Sinajsku i utaborili se u pustinji. Ondje pred

gorom bio se je utaborio Izrael.

³I kad Mojsije uzađe k Bogu, povika mu Gospod s gore: "Ovo kaži kući Jakovljevoj i objavi sinovima Izraelovim: ⁴Vidjeli ste, kako sam postupao s Egipćanima, kako sam vas nosio na krilima orlovim i doveo vas ovamo k sebi. ⁵Ako sada budete vjerno slušali riječ moju i držali zavjet moj, bit ćete moja svojina osobita između svih naroda, jer moja je sva zemlja, ⁶I bit ćete mi kraljevstvo svećeničko i narod svet. To su riječi, što ih imaš reći sinovima Izraelovim."

⁷Mojsije dođe, sazva starješine naroda i priopći im sve te riječi, što mu ih bio zapovjedio Gospod. ⁸Sav narod odgovori jednoglasno: "Sve, što zapovijeda Gospod, činit ćemo!" Kad Mojsije dojavu Gospodu odgovor naroda,

⁹Reče Gospod Mojsiju: "Evo, ja ću doći k tebi u gustim burnim oblacima, da čuje narod, kad budem s tobom govorio, i da ti vjeruje zauvijek." Mojsije priopći Gospodu odgovor naroda.

¹⁰Tada reče Gospod Mojsiju: "Idi k narodu i daj da se posveti danas i sutra! Neka opere haljine svoje, ¹¹I neka bude spreman preksutra, jer će preksutra sići Gospod na goru Sinajsku pred ocima svega naroda. ¹²Označi narodu među unaokolo i zapovjedi: Čuvajte se, da ne uzađete na goru ili da se i samo dotaknete podnožja njezina! Tko se god dotakne gore, mora poginuti. ¹³Nijedna ruka ne smije se onda toga dotaknuti, nego to se ima kamenovati ili ustrijeliti. Bio čovjek ili živinče, ne smije ostati na životu. Istom kad zatrubi rog oinov, smije se uzaći na goru."

¹⁴Nato side Mojsije s gore k narodu i dade da se posveti narod, i oprae haljine svoje. ¹⁵Onda zapovjedi narodu: "Budite spremni preksutra! Ne približite se ženi!"

¹⁶Treći dan kad osvanu jutro, zagrmješe gromovi i zasijevaše munje.

Teški se oblaci nadviše nad gorom, i odjeknu glas trube veoma jak. Sav narod, što je bio u taboru, zadrhta. ¹⁷Mojsije povede narod iz tabora u susret Bogu, i postavi se narod na podnožju gore. ¹⁸Gora Sinaj bila je sva u dim ovijena, jer je bio Gospod u ognju sišao na nju. Dim se je iz nje dizao kao dim iz taonika, i sva se je gora tresla veoma.

¹⁹Glas trube bivao je sve jači. Mojsije je govorio, i Bog mu je odgovarao u gromu.

²⁰I kad je bio Gospod sišao na vrh gore Sinaja, pozva Gospod Mojsija na vrh gore. Mojsije uzađe,

²¹I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Siđi dolje, opomeni narod, da se ne protisne do Gospoda, da ga vidi! Inače bi ih mnogo poginulo. ²²I sami svećenici, koji se inače smiju približiti Gospodu, imaju se posvetiti, da ih ne uništi Gospod."

²³Mojsije reče Gospodu: "Narod ne može uzići na goru Sinaj; jer si nas ti opomenuo, da omeđimo goru i da proglasimo, da se njoj ne smije približiti."

²⁴A Gospod mu reče: "Siđi dolje i dođi opet gore s Aronom! Ali svećenici i narod ne smiju provaliti među, da se popnu do Gospoda, jer On bi ih inače uništio." ²⁵Mojsije dakle siđe k narodu i sve mu dojaví.

Izlazak – 20 glava

¹Onda Bog izgovori sve ovo, govoreći: ²Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. ³Neimaj drugih bogova uz mene!

⁴Ne pravi sebi lika rezana, niti kakve slike od onoga, što je gore na nebu ili dolje na zemlji ili u vodi pod zemljom! ⁵Ne padaj ničice pred njima i ne klanjaj se njima, jer ja Gospod, Bog tvoj, jesam Bog

ljubomorani, koji kazni zlodjela otaca na djeci, do trećeg i četvrtog koljena, onih koji me mrze, ⁶A milosrđe iskazuje tisućama, koji me ljube i drže zapovijedi moje.

⁷Ne uzimaj uzalud imena Gospoda, Boga svojega, jer Gospod neće pustiti bez kazne onoga, koji uzima ime njegovo uzalud.

⁸Sjeti se subotnoga dana, drži ga svetim. ⁹Šest dana radi i obavljaj sve poslove svoje. ¹⁰Ali sedmi dan jest subota, dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvom. Tad ne smiješ raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja ni stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata tvojih. ¹¹Jer u šest dana stvorio je Gospod nebo i zemlju, more i sve, što je u njima, ali sedmi dan otpočinu on. Zato je Gospod blagoslovio i posvetio subotni dan.

¹²Poštuj oca svojega i mater svoju, da dugo živiš u zemlji; koju će ti dati Gospod, Bog tvoj!

¹³Ne ubij!

¹⁴Ne čini preljuba!

¹⁵Ne kradi!

¹⁶Ne svjedoči lažno proti bližnjemu tvom!

¹⁷Ne poželi kuće bližnjega svojega! Ne poželi žene bližnjega svojega, ni slugu njegovu, sluškinje njegove, vola njegovu, magarca njegovu, ni igdje išta, što pripada bližnjemu tvom!"

¹⁸Kad vidje sav narod gromove, munje, glas trube i goru gdje se dimi, prepade se narod i zadržta i ostade stojeći u daljini. ¹⁹Oni rekoše Mojsiju: "Govori ti nama, i slušati ćemo! A Bog neka ne bi govorio s nama, da mi pomremo!"

²⁰Mojsije reče narodu: "Ne bojte se, jer Bog dođe samo, da vas stavi na kušnju i da strah pred njim uzdrži budan u vama, da ne grijehite."

²¹I dok je narod ostao stojeći u daljini, pristupi Mojsije k tamnim oblacima, u kojima je bio Bog,

²²I reče Gospod Mojsiju: "Zapovjedi sinovima Izraelovim ovo: Vidjeli ste, da sam s neba govorio s vama. ²³Ne činite sebi uza me bogova srebrnih i ne pravite sebi bogova zlatnih! ²⁴Napravi mi žrtvenik od zemlje i prinesi na njemu svoje žrtve paljenice i žrtve svoje mirotvorne, ovce svoje i goveda svoja! Na mjestu, što ću ga svaki put odrediti za štovanje imena mojega, doći ću k tebi i blagoslovit ću te. ²⁵A ako mi hoćeš napraviti žrtvenik od kamenja, ne smiješ ga, zidati od kamenja tesana, jer ako ga obrađuješ dlijetom svojim, oskvrnjuješ ga. ²⁶Ne uzlazi k žrtveniku mojemu uza stepenice, da se ne otkrije pred njim golotinja tvoja!"

Izlazak – 21 glava

¹"Ovo su pravne odredbe, što ćeš im ih predložiti:

²Ako kupiš roba hebrejskoga, neka te služi šest godina. U sedmoj godini ima se pustiti na slobodu bez otkupa. ³Ako je došao neoženjen, neka opet otide neoženjen; ako je bio oženjen, neka i žena njegova ide s njim. ⁴Ako ga gospodar njegov oženi, i žena mu rodi sinove ili kćeri, žena s djecom svojom ima ostati gospodaru svojem, a on neka se pusti na slobodu sam. ⁵Ako li izjavi rob: 'Volim gospodara svojega, ženu svoju i djecu svoju, neću da otidem na slobodu'. ⁶Onda neka ga gospodar njegov dovede pred sud i postavi ga pred vrata ili pred dovratke. Ondje neka mu gospodar njegov probuši uho njegovo šilom, pa neka mu bude rob zauvijek.

⁷Ako netko proda kćer svoju, da bude ropkinja, neka ona ne bude

puštena na slobodu kao robovi. ⁸Ne bude li po volji gospodaru svojem, kojemu je predana, neka pusti, da se otkupi. A nema vlasti prodati je u tuđi narod, ako je odbaci. ⁹A ako je dadne sinu svojem, neka postupa s njom po pravu kćeri. ¹⁰Ako uzme sebi još drugu, ne smije joj prikratiti hranu mesnu, odjeću i ženidbeni život. ¹¹Ali ako joj ovo troje ne ispuni, onda smije ona slobodno otići bez odštete, bez otkupa.

¹²Tko drugoga udari, tako da umre, ima se kazniti smrću. ¹³Ako to nije učinio hotimično, nego mu ga Bog metnuo pod ruku, odredit ću ti mjesto, kamo može uteći. ¹⁴Ali ako netko usmrti drugoga hotimično, i iz prijevare, odvući ga od žrtvenika mojega da umre.

¹⁵Tko udari oca svojega ili mater svoju, ima se kazniti smrću.

¹⁶Tko ugrabi čovjeka pa ga je već prodao, ili je još u ruci njegovoj, ima se kazniti smrću.

¹⁷Tko proklinje oca svojega ili mater svoju, ima se kazniti smrću.

¹⁸Ako se posvade ljudi, pa jedan udari drugoga kamenom ili grudom zemljanom, tako da ovaj doduše ne umre, ali pane u postelju. ¹⁹Ako se pridigne i može van o štapu svojem, onda onaj drugi, koji ga je udario, neka se ne kazni, samo mu mora nadoknaditi dangubu i platiti troškove za liječenje.

²⁰Udari li netko roba svojega ili ropkinju svoju štapom, tako da mu pod rukom umru, mora se to kazniti. ²¹Ako li dotični još jedan ili dva dana ostane na životu, neka se ne kazni, jer se radi o vlastitom novcu njegovu.

²²Ako se posvade ljudi i pritom ženu trudnu tako udare, da pometne, ali nikakve daljne štete ne bude, onda ima krivac platiti novčanu globu, koliko mu naloži muž ženin i presude suci. ²³Ako li nastane daljna šteta

onda imaš dati život za život, ²⁴Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nogu za nogu, ²⁵Opeklina za opeklinu, ranu za ranu, modricu za modricu.

²⁶Udari li netko roba svojega ili ropkinju svoju u oko, te ga iskopa, ima ih pustiti na slobodu za oko njihovo. ²⁷Ako izbije zub robu svojemu ili ropkinji svojoj, ima ih pustiti na slobodu za zub njihov.

²⁸Ako vol ubode muža ili ženu tako, da nastupi smrt, ima se kamenovati vol, ali meso njegovo neka se ne jede, a gospodar vola ipak se ne kazni. ²⁹A ako je vol već otprije bio bodač i gospodar njegov bio opomenut, a on ga ipak nije čuvao, onda se vol ima kamenovati, ako je usmrtio muža ili ženu, gospodar njegov ima se kazniti smrću.

³⁰Ali ako mu se naloži novčana globa, onda ima za život svoj platiti otkup, koliko se od njega zatraži. ³¹Ako ubode dječaka ili djevojku, ima se postupati s njim po istom pravu. ³²Ako vol ubode roba ili ropkinju, ima platiti gospodaru njihovu trideset srebrnjaka, a vol ima se kamenovati.

³³Ako netko ostavi otkrivenu jamu, ili ako netko iskopa jamu pa je ne pokrije, i onda upadne u nju vol ili magarac, ³⁴Tada ima vlasnik jame dati odštetu; on mora gospodara novcem namiriti, a uginula životinja će njemu pripasti.

³⁵Ako čiji vol ubode vola kojemu drugomu tako da uginu, onda oni imaju prodati vola živoga i cijenu njegovu podijeliti, a uginulu životinju imaju među se podijeliti. ³⁶Ali ako se je znalo, da je vol već otprije bio bodač, a vlasnik njegov nije ga čuvao, onda on mora kao punu odštetu dati vola za vola, a uginula životinja će njemu pripasti.

Izlazak – 22 glava

¹Tko ukrade vola ili ovcu, pa to zakolje ili proda, ima kao odštetu dati pet volova za vola i četiri ovce za ovcu.

²Ako se uhvati lopov kod provale i bude ubijen, nema tu krivnje za prolivenu krv. ³Ali ako je sunce već izašlo nad njim, onda je tu krivnja za prolivenu krv. On mora dati odštetu. Ako nema ništa, mora se on prodati za ono, što je pokrao. ⁴Ako se nađe, što je pokrao, još živo u posjedu njegovu, bio vol ili magarac ili ovca, mora vratiti dvostruko.

⁵Tko opustoši njivu ili vinograd pustivši svoju stoku da obrsti tuđe, neka nadoknadi onim što najbolje nađe na svojoj njivi i u svome vinogradu.

⁶Tko u polju svojem ili u vrtu svojem naloži vatru i pusti da požar presegne, tako da vatra sama zahvati trnje, spali stog žita ih žito, što još stoji, ili polje, onda mora dati odštetu onaj, koji je prouzročio požar tako da se zapali polje drugomu, onda on mora dati kao odštetu najbolje u poljima svojim i u vrtu svojem.

⁷Ako netko preda drugome novce ili što drugo na čuvanje, i to bude iz kuće dotičnoga ukradeno, onda mora lopov, ako se pronade, dati dvostruku odštetu. ⁸Ako li se ne pronade lopov, onda mora vlasnik kuće doći pred sud, da se vidi da doista nije posegao rukom svojom na vlasništvo drugoga.

⁹Kod svakog slučaja pronevjerjenja, pa radilo se o volu, magarcu, ovci, haljini ili o čemugod drugom, što je nestalo i što sad netko traži kao vlasništvo svoje, ima taj slučaj obojice doći pred sud. Koga osudit sud, taj ima dati drugome odštetu dvostruko.

¹⁰Ako netko dadne drugomu na čuvanje magarca, vola, ovcu ili kakvogod živinče, pa ono uquine ili ohromi ili ga tko ugrabi, a da nitko ne vidje, ¹¹Onda ima odlučiti među obojicom prisega kod Gospoda, da nije jedan posegao rukom svojom na vlasništvo drugoga. Vlasnik se mora time zadovoljiti, a onaj ne treba dati odštetu. ¹²Ako mu je ipak bilo ukradeno, onda mora vlasniku dati odštetu. ¹³Ako li je bilo od zvijeri rastrgano, onda ima to donijeti za dokaz, a za rastrgano ne treba dati

odštetu.

¹⁴Ako tko uzme od drugoga živinče na poslugu, pa ohromi ili uquine, onda mora, ako gospodar nije bio nazočan, dati odštetu. ¹⁵Ako je gospodar bio nazočan, ne treba dati odštetu. Ako je bilo najmljeno, onda dobije on najmovinu.

¹⁶Ako netko zavede djevojku, koja nije zaručena, te opći s njom, onda joj mora dati miraz i uzeti je za ženu. ¹⁷Ali ako mu je otac njezin ne htjedne dati, onda ima platiti toliko, koliko ide za miraz djevojkama.

¹⁸Ne dopuštaj da vračarica živi!

¹⁹Tko god opći sa živinčetom, ima se kazniti smrću.

²⁰Tko žrtvuje bogovima, osim jedino Gospodu, ima biti potpuno uništen.

²¹Stranca ne smiješ zakidati i ugnjetavati, jer vi ste sami bili stranci u Egiptu.

²²Udovicu i siročeta bez oca ne mučite! ²³Ako ih budeš progonio, i oni zavapiju k meni za pomoć, uslišit ću vapaj njihov. ²⁴Raspalit će se gnjev moj, i dat ću vas pobiti mačem, tako da vaše žene postanu udovice, a djeca vaša sirote.

²⁵Ako pozajmiš novaca kojemu iz naroda mojega siromahu, koji stanuje kod tebe, nemoj mu biti kao kakav lihvar. Ne nameći na njega kamata!

²⁶Ako uzmeš od drugoga plašt u zalog, vrati mu ga opet do zalaska sunca. ²⁷Jer to je jedini pokrivač njegov, čim pokriva tijelo svoje. U čemu će spavati? Ako zavapije k meni, uslišit ću ga; jer sam milosrdan.

²⁸Ne smiješ psovati Boga i proklinjati poglavare naroda svojega.

²⁹Ne zateži davanjem od izobilja gumna svojega i davanjem iz tijeska svojega! Prvorodjenca između sinova svojih imaš mi darovati. ³⁰Tako čini i s volom svojim i s ovcom svojom: sedam dana neka ostane s materom svojom, osmi dan prinesi ga meni!

³¹Budite mi sveti ljudi i ne jedite mesa životinje, koju su zvijeri rastrgale u polju, nego je bacite psima!"

Izlazak – 23 glava

¹"Ne svjedoči krivo, ne pružaj ruke svoje onomu, koji je u nepravdi, da svjedočiš krivo! ²Ne idi s velikom većinom, da učiniš zlo, i u parnici ne iskazuj tako, da stajući na stranu većine i preokrećeš pravo. ³Siromaha ne podupiri u parnici njegovoj.

⁴Ako naiđeš na vola neprijatelja svojega ili na magarca njegova, gdje su zalutali, odvedi ih natrag k njemu. ⁵Vidiš li gdje je protivniku tvom pao magarac pod teretom svojim, ne propusti pomoći mu da se dignu; s njim zajedno pruži mu pomoć.

⁶Nemoj izvrnuti pravo siromahu tvom u parnici njegovoj. ⁷Kloni se tužbe lažne i ne skrivi smrt nedužnome i onome, koji je u pravu, jer krivcu ne dajem pravo. ⁸Ne uzimaj mita, jer mito zasljepljuje one, koji vide, i izvrće stvar pravednu.

⁹Ne smiješ zlostavljati stranca! Znae, kako je strancu pri srcu, jer ste sami bili stranci u zemlji egipatskoj.

¹⁰Šest godina imaš zasijevati zemlju svoju i skupljati rod njezin.

¹¹Sedme godine pusti je da počine, da se hrane od nje siromasi naroda tvog, i da mogu jesti zvijeri poljske što iza njih preostane. Tako radi i s vinogradima svojim i maslinicima svojim.

¹²Best dana radi poslove svoje, ali sedmi dan svetkuj, da se odmoro vol tvoj i magarac tvoj, da mognu odahnuti sin ropkinje tvoje i stranac.

¹³Držite se svega, što sam vam zapovjedio! Ne zazivaj imena drugih bogova! Neka se ono ne čuje iz usta tvojih.

¹⁴Triput u godini svetkuj mi blagdan. ¹⁵Blagdan nekvasnih kruhova obdržavaj. Sedam dana jedi kruh nekvasan, kao što sam ti zapovjedio, u određeno vrijeme u mjesecu abibu. Tada si izašao iz Egipta. Ali ne smije se izaći pred lice moje praznih ruku! ¹⁶Onda blagdan žetve prvina, koje dolaze od ljetine onoga, što si posijao u polju. Na svršetku godine blagdan berbe, kad skupljaš ljetinu svoju s polja. ¹⁷Triput u godini imaju se sve muške osobe tvoje pokazati pred Svemogućim, Gospodom.

¹⁸Ne žrtvuj krvi žrtvenih životinja mojih zajedno s kruhom kvasnim, i salo svečanih žrtava mojih neka ne ostane do jutra.

¹⁹Najbolje od prvina polja svojega imaš donijeti u kuću Gospoda, Boga svojega. Ne kuhaj jareta u mlijeku matere njegove.

²⁰Evo, ja šaljem anđela svojega pred tobom, da te čuva na putu i da te odvede na mjesto, što sam ga odredio za te. ²¹Pazi na njega i slušaj naredbe njegove i ne opiri se njemu, jer on ne bi oprostio krivnje vaše, jer je ime moje u njemu.

²²Ali ako rado budeš slijedio naredbe njegove i činio sve, što kažem, bit ću neprijatelj tvojim neprijateljima i pritisnut ću tvoje tlačitelje.

²³Tada će anđeo moj ići pred tobom i vodit će te k Amorejima, Hitejima, Perizejima, Kanaancima, Hivejima i Jebusejima, koje ću istrijebiti.

²⁴Ne klanjaj se bogovima njihovim, ne služi im i ne radi po djelima

njihovim, nego ih potpuno uništi i razori kamene spomenike njihove.

²⁵A služite Gospodu, Bogu svojemu! I on će blagosloviti kruh tvoj i vodu tvoju i udaljit će bolesti od tebe. ²⁶Neće biti u zemlji tvojoj žene pometkinje ni nerotkinje, i dane ću života tvogega dignuti do potpunog broja njihova.

²⁷Strah svoj pustit ću pred tobom, i sve ću narode, kojima dođeš, pomesti i učinit ću, da svi neprijatelji tvoji pred tobom nagnu bježati. ²⁸I stršljene poslat ću pred tobom, da tjeraju ispred tebe Hiveje, Kanaance i Hiteje. ²⁹Ali ih neću otjerati ispred tebe u jednoj godini, da ne postane zemlja pustinja i da se ne namnože divlje životinje na štetu tvoju. ³⁰Sve pomalo potiskivat ću ih ispred tebe, dok ne postaneš mnogobrojan i mogneš zauzeti zemlju.

³¹Tada ću protegnuti područje tvoje od Crvenoga mora sve do mora Filisteja i od pustinje sve do rijeke, jer ću ti u ruke dati stanovnike zemlje, tako da ih mogneš otjerati ispred sebe.

³²Ne smiješ sklapati savez s njima i s bogovima njihovim. ³³Oni ne smiju u zemlji tvojoj ostanti i prebivati, da te ne zavedu u grijeh proti meni, jer ako bi služio bogovima njihovim, to bi tebi postalo zamkom."

Izlazak – 24 glava

¹Nato zapovjedi on Mojsiju: "Uzađi gore Gospodu ti, Aron, Nadab i Abihu i sa sedamdeset starješina izraelskih. Ali prinesite izdaleka svoj poklon! ²Samo Mojsije neka pristupi Gospodu! Oni ne smiju blize pristupiti. A narod neka ne uzlazi s njim gore."

³Mojsije dođe i objavi narodu sve zapovijedi Gospodnje i sve zakone. Sav narod odgovori jednoglasno: "Sve zapovijedi, što ih dade Gospod, držat ćemo!"

⁴I Mojsije napisa sve zapovijedi Gospodnje. Rano sutradan napravi

žrtvenik pod gorom i dvanaest kamenih spomenika za dvanaest plemena izraelskih. ⁵Naloži mladim ljudima izraelskim, da prinesu Gospodu žrtvu paljenicu i da zakolju junce za žrtvu mirotvomu. ⁶Mojsije uze polovinu krvi i ulije u zdjele žrtvene, a drugu polovinu krvi izlije na žrtvenik. ⁷Tada uze knjigu zavjeta i pročita je glasno narodu; a oni se nato zavjeriše: "Sve, što zapovjedi Gospod, rado ćemo činiti i ispunjavati!" ⁸I Mojsije uze krv, poškropi njom narod i reče: "Ovo je krv zavjeta, što ga Gospod sklopi s vama na temelju svih ovih zapovijedi."

⁹Nato uzađoše na goru Mojsije, Aron, Nadab, Abihu i sedamdeset starješina izraelskih. ¹⁰Tamo ugledaše Boga Izraelova i pod nogama njegovim priliku, što je nalikovala na ploče od safira i razlijevala vedar sjaj kao nebo. ¹¹Ali on ne pruži ruku svoju prema izabranicima sinova Izraelovih. Oni su dapače smjeli Boga gledati, i jeli su i pili.

¹²Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzađi k meni na goru i ostani tamo! Dat ću ti kamene ploče sa zakonom i zapovijedima, što ih napisah, da se pouče u njima."

¹³Mojsije krenu sa svojim slugom Još uom Prije nego uzađe Mojsije na goru Božju. ¹⁴I on zapovjedi starješinama: "Čekajte ovdje na nas, dok se vratimo k vama. Imate Arona i Hura uza se. Tko imadne kakvu zadjevicu, neka se obrati na njih."

¹⁵Dok je Mojsije uzlazio na goru, pokri oblak goru. ¹⁶I slava Gospodnja spusti se na goru Sinaj, i šest dana pokriva o ju je oblak. Sedmi dan viknu on Mojsija iz oblaka. ¹⁷Očima sinova Izraelovih prikaza se slava Gospodnja kao oganj, što gori, na vrhuncu gore. ¹⁸Mojsije pođe unutra usred oblaka, kad je bio posve uzašao na goru. Četrdeset dana i četrdeset noći osta Mojsije na gori.

Izlazak – 25 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²“Zapovjedi sinovima Izraelovim, neka pobiraju za me prilog; od svakoga, koji hoće da drage volje dadne, uzmite za me prinos. ³A ovo je prilog, što ćete ga pobirati od njih: zlato, srebro i mjed, ⁴Modar i crven skerlet predivo, fini lan, kostrijet; ⁵Kože ovnujske crveno obojene, kože jazavčeve i drveta akacije; ⁶Ulje za svijećnjak, mirisi za ulje pomazanja i za mirisavi kad; ⁷Kamenje oniksovo i drugo kamenje drago za ukivanje na oplećak i naprsnik. ⁸Podignite mi Svetište, da mogu prebivati u sredini njihovoj. ⁹Sagradite mi ga posve po uzorku, što ću ti ga pokazati od Šatora i od svih oprema njegovih.

¹⁰Napravite kovčeg od drveta akacije, dva i po lakta dug, lakat i po širok, lakat i po visok. ¹¹Pozlati ga iznutra i izvana čistim zlatom i odozgor mu napravi vijenac zlatan unaokolo. ¹²Salij mu uz to četiri zlatna koluta i pričvrsti ih na četiri noge, dva koluta na jednoj strani i dva koluta na drugoj strani. ¹³Napravi motke od drveta akacije i pozlati ih. ¹⁴Utakni motke u kolute na stranama kovčega, da se o njima može nositi kovčeg. ¹⁵Motke neka ostanu u kolutima kovčega i neka se nikada ne izvlače. ¹⁶U kovčeg stavi zakon, što ću ti ga dati.

¹⁷Napravi onda pomirilište od čistoga zlata, dva i po lakta dugo i lakat i po široko. ¹⁸Napravi uz to dva kerubina zlatna. Izradi ih kovanim radom tako, da čine jedan komad s obadva kraja pomirilišta. ¹⁹Jednoga kerubina napravi tako, da čini jedan komad s jednim krajem, a drugoga kerubina tako, da čini jedan komad s drugim krajem. Postavi dakle obadva kerubina na obadva kraja tako, da čine jedan komad s pomirilištem. ²⁰Kerubini neka drže raširena krila svoja prema gore i tako ujedno svojim krilima neka pokrivaju pomirilište. Lica njihova neka su okrenuta jedno prema drugome, i neka su ujedno lica kerubina upravljena prema pomirilištu.

²¹Metni pomirilište odozgor na kovčeg, a u kovčeg metni zakon, kojega

ću ti dati. ²²Tamo ću se ja s tobom sastajati, i od pomirilišta između obadva kerubina, što su na kovčegu zavjeta, sve ću ti priopćivati, što ti imam nalagati za sinove Izraelove.

²³Napravi i stol od drveta akacije, dva lakta dug, jedan lakat širok i lakat i po visok. ²⁴Pozlati ga čistim zlatom i napravi na njemu vijenac zlatan unaokolo.

²⁵I napravi mu unaokolo za dlan širok okvir i na tom okviru napravi unaokolo vijenac zlatan. ²⁶Salij za to četiri koluta zlatna i pričvrsti kolute na četiri strane, i to na četiri noge njegove. ²⁷Tik uz okvir imaju biti koluti, da se u njih utaknu motke, da se tako može nositi što. ²⁸Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih. O njima ima se nositi stol. ²⁹Metni mu onda njegove zdjele, čaše, varjače i vrčeve, kojima će se prinostiti tekuće žrtve. Napravi ih od čistoga zlata. ³⁰Na što neprestano postavljaj preda me kruhove obličja.

³¹Napravi i svijećnjak od čistoga zlata. Svijećnjak, noga njegova i stablo njegovo mora se izraditi kovanim radom. Njegove čaše, jabuke i cvjetovi imaju biti iz jednoga komada s njim. ³²Best grana ima izlaziti s obje strane, tri grane svijećnjaka na jednoj strani i tri grane svijećnjaka na drugoj. ³³Na svakoj grani imaju biti tri kao badem čaše s jabukom i cvijetom. Tako ima biti na svih šest grana, što izlaze iz svijećnjaka. ³⁴Na samom stablu od svijećnjaka imaju biti četiri kao badem čaše s jabukom i cvijetom. ³⁵I to ima biti uvijek jabuka ispod svake dvije grane, što izlaze iz njega, onda opet jabuka ispod dvije grane i onda opet jabuka ispod dvije grane, dakle ispod šest grana, što izlaze iz njega. ³⁶Jabuke i grane njihove imaju biti iz jednoga komada s njim. Sve neka bude kovani rad iz jednoga komada od čistoga zlata. ³⁷Napravi uz to sedam svjetionica. Neka se postave na njih ove svjetionice tako, da daju svoje svjetlo na prostor sprijeda. ³⁸I usekači njegovi i tavice njegove imaju biti od čistoga zlata. ³⁹Za sve te sprave ima se potrošiti jedan talenat čistoga zlata. ⁴⁰Pripazi, da to izvedeš točno po uzorku, što ti je bio pokazan na gori.

Izlazak – 26 glava

¹Šator napravi od deset zavjesa. Oni imaju biti izrađeni od finoga lana uzvedenoga, od modrog i crvenog skerleta i od grimiza s likovima kerubina, kako ih napravi umjetnik. ²Svaka zavjesa ima biti dvadeset i osam lakata dug i četiri lakta širok. Ista mjera ima biti za sve zavjese. ³Po pet zavjesa ima se sastavljati skupa. ⁴Uz to napravi petlje od modroga skerleta na rubu krajnjega zavjesa jednog sastavljenog komada, isto tako na rubu krajnjega zavjesa drugog sastavljenog komada. ⁵Pedeset petalja pričvrsti na jednom zavjesu i pedeset na rubu zavjesa, što pripada drugom sastavljenom komadu, tako da petlje stoje jedna prema drugoj. ⁶Uz to napravi pedeset zlatnih kuka i sveži zavjese kukama jedan s drugim, tako da bude Šator jedna cjelina.

⁷Onda napravi zavjese od kostrijeti za pokrov nad Šatorom. Upotrijebi za to jedanaest zavjesa. ⁸Zavjes svaki ima biti trideset lakata dug i četiri lakta širok. Ista mjera ima biti za jedanaest zavjesa. ⁹Sastavi pet zavjesa zasebe u jedan komad i isto tako šest drugih zavjesa zasebe. Šesti zavjes na prednjoj strani Šatora predvostruči. ¹⁰Napravi pedeset petalja na rubu zadnjega zavjesa jednog sastavljenog komada i isto tako pedeset na rubu zadnjega zavjesa drugog sastavljenog komada. ¹¹Napravi onda pedeset mjedenih kuka, utakni ove kuke u petlje i sastavi tako pokrov u jednu cjelinu.

¹²A što je više u Šatorskih zavjesa, polovina zavjesa, što preteće, neka visi na zadnjoj strani Šatora. ¹³I od onoga, što preteće na dužini Šatorskih zavjesa, neka po jedan lakat visi na obje strane Šatora, da ga zaklanja.

¹⁴Uz to napravi pokrov Šatoru od koža ovnujskih crveno obojenih i povrh njega pokrov od koza jazavčeve.

¹⁵Napravi za Šator daske od drveta akacije, što će stajati uspravo.

¹⁶Svaka daska ima biti deset lakata duga, a lakat i po lakta široka.

¹⁷Svaka daska mora da ima po dva klina, što su među se svezana. Tako imaš napraviti sve daske za Šator.

¹⁸Na daskama za Šator napravi: dvadeset dasaka za podnevnu stranu, južnu stranu. ¹⁹Ispod dvadeset dasaka stavi četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod jednu dasku za dva klina njezina. ²⁰Isto tako za drugu stranu Šatora, za sjevernu stranu, dvadeset dasaka, ²¹I četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod svaku dasku. ²²Za zadnju stranu Šatora, zapadnu stranu, napravi šest dasaka. ²³Osim toga napravi još dvije daske za uglove Šatora na zadnjoj strani. ²⁴Neka budu odozdo dvokrake i isto tako odozgo dvokrake do prvoga koluta. Tako imaju biti napravljene obadvije. One imaju tvoriti obadva ugla. ²⁵Neka bude dakle osam dasaka sa svojim srebrnim stopicama, u svemu šesnaest stopica, po dvije stopice ispod svake daske.

²⁶Dalje imaš napraviti prijevornice od drveta akacije, pet za daske na jednoj strani Šatora, ²⁷Pet prijevornica za daske na drugoj strani Šatora i pet prijevornica za daske na zadnjoj strani Šatora prema zapadu. ²⁸Srednja prijevornica ima ići sredinom dasaka od jednoga kraja do drugoga. ²⁹Daske okuj zlatom, kolute, kroz koje se utaknu prijevornice, napravi od zlata, i prijevornice okuj zlatom.

³⁰Onda uredi Šator onako, kako ti je bilo pokazano na gori.

³¹Dalje onda napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga. Napravi ga umjetničkim radom s kerubinima. ³²Pričvrsti ga na četiri stupa od drveta akacije, što su zlatom okovani i imaju kuke od zlata i stoje na četiri srebrne stopice. ³³Objesi zavjes o kuke i unesi za ovaj zavjes kovčeg zavjeta. Zavjes neka vam služi kao pregrada između svetinje i Svetinje nad svetinjama. ³⁴Potom stavi pomirilište na kovčeg zakona u Svetinji nad svetinjama.

³⁵Stol postavi izvan zavjesa, a svijecnjak naprema stolu na južnoj strana Šatora; stol naime postavi na sjevernu stranu.

³⁶Napravi i za ulaz u Šator zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga u šarolikom radu. ³⁷Za ovaj zavjes podigni pet stupova od drveta akacije i okuj ih zlatom. Kuke njihove imaju biti od zlata. Salij za njih pet stopica od mjedi."

Izlazak – 27 glava

¹"Onda podigni žrtvenik od drveta akacije, pet lakata dug i pet lakata širok. Žrtvenik ima biti četverouglast i tri lakta visok. ²Metni mu na četiri ugla rogove. Rogovi imaju da čine jednu cjelinu s njim. I okuj ga u mjed. ³I lonce mu za skupljanje pepela, lopatice, kotliće, viljuške i kliješta, sve mu posuđe napravi od mjedi. ⁴Onda mu napravi rešetku mrežastu od mjedi i stavi na rešetku četiri koluta od mjedi na četiri ugla njezina.

⁵Pričvrsti je ispod ophodnog stepena žrtvenika odozdo, tako da rešetka dopire sve do pola visine žrtvenika. ⁶Napravi za žrtvenik motke od drveta akacije i okuj ih u mjed. ⁷Ove motke imaju se utaknuti u kolute, tako da budu motke s obje strane žrtveniku, kada se nosi. ⁸Napravi ga od dasaka tako, da je šupalj. Kao što ti je pokazano na gori, tako imaju napraviti.

⁹Dvorište Šatoru napravi ovako: Na južnoj strani neka budu zavjesi za dvorište od finoga lana uzvedenoga, sto lakata dugi za ovu stranu.

¹⁰Uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i koluti njihovi neka budu od srebra. ¹¹Isto tako napravi za sjevernu uzdužnu stranu zavjese što lakata duge, uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i koluti njihovi imaju biti od srebra. ¹²Za širinu dvorišta na zapadnoj strani imaju biti zavjesi pedeset lakata dugi; uz to deset stupova sa deset stopica njihovih.

¹³Širina dvorišta na istočnoj strani ima biti pedeset lakata. ¹⁴I to neka

budu zavjesi od petnaest lakata na jednoj strani, uz to tri stupa sa tri stopice njihove. ¹⁵Na drugoj strani isto tako zavjesi od petnaest lakata, uz to tri stupa sa tri stopice njihove. ¹⁶Ulaz u dvorište neka ima zavjes dvadeset lakata dug od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga s umjetnim vezivom, uz to četiri stupa sa četiri stopice njihove. ¹⁷Svi stupovi dvorišta unaokolo neka imaju srebrne kolute. I kuke njihove neka budu od srebra, stopice njihove od mjedi. ¹⁸Dvorište ima biti što lakata dugo, pedeset lakata široko i pet lakata visoko. Zavjesi neka budu od finoga lana uzvedenoga i stopice od mjedi. ¹⁹Sve posuđe u Šatoru, za svaku službu u njemu, i sve kolje njegovo, kao i sve kolje dvorišta neka bude od mjedi.

²⁰Zapovjedi sinovima Izraelovim, da ti donosu čistoga ulja od stučenih maslina za svijećnjak, da bi svjetionice mogle gorjeti neprestano. ²¹U Šatoru sastanka izvan zavjesa, što je pred kovčegom sa zakonom, neka ga opremaju Aron i sinovi njegovi, da gori od večera do jutra pred Gospodom. Ovaj zakon neka ima vječnu valjanost za sve naraštaje sinova Izraelovih."

Izlazak – 28 glava

¹Uzmi k sebi između sinova Izraelovih brata svojega Arona sa sinovima njegovim, da mi služi kao svećenik: Aron i sinovi Aronovi Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar.

²Napravi svete haljine bratu svojemu Aronu, njemu u čast i za ukras.

³Govori ti sa svima ljudima vještim, koje sam napunio duha umjetničkoga, neka naprave Aronu haljine, da se može posvetiti i da mi služi kao svećenik.

⁴Ovo su haljine, što ih imaju napraviti: Naprsnik, oplećak, plašt, košulja od tkanine, kapa i pojas. Neke dakle naprave svete haljine bratu tvojemu Aronu sa sinovima njegovim, da mi služi kao svećenik.

⁵I neka za to uzmu zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana. ⁶Oplećak neka naprave od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga s umjetnim vezivom. ⁷Neka ima dva plećna komada, što se mogu sklopiti. Na obadva kraja njegova neka se vežu skupa. ⁸Tkanica, što je na njemu, da se s njom priveže, neka bude jednakog rada i od jednoga komada s njim, od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

⁹Uzmi onda dva oniksa kamena i urezi u njih imena sinova Izraelovih: ¹⁰šest imena na jedan kamen i ostalih šest imena na drugi kamen, po redu, kojim su bili rođeni. ¹¹Vještinom klesarskom i rezbarskom ureži u obadva kamena imena sinova Izraelovih. Okuj ih u zlatan pleter, ¹²I metni onda obadva kamena na plećne komade oplećka kao kamene spomene na sinove Izraelove. Aron neka nosi pred Gospodom imena njihova na svojim ramenima za spomen.

¹³Onda napravi kopče od zlata, ¹⁴I dva lančića od čistoga zlata. Opleti ih i napravi kao vrpce i pričvrsti te pletene lančiće za kopče.

¹⁵Onda napravi naprsnik Božjih presuda umjetničkim radom. Napravi ga kao oplećak od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga. ¹⁶Neka bude četverouglast, predvostručen, pedalj dug i širok. ¹⁷Udari po njemu drago kamenje u četiri reda unaokolo. U prvom redu neka bude karneol, topaz i smaragd; ¹⁸U drugom redu rubin, safir i dijamant; ¹⁹U trećem redu hijacint, ahat i ametist; ²⁰U četvrtom redu krizolit, oniks kamen i jaspis. Neka se umetnu u zlato okovani. ²¹Broj kamenova neka bude dvanaest, toliko je bilo imena sinova Izraelovih. Neka budu umjetnički urezani kao pečat, svaki providen imenom jednoga od dvanaest plemena.

²²Pričvrsti onda na naprsnik kao vrpce pletene lančiće od čistoga zlata.

²³Napravi zato na naprsniku dvije zlatne karike i pričvrsti obadvije karike na obadva kraja naprsniku. ²⁴Onda pričvrsti obadva lančića zlatna na dvije karike na krajevima naprsniku. ²⁵Druga obadva kraja od

obadva lančića pričvrsti na obadvije kopče i ove metni na plećne komade oplećka sprijeda. ²⁶Tada napravi dvije drage karike zlatne i pričvrsti ih na oba dva kraja naprsnika, na unutrašnji rub njegov, što je okrenut prema oplećku. ²⁷Napravi još dvije zlatne karike i pričvrsti ih na obadva plećna komada oplećka, ozdo na prednoj strani njegovoj, tamo, gdje se pripinje, povrh tkanice oplećka. ²⁸Neka se onda priveže naprsnik karikama njegovim za karike oplećka vrpcom od skerleta modroga, tako da stoji naprsnik nad tkanicom oplećka i da se ne pomiče od oplećka. ²⁹Neka tako nosi Aron imena sinova Izraelovih na naprsniku Božjih presuda na srcu svojem, kadgod ulazi u Svetište, na vječni spomen Gospoda.

³⁰U naprsnik Božjih presuda metni Urim i Tumim, da počivaju na srcu Aronovu, kadgod stupi pred Gospoda. Tako neka Aron neprestano nosi pred Gospodom na svojem srcu Božje presude za sinove Izraelove.

³¹Potom napravi plašt za oplećak sav od skerleta modroga. ³²U sredini neka bude prorez za vrat, i okolo proreza neka bude rub otkan. Taj, prorez neka bude kao u oklopa, da se ne razdre. ³³Odozdo na rubu njegovu napravi granatne jabuke od modrog i crvenog skerleta i grimiza okolo ruba, i među njima unaokolo zlatne zvončiče; ³⁴Tako da se oko ruba plašta zlatni zvončići izmjenjuju sa granatnim jabukama. ³⁵Aron neka ga nosi, da u njemu obavlja svetu službu, da se čuje zvonjenje, kadgod on ulazi u Svetište pred Gospoda i kadgod izlazi; inače bi morao umrijeti.

³⁶Onda napravi pločicu od čistoga zlata i na njoj ureži, kako se urezuje pismo u pečat, ove riječi: 'Posvećeno Gospodu'. ³⁷Pričvrsti je za vrpцу od modrog skerleta, da se može nositi na kapi; neka stoji sprijeda na kapi. ³⁸I neka bude na čelu Aronovu, da Aron uzme na sebe zlodjela, što ih počine sinovi Izraelovi kod prinosa svih svojih svetih darova. Neka bude neprestano na čelu njegovu, da ih tako učini milima pred Gospodom.

³⁹Napravi košulju od finoga lana i napravi kapu od finoga lana i napravi pojas umjetno vezen.

⁴⁰Za sinove Aronove napravi košulje i napravi im pojasove i visoke kape u čast i za ukras. ⁴¹Pa tim zaodjeni brata svojega Arona i sinove njegove i pomaži ih, stavi ih u službu njihovu i posveti ih, da mi služe kao svećenici. ⁴²Napravi im haljine lanene, da se pokrije golo tijelo, i neka dosežu od bedara do nogu. ⁴³Aron i sinovi njegovi neka ih nose, kadgod ulaze u Šator sastanka ili pristupaju k žrtveniku da obave službu u Svetištu, da ne naprte krivnju na sebe te ne umru. Ova uredba ima za njega i potomke njegove vječnu valjanost."

Izlazak – 29 glava

¹"Ovako imaš postupati s njima, da mi ih posvetiš za službu svećeničku: Uzmi junca i dva ovna bez pogriješke. ²Kruh nekvasan i s uljem zamiješene kolače nekvasne i uljem namazane pogače nekvasne, što ih imaš prirediti od bijeloga brašna pšeničnoga. ³Metni ih u jednu košaricu i u košarici prinesi ih ovamo, uz to junca i obadva ovna.

⁴Neka onda Aron i sinovi njegovi dođu na ulaz u Šator sastanka i neka se očiste vodom. ⁵Uzmi haljine i stavi na Arona košulju, plašt, što pripada oplećku, i oplećak s naprsnikom. Opaši ga pojasom oplećka. ⁶Metni mu kapu na glavu i na kapu pričvrsti svetu pločicu. ⁷Uzmi onda ulje pomazanja, izlij mu ga na glavu i pomaži ga.

⁸Nato sinove njegove dovedi i obuci im košulje. ⁹Opaši ih, Arona i sinove njegove, pojasom i metni im visoke kape na glave. Tako će im pripasti svećeništvo po vječno valjanom redu. Postavi tako Arona i sinove njegove u službu njihovu.

¹⁰Onda dovedi junca pred Šator sastanka. Aron i sinovi njegovi neka

polože ruke juncu na glavu. ¹¹Nato zakolji junca pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka. ¹²Uzmi nešto od krvi junčeve i pomaži prstom rogove žrtveniku. Svu ostalu krv izlij na podnožje žrtveniku. ¹³Uzmi sve salo, što pokriva drob, mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom na njima i zapali na žrtveniku.

¹⁴Meso junčevo, kožu njegov i balegu spali izvan tabora; to je žrtva za grijeh.

¹⁵Nato uzmi ovna jednoga, a Aron i sinovi njegovi neka polože ruke na glavu ovnu. ¹⁶Zakolji ovna, uzmi krvi njegove i poškropi njom oko žrtvenika. ¹⁷Ovna rasijeci na dijelove, operi mu drob i noge i metni ih uz ostale dijelove i uz glavu njegovu. ¹⁸Onda spali svega ovna na žrtveniku. To je žrtva paljenica Gospodu, miris ugodan, žrtva ognjena Gospodu.

¹⁹Nato uzmi drugoga ovna, a Aron i sinovi njegovi neka opet Polože ruke na glavu ovnu. ²⁰Zakolji ovna, uzmi nešto od krvi njegove i pomaži njom jagodicu desnoga uha Aronu i sinovima njegovim, isto tako palac desne ruke njihove i nožni palac njihov. Preostalu krv prolij na žrtvenik unaokolo. ²¹Onda uzmi nešto od krvi, što je na žrtveniku, i od ulja za pomazanje i poškropi tim Arona i haljine njegove, isto tako sinove njegove i haljine sinova njegovih, da se posvete on i haljine njegove i isto tako sinovi njegovi i haljine sinova njegovih.

²²Uzmi salo ad ona, tusti rep i salo, što pokriva drob, mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom na njima i stegno desno, jer je to ovan posvetni. ²³Dalje jedan krušac, jedan kolač s uljem pečen i jednu pogaču iz košarice s nekvasnim kruhovima, što stoji pred Gospodom. ²⁴To sve podaj u ruke Aronu i Sinovima njegovim, i žrtvuj to Gospodu podizanjem i mahanjem. ²⁵Uzmi im to opet iz ruku i zapali na žrtveniku za žrtvu paljenicu, da bude miris ugodan pred Gospodom; to je žrtva ognjena Gospodu.

²⁶Onda uzmi grudi ovna posvetnoga, koji je za Arona, te ih žrtvuj Gospodu podizanjem i mahanjem. I neka to bude dio tvoj. ²⁷Grudi, što su se primicale i odmicalo, i stegno, što se je podizalo, to, što se je primicalo i odmicalo, te podizalo od ovna posvetnoga za Arona i sinove njegove, pro glasi posvećenim. ²⁸To neka od sinova Izraelovih dobivaju Aron i sinovi njegovi kao vječnu pristojbu, jer je to žrtva podizanja, i kao žrtvu podizanja neka sinovi Izraelovi daju od svojih žrtava mirotvornih, kao svoju žrtvu podizanja Gospodu.

²⁹Svete haljine Aronove imaju prijeći na sinove njegove nakon njega, da se u njima pomazuju i u službu namještaju. ³⁰Sedam dana ima ih nositi između sinova njegovih onaj, koji mjesto njega bude svećenik, kad ulazi u Šator sastanka, da služi u svetinji; ³¹Uzmi ovna posvetnoga i skuhaj meso njegovo na mjestu svetom. ³²Meso ovna i kruh, što je u košarici, neka jedu Aron i sinovi njegovi na ulazu u Šator sastanka. ³³To smiju jesti samo oni, za koje se izvršila žrtva pomirenja, kad bi se u službu svoju namještali i posvećivali. Ali stranac ne smije od toga jesti; jer je sveto. ³⁴Ali ako nešto preostane do ujutro od mesa žrtve posvetne i od kruha, onda spali, što je preostalo. Ne smije se ništa više od toga jesti; jer je sveto.

³⁵Postupaj s Aronom i sinovima njegovim točno onako, kako sam ti zapovjedio. Posveta ima trajati sedam dana. ³⁶Žrtvuj svaki dan junca kao žrtvu pomirenja za grijeh. Očisti žrtvenik od grijeha čineći na njemu obrede očišćenja, i pomaži ga, da ga posvetiš. ³⁷Sedam dana čini službu pomirenja na žrtveniku i posvećuj ga. Tako će žrtvenik postati presvet. Svaki, koji se dotakne žrtvenika, postat će svet.

³⁸Ovo prinosi na žrtveniku: Dva janjeta od godine, dan na dan bez prekida. ³⁹Jedno janje žrtvuj ujutro, drugo podvečer, ⁴⁰Uz to desetinu efe bijeloga brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja od stučenih maslina. Kao naljev ima dopasti četvrt hina vina za prvo janje. ⁴¹Drugo janje imaš žrtvovati podvečer. Postupaj pri tom kao ujutro s prinosom i naljevom. Neka bude za miris ugodni, žrtva ognjena Gospodu.

⁴²To se ima kod vas prinostiti kao redovita žrtva paljenica kroz sve naraštaje pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka, gdje vam se objavljujem, da tamo govorim s tobom. ⁴³Tamo ću se objavljevati sinovima Izraelovim, i slavom mojom posvetit će se. ⁴⁴Posvetit ću Šator sastanka i žrtvenik, i Arona i sinove njegove posvetit ću, da mi služe kao svećenici. ⁴⁵Prebivat ću među sinovima Izraelovim i bit ću Bog njihov. ⁴⁶Oni imaju spoznati, da sam ja, Gospod, Bog njihov, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, da prebivam među njima, ja, Gospod, Bog njihov.

Izlazak – 30 glava

¹Napravi i žrtvenik, koji će služiti za paljenje kada; napravi ga od drveta akacije. ²Neka bude jedan lakat dug i jedan lakat širok četverouglast i dva lakta visok. Rogovi njegovi imaju da čine jedan komad s njim.

³Pozlati ga čistim zlatom, i ploču njegovu i stijene njegove unaokolo i robove robove. Napravi mu vijenac zlatan unaokolo. ⁴I napravi mu dva koluta zlatna ispod vijenca s obje strane i pričvrsti ih na obje strane njegove. Kroz njih neka se provuku motke, da se može na njima nositi.

⁵Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih. ⁶Postavi ga pred zavjes, što visi pred kovčegom zakona, pred pomirilištem, što je nad kovčegom zakona, gdje ću se objavljevati tebi.

⁷Aron neka tada na njemu pali miomirisni kad. Svako jutro, kad sprema svjetionice, neka ga pali. ⁸I kad Aron podvečer postavlja svjetionice, neka ga pali. Neka to bude vaš kad redoviti pred Gospodom kroz sve naraštaje. ⁹Ne smijete na njemu prinostiti niti nezakonitoga kada, niti žrtve paljenice i prinosa. Ne smijete ni naljev lijevati na njemu.

¹⁰Aron neka jedanput u godini na rogovima njegovim izvrši očišćenje. Krvlju žrtve za grijeh, što se prinosi za očišćenje, neka na njemu izvrši očišćenje jedanput u godini kroz sve naraštaje: presvet je on Gospodu."

¹¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹²"Kada pri brojenju odrediš broj sinova Izraelovih, neka svaki dadne Gospodu otkup za život svoj, kad ih se broji, da kod brojenja njihova ne dođe na njih kakva kazna.

¹³Neka dadne svaki, koji se mora podvrći brojenju, ovo: pola šekela pola šekela Svetišta, (dvadeset gera ima šekel), pola šekela kao prilog Gospodu. ¹⁴Svaki, koji se mora podvrći brojenju, od dvadeset godina i više, ima dati prilog Gospodu. ¹⁵Bogataš neka ne daje više, a siromah ne manje od pola šekela, kad dajete prilog Gospodu kao otkup za život svoj.

¹⁶Upotrijebi novce otkupne, što ih uzimaš od sinova Izraelovih, za službu u Šatoru sastanka, da bude za sinove Izraelove na spomen milostiv pred Gospodom i za otkup života vašega."

¹⁷Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁸"Napravi i umivaonicu od mjedi i mjedeno podnožje njezino za umivanje, postavi je između Šatora sastanka i žrtvenika i nalij u nju vode, ¹⁹Da Aron i sinovi njegovi iz nje peru svoje ruke i noge. ²⁰Neka se peru vodom, da ne umru, kad ulaze u Šator sastanka, ili kad pristupaju k žrtveniku, da služe i da pale žrtvu ognjenu Gospodu. ²¹Tada neka tu peru svoje ruke i noge, da ne umru. Ova uredba ima vječnu valjanost za njih, za njega i potomke njegove kroz sve naraštaje."

²²Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²³Uzmi sebi mirisa najboljih, naime smirne najčistije pet stotina šekela i pola toliko, dvjesta pedeset šekela cimeta mirisavoga, onda dvjesta pedeset šekela trstike mirisave, ²⁴I pet stotina šekela kasije po šekelu Svetišta, uz to jedan hin ulja maslinova. ²⁵Od toga napravi sveto ulje za pomazanje, mirisnu pomast, kakvu pravi pomastar. To neka bude sveto ulje za pomazanje.

²⁶Pomaži njim Šator sastanka i kovčeg zakona, ²⁷Stol i sve sprave njegove, svijećnjak i sprave njegove i žrtvenik kadioni; ²⁸Onda žrtvenik za žrtve paljenice i sve sprave njegove i umivaonica i podnožje njezino.

²⁹Tako ih imaš posvetiti, da budu presveti. Svaki, koji ih se dotakne, postat će svet. ³⁰Pomaži njim i Arona i sinove njegove i posveti mi ih tako za službu svećeničku.

³¹A sinovima Izraelovim zapovjedi ovo: 'Kao sveto ulje za pomazanje ima to kod vas vrijediti kroz sve naraštaje. ³²Ni na jedno tijelo čovječje ne smije se ono izliti. Ne smijete tako miješati nijedno drugo ulje, jer to je sveto i ima vam vrijediti kao sveto. ³³Tko takvo ulje namiješa ili nešto od toga dadne nepovlaštenu, ima se istrijebiti iz naroda svojega.' "

³⁴Još zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzmi sebi mirisa, naime stakte, kadionih školjki, galbana, mirisnih trava i čista tamjana, sve u jednakim dijelovima, ³⁵I od toga napravi kad, miris, kakav pravi pomastar, posoljen, čist, za svetu uporabu. ³⁶Jedan dio od toga istucaj posve sitno i stavi nešto od toga pred kovčeg zakona u Šatora sastanka, gdje ću ti se objavljivati; to vam ima vrijediti kao presveto. ³⁷Sličnoga kada, kakav imaš napraviti, ne smijete sebi praviti, taj vam ima biti kao posvećen Gospodu. ³⁸Ako bi tko sebi napravio sličan, da se naslađuje njegovim mirisom, ima se istrijebiti iz naroda svojega."

Izlazak – 31 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Evo, po imenu pozvah Bezaleela, sina Urije, unuka Hurova, od plemena Judina, ³I napunih ga duha Božjega, umjetničke mudrosti, uvidavnosti, razuma i svake vještine: ⁴Da napravi nacрте umjetničkih radova i da ih izvede u zlatu, srebru i mjedi; ⁵Da kleše i ukiva drago kamenje, da urezuje drvo, ukratko, da izrađuje svaki posao.

⁶Ujedno dadoh mu druga Aholiaba, sina Ahisamakova, od plemena Danova, i svima drugim u umjetnosti vještacima udijelih mudrost, da izrade sve, što sam ti zapovjedio. ⁷Šator sastanka, kovčeg zakona, pomirilište nad njim i druge sprave u Šatoru; ⁸Naime stol i sprave

njegove, svijećnjak od čistog zlata sa svima spravama njegovim i žrtvenik kadioni; ⁹Onda žrtvenik za žrtvu paljenicu sa svima spravama njegovim, umivaonicu i podnožje njezino; ¹⁰Sjajne haljine i sveto ruho za svećenika Arona i haljine sinovima njegovim za službu svećeničku; ¹¹Onda ulje pomazanja i kad mirisni za Svetište. Sve neka ne, čine točno onako, kako sam ti zapovjedio."

¹²Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹³"Objavi sinovima Izraelovim ovu zapovijed: Držite subote moje, jer one su znak zavjeta između mene i vas kroz sve naraštaje, da se spozna, da sam ja, Gospod, koji vas posvećujem. ¹⁴Držite dakle subotu, jer vam ona ima biti sveta. Tko nju oskvrni, neka se kazni smrću, jer tko radi kakav posao taj dan, neka se istrijebi iz naroda svojega. ¹⁵Šest dana smije se raditi, a sedmi je dan subota, odmor sveti Gospodu. Tko radi u dan subotni, neka se kazni smrću. ¹⁶Tako eto imaju sinovi Izraelovi držati subotu i kroz sve naraštaje svetkovati subotu kao obvezu, što vječno vrijedi. ¹⁷Ona neka bude znak zavjeta između mene i sinova Izraelovih za vječna vremena, jer je u šest dana stvorio Gospod nebo zemlju; ali je sedmi dan otpočinuo i svetkovao."

¹⁸Kad je on bio završio svoj razgovor s Mojsijem na gori Sinaju, predade mu obadvije ploče zakona, ploče kamene prstom Božjim napisane.

Izlazak – 32 glava

¹Kad vidje narod, da Mojsije zadugo ne silazi s gore, skupi se narod kod Arona i zatraži od njega: "Hajde. Napravi nam boga, koji će ići pred nama, jer ne znamo, što bi tome Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske."

²Aron im odgovori: "Poskidajte zlatne naušnice, što ih nose na ušima žene vaše, sinovi vaši i kćeri vaše, i donesite mi ih."

³Sav narod poskida zlatne naušnice, što su ih nosili na ušima, i donese ih Aronu.

⁴On ih uze od njih, preli ih i napravi od njih tele liveo. Tada oni povikaše: "Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske."

⁵Kad to vidje Aron, napravi žrtvenik pred njim, i proglasi Aron glasno: "Sutra je svetkovina u čast Gospodu." ⁶Sutradan rano ustadoše, žrtvovaše žrtvu paljenicu i prinesoše žrtvu mirotvornu, i posjeda narod da jede i pije. Onda se digoše da igraju.

⁷Ali Gospod reče Mojsiju: "Idi, siđi dolje, jer narod tvoj, što si ga izveo iz zemlje egipatske, čini zlo. ⁸Brzo zađoše s puta, što sam im ga zapovjedio. Napraviše sebi tele liveo, pokloniše mu se, prinesoše mu žrtvu i povikaše: "Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske." ⁹Još reče Gospod Mojsiju: "Promatrao sam narod taj, i vjeruj mi, to je narod tvrdovrat. ¹⁰Sad pusti me, da se raspali gnjev moj na njega i da ga uništim, a tebe ću učiniti narodom velikim."

¹¹Mojsije gledao je da blaži Gospoda, Boga svojega, pa reče: "Zašto, Gospode, da se raspaljuje gnjev tvoj na narod tvoj, što si ga izveo iz zemlje egipatske snagom velikom i rukom jakom? ¹²Zašto da mognu govoriti Egipćani: 'Lukavo ih izvede, da ih pomori u gorama i da ih istrijebi sa zemlje!' Povrati se od raspaljenoga gnjeva svojega, i neka ti bude žao zbog zla, što si ga namijenio narodu svojemu. ¹³Spomeni se Abrahama, Izaka i Izraela, sluga svojih, kojima si se sam sobom zakleo i obećao: 'Umnožit ću potomstvo vaše kao zvijezde na nebu i svu tu zemlju, o kojoj sam govorio, dat ću potomcima vašim, i oni je imaju zauvijek posjedovati.' "

¹⁴Tada se sažali Gospodu radi zla, kojim se bio zaprijetio narodu svojemu.

¹⁵I Mojsije se vrati i siđe s gore s obadvije ploče zakona u ruci. Ploče

su bile napisane na obadvije strane; sprijeda i straga bile su napisane.
¹⁶Od samoga Boga bile su ploče napravljene, i pismo je bilo pismo Božje, na ploče urezano.

¹⁷Kad Jošua začu veliku viku naroda, reče Mojsiju: "Vika je bojna u taboru." ¹⁸Ali on odgovori: "Nije to vika pobjedna, a niti vika pobijeđenih: čujem samo pjevanje."

¹⁹Kad se približi taboru, ugleda tele i ples. Tada se razgnjevi Mojsije, i baci ploče iz ruke i razbi ih pod gorom. ²⁰Uze tele, što su ga bili napravili, spali ga u ognju i satre ga u prah, prosu ga u vodu, i to dade piti sinovima Izraelovim.

²¹I reče Mojsije Aronu: "Što ti učini ovaj narod, te mu nanese tako tešku krivnju?" ²²Aron odgovori: "Ne ljuti se, gospodaru moj. Ti znaš sam, kako je ovaj narod zao. ²³Zatražiše od mene: 'Napravi nam boga, koji će idi pred nama, jer ne znamo, što bi tome Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske.' ²⁴Ja im rekoh: 'Tko ima zlata, neka ga skine sa sebe.' I dadoše mi ga, i ja ga bacih u oganj, i izađe ovo tele."

²⁵Kad Mojsije vidje, da je narod tako razuzdan bio, jer mu je Aron bio popustio uzde na zloradost neprijatelja njihovih. ²⁶Stade Mojsije na vrata tabora i povika: "Tko je za Gospoda, ovamo k meni." Tada se skupiše oko njega svi sinovi Levijevi. ²⁷Njima reče: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Svaki neka pripaše svoj mač uz bedro svoje. Prođite kroz tabor od jednih vrata do drugih, svaki neka ubije brata svojega, prijatelja svojega i rođaka svojega." ²⁸Sinovi Levijevi učiniše po zapovijedi Mojsijevoj, i pogibe naroda u taj dan oko tri tisuće ljudi. ²⁹Tada reče Mojsije: "Napunite danas sebi ruke za Gospoda, jer se je svaki borio proti sinu svojemu i proti bratu svojemu; zato neka budete danas blagoslovljeni."

³⁰Drugi dan reče Mojsije narodu: "Teško se ogriješiste. Zato ću uzaći Gospodu. Može biti da izmolim oprostjenje za grijehе vaše."

³¹Tako se vrati Mojsije natrag Gospodu i reče: "Ah, teško sagriješi narod ovaj, napravivši sebi boga od zlata. ³²Ipak mu sada oprostite grijeh njegov. Ako nećeš, onda me radije izbriši iz knjige, koju vodiš."

³³Gospod odgovori Mojsiju: "Tko se je ogriješio proti meni, toga ću samo izbrisati iz knjige svoje. ³⁴A sada idi i povedi narod, kamo sam ti zapovjedio. Evo, moj će anđeo ići pred tobom. Ali kad dođe vrijeme pohoda, kaznit ću na njima grijeh njihov."

³⁵I Gospod je udarao narod zato, jer je bio dao napraviti tele, što ga napravi Aron.

Izlazak – 33 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: "Idi, otidi odavde, ti i narod, što si ga izveo iz zemlje egipatske, u zemlju, za koju se zakleh Abrahamu, Izaku i Jakovu, kad rekoh: 'Potomcima tvojim dat ću je.' ²Poslat ću pred tobom anđela i protjerat ću; Kanaance, Amoreje, Perizeje, Hiveje i Jebuseje. ³On će te dovesti u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. Ja naime neću sam ići u tvojoj sredini, da vas nebih morao inače uništiti putem, jer si narod tvrdovrat."

⁴I kad je narod čuo ovu zlu vijest, ožalosti se, i nitko ne htjede metnuti na sebe nakit svoj. ⁵Jer Gospod reče Mojsiju: "Reci sinovima Izraelovim: 'Vi ste narod tvrdovrat. Kad bih samo jedan časak išao u tvojoj sredini, morao bih te uništiti. Skini zato nakit svoj sa sebe, onda ću vidjeti, što mogu s tobom učiniti.' " ⁶I poskidaše tako sa sebe sinovi Izraelovi nakit svoj počevši od gore Horeba.

⁷Mojsije uze Šator i razape ga za njega izvan tabora u nekoj udaljenosti od tabora. Nazva ga "Šator sastanka". Ako je tko htio da pita Gospoda, pošao bi van k Šatoru sastanka, što je stajao izvan tabora. ⁸Kadgod je Mojsije izlazio van k Šatoru, ustajao bi sav narod.

Svaki bi stajao na ulazu šatora svojega i gledao za Mojsijem, dok ne bi stupio u Šator.

⁹Čim bi Mojsije stupio u Šator, spustio bi se dolje stup od oblaka i stajao bi na ulazu Šatora, dok bi on govorio s Mojsijem. ¹⁰I kad bi sav narod vidio stup od oblaka gdje stoji na ulazu Šatora, svi bi ustali i svaki bi se bacio ničice na ulazu šatora svojega. ¹¹A govorio je Gospod s Mojsijem licem u lice, kao što govori netko s prijateljem svojim. Potom bi se ovaj vratio u tabor, a sluga njegov, mladi Jošua, sin Nunov, ne bi se maknuo od Šatora.

¹²Mojsije reče Gospodu: "Evo, ti mi zapovijedaš: 'Vodi taj narod', ali nijesi mi objavio, koga ćeš poslati s menom. A ipak si tvrdio: 'Znam te po imenu, i našao si milost u očima mojim.' ¹³Pa ako sam doista našao milost u očima tvojim, onda mi objavi namjere svoje, da na tebi spoznam, da sam našao milost u očima tvojim. Ipak promisli, da je ovaj narod tvoj narod."

¹⁴Gospod reče: "Ja da osobno idem i da ti oduzmem svu brigu?"

¹⁵Odgovori mu: "Ako nećeš osobno ići s nama, onda nas radije ne vodi odavde. ¹⁶Pa po čemu će se spoznati, da smo ja i tvoj narod našli milost u očima tvojim, ako ne po tom, da ideš s nama, i da smo mi, ja i tvoj narod, time odlikovani pred svima narodima, što su na zemlji?"

¹⁷Gospod reče Mojsiju: "I tu molbu, što si je izrekao, ispunit ću, jer ti si našao Milost u očima mojim i znam te po imenu."

¹⁸Mojsije reče: "Daj mi da ugledam slavu tvoju."

¹⁹On odgovori: "Učinit ću, da prođe sva slava moja ispred očiju tvojih i proglasit ću pred tobom moje ime 'Gospod'. Bit ću milostiv, kojemu hoću da budem milostiv, i smilovat ću se, kojemu hoću da se smilujem." ²⁰On nastavi dalje: "Lica mojega ne možeš ugledati; jer ni

jedan čovjek ne može me vidjeti i ostati živ." ²¹Dalje reče Gospod: "Evo, kod mene ima mjesta; ovdje možeš stati na hrid. ²²Kad onda bude prolazila slava moja, stavit ću te u šupljinu hridi i zaklonit ću te rukom svojom, dok ne prođem. ²³Kad zatim odmaknem ruku svoju, vidjet ćeš mi leđa. Ali lice moje ne smije nitko gledati."

Izlazak – 34 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: "Isteši sebi dvije ploče od kamena, kao što su bile prve, da napišem na ploče zapovijedi, Što su stajale na prvim pločama, koje si razbio. ²Budi tada spreman za sutra, da rano izađeš na goru Sinaj i tamo na vrhu gore stupiš preda me. ³Nitko ne smije izaći s tobom gore i pojaviti se na cijeloj gori. Ni ovce ni goveda ne smiju pasti uz ovu goru."

⁴I on tako istesa sebi dvije ploče od kamena, kao to su bile prve. Sutradan u rano jutro ustade Mojsije i izađe na goru Sinaj, kao što mu je bio zapovjedio Gospod. Dvije ploče kamene uze u ruku sa sobom. ⁵Kad onda Gospod siđe dolje u oblaku, stade on tamo uz njega i prizva ime Gospodnje. ⁶Tada prođe Gospod ispred njega i oglasi se: "Gospod je milosrdan i milostiv Bog, strpljiv, bogat milošću i vjernošću, ⁷Koji čuva vjernost tisućama, koji prašta krivnju, opačinu i grijeh, ali nikoga ne pušta bez kazne, nego zlodjela otaca pohodi na djeci i na unučadi, na trećem i četvrtom koljenu."

⁸Mojsije prignu se brže sve do zemlje, pokloni se. ⁹Tada reče: "Ako sam našao milost u očima tvojim, Gospode, onda neka bi išao Gospod u našoj sredini. Ako je i tvrdovrat narod, oprostí nam ipak zlodjela naša i grijeh naš i daj da budemo tvoja svojina."

¹⁰On reče: "Evo, ja sklapam zavjet. Pred cijelim narodom tvojim učinit ću čudesa, kakva se nijesu dogodila na svoj zemlji i ni u kojem narodu, i narod, među kojim živiš, vidjet će djelovanje Gospodnje, jer čudovito je, što ću učiniti na tebi."

¹¹Upamti dobro, što ti danas zapovijedam! Evo, protjerat ću ispred tebe Amoreje, Kanaance, Hiteje, Perizeje, Hiveje i Jebuseje.

¹²Čuvaj se, da ne sklopiš saveza sa stanovnicima zemlje, u koju ćeš doći, da ti oni ne postanu zamka u sredini tvojoj. ¹³Nego žrtvenike njihove porušite, kamene spomenike njihove porazbijajte i lugove idola njihovih sasijecite. ¹⁴Jer nikojem drugome Bogu ne smiješ se klanjati. Jer Gospod, čije je ime Ljubomorán, jest Bog ljubomorán. ¹⁵Ne sklapaj zato saveza sa stanovnicima zemlje. Inače, kad budu oni činili preljubu s bogovima svojim i žrtvovali bogovima svojim, pozvat će tebe, pa bi i ti mogao učestvovati kod žrtvene gozbe njihove; ¹⁶I ženiti sinove svoje kćerima njihovim, da bi tako kćeri njihove činile preljubu s bogovima, mogle bi i sinove tvoje zavesti, da čine preljubu s bogovima.

¹⁷Ne smiješ praviti sebi lika Božjeg livena.

¹⁸Svetkovinu nekvasnih kruhova imaš obdržavati. Sedam dana imaš jesti nekvasan kruh, kao što sam ti zapovjedio, u vrijeme mjeseca abiba; jer u mjesecu abibu izašao si iz Egipta.

¹⁹Sve, što je prvorodeno, pripada meni: Svako prvo muško u stoci tvojoj, bilo goveče ili ovca, imaš posvetiti. ²⁰Ali magare prvenče imaš otkupiti janjetom. Ako to nećeš, onda mu slomi siju. Svakoga prvorodca između sinova svojih imaš otkupiti. Pred lice moje ne smijete se pokazati praznih ruku.

²¹Šest dana radi, a sedmi dan počini. I u vrijeme oranja i žetve imaš obdržavati subotu.

²²I svetkovinu sedmice imaš svetkovati u vrijeme prvina žetve pšenične i svetkovinu berbe na svršetku godine.

²³Triput u godini ima se svako muško između vas pokazati pred Bogom

Gospodom, Bogom Izraelovim.

²⁴Jer ću protjerati narode ispred tebe i pokrajine tvoje raširit ću, i nitko neće poželjeti sebi zemlje tvoje, kad izađeš, da se triput u godini pokažeš pred Gospodom, Bogom svojim.

²⁵Nemoj prinositi krvi od zaklanice žrtve moje zajedno s kruhom kvasnim, i od žrtve svetkovine Pashe neka ništa ne preostane do ujutro.

²⁶Najbolje od prvina polja svojega donesi u kuću Gospoda, Boga svojega. Ne kuhaj jareta u mlijeku matere njegove."

²⁷Potom zapovjedi Gospod Mojsiju: "Napiši sebi te zapovijedi, jer na temelju tih zapovijedi sklapam zavjet s tobom i s Izraelom." ²⁸Četrdeset dana i četrdeset noći boravio je Mojsije tamo kod Gospoda. Nije jeo ni kruha, niti je pio vode. I Gospod napisa na ploče zapovijedi zavjeta, deset zapovijedi.

²⁹Kad je Mojsije silazio s gore Sinaja, s obadvije ploče zakona u ruci, i kad je sišao s gore, nije znao, da se je svijetlilo lice njegovo od razgovora s njim. ³⁰Kad Aron i svi sinovi Izraelovi ugledaše Mojsija i vidješe, da se je svijetlilo lice njegovo, pobojaše se pristupiti k njemu.

³¹Ali ih zovnu Mojsije k sebi. I dođoše k njemu Aron i svi glavari zajednice, i Mojsije se porazgovori s njima. ³²I svi ostali sinovi Izraelovi pristupiše. On im tada priopći sve, što mu je bio naložio Gospod na gori Sinaju. ³³Pošto je Mojsije bio prestao s njima govoriti, stavi pokrivalo na lice svoje. ³⁴I kadgod je Mojsije stupio pred Gospoda, da govori s njim, skinuo bi pokrivalo, dok nije opet izašao, i kad bi izašao, priopćio bi sinovima Izraelovim sve, što mu je bilo naloženo. ³⁵Pritom su vidjeli sinovi Izraelovi lice Mojsijevo, kako se svijetlilo. Mojsije bi onda opet stavio pokrivalo na lice svoje, dok opet nije otišao da govori s njim.

Izlazak – 35 glava

¹Nato skupi Mojsije svu zajednicu sinova Izraelovih i reče im: "Ovo je zapovjedio Gospod da činite: ²Šest dana smije se raditi. Ali sedmi dan ima vam biti svet, blagdan, dan odmora u čast Gospodu. Tko bi radio na taj dan, ima se kazniti smrću. ³U subotu ne smijete ložiti ognja ni u jednom od svojih stanova."

⁴Još zapovjedi Mojsije cijeloj zajednici sinova Izraelovih: "Ovo je zapovjedio Gospod: ⁵I Dajte od onoga što posjedujete, prilog za Gospoda. Svaki, koga srce njegovo na to ponuka, neka donese kao prilog za Gospoda zlato, srebro i mjed; ⁶Modri i crveni skerlet, grimiz, fini lan i kostrijet; ⁷Koze ovnujske crveno obojene, kože od jazavca i drvo akacije; ⁸Ulje za svijećnjak i mirise za ulje pomazanja i za mirisavi kad; ⁹Kamenje oniksovo i drago kamenje za okivanje na oplećak i naprsnik.

¹⁰Svi, koji su među vama vješti u umjetnosti, neka dođu i neka sve postave, što je zapovjedio Gospod: ¹¹Svetište, Šator i šatorski pokrov njegov i povrh njega gornji pokrov, njegove kuke, daske, prijevornice, stupove i stopice njihove; ¹²Kovčeg i motke njegove, pomirilište i zavjes unutrašnji; ¹³što, motke njegove i sve sprave njegove i kruh obličja; ¹⁴Svijećnjak za rasvjetu i sprave njegove i svjetionice i ulje za svijećnjak; ¹⁵Žrtvenik kadioni i motke njegove, ulje pomazanja i kad miomirisni, zavjesa od vrata za ulaz u Šator; ¹⁶Žrtvenik za žrtve paljenice i rešetku njegovu od mjedi, motke njegove i sve sprave njegove, umivaonicu i podnožje njezino; ¹⁷Zavjese za dvorište, stupove njegove i stopice njihove, zastor za ulaz u dvorište; ¹⁸Kolje za Šator i kolje za dvorište s uzicama njihovim; ¹⁹Sjajne haljine za službu u Svetištu, sveto ruho za svećenika Arona i haljine sinovima njegovim za službu svećeničku."

²⁰Nato ode sva zajednica sinova Izraelovih od Mojsija. ²¹Tada dođe svaki, koga je na to ponukalo srce njegovo, i svaki, koji se za to

osjećao pobuđen, donese prilog Gospodu za gradnju Šatora sastanka, za svu službu u njemu i za ruho sveto. ²²Dođoše ljudi i žene, svi, koje je srce na to nagnalo, donesoše narukvice, naušnice, prstenje, ogrlice, zlatninu svake vrste. Svaki, koji je bio obećao Gospodu kakav dar u zlatu, ²³I svi, koji su imali modrog i crvenog skerleta, grimiza, finoga lana, kostrijeti, koža ovnujskih crveno obojenih i koža od jazavca, pridonesoše. ²⁴Tko god htjede dati kakav dar u srebru i mjedi, doprinese dar Gospodu, i svaki koji je imao drveta akacije za uporabu kod gradnje, pridonese.

²⁵Sve žene vješte u umjetnosti prele su rukama svojim i donosile što napredoš: modri i crveni skerlet, grimiz i fini lan. ²⁶Druge žene, koje se osjećale potaknute na to svojom umjetničkom vještinom, prele su kostrijet.

²⁷Knezovi donesoše kamenje oniksovo i drugo kamenje drago za ukivanje na oplećak i naprsnik. ²⁸Uz to mirise i ulje za svijećnjak, za ulje pomazanja i za miomirisni kad.

²⁹Svi ljudi i žene, koje ponuka srce njihovo, da što doprinesu za čitavo djelo, što ga je Gospod bio zapovjedio preko Mojsija da se napravi, pridonesoše. Kao dragovoljan dar donesoše to Gospodu sinovi Izraelovi.

³⁰Nato reče Mojsije sinovima Izraelovim: "Evo, Gospod po imenu pozva Bezaleela, sina Urije, unuka Hurova, od plemena Judina, ³¹I napuni ga duha Božjega, umjetničke mudrosti, uvidavnosti, razuma i svake vještine, ³²Da napravi nacрте, da izvede radove u zlatu, srebru i mjedi, ³³Da kleše i ukiva kamen, da urezuje drvo, ukratko, da izrađuje svakovrsne radove. ³⁴Ali i dar, da pouči druge, udijeli mu, njemu i Aholiabu, sinu Ahisamakovu, od plemena Danova.

³⁵Napuni ih duha umjetnoga, da izvedu radove svake vrste, kako ih izrađuje umjetni zanatnik, umjetni tkalac i vezilac po modrom i crvenom

skerletu, po grimizu i finom lanu, pa i obični tkalac, oni, koji izvode radove svake vrste i pronalaze umjetna djela.

Izlazak – 36 glava

¹Tako neka izvedu djelo Bezaleel i Oholiab i svi umjetnosti vični ljudi, kojima je Gospod dao umjetničke mudrosti i uviđavnosti, tako da znadnu izvesti sve za Svetište potrebne radove točno onako, kako je zapovjedio Gospod.

²Nato pozva Mojsije Bezaleela i Aholiaba i sve u umjetnosti vične ljude, kojima je bio Gospod udijelio osjećaj za umjetnost, sve, koje je na to gonilo srce njihovo, da se prihvate djela i da ga izvedu. ³Oni primiše od Mojsija sve priloge, što su ih bili donijeli sinovi Izraelovi, da se izvedu radovi za postavljanje Svetišta. Ovi su mu i dalje donosili svako jutro dragovoljne priloge. ⁴Tada dođoše svi umjetnici, koji su bili zaposleni na radovima za Svetište, svaki od rada, kojim su bili zaposleni, ⁵I rekoše Mojsiju: "Narod donosi puno više nego što treba da se izvede rad, što ga je Gospod zapovjedio da se uradi." ⁶Zato Mojsije dade da se oglasi zapovijed u taboru: "Ni čovjek ni žena neka više ne donose priloga za Svetište." I narod prestade donositi darove. ⁷Jer je bilo svega dosta, da se izvede sve djelo, bilo je i preveć.

⁸Tako napraviše, koji su bili duha umjetnoga između onih, što su radili Šator od deset šatorskih zavjesa, od finoga lana uzvedenoga, od modrog i crvenog skerleta i grimiza, s kerubinima, umjetno vezenim, napravi ih on. ⁹Svaka šatorska zavjesa bila je dvadeset i osam lakata duga i četiri lakta široka. Ista mjera bila je za sve zavjese. ¹⁰I sastavi po pet zavjesa skupa. ¹¹Onda napravi petlje od modrog skerleta na rubu zadnje zavjese jednog sastavljenog komada, isto tako na rubu zadnje zavjese drugog sastavljenog komada. ¹²Pedeset petalja pričvrsti na jednoj zavjesi i pedeset na rubu zavjese, što je pripadao drugom sastavljenom komadu, tako da su petlje stajale jedna prema drugoj. ¹³Uz to napravi pedeset zlatnih kuka i kukama sveza zavjese jedna s

drugom, tako da je tvorilo Svetište jednu cjelinu.

¹⁴Onda napravi zavjese od kostrijeti za pokrov nad Šatorom; jedanaest zavjesa napravi za to. ¹⁵Svaka je zavjesa bila trideset lakata duga i četiri lakta široka. Ista je mjera bila za svih jedanaest zavjesa. ¹⁶Onda sastavi pet zavjesa zasebe u jedan komad i isto tako šest drugih zavjesa za sebe. ¹⁷Na rubu zadnje zavjese jednog sastavljenog komada napravi pedeset petalja i isto tako pedeset petalja na rubu zadnjega zavjesa drugog sastavljenog komada.

¹⁸Uz to napravi pedeset mjedenih kuka, da pokrov za Šator sastave u jednu cjelinu.

¹⁹Potom napravi pokrov za Šator, pokrivač od koža ovnujskih crveno obojenih i povrh njega pokrov od koža jazavčevih.

²⁰Onda napravi od drveta akacije daske za Šator, što stoje uspravo.

²¹Svaka je daska bila deset lakata duga, a lakat i pol široka. ²²Svaka je daska imala po dva klina, što su jedan s drugim bila svezana. Tako napravi sve daske za Šator. ²³I to napravi na daskama za Šator: Dvadeset dasaka za podnevnu stranu, južnu stranu, ²⁴Onda stavi ispod dvadeset dasaka četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod dasku za dva klina njezina. ²⁵Isto tako napravi za drugu stranu Šatora, za sjevernu stranu, dvadeset dasaka, ²⁶i četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod svaku dasku. ²⁷Za zadnju stranu Šatora, zapadnu stranu, napravi šest dasaka. ²⁸Osim toga napravi još dvije daske za uglove Šatora na zadnjoj strani. ²⁹One su bile odozdo dvokrake i isto tako odozgo dvokrake do prvoga koluta. Tako napravi obadvije u dva ugla. ³⁰Bilo je tako osam dasaka sa svojim srebrnim stopicama, u svemu šesnaest stopica, dvije stopice pod svakom daskom.

³¹Onda napravi prijevornice od drveta akacije, pet za daske na jednoj strani Šatora. ³²Pet prijevornica za daske na drugoj strani Šatora i pet prijevornica za daske na zadnjoj strani Šatora prema zapadu.

³³Srednju prijevornicu napravi tako, da je išla sredinom dasaka od jednoga kraja do drugoga. ³⁴Daske okova zlatom, kolute, kroz koje bi se utakle prijevornice, napravi od zlata. I prijevornice okova zlatom.

³⁵Onda napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga; napravi ga s umjetno vezenim kerubinima. ³⁶Potom napravi za njega četiri stupa od drveta akacije i okova ih zlatom. I kuke njihove bile su od zlata, i salije za njih četiri srebrne noge.

³⁷Za ulaz u Šator napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga s umjetnim vezovima, ³⁸I pet stupova njegovih i kuke njihove. Vrhove im i pojase okova zlatom; pet stopica bilo je od mjedi.

Izlazak – 37 glava

¹Bezaleel napravi zatim kovčeg od drveta akacije, dva i pol lakta dug, lakat i pol širok i lakat i pol visok. ²Pozlati ga iznutra i izvana čistim zlatom i provede mu vijenac zlatan unaokolo. ³Uz to onda salije četiri zlatna koluta za četiri noge, dva koluta na jednoj strani i dva koluta na drugog strani. ⁴Tada napravi motke od drveta akacije i pozlati ih. ⁵Utaknu motke a kolute na stranama kovčega, tako da se je mogao kovčeg nositi.

⁶Napravi pomirilište od čistoga zlata, dva i po lakta dugo i lakat i pol široko.

⁷Uz to napravi dva znatna kerubina. Izradi ih kovanim random tako, da su činili jedan komad s obadva kraja pomirilišta. ⁸Jednoga kerubina s jednim krajem, drugoga kerubina s drugim krajem povezana u jedan komad s pomirilištem, tako napravi obadva kerubina na obadva kraja. ⁹Kerubini su držali svoja krila prema gore raširena i tako su ujedno svojim krilima pokrivali pomirilište. Lica njihova bila su okrenuta jedno prema drugomu, tako da su lica kerubina gledala na pomirilište.

¹⁰Onda napravi stol od drveta akacije, dva lakta dug, jedan lakat širok i lakat i pol visok. ¹¹Pozlati ga čistim zlatom i napravi na njemu vijenac zlatan unaokolo. ¹²I provede oko njega unaokolo za dlan širok okvir i na tom okviru vijenac zlatan koji se je isto tako vijao unaokolo. ¹³Salije za njega četiri koluta zlatna i pričvrsti kolute na četiri strane, i to na četiri ugla uz četiri noge njegove. ¹⁴Tik uz okvir bili su koluti za motke, da se je moglo nositi stol. ¹⁵Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih, da se je moglo nositi stol. ¹⁶napravi onda od čistoga zlata posuđe, što je imalo stajati na stolu, zdjele njegove, čaše, testije i vrčeve za prinošenje naljeva.

¹⁷Onda napravi svijećnjak od čistoga zlata. Kovanim radom izradi svijećnjak, nogu njegovu i stablo njegovo. S njim zajedno bile su iz jednoga komada njegove čaše, jabuke i cvjetovi. ¹⁸Šest grana izlazilo je s obje strane, tri grane na svijećnjaku s jedne strane, a tri grane s druge strane. ¹⁹Na svakoj grani bile su tri kao badem čaše s jabukom i cvijetom; tako na šest grana, što su izlazile iz svijećnjaka. ²⁰Na samom stablu svijećnjaka bile su četiri kao badem čaše s jabukama i cvjetovima.

²¹I to uvijek jabuka ispod dvije grane, što su izlazile iz njega. ²²Njihove jabuke i grane bile su s njim iz jednoga komada: sve kovani rad iz jedinoga komada, od čistoga zlata. ²³Onda napravi uz to sedam svjetionica, usekače i tavice njihove od čistoga zlata. ²⁴Od jednoga talenta čistoga zlata napravi ga i sve posuđe njegovo.

²⁵Još napravi žrtvenik kadioni od drveta akacije, jedan lakat dug, jedan lakat širok, četverouglast i dva lakta visok. Rogovi mu bili jedan komad s njim. ²⁶Pozlati ga čistim zlatom, ploču njegovu kao i hridine njegove unaokolo i rogove njegove. Oko njega unaokolo provede vijenac zlatan. ²⁷Onda napravi ispod vijenca na obje strane, naime na dvije suprotne strane, dva koluta zlatna za motke, da se je mogao nositi o njima. ²⁸Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih.

²⁹Onda pripravi sveto ulje pomazanja i čisti, mirisni kad, kako ga pravi pomastar.

Izlazak – 38 glava

¹Nato podiže žrtvenik za žetve paljenice od drveta akacije, pet lakata dug i pet lakata širok, četverouglast i tri lakta visok. ²Stavi mu na četiri ugla rogove. Rogovi su činili s njim jednu cjelina. Okova ga u mjed. ³Tada napravi sve za žrtvenik potrebno posuđe, lonce, lopatice, kotliće, viljuške i kliješta. Sve posuđe napravi od mjedi. ⁴Napravi za žrtvenik i rešetku mrežastu od mjedi ispod opbodnog stepena njegova odozdo sve do pola visine. ⁵Salije četiri koluta na četiri ugla rešetke mjedene za provlačenje motke. ⁶Nato napravi motke od drveta akacije i okova ih u mjed. ⁷Utaknu motke u kolute na stranama žrtvenika, da se je mogao nositi o njima. Napravi ga od dasaka tako, da je bio šupalj.

⁸Tada napravi umivaonicu mjedenu i podnožje njezino mjedeno od ogledala žena poslužiteljica, što su služile na ulazu u Šator sastanka.

⁹Nato postavi dvorište. Na južnoj strani njegovoj bile su zavjese dvorišta od finoga lana uzvedenoga, sto lakata dugi. ¹⁰Uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica od mjedi. Kuke stupova uz karike njihove bile su od srebra. ¹¹Na sjevernoj strani bile su zavjese sto lakata duge, uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i karike njihove bile su od srebra. ¹²Na zapadnoj strani bile su zavjese pedeset lakata duge, uz to deset stupova sa deset stopica njihovih. Kuke stupova i karike njihove bile su od srebra. ¹³Sprijeđa na istočnoj strani bile su zavjese pedeset lakta duge. ¹⁴Zavjese od petnaest lakata bile su na jednoj strani, uz to tri stupa sa tri stopice njihove: ¹⁵Na drugoj strani, s obje strane ulaza u dvorište, bili su isto tako zavjesi od petnaest Jaka us to tri stupa sa tri stopice njihove. ¹⁶Sve zavjese dvorišta unaokolo bile su od finoga lana uzvedenoga. ¹⁷Stopice stupova bile su od mjedi, kuke stupova i karike njihove od

srebra, navlaka njihovih glava također od srebra. Svi stupovi dvorišta imali su karike srebrne. ¹⁸Zavjesa ulaza u dvorište bila je umjetno vezivo od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga, dvadeset lakata dug i pet lakata visok po širini, u skladu s zavjesama dvorišta.

¹⁹Četiri stupa njihova sa četiri stopice svoje bila su od mjedi, kuke njihove od srebra, navlaka njihovih glava i karike njihove isto tako od srebra. ²⁰Sve kolje za Šator i dvorište unaokolo bilo je od mjedi.

²¹Ovo je račun za Prebivalište, naime za Šator sastanka. Poduzeše ga praviti na zapovijed Mojsijevu Leviti pod upravom Itamara, sina svećenika Arona.

²²Bezaleel, sin Urijin, unuk Hurov, od plemena Judina, bio je napravio sve, što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju. ²³I s njim Aholiab, sin Ahisamakov, od plemena Danova, umjetni zanatnik, umjetni tkalac i vezilac po modrom i crvenom skerletu, po grimizu i finom lanu.

²⁴Svega zlata, darovanoga zlata, što ode na razne radove za Svetište, iznosilo je dvadeset i devet talenata i sedam stotina i trideset šekela, po težini Svetišta.

²⁵Srebra, što uđe kod brojenja zajednice, iznosilo je što talenata i tisuću sedam stotina i sedamdeset deset šekela po težini Svetišta.

²⁶Po jedan beka – polovica šekela po težini Svetišta – na glavu svih onih, što uđuše u brojenje, od dvadeset godina i više, šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset ljudi. ²⁷Sto talenata srebra potrošilo se na lijevanje stopica za Svetište i stopica za zavjes; što talenata na sto stopica, na svaku stopicu jedan talenat. ²⁸Od tisuću i sedam stotina i sedamdeset i pet šekela napravi on kuke za stupove, prevuče glave njihove i opremi ih karikama.

²⁹Mjedi darovane bilo je se sedamdeset talenata i dvije tisuće i četiri

stotine šekela. ³⁰Od boga napravi on stopice za vrata u Šator sastanka i mjedeni žrtvenik, rešetku mjedenu njegovu i sve posude žrtvenika. ³¹Stopice u dvorištu unaokolo i stopice na ulazu u dvorište, sve kolje dvorišta unaokolo.

Izlazak – 39 glava

¹Od modrog i crvenog skerleta i grimiza napraviše sjajne haljine za službu u Svetišću. Isto tako napraviše sveto ruho Aronu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju;

²Oplećak napravi od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga. ³Zlato skovaše u tanke pločice i razrezaše ih u niti, da ih umjetnim vezivom uvezu u modri i crveni skerlet, u grimiz i u fini lan. ⁴Napraviše dva plećna komada što su se sklapala. Na obadva kraja bio je skupa privezan. ⁵Tkanica, što je bila na njemu da se njom priveže, bila je izrade na od jednoga komada s njim i jednakim radom, od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza finoga lana uzvedenoga, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

⁶Urediše dva oniksa kamena, tako da su bila ukovana u zlato, a urezaše u njih imena sinova Izraelovih, kako ih umije urezati umjetnost pečatna. ⁷I metnu ih on na plećne komade oplećka kao kamene spomene na sinove Izraelove, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

⁸Naprnsnik napravi kao oplećak umjetnim tkalačkim radom od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

⁹napraviše naprnsnik četverouglast, predvostručen, pedalj dug, pedalj širok, predvostručen. ¹⁰Onda udariše po njemu četiri reda dragoga kamenja: U prvom redu karneol, topaz i smaragd, ¹¹U drugom redu rubin, safir i dijamant, ¹²U trećem redu hijacint, ahat i ametist, ¹³U četvrtom redu krizolit, oniks i jaspis. Pri njihovu ukivanju svi su bili u zlato ukovani. ¹⁴Tih kamenova bilo je dvanaest, toliko je bilo imena

sinova Izraelovih. Bili su urezani kao pečat, svaki kamen imenom jednoga od dvanaest plemena.

¹⁵Pričvrstiše onda na naprsnik kao vrpce pletene lančiče od čisto ga zlata. ¹⁶Napraviše potom dvije kopče zlatne i dvije karike zlatne i pričvrstiše obadvije karike na obadva kraja naprsniku. ¹⁷Obadva lančiča zlatna pričvrstiše na dvije karike na krajevima naprsniku. ¹⁸Draga obadva kraja od oba dva lančiča pričvrstiše na dvije kopče i ove na obadva plećna komada oplećka sprijeda. ¹⁹I napraviše dvije druge karike zlatne i pričvrstiše ih na obadva kraja naprsniku, na unutrašnji rub njegov, što je okrenut prema oplećku. ²⁰Nato napraviše još dvije zlatne karike i pričvrstiše ih na obadva plećna komada oplećka ozdo na prednjoj strani njegovoj, tamo, gdje se pripinje, povrh tkanice oplećka. ²¹Vrpcom od skerleta modroga privezaše naprsnik njegovim karikama za karike oplećka, tako da je stajao naprsnik nad tkanicom oplećka i nije se mogao pomicati od oplećka, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²²Napraviše plašt za oplećak, tkan, sav od skerleta modroga. ²³Prorez za vrat na plaštu bio je u sredini i bio je sličan prorezu na oklopu. Oko proreza za vrat bio je rub, da se ne razdre. ²⁴Ozdo na rubu plašta staviše granatne jabuke od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga. ²⁵Od čistoga zlata napraviše zvončiče i metnuše zvončiče među granatne jabuke unaokolo na rub plašta, ²⁶Tako da je oko ruba plašta sve jedan zvončić dolazio za jednom granatnom jabukom, za vršenje svete službe, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²⁷Košulje Aronu i sinovima njegovim napraviše od finoga lana tkalačkim radom. ²⁸Kapu od finoga lana, visoke kape od finoga lana i oko boka haljine platnene od finoga lana uzvedenoga. ²⁹I pojas od finoga lana uzvedenoga, modrog i crvenog skerleta i grimiza, umjetno vezena, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³⁰Napraviše čeonu pločicu, krunu svetu, ad čistoga zlata, i napisaše na njoj, kako se urezuje pismo su pečat: "Gospodu posvećeno."

³¹Pričvrstiše na nju vrpcu od modroga skerleta, da se veže gore za kapu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³²Tako se svrši sav rad za Prebivalište Šatora sastanka. Sinovi Izraelovi izvedoše to posve onako, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³³I donesoše Mojsiju Prebivalište, Šator i sve posuđe njegovo; kuke, daske, prijevornice, stupove i stopice njegove; ³⁴I pokrov od koza ovnujskih crveno obojenih, gornji pokrov od kože jazavčeve i zavjes unutrašnji; ³⁵Kovčeg zakona i motke njegove i pomirilište; ³⁶Stol sa svim posuđem njegovim i kruhove obličja; ³⁷Svijećnjak od čistoga zlata i svjetionice njegove, što su bile u jedan red poredane, i sve posuđe njegovo i ulje za rasvjetu; ³⁸I žrtvenik zlatni i ulje pomazanja, kad miomirisna i zavjesa za ulaz u Šator; ³⁹Žrtvenik mjedeni s mjedenom rešetkom njegovom, motke njegove i sve posuđe njegovo, umivaonicu i podnožje njezino; ⁴⁰Zavjese dvorišta sa stupovima i stopicama njegovim, zavjesa za ulaz u dvorište s uzima njegovim i koljem njegovim i sve posuđe za službu u Prebivalištu šatora sastanka; ⁴¹I sjajne haljine za službu u Svetištu, sveto ruho za svećenika Arona i haljine sinova njegovih za službu svećeničku.

⁴²Posve onako, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju, izvedoše sav rad sinovi Izraelovi. ⁴³Kad Mojsije razgleda čitavo djelo, vidje, da ga izvedoše posve onako, kao što je bio zapovjedio Gospod. I Mojsije dade im blagoslov.

Izlazak – 40 glava

¹Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Na prvi dan prvoga mjeseca postavi Prebivalište šatora sastanka. ³Metni unutra kovčeg zakona i objesi zavjesu pred kovčeg. ⁴Unesi unutra i stol i položi na njega kruhove

obličja. Svijećnjak stavi unutra i postavi svjetionice njegove. ⁵Zlatni žrtvenik kadioni namjesti pred kovčeg zakona i objesi zavjese na ulazu u Prebivalište šatora. ⁶Podigni žrtvenik za žrtve paljenice pred ulazom u Prebivalište šatora sastanka, ⁷I metni umivaonicu između Šatora sastanka i žrtvenika i nalij u nju vode. ⁸Napravi onda dvorište unaokolo i metni zavjes na ulazu u dvorište.

⁹Uzmi tada ulje pomazanja, pomaži Prebivalište šatora i sve, što se nalazi u njemu, i posveti ga i sve posude njegovo, da bude sveto.

¹⁰Pomaži i žrtvenik za žrtve paljenice i sve posude njegovo i posveti tako žrtvenik, da žrtvenik bude presvet. ¹¹I umivaonicu i podnožje njezino pomaži i posveti.

¹²Onda privedi Arona i sinove njegove k ulazu u Šator sastanka i operi ih vodom.

¹³Obuci Arona u svete haljine, pomaži ga i posveti ga, da mi služi kao svećenik.

¹⁴Sinove njegove onda privedi i obuci im košulje. ¹⁵I pomaži ih, kao što si im pomazao oca, da mi služe kao svećenici. Ovo pomazanje ima im podijeliti čast svećeničku za sva vremena kroz sve naraštaje."

¹⁶Mojsije učini točno tako, kako mu je bio zapovjedio Gospod. ¹⁷U prvom mjesecu druge godine, na prvi dan mjeseca, bilo je Prebivalište šatora postavljeno.

¹⁸Mojsije postavi Prebivalište šatora ovako: namjesti mu stopice i postavi na njih daske njihove, utaknu prijevornice njihove i uzdignu stupove njihove. ¹⁹Onda razape pokrov za Šator nad Prebivalištem i stavi povrh njega gornji pokrov Šatora, kao što je bio zpozvedio Gospod Mojsiju.

²⁰Nato uze zakon i metnu ga u kovčeg, utaknu motke na kovčeg i stavi

pomirilište gore na kovčeg. ²¹Unese kovčeg u Prebivalište, objesi zavjesu unutrašnju i zakloni tako kovčeg zakona, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²²Tada postavi stol u Šator sastanka na sjevernu stranu Prebivališta izvan zavjese. ²³Na njega poreda kruhove obličja pred Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²⁴Stavi svijećnjak u Šator sastanka naprema stolu na južnu stranu Prebivališta. ²⁵I postavi svjetionice pred Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²⁶Nato postavi žrtvenik zlatni u Šator sastanka pred zavjes. ²⁷I na njemu spali kad miomirisni, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²⁸Onda objesi zavjes za vrata Prebivališta. ²⁹Žrtvenik za žrtve paljenice postavi pred ulaz u Prebivalište Šatora sastanka i prinese na njemu žrtvu paljenicu i prinos, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³⁰Umivaonicu postavi između Šatora sastanka i žrtvenika i nali u nju vode za pranje. ³¹Prali su iz nje sebi ruke i noge Mojsije i Aron i sinovi njegovi. ³²Kadgod bi ulazili u Šator sastanka ili pristupali k žrtveniku, prali bi se, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³³I napravi dvorište oko Prebivališta i oko žrtvenika i objesi zavjes na ulaz u dvorište. Tako dovrši Mojsije djelo.

³⁴Tada oblak pokri Šator sastanka, i slava Gospodnja napuni Prebivalište. ³⁵Mojsije nije mogao unići u Šator sastanka; jer se je bio na njega spustio oblak, i slava je Gospodnja napunjala Prebivalište.

³⁶Kadgod se je za cijeloga putovanja njihova oblak podigao od Prebivališta, zaputili bi sinovi Izraelovi. ³⁷A kad se nije oblak podigao, oni ne bi zaputili sve do dana, kad bi se opet podigao, ³⁸Oblak je naime

bio danju na Prebivalištu; ali noću bio je napunjen ognjenom svjetlošću pred očima svega Izraela na cijelom njegovu putovanju.

Levitski zakonik

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#)

Levitski zakonik – 1 glava

¹Gospod pozva Mojsija i zapovjedi mu iz Šatora sastanka: ²"Govori sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ako hoćete Gospodu prinijeti žrtvu od stoke, onda prinesite žrtvu od goveda ili ovaca. ³Tko hoće prinijeti žrtvu paljenicu od goveda, mora žrtvovati mušku, bez pogriješke životinju; neka je donese pred ulaz u Šator sastanka, da se dopane Gospodu. ⁴Neka položi ruku na glavu žrtvi paljenici; tako će mu se milostivo primiti i pomirenje mu pribaviti. ⁵Onda neka zakolje junca pred Gospodom. Sinovi Aronovi, svećenici, neka prinesu krv i neka krvlju poškrope unaokolo žrtvenik, koji stoji na ulazu u Šator sastanka.

⁶Neka odere žrtvu paljenicu i neka je rasiječe na dijelove svoje. ⁷Sinovi svećenika Arona neka nalože oganj na žrtveniku i neka metnu drva na oganj. ⁸Onda neka sinovi Aronovi, svećenici, polože komade zajedno s glavom i salom na drva, što su naslagana na ognju na žrtveniku. ⁹Drob i noge neka opere u vodi; onda neka svećenik spali sve zajedno na žrtveniku kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu.

¹⁰Ako netko prinese kao žrtvu paljenicu sitnu stoku, ovce ili koze, neka žrtvuje mušku, bez pogriješke životinju. ¹¹Neka je zakolje pred Gospodom na sjevernoj strani žrtvenika; a sinovi Aronovi, svećenici, neka poškrope krvlju žrtvenik unaokolo. ¹²Neka je rasiječe na dijelove njezine, i svećenik neka ih položi zajedno s glavom i salom na drva, što su naslagana na ognju i na žrtveniku. ¹³A drob i noge neka opere. Nato

neka svećenik sve zajedno prinese i spali na žrtveniku kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu.

¹⁴Ako netko prinese Gospodu kao žrtvu paljenicu ptice, neka žrtvuje grlice ili golube. ¹⁵Svećenik neka životinju donese na žrtvenik, neka joj zaokrene vratom i spali je na žrtveniku; a krv neka istisne žrtveniku sa strane. ¹⁶Neka joj izvadi volju s njezinom sadržinom i baci je pokraj žrtvenika prema istoku na pepeljnjak. ¹⁷Potom neka životinji razdre krila, a da ih ne otrgne. Onda svećenik neka je spali na žrtveniku na drvima, što su naslagana na ognju, kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu."

Levitski zakonik – 2 glava

¹Ako netko hoće da prinese Gospodu kao žrtvu prinos, neka bude dar njegov bijelo brašno, što ga mora politi uljem i kadom okaditi. ²Neka ga donese sinovima Aronovim, svećenicima. Svećenik neka uzme punu šaku toga uljem zamiješenog brašna i sav kad i neka spali taj mirisni dio na žrtveniku kao ognjenu žrtvu na ugodni miris Gospodu. ³Što preostane od prinosa, to neka pripadne Aronu i sinovima njegovim kao presveto od ognjenih žrtava Gospodnjih.

⁴Ako hoćeš da žrtvuješ kao prinos nešto u peći pečeno, onda zgotovi od bijeloga brašna pogače nekvasne, što su zamiješene uljem, ili nekvasne mlince, što su namazani uljem.

⁵Ako ti je prinos nešto pečeno u tavi, neka je pripravljeno od nekvasnoga bijelog brašna, uljem zamiješenoga. ⁶Razlomi ga na komade i polij ih uljem. Tako je to prinos.

⁷Ako li ti je prinos priređen u kotliću, neka je zgotovljen od bijelog brašna s uljem. ⁸Onda prinesi prinos, što je tako priređen, Gospodu, a predaj ga svećeniku, da ga odnese na žrtvenik! ⁹Svećenik neka uzme od prinosa mirisni dio njegov i neka ga spali na žrtveniku kao ognjenu

žrtvu na ugodni miris Gospodu! ¹⁰Što preostane od prinosa, neka pripadne Aronu i sinovima njegovim kao presveto od ognjenih žrtava Gospodnjih.

¹¹Ni jedan prinos, što ga prinosite Gospodu, ne smije biti pripravljen s kvascem, jer ne smijete kvasac ili med prinijeti Gospodu kao ognjenu žrtvu.

¹²Kao žrtvu od prvina možete ih prinijeti Gospodu, ali na žrtvenik ne smiju doći na ugodni miris.

¹³Sve prinose svoje moraš osoliti. Nikada ne smije sol zavjeta s Bogom tvojim uzmanjkati kod prinosa tvojega. Kod svih prinosa svojih moraš prinijeti sol.

¹⁴Ako hoćeš prinijeti Gospodu prvinu plodova, onda moraš popržene na ognju klasove od prvoga ploda u vrtovima prinijeti kao prinos od prvina. ¹⁵Polij ulje na njih i okadi ih. Tako je to prinos. ¹⁶Svećenik neka spali kao ognjenu žrtvu Gospodu njegov mirisni dio: jedan dio od prvoga ploda i od ulja i sav kad."

Levitski zakonik – 3 glava

¹"Hoće li netko da prinese kao žrtvu mirotvornu goveda, neka žrtvuje mušku ili žensku, bez pogrješke životinju. ²Neka položi ruku na glavu žrtvene životinje i neka ja zakolje pred ulazom u Šator sastanka. Sinovi Aronovi, svećenici, neka izliju krv na žrtvenik unaokolo. ³Onda neka od žrtve mirotvorne prinese kao ognjenu žrtvu Gospodu salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu; ⁴Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu, što je na jetrima: neka to izvadi s bubrezima. ⁵Sinovi Aronovi imaju to spaliti na žrtveniku nad žrtvom paljenicom, što leži na drvima na ognju, kao ognjenu žrtvu na ugodni miris Gospodu,

⁶Hoće li netko da prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu sitnu stoku, to

neka žrtvuje mušku ili žensku, bez pogriješke životinju. ⁷Ako prinese ovcu kao žrtvu, neka je dovede pred Gospoda. ⁸Neka položi ruku svoju na glavu žrtvi i neka je zakolje pred Šatorom sastanka. Sinovi Aronovi neka izliju krv na žrtvenik unaokolo. ⁹Onda neka od žrtve mirotvorne prinese kao ognjenu žrtvu Gospodu dijelove sala: sav tusti rep, – tik do trtice neka ga odreže, – salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu; ¹⁰Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; neka to izvadi s bubrezima. ¹¹Svećenik neka to spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu prinosnu Gospodu.

¹²Ako li je prinos njegov koza, neka je donese pred Gospoda: ¹³Neka joj položi ruku svoju na glavu i neka je zakolje pred Šatorom sastanka. Sinovi Aronovi neka izliju krv na žrtvenik unaokolo.

¹⁴Potom neka od nje prinese kao ognjenu žrtvu prinosnu Gospodu salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu; ¹⁵Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; neka to izvadi s bubrezima. ¹⁶Svećenik neka to spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu na ugodni miris i sve salo pripada Gospodu. ¹⁷Ova zapovijed ima vječnu valjanost za sva plemena vaša u svim prebivalištima vašim: nipošto ne smijete blagovati sala i krvi."

Levitski zakonik – 4 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ako se netko nehotice ogriješi o kojugod zapovijed Gospodnju i nešto učini, to je zabranjeno, onda valjaju ovi propisi: ³Ako svećenik pomazani učini grijeh, po kojemu krivnja pada i na narod, to on ima žrtvovati Gospodu za grijeh, što ga je učinio, junca bez pogriješke kao žrtvu za grijeh. ⁴Neka on dovede junca na ulaz u Šator sastanka pred Gospoda, neka položi ruku svoju Juncu na glavu i zakolje junca pred Gospodom. ⁵Onda neka uzme svećenik pomazani nešto od krvi junčeve i unese je u Šator sastanka. ⁶Svećenik neka umoči prst svoj u krv i neka nešto od krvi sedam puta poškropi pred

Gospoda prema zavjesi Svetišta. ⁷Onda neka svećenik namaže nešto od krvi na robove žrtveniku s mirisnim kadom, što stoji pred Gospodom u Šatoru sastanka. Svu ostalu krv junčevu neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice, što stoji na ulazu u Šator sastanka. ⁸Sve salo junca, što ga žrtvuje za grijeh, neka izvadi iz njega, salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu; ⁹Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; s bubrežima neka to izvadi; ¹⁰Onako kako se vadi iz govečeta za žrtvu mirotvornu. Onda, neka to spali svećenik na žrtveniku za žrtve paljenice. ¹¹Ali kožu junčevu i sve meso njegovo s glavom i nogama, drob njegov i crijevni sadržaj njegov, ¹²Dakle svega junca neka iznese van pred tabor na koje čisto mjesto, tamo, gdje se istresa pepeo. Tada neka ga spali na hrpi drva; na mjestu, gdje se istresa pepeo, neka se spali.

¹³Ako li bi sva zajednica sinova Izraelovih nehotice sagriješila, a da ne bi bila tomu svjesna, pa bi prestupila kojugod zabranu Gospodnju i tako upala u krivnju; ¹⁴Onda zajednica, kad se dozna za grijeh, što ga je učinila, ima prinijeti junca kao žrtvu za grijeh i dovesti ga pred Šator sastanka. ¹⁵Starješine zajednice imaju pred Gospodom položiti juncu na glavu ruke svoje, i jedan neka zakolje junca pred Gospodom. ¹⁶Potom neka svećenik posvećeni unese nešto od krvi junčeve u Šator sastanka. ¹⁷Svećenik neka umoči prst svoj u krv i neka nešto od krvi sedam puta poškropi pred Gospoda, prema zavjesi. ¹⁸Onda neka svećenik namaže nešto od krvi na robove žrtveniku, što stoji pred Gospodom u Šatoru sastanka. Svu ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice, što stoji na ulazu u Šator sastanka. ¹⁹Tada neka sve salo izvadi iz njega i spali na žrtveniku. ²⁰Neka tada čini s juncem onako, kako je činio s juncem kod žrtve za grijeh – ako ima činiti s njim. Kad im svećenik tako pribavi pomirenje, bit će im oprošteno. ²¹Ali junca neka iznese van pred tabor i neka ga spali onako, kako je spalio tek spomenutog junca. To je žrtva za grijeh zajednice.

²²Sagriješi li poglavar, što nehotice prestupi kojugod zabranu Gospoda,

Boga svojega, i tako padne u krivnju, ²³Onda neka donese, kad dozna za prijestup, što ga je skrivio, kao prinos jarca, bez pogrješke. ²⁴Neka položi ruku svoju jarcu na glavu i neka ga zakolje ondje, gdje se pred Gospodom kolju životinje za žrtve paljenice. Tako je to žrtva za grijeh. ²⁵Svećenik neka uzme prstom svojim nešto od krvi žrtve za grijeh i neka pomaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice, a ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice. ²⁶Sve salo neka spali na žrtveniku kao salo žrtve mirotvorne. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje za prijestup njegov, bit će mu oprošteno.

²⁷Ako li netko iz običnog naroda sagriješi nehotice, što prestupi kojugod zabranu Gospodnju, i tako skrivi, ²⁸Onda neka donese, čim dozna za prijestup, što ga je skrivio, i kao prinos kozu bez pogrješke za učinjenu pogrješku. ²⁹Neka položi ruku svoju na glavu žrtvi za grijeh i neka zakolje žrtvu za grijeh na mjestu određenom za žrtvu paljenicu. ³⁰Svećenik neka uzme prstom nešto od krvi i neka pomaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice i neka izlije ostalu krv na podnožje žrtveniku. ³¹Sve salo neka izvadi, kao što se vadi salo kod žrtve mirotvorne; onda neka to svećenik spali na žrtveniku na ugodni miris Gospodu. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje, bit će mu oprošteno.

³²Ako hoće kao prinos da prinese ovcu kao žrtvu za grijeh, neka žrtvuje žensku, bez pogrješke životinju. ³³Neka položi ruku na glavu žrtvi za grijeh i neka je zakolje kao žrtvu za grijeh ondje, gdje se kolje žrtva paljenica. ³⁴Svećenik neka uzme prstom nešto od krvi žrtve za grijeh i neka namaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice. Ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku. ³⁵Sve salo neka izvadi, kao što se vadi salo ovce kod žrtve mirotvorne. Svećenik neka to onda spali na žrtveniku nad ognjenim žrtvama Gospodnjim. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje za učinjeni prijestup, bit će mu oprošteno."

Levitski zakonik – 5 glava

¹Ako netko sagriješi time, da čuje poziv na svjedočenje i mogao bi da bude svjedok, jer je sam vidio ili je inače saznao, pa ipak ne prijavi, krivnju nosi na sebi.

²Ili ako se netko dotakne nečega nečista, strvine od nečiste zvijeri ili strvine od nečiste kućne životinje, ili strvine od nečiste životinje, što gmiže, a da tomu nije svijestan, nečist je i kriv je. ³Ili ako se dotakne nečistoće čovječje, bilo kakvogod nečistoća, kojom se može onečistiti, a da tomu nije svijestan, kriv je, kad to sazna.

⁴Ili ako se netko zaklinje nepromišljeno, da će učiniti dobro ili zlo, pa bilo kojagod stvar, za koju se zaklinje nepromišljeno, a da tomu nije svijestan, kad to sazna, kriv je za svaku od tih riječi.

⁵Ako bude dakle kriv za koju od tih stvari, neka prizna, u čemu je pogriješio. ⁶I neka tada dovede Gospodu prinosnicu za prijestup, što ga je učinio, žensko od sitne stoke, ovcu ili kozu, kao žrtvu za grijeh. Svećenik neka mu tim pribavi pomirenje za prijestup njegov.

⁷Ako li ne bi bio u stanju prinijeti jedan komad od sitne stoke, neka prinese Gospodu za prijestup svoj dvije grlice ili dva golubića, jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu. ⁸Neka donese to svećeniku, a on neka najprije žrtvuje ono, što je određeno za grijeh. Neka mu zakrene glavom kod šije tako, da je posve ne otrgne. ⁹Neka onda poškropi krvlju od žrtve za grijeh stranu žrtvenika, a ostala krv neka se iscijedi na podnožju žrtvenika. To je žrtva za grijeh. ¹⁰Drugo neka onako, kako se pristoji, prinese kao žrtvu paljenicu. Kad mu tako svećenik pribavi pomirenje za prijestup, što ga je počinio, bit će mu oprošteno.

¹¹Ako li ne bi bio u stanju prinijeti dvije grlice ili dva golubića, neka prinese svoj prinos za prijestup svoj desetinu efe bijeloga brašna kao

žrtvu za grijeh. Neka na nju ne izlijeva ulja i ne meće kada, jer to je žrtva za grijeh. ¹²Neka to donese svećeniku, a svećenik neka uzme od toga punu šaku kao mirisni dio njezin i neka spali na žrtveniku nad ognjenim žrtvama Gospodnjim. Tako je to žrtva za grijeh. ¹³Kad mu je tako svećenik pribavio pomirenje za prijestup, što ga je u čemugod od ovoga učinio, bit će mu oprošteno. To ima da pripadne svećeniku kao prinos."

¹⁴Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁵"Ako netko pronevjeri nešto i nepromišljeno se ogriješi o stvari, što su posvećene Gospodu, neka prinese Gospodu žrtvu za grijeh od sitne stoke ovna bez pogriješke, koji po procjeni tvojoj vrijedi najmanje dva šekela srebra po težini Svetišta. ¹⁶Iznos, za koji je ošteti Svetište, ima nadoknaditi i još peti dio iznosa priložiti i predati svećeniku. Kad mu je svećenik prinesenim ovnom na žrtvu za prijestup pribavio pomirenje, bit će mu oprošteno.

¹⁷Ako se netko ogriješi i učini što zabranjuju zapovijedi Gospodnje, a da tomu nije svijestan, kriv je i nosi na sebi zlodjela. ¹⁸I neka donese svećeniku od sitne stoke ovna bez pogriješke po procjeni tvojoj kao žrtvu za prijestup. Kad mu onda svećenik zbog prijestupa, što ga je počinio, a da nije znao, pribavi pomirenje, bit će mu oprošteno. ¹⁹To je žrtva za prijestup; on se je ogriješio o Gospoda."

Levitski zakonik – 6 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Ako se netko ogriješi i pronevjeri Gospodu nešto time, da utaji bližnjemu svojemu nešto povjereno ili izručeno ili ukradeno, ili prevari bližnjega svojega; ³Ili nađe izgubljeno, pa utaji, ili se krivo zakune za kojugod stvar, kojom se može čovjek ogriješiti; ⁴Ako se tako ogriješi i skrivi, neka vrati ukradeno, što je prisvojio sebi, ili povjereno, što je njemu dano, ili izgubljeno, što je našao; ⁵Ili sve ono, za što se je krivo zakleo, i to neka vrati u cijeloj vrijednosti svojoj i još neka pridoda peti dio iznosa; neka to vrati vlasniku onaj dan, kad prinosi žrtvu za svoj prijestup.

⁶On će prinesti Gospodu žrtvu za prijestup neka donese svećeniku od sitne stoke ovna bez pogrješke po procjeni tvojoj. ⁷Kad mu onda svećenik pribavi pomirenje pred Gospodom, bit će mu oprošten svaki čin, kojime jedan može ogriješiti."

⁸Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ⁹"Daj Aronu i sinovima njegovim ovaj napatuk: Ovo su odredbe za žrtvu paljenicu: ova, žrtva paljenica, ima ostati na žrtveniku, gdje je bila zapaljena, cijelu noć sve do jutra; i oganj na žrtveniku ima tako gorjeti jednako. ¹⁰Svećenik neka obuče svoju haljinu lanenu i gaće lanene neka obuče i neka odstrani pepeo, u koji je promijenio oganj žrtvu paljenicu, i neka ga istrese pokraj žrtvenika. ¹¹Onda neka svuče haljine svoje, neka obuče druge haljine i neka iznese pepeo van pred tabor na koje čisto mjesto. ¹²Oganj na žrtveniku ima gorjeti jednako i nikad da se ne utrne. Svako jutro neka svećenik naloži drva na oganj, neka metne na njega žrtvu paljenicu i neka spali na njemu komade sala od žrtava mirotvornih. ¹³Oganj neka gori jednako na žrtveniku; nikada se ne smije utrnuti.

¹⁴Za prinos vrijede ove odredbe: sinovi Aronovi imaju ga donijeti pred Gospoda na žrtvenik. ¹⁵Onda neka jedan uzme punu šaku bijeloga brašna i ulja od prinosa, uz to sav kad na prinosu, i neka to spali na žrtveniku na ugodni miris, kao mirisni dio Gospodu. ¹⁶Što onda još preostane od njega, imaju pojesti Aron i sinovi njegovi. Nekvasno ima se to blagovati na svetom mjestu; u dvorištu Šatora sastanka imaju to pojesti. ¹⁷Ne smije se peći s kvascem. Kao dio njihov to im ja odredih od žrtava mojih ognjenih. Presveto je to kao žrtva za grijeh i žrtva za prijestup. ¹⁸Svi muški potomci Aronovi smiju to jesti. Ovaj zakon ima vječnu valjanost u svima naraštajima vašim; i svaki koji ih se dotakne, posvetit će se."

¹⁹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁰"Prinos, što ga Aron i sinovi njegovi imaju žrtvovati Gospodu na dan, kada se jedan pomaže, neka se sastoji u jednoj desetini efe bijeloga brašna kao redovitom prinosu,

jedna polovica od toga ujutro, druga uvečer. ²¹Na tavi ima se pripraviti s uljem, i prinijeti ga umiješenoga. Imaš ga pečenoga u komadima prinijeti kao prinos na ugodni miris Gospodu. ²²Svećenik, koji bude pomazan za nasljednika Aronova između sinova njegovih, ima ga priređivati Gospodu po odredbi, što vrijedi vječno. Sav ima se spaliti! ²³Jer svaki prinos svećenikov ima se sav spaliti: ne smije se od njega ništa pojesti."

²⁴Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁵"Kaži Aronu i sinovima njegovim ovaj naputak: Ove odredbe vrijede kod žrtve za grijeh: na mjestu, gdje se kolje žrtva paljenica, ima se klati žrtva za grijeh pred Gospodom – to je presveto! ²⁶Samo svećenik, koji prinosi žrtvu za grijeh, smije nju jesti; na svetom mjestu, u dvorištu Šatora sastanka, ima se jesti.

²⁷Svaki, koji se dotakne mesa njezina, postaje svet, i ako mu nešto od krvi poštrapa haljinu, moraš na svetom mjestu oprati onaj dio, što je poštrapan. ²⁸Posuda zemljana, u kojoj je bila kuhana, mora se razbiti. Ako je kuhana u posudi mjedenoj, onda se mora istrti i vodom isprati.

²⁹Samo muški pripadnici svećenstva smiju od toga jesti – to je presveto! ³⁰Ali nijedna žrtva za grijeh, od koje se jedan dio krvi unese u Šator sastanka, da u Svetištu služi za pomirenje, ne smije se jesti, nego se mora spaliti u ognju.

Levitski zakonik – 7 glava

¹Ovo je propis zakona za žrtvu radi prijestupa: Presveta je! ²Na mjestu, gdje se kolje žrtva paljenica, ima se klati i žrtva za prijestup, a krvlju njezinom mora se poškropiti žrtvenik unaokolo.

³Sve salo njezino ima se prinijeti: tusti rep sa salom, što pokriva drob,

⁴Obadva bubrega sa salom njihovim, što je na slabinama, i mrežica na jetrima. Ima se izvaditi s bubrezima! ⁵Svećenik neka to onda spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu Gospodu. Tako je to žrtva za prijestup.

⁶Svi muški članovi svećenstva smiju od toga jesti. Na svetom mjestu mora se pojesti – presveto je!

⁷Što valja o žrtvi za grijeh, valja i o žrtvi za prijestup; za obje valja ista odredba: ima da pripadne svećeniku, koji je njom pribavio pomirenje.

⁸Svećeniku, koji za nekoga prinosi žrtvu paljenicu, ima pripasti koža životinje od žrtve paljenice, koju je prinio. ⁹Onda svaki prinos, što je pečen u peći, i sve, što se priredi u kotliću ili na tavi, ima pripasti svećeniku, koji to prinosi. ¹⁰Ali svaki prinos, što se priredi s uljem ili je suh, ima pripasti svima sinovima Aronovim, jednomu kao drugomu.

¹¹Ove odredbe vrijede za žrtvu mirotvornu, što se prinosi Gospodu.

¹²Ako je netko prinosi u zahvalu, onda ima sa žrtvom zahvalnom prinijeti još kolače nekvasne s uljem zamiješene i mlince nekvasne uljem namazane i bijelo brašno zamiješeno s uljem i priređeno za kolače.

¹³S kolačima od tijesta kvasnoga neka prinese prinos svoj zajedno sa žrtvenom životinjom, u kojoj sastoji zahvalna mirotvorna žrtva njegova,

¹⁴Po jedan od njih ima kod svakoga prinosa prinijeti kao podizanje Gospodu. Ima to da pripadne svećeniku, koji poškropi krvlju od žrtve mirotvorne.

¹⁵Meso zahvalne mirotvorne žrtve mora se pojesti na dan, kad se prinosi; ne smije se ništa od toga ostaviti do idućeg jutra. ¹⁶Ako li se prinosi žrtva radi zavjeta ili od slobodne volje, onda se ima doduše pojesti meso na dan, kad se prinosi žrtva. Ipak se smije, što je od toga preostalo, još sutradan jesti. ¹⁷Ali što treći dan preostane od žrtvenog mesa, mora se spaliti. ¹⁸Jer ako bi se još treći dan jelo od mesa žrtve mirotvorne, ne bi to bilo pravo. Onomu, koji ju je prinio, ne bi se ubrojila, nego bi se smatrala pokvarenom, i svaki, koji bi jeo od toga, nosio bi na sebi krivnju! ¹⁹I takvo meso, što se je dotaklo bilo čega nečistoga, ne smije se jesti, nego se mora spaliti! Drugo žrtveno meso smije jesti tko je god čist. ²⁰Tko uživa meso od žrtve mirotvorne Gospodnje, a nečist je, taj se ima istrijebiti iz naroda svojega! ²¹Tko se

je dotaknuo bilo čega nečistoga, ili nečistoga čovjeka ili nečiste životinje ili kojega mu drago gada nečistoga, pa ipak uživa meso žrtve mirotvorne, što je bila prinesena Gospodu, taj se ima istrijebiti iz naroda svojega!"

²²Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²³"Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Ne jedite nikakva sala od goveda, ovaca i koza. ²⁴Salo od životinja, što crknu, ili ih zvijer razdre, smije se doduše upotrijebiti u koju mu drago svrhu, ali ga ne smijete jesti. ²⁵Jer svaki, koji jede salo od životinja, što se može prinijeti Gospodu kao ognjena žrtva, taj se ima, ako to uživa, istrijebiti iz naroda svojega. ²⁶Isto tako ni u jednom prebivalištu svojem ne smijete uživati krvi niti od ptica niti od četveronožnih životinja. ²⁷Tko uživa bilo koju krv, ima se istrijebiti iz naroda svojega!"

²⁸Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁹"Kaži sinovima Izraelovim ovaj naputak: Tko prinosi Gospodu žrtvu mirotvornu, taj ima prinijeti Gospodu dužni dio od mirotvorne žrtve svoje. ³⁰On sam ima prinijeti komade, što pripadaju Gospodu kao ognjena žrtva; neka prinese salo uz grudi; grudi, da se primiču i odmiču kao žrtva primicanja i odmicanja pred Gospodom. ³¹Ali salo neka svećenik spali na žrtveniku, a grudi imaju pripasti Aronu i sinovima njegovim. ³²I desno stegno imate dati svećeniku kao žrtvu podizanja od mirotvornih žrtava svojih.

³³Onomu između sinova Aronovih, koji prinosi krv i salo žrtve mirotvorne, ima kao dio pripasti desno stegno. ³⁴Jer grudi primicanja i odmicanja i stegno podizanja uzimam od sinova Izraelovih kao svoj dio na mirotvornim žrtvama njihovim i dajem ih svećeniku Aronu i sinovima njegovim kao vječno dužnu pristojbu od strane sinova Izraelovih. ³⁵To je dio Aronov i sinova njegovih na ognjenim žrtvama Gospodnjim od dana, kad ih pripusti k sebi, da bi služili Gospodu kao svećenici. ³⁶To predade Gospod njima na dan, kad ih pomaza, kao dar od strane sinova Izraelovih. To je vječita, kroz sve naraštaje obvezna pristojba."

³⁷To su odredbe za žrtvu paljenicu, prinos, žrtvu za grijeh i žrtvu za prijestup, žrtvu posvećenja i žrtvu mirotvornu, ³⁸Što ih je Gospod zapovjedio Mojsiju na gori Sinaju, kad zapovjedi sinovima Izraelovima da u pustinji Sinajskoj prinosе žrtvene prinosе svoje Gospodu.

Levitski zakonik – 8 glava

¹Potom zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Uzmi Arona i s njim sinove njegove, uz to sveto ruho i ulje pomazanja, junca za žrtvu radi grijeha obadva ovca i košaricu s nekvasnim kruhovima. ³Tada skupi svu zajednicu na ulazu u Šator sastanka." ⁴Mojsije učini, kao što mu je bio zapovjedio Gospod, i zajednica se skupi na ulazu u Šator sastanka.

⁵Onda Mojsije reče zajednici: "Ovo je sve zapovjedio Gospod da se učini." ⁶I dovede Mojsije Arona i sinove njegove i opra ih vodom. ⁷Nato mu obuče košulju, opasa ga pojasom, ogrnu ga plaštem, metnu mu povrh njega oplećak, steže mu tkanicu oplećka i tako ga pričvrsti na njemu. ⁸Tada pričvrsti na istom naprsnik i stavi u naprsnik Urim i Tumim. ⁹Nato mu metnu kapu na glavu i pričvrsti na kapu sprijeda čeonu pločicu zlatnu, krunu svetu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju. ¹⁰Tada uze Mojsije ulje pomazanja, pomaza Prebivalište sveto i sve u njemu i posveti ga tako, ¹¹I poškropi njim sedam puta žrtvenik i pomaza žrtvenik i sve posude njegovo i umivaonicu i podnožje njezino, da ih tim sveti. ¹²Onda izli Mojsije Aronu nešto od ulja pomazanja na glavu i pomaza ga, da ga tim posveti.

¹³Nato dovede Mojsije sinove Aronove, obuče im košulje, opasa ih pojasom i metnu na visoke kape na glave, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

¹⁴Tada dovede junca za žrtvu radi grijeha, i Aron i sinovi njegovi položihе ruke svoje na glavu juncu žrtve za grijeh. ¹⁵Nato ga zakla Mojsije, uze krvi, prstima svojim namaza je na rogove žrtveniku unaokolo, i očisti tako žrtvenik od grijeha. Ostalu krv izli na podnožje

žrtveniku, i tako posveti žrtvenik, kad ga očisti od grijeha. ¹⁶Onda uze sve salo, što je pokrivalo drob, i mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom njihovim, i to Mojsije spali na žrtveniku. ¹⁷Junca, kožu njegovu, meso njegovo i crijevni sadržaj spali izvan tabora, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

¹⁸I dovede ovna za žrtvu paljenicu, i Aron i sinovi njegovi polomiše ruke svoje na glavu ovnu. ¹⁹Mojsije zakla ga i poškropi krvlju žrtvenik unaokolo. ²⁰Rasiječe ovna na dijelove njegove, i Mojsije spali glavu i komade i salo. ²¹Drob i noge oprao vodom, i spali Mojsije svega ovna na žrtveniku. Tako je to bila žrtva paljenica na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²²Nato dovede drugoga ovna, ovna namještajnoga, i Aron i sinovi njegovi položiliše ruke svoje na glavu ovnu. ²³Tada ga zakla Mojsije, uze nešto od krvi i namaza je na jagodicu desnoga uha Aronu i na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove. ²⁴Onda dovede Mojsije sinove Aronove; namaza nešto od krvi na jagodicu desnoga uha njihova i na palac desne ruke njihove i na desni im veliki nožni palac. A ostalom krvlju poškropi žrtvenik unaokolo. ²⁵Potom uze salo, tusti rep i sve salo, što pokriva drob, i mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom njihovim i stegno desno. ²⁶Onda uze iz košarice s nekvasnim kruhovima, što je stajala pred Gospodom, jedan kolac nekvasan, jedan kolač s uljem priređen i jednu pogaču i metnu ih uz komade sala i uz stegno desno. ²⁷Sve to dade Aronu i sinovima njegovim u ruke i žrtvova podizanjem i mahanjem pred Gospodom. ²⁸Tada im uze to Mojsije iz ruku i spali na žrtveniku nad žrtvom paljenicom. Tako je to bila žrtva namještajna na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu. ²⁹I uze Mojsije grudi i žrtvova ih podizanjem i mahanjem pred Gospodom. One pripadoše Mojsiju od ovna namještajnoga kao dio, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

³⁰Nato uze Mojsije nešto od ulja pomazanja i od krvi na žrtveniku i poškropi tim Arona i haljine njegove, isto tako sinove njegove i haljine

sinova njegovih, i tako posveti Arona i haljine njegove, isto tako i sinove njegove i haljine sinova njegovih.

³¹Potom reče Mojsije Aronu i sinovima njegovim: "Kuhajte meso na ulazu u Šator sastanka i ondje ga jedite s kruhom, što se nalazi u košarici za žrtvu posvećenja. Tako mi se je zapovjedilo. Aron i sinovi njegovi imaju to jesti!" ³²Što preostane od mesa i kruha, morate spaliti.

³³I ne smijete sedam dana otići od ulaza u Šator sastanka sve do dana, kad se navrší vrijeme posvećenja vašega, jer sedam dana ima trajati vaše posvećenje. ³⁴Kako je on danas činio, tako je Gospod zapovjedio da se čini i nadalje, da se za vas pribavi pomirenje.

³⁵Morate sedam dana po danu i po noći ostati na ulazu u Šator sastanka i vršiti odredbe Gospodnje, da ne morate umrijeti. Tako mi je zapovjedbno."

³⁶Aron i sinovi njegovi učiniše sve, što je bio zapovjedio Gospod preko Mojsija.

Levitski zakonik – 9 glava

¹U osmi dan pozva Mojsije Arona i sinove njegove i starješine sinova Izraelovih, ²I reče Aronu: "Uzmi sebi junca kao žrtvu za grijeh i ovna kao žrtvu paljenicu, obadva bez pogrješke, i prinesi ih pred Gospodom." ³A sinovima Izraelovim zapovjedi ovo: "Uzmite jarca kao žrtvu za grijeh i tele i ovcu, oboje od jedne godine i bez pogrješke, kao žrtvu paljenicu, ⁴I vola i ovna kao žrtvu mirotvornu, da ih zakoljete pred Gospodom, uz to prinos s uljem zamiješen; jer danas će vam se objaviti Gospod."

⁵Donesoše dakle to, što je bio zapovjedio Mojsije, pred Šator sastanka, i sva zajednica dođe ovamo i stupi pred Gospoda. ⁶Tada reče Mojsije: "Ovo vam je Gospod zapovjedio da učinite, da vam se objavi slava Gospodnja."

⁷Nato zapovjedi Mojsije Aronu: "Stupi na žrtvenik i prinesi svoju žrtvu za grijeh i svoju žrtvu paljenicu, da pribaviš sebi i narodu svojemu pomirenje, onda prinesi prinos za narod, da im pribaviš pomirenje, kao što je zapovjedio Gospod."

⁸I stupi Aron na žrtvenik i zakla tele, što je bilo određeno za njega kao žrtva za grijeh. ⁹Sinovi Aronovi dodaše mu krv, on umoči prst svoj u krv i namaza je na robove žrtveniku. Ostalu krv izli na podnožje žrtveniku. ¹⁰Tada salo i bubrege i mrežicu na jetrima od žrtve za grijeh spali na žrtveniku, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju. ¹¹Ali meso i kožu spali izvan tabora. ¹²Potom zakla žrtvu paljenicu, i sinovi Aronovi dodaše mu krv, kojom poškropi žrtvenik unaokolo. ¹³Tada mu dodaše žrtvu paljenicu, rasječenu na komade, zajedno s glavom, i on to spali na žrtveniku. ¹⁴Nato oprao drob i noge i spali ih na žrtveniku nad žrtvom paljenicom.

¹⁵Onda prinese prinos za narod. Uze jarca, što je bio određen za narod kao žrtva za grijeh, zakla ga i kao prije prinese ga kao žrtvu za grijeh.

¹⁶Nato prinese žrtvu paljenicu i obavi je, kako je trebalo. ¹⁷Nadalje prinese prinos, uze od njega punu šaku i spali na žrtveniku, osim jutarnje žrtve paljenice. ¹⁸Potom zakla vola i ovna kao žrtvu mirotvornu za narod. Sinovi Aronovi dodaše mu krv, kojom poškropi žrtvenik unaokolo. ¹⁹A komade sala od vola, tusti rep od ovna i salo, što pokriva drob, bubrege i mrežicu na jetrima. ²⁰Ove komade sala položiše na komade od grudi, onda spali komade sala na žrtveniku. ²¹A komade od grudi i stegno desno žrtvova Aron podizanjem i mahanjem pred Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

²²Tada raširi Aron ruke svoje nad narod i blagoslovi ga. Pošto je bio prinio žrtvu za grijeh, žrtvu paljenicu i žrtvu mirotvornu, siđe sa žrtvenika. ²³Nato otidoše Mojsije i Aron u Šator sastanka. Kad izadoše, blagosloviše narod. Tada se objavi svemu narodu slava Gospodnja.

²⁴I oganj izađe od Gospoda i spali na žrtveniku žrtvu paljenicu i komade sala. Kad to vidje sav narod, klicao je i popadao ničice na svoje lice.

Levitski zakonik – 10 glava

¹A sinovi Aronovi Nadab i Abihu uzeše svaki svoju kadionicu, metnuše oganj u njih i prinesoše tako Gospodu ognjenu žrtvu nepristojnu, koju im on nije bio zapovjedio. ²Ali oganj izađe od Gospoda i izgori ih, i tako umriješe pred Gospodom.

³Tada reče Mojsije Aronu: "Ovdje se ispunjava ono, što je Gospod navijestio, kad je rekao: Na onima, koji mi stoje blizu, pokazat ću svetost svoju, i pred svim narodom proslavit ću sebe." A Aron je šutio.

⁴I Mojsije dozva Mišaela i Elisafana, sinove Uziela, strica Aronova, i zapovjedi im: "Pristupite i iznesite braću svoju iz Svetišta van pred tabor!" ⁵Oni pristupiše i iznesoše ih u košuljama njihovim van pred tabor, kako je bio zapovjedio Mojsije.

⁶Nato Mojsije zapovjedi Aronu i sinovima njegovim Eleazaru i Itamaru: "Ne smijete vlasi svoje neuređeno spuštati i haljine svoje derati. Inače morate umrijeti, i Gospod bi se razgnjevio na svu zajednicu. A braća vaša, sva kuća Izraelova, neka oplakuje požar, što ga zapali Gospod.

⁷I ne smijete ostaviti ulaz u Šator sastanka, da ne umrete, jer je na vas došlo Gospodnje ulje pomazanja." I učiniše tako po zapovijedi Mojsijevoj.

⁸Tada zapovjedi Gospod Aronu: ⁹"Vina i jakoga pića ne smijete piti vi, ti i sinovi tvoji; kad ulazite u Šator sastanka! Inače biste morali umrijeti. Ovaj zakon ima vječitu valjanost za sva plemena vaša. ¹⁰Da biste uvijek mogli razlikovati između svetoga i nesvetoga, između čistoga i nečistoga. ¹¹I sinove Izraelove poučavaj u svima zakonima, što vam ih je objavio Gospod preko Mojsija."

¹²Potom zapovjedi Mojsije Aronu i sinovima njegovim Eleazaru i Itamaru, koji još preostadoše: "Uzmite prinos, što još preostade od ognjenih žrtava Gospodnjih, i jedite ga nekvasnog pokraj žrtvenika, jer je Presvet. ¹³Zato ga morate pojesti na svetom mjestu; jer je dio, što pripada tebi i sinovima tvojim od ognjenih žrtava Gospodnjih; jer tako mi je bilo zapovjedbno. ¹⁴A grudi primicanja i odmicanja i stegno podizanja imate vi, ti i s tobom sinovi tvoji i kćeri tvoje, jesti na kojem čistu mjestu, jer su dio, što pripada tebi i sinovima tvojim od mirotvornih žrtava sinova Izraelovih. ¹⁵Stegno podizanja i grudi primicanja i odmicanja imaju se donijeti s komadima sala određenim za žrtvu ognjenu, da se žrtvuju podizanjem i mahanjem pred Gospodom. Tada imaju pripasti tebi i sinovima tvojim s tobom kao vječno ustanovljena pristojba, kao što je zapovjedio Gospod."

¹⁶Kada je Mojsije pomno propitao za jarca žrtve radi grijeha, pronašlo se, da je bilo spaljeno. Tada se on jako razgnjevi na Eleazara i Itamara, sinove Aronove, koji su mu još bili ostali, i reče: ¹⁷"Zašto ne jedoste žrtvu za grijeh na svetom mjestu? Ona je presveta i on vam je dade, da oduzmete krivnju zajednice i pribavite im pomirenje pred Gospodom. ¹⁸Krv njezina nije bila unesena u unutrašnjost Svetišta. Zato biste je morali jesti u Svetištu, kao što sam bio zapovjedio."

¹⁹Aron odgovori Mojsiju: "Oni danas prinesoše svoju žrtvu za grijeh i svoju žrtvu paljenicu pred Gospodom, pa ipak me to pogodi. I da sam danas htio jesti meso žrtve za grijeh, bi li to bilo po volji Gospodu?"

²⁰Kad to ču Mojsije, umiri se.

Levitski zakonik – 11 glava

¹Potom dade Gospod Mojsiju i Aronu ovu naredbu: ²"Kažite sinovima Izraelovim: Od svih četveronožaca na zemlji smijete jesti ove životinje: ³Sve, što ima papke razdvojene, i to papke posve razdvojene, i što ujedno preživa među četveronošcima, to smijete jesti. ⁴Ali ne smijete

jesti od preživača i od onih, što imaju papke razdvojene: devu, jer ona doduše preživa, ali nema papaka posve razdvojenih – ona vam mora biti nečista. ⁵Nadalje kunelića, jer on je doduše preživač, ali nema papaka posve razdvojenih – on vam mora biti nečist. ⁶Onda zeca, jer on je doduše preživač, ali nema papaka razdvojenih – on vam mora biti nečist. ⁷Isto tako svinju; ona ima doduše papke razdvojene, i to papke posve razdvojene, ali ne preživa – ona vam mora biti nečista. ⁸Mesa njihova ne smijete jesti i strvine njihove ne smijete se dodijevati – to vam mora biti nečisto.

⁹Od svih u vodi životinja smijete jesti ove: Sve životinje u vodi, u morima i rijekama, što imaju peraje i ljuske, ove smijete jesti. ¹⁰A sve životinje u morima i rijekama, što nemaju peraje i ljuske između svega, što se giba u vodi, između svih živih bića, što su u vodi – one neka su vam gnusoba. ¹¹Gnusoba imaju vam one biti! Od mesa njihova ne smijete ništa jesti, strvina njihova neka vam se gadi. ¹²Sve životinje u vodi, što nemaju peraje i ljuske, neka su vam gnusoba.

¹³Između ptica neka vam se gade ove – ne smiju se jesti, nego su gnusoba: orao, strvinar, jastrijeb, ¹⁴Piljug, sve vrste sokola; ¹⁵Sve vrste gavrana; ¹⁶Noj, lastavica, galeb, sve vrste kobaca; ¹⁷Lovni ćuvik, gnjurac, ušara, ¹⁸Labud, pelikan, plamenac, ¹⁹Roda, sve vrste čapalja, pupavac i šišmiš.

²⁰Sve male krilate životinje, što idu na četiri, neka su vam gnusoba!

²¹Između svih malih krilatih životinja, što idu na četiri, smijete jesti samo one, što imaju nad svojim nogama dva stegna, da mogu njima skakati po zemlji. ²²Od ovih smijete jesti ove: sve vrste skakavaca selaca, sve vrste skakavaca proždrljivih, sve vrste skakavaca brzonogih i sve vrste skakavaca skočaca. ²³A sve druge male krilate životinje, što imaju četiri noge, neka su vam gnusoba! ²⁴Po slijedećim životinjama vi ćete se onečistiti – tko se dotakne strvine njihove, nečist je do večera. ²⁵I svaki, koji ponese komad strvine, mora oprati haljine svoje i nečist je do večera;

²⁶Po svim životinjama, što imaju papke razdvojene, ali ne posve razdvojene i ne preživaju. One neka su vam nečiste, i tko ih se dotakne, nečist je! ²⁷I sve četveronožne životinje, što idu na šapama, neka su vam nečiste, i tko se dotakne strvine njihove, nečist je do večera. ²⁸Tko ponese strvinu njihovu, mora oprati haljine svoje i nečist je do večera. Neka su vam one nečiste.

²⁹Nadalje između malih životinja, što puzu po zemlji, neka su vam nečiste ove: lasica, miš, sve vrste gušterica. ³⁰Rovka, kameleon, geko, zelembač i daždevnjak. ³¹Ove neka su vam nečiste između svih malih životinja. Svaki, koji ih dotakne, kad su mrtve, ostane nečist do večera.

³²Svaki predmet, na koji padne koja od njih mrtva, nečist je. Svaka posuda drvena, haljina, koža ili vreća, svaka sprava, što se rabi, mora se umočiti u vodu i ostane nečista do večera; onda je opet čista. ³³Ako li jedna od njih padne u koju posudu zemljanu, onda je sve, što je u njoj, nečisto, i morate je razbiti. ³⁴Svako jelo, što se jede, i na koje dođe takva voda, nečisto je. Isto tako svako piće, što se obično pije, u svakoj je takvoj posudi nečisto. ³⁵I sve, na što padne takva strvina, nečisto je. Peć ili ognjište mora se porušiti; oni su nečisti i moraju vam biti nečisti. ³⁶Samo izvori, studenci i nakapnice ostaju čisti. A tko se dotakne strvine jedne takve životinje, nečist je. ³⁷Ako li strvina padne na sjemenje, što se ima posijati, ostaje ono čisto. ³⁸Ako li dođe voda na sjemenje, a onda padne strvina na njega, nečisto vam je.

³⁹Ako uquine koja od životinja, što vam služe za jelo, onda je onaj, koji se dotakne strvine, nečist do večera. ⁴⁰A tko pojede nešto od strvine njezine, mora oprati haljine svoje i ostaje nečist do večera, i tko prihvati takvu strvinu, mora oprati haljine svoje i ostane nečist do večera.

⁴¹Svi mali gmizavci, što puzu po zemlji, gadni su; ne smiju se jesti!

⁴²Sve, što gmiže na truhu, i sve, što se miče na četiri, i sve četveronošce od svih malih životinja, što puzu po zemlji, ne smijete

jesti, jer su gadni! ⁴³Nemojte se sami opoganiti bilo kojim puzavcem i nemojte se onečistiti po njima, da ne budete po njima nečisti. ⁴⁴Jer ja sam Gospod, Bog vaš. Zato se iskažite kao sveti i budite sveti, jer sam ja svet! Nemojte se onečistiti bilo kojim puzavcem, što puže po zemlji! ⁴⁵Jer ja sam Gospod, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bog vaš . Budite dakle sveti, jer sam ja svet!"

⁴⁶To su zakoni o četveronošcima i pticama i svima živim bićima, što se miču u vodi, i o svima bićima, što puzu po zemlji. ⁴⁷Da se razlikuje i između nečistoga i čistoga i između životinja, što se smiju jesti, i onih, što se ne smiju jesti.

Levitski zakonik – 12 glava

¹Nato Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Kad žena zatrudni i porodi dječaka, onda je ona sedam dana nečista; tako je dugo nečista kao u dane svoje nečistoće zbog svojega mjesečnog pravila. ³U osmi dan mora se obrezati dječakova prednja kožica. ⁴Onda neka ostane kod kuće još trideset i tri dana preko vremena očišćenja krvi svoje. Ne smije ništa sveto dotaknuti i u Svetište stupiti, dok ne prođu dani njezina čišćenja. ⁵Ako li porodi djevojku, onda je nečista dva tjedna kao kod mjesečne nečistoće i neka ostane kod kuće šezdeset i šest dana preko vremena očišćenja krvi.

⁶Kad onda prođu dani očišćenja njezina, neka donese, bilo za sina ili za kćer, na ulaz u Šator sastanka svećeniku jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu i golubića ili grlicu za žrtvu radi grijeha. ⁷Ovaj ima životinje prinijeti pred Gospodom i njoj time pribaviti pomirenje. Tako će ona biti čista od tečenja krvi svoje. Ovo je zakon za porodilju, kad rodi bilo muško ili žensko dijete. ⁸Ako li nije u stanju da dadne janje, onda neka uzme dvije grlice ili dva golubića, jedno za žrtvu paljenicu, drugo za žrtvu radi grijeha. Tako neka joj svećenik pribavi pomirenje, da bude čista."

Levitski zakonik – 13 glava

¹Onda zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu: ²"Ako kod nekoga izbije na koži otok ili osip ili svijetla pjega i tako postane opasnost gube, onda se ima on dovesti k svećeniku Aronu ili k jednomu od sinova njegovih, svećenika. ³Vidi li svećenik to mjesto na koži i opazi li, da je dlaka na tom mjestu postala bijela i da je to mjesto dublje od ostale koze, onda je to guba. Kad to svećenik vidi, mora ga proglasiti nečistim. ⁴Ako li je bijela pjega na koži njegovoj i nije dublja od ostale kaže, i ako dlaka nije još postala bijela, onda ima svećenik zaraženoga pritvoriti za sedam dana. ⁵Ako ga onda svećenik sedmoga dana pregleda i opazi, da je to mjesto ostalo jednako u svojoj boji, jer se boljetica na koži nije dalje razišla, tada ima svećenik pritvoriti zaraženoga za daljnih sedam dana. ⁶Pregleda li ga onda svećenik opet sedmoga dana i nađe li pri tom, da je to mjesto bljeđe postalo i da se boljetica nije dalje razišla, tada ga ima svećenik proglasiti čistim: to je samo osip; dotični ima oprati haljine svoje tada je čist. ⁷Ako li se dalje razide osip, pošto se je dotični pokazao svećeniku, da bude čist, i on se po drugi put pokaže svećeniku. ⁸I svećenik opazi, da se je osip dalje razišao, tada ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba.

⁹Pokaže li se na čovjeku mjesto, što je kao gubavo; ima se on dovesti k svećeniku. ¹⁰Opazi li svećenik, da je bijel otok na koži, i da je tu dlaka postala bijela, i da na otoku raste divlje meso, ¹¹Onda je to zastarjela guba na koži njegovoj. Zato ga ima svećenik proglasiti nečistim, a da ga ne pritvori; jer je on nečist. ¹²Ako li guba izbije po svoj koži, tako da guba pokrije kožu čovjeku od glave do pete, kamogod bi svećenik mogao pogledati, ¹³I svećenik opazi, da je guba pokrila čitavo tijelo, onda neka proglasi dotičnoga čistim: on je postao posve bijel i po tom čist. ¹⁴A čim se na njemu pokaže divlje meso, postaje nečist. ¹⁵I kad svećenik vidi na njemu divlje meso, neka ga proglasi nečistim. Divlje je meso nečisto; guba je. ¹⁶Iščezne li opet divlje meso i on postane opet bijel, onda neka ide k svećeniku. ¹⁷Kad ga svećenik pregleda i nađe, da je mjesto postalo bijelo, onda ga ima svećenik da proglasi čistim: on

je čist.

¹⁸Ako se kod nekoga na koži napravi čir i opet zacijeli, ¹⁹Ali onda na mjestu čira nastane bijel otok ili bjelocrvenkasta pjega, onda se on ima pokazati svećeniku. ²⁰Opazi li tada svećenik, da je ona dublja od kože, i da je dlaka na njoj postala bijela, onda ga svećenik ima proglasiti nečistim: guba je, što je izbila u čiru. ²¹Ako li svećenik pregleda mjesto i nađe, da nema na njemu bijelih dlaka, i da nije dublje od kože i da je bljeđe postalo, onda ga ima svećenik odijeliti za sedam dana. ²²Ako li se sve više širi na koži, onda ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba. ²³Ako li se pjega ograniči na isto mjesto, a da se nije raširila dalje, onda je to samo zarašćen čir. Svećenik ga ima proglasiti čistim.

²⁴Ako tko ima na koži opržinu, i meso što se napravi u opržini, izgleda kao bjelocrvenkasta ili bijela pjega. ²⁵I opazi svećenik, kad je pregledava, da je dlaka na pjegi postala bijela i ona se pokazuje dublja od kože, onda je to guba, što je izbila u opržini. Zato ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba. ²⁶Ako li svećenik, kad pregledava, ne nađe nikakve bijele dlake na pjegi i ova nije dublja od kože, ali izgleda blijeda, onda ga ima svećenik odijeliti za sedam dana. ²⁷Pregleda li ga onda svećenik sedmoga dana, tada ga ima svećenik, ako se je pjega na koži njegovoj raširila sve dalje, proglasiti nečistim: to je guba. ²⁸Ako li svijetla pjega ostane ograničena na isto mjesto i ne širi se dalje na koži i postala je bljeđa, onda je to samo otok od opržine. Zato ga ima svećenik proglasiti čistim: to je samo zarašćena opržina.

²⁹Ako u muža ili u žene nastane osip na glavi ili na bradi, ³⁰I svećenik, kad pregledava, nađe, da je on dublji od kože i da je na njemu tanka, zlatožuta dlaka, neka ga svećenik proglasi nečistim: to je huda krasta, guba na glavi ili na bradi. ³¹Ako li svećenik pregleda hudu krastu i zahvaćeno mjesto ne pokaže se dublje od kože i na njemu ne bude crnih dlaka, onda ima svećenik od hude kraste udarenoga odijeliti za sedam dana. ³²Pregleda li onda svećenik sedmoga dana udareno mjesto i nađe li, da se huda krasta nije dalje razišla i da na njoj nije

nastala zlatožuta dlaka i da krasta nije dublja od kože, ³³Onda se dotični ima obrijati, ali ne na krastavu mjestu; onda neka svećenik sumnjiva zbog hude kraste još jedanput odijeli za sedam dana. ³⁴Ako tada svećenik sedmoga dana pregleda hudu krastu i huda krasta na koži nije se dalje razišla i nije dublja od kože, onda ga ima svećenik proglasiti čistim. On ima tada oprati haljine svoje, tada je čist. ³⁵Ako li se huda krasta, pošto je bio proglašen čistim, sve dalje širi po koži, ³⁶ako nađe svećenik, kad ga pregledava, da se je huda krasta dalje raširila na koži, onda više ne treba svećenik da traži zlatožutu dlaku: dotični je nečist. ³⁷Ako li huda krasta ostane jednako u svojem izgledu, i na njoj opet izraste crna dlaka, onda je krasta iscijeljena. Dotični je čist, i svećenik ima ga proglasiti čistim.

³⁸Pokažu li se u muža ili u žene na koži svijetle pjege, bijele svijetle pjege, ³⁹I opazi li svećenik, da su na koži blijede, svijetle bijele pjege, onda je to blag osip, što je izbio na koži: takav je čist.

⁴⁰Ako nekome postane glava ćelava, tako da je na zatiljku ćelav: takav je čist. ⁴¹Ako mu glava postane sprijeda ćelava, tako da mu je tjeme ćelavo: takav je isto tako čist. ⁴²Ako li se pokaže na prednjoj ili stražnjoj čeli bjelocrvenkast osip, onda je to guba, što je izbila sprijeda ili straga na čeli njegovoj. ⁴³Nađe li svećenik, kad pregledava, sprijeda ili straga na čeli njegovoj bjelocrvenkast osip, što izgleda kao guba na koži tijela, ⁴⁴Onda je takav gubav; on je nečist. Neka ga svećenik proglasi nečistim; on ima bolest na glavi.

⁴⁵Gubavac, koji ima na sebi tu bolest, ima hodati u haljinama poderanim i kosa mu na glavi ima biti raspletana! On ima pokrivati bradu svoju i vikati: "Nečist! Nečist!" ⁴⁶On ostaje nečist, doklegod ima tu bolest, jer je nečist, ima stanovati odijeljeno; izvan tabora ima boraviti.

⁴⁷Pokaže li se na haljini mjesto gubavo, bila haljina vunena ili lanena, ⁴⁸Ili na tkanim ili pletenim lanenim ili vunenim platnima ili na koži ili na

kožnom predmetu, ⁴⁹Ako je to mjesto na haljini ili na koži ili na tkanom ili na pletenom platnu ili na kožnom predmetu zelenkasto ili crvenkasto, onda je tu opasnost od gube, i ima se pokazati svećeniku. ⁵⁰Svećenik ima tada pregledati to mjesto i tu gubom udarenu stvar odijeliti za sedam dana. ⁵¹Sedmoga dana ima svećenik opet pregledati dotično mjesto. Ako se je tada osip dalje razišao na haljini ili na tkanom ili pletenom platnu ili na koži ili na kožnom predmetu, onda je taj osip huda guba; takav je predmet nečist. ⁵²Ima se spaliti haljina ili tkano i pleteno laneno ili vuneno platno ili kožni predmet bilo koje vrste, na kojemu se pokazao osip; to guba i mora se takav predmet spaliti.

⁵³Izađe li iz pregledbe svećenikove, da se opis nije raširio na haljini, na tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste, ⁵⁴Onda neka naredi svećenik, da se pere ono, na čemu je osip. On ima to još jedanput odijeliti za sedam dana. ⁵⁵Ako tada pregleda svećenik, pošto se je opralo dotično mjesto i izgled dotičnoga mjesta nije se promijenio, onda je to, i makar se osip nije dalje razišao, nečisto, i mora se spaliti, makar bio zagriženo mjesto na njegovoj stražnjoj ili prednjoj strani. ⁵⁶Izađe li iz pregledbe svećenikove, da je dotično mjesto pobljedjelo, pošto se je opralo, onda se ima odrezati od haljine ili od kože ili od tkanog ili pletenog platna. ⁵⁷Ako li se pokaže osip na haljini ili tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste, onda je to guba, što je nanovo izbila, i mora se ta, što je zaraženo gubom, spaliti. ⁵⁸Haljina ili tkano ili pleteno platno ili kišni predmet bilo koje vrste, kad ih se opralo i s njih osip iščeznuo, moraju se još jedanput oprati; istom su onda čisti.

⁵⁹To je zakon o gubi na haljini vunenoj ili lanenoj ili na tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste, koliko se imaju proglasiti čistima ili nečistima."

Levitski zakonik – 14 glava

¹Nadalje reče Gospod Mojsiju ovo: ²"Za gubavca na dan, kad se proglašuje stim, valja ovaj zakon: ima se dovesti pred svećenika, ³i to mora svećenik izaći van pred tabor. Nađe li tada svećenik kod pregledbe, da je gubom udareno mjesto iscijeljeno, ⁴Onda neka naredi svećenik, da se za onoga, koji se ima proglasiti čistim, donesu dvije žive čiste ptice, nešto cedrovine, grimiznog prediva i hisopa. ⁵Onda neka svećenik uputi, da se jedna ptica zakolje nad posudom zemljanom s vodom svježom. ⁶Neka tada uzme drugu živu pticu i cedrovinu, grimizno predivo i hisop i sve to neka umoči, i živu pticu, u krv ptice, što je bila zaklana nad vodom svježom. ⁷Onda neka poškropi onoga, koji se ima da progłosi čistim, sedam puta i tako neka ga očisti. Živu pticu neka pusti da poleti u slobodno polje.

⁸Nato mora onaj, koji ga daje čistiti, oprati haljine svoje, ostrići svu kosu svoju i okupati se; tako postane čist. Tada smije ići u tabor, ali mora još sedam dana ostati izvan svojega Šatora. ⁹U sedmi dan ima još jedanput ostrići svu kosu svoju, glavu, bradu i obrve; svu kosu svoju ima ostrići, haljine svoje oprati i okupati se; tako postane čist.

¹⁰Onda u osmi dan neka uzme dva muška janjeta bez pogriješke i jednogodišnje žensko janje bez pogriješke i kao prinos tri desetine efe bijeloga brašna, zamiješana s uljem, i jedan log ulja. ¹¹A svećenik, koji izvršuje čišćenje, ima onoga, koji se daje čistiti, i one darove postaviti pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka. ¹²Tada neka uzme svećenik jedno janje, neka ga prinese kao žrtvu za prijestup s logom ulja, i neka oboje žrtvuje podizanjem i mahanjem pred Gospodom. ¹³Nato neka zakolje janje na mjestu, gdje se kolje žrtva za grijeh i žrtva paljenica, na svetom mjestu, jer kao što žrtva za grijeh, tako ima da pripadne svećeniku i žrtva za prijestup: ona je presveta!

¹⁴I neka uzme svećenik nešto od krvi žrtve sa prijestup, pa neka svećenik namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha,

na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove. ¹⁵Tada neka uzme svećenik nešto od loga ulja i neka nalije u desnu ruku svoju. ¹⁶Neka tada umoči desni svoj prst u ulje, što mu je u lijevoj ruci, i neka prstom svojim sedam puta poškropi nešto ulja pred Gospodom. ¹⁷A od ostalog ulja, što mu je u ruci, neka nešto namaže svećenik onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove na mjestu, što ga je pomazao krvlju žrtve za prijestup. ¹⁸Što onda još preostane od ulja u ruci svećeniku, to neka izlije na glavu onome, koji se daje čistiti, da mu tako svećenik pribavi pomirenje pred Gospodom.

¹⁹Nato neka svećenik priredi žrtvu za grijeh i tim pribavi onome, koji se daje čistiti, pomirenje radi nečistoće njegove. Zatim neka zakolje žrtvu paljenicu. ²⁰Onda neka prinese svećenik žrtvu paljenicu i prinos na žrtveniku. I kad mu je svećenik tako pribavio pomirenje, čist je.

²¹Ali ako je siromašan i to ne može da priskrbi, onda neka uzme jedno janje kao žrtvu za prijestup, da se žrtvuje podizanjem i mahanjem i njemu se pribavi pomirenje, i nadalje jednu desetinu efe bijeloga brašna, zamiješana s uljem, za prinos i log ulja, ²²onda dvije grlice ili dva golubića, što može priskrbiti, da bude jedno kao žrtva za grijeh, drugo kao žrtva paljenica. ²³To neka donese u osmi dan iza svojega čišćenja svećeniku na ulaz u Šator sastanka pred Gospodom.

²⁴Svećenik neka tada uzme janje žrtve za prijestup i log ulja. Oboje neka žrtvuje podizanjem i mahanjem pred Gospodom. ²⁵Nato neka se zakolje janje žrtve za prijestup, i svećenik neka uzme nešto od krvi žrtve za prijestup i namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove. ²⁶I neka nalije svećenik nešto ulja u svoju lijevu ruku. ²⁷Svećenik neka nešto ulja, što mu je u lijevoj ruci, poškropi svojim desnim prstom sedam puta pred Gospodom. ²⁸Onda neka svećenik nešto ulja u svojoj ruci namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne

noge njegove na mjestu, gdje je već krv žrtve za prijestup. ²⁹Što onda još preostane od ulja u ruci svećeniku, to neka izlije na glavu onome, koji se daje čistiti, da mu tako pribavi pomirenje pred Gospodom.

³⁰Onda neka priredi jednu od grlica ili jednoga od golubića, što je mogao da priskrbi, ³¹Jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu, zajedno s prinosom. Tako ima svećenik onome, koji se daje čistiti, pribaviti pomirenje pred Gospodom.

³²To je zakon za onoga, koji je zaražen gubom i kod svojega čišćenja ne može da priskrbi sto se traži."

³³Nato reče Gospod Mojsiju i Aronu ovako: ³⁴"Kad dođete u zemlju kanaansku, što ću vam je dati u posjed, i ja u zemlji, što vam pripada, pustim gubu na koju kuću, ³⁵Onda ima vlasnik kuće otići i javiti to svećeniku ovako: 'Pokazuje se nešto na mojoj kući, što izgleda kao guba.' ³⁶Tada neka naredi svećenik, da se isprazni kuća, prije nego on stupi u nju, da razgleda štetno mjesto, da se ne moradne sve, što je u kući, označiti kao nečisto. Onda istom ima svećenik unići u kuću da je razgleda. ³⁷Opazi li tada kod pregledbe sumnjivih mjesta za gubu, da se ona pokazuju na zidovima kuće kao rupice zelene ili crvenkaste, što su na oči od zida dublje, ³⁸Onda neka svećenik izađe iz kuće pred vrata kućna i zatvori kuću za sedam dana.

³⁹Kad onda svećenik u sedmi dan dođe natrag i opazi, da su se raširila sumnjiva mjesta za gubu na zidovima kuće, ⁴⁰Tada neka svećenik naredi, da se povadi kamenje, na kojemu se pokazuju sumnjiva mjesta za gubu, i da se pobaca van pred gradom na koje nečisto mjesto.

⁴¹Onda neka se kuća iznutra ostruže svuda i ostrugani prah neka se prospe van pred gradom na koje nečisto mjesto. ⁴²Nato neka se uzme drugo kamenje i umetne na mjesto izvađenoga kamenja. Tada neka se uzme druga žbuka i njom ožbuka kuša.

⁴³Ako se onda opet pokažu na kući sumnjiva mjesta za gubu, pošto se je kamenje izvadilo i kuća se ostrugala i ožbukala, ⁴⁴Onda neka opet

dode svećenik i pregleda. Pronađe li se, da su se sumnjiva mjesta za gubu raširila dalje, onda ima kuša hudu gubu; nečista je. ⁴⁵Neka se stoga poruši kuća sa svojim kamenjem, gredama i sa svom žbukom kućnom, i neka se iznese izvan grada na koje nečisto mjesto. ⁴⁶A tko uniđe u kuću, dok je zatvorena, neka je nečist do večera. ⁴⁷Tko spava u kući, mora oprati haljine svoje, i tko jede u kući, mora oprati haljine svoje.

⁴⁸Ako li svećenik uniđe u kuću i opazi, da se sumnjiva mjesta za gubu, pošto se je ožbukala kuća, nijesu dalje razišla, onda ima svećenik proglasiti kuću čistom, jer se je izliječila bolest. ⁴⁹Neka uzme, da se pribavi kući pomirenje, dvije ptice, cedrovinu, grimizno predivo i hisop. ⁵⁰Tada neka zakolje jednu pticu nad posudom zemljanom sa svježom vodom. ⁵¹Neka uzme cedrovinu, hisop, grimizno predivo i živu pticu i neka ih umoči u krv zaklane ptice i u svježju vodu i neka tim sedam puta poškropi kuću.

⁵²Tako neka pribavi kući pomirenje krvlju ptice i svježjom vodom, pticom živom i cedrovinom, hisopom i grimiznim predivom. ⁵³A pticu živu neka pred gradom pusti da poleti u slobodno polje, i tako neka pribavi kući pomirenje; tada je ona čista.

⁵⁴To je zakon za razne vrste gube i kraste, ⁵⁵I gube na haljinama i kućama, ⁵⁶Otoka, osipa i svijetlih pjega. ⁵⁷Oni imaju da o tom pouče, kad je što čisto ili nečisto. To je zakon o gubi."

Levitski zakonik – 15 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu: ²"Kažite sinovima Izraelovim ove odredbe: Ako netko trpi na tečenju sjemena, onda je to tečenje nečisto. ³I ovako se ima s nečistoćom od toga tečenja: Ako tijelo njegovo pušta tečenje, ili zatvara, tako da ništa ne teče, onda je čistoća na njemu. ⁴Svaka postelja, što je upotrebljava bolesnik, postaje nečista, i sve na što on sjedne, postaje nečisto. ⁵Tko se dotakne

postelje njegove, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ⁶I tko sjedne na predmet, na kojemu je sjedio onaj, koji ima tečenje sjemena, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

⁷Nadalje tko se dotakne tijela onoga, koji ima tečenje sjemena, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ⁸I ako onaj, koji ima tečenje sjemena, dođe svojom pljuvačkom u dodir s čistim, to mora ovaj oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

⁹Nadalje nečisto je svako sedlo, na kojemu kod jahanja sjedi onaj, koji ima tečenje sjemena. ¹⁰I tko dotakne nešto, što je onaj imao pod sobom, postaje nečist do večera. Tko ponese to, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ¹¹Svaki, koga se onaj, koji ima tečenje sjemena, dotakne neopranim rukama, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

¹²Posuda zemljana, koju dotakne onaj, koji ima tečenje sjemena, mora se razbiti, i svaka posuda drvena mora se poplakati vodom.

¹³A kad se onaj, koji boluje na tečenju, izliječi od bolesti svoje, onda ima on otad, kad je ozdravio, brojiti sedam dana; tada ima oprati haljine svoje i okupati se u svježoj vodi i tako postaje čist.

¹⁴A u osmi dan neka uzme dvije grlice ili dva golubića, neka dođe pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka i neka ih preda svećeniku.

¹⁵Svećenik neka ih tada priredi, jedno kao žrtvu za grijeh, a drugo kao žrtvu paljenicu. Tako neka mu svećenik pribavi radi tečenja pomirenje pred Gospodom.

¹⁶Ako kojemu isteče sjeme, neka okupa čitavo tijelo svoje, i nečist je do večera. ¹⁷Haljina i stvar od kože, na koju je došlo sjeme, mora se oprati, i nečista je do večera. ¹⁸Ako tko bude sa ženom, tako da isteče sjeme, moraju se oboje okupati, i nečisti su do večera.

¹⁹Ako ženska osoba ima tečenje, i to mjesečno tečenje krvi, onda je na njoj nečistoća sedam dana; tko je se dotakne, nečist je do večera.

²⁰Sve, na što ona legne u vrijeme nečistoće svoje, postaje nečisto, isto tako sve na čemu sjedi. ²¹Tko se dotakne postelje njezine, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ²²Tko se dotakne predmeta, na kojemu je ona sjedila, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ²³I tko dotakne nešto na postelji njezinoj ili na predmetu, na kojemu je ona sjedila, nečist je do večera. ²⁴Ako li netko bude s njom i nešto od nečistoće njezine dođe na njega, onda je on sedam dana nečist, i svaka postelja, na kojoj leži, postaje nečista.

²⁵Ako ženska osoba trpi na stalnom tečenju krvi izvan pravilnog vremena, ili ako ima tečenje krvi preko pravilnog vremena, onda se dani, u kojima ima nečisto tečenje, smatraju kao dani njezina pravila; nečista je. ²⁶Za svaku postelju, na kojoj leži u dane svojega tečenja, vrijedi isto kao za postelju u vrijeme njezina pravila, i svaki predmet, na kojemu ona sjedi, postaje nečist kao u vrijeme njezina pravila. ²⁷Tko se dakle dotakne tih stvari, postaje nečist, on mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera. ²⁸Ako se je ona izliječila od tečenja, onda onda ima još sedam dana brojiti; tada je čista. ²⁹A u osmi dan neka uzme dvije grlice ili dva golubića i neka ih odnese svećeniku na ulaz u Šator sastanka. ³⁰Svećenik neka onda uredi jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu. Tako neka joj svećenik pribavi radi tečenja njezina pomirenje pred Gospodom.

³¹Tako imate poučiti sinove Izraelove o nečistoći njihovoj, da ne umru s nečistoće svoje, kad bi onečistili Prebivalište moje, što je u sredini njihovoj.

³²To su odredbe za one, što su oboljeli na tečenju i što tečenjem sjemena postaju nečisti. ³³I za one, što imaju pravilo, i za sve što imaju tečenje, bilo muško ili žensko, i za onoga koji bude s nečistom."

Levitski zakonik – 16 glava

¹ Još je govorio Gospod s Mojsijem nakon obojice sinova Aronovih, koji moradoše umrijeti, ² Kad su bili stupili pred Gospoda. Gospod zapovjedi Mojsiju: "Kaži svojemu bratu Aronu, da ne smije u svako doba unići u Svetište iza zavjese, pred pomirilište ozgo na kovčegu, inače da mora umrijeti. Jer se nad pomirilištem javljam u oblaku.

³ Samo tada smije Aron unići u Svetište, kad dolazi s juncem kao žrtvom za grijeh i s ovnom kao žrtvom paljenicom. ⁴ On mora nositi svetu košulju lanenu, gaće lanene moraju pokrivati gob tijelo, pojasom lanenim mora biti opasan i kapu lanenu mora metnuti na glavu. To je ruho sveto, što ga mora obući, pošto se okupa.

⁵ Od zajednice sinova Izraelovih ima uzeti sebi dva jarca kao žrtvu za grijeh i jednoga ovna za žrtvu paljenicu. ⁶ Onda ima Aron donijeti junca, što je određen za žrtvu radi grijeha, i pribaviti sebi i kući svojoj s pomirenje. ⁷ Nato ima uzeti obadva jarca i staviti ih pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka. ⁸ Aron ima baciti ždrijeb na obadva jarca, jedan ždrijeb za Gospoda, drugi za Azazela. ⁹ Onda ima Aron donijeti jarca, na kojega je pao ždrijeb za Gospoda, i pripraviti ga kao žrtvu za grijeh. ¹⁰ A jarca, na kojega je pao ždrijeb za Azazela, ima staviti živa pred Gospoda, da na njemu vrši pomirenje i da ga pošalje za Azazela u pustinju.

¹¹ Aron dakle ima donijeti junca, što je određen za njega kao žrtva za grijeh i sebi i kući svojoj pribaviti pomirenje tim, da zakolje junca, što je određen za njega kao žrtva za grijeh. ¹² Tada ima uzeti kadicu punu žeravice sa žrtvenika pred Gospodom i dvije pregršti pune sitno istucanoga mirisnog kada i odnijeti ga iza zavjese. ¹³ Tada ima metnuti kad na oganj pred Gospodom, da oblak od kada zakloni pomirilište na kovčegu zakona i da on ne umre. ¹⁴ Nato neka uzme nešto od krvi junčeve i neka poškropi prstom svojim prednju stranu pomirilišta; pred pomirilište neka poškropi sedam puta krvlju prstom svojim.

¹⁵Tada neka zakolje jarca, što je određen za narod kao žrtva za grijeh i neka odnese krv njegovu iza zavjese i neka učini s krvlju hto onako, kao što je učinio s krvlju junčevom; neka poškropi pomirilište i pred pomirilište. ¹⁶I tako očisti Svetište od nečistoća sinova Izraelovih i od svih prijestupa, što su ih počinili. Isto tako neka učini i sa Šatorom sastanka, što se nalazi kod njih usred nečistoća njihovih.

¹⁷A nitko ne smije biti nazočan u Šatoru sastanka, kad on uđe u njega da izvrši u Svetišću čin pomirenja, dok ne izađe i ne pribavi pomirenje sebi i kući svojoj i cijeloj zajednici Izraelovoj.

¹⁸Potom neka izađe van na žrtvenik, što stoji pred Gospodom, pa neka izvrši i na njemu pomirenje tim, da uzme nešto od krvi junčeve i od krvi jarčeve i da je unaokolo namaže na rogove žrtveniku.

¹⁹Tada neka sedam puta poškropi žrtvenik prstom svojim s nešto krvi i tako ga očisti i posveti ga od nečistoća sinova Izraelovih.

²⁰Kad je tako svršio pomirenje Svetišća i Šatora sastanka i žrtvenika, tada ima dovesti jarca živoga. ²¹Aron neka položi obje ruke svoje na glavu jarcu živomu i neka prizna nad njim sva zlodjela sinova Izraelovih i sve prijestupe, što ih počinije. On neka ih navali na glavu jarcu i neka ga po čovjeku, koji stoji spreman, dadne odnijeti u pustinju.

²²Tako ima jarac odnijeti sa sobom sva zlodjela njihova u zabitni kraj. U pustinji neka se tada pusti jarac.

²³Nato ima Aron unići u Šator sastanka i skinuti sa sebe haljine lanene, što ih je bio obukao, kad je stupao u Svetište, i tamo ih položiti. ²⁴On se ima okupati na svetom mjestu, obući haljine svoje, opet izaći i prirediti žrtvu paljenicu za sebe i žrtvu paljenicu za narod i tim sebi i narodu pribaviti pomirenje. ²⁵Salo žrtve za grijeh neka spali na žrtveniku.

²⁶A čovjek, koji je odnio jarca van za Azazela, mora oprati haljine svoje i okupati se, onda smije opet doći u tabor. ²⁷Junca žrtve za grijeh i jarca žrtve za grijeh, od kojih je krv bila unesena, da se izvrši u Svetišu čin pomirenja, ima se odnijeti van pred tabor i kojemu njihove, meso njihovo i sadržaj utrobe njihove ima se spaliti. ²⁸Onaj, koji ih je spalio, mora oprati haljine svoje i okupati se, onda smije opet doći u tabor.

²⁹Ovaj zakon ima za vas vječitu valjanost. U sedmom mjesecu, deseti dan mjeseca, imate postiti i nikakav posao raditi, ni domaći ni stranac, koji boravi kod vas. ³⁰Jer u taj dan pribavlja se za vas pomirenje, da budete očišćeni; od svih grijeha svojih imate biti očišćeni pred Gospodom. ³¹Dan potpunoga odmora ima biti za vas, i imate postiti po naredbi, što vrijedi zauvijek.

³²A pomirenje ima da izvrši svećenik, koji je bio pomazan i posvećen, da vrši službe svećeničke mjesto oca svojega. I on ima obući haljine lanene, ruho sveto;

³³I očistiti Presveto. Isto tako ima on očistiti Šator sastanka i žrtvenik i svećenicima i cijeloj zajednici narodnoj pribaviti pomirenje,

³⁴Ovaj zakon, da se ima sinovima Izraelovim jedanput u godini pribaviti pomirenje od svih grijeha njihovih, ima za vas vječitu valjanost." I on učini, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

Levitski zakonik – 17 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Kaži Aronu, sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ovo je, što zapovijeda Gospod:

³Svaki Izraelac, koji zakolje vola, ovcu ili kozu u taboru ili izvan tabora, ⁴A ne donese ih na ulaz u Šator sastanka, da ih prinese Gospodu kao prinos pred Prebivalištem Gospodnjim, taj ima biti kriv za krv, jer je krv

prolio, ima se istrijebiti iz naroda svojega. ⁵Zato imaju sinovi Izraelovi svoje životinje klanice, što su ih do sada klali na slobodnu polju, dovesti k svećeniku pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka i prinijeti ih kao žrtve mirotvorne Gospodu. ⁶Svećenik neka poškropi krvlju žrtvenik Gospodnji pred ulazom u Šator sastanka i neka spali salo na ugodni miris Gospodu. ⁷Oni ne smiju više prinositi svojih žrtava klanica đavolima, s kojima su do sada činili preljubu. Ovaj zakon ima za njih vječitu valjanost kroz sve naraštaje. ⁸Još im zapovjedi: Ako jedan Izraelac ili stranac, koji boravi kod njih, prinese žrtvu paljenicu ili žrtvu klanicu, ⁹A da je ne dovede na ulaz u Šator sastanka, da je tamo žrtvuje Gospodu, onda taj neka se istrijebi i naroda svojega.

¹⁰Jede li koji Izraelac ili stranac, koji boravi kod njih, bilo koju krv, to ću ja proti takvu čovjeku, koji jede krv, postupati i istrijebiti ga iz naroda njegovog. ¹¹Jer život tijela u krvi je, i samo vam je na žrtveniku dopuštam na pomirenje za duše vaše; krv naime pribavlja pomirenje, jer je život u njoj. ¹²Zato zapovijedam sinovima Izraelovim, nitko između vas ne smije jesti krvi, ni stranac koji boravi kod vas, ne smije okusiti krvi. ¹³Svaki Izraelac i svaki stranac, koji boravi kod njih, ako ulovi divljač ili pticu, što se jede, neka iscijedi krv i zaspje je zemljom.

¹⁴Jer život svakog živoga bića u krvi je njegovoj. Zato zapovijedam sinovima Izraelovim: ne smijete jesti krvi nijednog živoga bića, jer je život svakog živoga bića u krvi njegovoj. Svaki, koji je jede ima se usmrtniti.

¹⁵Tko jede meso životinje što je crkla, ili ju je zvjerka rastrgala, bio domaći ili stranac, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera: onda je opet čist. ¹⁶A ne opere li haljina svojih i ne okupa li se, onda se je ogriješio."

Levitski zakonik – 18 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²Govori sinovima Izraelovim ovo: Ja sam Gospod, Bog vaš. ³Ne smijete činiti, što se čini u zemlji egipatskoj, gdje ste prebivali, niti što se čini u zemlji kanaanskoj, kamo ću vas voditi; po uredbama njihovim ne smijete živjeti! ⁴Nego vršite zapovijedi moje i živite hodite po uredbama mojim. Ja sam Gospod, Bog vaš. ⁵Zato držite zakone i zapovijedi moje; tko ih vrši imat će po njima život. Ja sam Gospod!

⁶Nitko ne smije nepošteno općiti s rođacima svojim po krvi. Ja sam Gospod! ⁷S ocem svojim i s materom svojom ne smiješ nepošteno općiti! Ona je mati tvoja; ne smiješ je obeščastiti! Ne otkrivaj golotinje njezine! ⁸Sa ženom oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! Obeščastio bi oca svojega! ⁹Sa sestrom svojom, kćerju oca svojega ili kćerju matere svoje, bila rođena u kući ili izvan kuće, ne smiješ nepošteno općiti! Ne otkrivaj golotinje njezine! ¹⁰Sa kćerju sina svojega ili sa kćerju kćeri svoje ne smiješ nepošteno općiti; jer one su tvoje vlastito meso! Ne otkrivaj golotinje njihove! ¹¹Sa kćerju žene oca svojega, koju je rodio otac tvoj, ne smiješ nepošteno općiti; ona ti je sestra. Ne otkrivaj golotinje njezine! ¹²Sa sestrom oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! Ona ima istu krv kao otac tvoj. ¹³Sa sestrom matere svoje ne smiješ nepošteno općiti! Jer ona ima istu krv kao mati tvoja. ¹⁴Sa ženom brata oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! K ženi njegovoj ne smiješ se približiti. Ona ti je strina. ¹⁵Sa snahom svojom ne smiješ nepošteno općiti! Ona je žena sina tvogega; ne smiješ s njom općiti! Ne otkrivaj golotinje njezine! ¹⁶Sa ženom brata svojega ne smiješ nepošteno općiti! Inače obeščastiš brata svojega. Ne otkrivaj golotinje njezine! ¹⁷Sa ženom i ujedno sa kćerju njezinom ne smiješ nepošteno općiti kćer sina njezina ili kćer kćeri njezine ne smiješ uzeti, da općiš s njima! One su iste krvi, to bi bilo rodoskvrnje. ¹⁸Također ne smiješ uzeti žene k sestri njezinoj i time svađu uzbuđivati, kad bi s njom općio uz onu za života njezina! ¹⁹Ne smiješ se približiti ženi u vrijeme nečistoće njezine, da općiš s njom! ²⁰Sa ženom bližnjega

svojega ne smiješ griješno općiti. Ti bi se tim onečistio.

²¹Ne smiješ nijedno svoje dijete prinijeti Moleku za žrtvu i obeščastiti ime Boga svojega. Ja sam Gospod! ²²Ne smiješ općiti s muškarcem kao sa ženom! Bio bi to čin gadan. ²³I sa životinjom ne smiješ općiti i sebe onečistiti žena se ne smije podati životinji za općenje! Bila bi to sramota velika.

²⁴Nemojte se onečistiti nigdje ničim takvim! Jer svim tim oskvrnili su se narodi, što ću ih protjerati, kad vi dođete. ²⁵Jer je zemlja postala nečista, pohodit ću je radi zlodjela njezinih, tako da će zemlja izbljuvati stanovnike svoje. ²⁶Tako eto držite zakone i zapovijedi moje. Ne činite ni jedne od tih opačina, ni domaći ni stranac, koji živi kod vas. ²⁷Jer sve te opačine činili su ljudi, što su prije vas stanovali u zemlji, i tim je postala zemlja nečista. ²⁸Onda vas zemlja neće izbljuvati, jer ste je onečistili, kao što je izbljuvala narod, što je bio prije vas. ²⁹Tko čini takvu opačinu, ljudi, koji tako što čine, neka se istrijebe iz sredine naroda svojega. ³⁰Tako eto držite odredbe moje; ne ravnajte se po gadnim običajima, što su se držali prije vas, i ne oskvrnite se time. Ja sam Gospod, Bog vaš!"

Levitski zakonik – 19 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Govori svoj zajednici sinova Izraelovih i kaži im: 'Budite sveti; jer sam ja, Gospod, Bog vaš, svet!' ³Svaki neka poštuje oca i mater i neka drži subote moje! Ja sam Gospod, Bog vaš! ⁴Ne obraćajte se k idolima i ne činite sebi bogova livenih! Ja sam Gospod, Bog vas!

⁵Kad prinosite Gospodu žrtvu mirotvornu, onda je žrtvujte tako, da se milostivo primi od vas. ⁶U dan, kad je žrtvujete, ili dan kasnije ima se pojesti, a što preostane do trećega dana, ima se spaliti. ⁷Ako bi se ipak treći dan što od toga jelo, to bi bilo meso pokvareno i ne bi se primilo milostivo. ⁸Tko jede od toga, stavi zlodjela na sebe, jer je oskvrnio, što

je Gospodu sveto; takav se ima istrijebiti iz naroda svojega.

⁹Kad spremate žetvu zemlje svoje, nemojte požeti polja sve do skrajnoga ruba i ne pabirčite po žetvi. ¹⁰I u vinogradu ne pabirčite i ne pobirajte otpalih zrna vinograda! Ostavite ih siromahu i strancu. Ja sam Gospod, Bog vaš!

¹¹Ne kradite, ne lažite, ne varajte jedan drugoga! ¹²Ne kunite se krivo imenom mojim i ne skvrnite tako imena Božjega! Ja sam Gospod! ¹³Ne zakidaj i ne pljačkaj bližnjega svojega! Ne zadržavaj kod sebe do sutra plaće radnikove!

¹⁴Nemoj psovati gluha i pred slijepca ne meći na put ništa, nego se boj Boga svojega! Ja sam Gospod!

¹⁵Ne činite nepravde kod presude! Niti idi na stranu siromaha, niti se obaziraj na odličnika, nego sudi no pravdi bližnjemu svojemu!

¹⁶Ne prospajaj klevete među zemljacima svojim i ne stavlaj tim u opasnost život blaženoga svojega. Ja sam Gospod! ¹⁷Ne nosi u srcu mržnje proti bratu svojemu! Otvoreno uputi bližnjega svojega, da zbog njega ne naprtiš krivnju na sebe. ¹⁸Ne budi osvetljiv prema zemljacima svojim i ne nosi ništa za njima, nego ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga. Ja sam Gospod!

¹⁹Držite zapovijedi moje! Živinčeta svojega ne puštaj na živinče druge vrste! Ne usijevaj polja svojega dvojakim sjemenom! Ne oblači na se haljine tkane od dvojake tvari!

²⁰Ako bi tko sagriješio sa ženom, koja kao ropkinja pripada drugome mužu, ali nije ni oslobođena ni otkupljena, imaju se kazniti, ali ne smrću, jer se ne radi o jednoj slobodnoj osobi. ²¹Ali on neka prinese na ulazu u Šator sastanka Gospodu ovna kao žrtvu za prijestup.

²²Svećenik ima mu tada ovnujskom žrtvom za prijestup pribaviti pred

Gospodom pomirenje za počinjeni grijeh. Tako će mu se oprostiti grijeh u koji je pao.

²³Kad dođete u zemlju i zasadite svakojakih voćaka, smatrajte njihove prve plodove kao neobrezane. Neka vam bude kroz tri godine neobrezani: oni neka se ne jedu. ²⁴U četvrtoj godini imaju biti svi plodovi njihovi Gospodu posvećeni u zahvalu. ²⁵Istom u petoj godini smijete uživati plodove njihove; to obilatiji bit će vam tada prihod. Ja sam Gospod, Bog vas!

²⁶Ništa ne smijete jesti, što je s krvlju! Ne smijete gatati ni čarati! ²⁷Ne šišajte kose svoje na svojim sljepoočnicama; ne šišajte okrajke svoje brade! ²⁸Zbog mrtvaca ne činite zarezna na tijelu svojemu; ne urezujte na se nikakvih biljega. Ja sam Gospod!

²⁹Ne skvrni kćeri svoje puštajući je u nečistoću. Ne smije zemlja postati bludničko mjesto i napuniti nečistoćom.

³⁰Držite subote moje. Poštujte Svetište moje. Ja sam Gospod!

³¹Ne obraćajte se na zaklinjače mrtvaca i na gatare; ne pitajte ih za savjet. Vi se skvrnite po njima. Ja sam Gospod, Bog vaš!

³²Ustani pred sijedom glavom i poštuj osobu starčevu. Boj se Boga svojega. Ja sam Gospod! ³³Ako stranac boravi u zemlji kod vas, ne smijete ga ugnjetavati. ³⁴Kao domaći iz vlastite sredine vaše neka vam bude stranac, koji živi kod vas; ljubite ga kao sebe same, jer sami ste bili stranci u zemlji egipatskoj. Ja sam Gospod, Bog vaš.

³⁵Ne činite nepravde kod presude, kod mjere za dužinu, kod mjere za težinu, kod mjere za stvari, što se sipaju. ³⁶Mjerila neka su vam prava, utezi pravi efa prava i hin pravi. Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske! ³⁷Tako dakle držite točno sve moje zakone i zapovijedi. Ja sam Gospod!"

Levitski zakonik – 20 glava

¹ Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ² "Kaži sinovima Izraelovim ovaj napatuk: Ako Izraelac ili stranac, koji živi u Izraelu, dadne koje dijete svoje Moleku, taj se ima smrću kazniti; narod ga ima kamenovati. ³ Ja sam postupati proti njemu i istrijebit ću ga iz naroda njegova, jer dade dijete svoje Moleku i tako onečisti Svetište moje i oskvrni sveto ime moje, ⁴ Ako li narod zatvori oči svoje pred čovjekom, koji dade dijete svoje Moleku, i ne ubije ga, ⁵ Onda ću ja sam postupati proti takvu čovjeku i cijelome rodu njegovu i istrijebit ću njega i sve, koji se s njim predadoše službi Molekovojoj, iz naroda njihova.

⁶ Ako se netko obraća na zaklinjače mrtvacu i gatare i s njima služi krivoboštvu, onda ću ja postupati proti takvu čovjeku i istrijebiti ga iz naroda njegova. ⁷ Zato se posvetite i budite sveti, jer ja sam Gospod, Bog vaš! ⁸ Držite točno zapovijedi moje. Ja, Gospod, jesam, koji vas posvećujem.

⁹ Svaki, koji proklinje oca ili mater, ima se smrću kazniti, jer je oca i mater proklinjao, neka njegova krv bude na njemu.

¹⁰ Ako netko sagriješi sa ženom udanom, sa ženom bližnjega svojega, imaju se smrću kazniti preljubočinac i preljubočnica. ¹¹ Ako netko sagriješi sa ženom oca svojega, osramotio je oca svojega; oboje imaju se smrću kazniti, neka njihova krv bude na njima. ¹² Sagriješi li netko sa snahom svojom, imaju se oboje smrću kazniti. Učiniše veliku sramotu i neka njihova krv bude na njima. ¹³ Ako muškarac sagriješi s drugim muškarcem kao sa ženom, počiniše oboje sramotu. Imaju se smrću kazniti, neka njihova krv bude na njima. ¹⁴ Uzme li netko sebi ženu i uz to još mater njezinu, to je sramota! Ima se njega i obadvije spaliti, da se učini kraj takvoj nečistoći među vama. ¹⁵ Ako netko sagriješi sa živinčetom, ima se smrću kazniti; i živinče imate ubiti! ¹⁶ Ako se žena približi živinčetu, da sagriješi s njim ubij ženu i živinče, ono imaju poginuti. Neka njihova krv bude na njima. ¹⁷ Ako netko uzme za ženu

sestru svoju od očeve ili materine strane i ako su oboje općili među se, to je sramota! Imaju se usmrtiti pred očima svojih zemljaka! On je oskvrnio sestru svoju pa ima krivnju svoju ispaštati, ¹⁸Ako netko opći sa ženskom osobom u vrijeme njezine nemoći, ako dakle on i ona otkriju žensko mjesečno tečenje, imaju se oboje istrijebiti iz naroda svojega. ¹⁹Sa sestrom oca svojega ili matere svoje ne smiješ općiti, jer takav oskvrni svoje vlastito meso; oni imaju krivnju svoju ispaštati. ²⁰Tko sagriješi sa ženom strica svojega, osramotio je strica svojega. Oni imaju krivnju svoju ispaštati; umrijet će bez djece. ²¹Ako netko uzme k sebi ženu brata svojega, to je nečisto. Brata je svojega obeščastio; oni će ostati bez djece.

²²Držite dakle brižno sve moje zakone i zapovijedi, da vas ne izbljuje zemlja, u koju vas hoću dovesti, da se nastanite u njoj. ²³Ne idite po uredbama naroda, koje ću protjerati za dolaska vašega, jer su činili sve to, zato mi omrzoše. ²⁴Zato sam rekao vama: prisvojite k sebi zemlju njihovu; vama ću je dati u posjed zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas odvojio od ostalih naroda. ²⁵Zato razlikujte četveronožne životinje čiste od nečistih, ptice čiste od nečistih. Nemojte se onečistiti četveronožnim životinjama ili pticama ili čimgod, što puže po zemlji, a što sam vam označio kao nečisto. ²⁶Budite mi sveti, jer sam svet ja, Gospod, i odabrah vas ispred drugih naroda, da budete moji.

²⁷Ako ima muž ili žena, u kojima je duh zaklinjanja mrtvacu ili duh gatarski, imaju se smrću kazniti; imaju se kamenovati. Neka njihova krv bude na njima."

Levitski zakonik – 21 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži svećenicima sinovima Aronovim, ovaj naputak: Svećenik se ne smije onečistiti ni na kojem mrtvacu u svojem narodu. ²Samo na svojim bližim rođacima po krvi, na materi, ocu, sinu, kćeri, bratu, ³I sestri, ako ona još kao djevojka živi kod njega

i nema muža, smije se onečistiti. ⁴Ali se ne smije s rođacima svojim onečistiti i oskvrniti. ⁵Ne smije šišati kose na glavi svojoj i brade svoje ne smiju podstrizati i ne smiju praviti zarezoine na tijelu svojemu. ⁶Neka budu sveti Bogu svojemu i neka ne oskvrnjuju imena Boga svojega, jer prinose žrtve ognjene Gospodnje, hranu Boga svojega. Zato imaju biti sveti. ⁷Ne smiju bludnicu ili oskvrnjenu uzeti za ženu; niti ženom od muža svojega rastavljenom ne smiju se ženiti, jer je svećenik posvećen Bogu svojemu. ⁸Moraš ga štovati, jer on prinosi hranu Boga tvogega. Kao svet neka ti bude, jer sam svet ja, Gospod, koji vas posvećujem. ⁹Ako se kći svećenikova oskvrni nečistoćom, oskvrni tim oca svojega; ona se ima spaliti.

¹⁰A svećenik, koji je najviši među sudruzima svojim, na čiju se je glavu izlilo ulje pomazanja i koji je bio posvećen i obučen u haljine svete, ne smije nositi raščupanu kosu ni razdirati haljine svoje. ¹¹Također se ne smije primaknuti nijednome mrtvacu; pa i na ocu i na materi ne smije se onečistiti. ¹²Ne smije ostaviti Svetišta i Svetište Boga svojega ne smije oskvrniti, jer je na njemu posvećenje ulja pomazanja Boga njegova. Ja sam Gospod! ¹³Za ženu mora sebi uzeti djevojku. ¹⁴Udovicom ili ženom rastavljenom ili oskvrnjenom ili bludnicom, svima tima ne smije se oženiti. Samo djevojku iz naroda svojega ima uzeti za ženu. ¹⁵Tako neće oskvrniti potomstva svojega među narodom svojim, jer ja Gospod, jesam, koji ga posvećujem."

¹⁶Još zapovjedi Gospod Moj ¹⁷"Kaži Aronu ovaj naputak: Ako tko od budućih potomaka tvojih ima na sebi kakvu manu tjelesnu, taj ne smije pristupiti, da prinosi hranu žrtvenu Boga svojega. ¹⁸Jer nitko, koji ima na sebi kakvu manu tjelesnu, ne smije pristupiti, ni slijep, ni hrom, ni sakat, nitko, u koga je jedan ud preveć dug. ¹⁹Nitko, koji ima slomljenu nogu ili slomljenu ruku. ²⁰Ni grbav ili sušičav, nitko, koji ima nezdrave oči, ni sugav, ni lišajiv, ni uškopljenik. ²¹U koga bi god od potomaka svećenika Arona bila kakva mana tjelesna, ne smije pristupiti, da prinosi žrtve ognjene Gospodnje. Ako je mana na njemu, ne smije pristupiti, da prinosi hranu Boga svojega. ²²Ali smije jesti od hrane

Boga svojega, naime od presvetih i svetih darova. ²³Ali ne smije unići kroz zavjesu i stupiti na žrtvenik, jer ima manu na sebi. Inače bi oskvrnio sveta mjesta moja, jer ja, Gospod, jesam, koji ih posvećujem."

²⁴Mojsije reče ovo Aronu i sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim.

Levitski zakonik – 22 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Naloži Aronu i sinovima njegovim, da puni strahopoštovanja upravljaju svetim darovima, što mi ih posvećuju sinovi Izraelovi, i da ne obeščlašću sveto ime moje. Ja sam Gospod!

³Reci im: Ako ikad itko između svih potomaka vaših pristupi k svetim darovima, što ih sinovi Izraelovi posvećuju Gospodu, u stanju nečistoće, takav čovjek ima se odstraniti ispred lica mojega i ima se pogubiti. Ja sam Gospod! ⁴Tko između potomaka Aronovih trpi na gubi ili tečenju, ne smije jesti od svetih darova, dok nije opet čist. Tko se dotakne kogagod, koji se je onečistio od mrtva tijela, ili tko se je oskvrnio, ⁵Ili tko dotakne životinju, što gmiže po zemlji, od čega se on onečisti, ili čovjeka, od kojega navuče na sebe bilo koju nečistoću, ⁶Tko dakle dotakne takvo što, ostaje nečist do večera i ne smije uživati ništa od svetih darova, dok se nije okupao. ⁷Sad zađe sunce, on je opet čist i smije jesti od svetih darova, jer oni mu dolaze kao hrana.

⁸Od životinje poginule ili rastrgane ne smije jesti. On bi tim postao nečist. Ja sam Gospod! ⁹Tako imaju držati naredbe moje, da ne navuku na sebe grijeh i ne umru, jer oskvrniše posvećeno. Ja sam Gospod, koji ih posvećujem!

¹⁰Ni jedan tuđinac ne smije uživati nešto sveto; ni ukućanin ili nadničar svećenikov ne smije uživati nešto sveto. ¹¹Ako li svećenik nabavi roba sa novce, onda taj smije od toga jesti. Isto tako smiju jesti od hrane njegove oni, koji se rodiše u kući njegovoj.

¹²Uda li se kći svećenikova za čovjeka, koji nije svećenik, onda ona ne smije uživati ništa od svetih darova. ¹³Ako li kći svećenikova obudovi ili se rastavi, a nema djece, i vrati se opet u kuću oca svojega, onda ona smije jesti od hrane oca svojega kao u mladosti svojoj. Ali ni jedan tuđinac ne smije što od toga uživati. ¹⁴Ako netko uživa sveto nehotice, onda ima povratiti sveto svećeniku i dometnuti još peti dio vrijednosti. ¹⁵Svećenici ne smiju oskvrniti svetih darova sinova Izraelovih, što ih oni prinose Gospodu. ¹⁶Navukli bi na sebe kažnjiv prijestup, kad bi ovi jeli njihove svete darove, jer ja, Gospod, jesam, koji ih posvećujem."

¹⁷Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁸"Kaži Aronu i sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim ovu naredbu: Ako netko od kuće Izraelove ili od stranaca u Izraelu prinese svoj prinos, bilo sad da prinese Gospodu zavjetovane ili dragovoljne prinose kao žrtvu paljenicu, ¹⁹Onda za to, da budete ugodni, treba bez mane, muško od goveda, ovaca i koza. ²⁰Životinju, to ima manu na sebi, ne smijete prinostiti, jer ne bi vas učinila ugodne. ²¹Ako netko hoće da prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu goveče ili ovcu, da izvrši zavjet ili kao dragovoljan prinos, onda, da bude ugodan, ne smije imati nikakve mane na sebi. ²²Životinje, što su slijepe ili imaju koji ud slomljen ili ranu ili su gnojave, krstavice ili lišajive, ne smijete prinostiti Gospodu niti od toga na žrtvenik staviti Gospodu ognjenu žrtvu. ²³Goveče ili ovcu s predugim ili prekratkim udima smiješ žrtvovati kao dragovoljan prinos, ali kao žrtva zavjetna ne bi te učinila ugodnim. ²⁴Životinju, kojoj su muda zgnječena, stučena, otrgana ili isječena, ne smijete prinostiti Gospodu. Takve životinje ne smijete niti u svojoj vlastitoj zemlji gojiti, ²⁵Niti ih od kojega stranca kupiti i kao hranu Boga svojega prinostiti, jer to je pokvareno, ima manu, neće vas učiniti ugodne."

²⁶Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁷"Goveče ili ovca ili jare, kad se omladi, ima ostati sedam dana kod matere svoje. Od osmoga dana i dalje bit će ugodno primljeno od Gospoda, ako mu se prinese kao žrtva ognjena. ²⁸Goveče ili ovcu ne smijete klati zajedno s mladima njihovim i u isti dan.

²⁹Kad hoćete da prinesete Gospodu žrtvu zahvalnu, onda je morate tako žrtvovati, da vas učini ugodne. ³⁰Ona se mora još isti dan po jesti; ne smijete ništa od toga ostaviti do drugoga jutra. Ja sam Gospod!
³¹Držite dakle brižno zapovijedi moje. Ja sam Gospod! ³²Ne skvrnite svetoga imena mojega. Hoću da budem štovan kao svetac među sinovima Izraelovim! Ja, Gospod, jesam, koji vas posvećujem. ³³Koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bog vaš, ja, Gospod!"

Levitski zakonik – 23 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Blagdani Gospodnji, što ćete ih slaviti svetim svečanim sastancima, ovi su:

³Šest dana smije se raditi, ali sedmi dan jest dan potpunoga odmora sa svetim svečanim sastankom; tada ne smijete raditi nikakva posla. Dan je to odmora u čast Gospodu po svima prebivalištima vašim. ⁴Ovo su blagdani Gospodnji sa svetim svečanim sastancima, to ih imate svetkovati u vrijeme određeno.

⁵Četrnaesti dan prvoga mjeseca uvečer jest blagdan Pasha u čast Gospodu. ⁶Petnaesti dan istoga mjeseca slavi se blagdan nekvasnih kruhova u čast Gospodu. Tada jedite sedam dana kruhove nekvasne. ⁷Prvi dan imate održati sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. ⁸Sedam dana imate prinostiti Gospodu žrtvu ognjenu. Sedmi dan opet je sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

⁹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁰"Kaži sinovima Izraelom ovu odredbu: Kad dođete u zemlju, koju vam hoću dati, i tamo stanete žeti, tada donesite snop prvina od žetve svoje k svećeniku. ¹¹Ovaj ima tada snop žrtvovati podizanjem i mahanjem pred Gospodom, da vas učini ugodne, Na dan po suboti ima ga svećenik žrtvovati podizanjem i

mahanjem. ¹²Taj dan, kad žrtvujete snop podizanjem i mahanjem, imate žrtvovati Gospodu jednogodišnje janje bez pogriješke kao žrtvu paljenicu. ¹³Uz to kao prinos dvije desetine bijeloga brašna, zamiješana s uljem, žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu, onda kao naljev još četvrt hina vina. ¹⁴Kruha i zrnja pržena ili stučena ne smijete jesti, dok nijeste prinijeli prinos Bogu svojemu. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše u svima prebivalištima vašim.

¹⁵Potom od dana po suboti, naime od dana, kad ste prinijeli snop podizanjem i mahanjem, imate brojiti sedam tjedana punih. ¹⁶Do dana, što dolazi iza sedme subote, imate brojiti pedeset dana. Tada prinesite Gospodu od novoga žita prinos. ¹⁷Iz prebivališta svojih imate donijeti sa sobom dva kruha za žrtvu podizanjem i mahanjem, što sastoje iz dvije desetine bijeloga brašna i pečena su s kvascem, kao žrtva prvina Gospodu. ¹⁸Uz te kruhove prinesite i sedam jednogodišnjih janjaca bez pogriješke, jednoga junca i dva ovna, da budu žrtva paljenica Gospodu, s prinosom svojim i naljevima svojim kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu. ¹⁹Onda imate prinijeti jarca kao žrtvu za grijeh i dva jednogodišnja janjeta kao žrtvu mirotvornu. ²⁰Svećenik ima ih žrtvovati podizanjem i mahanjem pred Gospodom zajedno s kruhovima od prvina. To i dva janjeta kao posvetni dar Gospodu ima pripasti svećeniku, ²¹U isti dan imate zakazati sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše u svima prebivalištima vašim.

²²Kad stanete žeti u zemlji svojoj onda nemojte požeti polje sve do skrajnoga ruba i ne pabirčite po žetvi. Ostavite oboje siromasima i strancima. Ja sam Gospod, Bog vaš!"

²³Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁴"Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Prvi dan sedmoga mjeseca ima vam biti dan odmora, dan spomena s trubnjom rogova, sveti svečani sastanak. ²⁵Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga i imate prinijeti žrtvu ognjenu Gospodu."

²⁶Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁷"A deseti dan istoga mjeseca sedmoga jest dan pomirenja. Tada imate održati sveti svečani sastanak, imate postiti i prinijeti žrtvu ognjenu Gospodu. ²⁸Na taj dan ne smijete raditi nikakva posla, jer to je dan pomirenja, koji vam ima pribaviti pomirenje pred Gospodom, Bogom vašim. ²⁹Zato se ima svaki, koji ne posti na taj dan, istrijebiti iz naroda svojega. ³⁰Čovjeka, koji na taj dan radi bilo kakav posao, istrgat ću iz naroda njegov. ³¹Nikakva posla ne smijete raditi. Ova zapovijed neka ima vječitu valjanost za sva naraštaje vaše u svim prebivalištima vašim. ³²Neka vam to bude dan potpunoga odmora, i imate postiti. Deveti dan mjeseca, uvečer, imate držati svoj odmor od večera do večera."

³³Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ³⁴"Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Petnaesti dan istoga mjeseca sedmoga jest blagdan sjenica u čast Gospodu za sedam dana. ³⁵Na prvi dan jest sveti svečani sastanak; tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. ³⁶Sedam dana imate prinostiti ognjenu žrtvu Gospodu, onda osmi dan održati sveti svečani sastanak i prinijeti Gospodu žrtvu ognjenu. To je blagdan završni; tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

³⁷To su blagdani Gospodnji, na koje imate držati svete svečane sastanke, da prinosite Gospodu žrtve ognjene: žrtvu paljenicu, prinos, žrtvu klanicu i naljev, kako ih traži pojedini dan, ³⁸Osim subota Gospodnjih i darova, svih zavjetnih žrtava vaših i darova dragovoljnih, što ih prinosite Gospodu.

³⁹Ali petnaesti dan sedmoga mjeseca, kad skupljate prihod zemlje, imate svetkovati blagdan Gospodnji sedam dana. Prvi dan ima biti odmor i isto tako osmi dan. ⁴⁰Na prvi dan imate donijeti sebi najljepših plodova, mladica palmovih i grana s gustolisnatih stabala i potočnih vrba i radovati se pred Gospodom, Bogom svojim, sedam dana. ⁴¹Ovaj blagdan imate svetkovati svake godine sedam dana u čast Gospodu. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše. U sedmom mjesecu imate ga svetkovati. ⁴²Sedam dana imate prebivati u

sjenicama. Svaki domaći Izraelac ima prebivati u sjenicama, ⁴³Da kasnija pokoljenja vaša saznaju, da sam ja učinio, da prebivaju u sjenicama sinovi Izraelovi, kad ih izvedoh iz zemlje egipatske, ja, Gospod, Bog vaš."

⁴⁴Mojsije reče tada sinovima Izraelovim blagdane Gospodnje.

Levitski zakonik – 24 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²"Naloži sinovima Izraelovim, da ti donesu ulja čista iz maslina studenih za svijećnjak, da se svaki dan mogu prisluživati svjetionice, ³Izvan zavjese pred kovčegom sa zakonom u Šatoru sastanka ima ga Aron spremati, da gori stalno od večera do jutra pred Gospodom. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše. ⁴Na svijećnjaku od zlata ima on opremiti svjetionice,

⁵Uzmi onda bijeloga brašna i ispeci od njega dvanaest kolača. Dvije desetine neka dođu na svaki kolač. ⁶Postavi ih tada u dva reda, po hest u jedan red, na zlatnom stolu pred Gospodom. ⁷Svaki red okadi čistim kadom, da bude mirisni dio kruhu, a žrtva ognjena Gospodu. ⁸Redovito svake subote neka se tako postavljaju pred Gospodom. Ova obveza veže sinove Izraelove za sva vremena. ⁹Oni imaju pripasti Aronu i sinovima njegovim, koji ih moraju pojesti na svetom mjestu, jer presveti darovi od žrtava ognjenih Gospodnjih idu njemu kao vječno valjano pravo."

¹⁰Jednoga dana umiješa se sin jedne Izraelke, čiji je otac bio Egipćanin, među sinove Izraelove, i tako se posvadiše sin Izraelke i neki Izraelac. ¹¹Pritom sin Izraelke pohuli i opsova ime Gospodnje. Dovedoše ga zato k Mojsiju. Mati mu se je zvala Šelomita i bila je kći Dibrijeva od plemena Dana. ¹²Metnuše ga međutim u zatvor, dok im onaj ne presudi po riječi Gospodnjoj.

¹³I Gospod zapovjedi Mojsiju: ¹⁴"Izvedi psovača van pred tabor, i svi, koji su čuli, neka metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga kamenuje sva zajednica. ¹⁵A sinovima Izraelovim kaži: Ako netko pohuli Boga svojega, ima se kazniti za grijeh svoj. ¹⁶Tko opsuje ime Gospodnje, ima se kazniti smrću; sva zajednica neka ga kamenuje. Stranac i domaći neka se pogubi, ako opsuje ime Gospodnje. ¹⁷Ako netko ubije čovjeka, ima se kazniti smrću. ¹⁸Tko ubije živinče, ima ga nadoknaditi, živinče za živinče. ¹⁹Nanese li netko bližnjemu svojem štetu tjelesnu, neka mu se učini isto tako, kao što je on učinio: ²⁰Rana za ranu, oko za oko, zub za zub. Ista šteta tjelesna, što ju je on nanio drugome, neka se i njemu nanese. ²¹Tko ubije živinče, neka ga nadoknadi; tko ubije čovjeka, neka ga se pogubi. ²²Jednako pravo neka bude u vas za stranca kao za domaćega, jer ja sam Gospod, Bog vaš."

²³Kad je to bio objavio Mojsije, izvedoše psovača van pred tabor i kamenovaše ga. Učiniše sinovi Izraelovi tako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Levitski zakonik – 25 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju na gori Sinajskoj: ²"Kaži sinovima Izraelovim ovu naredbu: Kad dođete u zemlju, što vam je hoću dati, onda neka imadne zemlja vrijeme odmora u čast Gospodu. ³Šest godina zasijavaj polje svoje, šest godina obrezuj vinograd svoj i skupljaj rod polja svojega. ⁴Ali u sedmoj godini neka imadne zemlja potpun odmor, vrijeme odmora u čast Gospodu. Tada ne smiješ zasijevati polja svojega i gojiti vinograda svojega. ⁵I prijašnje žetve, što uzraste samo od sebe, ne smiješ požeti i grožđa neobrezanog vinograda svojega ne smiješ pobrati. Neka bude za zemlju godina odmora. ⁶Što rodi zemlja za odmora svojega, neka vam bude za hranu, tebi, tvojim slugama, sluškinjama, najamnicima i ukućanima, što žive kod tebe. ⁷I stoci tvojoj i zvjeradi u zemlji tvojoj neka bude sav rod za hranu.

⁸Nabroj sedam takvih godina odmora, dakle sedam puta sedam godina, tako da vrijeme od sedam godina odmora iznese četrdeset i devet godina. ⁹Onda daj da bučno zatrubi truba u deseti dan sedmoga mjeseca! Na dan pomirenja neka posvuda u zemlji odjeknu bučne trube. ¹⁰Posvetite godinu pedesetu! Proglasite slobodu za sve stanovnike u zemlji! To neka vam je jubilejska godina, u kojoj opet svaki dolazi u posjed vlasništva svojega i obitelji se svojoj vraća! ¹¹Svaka pedeseta godina neka vam je jubilejska godina. Tada ne smijete ni sijati, ni ono što uzraste samo od sebe požeti, ni grožđa pobrati u vinogradu neobrezanom. ¹²Jer je to jubilejska godina, sveto vrijeme za vas! Samo ono, što raste samo od sebe, smijete pojesti iz polja. ¹³U takvoj jubilejskoj godini ima svaki od vas opet doći na svoje vlasništvo. ¹⁴Ako prodaš što bližnjemu svojem ili kupiš što od bližnjega svojega, onda ne smijete zakidati jedan drugoga! ¹⁵Nego prema broju godina od posljednje jubilejske godine kupuj od bližnjega svojega i prema broju godina žetve neka ti on prodaje. ¹⁶Ako bude više godina, imaš prema tome više platiti, i ako manje bude godina, platit ćeš prema tome manje, jer on ti prodaje stanoviti broj žetava. ¹⁷Nitko neka ne zakida drugoga, nego se bojte Boga svojega, jer ja sam Gospod, Bog vaš! ¹⁸Držite dakle zapovijedi moje i vršite vjerno odredbe moje, pa ćete prebivati bez straha u zemlji svojoj. ¹⁹Zemlja će davati rod svoj, da mognete jesti do sitosti i su njoj prebivati bez straha.

²⁰Ako li pitate: 'Od čega da živimo u sedmoj godini, kad ne sijemo i ne žanjemo?' ²¹Onda znajte, da u šestoj godini udijelit ću vam blagoslov svoj, da vam urodi za tri godine. ²²Makar istom u osmoj godini sijete, imat ćete još uvijek jesti od stare žetve. Do devete godine, do nove žetve, imat ćete jesti staro žito.

²³Zemljište i tlo ne smije se dakle prodavati zauvijek, jer zemlja pripada meni, a vi ste samo stranci i ukućani kod mene. ²⁴Zato morate u zemlji, koju posjedujete, dopustiti, da se svuda opet otkupljuje zemljište i tlo.

²⁵Ako osiromaši zemljak tvoj i proda nešto od posjeda svojega, onda

ima nastupiti za njega najbliži rođak njegov kao otkupitelj i to opet otkupiti, to je prodao rođak njegov. ²⁶Ako netko nema nikoga, da ga otkupi, ali sam može toliko novaca sastaviti, koliko treba za otkup, ²⁷Onda ima odbiti godine, što su protekle od prodaje, i preostatak povratiti onome, kojemu je prodao, i tako opet doći do vlasništva svojega. ²⁸Ako li ne moje toliko novaca nabaviti, koliko bi mu morao vratiti, onda ostaje zemljište, to ga je prodao, u posjedu kupca do jubilejske godine. A u jubilejskoj godini ima se povratiti, tako da on opet dođe do vlasništva svojega.

²⁹Ako netko proda kuću u gradu zidom ograđenom, onda ima da ostane pravo otkupa do svršetka godine, u kojoj ju je prodao. Godinu dana ima da ostane za njega pravo otkupa. ³⁰Ako li otkup do svršetka pune godine nije učinjen, onda neka kamo, što stoji u gradu zidom ograđenom, ostane zauvijek kupcu i potomcima njegovim. Ne mora se povratiti u jubilejskoj godini. ³¹Naprotiv kuće u selima, što nijesu ograđene zidom, imaju se uzeti kao dio posjeda zemlje. One se mogu otkupiti i povratiti se u jubilejskoj godini.

³²U gradovima levitskim imaju Leviti pravo da kuće u gradovima, što pripadaju njima, uvijek otkupe. ³³Ako jedan od Levita opet ne otkupi prodanu kuću svoju, onda mu se ona, ako je u gradu, što je njemu dodijeljen, opet povrati u jubilejskoj godini, jer kuće u gradovima levitskim njihova su baština među sinovima Izraelovim. ³⁴Ali se pašnjak gradova njihovih ne smije prodavati, jer pripada njima za sva vremena.

³⁵Je li tko od zemljaka tvojih zadužen kod tebe i ne može da plati, onda mu imaš pomoći, kao da bi bio stranac ili ukućanin, da može produžiti život svoj uz tebe. ³⁶Ne smiješ uzeti od njega kamatu i povišicu, nego se boj Boga svojega i daj da brat tvoj živi uz tebe! ³⁷Ne smiješ mu davati novaca svoj na kamatu, niti mu hranu svoju pozajmaj uz cijenu lihvarsku! ³⁸Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da vam dadnem zemlju kanaansku i da budem Bog vaš.

³⁹Ako je koji od zemljaka tvojih zadužen kod tebe i tebi se proda, ne daj da ti služi kao rob. ⁴⁰Kao nadničar, kao ukućanin neka bude kod tebe, samo do jubilejske godine ima služiti kod tebe. ⁴¹A tada neka te smije slobodno ostaviti, on i djeca njegova, i vratiti se k rodu svojem u opet doći u posjed očinskih dobara svojih. ⁴²Jer oni su sluge moje, što sam ih izveo iz Egipta; oni se ne smiju prodati kao robovi. ⁴³Nemoj gospodariti nad njim nemilo, nego se boj Boga svojega! ⁴⁴Ako trebate robova i ropkinja, smijete ih kupiti od onih naroda, što stoje oko vas. ⁴⁵I djecu ukućana, što žive kod vas, smijete kupiti, i potomke njihove, što borave kod vas i rođeni su u zemlji vašoj; ove smijete posjedovati kao vlasništvo. ⁴⁶I možete ih ostaviti kao baštinu djeci svojoj iza vas, da ih posjeduju kao vlasništvo. Možete ih stalno imati za robove. Ali nad braćom svojom, sinovima Izraelovim, ne smijete, jedan nad drugim, gospodariti nemilo.

⁴⁷Steče li stranac ili ukućanin uza te imanje, a jedan od zemljaka tvojih padne u dug kod njega, pa se proda za roba strancu ili ukućaninu uza te ili potomku iz obitelji kojega stranca, ⁴⁸Onda, pošto se je prodao, ima ostati za njega pravo otkupa: jedan od zemljaka njegovih smije ga otkupiti. ⁴⁹Stric njegov ili sin strica njegova, ili koji po krvi bliži rođak njegov iz plemena njegova neka ga otkupi, ili neka on sam toliko sastavi novaca, da se otkupi. ⁵⁰S onim, koji ga je kupio, neka proračuna vrijeme od godine, kad se je prodao, do jubilejske godine. Cijena, za koju se je prodao, neka se jednako razdjeli na broj godina. Kao nadničaru neka se njemu računa vrijeme službe. ⁵¹Ako još ima mnogo godina do jubilejske godine, neka za otkup svoj plati primjerni iznos od svote, za koju je bio kupljen. ⁵²Ako li preostaje samo malo godina do jubilejske godine, neka onda prema tomu proračuna. Po godinama službe njegove ravna se, koliko ima da plati za svoj otkup. ⁵³Kao jedan, koji godinu za godinom radi za plaću, neka on bude kod njega, i ovaj ne smije pred ocima tvojim gospodariti nad njim nemilo. ⁵⁴Ako li se ovako ne otkupi, onda u jubilejskoj godini neka slobodno otide, on i djeca njegova. ⁵⁵Jer meni pripadaju sinovi Izraelovi kao sluge. Moje su sluge oni, koje sam izveo iz Egipta, ja Gospod, Bog

vaš.

Levitski zakonik – 26 glava

¹Ne smijete praviti sebi idole i postavljati likove i spomenike kamene, niti podizati kamenove sa slikarijama u svojoj zemlji, da im se klanjate. Jer ja, Gospod, jesam Bog vaš!

²Držite subote moje i poštujujte Svetište moje; jer ja sam Gospod. ³Ako budete živjeli po mojim zakonima i izvršavali zapovijedi moje, ⁴Davat ću vam dažd u pravo vrijeme, Zemlja će rađati rod svoj, i drveće u polju davat će plodove svoje. ⁵Vršidba će se kod vas oduljiti do berbe, a berba do sjetve. I kruh ćete svoj jesti do sitosti i prebivat ćete bez straha u zemlji svojoj. ⁶Učinit ću, da vlada mir u zemlji, tako da možete leći, a da vas nitko ne uplaši. Učinit ću, da i divlje zvjeradi nestane iz zemlje, i neće mač provaliti u zemlju vašu. ⁷Neprijatelje svoje tjerat ćete u bijeg, i oni će pred vama padati od mača. ⁸Petorica vas natjerat će u bijeg stotinu i stotina vas deset stotina. Neprijatelji vaši padat će pred vama od mača. ⁹Obratit ću se k vama, učinit ću vas mnogobrojnim, umnožit ću vas i zavjet svoj uzdržati s vama. ¹⁰žito ćete staro, odležano jesti i dapače morat ćete izasipati staro, da napravite mjesto novome. ¹¹Postavit ću prebivalište svoje među vama i neću vas gledaš poprijeko; ¹²Nego ću hoditi među vama i hiti Bog vaš, a vi ćete biti narod moj. ¹³Ja sam Gospod, Bog vaš, koji vas izvedoh iz zemlje egipatske, da im dulje ne služite kao robovi. Ja polomih palice jarma vašega i da doh vam da hodite uspravo ovamo.

¹⁴Ako li me ne budete slušali i sve ove zapovijedi ne budete ispunjavali. ¹⁵Nego prezrete zakone moje i povrgnete naredbe moje, tako da ne ispunjavate svih zapovijedi mojih i kršite zavjet moj, ¹⁶Onda ću i ja prema tome postupati s vama i staviti na vas kušnje strahovite: sušicu i vrućicu, koje će vam očni vid oduzeti i život vam oteti. Zaludu ćete onda sijati sjeme svoje, jer će ga pojesti neprijatelji vaši. ¹⁷Okrenut ću lice svoje proti vama, tako da vas potuku neprijatelji vaši. Protivnici

vaši gospodarit će nad vama, i bježat ćete, i kad vas nitko ne bude progonio.

¹⁸Ako me ni tada još ne budete slušali, kaznit ću vas još sedam puta žešće za grijehе vaše. ¹⁹Slomit ću drsku oholost vašu i nebo nad vama učiniti kao gvožđe i zemlju vašu kao mjed. ²⁰Tada ćete se mučiti uzalud. Zemlja vam neće rađati roda svojega, i drveće na polju neće vam davati plodova svojih.

²¹Ako mi se i tada još budete protivili i ne htjednete me slušati, kaznit ću vas još sedam puta žešće za grijehе vaše. ²²Zvjerad divlju poslat ću proti vama, da vam ugrabi djecu vašu i podavi stoku vašu i umanji broj vaš, tako da opuste ceste vaše.

²³Ako li vas još ni tim ne opametim, nego mi se još jednako budete protivili, ²⁴I ja ću se onda usprotiviti vama i kazniti vas sedam puta za grijehе vaše. ²⁵Pustit ću na vas mač, koji će osvetiti kršenje zavjeta. Ako se tada povučete u gradove svoje, poslat ću među vas kugu, i bit ćete predani u šake neprijateljima svojim. ²⁶Kad vam onda još prelomim potporu kruha, tada će vam deset žena naći kruh u jednoj jedinoj peći, i davat će vam se kruh na mjeru. Vi ćete ga jesti, ali se nećete nasititi.

²⁷Ako me usprkos tomu ne poslušate i jednako mi se još budete protivili, ²⁸I ja ću se vama pun gnjeva oduprijeti i sedam puta vas kazniti za grijehе vaše. ²⁹Tada ćete morati jesti meso sinova svojih i kćeri svojih. ³⁰Razorit ću visoke hramove vaše i uništiti sunčane stupove vaše. Mrtva tijela vaša pobacat ću na trupove idola vaših, i zgađit će mi se pred vama. ³¹Gradove vaše obratit ću u ruševine i Svetišta ću vaša opustošiti, i miris žrtava vaših neću više mirisati. ³²Jest, ja sam poharat ću zemlju vašu, tako da će se neprijatelji vaši, koji se nastane u njoj, nad tim preneraziti. ³³A vas ću raspršiti među narode i za vama mač trgnuti, i zemlja će vaša postati pustinja i gradovi vaši ruševine. ³⁴Tada će zemlja mjesto porušenih subota svojih

dobiti čitavo vrijeme, kad bude ležala opustošena, a vi budete živjeli u zemlji svojih neprijatelja. Zemlja će počivati i subote svoje nadomjestiti.

³⁵Čitavo vrijeme, kad bude ležala opustošena, odmor će imati, odmor, što ga nije imala, kad ste prebivali u njoj. ³⁶A onima između vas, koji još preostanu, stavit ću strah u srca u zemljama neprijatelja njihovih, tako da će ih tjerati u bijeg šuštanje lista, kad se zaljulja. I bježat će, kako se bježi ispred mača, i hrlit će, makar ih nitko ne progonio.

³⁷Padat će jedan preko drugoga kao na bijegu ispred mača, makar ih nitko ne progonio. Nećete se moći držati na nogama pred neprijateljima svojim. ³⁸Izginut ćete među narodima poganskim i zemlja neprijatelja vaših prožderat će vas. ³⁹A oni između vas, koji još preostanu, izginut će u zemljama neprijatelja svojih, u svojim zlodjelima. I zbog zlodjela otaca njihovih nestat će ih kao njih.

⁴⁰Ako oni tada priznaju zlodjela svoja i zlodjela otaca svojih, vjerolomstvo, to su ga počinili proti meni, i kako su mi se protivili. ⁴¹I kako sam se ja protivio njima i doveo ih u zemlju neprijatelja njihovih, jest, ako se tada prigne tvrdo srce njihovo, i oni se pokaju za grijesne čine svoje. ⁴²Tada ću se ja spomenuti zavjeta svojega s Jakovom i zavjeta svojega s Izakom i s Abrahamom i smilovat ću se zemlji. ⁴³Ali prije mora biti zemlja od njih ostavljena i subote njezine tim nadomještene, da leži opustošena, kad oni otidu. Oni se sami moraju pokajati za grijesne čine svoje, jer su zabacili zapovijedi moje i prezreli naredbe moje.

⁴⁴Usprkos tomu neću ih zabaciti, kad budu u zemlji neprijatelja svojih, i neću ih prezreti, tako da ih posve uništim i zavjet svoj poništim s njima, jer ja sam Gospod, Bog njihov. ⁴⁵Za spasenje njihovo spomenut ću se zavjeta svojega s praocima njihovim, koje izvedoh iz zemlje egipatske pred ocima poganskih naroda, da budem Bog njihov, ja, Gospod."

⁴⁶To su zapovijedi, naredbe i nauke, što ih preko Mojsija dade Gospod na gori Sinajskoj, da uredi odnos između sebe i sinova Izraelovih.

Levitski zakonik – 27 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Ako netko zavjetuje Gospodu čovjeka po procjeni, ³Onda se ima muška osoba u dobi od dvadeset do šezdeset godina procijeniti sa pedeset srebrnih šekela po težini Svetišta. ⁴Za žensku osobu iznosi procjena trideset šekela. ⁵Za osobu u dobi od pet do dvadeset godina iznosi procjena muške osobe dvadeset šekela i ženske osobe deset šekela. ⁶Kod djece u dobi od jednoga mjeseca do pet godina iznosi procjena za dječaka pet srebrnih šekela i procjena za djevojku tri srebrna šekela. ⁷Ako je nekome šezdeset godina i više, onda ima iznositi procjena za muža petnaest šekela, a za ženu deset šekela. ⁸Tko je preveć siromašan, pa ne može da plati procjenu, taj neka se dovede pred svećenika, da ga procijeni. Svećenik ga ima procijeniti po onom, što može dati zavjetnik.

⁹Ako je živinče, što se može žrtvovati Gospodu, onda sve, što netko daje Gospodu, ima da vrijedi kao posvećeno. ¹⁰On ne smije to promijeniti ili zamijeniti, dobar komad za loš, loš za dobar. Ako ipak živinče zamijeni drugim, onda jedno i drugo ima da pripadne Svetištu. ¹¹Ako li je živinče nečisto, pa se ne može žrtvovati Gospodu, neka se to živinče donese pred svećenika. ¹²Svećenik ima ga onda ocijeniti, da li je dobro ili loše. Kako ga ocijeni svećenik, tako neka ostane. ¹³Ako ga hoće otkupiti, onda neka još pridometne peti dio od procjene.

¹⁴Ako netko kuću svoju po sveti Gospodu kao sveti dar, neka je ocijeni svećenik, da li je dobra ili loša. Kako je ocijeni svećenik, tako neka ostane. ¹⁵Ako onaj, koji je posvetio kuću svoju, hoće opet da je otkupi, neka još pridometne peti dio od procjene, i tada je njegova.

¹⁶Ako netko komad baštinjenoga posjeda svojega posveti Gospodu, ravna se procjena po mjeri usjeva. Jedan homer ječmena usjeva cijeni se pedeset srebrnih šekela. ¹⁷Ako posveti polje svoje od jubilejske godine dalje, neka vrijedi po punoj procjeni. ¹⁸Ako li zemljište svoje

posveti istom poslije jubilejske godine, onda neka svećenik proračuna novce prema broju godina, što ostaju još do jubilejske godine. Neka se onda razmjerno odbije od pune procjene. ¹⁹Ako li onaj, koji je posvetio zemljište, hoće opet da ga otkupi, neka još pridometne peti dio od procjene, i tada je njegovo. ²⁰Ali ako ne otkupi zemljišta, a proda ga ipak drugome, ne može se više otkupiti, ²¹Nego ima zemljište, kad u jubilejskoj godini postane slobodno, vrijediti kao posvećeno Gospodu, kao komad zemlje, što je pao pod zakletvu; to pripada svećeniku kao vlasništvo.

²²Ako netko posveti Gospodu zemljište, što ga je kupio, a ne pripada nasljednom posjedu njegovu. ²³Onda ima svećenik proračunati cijenu do jubilejske godine, i dotični ima tu cijenu isplatiti u isti dan kao dar posvećen Gospodu. ²⁴U jubilejskoj godini ima se komad zemlje povratiti onome, od koga je kupljen i kojemu pripada kao nasljedni posjed.

²⁵Svaka procjena neka bude po šekelu Svetišta: jedan šekel ima dvadeset gera.

²⁶Ali prvence od stoke, što već kao prvenci pripadaju Gospodu, ne smije nitko posvetiti. Bilo goveče ili ovca: "pripada Gospodu. ²⁷Ali ako su od životinje nečiste, onda ih mora dotični otkupiti po procjeni i pridometnuti peti dio od procjene. Ako li se ne otkupi, onda se ima prodati po procjeni.

²⁸Ništa od zakletoga, što netko pod zakletvom posveti Gospodu od svega posjeda svojega, bio čovjek, živinče ili nasljedni posjed, ne smije se niti prodati niti otkupiti. ²⁹Štogod je pod zakletvom posvećeno, Gospodu je presveto. Ljudi, nad kojima je izrečena zakletva, ne smiju se otkupiti, nego se moraju pogubiti.

³⁰Sve desetine od zemlje, od usjeva poljskoga i od plodova drveća vlasništvo su Gospodnje; posvećene su Gospodu. ³¹Ako netko hode

da, otkupi jedan dio svoje desetine, ima još da pridometne peti dio svote. ³²Što se tiče desetine od goveda i ovaca, ima se od svega, što prolazi ispod štapa pastirskog, uvijek deseti komad posvetiti Gospodu. ³³Pri tom neka se ne istražuje, da li je dobro ili loše, i ne smije se zamijeniti. Ali ako netko ipak zamijeni, onda neka jedno i drugo pripadne Svetištu i ne smije se otkupiti."

³⁴To su zapovijedi, što ih dade Gospod na gori Sinajskoj Mojsiju za sinove Izraelove.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#)

Brojevi – 1 glava

¹Prvi dan drugoga mjeseca, u drugoj godini po izlasku iz zemlje egipatske, reče Gospod Mojsiju u pustinji Sinajskoj u Šatoru sastanka:

²"Izbrojite svu zajednicu sinova Izraelovih po plemenima i porodicama njihovim, tako da Izbrojite imena svih muških osoba, glavu po glavu.

³Od dvadeset godina i više izbrojite, ti i Aron, sve, koji mogu ići na vojsku u Izraelu, po četama njihovim. ⁴S vama neka bude po jedan muž od svakoga plemena, koji je poglavar porodice svoje.

⁵Ovo su imena muževa, koji neka vas pomažu: ⁶Od Rubena Elisur, sin Šedeurov, od Simeona Šelumiel, sin Surišadajev; ⁷Od Jude Nahšon, sin Aminadabov; ⁸Od Isakara Netanel, sin Zuarov; ⁹Od Zebuluna Eliab, sin Helonov; ¹⁰Od sinova Josipovih: od Efraima Elišama, sin Amihudov; od Manaseha Gamaliel, sin Pedahsurov; ¹¹Od Benjamina Abidan, sin Gideonov; ¹²Od Dana Ahiezer, sin Amišadajev; ¹³Od Ašera Pagiel, sin Okranov; ¹⁴Od Gada Eliasaf, sin Deuelov; ¹⁵Od Naftalija Ahira, sin Enanov." ¹⁶To su, koji su bili pozvani iz zajednice. Bili su knezovi očinskih plemena svojih, poglavari tisućnija Izraelovih.

¹⁷Nato Mojsije i Aron pozvaše te muževe, koji su im bili označeni po imenu. ¹⁸Tada prvi dan drugoga mjeseca skupiše oni svu zajednicu i izbrojiše ih po plemenima i porodicama njihovim, tako da su izbrojili imena od dvadeset godina i više, glavu po glavu. ¹⁹Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju. Tako ih on izbroji u pustinji Sinajskoj.

²⁰Sinova od Rubena, prvorođenca Izraelova, po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

²¹Izbrojenih od plemena Rubenova bilo je četrdeset i šest tisuća i pet stotina.

²²Sinova Simeonovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ²³Izbrojenih od plemena Simeonova bilo je pedeset i devet tisuća i tri stotine.

²⁴Sinova Gadovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ²⁵Izbrojenih od plemena Gadova četrdeset i pet tisuća, šest stotina i pedeset.

²⁶Sinova Judinih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ²⁷Izbrojenih od plemena Judina sedamdeset i četiri tisuće i šest stotina.

²⁸Sinova Isakarovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, to su mogle ići na vojsku. ²⁹Izbrojenih od plemena Isakarova pedeset i četiri tisuće i četiri stotine.

³⁰Sinova Zebulunovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ³¹Izbrojenih od plemena Zebulunova pedeset i sedam tisuća i četiri stotine.

³²Sinova Josipovih: sinova Efraimovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

³³Izbrojenih od plemena Efraimova četrdeset tisuća i pet stotina.

³⁴Sinova Manasehovah po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ³⁵Izbrojenih od plemena Manasehova trideset i dvije tisuće i dvije stotine.

³⁶Sinova Benjaminovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ³⁷Izbrojenih od plemena Benjaminova trideset i pet tisuća i četiri stotine.

³⁸Sinova Danovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ³⁹Izbrojenih od plemena Danova šezdeset i dvije tisuće i sedam stotina.

⁴⁰Sinova Ašerovih po koljenima, porodicama i domovima njihovom, kad se izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ⁴¹Izbrojenih od plemena Ašerova četrdeset i jedna tisuća i pet stotina.

⁴²Sinova Naftalijevih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku. ⁴³Izbrojenih od plemena Naftalijeva pedeset i tri tisuće i četiri stotine.

⁴⁴To su izbrojeni, što su ih izbrojili Mojsije i Aron uz pomoć knezova Izraelovih, kojih je bilo dvanaest, po jedan za svako pleme njegovo.

⁴⁵Izbrojeni su bili po porodicama svojim svi sinovi Izraelovi od dvadeset godina i više, svi, što su mogli ići na vojsku. ⁴⁶Svih izbrojenih bilo je šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset.

⁴⁷A Leviti po plemenu i porodicama svojim nijesu bili ubrojani među

njih. ⁴⁸Gospod je naime bio rekao Mojsiju: ⁴⁹"Plemena Levijeva nemoj brojiti među njih; ne uzimaj broja njegova s ostalim sinovima Izraelovim. ⁵⁰Nego postavi Levite nad prebivalištem zakona i nad svim posuđem njegovim i nad svim, što pripada njemu. Oni neka prenose Šator i sve posuđe njegovo, neka mu služe, i neka tabore oko Šatora. ⁵¹Kad treba prenositi Šator, neka ga Leviti razlože, a kad Šator ima da stane, neka ga Leviti postave. Tko nije Levit, pa se približi njemu, neka se pogubi. ⁵²Dok ostali sinovi Izraelovi tabore svaki u svojem taboru, i svaki kod svoje zastave po četama svojim. ⁵³Neka Leviti tabore oko prebivališta zakona. Tada neće provaliti gnjev na zajednicu sinova Izraelovih. Samo Leviti smiju obavljati službu kod prebivališta zakona."

⁵⁴Sinovi Izraelovi učiniše tako. Oni su se ravnali sasvim po onom, što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi – 2 glava

¹Gospod reče Mojsiju i Aronu: ²"Sinovi Izraelovi neka taboruju svaki kod svoje zastave, kod bojnih znakova svojega plemena. Tabor neka se postavi u nekoj udaljenosti od Šatora sastanka unaokolo.

³Sprijeda, prema istoku, neka taboruje zastava tabora Judina po četama svojim; vođa sinova Judinih neka bude Nahšon, sin Aminadabov; ⁴A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je sedamdeset i četiri tisuće i šest stotina. ⁵Do njega neka taboruje pleme Isakarovo; vođa sinova Isakarovih neka bude Netanel, sin Zuarov; ⁶A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i četiri tisuće i četiri stotine. ⁷Onda pleme Zebulunovo; vođa sinova Zebulunovih neka bude Eliab, sin Helonov; ⁸A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i sedam tisuća i četiri stotine. ⁹Svih u taboru Judinu ljudi bilo je osamdeset i šest tisuća i četiri stotine po četama njihovim. Oni neka idu prvi.

¹⁰Na jugu neka taboruje zastava tabora Rubenova po četama svojim; vođa sirova Rubenovih neka bude Elisur, sin Šedeurov; ¹¹A vojske

njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset i šest tisuća i pet stotina. ¹²Do njega neka taboruje pleme Simeonovo; vođa sinova Simeonovih neka bude Šelumiel, sin Surišadajev; ¹³A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i devet tisuća i tri stotine. ¹⁴Onda pleme Gadovo; vođa sinova Gadovih neka bude Eliasaf, sin Reuelov; ¹⁵A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset i pet tisuća i Fest stotina i pedeset. ¹⁶Svih u taboru Rubenovu ljudi izbrojenih bilo je sto i pedeset i jedna tisuća i četiri stotine i pedeset po četama njihovim. Oni neka idu drugi.

¹⁷Potom neka ide Šator sastanka s taborom Levita usred ostalih tabora. Kako taboruju, tako neka idu, svaki na svojem mjestu i pod zastavom svojom.

¹⁸Na zapadu neka taboruje zastava tabora Efraimova po četama svojim; vođa sinova Efraimovih neka bude Elišama, sin Amihudov; ¹⁹A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset tisuća i pet stotina. ²⁰Do njega onda pleme Manasehovo; vođa sinova Manasehovah Gamaliel, sin Pedahsurov; ²¹A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je trideset i dvije tisuće i dvije stotine. ²²Onda pleme Benjaminovo; vođa sinova Benjaminovih Abidan, sin Gideonov; ²³A vojske njegove, ljudi izbrojenih trideset i pet tisuća i četiri stotine. ²⁴Svih u taboru Efraimovu ljudi izbrojenih bilo je sto i osam tisuća i što po četama njihovim. Oni neka idu treći.

²⁵Na sjeveru neka taboruje zastava tabora Danova po četama svojim; vođa sinova Danovih Ahiezer, sin Amišadajev; ²⁶A vojske njegove, ljudi izbrojenih šezdeset i dvije tisuće i sedam stotina. ²⁷Do njega neka taboruje pleme Ašerovo; vođa sinova Ašerovih neka bude Pagieli, sin Okranov; ²⁸A vojske njegove, ljudi izbrojenih četrdeset i jedna tisuća i pet stotina. ²⁹Onda pleme Naftalijevo; vođa sinova Naftalijevi, Ahira, sin Enanov; ³⁰A vojske njegove, ljudi izbrojenih pedeset i tri tisuće i četiri stotine. ³¹Svih u taboru Danovu ljudi izbrojenih bilo je što pedeset i sedam tisuća i šest stotina. Oni neka idu najposlije uza zastave svoje."

³²To su sinovi Izraelovi, izbrojeni po porodicama svojim. Svih izbrojenih u taborima po četama njihovim bilo je šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset. ³³Leviti nijesu bili brojeni među sinove Izraelove, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

³⁴I učiniše sinovi Izraelovi sve onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju. Tako se utaboriše po zastavama svojim, tako su išli, svaki po plemenu svojem i porodici svojoj.

Brojevi – 3 glava

¹U vrijeme, kad je Gospod govorio s Mojsijem na gori Sinajskoj, imao je Aron i Mojsije ove potomke. ²Ovo su imena sinova Aronovih: Nadab, prvorođenac, Abihu, Eleazar i Itamar. ³Tako su se zvali sinovi Aronovi, koji su bili pomazani i posvećeni za svećenike, da obavljaju službu svećeničku. ⁴Dade Gospod, te Nadab i Abihu pogiboše, kad u pustinji Sinajskoj pred Gospodom prinesoše oganj nezakonit. Oni nijesu imali djece. Tako su Eleazar i Itamar obavljali službu svećeničku pod nadzorom svojega oca Arona.

⁵Gospod zapovjedi Mojsiju: ⁶"Privedi pleme Levijevo i postavi ga pred svećenika Arona, da mu služe, ⁷I da rade za njega i za svu zajednicu pred Šatorom sastanka služeći Šatoru, ⁸I da čuvaju sve posuđe u Šatoru sastanka, i da straže za sinove Izraelove služeći Šatoru. ⁹Pa ćeš predati Levite Aronu; sinovima njegovim; oni su darovani njemu između sinova Izraelovih. ¹⁰A Arona i sinove njegove postavi, da vrše službu svećeničku. Ako li bi tko drugi prestupio da služi, neka se pogubi."

¹¹Još reče Gospod Mojsiju: ¹²"Evo uzeh Levite između sinova Izraelovih na mjesto svih prvorođenih sinova Izraelovih, što prvi dođoše na svijet. Meni pripadaju Leviti. ¹³Jer moje je sve prvorođeno. U dan, kad pobih sve prvorođeno u zemlji egipatskoj, posvetih sebi sve

prvorođeno u Izraelu, od čovjeka do živinčeta. Meni pripadaju oni. Ja sam Gospod."

¹⁴Tada zapovjedi Gospod Mojsiju u pustinji Sinajskoj: ¹⁵"Izbroj sinove Levijeve po domovima i porodicama njihovim. Sve muške osobe od jednog mjeseca i više izbroj." ¹⁶Po zapovijedi Gospodnjoj Mojsije ih izbroji, kao što mu je bilo zapovjedbno.

¹⁷Sinovi Levijevi po imenima svojim jesu: Geršon, Kohat i Merari.

¹⁸Sinovi Geršonovi po porodicama svojim zvali su se: Libni i Šimi.

¹⁹Sinovi Kohatovi po porodicama svojim: Amram, Izhar, Hebron i Uziel.

²⁰Sinovi Merarijevi po porodicama svojim: Mahli i Muši. To su porodice Levita po domovima svojim.

²¹Od Geršona vuče lozu porodica Libnijevaca i porodica Šimijevaca, To su porodice Geršonovaca. ²²Broj svih izbrojenih muških osoba njihovih od jednog mjeseca i više bio je sedam tisuća i pet stotina.

²³Porodice Geršonovaca taborovale su za Šatorom prema zapadu.

²⁴Starješina doma Geršonovaca bio je Eliasaf, sin Laelov. ²⁵Sinovi Geršonovi imali su da kod Šatora sastanka čuvaju Šator, krov Šatora, gornji pokrivač njegov, zavjesa na ulazu u Šator sastanka, ²⁶Zavjese od dvorišta i zavjesa na ulazu u dvorište, što je oko Šatora i oko žrtvenika, i uža njegova za svaku potrebu njegovu.

²⁷Od Kohata vuče lozu porodica Amramovaca, porodica Izharovaca, porodica Hebronovaca i porodica Uzielovaca. To su porodice Kohatove.

²⁸Broj svih muških od jednog mjeseca i više bio je osam tisuća i šest stotina, koji su služili oko Svetišta.

²⁹Porodice Kohatovaca taborovale su sa strane svetoga Šatora prema Jugu. ³⁰Starješina doma Kohatova bio je Elisafan, sin Uzielov.

³¹Oni su imali da čuvaju kovčeg, to, svijećnjak, žrtvenik, sveto posuđe, što se rabilo kod službe, i zavjese.

³²Vođa svih starješina levitskih bio je Eleazar, sin svećenika Arona, On

je imao vrhovni nadzor nad onima, koji su imali čuvati Svetište.

³³Od Merarija vuče lozu porodica Mahlijevaca i porodica Mušijevaca, To su porodice Merarijevaca. ³⁴Broj svih izbrojenih muških osoba njihovih od jednog mjeseca i više bio je šest tisuća i dvije stotine.

³⁵Starješina doma merarijevskih porodica bio je Suriel, sin Abihajilov. Oni su taborovali na strani svetoga Šatora prema sjeveru. ³⁶Sinovi Merarijevi imali su da čuvaju daske Šatora, prijevornice njegove, stupove i stopice njegove, sve posude i sve, što pripada njemu, ³⁷I stupove od dvorišta unaokolo i stopice njihove i kolje i uža njihova.

³⁸Sprijeđa na istočnoj strani svetoga prebivališta, pred Šatorom sastanka prema sunčanom istoku taborovali su Mojsije i Aron i sinovi njegovi. Ori su imali službu oko Svetišta, službu za sinove Izraelove. A da se je tko drugi približio, morao se je kazniti smrću.

³⁹Svih izbrojenih Levita, što ih izbrojiše po zapovijedi Gospodnjoj Mojsije i Aron po porodicama njihovim, svih muških od jednog mjeseca i više bilo je dvadeset i dvije tisuće.

⁴⁰Gospod zapovjedi Mojsiju: "Izbroj sve prvorodence muške među sinovima Izraelovim od jednog mjeseca i više, i ustanovi broj imena njihovih. ⁴¹Uzmi Levite za mene, Gospoda, na mjesto svih prvorodenaca među sinovima Izraelovim, i stoku levitsku na mjesto svih prvenaca od stoke sinova Izraelovih." ⁴²I izbroji Mojsije sve prvorodence među sinovima Izraelovim, kao što mu je bio Gospod zapovjedio. ⁴³I svega prvorodenaca muških, izbrojenih po broju imena njihovih od jednog mjeseca i više bilo je dvadeset i dvije tisuće, dvjesta i sedamdeset i tri.

⁴⁴Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ⁴⁵"Uzmi Levite na mjesto svih prvorodenaca među sinovima Izraelovim i stoku levitsku na mjesto stoke njihove. Leviti pripadaju meni, Gospodu. ⁴⁶Za otkup dvjesta i sedamdeset i tri prvorodenca među sinovima Izraelovim, kojih je više

nego Levita, ⁴⁷Uzmi pet šekela od glave. Uzmi ih po težini u Svetišću; šekel ima dvadeset gera. ⁴⁸I podaj novce Aronu i sinovima njegovim kao otkup za one, kojih je bilo više nego otkupljenih od Levita.

⁴⁹I uze Mojsije otkup od onih, koji je bilo više nego otkupljenih od Levita. ⁵⁰Od prvorođenaca sinova Izraelovih uze novaca tisuću i trista i šezdeset i pet šekela po težini u Svetišću. ⁵¹Po zapovijedi Gospodnjoj dade onda Mojsije Aronu i sinovima njegovim otkup, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi – 4 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju i Aronu: ²"Izbrojte kod Levite sinove Kohatove po porodicama i domovima njihovim. ³Od trideset godina i više do pedeset godina, sve, koji su sposobni za posao u službi oko Šatora sastanka. ⁴A ovo je služba sinova Kohatovih oko Šatora sastanka, da se brinu za Svetinju nad svetinjama. ⁵Kad polazi tabor, pristupaju Aron i sinovi njegovi, skidaju zavjesu, što zastiru ulaz, i pokriju njim kovčeg zakona. ⁶Po njemu prostru pokrivač od kože jazavčeve, ozgora razastru prostirač sav od modroga skerleta i provuku mu motke. ⁷I preko stola za kruhove obličja razastru prostirač od modroga skerleta i metnu na njega zdjele, čaše, testije i vrčeve za naljev. A kruhovi su svagda na njemu. ⁸Povrh toga razastru prostirač od grimiza, pokriju ga pokrivačem od kože jazavčeve i provuku mu motke. ⁹Onda uzmu prostirač od modrog skerleta i pokriju njim svijećnjak i njegove svjetionice, usekače, lopatice i sve posude za ulje, kojima služe oko njega. ¹⁰Potom ga sa svim spravama njegovim zaviju u pokrivač od kože jazavčeve i metnu ga na nosila. ¹¹I po zlatnom žrtveniku razastru prostirač od modroga skerleta i pokriju ga pokrivačem od kože jazavčeve i provuku mu motke. ¹²Uzmu i sve druge sprave, što se rabe kod službe u Svetišću, metnu ih u prostirač od modroga skerleta i zaviju u pokrivač od kože jazavčeve i stave ih na nosila. ¹³Pošto žrtvenik očiste od pepela, prostru preko njega pokrivač od crvenog skerleta, ¹⁴I metnu na njega sve sprave, kojima služe na

njemu: mašice, viljuške, lopatice, kotliće i sve druge sprave za žrtvenik, Pokriju ga onda pokrivačem od kože jazavčeve, pa mu provuku motke.

¹⁵Istom onda, kad Aron i sinovi njegovi pri polasku tabora svrše zamotavanje Svetišta i svih svetih sprava, pristupe Kohatovci, da ih nose. Oni se ne smiju dotaknuti svetih predmeta. Inače bi morali poginuti. To je posao Kohatovaca kod Šatora sastanka.

¹⁶A Eleazar, sin svećenika Arona, ima se brinuti za ulje na svijećnjaku, za kad mirisni, za žrtvu, što se svagda prinosi, i za ulje pomazanja; ima još paziti na sav Šator i na sve, što je u njemu svetih predmeta i posuđa njegova."

¹⁷Onda zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu: ¹⁸"Pazite; da se ne istrijebi koljeno porodica Kohatovih između Levita. ¹⁹Učinite za njih ovo, da ostanu živi i ne pomru, kad pristupaju k Svetinji nad svetinjama. Aron i sinovi njegovi neka dođu i odrede svakomu napose, što će koji raditi i što će nositi. ²⁰Sami neka ne ulaze unutra da pogledaju svete predmete i za čas samo. Inače bi morali umrijeti."

²¹Dalje zapovjedi Gospod Mojsiju: ²²"Izbroj i sinove Geršonove po porodicama i domovima njihovim. ²³Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih, sve, koji su za službu da mogu služiti u Šatoru sastanka. ²⁴Ovo je posao porodicama Geršonovim, što će raditi i nositi: ²⁵Ori nose prostirače svetinje, Šator sastanka, gornji pokrivač njegov, pokrivač od kože jazavčeve, što je ozgora na njemu, zavjesa na ulazu u Šator sastanka. ²⁶Zavjese od dvorišta i zavjesa na ulazu u dvorište, što je oko Šatora i oko žrtvenika, i uža njegova i sve sprave za službu njihovu. Štogaod treba oko toga raditi neka urade. ²⁷Sva služba sinova Geršonovih neka biva za sve, što će nositi i što će raditi po zapovijedi Aronovoj i sinova njegovih. Dajte ih uputiti u sve, što imaju nositi. ²⁸To je služba porodica sinova Geršonovih kod Šatora sastanka. Služba njihova stoji pod nadzorom Itamara, sina svećenika Arona.

²⁹Izbroj i sinove Merarijeve po porodicama i domovima njihovim. ³⁰Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih, sve, koji su za službu da mogu služiti u Šatoru sastanka. ³¹Kod sve službe njihove u Šatoru sastanka ovo im je dužnost nositi: daske Šatora, prijevornice, stupove i stopice, ³²Stupove oko dvorišta sa stopicama, kolje i uža sa spravama njihovim i sve, što treba za te stvari. Pokažite im predmete, što ih imaju nositi, komad po komad. ³³To je služba porodice sinova Merarijevih što su sve dužni raditi kod Šatora sastanka pod nadzorom Itamara, sina svećenika Arona."

³⁴I izbrojiše Mojsije i Aron s knezovima zajednice sinove Kohatove po porodicama i domovima njihovim. ³⁵Od trideset godina i više do pedeset godina, sve, koji su za službu da mogu služiti u Šatora sastanka. ³⁶I bilo ih je izbrojenih po porodicama njihovim dvije tisuće i sedam stotina i pedeset.

³⁷To su izbrojeni iz porodica Kohatovih, što su bili za službu u Šatoru sastanka, Mojsije i Aron izbrojiše ih, kao što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

³⁸Sinova Geršonovih, izbrojenih po porodicama i domovima. ³⁹Od trideset godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe u Šatoru sastanka. ⁴⁰Bilo je ljudi izbrojenih po porodicama i domovima njihovim dvije tisuće i šest stotina i trideset. ⁴¹To su izbrojeni iz porodica sinova Geršonovih, što su bili za službu u Šatoru sastanka. Mojsije i Aron izbrojiše ih po zapovijedi Gospodnjoj,

⁴²Sinova Merarijevih, izbrojenih po porodicama i domovima, ⁴³Od trideset godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe u Šatoru sastanka. ⁴⁴Bilo je ljudi izbrojenih po porodicama njihovim tri tisuće i dvjesta. ⁴⁵To su izbrojeni iz porodica sinova Merarijevih, što ih izbrojiše Mojsija i Aron, kao što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

⁴⁶Svih izbrojenih Levita, što ih izbrojiše Mojsije i Aron B knezovima Izraelovim po porodicama i domovima njihovim. ⁴⁷Od trideset godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe i da nose kod Šatora sastanka. ⁴⁸Bilo ih ljudi izbrojenih osam tisuća i pet stotina i osamdeset. ⁴⁹Kao što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija, bio je svaki određen za ono, što treba da radi i da nosi. Tako su bili postavljeni, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi – 5 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Naloži sinovima Izraelovim, neka odstrane iz tabora sve, koji su zaraženi gubom, tečenjem ili oskvrnućem od mrtvih tjelesa. ³Bili muševci ili žene, odstranite ih. Odvedite ih van pred tabor, da ne onečiste tabora, u kojemu ja boravam među njima." ⁴Sinovi Izraelovi učiniše tako i ukloniše ih iz tabora. Kako je Gospod bio zapovjedio Mojsiju, tako učiniše sinovi Izraelovi.

⁵Gospod zapovjedi Mojsiju: ⁶"Naloži sinovima Izraelovim: Je li netko, bio muž ili žena, nanio kojugalod štetu blišnjemu počinivši koje pronevjerjenje proti Gospodu, i je li tako naprtio na sebe krivnju. ⁷Onda neka prizna grijeh, što ga je učinio, neka povrati pronevjereno po punoj vrijednosti svojoj i neka dadne onomu, proti kojemu se je ogriješio, pridometnuvši petinu svote. ⁸Ako li ovaj nije ostavio iza sebe bližega rođaka, kojemu se može dati dužna svota, onda ta naknadna svota pripada Gospodu u korist svećenicima, osim ovna za pomirenje, kojim se pribavi krivcu oproštenje.

⁹Svi sveti darovi, što se žrtvuju podizanjem, a donose ih sinovi Izraelovi svećeniku, imaju svaki put pripasti njemu. ¹⁰Sami sveti darovi imaju ostatek pojedinu. Što netko dadne svećeniku, ima pripasti njem."

¹¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ¹²"Daj sinovima Izraelovim ovaj napatuk: Ogriješi li se žena i postane nevjerna mužu svojemu, ¹³Jer drugi opći s njom, a da muž njezin ne zna za to, budući da ona čini svoj grijeh u

potaji, gdje je ne vidi svjedok i ne može se zateći, ¹⁴I dođe li tada duh ljubomora na muža, tako da postane ljubomoran na svoju ženu, koja se je ogriješila, ili obuzme li ga duh ljubomora, koji ga čini ljubomornim na svoju ženu, a da ona nije sagriješila, ¹⁵Onda neka muž dovede ženu svoju k svećeniku i neka donese sa sobom kao prinos za nju desetinu efe brašna ječmenoga. Ali neka ga ne polije uljem i neka ne metne na njega kada, jer je to prinos za ljubomor, to jest za očitovanje, koji ima da očituje zlodjela.

¹⁶Svećenik neka je povede i postavi pred Gospoda. ¹⁷Tada neka uzme svećenik posvećene vode u sud zemljani. Uz to neka uzme svećenik malo zemlje s poda u Svetišću i uspe u vodu. ¹⁸Pošto je svećenik postavio ženu Pred Gospoda, neka joj otkrije kosu na glavi i dadne joj u ruku prinos za očitovanje, to jest za ljubomor. Ali vodu prokletstva i gorkosti neka zadrži sam svećenik u ruci. ¹⁹Tada neka svećenik zakune ženu ovako: Ako ni jedan muž nije općio s tobom, i ako se nijesi onečistila nevjernošću prema mužu svojemu, onda neka ti ne nanese nikakve štete ova voda prokletstva i gorkosti. ²⁰Ali ako si postala nevjerna mužu svojemu, ako si se ogriješila i upustila se s drugim, koji nije tvoj muž. ²¹Ovdje neka svećenik izbací proti ženi strašna prokletstva, i to ima svećenik zaprijetiti ženi: onda neka te Gospod postavi za strašilo kletve i prokletstva u narodu tvojem: Gospod neka učini da ti bedro spadne, a tijelo ti oteče. ²²Ova voda prokletstva neka prodre u tvoju utrobu, da ti tijelo oteče i da ti bedro spadne. Žena neka odgovori: Tako neka bude. Amen. ²³Svećenik neka napiše tada ova prokletstva na list i neka ih opet sapere u vodi gorkosti. ²⁴Ovu vodu prokletstva i gorkosti neka dadne ženi da pije, da prodre u nju voda prokletstva i bude joj gorak jad.

²⁵Svećenik neka tada uzme iz ruke ženi prinos za ljubomor, neka žrtvuje prinos podizanjem i mahanjem pred Gospodom i prinese ga k žrtveniku. ²⁶Punu pregršt neka uzme svećenik od prinosa kao mirisni dio i neka to zapali na žrtveniku. Potom neka dadne ženi vodu da pije. ²⁷I kad joj je dao vodu da pije, i ako se je ona nevjernošću ogriješila

proti mužu svojemu, onda će voda prokletstva prodrijeti u nju i bit će joj gorak jad. Tijelo će joj oteći, i bedro će joj spasti. Žena će biti jedno strašilo prokletstva u narodu svojem. ²⁸Ali ako se žena nije ogriješila, dakle nedužna je, onda joj neće ništa biti: ona će postati mati.

²⁹To je zakon o ljubomoru: Ogriješi li se žena nevjernošću proti mužu svojemu, ³⁰Ili dođe li na muža duh ljubomora, tako da on bude ljubomoran na ženu svoju, onda neka postavi ženu pred Gospoda, i neka svećenik postupa s njim točno prema ovim odredbama. ³¹Tada je muž oslobođen od krivnje zlodjela, a žena mora da snositi za svoj prestupak."

Brojevi – 6 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Naloži sinovima Izraelovim ovo: Položi li netko, bio muž ili žena, zavjet nazirejski, da se posveti Gospodu, ³Onda neka se uzdržava od vina i drugih opojnih pića. Neka uopće ne pije nikakve tekućine, što je napravljena od grožđa. I samo grožđe ne smije jesti, ni svježe ni osušeno. ⁴Doklegod traje vrijeme njegova nazirejstva, neka ne uživa ništa, što dolazi od vinove loze, od zrna do koma. ⁵Dokle traje zavjet njegova nazirejstva, neka britva ne dođe na glavu njegovu. Dokle se ne navrše dani, za koje se je obvezao Gospodu, ima vrijediti kao Bogu posvećen, Neka pusti da mu slobodno raste kosa na glavi. ⁶Cijelo vrijeme, za koje se je posvetio Gospodu, ne smije doći u dodir s mrtvim tijelom. ⁷I ako mu umru otac, mati, brat ili sestra, ne smije po njima navući na sebe nečistoću, jer je posveta Boga njegova na glavi njegovoj. ⁸Doklegod traje nazirejstvo njegovo, posvećen je Gospodu. ⁹Umre li netko posve nenadano uz njega, onda neka izjavi, da mu je posvećena glava nečista. Čim opet postane čist, neka obrije glavu svoju; sedmi dakle dan neka je obrije. ¹⁰Osmi dan neka donese dvije grlice ili dva golubića k svećeniku na ulaz u Šator sastanka. ¹¹Svećenik neka zgotovi jedno kao žrtvu za grijeh, drugo za žrtvu paljenicu. Tako neka mu pribavi pomirenje za grijeh, što ga je navukao na sebe uz mrtvo tijelo. Ujedno neka iznova izjavi, da mu je

glava posvećena. ¹²Neka se posveti Gospodu, dokle traje njegovo nazirejstvo, i neka prinese jednogodišnje janje kao žrtvu za prijestup. A prijašnji dani ne broje se, jer je morao posvetu svoju očitovati kao nečistu.

¹³Ove su odredbe za nazireja: Kad se navršše dani nazirejstvu njegovu, neka ga dovedu na ulaz u Šator sastanka. ¹⁴Neka prinese Gospodu kao prinos jednogodišnje, bez pogriješke janje za žrtvu paljenicu, jednogodišnje, bez pogriješke žensko janje kao žrtvu za grijeh i bez pogriješke ovna za žrtvu mirotvornu; ¹⁵Osim toga košaricu nekvasnih kruhova, zamiješenih s uljem i nekvasnih uljem namazanih pogača s prinosom njihovim i s naljevima njihovim. ¹⁶Svećenik neka sve žrtvuje Gospodu. Neka prinese za njega žrtvu za grijeh i žrtvu paljenicu. ¹⁷Ovna neka prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu, uz to košaricu nekvasnih kruhova. I prinos i naljev ima svećenik prinijeti za njega.

¹⁸A nazirej neka obrije na ulazu u Šator sastanka posvećenu glavu svoju, neka uzme posvećenu kosu na glavi i baci je u oganj, što gori pod žrtvom mirotvornom. ¹⁹Nato neka uzme svećenik pleće kuhano ovno, kolač nekvasan i pogaču nekvasnu iz košarice i neka to metne na ruke nazireju, pošto je ovaj sebi obrijao posvećenu kosu. ²⁰Tada neka to svećenik žrtvuje pred Gospodom kao žrtvu primicanja i odmicanja. Svet je to prinos, što pripada svećeniku osim grudi primicanja i odmicanja i osim pleća podizanja. Potom smije nazirej opet piti vina.

²¹To je zakon za nazireje, koji je položio zavjet, o prinosu njegovu, što ga ima prinijeti Gospodu za posvetu svoju, osim onoga, što inače još sam hoće da učini. Kako to zahtijeva zavjet, što ga je položio, mora postupati po zakonima, što vrijede za njegovu posvetu."

²²Gospod zapovjedi Mojsiju: ²³"Naloži Aronu i sinovima njegovim: Ovako blagoslivljajte sinove Izraelove:

²⁴Neka te blagoslovi Gospod i neka te čuva.

²⁵Neka dadne Gospod, da njegovo lice sja nad tobom, i neka ti bude milostiv.

²⁶Neka obrati Gospod lice svoje k tebi i neka ti udijeli mir.

²⁷Ako tako stave sinove Izraelove pod zaštitu imena mojega, ja ću ih blagosloviti."

Brojevi – 7 glava

¹Kada je Mojsije bio dovršio i podigao sveto prebivalište i kad ga je bio pomazao i posvetio sa svim posuđem njegovim, kad je bio pomazao i posvetio i žrtvenik sa svim posuđem njegovim. ²Tada donesoše darove knezovi sinova Izraelovih, poglavari pojedinih porodica, to jest knezovi nad plemenima, koji su bili ispitivali brojenje. ³Dovedoše kao prilog za Gospoda šest kola pokrivenih i dvanaest volova. Na dva kneza dođoše po jedna kola i na svakoga pa jedan vol. Dovedoše ih pred sveto prebivalište.

⁴Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: ⁵"Uzmi to od njih. To treba za opravlanje radova na Šatoru sastanka. Razdijeli to Levitima, svakomu prema službi njegovoj."

⁶I uze Mojsije kola i volove i predade ih Levitima. ⁷Dvoja kola i četiri vola predade sinovima Geršonovim prema službi njihovoj. ⁸Četvora kola i osam volova predade sinovima Merarijevim prema službi njihovoj, što su je imali učiniti pod vodstvom Itamara, sina svećenika Arona. ⁹Sinovima Kohatovim ne dade ništa, jer im je posao bio opraviti svete stvari, što su ih morali nositi na ramenu.

¹⁰Onda donesoše knezovi darove sa posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan, i tako staviše knezovi priloge svoje pred žrtvenik.

¹¹Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Svaki dan ima jedan od knezova donijeti prilog svoj za posvetu žrtvenika,"

¹²Prvi dan donese prilog svoj Nahšon, sin Aminadabov, od plemena Judina. ¹³Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ¹⁴Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ¹⁵Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ¹⁶Jarac za žrtvu radi grijeha, ¹⁷Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Nahšona, sina Aminadabova,

¹⁸Drugi dan darova Netanel, sin Zuarov, knez Isakara. ¹⁹On donese kao prilog: zdjelu srebrnu, sto i trideset šekela tešku, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prilog, ²⁰Posudicu, deset zlatnih šekela vrijednu, punu kada, ²¹Junca, ovna, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ²²Jarca za žrtvu radi grijeha, ²³Dva vola, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Netanela, sina Zuarova.

²⁴Treći dan darova knez sinova Zebulunovih, Eliab, sin Helonov. ²⁵Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ²⁶Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ²⁷Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ²⁸Jarac za žrtvu radi grijeha, ²⁹Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Eliaba, sina Helonova.

³⁰Četvrti dan darova knez sinova Rubenovih, Elisur, sin Šedeurov, ³¹Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno

brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem za Prinos, ³²Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ³³Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ³⁴Jarac za žrtvu radi grijeha, ³⁵Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Elisura, sina Šedeurova.

³⁶Peti dan darova knez sinova Simeonovih, Šelumiel, sin Surišadajev.

³⁷Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetišću, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem za prinos, ³⁸Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ³⁹Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁴⁰Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁴¹Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Šelumiel, sina Surišadajeva.

⁴²Šesti dan darova knez sinova Gadovih, Eliasaf, sin Deuelov. ⁴³Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetišću, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁴⁴Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁴⁵Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁴⁶Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁴⁷Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Eliasafa, sina Deuelova.

⁴⁸Sedmi dan darova knez sinova Efraimovih, Elišama, sin Amihudov.

⁴⁹Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetišću, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁵⁰Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁵¹Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁵²Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁵³Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Elišame, sina Amihudova.

⁵⁴Osmi dan darova knez sinova Manasehovah, Gamaliel, sin

Pedahsurov. ⁵⁵Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁵⁶Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁵⁷Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁵⁸Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁵⁹Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Gamaliela, sina Pedahsurova.

⁶⁰Deveti dan darova knez sinova Benjaminovih, Abidan, sin Gideonov. ⁶¹Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁶²Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁶³Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁶⁴Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁶⁵Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu, To je bio prilog Abidana, sina Gideonova.

⁶⁶Deseti dan darova knez sinova Danovih, Ahiezer, sin Amišadajev. ⁶⁷Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁶⁸Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁶⁹Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁷⁰Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁷¹Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Ahiezera, sina Amišadajeva.

⁷²Jedanaesti dan darova knez sinova Ašerovih, Pagiel, sin Okranov. ⁷³Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁷⁴Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁷⁵Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁷⁶Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁷⁷Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Pagiela, sina Okranova.

⁷⁸Dvanaesti dan darova knez sinova Naftalijevih, Ahira, sin Enanov.

⁷⁹Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetišću, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos, ⁸⁰Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada, ⁸¹Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu, ⁸²Jarac za žrtvu radi grijeha, ⁸³Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Ahire, sina Enanova.

⁸⁴To su bili prilozii knezova izraelskih za posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan: "dvanaest zdjela srebrnih, dvanaest kotlića srebrnih, dvanaest posudica zlatnih, ⁸⁵Svaka zdjela srebrna sto i trideset šekela teška, svaki kotlić sedamdeset šekela težak. Sve srebro tih posuda iznosilo je dvije tisuće i četiri stotine šekela po težini u Svetišću.

⁸⁶Nadalje dvanaest posudica zlatnih punih kada, svaka posudica deset šekela teška po težini u Svetišću. Sve zlato tih posudica iznosilo je sto i dvadeset šekela. ⁸⁷Ukupni broj životinja za žrtvu paljenicu iznosio je dvanaest junaca, uz to dvanaest ovnova, dvanaest jednogodišnjih janjaca s prinosom svojim, nadalje dvanaest jaraca za žrtvu radi grijeha. ⁸⁸Ukupni broj životinja za žrtvu mirotvornu iznosio je dvadeset i četiri vola, šesnaest ovnova, šesnaest jaraca i šesnaest janjaca. To su bili prilozii za posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan.

⁸⁹Kad je Mojsije išao u Šator sastanka, da razgovara s njim, čuo bi glas gdje mu govori s pomirilišta, što se nalazi na kovčegu zakona, s prostora između obadva kerubina. Tako je on razgovarao s njim.

Brojevi – 8 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Naloži Aronu: Kad natičeš svjetionice, onda pripazi na to, da sedam svjetionica svjetlo svoje baca na prednju stranu svijećnjaka." ³Aron učini tako i nataknu svjetionice na prednju stranu svijećnjaka, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju,

⁴Svijećnjak je kovani rad od zlata. Od stabla sve do cvjetova bilo je sve kovani rad. Mojsije bio je dao napraviti svijećnjak po uzorku, što mu ga je bio pokazao Gospod.

⁵Gospod zapovjedi Mojsiju: ⁶"Ocijeli Levite od sinova Izraelovih i očisti ih. ⁷Postupaj s njima kod očišćenja ovako: Poškropi ih vodom očišćenja. Oni neka onda prijeđu britvom preko svega tijela svojega, neka operu haljine svoje i očiste se. ⁸Potom neka uzmu junca s prinosom njegovim, naime brašnom bijelim, što je umiješeno s uljem. Za žrtvu radi grijeha uzmi drugoga junca. ⁹Onda dovedi Levite pred Šator sastanka i skupi svu zajednicu sinova Izraelovih. ¹⁰Čim su Leviti na tvoju zapovijed stupili pred Gospoda, neka sinovi Izraelovi polože ruke na Levite, ¹¹I Aron neka prinese Levite Gospodu kao žrtvu sinova Izraelovih podizanjem i mahanjem. Nato se smiju pripustiti službi Gospodnjoj. ¹²Pošto su Leviti ruke svoje položili na glavu juncima, imaš ti prirediti jednoga za žrtvu radi grijeha, drugoga za žrtvu paljenicu Gospodu, da pribaviš oprostjenje Levitima. ¹³A kad si Levite predveo Aronu i sinovima njegovim i dao ih prinijeti Gospodu kao žrtvu primicanja i odmicanja. ¹⁴I tako Levite odvojio između sinova Izraelovih, onda Leviti pripadaju meni, ¹⁵Istom sada smiju Leviti preuzeti službu u Šatoru sastanka. Ti ih moraš očistiti i prinijeti kao žrtvu primicanja i odmicanja, ¹⁶Jer su posve darovani meni između sinova Izraelovih. Uzimam ih na mjesto svih sinova Izraelovih, koji kao prvorođenci ostavljaju krilo materino. ¹⁷Jer meni pripadaju među sinovima Izraelovim svi prvenci kod čovjeka i stoke. Onaj dan, kad pobih sve prvorođence u zemlji egipatskoj, posvetio sam ih sebi. ¹⁸Uzimam Levite na mjesto svih prvorođenaca među sinovima Izraelovim. ¹⁹I dajem na dar Aronu i sinovima njegovim Levite između sinova Izraelovih, da na mjesto sinova Izraelovih obavljaju službu u Šatoru sastanka, Oni imaju činiti pomirenje za sinove Izraelove, da nikakav udar nesretan ne pogodi sinove Izraelove, kad se sinovi Izraelovi približe Svetišću."

²⁰Mojsije i Aron i sva zajednica sinova Izraelovih učiniše tako s Levitima. Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju za Levite, točno tako učiniše s njima sinovi Izraelovi. ²¹Leviti dadoše se očistiti od grijeha i oprae haljine svoje. Aron ih prinese Gospodu kao žrtvu podizanja i mahanja, i Aron pribavi pomirenje njihovo, kad ih očisti. ²²Potom Leviti preužeše svoj službu u Šatoru sastanka kao pomoćnici Aronovi i sinova njegovih. Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju za Levite, tako su postupali s njima.

²³Gospod zapovjedi Mojsiju: ²⁴"Ovo vrijedi za Levite: Istom sa dvadeset i pet godina i više smiju preuzeti službi u Šatoru sastanka. ²⁵Od pedeset godina prosti su od te službe i ne trebaju više služiti. ²⁶Oni doduše smiju braći svojoj biti u pomoći kod vršenja službe u Šatoru sastanka, ali neka više ne obavljaju redovitu službu. Tako postupaj s Levitima za službene poslove njihove."

Brojevi – 9 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju prvi mjesec druge godine po izlasku iz zemlje egipatske: ²"Sinovi Izraelovi neka slave Pashu u određeno vrijeme. ³Imate je slaviti četrnaesti dan ovoga mjeseca uvečer u određeno vrijeme. Samo po svim propisima i odredbama njezinim smijete je slaviti."

⁴Tada zapovjedi Mojsije sinovima Izraelovim, da slave Pashu. ⁵I slaviše Pashu u prvom mjesecu četrnaesti dan uvečer u pustinji sinajskoj. Točno onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, učiniše sinovi Izraelovi,

⁶A bili su neki ljudi, koji se oskrvniše o mrtvacu. Tako oni nijesu mogli slaviti Pashe onaj dan. Oni stoga stupiše onaj dan pred Mojsija i Arona. ⁷Kad mu ljudi izjaviše: "Mi smo postali nečisti od mrtvacu. Zašto da nam nije slobodno prinijeti žrtvu Gospodu u određeno vrijeme sa sinovima Izraelovim?" ⁸Mojsije im odgovori: "Čekajte, da čujem, što

zapovijeda Gospod za vas."

⁹A Gospod zapovjedi Mojsiju: ¹⁰"Naloži sinovima Izraelovim: Ako se netko između vas ili vaših potomaka oskvrni o mrtvaca ili je na dalekom putovanju, neka ipak slavi Pashu u čast Gospodu. ¹¹Samo takvi moraju je obaviti u drugom mjesecu četrnaesti dan uvečer. Oni pritom imaju jesti kruh nekvasan i gorko zelje. ¹²I ne smiju od toga ništa ostaviti do idućega jutra i ne smiju prelomiti nijedne kosti. Neka slave Pashu po svima obredima, što vrijede za nju. ¹³Tko je čist i nije na putova nju, a propusti slaviti Pashu, takav čovjek ima se istrijebiti iz na roda svojega Jer on ne prinese Gospodu žrtve u određeno vrijeme. Takav čovjek ima okajati krivnju svoju. ¹⁴Ako li boravi kod vas stranac i hode da slavi Pashu Gospodnju, neka je obavi po propisima i odredbama, što vrijede za Pashu. Isti zakon neka vam bude za stranca i za onoga, koji se rodio u zemlji."

¹⁵U dan, kad je bio podignut sveti Šator, pokri oblak prebivalište u Šatoru zakona, i bio je uvečer kao oganj nad prebivalištem sve do jutra. ¹⁶Tako ostade uvijek: Oblak ga je pokrivaio, i to noću kao oganj. ¹⁷Istom kad bi se oblak podigao iznad Šatora, polazili bi sinovi Izraelovi, i gdje bi se spustio oblak, ondje bi se utaborili sinovi Izraelovi. ¹⁸Tako bi sinovi Izraelovi polazili uvijek po zapovijedi Gospodnjoj i utaborili se također po zapovijedi Gospodnjoj. Dokle je god stajao oblak nad svetim prebivalištem, ostajali bi utaboreni. ¹⁹I kad je oblak dugo vremena ostao nad prebivalištem, držali bi se sinovi Izraelovi naputka Gospodnjega i ne bi polazili. ²⁰Bilo je, da je oblak ostao nad prebivalištem samo malo dara. Na zapovijed Gospodnju oni bi tada postavljali tabor i na zapovijed bi Gospodnju opet polazili. ²¹Bilo je također, da je oblak ostao samo od večera do jutra. Kad bi se onda oblak podigao ujutro, oni bi polazili. Ili bi ostao dan i noć. Kad bi se onda podigao oblak, polazili bi. ²²Ili kad bi ostao oblak dva dana ili mjesec dana ili još dulje vremena nad prebivalištem, onda bi i sinovi Izraelovi ostali utaboreni i ne bi polazili. Istom kad bi se podigao, polazili bi. ²³Po zapovijedi Gospodnjoj postavljali bi tabor, po zapovijedi

Gospodnjoj polazili bi. Držali su se naputka Gospodnjega, što je bio izašao od Gospoda preko Mojsija.

Brojevi – 10 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Napravi sebi dvije trube srebrne. Napravi ih kovanim radom. One neka ti služe za to, da sazivaš zajednicu i da znak daješ za polazak tabora. ³Čim se zatrubi na njih, neka se skupi sva zajednica kod tebe na ulazu u Šator sastanka. ⁴Ako li se zatrubi samo na jednu, neka se skupe kod tebe knezovi, plemenski poglavari sinova Izraelovih. ⁵Ako se zatrubi bučno, onda neka se kreću tabori, što leže prema istoku. ⁶Ako li se zatrubi po drugi put, onda neka se kreću tabori, što leže prema jugu. Neka se zatrubi bučno u znak, da imaju poći. ⁷Ima li se sazvati zajednica, onda trubite samo jednostavno, ne trubite bučno. ⁸Samo sinovi Aronovi, svećenici, smiju trubiti na trube. Njihova je uporaba kod vas odredba, što vječito vrijedi za sva koljena. ⁹Kad pođete na vojsku u zemlji svojoj proti neprijatelju, koji vas napada, onda trubite bučno na trube. Tada će vas se spomenuti Gospod, Bog vaš, i spasit će vas od neprijatelja vaših.

¹⁰Trubite na trube i u dane veselja svojega, na blagdane i mjesece mlađake, kod svojih žrtava paljenica i žrtava mirotvornih. Tako će vam to biti za spomen milostiv kod Boga vašega. Ja sam Gospod, Bog vaš."

¹¹U drugoj godini u drugom mjesecu, dvadesetoga u mjesecu, podiže se oblak iznad prebivališta zakona. ¹²Tada pođoše sinovi Izraelovi svojim redom iz pustinje sinajske, i oblak se spusti u pustinji paranskoj, ¹³Bilo je to prvi put, da pođoše na zapovijed Gospodnju, što je bila izašla preko Mojsija.

¹⁴Najprije pođe zastava tabora sinova Judinih sa svojim četama. Na čelu vojske njihove stajao je Nahšon, sin Aminadabov. ¹⁵Pred vojskom plemena sinova Isakarovih bio je Netanel, sin Zuarov. ¹⁶Pred vojskom plemena sinova Zebulunovih bio je Eliab, sin Helonov.

¹⁷Pošto je sveti Šator bio razložen, pođoše i sinovi Geršonovi i sinovi Merarijevi, koji su imali nositi sveti Šator.

¹⁸Tada pođe zastava tabora Rubenova sa svojim četama. Pred vojskom njihovom bio je Elisur, sin Šedeurov. ¹⁹Vojsku plemena sinova Simeonovih vodio je Šelumiel, sin Surišadajev. ²⁰Pred vojskom plemena sinova Gadovih bio je Eliasaf, sin Deuelov.

²¹Tada pođoše sinovi Kohatovi, koji su imali nositi Presveto, do njihova dolaska bio je Šator već postavljen.

²²Tada pođe zastava tabora sinova Efraimovih sa svojim četama. Pred vojskom njihovom bio je Elišama, sin Amihudov. ²³Pred vojskom plemena sinova Manasehovah bio je Gamaliel, sin Pedahsurov. ²⁴Pred vojskom plemena sinova Benjaminovih bio je Abidan, sin Gideonov.

²⁵Nato pođe zastava tabora sinova Danovih sa svojim četama, koja je zaključivala sve tabore. Pred vojskom njihovom bio je Ahiezer, sin Amišadajev. ²⁶Pred vojskom plemena sinova Ašerovih bio je Pagiel, sin Okranov. ²⁷Pred vojskom plemena sinova Naftalijevih bio je Ahira, sin Enanov.

²⁸To je bio red, kojim pođoše sinovi Izraelovi sa svojim četama.

²⁹Mojsije reče Hobabu, sinu Midjanca Reuela, tasta Mojsijeva: "Idemo sada u zemlju, za koju obeća Gospod: 'Vama ću je dati.' Hajde s nama. Nagradit ćemo te bogato, jer je Gospod obećao sinovima Izraelovim blagoslov." ³⁰A on mu odgovori: "Ne mogu ići s vama. Moram se vratiti u svoju domovinu i k svojoj rodbini."

³¹A onaj ga zamoli: "Ne ostavljaj nas, jer kako ti znaš mjesta, gdje možemo taboriti u pustinji, budi nam savjetnik. ³²Ako pođeš s nama, i tebe ćemo se bogato spomenuti blagoslovom, što će nam ga udijeliti Gospod."

³³I tako pođoše od gore Gospodnje, tri dana hoda. Kovčeg zavjeta Gospodnjega išao je pred njima tri dana hoda, da bi im našao mjesto za odmor. ³⁴Oblak Gospodnji lebdio je nad njima po danu, kad su polazili iz tabora.

³⁵Kadgod je polazio kovčeg, govorio bi Mojsije: "Ustani, Gospode, i neka se razaspu neprijatelji tvoji, i neka pred tobom pobjegnu protivnici tvoji." ³⁶Kadgod se je ustavio, govorio bi: "Ustavi se, Gospode, kod četa Izraelovih plemena."

Brojevi – 11 glava

¹Narod se stade glasno tužiti pred Gospodom, da mu je zlo. Kad je Gospod to čuo, planu gnjev njegov. Oganj, što je izlazio od Gospoda, raspali se na njih i uništi jedan dio tabora. ²Tada zavapi narod k Mojsiju za pomoć. Kad se Mojsije pomoli Gospodu, ugasi se oganj. ³Prozva se to mjesto Tabera, jer se je tamo bio raspalio na njih oganj, što je izlazio od Gospoda.

⁴I kad se je svjetina, što je bila među njima, polakomila za drugim jelima, stadoše sinovi Izraelovi opet jadikovati. Tužili su se: "Tko će nam dati da jedemo mesa? ⁵Spominjemo se riba, što smo ih jeli u Egiptu zabadava, krastavaca i dinja, luka, crvenoga luka i češnjaka. ⁶A sad nam je, da uginemo. Ovdje nema upravo ništa. Oči nam ne vide ništa drugo osim mane."

⁷Mana je bila kao sjeme korijandrovo i nalik na bdelij. ⁸Narod je išao okolo i skupljao ju, mlio ju na žrvnjima ili tucao u stupama, kuhao ju u loncima i pravio od nje kolače. Okus joj je bio kao okus kolača pripremljena s uljem. ⁹Kad bi noću pala rosa na tabor, pala bi s njom i mana.

¹⁰Kad je čuo Mojsije gdje narod jadikuje u porodicama svojim, svaki na

ulazu u Šator svoj, gnjev Božji bio se je žestoko raspalio zbog toga, i Mojsiju bilo je to veoma žao.

¹¹Onda se je Mojsije potužio Gospodu: "Zašto tako zlostavljaš slugu svojega, i zašto do mene tako malo držiš, da si mi naprtio teret brige za taj čitav narod? ¹²Zar sam ja taj čitav narod nosio u krilu svojem i donio ga na svijet, da možeš od mene tražiti. Nosi ga u naručju svojem, kao što dojilja nosi dojenče, u zemlju, koju sam obećao ocima njegovim? ¹³Odakle da uzmem meso, da ga dadnem tomu čitavu narodu? Plaču preda mnom i vapiju: Daj nam mesa da jedemo. ¹⁴Ja ne mogu više nositi brigu sam za taj čitav narod. To je odveć teško za me. ¹⁵Ako misliš tako dalje postupati s menom, onda me radije odmah ubij, ako ti još štogod vrijedim, da ne gledam dulje nesreću svoju."

¹⁶Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pozovi mi sedamdeset ljudi između starješina Izraelovih, za koje znaš, da su zreli ljudi i sposobni za službu poglavarsku. Dovedi ih k Šatoru sastanka. Tamo neka se postave s tobom, ¹⁷Dok ja siđem. Tamo ću govoriti s tobom i od duha, što počiva na tebi, uzet ću i njima ga dati. Oni će s tobom dijeliti teret brige za narod. ¹⁸A narodu reci: Posvetite se za sutra. Mesa ćete dobiti i jesti. Glasno ste jadikovali pred Gospodom i vapili: Tko će nam dati mesa da jedemo? U Egiptu imali smo dobro. Gospod će vam eto dati mesa da jedete. ¹⁹Nećete ga jesti samo jedan dan, ni dva, pet, deset ili dvadeset dana, ²⁰Nego čitav mjesec dana, dokle vam na nos ne udari i ne ogadi vam se, jer vi ste Gospoda, koji je među vara, prezreli i pred njim jadikovali i tužili se: Da nijesmo ipak otišli iz Egipta."

²¹Mojsije reče: "Šest stotina tisuća pješaka ima naroda, među kojim ja živim, a ti kažeš: 'Dat ću im mesa da jedu čitav mjesec dana.' ²²Može li im se poklati toliko ovaca i goveda, da im bude dosta? Može li im se pohvatati sve ribe morske, da bude za njih dosta?"

²³A Gospod odgovori Mojsiju: "Zar je možda ruka Gospodnja preslaba? Sad ćeš vidjeti, hoće li se moja riječ pred tobom ispuniti ili ne."

²⁴Nato izade Mojsije, priopći narodu riječi Gospodnje i pozva sedamdeset starijih ljudi iz naroda. Postavi ih okolo Šatora.

²⁵Tada siđe Gospod u oblaku i progovori s njim, uze onda od duha koji je živio u njemu, i dade ga sedamdesetorici sijedih ljudi. Čim se je bio duh spustio na njih, zapadoše oni u proročko ushićenje. To im se poslije ne dogodi više.

²⁶A dvojica od njih ostaše u taboru Jedan se zvao Eldad, drugi Medad I na njih se spustio duh. Pripadali su naime zapisanima, ali nijesu bili izašli k Šatoru. I oni zapadoše u taboru u proročko ushićenje. ²⁷Jedan sluga otrča i javi Mojsiju: "Eldad i Medad zapali su u taboru u proročko ushićenje." ²⁸Tada zamoli Jošua, sin Nunov, koji je od mladosti bio sluga Mojsijev: "Gospodaru, Mojsije, zabrani im to." ²⁹A Mojsije mu reče: "što se ti raspaljuješ za me? O, kad bi samo sav narod Gospodnji bio sastavljen od proroka. Kad bi Gospod svima dao svojega duha."

³⁰Nato se Mojsije vrati u tabor sa starješinama Izraelovim. ³¹Tada se po zapovijedi Gospodnjoj podiže vjetar, koji nanese od mora prepelice i razasu ih nad taborom unaokolo dan hoda daleko na sve strane do dva lakta visoko od zemlje. ³²I narod se dade, te je čitav dan i čitavu noć i čitav idući dan hvatao prepelice. Tko je malo nakupio, imao ih je deset homera. Prostriješe ih tada okolo tabora, da se suše.

³³Još im nije bilo meso između zuba iščeznulo, a gnjev Gospodnji raspali se na narod. Gospod udari narod veoma teškom kaznom.

³⁴Zato se prozva to mjesto Kibrot Hataava, jer se tamo pokopa pohlepni narod.

³⁵Od Kibrot Hataave pođe narod dalje u Haserot. U Haserotu ostadoše.

Brojevi – 12 glava

¹Jednoga dana prekoriše Mirjama i Aron Mojsija radi Kušitke, koju je bio uzeo sebi za ženu. On se je naime bio oženio ženom kušitskom.

²Nadalje rekoše: "Zar je Gospod govorio samo preko Mojsija? Zar nije govorio i s nama?" To je čuo Gospod.

³A Mojsije bio je čovjek veoma blag, blaži od svih ljudi na zemlji.

⁴Odmah reče Gospod Mojsiju, Aronu i Mirjami: "Pođite sve troje u Šator sastanka." Dok su oni sve troje išli, ⁵Siđe Gospod u stupu oblaka, stade na ulazu Šatora i pozva Arona i Mirjamu kad oboje dođoše, ⁶Reče: "Čujte riječi moje. Kada je među vama prorok, onda se objavljujem ja, Gospod, njemu u viđenju i govorim s njim u snu. ⁷A tako ne biva s mojim slugom Mojsijem. On je povjerenik u vodstvu cijele kuće moje. ⁸S njim govorim od usta do usta. On smije gledati neskrITU podobu i pojavu Gospoda. Zašto se dakle ne pobojaste prekoriti slugu mogega Mojsija?"

⁹Nato se raspali gnjev Gospodnji na njih, i on ode; ¹⁰I oblak se udalji od Šatora. A Mirjama je bila najedanput od gube postala bijela kao snijeg. Kad se Aron okrenuo k njoj, nađe da je bila gubava.

¹¹Tada reče Aron Mojsiju: "Ah, gospodaru, ne meći na nas grijeha, što ga počinismo tako ludo. ¹²Nemoj, da ona bude kao mrtvo dijete, kojemu je tijelo već napola gnjilo, kad izađe iz krila materina."

¹³I Mojsije pomoli se glasno Gospodu: "O Bože, ozdravi je opet."

¹⁴Gospod odgovori Mojsiju: "Da joj je otac njezin pljunuo u lice, ne bi li se morala stidjeti sedam dana? Tako ima ona da sedam dana ostane isključena iz tabora, a poslije neka se opet primi natrag."

¹⁵I Mirjama je sedam dana bila isključena iz tabora. A narod ne pođe

prije dalje, dokle Mirjama ne bi opet primljena. ¹⁶Potom pođe narod od Haserota i utabori se u pustinji paranskoj.

Brojevi – 13 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju ovo: ²"Pošlji ljude, da uhode zemlju kanaansku, koju ću dati sinovima Izraelovim. Pošljite od svakoga plemena po jednoga. Svaki od njih neka bude glavar." ³I po zapovijedi Gospodnjoj posla ih Mojsije iz pustinje paranske. Svi su bili glavari sinova Izraelovih.

⁴Ovo su im imena: Od plemena Rubenova Šamua, sin Zakurov; ⁵Od plemena Simeonova Šafat, sin Horijev; ⁶Od plemena Judina Kaleb, sin Jefuneov; ⁷Od plemena Isakarova Igal, sin Josipov; ⁸Od plemena Efraimova Hošea, sin Nunov; ⁹Od plemena Benjaminova Palti, sin Rafuov; ¹⁰Od plemena Zebulunova Gadiel, sin Sodijev; ¹¹Od plemena Josipova, od plemena Manasehova Gadi, sin Susijev; ¹²Od plemena Danova Amiel, sin Gemalijev; ¹³Od plemena Ašerova Setur, sin Mihaelov; ¹⁴Od plemena Naftalijeva Nahbi, sin Vofsijev; ¹⁵Od plemena Gadova Geuel, sin Makijev. ¹⁶To su imena ljudima, što ih posla Mojsije, da uhode zemlju. Tada dade Mojsije Hošeu, sinu Nunovu, ime Jošua.

¹⁷Kad ih posla Mojsije, da uhode zemlju kanaansku, zapovjedi im: "Idite odavde preko Negeba. Onda se popnite na goru. ¹⁸Pogledajte, kakva je zemlja i je li narod, što prebiva u njoj, jak ili slab, malen ili velik; ¹⁹I kakva je zemlja, u kojoj prebiva, je li plodna ili neplodna; i kakva su mjesta, u kojima prebiva, jesu li u otvorenim taborima ili u tvrdim gradovima; ²⁰I kakva je zemlja, je li masna ili mršava, raste li drveće u njoj ili ne. A sad na posao. Donesite sa sobom i nešto roda one zemlje." Bilo je tada upravo vrijeme prvome grožđu.

²¹Tada otidoše i uhodiše zemlju od pustinje Sin do Rehoba na ulazu u Hamat. ²²Oni se popeše preko Negeba i dođoše do Hebrona, gdje su živjeli Ahiman, Šešaj i Talmaj, potomci Anakovi. Hebron je bio sazidan

sedam godina prije Soan u Egiptu. ²³Kada stigoše do u dolinu Eškol, odrezaše ondje lozu s grozdom jednim, što su ga nosila po dvojica na motki, tako i nekoliko granatnih jabuka i smokava. ²⁴Ono mjesto prozva se dolina Eškol od grožđa, što su ga tamo bili odrezali sinovi Izraelovi.

²⁵Poslije četrdeset dana vratiše se, pošto su bili uhodili zemlju.

²⁶Otidoše kući i dođoše k Mojsiju i Aronu i svoj zajednici sinova Izraelovih u pustinju paransku, u Kadeš, podniješe izvještaj njima i svoj zajednici i pokazaše im plodove zemlje. ²⁷A pripovijedali su im ovo: "Odosmo u zemlju, u koju si nas poslao. Zaista teče u njoj mlijeko i med, Evo to su plodovi odanle. ²⁸Ali narod, što boravi u njoj, jak je, i gradovi su utvrđeni i veoma veliki. Vidjesmo ondje i potomke Anakove.

²⁹Amalečani prebivaju u pokrajini Negebu; Hiteji, Jebuseji i Amoreji stanuju u planini; Kanaanci prebivaju na moru i na obali Jordana.

³⁰A da podveže svaku ljutitu izjavu naroda proti Mojsiju, povika Kaleb: "Svakako pođimo gore i osvojimo je, jer je možemo lako prevladati."

³¹Ali ljudi, koji su bili s njim išli, izjaviše: "Nikako ne možemo ići proti tomu narodu, jer je jači od nas." ³²Tada iznesoše pred sinove Izraelove neistinu o zemlji, koju su bili uhodili. Pripovijedali su: "Zemlja, koju prođosmo i uhodismo, jest zemlja, koja ždere svoje stanovnike. Svi ljudi, što ih vidjesmo tamo, neobično su veliki. ³³Vidjesmo tamo i divove, sinove Anakove od roda divovskoga. Činilo nam se, da smo prema njima kao skakavci. A tako smo se morali i mi njima činiti."

Brojevi – 14 glava

¹Tada sva zajednica podiže viku i graju, i narod je plakao onu noć. ²Svi su sinovi Izraelovi mrmjali proti Mojsiju i Aronu, i sva se je zajednica tužila pred njima: "Ah, da smo bili pomrli u zemlji egipatskoj ili ovdje u pustinji. Ah, da smo mrtvi. ³Zašto da nas vodi Gospod u tu zemlju? Zar da izginemo od mača? Zar da žene naše i djeca sitna postanu roblje drugima? Ne bi li bolje bilo za nas, da se vratimo natrag u Egipat?" ⁴

rekoše među sobom: "Mi ćemo izabrati sebi vođu i vratiti se natrag u Egipat."

⁵Tada Mojsije i Aron padoše ničice pred svom skupljenom zajednicom sinova Izraelovih.

⁶A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji su također bili zemlju uhodili, razdriješe haljine svoje, ⁷i rekoše svoj zajednici sinova Izraelovih: "Zemlja, koju prođosmo, da je uhodimo, jest zemlja doista vrlo dobra. ⁸Ako nam je Gospod milostiv, on će nas dovesti u tu zemlju i dat će nam je, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. ⁹Samo se ne bunite proti Gospodu i ne bojte se stanovnika te zemlje, jer ćemo ih posve istrijebiti. Odstupila je od njih sjena njihova, A s nama je Gospod. Ništa ih se ne bojte."

¹⁰Kada je sva zajednica mislila da ih kamenuje, pojavi se slava Gospodnja svima sinovima Izraelovim nad Šatorom sastanka. ¹¹I Gospod reče Mojsiju: "Dokle će me još prezirati taj narod, dokle mi neće vjerovati uza sve znakove čudesne, što sam ih učinio pred njim? ¹²Udarit ću ga kugom i istrijebiti ga. A tebe ću učiniti narodom, koji je veći i jači od ovoga."

¹³Ali Mojsije reče Gospodu: "Ako čuju to Egipćani, između kojih si svojom moću doveo ovamo taj narod, ¹⁴Pripovijedat će to stanovnicima ove zemlje, Oni su čuli, da ti, Gospode, prebivaš među ovim narodom, da mu se ti, Gospode, oči u oči ukazuješ, i da oblak tvoj stoji nad njima, i da ti danju u stupu oblaka, a noću u stupu ognja ideš pred njima. ¹⁵Ako sad taj narod pobiješ sve do jednoga, onda će narodi, koji su čuli o tebi glas, reći: ¹⁶Jer Gospod nije mogao taj narod dovesti u zemlju, koju im je bio zakletvom obećao, zato ih je pobio u pustinji. ¹⁷Neka dakle, Gospode, vlada tvoja velika strpljivost. Pa ti si obećao: ¹⁸Gospod je strpljiv i obilan dobrotom. On oprašta zlodjela i grijeh. Ali posve ne otpušta kaznu, nego pohodi zlodjela otaca na djeci do u treće i četvrto koljeno. ¹⁹Oprosti dakle ovomu narodu zlodjela njegova po

velikom milosrđu svojem, kao što si uvijek opraštao ovomu narodu od Egipta do ovamo."

²⁰Gospod odgovori: "Opraštam mu, kako si zamolio. ²¹Ali tako ja živ bio i tako sva zemlja bila puna slave Gospodnje: ²²Svi oni ljudi, koji vidješe slavu moju i sve znake čudesne, što sam ih učinio U Egiptu i u pustinji, a ipak me deset puta kušaše i glasa mojega ne poslušашe, ²³Oni neće nikada vidjeti zemlje, što je zakletvom obećah ocima njihovim. Ne, ni jedan od svih onih, koji me prezreše, neće je vidjeti. ²⁴Samo slugu svojega Kaleba, koji pokaza drugi duh i posve pristade uza me, njega ću dovesti u zemlju, u koju je već jedanput stupio, i posjedovat će je potomci njegovi. ²⁵Pustite samo, da Amalečani i Kanaanci stanuju u ravnici. Sutra se vratite i pođite u pustinju prema Crvenome moru."

²⁶Još reče Gospod Mojsiju i Aronu: ²⁷"Dokle će još trajati, da ta nevaljala zajednica mrmlija proti meni? Dobro sam čuo psovke sinova Izraelovih, što izbacuju proti meni. ²⁸Kaži im: Tako ja živ bio, to je riječ Gospodnja, kako vi izgovoriste pred mojim ušima, tako ću ja postupati s vama. ²⁹Ovdje u pustinji popadat će mrtva tjelesa vaša, svi vi, koji ste bili izbrojeni, po cijelom broju vašem od dvadesete godine i više, jer mrmljaste proti meni. ³⁰Nikada nećete ući u zemlju, koju vam pod zakletvom obećah za postojbinu, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova. ³¹A sitnu djecu vašu, za koju rekoste, da će postati roblje drugima, njih ću uvesti. Oni će se obradovati zemlji, koju vi pogrdiste. ³²A mrtva tjelesa vaša raspast će se ovdje u pustinji. ³³Četrdeset godina vaši će se sinovi kao pastiri povlačiti u pustinji i tako će trpjeti za vaš otpad, dokle se tjelesa vaša posve ne zatru u pustinji. ³⁴Po broju četrdeset dana, za koje uhodiste zemlju, jedan dan za jednu godinu uračunan, morat ćete četrdeset godina nosit će krivnje svoje. Morat ćete osjetiti, što znači, kad ja uskratim milost svoju. ³⁵Ja, Gospod, kažem to. Doista, tako ću postupati s tom cijelom zajednicom nevaljalom, koja se je strkala proti meni: ovdje u pustinji naći će oni svoj kraj, i ovdje će pomrijeti."

³⁶A ljudi, što ih je bio poslao Mojsije, da uhode zemlju, i što nakon povratka svojega pobuniše svu zajednicu proti njega, kad krivo izvijestiše o zemlji; ³⁷Ti ljudi, što su bili lažan izvještaj dali o zemlji, pomriješe pred Gospodom od nagle smrti. ³⁸Samo Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, ostaše na životu između onih ljudi, što su išli da uhode zemlju.

³⁹Kad Mojsije priopći ove prijetnje svima sinovima Izraelovim, narod se veoma ražalosti.

⁴⁰Drugo dakle jutro ustaše rano, da uzađu navrh gore; jer rekoše: "Sada smo spremni da uzađemo na ono mjesto, za koje nam je govorio Gospod; jer sagriješismo."

⁴¹A Mojsije reče: "Zašto hoćete da prestupite zapovijed Gospodnju? Neće vam uspjeti. ⁴²Ne uzilazite; jer Gospod nije u vašoj sredini. Inače bit ćete potučeni od svojih neprijatelja. ⁴³Jer Amalečani i Kanaanci stoje tamo pred vama. Popadat ćete od mača, jer se odmetnuste od Gospoda, neće Gospod biti s vama."

⁴⁴Ali oni u svojoj tvrdokornosti pođoše navrh gore. A kovčeg zavjeta Gospodnjega i Mojsije ne ostaviše tabora. ⁴⁵Tada siđoše Amalečani i Kanaanci, što su stanovali na onoj gori, potukoše ih i potjeraše do Horne.

Brojevi – 15 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Kad dođete u zemlju, koju ću vam dati za postojbinu, ³I budete prinosisli Gospodu od goveda i ovaca žrtvu ognjenu, žrtvu paljenicu ili mirotvornu, da ispunite zavjete ili kao dragovoljan dar ili o blagdanima svojim, da dignete u čast Gospodu miris ugodni žrtveni, ⁴Onda onaj, koji prinosi Gospodu svoj dar žrtveni, ima ujedno žrtvovati kao prinos desetinu efe bijelog brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja. ⁵A

vina neka pripravi za naljev kod žrtve paljenice i mirotvorne četvrtinu hina za svako janje. ⁶A za ovna neka pripravi kao prinos dvije desetine efe bijelog brašna, što je umiješeno s trećinom hina ulja. ⁷Vina za naljev neka prinese trećinu hina za miris ugodni Gospodu. ⁸Ako hoćeš pripremiti junca za žrtvu paljenicu ili za žrtvu zaklanicu, da ispuniš zavjet ili kao žrtvu mirotvornu, ⁹Onda prinesi uz junca kao prinos tri desetine efe bijelog brašna, što je umiješeno s po hina ulja. ¹⁰Vina za naljev prinesi pola hina kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu. ¹¹Tako neka se drži kod svakoga vola ili ovna, kod svakoga janjeta ili jareta. ¹²Kolikogod ih prinosite, imate tako postupati kod svakoga pojedinog komada. ¹³Svaki domaći ima se držati ovih odredaba, kad prinosi žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

¹⁴Ako je stranac kod vas, ili ako netko trajno živi u sredini vašoj i hoće da priredi žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu, onda ima isto onako postupati kako vi činite. ¹⁵Jednak zakon vrijedi za zajednicu, za vas kao za stranca, koji je kod vas. Jedan zakon, što vrijedi za sva vremena, ima biti za vas, kroz sve naraštaje. U stvarima, što se odnose na Gospoda, vrijedi za stranca isto kao za vas. ¹⁶Jednak zakon i jednako pravo vrijede za vas kao za stranca, što je kod vas."

¹⁷Gospod zapovjedi Mojsiju: ¹⁸"Daj sinovima Izraelovim ovaj napatuk: Kad dođete u zemlju, u koju ću vas ja odvesti, ¹⁹Onda, prije nego upotrijebite žito one zemlje, prinesite Gospodu žrtvu podizanja. ²⁰Od prvoga brašna svojega darujte kolač kao žrtvu podizanja. Kao žrtvu podizanja od gumna, tako imate i ovu žrtvovati. ²¹Dajte dakle od prvoga brašna svojega Gospodu žrtvu podizanja, kroz sve naraštaje.

²²Ako se ogriješite nenaumice i ne ispunite kojugod od ovih zapovijedi, što ih Gospod dade Mojsiju, ²³Štogod od onoga, što vam je Gospod preko Mojsija naložio od dana, kad Gospod izdade zapovijedi, i poslije kroz sve naraštaje, ²⁴Onda, ako je prestupak bio učinjen od zajednice ne naumice, nego nepromišljeno, ima sva zajednica prirediti junca kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu zajedno s prinosom i naljevom

njihovim, uz to jarca kao žrtvu za grijeh. ²⁵Svećenik neka time pribavi pomirenje cijeloj zajednici sinova Izraelovih. Tako će im se oprostiti, jer je bila samo nepromišljenost, i za svoju nepromišljenost prinesoše prinos, žrtvu ognjenu Gospodu, uz to svoju žrtvu za grijeh pred Gospodom. ²⁶Tako će se onda oprostiti cijeloj zajednici sinova Izraelovih i strancima, koja su kod njih, jer nepromišljenost na teret je cijeloj zajednici.

²⁷Ako li se čovjek pojedinac ogriješi nenaumice, onda neka prinese jednogodišnju kozu kao žrtvu za grijeh. ²⁸Svećenik ima tada onomu, koji se je nepromišljeno ogriješio proti Gospodu, pribaviti pomirenje izvršivši za njega obrede pomirenja. Tako će mu se oprostiti, ²⁹Jednako zakon vrijedi kod vas za domoroce izraelske i za stranca, koji je među njima, za slučaj, da se netko ogriješi nenaumice.

³⁰Ali ako netko sagriješi naumice, bio on domorodac ili stranac, taj huli na Gospoda. Takav se ima istrijebiti iz naroda. ³¹Jer je on prezreo riječ Gospodnju i prestupio zapovijed njegovu, Takav se ima istrijebiti bez milosti. Krivnja njegova pada na njega."

³²Kad su bili sinovi Izraelovi u pustinji, zatekoše čovjeka, koji je kupio drva u subotu. ³³Ljudi, koji su ga bili zatekli gdje kupi drva, dovedoše ga k Mojsiju i Aronu i svoj zajednici. ³⁴Staviše ga u zatvor, jer još nije bilo određeno o tom, što će se činiti s njim. ³⁵Tada Gospod zapovjedi Mojsiju: "Taj čovjek ima se smrću kazniti. Neka ga kamenuje sva zajednica izvan tabora."

³⁶I sva zajednica izvede ga pred tabor i kamenova ga na smrt, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

³⁷Gospod zapovjedi Mojsiju: ³⁸"Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Neka stave sebi rese na skutove haljina svojih, oni i buduća koljena njihova, i na svaku resu neka metnu vrpcu od skerleta plavoga. ³⁹Ovo je svrha resama: Imate se sjetiti, kad ih vidite, svih zapovijedi

Gospodnjih, da ih vršite i da se ne zanosite za požudama svojih srdaca i očiju, što vas tako lako zavode na otpad. ⁴⁰Vi se imate spominjati svih zapovijedi mojih i vršiti ih i tako se posvetiti Bogu svojem. ⁴¹Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bog vaš. Ja sam Gospod, Bog vaš."

Brojevi – 16 glava

¹Korah, sin Izhara, sina Kohata, sina Levijeva, predobi za sebe potomke Rubenove Datana i Abirama, sinove Eliabove, i Ona, sina Peletova. ²Oni se pobuniše proti Mojsija sa dvjesta i pedeset sinova Izraelovih, poglavara zajednice, pozvanih članova skupštine narodne i muževa uglednih. ³Oni se dakle skupiše proti Mojsiju i Aronu i rekoše im: "Dosta neka vam je. Sva zajednica, svi skupa sveti su, i Gospod je među njima. Zašto se vi uzdižete nad zajednicu Gospodnju?"

⁴Kad to ču Mojsije, pade ničice na svoje lice. ⁵Tada odgovori Korahu i svojoj družini njegovoj ovako: "Sutra će pokazati Gospod, tko je njegov i tko je dosta svet, da mu se približi. Koga tada on izabere, taj mu se smije približiti. ⁶Učinite ovo Uzmite sebi kadionice, Korah i sva družina njegov. ⁷Metnite sutra u njih ognja i stavite na njih kada pred Gospodom. Koga tada izabere Gospod, taj neka bude svet. Dosta neka vam je, sinovi Levijevi."

⁸Korahu reče Mojsije: "Čujte ipak, sinovi Levijevi. ⁹Zar vam nije dosta, što vas je Bog Izraelov odvojio od zajednice Izraelove, da vas privuče u svoju blizinu, pa da vršite službu kod Šatora Gospodnjega i obavljate i pred zajednicom službu svoju? ¹⁰Tebe je sa svom braćom tvojom, sinovima Levijevim, privukao k sebi, sada tražite još i svećeništvo. ¹¹Zato se vi, ti i sva družina tvoja, skupljate proti Gospoda, jer to je Aron, da mrmljate proti njemu?"

¹²Nato Mojsije dade pozvati Datana i Abirama, sinove Eliabove, ali oni odgovoriše: "Ne idemo. ¹³Zar nije dosta, što si nas doveo ovamo iz

zemlje, u kojoj teče mlijeko i med, da nas poubijaš u pustinji? Hoćeš li se još sada i nametnuti za gospodara nad nama? ¹⁴Doista nijesi nas doveo u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, i nijesi nam dao njiva i vinograda u posjed. Hoćeš li možda ljudima ovdje oči iskopati? Ne idemo."

¹⁵Tada se Mojsije rasrdi vrlo i zamoli Gospoda: "Ne pogledaj na žrtveni dar njihov. Nijesam nijednome od njih oduzeo nijednog magarca i nijednome od njih nijesam učinio ništa na žao."

¹⁶I Mojsije zapovjedi Korahu: "Ti i sva družina tvoja, prikažite se sutra pred Gospodom, ti, oni i Aron. ¹⁷Svaki neka uzme svoju kadionicu i neka stavi u njih kad. Tada neka donese svaki svoju kadionicu pred Gospoda, dakle dvjesta i pedeset kadionica, također ti i Aron, svaki svoju kadionicu."

¹⁸I uze svaki svoju kadionicu, metnu u njih oganj i stavi na njega kad. Onda se postaviše na ulazu u Šator sastanka, također Mojsije i Aron.

¹⁹A Korah skupi na ulazu u Šator sastanka naprema njima svu zajednicu. Tada se pokaza svoj zajednici slava Gospodnja. ²⁰I Gospod dade Mojsiju i Aronu ovu zapovijed: ²¹"Odvojite se od te zajednice. Uništiti ću ih u jedan čas."

²²Tada padoše oni ničice na svoje lice i zamoliše: "O Bože, Gospodaru duha životnog u svakom tijelu. Zar ćeš, kad je sagriješio samo jedan, pustiti gnjev svoj na svu zajednicu?"

²³Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁴"Naloži zajednici: Udaljite se od okolice stana Korahova, Datanova i Abiramova."

²⁵Nato se diže Mojsije i otide Datanu i Abiramu. Starješine Izraelove podoše za njim. ²⁶On zapovjedi Zajednici: "Udaljite se od Šatora ovih zlotvora. Ne dotaknete se ničega, što je njihovo. Inače izginut ćete i vi zbog svih grijeha njihovih."

²⁷Tada se povukoše oni natrag iz okolice stana Korahova, Datanova i Abiramova. A Datan i Abiram stupe van i stadoše sa svojim ženama i sa svojom velikom i malom djecom na ulazu svojih Šatora.

²⁸Tada reče Mojsije: "Po tom ćete spoznati, da je Gospod poslao mene, da izvršim sva ta djela, i da ja ne radim sam od sebe. ²⁹Ako ovi ovdje pomru, kao što umiru svi ljudi, i ako ih zadesi običan udes svih ljudi, onda Gospod nije poslao mene. ³⁰Ako li Gospod izvrši nešto nečuvano i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svim, što je njihovo, tako da siđu živi u podzemlje, onda po tom spoznajte, da su ovi ljudi hulili na Gospoda."

³¹Jedva je bio Mojsije izgovorio riječi ove, rastvori se zemlja pod njima.

³²Zemlja otvori usta svoja i proždrije ih s obiteljima njihovim i sve ljude, što su bili uz Koraha, sa svim imetkom njihovim. ³³Sa svim, što su imali, sidoše živi u podzemlje, i zemlja se zatvori nad njima. Tako ih nesta iz zajednice.

³⁴Svi Izraelci, što su okolo stajali, pobjegoše brže od jauka njihova; jer rekoše: "Da i nas još ne proždre zemlja." ³⁵A oganj izađe od Gospoda i spali dvjesta i pedeset ljudi, što su imali da prinesu kad.

³⁶Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: ³⁷"Kaži Eleazaru, sine svećenika Arona, neka odnese kadionice s garišta i oganj neka istrese u nekoj udaljenosti, jer su svete. ³⁸Kadionice tih ljudi, koji život svoj pokopaše svojim grijehom, neka se raskuju na ploče i neka se njima okuje žrtvenik, jer ih oni donesoše pred Gospoda. Time postadoše svete. Neka budu sinovima Izraelovim kao znamenje."

³⁹Tada uze svećenik Eleazar kadionice mjedene, što su ih bili donijeli oni, koji izgorješe. Raskovaše ih na okov žrtveniku. ⁴⁰One su imale biti sinovima Izraelovim opomena i znamen, da ni jedan nepozvan, koji ne pripada potomstvu Aronovu, ne pristupi, da kadi pred Gospodom.

Inače dogodit će mu se kao Korahu i družini njegovoj, kao što mu je bio Gospod zaprijetio preko Mojsija.

⁴¹Drugoga jutra mrmijala je sva zajednica sinova Izraelovih proti Mojsiju i Aronu. Vikali su: "Pobiste narod Gospodnji."

⁴²Kad se onda stjecala zajednica proti Mojsija i Arona, okrenuše se ovi prema Šatoru sastanka. I gle, pokri ga oblak, i pokaza se slava Gospodnja. ⁴³I pohitješe Mojsije i Aron pred Šator sastanka.

⁴⁴Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: ⁴⁵"Ukloni se iz te zajednice. Uništit ću ih u jedan čas." Tada oni padoše ničice na svoje lice.

⁴⁶I Mojsije reče Aronu: "Uzmi kadionicu, metni u nju oganj sa žrtvenika, stavi na njega kad i nosi ga brže k zajednici, da im time pribaviš pomirenje, jer od Gospoda izlazi kazneni sud. Već pomor poče."

⁴⁷Tada uze Aron kadionicu, kao što mu je bio zapovjedio Mojsije, i otrča usred zajednice. I doista, pomor je već bio počeo među narodom. On nato uze kaditi i pribavi tako narodu pomirenje. ⁴⁸Osta stojeći među mrtvima i živima, dok ne presta pomor.

⁴⁹Broj onih, koji pomriješe od pomora, iznosio je četrnaest tisuća i sedam stotina, osim onih, koji izgiboše zbog Koraha.

⁵⁰Aron se vrati natrag k Mojsiju na ulaz u Šator sastanka, kad je bio prestao pomor.

Brojevi – 17 glava

¹Nato reče Gospod Mojsiju: ²"Govori sa sinovima Izraelovim i uzmi od njih po jedan štap od svakoga plemena, dakle dvanaest štapova od svih njihovih knezova plemenskih, pleme po pleme. Napiši ime svakoga na štapu njegovu. ³Na štap Levijev napiši ime Aronovo. Dakle jedan štap pripada svakome poglavaru plemenskom. ⁴Stavi ih tada u

Šatoru sastanka pred kovčeg zakona, gdje vam se objavljujem. ⁵Tada će štap onoga, kojega izaberem sebi, procvjetati. Tako ću pred sobom ušutkati mrmljanje sinova Izraelovih, što ga podižu proti vas."

⁶Kad je Mojsije bio to rekao sinovima Izraelovim, predadoše mu svi knezovi njihovi, pleme po pleme, svaki knez štap, svega dvanaest štapova. Među štapovima njihovim bio je i štap Aronov. ⁷Mojsije stavi štapove pred Gospoda u Šatoru sastanka.

⁸Kad Mojsije drugoga jutra stupi u Šator zakona, bio je štap Aronov potjerao, bio je napupio i procvjetao i ponio zrele bademe. ⁹I Mojsije iznese sve štapove iz Svetišta k svima sinovima Izraelovim. Oni ih razgledaše, i svaki uze natrag štap svoj.

¹⁰Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Stavi štap Aronov opet pred zakon. Neka se tamo čuva kao znamenje za upornike, da mogneš dokrajčiti mrmljanje njihovo preda mnom, i da ne izginu." ¹¹Mojsije učini to. Kako mu je bio Gospod zapovjedio, tako učini,

¹²A sinovi Izraelovi rekoše Mojsiju: "Eto, mi ginemo. Mi smo izgubljeni, svi skupa izgubljeni. ¹³Tko se god približi k Šatoru Gospodnjemu, mora umrijeti. Zar ćemo napokon svi propasti?"

Brojevi – 18 glava

¹Tada reče Gospod Aronu: "Ti i s tobom sinovi tvoji i očinski dom tvoj, vi nosite odgovornost za zlodjela u Svetištu. I to nosite vi, ti i s tobom sinovi tvoji, odgovornost za zlodjela službe svećeničke, što je predana vama,

²Ali i braću svoju, pleme Levijevo, očinsko pleme, pusti neka pristupe s tobom, da se priključe tebi i da ti pomognu, kad ti i s tobom sinovi tvoji služite pred Šatorom sastanka. ³Oni imaju priskrbiti, što treba za podvorbu tvoju i za uređenje svega Šatora. Ali ne smiju pristupiti k

svetomu posuđu i k žrtveniku. Inače morali bi oni i vi umrijeti. ⁴Oni dakle neka budu pomoćnici tvoji i neka se brinu za Šator sastanka i za svu potrebnu službu oko Šatora. Ni jedan nepovlašten ne smije pristupiti k vama. ⁵Samo vi smijete obnašati službu u Svetišću i na žrtveniku, da opet ne dođe sud gnjeva na sinove Izraelove. ⁶Ja sam bio onaj, koji uze braću vašu, Levite, između sinova Izraelovih. Vama su oni predani na dar za Gospoda, da obavljaju službu kod Šatora sastanka. ⁷A ti i s tobom sinovi tvoji, vi imate vršiti svećeničku službu u svemu, što spada na žrtvenik i iza zavjese. Tako eto obavljajte službu svoju. Dragovoljan je dar služba svećenička, što vam je predadoh. Nepovlašteni, koji pristupi, ima se smrću kazniti."

⁸Još reče Gospod Aronu: "Ja sam onaj, koji predaje tebi ostatak od svih mojih žrtava podizanjem meni žrtvovanih. Od svih svetih darova sinova Izraelovih darujem ih tebi kao dio i tvojim sinovima kao pristojbu, što je vječita. ⁹Od presvetih darova, koliko ne budu spaljeni, ima tebi pripasti ovo: vi njihovi darovi kod svih prinosa, žrtava za grijeh i žrtava za prijestup, što mi ih prinose. Kao nešto presveto ima to pripasti tebi i sinovima tvojim. ¹⁰Na kojem svetom mjestu to jedi. Samo muške osobe smiju od toga jesti. Kao sveta stvar dolazi to tebi. ¹¹I ovo još neka tebi pripadne: Darovi od svih žrtava, što ih sinovi Izraelovi žrtvuju podizanjem i mahanjem. Dajem ih tebi i s tobom sinovima i kćerima tvojim kao pristojbu, što je vječita. Svaki u tvojoj obitelji, koji je čist, smije od toga jesti. ¹²Najbolje od ulja, vina i žita, najbolje od onoga, što daju Gospodu, to dajem tebi. ¹³Prvine od svih plodova, što rastu u zemlji njihovoj i što ih prinose Gospodu, imaju pripasti tebi. Svaki od tvoje obitelji, koji je čist, smije od toga jesti. ¹⁴Sve, što je u Izraelu zavjetovano pod zakletvom, ima pripasti tebi. ¹⁵Svako prvenče od svih živih bića, što se prinosi Gospodu, od čovjeka i od stoke, neka je tvoje. Ipak prvorodeno od čovjeka moraš dati otkupiti. I prvenče od nečiste stoke imaš dati otkupiti. ¹⁶Daj ih otkupiti, kad im bude mjesec dana, po procjeni od pet šekela srebra svete težine, što iznosi dvadeset gera. ¹⁷A prvence od goveda, ovaca i koza ne smiješ dati otkupiti. Oni su sveti. Krvlju njihovom poškropi žrtvenik i salo njihovo

daj spali kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu. ¹⁸Meso njihovo neka pripadne tebi. Kao grudi primicanja i odmicanja i pleće desno neka ono bude tebi. ¹⁹Sve darove svete od žrtava podizanja, što ih sinovi Izraelovi prinose Gospodu, dajem tebi i s tobom tvojim sinovima i kćerima kao pristojbu vječitu. To je za tebe i tvoje potomke s tobom vječit osoljen zavjet pred Gospodom."

²⁰Još reče Gospod Aronu: "U zemlji njihovoj nećeš imati baštine i dijela neće biti za tebe među njima Ja sam dio tvoj i tvoja baština među sinovima Izraelovim. ²¹Sinovima Levijevim dajem ovim za baštinu sve desetine u Izraelu kao naknadu za službu, što je imaju da vrše kod Šatora sastanka. ²²Sinovi Izraelovi ne smiju više pristupati k Šatoru sastanka, jer bi inače navukli na sebe krivnju, koja za sobom vuče smrt. ²³Samo Leviti imaju vršiti službu kod Šatora sastanka i snositi odgovornost zlodjela svojih. Ova odredba vrijedi za vas zauvijek kroz sve naraštaje. Oni ne smiju imati baštinu među sinovima Izraelovim. ²⁴Jer dajem za baštinu Levitima desetinu, što je prinose Gospodu kao žrtvu podizanja. Zato odredih za njih, da nemaju baštine među sinovima Izraelovim."

²⁵Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁶"Daj Levitima ove naputke: Kad primete desetinu od sinova Izraelovih, što vam je odredih kao baštinu od njih, onda imate od toga dati žrtvu podizanja za Gospoda, desetinu od desetine. ²⁷Ta žrtva podizanja ima vam se uračunati kao ostalim sinovima Izraelovim dar žita s gumna ili preteka od tijeska. ²⁸Tako imate i vi prinostiti Gospodu žrtvu podizanja od svih desetina svojih, što ih primete od sinova Izraelovih, i to imate od toga dati žrtvu podizanja za Gospoda svećeniku Aronu. ²⁹Od svih darova, što vam pripadnu, imate žrtvu podizanja za Gospoda dati, i to uvijek najbolje od toga kao svetu pristojbu. ³⁰Reci im Kad dajete najbolje od toga, onda vam se Levitima ima to uračunati kao ostalim sinovima Izraelovim desetina prihoda od gumna i od tijeska. ³¹Smijete jesti na kojemgod hoćete mjestu, vi i obitelj vaša, jer to je plaća vaša za službu vašu kod Šatora sastanka. ³²Samo kad dajete najbolje od toga, ne navlačite za to na

sebe krivnje i ne oskvrnite svetih darova sinova Izraelovih i nećete zato umrijeti."

Brojevi – 19 glava

¹Gospod reče Mojsiju i Aronu: ²"Ovo je zakonska odredba, koju izdaje Gospod: Reci sinovima Izraelovim, neka ti dovedu crvenu, bez pogrješke junicu, koja nema mane i na kojoj još nije bio jaram.

³Predajte je svećeniku Eleazaru. Neka se onda izvede van pred tabor i neka se zakolje pred očima njegovim. ⁴Svećenik Eleazar neka uzme prstom svojim nešto krvi njezine i neka poškropi s nešto krvi njezine sedam puta prema prednjoj strani Šatora sastanka. ⁵Nato neka se spali junica pred očima njegovim. Salo njezino, meso njezino, krv njezina s izmetinom utrobnom neka se spali. ⁶Onda neka uzme svećenik cedrovine, hisopa i grimiza i neka to baci u oganj, u kojem se spaljuje junica. ⁷Nato neka svećenik opere haljine svoje i neka se okupa. Tada smije opet doći u tabor. Ali do večera ostaje svećenik još nečist. ⁸Također onaj, koji ju je spalio, ima oprati haljine svoje i okupati se. Ipak i on ostaje nečist do večera. ⁹Onda čovjek, koji je čist, ima pokupiti pepeo junice, pa ga istresti izvan tabora na koje čisto mjesto. Tamo neka se sačuva zajednici sinova Izraelovih, da se napravi voda očišćenja, što služi kao sredstvo za oproštenje od grijeha. ¹⁰Onaj, koji je pokupio pepeo junice, mora oprati haljine svoje i ostaje nečist do večera. Ovaj zakon neka vrijedi zauvijek sa sinove Izraelove i strance, koji su kod njih:

¹¹Tko se dotakne mrtva tijela čovječjega, ima biti nečist sedam dana.

¹²On neka se očisti vodom očišćenja treći i sedmi dan. Tada je opet čist. Ako li neće da se očisti treći i sedmi dan, onda ne bude čist.

¹³Svaki, koji se dotakne mrtvoga tijela kojeg umrloga, i onda se ne očisti, taj oskvrni prebivalište Gospodnje. Takav čovjek ima se isključiti iz Izraela, jer nije bio poškropljen vodom očišćenja, ostaje nečist. Nečistoća njegova ostaje dalje na njemu.

¹⁴Ovo je zakonska odredba: "Umre li netko u kojem Šatoru, onda svaki, koji stupi u Šator ili se nalazi u Šatoru, bude nečist sedam dana. ¹⁵I svaka otvorena posuda, na kojoj nema poklopca, bude nečista. ¹⁶Isto tako svaki, koji se dotakne na polju ubijenoga mačem čovjeka ili inače umrloga ili kosti čovječje ili groba, nečist bude sedam dana. ¹⁷Za jednoga, koji je tako postao nečist, neka se uzme nešto od pepela spaljene žrtve za grijeh i neka se ulije na njega vode žive u posudu. ¹⁸Jedan, koji je čist, neka uzme hisop, neka ga umoči u vodu i neka njom poškropi Šator i sve posuđe i osobe, što su u njemu, isto kako i onoga, koji se je dotakao kosti mrtvačke ili kojeg ubijenoga ili inače kojeg umrla ili groba. ¹⁹I to neka čisti poškropi nečistoga treći i sedmi dan. Je li ga očistio sedmi dan, onda neka ovaj opere haljine svoje i neka se okupa. On će tada navečer opet biti čist. ²⁰Ako li netko bude nečist i ne očisti se, onda se takav čovjek ima isključiti iz zajednice, jer on je oskrvniio Svetište Gospodnje, jer nije bio poškropljen vodom očišćenja, on je nečist. ²¹Ovaj zakon ima vrijediti kod njih zauvijek. Također onaj, koji je poškropio vodom očišćenja, neka opere haljine svoje. Tko se inače još dotakne vode očišćenja, neka je nečist do večera. ²²Sve, čega se dotakne nečisti, nečisto je, i svaki, koji se dotakne toga, nečist je do večera."

Brojevi – 20 glava

¹Sva zajednica izraelska stiže u pustinju Sin prvoga mjeseca, i narod se nastani u Kadešu. Tamo umrije Mirjama i bi ondje pokopana.

²Jer zajednica nije imala vode, skupi se proti Mojsiju i Aronu. ³Narod se je prepirao s Mojsijem i vikao: "Ah, da smo i poizginuli, kad je Gospod poubijao braću našu. ⁴Zašto dovedoste zajednicu Gospodnju u ovu pustinju, gdje moramo izginuti sa stokom svojom? ⁵Zašto nas izvedoste iz Egipta i dovedoste nas u ovaj tužni kraj, gdje ne rodi ni žito, ni smokva, ni grožđe, ni granatna jabuka i gdje nema ni vode za piće?"

⁶Mojsije i Aron umakoše ispred zajednice k ulazu u Šator sastanka i padoše ničice na svoje lice. Tada im se pokaza slava Gospodnja, ⁷I Gospod zapovjedi Mojsiju: ⁸"Uzmi štap, skupi zajednicu, ti i brat tvoj Aron. Zapovjedite hridini pred očima njihovim, i ona će dati vodu. Izvedi im vodu iz hridine i napoj tako zajednicu i stoku njihovu."

⁹Tada uze Mojsije štap ispred Gospoda, kako mu je bio zapovjedio.

¹⁰Nato skupiše Mojsije i Aron zajednicu pred hridinu, i on im reče: "Poslušajte ipak, vi upornici. Možemo li vam mi iz ove hridine izvaditi vodu?" ¹¹I kad Mojsije diže ruku i dvaput udari štapom svojim u hridinu, isteče mnoga voda, te se napoji zajednica i stoka njihova.

¹²A Gospod reče Mojsiju i Aronu: "Jer se ne pouzdaste u mene i ne htjedoste me proslaviti pred očima sinova Izraelovih, zato nećete dovesti tu zajednicu u zemlju, koju im dajem."

¹³To je Voda Meriba, gdje su se prepirali sinovi Izraelovi s Gospodom i gdje se je on proslavio na njima.

¹⁴Iz Kadeša posla Mojsije poslanike k edomskom kralju: "Ovako ti poručuje tvoj bratski narod Izrael: Ti znaš sve nevolje, što nas snađoše. ¹⁵Oci naši podoše u Egipat, i mi dugo proboravismo u Egiptu. Egipćani zlostavljali su nas i oce naše. ¹⁶Kad zavapismo Gospodu za pomoć, usliši Gospod molbu našu i posla anđela, koji nas izvede iz Egipta. Mi se sada nalazimo u Kadešu, gradu na međi područja tvojega. ¹⁷Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju. Nećemo ići preko polja i vinograda i nećemo piti vode iz studenaca. Hoćemo samo ići kraljevskom cestom ne skrećući nalijevo i nadesno, dok ne prođemo područje tvoje."

¹⁸Ali im Edomci otporučiše: "Ne smiješ prolaziti. Inače izaći ćemo s mačem preda te."

¹⁹Sinovi Izraelovi odgovoriše im: "Glavnom cestom ići ćemo. Napijemo

li se, ja i stoka moja, vode tvoje, platit ću ti za to. Ja neću ništa više nego brzo proći."

²⁰A oni odgovoriše: "Ne smiješ prolaziti." Ujedno izadoše Edomci pred njih s mnogo naroda i dobro naoružani. ²¹Jer Edomci ne htjedoše dopustiti Izraelcima da prođu kroz područje njihovo, okrenuše Izraelci na stranu od njih.

²²Tada krenu od Kadeša sva zajednica izraelska i stiže do gore Hora.

²³Ovdje na gori Horu, što leži na međi zemlje edomske, reče Gospod Mojsiju i Aronu: ²⁴Aron se ima sada pridružiti k svojim zemljacima, jer on neće ući u zemlju, koju ću dati sinovima Izraelovim, jer ste se oprijeli zapovijedi mojoj na Vodi Meribi. ²⁵Uzmi Arona i njegova sina Eleazara i isprati ih na goru Hor. ²⁶Svuci tamo Aronu haljine njegove i obući ih njegovu sinu Eleazaru; Aron će preminuti i tamo umrijeti."

²⁷Mojsije učini, kako zapovjedi Gospod. Uzadoše na goru Hor pred očima sve zajednice. ²⁸Tamo svuče Mojsije Aronu haljine njegove i obuče ih njegovu sinu Eleazaru. Nato Aron umrije tamo na vrhuncu gore, A Mojsije i Eleazar sidoše s gore.

²⁹Kad saznade sva zajednica, da je preminuo Aron, tugovao je sav dom Izraelov za Aronom trideset dana.

Brojevi – 21 glava

¹Kad čuše Kanaanci, što su bili pod kraljem u Aradu i prebivali u južnoj zemlji, da Izraelci dolaze putem Atarimskim, navališe na Izraelce i neke od njih zarobiše.

²Tada Izraelci učiniš Gospodu ovaj zavjet: "Ako nam taj narod dadneš u ruke, izvršit ćemo prokletstvo na mjestima njihovim."

³I Gospod usliši molbu Izraelaca i predade im Kanaance. Oni izvršiše

na njima i mjestima njihovim prokletstvo i prozvaše taj kraj Hormah.

⁴Nato pođoše od gore Hora prema Crvenome moru, da zaobiđu zemlju edomsku. Ali je narodu dodijalo putovanje.

⁵Ljudi su mrmljali proti Bogu i Mojsiju: "Zašto nas izvedoste iz Egipta? Zar da izginemo u pustinji? Jer nema ovdje ni kruha ni vode. A to jedno jelo već nam se gadi."

⁶Tada posla Gospod među narod zmiije otrovne. One su ujedale ljude, tako da je pomrlo veoma mnogo Izraelaca, ⁷I dođe narod k Mojsiju i potuži se: "Sagriješismo, što smo govorili proti Boga i proti tebe. Moli Gospoda, neka ukloni zmiije od nas." I Mojsije se pomoli za narod.

⁸I Gospod odgovori Mojsiju: "Napravi sebi lik zmiije otrovne i pričvrsti je na motku. Tko bude ujedan i pogleda u nju, ostat će na životu."

⁹Tada napravi Mojsije mjedenu zmiiju i pričvrsti je na motku. Ako je koga ujela zmiija i on pogledao u mjedenu zmiiju, ostao je na životu.

¹⁰Nato pođoše sinovi Izraelovi dalje i utaboriše se kod Obota. ¹¹Od Obota zaputiše dalje i utaboriše se kod Ije–Abarima u pustinji, koja leži istočno pred Moabom. ¹²Odatle krenuše dalje i utaboriše se na potoku Zaredu. ¹³Odatle pođoše dalje i utaboriše se s onu stranu Arnona, na mjestu u pustinji, gdje on dolazi IZ zemlje Amoreja. Arnon je naime međa moapska između Moabaca i Amoreja.

¹⁴Zato se kaže u knjizi ratova Gospodnjih: "Vaheb u Sufi i porječje uz Arnon, ¹⁵Potočje, što dopire do Ara i naslanja se na među moapsku."

¹⁶Odatle se zaputiše u Beer. To je studenac, na koji je mislio Gospod, kad reče Mojsiju: "Skupi narod, da mu dadnem vode." ¹⁷Tada su zapjevali Izraelci ovu pjesmu: "Izviri, studenče. Pripijevajte ga.

¹⁸Studenče, što su ga kopali knezovi, što su ga otkrili prvaci narodni

žezlom, štapovima svojim." Iz pustinje pođoše u Matanu, ¹⁹Iz Matane u Nahaliel, iz Nahaliela u Bamot, ²⁰Iz Bamota u dolinu, koja presijeca visoravan moapsku, do vrhunca Pisge, koji se diže nad pustinjom.

²¹Nato poslaše Izraelci poslanike k amorejskom kralju Sihonu s porukom: ²²"Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju. Nećemo ići preko polja i vinograda, niti ćemo piti vode iz studenaca. Ići ćemo samo kraljevskom cestom, dokle ne prođemo područje tvoje.

²³Ali Sihon ne dopusti Izraelcima da prođu kroz područje njegovo, dapače skupi Sihon sav narod svoj i izađe na Izraelce u pustinju. Kad dođe u Jahaz, navali na Izraelce.

²⁴Ali ga Izraelci potukoše oštricom mača i osvojiše zemlju njegovu od Arnona do Jaboka, do područja Amonaca, pošto je međa njihova bila utvrđena. ²⁵Izraelci zauzeše sve tamošnje gradove. Tada se utvrdiše Izrael; u svim gradovima Amoreja, i u Hešbonu i u svim mjestima njegovim. ²⁶Hešbon je bio glavni grad amorejskoga kralja Sihona. Ovaj je bio ratovao s prijašnjim kraljem moapskim i zauzeo mu svu zemlju njegovu do Arnona.

²⁷Zato pjevaju pjesnici: "Dođite u Hešbon. Sihonov glavni grad neka se sagradi i utvrdi. ²⁸Jer oganj planu iz Hešbona, plamen iz grada Sihonova, i spali gradove moapske, uništi uzvisine arnonske. ²⁹Teško tebi, Moabe. Izgubljen si, Kemošev narode. Od tvojih sinova napravio je bjegunce, od tvojih kćeri ropkinje Sihonu, kralju Amoreja. ³⁰Strijeljali smo na njih: uništen je Hešbon sve do Dibona; potrsmo ih do Nofaha, što leži kod Medebe."

³¹Kad su se Izraelci bili utvrdili u zemlji Amoreja,

³²Dade Mojsije uhoditi Jazer. Kad su bili zauzeli mjesta oko njega, protjera Amoreje, što su tamo stanovali.

³³Nato se obrnuše i udariše putem u Bašan. Tada izađe pred njih bašanski kralj Og sa svim narodom svojim na boj kod Edreja. ³⁴A Gospod reče Mojsiju: "Ne boj ga se, jer ga predajem u tvoje ruke sa svim narodom njegovim i zemljom njegovom. Učini s njim, kako si učinio s amorejskim kraljem Sihonom, koji je stolovao u Hešbonu."

³⁵Potukoše njega, sinove njegove i sav narod njegov, tako da ne osta ni jedan, koji bi bio mogao pobjeći, i osvojiše zemlju njegovu.

Brojevi – 22 glava

¹Sinovi Izraelovi pođoše dalje i utaboriše se na poljanama moapskim s onu stranu Jordana naprema Jerihu.

²Balak, sin Siporov, vidje sve, što učiniše Izraelci Amorejima. ³Tada se Moapci veoma uplašiše od toga naroda. I jer je bio tako mnogobrojan, prepadoše se Moapci Izraelaca. ⁴Moapci rekoše starješinama midjanskim: "Sada će ta množina proždrijeti sve oko nas, kao što goveda popasu travu u polju." Balak, sin Siporov, bio je tada kralj moapski. ⁵On posla poslanika k Balaamu, sinu Beorovu, u Petor, što leži na Eufratu, u zemlju njegovih zemljaka, da ga pozovu i reknu mu: "Ovamo je izišao narod iz Egipta. Već je prekrilo svu zemlju i utvrdio se prema meni. ⁶Nego dođi i prokuni mi taj narod, jer je jači od mene. Možda ću ga onda moći poraziti i istjerati ga iz zemlje, jer znam, koga ti blagosloviš, bit će blagoslovljen, a koga prokuneš, bit će proklet."

⁷I zaputiše starješine moapske i midjanske noseći u rukama darove za vračara, dođoše k Balaamu i rekoše mu poruku Balakovu. ⁸On im odgovori: "Ostanite ovdje ovu noć, i odgovorit ću vam, kako mi kaže Gospod." I ostaše knezovi moapski kod Balaama.

⁹Tada se javi Bog Balaamu i upita ga: "Kakvi su to ljudi kod tebe?"

¹⁰Balaam odgovori Bogu: "Balak, sin Siporov, kralj moapski, poručio mi: ¹¹Ovdje je narod, što je izišao iz Egipta, i prekrililo je svu zemlju. Nego dođi i prokuni mi ga. Možda ću se onda moći s njim pobiti i

istjerat ga." ¹²A Bog reče Balaamu: "Ne smiješ ići s njima. Ne smiješ prokleti taj narod, jer je blagoslovljen."

¹³Kad je Balaam ustao, reče knezovima Balakovim: "Vratite se u svoju zemlju, jer mi Gospod nije dopustio, da idem s vama." ¹⁴I knezovi moapski zaputiše, dođoše k Balaku i rekoše mu: "Ne htjede Balaam poći s nama."

¹⁵Tada opet posla Balak knezove, koji su bili mnogobrojniji i ugledniji od onih. ¹⁶Kad ovi dođoše k Balaamu, rekoše mu: "Ovako ti veli Balak, sin Soporov: "Nemoj se ipak skanjivatl, nego dođi mi. ¹⁷Dobro ću te darivati i sve ću učiniti, što zatražiš od mene. Pa dođi, prokuni mi taj narod."

¹⁸A Balaam odgovori službenicima Balakovim: "Da mi da Balak palaču svoju punu srebra i zlata, ne bih smio prestatiti zapovijed Gospoda, Boga svojega, niti u malom niti u velikom. ¹⁹Ipak ostanite i vi ovdje ovu noć. Vidjet ću, što će mi Gospod ovaj put reći."

²⁰Tada se javi Bog Balaamu u noći i reče mu: Ako su došli ti ljudi da te zovu, ustani i pođi s njima. Ipak smiješ činiti samo ono, što ću ti reći."

²¹I Balaam usta ujutro, osedla magaricu svoju i pođe s knezovima moapskim. ²²Ali se raspali gnjev Božji, što on pođe, i anđeo Gospodnji stade mu na put, da ga zaustavi. A on je jahao na magarici svojoj. Pratila su ga obadva momka njegova. ²³I kad magarica vidje anđela Gospodnjega gdje stoji na putu s golim mačem u ruci, svrnu magarica s puta i pođe u polje. Balaam je tukao magaricu, da je opet vrati na put. ²⁴A anđeo Gospodnji stade u tjesnac među vinogradima, gdje je s obadvije strane bio zid. ²⁵Kad magarica opazi anđela Gospodnjega, pritisnu se uza zid i pritište nogu Balaamovu o zid, I on ju je opet tukao. ²⁶Tada anđeo Gospodnji otide opet dalje i stade na jednom usku mjestu, gdje se nije moglo svrnuti ni nadesno ni nalijevo. ²⁷Kad magarica opazi anđela Gospodnjega, leže pod Balaamom na zemlju.

Balaam se razljuti i stade štapom tući magaricu.

²⁸A Gospod otvori usta magarici, i ona reče Balaamu: "Što sam ti učinila, da me tučeš već treći put?" ²⁹Balaam odgovori magarici: "Ti mi se još rugaš. Da imam mač u ruci, sad bih te ubio." ³⁰A magarica odgovori Balaamu: "Zar nijesam tvoja magarica, na kojoj si otkad ikad jahao do današnjeg dana? Jesam li ti kad tako što učinila?" On odgovori: "Nijesi."

³¹Tada Gospod otvori oči Balaamu, tako da ugleda anđela Gospodnjega gdje stoji na putu s golim mačem u ruci. I on se nakloni i pade ničice na svoje lice.

³²A anđeo Gospodnji upita ga: "Zašto si tukao magaricu svoju već tri puta? Ja sam eto, koji ti ne dam naprijed, jer je taj put proti moje volje." ³³Magarica me je opazila i tri puta se je uklonila ispred mene. A da mi se nije uklonila, tebe bih već ubio, a nju bih ostavio na životu."

³⁴Balaam odgovori anđelu Gospodnjemu: "Sagriješio sam. Nijesam znao, da mi ti stojiš na putu. A ja ću se opet vratiti, ako tebi nije po volji."

³⁵A anđeo Gospodnji odgovori Balaamu: "Idi s tim ljudima dalje. Ali samo ono govori, što ti ja kažem." Tada Balaam ode dalje s knezovima Balakovim. ³⁶Kad je duo Balak, da dolazi Balaam, izađe mu na susret u grad Moab, koji leži na zemljištu Arnona, tik na međi. ³⁷Balak upita Balaama: "Nijesam li ponovno slao k tebi i zvao te? Zašto mi ne dođe? Zar doista ne mogu da te darujem?"

³⁸A Balaam reče Balaku: "Evo sam došao k tebi. Ali hoću li moći to progovoriti? Samo što mi Bog metne u usta, ono ću govoriti." ³⁹Balaam otide s Balakom dalje, i dođoše u Kirjat-Husot, ⁴⁰Tamo Balak žrtvova goveda i ovaca i razdijeli od toga Balaamu i knezovima, koji su bili s njim.

⁴¹Iduće jutro uze Balak Balaama sa sobom i odvede ga gore na Bamot–Baal, odakle je mogao vidjeti skrajni dio naroda.

Brojevi – 23 glava

¹Tada reče Balaam Balaku: "Napravi mi ovdje sedam žrtvenika i pripravi mi ovdje sedam junaca i sedam ovnova."

²Balak učini, kako je bio zahtijevao Balaam, i Balak žrtvova s Balaamom na svakom žrtveniku po jednoga junca i jednoga ovna.

³Nato reče Balaam Balaku: "Stoj kod svoje žrtve paljenice. Ja idem. Možda mi se javi Gospod. Što mi pokaže, reći ću ti" I on ode na samotno mjesto.

⁴I Bog se pokaza Balaamu. Ovaj mu reče: "Sedam sam žrtvenika spremio i na svakom sam žrtveniku prinio po jednoga junca i ovna."

⁵Tada Gospod metnu riječi u usta Balaamu i zapovjedi mu: "Vrati se k Balaku i tako mu reci." ⁶I vrati se k njemu. On je još stajao sa svima knezovima moapskim kod svoje žrtve paljenice. ⁷Tada on izreče ovu riječ: "Iz Arama dovede me ovamo Balak, kralj moapski, s gora istočnih: Dođi, prokuni mi Jakova. Dođi, naruži Izraela.

⁸Kako da kunem, koga Bog ne kune? Kako da ružim, koga Gospod ne ruži?

⁹S visoke hridine vidim ga, s visina ga gledam: Eno narod. Samotan prebiva zase. Ne računa se među narode.

¹⁰Tko da izbroji Jakova, mnogobrojan je kao prah. Tko da izmjeri samo četvrtinu Izraela. Htio bih umrijeti smrću pravednika. Moj svršetak neka bude kao njihov."

¹¹A Balak poviknu Balaamu: "Što mi to činiš? Dozvah te, da prokuneš

neprijatelje moje. A ti ih upravo blagoslovi."

¹²A on reče: "Zar ne moram točno objaviti ono, što mi Gospod meće u usta?"

¹³I Balak ga zamoli: "Dođi s menom na drugo mjesto, odakle ga možeš posve vidjeti. Sada samo vidiš skrajni dio. Ne možeš za svega vidjeti. Odande mi ga tada prokuni." ¹⁴Nato ga uze sa sobom na Polje uhoda na vrhuncu Sofimu, napravi tamo sedam žrtvenika i žrtvova na svakom žrtveniku po jednoga junca i ovna.

¹⁵Tada reče Balaku: "Stoj tu kod svoje žrtve paljenice. Ja uto idem po objavu."

¹⁶I Gospod se javi Balaamu i metnu mu riječi u usta i zapovjedi mu: "Vrati se k Balaku i tako mu reci." ¹⁷Kad dođe k njemu, on je još stajao sa svima knezovima moapskim kod svoje žrtve paljenice. Balak ga upita: "Što veli Gospod?"

¹⁸Tada on izreče ovu riječ: "Ustani, Balače. Poslušaj. Nagni mi svoje uho, sine Sipurov.

¹⁹Nije Bog kao čovjek, da laže, nije kao sin čovječji da se kaje. On zar da rekne i da ne učini? Zar da obeća i ne izvrši?

²⁰Eto, određen sam da blagoslovim: "On je blagoslovio. Ja to ne mogu poreći.

²¹Ne vide se zlodjela u Jakovu. Ne vidi se nevolja u Izraelu. Uz njega je Gospod, koji je Bog njegov, ori se kod njega slava kraljeva.

²²Bog, koji a izvede iz Egipta, njemu je kao rog divljih volova.

²³Jest, kod Jakova nema vraćanja, nema kod Izraela zaklinjanja. U

pravo vrijeme javi se Jakovu i Izraelu, što Bog hoće da učini.

²⁴Eto narod. Kao lavica ustaje, kao lav diže se. I neće leći prije, dokle ne pojede plijena i ne popije krvi pobijenih."

²⁵Tada Balak poviknu Balaamu: "Kad ga ne možeš prokleti, barem ga ne blagoslivljaj." ²⁶A Balaam odgovori Balaku: "Ne rekoh li ti, sve što zapovjedi Gospod, činit ću?"

²⁷Nato Balak reče Balaamu: "Dođi, uzet ću te sa sobom na drugo mjesto. Možda htjedne Bog, da mi ga odanle prokuneš." ²⁸I uze Balak sa sobom Balaama na vrhunac Peora, što se diže nad pustinjom.

²⁹Tamo Balaam reče Balaku: "Napravi mi ovdje sedam žrtvenika i pripravi mi ovdje sedam junaca i sedam ovnova." ³⁰Balak učini, kako je bio zatražio Balaam, i žrtvova na svakom žrtveniku po jednoga junca i ovna.

Brojevi – 24 glava

¹Kad Balaam vidje, da je Božja volja, da blagosliva Izraela, ne htjede više ići kao prije po objave, On okrenu svoje lice prema pustinji. ²I kad pogleda Balaam i vidje, kako se Izrael utaborio po plemenima svojim, dođe na njega duh Božji,

³I on izreče ovu riječ: "Govori Balaam, sin Beorov, govori čovjek, kojemu se otvoriše oči.

⁴Tako govori, koji sluša šaptanje božansko, koji gleda lice Svemoćnoga, koji je zaduben u sebe, ali je otvorena pogleda:

⁵Kako su lijepi Šatori tvoji, Jakove, i stanovi tvoji, Izraela.

⁶Kao doline potoka pružili se, kao vrtovi kraj rijeke, kao hrastovi od Gospoda zasađeni, kao cedri uz vodu.

⁷Voda teče iz vedara njegovih, sjeme je njegovo nakvašeno obilno. Kralj se njegov podiže svrh Agaga, visoko raste kraljevstvo njegovo.

⁸Bog, koji ga je izveo iz Egipta, njemu je kao rog divljih volova. Poždere narode, koji su mu neprijatelji, zdrobi kosti njihove, lomi leđa njihova.

⁹Kao lav legne na počinak, i kao lavica; njega podražiti, tko da se usudi? Blagoslovljen, tko te blagosliva. Proklet, tko to proklinje."

¹⁰Tada se razgnjevi Balak na Balaama. Pljesnu rukama i poviknu Balak Balaamu: Dozvah te, da prokuneš neprijatelje moje, a ti ih eto već tri puta blagoslovi. ¹¹Sad samo brzo odlazi kući. Mislio sam te bogato darivati, a eto Gospod ne dade ti dara.

¹²A Balaam odgovori Balaku: "Nijesam li poslanicima tvojim, to si ih poslao k meni, rekao: ¹³Da mi da Balak palaču svoju punu srebra i zlata, ne bih ipak mogao prestatiti zapovijedi Gospodnje i štogod, dobro ili zlo, učiniti sam od sebe. Samo što mi Gospod kaže, ono smijem reći. ¹⁴I jer se sad vraćam k narodu svojem, dođi, da ti kažem, što će taj narod učiniti narodu tvojemu najposlije."

¹⁵Tada izreče ovu riječ: "Govori Balaam, sin Beorov, govori čovjek, kojemu se otvoriše oči.

¹⁶Tako govori, koji sluša šaptanje božansko, koji zna misli Svemoćnoga, koji gleda lice Svemogućega, koji je zaduben u sebe, ali je otvorena pogleda:

¹⁷Vidim ga, ali ne sad, gledam ga, ali ne izbliza: zvijezda izlazi iz Jakova, žezlo se diže iz Izraela. Razbit će sljepočice Moabove, sinove Setove uništiti će sve kolike.

¹⁸Edoma će osvojiti, Seir, neprijatelj njegov, bit će u vlasti njegovoj. Izrael će rasti na snazi.

¹⁹Iz Jakova će doći vladar, uništiti će ostatak iz gradova."

²⁰I kad vidje Amalečane, izreče ovu riječ: "Prvak među narodima bio je Amalek, a svršetak je njegov propast."

²¹Kad ugleda Keneje, izreče ovu riječ: "Tvrd je tvoj stolac, gnijezdo je tvoje savijeno na hridini. ²²Ali će biti Kain uništen. Kako još dugo? Tada će te Ašur odvesti u ropstvo."

²³Tada izreče još jednu riječ: "Jao. Tko će ostati živ, kad to učini Bog?"

²⁴Iz Kitima (Cipar) dolaze lađe ovamo, pritiskuju Ašura, pritiskuju Ebera, ali će i sami propasti."

²⁵Tada se diže Balaam i vrati se svojoj kući. I Balak ode svojim putem.

Brojevi – 25 glava

¹Kad su se Izraelci bili nastanili u Luguakacije, stade narod činiti preljubu s kćerima moapskim. ²One su pozivale narod na žrtve svojih bogova. Narod bi učestvovao na njihovim žrtvenim gozbama i klanjao se bogovima njihovim. ³Izraelci su služili Baal–Peoru. I raspali se gnjev Gospodnji na Izraela,

⁴I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Uzmi sve, koji zavedoše narod, i objesi ih Gospodu prema suncu, da prestane Gospod gnjeviti se na Izraela."

⁵Tada zapovjedi Mojsije glavarima Izraelaca: "Svaki neka ubije one od svojih ljudi, koji su služili Baal–Peoru."

⁶A tada upravo dođe jedan Izraelac i dovede k zemljacima svojim jednu Midjanku na oči Mojsiju i cijeloj zajednici Izraelaca, koji su plakali

na ulazu u Šator sastanka. ⁷Kad to vidje Finehas, sin Eleazara, sina velikog svećenika Arona, ostavi zajednicu, uze koplje u ruku svoju, ⁸Uđe za Izraelom unutra u Šator i probode oboje, Izraela i ženu, nju kroz trbuh. Tada presta pomor među Izraelcima, ⁹Broj onih, koji izginuše od pomora, iznosio je dvadeset i četiri tisuće.

¹⁰Nato priopći Gospod Mojsiju ovo: ¹¹"Finehas, sin Eleazara, sina velikog svećenika Arona, odvrati gnjev moj od Izraelaca time, što je pun revnosti ustao među njima za čast moju. Zato ja u gnjevu svojem posve ne uništih Izraelaca, ¹²Pa mu kaži: "Sklapam s njim zavjet mira. ¹³Njemu i potomcima njegovim neka bude u vječna vremena svečano obećano svećeništvo za nagradu, što je pun revnosti ustao za Boga svojega i pribavio pomirenje Izraelcima." ¹⁴Ime tada ubijenome Izraelu, koji bi ubijen s Midjankom, bilo je Zimri, sin Saluov, koji je bio glavar jednoj družini Simeonovaca. ¹⁵Tada ubijena Midjanka zvala se je Kozbi, kći Sura; ovaj je bio glavar jednoj družini midjanskoj.

¹⁶Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁷"Borite se proti Midjancima i bijte ih. ¹⁸Jer oni navališe na vas prijevarama, što ih učiniše u slučaju Peora i midjanske kneževske kćeri Kozbi, zemljakinje njihove, koja bi ubijena onda, kad nastade pomor radi Peora."

Brojevi – 26 glava

¹Poslije pomora Zapovjedi Gospod Mojsiju i Eleazaru, sinu svećenika Arona: ²"Izbrojte svu zajednicu sinova Izraelovih, od dvadeset godina i više, pleme po pleme, sve, koji su u Izraelu sposobni za vojnu službu."

³Tada ih izbroji Mojsije i svećenik Eleazar na poljanama moapskim na Jordanu prema Jerihu. ⁴Od dvadeset godina i više, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

⁵Sinovi Izraelovi, koji izadoše iz zemlje egipatske, bili su; Ruben, prvorođenac Izraelov. Sinovi Rubenovi bili su: Henok, od kojega

proizlazi porodica Henokovaca. Od Palua proizlazi porodica Paluovaca, ⁶Od Hesrona porodica Hesronovaca, od Karmija porodica Karmijevaca. ⁷To su porodice Rubenovaca. Broj njihovih izbrojenih iznosio je četrdeset i tri tisuće i sedam stotina i trideset, ⁸Sin Paluov bio je Eliab, ⁹I sinovi Eliabovi Nemuel, Datan i Abiram. Ovaj Datan i Abiram jesu poslanici zajednice, koji se digoše proti Mojsiju i Aronu u buni Korahovoj, kad se pobuniše proti Gospodu. ¹⁰Zemlja otvori usta svoja i proždrije njih i Koraha, a buna se svrši, kad oganj spali dvjesta i pedeset ljudi, tako da postadoše strahovit primjer. ¹¹A sinovi Korahovi ne pogiboše.

¹²Sinovi Simeonovi po porodicama svojim bili su ovi: Od Nemuela proizlazi porodica Nemuelovaca, od Jamina porodica Jaminovaca, od Jakina porodica Jakinovaca. ¹³Od Zeraha porodica Zerahovaca, od Šaula porodica Šaulovaca. ¹⁴To su porodice Simeonovaca, dvadeset i dvije tisuće i dvije stotine.

¹⁵Sinovi Gadovi po porodicama svojim bili su: Od Sefona proizlazi porodica Sefonovaca, od Hagija porodica Hagijevaca, od Šunija porodica Šunijevaca. ¹⁶Od Ozniya porodica Oznijevaca, od Arelija porodica Arelijevaca, ¹⁷Od Aroda porodica Arodovaca, od Erija porodica Erijevaca. ¹⁸To su porodice sinova Gadovih sa četrdeset tisuća i pet stotina izbrojenih.

¹⁹Sinovi Judini bili su Er i Onan. Er i Onan umriješe u zemlji kanaanskoj. ²⁰Sinovi Judini po porodicama svojim bili su: Od Šele proizlazi porodica Šelinaca, od Peresa porodica Peresovaca, od Zeraha porodica Zerahovaca. ²¹Sinovi Peresovi bili su: Od Hesrona proizlazi porodica Hesronovaca, od Hamula porodica Hamulovaca. ²²To su porodice Judine sa sedamdeset i best tisuća i pet stotina izbrojenih,

²³Sinovi Isakarovi po porodicama svojim bili su: Od Tole proizlazi porodica Tolinaca, od Puahe porodica Puanaca. ²⁴Od Jašuba proizlazi

porodica Jašubovaca, od Šimrona porodica Šimronovaca. ²⁵To su porodice Isakarove sa šezdeset i četiri tisuće i tri stotine izbrojenih.

²⁶Sinovi Zebulunovi po porodicama svojim bili su: Od Sereda proizlazi porodica Seređovaca, od Elona porodica Elonovaca, od Jahleela porodica Jahleelovaca. ²⁷To su porodice Zebulunovaca sa šezdeset tisuća i pet stotina izbrojenih.

²⁸Sinovi Josipovi po porodicama svojim bili su Manaseh i Efraim.

²⁹Sinovi Manasehovi bili su: Od Makira proizlazi porodica Makirovaca. Makir je bio otac Gileadov; od Gileada proizlazi porodica Gileadovaca.

³⁰Sinovi Gileadovi bili su: Od Jezera proizlazi porodica Jezerovaca, od Heleka porodica Helekovaca. ³¹Od Asriela porodica Asrielovaca, od Šekema porodica Šekemovaca, ³²Od Šemida porodica Šemidinaca, od Hefera porodica Heferovaca. ³³Selofhad, sin Heferov, nije imao sinova, nego samo kćeri. Selofhadove kćeri zvale su se; Mahla, Noa, Hogla, Milka i Tirsu. ³⁴To su porodice Manasehove sa pedeset i dvije tisuće i sedam stotina izbrojenih,

³⁵Sinovi Efraimovi po porodicama svojim bili su: Od Šutelah proizlazi porodica Šutelahovaca, od Bekera porodica Bekerovaca, od Tahana porodica Tahanovaca. ³⁶Sinovi Šutelahovi bili su: Od Erana proizlazi porodica Eranovaca. ³⁷To su porodice Efraimovaca sa trideset i dvije tisuće i pet stotina izbrojenih. To su sinovi Josipovi po porodicama svojim.

³⁸Sinovi Benjaminovi po porodicama svojim bili su: Od Bele proizlazi porodica Belinaca, od Ašbela porodica Ašbelovaca, od Ahirama porodica Ahiramovaca, ³⁹Od Šufama porodica Šufamovaca, od Hufama porodica Hufamovaca. ⁴⁰Sinovi Belini bili su Ard i Naaman. Od Arda proizlazi porodica Arđovaca, od Naamana porodica Naamanovaca. ⁴¹To su bili sinovi Benjaminovi po porodicama svojim, i to četrdeset i pet tisuća i šest stotina izbrojenih.

⁴²Sinovi Danovi po porodicama svojim bili su: Od Šuhama proizlazi porodica Šuhamovaca. To su porodice Danove po porodicama svojim: ⁴³Sve porodice Šuhamovaca sa šezdeset i četiri tisuće i četiri stotine izbrojenih,

⁴⁴Sinovi Ašerovi po porodicama svojim bili su: Od Jimne proizlazi porodica Jimninaca, od Jesuja porodica Jesujevaca, od Berija porodica Berijevaca. ⁴⁵Od sinova Berijevih proizlaze: od Hebera porodica Heberovaca, od Malkiela porodica Malkielovaca. ⁴⁶Kći Ašerova zvala se Serah. ⁴⁷To su porodice sinova Ašerovih sa pedeset i tri tisuće i četiri stotine izbrojenih.

⁴⁸Sinovi Naftalijevi po porodicama svojim bili su: Od Jahseela proizlazi porodica Jahseelovaca, od Gunija porodica Gunijevaca, ⁴⁹Od Jesera porodica Jezerovaca, od Šilema porodica Šilemovaca. ⁵⁰To su porodice sinova Naftalijevih po porodicama svojim, i to četrdeset i pet tisuća i četiri stotine izbrojenih.

⁵¹To su sinovi Izraelovi: Šest stotina i jedna tisuća i sedam stotina i trideset izbrojenih.

⁵²Nato dade Gospod Mojsiju ovu naredbu: ⁵³"Tima neka se podijeli zemlja u baštinu prema broju imena. ⁵⁴Onima, koji su mnogobrojni, podaj veću baštinu; onima, koji su manji, podijeli manju baštinu. Svakomu neka se dadne baština njegova prema broju njegovih izbrojenih. ⁵⁵Ipak neka se zemlja razdijeli ždrijebom. Po imenu svojih očinskih plemena neka je dobiju u posjed. ⁵⁶Ždrijebom neka se baština razdijeli među one, koji su mnogobrojni, i one, koji su manji."

⁵⁷Ovo su po porodicama svojim izbrojeni Leviti: Od Geršona proizlazi porodica Geršonovaca, od Kohata porodica Kohatovaca, od Merarija porodica Merarijevaca. ⁵⁸Ovo su porodice Levijeve: porodica Libnijevaca, porodica Hebronovaca, porodica Mahlijevaca, porodica Mušijevaca i porodica Korahovaca. Kohatu se rodio Amram.

⁵⁹Žena Amramova zvala se je Jokebeda, kći Levijeva, koja se Leviju rodila u Egiptu. Ona rodi Amramu Arona i Mojsija i sestru njihovu Mirjamu. ⁶⁰Aronu se rodiše Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar. ⁶¹Nadab i Abihu umriješe, kad prinesoše nedopuštenu žrtvu ognjenu pred Gospodom. ⁶²Broj njihovih izbrojenih iznosio je svega dvadeset i tri tisuće muških osoba od jednoga mjeseca i više. Oni naime nijesu bili brojeni s ostalim sinovima Izraelovim, jer njima nije bila dana baština među sinovima Izraelovim.

⁶³To su od Mojsija i svećenika Eleazara izbrojeni. Ovi izbrojiše sinove Izraelove na poljanama moapskim na Jordanu, prema Jerihu. ⁶⁴Među njima nije bio više ni jedan od onih, koji su bili izbrojeni od Mojsija i svećenika Arona, kad ovi brojiše sinove Izraelove u pustinji sinajskoj. ⁶⁵Jer Gospod bio im je navijestio, da će pomrijeti u pustinji. Ni jedan od njih ne osta osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova.

Brojevi – 27 glava

¹Jednoga dana pristupiše kćeri Selofhada, sina Hefera, sina Gileada, sina Makira, sina Manaseha, iz porodica Manaseha, koji je bio sin Josipa. Kćeri su se zvale Mahla, Noa, Hogla, Milka i Tirsa, ²One stadoše pred Mojsija i svećenika Eleazara i pred plemenske knezove i svu zajednicu na ulazu u Šator sastanka i rekoše: ³"Naš je otac umro u pustinji. Ali nije bio u buni onih, koji se digoše proti Gospodu, u buni Korahovoj, nego je umro od svojega vlastitoga grijeha. A nije imao sinova. ⁴Zar da sad izgine ime oca našega iz porodice njegove, jer nije imao sina? Daj nam baštinu među braćom oca našega."

⁵Tada iznese Mojsije parnicu njihovu pred Gospoda, ⁶i Gospod dade Mojsiju ovu odluku: ⁷"Kćeri Selofhadove pravo su govorile. Daj im bez oklijevanja baštinu među braćom oca njihova. Prenesi posjed oca njihova na njih. ⁸A sinovima Izraelovim daj ovu odredbu: "Ako netko umre, a ne ostavi sina, onda prenesite baštinu njegovu na kćer

njegovu. ⁹Ako li nema kćeri, onda predajte baštinu njegovu braći njegovoj. ¹⁰Ako li nema ni braće, onda podajte baštinu njegovu braći oca njegova. ¹¹Ako otac njegov nema braće, onda podajte baštinu njegovu najbližemu njegovu rođaku po krvi iz porodice njegove, da ga uzme u posjed. To neka vrijedi za sinove Izraelove kao zakon, kako zapovjedi Gospod Mojsiju."

¹²Jednoga dana zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzadi na goru Abarim i pogledaj zemlju, koju sam dao sinovima Izraelovim. ¹³"Kad je pogledaš, bit ćeš i ti pridružen zemljacima svojim, kao što je prije bio uzet k njima brat tvoj Aron. ¹⁴Jer u pustinji Sinu, kad se je pobunila zajednica, vi ne poslušaste zapovijedi moje, da me pred njima proslavite čudom vode." To je Voda Meriba u Kadešu u pustinji Sinu.

¹⁵I Mojsije zamoli Gospoda: ¹⁶Gospod, Bog svega životnog daha u svakom tijelu, neka bi postavio nad zajednicom čovjeka, ¹⁷Koji će pred njima odlaziti i dolaziti, koji će ih izvoditi i uvoditi, da zajednica Gospodnja ne bude kao ovce, koje nemaju pastira."

¹⁸Gospod odgovori Mojsiju: "Uzmi k sebi Jošuu, sina Nunova, čovjeka, u kojem je duh. Metni ruku svoju na njega. ¹⁹Predstavi ga svećeniku Eleazaru i svoj zajednici i postavi ga pred ocima njihovim u službu njegovu. ²⁰Podaj mu jedan dio svojih službenih povlastica, da mu bude poslušna sva zajednica sinova Izraelovih. ²¹Ali ima biti podložan svećeniku Eleazaru u tom, da ovaj mora pitati za njega Urim pred Gospodom. Samo po napatku njegovu ima on sa svima sinovima Izraelovim i sa svom zajednicom narodnom u boj izlaziti i po napatku njegovu opet se vraćati."

²²Mojsije učini, kako mu je bio Gospod zapovjedio. Uze Jošuu i predstavi ga svećeniku Eleazaru i svoj zajednici, ²³Metnu ruke svoje na njega i posla ga u službu njegovu, kako je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

Brojevi – 28 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Daj sinovima Izraelovim ove odredbe: "Prinosite mi točno u određeno vrijeme prinose moje, moje jelo žrtve ognjene za miris ugodni meni.

³Reci im: "Ovo je žrtva ognjena, koju imate prinostiti Gospodu: svaki dan dva jednogodišnja janjeta bez pogrješke kao redovitu žrtvu paljenicu, ⁴Jedno janje neka se priredi ujutro, drugo uvečer; ⁵Uz to kao prinos desetinu efe bijeloga brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja od stučenih maslina. ⁶To je redovita žrtva paljenica, koja je bila već na Sinaju prinesena kao žrtva ognjena za miris ugodni Gospodu. ⁷Kao naljev neka dođe na svako janje četvrt hina. Izlij naljev vina Gospodu u Svetišću. ⁸Druga janje priredi uvečer. Prinesi ga s prinosom ujutro i s naljevom svojim kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

⁹U subotu imaju se prinijeti dva jednogodišnja, bez pogrješke janjeta i dvije desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos s naljevom svojim. ¹⁰To je subotna žrtva paljenica, što se mora prinijeti svake subote uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev svoj.

¹¹Prvi dan mjeseca imate prinijeti Gospodu kao žrtvu paljenicu: dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca. ¹²Za svakoga junca tri desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos, i za ovna dvije desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos. ¹³I za svako janje desetinu s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos. To je žrtva paljenica puna mirisa ugodnoga, žrtva ognjena Gospodu. ¹⁴Naljevi njihovi neka budu: pola hina na svakoga junca, trećina hina na ovna i četvrt hina na janje. To je žrtva paljenica o mlađu, što se ima prinostiti svakoga mlada u godini, mjesec za mjesecom. ¹⁵Osim toga uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev njezin ima se još prinijeti Gospodu jedan jarac kao žrtva za grijeh.

¹⁶Četrnaesti dan prvoga mjeseca jest Pasha u čast Gospodu.

¹⁷Petnaesti dan toga mjeseca jest blagdan. Sedam dana ima se jesti kruh nekvasan. ¹⁸Prvi dan neka je uz Svetište svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. ¹⁹Prinesite Gospodu kao žrtvu paljenicu, što izgori u ognju, dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca, koji ne smiju imati pogrješke; ²⁰Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, s uljem umiješeno. Tri desetine imate uzeti za junca i dvije desetine za ovna. ²¹Po jednu desetinu imate upotrijebiti za svakoga od sedam janjaca. ²²Uz to dolazi jedan jarac kao žrtva za grijeh, da vam pribavi pomirenje. ²³Prinesite sve to uz jutarnju žrtvu paljenicu, koja je redovita žrtva paljenica. ²⁴Ove žrtve imate prinositi sedam dana dan za danom kao jelo žrtve ognjene za miris ugodni Gospodu. Treba ih prirediti uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev njezin. ²⁵Sedmi dan imate opet održati svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

²⁶I na dan prvina, kad prinosite Gospodu prinos od novoga žita, na blagdan tjedana, držite svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. ²⁷Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca; ²⁸Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za svakoga junca, dvije desetine za ovna, ²⁹i desetinu za svakoga od sedam janjaca, ³⁰Onda jednoga jarca, da vam pribavi pomirenje. ³¹Prinesite sve to uz redovitu žrtvu paljenicu i prinos njezin, bez pogrješke moraju biti životinje, i uz naljeve njihove.

Brojevi – 29 glava

¹Držite i prvi dan sedmoga mjeseca svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. Na taj dan imate trubiti u trube. ²Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: jednoga mladog junca, jednoga ovna, sedam jednogodišnjih, bez pogrješke i janjaca, ³Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za junca, dvije desetine za ovna, ⁴i po jednu desetinu za svakoga od sedam janjaca, ⁵Onda jednoga jarca kao

žrtvu za grijeh, da vam pribavi pomirenje, ⁶Osim žrtve paljenice o mlađu s prinosom njezinim i naljevima njihovim, kako su propisani, kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

⁷I deseti dan toga mjeseca sedmoga imate kod Svetišta držati svečani sastanak i postiti. Ne smijete raditi nikakva posla. ⁸Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: "jednoga mladog junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca. Smiju to biti samo životinje bez pogrješke; ⁹Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za junca, dvije desetine za ovna, ¹⁰I po jednu desetinu za svakoga od sedam janjaca, ¹¹Onda jednoga jarca kao žrtvu za grijeh osim pomirne žrtve za grijeh i redovite žrtve paljenice s prinosom njezinim i naljevima njihovim.

¹²I petnaesti dan mjeseca sedmoga imate kod Svetišta održati svečani sastanak. Ne smijete tada raditi nikakva posla težačkoga, nego imate u čast Gospodu svetkovati blagdan od sedam dana. ¹³Kao žrtvu paljenicu, što se predaje ognju za miris ugodni Gospodu, imate prinijeti: trinaest mladih junaca, dva ovna i četrnaest jednogodišnjih janjaca. Smiju to biti samo životinje bez pogrješke. ¹⁴Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za svakoga od trinaest junaca, dvije desetine za svakoga od ovnova. ¹⁵I po jednu desetinu za svakoga od četrnaest janjaca, ¹⁶Onda jednoga jarca kao žrtvu za grijeh uz redovitu žrtva paljenicu s prinosom njezinim i naljevom.

¹⁷Drugi dan: dvanaest mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ¹⁸Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ¹⁹Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom njezinim i naljevima potrebnim.

²⁰Treći dan: jedanaest mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ²¹Uz to prinos njihov i naljeve

njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ²²Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

²³Četvrti dan: deset mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ²⁴Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ²⁵Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

²⁶Peti dan: devet mladih junaca; dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ²⁷Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ²⁸Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

²⁹Šesti dan: osam mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ³⁰U to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ³¹Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

³²Sedmi dan: sedam mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca; ³³Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ³⁴Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

³⁵Osmi dan imate opet držati svečani sastanak. Ne smijete tada raditi nikakva posla težačkoga. ³⁶Kao žrtvu paljenicu, što se predaje ognju za miris ugodni Gospodu, imate prinijeti; jednoga mladog junca, jednoga ovna, sedam jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca, ³⁷Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junca, ovna i janjce po broju njihovu, kako je propisano; ³⁸Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim

redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim,

³⁹To imate prinijeti Gospodu na blagdane svoje, osim onoga, što ćete prinijeti po zavjetima ili kao dragovoljne darove za žrtve paljenice, prinose, naljeve ili žrtve pomirne."

⁴⁰I dade Mojsije sinovima Izraelovim naputke, posve kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi – 30 glava

¹Nato on reče glavarima plemenskim sinova Izraelovih: "Ovo, zapovijeda Gospod: ²Ako koji čovjek učini zavjet ili se zakune, čim se obveze, da će se od nečega uzdržati, onda neka ne prelomi riječi svoje, nego neka održi sve, što je obećao.

³Ako koja ženska osoba, koja u neudatom stanju živi u kući oca svojega, učini zavjet Gospodu ili se obveže, da će se od nečega uzdržati, ⁴A otac njezin čuje za zavjet njezin ili kako se je obvezala, da će se od nečega uzdržati, i ako otac njezin šuti na to, onda imaju vrijediti svi zavjeti njezini, i svako uzdržanje, na koje se je obvezala, zakonito je. ⁵Ali ako otac njezin, čim za to čuje, to joj zabrani, onda svi zavjeti njezini i uzdržanja, na koja se je obvezala, ne vrijede, i Gospod će joj oprostiti, jer joj je otac njezin to zabranio.

⁶Ako li se hoće udati, a ima još na sebi zavjet ili nepromišljeno obećanje, na koje se je obvezala, ⁷A čovjek njezin čuje za to, pa joj ne rekne ništa, kad je čuo za to, onda vrijede zavjeti njezini, i uzdržanja, na koja se je obvezala, zakonita su. ⁸Ako li muž njezin, čim za to čuje, to joj zabrani, onda on time poništava zavjet, što je veze, i nepromišljeno obećanje, kojim se je obvezala na neko uzdržanje, i Gospod će joj oprostiti.

⁹Zavjet udovice ili rastavljene žene, uopće svaka obveza, što je uze na

sebe, obvezna je za nju.

¹⁰Ako li je koja ženska osoba, što već živi u kući muža svojega, učinila zavjet ili se je zakletvom obvezala na kakvo uzdržanje, ¹¹I muž njezin čuje za to i šuti i ne brani joj, onda vrijede svi zavjeti njezini, i svako uzdržanje, na koje se je obvezala, zakonito je. ¹²Ako li muž njezin, čim čuje za to, proglasi to nevaljanim, onda joj ne vrijedi ništa od onoga, što je obećala, bio to zavjet ili obveza za kakvo uzdržanje, jer je to muž njezin proglasio nevaljanim, Gospod će joj oprostiti. ¹³Svaki zavjet i svaku zakletvu, što je obvezuje da umiri dušu svoju, može muž njezin proglasiti valjanim ili nevaljanim. ¹⁴Ako naime muž njezin od dana do dana šuti prema njoj, onda on time čini valjanima sve zavjete njezine ili sve obveze njezine na kakvo uzdržanje. On ih je time učinio valjanima, što je šutio prema njoj, kad je čuo za to. ¹⁵Ako li ih hoće poništiti, pošto je već o tom dulje vremena čuo, onda on time stavlja na sebe krivnju njezinu."

¹⁶To su pravne odredbe, što ih Gospod dade Mojsiju, da se uredi odnos između muža i žene, između oca i kćeri, koja u neudatom stanju živi u kući oca svojega.

Brojevi – 31 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Osveti sinove Izraelove na Midjancima. Onda ćeš se pridružiti zemljacima svojim."

³Tada zapovjedi Mojsije narodu: "Naoružajte sebi ljude iz svoje sredine za vojsku proti Midjancima, da izvrše osvetu Gospodnju na Midjancima. ⁴Pošljite na vojsku po tisuću ljudi od svih plemena Izraelovih."

⁵I tako digoše od svakoga plemena izraelskoga po tisuću ljudi, svega dvanaest tisuća vojnika. ⁶Tada Mojsije posla na vojsku tisuću ljudi od svakoga plemena, a s njima Posla i Finehasa, sina svećenika

Eleazara. Ovaj je imao sa sobom sveto posuđe i bučne trube.

⁷I pođoše u boj proti Midjanaca, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, i pobiše sve muške osobe. ⁸Među onima, koje pobiše, bili su i kraljevi midjanski, Evi, Rekem, Sur, Hur i Reba, pet kraljeva midjanskih. I Balaama, sina Beorova, ubiše mačem.

⁹Tada zarobiše sinovi Izraelovi žene i djecu Midjanaca, zaplijeniše svu stoku njihovu, krupnu i sitnu, i sve imanje njihovo, ¹⁰Popališe sve gradove, u kojima su prebivali, i sve tabore njihove, ¹¹Uzeše sve roblje i sav plijen, ljude i stoku, ¹²I dovedoše zarobljenike, plijen i grabež k Mojsiju, k svećeniku Eleazaru i zajednici sinova Izraelovih u tabor na poljanama moapskim, što leže na Jordanu kod Jeriha.

¹³Mojsije, svećenik Eleazar i svi knezovi zajednice izadoše im u susret pred tabor. ¹⁴A Mojsije se razgnjevi na vojskovođe, na tisućnike i stotnike, koji se vratiše s vojske. ¹⁵Reče im Mojsije: "A što ostaviste na životu sve žene? ¹⁶Upravo one bile su, koje na savjet Balaamov zavedoše sinove Izraelove, da otpanu od Gospoda zbog Peora, te dođe pomor na zajednicu Gospodnju. ¹⁷Zato sada pobijte svu djecu mušku i sve žene udate. ¹⁸A sve mlade djevojke, koje još nijesu udate, ostavite za sebe na životu. ¹⁹Ostanite sedam dana izvan tabora, jer je svaki od vas druge ubio i dotakao se ubijenih, to se morate treći i sedmi dan očistiti zajedno sa svojim zarobljenicima. ²⁰I sve haljine, sve stvari kožne, sve što je napravljeno od kozje dlake, i sve posude drveno morate očistiti"

²¹Svećenik Eleazar reče vojnicima, koji su bili pošli na vojsku: "Ovo je naredba zakonska, što je Gospod naloži Mojsiju: ²²Zlato, srebro, mjed, gvožđe, kositer i olovo, ²³Uopće sve, što podnosi oganj, morate svakako propustiti kroz oganj. Tada će to biti čisto. Uz to ipak mora se još očistiti vodom očišćenja. A sve, što ne podnosi oganj, morate propustiti kroz vodu. ²⁴Operite onda sedmi dan haljine svoje, pa ćete opet biti čisti i potom smijete se opet vratiti u tabor."

²⁵Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: ²⁶"Izbrojite ugrabljeni plijen, ljude i stoku, ti i svećenik Eleazar i plemenski glavari zajednice. ²⁷Polovinu plijena razdijeli među vojnike, koji su išli na vojsku, a drugu polovinu među svu ostalu zajednicu. ²⁸Tada uzmi od vojnika, koji su išli na vojsku, dio za Gospoda, naime po jednu glavu od pet stotina ljudi, goveda, magaraca i ovaca. ²⁹Od njihove polovine uzmite to i dajte svećeniku Eleazaru kao žrtvu podizanja za Gospoda. ³⁰A od polovine, koja dopadne sinovima Izraelovim, uzmi po jednu glavu od pedeset ljudi, goveda, magaraca i ovaca, ukratko sve stoke, i daj to Levitima, koji imaju skrbiti za službu kod prebivališta Gospodnjega." ³¹Mojsije i svećenik Eleazar učiniše, kako im je bio Gospod zapovjedio.

³²A ostalo je od plijena, što ga je bila vojska zaplijenila: šest stotina i sedamdeset i pet tisuća ovaca, ³³Sedamdeset i dvije tisuće, ³⁴I šezdeset i jedna tisuća magaraca, ³⁵Od ljudi, to jest od djevojaka, koje još nijesu bile udate, svega trideset i dvije tisuće osoba.

³⁶Polovina od toga, što dopade onima, koji su bili išli na vojsku, iznosila je tri stotine i trideset i sedam tisuća i pet stotina ovaca, ³⁷I dio od ovaca za Gospoda iznosio je šest stotina i sedamdeset i pet glava.

³⁸Dalje trideset i šest tisuća goveda i dio od toga za Gospoda sedamdeset i dvije glave. ³⁹Uz to trideset tisuća i pet stotina magaraca i dio od toga za Gospoda šezdeset i jedna glava, ⁴⁰Napokon šesnaest tisuća ljudi i dio od toga za Gospoda trideset i dvije osobe. ⁴¹Mojsije predade svećeniku Eleazaru dio određen za žrtvu podizanja Gospodu, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

⁴²Od polovine plijena za sinove Izraelove, koju je Mojsije bio odvojio od polovine za vojnike. ⁴³Polovina, koja dopade zajednici, iznosila je: tri stotine i trideset i sedam tisuća i pet stotina ovaca, ⁴⁴Trideset i šest tisuća goveda, ⁴⁵Trideset tisuća i pet stotina magaraca, ⁴⁶I šesnaest tisuća ljudi, ⁴⁷Od te polovine za sinove Izraelove uze dakle Mojsije po jednu glavu od pedeset ljudi i stoke i dade ih Levitima, koji su imali

skrbiti za službu kod prebivališta Gospodnjega, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

⁴⁸Tada pristupiše k Mojsiju vojskovođe, tisućnici i stotnici, ⁴⁹I rekoše Mojsiju: "Sluge tvoje prebrojiše vojnike, koji su bili pod našim vodstvom. Ni jednoga od naših ljudi nije manje. ⁵⁰Zato prinosimo, da se očistimo pred Gospodom, kao prinos Gospodu, svaki što je tko zaplijenio zlatnine: kopči, narukvica, prstena, minduša i ogrlica."

⁵¹Mojsije i svećenik Eleazar uzeše od njih zlato, svakovrsnu umjetno izrađenu zlatninu. ⁵²A bilo je svega zlata, što ga kao žrtvu podizanja prinesoše Gospodu tisućnici i stotnici, šesnaest tisuća i sedam stotina i pedeset šekela, ⁵³A prosti vojnici bili su naplijenili svaki za sebe.

⁵⁴Mojsije i svećenik Eleazar uzeše zlato od tisućnika i stotnika i unesoše ga u Šator sastanka, da bude tamo sinovima Izraelovim pred Gospodom kao mio spomen.

Brojevi – 32 glava

¹Sinovi Rubenovi i Gadovi imali su vrlo mnogo stoke. I kad vidješe, da je zemlja jazerska i gileadska dobra za stoku, ²Otidoše sinovi Gadovi i Rubenovi i rekoše Mojsiju, svećeniku Eleazaru i glavarima zajednice: ³"Atarot, Dibon, Jazer, Nimra, Hešbon, Eleale, Sebam, Nebo i Beon, ⁴Zemlja, koju Gospod podvrgnu zajednici izraelskoj, dobra je za stoku, a sluge tvoje imaju mnogo stoke." ⁵Tada nastaviše: "Ako nađosmo milost u očima tvojim, neka se ta zemlja dadne u baštinu slugama tvojim. Ne vodi nas preko Jordana."

⁶Mojsije odgovori sinovima Gadovim i Rubenovim: "Vaša će dakle braća ići u boj, a vi ćete ovdje mimo ostati? ⁷Zašto odvrćate srca sinova Izraelovih, da ne idu u zemlju, koju im je dao Gospod? ⁸Tako su već činili oci vaši, kad ih poslaha iz Kadeš–Barnee, da ogledaju zemlju. ⁹Otidoše gore do eškolske doline, pogledaše zemlju i obeshrabriše onda srce sinovima Izraelovim, tako da oni ne htjedoše ići u zemlju,

koju im bio Gospod dao. ¹⁰Razgnjevi se onda Gospod i zakle se: ¹¹"Ljudi, koji u dobi od dvadeset godina i više izadoše iz Egipta, neće vidjeti zemlje, koju sam zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu, jer me nijesu posve poslušali. ¹²Osim Kenizeja Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova, jer ovi posve poslušas Gospoda. ¹³Tako se dakle razgnjevi Gospod na Izraela. On učini, da su se četrdeset godina potucali po pustinji, dok ne pomrije sav onaj naraštaj, koji je sagriješio Gospodu. ¹⁴I sada vi stupiste na mjesto otaca svojih, izrod grješnika, da još više povećate žestoki gnjev Gospodnji na Izraela. ¹⁵Ako se odvratite od njega, on će ga još dulje ostaviti u pustinji. Tako ćete upropastiti sav taj narod."

¹⁶Tada pristupiše k njemu i rekoše: "Mi ćemo ovdje napraviti samo torove za stada svoja i gradove za žene svoje i djecu svoju. ¹⁷A sami ćemo naoružani poći pred sinovima Izraelovim, dok ih ne dovedemo u njihova mjesta. Uto neka naše žene i djeca ostanu u mjestima utvrđenim radi stanovnika te zemlje. ¹⁸Nećemo se prije vratiti kućama svojim, dok sinovi Izraelovi ne prime svaki svoju baštinu. ¹⁹Niti ćemo uzeti zajedno s njima baštinu s onu stranu Jordana i dalje, jer nam je dopala baština naša istočno od Jordana."

²⁰Mojsije im odgovori "Ako to učinite, da pođete naoružani pred Gospodom u boj. ²¹I svi vojnici vaši pred Gospodom prijeđu Jordan, dok ne otjera ispred sebe neprijatelja svojih. ²²I vi se istom onda vratite, kad bude zemlja uz pomoć Gospoda podvrgnuta, tada ćete vi biti bez krivnje pred Gospodom i Izraelom, i ta će vam zemlja pripasti kao baština pred Gospodom. ²³Ako li ne učinite tako, onda ćete sagriješiti Gospodu i znajte, da će vas za grijeh vaš stidi kazna. ²⁴Pa gradite sebi tvrda mjesta za žene svoje i djecu svoju i torove za stoku svoju. Ali i učinite, što obećaste."

²⁵Nato odgovoriše Mojsiju sinovi Gadovi i Rubenovi: "Sluge će tvoje učiniti, kako ti, gospodare, zapovijedaš. ²⁶Djeca naša i žene naše, stoka naša i sve životinje naše ovdje će ostati u tvrdim mjestima

gileadskim. ²⁷A sluge tvoje sve, što su za boj, prijeći će tamo pred Gospodom u boj, kako si, gospodare, zapovjedio."

²⁸Potom dade Mojsije za njih naputak svećeniku Eleazaru i Jošui, sinu Nunovu, i plemenskim glavarima sinova Izraelovih. ²⁹Reče im Mojsije: "Ako pođu svi vojnici Gadovih i Rubenovih sinova s vama preko Jordana pred Gospodom u boj, onda im dajte, kad vam bude zemlja podvrgnuta, područje gileadsko u baštinu. ³⁰Ako li vojnici ne pođu s vama prijeko, neka se nasele kod vas u zemlji kanaanskoj."

³¹Tada odgovoriše sinovi Gadovi i Rubenovi: "Kako je Gospod zapovjedio slugama tvojim, tako ćemo učiniti. ³²Mi vojnici prijeći ćemo pred Gospodom u zemlju kanaansku, da nam ostane naša baština preko Jordana."

³³Tako dade Mojsije sinovima Gadovim i Rubenovim i polovini plemena Manaseha, sina Josipova, kraljevstvo amorejskoga kralja Sihona i kraljevstvo bašanskoga kralja Oga: zemlju i gradove njezine s njihovom okolinom, gradove po zemlji unaokolo.

³⁴I opet sagradiše sinovi Gadovi Dibon, Atarot, Aroer, ³⁵Atrot, Šofan, Jazer, Jogbohu, ³⁶Bet Nimru i Bet Haran, gradove tvrde i torove za stoku. ³⁷Sinovi Rubenovi opet sagradiše Hešbon, Eleale, Kirjatajim, ³⁸Nebo i Baal Meon s promijenjenim imenima i Šibmu, i dadoše imena gradovima, što ih opet sagradiše,

³⁹Sinovi Makira, sina Manasehova, otidoše u Gilead, osvojiše ga i protjeraše Amoreje, koji su bili tamo. ⁴⁰Mojsije dade tada Gilead Makiru, sinu Manasehovu, koji se naseli tamo. ⁴¹Manasehov sin Jair isto tako otide, osvoji sela njihova i prozva ih sela Jairova". ⁴²I Nobah otide, zauze Kenat s njegovim selima i prozva ga po imenu svojemu "Nobah".

Brojevi – 33 glava

¹Ovo su postaje sinova Izraelovih, kad izađoše iz zemlje egipatske sa svojim četama pod vodstvom Mojsijevim i Aronovim. ²Mojsije popisa postaje njihove, od kojih su po zapovijedi Gospodnjoj dalje putovali. Ovo su postaje njihove na putovanju njihovu,

³Podošo iz Ramsesa prvoga mjeseca, petnaesti dan prvoga mjeseca, Na dan po Pashi izađoše sinovi Izraelovi pod moćnom rukom pred očima svih Egipćana, ⁴Dok su Egipćani pokopavali svoje prvorođence, što ih je bio Gospod sve među njima pobio, jer je bio Gospod izvršio kazneni sud na bogovima njihovim.

⁵Sinovi Izraelovi podošo dakle iz Ramsesa i utaboriše se u Sukotu. ⁶Iz Sukota podošo i utaboriše se u Etamu, koji je na kraj pustinje. ⁷Iz Etama podošo i okrenuše prema Pi Hahirotu, koji je naprema Baal Sefonu, i utaboriše se pred Migdolom,

⁸Iz Pi Hahirota podošo i prijedošo preko mora u pustinju i putovavši tri dana preko pustinje etamske utaboriše se u Mari. ⁹Iz Mare podošo i dođoše u Elim, U Elimu je bilo dvanaest studenaca i sedamdeset palma, i tu se utaboriše. ¹⁰Iz Elima podošo i utaboriše se kod Crvenoga mora. ¹¹Od Crvenoga mora podošo i utaboriše se u pustinji sinskoj.

¹²Iz pustinje sinske podošo i utaboriše se u Dofki. ¹³Iz Dofke podošo i utaboriše se u Alušu, ¹⁴Iz Aluša podošo i utaboriše se u Refidimu. Tamo nije imao narod vode da pije.

¹⁵Iz Refidima podošo i utaboriše se u pustinji sinajskoj. ¹⁶Iz pustinje sinajske podošo i utaboriše se u Kibrot Hataavi. ¹⁷Iz Kibrot Hataave podošo i utaboriše se u Haserotu. ¹⁸Iz Haserota podošo i utaboriše se u Ritmi. ¹⁹Iz Ritme podošo i utaboriše se u Rimon Peresu. ²⁰Iz Rimon Peresa podošo i utaboriše se u Libni. ²¹Iz Libne podošo i utaboriše se u Resi. ²²Iz Rese podošo i utaboriše se u Kehelati. ²³Iz Kehelate

pođoše i utaboriše se na gori Šeferu. ²⁴Od gore Šefera pođoše i utaboriše se u Haradi. ²⁵Iz Harade pođoše i utaboriše se u Makhelotu. ²⁶Iz Makhelota pođoše i utaboriše se u Tahatu. ²⁷Iz Tahata pođoše i utaboriše se u Terahu. ²⁸Iz Teraha pođoše i utaboriše se u Mitki. ²⁹Iz Mitke pođoše i utaboriše se u Hašmoni. ³⁰Iz Hašmone pođoše i utaboriše se u Moserotu. ³¹Iz Moserota pođoše i utaboriše se u Bene Jaakanu. ³²Iz Bene Jaakana pođoše i utaboriše se kod Hor Hagidgada. ³³Iz Hor Hagidgada pođoše i utaboriše se u Jotbati. ³⁴Iz Jotbate pođoše i utaboriše se u Abroni. ³⁵Iz Abrone pođoše i utaboriše se u Esion Geberu. ³⁶Iz Esion Gebera pođoše i utaboriše se u pustinji sinskoj, to jest u Kadešu.

³⁷Iz Kadeša pođoše i utaboriše se na gori Horu na međi zemlje edomske. ³⁸Svećenik Aron uzađe na goru Hor po zapovijedi Gospodnjoj i umrije ondje u četrdesetoj godini po izlasku sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, prvi dan petoga mjeseca. ³⁹Aronu je bilo sto i dvadeset i tri godine, kad umrije na gori Horu.

⁴⁰Kanaanac, kralj u Aradu, koji je prebivao u Negebu u zemlji kanaanskoj, čuo je za dolazak sinova Izraelovih.

⁴¹Od gore Hora pođoše i utaboriše se u Salmoni. ⁴²Iz Salmone pođoše i utaboriše se u Punonu. ⁴³Iz Punona pođoše i utaboriše se u Obotu. ⁴⁴Iz Obota pođoše i utaboriše se u lje Abarimu na međi moapskoj. ⁴⁵Iz lje Abarima pođoše i utaboriše se u Dibon Gadu. ⁴⁶Iz Dibon Gada pođoše i utaboriše se u Almon Diblatajimu. ⁴⁷Iz Almon Diblatajima pođoše i utaboriše se u gorama abarimskim pred Nebom. ⁴⁸Od gora abarimskih pođoše i utaboriše se na poljanama moapskim na Jordanu naprema Jerihu. ⁴⁹Tabor njihov protezao se na Jordanu od Bet Jesimota do Abel Lugakacije na poljanama moapskim.

⁵⁰Gospod zapovjedi Mojsiju na poljanama moapskim naprema Jerihu: ⁵¹"Priopći sinovima Izraelovim ovaj napatuk; Kad prijeđete preko Jordana u zemlju kanaansku. ⁵²Protjerajte ispred sebe sve stanovnike

zemlje i uništite sve njihove slike idolske. I sve njihove uzvisine opustošite. ⁵³Uzmite sebi u posjed zemlju i prebivajte u njoj, jer vam dadoh tu zemlju da je vaša. ⁵⁴Ždrijebom razdijelite zemlju kao baštinu po svojim plemenima. Plemenu, koje je mnogobrojno, dajte veću baštinu, a onomu, koje je manje, dajte manju baštinu. Što kojemu dopadne ždrijebom, ono neka mu bude. Po svojim očinskim plemenima razdijelite sebi baštinu. ⁵⁵Ako li ne protjerate ispred sebe stanovnike zemlje, onda će oni, koje između njih ostavite, biti trnje očima vašim i ostani bokovima vašim i pritiskivat će vas u zemlji, u kojoj ćete prebivati. ⁵⁶Što sam mislio učiniti njima, učinit ću vama."

Brojevi – 34 glava

¹Gospod zapovjedi Mojsiju: ²"Priopći sinovima Izraelovim ovaj napatuk: Kad dođete u zemlju kanaansku, neka vam to bude zemlja, koja vam pripada kao baština: zemlja kanaanska s međama svojim. ³Južna strana neka ide od pustinje sinske uz među edomsku. Južna međa neka počinje u istoku na južnom kraju Slanoga mora. ⁴Onda neka se međa savije južno od visine Akrabima i neka prelazi prema Sinu, dok ne dođe na kraj južno od Kadeš–Barnea. Odatle neka teče dalje prema Hasar Adaru i neka ide do u Asmone. ⁵Od Asmone neka se zavije međa k potoku egipatskomu, dok ne dođe na kraj kod mora. ⁶Zapadna međa neka vam bude veliko more, to neka vam je s te strane međa. ⁷Sjeverna međa neka vam bude ovo: Od velikoga mora povucite sebi među do gore Hora. ⁸Od gore Hora povucite sebi među do na put prema Hamatu. Krajna točka međi neka je Sedada. ⁹Onda neka teče međa dalje do Zifrona, i kraj neka joj bude kod Hasar Enana. To neka vam je sjeverna međa. ¹⁰Prema istoku povucite sebi među od Hasar Enana do Šefama. ¹¹Od Šefama neka ide međa dolje u Riblu, istočno od Aina. Tada neka ide međa još dalje dolje i neka udari na gorski greben istočno od jezera Kinereta. ¹²Nato neka ide međa dolje k Jordanu, dok ne izađe na Slano more. To neka su unaokolo međe vašoj zemlji."

¹³Mojsije dade sinovima Izraelovim još ovaj naputak: "To je zemlja, koju ćete dobiti kao baštinu ždrijebom, i za koju je zapovjedio Gospod da je dobije devet plemena i po. ¹⁴Jer pleme sinova Rubenovih po svojim porodicama i pleme sinova Gadovih po svoj im porodicama i polovina plemena Manasehova primiše već svoju baštinu. ¹⁵Ova dva plemena i po primiše svoju baštinu na drugoj strani Jordana, naprema Jerihu, na istoku prema izlasku sunca."

¹⁶Dalje reče Gospod Mojsiju: ¹⁷"Ovo su imena ljudi, koji neka vam u baštinu razdijele zemlju: Svećenik Eleazar i Jošua, sin Nunov. ¹⁸I po jednoga kneza iz svakoga plemena uzmite da dijeli zemlju. ¹⁹Ovo su imena tih ljudi: Od plemena Judina Kaleb, sin Jefuneov; ²⁰Od plemena sinova Simeonovih Šemuel, sin Amihudov; ²¹Od plemena Benjaminova Elidad, sin Kisonov; ²²Od plemena sinova Danovih kao knez Buki, sin Joglijev; ²³Od potomaka Josipovih: za pleme sinova Manasehovih kao knez Haniel, sin Efodov; ²⁴Od plemena sinova Efraimovih kao knez Kemuel, sin Šiftanov; ²⁵Od plemena sinova Zebulunovih kao knez Elisafan, sin Parnakov; ²⁶Od plemena sinova Isakarovih kao knez Paltiel, sin Azanov; ²⁷Od plemena sinova Ašerovih kao knez Ahihud, sin Šelomijev; ²⁸Od plemena sinova Naftalijevih kao knez Pedahel, sin Amihudov." ²⁹To su oni, kojima zapovjedi Gospod, da razdijele sinovima Izraelovim baštinu u zemlji kanaanskoj.

Brojevi – 35 glava

¹Još zapovjedi Gospod Mojsiju na poljanama moapskim na Jordanu, naprema Jerihu: ²"Naloži sinovima Izraelovim, neka dadnu od baštine svoje Levitima gradove za prebivanje. Također pašnjaka oko tih gradova dajte Levitima. ³Gradove neka imaju za prebivanje, a pašnjaci uz njih neka im budu za tovarne životinje, za stada i ostale životinje. ⁴Pašnjaci uz gradove, što ih morate ustupiti Levitima, neka se protežu od zidina gradskih tisuću lakata unaokolo. ⁵Odmjerite izvan grada na istočnoj, južnoj, zapadnoj i sjevernoj strani dvije tisuće lakata, tako da sam grad leži u sredini. To neka budu pašnjaci njihovi uz gradove.

⁶Gradovi, što ih imate dati Levitima, neka budu šest slobodnih gradova, što su od vas određeni kao mjesto utočišta za onoga, koji je počinio ubojstvo; osim toga imate im dati još četrdeset i dva grada. ⁷Ukupni broj gradova, što ih imate predati Levitima, neka iznosi četrdeset i osam gradova uz pašnjake njihove.

⁸Kod oduzimanja gradova iz posjeda sinova Izraelovih imate uzeti od većih plemena više gradova, a od manjih plemena manje gradova, Svako pleme ima prema baštini svojoj, što će je dobiti, Levitima dati od svojih gradova."

⁹Još zapovjedi Gospod Mojsiju: ¹⁰"Priopći sinovima Izraelovim ove naputke: "Kad dođete preko Jordana u zemlju, ¹¹Onda izaberite sebi zgodne gradove, koji neka vam budu slobodni gradovi. Tamo neka uteče ubojica, koji je nehotice ubio čovjeka. ¹²Ovi gradovi neka vam budu za utočište od krvnoga osvetnika, da ubojica ne bude ubijen, prije nego stane na sud pred Zajednicu. ¹³Slobodnih gradova, što ih imate ustupiti, neka bude šest: ¹⁴Tri grada odredite s onu stranu Jordana, a tri grada u zemlji kanaanskoj, koji neka budu slobodni gradovi. ¹⁵Sinovima Izraelovim i strancima i onima, koji su među njima, neka tih šest gradova budu utočišta, da može uteći tamo svaki, koji je nehotice ubio čovjeka.

¹⁶Ako ga gvozdenim oruđem udari tako, da nastupi smrt, onda je krvnik. A krvnik ima se kazniti smrću. ¹⁷I ako kamenom iz ruke, od kojega može čovjek poginuti, udari koga, i ovaj umre od toga, krvnik je. Kao krvnik mora biti kažnjen smrću. ¹⁸Ili ako drvetom iz ruke, od kojega može čovjek poginuti, udari koga, i ovaj umre od toga, krvnik je. A kao krvnik mora biti kažnjen smrću. ¹⁹Krvni osvetnik ima ubiti krvnika. Ako ga stigne, smije ga ubiti. ²⁰Nadalje ako netko drugoga gurne iz mržnje ili se baci čim na njega hotimice, tako da taj umre. ²¹Ili ako ga iz neprijateljstva udari rukom svojom tako, da taj umre, onda se mora takav ubojica kazniti smrću. On je krvnik. Krvni osvetnik ima krvnika

ubiti, kad ga stigne.

²²Ako li ga gurne slučajno, a ne iz neprijateljstva, ili se baci na njega čim nehotice. ²³Ili kamenom, a da ga ne vidi, od kojega čovjek može poginuti, baci se na njega, i taj umre od toga, makar mu ne bio neprijatelj i nije mu htio ništa zlo nanijeti, ²⁴Onda ima da odluči zajednica između ubojice i krvnoga osvetnika po ovim pravnim odredbama. ²⁵Zajednica mora ubojicu staviti na sigurno od krvnoga osvetnika. Zato ga ima zajednica natrag vratiti u grad utočišta, u koji je utekao. On mora u njemu ostati do smrti velikoga svećenika, koji je bio pomazan svetim uljem.

²⁶Ako ubojica ostavi područje grada utočišta, u koji je utekao, ²⁷I krvni ga osvetnik stigne izvan područja grada utočišta, u koji je utekao, i krvni osvetnik ubije ubojicu, onda on nije kriv za krv. ²⁸Jer onaj ima da ostane u svojem gradu utočišta do smrti velikoga svećenika. Istom nakon smrti velikoga svećenika smije se ubojica natrag vratiti k svojoj baštini.

²⁹Ove pravne odredbe imaju vrijediti kod vas kroz sve naraštaje po svim prebivalištima vašim.

³⁰Ako netko ubije čovjeka, onda se ubojica ima kazniti smrću samo na temelju iskaza više svjedoka. Sastanko jednoga jedinog svjedoka nije dosta za smrtnu osudu. ³¹Ne smijete uzimati otkupa za život krvnika, koji zasluži smrt. Neotpuštivo ima se kazniti smrću. ³²Također ne smijete uzimati otkupa za nekoga, koji je utekao u svoj grad utočišta, da on već prije smrti velikoga svećenika vrati se u zemlju i tamo prebiva. ³³Ne smijete oskrvniti zemlju, u kojoj prebivate, jer krv oskrvni zemlju, i zemlji ne može se pribaviti pomirenje za krv, što je prolivena u njoj, osim krvlju onoga, koji ju je prolio. ³⁴Ne oskrvnite dakle zemlje, u kojoj prebivate, jer i ja u njoj imam svoj stan, jer ja, Gospod, stanujem među sinovima Izraelovim."

Brojevi – 36 glava

¹Tada pristupiše starješine iz porodice sinova Gileada, sina Makira, sina Manasehova, od plemena sinova Josipovih. Oni iznesoše pred Mojsija i knezove, plemenske glavare izraelske, ²Ovu molbu: "Gospod je tebi, gospodare, zapovjedio, da dadne sinovima Izraelovim zemlju ždrijebom u baštinu. Također je tebi, gospodare, bilo naloženo od Gospoda, da dadneš baštinu našega brata Selofhada kćerima njegovim. ³Ako se sad one udaju za koga iz drugoga plemena sinova Izraelovih, onda će se vlasništvo njihovo otkinuti od naše očinske baštine i dodat će se baštini onoga plemena, u koje se udaju. Tako će se baština, što pripade nama, okrnjiti. ⁴Kad onda bude jubilejska godina sinovima Izraelovim, njihova će se baština sjediniti s baštinom onoga plemena, u koje se budu udale. Ali od baštine našega očinskog plemena otkinut će se baština njihova."

⁵Mojsije nato dade sinovima Izraelovim po zapovijedi Gospodnjoj ovaj naputak: "Pleme sinova Josipovih ima pravo. ⁶Za kćeri Selofhadove odredi Gospod ovo: Neka se udaju za koga hoće. Ali smiju se udati samo u porodici svojega očinskog plemena. ⁷Da ne prijeđe baština sinova Izraelovih od jednoga plemena na drugo, jer svi sinovi Izraelovi imaju dobiti baštinu svojega očinskog plemena. ⁸Zato moraju sve djevojke, kojima dopadne baština u kojem plemenu izraelskom, udati se za koga iz porodice svojega očinskog plemena, da sinovi Izraelovi održe baštinu očinsku, ⁹I da ne prijeđe baština od jednoga plemena na drugo; jer svako pleme sinova Izraelovih ima dobiti svoju baštinu."

¹⁰Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsija, tako učiniše kćeri Selofhadove. ¹¹Jer Mahla, Tirsu, Hogla, Milka i Noa, kćeri Selofhadove, udadoše se za sinove stričeva svojih. ¹²Udadoše se dakle u porodice sinova Manaseha, sina Josipova. Tako osta baština njihova a plemenu, kojemu je pripadala porodica oca njihova.

¹³To su zapovijedi i pravne odredbe, što ih Gospod dade preko Mojsija

sinovima Izraelovim na poljanama moapskim na Jordanu, naprema Jerihu.

Ponovljeni zakon

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#)

Ponovljeni zakon – 1 glava

¹Ovo su govori, što ih održa Mojsije pred svim Izraelom s onu stranu Jordana, u pustinji, u Arabi, naprema Sufu, između Parana, Tofela, Labana, Haserota i Dizahaba. ²Jedanaest je dana hoda od Horeba preko gore Seira do Kadeš Barnea.

³Prvi dan jedanaestoga mjeseca u četrdesetoj godini govorio je Mojsije sinovima Izraelovim sve, što mu je bio Gospod zapovjedio za njih.

⁴Pošto je bio porazio amorejskoga kralja Sihona, koji je prebivao u Aštarotu i u Edreju, ⁵Poče Mojsije s onu stranu Jordana, u zemlji moapskoj, razlagati zakon ovako:

⁶Gospod, Bog naš, ovako nam je na Horebu govorio: Dosta dugo boravili ste na toj gori. ⁷Podignite se i pođite k pogorju Amoreja i k svima susjedima njihovim u Arabi, na pogorju i u Šefeli i u Negebu i na obali morskoj, u zemlju Kanaanaca i k Libanonu do velike rijeke do Eufrata. ⁸Eto, tu zemlju predajem vama. Udite u nju i zauzmite tu zemlju. Gospod se je zakleo ocima vašim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će je dati njima i potomcima njihovim.

⁹Onda vam rekoh: 'Ne mogu za vas sam skrbiti.' ¹⁰Gospod, Bog vaš, umnožio vas je tako, da vas je danas mnogo kao zvijezda nebeskih.

¹¹Gospod, Bog otaca vaših, neka vas umnoži još tisuću puta više i neka vas blagoslovi, kako vam je obećao. ¹²Ali kako da posve sam nosim teret i breme, što ga na mene tovarite, i raspre vaše?

¹³Predložite za svako od svojih plemena mudre, razborite i iskusne ljude, da vam ih postavim za starješine. ¹⁴Nato mi odgovoriste: 'Dobro je, što misliš učiniti.' ¹⁵Tada izabrah od vaših plemenskih glavara mudre i iskusne ljude i vama ih postavih za starješine: za tisućnike, za stotnike, za pedesetnike i za desetnike, nadalje perovođe za vaša plemena. ¹⁶U isto vrijeme dadoh sucima vašim ovaj naputak: Saslušavajte obje strane braće svoje. Sudite pravo svakomu, bio brat ili stranac. ¹⁷Budite nepristrani na sudu. Saslušajte i maloga i velikoga. Ne bojte se nikoga, jer Božje mjesto zastupa sudac. Ako li vam je koji pravni slučaj pretežak, predložite ga meni, da ga istražim. ¹⁸Tako vam onda dadoh naputak za sve, što imate činiti.

¹⁹Potom otidosmo od Horeba i prijedosmo svu onu pustinju veliku i strašnu, koju ikada vidjeste, idući na pogorje Amoreja, kao što nam je bio zapovjedio Gospod, Bog naš, I dođosmo do Kadeš-Barnea. ²⁰Tada vam rekoh: Dođoste eto do na pogorje Amoreja, što nam ga hoće da dadne Gospod, Bog naš. ²¹Gle, Gospod, Bog tvoj, dao ti je tu zemlju. Pođi, uzmi je u posjed svoj, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog otaca tvojih. Ne boj se i ne plaši se! ²²Tada svi pristupiste k meni i rekoste: "Poslat ćemo pred sobom nekoliko ljudi, da nam istraže zemlju i da nam jave za put, kojim ćemo ići, i za gradove, u koje ćemo doći. ²³Ja sam bio s prijedlogom sporazuman i izabrao sam između vas dvanaest ljudi, iz svakoga plemena po jednoga. ²⁴Oni krenuše na put, gore u pogorje, stigoše do eškolske doline i ogledaše zemlju. ²⁵Uzeše sa sobom ploda one zemlje i donesoše nam ga. Onda nam dadoše ovaj izvještaj: "Lijepa je zemlja, koju će nam dati Gospod, Bog naš.

²⁶Ipak ne htjedoste ići, nego se suprostaviste zapovijedi Gospoda, Boga svojega. ²⁷I mrmrljali ste u Šatorima svojim ovako: 'U zloj namjeri odvede nas Gospod iz zemlje egipatske, da nas preda u ruke Amorejima, da nas oni unište.' ²⁸Kamo da idemo? Braća naša uplašiše srca naša, kad su govorila: 'Ljudi su tamo veći i brojniji od nas. Gradovi su njihovi veliki i do neba utvrđeni. Pa i sinove Anakove vidjesmo tamo.'

²⁹A ja vam rekoh: 'Ne plašite se i ne bojte ih se! ³⁰Gospod, Bog vaš, koji ide pred vama, borit će se za vas, isto onako, kako vam je učinio u Egiptu pred očima vašim.' ³¹I u pustinji, gdje si vidio, kako te je nosio Gospod, Bog tvoj, kao što čovjek nosi dijete svoje, cijelim putem, što ga prevaliste, dok dođoste do ovoga mjesta.

³²Ali uza sve to ne imadoste pouzdanja u Gospoda, Boga svojega.

³³Koji je ipak išao pred vama putem i tražio vam mjesto za tabor, noću u ognju, da ste mogli vidjeti put, kojim moradoste ići, a danju u oblaku.

³⁴Kad je Gospod čuo vaše govorenje, razgnjevi se i zakle se: ³⁵Ni jedan od ljudi toga naopakog roda neće vidjeti lijepe zemlje, koju sam pod prisegom obećao dati vašim ocima. ³⁶Samo će je vidjeti Kaleb, sin Jefuneov. Njemu ću i sinovima njegovim dati zemlju, po kojoj je išao, jer je bio u svemu pokoran Gospodu. ³⁷I na mene se rasrdi Gospod zbog vas i reče: "I ti nećeš doći tamo. ³⁸Ipak Jošua, sin Nunov, sluga tvoj, doći će tamo. Njega ohrabri: jer on ima razdijeliti zemlju među sinove Izraelove. ³⁹A djeca vaša, za koju rekoste da će postati roblje, i sinovi vaši, koji danas ne znaju razlikovati između dobra i zla, doći će tamo. Njima ću je dati, i oni će je uzeti u posjed. ⁴⁰A vi se vratite i idite u pustinju k Crvenome moru!

⁴¹Tada mi vi odgovoriste ovako: Sagriješismo Gospodu. Ići ćemo i borit ćemo se, kako nam je zapovjedio Gospod, Bog nas. Pa se opasaste svaki svojim bojnim oružjem i htjedoste u svojoj zaslijepljenosti poći na pogorje. ⁴²Ali Gospod mi zapovjedi: Opomeni ih: Ne idite gore i ne borite se; jer ja nijesam među vama. Inače bit ćete poraženi od vaših neprijatelja.

⁴³Ja vas tada opomenuh. Ali ne poslušaste, nego se oprijeste zapovijedi Gospodnjoj i pođoste u svojoj drzovitosti gore na pogorje.

⁴⁴Tada izadoše proti vama Amoreji, koji prebivaju na onom pogorju. Oni vas zatjeraše kao roj pčela i raspršiše vas od Seira pa do Horne.

⁴⁵Kad se vratiste, plakali ste pred Gospodom, ali Gospod ne Poslušá glasa vašega, niti okrenu uha svojega k vama. ⁴⁶Tako ostadoste u Kadešu dugo vremena, dokle ondje stajaste.

Ponovljeni zakon – 2 glava

¹Nato se vratismo u pustinju k Crvenom moru, kao što mi je bio Gospod zapovjedio. Dugo vremena putovasmo okolo gore Seira.

²Tada mi reče Gospod: ³Dosta ste već dugo obilazili tu goru, obrnite se sada na sjever! ⁴Narodu daj ovaj naputak: Sada prolazite kroz područje braće svoje, sinova Ezavovih, koji prebivaju u Seiru. Oni vas se plaše. Ali vi se dobro čuvajte, ⁵Da ne zametnete boja s njima, jer neću vam ništa dati od zemlje njihove, ni stope, jer sam dao Ezavu u posjed goru Seir. ⁶Kupujte od njih hranu za novce; i pitku vodu kupujte od njih za novce. ⁷Ipak te je Gospod, Bog tvoj, blagoslivljao u svemu, što si preduzimaó. On se je zauzimaó za te na putovanju kroz tu veliku pustinju. Četrdeset je već godina, što je s tobom Gospod, Bog tvoj. Ništa ti nije nedostajalo.

⁸I tako prođosmo braću svoju, sinove Ezavove, cestom Arabom pokraj Elata i Esion Gebera, onda zaokrenusmo i udarismo putem prema pustinji moapskoj. ⁹Tada mi zapovjedi Gospod: Ne napadaj na Moapce, i ne zameći boja s njima, jer ti neću dati od zemlje njihove ništa u posjed, jer dadoh područje Ar u posjed sinovima Lotovim.

¹⁰Prije su prebivali tamo Emimci, velik, mnogobrojan, visoka rasta narod kao sinovi Anakovi. ¹¹Oni su pripadali Refaimcima kao sinovi Anakovi, ali Moapci zvali su ih Emimci. ¹²U Seiru prebivali su prije Horeji, A sinovi Ezavovi protjeraše ih i uništiše i naseliše se na njihovo mjesto, kao što učini Izrael sa zemljom, koju im dade Gospod u posjed. ¹³A sada se dignite i prijedite preko potoka Zereda. ¹⁴Vrijeme putovanja našega od Kadeš–Barnea do prijelaza našega preko potoka Zereda potraja trideset i osam godina. Sav naraštaj ljudi za vojsku bio je međutim izumro u taboru, kao što im je bio Gospod zaprijetio zakletvom. ¹⁵Ruka je Gospodnja bila naime proti njima, da ih do

posljednjega čovjeka istrijebi iz tabora.

¹⁶Kad svi ti ljudi za vojsku pomriješe u narodu, ¹⁷Reče mi Gospod: ¹⁸Ti ćeš eto kod Ara proći kroz područje moapsko, ¹⁹I doći ćeš u blizinu sinova Amonovih, Ne napadaj ih i ne zameći boja s njima, jer od zemlje sinova Amonovih ne dam ti ništa u posjed, jer je dadoh sinovima Lotovim u posjed. ²⁰I za nju se misli da je zemlja Refaima. Nekad su u njoj prebivali Refaimi, kojima su Amonci dali ime Zamzumeji. ²¹Bio je to velik, mnogobrojan, visoka rasta narod kao sinovi Anakovi. Gospod ih je bio pred njima uništio, pa oni zauzeše zemlju njihovu i naseliše se na njihovo mjesto. ²²Tako je bio učinio i sa sinovima Ezavovim, koji prebivaju u Seiru. Pošto je bio Horeje pred njima istrijebio, zauzeše oni zemlju njihovu i ostaše tamo na njihovu mjestu do dana današnjega. ²³Također Hiveje, koji su do Gaze prebivali u dvorcima, istrijebiše Kaftorimeji, koji dođoše is Kaftora i naseliše se na njihovo mjesto, ²⁴Dignite se i prijedite preko potoka Arnona, Gle, dajem ti u rake Amoreja Sihona, kralja hešbonskoga, i zemlju njegovu. Počni osvajati i zavojšti na njega! ²⁵Od danas rasprostirem strah i trepet pred tobom kod svih naroda pod cijelim nebom. Mm samo čuju za te, zadrhtat će i prepast će se od tebe.

²⁶I pošljem poslanike iz pustinje k Sihonu, kralju hešbonskom, s mirnom ponudom: ²⁷Htio bih proći kroz tvoju zemlju. Ali ću uvijek ostati na cesti, neću skretati ni nadesno ni nalijevo. ²⁸Hranu mi prodaj za novce; i pitku vodu daj mi za novce. Ja hoću samo da prođem. ²⁹To mi dopustiše i sinovi Ezavovi, koji stanuju u Seiru, i Moapci, koji prebivaju u Aru. Moj je cilj da prijedem preko Jordana u zemlju, koju nam hoće da dadne Gospod, Bog naš. ³⁰Ali Sihon, kralj hešbonski, ne htjede nam dopustiti prolaza, jer Gospod, Bog tvoj, bio je učinio, te otvrdnu duh njegov i srce njegovo posta uporno, da ga preda u tvoje ruke, kao što je danas.

³¹Tada mi reče Gospod: "Eto, počeo sam ti već predavati Sihona i zemlju njegovu. Idi za tim, da zemlju njegovu uzmeš u posjed. ³²I kad

je Sihon s cijelim svojim narodom izišao u Jahas proti nas u boj, ³³Dade ga Gospod, Bog nas, u ruke naše. Pobismo njega, sinove njegove i sav narod njegov. ³⁴Ujedno osvojismo sve gradove njegove i izvršismo prokletstva na svakom gradu, na muževima, ženama i djeci. Ne pustismo, da nam itko umakne. ³⁵Zadržasmo za sebe samo stoku i plijen iz gradova, što ih osvojismo. ³⁶Od Aroera na obali Arnona i od grada u dolini pa sve do Gileada nije bilo tvrda mjesta, što ga ne bismo mogli osvojiti. Sve nam to dade u ruke naše Gospod, Bog naš. ³⁷Ipak zemlju sinova Amonovih, cijelo područje na strani od Jaboka s gradovima u pogorju, nijesi dotakao, posve kako je zapovjedio Gospod, Bog naš.

Ponovljeni zakon – 3 glava

¹Nato udarismo putem u Bašan. Tada Og, kralj bašanski, s cijelim svojim narodom izađe pred nas, da se sukobi s nama kod Edreja. ²A Gospod mi reče: Ne boj ga se, jer ga dajem s cijelim narodom njegovim i sa zemljom njegovom u ruke tvoje. Učini s njim upravo onako, kako si učinio sa Sihonom, kraljem amorejskim, koji stoluje u Hešbonu. ³Tako nam dade Gospod, Bog naš, u ruke i Oga, kralja bašanskoga, s cijelim narodom njegovim. Pobismo ga, da mu više nitko ne preostade. ⁴Tada osvojismo i sve gradove njegove. Nije bilo grada, kojega im ne uzesmo. Šezdeset gradova i sva pokrajina Argob pripadali su kraljevstvu Oga u Bašanu. ⁵Bili su to sve gradovi, što su bili utvrđeni visokim zidinama, vratima i prijevornicama, osim vrlo mnogih otvorenih mjesta. ⁶Izvršismo prokletstvo na njima, kao što smo bili učinili na Sihonu, kralju u Hešbonu, i istrijebismo u svakom gradu muževe, žene i djecu. ⁷A svu stoku i plijen iz gradova uzesmo za se.

⁸Tako uzesmo onda zemlju iz ruku dvojice kraljeva amorejskih, koja je s onu stranu Jordana od potoka Arnona do gore Hermona, ⁹Sidonci zovu Hermon Sirion, Amoreji ga zovu Senir, – ¹⁰Sve gradove u ravni, sav Gilead i sav Bašan do Salke i Edreja, ukratko gradove, što pripadaju kraljevstvu Oga u Bašanu. ¹¹Bašanski kralj Og bio je

posljednji ostatak Refaima. Sarkofag njegov od basalta stoji još u gradu sinova Amonovih Rabahu. Dužina je njegova devet običnih lakata, a širina mu četiri lakta.

¹²Tu zemlju osvojismo onda. Od Aroera na riječi Arnonu dadoh je s polovinom gore gileadske i gradovima njezinim Rubenovcima i Gadovcima. ¹³Ostali dio Gileada i sav Bašan, kraljevstvo Ogovo, svu pokrajinu Argob predadoh polovini plemena Manasehova. Sav taj kraj bašanski zove se zemlja Refaima. ¹⁴Jair, sin Manasehov, zauze svu pokrajinu Argob do područja Gešureja i Maakateja i prozva taj dio Bašana po svojem imenu sela Jairova. Tako se zovu do dana današnjega. ¹⁵Makiru dadoh Gilead. ¹⁶Obadvjema plemenima Rubenovu i Gadovu dadoh zemlju od Gileada do Arnona – sredina je doline međa – pa do Jaboka, međe sinova Amonovih, ¹⁷Dalje Arabu s Jordanom kao međom, od Kinereta do mora uz poljanu, Slanoga mora, na području obronaka Pisge na istoku.

¹⁸Tada vam dadoh ovaj naputak: "Gospod, Bog vaš, dade vam tu zemlje u posjed. A, vi svi vojnici, pođite naoružani tamo pred braćom svojom, sinovima Izraelovim. ¹⁹Samo žene vaše i djeca vaša i stoka vaša – znam, da imate mnogo stoke – neka ostanu u gradovima vašim, što vam ih dadoh, ²⁰Dokle Gospod braći vašoj isto tako kao vama ne dadne tvrde stanove pa i oni uzmu u posjed zemlju, koju će im Gospod, Bog vaš, dati s onu stranu Jordana. Onda se smijete vratiti svaki k svojem posjedu, što vam ga dadoh.

²¹A Jošui dadoh onda ovaj naputak: "Svojim očima vidio si sve, što Gospod, Bog vaš, učini onoj dvojici kraljeva. Isto tako učinit će Gospod sa svima kraljevstvima, u koja ćeš prijeći, ²²Ne bojte ih se, jer Gospod, Bog vaš, sam će se boriti za vas.

²³Onda sam se pomolio Gospodu: ²⁴Svemogući Gospode! Ti si već do sada slugi svojem pokazao moć svoju i jaku ruku svoju, jer gdje je u nebu i na zemlji Bog, koji tvori takva čudesa i junačka djela kao ti?

²⁵Daj mi da i ja prijeđem tamo i da vidim lijepu zemlju onu stranu Jordana, to sjajno pogorje i Libanon! ²⁶Ali Gospod srdio se je na me zbog vas i nije me uslišio. Dapače mi odgovori Gospod: Dosta je toga, ne govori mi više o tom! ²⁷Popni se navrh Pisge, i podigni oči svoje na zapad i na sjever, na jug i na istok i pogledaj je svojim vlastitim očima, jer ne ćeš nikada prijeći preko Jordana. ²⁸Podaj dakle Jošui napatke, ohrabri i ojači ga, jer on ima na čelu naroda prijeći tamo i zemlju, koju vidiš, razdijeliti njima. ²⁹Tako ostasmo u dolini prema Bet Peoru,

Ponovljeni zakon – 4 glava

¹A sada, Izraele, poslušaj zapovijedi i naredbe, koje vas učim da držite, da biste sretno živjeli i ušli u posjed zemlje, koju vam hoće da dadne Gospod, Bog otaca vaših. ²Ništa ne dodajte zapovijedima, što vam ih dajem, niti oduzmite išta od njih. Nego izvršujte zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što vam ih nalažem.

³Svojim očima vidjeste, što učini Gospod zbog Baal–Peora. Svakoga, koji se priključi Baal–Peoru, dade Gospod, Bog tvoj, istrijebiti iz tvoje sredine. ⁴A vi, koji se čvrsto držite Gospoda, Boga svojega, svi ste danas još na životu.

⁵Vidite, učim vas zakone i naredbe, kako mi ih naloži Gospod, Bog moj, da po njima radite u zemlji, u koju ulazite, da je uzmete u posjed. ⁶Držite i izvršujte ih, jer to će vas u očima poganskih naroda učiniti mudrima i razumnima. Kad oni čuju sve te zakone, reći će: Doista, taj veliki narod mudar je i razuman narod. ⁷Jer gdje je tako velik narod, kojemu je Bog tako blizu, kako je nama Gospod, Bog naš, kad ga god zazovemo? ⁸I gdje je tako velik narod, koji bi imao tako pravedne zakone i naredbe, kao što je sav ovaj zakon, što vam ga danas predlažem?

⁹Samo čuvaj se i dobro pazi, da ne zaboraviš, što Bi svojim ocima vidio, i da ti to ne iščezne iz srca, dokle si god živ. Obznani to djeci

svojoj i djeci djece svoje. ¹⁰Nemoj zaboraviti onaj dan, kad si stajao na Horebu pred Gospodom, Bogom svojim, kad mi zapovjedi Gospod: 'Skupi mi narod! Hoću im obznaniti zapovjedi svoje, da se nauče bojati se mene, dok su živi na zemlji, i da to nauče i djecu svoju.' ¹¹Tada pristupiste i stadoste pod gorom. A gora je ognjem gorjela do samoga neba, opkoljena tamom, oblakom i mrakom. ¹²Gospod vam tada progovori isred ognja. Glas riječi ste čuli, ali lika ne mogoste vidjeti. Samo ste glas čuli. ¹³On vam objavi zavjet svoj, koji vam zapovjedi da držite, deset zapovijedi, i napisa ih na dvije ploče kamene. ¹⁴Meni tada naloži Gospod, 'da vas naučim zakone i naredbe, da ih izvršujete u zemlji, u koju prelazite, da je uzmete u posjed.

¹⁵Pazite dakle dobro na se, za život vam je! Onda, kad vam je Gospod na Horebu govorio isred ognja, ne vidjeste nikakva lika. ¹⁶Zato ne radite naopako i ne pravite sebi nikada rezan lik u obliku kakvegod slike, bila ta slika muškoga ili ženskoga bića, ¹⁷Bila ta slika četveronožne životinje na zemlji ili slika kakve ptice krilate, koja leti ispod neba, ¹⁸Bila ta slika kakve životinje, što gmiže na zemlji, ili slika kakve ribe, što živi u vodi pod zemljom. ¹⁹Kad podigneš oči svoje k nebu i vidiš sunce, mjesec i zvijezde, svu vojsku nebesku, ne daj se zavesti, da padneš pred njima i da im se pokloniš, jer ih Gospod, Bog tvoj, prepusti svima drugim narodima pod cijelim nebom. ²⁰A vas uze Gospod i izvede vas iz ognjene peći, iz Egipta, da budete narod njegove svojine, kako je to danas.

²¹Ali na mene Gospod se rasrdi zbog vas i zakle se, da ne smijem prijeći preko Jordana i ući u lijepu zemlju, koju Gospod, Bog tvoj, daje tebi u posjed. ²²I ja ću umrijeti u ovoj zemlji i neću prijeći preko Jordana. A vi ćete prijeći i tu lijepu zemlju uzeti u posjed,

²³Zato se čuvajte, da ne zaboravite zavjeta Gospoda, Boga svojega, što ga on sklopi s vama, i da ne pravite sebi rezana lika u obliku bilo čega, što ti je zabranio Gospod, Bog tvoj. ²⁴Jer je Gospod, Bog tvoj, oganj, koji spaljuje, i Bog, koji revnuje.

²⁵Kad dobijete djecu i djece djecu i uživite se u zemlji i tada se ogriješite stim, da napravite rezan lik u kojemgod obliku i učinite, što je neugodno u očima Gospoda, Boga vašega, tako da ga rasrdite, ²⁶To zovem ja danas nebo i zemlju za svjedoke proti vama, da ćete brzo iščeznuti iz zemlje, u koju idete preko Jordana, da je uzmete u posjed. Nećete dugo vremena živjeti u njoj, nego ćete biti posve uništeni.

²⁷Gospod će vas tada raspršiti među narode. Samo malen broj ostat će vas među poganskim narodima, u koje će vas odvesti Gospod. ²⁸Tamo ćete služiti bogovima, koje napravi ruka čovječja od drveta i kamena, koji niti vide, niti čuju, niti jedu, niti dišu.

²⁹Odanle ćeš tražiti Gospoda, Boga svojega, pa ćeš ga i naći, ako ga budeš žudio svim srcem i svom dušom. ³⁰Kada budeš u nevolji i sve te to snađe u budućim danima, ti ćeš se vratiti Gospodu, Bogu svojemu, i bit ćeš mu poslušan. ³¹Jer Gospod, Bog tvoj, milosrdan je Bog, on te neće ostaviti i neće te upropastiti i neće zaboraviti zavjeta s ocima tvojim, za koji im se zakleo.

³²Zapitaj jednom prijašnja vremena, što su bila prije tebe, od dana, kad stvori Bog čovjeka na zemlji, i istraži od jednoga kraja neba do drugoga, je li se ikad što dogodilo tako veliko, ili je li se ikad čulo što tako? ³³Je li ikad čuo koji narod glas Božji gdje govori iz ognja, kao što si ga ti čuo, a ipak si ostao na životu? ³⁴Ili je li ikad Bog pokušao da dođe te uzme sebi narod iz sredine kojega drugog naroda takvim kušnjama, znacima i čudesima, ratom i rukom jakom i mišicom podignutom, djelima velikim, strahovitim, kao što je učinio sve to za vas Gospod, Bog vaš, u Egiptu pred vašim očima? ³⁵Ti si smio to doživjeti, da znaš, da je Gospod pravi Bog i da nema drugoga osim njega. ³⁶Dao ti je, da čuješ s neba glas njegov, da te pouči, i na zemlji dao ti je da vidiš veliki oganj njegov, i iz ognja čuo si riječi njegove. ³⁷On je ljubio oce tvoje i izabrao potomke njihove i izveo te sam velikom silom svojom iz Egipta. ³⁸Ispred tebe otjerao je narode, koji su bili veći i jači od tebe, da te uvede u njihovu zemlju i da ti je dadne u posjed, kao što

je danas.

³⁹Spoznaj dakle danas i uzmi to k srcu, da je Gospod pravi Bog, gore u nebu i dolje na zemlji, drugoga nema. ⁴⁰Drži njegove zapovijedi i naredbe, koje ti dajem danas, da bude dobro tebi i djeci tvojoj nakon tebe i da dugo boraviš u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje zauvijek."

⁴¹Tada odijeli Mojsije tri grada u istočnoj zemlji jordanskoj, ⁴²Da bi mogao uteći tamo ubojica, koji nehotice ubije drugoga, a da nije prije bio njegov neprijatelj. Tko bi utekao u jedan od ovih gradova, imao je ostati na životu. ⁴³Bili su to Bezer u pustinji na visoravni u području Rubenovu, onda Ramot u Gileadu u području Gadovu i Golan u Bašanu u području Manasehovu.

⁴⁴Ovo je zakon, koji dade Mojsije sinovima Izraelovim. ⁴⁵Ovo su naredbe, zakoni i pravne odredbe, koje objavi Mojsije sinovima Izraelovim za njihova izlaska iz Egipta, ⁴⁶S onu stranu Jordana, u dolini prema Bet Peoru, u zemlji amorejskoga kralja Sihona, koji je stolovao u Hešbonu. Njega su bili pobijedili Mojsije i sinovi Izraelovi za svojega izlaska iz Egipta, ⁴⁷I zemlju njegovu zauzeli i zemlju bašanskoga kralja Oga, dvojice amorejskih kraljeva u istočnoj zemlji jordanskoj, ⁴⁸Od Aroera na obali Arnona do gore Siona, to jest Hermona, ⁴⁹Sa svom Arabom s onu stranu Jordana prema istoku do mora u Arabi na podnožju obronaka Pisce.

Ponovljeni zakon – 5 glava

¹Mojsije sazva sve Izraele i reče im: "Čuj, Izraele, zakone i naredbe, što vam ih danas objavljujem! Naučite ih i nastojte, da ih držite!

²Gospod, Bog naš, sklopi s nama zavjet na Horebu. ³Nije s ocima našim sklopio Gospod taj zavjet, nego s nama, koji smo danas još svi ovdje na životu. ⁴Lice k licu govorio je Gospod na gori s vama iz ognja.

⁵Ja sam tada stajao između Gospoda i vas, da vam objavim riječ

Gospodnju; jer vi ste se strašili od ognja i nijeste uzašli na goru. Riječi su glasile:

⁶Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva.

⁷Nemaj drugih bogova uz mene!

⁸Ne pravi sebi lika rezana, niti kakve slike od onoga, što je gore na nebu ili dolje na zemlji ili u vodi pod zemljom! ⁹Ne padaj ničice pred njima i ne klanjaj se njima; jer ja, Gospod, Bog tvoj, jesam Bog revnitelj, koji kazni zlodjela otaca na djeci, na unučadi i praunučadi onih, koji me mrze, ¹⁰A milosrđe iskazuje do u tisućno koljeno onima, koji me ljube i drže zapovijedi moje.

¹¹Ne uzimaj uzalud imena Gospoda, Boga svojega, jer Gospod neće pustiti bez kazne onoga, koji uzima ime njegovo uzalud.

¹²Pazi na to, da posvetiš subotu, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj! ¹³šest dana radi i izvršuj sve poslove svoje! ¹⁴Ali sedmi dan jest dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvojemu. Tada ne smiješ raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja, ni vol tvoj ni magarac tvoj ni sva stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata tvojih! Sluga tvoj i sluškinja tvoja neka se mognu odmor ti kao ti! ¹⁵Pomišljaj na to, da si sam bio rob u zemlji egipatskoj, i da te je Gospod, Bog tvoj, izveo odanle rukom jakom i mišicom podignutom! Zato ti Gospod, Bog tvoj, zapovijeda, da svetkuješ subotu.

¹⁶Poštuj oca svojega i mater svoju, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj, da dugo živiš i da ti dobro bude u zemlji, koju će ti dati Gospod, Bog tvoj!

¹⁷Ne ubij!

¹⁸Ne čini preljuba!

¹⁹Ne kradi!

²⁰Ne svjedoči lažno proti bližnjemu svojemu!

²¹Ne poželi žene bližnjega svojega! Ne poželi kuće bližnjega svojega, ni njive njegove, sluge njegova, sluškinje njegove, vola njegova, magarca njegova, ni igdje išta, što pripada bližnjemu tvomju!

²²Te riječi izgovori Gospod svoj zajednici vašoj na gori iz ognja, oblaka i mraka glasom velikim, i ništa više. On ih napisa tada na dvije ploče kamene i dade mi ih,

²³Kad ste vi čuli glas iz tame, a gora je ognjem gorjela, tada pristupiste k meni, svi vaši plemenski glavari i starješine vaše, ²⁴I rekoste: "Doista, Gospod, Bog naš, pokaza nam slavu i veličinu svoju, i čuli smo glas njegov iz ognja. Danas doživjesmo, da Bog moje govoriti s čovjekom, i čovjek da ostane na životu. ²⁵A sada, zašto da bismo umrli? Jer će nas spaliti taj oganj veliki. Ako budemo još dalje slušali glas Gospoda, Boga svojega, pomrijet ćemo. ²⁶Jer gdje je čovječje biće, što je kao mi čulo glas Boga živoga gdje govori iz ognja, a ostalo na životu?

²⁷Pristupi ti i slušaj, što će reći Gospod, Bog naš! Onda nam kaži sve, što ti rekne Gospod, Bog naš! I mi ćemo to slušati i činiti.

²⁸Kad je Gospod čuo riječi vaše, što ih glasno rekoste meni, reče mi Gospod: "Čuo sam riječi, što ih taj narod glasno reče tebi. Imaju pravo u svemu, što kažu. ²⁹O kad bi im bilo srce uvijek takvo, da me se vazda boje i drže sve zapovijedi moje! Tada bi bilo uvijek dobro njima i djeci njihovoj. ³⁰Idi i reci im: "Vratite se u Šatore svoje! ³¹A ti ostani ovdje kod mene! Reći ću ti sve zapovijedi, zakone i naredbe, koje ćeš ih naučiti, da po njima rade u zemlji, koju ću im dati u posjed.

³²Gledajte dakle, da činite tako, kako vam je zapovjedio Gospod, Bog

važ! Ne odstupajte od toga ni nadesno ni nalijevo! ³³Idite točno putem, što vam ga je pokazao Gospod, Bog vaš, da ostanete na životu i da vam dobro bude i da dugo prebivate u zemlji, koju ćete uzeti u posjed!

Ponovljeni zakon – 6 glava

¹To su zapovijedi, zakoni i naredbe, koje Gospod, Bog vaš, zapovjedi da vas učim, Po njima imate živjeti u zemlji, u koju idete, da je uzmete u posjed. ²Boj se Gospoda, Boga svojega, i drži zakone i zapovijedi njegove, koje ti dajem, ti i dijete tvoje i unučad tvoja, sve dane života svojega, da živiš dugo! ³Poslušaj ih dakle, Izraele, i točno ih ispunjaj, da ti dobro bude i da se umnožite veoma, jer Gospod, Bog otaca vaših, obećao ti je zemlju, u kojoj teče mlijeko i med,

⁴čuj, Izraele! Gospod je Bog naš, Gospod jedini! ⁵Ljubi Gospoda, Boga svojega, svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom! ⁶Ove zapovijedi, što ti ih dajem danas, neka ti budu u srce upisane!

⁷Napominji ih djeci svojoj! Govori o njima, ili kad boraviš kod kuće ili si na putu, ili kad liježeš ili ustaješ! ⁸Priveži ih sebi kao znak na ruku svoju! Nosi ih kao spomen na čelu, ⁹i napiši ih na dovratnike kuće svoje i na vrata svoja! ¹⁰Tada dolazi vrijeme, kada će te Gospod, Bog tvoj, uvesti u zemlju, za koju se zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će ti je dati, u zemlju s velikim i lijepim gradovima, kojih nijesi zidao, ¹¹S kućama punim svakoga dobra, kojih nijesi punio, sa studencima iskopanim, kojih nijesi kopao, s vinogradima i maslinicima, kojih nijesi sadio. Ti ćeš moći to uživati do sitosti. ¹²A tada se dobro čuvaj, da ne zaboraviš Gospoda, koji te izvede iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva! ¹³Boj se Gospoda, Boga svojega! Služi mu i kuni se samo njegovim imenom!

¹⁴Ne idite za tuđim bogovima, za bogovima pogana, koji su oko vas!

¹⁵Jer Gospod, Bog tvoj, Bog je revnitelj prema tebi. Inače mogao bi se Gospod, Bog tvoj, razgnjeviti na te, pa te istrijebiti sa zemlje.

¹⁶Ne kušajte Gospoda, Boga svojega, kao što ga kušaste u Masi!

¹⁷Držite brižno zapovijedi, naredbe i zakone Gospoda, Boga svojega, što vam ih dade! ¹⁸Čini, što je dobro i pravo u očima Gospodnjim, da ti bude dobro i da mogneš ući u lijepu zemlju, za koju se Gospod zakleo ocima tvojim, da je uzmeš u posjed, ¹⁹Kada sve neprijatelje tvoje otjera ispred tebe, kao što je obećao Gospod!

²⁰Ako te poslije upita sin tvoj što imaju da znače zapovijedi, zakoni i naredbe, što vam ih dade Gospod, Bog naš, ²¹Onda odgovori sinu svojemu: "Bili smo robovi faraonovi u Egiptu. Ali nas izvede Gospod iz Egipta rukom jakom. ²²Gospod pred očima našim učini velike i strahovite znake i čudesa na Egiptu, na faraona i na svoj kući njegovoj. ²³A nas izvede odanle, da nas dovede ovamo i da nam dadne zemlju, za koju se bio zakleo ocima našim. ²⁴Onda nam zapovjedi Gospod, da vršimo sve zakone ove i da se bojimo Gospoda, Boga svojega, da nam uvijek bude dobro i da nas uzdrži na životu, kao što je danas. ²⁵Sveta nam je dužnost, da sav ovaj zakon držimo iz ljubavi prema Gospodu, Bogu svojemu, kako nam je zapovjedio.

Ponovljeni zakon – 7 glava

¹Gospod, Bog tvoj, dovest će te u zemlju, u koju ideš, da je uzmeš u posjed. Otjerat će ispred tebe narode mnoge: "Hiteje, Girgašeje, Amoreje, Kanaance, Perizeje i Jebuseje, sedam naroda, što su brojniji i jači od tebe. ²Kad ih Gospod, Bog tvoj, preda tebi i ti ih pobijediš, tada izvrši na njima prokletstvo! Ne sklapaj s njima saveza i ne šteti ih! ³Niti stupaj u svojtu s njima: kćeri svoje ne daji za ženu kojemu od sinova njihovih, niti koju od kćeri njihovih ne uzimaj za ženu sinu svojemu!

⁴Jer bi mi mogli iznevjeriti sina tvog, tako da služe drugim bogovima. Tada bi Gospod planuo. ⁵Nego ovako s njima postupajte: žrtvenike njihove porušite, kamene spomenike njihove porazbijajte, sveta stabla njihova sasijecite i rezane bogove njihove u ognju spalite!

⁶Jer ti si narod, koji je posvećen Gospodu, Bogu svojemu. Tebe je izabrao Gospod, Bog tvoj, između svih naroda na zemlji, da budeš

narod, koji pripada samo njemu. ⁷Ne zato, što bi vas bilo više nego drugih naroda, obrati se Gospod na vas i izabra vas, jer vi ste najmanji od svih naroda, ⁸Nego što vas Gospod ljubi i drži zakletvu, kojom se zakleo ocima vašim. Zato vas je Gospod izveo rukom jakom i izbavio vas iz kuće sužanjstva, iz ruke faraona, kralja egipatskoga.

⁹I tako znaj, da je Gospod, Bog tvoj, pravi Bog, vjerni Bog, koji drži zavjet i milost iskazuje do u tisućno koljeno onima, koji ga ljube i drže zapovijedi njegove. ¹⁰A onima, koji mrze na njega, plaća na vlastitom tijelu njihovu, kad ih uništi. Ne odgađa onima, koji mrze na njega, nego im plaća na vlastitom tijelu njihovu. ¹¹Zato drži zapovijedi zakone i naredbe, koje ti danas zapovijedam da ih vršiš!

¹²Ako ove propise saslušáš i točno uzdržiš, i Gospod, Bog tvoj, držat će tebi zavjet i milost, za što se je zakleo ocima tvojim. ¹³On će te ljubiti, blagoslovit će te i u množit će te blagoslovit će plod tijela tvogega, rod zemlje tvoje, žito tvoje, vino tvoje i ulje tvoje, plod goveda tvojih i prirast stoke tvoje u zemlji, za koju se je zakleo Gospod ocima tvojim da će ti je dati. ¹⁴Bit ćeš blagoslovljen mimo sve narode. Neće biti u tebe ni neplodna ni neplodne, ni među stokom tvojom. ¹⁵Gospod će ukloniti od tebe i sve bolesti i neće pustiti da dođe na tebe i jedno od ljutih zala egipatskih, što ih znaš, nego će ih pustiti na sve neprijatelje tvoje.

¹⁶Uništi sve narode, što ti ih izruči Gospod, Bog tvoj! Nemaj milosrđa s njima! Ne služi bogovima njihovim; jer bi to bila zamka za tebe!

¹⁷Ako li sam u sebi pomisliš. Ti su narodi brojniji od mene, kako ih mogu protjerati? ¹⁸Ne boj ih se! Pomisli na ono, što je Gospod, Bog tvoj, učimo faraonu i svemu Egiptu, ¹⁹Na velike kušnje, što ih vidješe oči tvoje, na znake i čudesa, na ruku jaku i mišicu podignutu, čim te izvede Gospod, Bog tvoj! Tako će učiniti Gospod, Bog tvoj, sa svima narodima, od kojih bi se uplašio.

²⁰I stršljene će poslati Gospod, Bog tvoj, na njih, dok ne izginu svi, koji bi preostali i skrili se od tebe. ²¹Ne plaši se od njih, jer je u sredini tvojoj Gospod, Bog tvoj, moćni i strašni Bog! ²²A Gospod, Bog tvoj, sve malo po malo protjerat će te narode ispred tebe. Nećeš ih moći odjedanput uništiti. Inače bi se tebi odveć umnožile divlje životinje. ²³Ali će ih Gospod, Bog tvoj, predati tebi i strašno će ih smesti, dok ih ne zatre. ²⁴I kraljeve njihove predat će u tvoje ruke, i ti ćeš zatrti imena njihova pod nebom. Nitko se neće moći održati pred tobom, dokle ih ne uništiš.

²⁵Rezane bogove njihove spali! Nemoj da se polakomiš na srebro i zlato što je na njima i ne uzimaj ga za se, da time ne budeš zaveden, jer je to gadno Gospodu, Bogu tvojemu. ²⁶Ne unosi takav gad u kuću svoju, da ne budeš proklet kao i on! Neka ti se to gadi, i neka te hvata groza od toga, jer je to proketo!

Ponovljeni zakon – 8 glava

¹Sve zapovijedi, koje vam dajem danas, držite točno, da ostanete na životu, da se umnožite i dobijete u posjed zemlju, koju je Gospod pod zakletvom obećao ocima vašim! ²Pomišljaj na sav put, kojim te je vodio Gospod, Bog tvoj, četrdeset godina po pustinji, da te ponizi, da te iskuša, da spozna, što ti je u srcu, hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš! ³Ponizio te je i glađu te morio. Ali te je onda hranio manom, koju ti nijesi poznavao ni oci tvoji, da ti pokaže, da čovjek ne živi o samom kruhu, jer čovjek živi o svemu, što izlazi iz usta Gospodnjih. ⁴Haljine tvoje ne poderaše se na tebi, i noge tvoje ne otekoše za tih četrdeset godina. ⁵Zato spoznaj u srcu svojem, da te Gospod, Bog tvoj, odgaja, kao što netko odgaja svoje dijete! ⁶Drži zapovijedi Gospoda, Boga svojega! Hodi putovima njegovim i boj ga se!

⁷Jer Gospod, Bog tvoj, vodi te u lijepu zemlju, u zemlju potoka, izvora i jezera, što izviru u ravnici i u gori, ⁸U zemlju pšenice i ječma, loze, smokava i granatnih jabuka, u zemlju maslina i meda. ⁹U zemlju, u kojoj nećeš sirotinjski jesti svojega kruha, jer nećeš podnositi nikakve

oskudice, u zemlju, gdje kamenje ima gvožđa i gdje ćeš iz brda njezinih kopati mjed.

¹⁰Kad se najedeš do sitosti, onda zahvali Gospodu, Boga svojemu, za lijepu zemlju, koju ti dade! ¹¹Čuvaj se, da ne zaboraviš Gospoda, Boga svojega, i da ne prestupiš njegovih zapovijedi, naredaba i zakona, što ti ih dajem danas! ¹²Kad se do sitosti najedeš, lijepe kuće posagradiš i u njima se nastaniš, ¹³Kad se goveda tvoja i ovce tvoje naplode, kad ti se namnoži srebro i zlato, i sve tvoje imanje i blago kad se umnoži, ¹⁴Onda nemoj da se ponese srce tvoje, i ne zaboravi Gospoda, Boga svojega, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva; ¹⁵Koji te je vodio preko velike i strašne pustinje, gdje su zmiје otrovne i skorpije, preko suhih krajeva, gdje nema vode; koji ti je izveo vodu iz tvrde kao kremen hridine; ¹⁶Koji te je hranio u pustinji manom, koje nijesu poznavali oci tvoji. On te je ponizivao i kušao, da ti napokon mogne i iskazati dobro, ¹⁷Ne pomišljaj u sebi: Moja snaga i moja jaka ruka pribaviše mi to bogatstvo! ¹⁸Nego spomeni se Gospoda, Boga svojega; jer on je taj, koji ti dade snagu, da pribaviš bogatstvo, da tako ispuni zavjet svoj, što ga je zakletvom potvrdio ocima tvojim, kao što se dogodi danas.

¹⁹Ako li zaboraviš Gospoda, Boga svojega, i pođeš za drugim bogovima i njima budeš služio i klanjao se, onda vas svečano uvjeravam danas: zacijelo ćete propasti. ²⁰Kao narodi, koje Gospod uništava ispred vas, upravo ćete onda tako i vi propasti, jer ne poslušaste glasa Gospoda, Boga svojega.

Ponovljeni zakon – 9 glava

¹Čuj, Izraele! Ti ćeš sada prijeći preko Jordana, da podvrgneš narode, što su veći i jači od tebe, i gradove, velike i do neba utvrđene, ²Narod, silan i visok, sinove Anakove, koje znaš i za koje si slušao: Tko može odoljeti sinovima Anakovim? ³Znaj dakle sada: Gospod, Bog tvoj, ići će sam pred tobom kao oganj, koji spaljuje. On će ih uništiti i pred tobom

srušiti, tako da ih mogneš protjerati i istrijebiti, kao što ti je obećao Gospod.

⁴Ne misli, kad ih Gospod, Bog tvoj, otjera ispred tebe: "Zbog pravde moje dovede me Gospod, da primim u posjed tu zemlju, jer Gospod otjera te narode ispred tebe zbog nevaljalstva njihova. ⁵Ne ideš zbog svoje pravednosti i poštenja srca svojega, da primiš u posjed njihovu zemlju, nego tjera Gospod, Bog tvoj, te narode ispred tebe zbog nevaljalstva njihova i da ispuni obećanje, a koje se Gospod zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu.

⁶Znaj dakle, da ti Gospod, Bog tvoj, ne daje u posjed te lijepe zemlje zbog pravde tvoje; jer ti si tvrdovrat narod. ⁷Pomišljaj na to i ne zaboravljaj, kako si razgnjevio Gospoda, Boga svojega, u pustinji! Od dana, kad izađoste iz zemlje egipatske, do svojega dolaska na ovo mjesto opirali ste se Gospodu,

⁸Osobito na Horebu razgnjeviste Gospoda, i Gospod je tako planuo na vas, da vas je htio uništiti, ⁹Bio sam uzašao na goru, da primim ploče kamene, ploče zavjeta, što ga s vama sklopi Gospod. Četrdeset dana i četrdeset noći ostadoh na gori ne jedući kruha i ne pijući vode.

¹⁰Gospod mi dade dvije ploče kamene, ispisane Prstom Gospodnjim, na kojima su bile sve zapovijedi, što vam ih bio Gospod priopćio na gori iz ognja na dan sastanka vašega. ¹¹Kad mi Gospod poslije četrdeset dana i četrdeset noći dade dvije ploče kamene, ploče zavjeta, ¹²Reče mi Gospod: Ustani! Siđi brže odavde, jer narod tvoj, koji si izveo iz Egipta, čini zlo. Siđoše brzo s puta, koji im zapovjedih: Napraviše sebi liven lik. ¹³I još mi reče Gospod: Pogledah taj narod i dobro znam: To je narod tvrdovrat. ¹⁴Pusti me, da ih uništim i ime njihovo zatrem pod nebom! A od tebe ću učiniti narod jači i brojniji nego što je taj.

¹⁵Tada se vratih i siđoh s gore, a dvije ploče zavjetne bile su mi u rukama. Gora je još jednako ognjem gorjela. ¹⁶Tada vidjeh doista, da

ste bili sagriješili proti Gospoda, Boga svojega. Bili ste sebi napravili tele saliveno. Tako brzo sišli ste s puta, što vam ga bio zapovjedio Gospod, ¹⁷Ja prihvatih one dvije ploče, bacih ih iz ruku svojih i razbih ih pred očima vašim.

¹⁸Tada padoh kao prvi put pred Gospoda ničice, četrdeset dana i četrdeset noći kruha ne jedući i vode ne pijući zbog svih grijeha vaših, što ste ih bili počinili, kad učiniste, što je bilo mrsko Gospodu i što ga je moralo razgnjeviti. ¹⁹Jer se bojah gnjeva i jarosti, kojom se je Gospod razljutio na vas, tako da vas je htio uništiti. I Gospod me usliši i ovaj put. ²⁰I na Arona bio se je Gospod razgnjevio veoma, tako da je htio i njega uništiti. Pomolio sam se tada i za Arona. ²¹A vaš grijeh, što ste ga bili učinili, tele, uzeh, spalih ga, razbih ga na komade i satrh ga u prah njegov. Prah bacih u potok, što teče s gore.

²²I u Taberi i Masi i Kibrot Hataavi razgnjeviste Gospoda. ²³Kad vas posla Gospod iz Kadeš Barnea s nalogom: "Pođite gore i uzmite u posjed zemlju, koju sam vam dao, tada se oprijeste nalogu Gospoda, Boga svojega. Ne povjerovaste mu i ne poslušaste glasa njegovog. ²⁴Nepokorni ste bili Gospodu, otkad vas poznam.

²⁵I kad sam četrdeset dana i četrdeset noći pred Gospodom na tlu prostrt ležao, jer je bio Gospod zaprietio, da će vas uništiti, ²⁶Ovako sam se pomolio Gospodu: Svemogućí Gospode! Ne uništavaj ipak naroda svojega, baštine svoje, koju si izbavio velikom svojom moći i izveo rukom jakom iz Egipta! ²⁷Spomeni se sluga svojih Abrahama, Izaka i Jakova! Ne gledaj na tvrdoglavstvo toga naroda, na nevaljalstvo njegovo i na grijeh njegov! ²⁸Neka se ne mogne reći u zemlji, iz koje si nas izveo: "Jer ih Gospod nije mogao uvesti u zemlju, koju im bio obećao, i jer je mrzio na njih, zato ih izvede, da ih pomori u pustinji. ²⁹Oni su ipak narod tvoj i baština tvoja, koju si izveo snagom svojom velikom i mišicom svojom podignutom.

Ponovljeni zakon – 10 glava

¹Tada mi zapovjedi Gospod: Iskleši sebi dvije ploče kamene, kao što su bile prve, i uzađi k meni na goru! Napravi sebi i kovčeg od drveta!

²Napisat ću na te plode riječi, koje su bile na prvim pločama, što si ih razbio. Metni ih onda u kovčeg!

³Napravih dakle kovčeg od drveta akacije, isklesah dvije ploče kamene, kao što su bile prve, i uzađoh na goru s dvjema pločama.

⁴Tada on napisa na plode jednakim pismom kao prije deset zapovijedi, koje vam je bio Gospod priopćio na gori iz ognja na dan sastanka vašega. Tada mi ih predade Gospod. ⁵I siđoh opet s gore i metnuh ploče u kovčeg, što sam ga bio napravio. Tamo ostaše, kao što mi je bio zapovjedio Gospod.

⁶A sinovi Izraelovi pođoše od izvora u području sinova Jaakanovih u Moseru, Ondje umrije Aron i ondje bi pokopan, Mjesto njega postade svećenik sin njegov Eleazar. ⁷Odatle otidoše u Gudgodu, iz Gudgode u Jotbatu, pokrajinu vodom obilnu.

⁸Tada odvoji Gospod pleme Levijevo, da nosi kovčeg zavjeta Gospodnjega, da služi pred Gospodom i da blagosliva u ime njegovo, kako to biva do danas. ⁹Zato Levi ne dobi dijela mi baštine kao braća njegova. Gospod je baština njegova, kao što mu je bio obećao Gospod, Bog tvoj.

¹⁰A ja ostadoh, kao prije, na gori četrdeset dara i četrdeset noći. I usliši me Gospod i ovaj put. Gospod te ne htjede uništiti. ¹¹Tada mi zapovjedi Gospod: "Ustani! Idi pred narodom dalje, da dođu u posjed zemlje, za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati!

¹²Dakle, Izraele! Što ište od tebe Gospod, Bog tvoj? Samo to, da se bojiš Gospoda, Boga svojega, da hodiš po svim putovima njegovim, da

ga ljubiš i služiš Gospodu, Bogu svojemu, svim srcem i svom dušom, ¹³Držeći zapovijedi i zakone Gospodnje, što ti ih dajem danas, da ti bude dobro, ¹⁴Eto, Gospodu, Bogu tvojemu, pripada nebo i nebo nebesa, zemlja i sve, što je na njoj. ¹⁵Pa ipak Gospod se je u svojoj ljubavi okrenuo k vašim ocima i izabrao vas, potomke njihove, između svih naroda, kao što je danas. ¹⁶Zato obrežite srce svoje i ne budite više tvrdovrati! ¹⁷Jer Gospod, Bog vas, jest najviši Bog i najviši Gospod, veliki, silni, strašni Bog, koji ne gleda na osobu, nije pristran i ne da se podmititi, ¹⁸Koji pomaže do pravice siroti i udovici, ljubi stranca i daje mu hranu i odjeću. ¹⁹Tako i vi ljubite stranca, jer ste i sami bili stranci u zemlji egipatskoj.

²⁰Boj se Gospoda, Boga svojega, njemu služi, njega se drži, njegovim se imenom samo kuni! ²¹On je slava tvoja, on je Bog tvoj, koji na tebi učini ona velika i čudesna djela, što si ih vidio očima svojim. ²²Sedamdeset duša bilo je otaca tvojih, kad su ono išli u Egipat. Sada te Gospod, Bog tvoj, umnoži kao zvijezde na nebu.

Ponovljeni zakon – 11 glava

¹Ljubi dakle Gospoda, Boga svojega, i izvršuj uvijek ustanovu njegovu, zakone njegove, naredbe njegove i zapovijedi njegove! ²Promislite sad dobro: Ne obraćam se na djecu vašu! Oni nijesu proživjeli i na sebi iskusili vodstvo Gospoda, Boga vašega, veličinu njegovu, jaku ruku, njegovu, podignutu mišicu njegovu, ³Čudesne znake njegove i djela njegova, što ih učini u Egiptu na faraonu, kralju egipatskom, i na svojoj zemlji njegovoj: ⁴Što učini na vojsci egipatskoj, na konjima i kolima njihovim; kako on, kad su vas tjerovali, učini, te ih voda Crvenoga mora potopi, i tako ih on, Gospod, uništi do današnjega dana; ⁵Onda što vam učini u pustinji, dok ne dođoste do ovoga mjesta; ⁶Što je učinio s Datanom i Abiramom, sinovima Eliaba, Rubenova potomka, kako zemlja otvori usta svoja i usred svega Izraela proždrije njih i porodice njihove i šatore njihove i sve, što imadoše. ⁷Ne, vi ocima svojim vidjeste sva velika djela, što ih učini Gospod.

⁸Zato držite sav zakon, što vam ga nalažem danas, da budete dosta jaki, te uzmete u posjed zemlju, u koju idete, da je osvojite, ⁹I da dugo živite u zemlji, za koju se zakle Gospod ocima vašim da će je dati njima i potomcima njihovim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.

¹⁰Jer zemlja, u koju ideš, da je posjedneš, nije kao zemlja egipatska, iz koje ste izašli. Ova se je morala, čim si bio sjeme posijao, natapati nogostupnim spravama kao vrt za zelje. ¹¹Ali zemlja, u koju idete, da je posjednete, zemlja je, u kojoj su brda i doline, i natapa je dažd nebeski. ¹²To je zemlja, za koju se brine Gospod, Bog tvoj, na koju su jednako upravljene oči Gospoda, Boga tvogega, od početka do svršetka godine.

¹³Zato ako budete slušali zapovijedi moje, što vam ih dajem danas, i budete ljubili Gospoda, Boga svojega, te mu služili svim srcem i svom dušom, ¹⁴Tada ću davati dažd zemlji vašoj u pravo vrijeme, rani dažd i kasni dažd, da mogneš skupiti žito svoje, vino svoje i ulje svoje. ¹⁵I za stoku ću tvoju dati travu na poljima tvojim, i moći ćeš jesti do sitosti.

¹⁶A čuvajte se, da se ne zavara srce vaše, da se odmetnete i služite tuđim bogovima i klanjate im se! ¹⁷Inače raspalit će se na vas srdžba Gospodnja, i zatvorit će nebo. Tada neće više pasti dažd, i zemlja neće više dati roda svojega, Tako ćete brzo iščeznuti iz ove lijepe zemlje, koju vam daje Gospod.

¹⁸Utisnite dakle ove zapovijedi moje u srce svoje i u dušu svoju!

Privežite ih kao znak na ruke svoje i nosite ih kao spomenak na čelu!

¹⁹Učite ih djecu svoju i govorite o njima, ili kad ste kod kuće ili na putu, ili kad liježete ili ustajete! ²⁰Napišite ih na dovratnike kuće svoje i na vrata svoja, ²¹Da vi i djeca vaša u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima vašim da će im je dati, tako dugo živite, kako dugo bude stajalo nebo nad zemljom!

²²Jer ako budete držali sav zakon ovaj, što vam ga dajem da nas, i

budete ljubili Gospoda, Boga svojega, hodili svim putovima njegovim i njega se držali, ²³Tada će otjerati Gospod sve te narode ispred vas, i pobijedit ćete narode, koji su veći i jači od vas. ²⁴Svako mjesto, na koje stupi noga vaša, bit će vaše. Od pustinje do Libanona, od rijeke Eufrata, do mora zapadnoga dosezat će područje vaše. ²⁵Nitko se neće održati pred vama. Strah i trepet pred vama raširit će Gospod, Bog vaš, preko sve zemlje, na koju stupite, kao što vam obeća.

²⁶Eto, iznosim dana pred vas blagoslov i prokletstvo: ²⁷Blagoslov, ako budete slušali zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što vam ih dajem danas. ²⁸A prokletstvo, ako ne budete slušali zapovijedi Gospoda, Boga svojega, i ako skrenete s puta, što vam ga pokazujem danas, da trčite za bogovima, kojih ne poznajete.

²⁹I kad te uvede Gospod, Bog tvoj, u zemlju, u koju ide, da je posjedne, tada izreci blagoslov na gori Gerizimu, a prokletstvo na gori Ebalu.

³⁰One su s onu stranu Jordana uz cestu zapadnu u zemlji Kanaanaca, koji prebivaju u ravni prema Gilgalu kod terebinte Morejeve. ³¹Tako sad prijedite Jordan, da posjednete zemlju, koju vam daje Gospod, Bog vaš! Kad je osvojite, onda se nastanite u njoj! ³²I držite točno sve zakone i naredbe, to vam ih dajem danas! Neka bude samo jedno Svetište!

Ponovljeni zakon – 12 glava

¹To su zakoni i naredbe, to ih uvijek, dokle ste god živi na zemlji, imate točno držati u zemlji, koju vam dade u posjed Gospod, Bog otaca vaših.

²Srušite iz temelja sva mjesta, u kojima su narodi, koje ćete pobijediti, štovali svoje bogove, na visokim brdima, na humovima, pod svakim zelenim drvetom: ³Porušite žrtvenike njihove! Porazbijajte kamene likove njihove! Popalite sveta stabla njihova! Raskomadajte slike bogova njihovih i istrijebite imena njihova iz tih mjesta!

⁴Ne činite tako Gospodu, Bogu svojemu! ⁵Nego potražite samo ono mjesto, koje izabere Gospod, Bog vaš, između svih plemenskih područja vaših, da tamo pripravi prebivalište svojemu imenu. Samo tamo idite! ⁶Tamo donosite i žrtve paljenice i zaklanice svoje, desetine svoje, podizanje ruku svojih, zavjete svoje, dragovoljne prinose svoje i prvine goveda i ovaca svojih! ⁷Tamo držite s porodicama svojim pred Gospodom, Bogom svojim, gozbu žrtvenu i veselite se svačim, što zaradiste radom ruku svojih, i čim vas blagoslovi Gospod, Bog vaš!

⁸Ne činite ubuduće više po svojoj volji, kako sada ovdje još činimo! ⁹Jer do sada još ne dođoste do mirnoga posjeda baštine, koju vam hoće da dadne Gospod, Bog vaš. ¹⁰Ali vi ćete prijeći preko Jordana i nastaniti se u zemlji, koju vam hoće da dadne za baštinu Gospod, Bog vaš. On će vas smiriti od svih neprijatelja vaših unaokolo, tako da stanujete bez straha. ¹¹Onda na mjesto, koje izabere Gospod, Bog vaš, da u njemu nastani ime svoje, donosite sve, što vam zapovijedam, žrtve paljenice i zaklanice svoje, desetine svoje, podizanje ruku svojih, sve žrtve zavjetne svoje, što ih obećaste Gospodu! ¹²Veselite se pred Gospodom, Bogom svojim, sa svojim sinovima, kćerima, slugama i sluškinjama, zajedno s Levitom, koji stanuje u mjestima vašim, jer on nema dijela i baštine kod vas.

¹³Čuvaj se, da ne prinosiš žrtava svojih paljenica na kojemgod mjestu, što ga ugledaš! ¹⁴Samo na mjestu, koje izabere Gospod u jednom od tvojih plemenskih područja, smiješ prinostiti žrtve svoje paljenice. Samo tamo učini sve to, što ti zapovijedam!

¹⁵Ipak smiješ po volji klati i jesti meso u svima svojim mjestima, koliko te blagoslovi Gospod, Bog tvoj. Čisti i nečisti smije ga jesti kao gazelu i jelena. ¹⁶Samo krvi ne smijete jesti. Izlijte je na zemlju kao vodu!

¹⁷Desetine svojega žita, vina i ulja ne smiješ jesti u mjestima svojim; također ni prvina goveda i ovaca svojih, ni žrtava zavjetnih svojih, što si

ih obećao, ni dragovoljnih prinosa svojih, ni podizanja ruku svojih.

¹⁸Jedi ih samo pred Gospodom, Bogom svojim, na mjestu, koje izabere sebi Gospod, Bog tvoj, sa svojim sinovima, kćerima, slugama i sluškinjama, zajedno s Levitima, koji stanuju u mjestima tvojim: Veseli se pred Gospodom, Bogom svojim, svačim, što si zaradio radom ruku svojih! ¹⁹Čuvaj se, da ne zapustiš Levita, dok si god živ u zemlji svojoj!

²⁰Kad raširi Gospod, Bog tvoj, područje tvoje, kao što ti je obećao, i misliš: Rado bih jeo mesa, jer ti ište srce da jede mesa, smiješ jesti mesa, gdje god ti je volja. ²¹Ali je daleko od tebe mjesto, koje Gospod, Bog tvoj, izabra da tamo pripravi prebivalište svojemu imenu, smiješ zaklati od goveda i ovaca svojih, što ti ih daje Gospod, kako sam ti već zapovjedio, i jesti u mjestima svojim, kako ti je volja. ²²Upravo onako, kako se smije jesti meso gazele i jelena, smiješ to jesti. Nečisti i čisti mogu to jesti,

²³Samo toga se drži, da ne jedeš krvi, jer u krvi je život. Život ne smiješ zajedno s mesom jesti. ²⁴Ne jedi je, nego je izlij na zemlju kao vodu!

²⁵Ne jedi je, da bude dobro tebi i djeci tvojoj, ako činiš što je ugodno Gospodu!

²⁶Samo svete darove, što ih imaš, i zavjetne žrtve svoje uzmi i dođi s njima na mjesto, koje izabere Gospod! ²⁷Kod žrtava svojih paljenica donesi meso i krv zajedno na žrtvenik Gospoda, Boga svojega! Kod žrtava zaklanica mora se izliti krv na žrtvenik Gospoda, Boga tvojega. Meso smiješ jesti,

²⁸Drži točno sve zapovijedi, što ti ih dajem, da bude uvijek dobro tebi i potomcima tvojim, jer činiš, što je dobro i pravo pred Gospodom, Bogom svojim!

²⁹Kad Gospod, Bog tvoj, istrijebi ispred tebe narode, u kojih zemlju ideš da je zaposjedneš, i kad zaposjedneš područje njihovo i nastaniš se u zemlji njihovoj, ³⁰Tada pazi, da se ne dadneš zavesti od njih i da ne

podeš za njima, izakako su pobijeđeni od tebe! Ne obraćaj se na bogove njihove! Ne pitaj: 'Kako su ti narodi štovali bogove svoje? Ja ću također tako činiti! ³¹Ne čini tako Gospodu, Bogu svojem, jer sve, što je Gospodu gnusoba, na koju on mrzi, čine oni u čast bogovima svojim. Dapače sinove i kćeri svoje spaljuju u čast bogovima svojim.

³²Držite točno sve, što vam zapovijedam! Ništa k tomu ne dodavajte, ništa od toga ne oduzimajte!

Ponovljeni zakon – 13 glava

¹Ako ustane među vama koji prorok ili sanjar i navijesti vam koji znak ili čudo, ²Pa se doista zbude taj znak ili čudo, što vam ga je navijestio, i on rekne: Hajde da štujemo druge bogove, kojih do sada nijesi poznavao, i njima da služimo! ³Ne slušaj što ti kaže taj prorok ili sanjar, jer Gospod, Bog vaš, kuša vas, da spozna, ljubite li Gospoda, Boga svojega, svim srcem i svom dušom. ⁴Samo Gospodu, Bogu svojem, služite i njega se bojte! Zapovijedi njegove držite, glas njegov slušajte, njemu služite i njega se držite! ⁵A onaj prorok ili onaj sanjar neka se pogubi, jer je poticao na otpad od Gospoda, Boga tvog, koji te izvede iz zemlje egipatske i izbavi te iz kuće sužanjstva. On te je htio da odvrati od puta, kojim da ideš zapovjedio ti je Gospod, Bog tvoj, Tako imaš istrijebiti zlo iz svoje sredine!

⁶Ako brat tvoj, sin matere tvoje, ili sir tvoj ili kći tvoja ili žena tvoja mila ili prijatelj tvoj, kojega ljubiš kao samoga sebe, hoće da te zamami tajno: Hajde da služimo tuđim bogovima, koji su tebi i ocima tvojim nepoznati, ⁷Bogovima naroda oko vas, u blizini tvojoj ili daleko od tebe, od jednoga kraja zemlje do drugoga, ⁸Ne pristaj s njim! Ne slušaj ga! Neka ga ne žali oko tvoje, i ne štedi ga! Ne taji krivnje njegove, ⁹Nego ga ubij! Tvoja ruka neka se prva digne na njega, da ga ubiješ, pa onda ruka svega naroda. ¹⁰Kamenuj ga na smrt, jer pokušava da te odvrati od Gospoda, Boga tvog, koji te izvede iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva. ¹¹Sav Izrael neka to čuje i neka se boji, da nitko više ne

počini tako zlo među vama!

¹²Ako u kojem od gradova svojih, što ti ga Gospod, Bog tvoj, dade za prebivalište, čuje gdje govore: ¹³Ljudi nevaljali iz tvoje sredine izadoše i zavedoše stanovnike svojega grada na otpad, govoreći: "Hajde da služimo tuđim bogovima, kojih ne poznajete, ¹⁴Tada dobro istraži, raspitaj i izvidi! I bude li doista stvar istinita, i u tvojoj se sredini učinila takva gnusoba, ¹⁵Onda pobij oštricom mača stanovnike toga grada! Izvrši na njemu i na svemu, što je u njemu, također na stoci, prokletstvo oštricom mača! ¹⁶Sav plijen iz njega snesi nasred trga i spali grad i sav plijen iz njega kao žrtvu paljenicu Gospodu, Bogu svojemu! Neka ostane zauvijek gomila ruševina i neka se više nikada ne sazida! ¹⁷Ništa od prokletih stvari neka ne ostane u mojemu posjedu, da se Gospod povрати od žestine gnjeva svojega i udijeli ti milost i, kako se je zakleo ocima tvojim, umnoži te u svojoj dobroti, ¹⁸Ako budeš slušao glas Gospoda, Boga svojega, i držao zapovijedi njegove, što ti ih dajem danas, i činio, to je drago Gospodu. Bogu tvojemu.

Ponovljeni zakon – 14 glava

¹Vi ste djeca Gospoda, Boga svojega. Ne smijete zbog mrtvacu zarezati sebi praviti i brijati se na čelu. ²Jer ti si narod, koji je svet Gospodu, Bogu svojemu. Tebe izabra Gospod između svih naroda na zemlji, da mu pripadaš kao njegov vlastiti narod.

³Ne smiješ jesti ništa gnusno. ⁴Ovo su životinje, koje smijete jesti: goveče, ovca, koza, ⁵Jelen, gazela, damjak, kozorog, sajga, bivo i divokoza. ⁶Sve životinje, što imaju papke razdvojene, i to oboje papke posve razdvojene, i što ujedno preživaju, smijete jesti. ⁷Ali ne smijete jesti od preživača i od onih, što imaju papke razdvojene, a to su: devu, zeca i kunelića. Oni doduše preživaju, ali nemaju papaka razdvojenih. Oni vam moraju biti nečisti. ⁸Nadalje svinju. Ona ima doduše papke razdvojene, ali ne preživa. Ona vam mora biti nečista. Mesa njihova ne

smijete jesti i strvine njihove ne smijete se dodijevati.

⁹Od svih životinja, to živu u vodi, smijete jesti ove: Sve, što imaju peraje i ljuske, smijete jesti. ¹⁰A sve, što nemaju peraja i ljusaka, ne smijete jesti. One vam moraju biti nečiste.

¹¹Sve ptice čiste smijete jesti. ¹²Ovih ne smijete jesti: orla, strvinara, jastrijeba, ¹³Piljuga, kobaca, raznih vrsta sokola, ¹⁴Svih vrsta gavranova, ¹⁵Nadalje noja, lastavice, galeba i raznih vrsta kobaca, ¹⁶Lovnog ćuvika, ušare, labuda, ¹⁷Pelikana, plamenca, gnjurca, ¹⁸Rode, svih vrsta čapalja, pupavca i šišmiša. ¹⁹I sve male krilate životinje neka su vam nečiste i ne smiju se jesti. ²⁰Sve ptice čiste smijete jesti.

²¹Nikakve uginule životinje ne smijete jesti. Strancu, koji boravi u tvojim mjestima, smiješ je dati da jede ili je prodati strancu. Ali ti si narod, koji je svet Gospodu, Bogu svojemu. Jareta ne smiješ kuhati u mlijeku matere njegove.

²²Odbroj svake godine desetinu od svega roda usjeva svojega, što izraste na njivi! ²³Jedi pred Gospodom, Bogom svojim, na mjestu, koje izabere sebi, da tamo prebiva ime njegovo, desetinu svojega žita, vina i ulja i prvine svojih goveda i ovaca, da se naučiš vazda bojati se Gospoda, Boga svojega!

²⁴Ako li je put za te predug, tako da ne možeš odnijeti, jer je od tebe predaleko udaljeno mjesto, koje izabra Gospod za prebivalište imenu svojemu, kad te blagoslovi Gospod, Bog tvoj, ²⁵Onda učini u novac! Uzmi novac sa sobom i otidi u mjesto, koje izabra sebi Gospod, Bog tvoj! ²⁶Kupi za novac svega, što želiš, goveda, ovaca, vina, jakih pića i svega, što ti zaište srce! I jedi ondje pred Gospodom, Bogom svojim, te se veseli s porodicom svojom! ²⁷Pri tom ne zaboravi na Levita, koji boravi u mjestima tvojim, jer on nema kod tebe dijela ni baštine.

²⁸Svake treće godine odvoji svu desetinu od dohodaka svojih one godine i ostavi je u svojem mjestu! ²⁹Onda mogu doći Leviti, koji kod tebe nema dijela ni baštine, stranac, sirota i udova, koji žive u tvojim mjestima, i najesti se do sitosti, da te blagoslovi Gospod, Bog tvoj, u svim poslovima, što ih obavlja.

Ponovljeni zakon – 15 glava

¹Svake sedme godine proglasi oprost! ²Oprost neka bude na ovaj način: "Svaki vjeronik neka oprosti zajam, što ga je dao bližnjemu svojem! Neka ne goni svojega bližnjega i brata, ako je bio proglašen oprost u čast Gospodu! ³Tuđinca smiješ goniti. A što je tvojega u zemljaka tvojega, oprosti mu! ⁴Doduše ne bi trebalo da bude siromaha kod tebe, jer te Gospod obilno blagosliva u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje, da je zaposjedneš kao baštinu, ⁵Samo ako slušaš glas Gospoda, Boga svojega, i držiš točno sve zapovijedi, što ti ih dajem danas. ⁶Jer će te blagosloviti Gospod, Bog tvoj, kao što ti je obećao, moći ćeš mnogim narodima davati novac u zajam, a sam nećeš morati uzimati u zajam, i vladat će mnogim narodima, nad tobom neće nitko gospodovati.

⁷Ako se nalazi kod tebe koji siromah, kojigod i između zemljaka tvojih u kojem tvojemu mjestu u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, onda ne budi tvrda srca i ne zatvaraj ruke svoje pred siromahom zemljakom svojim! ⁸Otvori mu rado ruku svoju i pozajmi mu drage volje, što treba u potrebi svojoj! ⁹Čuvaj se, da se ne porodi u srcu tome opaka misao: "Blizu je sedma godina, godina oprosna, i da zlo ne gledaš na siromaha zemljaka svojega, pa da mu ne daš ništa! Ako on proti tebi zazove Gospoda, na tebi je grijeh. ¹⁰Podaj mu rado i ne budi zlovoljan, kad mu daješ, jer će te za taj čin blagosloviti Gospod, Bog tvoj, u svakom poslu i pothvatu tvojemu, ¹¹Siromaha bit će uvijek u zemlji. Zato ti zapovijedam: Otvori rado ruku svoju svojem potrebitom i siromašnom zemljaku u zemlji!

¹²Ako ti se proda koji zemljak, Hebrejin ili Hebrejka, neka ti služi šest godina! A sedme godine otpusti ga od sebe slobodna! ¹³Kad ga otpusti slobodna, ne otpuštaj ga praznih ruku! ¹⁴Bogato ga daruj darovima od stoke svoje, s gumna svojega i iz tijeska svojega! Čim te je blagoslovio Gospod, Bog tvoj, od toga mu podaj! ¹⁵Pomisli na to, da si i ti jednoć bio rob u zemlji egipatskoj, i da te je izbavio Gospod, Bog tvoj! Zato ti danas dajem ovu zapovijed.

¹⁶Ako li ti rekne: Neću da te ostavim, jer te ljubi i rado je u kući tvojoj, jer mu je bilo dobro kod tebe, ¹⁷Tada uzmi šilo i probuši mu njim uho na vratima! Neka ti onda bude rob zauvijek! Isto tako učini sluškinji svojoj!

¹⁸A neka ti ne bude teško, kad ga otpuštaš, jer on ti je svojom službom od šest godina prištedio dvojaku plaću najamnikovu. Gospod će te za to blagosloviti u svemu, što radiš.

¹⁹Svako muško prvence među svojim govedima i ovcama posveti Gospodu, Bogu svojemu! Ne radi s prvencem svojih goveda i ne striži prvenca svojih ovaca! ²⁰Pred Gospodom, Bogom svojim, jedi ih ti i porodica tvoja svake godine na mjestu, koje sebi izabra Gospod, Bog tvoj!

²¹Ako li je na njima koja mana, ako su hromi ili slijepi, ili imaju kojugod zlu manu, ne smiješ ih žrtvovati Gospodu, Bogu svojemu. ²²A u svojemu mjestu smiješ ih jesti; smiju ih jesti nečisti i čisti, kao meso gazele i jelena. ²³Samo krvi njihove ne smiješ jesti. Izlij je na zemlju kao vodu.

Ponovljeni zakon – 16 glava

¹Pazi na mjesec abib i svetkuj Pashu u čast Gospodu, Bogu svojemu, jer u mjesecu abibu izveo te je Gospod, Bog tvoj, iz Egipta noću.

²Zakolji kao žrtvu Pashalnu u čast Gospodu, Bogu svojemu, ovce i

goveda na mjestu, koje izabere Gospod za prebivalište imenu svojemu! ³Ne jedi s njom ništa kvasno! Sedam dana jedi s njom kruhove nekvasne, kruh nevolje, jer si u hitnji nagloj izašao iz zemlje egipatske, da se spominješ dana izlaska svojega iz zemlje egipatske, dok si god živ! ⁴Sedam dana ne smije se naći u tebe nikakav kvasac u cijelom području tvojemu. Od mesa, što ga žrtvuješ uvečer prvoga dana, ne smije preostati ništa do jutra.

⁵Ne smiješ žrtvovati Pashalno janje u kojem od svojih mjesta, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj, ⁶Nego samo na mjestu, koje izabere Gospod, Bog tvoj, za prebivalište imenu svojemu. Tamo kolji Pashalno janje navečer o sunčanom zalasku, u vrijeme, kad bi izašao iz Egipta! ⁷Peci i jedi ga na mjestu, koje izabere sebi Gospod, Bog tvoj i Drugoga jutra možeš se povratiti kući. ⁸Šest dana jedi nekvasan kruh! Sedmi dan neka bude svečani sastanak u čast Gospodu, Bogu tvojemu! Tada ne smiješ obavljati nikakva posla.

⁹Sedam tjedana nabroji sebi! Od dana, kad se stavi srp na žito, počni brojiti sedam tjedana! ¹⁰Tada svetkuj blagdan tjedana u čast Gospodu, Bogu svoje mu, s dragovoljnim darovima, što ih daruje ruka tvoja kolikogod može, kako te blagoslovi Gospod, Bog tvoj! ¹¹Veseli se na mjestu, koje izabra Gospod, Bog tvoj, kao prebivalište imenu svojemu, pred Gospodom, Bogom svojim, ti, sin tvoj i kći tvoja, sluga tvoj i sluškinja tvoja, Levit, koji živi u mjestima tvojim, i stranac, i udovica i sirota, koji stanuju kod tebe! ¹²Pomisli na to, da si i ti bio rob U Egiptu! Zato drži točno ove zakone!

¹³Sedam dana svetkuj blagdan sjenica, kad skupiš prihod s gumna i iz tijeska svojega! ¹⁴Veseli se na ovaj blagdan, ti, sin tvoj i kći tvoja, sluga tvoj i sluškinja tvoja, Levit i stranac, udovica i sirota, koji borave u mjestima tvojim! ¹⁵Sedam dana svetkuj blagdan u čast Gospodu, Bogu svojemu, na mjestu, što ga izabere Gospod i Jer Gospod, Bog tvoj, blagoslovit će te kod cijele tvoje žetve i kod svih poslova tvojih. Zato budi veseo!

¹⁶Triput u godini neka se prikažu svi tvoji muški pred Gospodom, Bogom tvojim, na mjestu, koje izabere sebi: "na blagdan nekvasnih kruhova, na blagdan tjedana i na blagdan sjenica! Nitko neka se ne prikaže pred Gospodom praznih ruku! ¹⁷Svaki neka donese, što može dati, kako te je blagoslovio Gospod, Bog tvoj!

¹⁸Postavi sebi suce i glavare u svim mjestima, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj, za svako pleme tvoje, da sude pravedno narod!

¹⁹Ne iskrivljuj pravice! Ne gledaj na osobu i ne primaj mita, jer mito zasljepljuje oči najmudrijima i preokreću riječi pravednima. ²⁰Imaj jedino i samo pravicu pred očima, da dugo živiš i posjedneš zemlju, koju ti dadne Gospod, Bog tvoj!

²¹Ne sadi sebi svetoga drveta uz žrtvenik Gospoda, Boga svojega, što ćeš ga podići! ²²Ne postavljalj sebi stupova likova idolskih, jer ih mrzi Gospod, Bog tvoj!

Ponovljeni zakon – 17 glava

¹Ne žrtvuj Gospodu, Bogu svojem, govečeta ni ovce, što ima na sebi bilo kakvu manu ili kakvogod zlo, jer je to gnusoba Gospodu, Bogu tvojemu.

²Ako se nađe kod tebe, u kojem od mjesta tvojih, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj, čovjek ili žena, koji čine što je mrsko Gospodu, Bogu tvojemu, prestupaju zavjet njegov, ³Idu i služe idolima i klanjaju se njima ili suncu, mjesecu ili svoj vojsci nebeskoj, što sam zabranio, ⁴I tebi se to javi, onda preslušaj i dobro raspitaj! Pa ako bude istina i doista se učinila takva gnusoba u Izraelu, ⁵Onda izvedi toga čovjeka ili tu ženu, koji učiniše takvo zlo, pred vrata, čovjeka ili ženu, i kamenuj ih na smrti!

⁶Na sastanko dva ili tri svjedoka neka se pogubi onaj, koji je na smrt optužen! Na sastanko jednoga svjedoka ne smije se pogubiti.

⁷Svjedoci neka najprije dignu ruku, da ga ubiju, a onda ostali narod! Tako istrijebi zlo iz svoje sredine!

⁸Ako ti bude odveć težak koji pravni slučaj, bilo to ubojstvo, pitanje vlasništva, zlostavljanje ili koja druga raspra u kojem od tvojih mjesta, tada ustani i idi na mjesto, koje sebi izabere Gospod, Bog tvoj! ⁹Obrati se na svećenike iz plemena Levijeva i na suca, koji onda bude! Upitaj ih! Oni će ti stvar rasuditi. ¹⁰Učini onda onako, kako ti rasude na mjestu, koje izabere Gospod! Izvrši točno sve njihove napatke! ¹¹Učini po napatku, što ti ga dadnu, i po presudi, što ti je izreknu! Ne odstupaj od onoga, što ti kažu, ni nalijevo ni nadesno! ¹²Ako li bi se tko odupro i ne bi poslušao svećenika, koji ondje obavlja službu Gospoda, Boga svojega, ili suca, taj čovjek neka pogine! Tako istrijebi zlo iz Izraela! ¹³Sav narod neka to čuje, da se boji i da više ne radi uporno!

¹⁴Kad dođeš u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, i kad je zaposjedneš i naseliš se u njoj i rekneš: Postaviti hoću kralja nad sobom kao svi narodi oko mene, ¹⁵Onda postavi nad sobom samo onoga za kralja, kojega izabere Gospod, Bog tvoj! Samo zemljaka smiješ postaviti nad sobom za kralja. Stranca, koji nije tvoj zemljak, ne smiješ postaviti nad sobom.

¹⁶Ali neka ne drži mnogo konja i neka ne šalje ljude u Egipat, da sebi nabavi mnogo konja, jer vas je Gospod opomenuo: Ne idite više nikada tim putem! ¹⁷I neka nema mnogo žena, da ne otpadne srce njegovo! I neka ne nagomila sebi mnogo srebro i zlato!

¹⁸Čim sjedne na prijestolje kraljevsko neka sebi nabavi prijepis ovoga zakona iz knjige, što je kod svećenika iz plemena Levijeva! ¹⁹Neka ga ima uvijek kod sebe i neka ga čita svaki dan, dok je god živ, da se nauči bojati se Gospoda, Boga svojega, i točno držati sve odredbe toga zakona i te ustanove! ²⁰Neka se oholo ne podigne nad svoje

zemljake! Neka ne odstupi ni nalijevo ni nadesno od zakona, da on i sinovi njegovi dugo vladaju nad Izraelom!

Ponovljeni zakon – 18 glava

¹Svećenici levitski i sve pleme Levijevo neka nemaju dijela ni baštine u Izraelu! Neka živu od žrtava Gospodnjih i od onoga, što pripada njemu!

²Neka nemaju baštine među zemljacima svojim: "Gospod je baština njihova, kao što im je obećao.

³To je pravo, koje neka imaju svećenici prema narodu, to jest onome, koji prinosi goveče ili ovcu kao žrtvu: neka se dadne svećeniku pleće, obje vilice i želudac! ⁴Nadalje imaš mu dati prvine svojega žita, vina i ulja i prvine od striženja ovaca svojih. ⁵Jer njega izabra Gospod, Bog tvoj, između svih plemena tvojih, da on i sinovi njegovi uvijek obavljaju svetu službu u ime Gospodnje.

⁶Zaputi li koji Levit iz kojegagod od tvojih mjesta u svemu Izraelu, gdje boravi, i dođe sa svom željom srca svojega na mjesto, koje izabra Gospod. ⁷Smije obavljati službu u ime Gospoda, Boga svojega, kao sva braća njegova, Leviti, koji tamo stoje u službi Gospodnjoj. ⁸Neka on tada jede jednak dio kao ori, osim onoga, što dobije od prodaje svojih očinskih dobara.

⁹Kad dođeš u zemlju, koju će ti dati Gospod, Bog tvoj, ne uči se činiti gnusobe onih naroda! ¹⁰Neka se ne nađe kod tebe nitko, koji bi pustio da sin njegov ili kći njegova idu kroz oganj, nitko, koji bi vraćao, ili koji bi gatao, ni koji bi čarao ili bajao, ¹¹Nitko, koji bi gonio duhove, nitko, koji bi pitao duha mrtvacu ili duha vračarskog ili se obraćao na mrtve! ¹²Jer je gnusoba Gospodu, tko god se tim bavi. Zbog tih gnusoba protjerat će ih ispred tebe Gospod, Bog tvoj. ¹³A ti budi potpuno sav Gospoda, Boga svojega! ¹⁴Jer ti narodi, što ćeš ih protjerati iz posjeda njihova, slušaju gatare i vračare. A tebi Gospod, Bog tvoj, tako što ne dopušta.

¹⁵Proroka iz sredine tvoje, između braće tvoje, kao što sam ja, podignut će ti Gospod, Bog tvoj. Njega slušajte! ¹⁶Upravo za to na dan sastanka na Horebu molio si Gospoda, Boga svojega, kad si tražio: Ne mogu više da dulje slušam glas Gospoda, Boga svojega, i da više gledam taj silni oganj. Inače moram umrijeti. ¹⁷Tada mi reče Gospod: Pravo je, što rekoše. ¹⁸Podignut ću im proroka između braće njihove, kao što si ti. Riječi svoje stavit ću u usta njegovu, da im kaže sve, što mu zapovjedim. ¹⁹A tko ne poslušaju riječi mojih, što će ih govoriti u ime moje, toga ću ja sam povući za to na odgovornost.

²⁰A prorok, koji se usudi govoriti što u ime moje, što mu nijesam naložio da govori, i koji govori u ime drugih bogova: takav prorok neka se pogubi!

²¹Ako li pomisliš: Kako ću znati, koju riječ nije Gospod rekao? ²²Onda znaj: Ako se ono, što prorok govori u ime moje, ne zbude i ne ispuni, to je riječ, koje nije rekao Gospod. Drsko ju je izgovorio prorok. Ništa ga se ne boji!

Ponovljeni zakon – 19 glava

¹Kad Gospod, Bog tvoj, istrijebi narode, kojih zemlju daje tebi Gospod, Bog tvoj, i kad se nakon njihova protjeranja naseliš u njihovim gradovima i kućama, ²Onda odvoji sebi tri grada u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje, da je zaposjedneš! ³Napravi dobro put tamo i razdjeli područje zemlje svoje, koju ti u posjed daje Gospod, Bog tvoj, na tri dijela! Svaki ubojica neka mogne pribjeći tamo!

⁴Ova odredba neka valja za ubojicu, koji pribjegne tamo, da ostane živ: Tko ubije drugoga nehotice, a da mu već prije nije bio neprijatelj, ⁵Kao kad bi otišao u šumu s drugim, da siječe drva, i ruka bi njegova zamahnula sjekirom, da posiječe drvo, a sjekira bi spala s držalice i pogodila drugoga, tako da umre, onda neka uteče u koji od tih

gradova, da ostane živ! ⁶Inače krvni osvetnik u srdžbi svojoj potjera ubojicu i stigne ga, jer je put odveć dalek, i ubije ga, premda nije skrivio smrt, jer mu prije nije bio neprijatelj.

⁷Zato ti zapovijedam: Odvoji sebi tri grada! ⁸Kad onda Gospod, Bog tvoj, raširi područje tvoje, kao što se je zakleo ocima tvojim, i dadne ti svu zemlju, koju je obećao ocima tvojim. ⁹Ako budeš sav taj zakon, što ti ga dajem danas, držao točno i ljubio Gospoda, Boga svojega, i vazda hodio putovima njegovim, tada dodaj ovim gradovima još tri druga, ¹⁰Da se u zemlji tvojoj, koju ti u posjed daje Gospod, Bog tvoj, ne proljeva krv nedužna i da ne pane na te krivnja krvi!

¹¹Ali ako netko mrzi na drugoga i vreba ga, napadne ga i ubije, i tada uteče u koji od tih gradova, ¹²Onda starješine grada neka ga odatle izvedu i predadu ruci krvnoga osvetnika, da umre! ¹³Nemaj nikakva smilovanja s njim, nego izbriši nedužno prolivenu krv s Izraela, da ti bude dobro!

¹⁴Ne premiči međe susjeda svojega, što je povukoše stari na posjedu tvojem, to ćeš ga dobiti u zemlji, koju ti dadne Gospod, Bog tvoj, da je zaposjedneš!

¹⁵Jedan svjedok neka ne ustaje ni proti kojemu, kad se radi o kakvu zločinu ili prestupku ili o kojojgod krivnji, što je počini netko! Istom na izjavu dvojice ili trojice svjedoka neka padne odluka!

¹⁶Ako ustane lažan svjedok proti nekome, da ga optuži za neku krivnju, ¹⁷Onda neka stanu obadva čovjeka, koji imaju tu raspru, pred Gospoda u nazočnosti svećenika i sudaca, koji budu u to vrijeme! ¹⁸Suci neka slučaj istraže točno! Bude li, da je svjedok bio lažan svjedok i da je lažljive izjave učinio proti zemljaku svojem, ¹⁹Tada učinite mu onako, kako je on mislio učiniti zemljaku svojem! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine! ²⁰Ostali neka to čuju i neka se boje i neka više nikada ne počine takvu opačinu u sredini tvojoj. ²¹Nemaj nikakva smilovanja:

život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku i noga za nogu!

Ponovljeni zakon – 20 glava

¹Kad pođe u boj proti neprijateljima svojim i ugleda konje i kola i narod brojniji od sebe, nemoj ih se uplašiti, jer je s tobom Gospod, Bog tvoj, koji te izvede iz zemlje egipatske.

²Kad ulazite u bitku, neka pristupi svećenik i neka progovori narodu, ³i neka im rekne: Slušaj, Izraele! Vi sad polazite u boj proti neprijateljima svojim. Neke ne dršće srce vaše! Ne bojte se od njih. ⁴Jer Gospod, Bog vaš, ide s vama u boj proti neprijateljima vašim i pomoći će vas da pobijedite.

⁵A vode neka reknu narodu: Tko je sagradio novu kuću, a nije je još posvetio, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi je ne posveti! ⁶Tko je zasadio vinograd, a još ga nije pobrao, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi ga ne pobere! ⁷Tko je zaručio ženu i još je nije odveo, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi je ne odvede! ⁸Nadalje neka vode reknu narodu ovo: Tko je strašiv i malodušan, neka ide i neka se vrati kući, da još ne preplaši i zemljake svoje, kako je sam preplašen! ⁹Kad vođe svrše svoj govor narodu, onda neka postavje glavare od četa na čelo narodu!

¹⁰Kad se približi kojemu gradu, da ga opsjedne, najprije mu ponudi mir!

¹¹Prihvati li mir i preda li se tebi, onda sve pučanstvo, što se nađe u njemu, potpada pod danak i robiju.

¹²Ako li neće da sklopi mir s tobom, nego se odluči za boj s tobom, onda ga opsjedni! ¹³Kad ti ga preda u ruke Gospod, Bog tvoj, onda pobij sve muško u njemu oštricom mača! ¹⁴Ali žene i djecu i stoku i s, što se inače nalazi u gradu, sav plijen, uzmi za sebe! Možeš slobodno raspolagati plijenom svojih neprijatelja, što ti ga dade Gospod, Bog tvoj.

¹⁵Tako čini sa svima gradovima, što su daleko od tebe i ne pripadaju gradovima ovih naroda! ¹⁶Ali u gradovima ovih naroda, što ti ih Gospod, Bog tvoj, daje u posjed, ne smiješ nikoga ostaviti na životu.

¹⁷Neumolivo izvrši na njima prokletstvo: na Hitejima, Amorejima, Kanaancima, Perizejima, Hivejima i Jebusejima, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj, ¹⁸Da vas ne nauče činiti sve te gnusobe, što ih oni čine u čast bogovima svojim, i da se tako ne ogriješite o Gospoda, Boga svojega.

¹⁹Ako moradneš koji grad dugo vremena opsjedati, da ga zauzmeš, ne uništuj drveta njegovih! Ne meći sjekire na njih! Nego jedi plodove njihove, a njih same ne sijeci, jer drveta poljska jesu li ljudi, da bi ih ti morao opsjedati? ²⁰Samo drveta, za koja znaš da im se plod ne jede, smiješ srušiti i posjeći, da proti gradu, koji se bije s tobom, sagradiš opsadne opkope, dokle ne padne.

Ponovljeni zakon – 21 glava

¹Ako se u zemlji, koju ti daje u posjed Gospod, Bog tvoj, nađe ubijen čovjek gdje leži na polju a ne zna se tko ga je ubio, ²Tada neka izađu starješine tvoje i suci tvoji i neka izmjere udaljenosti do mjesta, što leže oko ubijenoga! ³Starješine grada, što leži najbliže ubijenomu, neka uzmu junicu, na kojoj se još nije radilo, i koja još nije vukla u jarmu!

⁴Starješine toga grada neka odvedu junicu na potok, što teče uvijek, na mjesto, na kojemu se još nije nikada oralo ni sijalo! Tamo neka junici vrat otvore, da krv teče u potok!

⁵Onda neka pristupe svećenici, sinovi Levijevi, jer njih izabra Gospod, Bog tvoj, da obavljaju službu njegovu i da u ime Gospodnje blagoslivljaju. Njihova presuda odlučuje svaku raspru i svaku štetu.

⁶Sve starješine toga grada, koji stanuju najbliže ubijenomu, neka operu ruke svoje nad junicom, kojoj je bio otvoren vrat u potok! ⁷Glasno neka posvjedoče: Ruke naše nijesu prolile ove krvi, i oči naše nijesu vidjele

ništa. ⁸Očisti narod svoj Izraela, koji si otkupio, Gospode, i ne daj da bude nedužno prolivena krv u narodu tvojemu Izraelu! Daj da bude čist od krivnje krvi! ⁹Tako ćeš izbrisati nedužno prolivenu krv iz svoje sredine, kad učiniš, što je ugodno Gospodu,

¹⁰Kad otideš na vojsku proti neprijateljima svojim, i Gospod, Bog tvoj, preda ih u ruke tvoje i ti od njih ugrabiš zarobljenike, ¹¹I među zarobljenicima ugledaš lijepu ženu i ti bi je htio rado imati za ženu, ¹²Odvedi je kući svojoj, ona neka tada ošiša glavu svoju i obreže nokte svoje, ¹³I neka skine haljine svoje, u kojima je zarobljena, i neka stoji u kući tvojoj! Izakako je cio mjesec dana žalila za ocem svojim i za materom svojom, možeš poći k njoj i oženiti se njome. Ona ti tada pripada kao žena. ¹⁴Ali ako ti više ne bi bila po volji, možeš je otpustiti. Ipak je ne smiješ prodati za novce ili s njom oštro postupati, jer si je imao za ženu.

¹⁵Ako netko ima dvije žene, jednu, koju više ljubi, i drugu, koju manje ljubi, pa ako su mu one, ljubljena i manje ljubljena, rodile sinove, a prvorođenac bi bio od manje ljubljene, ¹⁶Onda, kad hoće da razdjeli imanje svoje među sinove svoje, ne smije dati pravo prvorođenja sinu ljubljene i zapostaviti prvorođenca manje ljubljene. ¹⁷Nego mora prvorođenca manje ljubljene žene priznati kao takva i dati mu dva dijela od svega, što ima, jer je on prvenac snage njegove, pripada mu pravo prvorođenja.

¹⁸Ako netko ima sina razuzdana i nepokorna, koji ne sluša oca svojega i matere svoje, pa i onda, kada ga pokaraše, ne sluša, ¹⁹Tada neka ga uzmu otac njegov i mati njegova i neka ga dovedu k starješinama grada njegova, k vratima prebivališta njegova, ²⁰I neka kažu starješinama grada njegova: Ovaj sin naš razuzdan je i nepokoran. Neće da nas sluša. Izjelica je i pijanica. ²¹Tada svi ljudi njegova grada neka ga na smrt kamenuju! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine! Sav Izrael neka to čuje i neka se boji!

²²Tko poćini takav zloćin, da zasluži smrt, te bude pogubljen i objesiš ga na drvo, ²³Neka ne ostane truplo njegovo preko noći na drvetu! Isti još dan moraš ga pokopati, jer je proklet od Boga tko je obješen. Ne oskvrni zemlje, koju ti Gospod Bog tvoj, daje ga baštinu!

Ponovljeni zakon – 22 glava

¹Ako vidiš, da je zalutalo goveće zemljaka tvojega ili ovca nje ova, nemoj im uskratiti svoju pomoć! Odvedi ih natrag zemljaku svojemu!

²Ako li zemljak tvoj ne stoji u blizini tvojoj, ili ti je nepoznat, odvedi ih kući svojoj! Neka ostanu kod tebe dok ih ne potraži zemljak tvoj! Tada mu ih vrati. ³Isto tako učini s magarcem njegovim, tako učini s haljinom njegovom i sa svakom izgubljenom stvari, što je izgubi zemljak tvoj, a ti je nađeš! Nemoj pustiti da leži! ⁴Ako vidiš, da su magarac zemljaka tvojega ili goveće njegovo pali na putu, nemoj im uskratiti pomoći svoje! Pomozi mu ih podignuti!

⁵Žena ne smije nositi muško ga odijela, i muški neka re ne oblaći u ženske haljine, jer tko tako što ćini, gnusoba je Gospodu, Bogu tvojemu.

⁶Nađeš li vani na drvetu ili na tlu gnijezdo ptićje s mladima ili s jajima, dok majka leži na ml" dima ili na jajima, tada ne hvataj majke s mladima! ⁷Pusti majku neka leti, ako uzme mlade, da ti bude dobro i da živiš dugo!

⁸Ako gradiš novu kuću, napravi na svojemu krovu ogradu, da ne navućeš na kuću svoju krivnje krvi, kad bi tko pao s nje!

⁹Ne sadi u svoj vinograd dvojaka sjemena! Inaće sav urod bude nećist sad što ga posadiš, i rod vinogradski. ¹⁰Ne ori s volom i magarcem zajedno! ¹¹Ne oblaći haljine tkane od vune i lana zajedno!

¹²Napravi sebi rese na ćetiri kraja plašta, kojim se ogrćeš!

¹³Ako netko uzme ženu i s njom živi, ali mu onda omrzne, ¹⁴I optuži je zbog ružnih stvari i prospe loš glas o njoj, kad govori: Kad uzeh tu ženu i njoj se približih, ne nađoh u nje djevojaštva, ¹⁵Tada otac i mati mlade žene neka uzmu znake djevojaštva mlade žene i donesu ih pred starješine grada na vrata! ¹⁶Otac mlade žene neka rekne starješinama: Svoju kćer dadoh ovomu čovjeku za ženu, jer on zamrzi nju, ¹⁷Sad je optužuje zbog ružnih stvari, kad tvrdi: Ne nađoh u tvoje kćeri djevojaštva. Ali evo znaka djevojaštva kćeri moje! Onda neka razastru plahtu pred starješinama gradskim! ¹⁸Tada starješine toga grada neka uzmu muža i kazne ga! ¹⁹Osim toga neka ga oglobe globom od sto srebrnih šekela i neka ih dadnu ocu mlade žene, jer je iznio loš glas na djevojku Izraelku. Mora je zadržati kao ženu i ne smije pustiti je dok je živ. ²⁰Ali ako bude istinita optužba: Nije se našao znak djevojaštva kod mlade žene, ²¹Tada neka se izvede mlada žena pred vrata kuće njezina oca, i ljudi njezina grada zavičajnoga neka je na smrt kamenuju, jer je počinila sramotu u Izraelu: blud je tjerala u kući oca svojega. Tako istrijebi zlo iz svoje sredine!

²²Ako se tko uhvati, gdje opći sa ženom udatom, neka umru oboje, čovjek koji je općio sa ženom i žena! Tako iskorijeni zlo u Izraelu!

²³Ako se netko sastane u gradu s djevojkom, koja je s jednim zaručena, i opći s njom, ²⁴Izvedite ih oboje pred gradska vrata i kamenujte ih na smrt: Djevojku, jer nije u gradu vikala za pomoć, i čovjeka, jer oskvrni zaručnicu bližnjega svojega. Tako istrijebi zlo iz svoje sredine! ²⁵Ako netko nađe zaručenu djevojku vani u polju, pa je siluje i opći s njom, neka umre samo čovjek, koji je općio s njom! ²⁶Djevojci neka se ne učini ništa! Djevojka nije učinila grijeh, što zaslužuje smrt. Slučaj je sličan, kao kad netko skoči na drugoga i ubije ga. ²⁷Jer ju je našao vani na polju, mogla je vikati zaručena djevojka, a nikoga nije tu bilo, da bi joj pomogao.

²⁸Ako netko nađe nezaručenu djevojku, uhvati je, opći s njom, i zateku

ih, ²⁹Onda čovjek, koji je općio s njom, ima ocu djevojčinu platiti pedeset srebrnih šekela. Mora je uzeti za ženu, jer ju je oskrvnio. Pustiti je ne smije dok je živ.

³⁰Nitko ne smije oženiti se ženom oca svojega i podignuti pokrivalo postelje oca svojega.

Ponovljeni zakon – 23 glava

¹Nitko, koji je utučen ili uškopljen, ne smije biti primljen u zajednicu Gospodnju. ²Ni jedan izrod ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju. Ni u desetom koljenu ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju.

³Ni jedan Amonac i ni jedan Moabac ne smije se pripustiti u zajednicu Gospodnju. Ni deseto koljeno njihovo ne smije se nikad primiti u zajednicu Gospodnju, ⁴Jer ne izadoše pred vas s jelom i pilom na izlasku vašem iz Egipta, i jer proti tebi potkupiše Balaama, sina Beorova, iz Petora u Mezopotamiji, da te prokune. ⁵Ipak Gospod, Bog tvoj, ne htjede poslušati Balaama, nego ti Gospod, Bog tvoj, obrati prokletstvo u blagoslov, jer te ljubi Gospod, Bog tvoj. ⁶Ne brini se nikad, dok si živ, za njihovo dobro i njihovu sreću!

⁷Ne mrzi Edomca, jer ti je po krvi rod! Ne mrzi ni Egipćanina, jer si bio u zemlji njegovoj gost! ⁸Potomci, što im se rode, smiju se primiti u trećem koljenu u zajednicu Gospodnju.

⁹Kad pođeš u tabor proti svojih neprijatelja: čuvaj se od svake zle stvari! ¹⁰Ako je netko uza te, koji je postao nečist od noćnoga izliva, neka izađe iz tabora! On ne smije opet natrag doći u tabor. ¹¹Kad pane večer, neka se opere, i kad sunce zađe, neka se vrati u tabor! ¹²Izvan tabora imaj mjesto, gdje ćeš izlaziti! ¹³U opravi svojoj imaj lopaticu! Njom, kad moraš izaći, iskopaj jamu i poslije zagrni nečist svoju! ¹⁴Jer Gospod, Bog tvoj, ide usred tabora tvojega, da te štiti i da ti preda neprijatelje tvoje. Zato neka je tabor tvoj svet, da ne nađe kod tebe

ništa nečisto i da se ne odvрати od tebe!

¹⁵Roba, koji uteče k tebi od gospodara svojega, nemoj izdati gospodaru njegovu! ¹⁶Neka ostane kod tebe na mjestu, koje izabere sebi u jednom od gradova tvojih, gdje mu se dopadne! Ne smiješ ga mučiti.

¹⁷Neka ne bude bludnice među kćerima Izraelovim i neka ne bude bludnika među sinovima Izraelovim! ¹⁸Ne nosi bludničine plaće ni pasjih novaca u dom Gospoda, Boga svojega, za bilo koji zavjet, jer je oboje gnusoba Gospodu, Bogu tvojemu.

¹⁹Od zemljaka svojega ne smiješ uzimati kamatu, niti za novce, niti za hranu, niti za igdje išta, što se posuđuje na kamate. ²⁰Od stranaca smiješ tražiti kamate. A od zemljaka svojega ne smiješ uzimati kamate, da te Gospod, Bog tvoj, blagoslovi u svima djelima tvojim u zemlji, u koju ideš, da je primiš u posjed.

²¹Kad učiniš zavjet Gospodu, Bogu tvojemu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer će ga strogo tražiti od tebe Gospod, Bog tvoj. Leži on na tebi kao krivnja. ²²Ali ako propustiš učiniti zavjet, onda nemaš krivnje. ²³što obećaju usta tvoja, to drži točno; jer si dragovoljno zavjetovao Gospodu, Bogu svojinu, što si izrekao ustima svojim.

²⁴Ako dođeš u vinograd kojega od svojih zemljaka, možeš jesti grožđa po volji, dok se nasitiš. Ipak ništa ne meći u posudu svoju! ²⁵Ako dođeš u žito bližnjega svojega, smiješ trgati klasje rukom. Ipak ne smiješ stavljati srp na žito bližnjega svojega.

Ponovljeni zakon – 24 glava

¹Kad tko uzme ženu i oženi se njom, i ona mu se potom više ne dopada, jer na njoj nade nešto ružno, neka joj napiše pismo rastavno, dadne joj ga u ruke i otpusti je iz svoje kuće! ²Kad ona otide iz kuće

njegove i uda se za drugoga, ³Pa ako i ovaj drugi muž omrzne na nju, napiše joj pismo rastavno, dadne joj ga u ruke i otpusti je iz svoje kuće, ili ako umre ovaj drugi muž, koji se oženi njom, ⁴Tada prvi njezin muž, koji ju je bio otpustio, ne smije se opet oženiti njom, pošto je postala nečista, jer to je gnusoba pred Gospodom, i ti ne smiješ opteretiti krivnjom zemlju, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje u baštinu.

⁵Ako se je netko skoro oženio, ne treba ići na vojsku. Neka mu se ne nameću nikakve obveze I Godinu dana neka je slobodan za kuću svoju i neka razveseljuje ženu svoju, koju je doveo!

⁶Ne smije se uzimati u zalogu ručni mlin ili gornji mlinski kamen, jer tim se uzima život u zalogu.

⁷Ako se tko nađe, da je ukrao koga između zemljaka svojih, kojeg Izraelca, i s njim kao s robom postupao ili ga prodao, taj kradljivac neka umre! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine!

⁸Kod bolesti gube radi točno i pažljivo po svim uputama, što vam ih daju levitski svećenici! Radite točno onako, kako sam vam zapovjedio!

⁹Pomisli na ono, što je Gospod, Bog tvoj, učinio Mirjami na putu, kad izađoste iz Egipta!

¹⁰Ako dadneš bližnjemu svojem što u zajam, ne idi u kuću njegovu, da mu uzmeš zalog! ¹¹Stoj vani! Onaj kojemu si dao zajam, neka ti iznese zalog! ¹²Ako je siromah, ne spavaj sa zalogom njegovim! ¹³Vrati mu zalog, čim zapadne sunce, da može leći spavati u svojem plaštu i da te blagosliva! To će ti se uračunati u zaslugu pred Gospodom, Bogom tvojim.

¹⁴Ne zakidaj ubogog i siromašnog nadničara, bilo da je on jedan od tvojih zemljaka ili jedan od stranaca, koji su u zemlji tvojoj, u mjestima tvojim. ¹⁵Isti dan podaj mu plaću njegovu! Sunce neka ne zađe nad njom; jer je siromašan i uzdiše za njom. Inače zavapit će proti tebe

Gospodu, i ti si na sebe navalio krivnju.

¹⁶Oci neka se ne usmrćuju zbog djece njihove i djeca zbog otaca njihovih! Svaki neka bude usmrćen za svoj vlastiti grijeh!

¹⁷Ne iskrivljuj pravice strancu ili siroti i ne uzimaj u zalogu haljine udovici! ¹⁸Pomisli na to, da si bio rob u Egiptu, i da te je oslobodio odanle Gospod, Bog tvoj! Zato ti zapovijedam, da tako činiš.

¹⁹Kad žanješ ljetinu svoju na polju i zaboraviš koji snop na polju, ne vraćaj se, da ga uzmeš! Neka pripadne strancu, siroti i udovici, da te blagoslovi Gospod, Bog tvoj, u svakom poslu ruku tvojih! ²⁰Kad treseš masline svoje, ne pretražuj još grane iza sebe! Neka dopadne to strancu, siroti i udovici! ²¹Kad bereš vinograd svoj, ne pabirči pošto obere! Neka to pripadne strancu siroti i udovici! ²²Pomisli na to, da si i ti bio rob u zemlji egipatskoj! Zato ti zapovijedam, da tako činiš.

Ponovljeni zakon – 25 glava

¹Ako dođu ljudi, koji su među sobom u raspi, pred sud, neka im se sudi! Nedužnoga neka oslobode, a krivca neka osude! ²Ako je krivac zaslužio batine, tada sudac neka naloži, da ga povale i da mu pred njim dadnu toliko udaraca, koliko odgovara krivnji njegovoj! ³četrdeset udaraca smije naložiti da mu se dadne, ali ne više, da se ne poništi pred tobom zemljak tvoj, kad bi mu se preko toga udarilo još više udaraca.

⁴Ne zavezuj usta volu kad vrše!

⁵Ako braća stanuju skupa i jedan od njih umre, a ne ostavi sina iza sebe, onda neka se žena umrloga ne uda vani za stranca! Njezin djever neka otide k njoj, neka je uzme za ženu i izvrši na njoj dužnost djevversku! ⁶Prvorodenac, kojega ona rodi, neka nosi ime brata umrloga, da ne izumre ime njegovo u Izraelu. ⁷Ako li onaj čovjek neće

da uzme snahe svoje, onda snaha njegova neka ide na vrata gradska pred Starješine i neka rekne: Djever moj neće da očuva ime bratu svojemu u Izraelu. On mi neće da učini dužnost djeversku. ⁸Starješine grada njegova neka ga tada dozovu i potegnu na odgovor! Prikaže li se on i dadne li izjava: Neću da je uzmem, ⁹Onda neka pristupi k njemu snaha njegova pred starješinama, neka mu izuje obuću s nogu, neka mu pljune u lice i glasno povikne: Tako neka bude čovjeku, koji neće da zida kuće brata svojega! ¹⁰Kuća njegova neka se u Izraelu zove samo još kuća bosoga!

¹¹Ako se pobiju ljudi i žena jednoga doleti da otme muža svojega iz ruku onoga, koji ga bije, i pruži ruku svoju i uhvati ga za sram, ¹²Odsijeci joj ruku bez milosrđa!

¹³Ne nosi u torbi svojoj dvojaku utegu, težu i lakšu! ¹⁴Nemoj imati u kući svojoj dvojaku mjeru, veću i manju! ¹⁵Puna i prava utega neka ti je, puna i prava mjera neka ti je, i da dugo živiš u zemlji, koju ti da je Gospod, Bog tvoj! ¹⁶Jer je gnusoba Gospodu, Bogu tvom, svaki, koji čini tako, svaki, koji čini nepošteno.

¹⁷Pomisli na to, što ti učiniše Amalečani na putu, kad ste išli iz Egipta! ¹⁸Na putu napadoše te, jer si bio umoran i iznemogao, pobiše kod tvoje zadnje čete sve, što od umora zastadoše za tobom, bez straha od Boga. ¹⁹Kad te jednom Gospod, Bog tvoj, smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u posjed i baštinu, tada izbriši pod nebom, što spominje na Amaleka! Ne zaboravi to!

Ponovljeni zakon – 26 glava

¹Kad dođeš u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u baštinu, i primiš je u posjed i naseliš se u njoj, ²Tada uzmi dio od prvina svih poljskih plodova, što si ih požeo od zemlje, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, i metni ih u košaru! Onda idi na mjesto, što ga izabere Gospod, Bog

tvoj, da ondje prebiva ime njegovo! ³Tamo dođi k svećeniku, koji u to vrijeme bude u službi, i reci mu: Zahvaljujem danas Gospodu, Bogu tvojemu, da sam došao u zemlju, za koju se Gospod zakle ocima našim, da će im je dati. ⁴Nato neka uzme svećenik košaru iz tvoje ruke i metne je pred žrtvenik Gospoda, Boga tvojega!

⁵Tada izgovori i reci pred Gospodom, Bogom svojim: Otac moj bio je Sirijac, koji je lutao naokolo, s malo ljudi otišao je u Egipat i tamo se nastanio. Tamo je postao narod velik, jak i mnogobrojan. ⁶Ali kad su Egipćani zlo postupali s nama, tlačili nas i udarali na nas teške poslove, ⁷Mi zavapismo Gospodu, Bogu otaca svojih. I Gospod je čuo glas naš i pogledao na nevolju našu, na trud naš i na muku našu:

⁸Gospod nas izvede rukom jakom i mišicom podignutom, strahotom velikom i znacima i čudesima. ⁹Dovede nas na ovo mjesto i dade nam zemlju ovu, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. ¹⁰I sada evo donosim prvine od plodova zemlje, koju si mi dao, Gospode! Tada stavi košaru pred Gospoda, Boga svojega, i pokloni se Gospodu, Bogu tvojemu!

¹¹Veseli se svakim dobrom, što ga dade Gospod, Bog tvoj, tebi i kući tvojoj, ti i Levit i stranac, koji stoji kod tebe!

¹²Kad u trećoj godini, u godini desetine, odijeliš svu desetinu od dohodaka svojih i predaš je Levitu, strancu, siroti i udovici, da od toga u prebivalištu tvojemu jedu i nasite se, ¹³Onda moli pred Gospodom, Bogom svojim: Izneseh iz kuće svoje što je posvećeno i dadoh Levitu, strancu, siroti i udovici točno po napatku, što mi ga ti dade. Nijedne tvoje naredbe ja ne prestupih i ne zaboravih. ¹⁴Ne jedoh od toga u žalosti svojoj i ništa ne uzeh od toga, kad sam bio nečist. Ništa od toga ne darovah za mrtvaca. Poslušah Gospoda, Boga svojega, i učinih, kako si zapovjedio. ¹⁵Pogledaj iz svetoga stana svojega, s neba, i blagoslovi narod svoj Izraela i zemlju, koju si nam dao, kao što si se zakleo ocima našim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med!

¹⁶Danas ti zapovijeda Gospod, Bog tvoj, da držiš ove zakone i naredbe. Točno ih dakle izvršuj svim srcem i svom dušom! ¹⁷Danas si

se dogovorio s Gospodom, da će on biti Bog tvoj, a ti da ćeš ići putovima njegovim i držati njegove zakone, njegove zapovijedi i njegove odredbe i slušati glas njegov. ¹⁸I Gospod se je danas dogovorio s tobom, da ćeš biti njegov narod osobit, kao što ti je obećao, i da ćeš izvršavati sve zapovijedi njegove. ¹⁹On će te nad sve narode, koje je stvorio, podignuti hvalom, dašću i slavom. A ti budi svet narod Gospodu, Bogu svojemu, kao što je zapovjedio!"

Ponovljeni zakon – 27 glava

¹Mojsije sa starješinama Izraelovim zapovjedi narodu: "Izvršujte sve zapovijedi, Što vam ih danas dajem! ²Kad prijedete preko Jordana u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, podigni sebi kamenje veliko, namaži ga krečem, ³I napiši na njemu, čim prijedeš, sve riječi toga zakona, da uđe u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, kao što ti je obećao Gospod, Bog otaca tvojih.

⁴Kada dakle prijedete preko Jordana, postavi to kamenje, za koje vam danas dadoh uputu, na gori Ebalu i namažite ga krečem! ⁵Napravi ondje i žrtvenik u čast Gospodu, Bogu svojemu, žrtvenik od kamenja, što ga nijesi klesao gvoždem! ⁶Od neklesana kamenja po digni žrtvenik Gospodu, Bogu svojemu! Tada na njemu prinesi Gospodu, Bogu svojemu, žrtve paljenice! ⁷Žrtvuj mirotvorne žrtve i drži ondje gozbu žrtvenu! Veseli se pred Gospodom, Bogom svojim! ⁸Napiši na to kamenje razgovijetno i pomno sve riječi toga zakona!"

⁹Mojsije i levitski svećenici upraviše svemu Izraelu još ove riječi: Šuti, Izraele, i slušaj! Danas si postao narod Gospoda, Boga svojega.

¹⁰Slušaj, glas Gospoda, Boga svojega, i drži njegove zapovijedi i naredbe, što ti ih dajem danas!"

¹¹Isti dan zapovjedi Mojsije narodu: ¹²Čim prijedete preko Jordana, neka stanu jedni na gori Gerizimu, da blagoslivljaju narod, naime Simeon, Levi, Juda, Isakar, Josip i Benjamin. ¹³Drugi neka stanu na

gori Ebalu, da proklinju, naime Ruben, Gad, Ašer, Zebulun, Dan i Naftali. ¹⁴Leviti neka počnu i jakim glasom neka progovore svima Izraelcima:

¹⁵Proklet, tko napravi lik rezan ili liven, gnusoban Gospodu, djelo ruke umjetnikove, i postavi ga potajno! I sav narod neka odgovori: Amen!

¹⁶Proklet, tko prezire oca svojega ili mater svoju! I sav narod neka odgovori: Amen!

¹⁷Proklet, tko pomakne među blišnjega svojega! I sav narod neka odgovori: Amen!

¹⁸Proklet, tko zavede slijepca puta! I sav narod neka odgovori: Amen!

¹⁹Proklet, tko iskrivi pravicu strancu, siroti i udovici! I sav narod neka odgovori: Amen!

²⁰Proklet, tko sagriješi sa ženom oca svojega, jer pogrdi ženidbenu postelju oca svojega. I sav narod neka odgovori: Amen!

²¹Proklet, tko sagriješi s kojim živinčetom! I sav narod neka odgovori: Amen!

²²Proklet, tko sagriješi sa sestrom svojom, kćerju oca svojega ili matere svoje! I sav narod neka odgovori: Amen!

²³Proklet, tko sagriješi sa svasti svojom! I sav narod neka odgovori: Amen!

²⁴Proklet, tko ubije blišnjega svojega iz potaje! I sav narod neka odgovori: Amen!

²⁵Proklet, tko primi kakav dar, da prolije krv nedužnu! I sav narod neka

odgovori: Amen!

²⁶Proklet, tko ne drži zapovijedi ovoga zakona i ne izvršuje ih! I sav narod neka odgovori: Amen!

Ponovljeni zakon – 28 glava

¹Ako budeš vjerno slušao Gospoda, Boga svojega, i ako budeš izvršivao zapovijedi njegove, što ti ih dajem danas, uzvisit će te Gospod, Bog tvoj, nad sve narode na zemlji. ²Svi ovi blagoslovi doći će na te i stignut će te, ako budeš slušao Gospoda, Boga svojega.

³Blagoslovljen ćeš biti u gradu i blagoslovljen u polju.

⁴Blagoslovljen će biti plod tijela tvogega, plod njive tvoje, plod stoke tvoje, mlade goveda tvojih i ovaca tvojih.

⁵Blagoslovljena će biti žetvena košara tvoja i naćve tvoje.

⁶Blagoslovljen ćeš biti, kada dolaziš, i blagoslovljen, kada odlaziš.

⁷Gospod će poraziti pred tobom neprijatelje tvoje, koji se dignu uroti tebi. Jednim putem dolaze oni proti tebe, a na sedam putova bježe pred tobom.

⁸Gospod će ti dati blagoslov u žitnicama tvojim i u svakom poslu ruku tvojih. On će te blagosloviti u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj.

⁹Gospod će te učiniti svetim narodom svojim, kao što ti se je zakleo, ako izvršuješ zapovijedi Gospoda, Boga svojega, i ideš putovima njegovim.

¹⁰Svi narodi u zemlji vidjet će, da se s pravom zoveš narodom Gospodnjim, i bojat će se tebe.

¹¹Gospod će te obasuti dobrima, plodom tijela tvogega, stoke i njive u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima tvojim da će ti je dati.

¹²Gospod će otvoriti bogatu riznicu svoju, nebo, da zemlji tvojoj u pravo vrijeme dadne dažd i da blagoslovi svaki rad ruku tvojih. Onda možeš davati u zajam mnogim narodima, a sam da ne moraš uzimati u zajam.

¹³Gospod će te učiniti glavom a ne repom, Ti ćeš samo biti gore a nikada dolje, ako slušaš zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što ti ih dajem danas, i točno ih izvršuješ. ¹⁴Od svega, što ti zapovijedam danas, ne odstupaj ni nadesno ni nalijevo, pristajući za drugim bogovima i služeći njima!

¹⁵Ali ako ne slušaš Gospoda, Boga svojega, i točno ne držiš svih njegovih zapovijedi i naredaba, što ti ih dajem danas, onda će doći na te sva ova prokletstva i stignut će te: ¹⁶Proklet ćeš biti u gradu, proklet u polju. ¹⁷Prokleta će biti žetvena košara tvoja i načve tvoje. ¹⁸Proklet će biti plod tijela tvogega, plod njive tvoje, mlad goveda tvojih i ovaca tvojih. ¹⁹Proklet ćeš biti, kada dolaziš, i proklet, kada odlaziš.

²⁰Gospod će poslati na tebe prokletstvo, zabunu i strah u svim radovima, što ih preduzmeš, dok za kratko vrijeme posve ne propadneš zbog zlih djela svojih, po kojima si otpao od mene.

²¹Gospod će na te donijeti kugu, dok te posve ne istrijebi iz zemlje, u koju ideš da je posjedneš. ²²Gospod će te udariti sušicom, groznicom, upalom, žegom sušom, snijeti i metljikom. Ova će te zla progoniti, dok ne propadneš. ²³Nebo nad glavom tvojom postat će mjed, a zemlja pod nogama tvojim gvožde. ²⁴Gospod će dažd u zemlji tvojoj pretvoriti u prah i pepeo. Oni će padati s neba na te, dok ne budeš uništen.

²⁵Gospod će te poraziti pred neprijateljima tvojim. Jednim ćeš putem izaći proti njima, a na se dam ćeš putova bježati pred njima. Svima kraljevstvima na zemlji bit ćeš jedno strašilo. ²⁶Mrtvaci tvoji bit će hrana

svima pticama nebeskim i životinjama divljim, i nitko ih neće poplašiti. ²⁷Gospod će te udariti prištem egipatskim, micinom, svrabom i krastom, od čega se nećeš više moći iscijeliti. ²⁸Gospod će te udariti bjesnilom, sljepoćom i pometnjom duha. ²⁹U jasno podne pipat ćeš okolo, kao što pipa slijepac u mraku. U svojim pothvatima nećeš imati sreće. Uvijek će te tlačiti i odirati, a nitko ti neće pomoći. ³⁰Oženit ćeš se, a drugi će biti s tvojom ženom. Sazidat ćeš kuću, a nećeš stanovati u njoj. Posadit ćeš vinograd, a nećeš uživati njegova ploda. ³¹Vol tvoj klat će se na tvoje oči, a ti ga nećeš jesti. Magarac tvoj otet će ti se pred očima i neće ti se više vratiti, Ovce tvoje dat će se neprijateljima tvojim, i nitko ti neće pomoći. ³²Sinovi tvoji i kćeri tvoje past će kao plijen tuđemu narodu. Oči tvoje morat će to gledati i kapat će jednako za njima. Ali ti ćeš biti nemoćan. ³³Plod zemlje tvoje i sav prihod muke tvoje izjest će narod, kojega ne znaš. Tlačit će te jednako i zlostavljati uvijek. ³⁴Poludjet ćeš od onoga, što ćeš gledati svojim očima. ³⁵Gospod će te udariti prištevima zlim na koljenima i na golijenima, tako da neće na tebi ostati ništa zdravo od tabana do tjemena.

³⁶Gospod će tebe i kralja, kojega ćeš postaviti nad sobom, odvesti u narod, kojega nijesi znao ti ni oci tvoji. Tamo ćeš služiti tuđim bogovima od drveta i kamena. ³⁷Postat ćeš predmet zgražanja, rugla i posmijeha svima narodima, u koje te odvede Gospod.

³⁸Mnogo ćeš sjeme iznijeti u polje, a samo ćeš malo od toga požeti jer će ga izjesti skakavci. ³⁹Vinograde ćeš saditi i obrađivati. Ali vina nećeš piti i u klijet spremati, jer će izjesti crvi. ⁴⁰Imat ćeš maslina u svem području svojem, ali se nećeš moći mazati uljem, jer će opasti masline tvoje. ⁴¹Imat ćeš sinova i kćeri, ali neće pripadati tebi, jer će otići u ropstvo. ⁴²Sve drveće tvoje i rod zemlje tvoje uništiti će buba. ⁴³Stranac, koji prebiva kod tebe, penjat će se nada te sve više, a ti ćeš padati sve niže. ⁴⁴On će ti, uzaimati; a ti mu ne ćeš moći uzajmiti. On će postati glava, a ti rep.

⁴⁵Sva ova prokletstva doći će na te, progonit će te i stizat će te, dok se

ne istrijebiš ako ne budeš slušao Gospoda, Boga svojega, i ne budeš držao njegovih zapovijedi i naredaba, što ti ih je dao. ⁴⁶Ona će biti tebi i potomcima tvojim kao znak i čudo dovijeka. ⁴⁷Kad nijesi htio radosno i rado služiti Gospodu, Bogu svojemu, uza sve obilje, ⁴⁸Služit ćeš neprijateljima svojim, koje proti tebe pošalje Gospod, u gladi i žeđi, u golotinji i svakoj oskudici. On će ti metnuti gvozden jaram na vrat, dok te ne uništi.

⁴⁹Gospod se iz daleke daljine, s kraja svijeta, dovesti proti tebe narod, koji leti kao orao, narod, kojemu jezika ne razumiješ. ⁵⁰Narod tvrdoga pogleda, koji ne šteti starca i s mladićem nema smilovanja. ⁵¹On će izjesti omladak stoke tvoje i prihod polja tvojega, dok se ne istrijebiš. On ti neće ništa ostaviti od žita, vina i ulja od ploda goveda i ovaca, dok te ne upropasti.

⁵²On će te opkoliti u svim gradovima tvojim, dok po svoj zemlji tvojoj ne popadaju zidovi tvoji visoki i tvrdi, u koje se uzdaješ. On će te opkoliti u svim gradovima tvojim, po svoj zemlji, koju ti dadne Gospod. Bog tvoj. ⁵³Tada ćeš u nevolji i tjeskobi, u koju će te staviti neprijatelj tvoj, jesti plod svojega vlastitog tijela, meso svojih sinova i kćeri, koje ti dadne Gospod, Bog tvoj. ⁵⁴I najmekši i najnježniji čovjek kod tebe bit će pun zlovolje prema bratu svojemu, prema ljubljenoj ženi svojoj i djeci svojoj, što mu još ostaje. ⁵⁵Nikome od njih neće dati mesa djece svoje, što će ga jesti, jer neće imati ništa drugo u nevolji i tjeskobi, u koju će te staviti neprijatelj tvoj u svim gradovima tvojim. ⁵⁶I najmekša i najnježnija žena kod tebe, koja se ne bi usudila metnuti svoju nogu na голу zemlju, jer je bila odveć nježna i mekušna, bit će zlovoljna prema ljubljenome mužu svojemu, prema sinu svojemu i kćeri svojoj, ⁵⁷Zbog posteljice, što dolazi iz krila njezina, ili zbog djece, kojoj daje život, jer u oskudici svakoj ona će ih potajno jesti od nevolje i tjeskobe, a koju će te staviti neprijatelj tvoj u gradovima tvojim.

⁵⁸Ako ne budeš točno držao se zapovijedi ovoga zakona, što su zapisane u ovoj knjizi, i ako se ne budeš bojao uzvišenoga i časnoga

imena, Gospoda, Boga svojega. ⁵⁹Poslat će Gospod tebi i potomcima tvojim vanredne kušnje, teška i dugotrajna zla, ljute i duge bolesti.

⁶⁰Sva zla egipatska, od kojih se plašiš, pustit će na tebe, i one će se prilijepiti za tebe. ⁶¹Usto će Gospod pustiti na tebe još sve bolesti i kušnje, to nijesu zapisane u ovoj zakonskoj knjizi, dok se ne istrijebiš.

⁶²Ostat će vas samo malo, makar vas prije bilo kao zvijezda nebeskih, ako ne budeš slušao Gospoda, Boga svojega.

⁶³Kao što vam se je Gospod radovao, da vam dobro čini i da vas množi, tako će vam se sad Gospod radovati, da vas zatire i istrebljuje. Bit ćete iskorijenjeni iz zemlje, u koju ideš da je zaposjedneš. ⁶⁴Gospod će te razasuti po svim narodima, s jednoga kraja zemlje do drugoga. Tamo ćeš služiti drugim bogovima, koji su bili nepoznati tebi i ocima tvojim, bogovima od drveta i kamena. ⁶⁵Među ovim narodima nećeš uživati mira. Tvoja noga neće imati počivališta. Tamo će ti Gospod utisnuti u srce tjeskobu u oči težnju za zavičajem i u dušu tugu. ⁶⁶Život svoj vidjet ćeš da visi o koncu. Drhtat ćeš danju i noću i nećeš se osjećati nikada siguran za život svoj. ⁶⁷Ujutro govorit ćeš: O, da je već večer, a uvečer govorit ćeš: O, da je već jutro, od tjeskobe u srcu, što ćeš je imati, i od svega onoga, što ćeš morati svojim očima gledati,

⁶⁸Onda će te Gospod vratiti u Egipat na lađama, putem, za koji ti rekoh: Neće ga više nikada vidjeti! Tamo će vas prodavati neprijateljima vašim za robove i ropkinje, Ali nitko vas neće htjeti kupiti."

Ponovljeni zakon – 29 glava

¹To su riječi zavjeta, što ga Mojsije po zapovijedi Gospodnjoj sklopi sa sinovima Izraelovim u zemlji moapskoj, osim zavjeta, što ga je bio s njima učinio na Horebu.

²Mojsije sazva sav Izrael i reče im: "Vidjeli ste sve, što učini Gospod pred vašim očima u zemlji egipatskoj faraonu, svim slugama njegovim i

svoj zemlji njegovoj: ³Kušnje velike, što ih vidješe oči tvoje, one znake velike i čudesa. ⁴Ali vam ne dade Gospod do danas razuma, da spoznate, ni očiju, da vidite, ni ušiju, da čujete. ⁵Vidio sam vas četrdeset godina po pustinji. Haljine na tijelu vašemu nijesu se raspale. Obuća tvoja nije se izderala na nogama tvojim. ⁶Kruha nijeste jeli i vina i jakoga pića nijeste pili. Tako ste imali spoznati, da sam ja Gospod, Bog vaš. ⁷Kad dođoste na ovo mjesto, izađe Sihon, kralj hešbonski, i Og, kralj bašanski, pred nas u boj. Ali ih pobismo. ⁸Osvojismo zemlju njihovu i dadosmo je u baštinu Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova. ⁹Zato držite i izvršujte zapovijedi ovoga zavjeta, da imadnete uspjeh u svemu, što preduzimate!

¹⁰Vi stojite danas svi pred Gospodom, Bogom svojim: plemenski glavari vaši, suci vaši, starješine vaše i upravitelji vaši, svi ljudi Izraelovi, ¹¹Djeca vaša, žene vaše, i stranac, koji je kod tebe u taboru, i onaj, koji ti siječe drva, i onaj, koji ti nosi vodu. ¹²Imate se obvezati na zavjet s Gospodom, Bogom svojim, i na zakletvom potvrđeni ugovor, što ga učini s tobom danas Gospod, Bog tvoj. ¹³Tako on danas hoće da te postavi za narod svoj i da bude Bog tvoj, kao to ti je obećao i kao što se zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu. ¹⁴Ali ne s vama samo sklapam ja ovaj savez i ovaj zakletvom potvrđeni ugovor, ¹⁵Nego i s onima, koji danas stoje ovdje s nama pred Gospodom, Bogom našim, i s onima, koji nijesu danas ovdje nazočni s nama. ¹⁶A vi se još spominjete, kako smo prebivali u zemlji egipatskoj i kako smo išli posred naroda, kroz koje ste prošli. ¹⁷Vidjeli ste ogavne idole njihove od drveta i kamena, od srebra i zlata, Što ih imaju. ¹⁸Neka ne bude među vama čovjeka, ni žene, ni porodice, ni plemena, koji bi se danas odvrtili od Gospoda, Boga našega! Neka ne bude među vama korijena, na kojem bi rastao otrov i pelin! ¹⁹Nitko, koji čuje riječi ove zakletve, neka ipak ne obeća sebi blagoslova i neka ne pomisli: Bit će mi dobro, iako budem slijedio svoju vlastitu volju! Tako bi se uništilo natopljeno zajedno s osušenim. ²⁰Takvu neće Gospod nikada oprostiti, nego će se onda brzo raspaliti srdžba i jarost Gospodnja proti njemu. Sva prokletstva, što su zapisana u ovoj knjizi, srušit će se na njega, i

Gospod će izbrisati ime njegovo pod nebom. ²¹Gospod će ga izlučiti na propast iz svih plemena Izraelovih, po svim prokletstvima zavjeta, što su zapisana u ovoj knjizi zakona. ²²Budući naraštaji, djeca vaša, što nastanu iza vas, i stranac, koji dođe iz daleke zemlje, pitat će, kad u zemlji ovoj vide zla i bolesti, kojima će je udariti Gospod. ²³Sve njezino tlo jest mjesto sumporno, slano, opaljeno. Na njemu se ne može sijati i ništa ne niče na njemu. Tu ne raste nikakva biljka. Tu je opustošenje kao ono Sodome i Gomore, Adme i Seboima, koje zatre Gospod u gnjevu svojem i u jarosti svojoj. ²⁴Jest, svi će narodi pitati: Zašto Gospod učini tako toj zemlji? Zašto ta strahovita srdžba i jarost? ²⁵Tada će se odgovoriti jer prelomiše zavjet Gospoda, Boga otaca svojih, što ga on sklopi s njima, kad ih izvede iz zemlje egipatske, ²⁶i odoše da služe tuđim bogovima i da im se klanjaju, bogovima, koji su im bili nepoznati i kojih im on nije bio odredio. ²⁷Zato se raspali srdžba Gospodnja na tu zemlju tako, da pusti na nju sva prokletstva, što su zapisana u ovoj knjizi. ²⁸Zato ih Gospod u srdžbi i jarosti i u silnom ogorčenju istrijebi iz zemlje njihove i izbaci ih u drugu zemlju, kao što je danas.

²⁹Tajne su stvari u Gospoda, Boga našega. Objavljene stvari za nas su i djecu našu dovijeka, da izvršujemo sve zapovijedi ovoga zakona.

Ponovljeni zakon – 30 glava

¹Kad sve to, blagoslov i prokletstvo, što iznesoh preda te, dođe na tebe, tada uzmi to sebi k srcu među svim narodima, u koje te progna Gospod, Bog tvoj! ²Obrati se s djecom svojom iz svega srca i iz sve duše Gospodu, Bogu svojem, i poslušaj ga u svemu, što ti zapovijedam danas! ³Tada će Gospod, Bog tvoj, promijeniti sudbinu tvoju, smilovat će se tebi i opet će te skupiti između svih naroda, među koje te razasu Gospod, Bog tvoj. ⁴Kad bi te prognao i do na kraj neba, Gospod, Bog tvoj, opet će te skupiti i odonud te uzeti natrag. ⁵Gospod, Bog tvoj, dovest će te u zemlju, koju su bili zaposjeli oci tvoji. Opet ćeš je posjedovati, Učinit će te sretnijim i brojnijim, nego što su bili oci tvoji.

⁶Gospod, Bog tvoj, obrezat će tada srce tebi i potomcima tvojim, da ljubiš Gospoda, Boga svojega, iz svega srca i iz sve duše, da mogneš živjeti. ⁷Sva ona prokletstva srušit će tada Gospod, Bog tvoj, na tvoje neprijatelje i protivnike, koji su te progonili. ⁸Tada će opet slušati Gospoda i izvršavati sve zapovijedi njegove, što ti ih dajem danas. ⁹Gospod, Bog tvoj, dat će ti izobilje dobara u svemu, što preduzmeš u blagoslovu djece, u plodu stoke i u prihodima zemlje, jer će Gospod, kao što je imao radost na ocima tvojim, na spasenje tvoje imati opet radost tebi zbog toga, ¹⁰Što slušaš Gospoda, Boga svojega, izvršuje njegove zapovijedi i zakone, što su zapisani u ovoj knjizi zakona, i zbog toga, što se iz svega srca i iz sve duše opet vraćaš Gospodu, Bogu svojemu.

¹¹Zakon, što ti ga dajem danas, nije za te pretežak i nije nedokučiv. ¹²Nije na nebu, da bi morao reći: Tko će nam se popeti na nebo, da nam ga donese i objavi, da ga mognemo izvršavati? ¹³I nije preko mora, da bi morao reći: Tko će nam otići preko mora, da nam ga donese i objavi, da ga mognemo izvršavati? ¹⁴Ne, posve blizu ti je zakon. U tvoja usta i u tvoje srce stavljen je, tako da ga mogneš izvršavati.

¹⁵Gle, danas stavljam preda te život i sreću, smrt i nesreću. ¹⁶Što ti zapovijedam danas, jest, da ljubiš Gospoda, Boga svojega, da ideš putovima njegovim i da držiš njegove zapovijedi, zakone i naredbe. Tada ćeš ostati na životu i umnožiti se, i Gospod, Bog tvoj, blagoslovit će te u zemlji, u koju ideš, da je zaposjedneš. ¹⁷Ako li se odvrati srce tvoje i ne budeš slušao i dadneš se zavesti, da se klanjaš tuđim bogovima i služiš njima, ¹⁸Onda vas već danas uvjeravam, da ćete propasti. Tada nećete dugo živjeti u zemlji, u koju idete preko Jordana, da je zaposjednete.

¹⁹Zazivam danas nebo i zemlju proti vas za svjedoke: Život i smrt, blagoslov i prokletstvo stavio sam preda te. Zato izaberi život, da ostaneš na životu, ti i potomci tvoji! ²⁰Ljubi Gospoda, Boga svojega,

slušaj ga i budi mu vjerno odan, jer o tom ovisi život tvoj i duljina dana tvojih, što ih smiješ provesti u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će im je dati."

Ponovljeni zakon – 31 glava

¹Mojsije ode i održa ovaj govor svemu Izraelu: ²Reče im: "Meni ima sada sto i dvadeset godina i ne mogu više odlaziti i dolaziti I Gospod mi je rekao: Ne smiješ prije i preko toga Jordana. ³Gospod, Bog tvoj, ići će pred tobom prijeko. On će rastjerati te narode ispred tebe, tako da mogne stupiti na njihovo mjesto. I Jošua će ići pred tobom prijeko, kao što je odredio Gospod. ⁴Gospod će učiniti s njima, kako je učinio s kraljevima amorejskim Sihonom i Ogom i sa zemljom njihovom, koje uništi. ⁵Kad ih Gospod preda u vašu vlast, onda im učinite posve po zapovijedi, koju vam dadoh! ⁶Budite srčani i hrabri! Ne bojte se i Ne preplašite se od njih, jer Gospod, Bog tvoj, ide sam s tobom. On te ne pušta i ne ostavlja."

⁷Tada Mojsije dozva Jošuu i dade mu u nazočnosti svega Izraela slijede i nalog: "Budi srčan i hrabar, jer ćeš ti ući s ovim narodom u zemlju, za koju se zakleo Gospod ocima njihovim da će im je dati. Ti ćeš je razdijeliti među njih u baštinu. ⁸Gospod će sam ići pred tobom. On je s tobom. On te ne pušta i ne ostavlja. Ništa se ne boj i ne plaši!"

⁹Mojsije napisa ovaj zakon i predade ga svećenicima, sinovima Levijevim, koji nose kovčeg zavjeta Gospodnjega, i svima starješinama Izraelovim. ¹⁰Mojsije im dade ovaj nalog: "Svake sedme godine, u godini oprosnoj, na blagdan sjenica, ¹¹Kad dođe sav Izrael i stane pred Gospoda, Boga tvojega, na mjesto, koje izabra sebi, pročitaj glasno ovaj zakon pred svim Izraelom! ¹²Skupi narod, ljude, žene i djecu i stranca, koji je kod tebe u mjestima tvojim, da ga čuju i da se boje Gospoda, Boga vašega, i točno izvršuju sve odredbe ovoga zakona! ¹³Djeca njihova, koja ga još ne upознаše, neka ga čuju i neka se nauče bojati se Gospoda, Boga vašega, dok živite u zemlji, u koju idete

preko Jordana, da je zaposjednete!"

¹⁴Nato reče Gospod Mojsiju: "Eto, tvoji dani približuju se smrti. Dozovi Jošuu! Stupite u Šator sastanka, da mu dadnem svoje zapovijedi!" Mojsije i Jošua otidoše i stupiše u Šator sastanka, ¹⁵I Gospod se javi u Šatoru u stupu od oblaka. Stup od oblaka stajao je na ulazu u Šator. ¹⁶Tada reče Gospod Mojsiju: "Eto, ti ćeš sad počiniti s ocima svojim. Tada će se ovaj narod podići i činit će u svojoj sredini preljubu s tuđim bogovima zemlje, u koju ide. On će me ostaviti i prelomit će zavjet moj, što sam ga sklopio s njim. ¹⁷Taj dan raspalit će se srdžba moja proti njemu. Ostavit ću ih i skrit ću lice svoje od njih, tako da budu uništeni. Mnoga zla i tjeskobe stignut će ih. Onda će reći: Ove muke stigoše me samo zato, jer Bog moj ne prebiva više u mojoj sredini. ¹⁸A ja ću o da sasvim skriti lice svoje zbog svega toga zla, što ga počinije. Oni se obratiše k tuđim bogovima. ¹⁹Napišite sad sebi ovu pjesmu! Nauči je sinove Izraelove! Metni im je u usta, da mi ta pjesma bude kao svjedok proti sinova Izraelovih! ²⁰Odvest ću ih u zemlju, za koju sam se zakleo ocima njihovim, u kojoj teče mlijeko i med. Ali kada budu jeli i nasite se i ugoje se, tada će se obratiti k tuđim bogovima i njima će služiti. A mene će odbaciti i prelomit će zavjet moj. ²¹Kada ih onda stignu mnoga zla i tjeskobe, tada će ta pjesma, koja će nezaboravno dalje živjeti u ustima potomaka njihov, svjedočiti proti njih, da sam ja znao misli njihove, kojima se danas bave, prije nego ih uvedoh u zemlju, koju sam im pod zakletvom obećao."

²²Mojsije dakle taj dan napisa tu pjesmu i nauči je sinove Izraelove. ²³A Jošui, sinu Nunovu, zapovjedi: "Budi srčan i hrabar, jer ćeš ti uvesti sinove Izraelove u zemlju, za koju sam im se zakleo. Ja ću biti s tobom!"

²⁴Kad napisa Mojsije riječi ovoga zakona u knjigu sve do kraja. ²⁵Tada zapovjedi Mojsije Levitima, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega: ²⁶"Uzmite ovu knjigu zavjeta i metnite je pokraj kovčega zavjeta Gospoda, Boga svojega, da bude tamo kao svjedok proti vas! ²⁷Jer

poznam nepokornost tvoju i tvrdi vrat tvoj. Eto, dok još živim među vama, nepokorni ste Gospodu. Koliko još više bit će tako po smrti mojoj!

²⁸Skupite k meni sve starješine plemena svojih i upravitelje svoje, da im glasno izgovorim te riječi i da pozovem kao svjedoke proti njih nebo i zemlju! ²⁹Jer znam, da ćete po smrti mojoj posve naopako raditi i zaći s puta, što vam ga pokazah. Zato će vas zadesiti nesreća u buduće vrijeme, jer činite, što se ne dopada Gospodu, jer ga potičete na srdžbu djelom ruku svojih."

³⁰Nato Mojsije izgovori svoj i zajednici Izraelovoj riječi ove pjesme do kraja:

Ponovljeni zakon – 32 glava

¹"Slušajte, nebesa: sad hoću da govorim! Zemlja neka čuje riječ usta mojih!

²Kao dažd neka se spusti nauk moj! Kao rosa neka pada riječ moja! Kao sitan dažd na mladu travu, kao krupan dažd na odraslu travu.

³Glasno ću javljati slavu Gospodnju: čast dajte Bogu našem!

⁴Hridina je, savršeno je djelo njegovo. Svi su njegovi putovi pravica, Bog je vjeran, bez krivnje, pravedan i istinit.

⁵Ali grdno sagriješiše proti njega nevaljali sinovi njegovi: rod zao i naopak.

⁶Tako li vraćate Gospodu, narode ludi i bezumni? Nije li on otac tvoj, Stvoritelj tvoj, koji te napravi i utvrdi?

⁷Spomeni se negdašnjih dana! Pomisli na godine kroz sve naraštaje!

Pitaj oca svojega: on će ti javiti, starce svoje: oni će ti pripovjediti!

⁸Kada je Svevišnji dijelio narodima posjede, kada je dijelio sinove čovječje, tada je postavio međe narodima po broju sinova Izraelovih.

⁹Jer je dio Gospodnji narod njegov, Jakov je njemu odmjerena baština.

¹⁰Nađe ga u zemlji pustari, u pustinji, gdje buči samoća. Ogradio ga je, štutio, čuvao ga je kao zjenicu oka svojega.

¹¹Kao što se orao, koji straži nad gnijezdom svojim, uzdiže iznad ptica svojih, rasprostire krila, uzima ih i nosi jakim krilima svojim:

¹²Tako ga je vodio Gospod jedini, i nije bilo tuđega boga s njim.

¹³Vodio ga je na visine zemlje, i jeo je plodove poljske. Davao mu je da siše med iz kamena, ulje iz tvrda kremenca,

¹⁴Maslo od krava, mlijeko od ovaca, pretilinu od janjaca i ovnova, od bašanskih volova i jaraca, i srce od najslađe pšenice, i pio krv od grožđa, vino iskričavo.

¹⁵Ali se Ješurun ugoji, pa se stade ritati; utovio si, udebljao i zasalio; pa odbaci Boga, koji ga je stvorio, i prezre Hridinu spasenja svojega.

¹⁶I razdražiše ga tuđim bogovima, gadovima razgnjeviše ga.

¹⁷Đavolima, koji nijesu bogovi, prinosili su žrtve, bogovima, kojih nijesu znali, posve novima, koji istom nastadoše, kojih nijesu častili oci vaši.

¹⁸A na Hridinu, koja ti život daje, nijesi više mislio, zaboravio si Boga, koji te u svijet stavi.

¹⁹Kad to vidje Gospod, odbaci ih, pun gnjeva zbog takvih sinova i kćeri.

²⁰Ovo je riječ njegova: Skrit ću im lice svoje i vidjet ću, kakav će im biti konac; oni su rod posve pokvaren, sinovi, u kojih nema vjere.

²¹Razdražiše me praznim idolima svojim, razgnjeviše me vjetrovitim idolima svojim. I Ja ću njih razdražiti narodom nepoštenim, razljutit ću ih narodom ludim.

²²Jer se je rasplamtio oganj gnjeva mojega, bukti do u dubinu bezdana, ždere zemlju i plod njezin, popali temelje brdima.

²³Zgrnut ću na njih zla, strijele svoje pobacat ću na njih.

²⁴Glad će ih satirati, groznica i ljuta kuga proždirati, i poslat da na njih zube zvjeradi i otrov zmijsa, što plaze u prahu.

²⁵Tada će ih ubijati izvana mač, a po kućama strah, i momka i djevojku, dijete nejače i sijeda čovjeka.

²⁶Rekao bih: Posve ću ih razbiti, spomen ću im uništiti među ljudima,

²⁷Da se ne bih bojao ruga neprijateljeva, da se ne bi tlačitelji njihovi ponijeli i rekli: Ruka je naša nadvladala, nije Gospod učinio sve ovo.

²⁸Jer su narod bez razboritosti, nema u njih razuma.

²⁹Kad bi bili mudri, razumjeli bi ovo i mislili bi na svršetak svoj.

³⁰Kako bi jedan mogao goniti tisuću, a dvojica natjerati u bijeg deset tisuća, da ih nije prodala Hridina njihova i da ih nije predao Gospod?

³¹Jer hridina njihova nije kao naša Hridina; neprijatelji naši tomu su svjedoci.

³²Jer je čokot njihov od čokota sodomskoga, od poljana gomorskih. Grožđe je njihovo grožđe puno otrova, jagode su njihove gorke kao žuč,

³³Vino je njihovo slina zmajeva, grozan otrov aspidin.

³⁴Nije li to kod mene pohranjeno, zapečaćeno u riznici mojoj?

³⁵Moja je osveta i plaća, u vrijeme, kad im popuzne noga; jer je blizu dan propasti njihove, ide brzo, što će ih zadesiti.

³⁶Tada će Gospod pribaviti pravicu narodu svojemu i pokazat će smilovanje slugama svojim, jer vidi, da je snaga usahnula, da više nema slobodnjaka i robova.

³⁷I pitat će: Gdje su im sad bogovi njihovi, gdje hridina njihova, kojoj su se utjecali?

³⁸Oni, koji jedoše salo žrtava njihovih, oni, koji piše vino naljeva njihovih: neka sad ustanu, neka vam pomognu, neka vam budu zaklon!

³⁹Ipak vidite, da sam ja, i samo ja, i da nema boga osim mene! Ja sam, koji ubija i opet oživljava; ja sam, koji rane zadaje i opet iscjeljuje. Ništa se ne ote mojoj ruci.

⁴⁰Jer podižem k nebu ruku svoju i kunem se: Tako da sam doista živ do vijeka:

⁴¹Kad naoštrim sjajni mač svoj i u ruku svoju uzmem suđenje, učinit ću osvetu na tlačiteljima svojim, vratit ću onima, koji mrze na me. ⁴²Napojit ću krvlju strijele svoje, mač moj žderat će meso, krv ubijenih i zarobljenih, glavu dugokosu neprijatelja.

⁴³Slavite, vi narodi, narod njegov, jer osvećuje krv sluga svojih,

osvećuje se tlačiteljima svojim, čini okajanje za zemlju, narod svoj!"

⁴⁴Mojsije dakle ode i glasno izgovori narodu sve riječi ove pjesme, on i Jošua, sin Nunov. ⁴⁵Kad je bio Mojsije do kraja izgovorio sve ove riječi svemu Izraelu, ⁴⁶Reče im: "Privijte k srcu sve riječi, što vam ih danas svečano nalažem! Stavite ih na srce djeci svojoj, da izvršuju točno sve zapovijedi ovoga zakona! ⁴⁷Jer to nijesu za vas prazne riječi. To je život vaš! Izvršivanjem ovih zapovijedi dugo ćete prebivati u zemlji, u koju idete preko Jordana, da je zaposjednete,

⁴⁸Isti dan reče Gospod Mesiju: ⁴⁹"Uzađi na Abarim gorje, na goru Nebo, koja je u zemlji moapskoj prema Jerihu! Pogledaj zemlju kanaansku, koju dajem sinovima Izraelovim u posjed! ⁵⁰Onda umri na gori, na koju uzađeš, i priberi se k zemljacima svojim, kao što je umro brat tvoj Haran na gori Horu i pribrao se k zemljacima svojim, ⁵¹Jer krivo uradiste proti meni među sinovima Izraelovim kod Vode Meribe u Kadešu u pustinji Sinu, i jer me među sinovima Izraelovim ne htjedoste pokazati kao svetoga. ⁵²Zato ćeš samo pred sobom vidjeti tu zemlju. Nećeš ući u zemlju, koju dajem sinovima Izraelovim."

Ponovljeni zakon – 33 glava

¹Ovo je blagoslov, što ga pred smrt svoju podijeli sinovima Izraelovim Mojsije, čovjek Božji. ²Reče: "Sa Sinaja dođe Gospod, u svijetlu se ukaza sa Seira narodu, zasja s gore paranske, dođe usred svetih četa anđelskih, iz desnice njegove razbuktio se plamen. ³Još on ljubi narod svoj. Svi pobožni njegovi u ruci su njegovoj. Okupili se uz noge tvoje, primili su zapovijedi tvoje,

⁴Zakon, što nam ga naloži Mojsije.

⁵Tada postade dio baštine tvoje zajednica Jakovljeva, i on postade kralj u Ješurunu, kad se skupljali glavari narodni i okupljala se plemena Izraelova.

⁶Pa neka živi Ruben, neka ne izumre nikada! Ali njegovih ljudi neka bude malo!"

⁷A ovo za Judu. Reče: "Gospode, čuj molitvu Judinu, dovedi ga k narodu njegovu! Njegove se ruke boriše za njega. Budi mu obrana proti tlačiteljima njegovim!"

⁸O Leviju reče: "Tvoj Tumim i tvoj Urim u čovjeka su, koji se posvetio tebi. Njega si okušao kod Mase, s njim se prepirao kod Vode Meribe, ⁹S njim, koji reče o svojemu ocu i materi: Ne poznam ih; koji nije gledao na svoju braću i nije više znao za sinove svoje. Oni su izvršavali zapovijed tvoju, držali se zavjeta tvojega. ¹⁰Zakone tvoje uče oni Jakova, napatke tvoje Izraela. Prinose ti kad, žrtve paljenice na tvojem žrtveniku. ¹¹Blagoslovi, Gospode, snagu njegovu! Neka ti mio bude rad ruku njegovih! Slomi leđa neprijateljima njegovim i onima, koji mrze na njega, da više nikada ne ustanu!"

¹²O Benjaminu reče: "Ljubimac je Gospodnji, skriven kod njega boravi. On ga štiti vazda. Smije stanovati među plećima njegovim."

¹³O Josipu reče: "Zemlja njegova neka je blagoslovljena od Gospoda blagom neba, rosom, i mora, što počiva u dubini. ¹⁴Blagom, što ga izmami sunce, blagom, što dolazi od mjeseca, ¹⁵Blagom prastarih gora, blagom vječnih humova, ¹⁶Blagom zemlje i obilja njezina! Milost onoga, koji stoji u grmu, neka dođe na glavu Josipovu, na tjeme izabranika između braće njegove! ¹⁷Kao prvenac vol sja on u jakosti; rogovi njegovi rogovi su bivola; njima nabada narode, sve do na kraj zemlje. To su desetstisuće Efraimove, to su tisuće Manasehove."

¹⁸O Zebulununu reče: "Veseli se, Zebulune, vošnjama svojim, ti Isakare, Šatorima svojim! ¹⁹Narode će zvati na goru, tamo će prinostiti pobjedne žrtve; uživat će bogatstvo mora i skriveno blago obale."

²⁰O Gadu reče: "Hvala onomu, koji dade Gadu širok prostor! Kao lav leži on tu i trga rame i tjeme.

²¹Izabra sebi prvinu, jer tamo leži pripravljen dio vodi. S narodnim glavarima hiti on ovamo, izvršuje pravedni sud Gospodnji, naredbe njegove u zavjetu s Izraelom."

²²O Danu reče: "Dan je lavić, koji iskače iz Bašana."

²³O Naftaliju reče: "Naftali je nasićen srećom, pun je blagoslova Gospodnjega, posjeduje more i južne krajeve."

²⁴O Ašeru reče: "Više od drugih sinova Ašer je blagoslovljen, ima prednost pred braćom svojom; nogu svoju zamače u ulje.

²⁵Prijevornice su tvoje od gvožđa i mjedi; snaga tvoja neka traje s danima tvojim!"

²⁶"Nitko nije kao Bog Ješurunov: po nebu se vozi tebi u po moć, na oblacima pun je veličanstva.

²⁷Gore pomaže vječni Bog, dolje vječne ruke; on goni neprijatelja pred tobom, zapovijeda: Uništi!,

²⁸Prebiva Izrael na sigurnom, odvojen je izvor Jakovljevi, u zemlji je punoj žita i vina, i s njegovoga neba pada rosa.

²⁹Sretan si ti, Izraele! Tko je kao ti, ti narod pobjeditelj u Gospodu? On je štit spasenja tvojega, mač pobjede tvoje. Neprijatelji tvoji moraju se prignuti pred tobom, po visinama njihovim stupaš ti pobjedonosan."

Ponovljeni zakon – 34 glava

¹Mojsije uzade iz poljana moapskih na goru Nebo, na vrh Pisce, koja je prema Jerihu, Gospod mu pokaza svu zemlju Gilead do Dana, ²Sav Naftali i pokrajinu Efraimovu i Manasehovu, svu pokrajinu Judinu do Zapadnoga mora, ³Negeb i nizinu jordansku, ravnicu palmova grada Jeriha do Soara. ⁴Tada mu reče Gospod: "što je zemlja, za koju sam se zakleo Abrahamu, Izaku i Jakovu: "Potomcima tvojim dat ću je. Dao sam ti, da je vidiš očima svojima, ali u nju neće ući!"

⁵I umrije Mojsije, sluga Gospodnji, ondje u zemlji moapskoj, po zapovijedi Gospodnjoj. ⁶On ga pokopa u dolini, u zemlji moapskoj, prema Bet–Peoru. Nitko ne zna za grob njegov do današnjega dana.

⁷Bilo je Mojsiju sto i dvadeset godina, kada je umro. Oko njegovo nije još bilo slabo, i životna snaga njegova nije bila slomljena.

⁸Sinovi Izraelovi oplakivali su Mojsija trideset dana na poljanama moapskim; potom su prošli plačni dani žalosti za Mojsijem,

⁹Jošua, sin Nunov, bio je napunjen duhom mudrosti, jer je Mojsije bio položio na njega ruke svoje. Sinovi Izraelovi slušali su ga i činili, što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

¹⁰Otada ne usta više prorok u Izraelu kao Mojsije, s kojim je Gospod općio licem k licu, ¹¹Sa svima znacima i čudesima, što mu ih je kao poslaniku svojemu dao da čini u Egiptu na faraonu, na svim uslugama njegovim i na svoj zemlji njegovoj, ¹²I sa svim dokazima silne moći i svim velikim, strahovitim djelima, što ih učini Mojsije pred očima svega Izraela.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#)

Jošua – 1 glava

¹Poslije smrti Mojsija, sluge Gospodnjega, reče Gospod Jošui, sinu Nunovu, slugi Mojsijevu: ²"Sluga moj Mojsije mrtav je. Zato sad ustani, pođi tamo preko Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju, koju dajem njima, sinovima Izraelovim. ³Svako mjesto, na koje stupi vaša noga, dajem vam, kao što obećah Mojsiju. ⁴Od pustinje i tamo od Libanona do rijeke velike, Efrata, sva zemlja Hiteja, do velikoga mora na zapadu, bit će područje vaše. ⁵Nitko se neće moći održati pred tobom svega života tvoga. Kao što sam bio s Mojsijem, tako ću biti i s tobom. Neću ti uskratiti pomoć svoju i neću te ostaviti. ⁶Budi srčan i jak, jer ti ćeš tome narodu dati u baštinu zemlju, za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati. ⁷Samo budi srčan i čvrsto odlučan, da brižno držiš sav zakon, što ti ga je dao sluga moj Mojsije! Ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo, da uspiješ u svemu, što preduzmeš! ⁸Imaj uvijek ovu knjigu zakona u svojim ustima i razmišljaj o njoj dan i noć, da brižno držiš sve, što je u njoj napisano; jer tada ćeš imati sreću i uspjeh u svim preduzećima svojim. ⁹Zapovijedam ti dakle: Budi srčan i odlučan! Ne boj se i ne plaši se, jer Gospod, Bog tvoj, s tobom je u svemu, što preduzmeš."

¹⁰Tada zapovjedi Jošua upraviteljima naroda: ¹¹"Prođite kroz tabor i dajte narodu ovu zapovijed: Spremite sebi brašnjenice; jer do tri dana poći ćete tamo preko Jordana i početi ćete osvajati zemlju, koju vam Gospod, Bog vaš, daje u baštinu!"

¹²A Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova reče Jošua: ¹³"Spomenite se naloga, što vam ga dade Mojsije, sluga Gospodnji, kad reče: "Gospod, Bog vaš, dovest će vas k cilju i dati vam tu zemlju. ¹⁴Žene vaše, djeca vaša i stada vaša neka ostanu u zemlji, koju vam odredi Mojsije na istočnoj strani Jordana. A vi, i to svi za rat sposobni ljudi, morate naoružani prijeći na čelu braće svoje i pomoći im, ¹⁵Dok ne dovede k cilju Gospod i braću vašu kao vas, i ne uzmu i oni u posjed zemlju, koju im daje Gospod, Bog vaš. Tada ćete se vi vratiti u svoju vlastitu zemlju, koju vam je odredio Mojsije, sluga Gospodnji, u istočnoj jordanskoj pokrajini, pa ćete je posjedovati."

¹⁶Tada oni odgovoriše Jošui: "Sve, što nam zapovjediš, činit ćemo, i kamo nas god pošlješ, ići ćemo. ¹⁷Upravo onako, kako smo slušali Mojsija, slušat ćemo i tebe. Samo neka Gospod, Bog tvoj, bude s tobom, kao što je bio s Mojsijem! ¹⁸Svaki, koji se protivi zapovijedima tvojim i ne sluša naputke tvoje, što nam ih daješ, neka se kazni smrću! Samo budi srčan i odlučan!"

Jošua – 2 glava

¹Nato posla Jošua, sin Nunov, potajno iz Lugakacije dva čovjeka kao uhode s naputkom: "Idite, ogledajte zemlju, osobito Jerihu!" Oni otidoše i dođoše u kuću jedne bludnice, koja se zvala Rahaba, da tamo prenoće.

²I kad se javilo kralju u Jerihu: "Pripazi, noćas dođoše ovamo neki ljudi između sinova Izraelovih da uhode zemlju," ³Posla kralj u Jerihu k Rahabi i poruči: "Izvedi van ljude, koji su došli k tebi i ušli u tvoju kuću; jer su došli da uhode svu zemlju!" ⁴Ali žena uze oba Čovjeka i sakri ih. Onda reče: "Istina, ljudi su došli k meni, ali ja nijesam znala, odakle su bili. ⁵Kad se vrata gradska u mrak zatvarala, ljudi otidoše. Ne znam, kamo otidoše ljudi. Idite brzo za njima; jer ih možete još stignuti." ⁶A ona ih je bila izvela na krov i skrila ih pod lanene stabljike, što ih je bila razastrla na krovu. ⁷I ljudi pohitješe za njima, prema Jordanu, do

brodova, i vrata se gradska zatvoriše, kad su vani bili ljudi, što su išli za njima.

⁸Još prije nego su bili oni zaspali, uzađe ona k njima na krov, ⁹i reče ljudima: "Znam, da vam je Gospod dao zemlju, strah pred vama nas je spopao, i svi stanovnici zemlje dršću pred vama. ¹⁰Jer smo čuli, da je Gospod osušio vodu Crvenoga mora pred vama, kad izađoste iz Egipta, i što učiniste od dva kralja amorejska s onu stranu Jordana, od Sihona. Oga, koje pobiste. ¹¹Kad smo to čuli, klonu srce naše, i nitko više nema srčanosti pred vama, jer Gospod, Bog vaš, Bog je gore na nebu i dolje na zemlji. ¹²A sada zakunite mi se Gospodom: Kao što ja vama učinih dobro, tako i vi učinite dobro obitelji mojoj i dajte mi znak siguran, ¹³Da ćete ostaviti na životu mojega oca, moju mater, moju braću i sestre i sve njihove i da ćete nas izbaviti od smrti."

¹⁴Ljudi joj obećашe: "Mi jamčimo za vas svojim životom, ako ne izdate našu stvar. Kad nam Gospod dadne zemlju, učinit ćemo ti ljubav i vjernost."

¹⁵Tada ih ona spusti kroz prozor po konopcu, jer je naime kuća njezina bila prizidana uz gradski zid, stanovala je ona na gradskom zidu. ¹⁶Ona im još reče: "Idite u goru, da ne naiđe na vas potjera, i tamo se krijte tri dana, dok se ne vrati potjera; onda možete ići svojim putem."

¹⁷A ljudi joj rekoše: "Mi ćemo ispuniti tu zakletvu, kojom si nas zaklela.

¹⁸A ti, kad dođemo u zemlju, priveži ovu crvenu vrpcu na prozor, kroz koji si nas spustila, i skupi kod sebe u kući oca svojega, mater svoju i braću svoju i svu rodbinu svoju! ¹⁹Tko onda izađe na cestu kroz vrata tvoje kuće, sam je odgovoran za život svoj, a mi nijesmo krivi. Ali tko bude s tobom u kući, za život njegov mi smo odgovorni, ako ga se tko rukom dotakne. ²⁰Ali ako ti izdaš našu stvar, tada smo prosti od zakletve, kojom si nas zaklela." ²¹A ona odgovori: "Kako rekoste, tako neka bude!": "Tada ih pusti van, i oni se udaljiše. A ona priveza crvenu vrpcu za prozor.

²²Oni dakle zaputiše i stigoše u goru, gdje ostaše tri dara, dok se ne vrati potjera. Tražila ih je potjera po svim putovima, ali ih ne nađe.

²³Tako zaputiše kući ona dva čovjeka, sidoše s gore, prijedohu i dođohu k Jošui, sinu Nunovu. Pripovjediše mu sve, što im se dogodilo.

²⁴I rekoše Jošui: "Gospod je svu zemlju dao u ruke naše, jer svi stanovnici uplašili su se od nas,"

Jošua – 3 glava

¹I usta Jošua rano ujutro, i podigoše se iz Lugakacije i dođohu na Jordan, on i svi sinovi Izraelovi. Noćih ondje, prije nego dođohu prijeko.

²Poslije tri dana prođohu upravitelji kroz tabor, ³I dadoše narodu zapovijed: "Čim ugledate kovčeg zavjeta Gospoda, Boga svojega, i svećenike od plemena Levijeva, koji ga nose, dignite se i vi s mjesta svojega i pođite za njim! ⁴Ali neka bude razmak od dvije tisuće lakata između vas i njega – ne smijete mu blizu doći – da znadnete put, kojim ćete udariti; jer još nijeste nikada išli tim putem."

⁵Dalje zapovjedi Jošua narodu: "Posvetite se, jer će sutra Gospod učiniti čudesa među vama."

⁶A svećenicima zapovjedi Jošua: "Dignite kovčeg zavjetni i idite pred narodom!" I digoše kovčeg zavjetni i pođohu pred narodom.

⁷A Gospod reče Jošui: "Danas ću početi da te činim velikim u očima svega Izraela, neka zna, da ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem. ⁸Ti sad izdaj svećenicima, koji nose kovčeg zavjetni, zapovijed: Kad dođete na kraj vode na Jordanu, stanite na Jordanu!"

⁹Tada reče Jošua sinovima Izraelovim: "Pristupite ovamo i čujte riječ

Gospoda, Boga svojega!" ¹⁰Dalje reče Jošua: "Po tom ćete spoznati, da je živi Bog u sredini vašoj i da će odagnati is pred vas Kanaance, Hiteje, Hiveje, Perizeje, Girgašeje, Amoreje i Jebuseje: ¹¹Evo, kovčeg zavjeta Gospoda sve zemlje poći će pred vama preko Jordana! ¹²Zato sad izaberite dvanaest ljudi iz plemena Izraelovih, iz svakoga plemena po jednoga! ¹³Čim svećenici, koji nose kovčeg Boga, Gospoda sve zemlje, stave stope svoje u vodu Jordana, iščeznut će voda Jordana. A voda, što pritječe odozgor, ustavit će se kao nasip."

¹⁴Tako se podiže narod iz Šatora svojih, da prijeđe preko Jordana, i svećenici ponesoše kovčeg zavjetni pred narodom. ¹⁵I kad nosioci kovčega dođoše na Jordan i svećenici, koji su nosili kovčeg, staviše noge na kraju vode, a Jordan je bio istupio preko svih svojih obala, za cijelo vrijeme žetve, ¹⁶Tada se ustavi voda. Voda, što je pritjecala odozgor, diže se gore kao nasip, u velikoj udaljenosti od grada Adama, koji leži kod Sartana. A voda, što je tekla k moru pustinje, Slanome moru, oteče sasvim. Tako je prelazio narod tamo, prema Jerihu. ¹⁷A svećenici, koji su nosili kovčeg zavjetni, stajali su na suhu usred Jordana tvrdo, dokle sav narod ne prijeđe preko Jordana.

Jošua – 4 glava

¹Kad sav narod sretno prijeđe preko Jordana, dade Gospod Jošui ovu zapovijed: ²Izaberite sebi između naroda dvanaest ljudi, od svakoga plemena po jednoga čovjeka, ³I zapovjedite im: "Uzmite odande, isred Jordana, s mjesta gdje su stajale noge svećenika dvanaest kamenova, ponesite ih sa sobom i metnite ih u taborištu gdje ćete noćas prenočiti!"

⁴Tada pozva Jošua dvanaest ljudi, što ih je bio odredio između sinova Izraelovih, iz svakoga plemena po jednoga čovjeka, ⁵I zapovjedi im: "Idite tamo pred kovčeg Gospoda, Boga svojega, u sredinu Jordana, i uzmite svaki sebi po jedan kamen na rame, prema broju plemena Izraelovih, ⁶Za spomenik među vama Ako vas onda djeca vaša u budućnosti zapitaju: Što vam znače ovi kamenovi? ⁷Odgovorite im:

Voda Jordana prestade teći pred kovčegom zavjeta Gospodnjega, kad je prelazio preko Jordana. Ovi kamenovi imaju biti sinovima Izraelovim vječni spomenik, da je voda Jordana prestala teći."

⁸Sinovi Izraelovi učiniše tako, kako im je bio zapovjedio Jošua. Uzeše dvanaest kamenova isred Jordana, kako je bio Gospod rekao Jošui, prema broju plemena Izraelovih, donesoše ih sa sobom u taborište i metnuše ih ondje.

⁹A dvanaest drugih kamenova postavi Jošua usred Jordana na mjestu, gdje su bile stajale noge svećenika, koji su nosili kovčeg zavjetni. Oni se još nalaze tamo do današnjega dana. ¹⁰Svećenici, koji su nosili kovčeg, bili su ostali stojeći usred Jordana, dok se nije svršilo sve, što je bio Gospod zapovjedio Jošui da kaže narodu i što je bio Mojsije naložio Jošui. A narod je brzo prešao. ¹¹Kad je sav narod bio prešao, prijeđe i kovčeg Gospodnji i svećenici pred svim narodom.

¹²Rubenovci i Gadovci i polovina plemena Manasehova prijeđoše naoružani na čelu sinova Izraelovih, kao što im je bio zapovjedio Mojsije.

¹³Oko četrdeset tisuća naoružanih ljudi prijeđe pred Gospodom u boj na poljanu kod Jeriha.

¹⁴Taj dan učini Gospod Jošuu velikim pred svim Izraelom, tako da su imali strahopoštovanje pred njim za cijeloga života njegova kao što su bili imali strahopoštovanje pred Mojsijem.

¹⁵Tada zapovjedi Gospod Jošui: ¹⁶"Zapovjedi svećenicima, koji nose kovčeg zakona, neka izađu iz Jordana!" ¹⁷I zapovjedi Jošua svećenicima: "Izađite iz Jordana!" ¹⁸Tako izađoše svećenici, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega, iz sredine Jordana. Jedva dotakoše stope svećenika suhu zemlju, vrati se tada voda Jordana opet na mjesto svoje i prijeđe kao prije posvuda preko obala.

¹⁹Narod izađe iz Jordana deseti dan prvoga mjeseca i utabori se u Gilgali na istočnoj međi Jeriha.

²⁰A onih dvanaest kamenova, što su ih bili uzeli sa sobom iz Jordana, postavi Jošua u Gilgali. ²¹A sinovima Izraelovim reče: "Ako djeca vaša poslije zapitaju oca svoje: Što znače ovi kamenovi?" ²²Tada obavijestite djecu svoju ovako: Suhom nogom prijeđe ovdje Izrael preko Jordana, ²³Jer Gospod, Bog vaš, osuši odu Jordana zbog vas, dok prijeđoste, kao što je učinio Gospod, Bog vaš, od Crvenoga mora, koje osuši zbog nas, dok prijeđosmo; ²⁴Jer svi narodi zemlje imaju spoznati, da je ruka Gospodnja jaka, i vi se imate vazda bojati Gospoda, Boga svojega."

Jošua – 5 glava

¹A kad čuše svi kraljevi Amoreja s onu stranu Jordana na zapadu i svi kraljevi Kanaanaca na moru, da je Gospod osušio vodu Jordana zbog sinova Izraelovih, dok prijeđoše, klonu im posve srce i izgubiše svu srčanost pred sinovima Izraelovim.

²Tada zapovjedi Gospod Jošui: "Napravi kamene noževe i obreži po drugi put sinove Izraelove!" ³I napravi sebi Jošua kamene noževe i obreza sinove Izraelove kod humka Aralota. ⁴A uzrok, zašto ih obreza Jošua, bio je ovaj: Svi ljudi, koji su bili izašli iz Egipta, muževi, svi ratnici, bili su iza svojega izlaska iz Egipta, pomrli na putu u pustinji. ⁵Dok je sav narod, što izađe, bio obrezan, ne obreza nikoga od onih, što su se nakon izlaska iz Egipta pomrli na putu u pustinji; ⁶Jer četrdeset godina išli su sinovi Izraelovi po pustinji, dokle ne pomriješe svi ratnici, što izadoše iz Egipta, jer ne poslušашe naputaka Gospodnjih, bio im se je zakleo Gospod, da im neće dati da vide zemlju, koju je nama htio dati, kako je bio pod zakletvom obećao ocima njihovim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. ⁷Njihove sad sinove, što ih je bio postavio na njihovo mjesto, obreza Jošua; jer su bili još neobrezani, pošto ih na putu ne obrezaše. ⁸Kad je bio sav narod

obrezan, ostaše ondje, gdje su bili u taboru, dok ne ozdraviše. ⁹Tada reče Gospod Jošui: "Danas skidoh s vas sramotu egipatsku." Zato se zove to mjesto Gilgala do današnjega dana.

¹⁰Dok su sinovi Izraelovi taborili u Gilgali, svetkovaše Pashu četrnaesti dan mjeseca uvečer na poljani kod Jeriha, ¹¹I jedoše na dan po Pashi od plodova zemlje, nekvasan kruh i prženo žito, upravo na taj dan.

¹²Idućega dana prestade mana, jer sad mogoše jesti od plodova zemlje. Kako više sinovi Izraelovi ne imadoše mane, hranili su se u onoj godini od plodova zemlje kanaanske.

¹³Kad se Jošua nađe jedanput pred Jerihom, podiže oči i pogleda, a to stoji prema njemu čovjek, koji je držao goli mač u ruci svojoj. Jošua pristupi k njemu i upita ga: "Jesi li naš ili naših neprijatelja?"

¹⁴On odgovori: "Nijesam, nego sam vođa vojske Gospodnje. Upravo dođoh." A Jošua pade na zemlju na svoje lice, pokloni se i zapita ga: "Što ima gospodar moj da kaže slugi svomemu?"

¹⁵A vođa vojske Gospodnje reče Jošui: "Izuj obuću svoju s nogu svojih; jer mjesto, na kojemu stojiš, sveto je." To učini Jošua.

Jošua – 6 glava

¹Jericho je imao vrata zatvorena i ostao je zatvoren zbog sinova Izraelovih; nitko nije mogao izaći van ni unići unutra.

²Tada reče Gospod Jošui: "Evo, dajem ti u ruke Jericho i kralja njegova s ratnicima. ³Zato obidite, svi ratnici, oko grada! Jedanput obidite oko grada! Tako učini šest dana! ⁴A sedam svećenika neka nosi sedam truba od rogova pred kovčegom! A sedmi dan obidite oko grada sedam puta, i svećenici neka pritom trube u trube! ⁵Pa kad zatrube u rog ovnujski, neka sav narod, čim čujete glas trube, podigne iza glasa bojnu viku; tada će se zidovi gradski srušiti, a narod neka uzađe, svaki

upravo ondje, gdje stoji!"

⁶Tada pozva Jošua, sin Nunov, svećenike i zapovjedi im: "Dignite kovčeg zavjetni, a sedam svećenika neka nosi sedam truba od rogova pred kovčegom Gospodnjim!" ⁷A narodu zapovjedi: "Obiđite oko grada, i to ratnici neka idu pred kovčegom Gospodnjim!"

⁸I kad je Joshua bio izdao ovu zapovijed narodu, pođe sedam svećenika, koji su nosili pred Gospodom sedam truba od rogova, s zaturbi u trube, dok je kovčeg zavjeta Gospodnjega išao za njima. ⁹A ratnici pođoše pred svećenicima, koji su trubili u trube, a ostali narod, pođe za kovčegom, dok su se trube jednako razlijevale. ¹⁰Tada zapovjedi Jošua narodu. Vi ne smijete podići bojnu viku i nemojte da vam se čuje glas, i nijedna riječ ne smije izaći iz usta vaših, dok vam ja ne kažem: Vičite! Tada podignite bojnu viku!" ¹¹Tako pusti da kovčeg Gospodnji obiđe oko grada jedanput. Tada odoše u tabor i ostaše preko noći u taboru.

¹²Drugo jutro usta Jošua rano. Svećenici ponesoše kovčeg Gospodnji.

¹³Sedam svećenika, koji su nosili sedam truba od rogova pred kovčegom Gospodnjim, koračalo je uz jednako trubljenje truba. Ratnici su išli pred njima, a ostali je narod išao za kovčegom Gospodnjim, dok su se trube jednako razlijevale. ¹⁴Tako obiđoše drugi dan jedanput oko grada i vratiše se tada u tabor natrag. Tako učiniše šest dana.

¹⁵A sedmi dan ustaše rano, kad je zora osvanula, i obiđoše oko grada isto onako sedam puta; samo taj dan obiđoše oko grada sedam puta.

¹⁶Kad svećenici kod sedmoga ophoda zaturbiše u trube, povika Jošua narodu: "Podignite bojnu viku; jer Gospod daje grad u ruke vaše!" ¹⁷Ali grad sa svim, što je u njemu, ima se posvetiti zakletvi za Gospoda. Samo bludnica Rahaba ima ostati na životu sa svima, koji su kod nje u kući, jer je skrila uhode, koje smo bili poslali. ¹⁸Ali se čuvajte zakletoga, da ne prisvojite što sebi od zakletoga, premda ste to posvetili zakletvi!

Time biste na tabor Izraelov navukli zakletvu i svalili ga u nesreću.

¹⁹Sve srebro i zlato, sve mjedeno i gvozdeno posuđe neka se posveti Gospodu i neka dođe u riznicu Gospodnju!"

²⁰Tada podiže narod bojnu viku, i zatrubiše u trube. I kad narod začu glas truba i podiže bojnu viku iza glasa, tada se srušiše zidovi, i narod prodrije u grad, svaki upravo ondje, gdje je stajao. Tako zauzeše grad.

²¹Tada oštricom mača izvršiše zakletvu na svemu, što se nalazilo u gradu, na muževima i ženama, na mladima i starima, na govedima, ovcama i magarcima.

²²Onoj dvojici ljudi, koji su bili uhodili zemlju, zapovjedi Jošua: "Idite u kuću bludnice i izvedite odonud ženu sa svom njezinom svojtom, kako ste joj se zakleli!" ²³I mladi ljudi, uhode, otidoše i izvedoše Rahabu, oca njezina, mater njezinu, braću njezinu i svu svojtu njezinu. Sve rođake njezine izvedoše i pustiše ih izvan tabora izraelskoga.

²⁴A grad i sve, što je bilo u njemu, spališe ognjem; samo srebro i zlato, mjedeno i gvozdeno posuđe metnuše u riznicu kuće Gospodnje.

²⁵A bludnicu Rahabu s njezinom obitelji i sa svom njezinom svojtom ostavi Jošua na životu, i tako osta među Izraelcima do današnjega dana, jer je bila skrila glasnike, koji su po nalogu Jošuinu uhodili Jeriho.

²⁶U to vrijeme izreče Jošua ovo prokletstvo: "Proklet neka je pred Gospodom čovjek, koji se hoće da opet sagradi grad Jeriho! Za cijenu prvorođenca svojega neka mu postavi temelj i za cijenu najmlađega sina svojega neka mu stavi vrata!"

²⁷Gospod je bio s Jošuo, tako da se je ime njegovo razglasilo po svojoj zemlji.

Jošua – 7 glava

¹Ali sinovi Izraelovi prisvojiše sebi zakleto; jer Akan, sin Karmija, sina Zabdijeva, sina Zerahova, od plemena Judina, uze nešto sebi od zakletoga. Zato se raspali srdžba Gospodnja proti sinova Izraelovih.

²Posla naime Jošua neke ljude iz Jeriha u Aj kod Bet–Avena, istočno od Betela, i zapovjedi im: "Idite gore i uhodite pokrajinu!" Ljudi otidoše gore i uhodiše Aj. ³Kada se vratiše k Jošui, rekoše mu: "Ne treba da ide gore sav narod, samo dvije tisuće do tri tisuće ljudi neka idu da osvoje Aj! Ne muči onamo sav narod, jer je njih samo malo!"

⁴Tako otide onamo od naroda jedno tri tisuće ljudi Ali budu od ljudi iz Aja natjerani u bijeg. ⁵I ljudi iz Aja poubijaše ih jedno trideset i šest ljudi, progoniše ih od vrata gradskih do u Šebarim i potukoše ih na obronku brijega. Tada klonu srce naroda i posta kao voda.

⁶A Jošua razdrije haljine svoje, baci se pred kovčegom Gospodnjim ničice na svoje lice sve do navečer, on sa starješinama Izraelovim, i posuše prah na glavu svoju. ⁷Tada se pomoli Jošua: "Ah, Gospode, Bože moj, zašto prevede ovaj narod preko Jordana, da nas predaš u ruke Amorejima, da nas unište? O, da smo radije ostali s onu stranu Jordana! ⁸Ah, Gospode, što da kažem, kad je Izrael okrenuo leđa neprijateljima svojim? ⁹Kanaanci i svi stanovnici zemlje to će čuti; oni će navaliti na nas i istrijebit će ime naše sa zemlje. Što ćeš onda učiniti od velikoga imena svojega?"

¹⁰Tada Gospod odgovori Jošui: "Ustani! Što ležiš na licu svomemu?"

¹¹Izrael je sagriješio; prestupili su zabranu moju, koju sam im dao, prisvojili su sebi zakleto, po činili su krađu, poskrivali su i metnuli među svoje stvari. ¹²Zato ne mogu više sinovi Izraelovi izdržati pred neprijateljima svojim; moraju u bijeg pred neprijateljima svojim; jer su pali u prokletstvo. Ja neću više biti među vama ako ne odstranite iz svoje sredine zakleto. ¹³Ustani, posveti narod i objavi Posvetite se za

sutra, jer tako veli Gospod, Bog Izraelov: "Zakleto je u tvojoj sredini, Izraele! Ti nećeš moći izdržati pred neprijateljima svojim, dok ne odstranite iz svoje sredine zakleto. ¹⁴Zato ćete sutra rano pristupiti po plemenima svojim, i pleme, koje označi Gospod, pristupit će po porodicama svojim, i porodica, koju označi Gospod, pristupit će po domovima svojim, i dom, koji označi Gospod, pristupi će iz njega čovjek za čovjekom. ¹⁵Tko se tada nađe s predmetom zakletve, neka se spali sa svim, što posjeduje, jer je prestupio zabranu Gospodnju i počinio sramotu u Izraelu!"

¹⁶Kad Jošua sutradan rano dade da pristupe Izraelci po plemenima svojim, bi označeno pleme Judino. ¹⁷Potom dade da pristupe porodice Judine, i bi označena porodica Zerahovaca. Nato dade da prijestupi porodica Zerahovaca čovjek za čovjekom, i bi označen Zabdi. ¹⁸Potom dade da pristupi njegov dom čovjek za čovjekom, i bi označen Akan, sin Karmija, sina Zabdijeva, sina Zerahova, od plemena Judina.

¹⁹Tada reče Jošua Akanu: "Moj sine, daj Gospodu, Bogu Izraelovu, čast i slavu! Priznaj mi, što si učinio; ne krij mi ništa!"

²⁰Akan odgovori Jošui: "Jest, ja sam sagriješio Gospodu, Bogu Izraelovu. Učinio sam ovo: ²¹Vidio sam među plijenom lijep plašt iz Šineara, dvjesta šekela srebra i zlatan jezik, pedeset šekela težak. Polakomih se i uzeh. To je zakopano u Šatoru u zemlji i srebro ozdo."

²²Jošua posla poslanike tamo. Oni otrčaše u Šator, i doista bile su stvari zakopane u Šatoru i ozdo srebro. ²³Uzeše to iz Šatora, donesoše Jošui i svima sinovima Izraelovim i metnuše pred Gospoda.

²⁴Tada uze Jošua Akana, sina Zerahova, i srebro, plašt i zlatni jezik, njegove sinove i kćeri, njegova goveda, njegove magarce i ovce, njegov Šator i sve, što je posjedovao, i izvedoše ih u nazočnosti svega Izraela u dolinu Akor. ²⁵Tamo reče Jošua: "Jer si nas ti strovalio u nesreću, tako će tebe danas strovaliti Gospod u nesreću." Tada ga

kamenovaše svi Izraelci i spališe ih, izakako su bili kamenovani.

²⁶Podigoše nad njim veliku gomilu kamenja, što se još danas može vidjeti. A Gospod se povratio od žestine gnjeva svojega. Zato se zove one mjesto sve do današnjega dana dolina Akor.

Jošua – 8 glava

¹I Gospod reče Jošui: "Ne boj se i ne plaši se! Uzmi sa sobom sav narod što je za boj, pa ustani i idi na Aj! Evo, predajem ti u ruke kralja ajskoga s narodom njegovim, gradom njegovim i zemljom njegovom.

²Učini s Ajem i kraljem njegovim, kako učinio s Jerihom i njegovim kraljem! Ipak plijen i stoku smijete uzeti za sebe. Namjesti zasjedu gradu na zapadnoj strani njegovoj!"

³Tada usta Jošua sa svim narodom što je za boj, da idu na Aj, i izabra Jošua trideset tisuća ljudi, hrabrih momaka, i posla ih noću. ⁴Dade im zapovijed: "Pazite, vi se imate namjestiti u zasjedu proti gradu na zapadnoj strani grada! Ne udaljujte se odveć daleko od grada i budite svi spremni! ⁵A ja sa svim narodom, što je kod mene, primaknut ću se gradu, i ako oni tada kao prvi put izađu proti nas, mi ćemo bježati pred njima. ⁶Ako oni iza nas izađu tako daleko, da smo ih odvojili od grada – jer će misliti: Bježe pred nama kao prvi put – i mi ćemo jednako još dalje bježati pred njima, ⁷Tada vi provalite iz zasjede i zauzmete grad; jer će vam ga Gospod, Bog vaš, dati u ruke. ⁸Kad uzmete grad, zapalite grad! Učinite po zapovijedi Gospodnjoj! Pazite, to vam je zapovijed moja!"

⁹Nato ih otpusti Jošua, i oni otidoše u zasjedu i utaboriše se između Betela i Aja, zapadno od Aja. A Jošua prenoći onu noć među narodom,

¹⁰Sutradan rano prebroji Jošua narod i pođe sa starješinama Izraelovim na čelu vojske proti Aja. ¹¹Sva vojska, što je bila kod njega, pođe, uze se primicati i dođe do pred grad. Utaboriše se sjeverno od Aja, tako da je bila dolina između njih i Aja. ¹²Tada uze oko pet tisuća

ljudi i namjesti ih u zasjedu između Betela i Aja, zapadno od grada.

¹³Nato se namjesti narod, sva vojska, što je bila sa sjevera gradu, i zapleće, što je bilo sa zapada gradu. A Jošua onu noć pođe usred doline.

¹⁴Kralj ajski to vidje, i tako ljudi u gradu uraniše i pohitješe proti Izraelu u boj, i on i sav narod njegov, na mjesto kod pustinje. On naime nije znao, da mu je bila namještena zasjeda zapadno od grada. ¹⁵A Jošua i svi Izraelci učiniše tako, kao da bi bili od njih potučeni, i nagnuše bježati prema pustinji. ¹⁶Tada je bio sazvan sav narod, što je bio u gradu, da ih tjera. I dok su tako tjerali Jošuu, sve su se više odvajali od grada. ¹⁷Ne osta nitko u Aju i Betelu, da ne pođe u potjeru za Izraelcima. A grad ostaviše otvoren i tjerali su Izraelce.

¹⁸Tada reče Gospod Jošui: "Digni koplje, što ti je u ruci, proti Aja; jer ti ga dajem u ruke." Jošua podiže koplje, što mu je bila u ruci, proti Aja.

¹⁹Tada se zasjeda bržebolje podiže sa svojega mjesta, potrča, čim je Jošua bio podigao ruku, i dođe u grad, zauze ga i zapali grad odmah.

²⁰I kad se Ajani obrazreše i vidješe, kako se dim od grada diže prema nebu, nijesu imali kamo bježati ni ovamo ni tamo; jer se okrenula proti progoniteljima vojska, koja je bježala prema pustinji.

²¹Kad naime vidješe Jošua i svi Izraelci, da je zasjeda zauzela grad i da se diže dim od grada, okrenuše se i udariše na Ajane. ²²A drugi iz grada izadoše pred njih, tako da su pali među Izraelce, jer jedni dođoše s ove, drugi s one strane, i potukoše ih tako, da ni jedan ne osta živ niti uteče. ²³A kralja ajškoga uhvatiše živa i dovedoše ga k Jošui.

²⁴I kad Izraelci pobiše sve Ajane na slobodnom polju u pustinji, kamo su ih bili progonili, i padoše od mača svi do posljednjeg čovjeka, okrenuše se svi Izraelci proti Aja i pobiše ga oštricom mača. ²⁵Broj svih, koji padoše onaj dan, ljudi i žena, iznosio je do dvanaest tisuća, sve samih Ajana.

²⁶Jošua ne spusti ruke svoje, koju je bio podigao s kopljem, dokle ne pobi sve stanovnike ajske. ²⁷Samo stoku i plijen toga grada uzeše Izraelci sebi, po uputi Gospodnjoj, koju je on bio dao Jošui.

²⁸Jošua dade spaliti Aj i učini ga za vazda jednom podrtinom, jednom pustoši, do današnjega dana. ²⁹A kralja ajskoga dade objesiti na drvo do večera. O zahodu sunčanom zapovjedi Jošua, da skinu truplo njegovo. Baciše ga tada pred vrata gradska i podigoše nad njim veliku gomilu kamenja, koja je još tamo do današnjega dana.

³⁰Tada Jošua napravi žrtvenik Gospodu, Bogu Izraelovu, na gori Ebalu, ³¹Kao što je bio zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji, sinovima Izraelovim, kako je propisano u knjizi zakona Mojsijeva: žrtvenik od neklesana kamenja, na koje nije bilo došlo željezno oruđe. I prinesoše na njemu žrtve paljenice Gospodu i zaklaše žrtve mirotvorne. ³²Tada napisa ondje na kamenju prijepis zakona Mojsijeva, što ga je ovaj bio dao sinovima Izraelovim.

³³I sav Izrael sa svojim starješinama, glavarima i sucima stade s obje strane kovčega prema levitskim svećenicima, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega, stranci i domaći, jedna polovina na gori Gerizimu, druga polovina na gori Ebalu, kao što je nekoć naredio Mojsije, sluga Gospodnji, da blagoslovi narod Izraelov.

³⁴Potom pročita sve riječi zakona, blagoslov i prokletstvo, sve kako je zapisano u knjizi zakona. ³⁵Nije bilo nijedne riječi od svega, što je bio naredio Mojsije, koje ne pročita Jošua pred svom zajednicom Izraelovom, i pred ženama, djecom i strancima, koji su išli među njima.

Jošua – 9 glava

¹A kad to čuše svi kraljevi, koji su prebivali s onu stranu Jordana na brdima i u nizinama i na svoj obali velikoga mora sve do Libanona, Hiteji i Amoreji, Kanaanci, Perizeji, Hiveji i Jebuseji, ²Skupiše se da se

složno bore proti Jošue i Izraelaca.

³I stanovnici Gibeona čuše, kako je Jošua postupao s Jerihom i Ajem.

⁴Tada se i oni dadoše na posao, ali prijevarom. Priskrbiše sebi živeža, uzeše stare vreće za svoje magarce i stare, poderane i iskrpljene mješine vinske, ⁵Obukoše staru, iskrpljenu obuću i iznošene haljine i ponesoše sa sobom na put kruh osušen i razdrobljen. ⁶Tako otidoše k Jošui u tabor u Gilgalu i rekoše njemu i Izraelcima: "Iz daleke zemlje dođosmo. Učinite s nama ugovor!"

⁷Ali Izraelci izjaviše Hivejima: "Može biti da prebivate među nama; kako da onda činimo ugovor s vama?"

⁸Oni rekoše Jošui: "Mi smo sluge tvoje." Kad ih Jošua upita: "Tko ste i odakle dolazite?"

⁹Odgovoriše mu: "Iz zemlje vrlo daleke dođoše sluge tvoje zaradi slave Gospoda, Boga tvojega, jer smo čuli glas o njemu: sve, što je učinio u Egiptu; ¹⁰I sve, što je učinio dvojici kraljeva amorejskih s onu stranu Jordana, Sihonu, kralju hešbonskom, i Ogu, kralju bašanskom u Aštarotu. ¹¹Tada nam rekoše starješine naše i svi stanovnici zemlje: Uzmite sebi živeža na put, idite im u susret i recite im: Mi smo sluge vaše; učinite ugovor s nama! ¹²Ovo je kruh naš. Bio je još vruć, kad ga kod kuće uzemosmo sa sobom za put, u dan, kad izađosmo, da dođemo k vama. Sad vidite, da je osušen i razdrobljen. ¹³I ovo su mješine vinske. Bile su nove, kad ih napunismo. A sad vidite, poderane su. I ovo su haljine naše i obuća naša, od dalekog puta sasvim su izderane."

¹⁴Tada uzeše ljudi nešto od živeža njihova, ali ne potražiše odluke Gospodnje. ¹⁵Dapače Jošua učini s njima mir i sklopi ugovor s njima, da će ih ostaviti u životu. I zakleše im se knezovi zajednice.

¹⁶Kad tri dana iza zaključka ugovora s njima doznaše, da su is blizine i da prebivaju među njima, ¹⁷Podigoše se sinovi Izraelovi i treći dan

dodoše u gradove njihove. Gradovi se njihovi zvali Gibeon, Kefirah, Beerot i Kirjat–Jearim. ¹⁸A sinovi Izraelovi ne učiniše im ništa nažao, jer su im se knezovi zajednice bili zakleli Gospodom, Bogom Izraelovim. Zato je sva zajednica mrmijala proti knezovima. ¹⁹Ali svi knezovi rekoše svoj zajednici: "Mi smo im se zakleli Gospodom, Bogom Izraelovim. Zato im ne smijemo ništa učiniti. ²⁰Ovako ćemo postupati s njima: Darovat ćemo im život, da ne dođe gnjev na nas radi zakletve, kojom im se zaklesmo." ²¹Tako im izjaviše knezovi: "Neka ostanu u životu!" A sjekli su drva i nosili vodu za svu zajednicu, kako su im bili predložili knezovi.

²²Jošua ih dade dozvati i reče im "Zašto nas prevariste i rekoste: Vrlo daleko prebivamo od vas, kad eto prebivate među nama? ²³Zato sada da ste prokleti i da ste dovijeka sluge, da siječete drva i nosite vodu za kuću Boga mojega!"

²⁴Oni priznaše Jošui i rekoše: "Slugama tvojim bilo je javljeno, da je Gospod, Bog vaš, zapovjedio slugi svojemu Mojsiju, da vam dadne svu zemlju i da istrijebi sve stanovnike zemlje ispred vas. Zato se vrlo pobojasmo za život svoj od vas i učinismo tako. ²⁵A sada smo eto u tvojoj ruci. Čini s nama, kako ti se učini dobro i pravo!"

²⁶On tada učini s njima na spomenuti način i sačuva i hod sinova Izraelovih, da ih ne pobiše. ²⁷Tako ih onda odredi Jošua da sijeku drva i nose vodu za zajednicu i za žrtvenik Gospodnji do današnjega dana na mjestu, koje izabere Gospod.

Jošua – 10 glava

¹I Adoni–Zedek, kralj jerusalemski, saznade, da je Jošua osvojio Aj i uništio ga zakletvom, da je, kao s Jerihom i njegovim kraljem, tako učinio s Ajem i njegovim kraljem, i da su stanovnici Gibeona sklopili mir s Izraelom i ostali među njima. ²Tada se uplašiše vrlo, jer je Gibeon bio velik grad, kao kakav kraljevski grad, i veći od Aja, i svi ljudi njegovi bili

su hrabri. ³Zato posla Adoni–Zedek, kralj jerusalemski, k Hohamu, kralju hebronskom, k Piramu, kralju jarmutskom, k Jafiji, kralju lakiškom, i k Debiru, kralju eglonskom, i poruči im: ⁴Dodite k meni i pomozite mi, da porazimo Gibeon, jer sklopi mir s Još uom i sa sinovima Izraelovim!" ⁵Tada se ujedini i pođe pet kraljeva amorejskih, kralj jerusalemski, kralj hebronski, kralj jarmutski, kralj lakiški, kralj eglonski, sa svim svojim vojskama; opkoliše Gibeon i napadoše ga.

⁶A Gibeoneji poslaše k Još ui u tabor u Gilgalu i poručiše: "Ne diži ruku svojih sa sluga svojih! Dođi brzo k nama, spasi nas i pomози nam, jer se ujediniše proti nama svi kraljevi amorejski, koji stanuju u gorama." ⁷Tada izađe Još ua iz Gilgale, on i s njim sav narod njegov, Što je bio za boj, sve sami junaci.

⁸I Gospod reče Još ui: "Ne boj ih se, jer ih dajem u tvoje ruke. Ni jedan od njih neće se održati pred tobom." ⁹I Još ua udari na njih iznenada – svu noć je išao od Gilgale – ¹⁰I smete ih Gospod pred Izraelcima, tako da su ih ovi ljuto pobili kod Gibeona i tjerali ih putem prema Bet–Horonu i odbili ih do Azeke i Makede. ¹¹Kad su na bijegu pred Izraelcima bili niz vrlet bethoronsku, baci Gospod na njih kamenje veliko iz neba sve do Azeke, tako da su bili potučeni. Više je bilo onih, koji izginuše od kamene tuče, negoli oni koje pobi mač sinova Izraelovih.

¹²Tada se pomoli Još ua Gospodu, u dan, kad Gospod predade Amoreje sinovima Izraelovim, i povika pred sinovima Izraelovim: "Stani, sunce kod Gibeona i mjesec u dolini ajalonskoj!"

¹³I stade sunce, i ustavi se mjesec, dok se ne osveti narod neprijateljima svojim. Ne stoji li to u knjizi junaka? Tako stade sunce nasred neba i skoro cio dan nije htjelo da zađe. ¹⁴Takva dana nije bilo ni prije ni poslije, da je Gospod poslušao glas čovjeka; jer se je Gospod borio za Izraela. ¹⁵Nato se vrati Još ua sa svim Izraelcima u tabor u Gilgalu,

¹⁶A onih pet kraljeva uteče i skrili se u pećini kod Makede. ¹⁷Kad je Jošui bilo javljeno: "Pet kraljeva skrilo se u pećini kod Makede," ¹⁸Izda Jošua zapovijed: "Dovucite veliko kamenje pred ulaz pećine i postavite ljude pred nju, da je čuvaju! ¹⁹A vi drugi ne stojte, nego progonite neprijatelje svoje i idite im ustopce! Ne dajte im da umaknu u gradove svoje; jer vam ih dade u ruke Gospod, Bog vaš."

²⁰I kad ih Jošua i sinovi Izraelovi u boju vrlo velikom pobiše do kraja – samo neki mogli su se spasiti i umaći u tvrde gradove. ²¹Vrati se sva vojska u miru k Jošui u tabor u Makedu, a da nitko ne makne jezikom svojim na sinove Izraelove.

²²I Jošua izdade zapovijed: "Otvorite ulaz u pećinu i izvedite mi iz pećine onih pet kraljeva!" ²³Učiniše tako i izvedoše mu iz pećine onih pet kraljeva: kralja jerusalemkog, kralja hebronskog, kralja jarmutskog, kralja lakiškog i kralja eglonskog. ²⁴A kad izvedoše te kraljeve k Jošui, sazva Jošua sve Izraelce i reče vođama vojnika, koji su bili pošli s njim: "Pristupite i stavite nogu na šiju tim kraljevima!" Oni pristupiše i staviše im na šiju nogu. ²⁵Tada im reče Jošua: "Ne bojte se i ne plašite se! Budite hrabri i jaki, jer tako će Gospod učiniti svima neprijateljima vašim, s kojima se imate boriti." ²⁶Nato ih dade Jošua posjeći i poubijati i na pet drveta objesiti. Visjeli su na drvetima do večera. ²⁷A o zahodu sunčanom zapovjedi Jošua, te ih skidoše s drveta i baciše ih u pećinu, u koju su se bili skrili, i metnuše veliko kamenje na ulaz u pećinu, koje osta tamo do danas.

²⁸Jošua osvoji onda Makedu, udari grad zajedno s njegovim kraljem oštricom mača i uništi ga zakletvom. Od svega stanovništva ne pusti nijednoga da uteče. S kraljem makedskim učini isto onako, kao što učini s kraljem jerihonskim. ²⁹Tada otide Jošua sa svim Izraelcima od Makede dalje u Libnu i udari na Libnu. ³⁰Jer Gospod i nju zajedno s kraljem njezinim predade u ruke Izraelcima, udari je oštricom mača zajedno sa svim stanovništvom. Ne pusti nijednoga da uteče. Učini s

kraljem njezinim isto onako, kao što učini s kraljem jerihonskim.

³¹Potom otide Jošua sa svim Izraelcima od Libne dalje u Lakiš, utabori se pred njim i napade ga. ³²I Gospod predade Lakiš u ruke Izraelcima. Osvoji ga drugi dan i udari ga sa svim stanovništvom oštricom mača, isto onako, kako učini s Libnom. ³³Tada dođe Horam, kralj gezerski, da pomogne Lakišu. Ali Jošua pobi njega i ljude njegove, tako da ni jedan od njih ne osta živ. ³⁴Potom pođe Jošua sa svim Izraelcima od Lakiša dalje u Eglon. Utaboriše se pred njim i napadoše ga. ³⁵Još isti dan osvojiše ga i udariše ga oštricom mača. Sve stanovništvo uništi onoga dana zakletvom, isto onako, kako učini s Lakišom. ³⁶Onda se podiže Jošua sa svim Izraelcima od Eglona u Hebron, i napadoše ga, ³⁷I osvojiše ga i udariše ga oštricom mača zajedno s kraljem njegovim, sa svim gradovima njegovim i sa svim stanovništvom njihovim. Ne pusti nijednoga da uteče, isto onako, kako učini s Eglonom. I uništi zakletvom grad i sve stanovništvo njegovo. ³⁸Potom se okrenu Jošua sa svim Izraelcima prema Debiru i napade ga. ³⁹Osvoji ga s kraljem njegovim i sa svim gradovima njegovim. Udariše ga oštricom mača i uništiše zakletvom sve stanovništvo. Ne pusti nijednoga da uteče. Kao što učini s Hebronom, tako učini i s Debirom i kraljem njegovim, isto onako, kako učini i s Libnom i kraljem njezinim.

⁴⁰Tako pobi Jošua svu zemlju, gore, južni kraj, nizine i humove sa svim kraljevima njihovim. Ne pusti nijednoga da uteče, i sve, što je bilo živo, uništi zakletvom, kao što je bio zapovjedio Gospod, Bog Izraelov.

⁴¹Jošua ih pobi od Kadeš–Barnea do Gaze, nadalje svu zemlju gošensku do Gibeona. ⁴²Sve one kraljeve i zemlju njihovu uze Jošua ujedanput; jer se je borio s Izraelom Gospod, Bog Izraelov. ⁴³Potom se vrati Jošua sa svim Izraelcima u tabor u Gilgalu.

Jošua – 11 glava

¹A kad to ću Jabin, kralj hasorski, posla k Jobabu, kralju madonskom, i kralju šimronskom i kralju akšafskom, ²I kraljevima na sjeveru u gorama, u ravnici južno od Kinereta, u nizini i na visini dorskoj uz more,

³Kanaancima na istoku i zapadu, Amorejima, Hitejima, Perizejima i Jebusejima u gorama i Hivejima pod Hermonom u zemlji Mispa. ⁴I izadoše oni sa svim vojskama svojim. Bio je to ratni narod, mnogobrojan kao pijesak na obali morskoj, s veoma mnogim konjima i kolima. ⁵Svi ti kraljevi dogovoriše se, dođoše i utaboriše se na vodi Meromu, da se bore s Izraelom.

⁶A Gospod reče Jošui Ne boj ih se, jer sutra u ovo doba sve ću ih pobijene staviti pred Izraela. Konje njihove ohromi i bojna kola njihova popali ognjem!"

⁷Tada ih Jošua napade iznenada sa svom vojskom svojom na vodi Meromu, i udariše na njih. ⁸I Gospod ih dade u ruke Izraelcima. Oni ih poraziše i potjeraše ih do Sidona velikoga i do Misrefot Majima i do u dolinu Mispe na istoku; tako ih pobiše, da ih više ne preosta ni jedan. ⁹Jošua im tada učini, kao što mu je bio Gospod zapovjedio: konje njihove ohromi i kola njihova popali ognjem.

¹⁰Tada se vrati Jošua i zauze Hasor i dade kralja njegova smaknuti mačem. Hasor je bio prije glavni grad svima onim kraljevstvima.

¹¹Pobiše sve stanovništvo oštricom mača izvršujući zakletvu. Ništa ne osta, što je bilo živo. A Hasor dade spaliti ognjem.

¹²Sve one kraljevske gradove sa svim njihovim kraljevima uze Jošua u svoju vlast i pobi ih oštricom mača izvršujući zakletvu na njima, kao što je bio zapovjedio Mojsije, sluga Božji. ¹³Ali nijednoga grada, koji su bili na visinama, ne mogoše spaliti Izraelci. Jedino Hasor spali Jošua.

¹⁴Sav plijen iz onih gradova i stoku uzeše Izraelci za sebe. A ljude sasjekoše oštricom mača, te ih posve uništiše; ne osta ništa živo.

¹⁵Kako je bio Gospod zapovjedio svojem slugi Mojsiju, tako Mojsije zapovjedi Jošui, i učim Jošua. Ništa ne izostavi od svega, što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

¹⁶Tako zauze Jošua svu tu zemlju, gore, sav južni kraj, svu zemlju gošensku, nizine, jordansku ravnicu, goru Izraelovu i nizinu njegovu, ¹⁷Od golih gora, što se dižu prema Seiru, do Baal–Gada u ravnici libanonskoj pod gorom Hermonom. Sve kraljeve njihove zarobi i dade ih pogubiti.

¹⁸Dugo vremena ratovao je Jošua sa svim onim kraljevima. ¹⁹Nije bilo grada, koji bi se mirno predao sinovima Izraelovim, osim Hiveja, koji su stanovali u Gibeonu, Inače su morali sve osvojiti silom oružja. ²⁰Jer od Gospoda bilo je tako određeno, da im je on otvrdio srce, te su se borili proti Izraela tako, da se je mogla bez milosti izvršiti zakletva na njima i da su bili istrijebljeni, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

²¹Tada izađe Jošua i uništi Anakovce u gorama, u Hebronu, Debiru i Anabu i na svim gorama judejskim i na svim gorama Izraelovim; na njima i na gradovima njihovim izvrši Jošua zakletvu. ²²Ni jedan Anakovac ne osta više u zemlji sinova Izraelovih; samo u Gazi, Gatu i Ašdodu osta ih nekoliko.

²³Tako zauze Jošua svu zemlju, upravo onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, i dade je Jošua sinovima Izraelovim u baštinu, po dijelovima njihovim, po plemenima njihovim. I zemlja počinu od rata.

Jošua – 12 glava

¹Ovo su kraljevi zemlje, koje pobijediše sinovi Izraelovi, i zemlju njihovu osvojiše: "S onu stranu Jordana na istoku od rijeke Arnona do gore Hermona i svu ravnicu istočno od Jordana: ²Sihon, kralj amorejski, koji je stanovao u Hešbonu. On je vladao od Aroera, koji leži na obali Arnona, od sredine doline preko polovine Gileada do rijeke Jaboka, međe sinova Amonovih, ³I preko doline jordanske do istočne strane jezera Kinereta i do istočne strane mora pustinje, Slanoga mora, prema Bets–Ješimotu i južno uz podnožje obronaka Pisge. ⁴Nadalje pokrajina Oga, kralja bašanskoga, koji je pripadao ostacima Refaima i

prebivao u Aštarotu i Edreju. ⁵Vladao je gorom Hermonom, Salkom i cijelim Bašanom do međe Gešureja i Maakateja i polovinom Gileada do pokrajine Sihona, kralja hešbonskoga. ⁶Mojsije, sluga Gospodnji, i sinovi Izraelovi poraziše ih, i Mojsije, sluga Gospodnji, dade to u posjed Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova.

⁷A ovo su kraljevi zemlje, koje Jošua i sinovi Izraelovi pobijediše u zapadnoj zemlji jordanskoj, od Baal–Gada u dolini libanonskoj do golih gora, što se dižu prema Seiru, i zemlju njihovu dade Jošua u posjed plemenima Izraelovim po dijelovima njihovim, ⁸U gorama, u nizinama, u ravnici jordanskoj, na obroncima, u pustinji i u južnom kraju, zemlju Hiteja, Amoreja, Kanaanaca, Perizeja, Hiveja i Jebuseja: ⁹Jedan kralj jerihonski; jedan kralj Ajski kod Betela; ¹⁰Jedan kralj jerusalemski; jedan kralj hebronski; ¹¹Jedan kralj jarmutski; jedan kralj lakiški; ¹²Jedan kralj eglonski; jedan kralj gezerski; ¹³Jedan kralj debirski; jedan kralj gederski; ¹⁴Jedan kralj hormski; jedan kralj aradski; ¹⁵Jedan kralj libnaski; jedan kralj adulamski; ¹⁶Jedan kralj makedski; jedan kralj betelski; ¹⁷Jedan kralj tapuahski; jedan kralj heferski; ¹⁸Jedan kralj afečki; jedan kralj šaronski; ¹⁹Jedan kralj madonski; jedan kralj Hasorski; ²⁰Jedan kralj Šimronmeronski; jedan kralj akšafski; ²¹Jedan kralj tanaački; jedan kralj megidski; ²²Jedan kralj kedeški; jedan kralj jokneamski na Karmelu; ²³Jedan kralj dorinski na visinama dorinskim; jedan kralj pogana u Gilgali; ²⁴Jedan kralj tirzahski, svega trideset i jedan kralj.

Jošua – 13 glava

¹Kad Jošua postade starovremešan, reče mu Gospod: "Ti si star i vremešan. A velik dio zemlje ostao je još neosvojen. ²Ovo je zemlja, što je još ostala: "Sve pokrajine Filisteja i sva zemlja Gešur, ³Od Šihora istočno od Egipta do pokrajine ekronske na sjeveru, što pripada pokrajini Kanaanaca; pet kneževina filistejskih, naime u Gazi, Ašdodu, Aškelonu, Gitu i Ekronu, dalje Avija ⁴Na jugu, sva zemlja Kanaanaca i Mearah Sidonaca do Afeke, do međe amorejske; ⁵Onda zemlja

Gebalijana i sav Libanon u istočnom dijelu, od Baal–Gada na podnožju Hermona do puta u Hamat. ⁶Sve stanovnike Libanona do Misrefota, sve Sidonce ja ću sam otjerati ispred sinova Izraelovih. Samo razdijeli to Izraelu ždrijebom u baštinu, kao što sam ti zapovjedio! ⁷Razdijeli sad dakle tu zemlju u baštinu među devet plemena i polovinu plemena Manasehova!"

⁸S ovim su bili primili Rubenovci i Gadovci svoj dio, što im ga je bio Mojsije odredio u istočnoj zemlji jordanskoj, što im ga je bio ostavio Mojsije, sluga Gospodnji, ⁹Od Aroera na obali Arnona i od grada u sredini doline, i svu ravnicu Medebe do Dibona, ¹⁰I sve gradove amorejskoga kralja Sihona, koji je vladao u Hešbonu, do pokrajine sinova Amonovih; ¹¹I Gilead i pokrajinu Gešureja i Maakateja, i svu goru Hermon i sav Bašan do Salke. ¹²Sve kraljevstvo Oga u Bašanu, koji je vladao u Aštarotu i Edreju, Og je bio još preostao od ostataka Refaima, što ih je bio Mojsije pobijedio i protjerao iz posjeda njihova.

¹³Ali Gešureja i Maakateja ne protjeraše sinovi Izraelovi, i tako ostadoše Gešureji i Maakateji među Izraelom do današnjega dana.

¹⁴Samo plemenu Levijevu ne dade baštine: žrtve ognjene Gospoda, Boga Izraelova, jesu baština njegova, kao što mu je bio obećao.

¹⁵Mojsije dade plemenu sinova Rubenovih dijelove po porodicama njihovim. ¹⁶Oni dobiše područje od Aroera i od grada u sredini doline i svu ravnicu kod Medebe: ¹⁷Hešbon sa svim mjestima svojim, što leže na ravnici, Dibon, Bamot–Baal, Bet–Baal–Meon, ¹⁸Jahaz, Kedemot, Mefaat, ¹⁹Kirjatajim, Sibmu, Zeret–Šahara gori u dolini, ²⁰Bet–Peor, obronke Pisge i Bet–Ješimot, ²¹I sve druge gradove na ravnici. Nadalje sve kraljevstvo amorejskoga kralja Sihona, koji je vladao u Hešbonu; Mojsije ga pobijedi zajedno s knezovima midjanskim, Evijem Rekemom, Surom, Hurom i Rebom, knezovima Sihonovim, koji su prebivali u zemlji. ²²I vračara Balaama, sina Beorova, ubiše sinovi Izraelovi mačem, pošto su bili poubijali druge mačem. ²³Međa sinova Rubenovih bila je Jordan s obalom, To je bila baština sinova

Rubenovih po porodicama njihovim: gradovi sa selima svojim.

²⁴Onda dade Mojsije plemenu Gadovu, sinovima Gadovim, dijelove po porodicama njihovim. ²⁵Oni dobiše ovo područje: Jazer i sve gradove gileadske, polovinu zemlje sinova Amonovih do Aroera, istočno od Rabe, ²⁶i od Hešbona do Ramah–Mispe i Betonima i od Mahanaima do pokrajine debirske; ²⁷Onda u dolini: Bet–Haram, Bet–Nimra, Sukot i Safon, ostatak kraljevstva Sihona, kralja hešbonskoga; Jordan sa svojom obalom do kraja jezera Kineretskoga, na istočnoj strani Jordana. ²⁸To je baština sinova Gadovih po porodicama njihovim: "gradovi sa selima svojim.

²⁹Onda dade Mojsije polovini plemena Manasehova dijelove, i to polovina plemena sinova Manasehovah dobi po porodicama svojim ³⁰Ovo područje: proteže se ono od Mahanaima preko svega Bašana, sve kraljevstvo Oga, kralja bašanskoga, i sva sela Jairova, što su u Bašanu, šezdeset gradova. ³¹A polovinu Gileada i Aštartot i Edrej, glavne gradove kraljevstva Ogova u Bašanu, dobiše sinovi Makira, sina Manasehova, i to polovina sinova Makirovih po porodicama njihovim.

³²To je, što razdijeli kao baštinu Mojsije na poljanama moapskim, s onu stranu Jordana, istočno od Jeriha. ³³A plemenu Levijevu ne dade Mojsije baštine. Gospod, Bog Izraelov, jest baština njihova kao što im je obećao.

Jošua – 14 glava

¹Ovo je, što dobiše sinovi Izraelovi u zemlji kanaanskoj kao baštinu, što im svećenik Eleazar i Jošua, sin Nunov, i plemenski poglavari izraelskih plemena ²Kao baštinu njihovu razdijeliše ždrijebom, kao što je bio Gospod odredio preko Mojsija za devet plemena i polovinu plemena. ³Dvjema plemenima i polovini plemena bio je naime Mojsije odredio baštinu s onu stranu Jordana, a Levitima nije bio dao baštine

među njima.

⁴Jer sinova Josipovih bila su dva plemena: Manaseh i Efraim. A Levitima ne dadoše dijela u zemlji, nego samo gradove za prebivanje i pašnjake njihove za stoku njihovu i za blago njihovo. ⁵Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, tako učiniše sinovi Izraelovi i razdijeliše zemlju.

⁶Tada pristupiše sinovi Judini k Jošui u Gilgali, i Kaleb, sin Jefuneov, Kenizej, reče mu: "Ti znaš, što je odredio Gospod Mojsiju, čovjeku Božjemu, za me i za te u Kadeš–Barneu. ⁷Bilo mi je četrdeset godina, kad me posla Mojsije, sluga Gospodnji, iz Kadeš–Barnea, da uhodim zemlju, i donesoh mu izvještaj, kako sam mislio u svojem srcu. ⁸A moji drugovi, koji su išli s menom, uplašiše srce narodu, ali ja sam posve bio na strani Gospoda, Boga svojega. ⁹I zakle se Mojsije onaj dan: "Zemlja, na koju je stupila noga tvoja, ima dopasti tebi i sinovima tvojim kao baština u vječna vremena, jer si posve stupio na stranu Gospoda, Boga mojega. ¹⁰I Gospod me, kako vidiš, po svojem obećanju sačuva u životu punih četrdeset i pet godina od vremena, kad Gospod reče Mojsiju onu riječ, dok je Izrael išao po pustinji, i sad, eto, imam osamdeset i pet godina. ¹¹Danas sam još krepak kao onda, kad me je Mojsije poslao. Moja danas snaga još je kao snaga moja onda, kad se je trebalo boriti i dolaziti i odlaziti. ¹²Zato daj mi sada tu gorovitu zemlju, za koju je onda govorio Gospod, jer ti si sam onda čuo, da su tamo Anakovci i veliki utvrđeni gradovi. Možda je Gospod s menom, i ja ću ih moći protjerati, kako je to obećao Gospod."

¹³Tada ga blagoslovi Jošua, i on dade Kaleb, sinu Jefuneovu, Hebron kao baštinu. ¹⁴Zato pripada Hebron Kaleb, sinu Jefuneovu, Kenizeju, kao baština sve do današnjega dana, jer se je naime on svom dušom držao Gospoda, Boga Izraelova. ¹⁵Hebron se je prije zvao grad Kirjat–Arba; jer Arba je bio najveći čovjek među Anakovcima. I zemlja počinu od rata.

Jošua – 15 glava

¹Dio za pleme sinova Judinih po porodicama njihovim bio je prema području edomskom, južno od Sinske pustinje na skrajnom jugu. ²Njihova južna međa ide od kraja Slanoga mora, od južnoga rta, ³Onda teče na južnu stranu visine Akrabima, produžuje do Sine, uzlazi južno od Kadeš–Barnea, ide dalje na Hesron, diže se onda na Adar, okreće se prema Karkai, ⁴Potom ide k Asmoni i produžuje do potoka egipatskoga, dok ne završi međa na mora. To neka vam bude južna međa! ⁵Istočna je međa Slano more do ušća Jordana. Sjeverna međa počinje na sjevernom kraju mora kod ušća Jordana. ⁶Tada se diže međa u Bet–Hoglu, teče sjeverno uz Bet–Arabu, onda ide gore na kamen Bohana, sina Rubenova. ⁷Potom se diže međa od doline Akora prema Debiru, okreće se na sjever prema Gilgali, koja leži naprema visini Adumimu, što se nalazi južno od potoka. Onda teče međa prema vodi En–Šemeša i ide dalje do studenca Rogela. ⁸Nato se međa diže preko doline sina Hinomova južno od sljemena Jebuseja, to jest Jerusalema. Potom se međa penje k vrhuncu gore, koja je pred dolinom Hinom na zapadu, na sjevernom kraju ravnice Refaima. ⁹Od vrhunca gore savija se tada međa k izvoru vode Neftoah, ide dalje prema gradovima gore Efrona i odvija se k Baali, to jest Kirjat–Jearimu. ¹⁰Od Baale okreće se međa na zapad prema gori Seiru, na sjevernu stranu od gore Jearima, to jest Kesalona, spušta se u Bet–Šemeš i ide k Tamni. ¹¹Dalje ide međa k sjevernom obronku Ekrona, potom se proteže do Šikrone, ide prema gori Baali i teče dalje do Jabneela. Tako se završi međa na moru. ¹²Zapadna je međa Veliko more s obalom. To je međa plemena sinova Judinih unaokolo po porodicama njihovim.

¹³A Kalebu, sinu Jefuneovu, dade Jošua dio među sinovima Judinim, kao što mu je bio zapovjedio Gospod, naime grad Arbu, oca Anakova, to jest Hebron. ¹⁴Kaleb protjera odatle tri sina Anakova, Šešaja, Ahimana i Talmaja, potomke Anakove. ¹⁵Odatle otide proti stanovnicima Debira; Debir se je prije zvao Kirjat–Sefer. ¹⁶Tada reče Kaleb: "Tko svlada i zauzme Kirjat–Sefer, dat ću mu svoju kćer Aksu

za ženu." ¹⁷I zauze ga Otniel, sin Kenaz, koji je bio brat Kalebov. I dade mu svoju kćer Aksu za ženu. ¹⁸Kad je polazila, nagovori svojega oca i izmoli od njega komad oraće zemlje. Ona se spusti s magarca, i Kaleb je upita: "A što ti je?" ¹⁹Ona odgovori: "Daj mi svadbeni dar! Udao si me u južnu zemlju, pa daj mi i izvore vodene!" I dade joj studence u visini i studence u nizini.

²⁰To je baština plemena sinova Judinih po porodicama njihovim.

²¹Gradovi u južnoj zemlji, u okrajnom području plemena sinova Judinih prema međi edomskoj bili su: Kabseel, Eder, Jagur, ²²Kina, Dimona, Adada, ²³Kadeš, Hasor, Jitnan, ²⁴Zif, Telem, Bealot, ²⁵Nov; Hasor, Kirjat–Hesron, to jest Hasor, ²⁶Amam, Šema, Molada, ²⁷Hasar–Gada, Hešmon, Bet–Pelet, ²⁸Hasar–Šual, Beer–Šeba, Bizjotja, ²⁹Baala, Ijim, Esem, ³⁰Eltolad, Kesil, Hormah, ³¹Siklag, Madmana, Sansana, ³²Lebaot, Šilhim, Ain i Rimon: svega dvadeset i devet gradova sa selima svojim. ³³U nizini: Eštaol, Zorah, Ašna, ³⁴Zanoah, En–Ganim, Tapuah, Enam, ³⁵Jarmut, Adulam, Sokoh, Azeka, ³⁶Šaraim, Aditaim, Gederah i Gederotaim: četrnaest gradova sa selima svojim. ³⁷Zenan, Hadaša, Migdal–Gad, ³⁸Dilean, Mispa, Jokteel, ³⁹Lakiš, Bozkat, Eglon, ⁴⁰Kabon, Lahmas, Kitliš, ⁴¹Gederot, Bet–Dagon, Naama, Makeda: šesnaest gradova sa selima svojim. ⁴²Libna, Eter, Ašan, ⁴³Jeftah, Ašna, Nesib, ⁴⁴Keila, Akzib i Mareša: devet gradova sa selima svojim. ⁴⁵Ekron s naseljima i selima svojim; ⁴⁶Od Ekrona do mora sve, što je kod Ašdoda i sela njegovih: ⁴⁷Ašdod s naseljima i selima svojim, Gaza s naseljima i selima svojim do potoka egipatskoga; međa je Veliko more. ⁴⁸U gori: Šamir, Jatir, Sokoh, ⁴⁹Dana, Kirjat–Sana, to jest Debir, ⁵⁰Anab, Eštemoh, Anim, ⁵¹Gošen, Holon i Gilo: jedanaest gradova sa selima svojim. ⁵²Arab, Dumah, Ešean, ⁵³Janum, Bet–Tapuah, Afeka, ⁵⁴Humta, Kirjat–Arba, to jest Hebron, i Sior: devet gradova sa selima svojim. ⁵⁵Maon, Karmel, Zif, Jutah, ⁵⁶Jezreel, Jokdeam, Zanoah, ⁵⁷Kain, Gibeaa i Tamna: deset gradova sa selima svojim. ⁵⁸Halhul, Bet–Zur, Gedor, ⁵⁹Maarat, Bet–Anot i Eltekon: šest gradova sa selima svojim. ⁶⁰Kirjat–Baal, to jest Kirjat–Jearim, Rabah: dva grada sa selima svojim. ⁶¹U pustinji: Bet–Araba, Midin, Sekaka, ⁶²Nibšam, Slani grad, i

En–Gedi: šest gradova sa selima svoj im.

⁶³A Jebuseje, koji su prebivali u Jerusalemu, ne mogoše protjerati sinovi Judini. Tako ostaše Jebuseji sa sinovima Judinim u Jerusalemu do današnjega dana.

Jošua – 16 glava

¹Sinovi Josipovi dobiše ždrijebom svoj posjed od Jordana kod Jeriha, istočno od voda jerihonskih nadalje pustinju, koja se diže od Jeriha na goru betelsku. ²Onda ide međa od Betela u Luzu i pruža se prema pokrajini Arkijaca do Atarota. ³Potom se spušta na zapad u pokrajinu Jafleteja do pokrajine donjega Bet–Horona i do Gezera. Njezin je kraj na moru. ⁴I sinovi Josipovi, Manaseh i Efraim, dobiše baštinu.

⁵Pokrajina sinova Efraimovih po porodicama njihovim bila je ova: Međa baštine njihove ide na istoku od Atarot–Adara do gornjega Bet–Horona, ⁶Onda teče međa k moru, sjeverno od Mikmetata. Potom se savija međa k istoku u Taanat–Šilo i prolazi s istoka do Janoaha. ⁷Od Janoaha silazi u Atarot i Naarat, dotakne se Jeriha i svrši na Jordanu. ⁸Od Tapuaha ide međa prema zapadu do potoka Kane i svrši na moru. To je baština plemena sinova Efraimovih po porodicama njihovim,

⁹K tomu dolaze gradovi efraimski, koji udvojeni bili su usred baštine sinova Manasehovah, svi gradovi sa selima svojim. ¹⁰A ne protjeraše Kanaanaca, koji su prebivali u Gezeru. Tako ostaše Kanaanci među sinovima Efraimovim do današnjega dana, a bili su dužni davati robotu.

Jošua – 17 glava

¹I dopade dio plemenu Manasehovu, a on je bio prvorođenac Josipov. Makiru, prvorođencu Manasehovu, ocu Gileadovu, dopade Gilead i Bašan; jer je bio ratnik. ²I ostati sinovi Manasehovi dobiše svoj dio po

porodicama svojim: sinovi Abiezerovi, sinovi Helekovi, sinovi Asrielovi, sinovi Šekemovi, sinovi Heferovi i sinovi Šemidini. To su muški potomci Manaseha, sina Josipova, po porodicama svojim.

³Selofhad, sin Hefera, sina Gileada, sina Makira, sina Manasehova, nije imao sinova, nego samo kćeri, Ovo su im imena: Mahla, Noa, Hogla i Tirsa. ⁴I one pristupiše pred svećenika Eleazara i pred Jošuu, sina Nunova, i pred knezove i rekoše: "Gospod je zapovjedio Mojsiju; da nam dadne baštinu našu među braćom našom." I dade im on po zapovijedi Gospodnjoj baštinu među braćom oca njihovih.

⁵Tako dopade Manasehu deset dijelova, osim zemlje gileadske i Bašana, koji su s onu stranu Jordana; ⁶Jer kćeri Manasehove dobiše baštinu među sinovima njegovim. A zemlja gileadska dopade drugim sinovima Manasehovim.

⁷Međa Manasehova ide od Ašera u Mikmetat, koji leži istočno od Šekema. Potom ide međa na jug k stanovnicima En–Tapuaha.

⁸Pokrajina Tapuah pripada Manasehu, a Tapuah sama na međi Manasehovoj pripada sinovima Efraimovim. ⁹Onda silazi međa k potoku Kani, južno od potoka. Ovi gradovi među gradovima Manasehovim pripadaju Efraimu. Onda ide međa Manasehova sjeverno od potoka i svršava na moru. ¹⁰Što leži prema jugu, propada Efraimu, i što leži prema sjeveru, Manasehu. Međa je more. Na sjeveru granice s Ašerom, a na istoku s Isakarom. ¹¹U Isakaru i Ašeru pripadaju Manasehu: Bet–Šean sa selima svojim, Ibleam sa selima svojim, stanovnici u Doru sa selima svojim, stanovnici u En–Doru sa selima svojim, stanovnici u Taanaku sa selima svojim, stanovnici u Megidu sa selima svojim: tri visine.

¹²A sinovi Manasehovi ne mogoše osvojiti ovih gradova, i pođe za rukom Kanaancima da ostanu u toj pokrajini. ¹³Ali kad ojačaše sinovi Izraelovi, udariše robotu na Kanaance; ali ih ne protjeraše potpuno.

¹⁴A sinovi Josipovi upitaše Jošuu: "Zašto si mi dao samo jedan ždrijeb i jedan dio za baštinu, kad sam ipak narod mnogobrojan, jer me je do sada blagoslivljao Gospod?"

¹⁵Jošua im odgovori: "Kad si narod mnogobrojan, onda pođi u šumu i tamo iskrči sebi zemlje u pokrajini Perizeja i Refaima, ako ti je pretijesna gora Efraimova!"

¹⁶Sinovi Josipovi odgovoriše: "Nije nam dosta ta gora, jer svi Kanaanci, koji stanuju dolje u ravnici, imaju gvozdena kola, i oni, koji stanuju u Bet–Šeanu i selima njegovim, i oni, koji su u ravnici jezezeelskoj."

¹⁷Tada odgovori Jošua kući Josipovoj, Efraimovoj i Manasehovoj: "Mnogobrojan si narod i imaš veliku moć. Zato nećeš dobiti samo jedan ždrijeb. ¹⁸Jer će ti pripasti gora. Ako je šuma, iskrči je! Onda će pohodi iz nje biti tvoji, jer ćeš protjerati Kanaance, ako i imaju gvozdena kola, ako i jesu jaki."

Jošua – 18 glava

¹Nato se skupi sva zajednica sinova Izraelovih u Šilo. Tamo su bili namjestili Šator sastanka, kad im se je bila podvrgla zemlja.

²Ali među sinovima Izraelovim još je ostalo sedam plemena, kojima još nije bila dana baština njihova.

³Tada reče Jošua sinovima Izraelovim: "Dokle ćete još tako oklijevati, da ne pođete zaposjesti zemlju, koju vam je dao Gospod, Bog otaca vaših? ⁴Izaberite sebi tri čovjeka iz svakoga plemena! Ja ću ih poslati, da se dignu i prođu zemlju, te je popišu za ustanovu baštine. Kad se vrate k meni, ⁵Onda neka je razdijele među se na sedam dijelova! Juda neka ostane u svojoj pokrajini na jugu, a kuća Josipova neka ostane u svojoj pokrajini na sjeveru! ⁶A vi popišite zemlju na sedam dijelova i donesite mi ovamo! Tada ću za vas baciti ždrijeb, ovdje pred

Gospodom, Bogom vašim. ⁷Jer Leviti nemaju dijela među vama, jer je svećeništvo Gospodnje njihova baština. A Gad i Ruben i polovina plemena Manasehova dobiše već svoju baštinu u istočnoj zemlji jordanskoj, koju im dade Mojsije, sluga Gospodnji."

⁸Tada se digoše ljudi i odoše. Kad su odlazili da popišu zemlju; dade im Jošua ovaj naputak: "Idite, prođite zemlju, popišite je i dođite opet k meni! Ja ću onda ovdje u Šilu pred Gospodom baciti ždrijeb za vas."

⁹Ljudi se dakle digoše, prodoše zemlju, unesoše grad za gradom po dijelovima svojim u knjigu i vratiše se k Jošui u tabor u Šilo. ¹⁰Tada baci Jošua pred Gospodinom u Šilu ždrijeb za njih. Tako podijeli tamo Jošua zemlju među sinove Izraelove po dijelovima njihovim.

¹¹I izađe ždrijeb za pleme sinova Benjaminovih po porodicama njihovim, i to pokrajina, koja im dopade ždrijebom, bila je među sinovima Judinim i sinovima Josipovim. ¹²Njihova sjeverna međa počinje na Jordanu. Onda se diže međa do na sljeme gorsko sjeverno od Jeriha, penje se dalje na goru prema zapadu i svršava u pustinji Bet–Avena. ¹³Odatle ide međa u Luzu, na sljeme gorsko južno od Luze, to jest Betel. Onda se spušta međa u Atarot–Adar na putu južno od donjega Bet–Horona. ¹⁴Dalje se proteže međa i zavija se na svojoj strani istočnoj na jug od gore, koja leži južno od Bet–Horona, i svršava kod Kirjat–Baala, to jest Kirjat–Jearima, grada sinova Judinih. To je zapadna strana. ¹⁵Južna strana počinje na gradskoj međi Kirjat–Jearima. Onda ide međa prema zapadu dalje k vreli vode Neftoahu. ¹⁶Nato se spušta međa do na kraj gore, koja leži istočno od doline sinova Hinomovih i sjeverno od ravnice Refaim, spušta se po dolini Hinomovoj južno od gorskog sljemena Jebuseja i teče dalje k izvoru Rogelu, ¹⁷Potom se proteže prema sjeveru, ide u En–Šemeš i teče u Gelilot, koji je naprema visini Adumimu, i silazi do kamena Bohana, sina Rubenova, ¹⁸Ide tada na gorsko sljeme sjeverno prema Arabi i spušta se u Arabu. ¹⁹Onda teče međa sjeverno od gorskog sljemena Bet–Hogle. Međa svršava na sjevernom rtu Slanoga mora,

na južnom kraju Jordana. To je južna međa. ²⁰Na istočnoj strani Jordan je međa. To je baština sinova Benjaminovih po porodicama njihovim unaokolo po međama njihovim. ²¹Gradovi plemena sinova Benjaminovih po porodicama njihovim jesu: Jeriho, Bet–Hogla, Emek–Kesis, ²²Bet–Araba, Zemaraim, Betel, ²³Avim, Parah, Ofrah, ²⁴Kefar Haamona, Ofni, Gaba, dvanaest gradova sa selima svojim. ²⁵Gibeon, Ramah, Beerot, ²⁶Mispa, Kefirah, Mosah, ²⁷Rekem, Jirpeel, Taralah, ²⁸Selah, Elef, Jebus, to jest Jerusalem, Gibeat, Kirjat, četrnaest gradova sa selima svojim. To je baština sinova Benjaminovih po porodicama njihovim.

Jošua – 19 glava

¹Drugi ždrijeb izade za Simeona, za pleme sinova Simeonovih po porodicama njihovim. Baština njihova bila je usred baštine sinova Judinih. ²Oni dobiše kao baštinu Beer–Šebu, Šebu, Moladu, ³Hasar–Šual, Balu, Esem, ⁴Eltolad, Betul, Hormah, ⁵Siklag, Bet–Markabot, Hasar–Susu, ⁶Bet–Lebaot, Šaruhen, trinaest gradova sa selima svojim, ⁷Ain, Rimon, Eter, Ašan, četiri grada sa selima svojim. ⁸Nadalje sva sela, što su oko tih gradova, do Baalat–Beera, Ramah na jugu. To je baština plemena sinova Simeonovih po porodicama njihovim, ⁹Baština sinova Simeonovih bila je od dijela sinova Judinih odijeljena, jer je dio sinova Judinih bio za nju prevelik. Zato dobiše sinovi Simeonovi baštinu svoju usred posjeda njihova.

¹⁰Treći ždrijeb izade za sinove Zebulunove po porodicama njihovim. Područje baštine njihove proteže se do Sarida. ¹¹Prema zapadu diže se međa njihova u Marale, dotiče se Dabešeta i ide na potok, koji je pred Jokneamom. ¹²Od Sarida okrene se na istok, na izlazak sunčani k pokrajini Kislot–Tabora, ide dalje u Daberat, penje se u Jafiju, ¹³Teče odatle na istok prema izlasku sunčanom u Git–Hefer, Ita–Kasin, i izlazi kod Rimona, i dalje do Neahe, ¹⁴Tada se okreće međa na sjever oko Hanatona i svršava u dolini Jeftah–Elu. ¹⁵S Katatom, Nahalalom, Šimronom, Jidalom i Betlehemom bilo je dvanaest gradova sa selima

svojim. ¹⁶To je baština sinova Zebulunovih po porodicama njihovim: "to gradovi sa selima njihovim.

¹⁷Za Isakara izađe četvrti ždrijeb, za sinove Isakarove po porodicama njihovim. ¹⁸Njihovo je područje bilo: "Jezreel, Kesulot, Šunem, ¹⁹Hafraim, Šion, Anaharat, ²⁰Rabit, Kišion, Abes, ²¹Remet, En–Ganim, En–Hada i Bet–Pases. ²²Međa se dotiče Tabora, Šahasime i Bet–Šemeša i svršava na Jordanu, šesnaest gradova sa selima svojim. ²³To je baština plemena sinova Isakarovih po porodicama njihovim: gradovi sa selima svojim.

²⁴Peti ždrijeb izađe za pleme sinova Ašerovih po porodicama njihovim. ²⁵Njihovo je područje bilo: Helkat, Hali, Beten, Akšaf, ²⁶Alamelek, Amad i Mišal i dotiče se Karmela na moru i Šihor–Libnat. ²⁷Onda se okreće međa prema izlasku sunčanom u Bet–Dagon, dotiče se Zebuluna i doline Jeftah–Ela na sjeveru, Bet–Emeka i Neiela i ide prema sjeveru u Kabul, ²⁸Ebron, Rehob, Hamon i Kanu do velikoga Sidona. ²⁹Tada se savija međa na Ramahi i do tvrdoga grada Tira Nato se okreće međa u Hosu i svršava na moru. Mehaleb, Akziba, ³⁰Uma, Afek i Rehob, dvadeset i dva grada sa selima svojim. ³¹To je baština plemena sinova Ašerovih po porodicama njihovim: "gradovi sa selima svojim.

³²Šesti ždrijeb izađe za sinove Naftalijeve, za sinove Naftalijeve po porodicama njihovim. ³³Njihova međa teče od Helefa, od hrasta kod Saananima, od Adami–Nekeba i Jabneela do Lakuma i svršava na Jordanu. ³⁴Onda se okreće međa prema zapadu u Aznot–Tabor i odatle ide dalje u Hukoku, dotiče se Zebuluna na jugu, udara na zapadu na Ašer i na istoku na Jordan u Judi. ³⁵Tvrđi gradovi jesu Sidim, Ser, Hamat, Rakat, Kineret, ³⁶Adama, Ramah, Hasor, ³⁷Kedeš, Edrei, En–Hasor, ³⁸Jiron, Migdal–El, Horem, Bet–Anat i Bet–Šemeš, devetnaest gradova sa selima svojim. ³⁹To je baština plemena sinova Naftalijevih po porodicama svojim: gradovi sa selima svojim.

⁴⁰Sedmi ždrijeb izađe za pleme sinova Danovih po porodicama njihovim. ⁴¹Područje baštine njihove bilo je: Zorah, Eštaol, Ir–Šemeš, ⁴²Šaalabin, Ajalon, Jetla, ⁴³Elon, Timnah, Ekron, ⁴⁴Eltekeh, Gibeton, Baalat, ⁴⁵Jehud, Bene–Berak, Gat–Rimon, ⁴⁶Me–Jarkon i Rakon s obalom kod Jope. ⁴⁷Ali područje sinova Danovih bilo je za njih pretijesno. Zato izađoše sinovi Danovi i udariše na Lešem, osvojiše ga, pobiše ga oštricom mača, uzeše ga u posjed i naseliše se u njemu. Lešem prozvaše Dan po imenu oca svojega Dana. ⁴⁸To je baština plemena sinova Danovih po porodicama njihovim: "to gradovi sa selima svojim.

⁴⁹Kad razdijeliše zemlju po međama njezinim, dadoše sinovi Izraelovi Jošui, sinu Nunovu, baštinu u svojoj sredini. ⁵⁰Po zapovijedi Gospodnjoj dadoše mu grad, koji zaiska, Timnat–Serah na gori Efraimovoj. On utvrdi grad i naseli se u njemu.

⁵¹To su baštine, što ih svećenik Eleazar i Jošua, sin Nunov, i plemenski glavari izraelskih plemena razdijeliše ždrijebom u Šilu pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka. Tako dovršiše razdiobu zemlje.

Jošua – 20 glava

¹Gospod reče Jošui: ²"Priopći sinovima Izraelovim ovo: "Odredite sebi gradove za utočišta, za koje vam dadoh naputak preko Mojsija, ³Da tamo mogne uteći ubojica, ako je koga ubio nehotice i nenamjerno! Neka vam budu utočišta od krvnoga osvetnika! ⁴Neka uteče u koji od tih gradova, neka stane pred vratima gradskim i neka iznese stvar svoju starješinama onoga grada! Neka ga prime k sebi u grad i odrede mu mjesto, gdje može stanovati kod njih! ⁵Ako ga progoni krvni osvetnik, ne smiju izručiti ubojicu u njegove ruke, jer je nehotice ubio svojega bližnjega i nije mu prije bio neprijatelj. ⁶Neka ostane u gradu onom, dokle ne stane pred zajednicu na sud, do smrti velikoga svećenika, koji bude onda, Tada se smije ubojica opet vratiti u svoj grad i svojoj kući, u grad, iz kojega je bio utekao."

⁷I odrediše Kedeš u Galileji na gori Naftalijevoj, Šekem na gori Efraimovoj, Kirjat–Arba, to jest Hebron, na gori Judinoj. ⁸S onu granu Jordana, istočno od Jeriha, odrediše Bezer u pustinji na ravnici plemena Rubenova, Ramot u Gileadu plemena Gadova i Golan u Bašanu plemena Manasehova. ⁹To su bili gradovi, što su bili određeni za svakoga Izraela i stranca, koji je boravio među njima. Tamo je imao uteći svaki, koji je bio drugoga ubio nehotice, da ga ne bi ubio krvni osvjetnik, prije nego stane pred zajednicu,

Jošua – 21 glava

¹Nato se obratiše porodični glavari Levita na svećenika Eleazara i na Jošuu, sina Nunova, i na plemenske glavare sinova Izraelovih, ²I rekoše im u Šilu u zemlji kanaanskoj: "Gospod je zapovjedio preko Mojsija, da nam se dadnu gradovi za prebivanje i pašnjaci njihovi za stoku našu."

³Tada dadoše sinovi Izraelovi Levitima od baštine svoje po zapovijedi Gospodnjoj ove gradove s pašnjacima njihovim: ⁴Ždrijebom, što izađe za porodice Kohatovaca, dobiše između Levita potomci svećenika Arona trinaest gradova od plemena Judina, od plemena Simeonova i od plemena Benjaminova. ⁵Ostali potomci Kohatovi dobiše ždrijebom deset gradova od porodica plemena Efraimova, plemena Danova i od polovine plemena Manasehova. ⁶Sinovi Geršonovi dobiše ždrijebom trinaest gradova od porodica plemena Isakarova, od plemena Ašerova, od plemena Naftalijeva i od polovine plemena Manasehova u Bašanu, ⁷Porodice sinova Merarijevih dobiše dvanaest gradova od plemena Rubenova, od plemena Gadova i od plemena Zebulunova.

⁸Sinovi Izraelovi predadoše ždrijebom Levitima te gradove s pašnjacima njihovim, kao što je to bio zapovjedio Gospod preko Mojsija. ⁹Od plemena sinova Judinih i od plemena sinova Simeonovih dadoše ove gradove, koji se zovu po imenu: ¹⁰Sinovi Aronovi iz

porodica Kohatovaca između sinova Levijevih – na njih pade prvi ždrijeb – ¹¹Dobiše grad Kirjat–Arba, oca Anakova, to jest Hebron, na gori Judinoj s pašnjacima njegovim unaokolo. ¹²Polje toga grada sa selima njegovim dadoše u baštinu Kalebu, sinu Jefuneovu,

¹³Nadalje dadoše potomcima svećenika Arona Hebron, grad za utočište ubojicama, s pašnjacima njegovim, onda Libna s pašnjacima njezinim, ¹⁴Jatir s pašnjacima njegovim, Eštemoa s pašnjacima njegovim, ¹⁵Holon s pašnjacima njegovim, Debir s pašnjacima njegovim, ¹⁶Ain s pašnjacima njegovim, Jultah s pašnjacima njezinim, Bet–Šemeš s pašnjacima njegovim: "devet gradova od ona obadva plemena. ¹⁷Od plemena Benjaminova: Gibeon s pašnjacima njegovim, Geba s pašnjacima njezinim, ¹⁸Anatot s pašnjacima njegovim, Almon s pašnjacima njegovim: četiri grada. ¹⁹Sinovi Aronovi, svećenici, prema tome dobiše svega trinaest gradova s pašnjacima njihovim.

²⁰Gradovi, koji ždrijebom dopadoše porodicama sinova Kohatovih, Levita, što još preostaše od sinova Kohatovih, pripadali su plemenu Efraimovu. ²¹Dadoše im Šekem, grad za utočište ubojicama, s pašnjacima njegovim na gori Efraimovoj, Gezer s pašnjacima njegovim, ²²Kibsaim s pašnjacima njegovim, Bet–Horon s pašnjacima njegovim: četiri grada. ²³Od plemena Danova Eltekeh s pašnjacima njegovim, Gibeton s pašnjacima njegovim, ²⁴Ajalon s pašnjacima njegovim, Gat–Rimon s pašnjacima njegovim: četiri grada. ²⁵Od polovine plemena Manasehova Tanak s pašnjacima njegovim i Gat–Rimon s pašnjacima njegovim: dva grada. ²⁶Tako dobiše porodice ostalih sinova Kohatovih svega deset gradova s pašnjacima njihovim.

²⁷Sinovi Geršonovi između porodica Levita dobiše od polovine plemena Manasehova: Golan, grad za utočište ubojicama, u Bašanu, s pašnjacima njegovim i Aštarot s pašnjacima njegovim: dva grada. ²⁸Od plemena Isakarova: Kišon s pašnjacima njegovim, Daberat s pašnjacima njegovim; ²⁹Jarmut s pašnjacima njegovim i En–Ganim s pašnjacima njegovim: četiri grada. ³⁰Od plemena Ašerova: Mašal s

pašnjacima njegovim, Abdon s pašnjacima njegovim, ³¹Helkat s pašnjacima njegovim i Rehob s pašnjacima njegovim: četiri grada.

³²Od plemena Naftalijeva: Kedeš, grad za utočište ubojicama, u Galileji, s pašnjacima njegovim, Hamot–Dor s pašnjacima njegovim i Kartan s pašnjacima njegovim: tri grada. ³³Porodice sinova Geršonovih dobiše prema tome svega trinaest gradova s pašnjacima njihovim.

³⁴Porodice sinova Merarijevih, preostalih još Levita, dobiše od plemena Zebulunova: Jokneam s pašnjacima njegovim, Kartah s pašnjacima njezinim, ³⁵Dimnah s pašnjacima njezinim, Nahalal s pašnjacima njegovim: četiri grada. ³⁶Od plemena Rubenova Bezer s pašnjacima njegovim, Jahas s pašnjacima njezinim, ³⁷Kedemot s pašnjacima njegovim i Mefaat s pašnjacima njegovim: četiri grada. ³⁸Od plemena Gadova: Ramot, grad za utočište ubojicama, u Gileadu s pašnjacima njegovim, Mahanaim s pašnjacima njegovim, ³⁹Hešbon s pašnjacima njegovim i Jazer s pašnjacima njegovim: svega četiri grada, ⁴⁰Porodice sinova Merarijevih, koje još preostaše od porodica levitskih, dobiše ždrijebom prema tome svega dvanaest gradova.

⁴¹Ukupni broj gradova levitskih usred baštine sinova Izraelovih bio je četrdeset i osam gradova s pašnjacima njihovim, ⁴²Ovi gradovi imali su svaki svoje pašnjake okolo sebe: tako je bilo kod svih ovih gradova,

⁴³Tako dade Gospod Izraelcima svu zemlju, za koju se je bio zakleo ocima njihovim da će im je dati. Oni je uzeše u posjed i nastaniše se u njoj. ⁴⁴Gospod im pribavi mir unaokolo, posve onako, kako se je bio zakleo ocima njihovim. Nitko se ne održa pred njima od svih neprijatelja njihovih: sve neprijatelje njihove predade im Gospod u ruke. ⁴⁵Od svih obećanja, što ih je Gospod bio dao kući Izraelovoj, ne osta nijedno neispunjeno; sve se je ispunilo.

Jošua – 22 glava

¹Tada sazva Jošua sinove Rubenove, sinove Gadove i polovinu plemena Manasehova, ²I reče im: "Vi ispuniste sve, što vam je zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji, i poslušaste me u svemu, što sam vam zapovjedio. ³Ne ostaviste braće svoje kroz dugo to vrijeme do danas, nego očuvaste vjerno zapovijed Gospoda, Boga svojega. ⁴I kad je Gospod, Bog vaš, pribavio mir braći vašoj, kako im je obećao, to se sad vratite natrag kući, u zemlju, u kojoj je baština vaša, koju vam je Mojsije, sluga Gospodnji, odredio s onu stranu Jordana! ⁵Samo pazite revno da vršite naloge i zapovijedi, što vam ih je dao Mojsije, sluga Gospodnji: da ljubite Gospoda, Boga svojega, da hodite svim putovima njegovim, da držite zapovijedi njegove, da pristajete uz njega i da mu služite svim srcem i svom dušom!"

⁶I blagoslovi ih Jošua i otpusti ih, i nato se oni vratiše natrag kući,

⁷Jednoj polovini plemena Manasehova bilo je Mojsije odredio posjed u Bašanu, drugoj polovini bio je Jošua dao posjed kod braće njihove u zapadnoj zemlji jordanskoj Osim toga Jošua, kad ih je otpustio kući i blagoslovio ih, ⁸Reče im ovo: "Vratite se natrag kući s velikim blagom i mnogom stokom, sa srebrom, zlatom, mjeđu, gvozdem i odijelom vrlo mnogim! Porazdjelite to, što zaplijeniste od neprijatelja svojih, s braćom svojom!"

⁹Tako se vratiše kući sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova i otidoše od sinova Izraelovih iz Šila u zemlji Kanaanskoj, da zapute u zemlju gileadsku, u zemlju baštine svoje, koju su bili zaposjeli, kako je bio zapovjedio Gospod preko Mojsija.

¹⁰Kad dođoše u krajeve na Jordanu, što su još u zemlji kanaanskoj, načiniše sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova tamo na Jordanu žrtvenik, žrtvenik, što se je nadaleko vidio.

¹¹Tada dočuše sinovi Izraelovi gdje se govori: "Eno, sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova napraviše žrtvenik prema zemlji kanaanskoj, u krajevima na Jordanu, s onu stranu zemlje sinova Izraelovih!" ¹²Čim su to čuli sinovi Izraelovi skupi se sva zajednica sinova Izraelovih u Šilo, da idu u boj proti njima,

¹³Sinovi Izraelovi poslaše k sinovima Rubenovim, k sinovima Gadovim i k polovini plemena Manasehova u zemlju gileadsku Finehasa, sina svećenika Eleazara, ¹⁴i s njim deset knezova, po jednoga kneza od svake plemenske obitelji Izraelove; svaki je od njih bio glavar plemenskih obitelji Izraelovih.

¹⁵Kad dođoše k sinovima Rubenovim, k sinovima Gadovim i k polovini plemena Manasehova u zemlju gileadsku, rekoše im: ¹⁶"Sva zajednica Gospodnja pita: "Kakva je to nevjernost, koju činite proti Bogu Izraelovu? Vi ste se stim, što podigoste žrtvenik, odvrkli danas od Gospoda, vi ste se stim pobunili danas probi Gospodu. ¹⁷Zar nam nije dosta zločin od Peora, od kojega se do danas još ne očistismo, makar da je zbog njega pala kazna na zajednicu Gospodnju? ¹⁸I vi se zar hoćete danas da odmetnete od Gospoda? Onda će doći ovo: "ako se danas pobunite proti Gospodu, on će sutra pustiti svoj gnjev na svu zajednicu Izraelovu. ¹⁹Ako li vam se uostalom čini nečista zemlja vaše baštine, onda prijedite u zemlju baštine Gospodnje, gdje je prebivalište Gospodnje, i nastanite se među nama! Ali se ne bunite proti Gospodu i ne bunite se proti nama, gradeći sebi mimo žrtvenik Gospoda, Boga našega, još drugi žrtvenik! ²⁰Nije li pala kazna na svu zajednicu Izraelovu, kad je Akan, sin Zerahov, prisvojio zakleto? On nije bio jedini, koji je morao svoja zlodjela životom platiti."

²¹Tada odgovoriše sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova plemenskim glavarima Izraelovim: ²²"Svemogući, Bog Gospod, jest Svemogući, Bog Gospod, on zna, i Izrael neka zna: Ako je to bila pobuna ili nevjernost proti Gospodu, onda neka nas ne

pomogne danas! ²³Ako smo sagradili sebi žrtvenik, da otpanemo od Gospoda, ili ako je to bilo zato, da na njemu žrtvujemo žrtve paljenice i prinose, ili da prinosimo na njemu mirotvorne žrtve, onda neka nas Gospod sam povuče na račun! ²⁴Ne, mi to učinismo samo iz brige i skrbi. Pomislismo naime: U budućnosti reći će sinovi vaši sinovima našim: Što vi imate s Gospodom, Bogom Izraelovim? ²⁵Gospod je eto postavio Jordan kao među između nas i vas, sinovi Rubenovi i sinovi Gadovi. Vi nemate dijela u Gospodu. Pa će djeca vaša djecu našu tako daleko dovesti, da više ne štiju Gospoda. ²⁶Zato rekosmo: Stavimo se da sagradimo žrtvenik, ne za žrtve paljenice i žrtve zaklanice. ²⁷Nego on ima da bude između nas i vas i naših potomaka sastanko, da hoćemo služiti Gospodu pred njim žrtvama svojim paljenicama, žrtvama svojim zaklanicama i žrtvama svojim mirotvornim. Tako neće moći u budućnosti sinovi vaši govoriti sinovima našim: Vi nemate dijela u Gospodu. ²⁸Nadalje rekosmo: Ako bi kada rekli tako nama i potomcima našim, tada ćemo im odgovoriti: Pogledajte sliku žrtvenika Gospodnjega, što nam ga podigoše oci naši, ne za žrtve paljenice i žrtve zaklanice, nego za sastanko nama i vama! ²⁹Daleko neka je od nas, da se dižemo proti Gospodu i da otpadamo danas od Gospoda radeći žrtvenik za žrtve paljenice, za prinose i za žrtve zaklanice mimo žrtvenik Gospoda, Boga našega, koji je pred njegovim prebivalištem!"

³⁰I kad čuše svećenik Finehas i knezovi zajednice i glavari izraelskih plemena, koji su bili s njim, riječi, što im ih rekoše sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i sinovi Manasehovi, bili su zadovoljni. ³¹Svećenik Finehas, sin Eleazarov, odgovori sinovima Rubenovim, sinovima Gadovim i sinovima Manasehovim: "Danas spoznajemo, da je Gospod u našoj sredini, jer vi stim ne počiniste nevjernosti proti Gospodu. Tako sačuvaste sinove Izraelove od kazne Gospodnje."

³²Potom se vratiše svećenik Finehas, sin Eleazarov, i knezovi od sinova Rubenovih i sinova Gadovih iz zemlje gileadske u zemlju kanaansku k sinovima Izraelovim i donesoše im odgovor, ³³Jer se je odgovor dopao sinovima Izraelovim, hvalili su Boga i nijesu više mislili

na to, da idu u boj proti njima, da opustoše zemlju, u kojoj su prebivali sinovi Rubenovi i Gadovi.

³⁴Sinovi Rubenovi i sinovi Gadovi dadoše žrtveniku ime "Svjedok je među nama, da je Gospod Bog".

Jošua – 23 glava

¹Dugo vremena potom, izakako je Gospod bio dao Izraelu mir pred svima neprijateljima njegovim unaokolo, a Jošua bio star i vremešan, ²Sazva Jošua sav Izrael, starješine, glavare, suce i službenike i reče im: "Ja sam star i vremešan. ³Vi ste vidjeli sve, što je učinio Gospod, Bog vaš, svim tim narodima zbog vas, jer Gospod, Bog vas, borio se je za vas. ⁴Vidite, odredio sam vam ždrijebom te narode, koji još ostaše, u baštinu za plemena vaša počevši od Jordana; isto tako sve pogane, koje istrijebih, i veliko more na zapadu. ⁵Gospod, Bog vaš, sam će ih goniti ispred vas i protjerati ih po radi vas, da mognete uzeti u posjed zemlju njihovu, kao što vam je obećao Gospod, Bog vaš. ⁶Uznastojte svakako da brižno držite sve, što stoji napisano u knjizi zakona Mojsijeva, a da ne odstupate od njega ni nadesno ni nalijevo! ⁷Ne smijete se pomiješati s tim narodima, koji još preostaše, ne zazivajte ime bogova njihovih, ne kunite se njima, ne služite im i ne klanjajte se njima, ⁸Nego se držite Gospoda, Boga svojega, kao što ste činili do danas! ⁹Gospod je zbog vas protjerao velike i moćne narode, i nitko se nije mogao održati pred vama do danas. ¹⁰Jedan između vas tjerao je tisuću u bijeg; jer Gospod, Bog vaš, bori se za vas, kao što vam je obećao. ¹¹Pa zato na sebe brižno pazite na to, da ljubite Gospoda, Boga svojega! ¹²Jer ako budete radili drukčije i pristali za ostatkom tih naroda, što su još preostali kod vas, i s njima se sprijateljili i pomiješali i oni s vama, ¹³Onda znajte, da Gospod, Bog vaš, neće više izgoniti tih naroda ispred vas, Oni će vam dapače postati zamka i mreža, bič bokovima vašim i trnje očima vašim, dok ne budete istisnuti iz te lijepe zemlje, koju vam je dao Gospod, Bog vaš. ¹⁴Evo, ja idem sada na put, na koji mora da ide sav svijet. Spoznajte dakle svim srcem i svom

dušom, da od svih obećanja, što vam ih je dao Gospod, Bog vaš, nije ostalo nijedno neispunjeno. ¹⁵A kako vam se je ispunilo svako obećanje, što vam ga je dao Gospod, Bog vaš, tako će ispuniti Gospod na vama i svaku prijetnju, dok vas ne istisne iz te lijepe zemlje, koju vam je dao Gospod, Bog vaš. ¹⁶Ako prestupite dužnosti zavjeta prema Gospodu, Bogu svojemu, što vam ih je naložio, i pođete služiti drugim bogovima i njima se klanjati, raspalit će se gnjev Gospodnji na vas, i brzo ćete iščeznuti iz lijepe zemlje, koju vam je dao."

Jošua – 24 glava

¹Potom skupi Jošua sva plemena Izraelova u Šekem i sazva starješine Izraelove, njegove poglavare, suce i službenike. Kad su se bili postavili pred Bogom, ²Reče Jošua svemu narodu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: U staro doba prebivali su praoci vaši s onu stranu rijeke, Tare, otac Abrahamov i Nahorov, i štovali su druge bogove. ³Ali sam uzeo oca vašega Abrahama iz zemlje s onu stranu rijeke i vodio sam ga po svoj zemlji kanaanskoj, dao sam mu mnogobrojne potomke i darovao mu Izaka. ⁴Izaku sam dao Jakova i Ezava, i Ezavu sam odredio goru Seir za posjed, a Jakov i sinovi njegovi pošli su u Egipat. ⁵Tada sam poslao Mojsija i Arona i udario Egipat stim, što sam učinio u njemu. Potom sam vas izveo. ⁶Izveo sam oce vaše iz Egipta, i došli ste na more. A Egipćani progonili su oce vaše s kolima i s konjanicima do Crvenoga mora. ⁷Tada su zavapili Gospodu, i on je postavio gustu tamu između vas i Egipćana i naveo na njih more, koje ih je zatrpalo. Svojim očima vidjeli ste, što sam učinio Egiptu. Onda ste ostali dugo vremena u pustinji. ⁸Nato sam vas doveo u zemlju Amoreja, koji su prebivali s onu stranu Jordana. Kad su se oni pobili s vama, dao sam ih u vaše ruke, Uzeli ste zemlju njihovu, I ja sam ih istrijebio ispred vas. ⁹Tada se je podigao kralj moapski Balak, sin Soporov, i vojevao je proti Izraelu. On je zvao Balaama, sina Beorova, da vas prokune. ¹⁰Ali ja nijesam htio poslušati Balaama. On vas je dapače morao blagosloviti, i tako sam vas izbavio iz ruke njegove. ¹¹Vi ste onda prešli preko Jordana i došli u Jeriho. Ovdje su vojevali proti vama građani iz Jeriha,

Amoreji, Perizeji, Kanaanci, Hiteji, Girgašeji, Hiveji i Jebuseji. Ali sam ih dao u vaše ruke. ¹²Poslao sam pred vama stršljene. Oni su njih, dva kralja amorejska, prognali ispred vas, ne mač tvoj i luk tvoj. ¹³Dao sam vam zemlju, za koju se nijeste trudili, i gradove, koji nijeste gradili i u kojima treba da se samo nastanite, Vinograde i maslinike, kojih nijeste sadili, dobili ste na uživanje. ¹⁴Zato se sada bojte Gospoda i služite mu iskreno i vjerno! Odstranite bogove, kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke i u Egiptu, i služite Gospodu! ¹⁵Ako li vam nije po volji da služite Gospodu, onda se odlučite danas, kojemu ćete služiti: bogovima, kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke, ili bogovima Amoreja, u kojih zemlji prebivate! A ja i kuća moja služit ćemo Gospodu."

¹⁶Tada narod izjavi: "Daleko neka je od nas, da ostavimo Gospoda i da služimo drugim bogovima! ¹⁷Jer Gospod, Bog naš, on je, koji je izveo nas i oce naše iz Egipta, iz kuće sužanjstva. On je učinio pred našim očima ona velika čudesa i čuvao nas na cijelom putu, kojim smo išli, i među svim narodima, kroz koje smo prolazili. ¹⁸Gospod je protjerao ispred nas sve narode, i Amoreje, koji su prebivali u zemlji. I mi ćemo služiti Gospodu, jer on je Bog naš."

¹⁹Jošua reče narodu: "Nećete moći služiti Gospodu, jer on je svet Bog, on je Bog revnitelj, on vam neće opraštati vaših prestupaka i grijeha.

²⁰Ako budete ostavili Gospoda i služili tuđim bogovima, on će se okrenuti od vas, zlo će vam nanijeti i uništiti vas, izakako vam je činio dobro."

²¹A narod odgovori Jošui: "Ne, mi ćemo služiti Gospodu!"

²²Jošua reče narodu: "Sami ste sebi svjedoci, da ste izabrali sebi Gospoda, da mu služite." Oni odgovoriše: "Svjedoci smo."

²³"Onda odstranite sad tuđe bogove, koji su među vama, i obratite svoje srce Gospodu, Bogu Izraelovu!" ²⁴Tada obeća narod Jošui:

"Gospodu, Bogu svojemu, služiti ćemo i glas njegov slušati ćemo!"

²⁵Tako učini Jošua toga dana zavjet s narodom i dade zakon i pravo u Šekemu. ²⁶On unese taj događaj u knjigu zavjeta Božjega, uze kamen velik i podiže ga tamo pod hrastom, što je bio u Svetišću Gospodnjem.

²⁷Tada reče Jošua svemu narodu. "Evo, ovaj kamen neka nam bude svjedok; jer je čuo riječi, što ih je Gospod govorio nana. Zato neka vam je svjedok, da ne zatajite Boga svojega!"

²⁸Potom Jošua raspusti narod, svakoga na svoj posjed.

²⁹Iza ovih događaja umrije Jošua, sin Nunov, sluga Gospodnji, u dobi od sto i deset godina. ³⁰Pokopaše ga u području baštine njegove u Timnat–Serahu u gori Efraimovoj, sjeverno od gore Gaaša.

³¹Izrael je služio Gospodu za života Jošue i starješina, koje još dugo poživješe iza Jošue, i koje su znale sva djela, što ih je bio Gospod učinio za Izraela.

³²Kosti Josipove, što su ih sinovi Izraelovi bili sa sobom donijeli iz Egipta, pokopaše u Šekemu na zemljištu, što ga je bio kupio Jakov od sinova Hamora, oca Šekemova, za sto srebrnjaka, a bilo je dano sinovima Josipovim u baštinu.

³³I Eleazar, sin Aronov, umrije, i pokopaše ga u brdu, koje je pripadalo sinu njegovu Finehasu, a bila mu je dana na gori Efraimovoj.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#)

Suci – 1 glava

¹Po smrti Jošuinoj upitaše sinovi Izraelovi Gospoda: "Tko će od nas ići prvi u boj proti Kanaanaca?"

²Gospod odgovori: "Juda neka ide! Eto, dajem zemlju u njegove ruke."

³Tada potaknu Juda svoje bratsko pleme Simeona: "Hajde s menom na moj dio! Borit ćemo se proti Kanaanaca. I ja ću onda ići s tobom na tvoj dio." I pođe Simeon s njim. ⁴I digoše se sinovi Judini na put, i Gospod dade Kanaance i Perizeje u njihove ruke. Pobiše ih kod Bezeka, deset tisuća ljudi. ⁵U Bezeku naime nađoše Adoni–Bezeka, udariše na njega i pobiše Kanaance i Perizeje,

⁶Kad je Adoni–Bezek bježao, nagnuše oni za njim, uhvatiše ga i odsjekoše mu palce na rukama i na nogama. ⁷Tada reče Adoni–Bezek: "Sedamdeset kraljeva, kojima su bili odsječeni palci na rukama i na nogama, kupilo je mrvice pod mojim stolom. Kako sam činio, tako mi je platio Bog." Odvedoše ga tada u Jerusalem, gdje je umro.

⁸Nato sinovi Judini udariše na Jerusalem, uzeše ga, pobiše ga oštricom mača i zapališe grad ognjem. ⁹Potom izadoše sinovi Judini da se bore s Kanaancima, koji su prebivali u gori, u južnoj zemlji i u nizini. ¹⁰Onda pođoše sinovi Judini proti Kanaanaca u Hebronu – Hebron se prije zvao Kirjat–Arba – i pobiše Šešaja, Ahimana i Talmaja. ¹¹Odatle otidoše na Debirane. Debir se je prije zvao Kirjat–Sefer.

¹²Tada reče Kaleb: "Tko svlada Kirjat–Sefer i zauzme ga, dat ću mu kćer svoju Aksu za ženu." ¹³I osvoji ga Otniel, sin Kenaza, mlađega brata Kalebova. I dade mu kćer svoju Aksu za ženu. ¹⁴Kad je ona polazila, nagovori oca svojega i izmoli od njega zemlju. Ona se spusti s magarca, i kad je upita Kaleb: "Što ti je?", ¹⁵Odgovori mu: "Daj mi svadbeni dar! Udao si me u južnu zemlju, pa daj mi i izvore vodene!" I dade joj Kaleb studence u visini i studence u nizini.

¹⁶Sinovi Keneja, tasta Mojsijeva, izadoše iz palmova grada sa sinovima Judinim u pustinju, koja je na jugu od Arada, i nastaniše se tamo među narodom.

¹⁷Tada izađe Juda sa svojim bratskim plemenom Simeonom u rat. Pobiše Kanaance, koji su prebivali u Sefatu, i izvršiše prokletstvo na gradu. Odatle se prozva grad Hormah. ¹⁸Tada Juda osvoji Gazu s područjem njezinim, Aškelon s područjem njegovim i Ekron s područjem njegovim. ¹⁹Gospod je bio s Judom, tako da je mogao zaposjesti goru. Stanovnike u ravnici nije mogao protjerati, jer su imali gvozdena kola. ²⁰Hebron dadoše, kao što je bio zapovjedio Mojsije, Kalebu, i on protjera odatle tri sina Anakova. ²¹Ali Jebuseja, koji su stanovali u Jerusalemu, ne mogoše protjerati sinovi Benjaminovi. Tako ostaše Jebuseji u Jerusalemu pod sinovima Benjaminovim do danas.

²²I kuća Josipova izađe, i to na Betel, i Gospod je bio s njima. ²³Kuća Josipova dade uhoditi Betel, a grad se je prije zvao Luza. ²⁴Kad straže vidješe čovjeka gdje izlazi iz grada, rekoše mu: "Hajde pokaži nam, gdje se može unići u grad! Mi ćemo ti za to učiniti milost." ²⁵Kad im je on bio pokazao, kako se je moglo provaliti u grad, pobiše oni grad oštricom mača. A onoga čovjeka i svu obitelj njegovu pustiše da otidu. ²⁶Čovjek otide u zemlju Hiteja, sagradi tamo grad i prozva ga Luz. Tako se zove još danas.

²⁷Manaseh nije mogao protjerati stanovnika iz Bet–Šeana, Taanaka, Dora, Ibleama, Megida i njihovih sela. Tako ostaše Kanaanci mirno u

onoj zemlji. ²⁸Ali čim ojačaše Izraelci, učiniše Kanaanca dužnima davati robotu, ali ih ne mogoše sve protjerati iz njihova posjeda.

²⁹Ni Efraim ne protjera Kanaanaca, koji su prebivali u Gezeru. Tako ostaše Kanaanci među njima u Gezeru,

³⁰Zebulun nije mogao protjerati stanovnika iz Kitrona i Nahalola. Tako ostaše Kanaanci među njima, ali postaše dužni davati robotu. ³¹Ašer nije mogao protjerati stanovnika iz Aka, Sidona, Ahlaba, Akziba, Helbe, Afeka i Rehoba. ³²Tako su Ašerovci prebivali među Kanaancima, koji ostaše u okolici, jer ih se nije izagnalo. ³³Naftali nije mogao protjerati stanovnika iz Bet-Šemeša i Bet-Anata. Tako je prebivao među Kanaancima, koji ostaše u okolici. Ali stanovnici iz Bet-Šemeša i Bet-Anata postaše dužni davati im robotu.

³⁴Amoreji potisnuše Danovce u goru i ne dadoše im saći u ravnicu.

³⁵Tako ostaše Amoreji u Har-Heresu, u Ajalonu i Šaalbim. Ali kad se je povećala moć kuće Josipove, postaše dužni davati robotu. ³⁶Područje Amoreja protezalo se je od gore akrabimske, od Selaha i dalje gore.

Suci – 2 glava

¹Tada dođe Anđeo Gospodnji od Gilgale u Bokim i reče: "Ja sam vas izveo iz Egipta i doveo vas u zemlju, za koju sam se zakleo ocima vašim. Obećao sam: Neću prekinuti zavjeta svojega s vama dovijeka.

²A vi ne smijete sklapati savez sa stanovnicima te zemlje, nego morate porušiti žrtvenike njihove. Ali ne poslušaste zapovijedi moje. Zašto učiniste to? ³Zato i ja kažem: Neću ih odagnati ispred vas. Oni će vam biti protivnici, i idoli njihovi bit će vam zamka."

⁴Kad tako izgovori Anđeo Gospodnji svima sinovima Izraelovim, stade narod glasno plakati. ⁵Zato prozvaše ono mjesto Bokim. Oni prinesoše tamo žrtvu Gospodu.

⁶Kad je bio Jošua otpustio narod, razidoše se sinovi Izraelovi, svaki u svoju baštinu, da zaposjednu zemlju. ⁷I narod je služio Gospodu za života Jošue i svih starješina, koje preživješe Jošuu i vidješe još sva velika djela Gospodnja, što ih učini Izraelu. ⁸Jošua, sin Nunov, sluga Gospodnji, umrije u dobi od sto i deset godina. ⁹Pokopaše ga u području baštine njegove u Timnat–Heresu u gori Efraimovoj, sjeverno od gore Gaaš.

¹⁰Kad se je onda i sav ovaj naraštaj pribrao k ocima svojim, i nastao drugi naraštaj iza njih, koji nije poznao Gospoda ni djela, što ih je bio učinio Izraelu, ¹¹Tada su sinovi Izraelovi činili, što se nije dopadalo Gospodu, i služili su baalima. ¹²A ostavili su Gospoda, Boga otaca svojih, koji ih je bio izveo iz Egipta. Potrčali su za drugim bogovima, bogovima pogana unaokolo, poklonili se njima i tako razgnjevili Gospoda. ¹³Kad su tako otpali od Gospoda i stali služiti baalu i aštartama, ¹⁴Raspali se gnjev Gospodnji proti sinovima Izraelovim, i on ih predade u ruke razbojnicima, koji ih oplijeniše. On pusti da padnu u ruke svojih neprijatelja unaokolo, tako da se više nijesu mogli održati pred svojim neprijateljima. ¹⁵Svaki put, kad bi pošli na vojsku, bila je ruka Gospodnja proti njima na nesreću njihovu, kao što je bio unaprijed rekao Gospod i kao što im se bio zakleo Gospod. I nevolja njihova bila je velika. ¹⁶Tada im je Gospod podizao suce, koji su ih izbavljali iz ruku neprijatelja njihovih. ¹⁷Ali ni sudaca svojih nijesu slušali, nego su tjerali s bogovima tuđim idolopoklonstvo i klanjali im se Brzo su zašli s puta, kojim su išli oci njihovi, koji su slijedili zapovijedi Gospodnje. Ali oni nijesu činili tako. ¹⁸Kad im je Gospod podizao suce, onda je Gospod bio sa sucem i izbavljao ih iz ruku neprijatelja njihovih, dok je živio sudac, jer bi Gospoda dirnule njihove tužbe na mučitelje i tlačitelje njihove. ¹⁹Ali čim bi umro sudac, potjerali bi oni ponovno još gore nego oci njihovi, trčali bi za drugim bogovima, služili im i klanjali im se. Nijesu se ostavljali djela svojih ni putova svojih opakih.

²⁰Tada se raspali gnjev Gospodnji proti Izraelu, i reče: "Jer je taj narod prestupio moj zavjet, na koji sam obvezao oce njihove, i jer ne slijedi

mojih zapovijedi, ²¹To ja neću više nijednoga goniti ispred njih između naroda, koje ostavi Jošua kad umrije. ²²Po njima stavit ću na kušnju sinove Izraelove, hoće li se držati puta Gospodnjega i hoditi po njemu, kao što su činili oci njihovi, ili neće. ²³Mjesto da odmah progna one narode, Gospod ih ostavi i ne predade ih u ruke Jošui.

Suci – 3 glava

¹Ovo su narodi, koje ostavi Gospod, da po njima kuša sinove Izraelove u svemu onom, što još nijesu znali upogled vođenja rata u Kanaanu.

²Tako su naraštaji sinova Izraelovih imali da nauče vojništvo, jedino, to nijesu znali otprije. ³Pet je knezova filistejskih, svi Kanaanci, Sidonci i Hiveji, koji su prebivali na Libanonu, od gore Baal–Hermona do onamo, gdje se ide u Hamat. ⁴Oni su služili za to, da se po njima Izrael stavi na kušnju i da se vidi, hoće li slijediti naputke Gospodnje, na koje je bio obvezao oce njihove preko Mojsija.

⁵Tako su prebivali sinovi Izraelovi među Kanaancima, Hitejima, Amorejima, Perizejima, Hivejima i Jebusejima. ⁶Oni su uzimali sebi kćeri njihove za žene, davali svoje vlastite sinovima njihovim i služili bogovima njihovim. ⁷Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se nije dopadalo Gospodu, i kad su zaboravili Gospoda, Boga svojega, pa su služili baalima i lugovima, ⁸Raspali se gnjev Gospodnji proti Izraelu i dade ih u ruke Kušan–Rišataimu, kralju sjeverne Mezopotamije. Osam godina morali su sinovi Izraelovi služiti Kušan Rišataimu.

⁹Kad sinovi Izraelovi zavapiše Gospodu, podiže Gospod sinovima Izraelovim izbavitelja, da ih izbavi, Otniela, sina Kenaza, mlađega brata Kalebova. ¹⁰Na njega dođe duh Gospodnji, i on postade sudac u Izraelu. Kad on izađe na vojsku, predade mu Gospod u ruke Kušan–Rišataima, kralja sjeverne Mezopotamije, i on uništi Kušan Rišataima. ¹¹I bila je sad zemlja mirna četrdeset godina, dok ne umrije Otniel, sin Kenezov.

¹²Kad su sinovi Izraelovi opet činili, Što se nije dopadalo Gospodu, učini Gospod kralja moapskoga, Eglona, jačim od sinova Izraelovih, jer su činili, što se nije dopadalo Gospodu. ¹³On se ujedini s Amoncima i Amalečanima, izađe i pobijedi sinove Izraelove, Tada zauzeše grad palmov. ¹⁴Nato su sinovi Izraelovi služili Eglonu, kralju moapskomu, osamnaest godina.

¹⁵I Gospod, kad sinovi Izraelovi zavapiše Gospodu, podiže im izbavitelja, Ehuda, sina Gere iz plemena Benjaminova, čovjeka, koji je bio lijevak. Kad jedanput sinovi Izraelovi poslaše po njemu danak Eglonu, kralju moapskomu, ¹⁶Napravi sebi Ehud bodež dvorezac od lakta u dužini, pričvrsti ga pod haljinu svoju s desne strane svoje, ¹⁷I tako predade danak Eglonu, kralju moapskomu, Eglon je bio čovjek vrlo debeo.

¹⁸Kad je bio gotov s predajom danka, otpusti ljude, koji su bili nosili danak, ¹⁹Vrati se opet sam pokraj idolskih likova u blizini Gilgale i reče "Imam, kralju, neku tajnu da ti kažem." Ovaj naredi šutnju. Tada se udaljiše svi, koji su bili kod njega. ²⁰Ehud pristupi k njemu, a on je sjedio sam u svojoj hladovitoj gornjoj sobi, i Ehud reče: "Riječ Božju imam da ti kažem!" Kad on usta sa svojega prijestolja, ²¹Poteže Ehud lijevom rukom svojom, trgnu bodež od desne bedrice svoje i zatjera mu ga u trbuh, ²²Tako da je držak odmah prodro za oštricom, i salo se sklopilo oko oštrice, jer nije opet izvukao bodeža iz trbuha. Pritom je nečist izašla. ²³Tada Ehud izađe van u trijem, zatvori za sobom vrata gornje sobe i zaključa.

²⁴Kad se je bio udaljio, dođoše sluge da pogledaju. Kako nađoše vrata gornje sobe zaključana, pomisliše: Bit će da obavlja potrebu svoju u hladovitoj klijeti. ²⁵I tako su čekali veoma dugo. Ali kad on vrata gornje sobe još jednako nije otvarao, uzeše ključ i otvoriše. A tu je ležao gospodar njihov na podu mrtav.

²⁶A Ehud, dok su oni čekali, bio je umakao, do idolskih likova došao i u

Seir utekao. ²⁷Čim se je vratio, zatrubi u trubu na gori Efraimovoj, i sinovi Izraelovi siđoše s njim s gore. On im je stajao na čelu. ²⁸Na njegov poziv: "Hajdete za mnom, jer Gospod predade vam u ruke neprijatelje vaše, Moapce", siđoše oni za njim, zatvoriše Moapcima gazove Jordana i ne dadoše nikome prijeko. ²⁹Pobiše tada Moabaca oko deset tisuća ljudi, sve jakih i hrabrih ljudi. Nitko ne umače. ³⁰Tako se onda morade Moab podvrći vlasti Izraelovoj, i zemlja je bila mirna osamdeset godina.

³¹Poslije njega ustade Šamgar, sin Anatov. On pobi šest stotina Filisteja ostanom volujskim. I on je bio sudac u Izraelu.

Suci – 4 glava

¹Kad su sinovi Izraelovi poslije smrti Ehudove opet činili, što je nije dopadalo Gospodu,

²Predade ih Gospod u ruke Jabinu, kralju kanaanskomu, koji je vladao u Hasoru. Vojskovođa njegov bio je Sisera, koji je boravio u Harošetu neznabožačkom. ³Tada su zavapili sinovi Izraelovi Gospodu za pomoć, jer on je imao devet stotina gvozdениh kola i veoma je tlačio sinove Izraelove dvadeset godina.

⁴U ono vrijeme Debora, proročica, žena Lapidotova, sudila je Izraelu.

⁵Ona je stanovala pod Deborinom palmom između Rame i Betela na gori Efraimovoj. Sinovi Izraelovi dolazili su gore k njoj na sud. ⁶I ona dade dozvati Baraka, sina Abinoamova, iz Kadeša Naftalijeva i reče mu: "Gospod, Bog Izraelov, zapovijeda ti: Idi, uzađi na goru Tabor i uzmi sa sobom deset tisuća ljudi između sinova Naftalijevih i sinova Zebulunovih! ⁷Ja ću dovesti k tebi na potok Kišon Sisera, vojskovođu Jabinova, i kola njegova i ljudstvo njegovo i predat ću ga tebi u ruke."

⁸Barak joj reče: "Ako ćeš ti ići s menom, ići ću i ja. Ako li nećeš ići s menom, neću ići ni ja."

⁹Ona odgovori: "Sigurno ću ja ići s tobom. Ali tada nećeš imati slave na vojni, što je preduzimaš, nego će Gospod ženi u ruku dati Siseru." Nato se Debora podiže i otide s Barakom u Kedeš.

¹⁰Tada Barak dozva Zebuluna i Naftalija u Kadeš, i deset tisuća ljudi pođe gore pod vodstvom njegovim. I Debora je išla s njim.

¹¹A Kenej Heber bio se je odvojio od Kaina, jednoga od sinova Hobaba, tasta Mojsijeva. On razape svoj Šator kod hrasta saanaimskoga pokraj Kadeša.

¹²Kad javiše Siseri, da je izašao Barak, sin Abinoamov, na Tabor,

¹³Skupi Sisera sva svoja kola, devet stotina gvozdениh ratnih kola, i svu svoju vojsku, što je bila pod njim, od Harošeta neznabožackoga do potoka Kišona.

¹⁴Tada reče Debora Baraku: "Ustani, jer je ovo dan, u koji će ti Gospod dati u ruke Siseru. Sam Gospod ići će pred tobom." Nato Barak side s gore Tabora, i deset tisuća ljudi za njim.

¹⁵Gospod smete Siseru i sva kola njegova i svu vojsku njegovu oštricom mača pred Barakom. Sisera skoči s kola i pobježe pješice.

¹⁶Barak je progonio kola i vojsku do Harošeta neznabožackoga, i sva vojska Siserina pade od oštrice mača. Ne osta ni jedan.

¹⁷Sisera pobježe pješice do Šatora Jaele, žene Keneja Ebera; jer je među Jabinom, kraljem hasorskim, i porodicom Keneja Ebera vladao mir.

¹⁸Jaela iziđe u susret Siseri i reče mu: "Uvrati se, gospodaru, uvrati se k meni, ne boj se!" I on se uvrati k njoj u Šator, i ona ga pokri

pokrivačem.

¹⁹On je zamoli: "Daj mi malo vode, da se napijem, jer sam žedan!" Ona otvori mijeh mlijeka, dade mu da se napije i opet ga pokri.

²⁰Nato joj on reče: "Stani na ulaz Šatora! Ako tko dođe i zapita te: Ima li tko tu? Ti odgovori: Nema!"

²¹Ali Jaela, žena Heberova, prihvati kolac od Šatora, uze čekić, pristupi k njemu polako i zatjera mu kolac kroz sljepočice, tako te prođe u zemlju. On je bio naime od umora zaspao tvrdo. I tako umrije.

²²Kad je Barak, koji je progonio Siseru, mimo prolazio, Jaela mu izađe u susret i reče mu: "Dođi, pokazat ću ti čovjeka, kojega tražiš!" Kad je unišao, Sisera je tu ležao mrtav, i kolac mu zaboden u sljepočice.

²³Tako ponizi Bog u onaj dan Jabina, kralja kanaanskoga, pred sinovima Izraelovim.

²⁴I ruka sinova Izraelovih bivala je sve teža Jabinu, kralju kanaanskomu, dok ne uništiše Jabina, kralja kanaanskoga.

Suci – 5 glava

¹U onaj dan pjevali su Debora i Barak, sin Abinoamov, sljedeću pjesmu:

²Knezovi su vodili u Izraelu, dragovoljno se ponudio narod u boj, slavite stoga Gospoda!

³Kraljevi, čujte! Knezovi, poslušajte! Ja hoću Gospodu, ja hoću pjevati pjesmu, hoću posvetiti Gospodu, Bogu Izraelovu, pjesmu svoju.

⁴Kad si silazio sa Seira, Gospode, kad si išao iz polja edomskoga,

zemlja se je tresla, nebesa su lijevala, oblaci su tekli vodom,

⁵Brda su klimala pred Gospodom, Sinaj pred Gospodom, Bogom Izraelovim.

⁶U dane Šamgara, sina Anatova, u vrijeme Jaelino pusti su ležali putovi. I tko je išao stazama, vukao se je stranputicama.

⁷Nije bilo vođe u Izraelu, čovjek se je osjećao zapušten, dok ja, Debora, ne ustadoh, ne ustadoh kao mati u Izraelu.

⁸Jer se tražilo nove bogove, pokuca tada na vrata rat, ali se nije vidio štit ni koplje među četrdeset tisuća u Izraelu,

⁹Hvala moja ide knezovima Izraelovim i narodu, koji se dragovoljno ponudi u boj. Slavite stoga Gospoda!

¹⁰Vi, koji jašete na bijelim magarcima, koji počivate na jastucima, koji hodite po putovima, ugodite pjesmu zahvalnicu!

¹¹Glasnije i od povika pastira na pojištima slavite pobjedu Gospoda, sjajno djelo njegove moći u Izraelu! Već silazi na vrata narod Gospodnji.

¹²Ustani, ustani, Debora! Ustani, ustani, zapjevaj hvalospjev! Digni se, Barače! Vodi ih u ropstvo, sine Abinoamov!

¹³Ostaci junaka, izađite van! Narode Gospodnji, junacima tako bogat, silazi k meni!

¹⁴Od Efraima silazi se u dolinu k tebi, Benjamine, s konjanicima tvojim. Knezovi izlaze iz Makira,

¹⁵Iz Zebuluna vođe sa žezlom. S Deborom se ujediniše knezovi

Isakarovi, i Naftali s Barakom. Za njim se juriša u dolinu. Dugo vijeće ratno drži se u krajevima Rubenovim.

¹⁶Što sjediš među torovima i slušaš, kako bleje stada? Dugo vijeće ratno drži se u krajevima Rubenovim,

¹⁷Gilead s onu stranu Jordana počiva. I Dan – što boravi on još daleko kod lada? Na obali mora sjedi tiho Ašer, stanuje mirno u svojim zaljevima.

¹⁸Samo Zebulun, narod, žrtvuje svoj život smrti i Naftali na visokim poljanama.

¹⁹I pridolaze kraljevi u boj. Kraljevi kanaanski dolaze u bitku kod Taanaka na vodama Megida, ali ni mrve srebra ne dobiše.

²⁰S neba se bore zajedno zvijezde, vojuju proti Siseri sa svojih staza.

²¹Kišon odnosi neprijatelje, Kišon, potok bitaka. Pa obraduj se čitavom snagom, dušo moja!

²²Već toptaju kopita konjska, jer junaci njihovi tjeraju, tjeraju tamo.

²³"Proklinjite Meroz!" Viče gromko Anđeo Gospodnji, "proklinjite stanovnike njegove! Ne dođoše u pomoć Gospodu, Gospodu u i pomoć kao junaci."

²⁴Mimo svih žena neka je slavljena Jaela, žena Ebera, Keneja! Mimo svih žena u Šatoru neka je ona visoko čašćena!

²⁵On zaiska vode. Ona mu pruži mlijeka. U gospodskoj čaši pruži mu povlake.

²⁶Ali ruka njezina maši se za kolac Šatorski, desnica njezina za čekić

kovački: "i udari Siseru, smoždi mu glavu, smrska mu i probi sljepočiće.

²⁷Među noge njezine savi se, pade, leži, savija se uz noge njezine, pade opet natrag, i gdje pade, mrtav ostade.

²⁸Kroz prozor motri i jadikuje mati Siserina, kroz rešetku: "Što se tako dugo ne vraćaju kola njegova? Što se tako polako miču točkovi kola njegovih?"

²⁹Odgovara joj najmudrija od njezinih dvorkinja, a i sama sebi ona odgovara:

³⁰"Zacijelo su plijen zaplijenili i sada ga oni dijele: "po jednu djevojku, po dvije djevojke na svakoga; pa plijen: "šarena tkanina Siseri, i plijen: "šareno vezena haljina, šareno platno, odijelo, dva rupca oko vrata mojega, plijen."

³¹Tako propadaju, Gospode, svi neprijatelji tvoji. A oni, koji te ljube, oni su kao sunce kad izlazi u svojem sjaju." I tada je zemlja bila mirna četrdeset godina.

Suci – 6 glava

¹Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se Gospodu nije dopadalo, dade ih Gospod u ruke Midjancima za sedam godina. ²Teška je bila ruka Midjanaca nad Izraelom. Sinovi Izraelovi bježali su ispred Midjanaca u gorske jame, pećine i utvrde. ³I kad bi Izraelci posijali, dolazili su Midjanci Amalečani i sinovi Istoka i udarili na njih. ⁴Oni bi se utaborili proti njima i poželi bi rod zemlje sve do Gaze. I nijesu ostavljali hrane za Izraelce, ni ovce ni vola ni magarca. ⁵Jer su dolazili sa stadima svojim i sa šatorima svojim. Dolazili su kao jata skakavaca. Nije bilo broja njima ni devama njihovim. Dolazili su u zemlju, da je opustoše.

⁶Izrael je bio od Midjanaca ljuto potlačen. I zavapili su sinovi Izraelovi

Gospodu. ⁷Kad zavapiše sinovi Izraelovi Gospodu za pomoć proti Midjancima, ⁸Posla Gospod sinovima Izraelovim proroka, koji im navijesti: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Ja sam vas izveo iz Egipta i izveo sam vas iz kuće sužanjstva. ⁹Ja sam vas izbavio iz ruku Egipćana i svih vaših tlačitelja. Ja sam ih ispred vas odagnao i dao sam vam zemlju njihovu. ¹⁰Ja sam vam zapovjedio: "Ja sam Gospod, Bog vaš. Ne štujte bogova Amoreja, u kojih zemlji stanujete! Ali vi ne poslušaste glasa mojega."

¹¹Tada dođe Anđeo Gospodnji i sjede pod hrast kod Ofre, koji je bio Abiezreja Joaša, a sin je njegov Gideon mlatio pšenicu na tiješku, da je osigura od Midjanaca. ¹²Njemu se prikaza Anđeo Gospodnji i reče mu: "Gospod je s tobom, hrabri junače!"

¹³Gideon mu odgovori: "Molim, gospodaru moj! Kad je Gospod s nama, zašto nas snađe sve ovo? Gdje su sva čudesa njegova, što su nam ih pripovijedali oci naši, kad su govorili: "Gospod nas je izveo iz Egipta? A sada nas je ostavio Gospod i predao nas u ruke Midjancima.":

¹⁴Gospod se okrenu k njemu i reče: "Idi u toj snazi svojoj i izbavi Izraela iz ruku Midjanaca! Ja te šaljem."

¹⁵A on mu reče: "Oprosti, gospodaru moj! Čim ću izbaviti Izraela? Eto, rod je moj najmanji u plemenu Manasehovu, a ja sam posljednji u obitelji svojoj."

¹⁶Gospod mu reče: "Jer sam ja s tobom, pobit ćeš Midjance kao jednoga čovjeka."

¹⁷On mu reče: "Ako sam našao milost u očima tvojim, daj mi znak, da si to ti, koji govori s menom! ¹⁸Pa ne idi odavde, dok se ja ne vratim k tebi i donesem ti dar svoj i stavim preda te." On odgovori: "Čekat ću, dok se vratiš."

¹⁹Tada otide Gideon i zgotovi jare, nadalje jednu efu brašna za nekvasne kruhove. Meso metnu u košaricu, juhu stavi u lonac, donese mu pod hrast i postavi pred njega.

²⁰A Anđeo Božji reče mu "Uzmi to meso i te kruhove nekvasne, metni ih na onu hridinu i juhu izlij na to! On učini tako. ²¹I Anđeo Gospodnji pruži kraj od štapa, što ga je imao u ruci, d dotače se mesa i kruhova nekvasnih. Tada se podiže ogranak iz hridine i spali meso i hljebove nekvasne. A Anđeo Gospodnji iščeznu ispred očiju njegovih.

²²Tada vidje Gideon, da je to bio Anđeo Gospodnji. "Jao, Gospode svemogući", povika Gideon, vidio sam Anđela Gospodnjega licem k licu!"

²³A Gospod mu odgovori: "Mir neka je s tobom! Ne boj se! Nećeš umrijeti.":

²⁴Gideon napravi ondje žrtvenik Gospodu i nazva ga "Gospod je mir". Do današnjega dana stoji on još u Ofri, koja pripada Abiezrejima.

²⁵One noći zapovjedi mu Gospod: "Uzmi junca oca svojega, naime drugoga junca od sedam godina, sruši žrtvenik baalov oca svojega i sasijeci lug pokraj njega! ²⁶Onda podigni Gospodu, Bogu svojemu, žrtvenik visoko gore na hridini u tvrđi i uzmi drugoga junca i žrtvu ga kao žrtvu paljenicu drvima onoga luga, što ga imaš sasjeci!"

²⁷Tada uze Gideon deset ljudi između sluga svojih i učini, kako mu je bio zapovjedio Gospod. A jer se je bojao svoje obitelji i ljudi onoga grada, da to izvede danju, učini noću. ²⁸Kad ljudi onoga grada sutradan rano ustadoše, a to srušen žrtvenik baalov i lug pokraj njega sasjecen. A junac drugi bio je žrtvovan kao žrtva paljenica na žrtveniku novo podignutom. ²⁹Pitali su jedan drugoga: "Tko je to učinio?" Kad su tražili i raspitali, rekoše im: "Gideon, sin Joašov, to je učinio."

³⁰Tada rekoše ljudi onoga grada Joašu: "Izvedi sina svojega! On mora umrijeti, jer je srušio žrtvenik baalov i sasjekao lug pokraj njega."

³¹A Joaš odgovori svima, koji su stajali kod njega: "Hoćete li se boriti za baala? Hoćete li mu doći u pomoć? Tko se bori za njega, do sutra je mrtav. Ako je on bog, neka se sam bori za sebe, jer mu je srušio žrtvenik!" ³²Zato mu onoga dana dadoše ime Jerubaal, to jest "baal neka se bori proti njemu", jer mu je srušio žrtvenik.

³³I kad se svi Midjanci i Amalečani uz sinove Istoka sastadoše i prešavši preko Jordana u ravnici se jezreelskoj utaboriše,

³⁴Dode duh Gospodnji na Gideonu. On zatrubi u trubu. Kad onda Abiezreji pođoše za pozivom njegovim. ³⁵Posla glasnike po svemu plemenu Manasehovu, pa se i oni skupiše oko njega. Posla glasnike i u pleme Ašerovo, Zebulunovo i Naftalijevo I ovi izadoše pred njih.

³⁶I Gideon upravi Bogu molitvu: "Ako ćeš ti doista izbaviti mojom rukom Izraela, kao što si obećao, ³⁷Evo, ja ću metnuti runo ovce na gumno. Ako rosa bude samo na runu, a po svoj zemlji suho, onda ću znati, da ćeš mojom rukom izbaviti Izraela, kao što si obećao." ³⁸I tako se dogodi. Kad sutradan rano ustade i runo iscijedi, istisnu rosu iz runa, cijelu zdjelu punu vode.

³⁹Tada zamoli Gideon Boga: "Ne gnjevi se na me, ako progovorim još jednom! Daj mi da još samo ovaj put učinim pokus s runom! Neka bude samo runo suho, a po svoj zemlji neka bude rosa!" ⁴⁰I Bog učini tako onu noć. Samo je runo ostalo suho, a Po svoj zemlji bila je rosa.

Suci – 7 glava

¹Urani Jerubaal, to jest Gideon, i sva četa njegova s njim. Utaboriše se kod izvora Harod, a tabor Midjanaca bio je sjeverno od njih na podnožju brežuljka Moreh u ravnici.

²Tada reče Gospod Gideonu: "Vojska, što je imaš uza se, odveć je mnogobrojna, a da bih dao Midjance u njezine ruke. Inače bi se Izrael mogao hvaliti suprot meni: "Vlastitom snagom pomagao sam sebi.

³Zato oglasi ljudima: "Tko se boji i koga je strah, neka se vrati i neka odstupi od gore Gileada!" I vratiše se od čete dvadeset i dvije tisuće ljudi, a deset tisuća ljudi ostade. ⁴A Gospod reče Gideonu: "Četa je još uvijek odveć mnogobrojna. Svedi je na vodu! Tamo ću ti je prebrati, Za koga ti rekнем: "Ovaj ide s tobom, taj neka ide s tobom! A za koga ti rekнем: "Ovaj ne ide s tobom, taj neka ne ide s tobom!" ⁵Pošto je ljude bio sveo na vodu, reče Gospod Gideonu: "Svakoga, koji lapće jezikom vodu, kao što lapću psi, toga metni na stranu; tako i svakoga, koji klekne na koljena da pije!" ⁶Tada je iznosio broj onih, koji su vodu laptali rukom k ustima, tri stotine ljudi. Ostali ljudi klekoše svi na koljena da piju vode. ⁷I reče Gospod Gideonu: "S tri stotine ljudi, koji su laptali vodu, izbavit ću vas i predat ću ti u ruke Midjance. Svi drugi neka se vrate svaki k svojoj kući!"

⁸Pošto su uzeli sebi brašnjenice za ljude i trube njihove, otpusti sve Izraele, svakoga k svojoj kući. Samo tri stotine ljudi zadržā. Tabor Midjanaca bio je pod njim u ravnici. ⁹Onu noć reče mu Gospod: "Ustani! Sidi u tabor, jer ti ga dajem u ruke. ¹⁰Ako li se bojiš sam sići, sidi u tabor s momkom svojim Purom! ¹¹Prisluškuj, što govore! Tada ćeš dobiti srčanost da siđeš u tabor." I siđe on s momkom svojim Purom do u najbližu blizinu taborskih straža.

¹²Midjanci i Amalečani i svi sinovi Istoka bili su se utaborili u ravnici tako mnogobrojno kao skakavci. Devama njihovim nije bilo broja, bilo ih je kao pijeska na moru. ¹³Kad dođe Gideon tamo, upravo je jedan pripovijedao drugome ovaj san: "Slušaj, imao sam jedan san. Kotrljao se pečen kruh ječmeni u tabor midjanski i dođe do jednog Šatora. Pogodi ga, tako da pade i premetnu se prema gore. Tako je ležao Šator."

¹⁴Drugi odgovori: "što nije ništa drugo nego mač Izraela Gideona, sina Joaševa, Bog mu u ruke predade Midjance i sav tabor njihov." ¹⁵Kad je Gideon čuo pripovijest sna i tumačenje njegovo, baci se ničice Tada se vrati u tabor izraelski i povika: "Ustajte! Gospod predade tabor Midjanaca u ruke vaše."

¹⁶Potom razdijeli trista ljudi u tri čete i dade svima u ruke trube i prazne vrčeve. U vrčevima bile su luči. ¹⁷On im zapovjedi: "Gledajte na mene i činite isto tako! Kad dođem na kraj tabora, onda činite, što ja činim!

¹⁸Čim ja sa svima, što su uza me, zatrubim u trubu, zatrubite i vi u trube oko svega tabora i vičite: "Za Gospoda i za Gideona!"

¹⁹I kad je bio došao Gideon sa stotinu ljudi, što su bili uz njega, na kraj tabora u početak srednje noćne straže – istom su bili postavili straže – tada zatrubiše oni u trube i razlupaše vrčeve u svojim rukama. ²⁰U isto vrijeme zatrubiše u trube tri čete i razlupaše vrčeve. U lijevoj ruci držali su luči, u desnoj trube, da trube, i vikali su: "Mač za Gospoda i za Gideona!" ²¹Svaki je pritom stajao na mjestu, gdje je bio, okolo tabora. Tada se smete sav tabor. Vikali su i nagnuli bježati. ²²Dok su oni trubili u tri stotine truba, upravi Gospod mač jednoga proti drugome, i to po svemu taboru, te pobježe vojska do Bet–Šite prema Serari, do na obalu Abel–Mehole kod Tabata.

²³A Izraelci iz plemena Naftalijeva, Ašerova i iz svega plemena Manasehova ustadoše i dadoše se u potjeru za Midjancima. ²⁴I posla Gideon glasnike po svoj gori Efraimovoj s napatkom: "Sidite pred Midjance i odrežite im vodu do Bet–Bare, naime Jordana!" Svi Efraimovci digoše se i odrezaše im vodu do Bet–Bare, naime Jordana. ²⁵I uhvatiše obadva kneza midjanska Oreba i Zeba. Oreba ubiše na stijeni gavranovoj a Zeba smaknuše kod tijeska vukova. Onda potjeraše Midjance i donesoše glavu Orebovu i Zebovu Gideonu preko Jordana.

Suci – 8 glava

¹Tada ga zapitaše Efraimovci: "Zašto si nam to učinio, te nas nijesi pozvao, kad si pošao u boj proti Midjancima?" Tako su mu prigovarali žestoko. ²On im reče: "Pa što sam ja učinio tako kao vi? Nije li pabirčenje Efraimovo bolje negoli berba Abiezerova?" ³Vama je u ruke dao Bog knezove midjanske Oreba i Zeba. Pa što sam ja učinio tako kao vi?" Na takve riječi sleže se njihova srdnja na njega.

⁴Kad je Gideon bio došao na Jordan i prešao preko njega s tri stotine ljudi, koji su bili s njim, a bili su umorni od proganjanja, ⁵Zamoli ljude iz Sukota: "Dajte, molim, kruha ljudima, koji idu za mnom, jer su umorni, a ja gonim kraljeve midjanske Zebaha i Salmuna." ⁶A glavari iz Sukota odgovoriše: "A imaš li ruke Zebahove i Salmunine već u svojoj ruci, da moramo dati kruha tvojim ljudima?" ⁷Gideon odgovori: "Zato ću ja vama, kad mi Gospod preda u ruke Zebaha i Salmuna, pomlatiti tjelesa trnjem i dračom iz pustinje."

⁸Odanle otide u Penuel i zamoli ih isto onako. A ljudi iz Penuela dadoše mu isti odgovor kao i ljudi iz Sukota. ⁹Tada zaprijeti i ljudima iz Penuela: "Kad se vratim zdravo, porušit ću tu kulu."

¹⁰A Zebah i Salmuna bili su u Karkoru s vojskom svojom, oko petnaest tisuća ljudi. To su bili svi ostaci od cijele vojske sinova Istoka; sto i dvadeset tisuća teško naoružanih ljudi bilo je palo. ¹¹Gideon ode dalje putem što su ga bili uzeli Šatorski ljudi istočno od Nobaha i Jogbohe, i napade tabor. Tabor se je naime bio osjećao sigurnim. ¹²Zebah i Salmuna pobjegoše. A on nagnu za njima i uhvati oba dva kralja midjanska Zebaha i Salmuna. Sav tabor uništi on.

¹³Nato se vrati Gideon, sin Joašov, iz boja s visine Heresa. ¹⁴On uhvati nekog mladića, koji je pripadao ljudima iz Sukota, i stade ga ispitivati. On mu popisa imena glavara i starješina u Sukotu, sedamdeset i sedam ljudi. ¹⁵Kad onda dođe k ljudima u Sukotu, reče: "Evo, ovdje su

Zebah i Salmuna, zbog kojih vi mi se narugaste riječima: "Imaš li ruke Zebahove i Salmunine već u svojoj ruci, da moramo dati kruha tvojim i umornim ljudima?" ¹⁶Tada uze starješine grada i S trnja iz pustinje i drače i kazni stim ljude iz Sukota. ¹⁷A kulu u Penuelu dade srušiti i ljude u gradu pobiti.

¹⁸Nato reče Zebahu i Salmuni: "Kakvi su bili ljudi, što ih pobiste na Taboru?" Oni odgovoriše "Takvi kao ti, svaki je izgledao kao kraljevski sin." ¹⁹On reče: "Što su bila moja braća, sinovi moje majke. Tako Gospod bio živ! Da ste ih ostavili u životu, ne bih vas pogubio." ²⁰Nato zapovjedi Jeteru, prvorođencu svojemu: "Ustani, pogubi ih!" Ali dječak ne izvuče mača svojega, jer se je bojao, jer je bio još dječak. ²¹Tada zamoliše Zebah i Salmuna: "Ustani ti i pogubi nas, jer kakav je čovjek, onakva mu je snaga." Gideon se diže i pogubi Zebaha i Salmuna. A mjesečice, što su ih o vratu nosile deve njihovih, uze sebi.

²²Potom zamoliše Izraelci Gideona: "Budi kralj naš, ti, sin tvoj i unuk tvoj, jer ti si nas izbavio iz ruku Midjanaca." ²³A Gideon im reče: "Ja ne mogu biti kralj vaš. I sin moj ne smije vladati nad vama. Gospod je kralj vaš."

²⁴Tada im reče Gideon: "Imam jednu molbu na vas. Dajte mi svaki prsten, što ga je zaplijenio!" Oni su bili naime nosili zlatne prstenove, jer su bili Išmaelovci.

²⁵Odgovoriše: "Dat ćemo ti ih rado." I razastrše plašt, i svaki je bacao na njega svoje zaplijenjene prstenove. ²⁶Težina zlatnih prstenova, što ih je bio izmolio, iznosila je tisuću i sedam stotina šekela zlata, osim mjesečica, naušnica i skrletnih haljina, što su ih bili nosili kraljevi midjanski, i osim lančića, što su bili oko vrata deva njihovih. ²⁷Gideon dade napraviti od toga efod i postavi ga u Ofri, svojemu rodnom gradu, Ali svi Izraeli stadoše činiti tamo preljubu za njim. Tako je to bilo Gideonu i kući njegovoj zamka,

²⁸Midjanci su bili od Izraelaca tako poniženi, da više nijesu dizali svoje glave, i zemlja je bila mirna četrdeset godina, dokle je živio Gideon.

²⁹Jerubaal, sin Joašov, otide i stanovao je u svojoj kući. ³⁰Gideon je imao sedamdeset tjelesnih sinova; jer je imao mnogo žena. ³¹I njegova inoča u Šekemu rodi mu sina, kojemu daje ime Abimelek. ³²Gideon, sin Joašov, umrije u visokoj starosti. Pokopaše ga u grobu oca njegova Joaša u Ofri.

³³Kad umrije Gideon, opet sinovi Izraelovi stadoše činiti preljubu za baalima i postaviše sebi Baal–Berita za boga. ³⁴Sinovi Izraelovi nijesu više pomišljali na Gospoda, Boga svojega, koji ih je bio izbavio iz ruku svih njihovih neprijatelja unaokolo. ³⁵I nijesu iskazivali zahvalnosti kući Jerubaala Gideona za sva dobročinstva, što ih je on bio učinio Izraelu.

Suci – 9 glava

¹Abimelek, sin Jerubaalov, otide u Šekem k braći matere svoje i predloži njima i svemu rodu obitelji matere svoje ovo: ²"Upitajte jedanput otvoreno sve građane u Šekemu: "što je bolje za vas, da su vam gospodari sedamdeset ljudi, svi sinovi Jerubaalovi, ili da vam je gospodar jedan čovjek? Pomislite na to, da sam ja tijelo vaše i kost vaša!"

³Ovu izjavu njegovu rekoše braća matere njegove pred svima građanima u Šekemu, i srca njihova privinuše se Abimeleku, jer oni sebi rekoše: "Naš je brat." ⁴Dadoše mu sedamdeset šekela srebra iz hrama Baal–Beritova. Ovim najmi sebi Abimelek ljude bez posjeda i drzovite, koji se pridružiše njemu. ⁵On pođe onda u kuću oca svojega u Ofru i pobi braću svoju, sinove Jerubaalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu. Samo osta Jotam, najmlađi sin Jerubaalov, jer se je bio skrio. ⁶Nato se skupiše svi građani u Šekemu i svi stanovnici Bet–Milo, otidoše i učiniše Abimeleka kraljem kod hrasta, koji stoji u Šekemu.

⁷Kad to javiše Jotamu, otide on, stade na vrh gore Gerizima i povika im u sav glas: "Čujte me, građani u Šekemu, tako vas Bog čuo!" ⁸Jedanput pošla drveta da pomažu sebi kralja. Rekoše maslini: 'Budi naš kralj!' ⁹A maslina im reče: 'Zar ja da ostavim pretilinu svoju, koju na meni slave bogovi i ljudi, pa da idem da vladam nad drvećem?' ¹⁰Tada rekoše drveta smokvi: 'Dođi, budi naš kralj!' ¹¹A smokva im reče: 'Zar ja da ostavim sladost svoju i krasni plod svoj, pa da idem da vladam nad drvećem?' ¹²I rekoše drveta vinovoj lozi: 'Dođi, budi naš kralj!' ¹³A vinova loza reče im: 'Zar ja da ostavim vino svoje, koje veseli Boga i ljude, pa da vladam nad drvećem?' ¹⁴I rekoše sva drveta trnu: 'Dođi, budi naš kralj!' ¹⁵A trn odgovori drvetima: 'Ako doista hoćete mene da pomažete sebi za kralja, onda dođite i sklonite se u sjenu moju; ako li nećete, onda neka izađe oganj iz trna i spali cedre libanonske!'

¹⁶A sada! Ako ste vjerno i pošteno radili, kad učiniste Abimeleka kraljem, i ako ste dobro učinili Jerubaalu i kući njegovoj i nagradili mu ono, što je učinio – ¹⁷Vi, za koje se je otac moj borio i život svoj izložio i koje je izbavio iz ruku Midjanaca, ¹⁸A vi danas ustadoste na kuću oca mojega i pobiste sinove njegove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu i učiniste kraljem Abimeleka, sina sluškinje njegove, nad građanima u Šekemu zato, što je brat vaš – ¹⁹Ako ste dakle danas vjerno i pošteno radili prema Jerubaalu i kući njegovoj, onda se veselite s Abimelekom, a on neka se veseli s vama! ²⁰Ako li nijeste, neka iziđe oganj od Abimeleka i spali građane u Šekemu i Bet–Milu, i neka izađe oganj od građana u Šekemu i od Bet–Milu i spali Abimeleka!"

²¹Tada pobježe Jotam i skloni se. Otide u Beru i ondje ostade bojeći se brata svojega Abimeleka.

²²I vladao je Abimelek Izraelom tri godine. ²³I posla Bog razdor među Abimeleka i među građane u Šekemu, tako da se građani u Šekemu iznevjeriše Abimeleku. ²⁴Tako se je imao osvetiti zločin učinjen na sedamdeset sinova Jerubaalovih i krv njihova doći na brata njihova Abimeleka, koji ih je bio ubio, i na građane u Šekemu, koji su ga bili

potakli, da ubije braću svoju.

²⁵I građani u Šekemu pometaše mu zasjede po vrhovima gorskim, pa su plijenili svakoga, koji je prolazio mimo njih onim putem. Javiše to Abimeleku. ²⁶Gaal, sin Obedov, bio je naime došao sa svojom braćom, i oni su se bili nastanili u Šekemu. A građani se u Šekemu pouzdaše u njega. ²⁷Kad su bili izašli u polje i u svojim vinogradima imali berbu i gnječili grožđe, prirediše veselje, odoše u hram boga svojega, jedoše i piše, i psovali su Abimeleka. ²⁸Gaal, sin Obedov, povika: "Tko je Abimelek i tko smo mi Šekemljani, da mu moramo služiti? Nije li on sin Jerubaalov, a Zebul njegov upravitelj? Budite radije podložni ljudima Hamora, oca Šekemova! Zašto da njemu budemo podložni?" ²⁹O kad bih ja imao u svojoj ruci taj narod! Protjerao bih Abimeleka." Tada rekoše Abimeleku: "Pojačaj vojsku svoju i kreni!"

³⁰A kad je Zebul, upravitelj gradski, čuo izjave Gaala, sina Obedova, razgnjevi se vrlo. ³¹On posla tajno glasnike k Abimeleku i poruči mu: "Evo, Gaal, sin Obedov, dođe sa svojom braćom u Šekem. Oni sad bune grad proti tebe." ³²Ustani dakle noću s ljudima svojim i zasjedi u polju! ³³Rano ujutro, kad sunce ograne, digni se i udari na grad! Kad on onda s ljudima svojim izađe proti tebi, učini s njim, kako ti dolikuje!"

³⁴Tada usta Abimelek noću sa svima ljudima svojim. Zasjedoše Šekemu u četiri čete. ³⁵Kad Gaal, sin Obedov, izađe i pred vrata gradska stade, ispade Abimelek s ljudima svojim iz zasjede. ³⁶Gaal ugleda ljude i reče Zebulu: "Eno dolaze ljudi svrh gore!" A Zebul mu reče: "Od sjene gorske čine ti se ljudi." ³⁷Ali Gaal potvrdi još jedanput: "Eno, ljudi silaze s visa! Druga četa dolazi od čarobničkog hrasta."

³⁸Tada mu doviknu Zebul: "Gdje su ti sada velika usta? Ti si bio onaj, koji se je rugao: "Tko je Abimelek, da mu moramo biti podložni? Pa to su ljudi, koje si prezreo. Izađi sada i bori se s njim!"

³⁹I izađe Gaal pred Šekemljanima i pobi se s Abimelekom. ⁴⁰Ali ga Abimelek natjera u bijeg, i on pobježe pred njim. ⁴¹Dok je Abimelek

ostao u Arumi, istjera Zebul Gaala i braću njegovu. Tako nijesu mogli dulje da ostanu u Šekemu.

⁴²Kad sutradan izađoše ljudi u polje i javiše to Abimeleku, ⁴³Uze on vojsku, razdijeli je u tri čete i namjesti je u zasjedu u polju. A čim vidje, da su ljudi izašli iz grada, skoči na njih i pobi ih. ⁴⁴Sam Abimelek udari s četom svojom i postavi se kod vrata gradskih, a druge dvije čete udariše na sve one, koji su bili u polju, i pobiše ih. ⁴⁵Tada je Abimelek cijeli dan udarao na grad. Kad zauze grad, poubija stanovnike, razori grad i posu so po njemu.

⁴⁶A kad to čuše svi stanovnici kule šekemske, otidoše u podrum u hramu boga Berita. ⁴⁷Čim dojaviše Abimeleku, da su se tamo skupili svi stanovnici kule šekemske, ⁴⁸Izađe on sa svima ljudima svojim na goru Salmon. Tamo prihvati Abimelek za sjekiru, odsiječe granu od drveta, podiže je i metnu je na rame svoje. A ljudima svojim zapovjedi: "Što vidjeste da sam ja učinio, to brzo činite kao ja!" ⁴⁹Tada i svi ljudi, čovjek za čovjekom, odsjekoše granu od drveta, pođoše onda za Abimelekom, pometaše grane nad podrum i zapališe tako njima podrum. I tako izginuše svi stanovnici kule šekemske, oko tisuću ljudi i žena.

⁵⁰Potom otide Abimelek na Tebes, opkoli Tebes i osvoji ga. ⁵¹Usred grada bila je tvrda kula, u koju su bili pobjegli svi ljudi i žene, svi stanovnici grada. Oni zatvoriše za sobom vrata i popeše se na krov kule.

⁵²Abimelek dođe sve do kule i htjede udariti na nju. Kad se posve primakao k vratima kule, da je zapali, ⁵³Baci jedna žena gornji mlinski kamen na glavu Abimeleku i razbi mu lubanju. ⁵⁴On brzo viknu momka, koji mu nosio oružje, i zapovjedi mu: "Izvadi mač svoj i ubij me! Inače reći će se za me: Žena ga je ubila." I probode ga momak njegov, i on umrije. ⁵⁵A kad vidješe Izraelci, da je mrtav Abimelek, vratiše se svi k svojoj kući.

⁵⁶Tako plati Bog Abimeleku za zločin, što ga je bio počinio na ocu svojem ubivši sedamdeset braće svoje. ⁵⁷Isto tako dade Bog, da svi zločini ljudi u Šekemu natrag padnu na njihovu glavu. Tako se ispuni na njima kletva Jotama, sina Jerubaalova.

Suci – 10 glava

¹Poslije Abimeleka ustade da izbavi Izraela Tola, sin Puahe, unuk Dodov, iz plemena Isakarova. On je stanovao u Šamiru na gori Efraimovoj, ²I bio je sudac Izraelu dvadeset i tri godine. Tada umrije i bi pokopan u Šamiru.

³Poslije njega ustade Jair iz Gileada i bio je sudac Izraelu dvadeset i dvije godine. ⁴On je imao trideset sinova, koji su jahali na tridesetero magaradi i imali trideset gradova, koji se zovu do današnjega dana Šatorska sela Jairova. Leže u Gileadu. ⁵Kad je umro Jair, pokopaše ga u Kamonu.

⁶Sinovi Izraelovi činili su opet, što se nije dopadalo Gospodu, i služili su baalima i aštartama, bogovima sirskim, bogovima sidonskim, bogovima moapskim, bogovima sinova Amonovih i bogovima filistejskim. A Gospoda su ostavili i nijesu mu služili. ⁷Tada se raspali gnjev Gospodnji na Izraela, i dade ih u ruke Filistejima i u ruke sinovima Amonovim. ⁸Oni su mučili i gazili sinove Izraelove u onoj godini već osamnaest godina – sve sinove Izraelove s onu stranu Jordana u zemlji amorejskoj, u Gileadu.

⁹A kad su sinovi Amonovi prešli preko Jordana, da se biju i s Judom, Benjaminom i kućom Efraimovom, i sinovi Izraelovi bili u velikoj nevolji,

¹⁰Tada zavapiše sinovi Izraelovi Gospodu i priznaše: "Sagriješismo tebi, jer ostavismo Boga svojega i služismo baalima."

¹¹A Gospod reče sinovima Izraelovim: "Nijesu li vas pritiskivali Egipćani, Amoreji, sinovi Amonovi, Filisteji, ¹²Sidonci, Amalečani i Midjanci" Ali kad zavapiste k meni, ja sam vas izbavljao iz ruke njihove. ¹³A vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima. Zato vas više neću izbavljati. ¹⁴Idite i vičite k onim bogovima, koje izabrate sebi! Neka vas oni izbave u nevolji vašoj!"

¹⁵Tada sinovi Izraelovi priznaše Gospodu: "Sagriješismo. Čini s nama što ti je drago! Samo nas izbavi još ovaj put!"

¹⁶Oni odstraniše nato tuđe bogove iz svoje sredine i stadoše opet služiti Gospodu. I njemu se sažali radi nevolje Izraelove. ¹⁷Kad se sinovi Amonovi podigoše i u Gileadu se utaboriše, dok se sinovi Izraelovi skupiše i tabor udariše kod Misper,

¹⁸Reče narod, knezovi gileadski, jedan drugomu: "Tko će početi boj proti sinovima Amonovim? On neka bude poglavar svima stanovnicima u Gileadu!"

Suci – 11 glava

¹Jeftaha iz Gileada bio je jak junak. Bio je sin jedne bludnice. Gilead je bio otac Jeftahin. ²Kad žena Gileadova rodi njemu sinove, pa kad odrastoše sinovi te žene, otjeraše Jeftahu i rekoše mu: "Ne možeš biti baštinik u obitelji našoj, jer si sin tuđe žene." ³Tada pobježe Jeftaha od braće svoje i nastani se u zemlji Tobu. Tamo se okupiše oko Jeftaha ljudi bez imovine i pođoše s njim plijeniti.

⁴I kad se poslije nekoga vremena sinovi Amonovi zaratiše sa sinovima Izraelovim, ⁵I sinovi Amonovi pođoše u boj proti Izraelu, otidoše starješine gileadske da dovedu Jeftahu iz zemlje Toba. ⁶Oni zamoliše Jeftahu: "Dođi i budi nam voda! Mi hoćemo da vojujemo proti sinovima Amonovim."

⁷A Jeftaha odgovori starješinama gileadskim: "Nijeste li me mrzili i otjerali iz kuće oca mojega? Zašto sad dolazite k meni, kad ste u nevolji?"

⁸Starješine gileadske odgovoriše Jeftahi: "Zato sad dođosmo opet k tebi: "Ako pođeš s nama i budeš vojevao proti sinovima Amonovim, bit ćeš poglavar nama, svima građanima gileadskim."

⁹Tada upita Jeftaha starješine gileadske: "Ako me odvedete, da se borim proti sinovima Amonovim, i ako mi ih preda Gospod, hoću li vam tada biti poglavar?"

¹⁰Starješine gileadske odgovoriše Jeftahi: "Gospod je svjedok po čuvenju među nama, da ćemo tako raditi, kako si zahtijevao."

¹¹Tako otide Jeftaha sa starješinama gileadskim. Narod ga učini svojim poglavarom i vođom. Jeftaha prinese sve svoje želje Gospodu u Mispi.

¹²Potom posla Jeftaha glasnike kralju sinova Amonovih i poruči: "Što hoćeš ti od mene, te ideš proti meni, da vojuješ sa zemljom mojom!"

¹³Kralj sinova Amonovih odgovori glasnicima Jeftahovim: "Izrael je uzeo moju zemlju, kad je došao iz Egipta, od Arnona do Jaboka i do Jordana. Daj mi je sad natrag s mirom!"

¹⁴Ali Jeftaha posla opet glasnike kralju sinova Amonovih, ¹⁵I poruči mu: "Ovako veli Jeftaha: "Izrael nije uzeo zemlje moapske ni zemlje sinova Amonovih. ¹⁶Kad su sinovi Izraelovi izašli iz Egipta i putovali preko pustinje do Crvenoga mora i onda došli u Kadeš, ¹⁷Tada je poslao Izrael glasnike kralju edomskomu s molbom: "Htio bih proći kroz tvoju zemlju. Ali kralj edomski ne posluša. I kralju moapskomu poslaše, ali ni on ne htjede. Tako ostadoše sinovi Izraelovi u Kadešu, ¹⁸Zaputiše tada preko pustinje, zaobiđoše zemlju edomsku i zemlju moapsku i dođoše u zemlju istočno od zemlje moapske. ¹⁹Nato poslaše sinovi Izraelovi

glasnike Sihonu, kralju amorejskomu, kralju hešbonskomu, i poruči mu Izrael: "Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju do svojega određenog mjesta. ²⁰Ali Sihon ne povjerova prolazu sinova Izraelovih kroz područje njegovo. Nego Sihon skupi sav svoj narod. Utaboriše se u Jahasu, i on se je borio proti Izraelu. ²¹Ali Gospod, Bog Izraelov, dade Sihona sa svom vojskom njegovom u ruke sinovima Izraelovim, koji ih pobijediše. Tako zadobi Izrael svu zemlju Amoreja, koji su prebivali u onoj zemlji, ²²I osvoji svu zemlju amorejsku od Arnona do Jaboka i od pustinje do Jordana. ²³A sada, kada je Gospod, Bog Izraelov, protjerao Amoreje zbog naroda svojega Izraela, hoćeš ti da ga odagnaš? ²⁴Zar nije istina, koga bog tvoj Kemoš progna, u posjed njegov onda ti stupiš? Koga dakle Gospod, Bog naš, progna zbog nas, u posjed njegov onda mi stupimo. ²⁵Ili si ti pođem jači od kralja moapskoga Balaka, sina Soporova? Je li se on borio s Izraelom? Je li on ratovao s njima? ²⁶Kad je Izrael boravio u Hešbonu i u njegovim naseobinama, u Aroeru i u njegovim naseobinama i u svim gradovima, što leže na Arnonu, tri stotine godina, zašto ih nijeste u to vrijeme natrag osvojili? ²⁷Ja ti ne učinih ništa na žao, nego ti meni činiš krivo, kad ratuješ s menom. Gospod, sudac, danas će suditi između sinova Izraelovih i sinova Amonovih."

²⁸Ali Kralj sinova Amonovih ne poslušá riječi, što mu ih poruči Jeftaha.

²⁹Tada siđe duh Gospodnji na Jeftahu, i on prođe kroz Gilead i Manaseh. Nato pođe u Mispu u Gileadu, i od Mispe u Gileadu podiže se proti sinovima Amonovim.

³⁰A Jeftaha učini Gospodu ovaj zavjet: "Ako snove Amonove predaš posve u moje ruke, ³¹Onda ima onaj, koji mi iz vrata kuće moje dođe u susret, ako se vratim kući pobjedonosan od sinova Amonovih, pripasti Gospodu, i ja ću ga prinijeti za žrtvu paljenicu."

³²I tako pođe Jeftaha proti sinovima Amonovim, da se bije s njima, i Gospod mu ih posve predade u ruke. ³³On ih silno porazi od Aroera do

u okolinu Minita, dvadeset gradova, i do Abel–Keramima. Tako su bili sinovi Amonovi poniženi pred sinovima Izraelovim.

³⁴A kad se vraćao Jeftaha kući svojoj u Mispu, izađe mu u susret kći njegova s bubnjevima i sviralama. Ona mu je bila jedino dijete; osim nje nije imao ni sina ni kćeri. ³⁵Kad je ugleda, razdrije haljine svoje i povika: "Jao, kćeri moja! Ti me snizuješ duboko! Jest, ti si, koja me baca u nesreću. Ja sam učinio zavjet Gospodu i ne mogu ga poreći."

³⁶Ona mu reče: "Oče moj, kad si učinio zavjet Gospodu, izvrši na meni, što si zavjetovao, jer ti je dao Gospod da se osvetiš neprijateljima svojim, sinovima Amonovim."

³⁷Onda zamoli oca svojega: "Neka bi mi se dopustilo ovo: "Daj mi još dva mjeseca vremena! Htjela bih otići, na gore se popeti i sa svojim prijateljicama svoje djevojaštvo oplakati." ³⁸On joj odgovori: "Otidi!" I pusti je na dva mjeseca. I ona otide sa svojim prijateljicama, i po gorama je oplakivala svoje djevojaštvo.

³⁹A poslije dva mjeseca vrati se k ocu svojemu, i on izvrši na njoj zavjet svoj, što ga je bio učinio. Ona još nije bila spoznala čovjeka otada je običaj u Izraelu, ⁴⁰Da svake godine izlaze kćeri Izraelove, da plaću za kćerju Jeftahe iz Gileada, četiri dana u godini.

Suci – 12 glava

¹I podigoše se ljudi od plemena Efraimova. Otidoše na sjever i zapitaše Jeftahu: "Zašto si izašao u boj proti sinovima Amonovim, a nas nijesi pozvao da idemo s tobom. Sad ćemo ti zapaliti kuću tvoju nad glavom."

²Jeftah im reče: "Ja i narod moj imali smo tešku borbu sa sinovima Amonovim. Ja sam vas pozvao, ali me vi ne izbaviste iz ruku njihovih.

³Kad sam vidio, da me vi nećete pomoći, metnuh ja glavu u torbu i podoh proti sinovima Amonovim, i Gospod mi ih dade u ruke. Pa zašto

danas dolazite proti meni, da me napadnete?"

⁴Tada Jeftaha podiže sve ljude od Gileada i udari na Efraimovce. I Gileadovci poraziše Efraimovce. Ovi su naime bili rekli: "Bjegunci Efraimovci vi ste Gilead leži usred Efraima, usred Manaseha,"

⁵Gilead zauze gazove jordanske u Efraim, I kad bi koji bjegunac Efraimovac zamolio: "Htio bi prijeći", upitali bi ga ljudi od Gileada: "Jesi li iz Efraima?" Ako bi odgovorio: "Nijesam", ⁶Onda bi mu zapovjedili: "Reci dakle Šibolet!" Kad bi rekao "Šibolet", jer ne bi pravo izgovorio, uhvatili bi ga i zaklali bi ga na gazovima jordanskim. Tako pogibe tada četrdeset i dvije tisuće ljudi iz Efraima.

⁷Jeftaha je sudio Izraelu šest godina. Tada umrije Jeftaha iz Gileada i bi pokopan u jednom gradu Gileadovu.

⁸Poslije njega sudio je u Izraelu Ibsan iz Betlehema. ⁹On je imao trideset sinova i trideset kćeri. On ih poudava van, i trideset kćeri dovede sinovima svojim izvan. Sudio je Izraelu sedam godina. ¹⁰Kad umrije Ibsan, bi pokopan u Betlehemu.

¹¹Poslije njega sudio je u Izraelu Elon iz Zebuluna. Deset godina sudio je on u Izraelu. ¹²Kad umrije Elon iz Zebuluna, bi pokopan u Ajalonu u zemlji Zebuluna.

¹³Poslije njega sudio je u Izraelu Abdon, sin Hilelov iz Piratona. ¹⁴On je imao četrdeset sinova i trideset unuka, koji su jahali sedamdesetero magaradi. Sudio je Izraelu osam godina. ¹⁵Izakako je Abdon, sin Hilelov iz Piratona, bio umro, bi pokopan u Piratonu u zemlji Efraimu na gori Amalečana.

Suci – 13 glava

¹Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se nije dopadalo Gospodu, dade ih Gospod u ruke Filistejima za četrdeset godina.

²A živio je tada jedan čovjek iz Zorahe od plemena sinova Danovih po imenu Manoah. Žena je njegova bila nerotkinja i nije bila još rodila.

³Tada se javi toj ženi Anđeo Gospodnji i reče joj: "Eto, ti si nerotkinja i još nijesi rodila. Ali ćeš zatrudnjeti i rodit ćeš sina. ⁴Od sada pripazi na sebe! Ne pij ni vina ni jakoga pića i ne jedi ništa nečisto! ⁵Kad zatrudniš i rodiš sina, tada britva ne smije doći na glavu njegovu, jer već od rođenja svojega dječak mora biti nazirej Božji. On će kao prvak izbavljati Izraela iz ruku Filisteja." ⁶Žena otide i dojava mužu svojemu: "Čovjek Božji dođe k meni. Izgledao je kao Anđeo Božji, pun dostojanstva. Ja ga ne upitah, odakle je. Niti mi on reče svoje ime. ⁷On mi reče: "Eto, zatrudnjet ćeš i rodit ćeš sina. Od sada ne pij niti vina niti jakoga pića i ne jedi ništa nečisto, jer od materina krila pa do dana smrti svoje ima dječak da bude nazirej Božji."

⁸Tada upravi Manoah ovu molitvu Gospodu: "Oproštenje, Gospode, čovjek Božji, kojega si poslao, neka još jedanput dođe k nama i neka nam očituje, što ćemo činiti s dječakom, koji se ima roditi!"

⁹I Bog usliši molitvu Manoahinu. Anđeo Božji dođe još jedanput k ženi, kad je bila u polju. Jer muž njezin Manoah nije bio kod nje, ¹⁰Otrča žena brže i javi to mužu svojemu. Ona mu pripovjedi: "Eto, javi mi se opet onaj čovjek, koji mi je onda došao."

¹¹Manoah ustade i pođe za ženom svojom. Kad dođe k čovjeku, zapita ga: "Jesi li ti čovjek, koji je govorio sa ženom?" On odgovori: "Jesam."

¹²A Manoah zapita: "Ako se riječi tvoje ispune, koji su onda propisi za dječaka i kako će se činiti s njim?"

¹³ Anđeo Gospodnji reče Manouhi: "Žena neka se čuva od svega, što sam joj rekao! ¹⁴ Ne smije ništa uživati, što dolazi od vinove loze. Vina i opojnih pića ne smije piti i ništa nečisto jesti. Sve, što sam joj zapovjedio, neka drži!"

¹⁵ Tada reče Manoah Anđelu Gospodnjemu: "Rado bismo te pozvali i preda te iznijeli jare."

¹⁶ A Anđeo Gospodnji reče Manouhi: "Da me i pozoveš, neću ipak ništa jesti od jela tvojega. Ali ako hoćeš zgotoviti žrtvu paljenicu, prinesi je Gospodu!" Kako Manoah nije znao, da je to bio Anđeo Gospodnji,

¹⁷ Zapita Manoah Anđela Gospodnjega: "Kako ti je ime? Htjeli bismo ti zahvaliti, ako bi se ispunilo tvoje obećanje."

¹⁸ A Anđeo Gospodnji reče mu: "Što pitaš za ime moje, vidiš ono je: "Čudesan."

¹⁹ Nato Manoah uze jare i prinos i žrtvova Gospodu na hridini. Tada se dogodi čudo, a Manoah i žena njegova gledali su. ²⁰ Kad se je naime podizao plamen sa žrtvenika k nebu, podiže se Anđeo Gospodnji u plamenu žrtvenika Kad to vidješe Manoah i žena njegova, padoše ničice na zemlju na svoje lice. ²¹ I Anđeo se Gospodnji ne javi više mužu i ženi njegovoj. I spoznade Manoah, da je to bio Anđeo Gospodnji, ²² I reče Manoah ženi svojoj: "Mi moramo sigurno umrijeti, jer vidjesmo Boga."

²³ A žena njegova odgovori mu: "Kad bi htio Bog da nas usmrti, ne bi primio od nas žrtve paljenice ni prinosa i ne bi nam dao da sve to vidimo i tako što čujemo."

²⁴ Kad žena rodi sina, nadjenu mu ime Samson. Dječak je odrastao, i Gospod ga je blagoslovio.

²⁵Duh Gospodnji poče djelovati u njemu u Mahaneh–Danu između Zorah i Eštaola.

Suci – 14 glava

¹Kad Samson side u Tamnahu, upozna u Tamnahi jednu filistejsku ženu. ²Kad se je vratio kući, pripovijedao je ocu svojem i materi svojoj: "Upoznao sam u Tamnahi jednu filistejsku ženu. Oženite me njom!"

³A otac njegov i mati njegova odgovoriše mu: "Zar nema žene među kćerima tvoje braće i u svemu narodu našem, da se ideš ženiti kod neobrezanih Filisteja?" A Samson izjavi ocu svojem: "Njom me oženi, jer mi se ona dopada."

⁴Otac njegov i mati njegova nijesu naime znali, da je to od Gospoda, jer je ovaj tražio zadjevicu s Filistejima. Tada su vladali Filisteji nad Izraelom. ⁵I tako side Samson s ocem svojim i s materom svojom u Tamnahu. Kad dođoše do vinograda timnahskih, napade ga iznenada ričući mlad lav. ⁶I Duh Gospodnji dođe na njega, i on rastrga lava popola, kako se rastrga popola jare, a nije imao ništa u ruci. Ocu svojem i materi svojoj ne pripovjedi, što je učinio.

⁷Tada ode dalje i porazgovori se sa ženom. Ona omilje Samsonu. ⁸Kad je iza nekoliko vremena opet došao, da je odvede, i kad se svrnu, da vidi mrtvoga lava, nađe se u truplu lava roj pčela i med. ⁹On ga izvadi u ruke svoje i jeo ga je idući dalje. Kad dođe k ocu svojem i k materi svojoj, dade im da jedu, a ne reče im, da je iz trupla lavova izvadio med.

¹⁰Nato side otac njegov k ženi, i Samson učini ondje gozbu, jer tako bi činili mladi ljudi. ¹¹Kad ga oni vidješe, dadoše mu trideset svadbenih drugova, da budu s njim. ¹²Ovima reče Samson: "Ja ću vam zagonenuti zagonetku. Ako mi je odgonetnete za sedam dana gozbe,

dat ću vam trideset košulja i trideset svećanih haljina. ¹³A ako mi je ne odgonetnete, vi ćete dati meni trideset košulja i trideset svećanih haljina." Oni ga pozvaše: "Zagonetni zagonetku svoju! Da čujemo!"

¹⁴On im reče: "Od onoga, koji jede, izade jelo i od jakoga slatko." Ne mogoše odgonetnuti zagonetku tri dana. ¹⁵Sedmi dan rekoše ženi Samsonovoj: "Nagovori muža svojega, da nam riješi zagonetku! Inače spalit ćemo tebe i kuću oca tvojega. Jeste li nas zato pozvali, da nas osiromašite, nije li tako?"

¹⁶I zaplaka žena Samsonova pred njim i reče: "Ti na me samo mrziš i ne ljubiš me. Ti mi nijesi rekao rješenje zagonetke, što si je zagonetnuo zemljacima mojim." On joj reče: "Ni ocu svojemu ni materi svojoj nijesam je izdao, a tebi da je kažem?"

¹⁷Kad je ona tako pred njim plakala za sedam dana, dok je trajala svečanost, reče joj sedmi dan. Toliko je bila navalila na njega. I ona izdade rješenje zagonetke zemljacima svojim. ¹⁸Tada rekoše ljudi grada sedmi dan, prije nego zađe sunce: "Što je slađe od meda i što je jače od lava?" On im odgovori: "Da nijeste orali na mojoj junici, ne biste nikada pogodili moje zagonetke." ¹⁹Tada dođe na njega Duh Gospodnji. On side u Aškelon, pobi ondje trideset ljudi između njih, uze im odijelo njihovo i dade svećane haljine onima, koji su bili odgonetnuli zagonetku. Bio je vrlo rasrđen i otide kući oca svojega.

²⁰A žena Samsonova udade se za jednoga od njegovih svadbenih drugova, koji su mu bili pridruženi. Samson opustoši ljetinu Filisteja i razbi ih tisuću magarećom čeljušću.

Suci – 15 glava

¹Poslije nekoga vremena, u dane ječmene žetve, htjede Samson da pohodi ženu svoju i donese joj jare Kad zamoli: "Htio bih ući k ženi svojoj u ložnicu", ne dopusti mu otac njezin da uđe, ²Nego odgovori

otac njezin: "Mislio sam, da ti ona nije po volji. Zato je dadoh jednomu od tvojih svadbenih drugova. Ali njezina mlađa sestra još je ljepša od nje. Možeš je dobiti mjesto nje."

³Samson im odgovori: "Ovaj put nijesam Filistejima odgovoran, ako im učinim što zlo. ⁴I otide Samson i uhvati trista lisica, uzme zublje, okrenu rep prema repu i metnu po jednu zublju među dva repa, ⁵Tada zapali zublje, pusti ih u žita Filisteja i zapali tako snopove, biljke, vinograde i masline.

⁶Kad upitaše Filisteji: "Tko je to učinio?" Odgovoriše: "Samson, zet Timnaćaninov, jer mu uze njegovu ženu i dade je jednomu od njegovih svadbenih drugova." Tada odoše Filisteji i spališe nju i oca njezina.

⁷A Samson im reče: "Jer to učiniste, neću prije mirovati, dok vam se ne osvetim." ⁸I udari sve, koje stiže, teškim udarima od listova do bedara. Potom ode i nastani se u pećini Etama.

⁹Tada izađoše Filisteji, utaboriše se u Judi i raširiše se kod Lehija,

¹⁰Kad Judejci upitaše: "Zašto ste izašli k nama?", odgovoriše: "Izašli smo da uhvatimo Samsona i da mu učinimo, kako je on nama učinio,"

¹¹Tada izade tri tisuće ljudi od Jude k pećini Etama i upitaše Samsona: "Ne znaš li, da su Filisteji gospodari naši? Što si nam to učinio?" On im reče: "Kako su oni učinili meni, tako ja učinih njima."

¹²Oni mu rekoše: "Došli smo da te uhvatimo i da te predamo Filistejima." Samson ih zamoli: "Zakunite mi se, da me nećete pogubiti!" ¹³Oni mu odgovoriše: "Nećemo, mi ćemo te samo uhvatiti i njima predati: "nećemo te pogubiti." Nato ga svezaše sa dva nova uza i odvedoše ga iz pećine.

¹⁴Kada on dođe u Lehi i Filisteji istrčaše pred njega vičući od radosti, tada dođe na njega Duh Gospodnji, i uža na rukama njegovim postaje kao laneni konci, što ih opurio oganj, i spadoše sveze s ruku njegovih.

¹⁵On nađe čeljust magareću sirovu, pruži ruku svoju, prihvati je i pobi njom tisuću ljudi. ¹⁶Tada reče Samson: "Čeljušću magarećom pobih jednu četvu zločinaca, dvije čete zločinaca, čeljušću magarećom pobih tisuću ljudi." ¹⁷Kad je s tim bio gotov, baci čeljust iz ruke. Otada nazvaše ono mjesto Ramot Lehi.

¹⁸Jer je bio žedan jako, zavapi Gospodu i pomoli se: "Ti si dao da sluga tvoj dobije ovu pobjedu veliku. A sada moram da umrem od žeđi i da padnem u ruke neobrezanima." ¹⁹Tada otvori Bog jednu kotlinu, kakvih je naći kod Lehija, i proteče iz nje voda. Kad se je napio odatle, povrati mu se duh životni, i oživje opet. Zato se prozva onaj izvor En Hakore. On je još u Lehiju do današnjega dana.

²⁰On je sudio u Izraelu za vremena vladavine filistejske dvadeset godina.

Suci – 16 glava

¹Kad jedanput Samson dođe u Gazu, vidje tamo jednu bludnicu i uvrati se k njoj. ²I stanovnicima u Gazi javilo se: "Samson je došao ovamo." Oni se strkaše i vrebaše ga cijelu noć na vratima gradskim, a držali su se cijelu noć mirno. Rekoše: "Dok svane, ubit ćemo ga." ³Ali je Samson ležao samo do ponoći. U ponoći ustade, uhvati krila gradskih vrata zajedno s oba dovratnika, izvali ih zajedno s prijevornicom, metnu ih na ramena svoja i odnese ih navrh gore naprema Hebronu.

⁴Poslije toga zamilova djevojku u dolini Soreku. Zvala se je Delila.

⁵Dođoše k njoj knezovi filistejski i rekoše joj: Nagovaraj ga i iskušaj, gdje stoji njegova velika snaga, i kako bismo ga mogli svladati i svezati, da ga učinimo malenim! Mi ćemo ti onda dati svaki po tisuću i što srebrnih šekela." ⁶I Delila uze nagovarati Samsona: "Hajde kaži mi, gdje stoji tvoja velika snaga i čim bi se moralo tebe svezati, da te se svlada!" ⁷Samson joj odgovori: "Da me se sveže sa sedam gužava sirovih, još neosušenih, postao bih slab i bio bih kao drugi čovjek." ⁸I

donesoše joj knezovi filistejski sedam gužava sirovih, još neosušenih, i ona ga sveza njima. ⁹A sjedili su ljudi u njezinoj sobi u zasjedi. I ona mu povika: "Eto Filisteji na te, Samsone!" A on pokida gužve, kao što se trga konac od kudjelje, kad se primakne ognju. I ne doznade se za snagu njegovu.

¹⁰Onda reče Delila Samsonu: "Eto, prevario si me i slagao si mi. Kaži mi sad, čim te se može svezati!" ¹¹On joj reče: "Da me se sveže novim užima, što se još nijesu rabili u radu, postao bih slab i bio bih kao drugi čovjek." ¹²I Delila uze nova uža i sveza ga njima. I ona mu povika: "Eto Filisteja na te, Samsone!" Sjedili su naime ljudi u sobi u zasjedi. A on ih istrga s ruku svojih kao konac.

¹³A Delila reče Samsonu: "Do sada si me varao i lagao mi. Ali kaži mi, čim te se može svezati?" On joj odgovori: "Da sedam vlasu na glavi mojoj priviješ na vratilo!" ¹⁴Kad je ona zabila kolčić, povika mu: "Eto Filisteja na te, Samsone!" Tada se on probudi od sna i istrže kolac, osnovu i vratilo.

¹⁵Opet mu ona reče: "Kako možeš tvrditi, da si mi dobar, kad srce tvoje nije kod mene? Već si me tri puta prevario i nijesi mi rekao, u čemu stoji tvoja velika snaga."

¹⁶I kad mu je svaki dan dodijavala svojim riječima i tako ga mučila, da mu je život bio ogorčen, ¹⁷Otvori joj cijelo svoje srce i reče joj: "Nikad nije britva došla na moju glavu, jer sam od krila materina nazirej Božji. Da mi se obrije glava, ostavila bi me snaga moja. Postao bih slab i bio bih kao drugi čovjek."

¹⁸Tada vidje Delila, da joj je otvorio cijelo srce svoje. Ona dade pozvati knezove filistejske i reći im: "Ovaj put morate doći. On je otvorio cijelo srce svoje." Knezovi filistejski dođoše k njoj i donesoše novce sa sobom. ¹⁹A ona ga uspava na koljenima svojim i dozva čovjeka, te mu obrija sedam vlasu na glavi njegovoj. Tako ga ona učini slabim, i ostavi

ga snaga njegova. ²⁰I kad ona povika: "Eto Filisteja na te, Samsone", probudi se on od sna i pomisli: "Oslobodit ću se kao uvijek, kada se stresem." On naime nije znao, da je Gospod odstupio od njega. ²¹Tada ga uhvatiše Filisteji, iskopaše mu oči, odvedoše ga u Gazu i okovaše ga u гвозdene okove. On je morao u tamnici mlin okretati.

²²A kosa na glavi njegovoj opet je pomalo rasla, izakako je bila obrijana. ²³I knezovi filistejski skupiše se da prinesu veliku žrtvu svojemu bogu Dagonu i da svetkuju veselu svetkovinu, jer rekoše: "Naš bog predade u naše ruke našega neprijatelja Samsona." ²⁴Kad ga vidješe, hvalili su ljudi svojega boga; jer rekoše: "Naš bog predade u naše ruke našega neprijatelja, koji je zatirao zemlju našu i pobio mnoge od nas." ²⁵I kad se razigralo srce njihovo, povikaše: "Zovite Samsona, da nam poigra!" I dovedoše Samsona iz tamnice, i on morade pred njima igrati. Bili su ga namjestili među stupove.

²⁶A Samson reče dječaku, koji ga je držao za ruku: "Pusti me i pomoz mi, da opipam stupove, na kojima stoji kuća! Htio bih se nasloniti na njih." ²⁷Kuća je bila puna ljudi i žena. Svi knezovi filistejski bili su ondje. Na krovu je bilo oko tri tisuće ljudi i žena, što su gledali, kako Samson igra.

²⁸A Samson upravi Gospodu ovu molitvu: "Svemogući Gospode, spomeni me se i daj mi samo još ovaj put snagu, o Bože, da se osvetim Filistejima za jedno od moja obadva oka!"

²⁹Tada Samson uhvati oba srednja stupa, na kojima je stajala kuća, i nasloni se na njih, na jedan desnom, a na drugi lijevom rukom svojom. ³⁰Povika: "Hoću eto da umrem s Filistejima!" I sa svom silom nagnu se naprijed. I sruši se kuća na knezove i na sve ljude, koji su bili u njoj. Broj mrtvih, koje on pobi umirući, bio je veći od broja onih, koje pobi za života svojega.

³¹Braća njegova i sva obitelj njegova dođoše, uzeše ga, ponesoše ga i

pokopaše ga između Zorahe i Eštaola u grobu njegova oca Manoaha, On je sudio u Izraelu dvadeset godina.

Suci – 17 glava

¹Na gori Efraimovoj prebivao je jedan čovjek po imenu Mikah. ²On reče materi svojoj: "Tisuća i sto srebrnih šekela, što su ti bili ukradeni, i zbog kojih si izustila kletvu, i to dapače preda mnogom, evo, to je srebro u mene. Ja sam ga uzeo." Mati njegova odgovori: "Gospod neka te blagoslovi, sine moj!" ³Kad je on vratio tisuću i što srebrnih šekela materi svojoj, reče mati njegova: "Dajem to srebro kao posvetni dar iz svoje ruke Gospodu za svojega sina, da se napravi od njega lik rezan i liven. Zato ti ga dajem natrag." ⁴Kad on opet dade srebro materi svojoj, uze mati njegova dvjesta srebrnih šekela i dade ih zlataru, koji od toga napravi lik rezan i liven. Bio je postavljen u kući Mikahovoj. ⁵Mikah je imao sada bogomolju. On uz to napravi efod i terafe i posveti jednoga od svojih sinova, koji mu je tada služio kao svećenik.

⁶U ono vrijeme nije bilo kralja u Izraelu. Svaki je činio, što mu je bilo drago.

⁷Živio je tada jedan mlad čovjek iz Betlehema u Judi, iz plemena Judina. On je bio Levit i boravio je tamo kao stranac. ⁸Čovjek otide iz grada Betlehema u Judi, da se nastani na kojem prikladnom mjestu kao stranac. Tako na svojem putu dođe u goru Efraimovu do kuće Mikahove. ⁹Mikah ga upita: "Odakle dolaziš?" On mu odgovori: "Ja sam Levit iz Betlehema u Judi i na putu sam, da se gdje god nastanim." ¹⁰Mikah ga zamoli: "Ostani kod mene i budi mi otac i svećenik. Ja ću ti davati deset srebrnih šekela na godinu, čitavo odijelo i hranu." Levit pristade na to. ¹¹Otada je stanovao Levit kod njega, i mladi čovjek bio mu je kao jedan od sinova njegovih. ¹²Mikah namjesti Levita, i mladi čovjek postade njegov svećenik i stanovao je u kući Mikahovoj, ¹³Mikah pomisli: "Sada znam, da će me Gospod blagosloviti, jer imam Levita za svećenika."

Suci – 18 glava

¹U ono vrijeme nije bilo kralja u Izraelu. Tada je pleme Danovo tražilo sebi baštinski posjed, gdje bi se nastanilo; jer mu dotada nije bila još dopala baština među plemenima Izraelovim. ²Zato poslaše sinovi Danovi iz plemena svojega pet ljudi, ljude osobito valjane, iz graničnoga područja, iz Zorahe i Eštaola, da uhode i upoznaju zemlju. Oni im rekoše: "Idite i uhodite zemlju!" I oni dođoše u goru Efraimovu, do kuće Mikahove, gdje prenoćiše.

³Kad su bili kod kuće Mikahove i poznali glas mladoga Levita, uvratiše se tamo i upitaše ga: "Tko te dovede ovamo? Što radiš tu? Što zaslužuješ ovdje?" ⁴On im odgovori: "Tako i tako učini Mikah s menom. On me nagovori, i ja postadoh njegov svećenik." ⁵Oni mu rekoše: "Pa upitaj Boga, da znamo, hoće li nam biti sretan put, na koji pođosmo!" ⁶Nato im svećenik dade odluku. "Idite s mirom! Po volji je Bogu, kojim idete."

⁷Tako pođe dalje tih pet ljudi, dođoše u Laiš i vidješe, da ljudi, što su tamo prebivali, žive po običaju Sidonaca bezbrižno, tiho i mirno. Ni jedan nije zametao svađe. Moglo se je nesmetano uživati svoj posjed. Bili su daleko od Sidonaca i s ostalim svijetom nijesu imali nikakva saobraćaja.

⁸Pa kad se vratiše k braći svojoj u Zorah i Eštaol, upitaše ih braća njihova: "Što nam imate dojaviti?"

⁹Oni odgovoriše: "Ustajte, idimo na njih, jer vidjesmo zemlju, koja je doista vrlo dobra. Hoćete li biti još neodlučni? Ne skanjajte se da zaputite, tamo otidete i zemlju zaposjednete! ¹⁰Kada dođete tamo, naći ćete narod bezbrižan, zemlju vrlo prostranu – Bog je daje u ruke vaše – i mjesto, kojemu ne manjka ništa, što ima na zemlji."

¹¹Tada se podiže odanle šest stotina ljudi naoružanih iz plemena

Danova od Zorahe i Eštaola. ¹²Oni se na svojem putu utaboriše kod Kirjat–Jearima u Judi. Zato se zove ono mjesto Mahaneh Dan do današnjega dana. Leži zapadno od Kirjat–Jearima.

¹³Odatle pođoše dalje u goru Efraimovu i dođoše do kuće Mikahove.

¹⁴Petorica ljudi, koji su bili izašli da uhode zemlju Laiš, obratiše se braći svojoj ovim riječima: "A znate li, da se u ovim kućama nalaze efod, terafe i lik rezan i liven? Sada gledajte, što ćete raditi!" ¹⁵I oni se svratiše onamo, uđoše u kuću mladoga Levita, u kuću Mikahovu i pozdraviše ga. ¹⁶šest stotina naoružanih sinova Danovih ostade pred vratima. ¹⁷Petorica ljudi, koji su bili izašli da uhode zemlju i ovamo došli, uniđoše gore i uzeše lik rezani, efod, terafe i lik liveni, dok je svećenik ostao kod šest stotina naoružanih ljudi pred vratima. ¹⁸Kad su oni bili unišli u kuću Mikahovu i uzeli lik rezani, efod, terafe i lik liveni, upita ih svećenik: "Što radite tu?" ¹⁹Oni mu odgovoriše: "Tiho, metni ruku na usta, pođi s nama i budi naš otac i svećenik! Je li bolje za te, da budeš svećenik za kuću samo jednoga čovjeka ili svećenik za jedno pleme i porodicu u Izraelu?" ²⁰Obradovan time, uze svećenik efod, terafe i lik rezani i pridruži se ljudima. ²¹Oni se digoše i otidoše dalje. Djecu, stado i blago postaviše naprijed.

²²Kad su se bili udaljili od kuće Mikahove, ljudi, što su stanovali u kućama kod kuće Mikahove, skupiše se i pođoše u potjeru za sinovima Danovim. ²³Kad su dovikali sinove Danove, okrenuše se ovi i upitaše Mikahu: "Što ti je, te si skupio te ljude?"

²⁴On odgovori: "Mojega boga, što sam ga načinio, uzeli ste mi zajedno sa svećenikom i otišli ste. Što mi još osta? Kako me možete još pitati: "Što ti je?"

²⁵A sinovi Danovi odgovoriše mu: "Ne viči dalje za nama! Inače mogli bi se gnjevni ljudi na vas navaliti, i mogli bi izginuti ti i tvoji!"

²⁶I sinovi Danovi otidoše dalje. A Mikah videći, da su oni jači od njega,

vрати se i otide kući svojoj.

²⁷A oni odvedoše sa sobom djelo Mikahovo i svećenika, koji je bio kod njega, i dođoše u Laiš, gdje su prebivali tihi i mirni ljudi, pobiše ih oštricom mača, spališe grad ognjem, ²⁸A nitko mu ne dođe u pomoć, jer je ležao daleko od Sidona i nije imao saobraćaja s ostalim svijetom. Ležao je naime u dolini kod Bet–Rehoba. Kad su poslije opet saždali grad, naseliše se tamo, ²⁹I nazvaše grad Dan po imenu svojega pradjeda Dana, koji je bio sin Izraelov. A prije se grad zvao Laiš. ³⁰I sinovi Danovi namjestiše sebi onaj lik rezani, i Jonatan, sin Geršoma, sina Manasehova, i sinovi njegovi bili su svećenici kod plemena Danova sve do vremena, kad je zemlja bila odvedena u ropstvo. ³¹I bio im je namješten onaj lik rezani, što ga je bio napravio Mikah za sve vrijeme, dokle je kuća Božja bila u Šilu.

Suci – 19 glava

¹U ono vrijeme, kad još nije bilo kralja u Izraelu, boravio je jedan Levit na kraju gore Efraimove kao stranac. On je bio sebi uzeo djevojku iz Betlehema u Judi za inoću, ²Inoća njegova bila mu je nevjerna, pa otide od njega natrag u očinsku kuću svoju u Betlehem u Judi. Ona je bila tamo već četiri mjeseca, ³Kad ustade muž njezin i otide za njom, da je nagovori, neka se vrati. On je imao sa sobom momka svojega i dva magarca. Kad ga ona uvede u kuću oca svojega i kad ga ugleda otac djevojčin, izađe mu veselo u susret. ⁴Jer ga je tast njegov, otac djevojčin, nagonio, ostade tri dana kod njega. Jeli su i pili zajedno, i noćivali su tamo.

⁵Četvrti dan, kad su bili ustali rano, i on htio da ide, reče otac djevojčin zetu svojemu: "Okrijepi se još zalogajem kruha! Onda možete putovati." ⁶Sjedoše oni, i obojica su jeli i pili zajedno, Tada zamoli otac djevojčin muža: "Hajde još jedanput prenoći i budi veseo!" ⁷A kad čovjek ustade da ide, navali na njega tast njegov, da još jedanput prenoći, ⁸Kad se petoga dana diže rano ujutro da ide, zamoli opet otac

djevojčin: "Ali okrijepi se najprije i čekajte, dok se nagne dan na zapad!" I tako jedoše obojica zajedno.

⁹Kad onda ustade čovjek da ide zajedno s inočom svojom i sa slugom svojim, reče mu tast njegov, otac djevojčin: "Eto, dan se je nagnuo na zapad. Sad će večer. Prenocite ovdje! Eto, dan je da zađe, prenoći ovdje i budi veseo! Sutra možete onda uraniti na put, i možeš se vratiti kući." ¹⁰Ali čovjek ne htjede još jedanput prenočiti, nego ustade, otide i dođe do u blizinu Jebusa, a to je Jerusalem. Imao je sa sobom dva magarca osedlana. I njegova inoča bila je s njim,

¹¹Kad su bili kod Jebusa, a dan se bio već jako nagnuo, reče sluga gospodaru svojemu: "Hajde, svratimo se u taj grad jebusejski i prenoćimo u njemu!"

¹²A gospodar njegov reče mu: "Nećemo se svraćati u tuđ grad, koji ne pripada sinovima Izraelovim. Ići ćemo dalje do Gibee." ¹³Još reče slugi svojemu: "Hajde brže da stignemo u koje od tih mjesta i da prenoćimo u Gibei ili u Rami!"

¹⁴Tako otidoše dalje svojim putem. Sunce im zađe, kad su bili u blizini Gibee, koja je Benjaminova. ¹⁵Ovamo se svratiše, da prenoće u Gibei, Kad je bio unutra i sjeo na trgu gradskom, nije bilo nikoga, koji bi ih primio u kuću svoju da prenoće.

¹⁶Tada se je uveče vraćao jedan starac s posla svojega u polju. Čovjek je bio iz gore Efraimove i boravio kao stranac u Gibei, dok su stanovnici mjesta bili sinovi Benjaminovi. ¹⁷I on podiže oči i ugleda na trgu gradskom putnika. Kad ga upita starac: "Kamo ideš i odakle dolaziš?"

¹⁸Odgovori mu on: "Mi smo na putu od Betlehema u Judi u nutrinu gore Efraimove. Odanle sam ja. Putovao sam u Betlehem u Judi, a sada idem kući Gospodnjoj. Ali nitko me ne prima u kuću svoju. ¹⁹Mi imamo

slame i hrane za magarce svoje i kruha i vina za se, za sluškinju tvoju i za momka, koji pripada nama, slugama tvojim. Imamo svega dosta.

²⁰Tada reče starac: "Ti si meni dobro došao. Moja će biti briga, ako ti što bude manjkalo. Nikako ne smiješ prenoćiti na trgu." ²¹Uvede ga tada u svoju kuću i nahrani magarce. Kad sebi oprae noge, jedoše i piše.

²²Dok su se veselili, ljudi iz grada, zločinci, opkoliše kuću, stadoše lupati na vrata i zatražiše od starca, gospodara kuće: "Izvedi čovjeka, koji ti se je svratio! Hoćemo da se pomiješamo s njim."

²³Čovjek, gospodar kuće, izađe k njima van i reče im: "Ali nemojte, braćo moja! Ne činite zla! Kad je čovjek ušao u moju kuću, ne smijete učiniti takvu sramotu. ²⁴Izvest ću vam kćer svoju, djevojku, i inoću njegovu. Njima možete silu nanijeti i činiti s njima što vam je volja! Ali na tom čovjeku ne smijete počinuti takvu sramotu."

²⁵A kad ga ljudi ne htjedoh poslušati, uze čovjek inoću njegovu i izvede je k njima na ulicu. Oni je zlorabiše i cijelu noć do zore činili su s njom svoje nevaljaštine. Pustiše je istom u zoru. ²⁶U zoru dođe žena i pade pred kućnim vratima čovjeka, kod kojega je stanovao gospodar njezin, i ostade tu ležeći, dok se ne svanu. ²⁷Kad je gospodar njezin ujutro ustao, kućna vrata otvorio i izašao da ide dalje, ležala je žena, inoća njegova, pred kućnim vratima s rukama na pragu.

²⁸On joj reče: "Ustani! Poći ćemo!": "Ali ne dobi odgovora. Tada je metnu na magarca, i čovjek ustade i otide u mjesto svoje.

²⁹Kad je došao kući, uze nož, prihvati inoću svoju, isječe je član po član na dvanaest komada i razasla ih u sve krajeve Izraelove. ³⁰Svaki, koji to vidje, povika: "Tako što od izlaska sinova Izraelovih iz Egipta do danas nije se još nikada dogodilo i nikada se nije doživjelo. Promislite o tom, stvorite odluku i radite!"

Suci – 20 glava

¹Tada izadoše svi sinovi Izraelovi, i skupi se zajednica od Dana do Beer–Šebe, i zemlja Gilead, kao jedan čovjek pred Gospodom u Mispi, ²I glavari svega naroda, svih plemena Izraelovih, nađoše se u skupštini naroda Božjega, četiri stotine tisuća ljudi pješaka, mačevima naoružanih. ³Sinovi Benjaminovi doznaše, da su sinovi Izraelovi otišli u Mispu. A sinovi Izraelovi upitaše: "Kažite, kako se je dogodilo to zlo!"

⁴Levit, muž žene, koja je bila ubijena, dade ovaj izvještaj: "Dodoh s inočom u Gibeu u Benjaminu, da prenoćim. ⁵Građani u Gibeu ustadoše na me i noću opkoliše kuću, u kojoj sam se nalazio. Htjedoše me ubiti; a inoću moju zlostaviše tako, da je umrla. ⁶Tada uzeh inoću svoju, isjekoh je na komade i razaslah ih u sve krajeve baštine Izraelove, jer počinije grozovitu sramotu u Izraelu. ⁷I sada, vi sinovi Izraelovi svi skupa, stvorite savjet i djelo!"

⁸Tada se diže sav narod kao jedan čovjek i povika: "Ni jedan od nas ne smije ići k Šatoru svojemu, i ni jedan od nas ne smije se vraćati kući svojoj! ⁹Eto, s Gibeahom učinimo ovako: "Neka ždrijeb govori proti njoj! ¹⁰Uzet ćemo iz svih plemena Izraelovih po deset ljudi od stotine i po stotinu od tisuće i po tisuću od deset tisuća, da donesu hranu vojsci. Kad se oni povrate, učinit ćemo Gibeu u Benjaminu onako, kako je zaslužila sramota, što ju je počinila u Izraelu."

¹¹Sav Izrael utvrdio je kao jedan čovjek, da zajedno istupi proti tome gradu. ¹²Tada poslaše plemena Izraelova ljude u sve porodice u Benjaminu s porukom: "Kakva se je to sramota učinila među vama? ¹³Sada predajte te ljude, zločince, što su u Gibeu, da ih pogubimo i uklonimo to zlo iz Izraela!" Ali sinovi Benjaminovi ne pristadoše na zahtjev braće svoje, sinova Izraelovih, ¹⁴Nego se skupiše sinovi Benjaminovi iz gradova u Gibeu, da pođu u rat proti sinovima Izraelovim.

¹⁵Kad se je onoga dana pobrojilo sinove Benjaminove, bilo je iz gradova dvadeset i šest tisuća ljudi jako naoružanih, osim stanovnika u Gibeji, kojih je bilo na broj sedam stotina ljudi odabranih. ¹⁶Među svima ovim ljudima bilo je sedam stotina odabranih ljudi, koji su bili ljevaci. Svaki od njih znao je kamenjem gađati iz pračke u dlaku ne promašujući, ¹⁷Kad se je prebrojilo sinove Izraelove, bilo ih je, osim sinova Benjaminovih, četiri stotine tisuća ljudi jako naoružanih, samih hrabrih vojnika.

¹⁸Nato se digoše i otidoše u Betel i upitaše Boga, Sinovi Izraelovi pitali su: "Tko će između nas izaći najprije u boj proti sinovima Benjaminovim?" Gospod odgovori: "Juda najprije."

¹⁹Sutradan digoše se sinovi Izraelovi i utaboriše se pred Gibeom.

²⁰Tada izadoše sinovi Izraelovi u boj proti sinovima Benjaminovim, i čete izraelske svrstaše se pred Gibeom proti njima. ²¹A sinovi Benjaminovi provališe iz Gibee i toga dana porušiše na tlo dvadeset i dvije tisuće ljudi između Izraelaca. ²²Ali vojnici izraelski ne izgubiše srčanosti. Oni se još jedanput svrstaše na mjestu, gdje su to bili učinili prvoga dana.

²³Kad su naime sinovi Izraelovi bili otišli, plakali su sve do navečer pred Gospodom i zapitali su Gospoda: "Moramo li još jedanput izaći u boj proti braći svojoj, sinovima Benjaminovim?" Gospod im je bio odgovorio: "Izađite proti njih!"

²⁴Tako izadoše sinovi Izraelovi drugi dan opet proti sinovima Benjaminovim. ²⁵Tada provališe sinovi Benjaminovi drugi dan iz Gibee i porušiše na tlo još osamnaest tisuća ljudi između sinova Izraelovih, sve samih jako naoružanih ljudi.

²⁶Tada se svi sinovi Izraelovi podigoše na put, sav narod, i dođoše u Betel. Plakali su i ostali ondje pred Gospodom, postili su preko dana do večera i prinijeli Gospodu žrtve paljenice i žrtve mirotvorne. ²⁷Nato

upitaše sinovi Izraelovi Gospoda. Tamo se je naime u ono vrijeme nalazio kovčeg zavjeta Božjega, ²⁸I Finehas, sin Eleazarov, unuk Aronov, vršio je u one dane službu pred njim. Oni su pitali: "Moramo li još jedanput izaći u boj proti braći svojoj, sinovima Benjaminovim, ili ćemo odustati od toga?" Gospod odgovori: "Izađite, jer ću ih sutra predati vama u ruke."

²⁹Tada namjestiše sinovi Izraelovi oko Gibee ljude u zasjedu, ³⁰Treći dan onda izađoše sinovi Izraelovi proti sinovima Benjaminovim i svrstaše se kao prije pred Gibeom. ³¹Sinovi Benjaminovi izađoše pred vojsku, dadoše se odmamiti od grada i stadoše kao prije ubijati narod na putovima, od kojih jedan vodi u Betel, drugi preko polja u Gibej, i poubijaše jedno trideset ljudi od sinova Izraelovih. ³²I mislili su sinovi Benjaminovi: "Potučeni su od nas kao prvi put." Ali sinovi Izraelovi bili su među se ugovorili: "Mi ćemo bježati, da ih odmamimo od grada na putove."

³³Zato svi sinovi Izraelovi ostaviše svoja mjesta i namjestiše se kod Baal–Tamara, a u zasjedi skriveni sinovi Izraelovi provališe iz svojih mjesta zapadno od Gibee. ³⁴Tada dođe proti Gibej deset tisuća ljudi, iz svega Izraela izabranih ljudi. Razvi se težak boj. A oni ne slutiše, da će ih zlo zadesiti. ³⁵Gospod dade naime, da sinovi Izraelovi potukoše sinove Benjaminove. Sinovi Izraelovi pogubiše onaj dan dvadeset i pet tisuća i što ljudi od sinova Benjaminovih, sve samih jako naoružanih vojnika. ³⁶I vidješe sinovi Benjaminovi, da su bili potučeni, Sinovi Izraelovi bili su se naime povukli ispred sinova Benjaminovih, jer su se oslonili na zasjedu, koju su bili namjestili proti Gibej. ³⁷Zasjeda je tada najedanput navalila proti Gibej, I uspjelo je zasjedi provaliti i sav grad pobiti oštricom mača.

³⁸Među sinovima Izraelovim i zasjedom bilo je dogovoreno, da za znak zapale vatru, da se digne stup od dima u gradu. ³⁹I kada su sinovi Izraelovi u boju uzimali, a sinovi Benjaminovi već počeli ubijati neke između sinova Izraelovih, poubijaše ih jedno trideset ljudi, a u vjeri, da

su ih pobijedili kao u prvom boju, ⁴⁰Tada se poče u gradu dizati znak vatre, stup od dima. Sinovi se Benjaminovi obazreše i vidješe, kako se oganj iz cijeloga grada diže do neba. ⁴¹I sinovi Izraelovi vrnuse se natrag, a sinove Benjaminove uhvati strah; jer vidješe, da ih je zlo zadesilo, ⁴²Bježali su pred sinovima Izraelovim prema pustinji. Ali ih ne minu boj. Oni iz drugih gradova ubijali su ih među sobom. ⁴³Oni opkoliše sinove Benjaminove, goniše ih i pobiše ih, na istok do u blizinu Gibee. ⁴⁴I pade sinova Benjaminovih osamnaest tisuća ljudi, samih junaka. ⁴⁵Oni okrenuše u bijeg, prema pustinji, k pećini Rimonu. Ali ih oni napabirčiše još na putovima pet tisuća ljudi, goniše ih do Gideoma i pobiše ih još dvije tisuće ljudi. ⁴⁶I tako svega pogibe onaj dan sinova Benjaminovih dvadeset i pet tisuća ljudi jako naoružanih, sve samih junaka, ⁴⁷Bilo je šest stotina ljudi, kojima je uspjelo pobjeći u pustinju k pećini Rimonu. Ostadoše kod pećine Rimona četiri mjeseca. ⁴⁸A sinovi Izraelovi vratiše se k sinovima Benjaminovim i isjekoše oštricom mača i ljude i stoku, sve, što se našlo u gradovima, Sve gradove, na koje naiđoše, popališe ognjem.

Suci – 21 glava

¹Sinovi Izraelovi bili su se zakleli u Misp: "Ni jedan od nas neće dati kćeri svoje za ženu sinu Benjaminovu." ²Kad je onda narod bio otišao u Betel i tamo do večera boravio kod Svetišta, podigoše glas svoj, stadoše glasno plakati, ³I rekoše: "Zašto se, Gospode, Bože Izraelov, moralo ovo dogoditi u Izraelu, da danas nestane jednoga cijelog plemena iz Izraela?"

⁴Sutradan rano napraviše ondje žrtvenik i prinesoše žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, ⁵Tada upitaše sinovi Izraelovi: "Tko od svih plemena Izraelovih nije došao na skupštinu Gospodu?" Bili su se naime svečanom zakletvom zaprijetili svakomu, koji ne bi došao u Mispu Gospodu: "Ima se kazniti smrću!" ⁶A sad se sinovima Izraelovim sažali za njihovim bratskim plemenom Benjaminovim, i jadikovali su: "Jedno se eto pleme istrijebi iz Izraela. ⁷Kako da pomognemo onima, što su

preostali, da bi imali žene, kad se zaklesmo kod Gospoda, da im ne damo kćeri svojih za žene?"⁸ I kad su pitali, nije li tko iz plemena Izraelovih došao u Mispu Gospodu, opazilo se, da nije bio nitko došao iz Jabeša u Gileadu u tabor na skupštinu.⁹ Prebrojiše narod i pokaza se, da nije bilo ondje nijednoga od onih, što su stanovali u Jabešu u Gileadu,

¹⁰Tada posla zajednica onamo dvanaest tisuća od najhrabrijih ljudi i naloži im: "Idite i pobijte stanovnike u Jabešu u Gileadu mačem, i žene i djecu!"¹¹ Imate pritom ovako postupati: "Sve muško i sve žensko, što je poznalo čovjeka, pobijte!"¹² Nađoše tada među stanovnicima Jabeša u Gileadu četiri stotine djevojaka, koje nijesu bile poznale čovjeka. Dovedoše ih u tabor u Šilo u zemlji kanaanskoj.

¹³Tada posla sva zajednica, uze ugovarati sa sinovima Benjaminovim, koji su bili u pećini Rimonu, i ponudi im slobodno područje.¹⁴ Nato istom vratiše se sinovi Benjaminovi natrag. Dadoše im djevojke, koje ostaviše na životu između žena iz Jabeša u Gileadu. Ali ih nije bilo dosta za njih.

¹⁵Jer je narodu bilo žao sinova Benjaminovih, što Gospod okrnji plemena Izraelova,¹⁶ Upitaše starješine zajednice: "Kako ćemo pomoći ovima, što su preostali, da bi imali žene, izakako su istrijebljene žene iz plemena Benjaminova?"¹⁷ Rekoše: "Preostalim sinovima Benjaminovim ostaje još samo posjed, Ali ne smije pleme iščeznuti iz Izraela."¹⁸ Mi im ipak ne možemo dati žena između kćeri svojih, jer su se zakleli sinovi Izraelovi; Neka je proklet, tko dadne ženu sinovima Benjaminovim!

¹⁹Potom rekoše: "Eto svake je godine blagdan Gospodnji u Šilu, koji leži sjeverno od Betela, istočno od puta, što vodi od Betela u Šekem, i južno od Lebone,"²⁰ I naložiše sinovima Benjaminovim: "Idite i poskrivajte se u vinogradima!"²¹ I čim vidite, da djevojke od Šila izlaze, da igraju, skočite iz vinograda i otmite svaki sebi ženu između

djevojaka od Šila! Onda se vratite u zemlju Benjamin natrag! ²²Ako li dođu njihovi oci i braća njihova, da podignu tužbu kod nas, tada im kažimo: "Darujte nam ih, jer u ratu nijesmo dobili žene za svakoga. Ako im ih ne dadnete, griješite,"

²³Sinovi Benjaminovi izvršiše zapovijed. Dovedoše sebi potrebni broj žena od djevojaka igračica, koje oteše, vratiše se natrag u svoj baštinski posjed, sazidaše opet gradove i naseliše se u njima. ²⁴I sinovi Izraelovi vratiše se odanle u ono vrijeme kući svaki k svojem plemenu i k svojoj porodici. Svaki otide odanle na svoj baštinski posjed.

²⁵U ono vrijeme nije bilo još kralja u Izraelu. Svaki je činio, što mu je bilo drago.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#)

Ruta – 1 glava

¹U vrijeme, kada su još vladali suci, nastade glad u zemlji. Tada odseli iz Betlehema u Judi Jedan čovjek sa ženom svojom i sa svoja dva sina. Mislio je nastaniti se u zemlji moapskoj. ²Taj se je čovjek zvao Elimelek, žena se njegova zvala Noema, dva sina njegova zvala se Mahlon i Kilion. Oni su bili Efraćani iz Betlehema u Judi. Kad su bili došli u zemlju moapsku i tamo se nastanili,

³Umrije Elimelek, muž Noemin Tako ostade ona sa svoja dva sina.

⁴Oni se oženiše Moapkama. Jedna se zvala Orpah, druga Ruta. Kad su boravili tamo jedno deset godina, ⁵Umriješe i obadva sina, Mahlon i Kilion. Tako iza smrti svojih sinova i svojega muža ostade još sama žena.

⁶Tada se ona podiže sa svojim snahama, da se natrag vrati iz zemlje moapske. Bila je naime doznala u zemlji moapskoj, da je Gospod pohodio narod svoj i opet mu dao kruha, ⁷I tako ona sa svoje dvije snahe ostavi mjesto, gdje je stanovala do sada. I kad pođoše putem, da se natrag vrate u zemlju Judinu,

⁸Reče Noema svojim obadvjema snahama: "Idite, vratite se natrag, svaka u kuću matere svoje! Neka vam Gospod naplati ljubav, koju iskazaste umrlima i meni! ⁹Neka vam Gospod dadne da nađete opet kuću, svaka u kući muža svojega!" I poljubi ih. A one stadoše glasno plakati,

¹⁰I rekoše joj: "Ne, mi demo tebe pratiti kući k narodu tvojemu."

¹¹A Noema reče: "Vratite se, drage kćeri! Što biste išle s menom? Mogu li se ja još nadati sinovima, koji bi vam mogli biti muževi?"

¹²Vratite se, drage kćeri, idite kući! Ja sam odveć stara za muža. Pa i kad bih mislila, da imam još nade, i kad bih još noćas imala muža, pa i sinove rodila, ¹³Zar biste čekale na njih, dok odrastu? Zar biste zbog njih stajale neudate? Ne, drage kćeri, meni je u tom gore negoli vama, jer je ruka Gospodnja pogodila mene.

¹⁴One stadoše nanovo plakati. Orpah se tada oprosti od svoje svekrve. A Ruta ostade kod nje. ¹⁵Ali Noema zamoli: "Eto, jetrva se tvoja povrati k narodu svojemu i bogovima svojim. Pa vrati se i ti i slijedi jetrvu svoju!"

¹⁶A Ruta odgovori: "Ne sili me tako, da te ostavim i da te ne slijedim dalje! Kamo ti ideš, tamo idem i ja, i gdje ti ostaneš, ondje ostajem i ja. Tvoj narod moj je narod, i tvoj Bog moj je Bog. ¹⁷Gdje ti umreš, umrijet ću i ja, i ondje hoću da budem i ja pokopana, Gospod neka učini s menom što hoće! Samo me smrt može rastaviti od tebe."

¹⁸I kad Noema vidje, da je tvrdo naumila ići s njom, presta je odvrćati.

¹⁹Tako odoše obje dalje, dok dođoše u Betlehem. Kad dođoše u Betlehem, sav se grad uzbuni zbog njih. Žene su pitale: "Nije li to Noema?" ²⁰Ona im je odgovarala: "Ne zovite me Noema, zovite me Mara, jer Svemoćni pusti na me veliku gorkost. ²¹Bogata sam otišla, praznih ruku vraća me Gospod. Što me zovete Noema, kad Gospod proti meni istupi i Svemogući tugu na me navali?" ²²Tako se iz zemlje moapske vrati Noema praćena od Moapke Rute, snahe svoje, koja je htjela s njom ići. Dođoše u Betlehem upravo početkom ječmene žetve.

Ruta – 2 glava

¹Noema je imala rođaka od strane svojega muža, čovjeka vrlo bogata iz porodice Elimelekove, po imenu Boaza. ²I jednoga dana reče Moapka Ruta Noemi: "Rado bih izašla u polje i ako mi se dopusti, pabirčila bih klasje." Ona odgovori: "Idi, draga kćeri!" ³I ona otide, i pabirčila je u polju za žeteocima. Dogodi se, te dođe na njivu Boazovu, koji je bio od porodice Elimelekove.

⁴Upravo dođe Boaz iz Betlehema i pozdravi žeteoce: "Gospod s vama!" Oni odgovoriše: "Gospod te blagoslivljao!" ⁵Tada upita Boaz slugu, koji je nadzirao žeteoce: "Čija je ovo djevojka?"

⁶Sluga, koji je nadzirao žeteoce, reče: "što je Moapka djevojka, koja je s Noemom došla iz zemlje moapske. ⁷Molila je: "Rado bih pabirčila i kupila klasje između snopova za žeteocima. I došla je i od ranoga jutra do sada bila je na nogama, i jedva da je samo malo otpočinula."

⁸Tada Boaz reče Ruti: "Slušaj, kćeri moja, nemoj ići na njivu koga drugoga da pabirčiš! Ne odlazi odavde, nego se drži mojih djevojaka!

⁹Pazi na kojoj njivi one žanju, pa idi za njima! Ja sam slugama zapovjedio, da te ne diraju. Kad ožedniš, idi k sudovima i pij, što su sluge donijele!"

¹⁰Tada ona pade ničice, pokloni se sve do zemlje i reče mu: "Kako to, da si mi tako milostiv i da si tako prijazan prema meni, makar da sam tuđinka?"

¹¹Boaz joj odgovori: "Čuo sam ja sve, što si učinila svekvi svojoj iz smrti muža svojega. Oca, mater i zavičaj ostavila si, pa si došla k narodu, kojega nijesi znala prije. ¹²Gospod neka ti plati za djelo tvoje! Potpuna plaća neka ti bude od Gospoda, Boga Izraelova, kad si došla, da se pod krila njegova skloniš!"

¹³Ona odgovori: "Nađoh milost u očima tvojim, gospodaru, jer si me utješio i prijazno progovorio sluškinji svojoj, ako i nijesam kao jedna od tvojih sluškinja."

¹⁴Kad je bilo vrijeme jesti, reče joj Boaz: "Dođi i jedi kruha s nama i umoči zalogaj svoj u ocat!" I ona sjede pokraj žetelaca, i on stavi pred nju toliko prženih zrna, da se je mogla nasititi, i još joj preteče.

¹⁵Kad je onda ustala, da pabirči dalje, zapovjedi Boaz slugama svojim: "Ona smije pabirčiti i među snopovima. Nemojte je Pri tom dirati!

¹⁶Nego još od svojih rukoveti navlaš ispuštajte i ostavljajte joj neka kupi! Ne korite je!"

¹⁷Tako je ona pabirčila na njivi sve do večera, i kad je onda izmlatila, što je bila napabirčila, bilo je gotovo efa ječma. ¹⁸Ona to uze na se i otide u grad. Kad svekrva njezina vidje, koliko je napabirčila, i kad ona još izvadi i dade joj, što joj je preteklo, pošto se nasitila,

¹⁹Reče joj svekrva: "Gdje si to pabirčila danas? Gdje si bila na radu? Neka je blagoslovljen, koji ti je bio tako dobar! I ona pripovjedi svekrvi svojoj, kod koga je radila danas, i reče: "Čovjek, kod kojega sam danas radila, zove se Boaz."

²⁰Noema reče svojoj snahi: "Neka je blagoslovljen od Gospoda on, koji svoje dobrote ne uskraćuje ni živima ni mrtvima" I reče joj Noema: Taj nam je čovjek u rodu. On je jedan od onih, koji su nam otkup dužni."

²¹I Moapka Ruta pripovijedala je dalje: "Još mi je rekao: "Drži se mojih ljudi, dok ne budu gotovi s mojom cijelom žetvom!

²²Noema reče svojoj snahi Ruti, "Dobro, draga kćeri, idi s njegovim djevojkama! Onda te na drugoj njivi ne mogu dirati." ²³I tako se je ona kod pabirčenja držala djevojaka Boazovih, dokle se nije svršila žetva ječmena i žetva pšenična. Onda je živjela u kući kod svekrve svoje.

Ruta – 3 glava

¹Jednoga dana reče joj njezina svekrva Noema: "Draga kćeri, ne treba li da ti potražim, gdje ćeš počinuti, da bi ti dobro bilo?" ²Evo: "Boaz, rođak naš, sa čijim si djevojkama bila zajedno, vijat će ove noći ječam na gumnu. ³Umij se i namaži se, obuci na se haljine svoje najbolje, pa idi na gumno! Pripazi na to, da te on ne vidi, dokle ne jede i ne napije se!" ⁴Kad onda on legne da spava, pazi, gdje će leći. Tada otidi tamo, digni pokrivač s nogu njegovih i leži ondje! On će onda već reći, što ćeš raditi."

⁵Ona joj odgovori: "Štogod mi kažeš, učinit ću." ⁶I otide na gumno i učini sve onako, kako joj je bila rekla njezina svekrva.

⁷Kad je Boaz jeo i pio i dobre volje bio, leže da spava iza stoga žita. A ona dođe polako, podiže pokrivač s nogu njegovih i leže tamo. ⁸Oko ponoći trže se čovjek, obrnu se i vidje ženu, gdje leži kod njegovih nogu. ⁹Kad upita: "Tko si?", odgovori ona: "Ruta, sluškinja tvoja. Raširi krajak haljine svoje na sluškinju svoju, jer ti si rođak, koji duguje otkup."

¹⁰On reče: "Gospod neka te blagoslovi, kćeri moja! Ljubav, koju mi sad pokazuješ, ljepša je od one prve, jer nijesi trčala za mladim ljudima, ni siromašnim ni bogatim. ¹¹I zato, kćeri moja, nemaj brige! Štogod zatražiš, učinit ću ti, jer zna svaki u gradu, da si žena čestita. ¹²A svakako je istina, da ja dugujem otkup, ali ima još drugi, koji ima dužnost otkupa i bliži ti je rođak od mene. ¹³Ostani ovu noć ovdje! Htjedne li on sutra da ispuni svoju dužnost otkupa prema tebi, dobro, neka to učini! A ne htjedne li da ispuni svoju dužnost otkupa prema tebi, ja ću se zauzeti za te, tako živ bio Gospod! Sad spavaj mirno do jutra!"

¹⁴Izakako je do jutra spavala kod nogu njegovih, ustade, dok još nije mogao čovjek čovjeka raspoznati. On reče: "Ne smije se znati, da je žena došla na gumno." ¹⁵Tada je pozva: "Daj ogrtač, što ga imaš na

sebi, i drži ga!" Ona ga pridrža, a on joj izmjeri šest mjerica ječma i naprti joj. Tada on otide u grad.

¹⁶Kad ona dođe k svekrvi svojoj, upita je ova: "Što si postigla, draga kćeri?" Ona joj pripovjedi točno, kako je s njom postupao čovjek.

¹⁷"Ovih šest mjerica ječma" reče, "darova mi, jer je mislio: "Ne smiješ praznih ruku doći k svekrvi svojoj."

¹⁸Tada reče ova: "Čekaj sad mirno, draga kćeri, dok doznaš, kako će stvar izaći, jer čovjek neće se prije smiriti, dok ne svrši stvar još danas."

Ruta – 4 glava

¹Boaz je uto bio otišao na vrata gradska i sjeo tamo. I kad je prolazio onaj rođak, koji je dugovao otkup, a o kojemu je bio Boaz govorio, zovnu ga: "Hodi ovamo i sjedi ovdje, ti taki i taki!" On dođe i sjede. ²I dovede Boaz deset ljudi između starješina gradskih i zamoli ih Sjedite ovdje!" Kad sjedoše,

³Reče čovjeku, koji je imao dužnost otkupa: "Noema koja se je vratila iz moapske zemlje, prodaje njivu, što je bila našega rođaka Elimeleka, ⁴Mislio sam da ti predložim: kupi je pred ovima, što sjede ovdje, i pred starješinama narodnim! Ako je hoćeš otkupiti, učini to! Ako nećeš, kaži mi da znam, jer osim tebe nema nikoga, koji ima pravo otkupa. Ja dolazim istom poslije tebe." Onaj odgovori: "Ja ću je otkupiti."

⁵Boaz nastavi: "Ako kupiš od Noeme njivu, stim dobivaš i Moapku Rutu, ženu pokojnoga, da tako podigneš ime pokojniku na baštini njegovoj."

⁶Tada reče rođak, koji je imao dužnost otkupa: "Onda je ja ne mogu otkupiti za se. Inače bih oštetio svoju vlastitu baštinu. Otkupi ti za se, što bi trebalo da ja otkupim, jer ja je neću da otkupim."

⁷A bio je od starine ovaj običaj u Izraelu kod otkupljivanja i promjenjivanja: "Da sva stvar bude pravomoćna, izuo bi jedan obuću svoju i dao drugomu. To je vrijedilo u Izraelu kao potvrda.

⁸Kad je dakle onaj rođak, koji je imao dužnost otkupa, bio rekao Boazu: "Kupi to za se!", izu obuću svoju.

⁹Tada reče Boaz starješinama i svima nazočnima: "Vi ste gad svjedoci, da sam od Noeme kupio sve, što je bilo Elimelekovo i što je bilo Kilionovo i Mahlonovo. ¹⁰Usto sam dobio za ženu Moapku Rutu, ženu Mahlonovu, da podignem ime pokojnomu na baštini njegovoj, da ne bi izginulo ime pokojnomu iz kruga braće njegove i sa vrata zavičajnoga mjesta njegova. Tomu ste sada vi svjedoci."

¹¹Svi na vratima nazočni i starješine izjaviše: "Mi to svjedočimo. Neka Gospod ženu, koja ulazi u kuću tvoju, učini kao Rahelu i Leau, koje obje sazidaše kuću Izraelovu! Neka ti izvršuješ moć u Efrati i neka sebi načiniš ime u Betlehemu! ¹²Neka kuća tvoja bude kao kuća Peresa, kojega rodi Tamara Judi, po potomstvu, koje neka ti dadne Gospod od te mlade žene!"

¹³Potom uze Boaz Rutu k sebi, i ona postade njegova žena, Kad on ode k njoj, Gospod je blagoslovi, i ona pokloni život jednome sinu.

¹⁴Tada rekoše žene Noemi: "Neka je blagoslovljen Gospod, koji ti ne uskrati danas zaštitnika! Neka ime njegovo bude slavno u Izraelu!

¹⁵Neka bude utjeha srcu tvomemu i skrbnik tvoj u starosti, jer ga rodi snaha tvoja, koja te ljubi, ona, koja ti više vrijedi nego sedam sinova."

¹⁶Noema uze dijete, metnu ga na krilo svoje, i bila je dadilja njegova.

¹⁷Susjede dadoše mu ime, kad rekoše: "Rodi se sin Noemi!, i prozvaše ga Obed. On je otac Davidova oca Jeseja.

¹⁸Ovo je rodoslovlje Peresovo: "Peresu se rodi Hesron, ¹⁹Hesronu se

rodi Aram, Aramu se rodi Aminadab, ²⁰Aminadabu se rodi Nahšon, Nahšonu se rodi Salmon, ²¹Salmonu se rodi Boaz, Boazu se rodi Obed, ²²Obedu se rodi Jesej, Jeseju se rodi David.

1 Samuelova

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#)

1 Samuelova – 1 glava

¹U Ramataim Sofimu živio jedan čovjek iz gore Efraimove po imenu Elkana, sin Jerohama, sina Elihua, sina Tohua, sina Zufova, Efraimljanin. ²Imao je dvije žene. Jedna se zvala Ana, druga Penina. Penina je imala djece, a Ana je bila bez djece.

³Taj je čovjek išao svake godine iz svojega grada, da se u Šilu pokloni Gospodu nad vojskama i da mu žrtvuje. Obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas, bila su tamo svećenici Gospodnji. ⁴Kadgod bi Elkana prinio žrtvu, mogao je svojoj ženi Penini sa svima njezinim sinovima i kćerima dati više žrtvenih dijelova, ⁵A Ani bi na svoju žalost dao samo jedan dio, premda je više ljubio Anu. ⁶Usto ju žalostila njezina takmica i dražila ju, jer joj Gospod nije bio udijelio djece. ⁷Tako je išlo iz godine u godinu Kadgod je išla u kuću Gospodnju, onda bi je tako jako žalostila, da je plakala i ništa nije jela.

⁸Njezin muž Elkana gledao ju tada utješiti: "Ana, zašto plačeš? Zašto ništa ne jedeš? Zašto si tako turobna? Zar ti ja nijesam više vrijedan nego deset djece?"

⁹Kad se je opet jedanput držala žrtvena gozba u Šilu i pilo se, ustade Ana. Upravo je sjedio svećenik Eli na stolici na pragu svetišta Gospodnjega. ¹⁰U dubokoj tuži molila se ona gorko plačući Gospodu, ¹¹I zavjetova ovo: "Gospode nad vojskama, ako pogledaš na muku sluškinje svoje i opomeneš me se i ne zaboraviš sluškinje svoje, nego

daruješ sluškinji svojoj sina, onda ću ga ja, dok je god živ, posvetiti Gospodu, i britva neće doći na glavu njegovu."

¹²Dok se je ona tako dugo molila pred Gospodom, promatrao je Eli usta njezina. ¹³Ana je naime govorila tiho u sebi; samo su se micale usne njezine, a glas joj se nije mogao čuti. Stoga Eli pomisli da je pijana. ¹⁴Eli je upita: "Dokle ćeš biti pijana? Gledaj, da se opet otriježniš!"

¹⁵Ana odgovori: "Ah ne, gospodaru moj, ja sam nesretna žena. Vina i opojna pića nijesam pila, nego sam izlila dušu svoju pred Gospodom. ¹⁶Nemoj držati sluškinju svoju za ženu nevaljalu! Samo od velike brige i tuge tako sam se molila."

¹⁷Eli joj odgovori: "Mi s mirom! Bog Izraelov ispunit će molbu tvoju, koju si mu upravela."

¹⁸Ona odgovori: "Neka nađe sluškinja tvoja milost u očima tvojim!" Tada otide žena svojim putem, i jela je i nije više bila žalosna. ¹⁹Kad sutradan rano obaviše svoj poklon pred Gospodom, vratiše se natrag kući svojoj u Ramu. Elkana spoznade ženu svoju Anu, i Gospod se opomenu nje. ²⁰Kad prođe jedna godina, rodi Ana, koja je bila zatrudnjela, sina. Nadjenu mu ime Samuel; "jer", reče, "isprosih ga od Gospoda."

²¹Kad je njezin muž Elkana sa svojom cijelom obitelji opet pošao, da prinese Gospodu godišnju žrtvu i ono, što je bio zavjetovao, ²²Me pođe Ana, nego reče mužu svojemu: "Kad odojim dječaka, onda ću ga odvesti, da se pokaže pred Gospodom i da ostane tamo zauvijek."

²³Njezin muž Elkana reče joj: "Čini, kako ti se čini dobro! Ostani, dok ga ne odojiš! Neka Gospod ispuni svoje obećanje!" Tako osta žena, i dojila je sina svojega, dok ga ne odbi. ²⁴Čim ga je bila odbila, povede ga sa sobom uzevši trogodišnje goveče, efu brašna i miješ vina. Tako

ga uvede u svetište Gospodnje u Šilu. Dječak je bio tada još veoma mlad. ²⁵Kad zaklaše goveče i dječaka dovedoše k Eliju, ²⁶Reče ona: "Oprosti, gospodaru! Kako živ bio, gospodaru moj! Ja sam ona žena, koja je stajala ovdje kod tebe, da se pomoli Gospodu. ²⁷Molila sam se za ovoga dječaka. I usliši mi Gospod molbu, koju mu upravih. ²⁸Zato ga predajem Gospodu. Dok je god živ, neka je posvećen Gospodu!" Tada se ona ondje pokloni Gospodu.

1 Samuelova – 2 glava

¹Ana izreče ovu molitvu: "Obraduj se srce moje u Gospodu, odveć je velika sreća moja u Gospodu. Sad mogu usta svoja otvoriti pred neprijateljima svojim; jer se smijem radovati radi pomoći tvoje.

²Nitko nije tako uzvišen kao Gospod; jer nema nijednoga osim tebe. Kao naš Bog nije nitko drugi bog!

³Ne govorite toliko riječi oholih! U vašim ustima neka zamre svaka riječ drzovita, jer Gospod je Bog sveznajući, i on mjeri sva djela ljudska.

⁴Slomit će se luk jakih, a slabi će se ogrnuti snagom.

⁵Moraju siti u najam ići za kruh, a tko je gladovao, ima sad previše. Sedmero djece imat će, koja je bila neplodna, a koja je imala djece, izdisat će od bola.

⁶Gospod je, koji ubija i opet oživljava, koji vodi u carstvo mrtvih i opet izvodi.

⁷Gospod osiromaši i obogati, ponizi i uzvisi.

⁸Iz praha podiže slaboga i iz buništa izvlači ubogoga, posadi ih uz knezove, određuje im časna mjesta, jer su stupovi svijeta Gospodnji, na njih je on postavio nadzemaljski svijet.

⁹Korake svojih pobožnih čuva on dobro, a opaki izginu u mraku; jer svojom snagom ne dolazi čovjek do pobjede.

¹⁰Gospod će ga satrti, tko mu se protivi, s neba će zagrmjeti gromom. Krajevima zemlje suditi će Gospod, kralju svojemu dat će snagu, uzvisit će moć pomazaniku svojemu."

¹¹Elkana se vrati natrag u Ramu kući svojoj. Dječak je služio Gospodu pod nadzorom svećenika Elija.

¹²Sinovi Elijevi bili su nevaljali, i nijesu marili ni za Gospoda, ¹³Ni za propise zakonske svećenika prema narodu, kadgod je naime tko prinosiso žrtvu, došao bi sluga svećenikov, dok se kuhalo meso, s viljuškom trokrakom u ruci, ¹⁴I zabadao bi njom u kotao ili lonac, u tavu ili zdjelu. Sve, što bi se nabolo na viljušku, uzimao je svećenik za se. Tako su činili svima Izraelcima, što su dolazili u Šilo. ¹⁵Pa i prije nego bi se zapalilo salo, pojavio bi se sluga svećenikov i rekao bi čovjeku, koji je prinosiso žrtvu: "Daj ovamo mesa, da ispečem svećeniku! On od tebe neće da ima mesa kuhana, nego sirovo." ¹⁶A ako bi mu čovjek odvratio: "Ali prije mora se zapaliti salo. Onda možeš uzeti sebi Što ti je volja", on bi odgovorio: "Ne, nego daj odmah, inače uzet ću silom!" ¹⁷Tako je bio grijeh tih mladih ljudi veoma težak pred Gospodom; jer ti ljudi nijesu marili za žrtvu Gospodnju.

¹⁸Dječak Samuel, ogrnut oplećkom lanenim, služio je pred Gospodom.

¹⁹Mati njegova načini mu mali plašt i donese mu ga, i tako je činila svake godine, kad bi dolazila s mužem svojim da prinese žrtvu godišnju. ²⁰Tada bi Eli blagoslovio Elkanu i ženu njegovu riječima: "Neka ti Gospod daruje djece od te žene na mjesto ovoga, kojega je Gospod odabrao sebi!" Nato bi se vratili kući.

²¹I Gospod pohodi Anu. Ona zatrudnje i rodi još tri sina i dvije kćeri. A mladi je Samuel rastao u svetišću Gospodnjem.

²²Eli je bio veoma star. Kad je čuo, što su sve činili sinovi njegovi svemu Izraelu, i da su se provodili sa ženama, što su služile na ulazu u šator svjedočanstva, ²³Reče im: "Zašto to radite, da čujem od svih ljudi ovdje sramote vaše?" ²⁴Nemojte, sinovi moji, nije dobro što čujem, i što narod Gospodnji širi o vama! ²⁵Kad čovjek sagriješi čovjeku, onda odlučuje Bog kao sudac nad njim. Ali ako sagriješi čovjek proti Gospodu, tko može onda istupiti kao sudac za njega?" Ali oni ne poslušашe riječ oca svojega; jer je Gospod bio odlučio da ih ubije.

²⁶A mladi Samuel rastao je i bio je u milosti kod Gospoda i kod ljudi.

²⁷Jednoga dana dođe čovjek Božji k Eliju i reče mu: "Ovako veli Gospod: Ja se objavih obitelji oca tvojega, kad je još služila u Egiptu kući faraonovoj, ²⁸I izabrah je između svih plemena Izraelovih sebi za svećenike, koji bi imali uzlaziti k žrtveniku mojemu, kad paliti i oplećak u svetištu mojem nositi. Ja predadoh kući oca tvojega sve žrtve ognjene sinova Izraelovih. ²⁹Zašto gazite moje žrtve i prinose, što sam ih naredio u prebivalištu mojemu? Zašto paziš sinove svoje većma nego mene, da se gojite najboljim komadima svih žrtvenih prinosa mojega naroda Izraela?" ³⁰Zato kaže Gospod, Bog Izraelov: Rekao sam doista: Kuća tvoja i kuća oca tvojega imaju uvijek vršiti službu u svetištu mojemu. Ali sada, govori Gospod, neka je to daleko od mene, jer tko mene časti, toga častim ja. A tko mene prezire, taj ima pasti u sramotu. ³¹Eto, doći će vrijeme, kad ću tebe i kuću oca tvojega poniziti, tako da u tvojoj obitelji neće više biti čovjeka ugledna. ³²Tada ćeš u strahu gledati na svakoga, koji čini dobro Izraelu. Nikada više neće biti u kući tvojoj čovjeka ugledna. ³³Ako jednoga ili drugoga ne istrijebim iz službe na žrtveniku mojemu, to će biti samo zato, da okapaju njegove oči i da se izjede njegovo srce. Sav podmladak kuće tvoje ima umrijeti u dubokom poniženju. ³⁴Ovo neka je znak, što će doći na obadva sina tvoja, na Hofnija i Finehasa: u jedan dan umrijet će obojica. ³⁵A ja ću podignuti sebi svećenika vjerna, koji će raditi po mojoj želji i volji Njemu ću sazidati kuću tvrdu, da uvijek hodi preda mnom kao moj pomazanik.

³⁶Tko tada još ostane od kuće tvoje, doći će i bacit će se ničice pred njim, da isprosi koji novac ili komad kruha, i reći će: Primi me u kakvu službu svećeničku, da imam komad kruha!"

1 Samuelova – 3 glava

¹Mladi Samuel vršio je službu Gospodnju pod nadzorom Elijevim. U ono vrijeme bila je objava Gospodnja nešto rijetko; utvara nije se događala često. ²A jednoga dana dogodi se ovo: "Eli je spavao u svojoj sobi. Oči su mu bile oslabile, tako da više nije mogao vidjeti. ³Ali svjetionica Božja nije se bila još ugasila. Samuel je spavao u svetišu Gospodnjem, gdje je bio kovčeg Božji. ⁴Tada viknu Gospod Samuela. On odgovori: "Evo me", ⁵Otrča k Eliju i reče: "Evo mi! Ti si me zvao." On odgovori: "Ja te nijesam zvao. Idi i spavaj!" I on otide i zaspao.

⁶A Gospod opet viknu Samuela. Samuel ustade, ode k Eliju i reče: "Evo me! Ti si me zvao." On odgovori: "Ja te nijesam zvao, moj sine! Idi opet i spavaj!"

⁷Samuel naime nije još poznavao Gospoda; još mu se nije bio objavio Gospod.

⁸I viknu Gospod Samuela po treći put. On ustade, ode k Eliju i reče: "Evo me! Ti si me zvao." Sad spoznade Eli, da je Gospod zvao dječaka. ⁹Zato reče Eli Samuelu: "Idi i spavaj! Ako te zovne, odgovori: "Govori, Gospode, sluga tvoj sluša!" Samuel ode i zaspao na mjestu svojemu.

¹⁰I Gospod dođe, stade i viknu ga kao prije: "Samuele, Samuele!" Samuel odgovori: "Govori, sluga tvoj sluša!"

¹¹I reče Gospod Samuelu: "Hoću da učinim nešto u Izraelu, da će zujati oba uha svakome, tko čuje. ¹²Tada ću učiniti Eliju sve, što sam zaprijetio kući njegovoj, od početka do svršetka. ¹³Ja sam mu dao

javiti, da sam odsudio kuću njegovu zauvijek za zlodjela njegova. On je znao, da me sinovi njegovi sramote, pa ih ipak nije kaznio. ¹⁴Zato se zakleh kući Elijevoj: "Nikad se zlodjela kuće Elijeve neće očistiti žrtvama ili prinosima."

¹⁵Samuel je spavao do jutra Tada on otvori vrata svetišta Gospodnjega. Samuel se je bojao priopćiti Eliju utvaru. ¹⁶Zato Eli zovnu Samuela k sebi i reče: "Samuele, sine moj!" On odgovori: "Evo me!" ¹⁷Onaj upita: "Što ti je rekao? Nemoj zatajiti od mene! Neka ti Bog učini ovo i ono, ako zatajiš od mene nešto, što ti je rekao!"

¹⁸I Samuel mu pripovjedi svu objavu i ništa ne zataji od njega. On reče: "Gospod je. Neka čini što mu je volja!"

¹⁹Samuel je rastao, i Gospod je bio s njim i nije pustio, da ikoja njegova izjava ostane neispunjena. ²⁰Sav Izrael od Dana do Beer–Šebe upozna, da je Samuel doista bio prorok Gospodnji. ²¹Gospod se je objavljivao i nadalje u Šilu; jer se je Gospod javljao Samuelu u Šilu riječju Gospodnjom.

1 Samuelova – 4 glava

¹I vrijedila je riječ Samuelova u svemu Izraelu. Tada izadoše sinovi Izraelovi u boj proti Filistejima i utaboriše se kod Eben–Ezera, a Filisteji su imali svoj tabor kod Afeka. ²Filisteji se postaviše proti sinovima Izraelovim. Boj se odulji. Napokon razbiše Filisteji sinove Izraelove. Ovih izginu na bojnopolju oko četiri tisuće ljudi.

³Kad se vojska vrati u tabor, upitaše starješine sinova Izraelovih: "Zašto dopusti Gospod, da nas Filisteji poraze danas? Mi ćemo kovčeg zavjeta Gospodnjega donijeti k sebi iz Šila. Kad dođe u sredinu našu, on će nas izbaviti iz ruke neprijatelja naših." ⁴Dakle narod posla u Šilo, i donesoše odanle kovčeg zavjeta Gospoda nad vojskama, koji vlada nad kerubinima. Obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas, pratila su kovčeg

zavjeta Božjega. ⁵Kad stiže kovčeg zavjeta Gospodnjega u tabor; podiže sav Izrael takvu viku radosnu, da je zatutnjila zemlja.

⁶Filisteji čuše glasno radovanje i rekoše: "Što znači ta glasna vika radosna u taboru izraelskom?" Saznadoše, da je došao kovčeg Gospodnji u tabor. ⁷I uplašise se Filisteji i rekoše: "Bog je došao u tabor." I vikali su: ⁸"Jao nama! Tko će nas izbaviti iz ruke toga moćnoga božanstva? To je isti Bog, koji je udarao Egipćane svakojakim mukama u pustinji. ⁹Dignite se i pokažite se kao ljudi, o Filisteji! Inače morat ćete služiti Hebrejima, kao što su oni služili vama! Budite ljudi i borite se!"

¹⁰I borili su se Filisteji, i Izraelci su bili potučeni. Pobjegoše svaki u svoju postojbinu. Poraz je bio vrlo težak. Od Izraelaca palo je trideset tisuća ljudi pješaka. ¹¹I kovčeg Božji bio je otet, i obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas padoše.

¹²Jedan čovjek iz Benjamina pobježe sa bojnoga polja i dođe još isti dan u Šilo razdrtih haljina i sa zemljom na glavi. ¹³I kad dođe, sjedio je Eli pun iščekivanja na stolici pokraj vrata; jer je srce njegovo bilo u strahu za kovčeg Božji. Kad dođe taj čovjek i gradu donese glase, stade vika svega grada. ¹⁴Eli čuvši tu glasnu viku upita: "Sto znači ta vreva?" Čovjek brže dotrča i javi Eliju. ¹⁵Eliju je bilo devedeset i osam godina, i oči su njegove bile oslijepile, tako da više nije mogao ništa vidjeti.

¹⁶Čovjek reče Eliju: "Dolazim s bojnoga polja. Danas sam utekao iz boja." On upita: "Kako je bilo, sine moj?"

¹⁷Glasnik reče: "Pobjegoše Izraelci pred Filistejima. Vojska je teško poražena i tvoja obadva sina Hofni i Finehas padoše, i kovčeg je Božji otet."

¹⁸Kad spomenu kovčeg Božji, pade on sa stolice pokraj vrata nauznak,

slomi vrat i umrije; jer je bio star i čovjek težak. Četrdeset godina bio je sudac Izraelu.

¹⁹Snaha njegova, žena Finehasova, bila je trudna i blizu da rodi. Kada doču glas, da je kovčeg Božji otet i da joj je umro svekar i muž, pade na tlo i porodi. Najedanput joj naime dođoše bolovi. ²⁰Kad je umirala, rekoše žene, što su stajale uz nju: "Budi utješena, rodila si sina!" Ali ona ne odgovori ništa i nije marila za to. ²¹Dječaku nadjenu ime Ikabod rekavši: "Ode slava Izraelova!" Jer je otet kovčeg Božji i mojega svekra i muža više nema. ²²Zato reče: "Otišla je slava od Izraela" jer je otet Kovčeg Božji.

1 Samuelova – 5 glava

¹Kad su Filisteji bili oteli kovčeg Božji, odnesoše ga iz Eben–Ezera u Ašdod. ²Tada uzeše Filisteji kovčeg Božji, donesoše ga u hram Dagonov i postaviše ga uz Dagona. ³A kad stanovnici Ašdoda sutradan ustadoše, ležao je Dagon sa svojim licem na tlima pred kovčegom Gospodnjim. Oni uzeše Dagona i postaviše ga opet na njegovo mjesto. ⁴Kad sutradan ustadoše, ležao je Dagon opet sa svojim licem na tlima pred kovčegom Gospodnjim. Glava Dagonova i obje ruke njegove ležale su odsječene na pragu. Pokraj njih ležao je trup Dagonov. ⁵Zato svećenici Dagonovi i svi, koji vrše službu u hramu Dagonovu, ne staju na prag Dagonov u Ašdodu do današnjega dana.

⁶A ruka Gospodnja oteža stanovnicima Ašdoda. On ih prepade, kad ih udari kužnom micinom, Ašdot i sve područje njegovo. ⁷I kad stanovnici Ašdoda vidješe što je, rekoše: "Kovčeg Boga Izraelova ne smije ostati kod nas; jer je teška ruka njegova na nama i na bogu našem Dagonu." ⁸Zato poslaše, te skupiše k sebi sve glavare filistejske i upitaše: "Što ćemo činiti s kovčegom Boga Izraelova?" Oni odgovoriše: "Neka se prenese kovčeg Boga Izraelova prijeko u Gat!" I prenesoše tamo kovčeg Boga Izraelova. ⁹A kad ga prenesoše, pusti Gospod na grad muku vrlo veliku. On udari stanovnike grada, velike i male, tako

da je na njima provalila kužna micina. ¹⁰I poslaše kovčeg Božji u Ekron. Kad dođe kovčeg Božji u Ekron, povikaše stanovnici Ekrona: "Donesoše k nama kovčeg Boga Izraelova, da pomori nas i sav narod!" ¹¹Zato poslaše, te skupiše sve glavare filistejske i zamoliše: "Opravite kovčeg Boga Izraelova! Neka se vrati na mjesto, kamo pripada! Inače mogao bi pomoriti nas i narod naš." Jer je bio smrtan strah nad cijelim gradom. Teška je bila ruka Božja na njemu. ¹²Ljudi, koji ne pomriješe, bili su udareni kužnom micinom, i jauk se u gradu dizao do neba.

1 Samuelova – 6 glava

¹Izakako je kovčeg Gospodnji bio u području Filisteja sedam mjeseci, ²Dozvaše Filisteji svećenike i vračare i upitaše: Sto ćemo činiti s kovčegom Gospodnjim? Kažite nam, kako ćemo ga poslati natrag na mjesto, kamo pripada!" ³Oni odgovoriše: "Ako hoćete kovčeg Boga Izraelova natrag poslati, ne smijete ga prazna, nego mu podajte dar pomirni! Tako ćete ozdraviti i doznat ćete, zašto se ruka njegova ne odmiče od vas."

⁴Oni upitaše: "Kakav pomirni dar da mu dadnemo?" A oni odgovoriše: "Prema broju glavara filistejskih pet zlatnih micina i pet zlatnih miševa; jer je zlo jednako stiglo sve vas i glavare vaše. ⁵Načinite dakle slike od svojih micina i svojih miševa, što opustošiše zemlju i dajte čast Bogu Izraelovu! Možda će onda olakšati ruku svoju nad vama i nad bogom vašim i nad zemljom vašom. ⁶Zašto da budete uporna srca, kao što su bili uporna srca Egipćani i faraon? Zar ne, pošto ih dari, moralo ih se pustiti da otidu? ⁷Načinite dakle sada jedna kola nova i priskrbite dvije krave dojilice, na koje još nije došao jaram! Upregnite krave u kola i telad njihovu odvedite od njih u staju! ⁸Onda uzmite kovčeg Gospodnji metnite ga na kola, i zlatne stvari, koje ćete mu ih dati kao pomirni dar, stavite u kovčežić pokraj njega! Tada ga pustite, neka ide! ⁹Pazite: "Ako pođe putem kući svojoj u Bet–Šemeš, onda je on učinio nama ovo veliko zlo; ako li ne pođe tako, onda ćemo znati, da nas se nije dohvatila ruka njegova, nego nas je susreo slučaj."

¹⁰Ljudi učiniše tako. Uzeše dvije krave dojilice i upregoše ih u kola, a telad njihovu ostaviše u staji. ¹¹Kovčeg Gospodnji metnuše na kola i kovčežić s mišima zlatnim i sa slikama svojih micina, ¹²A krave pođoše pravo cestom u Bet–Šemeš. Ostaše, svejednako mučući, na istom putu, i nijesu skretale ni nadesno ni nalijevo. Knezovi filistejski išli su za njima sve do područja Bet–Šemeša.

¹³Stanovnici Bet–Šemeša upravo su želi pšenicu na dnu doline. Kad podigoše oči i ugledaše kovčeg, obradovaše se vidjevši ga. ¹⁴Kola dođoše do polja Jošue iz Bet–Šemeša i stadoše ondje. Tu je stajao velik kamen. I iscijepaše drvo od kola i prinesoše krave Gospodu kao žrtvu paljenicu. ¹⁵A Leviti uzeše kovčeg Gospodnji i kovčežić pokraj njega, u kojem su bile zlatne stvari, i metnuše ga na veliki kamen. Ljudi iz Bet–Šemeša prinesoše žrtve paljenice i zaklaše Gospodu onaj dan žrtvu zaklanicu. ¹⁶A to vidjevši pet knezova filistejskih vratiše se u Ekron isti dan.

¹⁷Ovo su zlatne micine, što ih dadoše Filisteji Gospodu kao dar pomirni: "jedna za Ašdot, jedra za Gazu, jedna za Aškelon, jedna za Gat, jedna za Ekron. ¹⁸Usto zlatni miši prema broju svih mjesta filistejskih od pet knezova, i utvrđenih gradova i neograđenih sela. Veliki kamen, na koji metnuše kovčeg Gospodnji, stoji do današnjega dana na polju Jošue iz Bet–Šemeša.

¹⁹Jer su bili pogledali u kovčeg Gospodnji, pohodi on stanovnike Bet–Šemeša i pobi ih sedamdeset ljudi iz naroda, pedeset tisuća ljudi. Narod je tugovao nad tim, što je Gospod pustio tako veliku nesreću na narod. ²⁰I ljudi iz Bet–Šemeša pitali su: "Tko može da služi pred Gospodom, Bogom svetim? Kojemu da otide od nas?"

²¹Oni stoga poslaše poslanike k stanovnicima Kirjat–Jearima i poručih: "Filisteji donesoše natrag kovčeg Gospodnji. Dođite i odnesite ga k sebi!"

1 Samuelova – 7 glava

¹Tada dođoše stanovnici Kirjat–Jearima, uzeše kovčeg Gospodnji i odnesoše ga u kuću Abinadabovu na brijegu. Njegova sina Eleazara odrediše za čuvara kovčega Gospodnjega.

²Od dana, kad je kovčeg bio u Kirjat–Jearimu, prođe dugo vremena, dvadeset godina. Sva se je kuća Izraelova obratila opet puna tuge Gospodu.

³A Samuel reče svoj kući Izraelovoj: "Ako se hoćete svim srcem vratiti Gospodu, onda odstranite poganske idole i slike aštarte iz svoje sredine, upravite svoje srce na Gospoda i služite jedino njemu! Onda će vas on izbaviti iz ruku Filisteja"

⁴I sinovi Izraelovi odbaciše baale i aštarte, i služili su jedino Gospodu.

⁵Potom zapovjedi Samuel: "Skupite svega Izraela u Mispu! Pomolit ću se za vas Gospodu." ⁶I skupiše se tako u Mispu, crpili su vodu, prolijevali je pred Gospodom, postili su onaj dan i priznali su ondje: "Sagriješismo Gospodu." A Samuel je sudio sinovima Izraelovim u Mispi.

⁷Kad Filisteji doznaše, da su se sinovi Izraelovi skupili u Mispi, izadoše knezovi filistejski proti Izraelu. Kad to čuše sinovi Izraelovi, uplašiše se od Filisteja. ⁸Sinovi Izraelovi zamoliše Samuela: "Ne prestaj vapiti za nas Gospodu, Bogu našem, da nas izbavi iz ruke Filisteja!"

⁹Samuel uze jedno janje odojče i prinese ga Gospodu kao punu žrtvu paljenicu. Pritom se je molio Samuel glasno Gospodu za Izraela, i Gospod ga usliši. ¹⁰Dok je naime Samuel upravo prinosiso žrtvu paljenicu, izadoše Filisteji proti Izraelu u boj. Ali zagrmje Gospod grmljavinom strahovitom u isto vrijeme na Filisteje. Time ih smete tako, da su podlegli sinovima Izraelovim. ¹¹Sinovi Izraelovi izadoše iz Mispe, potjeraše Filisteje i biše ih do pod Bet–Kar.

¹²Samuel uze tada kamen, metnu ga između Misper i Šena i nazva ga Eben–Ezer; jer reče: "Dovle nas Gospod pomože."

¹³Tako su bili Filisteji poraženi, i otada ne dođoše više u područje Izraelovo, jer dok je Samuel živio, bila je ruka Gospodnja proti Filistejima. ¹⁴Gradovi, što su ih bili Filisteji oduzeli sinovima Izraelovim, povratiše se opet Izraelu, od Ekrona do Gata. I zemljišta, što su im pripadala, istrgnu Izrael iz ruku Filisteja. Isto tako vladao je mir među Izraelom i Amorejima.

¹⁵Samuel je bio sudac Izraelu svega vijeka svojega. ¹⁶Svake godine išao je okolo, obišao bi Betel, Gilgalu i Mispu i u svima tim mjestima sudio bi Izraelu. ¹⁷Onda bi se vratio u Ramu; jer tamo je imao kuću svoju i tamo je sudio sinovima Izraelovim. I načini tamo žrtvenik Gospodu.

1 Samuelova – 8 glava

¹Kad je Samuel bio ostario, postavi sinove svoje za suce nad Izraelom.

²Njegov prvorođenac zvao se Joel, a njegov drugi sin Abija. Oni su sudili u Beer–Šebi. ³Ali sinovi njegovi nijesu išli putovima njegovim, nego su udarili za dobitkom, primali su poklone i izvrtali pravdu.

⁴Tada se skupiše sve starješine Izraelove, dođoše k Samuelu u Ramu,

⁵I rekoše mu: "Eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne idu putovima tvojim. Postavi dakle kralja nad nama, da nas upravlja, kao što je to u svih naroda!"

⁶A Samuelu se ne dopade njihov zahtjev: "Postavi kralja nad nama, da nas upravlja!" Kad se Samuel potuži kod Gospoda, ⁷Odgovori Gospod Samuelu: "Poslušaj zahtjev naroda u svemu, što traži od tebe! Ne odbaciše tebe, nego mene, da ne budem dulje kralj nad njima. ⁸Oni čine s tobom posve onako, kako činiše s menom od vremena, kad ih

izvedoh iz Egipta, do ovoga dana: ostaviše me i služiše drugim bogovima. ⁹Poslušaj samo zahtjev njihov, ali ih ozbiljno opomeni i kaži im unaprijed prava kralja, koji će vladati nad njima!"

¹⁰Samuel priopći narodu, koji je tražio od njega kralja, sve riječi Gospodnje. ¹¹On reče: "Ova prava tražit će kralj, koji će vladati nad vama: Sinove vaše uzimat će, da ih upotrijebi kod svojih kola i konja, i oni će trčati pred kolima njegovim. ¹²Postavit će nastojnike nad tisućom i nastojnike nad pedeset. Oni će mu morati njive orati, ljetinu žeti i ratne sprave i što mu treba za kola njegova graditi. ¹³Kćeri će vaše uzimati, da prave mirisne masti, da kuhaju i kruh peku. ¹⁴Najbolje vaše njive, vinograde i maslinike uzimat će i svojim slugama razdavati. ¹⁵Od vaših polja zasijanih i vinograda podizat će desetinu i svoje dvoranike i činovnike plaćati. ¹⁶Vaše sluge i sluškinje, vaša najbolja goveda i vaše magarce uzimat će i upotrijebiti ih za svoje poslove. ¹⁷Od vaših ovaca podizat desetinu, i vi sami bit ćete sluge njegove. ¹⁸Ako vi onda dignete viku na kralja, kojega izabrate sebi, onda vas na onaj dan neće uslišiti Gospod."

¹⁹Ali narod ne htjede poslušati riječi Samuelovih, nego povika: "Ne, nego kralj neka vlada nad nama! ²⁰Hoćemo da budemo kao svi drugi narodi: Naš kralj neka nam sudi, neka ide pred nama i neka vodi naše ratove!"

²¹Samuel sasluša sve, što je tražio narod, i iznese pred Gospoda. ²²A Gospod reče Samuelu: "Popusti zahtjevu njihovu i postavi im kralja!" Tada Samuel reče Izraelcima: "Idite, svaki u svoj grad!"

1 Samuelova – 9 glava

¹Tada je živio jedan čovjek od plemena Benjaminova po imenu Kiš, sin Abiela, sina Serora, sina Bekorata, sina Afiahe, Benjaminovac, čovjek imućan. ²On je imao sina po imenu Saula, mlada i lijepa. Ni jedan između sinova Izraelovih nije bio ljepši od njega. Od ramena gore

nadvisivao je sve druge. ³Rad je jednoć Kišu, ocu Saulovu, bilo nestalo magarica, reče Kiš svojemu sinu Saulu: "Uzmi sa sobom jednoga momka i zaputi da tražiš magarice!" ⁴Tako prođe goru Efraimovu i prođe zemlju Šališu, a ne nađe ih. I prodoše zemlju Šaalim, ali zaludu. Tada otidoše kroz područje Benjaminovo, ali ih ne nađoše,

⁵Kada dođoše u zemlju Zuf, reče Saul momku, koji je bio s njim: "Hajde da se vratimo! Inače moj će se otac brinuti za nas mjesto za magarice."

⁶On mu reče: "Ovdje u ovom gradu živi čovjek Božji. On je veoma ugledan. Štogod kaže, sigurno se zbude. Hajdemo odmah tamo! Možda će nas uputiti u stvari, radi koje smo na putu."

⁷Saul odgovori momku svojemu: "Sto ćemo, ako pođemo tamo, ponijeti tomu čovjeku? Nestalo nam je kruha u torbama, i nemamo dara, da ga dadnemo čovjeku Božjemu. Što imamo drugo?"

⁸A momak opet reče Saulu: "Imam evo još četvrt šekela srebra. To ću dati čovjeku Božjemu, da nas uputi u našoj stvari."

⁹Prije reklo bi se u Izraelu, kad bi se išlo pitati Boga: "Hajde da idemo k vidiocu!" Jer koji se sada zovu proroci, u staro su se vrijeme zvali vidioci.

¹⁰Saul odgovori momku svojemu: "Tvoj je prijedlog dobar. Hajde da idemo!" I pođoše u grad, gdje je stanovao čovjek Božji. ¹¹Kad su išli uzbrdo prema gradu, sretoše djevojke, što su izlazile da zahvataju vodu. Upitaše ih: "Je li ovdje vidjelac?"

¹²One im odgovoriše: "Jest, ovdje pred tobom. Ali požuri se; jer je danas došao u grad, pošto danas narod drži žrtvenu svečanost na gori.

¹³Kad dođete u grad, upravo ćete ga još zateći, prije nego pođe na goru k žrtvenoj gozbi, jer narod ne počinje žrtvenu gozbu, prije nego on dođe. Istom kad on blagoslovi gozbu, jedu uzvanici. Hajdete dakle

gore; jer sada ga još možete zateći."

¹⁴I otidoše gore u grad. Upravo kad htjedoše da uđu u grad, dođe im Samuel u susret, da uzađe na goru.

¹⁵A Gospod je bio, dan prije nego je Saul došao, Samuelu objavio ovo:

¹⁶"Sutra u ovo doba poslat ću ti čovjeka iz zemlje Benjaminove. Njega pomaži za kneza nad mojim narodom Izraelom! On će izbaviti moj narod iz ruku Filisteja, jer hoću da budem milostiv svojem narodu. Vapaj njegov za pomoć prodro je do mene.

¹⁷Kad Samuel ugleda Saula, objavi mu Gospod: "To je čovjek, za koga ti rekoh: "On ima da vlada nad mojim narodom."

¹⁸I Saul pristupi k Samuelu na vratima i upita: "kaži mi, molim te, gdje je kuća vidiočeva?"

¹⁹Samuel odgovori Saulu: "Ja sam vidjelac Hajde sa mnom na goru! Danas ćete s menom jesti. Sutra rano otpustit ću te. Tada ću te uputiti o svemu, što ti je na srcu. ²⁰Za magarice, kojih ti je nestalo prije tri dana, ne brini se! One su se našle. Kojemu će uostalom dopasti sve, što traži Izrael? Zar ne tebi i cijeloj kući tvojoj?"

²¹Saul reče: "Ja sam samo Benjaminovac, iz najmanjega plemena Izraelova, i porodica moja najmanja je između svih porodica plemena Benjaminova. Što mi govoriš tako?"

²²A Samuel uze Saula i njegova momka, odvede ih u dvoranu i posadi ih u pročelje među uzvanicima, kojih je bilo jedno trideset ljudi.

²³Samuel reče tada kuharu: "Donesi komad, što ti ga dadoh, a rekoh ti, da ga staviš na stranu!" ²⁴Tada uze kuhar pleće i što je bilo na njemu i metnu ga pred Saula. A Samuel reče: "To je bilo ostavljeno. Uzmi preda se i jedi, jer je to sačuvano za ovaj čas za tebe još kad rekoh: Pozvao sam goste." Tako jede Saul onaj dan sa Samuelom.

²⁵Kad siđoše s gore u grad, razgovarao se je još sa Saulom na krovu.

²⁶Ustadoše rano. Kad je osvanulo, zovnu Samuel Saula na krovu: "Ustani! Pratit ću te." Tada ustade Saul, i obojica, on i Samuel, izadoše.

²⁷Kad dođoše na kraj grada, reče Samuel Saulu: "Pusti, da momak ide daleko pred nama!" I momak ode naprijed. "A ti stani malo! Imam ti javiti riječ Božju."

1 Samuelova – 10 glava

¹Tada Samuel uze uljanicu, izli mu je na glavu, poljubi ga i reče: "Ovim te pomaza Gospod za kneza nad vlasništvom svojim." ²Kad sada otideš od mene, naći ćeš u Selzahu kod groba Rahelina na međi Benjaminovoj dva čovjeka, koji će ti reći: "Magarice, što si ih išao tražiti našle se. Otac tvoj ne misli više na magarice, Ali se je zabrinuo za vas i veli: Što ću činiti zbog sina svojega?" ³Kad onda otide dalje odatle i dođeš do hrasta Tabora, tamo će te sresti tri čovjeka, koji idu k svetišću u Betel Jedan nosi tri jareta, drugi tri kruha, a treći mješinu vina. ⁴Oni će te pozdraviti i dva kruha ponuditi. Primi ih od njih, ⁵Kad onda stigneš u Brdo Elohim, gdje je straža filistejska, tamo ćeš na ulasku u grad sresti četu proroka. Oni dolaze s gore. Pred njima se razliježu harfe, bubnji, frule i citare. Oni su sami u zanosu. ⁶Tada će Duh Gospodnji doći na te. Ti ćeš s njima pasti u zanos i pretvoriti se u drugoga Čovjeka. ⁷Kad so ovi znači ispune na tebi, onda čini, što snaga tvoja može da učini; jer je Bog s tobom. ⁸Tada siđi prije mene u Gilgalu! Ja ću doći k tebi, da prinesem žrtve paljenice i zakoljem žrtve mirotvorne. Čekaj sedam dana, dok dođem k tebi i priopćim ti, što imaš činiti!"

⁹Kad on okrenu leđa, da ode od Samuela preokrenu mu Bog njegovo srce, i svi se oni znaci zbiše još isti dan. ¹⁰Kada dođoše tamo u Gibeu sreće ga četa proroka, i dođe na njega Duh Božji, tako da on među njima pade u zanos, ¹¹I kad vidješe svi, koji su ga poznavali otprije,

kako je među prorocima pao u zanos, pitali su ljudi jedan drugoga: "Što se to dogodi sa sinom Kiševim? Je li i Saul među prorocima?" ¹²Tada reče jedan čovjek odanle: "A tko li im je otac?" Tako nastade poslovice: "Je li i Saul među prorocima?" ¹³Rad prestade zanos njegov i on dođe na goru,

¹⁴Upita stric Saulov njega i momka njegova: "Kamo ste išli?" On odgovori: "Da tražimo magarice. Kad vidjesmo, da ih nigdje nema, otidosmo k Samuelu." ¹⁵Stric Saulov zamoli ga: "Pripovijedaj mi, što vam je rekao Samuel!" ¹⁶Saul reče stricu svojemu: "Rekao nam je, da su se našle magarice." Što mu je Samuel rekao o kraljevskoj časti, ne reče mu.

¹⁷Jednoga dana, kad je Samuel bio sazvaio narod Gospodu u Mispu, ¹⁸Reče on sinovima Izraelovim: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Ja izvedoh Izraela iz Egipta i izbavih vas iz ruku Egipćana i svih kraljevstva, koja su vas tlačila. ¹⁹A vi sada odbacujete Boga svojega, koji vas je izbavljao od svih nevolja i tjeskoba, kad zahtijevate od njega: Postavi kralja nad nama! Sada dakle stanite pred Gospodom po svojim plemenima i tisućama!" ²⁰Kad je Samuel priveo sva plemena Izraelova, pade ždrijeb na pleme Benjaminovo. ²¹Potom privede pleme Benjaminovo po porodicama njegovim, i pade ždrijeb na porodicu Matrijevu. Tada pade na Saula, sina Kišova. Kad su ga tražili, ne mogoše ga naći. ²²Upitaše zato još jedanput Gospoda: "Je li on uopće došao ovamo?" Gospod odgovori: "Jest, skrio se je za prtljagom." ²³Otrčaše i dovedoše ga odanle. Kad stade usred naroda, bio je viši od svih drugih od ramena i dalje.

²⁴Samuel reče svemu narodu: "Vidite, njemu, koga je izabrao Gospod, nitko nije jednak u svemu narodu!" Tada udari narod u klicanje i povika: "Živio kralj!"

²⁵Samuel reče narodu prava kraljevska, napisa ih u knjigu i metnu je pred Gospodom, Potom Saul raspusti sav narod, svakoga k svojoj

kući.

²⁶I Saul se vrati k svojoj kući u Gibeu. Četa onih, kojima Bog taknu srce, otprati ga. ²⁷A neki ljudi nevaljali rekoše: "što nam taj može pomoći?" Oni su ga prezirali i nijesu mu donijeli nikakva dara, Ali se on učini, kao da nije opazio ništa.

1 Samuelova – 11 glava

¹Amonac Nahaš izađe i opkoli Jabeš u Gileadu. I ljudi iz Jabeša poručiše Nahašu: "Sklopi ugovor a nama, pa ćemo se podvrci tebi!" ²A Amonac Nahaš odgovori im: "Sklopit ću s vama ugovor pod uvjetom, da vam svakome iskopam desno oko i stim učinim sramotu Izraelu."

³Starješine iz Jabeša odgovoriše mu: "Dopusti nam rok od sedam dana, da pošljemo poslanike u sve krajeve Izraelove! Ako nam nitko ne dođe u pomoć, predat ćemo se tebi." ⁴Kad poslanici dođoše u Gibeu, gdje je stanovao Saul, i reče narodu kako stoje stvari, udari sav narod u glasno plakanje.

⁵Saul je upravo dolazio za govedima iz polja pa upita. "Što je ljudima te plaču?" Rekoše mu stanje stanovnika u Jabešu. ⁶Tada dođe Duh Božji na Saula, kada ću tu vijest, i on se razgnjevi vrlo. ⁷On uze dva vola, raskomada ih, razasla komade po poslanicima u sve krajeve Izraelove i poruči: "Tko ne pođe za Saulom i Samuelom, ovako će upravo biti s govedima njegovim!" Silan strah spopade narod, tako da izađe kao jedan čovjek. ⁸Kad ih on izbroji kod Bezeka, bilo je trista tisuća sinova Izraelovih i trideset tisuća ljudi Judinih.

⁹Poslanicima, koji su bili došli, reklo se: "Javite stanovnicima Jabeša u Gileadu: "Sutra, kad bude sunce najviše stajalo, doći će vam pomoć!" Kad se vratiše poslanici i stanovnicima u Jabešu to dojavise, oni se obradovaše. ¹⁰I stanovnici u Jabešu poručiše: "Sutra ćemo vam se predati. Onda možete od nas činiti što vam je drago."

¹¹Sutradan razdijeli Saul četu u tri bojne skupine. One prodriješe u tabor o jutarnjoj straži, i tukli su Amonce, dok je dan postao vruć. Što preosta, rasprši se, tako da ne ostaše ni dvojica od njih zajedno.

¹²Tada reče narod Samuelu: "Tko je rekao: Saul neće biti kralj nad nama? Daj nam te ljude, da ih pogubimo!" ¹³Ali Saul reče: "Danas se neće pogubiti nitko, jer danas Gospod daje pobjedu Izraelu."

¹⁴Samuel reče narodu: "Dođite, pođimo u Gilgalu i tamo potvrdimo kraljevstvo!" ¹⁵I sav narod otide u Gilgalu. Ondje pred Gospodom u Gilgali postaviše Saula za kralja. Zaklaše tamo mirotvorne žrtve pred Gospodom, i Saul proslavi ondje sa svim sinovima Izraelovim veliku radosnu, slava.

1 Samuelova – 12 glava

¹I Samuel reče svemu Izraelu: "Eto, u svemu, što mi predložiste, ispunio sam vaš zahtjev i postavio sam kralja nad vama. ²Sada će kralj ići pred vama. Ja sam ostario i osijedio. Sinovi su moji među vama. Od mladosti moje sve do danas moj je život stajao otvoren pred vama.

³Evo me! Istupite proti meni pred Gospodom i pomazanikom njegovim! Kojemu sam oduzeo njegova vola? Kojemu sam odveo njegova magarca? Koga sam tlačio? Kojemu sam silu nanio? Od koga sam primio mito i jedno oko stisnuo naprema njemu? Ja ću vam to natrag vratiti."

⁴Oni odgovoriše: "Nijesi nas tlačio, nijesi nam sile nanosio i nijesi ni od koga Eto uzeo."

⁵On im reče: "Gospod neka mi je svjedok naprema vama, i neka je svjedok danas njegov pomazanik, da nijeste našli nikakvo nepravedno dobro u mojemu posjedu." Oni povikaše: "Tako je."

⁶Tada reče Samuel narodu: "Gospod je, koji je postavio Mojsija, Arona, i oca vaše izveo iz Egipta. ⁷Sad pristupite, da vam pred Gospodom predočim sva dobročinstva, što ih je iskazao Gospod vama i ocima vašim! ⁸Kad je Jakov bio došao u Egipat i oci vaši kad su vapili Gospodu za pomoć, posla Gospod Mojsija i Arona. Oni izvedoše oca vaše iz Egipta i naseliše ih u ovoj zemlji. ⁹Ali zaboraviše Gospoda, Boga svojega. I on ih dade u ruke Siseri, vojskovođi hasorskomu, u ruke Filistejima i u ruke kralju moapskomu, kad zavojevaše na njih. ¹⁰A kad su zavapili Gospodu za pomoć i priznali: Sagriješismo, što ostavismo Gospoda i služismo baalima i aštartama; ali sada izbavi nas iz ruku neprijatelja naših, pa ćemo ti služiti, – ¹¹Tada posla Gospod Jerubaala, Bedana, Jeftahu i Samuela i ote vas iz ruku neprijatelja vaših unaokolo, tako da ste mogli živjeti u sigurnosti. ¹²A kad vidjeste, da amonski kralj Nahaš izađe proti vama, rekoste mi: "Ne, nego kralj neka vlada nad nama! A ipak je kralj vaš Gospod, Bog vaš. ¹³I sada, eto kralja, kojega izabrate, kojega htjedoste! Evo, Gospod vam je postavio kralja. ¹⁴Neka biste se bojali Gospoda i njemu služili, slušali glas njegov i ne protivili se zapovijedi Gospodnjoj! Neka biste se i vi i kralj, koji vlada nad vama, pokoravali Gospodu, Bogu svojemu! ¹⁵Ako ne budete slušali glas Gospodnji i budete se protivili zapovijedi Gospodnjoj, ruka će Gospodnja biti proti vama, kao što je bila proti ocima vašim. ¹⁶A sada pazite i vidite, koliko će čudo učiniti Gospod pred očima vašim! ¹⁷Nije li sada žetva pšenična? Ja ću prizvati Gospoda, neka bi poslao gromove i dažd. Tada ćete spoznati i vidjeti, koliko je u očima Gospodnjim bilo zlo, što ga počiniste, kad ste zahtijevali sebi kralja."

¹⁸Kad Samuel zavapi Gospodu, posla Gospod još isti dan gromove i dažd. Sav narod obuze velik strah pred Gospodom i Samuelom. ¹⁹I sav narod zamoli Samuela: "Zagovaraj sluge svoje kod Gospoda, Boga svojega, da ne pomremo, jer dodasmo k svim grijehima svojim još zlo, kad smo zahtijevali sebi kralja."

²⁰Samuel reče narodu: "Ne bojte se! Počiniste doduše sve to zlo. Ali

sad barem ne odstupaj te više od Gospoda, nego služite Gospodu svim srcem svojim! ²¹Ne otpadajte opet nakon mene k ništavim idolima, koji ne mogu pomoći niti izbaviti, jer su ništa! ²²Jer tada neće Gospod odbiti naroda svojega radi velikoga imena svojega; jer Gospodu je bila volja, da vas učini svojim narodom. ²³A daleko neka je od mene, da se ogriješim o Gospoda prestavši zagovarati vas; nego ću vas upućivati na put dobar i pravi. ²⁴Samo se bojte Gospoda i služite mu iskreno svim srcem; jer vidite, kakve je velike stvari učinio za vas! ²⁵Ako li ipak zlo činite, i vi ćete i kralj vaš propasti."

1 Samuelova – 13 glava

¹Saul je kraljevao jednu godinu otkad postade kralj, i kad je dvije godine vladao nad Izraelom, ²Saul izabra sebi tri tisuće ljudi između sinova Izraelovih: dvije tisuće ostadoše kod Saula u Mikmašu i u gori Betelskoj, a jedna je tisuća bila pod Jonatanom kod Gibee u Benjaminu. Ostali narod raspusti, svakoga k svojoj kući. ³Jonatan sruši stup filistejski, što je stajao u Gebi. Čuše za to Filisteji. A Saul dade po svoj zemlji trubiti u trube i oglasiti: "Hebreji neka čuju!" ⁴Sav Izrael doču vijest: "Saul sruši stup filistejski, i sav Izrael omrznu stoga Filistejima." Tako se podiže narod, da ide za Saulom u Gilgalu.

⁵A Filisteji se skupiše da vojuju proti Izraelu: trideset tisuća bojnih kola i šest tisuća ratnika na kolima, pješaka nebrojeno kao pijeska na obali morskoj. Oni izadoše i utaboriše se kod Mikmaša istočno od Bet–Avena. ⁶Kad Izraelci vidješe, da su pali u loš položaj i da je narod tvrdo pritisnut, skriše se u špilje, jame, kamenjake, grobove i jame. ⁷Bježali su i preko gazova Jordana u zemlju Gad i Gilead. Saul je boravio još uvijek u Gilgali. Narod je bržebolje pošao tamo k njemu.

⁸On počeka sedam dana do roka, što ga je bio odredio Samuel. Ali Samuel ne dođe u Gilgalu. Kad se narod stade razilaziti od njega, ⁹Zapovjedi Saul: "Donesite mi žrtvu paljenicu i žrtve mirotvorne!", i prinese žrtvu paljenicu. ¹⁰Jedva je prinio žrtvu paljenicu, kad se pojavi

Samuel. Saul mu izađe u susret, da ga pozdravi.

¹¹A Samuel upita: "Što si učinio?" Saul odgovori: "Jer vidjeh, da se ljudi razilaze od mene, a ti ne dođe u određeno vrijeme, i Filisteji se skupili u Mikmašu. ¹²Pomislih: Sad će Filisteji izaći proti meni u Gilgalu, a ja još ne umilostivih Gospoda. Tako se usudih i prinesoh žrtvu paljenicu."

¹³Tada reče Samuel Saulu: "Ludo si radio, što nijesi držao zapovijedi Gospoda, Boga svojega, koju ti je dao. Tada bi Gospod potvrdio kraljevstvo tvoje zauvijek. ¹⁴A ovako kraljevstvo tvoje neće se održati. Gospod je potražio sebi čovjeka po srcu svojemu. Njega je Gospod odredio za kneza nad narodom svojim, jer nijesi držao, što ti je zapovjedio Gospod."

¹⁵Tada se diže Samuel i otide iz Gilgale u Gibei u Benjaminu. Saul izbroji ljude, što su još bili kod njega: otprilike šest stotina ljudi. ¹⁶Saul je sa svojim sinom Jonatanom i s ljudima, što su bili uz njih, boravio u Gibei u Benjaminu, a Filisteji su se bili utaborili u Mikmašu. ¹⁷Tada izađe iz tabora filistejskoga četa, što plijeni, u tri odjeljka: jedan odjeljak udari putem od Ofre u zemlju Šual; ¹⁸Drugi odjeljak udari putem u Bet-Horon, treći udari putem k međi, koja preko doline seboimske gleda u pustinju.

¹⁹Tada nije bilo kovača u cijeloj zemlji izraelskoj; jer su Filisteji mislili: "Inače bi mogli Hebreji sebi praviti mačeve i koplja." ²⁰Zato su morali svi Izraelci silaziti k Filistejima, ako bi tko htio dati sebi skovati raonik, motiku, sjekiru ili ostan za volove, ²¹Ili ako bi oštrice raonika, motika, sjekira otupili i trebalo načiniti ostane za volove. ²²Zato, kad buknu rat, nije bilo ni mača ni koplja u ruci cijele vojske, što je bila sa Saulom i Jonatanom. Samo ih je bilo u Saula i u njegova sina Jonatana.

²³Jedna straža filistejska bila je izašla prema klancu kod Mikmaša.

1 Samuelova – 14 glava

¹Jednoga dana reže Jonatan, sin Saulov, momku svojemu, koji mu je nosio oružje: "Hajde da idemo k straži filistejskoj, koja je na onoj strani!" A ocu svojemu ne reče ništa. ²Saul je sjedio na drugom kraju Gibee pod šipkom drvetom, što stoji kod Migrona. Naroda je bilo s njim oko šest stotina ljudi. ³Ahija, sin Ahituba, brata Ikaboda, unuk Finehasa, praunuk Elija, svećenika Gospodnjega u Šilu, nosio je oplećak svećenički. I vojska nije znala, da je otišao Jonatan.

⁴Usred klanca, preko kojega je Jonatan morao prijeći, da dođe k straži filistejskoj, bile su dvije strmene hridine, jedna s ove strane, druga s one strane. Jedna se zvala Boses, a druga Seneh. ⁵Jedna hridina dizala se je kao kakav štap na sjevernoj strani prema Mikmašu, druga na jugu prema Gibei.

⁶Jonatan reče momku, koji mu je nosio oružje: "Hajde da otidemo k straži tih neobrezanih tamo! Može biti da nas pomogne Gospod; jer za Gospoda nema zapreke, da pomogne do pobjede s mnogo ili s malo ljudi." ⁷Momak, koji mu je nosio oružje, odgovori mu: "Čini, što ti je god u srcu! Spreman sam za sve, što hoćeš." ⁸Jonatan reče: "Dobro, poći ćemo k tim ljudima tamo i pokazat ćemo im se." ⁹Ako nam viknu: Čekajte, dokle dođemo k vama, ostat ćemo na mjestu, gdje smo, i nećemo ići k njima. ¹⁰Ako li nam reknu: Dođite k nama, tamo ćemo otići; jer nam ih tada predade Gospod u ruke. To će nam biti znak."

¹¹Kad se obojica pokazaše straži filistejskoj, narugaše se Filisteji: "Evo, izlaze Hebreji iz rupa, u koje su se zavukli!" ¹²I stražari viknuše Jonatanu i njegovu momku, koji mu je nosio oružje: "Dođite k nama! Nešto ćemo vam reći." A Jonatan reče momku, koji mu je nosio oružje: "Hajde za mnom, jer ih predade Gospod u ruke Izraelu!" ¹³Jonatan je puzao rukama i nogama i za njim momak, koji mu je nosio oružje. Tada su oni padali pred Jonatanom, i ubijao ih za njim momak, koji mu je nosio oružje. ¹⁴Taj prvi pokolj, što ga po činiše Jonatan i momak, koji

mu je nosio oružje, trebao je otprilike dvadeset ljudi na prostoru od jedno po rala duljine.

¹⁵Strah nastade u taboru, na slobodnom polju i među svom vojskom. I straža i četa, što plijeni, prepadoše se. Usto se potrese zemlja, i bio je jedan strah od Boga.

¹⁶I kad su uhodili stražari Saulovi, koji su se nalazili u Gibei u Benjaminu, zapaziše oni, da se je mnoštvo uskomešalo tamo i ovamo.

¹⁷Saul zapovjedi ljudima, koji su bili s njim: "Pregledajte i vidite, tko je otišao ad nas! Kad pregledaše, pokaza se, da nema Jonatana i momka njegova, koji mu je nosio oružje. ¹⁸I Saul zamoli Ahiju: "Daj donijeti kovčeg Božji k Jer kovčeg Božji bio je da među sinovima Izraelovim.

¹⁹Dok je Saul govorio sa svećenikom, zabuna u taboru filistejskom bivala je sve jača. Zato Saul zamoli svećenika: "Pusti to!"

²⁰I Saul i svi ljudi, što su bili s njim, podigoše bojnu viku. Kad stigoše na bojno polje, nađoše mač jednoga okrenut proti drugomu. Bila je zabuna vrlo velika. ²¹Hebreji, koji su odavno držali s Filistejima i s njima išli na vojsku, otpadoše, da se priključe Izraelcima pod Saulom i Jonatanom. ²²I svi Izraelci, što su se bili skrili u gori Efraimovoj, kad čuše, da bježe Filisteji, nagnuše za njima, da ih biju. ²³Tako u onaj dan dade Gospod pobjedu Izraelu. Kad se je boj nastavio preko Bet–Avena,

²⁴A Izraelci se bili onaj dan vrlo umorili, izreče Saul nad vojskom ovo prokletstvo: "Proklet neka je čovjek, koji prije večera uzme što k sebi, dok se ne osvetim neprijateljima svojim!" I zato nitko od ljudi ne okusi ništa. ²⁵I dođe sva vojska u jednu šumu. Tamo je bilo meda na slobodnom polju. ²⁶Kad vojska dođe k saću što je bilo puno meda, nitko ipak ne prinese ruke k ustima svojim, jer su se ljudi bojali prokletstva.

²⁷Samo Jonatan nije bio čuo, kako je otac njegov izrekao prokletstvo

nad narodom. I on pruži vršak štapa, što ga je držao u ruci, zamoči ga u jedan medeni sat i primače ruku svoju k ustima svojim. I zasjaše mu opet oči.

²⁸A jedan od vojnika okrenu se k njemu i reče: "Otac je tvoj izrekao prokletstvo nad narodom: Proklet neka je čovjek, koji danas uzme nešto k sebi!" Ljudi su naime bili iznemogli.

²⁹Jonatan reče: "Otac moj svaljuje zemlju u nesreću. Eto vidite, kako mi se zasjaše oči, jer okusih malo toga meda. ³⁰A da su ljudi jeli od plijena neprijatelja svojih, Što ga učiniše, kako bi tada bio velik poraz Filisteja?"

³¹Tako pobiše onaj dan Filisteje od Mikmaša do Ajalona. Kako su ljudi bili vrlo izmoreni, ³²Navališe na plijen, uzeše ovaca, volova i teladi, poklaše ih na zemlji, pa stadoše jesti i s krvlju. ³³Kad javi je Saulu: "Ljudi griješe proti Bogu, jer jedu s krvlju," reče on: "Činite zlo, Dovaljajte mi, dok je još dan, velik kamen!" ³⁴Tada zapovjedi Saul: "Razidite se među ljude i recite im: Svaki neka donese k meni vola svojega ili ovcu svoju i neka zakolje ovdje! Onda možete jesti, a da ne griješite proti Gospodu jedući s krvlju. Svaki od ljudi donese komad stoke, što mu je bio pri ruci, još one noći i ondje zaklaše.

³⁵I Saul načini žrtvenik Gospodu. To je bio prvi žrtvenik, što ga on podiže Gospodu. ³⁶Onda zapovjedi Saul: "Gonit ćemo Filisteje noćas i plijenit ćemo među njima, dok ne osvane! Nijednoga od njih nećemo ostaviti!" Oni odgovoriše: "Čini, štogod misliš da je dobro!" Ali svećenik reče: "Najprije da upitamo Boga!" ³⁷I upita Saul Boga: Imam li goniti Filisteje? Hoćeš li ih dati u ruku Izraelu?" Ali mu ne dade odgovora u onaj dan.

³⁸Tada zapovjedi Saul: "Pristupite ovamo, vi svi glavari naroda! Istražite brižno, tko je danas počinio taj grijeh! ³⁹Jer tako živ bio Gospod, koji je dao pobjedu Izraelu, i ako je kriv moj sin Jonatan, ima

on umrijeti!" Ali nitko mu iz naroda ne odgovori.

⁴⁰I on zapovjedi svima Izraelcima: "Vi budite na jednoj strani, ja i moj sin Jonatan bit ćemo na drugoj strani." Narod odgovori: "Čini, što nađeš za dobro!" ⁴¹I Saul se pomoli Gospodu: "Bože Izraelov, daj dosudi!" I budu pogođeni Jonatan i Saul, a narod izađe slobodan.

⁴²Sad zapovjedi Saul: "Bacite ždrijeb između mene i mogega sina Jonatana!" I bude pogođen Jonatan.

⁴³Saul zapovjedi Jonatanu: "Kaži mi, što si učinio!" Jonatan mu priznade: "Vrškom štapa, što sam ga imao u svojoj ruci, okusio sam samo malo meda. Spreman sam umrijeti." ⁴⁴Saul reče: "Bog neka mi učini, što hoće, ako ti ne moradneš umrijeti, Jonatan!"

⁴⁵Ali vojska izjavi Saulu: "Što? Jonatan, koji je izvojevao ovu veliku pobjedu u Izraelu, mora umrijeti? To ne smije biti! Tako živ bio Gospod, ni jedna dlaka s glave njegove neće pasti na zemlju, jer je s pomoću Božjom izvojevao on današnju pobjedu." Tako izbavi vojska Jonatana od smrti.

⁴⁶Saul oduštade od potjere za Filistejima i otide. A Filisteji se vratiše natrag u svoju zemlju.

⁴⁷Izakako je Saul bio postigao kraljevsko dostojanstvo nad Izraelom, ratovao je naokolo proti svima svojim neprijateljima, proti Moabu, proti Amoncima proti Edomu, proti kraljevima od Sobe i proti Filistejima. Kamo se god obraćao, nadvlađivao je. ⁴⁸Dokazao je hrabrost, pobio je Amalečane i izbavio je Izraela iz ruku onih, koji su ga plijenili.

⁴⁹Sinovi Saulovi bili su Jonatan, Jišui i Malki-Šua. Njegove dvije kćeri zvale su se: starija Meraba, mlađa Mikala. ⁵⁰žena Saulova zvala se je Ahinoama i bila je kći Ahimaasova. Njegov vojskovođa zvao se Abner, sin Nera, strica Saulova; ⁵¹Jer Kiš, otac Saulov, i Ner, otac Abnerov, bili su sinovi Abielovi. ⁵²Svega vijeka Saulova bilo je teških bojeva proti

Fillistejima. Kad je stoga vidio Saul kogagod hrabra i valjana čovjeka, uzimao bi ga u svoju službu.

1 Samuelova – 15 glava

¹Jednoga dana reče Samuel Saulu: "Gospod me je poslao, da te pomažem za kralja nad narodom njegovim Izraelom. Slušaj dakle zapovijed Gospodnju! ²Ovako veli Gospod nad vojskama: "Kazniti hoću, što je počinio Amalek Izraelcima, kad im je stao na put, kad su ono išli iz Egipta. ³Zato idi i pobij Amaleka, izvrši prokletstvo na njemu i na svemu, što pripada njemu! Ne šteti ga, nego pobij čovjeka i ženu, dijete i napršče, goveče i ovcu, devu i magarca!"

⁴Tada Saul skupi narod i izbroji ih u Telaimu: dvjesta tisuća pješaka i deset tisuća ljudi od Jude. ⁵Potom pođe Saul proti glavnome gradu Amalečana i namjesti zasjedu u dolini potoka. ⁶A Kenejima poruči Saul: "Ustanite! Povucite se brže iz područja Amalečana, da vas ne uništım s njima, jer vi ste se prijateljski ponijeli prema svım sinovima Izraelovım, kad su išli iz Egipta." I povukoše se Keneji iz područja Amalečana. ⁷Saul pobi Amalečane od Havile do Šura, koji leži istočno od Egipta.

⁸Agaga, kralja Amalečana, uhvati živa i izvrši na svemu narodu prokletstvo oštricom mača. ⁹Saul i narod sačuva ipak Agaga i najbolje životinje između ovaca i goveda, ugojene životinje i janjce, uopće sve dragocjeno. Ne htjedoste na tom izvršiti prokletstvo, samo na onom, što je bilo slabo i bez cijene, izvršiše prokletstvo.

¹⁰I dođe riječ Gospodnja Samuelu ovako: ¹¹"Kajem se, što sam Saula postavio kraljem, jer se je on odvratio od mene i nije izvršio mojih zapovijedi." To ražalosti Samuela, i on je vapio Gospodu svu noć.

¹²Kad je Samuel sutradan rano htio da pođe Saulu u susret, javiše Samuelu: "Saul je posao u Karmel i tamo je sebi podigao spomenik. Onda se je vratio i otišao dalje u Gilgalu.

¹³Kad Samuel dođe k Saulu, reče mu Saul: "Neka si blagoslovljen od Gospoda! Izvršio sam zapovijed Gospodnju."

¹⁴Samuel reče: "Kakva je to bleka ovaca i koza, što mi prodire u uši, i kakva je to rika goveda, što je čujem?"

¹⁵Saul odgovori: "Od Amalečana dognaše ih. Narod je naime sačuvao najbolje životinje od ovaca i goveda, da ih žrtvuje Gospodu, Bogu tvojemu. Ostalo pobismo."

¹⁶Samuel reče Saulu: "Stani! Reći ću ti, što mi je rekao Gospod noćas." On ga zamoli: "Govori!" ¹⁷Samuel reče: "Nijesi li bio postao glava plemenima Izraelovim, premda si bio malen u svojim očima? Jer Gospod te pomaza za kralja nad Izraelom. ¹⁸I Gospod te posla i zapovjedi ti: Idi i izvrši prokletstvo na zlikovcima, Amalečanima, i vojuj na njih, dok ih ne uništiš! ¹⁹Zašto nijesi poslušao zapovijedi Gospodnje, nego si se naklopio na plijen i učinio, što je neugodno bilo u očima Gospodnjim."

²⁰Saul reče Samuelu: "Poslušao sam zapovijed Gospodnju i išao sam putem, na koji me posla Gospod. Doveo sam Agaga, kralja Amalečana, i izvršio sam prokletstvo na Amalečanima, ²¹Ali narod uze od plijena ovce i volove, najbolje od prokletih stvari, da to žrtvuje Gospodu, Bogu tvojemu, u Gilgali."

²²A Samuel reče: "Zar su ugodnije Gospodu žrtve paljenice i zaklanice od poslušnosti prema zapovijedima Gospodnjim? Eto, poslušnost je bolja od žrtve, pokornost bolja od pretiline ovnujske. ²³Jer neposlušnost je tako zla kao grijeh vraćanja, nepokornost tako zla kao idolopoklonstvo, jer si prezreo zapovijed Gospodnju, odbacuje on tebe kao kralja."

²⁴Saul reče Samuelu: "Sagriješio sam, što sam prestupio zapovijed

Gospodnju i tvoje upute. Pobojavao sam se naime naroda i popustio sam zahtjevu njegovu. ²⁵A sada oprostite mi grijeh moj i vratite se sa mnom, da se poklonim Gospodu!"

²⁶Ali Samuel reče Saulu: "Ja se ne vraćam s tobom, jer si prezreo zapovijed Gospodnju, tebe je Gospod odbacio kao kralja nad Izraelom."

²⁷Kad se Samuel okrenu da ide, uhvati ga on za skut od plašta njegova, i on se odadrije. ²⁸Samuel mu reče: "Gospod je danas odadrio od tebe čast kraljevsku nad Izraelom i dao ju drugome, koji je bolji od tebe. ²⁹I ne laže postojani Bog Izraelov, niti se kajete; jer on nije čovjek, da se može kajati."

³⁰On odgovori: "Ako sam i sagriješio, učini mi ipak čast pred starješinama naroda mojega i pred Izraelom i vratite se sa mnom, da se poklonim Gospodu, Bogu tvomemu!" ³¹I vratio se Samuel i otide za Saulom, i pokloni se Saulu Gospodu.

³²Tada zapovjedi Samuel: "Dovedite mi Agaga, kralja Amalečana!" Veseo dođe k njemu Agag. Agag reče: "Tako je dakle umakla gorčina smrti." ³³Ali Samuel reče: "Kako je tvoj mač učinio žene bez djece, tako neka bude i tvoja mati bez djece među ženama!" I Samuel isiječe Agaga na komade pred Gospodom u Gilgali.

³⁴Potom otide Samuel u Ramu, a Saul ode kući svojoj u Gibeu Saulovu. ³⁵Samuel više ne vidje Saula do svoje smrti; jer je Samuel žalio Saula, što se je Gospod pokajao, da je bio učinio Saula kraljem nad Izraelom.

1 Samuelova – 16 glava

¹Jednoga dana reče Gospod Samuelu: "Dokle ćeš još žaliti za Saulom, kad ga ja odbacih? On ne može dalje biti kralj nad Izraelom! Napuni

rog svoj ulja i hajde na put! Šaljem te k Jeseju iz Betlehema; jer između njegovih sinova izabrah sebi jednoga za kralja."

²Samuel odgovori: "Kako da idem? Ako to čuje Saul, ubit će me! A Gospod zapovjedi: "Uzmi sa sobom tele i reci: "Dolazim, da prinesem Gospodu žrtvu! ³Pozovi na žrtvu Jeseja! Ja ću ti onda pokazati što ćeš činiti. Pomaži onoga, koga ti označim!"

⁴Samuel učini, kako mu je bio I zapovjedio Gospod. Kad dođe u Betlehem, izadoše mu uplašivši se u susret starješine mjesta i upitaše: "Znači li tvoj dolazak dobro?" ⁵On odgovori: "Jest, dolazim da prinesem Gospodu žrtvu. Posvetite se i nađite se s menom kod žrtve!" I Jeseja i sinove njegove dade da se posvete i pozva ih na žrtvu.

⁶Kad dođoše i kad on ugleda Eliaba, pomisli: "Jamačno stoji ovdje pred Gospodom pomazanik njegov." ⁷Ali Gospod reče Samuelu: "Ne gledaj na njegovu vanjštinu i na njegov visoki rast, jer njega nijesam izabrao, Ljudi ne vide. Ljudi gledaju na vanjštinu, a Gospod gleda na srce."

⁸I dozva Jesej Abinadaba i dovede ga pred Samuela. A on reče: "Ni njega nije izabrao Gospod." ⁹I dovede Jesej Šamaha. A on reče: "Ni njega nije izabrao Gospod." ¹⁰Take dovede Jesej pred Samuela sedam sinova svojih. Ali Samuel izjavi Jeseju: "Ovih nije izabrao Gospod."

¹¹Potom reče Samuel Jeseju: "Jesu li to mladi ljudi svi?" On odgovori: "Ostao je još najmlađi; on čuva ovce." Samuel reče Jeseju: Pošlji te ga dovedi, jer nećemo prije sjedati za stol, dokle on ne dođe."

¹²I posla, te ga dovede. Bio je rumenkast, imao je lijepe oči i krasan uzrast. I Gospod reče: Ustani! Pomaži ga, jer je to on!" ¹³Samuel uze rog s uljem i pomaza ga usred braće njegove. Od toga dana i dalje dođe Duh Gospodnji na Davida. A Samuel usta i vrati se kući u Ramu.

¹⁴Duh Gospodnji odstupi od Saula. I stade ga mučiti zao duh od

Gospoda. ¹⁵I sluge Saulove rekoše mu: "Eto, muči te zao duh od Boga. ¹⁶Naš gospodar treba da samo riječ progovori. Sluge tvoje stoje ti na službu. Potražiti će čovjeka, koji zna udarati u harfu. Kad onda zao duh od Gospoda dođe na tebe, on će udarati u žice, i tebi će biti bolje."

¹⁷Saul reče slugama svojim: "Potražite mi koga, koji lijepo umije udarati u žice, pa mi ga dovedite!" ¹⁸Jedan od sluga reče: "Poznam ovdje jednoga sina Jesejeva u Betlehemu, koji umije lijepo udarati u harfu. On je hrabar junak, prokušan je ratnik, usto je mudar na besjedi i lijepe je vanjštine, i Gospod je s njim. ¹⁹Tada Saul posla glasnike k Jeseju i poruči mu: "Pošlji mi svojega sina Davida, koji je pastir!"

²⁰A Jesej natovari na magarca kruha, mješinu vina i jedno jare i posla Saulu po svojem sinu Davidu. ²¹Tako dođe David k Saulu i stupi u njegovu službu. On ga je vrlo cijenio, te ga postavi, da mu nosi oružje.

²²Saul posla k Jeseju i poruči: "Pusti da David ostane kod mene u službi; jer mi se on vrlo dopada." ²³I kadgod bi zao duh od Gospoda napao Saula, David bi uzeo harfu i udarao bi na nju. Saulu bi tada bilo lakše i bolje, i zao bi duh otišao od njega.

1 Samuelova – 17 glava

¹Filisteji skupiše čete svoje za boj, i ta se skupiše kod Soka u Judi. Utaboriše se između Soka i Azeke kod Efez–Damima. ²I Saul i Izraelci skupiše se, utaboriše se u dolini terebintskoj i spremiše se za boj proti Filistejima. ³Filisteji postaviliše se na brdu s onu stranu, Izraelci na brdu s ovu stranu, tako da je dolina stajala među njima.

⁴Tada izađe jedan posrednik iz redova filistejskih. Zvao se je Golijat iz Gata. Bio je visok šest lakata i jedan pedalj, ⁵Nosio je na glavi kalpak od mjedi, i bio je na njemu oklop ljuskav. Bio je oklop težak pet tisuća šekela mjedi. ⁶Na nogama imao je gvozdene nogavice i gvozdeno koplje na ramenima. ⁷držalo njegova koplja bilo je kao vratilo, a šiljak njegova koplja potezao je šest stotina šekela gvožđa, štitonoša njegov koračao je pred njim. ⁸I on se postavi i viknu redove Izraelaca ovako:

"Što izadoste spremni za boj? Nijesam li ja Filistejin, a vi sluge Saulove? Izaberite jednoga između sebe, pa neka izade k meni! ⁹Ako može da se bori s menom i ako me pogubi, mi ćemo biti podložni vama. Ako li ja njega nadjačam i pogubim ga, onda ćete vi biti nama podanici i služiti ćete nam!" ¹⁰Filistejin rugao se je dalje: "Danas sam osramotio vojsku Izraelovu. Dajte mi čovjeka, da se bijemo!":

¹¹Kad Saul i svi Izraelci čuše taj govor Filistejina, prepadoše se i uplašiše se vrlo.

¹²David je bio sin onoga Efraćanina iz Betlehema u Judi, koji se zvao Jesej i imao osam sinova. U vrijeme Saulovo bio je čovjek star: "bio je ušao među najstarije ljude. ¹³Tri najstarija sina Jesejeva bila su otišla sa Saulom u rat. Njegova tri sina, što su bila otišla na vojsku, zvala su se: nastariji Eliab, drugi Abinadab, treći Šamah. ¹⁴David je bio najmlađi. Ona tri najstarija otidoše za Saulom. ¹⁵David bi otišao češće od Saula kući, da u Betlehemu čuva ovce svojega oca,

¹⁶A Filistejin bi izlazio jutrom i večerom i postavljao bi se tamo kroz četrdeset dana.

¹⁷Jednoga dana reče Jesej svom sinu Davidu: "Uzmi za braću svoju efu ovoga prženog žita i ovih deset kruhova i odnesi ih brže braći svojoj u tabor! ¹⁸Ovih deset sireva odnesi tisućniku! Vidi braću svoju kako su i donesi od njih znak!

¹⁹Saul i oni i svi Izraelci nalaze se u dolini terebintskoj u ratu proti Filistejima." ²⁰Sutradan rano predade David stado jednome čuvaru, uze stvari i ode na put, kako mu je bio zapovjedio Jesej. Sad dođe k ogradi od kola, upravo je izlazila vojska u bojnom redu i podizala bojnu viku.

²¹Izraelci i Filisteji smjestiše se za boj, red prema redu,

²²David predade svoje stvari čuvaru prtljaga i otrča k bojnom redu. Kad dođe tamo, zapita braću svoju, kako su. ²³Dok je govorio s njima, izade

iz reda filistejskoga onaj posrednik, Filistejin Golijat, tako se je zvao, iz Gata, i uze govoriti isto onako kao prije, tako da je čuo David. ²⁴Svi Izraelci, koji vidješe toga čovjeka, pobjegoše pred njim i prestrašiše se vrlo.

²⁵Jedan Izraelac reče: "Jeste li vidjeli čovjeka, koji tu izlazi? Samo da sramoti Izraele, on izlazi. Tko ga pogubi, učinit će ga kralj vrlo bogatim, dat će mu kćer svoju i njegovu porodicu učinit će slobodnom od poreza u Izraelu."

²⁶David upita ljude, što su stajali uz njega: "Što dobiva čovjek, koji pogubi toga Filistejina i skinе sramotu s Izraela? Jer tko ja taj Filistejin neobrezani, da sramoti vojsku Boga živoga?"

²⁷Ljudi mu opetovaše isto: "Tako će se nagraditi onoga, koji ga pogubi,"

²⁸A kad je čuo njegov najstariji brat Eliab, kako je govorio s tim ljudima, razljuti se Eliab na Davida i osječe se na njega: "Što si zapravo došao ovamo? Kojemu si ostavio ono malo ovaca u pustinji? Poznam ja tvoju drzovitost i tvoju zloću srca tvoga. Došao si samo, da gledaš boj."

²⁹David reče: "Pa što sam učinio? Samo sam upitao!"

³⁰I okrenu se od njega drugomu i upita isto. Ljudi mu odgovoriše kao prije.

³¹Kad se čulo, što je bio govorio David, javiše to Saulu, i on ga dozva k sebi.

³²David reče Saulu: "Neka nitko ne gubi srčanosti zbog njega! Sluga će tvoj izaći i borit će se s tim Filistejinom."

³³Saul reče Davidu: "Ne možeš ti ići na toga Filistejina i s njim se boriti,

jer ti si još dječak, a on je ratnik od mladosti."

³⁴David odgovori Saulu: "Sluga je tvoj čuvao ovce ocu svojemu. Pa kad bi došao lav ili medvjed i sebi odnio ovcu iz stada, ³⁵Potrčao bih ja za njim, udario bih ga i oteo bih mu je iz čeljusti. A ako bi skočio na me, uhvatio bih ga za grivu i ubio bih ga. ³⁶Lave i medvjede ubijao je sluga tvoj, i tomu neobrezanom Filistejinu bit će kao svima onima; jer je osramotio vojsku Boga živoga." ³⁷David nastavi: "Gospod, koji me je izbavio iz pandža lava i medvjeda, izbavit će me i iz ruku to ga Filistejina." Tada reče Saul Davidu: "Idi! Gospod neka bude s tobom!" ³⁸Saul dade onda staviti na Davida svoje oružje, metnu mu na glavu gvozdeni kalpak i stavi oklop na njega.

³⁹David pripasa mač njegov preko svoje bojne oprave i pokuša da ide, jer nije bio navikao. Ali David morade priznati Saulu: "Ne mogu ići u tom jer nijesam na to navikao," I skide David to sa sebe,

⁴⁰Uze štap svoj u ruku i potraži sebi iz potoka pet glatkih kamenova, Metnu ih u torbu pastirsku, koju je upotrebljavao kao torbu od pračke. Onda uze pračku svoju u ruku i pođe na Filistejina. ⁴¹Filistejin je išao sve bliže k Davidu. Njegov štitonoša koračao je pred njim. ⁴²Kad Filistejin pogleda i vidje Davida, samo mu se podsmjehnu, jer je bio još tako mlad, rumenkast i krasna lica. ⁴³Filistejin doviknu Davidu: "Zar sam pseto, da ideš na me sa štapom?" I prokle Filistejin Davida bogovima svojim. ⁴⁴Nato viknu Filistejin Davidu: "Hodi ovamo k meni, da dam meso tvoje pticama nebeskim i životinjama zemaljskim!"

⁴⁵A David reče Filistejinu: "Ti ideš na me s mačem, s kopljem i sa sulicom. A ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izraelove, koju si ti pogrdio. ⁴⁶Danas će te Gospod dati u moju ruku. Ubit ću te i glavu ti odsjeći. Trupla vojske filistejske još danas ću dati pticama nebeskim i životinjama zemaljskim, da spozna sav svijet, da ima Bog u Izraelu. ⁴⁷Znat će sve ovo mnoštvo, da Gospod ne daje pobjede mačem i kopljem, jer je rat Gospodnji. On će vas dati u naše

ruke."

⁴⁸Kad se je Filistejin pomaknuo i sve se bliže Davidu primicao, David brže potrča prema vojsci Filisteja. ⁴⁹Pritom maši se u torbu, izvadi kamen, zavitla ga iz pračke i pogodi Filistejina u čelo. Kamen se zabi u čelo, tako da je on pao naprijed na tlo. ⁵⁰Tako pobijedi David Filistejina pračkom i kamenom i pogubi Filistejina, a da nije imao David mača u ruci. ⁵¹David naime pritrča, stade kraj Filistejina, uze mač njegov, izvuče ga iz korica i pogubi ga odsjekavši mu njim glavu. Kad vidješe Filisteji, da im je najjači mrtav, pobjegoše. ⁵²Tada se podigoše ljudi od Izraela i Jude, udariše u bojnu viku i potjeraše Filisteje do doline i do pred vrata Ekrona. Pobijeni Filisteji pokriše put od Šaraima do Gata i Ekrona. ⁵³Kad se onda vratili sinovi Izraelovi od tjeranja Filisteja, oplijeniše tabor njihov.

⁵⁴David uze glavu Filistejinovu i odnese je u Jerusalem, a oružje njegovo stavi u svoj šator. ⁵⁵Kad vidje Saul, kako David izađe pred Filistejina, upita svojega vojskovođu Abnera: "Čiji je sin taj mladić, Abnere?" Abner odgovori: "Tako živ ti bio, kralju, ne znam." ⁵⁶Kralj reče: "Upitaj, čiji je sin taj mladi čovjek!"

⁵⁷Kad se vrati David pobijedivši Filistejina, uze ga Abner i povede ga pred Saula, a u ruci je još imao glavu Filistejinovu. ⁵⁸Saul ga upita: "Čiji si ti sin, mladi čovječe?" David odgovori: "Sin tvog sluga Jeseja iz Betlehema."

1 Samuelova – 18 glava

¹Kad je bio svršio svoj razgovor sa Saulom, uključi Jonatan Davida duboko u srce, i Jonatan ga milova kao samoga sebe. ²Saul ga uze taj dan k sebi i ne dade mu više da se vrati u svoju očinsku kuću.

³Jonatan učini vjeru s Davidom, jer ga je ljubio kao samoga sebe.

⁴Jonatan skide sa sebe plašt, što ga je nosio, i dade ga Davidu, uz to opravu svoju s mačem svojim, lukom svojim i pojasom svojim.

⁵I David je išao, kamogod bi ga slao Saul, i imao je uspjeh. Zato ga postavi Saul nad vojnicima. Bio je obljubljen kod svega naroda, pa i kod dvorana Saulovih. ⁶Kad se je David ubivši Filistejina vraćao, izadoše kod ulaska žene iz svih gradova Izraelovih pjevajući i igrajući u susret kralju Saulu s bubnjima, s klicanjem i cimbalama. ⁷Pritom su žene igrajući pjevale: "Saul pobi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća." ⁸Saul se stoga razgnjevi vrlo; jer mu ta pjesma nije bila po volji nikako. On reče: "Davidu daju će, set tisuća, a meni samo tisuću. Još mu samo treba dostojanstvo kraljevsko." ⁹Od onoga dana i dalje gledao je Saul Davida prijeko.

¹⁰Idućega dana napade Saula zao duh od Boga, tako da je mahnitao u palači. David je svirao na harfu kao svaki dan. A Saul je imao u ruci sulicu. ¹¹Tada Saul baci sulicu, a mislio je: "Pribit ću Davida uza zid." Ali joj se David izmače dvaput.

¹²Saul se je bojava Davida, jer je Gospod bio s njim, a od Saula je bio odstupio. ¹³Zato ga udalji Saul iz svoje blizine i učini ga tisućnikom. Tako je on izlazio na čelu svojih ljudi. ¹⁴Kod svih svojih pothvata imao je David uspjeh, jer je Gospod bio s njim. ¹⁵Kad Saul vidje, da on ima mnogo uspjeha, poveća se još više njegov strah od njega. ¹⁶Ali sav Izrael i Juda ljubio je Davida, jer je on pred njima odlazio i dolazio.

¹⁷Saul reže Davidu: "Evo, svoju najstariju kćer Merabu dat ću ti za ženu. Ali se ti moraš iskazati kao junak i voditi ratove Gospodnje." Saul je naime mislio: "Ja sam neću da stavim ruku na njega, nego Filisteji neka stave ruku na njega!" ¹⁸David reče Saulu: "Tko sam ja i što je moj rod, porodica mojega oca u Izraelu, da budem zet kraljev?" ¹⁹A kad dođe vrijeme, kad bi se imala Saulova kći Meraba dati Davidu, dadoše je Adrielu iz Mehole za ženu.

²⁰Saulova kći Mikala ljubila je Davida. Kad to javiše Saulu, bilo mu je pravo. ²¹Saul je naime mislio: "Dat ću mu je. Ali će mu ona biti propast,

i ruka Filisteja doći će na njega! Saul reče Davidu: "S drugom možeš mi sada biti zet." ²²I Saul naloži dvoranima svojim: "Govorite Davidu povjerljivo i recite mu: "Eto, omilio si kralju, i svi, dvorani njegovi vole te. Sad mažeš biti zet kraljev." ²³Kad su dvorani Saulovi Davidu tako govorili, odgovori David: "Mislite li vi, da je tako lako biti zet kraljev? Ta ja sam siromah i mali čovjek" ²⁴Kad Saulovi dvorani dojavīše njemu: "Tako i tako rekao je David," ²⁵Odgovori Saul: "Priopćite Davidu: "Kralj ne želi nikakva drugoga ženidbenog dara nego samo što prednjih kožica filistejskih, da se tako osveti neprijateljima kraljevīm." Tako je mislio Saul, da rukom Filisteja ukloni s puta Davida.

²⁶Kad dvorani njegovi priopćīše Davidu te riječi, David je bio s time sporazuman, da tako postane zet kraljev. Još prije nego je isteklo vrijeme. ²⁷Ustade David, otide sa svojim ljudima i pobi dvjesta Filisteja. David donese njihove prednje kožice i prebroji ih pred kraljem, da postane zet kraljev. Tada mu dade Saul svoju kćer Mikalu za ženu. ²⁸Saul sad jasno vidje, da je Gospod bio s Davidom. I Saulova kći Mikala ljubila ga je. ²⁹A Saul se je bojao Davida sve više. Tada postade Saul neprijatelj Davidov zauvijek.

³⁰Kad bi knezovi filistejski izašli u boj, imao je David, kadgod bi izašao, više uspjeha negoli sve druge vojskovođe Saulove, tako da je ime njegovo postalo slavno.

1 Samuelova – 19 glava

¹Saul je govorio svome sinu Jonatanu i svima svojim dvoranima o tome, da on hoće ubiti Davida. A jer je Jonatan, sin Saulov, bio Davidu vrlo odan, ²Javi to Jonatan Davidu i reče: "Moj otac Saul ide za tim, da te ubije. Zato se čuvaj sutra rano, povuci se u koje skrovište i skrij se! ³Ja ću izaći i u polju, gdje ti budeš, stajat ću uz oca svojega govorit ću o tebi s ocem svojim. Što doznam, javit ću ti."

⁴A Jonatan je govorio pred svojim ocem Saulom samo dobro o Davidu.

On mu reče: "Kralj neka se ne ogriješi o slugu svojega Davida, jer on tebi nije ništa skrivio, dapače djela su njegova vrlo dobra za te. ⁵On je život svoj stavio na kocku i Filistejina ubio. Tako je dao svemu Izraelu veliku pobjedu. Ti si to vidio i radovao si se. Zašto dakle da se ogriješiš o krv nedužnu i Davida ubiješ ni za što?"

⁶Saul posluša Jonatana. I zakle se Saul: "Tako živ bio Gospod, on neće poginuti!" ⁷I Jonatan dozva Davida, i ka za mu Jonatan sve ovo. Tada dovede Jonatan Davida k Saulu. I on ostade kao prije u njegovoj okolini.

⁸Kad je rat buknuo ponovno, David izađe na polje, pobi se s Filistejima i porazi ih veoma, tako da su nagnuli u bijeg pred njim.

⁹Jednoga dana opet napade Saula zao duh od Gospoda. Sjedio je u svojoj palači i imao sulicu u ruci, a David je udario u harfu. ¹⁰I Saul htjede Davida svojom sulicom pribiti uza zid. Ali se on izmače Saulu, te sulica udari u zid. David pobježe i uteče.

¹¹One noći posla Saul ljude kući Davidovoj, da ga čuvaju i drugog jutra ubiju. Ali Mikala, žena Davidova, javi mu to i reče: "Ako se još noćas ne skloniš na sigurno mjesto, sutra ćeš biti mrtav." ¹²I Mikala spusti Davida kroz prozor. On pobježe i umače. ¹³Mikala uze kip, metnu ga u postelju, prekri mu glavu pleterom od kozje dlake i pokri ga pokrivačem. ¹⁴Kad Saul posla ljude, da uhvate Davida, reče ona: "Bolestan je." ¹⁵Ali Saul posla ljude natrag, da vide Davida, i zapovjedi: "Donesite mi ga u postelji, da ga ubijem!" ¹⁶Kad dođoše poslani, a to kip u postelji, oko glave mu pleter od kozje dlake.

¹⁷I reče Saul Mikali: "Što me tako prevari i pusti neprijatelja mojega da umakne, te da se skloni na sigurno mjesto? Mikala odgovori Saulu: "On mi zaprijeti: "Pusti me, ili ću te ubiti!"

¹⁸Izakako je David bio bijegom umakao, ode k Samuelu u Ramu i

pripovjedi mu sve, što mu je bio učinio Saul. Tada otide sa Samuelom, i stanovali su u proročkoj kući. ¹⁹Kad se javilo Saulu: "David je u proročkoj kući u Rami," ²⁰Posla Saul ljude, da uhvate Davida, Kad oni ugledaše skup proroka i njima na čelu Samuela u ushićenju, dođe Duh Božji i na poslanike Saulove, te i oni padoše u ushićenje. ²¹Kad to javiše Saulu, posla on druge poslanike, ali i oni padoše u ushićenje. I Saul posla po treći put poslanike, ali i oni padoše u ushićenje.

²²Tada pođe on sam u Ramu. Kad dođe k velikoj jami kod Soka, upita: "Gdje su Samuel i David? Odgovoriše mu: "U proročkoj kući u Rami." ²³Pođe dakle odatle k proročkoj kući u Rami. Ali i na njega dođe Duh Božji, tako da je otišao dalje u ushićenju, dok stiže k proročkoj kući u Rami. ²⁴I on skide gornju haljinu sa sebe i bio je ushićen pred Samuelom, Sav dan i svu noć ležao je tu bez haljine. Zato se govori: "Je li i Saul među prorocima?"

1 Samuelova – 20 glava

¹A David pobježe iz proročke kuće u Rami i vrati se kući. On reče Jonatanu: "Sto sam počinio? U čemu su moja zlodjela i moj prekršaj proti tvojemu ocu, da me hoće ubiti?"

²On mu reče: "Sačuvaj Bože! Nećeš ti umrijeti. Eto, otac moj ne čini ništa, ni važno ni ne važno, a da meni ne kaže. Zašto bi mi to tajio moj otac? Nema ništa u tom."

³Ali mu David opet ustvrdi: "Otac tvoj zna veoma dobro, da me ti voliš. Zato reče sebi: To ne treba doznati Jonatan, da se ne ožalosti. Ali tako živ bio Gospod i ti, između mene i smrti samo je jedan korak!"

⁴Jonatan odgovori Davidu: "Ako što zaželiš, ja ću ti učiniti."

⁵I David predloži Jonatanu ovo: "Znaš, sutra je mlađak mjesec. Tada moram da sjedim s kraljem za stolom. Ali pusti me da idem: Skrit ću se

u polju do trećega večera. ⁶Opazi li otac tvoj da me nema, ti mu reci: David me je zamolio, da može otići u svoj očinski grad Betlehem. Tamo je naime godišnja žrtva za svu obitelj njegovu. ⁷Ako kaže: "Dobro, onda je miran sluga tvoj. Ako li se razgnjevi, onda znaj, da je nesreća u njega zaključena stvar.

⁸Iskaži dakle milost slugi svojemu, kad si vjeru Gospodnju uhvatio sa slugom svojim, ako je kakva krivnja na meni, ubij me ti, ali me ne izručuj ocu svojemu!"

⁹A Jonatan odgovori: "Bože sačuvaj! Ako doznam, da je otac moj naumio da na te svali nesreću, ja ću to tebi bez sumnje dojaviti."

¹⁰David reče Jonatanu: "Tko će mi dojaviti, ako ti je otac tvoj odgovorio što zlo za mene?"

¹¹A Jonatan reče Davidu: "Hajde, izađimo u polje!" Kad su obojica bila izašla u polje, ¹²Reče Jonatan Davidu: "Gospode, Bože Izraelov! Kad sutra u ovo doba ili preksutra saznam od oca svojega, da je dobro po Davida, i ako tada ne pošljem k tebi i ne javim ti, ¹³Neka Gospod za to kazni Jonatana! Ako li otac moj bude naumio da na te svali nesreću, ja ću i to javiti i opravit ću te. Otići ćeš s mirom, Gospod će biti s tobom, kao što je bio s ocem mojim. ¹⁴Ako ja onda još budem živ, iskaži mi milosrđe Gospodnje! A budem li već mrtav, ¹⁵Ne uskrati nikada kući mojoj naklonost svoju, ni onda, kad Gospod istrijebi sve kolike neprijatelje Davidove sa zemlje.

¹⁶Neka onda imadne Jonatan savez s kućom Davidovom, a Gospod neka se osveti neprijateljima Davidovim!" ¹⁷Tada se zakle Jonatan još jedanput Davidu ljubavlju svojom k njemu; jer mu je on bio odan srdačnom ljubavi.

¹⁸Potom reče Jonatan: "Sutra je mlađak mjesec. Opazit će se, da tebe nema, jer tvoje će mjesto ostati prazno. ¹⁹A preksutra istom opazit će

se, da te nema. Tada pođi na mjesto, gdje si se skrio na dan onoga udara, i sjedi tamo kod kamena! ²⁰Ja ću odapeti tri strijele u njegovu blizinu, kao da gađam biljegu. ²¹Tada ću poslati momka rekavši: "Idi, traži strijele! Viknem li onda momku: "Strijele leže za tobom ovamo bliže, digni ih! Tada dođi, jer nijesi u opasnosti, i nema ništa, tako živ bio Gospod! ²²Ali viknem li momku: Strijele leže pred tobom tamo dalje – tada idi, jer te šalje Gospod. ²³Za ovo, što mi, ja i ti, rekosmo među se, Gospod je svjedok između mene i tebe dovijeka."

²⁴Nato se David skriva u polju. Kad dođe mlađak mjesec, sjede kralj za gozbu. ²⁵Kralj sjede na svoje obično mjesto, na mjesto uza zid. Jonatan je bio uzeo naprema mjesto, Abner je sjedio uz Saula, a Davidovo mjesto ostalo je prazno. ²⁶Saul ne reče ništa onaj dan, jer je mislio: "Nešto mu se je dogodilo, neće biti čist, jer se nije dao očistiti."

²⁷A kad drugi dan iza mjeseca mlađaka ostade opet prazno mjesto Davidovo, upita Saul svojega sina Jonatana: "Zašto sin Jesejev ne dođe na objed ni jučer ni danas?"

²⁸Jonatan odgovori Saulu: "David je od mene izmolio sebi dopust u Betlehem. ²⁹Rekao je: "Pusti me, jer imamo obiteljsku žrtvu u gradu. Pozvao me je brat moj. Ako mi eto hoćeš iskazati dobru uslugu, pusti me da otidem i da posjetim braću svoju! Zato nije došao na kraljev objed."

³⁰Tada se razgnjevi Saul na Jonatana i reče mu: "Ti izrode i nepokorni čovječe! Znam dobro, da letiš za sinom Jesejevim na porugu i sramotu svoju i matere svoje. ³¹Jer dokle živi na zemlji sin Jesejev, nećeš se utvrditi ni ti ni kraljevstvo tvoje. Odmah pošlji tamo i dovedi ga k meni; jer je on dijete smrti!"

³²A Jonatan odgovori ocu svojem Saulu: "Zašto da on ima umrijeti? Što je skrivio?" ³³Tada Saul zavitla koplje na njega, da ga probode. I upozna Jonatan, da je otac njegov naumio ubiti Davida. ³⁴Sav gnjevan

ustade Jonatan od stola. Drugi dan mjeseca mlađaka nije on jeo ništa; jer je tugovao za Davidom, kad ga je bio otac njegov izgrdio.

³⁵Ujutro izađe Jonatan u polje, kako je bio ugovorio s Davidom. Pratio ga je jedan mlad sluga. ³⁶On reče slugi svome: "Trči i nađi strijele, što ih puštam!" Dok je momče otrčalo, ispusti on strijele preko njega. ³⁷Kad momče dođe na mjesto, gdje su ležale strijele, što ih je bio odapeo Jonatan, viknu Jonatan za momkom: "Strijele leže pred tobom tamo dalje!" ³⁸Još viknu Jonatan za momkom: "Brze, pohiti! Ne što!" Sluga Jonatanov podiže strijele i donese ih gospodaru svome. ³⁹Sluga nije znao ništa, samo Jonatan i David znali su što je. ⁴⁰Jonatan predade oružje svoje slugi, koji je bio s njim, i reče mu: "Idi, odnesi to u grad!"

⁴¹Kad je bio sluga otišao, diže se David u pozadini, baci se ničice na zemlju na lice i pokloni se tri puta. Potom se poljubiše, i plakali su, privijeni jedan uz drugoga; osobito je David plakao vrlo gorko. ⁴²Tada Jonatan reče Davidu: "Idi u miru! Što smo obojica prisegli u ime Gospodnje, za to je Gospod svjedok između mene i tebe, između mojih i tvojih potomaka do vijeka!" [20:43] Nato ustade David i otide, a Jonatan se vrati u grad.

1 Samuelova – 21 glava

¹David zaputi u Nobu k svećeniku Ahimeleku. Ahimelek dođe Davidu radosno u susret i upita ga: "Zašto dolaziš sam? Što zar nema nikoga s tobom?"

²David odgovori svećeniku Ahimeleku: "Kralj mi je dao nalog i rekao mi: "Nitko ne smije ništa o tome znati, zašto te šaljem i što sam ti naložio. Zato sam upravio ljude u to i to mjesto. ³Što imaš upravo pri ruci? Daj mi pet kruhova ili drugo, što se nađe!"

⁴Svećenik reče Davidu: "Nemam pri ruci običnoga kruha, tu je samo sveti kruh. Jesu li se ljudi uzdržali od žena?"

⁵David odgovori svećeniku: "Sigurno! Žene su nam u posljednje vrijeme bile uskraćene. Kad sam pošao, bilo je tijelo sluga čisto, premda je bio običan pothvat. Sigurno su danas čisti na tijelu."

⁶Tada mu dade svećenik sveti kruh: jer nije bilo tu drugoga kruha osim kruhova postavljenih, što su bili uzeti ispred Gospoda, da se postavi svježiji kruh u dan, kad se oni uzmu.

⁷A tada je bio ondje jedan od sluga Saulovih baveći se u svetištu pred Gospodom, Edomac po imenu Doeg, nadglednik pastira Saulovih.

⁸David upita Ahimeleka: "Imaš li tu kakvo koplje ili mač? Nijesam naime mogao uzeti sa sobom ni mača svojega ni oružja svojega, jer je nalog kraljev bio vrlo hitan."

⁹Svećenik odgovori: "Mač Filistejina Golijata, kojega si ubio u dolini terebintskoj, leži, uvijen u platno, iza efoda. Ako ga hoćeš uzeti, uzmi ga, jer drugoga nema ovdje." David reče: "Njemu slična nema. Daj mi ga!"

¹⁰I David se podiže i pobježe onaj dan od Saula i pođe kralju gatskomu Akišu. ¹¹A dvorani Akišovi rekoše mu: "što je David, kralj zemlje! To je onaj, o kojemu su igrajući pjevali: "Saul pogubi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća."

¹²David se zamisli na ove riječi i poboja se vrlo Akiša, kralja gatskoga. ¹³Zato se pretvori pred njima i kretao se je među njihovim rukama kao smušenjaka. Šarao je po vratima i puštao je slinu niz bradu svoju.

¹⁴Tada reče Akiš svojim dvoranima: "Eto vidite, da je čovjek lud. Što mi ga dovedoste? ¹⁵Zar nemam dosta ludih, te mi dovedoste njega, da luduje preda mnom? Zar taj da dođe u kuću moju?"

1 Samuelova – 22 glava

¹Tako David otide odanle i zakloni se u pećinu Adulam. Kad to saznaše braća njegova i sva obitelj njegova, dođoše tamo k njemu. ²I okupiše se oko njega svi, što su bili potlačeni, zaduženi i nezadovoljni, i on im posta poglavica. Jedno četiri stotine ljudi pridruži se njemu.

³Odatle otide David u Mispu u Moapskoj i zamoli kralja moapskog: "Ne bi li smjeli otac moj i mati moja ostati kod vas, dok znadnem, što će Bog učiniti s menom?" ⁴Tako ih ostavi kod kralja moapskog. Oni ostaše kod njega, dokle je David bio u gorskoj tvrđavi.

⁵A kad prorok Gad reče Davidu: "Nemoj ostati u gorskoj tvrđavi! Ustani i idi u zemlju Judinu!" Diže se David i otide u Heretsku šumu.

⁶Kad doču Saul, da su se pojavili David i ljudi, što su bili s njim, – Saul je upravo sjedio u Gibei pod tamariskom na visini, sa kopljem u ruci, a sve sluge njegove stajale su oko njega – ⁷Tada reče Saul slugama svojim, što su bili oko njega: "Čujte, sinovi Benjaminovi! Hoće li vam svima sin Jesejev darovati njive i vinograde, hoće li vas sve učiniti tisućnicima i stotnicima, ⁸Te ste se svi urotili proti meni i nitko mi nije dojavio, kad se je moj sin složio sa sinom Jesejevim? Nitko od vas nije se sažalio na me i rekao mi, kad je sin moj pobunio slugu mojega proti meni, kao što je to sada."

⁹Edomac Doeg, koji je stajao s dvoranima Saulovim, uze riječ i reče: "Vidio sam, gdje sin Jesejev dođe u Nobu k Ahimeleku, sinu Ahitubovu. ¹⁰Ovaj upita za njega Gospoda i dade mu hrane. I mač Filistejina Golijata dade mu."

¹¹Tada kralj dade dozvati svećenika Ahimeleka, sina Ahitubova, i svu porodicu njegovu, svećenike, što su bili u Nobu. Kad oni svi dođoše kralju, ¹²Reče Saul: "Čuj, sine Ahitubov!" A on odgovori: "Evo me, Gospodaru!" ¹³Saul ga upita: "Zašto ste se urotili proti meni, ti i sin

Jesejev? Dao si mu kruha i mač i pitao si Boga za njega, tako da je on kao neprijatelj mogao izaći proti meni, kao što je on to sada?"

¹⁴Ahimelek reče kralju: "Tko je između svih sluga tvojih tako pouzdan kao David? Zet kraljev, poglavica tjelesne straže tvoje, poštovan u kući tvojoj!" ¹⁵Zar sam onoga dana prvi put pitao Boga za njega? Nipošto! Neka ipak kralj ne podmeće ništa slugi svojemu i cijeloj porodici njegovoj, jer sluga tvoj nije znao od svega toga ništa."

¹⁶Ali kralj reče: "Ti moraš umrijeti, Ahimelek, ti i sva porodica tvoja!" ¹⁷I kralj zapovjedi slugama, što su stajali oko njega: "Hajde! Pogubite svećenike Gospodnje, jer su i oni pomogli Davidu i nijesu mi javili, premda su znali, da je on bio na bijegu." Ali su se sluge kraljeve skanjivale podići ruku, da pogube svećenike Gospodnje. ¹⁸Tada zapovjedi kralj Doegu: "Hajde! Pogubi ti svećenike!" I Edomac Doeg pristupi i pogubi svećenike, Osamdeset i pet ljudi, što su nosili laneni oplećak, pobi on onoga dana. ¹⁹Svećenički grad Nobu pobi on oštricom mača, ljude i žene, djecu i dojenčad, goveda, magarce i ovce oštricom mača.

²⁰Samo jedan jedini sin Ahimeleka, sina Ahitubova, po imenu Abiatar, uteče i pobježe k Davidu. ²¹Abiatar javi Davidu: "Saul daje poubijati svećenike Gospodnje." ²²Tada reče David Abiataru: "Znao sam tada, kad je Edomac Doeg bio tamo, da će on to izdati Saulu. Ja sam kriv za sve ljudske živote u porodici tvojoj. ²³Ostani kod mene! Ne boj se, jer tko traži moj život, tražit će i tvoj. Kod mene si siguran."

1 Samuelova – 23 glava

¹Javiše Davidu: Filisteji opsjedaju Keilu i haraju gumna." ²David upita Gospoda: "Trebam li ići i udariti na te Filisteje?" Gospod odgovori Davidu: "Idi, pobij Filisteje i izbavi Keilu!" ³A ljudi Davidovi rekoše njemu: "Evo, nas je ovdje u Judi već velik strah, pa kako da još idemo u Keilu proti vojsci filistejskoj?" ⁴David upita Gospoda još jedanput, i Gospod mu odgovori: "Ustani i idi u Keilu, jer ću predati Filisteje u tvoju

ruku!" ⁵Nato otide David sa svojim ljudima u Keilu, udari na Filisteje, otjera im stoku i pobi ih ljuto. Tako izbavi David stanovnike u Keili.

⁶Kad Abiatar, sin Ahimelekov, pobježe k Davidu u Keilu, bio je sa sobom donio oplećak.

⁷Kad javiše Saulu, da je David otišao u Keilu, pomisli Saul: "Bog mi ga je izručio u ruke; jer je sam zatvorio otišavši u grad, koji ima vrata i prijevornice." ⁸Stoga Saul podiže sav narod na vojsku, da ide na Keilu i zatvori Davida i ljude njegove.

⁹Kad David doznade, da mu Saul kuje zlo, zamoli svećenika Abiataru: "Donesi oplećak ovamo!" ¹⁰Tada reče David: "Gospode, Bože Izraelov! Doznao je sluga tvoj, da Saul namjerava poći u Keilu, da uništi grad radi mene. ¹¹Hoće li me stanovnici Keile izručiti njemu? Hoće li doći Saul, kao što je čuo sluga tvoj? Gospode, Bože Izraelov, objavi to slugi svojemu!" Gospod odgovori: "Doći će." ¹²David zapita dalje: "Hoće li stanovnici Keile mene i moje ljude izručiti Saulu?" Gospod odgovori: "Oni će vas izručiti." ¹³Tada se David podiže sa svojim ljudima, oko šest stotina ljudi. Oni ostaviše Keilu i četovaše ovamo i tamo. Kad Saulu javiše, da je David umakao iz Keile, tada on ne htjede da ide.

¹⁴David se je zadržavao u pustinji na gorskim visinama, osobito je boravio na gori u pustinji Zifu. Saul ga je čitavo vrijeme tražio, ali ne dade Bog da on pane u njegove ruke. ¹⁵Znao je David, da je Saul bio izašao, da mu radi o glavi. Dok se je David nalazio u šumi u pustinji Zifu,

¹⁶Podiže se Saulov sin Jonatan, ode k Davidu u šumu i ohrabri ga u Bogu ¹⁷Rekavši mu: "Ne boj se, jer te neće pogoditi ruka mojega oca Saula, nego ćeš ti postati kralj nad Izraelom, a ja ću biti drugi za tobom. I moj otac Saul zna to." ¹⁸Tada sklopiše obadvojica savez pred Gospodom. David osta u šumi, a Jonatan se vrati kući.

¹⁹Jednoga dana dođoše Zifeji k Saulu u Gibeu i javiše: "David se krije kod nas na gorskim visinama kod šumi, na brdu Hakili, što leži južno od pustinje. ²⁰Pa dođi, kralju, kad ti bude volja i naše će onda biti, da ga predamo u ruke kralju."

²¹Saul odgovori: "Gospod neka vas blagoslovi, što me požaliste! ²²Idite sada, pripazite još točnije i brižno istražite mjesto njegova boravka! Tko ga je ondje vidio? Jer mi rekoše, da je vrlo lukav. ²³Istražite točno sva skrovišta, u kojima se krije! Onda mi se svakako vratite! Ja ću tada poći s vama, i ako još bude u zemlji, pronaći ću ga među svima tisućama Judinim."

²⁴Tada ustadoše i otidoše u Zif prije Saula. David se je nalazio tada sa svojim ljudima u pustinji Maonu, u ravnici južno od pustinje. ²⁵I Saul izađe sa svojim ljudima da ga traži. Čim to javiše Davidu, otide on u Selu, što leži u pustinji Maonu. Kad to saznade Saul, otide za Davidom u pustinju Maon. ²⁶Saul je išao jednom stranom planine, David sa svojim ljudima drugom stranom. David je htio da umakne Saulu, a Saul je sa svojim ljudima bio upravo spreman da opkoli Davida i njegove ljude i da ih pohvata.

²⁷Tada stiže glasnik Saulu i javi: "Dođi brže! Filisteji navališe na zemlju." ²⁸Nato Saul oduštade od proganjanja Davida i ode proti Filistejima. Zato se prozva ono mjesto "Hridina rastave".

²⁹Odanle otide David i stade na gorskim visinama engadskim.

1 Samuelova – 24 glava

¹Kad se je Saul bio vratio od proganjanja Filisteja, javiše mu: "David je sada u pustinji engadskoj." ²Tada uze Saul tri tisuće ljudi izabranih iz svega Izraela i diže se da traži Davida i ljude njegove istočno od hridina kozorogovih. ³Kad putem dođe k torovima ovčjim, bila je tamo pećina. Saul uđe u nju, da obavi svoju potrebu. A David i njegovi bili su

se nastanili u dnu te pećine.

⁴Davidovi ljudi rekoše mu: "Eto, ovo je dan, za koji ti reče Gospod: "Evo! Predat ću ti u ruke neprijatelja tvojega, da učiniš s njim, što ti je volja!" David ustade, te neopaženo odsiječe skut od plašta Saulova.

⁵Ali poslije udari Davida savjest, što je bio odsjekao skut Saulu. ⁶I reče svojim ljudima: "Gospod neka me očuva, da tako što učinim gospodaru svojemu, pomazaniku Gospodnjem, i da podignem ruku svoju na njega, jer on je pomazanik Gospodnji." ⁷I ukori David ljude svoje i ne dopusti im da ustanu na Saula. Kad je Saul bio ostavio pećinu i pošao dalje svojim putem, ⁸Ustade tada David, izađe iz pećine i povika za Saulom: "Gospodaru i kralju moj!" Kad se okrenu Saul, baci se David licem na zemlju i pokloni mu se. ⁹Tada viknu David Saulu: "Zašto slušaš što ti kažu ljudi, koji govore, da misli David na tvoju propast?" ¹⁰Evo, na današnji dan vidio si vlastitim očima, da te je Gospod danas u pećini bio predao u moje ruke. Nagovarali su me, da te ubijem. Ali sam te sačuvao i rekao: "Neću dignuti ruke svoje na gospodara svojega, jer on je pomazanik Gospodnji. ¹¹A evo, oče moj, vidi skut od plašta svojega u mojoj ruci! Po tom, da sam odsjekao samo skut od plašta tvojega, a tebe nijesam ubio, možeš jasno spoznati, da ne mislim na zloću i izdaju i da se ne ogrješujem o tebe, premda mi ti radiš o glavi. ¹²Gospod neka bude sudac između mene i tebe, Gospod neka me osveti od tebe – ali ruka se moja neće podignuti na te. ¹³Već stara poslovice kaže: Samo od bezbožnika izlazi bezbožnost. Ali moja ruka neće biti proti tebi. ¹⁴Za kim to izlazi kralj Izraelov? Koga goniš? Mrtva psa. Buhu jednu. ¹⁵Pa neka bude Gospod sudac i neka rasudi između mene i tebe! On neka pogleda za pravednikom neka vodi stvar i neka mi pribavi pravo proti tebi!"

¹⁶Kad David izgovori sve riječi Saulu, povika Saul: "To je tvoj glas, sine moj Davide!" I Saul uze glasno plakati. ¹⁷On reče Davidu: "Ti si bolji od mene; jer ti meni iskazuješ dobro, a ja sam tebi činio zlo. ¹⁸Danas si mi eto pokazao, što si mi dobra iskazao: Nijesi me ubio, premda me

Gospod dade tebi u ruke. ¹⁹Tko bi stigavši neprijatelja svojega pustio ga da ide mirno svojim putem? Gospod neka ti iskaže dobro za ovo, što si mi učinio danas! ²⁰Sad znam sigurno, da ćeš biti kralj i da će po tebi postojati kraljevstvo Izraelovo. ²¹Zato mi se sada zakuni Gospodom, da nećeš istrijebiti potomaka mojih iza moje smrti i da nećeš imena mojega iskorijeniti iz kuće moje očinske!"

²²David se zakle Saulu. Tada se Saul vrati kući, a David ode sa svojim ljudima na visinu gorsku.

1 Samuelova – 25 glava

¹Uto umrije Samuel. Sav Izrael skupi se i održa mu tugovanje. Pokopaše ga kod kuće njegove u Rami. Jednoga dana ustade David i siđe u pustinju. ²U Maonu živio je čovjek, koji je svoje imanje imao u Karmelu. Čovjek je bio vrlo bogat. Posjedovao je tri tisuće ovaca i tisuću koza. On je upravo bio u Karmelu zaposlen striženjem ovaca. ³Čovjek se je zvao Nabal, njegova žena Abigaila žena je bila mudra i vrlo lijepa, a čovjek surov i opak, pravi Kalebovac.

⁴I kad David u pustinji doznade, da Nabal striže svoje ovce, ⁵Posla on tamo deset ljudi. David je dao ljudima ovaj nalog: "Idite u Karmel, pođite k Nabal, pozdravite ga od mene, ⁶I uz pozdrav recite: "Mir tebi, mir kući tvojoj i mir svemu, što posjeduješ! ⁷Čuo sam eto, da imaš striženje ovaca. Pastiri su se tvoji zadržavali među nama. Nijesmo im nikada ništa učinili nažao. Nikada im nije ništa nestalo, dokle su god bili u Karmelu. ⁸Pitaj samo sluge svoje, oni ti mogu to potvrditi. Zato budi dobar ovim ljudima! Dolazimo u svečan dan. Daj dakle slugama svojim i svojemu sinu Davidu, što ti dođe do ruke!"

⁹Kad dođoše ljudi Davidovi, rekoše Nabal u ime Davidovo. Onda su čekali. ¹⁰A Nabal odgovori ljudima Davidovim: "Tko je David? Tko je sin Jesejev? Danas ima dosta sluga, što bježe od svojih gospodara. ¹¹Zar da uzmem kruh svoj, vodu svoju i stoku svoju, što

sam je zaklao za svoje strigače i da to dadnem ljudima, za koje ni ne znam, odakle su došli?"

¹²Ljudi Davidovi zaputiše natrag i vratiše se kući. Kad dođoše Davidu, javiše mu sav slučaj. ¹³Odmah zapovjedi David svojim ljudima: "Svaki neka pripaše svoj mač!" Svaki pripasa svoj mač; i David pripasa svoj mač. Onda izadoše pod vodstvom Davidovim, jedno četiri stotine ljudi; dvjesta ostaše kod prtljaga.

¹⁴Međutim jedan od sluga dojavio ženi Nabalovoj, Abigaili: "Upravo je David iz pustinje poslao glasnike, da pozdrave gospodara našega; a on ih otjera. ¹⁵A ti su nam ljudi bili vrlo dobri. Nikada nam nijesu ništa našao učinili. Nikada nam nije ništa nestalo, dokle smo god išli u njihovoj blizini, kad smo bili na polju. ¹⁶Bili su dakle zid oko nas danju i noću, dokle smo god čuvali ovce u njihovoj blizini. ¹⁷Pa promisli i vidi, što ćeš učiniti; jer je gotovo zlo gospodaru našem i cijeloj kući njegovoj. On je sam odveć opak, da bi se moglo s njim govoriti."

¹⁸Brze uze Abigaila dvjesta kruhova, dvije mješine vina, pet ovaca zgotovljenih, pet mjerica pržena žita, sto grozdova osušenih i dvjesta gruda suhih smokava, natovari sve na magarce, ¹⁹I zapovjedi slugama svojim, a da nije ništa rekla svojemu mužu Nabalu: "Hajdete naprijed; ja ću odmah doći za vama!" ²⁰Kad je ispod gore jahala na magarcu, dođe joj upravo u susret David sa svojim ljudima. Tako se ona susrete s njima.

²¹A David je mislio: "Zaludu sam tome čovjeku čuvao u pustinji sav posjed njegov. Nikada mu ništa nije nestalo od svega imanja njegova. Sad on vraća zlo za dobro. ²²To i to neka Bog učini neprijateljima Davidovim, ako mu od svega, što ima, ostavim do zore išta muško!"

²³Kad Abigaila ugleda Davida, siđe brže s magarca, baci se pred Davida ničice na svoje lice i pokloni se duboko. ²⁴Tada mu pade k nogama i povika: "Uzimam na sebe tu krivnju zlodjela, gospodaru moj!

Daj, molim, da pred tobom govori sluškinja tvoja! Poslušaj riječi sluškinje svoje! ²⁵Gospodaru moj, ne gledaj ništa na toga opakog čovjeka, Nabala; jer što kaže ime njegovo, to je on: Luđak se zove, i on je pun ludosti. Ja, sluškinja tvoja, nijesam vidjela ljudi, što si ih poslao, gospodaru moj! ²⁶Zato sada, gospodaru moj, tako živ bio Gospod i tako živ bio ti: Gospod te je od toga očuvao, da ideš na krv i da samovoljno pribaviš sebi pravdu. Neka kao Nabalu bude onima, koji su tebi neprijatelji i proti tebi, gospodaru moj, zlo misle! ²⁷A ovaj dar, što ti ga je sluškinja tvoja sa sobom donijela, gospodaru moj, određen je za ljude, koji te, gospodaru moj, prate na putovima tvojim. ²⁸Oprosti sluškinji svojoj prestupak njezin! Gospod će tebi, Gospodaru moj, utemeljiti kuću, što ima opstanak, jer ti, gospodaru moj, vojuješ bojeve Gospodnje. Pa neka se na tebi ne nađe nikakva nepravda, doklegod živiš! ²⁹Ako se tko digne da te progoni i da ti radi o glavi, to neka tvoj život, gospodaru moj, netaknut bude očuvan u svežnju života kod Gospoda, Boga tvogega! A život neprijatelja tvojih neka on baci kao iz pračke! ³⁰Kad onda Gospod tebi, gospodaru mojemu, dadne svako dobro, što ga je obećao, i postavi te knezom nad Izraelom, ³¹Tada neće tebi, gospodaru moj, biti spoticanja ni grižnje savjesti, da si prolio krv ni za što i da si samovoljno sebi, gospodaru moj, pribavio pravdu. Kad onda Gospod tebi, gospodaru moj, udijeli sreću, tada se spomeni i sluškinje svoje!"

³²David reče Abigaili: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, koji te sada posla meni u susret! ³³Neka je blagoslovljena tvoja mudrost i neka si blagoslovljena sama ti, koja me odvratila sada od toga, da ne idem na krv i da samovoljno ne pribavim sebi pravdu! ³⁴Jer tako živ bio Gospod, Bog Izraelov, koji me očuvao od toga, da ti učinim zlo: Da mi nijesi brže izašla u susret, ne bi ostalo Nabalu do zore ništa muško!"

³⁵Nato primi David iz ruke njezine, što mu je bila sa sobom donijela, i reče joj: "Vrati se u miru kući natrag! Eto, poslušah te i pogledah na te."

³⁶Kad se Abigaila vrati kući k Nabalu, imao je on upravo gozbu u svojoj

kući, pravu kraljevsku gozbu. Nabal je bio u najboljem raspoloženju i već vrlo pijan. Zato mu ona ne pripovjedi ništa do jutra. ³⁷A ujutro, kad se je Nabal bio otriježnio, priopći mu žena njegova, što se je dogodilo. Tada mu obamrije srce u tijelu, i on postade kao kamen. ³⁸Iza jedno deset dana udari Gospod Nabala, te umrije.

³⁹Kad doču David, da je Nabal mrtav, povika: "Neka je blagoslovljen Gospod, koji osveti pogrdu nanesenu mi od Nabala i mene, slugu svojega, zadrža oda zla! Gospod pusti, da zloća Nabalova padne natrag na njega samoga," Jednoga dana posla David i poruči Abigaili, da će je uzeti za ženu.

⁴⁰Ljudi Davidovi dođoše k Abigaili u Karmel i rekoše joj: "David nas šalje k tebi; on bi te htio uzeti za ženu." ⁴¹Tada ustade ona, pokloni se licem do zemlje i reče: "Sluškinja tvoja spremna je rado da bude ropkinja tvoja i da pere noge slugama Gospodara svojega." ⁴²Potom brže ustade Abigaila i sjede na magarca, Pet djevojaka njezinih pratilo ju. Tako pođe ona za glasnicima Davidovim i postade mu žena. ⁴³Iz Jezreela dovede sebi David Ahinoamu. Tako postadoše obadvije njegove žene. ⁴⁴Saul je bio međutim svoju kćer Mikalu, ženu Davidovu, dao Paltiju, sinu Laišovu iz Galima.

1 Samuelova – 26 glava

¹Zifeji dođoše k Saulu u Gibei i javiše: "David se krije u brdu Hakili na kraju pustinje." ²Tada Saul zaputi i siđe u pustinju Zif s tri tisuće izabраниh Izraelaca, da traži Davida u pustinji Zif. ³Saul se utabori u brdu Hakili; što leži na kraju pustinje na putu, a David je bio u pustinji. Kad opazi, da Saul ide za njim u pustinju,

⁴Posla David uhode i doznade, da je Saul već tu. ⁵Tada se podiže David i stiže na mjesto, gdje se je utaborio Saul. David je mogao vidjeti mjesto, na kojem je ležao Saul sa svojim vojskovođom Abnerom, sinom Nerovim. Saul je naime ležao u gradbi od kola, a vojska je

taborila naokolo oko njega.

⁶Tada se obrati David Hitejinu Ahimeleku i Abišaju, sinu Serujinu, bratu Joabovu, i upita: "Tko će sići s menom k Saulu u tabor?" Abišaj odgovori: "Ja ću sići s tobom," ⁷Tako se David i Abišaj došuljaše noću k ljudima. Saul je ležao i spavao u gradbi od kola. Koplje mu pokraj glave zabodeno u zemlju. Abner i vojska ležali su naokolo oko njega. ⁸Abišaj reče Davidu "Danas ti dade Bog neprijatelja tvojega u ruke. Zato sada da ga pribodem kopljem njegovim za zemlju jednim jedinim udarom. Ne trebam drugi."

⁹A David reče Abišaju: "Ne ubijaj ga, jer tko bi bio podigao ruku na pomazanika Gospodnjega, a da bi ostao nekažnjen?" ¹⁰"Tako živ bio Gospod", nastavi David, "ili će ga Gospod ubiti, ili će doći dan njegov, kad mora umrijeti, ili će izaći u rat i poginuti. ¹¹Ali neka me sačuva Gospod od toga, da dignem ruku na pomazanika Gospodnjega! Uzmi dakle koplje pokraj njegove glave i čašu za vodu! Onda hajdemo!"

¹²I uze David koplje i čašu za vodu pokraj Saulove glave, i udaljiše se, a da nitko nije to vidio ili opazio, i nitko se nije probudio, dapače su svi spavali, jer je bio došao na njih dubok, od Gospoda poslan san.

¹³David ode onda na drugu stranu i stade u nekoj udaljenosti navrh brda, tako da je među njima bio velik prostor. ¹⁴I povika David vojsci i Abneru, sinu Nerovu, ovako: "što se ne odazivaš, Abnere?" Abner reče: "Tko si, da buniš kralja?"

¹⁵David reče Abneru: "Ti si ipak junak. Nitko ti nije u Izraelu jednak. Zašto ne paziš na gospodara svojega, kralja? Netko se je ušuljao, da ubije kralja, gospodara tvojega. ¹⁶Nije ti na čast, što si učinio. Tako živ bio Gospod, zaslužili ste smrt, jer nijeste pazili na gospodara svojega, pomazanika Gospodnjega. Eto, gledaj, gdje je koplje kraljevo i časa za vodu pokraj njegove glave!"

¹⁷Tada poznade Saul glas Davidov i povika: "Je li to tvoj glas, sine moj Davide?" David reče: "Jest, gospodaru i kralju moj!" ¹⁸On nastavi: "Zašto progoni gospodar moj slugu svojega? Što sam učinio? Koja je krivnja u ruci mojoj?" ¹⁹Kad bi ipak gospodar i kralj moj sad poslušao riječi sluge svojega! Ako te Gospod draži na mene, pa neka dobije žrtvu! Ako li su ljudi, neka su prokleti pred Gospodom, jer me sad izgone, da mi ne bude dijela na posjedu Gospodnjem, a kažu: "Idi, služi drugim bogovima!" ²⁰Ne! Moja krv neka padne na zemlju daleko od lica Gospodnjega; jer kralj Izraelov ide u lov za buhom jednom, kao kad se na gorama lovi jarebica."

²¹Saul odgovori: "Krivo sam činio. Vrati se natrag, sine moj Davide, jer ti neću više nikada zlo činiti; jer moj život bio je danas dragocjen u očima tvojim. Eto, ludo sam radio i ogriješio sam se teško."

²²David reče na to: "Ovdje je koplje kraljevo. Neka dođe ovamo koji od sluga i neka ga uzme!" ²³Gospod plaća svakome njegovu pravdu i vjernost. Gospod te je danas predao u ruke moje. Ali ja ne htjedoh staviti ruku svoju na pomazanika Gospodnjega. ²⁴Evo, kako je danas bio tvoj život dragocjen u očima mojim, tako neka bude moj život dragocjen u očima Gospodnjim! Neka me izbavi iz svake nevolje!"

²⁵Tada povika Saul Davidu: "Da si blagoslovljen, moj sine Davide! Ti ćeš to izvesti i uspjeh imati." Nato otide David svojim putem, a Saul se vrati kući natrag.

1 Samuelova – 27 glava

¹David reče sebi: "Jednoga dana ipak će me ruka Saulova smaknuti. Ne preostaje mi ništa bolje, nego da pobjegnem u zemlju Filisteja, Tada će Saul odustati od toga, da me još dalje traži u svem području Izraelovu, i tako sam ja izmakao ruci njegovoj." ²Tako se podiže David i otide sa šest stotina ljudi, što ih je imao uza se, k Akišu, sinu Maokovu, kralju gatskomu. ³David se nastani kod Akiša u Gatu, on i ljudi njegovi,

svaki sa svojom obitelji, David sa svoje obadvije žene, Ahinoamom od Jezreela i Abigailom, ženom Nabalovom, iz Karmela.

⁴Kad javiše Saulu, da je David utekao u Gat, nije ga dalje progonio.

⁵A David reče Akišu: "Ako sam našao milost u očima tvojim, neka mi se dadne za boravište jedan grad u zemlji, da mogu ondje stanovati. Čemu da sluga tvoj stanuje kod tebe u kraljevskom gradu?" ⁶I dade mu Akiš onoga dana Siklag. Zato Siklag pripada kraljevima Judinim do današnjega dana.

⁷I ostade David u zemlji Filisteja jednu godinu i četiri mjeseca.

⁸David je sada izlazio sa svojim ljudima. Oni su udarali na Gešureje, Girzeje i Amalečane; jer su to bili od starine stanovnici zemlje do Šura i Egipta. ⁹Kadgod bi David udario na zemlju, ne bi ostavio na životu ni ljude ni žene, uzeo bi ovce, goveda, magarce, deve i ruho, vratio bi se i došao opet k Akiš. ¹⁰Ako bi Akiš onda pitao: "Gdje ste ovaj put udarili" odgovorio bi David: "U južnoj zemlji Judinoj" ili "U južnoj zemlji jerahmeelskoj" ili "U južnoj zemlji kenijskoj." ¹¹Ljude i žene nije David ostavljao na životu zato, da ih ne mora dovesti u Gat; jer je mislio: "Neka ne iskazuju proti nama: "Tako i tako uradio je David." Tako je postupao David za sve vrijeme, što ga je proveo u zemlji Filisteja.

¹²Akiš se je pouzdavao u Davida, jer je mislio: "Omrazio se je s narodom svojim u Izraelu. Tako će mi biti sluga zauvijek."

1 Samuelova – 28 glava

¹U ono vrijeme skupiše Filisteji vojsku svoju, da udare na Izraela. Akiš reče Davidu: "Znaj, da ćeš ići s menom na vojsku ti i ljudi tvoji." ²David odgovori Akišu: "Dobro, sad ćeš vidjeti, što može učiniti tvoj sluga." Akiš odgovori Davidu: "Dobro, postavljam te zauvijek svojim čuvarom."

³Samuel je bio umro, i sav je Izrael održao tugovanje za njim.

Pokopaše ga u njegovu gradu Rami. A Saul je bio protjerao iz zemlje zaklinjače mrtvaca i vračare,

⁴I kad se Filisteji skupiše, izadoše i kod Šunama se utaboriše, skupi i Saul sve Izraele. Oni se utaboriše na Gilboi.

⁵Kad Saul ugleda tabor Filisteja, pade u tjeskobu i uplaši se veoma.

⁶Zato upita Saul Gospoda. Ali mu Gospod ne dade odgovora, ni u snu, ni preko Urima, ni preko proroka. ⁷I Saul zapovjedi slugama svojim: "Tražite mi ženu, koja zaklinje mrtvace! Ja ću ići k njoj i upitati je." Sluge njegove odgovoriše mu: "Evo, u End-Doru ima žena, koja može zaklinjati mrtvace."

⁸I Saul se učini nepoznatim, obuče druge haljine i zaputi praćen od dva čovjeka. Sad u noći dođoše k onoj ženi, reče: "Vračaj mi zaklinjući mrtvace i daj dozovi mi onoga, koga ti kažem!"

⁹Žena mu odgovori: Pa ti znaš, što je učinio Saul: "On je istrijebio u zemlji zaklinjače mrtvaca i vračare. Zašto mi mećeš zamku, da me ubiješ?"

¹⁰Ali joj se Saul zakle Gospodom: "Tako živ bio Gospod, ne će te u ovom slučaju pogoditi nikakva krivnja!"

¹¹Tada ga upita žena: "Koga da ti dozovem?" On odgovori: "Dozovi mi Samuela!"

¹²Kad žena vidje Samuela, povika iza glasa i reče: "Zašto si me prevario? Pa ti si Saul."

¹³Kralj joj reče: "Ne boj se pa što vidiš?" Šena odgovori Saulu: "Nadljudsko biće vidjela sam gdje izlazi iz zemlje."

¹⁴On je upita: "Kako izgleda?" Ona odgovori: "Star čovjek izlazi

zaogrnut plaštem!" Iz toga zaključio Saul, da je to Samuel. On prignu lice k zemlji i baci se ničice.

¹⁵A Samuel upita Saula: Zašto si pomeo moj mir i izazvao me?" Saul reče: "U velikoj sam mucu. Filisteji stoje u ratu proti meni. A Bog se odvratila od mene i ne odgovara mi više ni preko proroka ni u snu: Zato pozvah tebe. Javi mi, što da činim!"

¹⁶Samuel odgovori: "Što pitaš mene, kad se je Gospod odvratila od tebe i postao tvoj neprijatelj? ¹⁷Gospod ti je samo učinio, što je unaprijed rekao preko mene. Gospod trga iz tvoje ruke kraljevstvo i daje ga takmacu tvojemu Davidu. ¹⁸Jer nijesi poslušao zapovjedi Gospodnje i nijesi izvršio žestokoga gnjeva njegova na Amaleku, zato ti je danas Gospod to učinio. ¹⁹I Izraela predaje Gospod s tobom u ruke Filistejima, Sutra ćeš sa sinovima svojim biti kod mene. I tabor Izraelov predat će Gospod u ruke Filistejima."

²⁰Tada pade Saul odjedanput na zemlju koliko je dug, toliko se je uplašio od riječi Samuelovih. I onako nije više imao snage, jer cijeli dan i cijelu noć nije bio ništa jeo.

²¹Kad žena pristupi k Saulu i vidje ga toliko izvan sebe, reče mu: "Eto, sluškinja te je tvoja poslušala. Na kocku sam stavila svoj život i poslušala zapovijed, koju si mi dao. ²²A sada i ti poslušaj sluškinju svoju! Dat ću ti malo kruha. Pojedi ga, da se okrijepiš i da mogneš poći svojim putem!" ²³A on ne htjede i reče: "Ne mogu ništa jesti." A kad sa ženom navališe na njega i sluge njegove, poslušala ih, ustade sa zemlje i sjede na jastuk. ²⁴Čena je imala u kući tele ugojeno. Brze ga zakla. Onda uze brašna, umijesi ga i ispeče pogaču. ²⁵To postavi pred Saula i slugu njegovu. Pošto jedoše, digoše se i otidoše iste noći.

1 Samuelova – 29 glava

¹Filisteji skupiše svu vojsku svoju u Afek, a Izrael se utabori kod izvora, što leži u Jezreelu. ²I kako su knezovi filistejski išli sa svojim stotinama i tisućama, a i David je išao najposlije uz Akiša sa svojim ljudima,

³Rekoše knezovi filistejski: "Što će ovdje ti Hebreji?" Akiš reče knezovima filistejskim: "Pa to je David, sluga Saula, kralja izraelskoga. On je kod mene toliko godina i dana, i ne nađoh na njemu do danas ništa, otkako je prešao k meni.

⁴Ali se knezovi filistejski rasrdiše na njega i zatražiše od njega: "Pošlji natrag toga čovjeka! Neka se vrati na mjesto, što si mu ga odredio! Neka ne ide s nama u rat, da nas ne izda u boju! Čim bi mogao bolje opet omiljeti gospodaru svajemu negoli glavama ovih ljudi" ⁵Nije li to onaj David, kojemu se u čast pjevalo igrajući: "Saul pogubi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća?"

⁶I dozva Akiš Davida i reče mu: "Tako živ bio Gospod, ti si pošten. Meni bi drago bilo, kad bi ti s menom izašao i ušao u boj. Ja ne nađoh na tebi do danas ništa nepravedno, otkako si prešao k meni. Ali nijesi po volji knezovima. ⁷Pa se eto vrati i idi s mirom kući! Ne čini ništa, što se ne dopada knezovima filistejskim!"

⁸David upita Akiša: "Ali što sam učinio, i što si našao na slugi svajemu, otkako sam stupio u tvoju službu, do današnjega dana, da ne idem skupa i da se ne borim proti neprijateljima gospodara svajega, kralja.

⁹A Akiš odgovori Davidu: "Znam, da si mi mio kao anđeo Božji. Ali knezovi filistejski izjavljuju: Neka on ne ide s nama u rat! ¹⁰Pa tako ustani sutra rano sa slugama gospodara svajega, što su došli s tobom! Ustanite rano, čim svane, pa idite!"

¹¹I tako ustade David sa svojim ljudima sutradan rano, da se vrati u

zemlju filistejsku. A Filisteji otidoše prema gradu Jezreelu.

1 Samuelova – 30 glava

¹Kad David sa svojim ljudima dođe treći dan u Siklag, bili su Amalečani upali u južnu zemlju i u Siklag, i bili su opljačkali Siklag i ognjem ga spalili. ²Žene i sve, što je bilo ondje, mlado i staro, bili su zarobili, a da nikoga ne ubiše. Odvedoše ih sa sobom, kad su odlazili.

³Kad David sa svojim ljudima dođe u grad, bio je grad pretvoren u pepeo, i njegove žene, sinovi i kćeri bili su zarobljeni i odvučeni. ⁴David i ljudi njegovi udariše plakati u sav glas, dokle već ne mogoše plakati.

⁵I obadvije žene Davidove, Ahinoama iz Jezreela i Abigaila, žena Nabalova, iz Karmela, bile su zarobljene i odvučene.

⁶David je bio na mucu velikoj; jer su ljudi govorili o tom, da ga kamenuju, budući da je sav narod bio vrlo ogorčen zbog sinova i kćeri. Ali se David ohrabri u Gospodu, Bogu svojemu. ⁷David zapovjedi dakle svećeniku Abiataru, sinu Ahimelekovu: "Donesi mi oplećak!" Abiatar donese oplećak Davidu, ⁸Tada upita David Gospoda: "Imam li potjerati tu četvu razbojničku, i hoću li je stignuti" On mu odgovori: "Potjeraj! Sigurno ćeš ih stignuti i ljude osloboditi."

⁹I diže se David sa šest stotina ljudi, što ih je imao kod sebe, i dođoše do rijeke Besora. Tu neki, što zaostaše, stadoše. ¹⁰David sa četiri stotine ljudi potjera dalje, a dvjesto ljudi osta, što sustaše te ne mogoše prijeći preko rijeke Besora.

¹¹U polju nađoše Jednoga Egipćanina, Dovedoše ga k Davidu, dadoše mu kruha da jede i vode da pije. ¹²I dadoše mu komad smokvenjače i dva suha grozda. On pojede i dođe opet k sebi. Tri dana i tri noći nije naime bio ništa jeo i ništa pio. ¹³Tada ga upita David: "Čiji si ti i odakle si?" On odgovori: "Ja sam mladić egipatski, rob jednoga Amalečanina, Gospodar moj ostavi me, jer se ja razboljeh prije tri dana. ¹⁴Udarismo

na južnu zemlju keretejsku i na Judinu, isto tako na južnu zemlju Kalebovu, i Siklag spalismo ognjem." ¹⁵David ga upita: "Hoćeš li me odvesti k toj četi razbojničkoj?" On odgovori: "Zakuni mi se Bogom, da me nećeš ni ubiti ni gospodaru mojemu izručiti, pa ću te odvesti k toj četi razbojničkoj."

¹⁶I kad ga je odveo, bili su se oni raširili po svoj pokrajini. Jeli su, pili su i svetkovali su zbog svoga velikog plijena, što su ga bili donijeli iz zemlje filistejske i iz zemlje Judine. ¹⁷David ih je tukao od popodne do naveče idućega dana, tako da nitko od njih ne uteče, osim četiri stotine sluga, što pojahaše deve i pobjegoše. ¹⁸Tako spasi David sve, što su bili ugrabili Amalečani. I obje žene svoje izbavi David. ¹⁹Ništa im se ne izgubi, ni veliko ni malo, ni sinovi ni kćeri, i ništa od plijena, što su bili sa sobom uzeli, donese David sve natrag. ²⁰David dobi sve ovce i goveda. Gonili su ih pred drugim stadom i govorili su: "To je plijen Davidov!"

²¹Kad se vrati David k onima dvjesta ljudi, što su bili sustali, te ne mogoše dalje ići s Davidom, i što ih je bio ostavio na rijeci Besoru, izadoše oni u susret Davidu i njegovim ljudima. David pristupi k ljudima i pozdravi ih.

²²Tada progovoriše svi zli i nevaljali ljudi između onih, što su bili s Davidom, i rekoše: "Jer nijesu išli s nama, zato im ne damo ništa od plijena, što ga izbavismo, osim svakome njegovu ženu i njegovu djecu. To neka uzmu sa sobom, pa neka idu!"

²³Ali David reče: "Ne činite tako, braćo moja, s onim, što nam je dao Gospod! On nas je sačuvao i dao nam u ruke razbojničku četu, što je bila napala na nas. ²⁴Tko može u tome biti vašega mišljenja? Ne, kakav je dio onome, koji je išao u boj, takav neka je dio i onome, koji je ostao kod prtljaga! Oni treba da imaju jednak dio!" ²⁵Tako ostade od onoga dana unapredak. On učini to zakonom i propisom u Izraelu do današnjega dana.

²⁶Kad se je vratio David u Siklag, posla od plijena starješinama Judinim, koji su mu bili prijatelji, i poruči im: "Evo vam dar od plijena neprijatelja Gospodnjih!" ²⁷Onima u Betelu, onima u Ramotu u južnoj zemlji i onima u Jeteru, ²⁸Onima u Aroeru, u Sifmotu i Eštemoi, ²⁹Onima u Rahalu, u gradovima kenijskim, ³⁰Onima u Hormi, u Kor–Ašanu i u Ataku, ³¹Onima u Hebronu i svima mjestima, u koja je dolazio David s ljudima svojim.

1 Samuelova – 31 glava

¹Međutim je bilo došlo do bitke među Izraelcima i Filistejima. Ljudi su Izraelovi bili nagnuli u bijeg pred Filistejima i ležali su na gori Gilboi na smrt ranjeni. ²Filisteji se natisnuše za Saulom i sinovima njegovim. Pritom pogubiše Filisteji Jonatana, Abinadaba, Malkišua, sinove Saulove. ³I za Saula posta boj vrlo težak. Napokon ga pogodiše strijele, i on bi teško ranjen od strijela.

⁴Tada zapovjedi Saul momku, koji mu je nosio oružje: "Izvadi mač svoj i probodi me, da ne dođu ti pogani, probodu me i narugaju mi se!" Ali momak, što mu je nosio oružje, nećkao se, jer se je vrlo bojao. Tada Saul sam uze mač i baci se na njega. ⁵Kad momak, što mu je nosio oružje, vidje, da je Saul mrtav, baci se i on na svoj mač i umrije s njim. ⁶Tako pogibe Saul, tri sina njegova, momak, što mu je nosio oružje, i svi ljudi njegovi zajedno onoga dana.

⁷Kad ljudi Izraelovi s onu stranu doline i Jordana doznaše, da su Izraelci pobjegli i da su mrtvi Saul i sinovi njegovi, ostao više gradove svoje i nagnuše u bijeg. I dođoše Filisteji i nastaniše se u njima.

⁸Sutradan dođoše Filisteji, da opljačkaju pobijene. Kad nađoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gilboi, ⁹Odsjekoše mu glavu i skidoše oružje s njega. Tada poslaše u zemlju filistejsku na sve strane, da dojavе hramovima svojih idola i narodu vijest o pobjedi. ¹⁰Oružje

njegovo staviše u hram aštarte, a tijelo njegovo objesiše na zid Bet-Šana.

¹¹Kad su stanovnici Jabeša u Gileadu saznali, što su Filisteji učinili Saulu, ¹²Podigoše se svi ljudi oboružani, i išavši svu noć skidoše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovih sa zida betšanskoga. Donesoše ih u Jabeš i ondje ih spališe. ¹³Tada uzeše kosti njihove, pokopaše ih pod tamariskom u Jabešu i postiše sedam dana.

2 Samuelova

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#)

2 Samuelova – 1 glava

¹Kad se je iza smrti Saulove bio David vratio pobijedivši Amalečane i dva dana proboravio u Siklagu, ²Dođe trećega dana iz tabora Saulova čovjek razdrtih haljina i glave posute prahom. Došavši k Davidu baci se smjerno na zemlju. ³David ga upita: "Odakle ideš?" On mu odgovori: "Iz tabora izraelskoga utekoh."

⁴David ga upita dalje: "Što se dogodilo? Pripovijedaj mi!" On je izvješćavao: "Vojska pobježe iz bitke. Mnogi od ljudi padoše i izgiboše. I Saul i njegov sin Jonatan mrtvi su."

⁵Nato upita David mladoga čovjeka, koji mu donese taj glas: "Odakle znaš, da su Saul i njegov sin Jonatan mrtvi?"

⁶Mladi čovjek, koji mu donese glas, odgovori: "Slučajno dođoh na goru Gilbou. Tada vidjeh Saula, gdje se naslonio na koplje svoje. Kola i konjici približavali se k njemu. ⁷Kad se on okrenuo i ugledao mene, viknu me. Ja odgovorih: "Evo me! ⁸On me tada upita: Tko si?, i ja mu odgovorih: Amalečanin sam. ⁹Tada mi zapovjedi Pristupi k meni i usmrati me; jer su me obuzele muke, a još je sasvim duša u meni. ¹⁰I pristupih k njemu i usmratih ga; jer sam znao, da neće ostati živ, pošto pade. Tada uzeh kraljevski znak s njegove glave i grivnu s njegove ruke. I evo ih donosim gospodaru svojemu."

¹¹Tada David zgrabi haljine svoje i razdrije ih; isto tako učiniše svi ljudi,

što su bili s njim. ¹²Ridali su i plakali i postili sve do večera za Saulom i njegovim sinom Jonatanom, za narodom Gospodnjim i kućom Izraelovom, što izgiboše od mača.

¹³Tada David upita mladoga čovjeka, koji mu donese glas: "Odakle si?" On odgovori: "Ja sam sin jednoga došljaka Amalećanina." ¹⁴A David mu reče: "Kako te nije bilo strah podići ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjega?" ¹⁵I dozva David jednoga između vojnika svojih i zapovjedi: "Hodi, pogubi ga!" I on mu zadade smrtan udarac.

¹⁶A David mu doviknu: "Krv tvoja neka dođe na glavu tvoju; jer tvoja vlastita usta svjedočila su proti tebi, kad si rekao: Ja sam usmrtio pomazanika Gospodnjega."

¹⁷David zapjeva za Saulom i njegovim sinom Jonatanom ovu pjesmu tužaljku. ¹⁸On zapovjedi, neka sinovi Judini nauče ovu pjesmu strjelačku. Napisana je u knjizi junaka:

¹⁹"Na tvojim visinama Izraele, najbolji leže mrtvi! Kako padoše junaci?

²⁰Šutite o tom u Gat! Ne pronosite tu vijest po ulicama Aškelona! Inače se raduju kćeri filistejske. Inače glasno kliču kćeri pogana.

²¹Gore Gilboe! Ne padala rosa ni dažd na vas, niti na polja puna ploda prvoga: "jer tamo leže štitovi junaka, – štit Saulov, kao da ne bi bio nikada pomazan uljem –

²²Zaštrapan krvlju pobijenih, mašću junaka. Nikada se nije vraćala natrag strijela Jonatanova; nikada nije dolazio kući mač Saulov bez uspjeha.

²³Jest, Saul i Jonatan, mili i dragi: kao u životu, tako se i u smrti ne rastaviše! Brži su bili od orlova, jači od lavova.

²⁴Kćeri Izraelove, plačite za Saulom, koji vas je lijepo oblačio u skerlet, zlatnim nakitom kitio vam haljine!

²⁵Kako padoše junaci, u vrevi boja! Na tvojim visinama leži Jonatan mrtav.

²⁶Žao mi je za tobom, brate moj, Jonatan! Kako si mi bio drag! Viša mi je bila ljubav tvoja od ljubavi ženske.

²⁷Kako padoše junaci! Razbito je oružje ubojito."

2 Samuelova – 2 glava

¹Nato upita David Gospoda: "Imam li otići u koji grad Judin?" Gospod mu odgovori: "Otidi!" David upita dalje: "Kamo da otidem?" Odgovori mu "U Hebron." ²I David otide onamo s obadvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezreela i Abigailom, ženom Nabalovom, iz Karmela. ³I ljude vojnike, koji su bili s njim, pusti da idu s njim, svakoga s obitelji svojom. Oni se nastaniše u gradovima Hebrona. ⁴Tada dođoše Judejci i pomazaše ondje Davida za kralja nad kućom Judinom. I kad javiše Davidu: "Ljudi od Jabeša u Gileadu pokopaše Saula", ⁵Posla David poslanike k ljudima od Jabeša u Gileadu i poruči im: "Da ste blagoslovljeni od Gospoda, što Saulu, gospodaru svojemu, iskazaste tu ljubav i pokopaste ga! ⁶Pa neka Gospod iskaže i vama ljubav i vjernost! A i ja ću vam iskazati dobru uslugu, što ste to učinili. ⁷A sada budite srčani i pokažite se kao hrabri ljudi; jer Saul, gospodar vaš, doduše je mrtav, ali zato je pleme Judino pomazalo mene za kralja svojega."

⁸Abner, sin Nerov, vojskovođa Saulov, uze Išbošeta, sina Saulova, odvede ga u Mahanaim, ⁹I učini ga kraljem nad Gileadom, Ašurom, Jezreelom, Efraimom, Benjaminom i svim Izraelom.

¹⁰Išbošet, sin Saulov, imao je četrdeset godina, kad postade kralj nad

Izraelom. Vladao je samo dvije godine. Uz Davida pristajalo je samo pleme Judino. ¹¹David je bio kralj u Hebronu nad plemenom Judinim sedam godina i šest mjeseci.

¹²Iz Mahanaima izađe Abner, sin Nerov, s ljudima Išbošeta, sina Saulova, u Gibeon. ¹³I Joab, sin Serujin, i ljudi Davidovi izađu, kod jezera u Gibeonu sretno se. Jedni se utaboriše s ove strane, drugi s one strane jezera. ¹⁴Tada doviknu Abner Joabu: "Neka se momci poigraju boja pred nama!" Joab odgovori: "Neka se pokažu!"

¹⁵Postaviše se i stupiše jedni prema drugima na broj; dvanaest od Benjamina, od strane Išbošeta, sina Saulova, i dvanaest od ljudi Davidovih. ¹⁶Svaki uhvati drugoga za glavu i tisnu protivniku mač u bok. Tako popadoše svi zajedno. Otuda se prozva ono mjesto "Polje neprijatelja". Ono leži kod Gibeona. ¹⁷I zametnu se onoga dana veoma žestok boj. Ljudi Davidovi potukoše Abnera i Izraele.

¹⁸Bila su ondje i tri sina Serujina, Joab, Abišaj i Asahel. Asahel je bio brzonog kao srna u polju. ¹⁹I kad je Asahel potjerao Abnera, a da nije svrnuo desno ili lijevo od Abnera, ²⁰Obazre se Abner i upita: "Jesi li Asahel?" On odgovori: "Ja sam." ²¹Tada ga zamoli Abner: "Svrni desno ili lijevo, uhvati jednoga od tih mladih ljudi i uzmi sebi odoru!" Ali Asahel ne htjede da odstupi od njega. ²²I Abner opet pozva Asahela: "Odstupi od mene! Zašto da te sastavim sa zemljom? Kako bih još mogao doći na oči tvojemu bratu Joabu?" ²³Ali on ne htjede da odstupi od njega. Tada mu Abner tisnu koplje u slabine, tako da je koplje izašlo nazad. On pade ondje i umrije na mjestu. Svi su se, koji dođoše na to mjesto, gdje pade i pogibe Asahel, zaustavili ondje.

²⁴Samo Joab i Abišaj potjeraše Abnera. Upravo zađe sunce, kad stigoše do brežuljka Ame, što leži prema Giji na putu u pustinju Gibeon. ²⁵Ovdje se skupiše sinovi Benjaminovi kod Abnera, svrstaše se u jednu četvu i stadoše navrh jednoga brda.

²⁶I Abner doviknu Joabu: "Zar da mač vječno proždire? Ne vidiš li, da

će svršetak biti strašan? Zašto ne zapovjediš ljudima, da se prođu braće svoje?" ²⁷Joab odgovori: "Tako živ bio Bog, da ti nijesi govorio, ljudi bi se još jutros bili povukli od proganjanja braće svoje." ²⁸I zatrubi Joab u trubu. Odmah se zaustaviše svi ljudi, prestadoše dalje tjerati Izraele i prekinuše boj.

²⁹Abner i ljudi njegovi išli su preko ravnice jordanske cijelu onu noć, prijeđoše Jordan, prođoše sav Bet–Horon i dođoše u Mahanaim. ³⁰Kad je Joab bio odustao od proganjanja Abnera i svu četvu skupio, nije bilo od ljudi Davidovih devetnaest momaka, uz to Asahel. ³¹Naprotiv su momci Davidovi od sinova Benjaminovih i ostalih ljudi Abnerovih pobili tri stotine i šezdeset momaka, koji izgiboše. ³²Asahela uzeše sa sobom i pokopaše ga u grobu oca njegova u Betlehemu. Joab i ljudi njegovi išli su svu noć. Kad je osvanuo dan, bili su u Hebronu.

2 Samuelova – 3 glava

¹Ali rat između kuće Saulove i kuće Davidove potrajao je još dalje. David je postajao sve moćniji, kamo Saulova sve slabija.

²U Hebronu rodiše se Davidu ovi sinovi: "Njegov prvorođenac bio je Amnon, od Ahinoame iz Jezreela; ³Njegov drugi bio je Kileab, od Abigaile, žene Nabalove iz Karmela; treći je bio Absalom, sin Maake, kćeri kralja Talmaja od Gešura; ⁴Četvrti Adonija, sin Hagitin; peti Šefatija, sin Abitalin; ⁵Šesti Jitream od Egle, žene Davidove. Oni se rodiše Davidu u Hebronu.

⁶Dok je bio rat između kuće Saulove i kuće Davidove, držao je Abner vjerno uz kuću Saulovu. ⁷A Saul je bio imao inoću, koja se zvala Rispah, kći Ajina. Jednoga dana upita Išbošet Abnera: "Zašto se miješaš s inočom mojega oca?" ⁸Abner se vrlo razgnjevi na upit Išbošetov i povika: "Jesam li ja pasja glava judejska? Do danas činio sam samo dobro kući Saula, oca tvojega, i braći njegovoj i prijateljima njegovim. Brinuo sam se za to, da nijesi pao u ruke Davidove, a danas

me prekoravaš radi jedne žene. ⁹Ovo i ono neka Bog učini Abneru, ako ne ostvarim ono, za što se je Gospod zakleo Davidu: ¹⁰Otrgnut ću kraljevstvo kući Saulovoj i prijestolje Davidovo podignuti nad Izraelom i Judom od Dana do Beer-Šebe." ¹¹On se ne usudi ništa odgovoriti Abneru, jer ga se je bojao veoma.

¹²I Abner posla odmah poslanike k Davidu i poruči: "Čija je zemlja?" I zamoli: "Učini eto savez s menom! Tada će ruka moja biti s tobom, i ja ću svega Izraela privesti k tebi." ¹³On odgovori: "Dobro! Ja ću sklopiti savez s tobom. Samo jedno tražim od tebe: "Ne smiješ mi stupiti pred oči, osim ako mi dovedeš sa sobom Mikalu, kćer Saulovu, kad dođeš da mi se predstaviš" ¹⁴Ujedno posla David poslanike k Išbošet, sinu Saulovu, i poruči: "Daj mi natrag ženu moju Mikalu, koju sam dobio za što prednjih kožica filistejskih." ¹⁵Išbošet posla i dade je uzeti od njezina muža Paltiel, sina Laišova. ¹⁶Njezin muž išao je s njom i pratio ju plaćući do Bahurima, Ali mu reče Abner: "Gledaj da se odstraniš!" I on se vrati.

¹⁷Abner se porazgovori i sa starješinama izraelskim i reče: "Već odavna htjedoste imati Davida za kralja nad vama. ¹⁸Sada izvedite to; jer je Gospod obećao Davidu: "Rukom sluge mojega Davida izbavit ću narod svoj Izraela iz ruku Filisteja i svih njegovih neprijatelja." ¹⁹Tako je isto govorio Abner sa sinovima Benjaminovim. Tada zaputi Abner, da i Davidu u Hebronu priopći sve, što su bili zaključili Izrael i sav Benjamin. ²⁰I dođe Abner s dvadeset ljudi k Davidu u Hebron. David priredi gozbu za Abnera i za ljude, što su bili s njim. ²¹Pritom obeća Abner Davidu: "Ustat ću i poći, i sav ću narod Izraelov okupiti oko gospodara svojega, kralja, da sklope ugovor s tobom. Onda ćeš biti svuda kralj, kako si to želio." Nato David otpusti Abnera da ide s mirom.

²²Tada su se upravo vraćali iz boja ljudi Davidovi i Joab i nosili su sa sobom bogat plijen. Abner nije više bio kod Davida u Hebronu; jer ga je bio već otpustio da otide s mirom. ²³Kad Joab i sva četa, što ga je

pratila, stiže, javiše Joabu: "Abner, sin Nerov, došao je kralju, i on ga otpusti da opet otide s mirom." ²⁴Joab pođe kralju i reče: "Što si učinio? Abner je bio kod tebe. Zašto si ga pustio da otide s mirom?" ²⁵Pa ti poznaš Abnera, sina Nerova. On je samo došao, da te prevari, da vidi, kamo polaziš i ne polaziš, i da dozna sve, što radiš."

²⁶Kad je Joab bio otišao od Davida, posla glasnike za Abnerom. Oni ga vratiše od studenca Sire, a da nije ništa znao David o tom. ²⁷I kad se vrati Abner u Hebron, uze ga Joab na stranu pod vrata, kao da hoće govoriti s njim nasamo. Pritom ga radi krvi svojega brata Asahela ubode u slabine, da je umro.

²⁸Kad David poslije to saznade, povika: "Ja i kraljevstvo moje nedužni smo pred Gospodom zauvijek na krvi Abnera, sina Nerova." ²⁹Neka padne na glavu Joabovu i na svu očinsku kuću njegovu! Neka kuća Joabova ne bude nikada bez ljudi, što imaju tečenje sjemena i gubu, nikada bez ljudi, koji se podupiru na šljake, koji padaju od mača i nemaju kruha!

³⁰A Joab i njegov brat Abišaj ubiše Abnera, što on pogubi njihova brata Asahela kod Gibeona u boju."

³¹David zapovjedi Joabu i svemu narodu, što je bio s njim: "Razderite haljine svoje, obucite odjeću žalosti i tugujte za Abnerom!" Kralj David išao je za nosilima. ³²Kad Abnera pokopaše u Hebronu, udari kralj na grobu Abnerovu u glasan plač. I sav je narod plakao. ³³Kralj sastavi pjesmu tužaljku za Abnerom i zapjeva: "Kako umire bezumnik, tako morade umrijeti Abner: ³⁴Ruke tvoje nijesu bile svezane, i noge tvoje nijesu bile u okovima. Pao si, kao što se pada od nevaljalih ljudi." I sav narod zaplaka još većma za njim. ³⁵Kad onda dođe sav narod, da skloni Davida da jede, dok je još bio dan, zakle se David: "Bog neka mi učini ovo i ono, ako okusim kruha ili što drugo prije zalaska sunca!"

³⁶A sav je narod to čuo i po volji to mu je bilo, kao uopće sve, što je

činio kralj, bilo je po volji svemu narodu. ³⁷U onaj dan poznade sav narod i sav Izrael, da umorstvo Abnera, sina Nerova, nije bilo izašlo od kralja. ³⁸Kralj reče slugama svojim: "Ne znate li, da je danas pao knez i velikan u Izraelu? ³⁹Ja san i danas još odveć slab, premda sam pomazan za kralja. Ovi ljudi, sinovi Serujini, jači su od mene. Neka Gospod plati onome, koji čini zlo, prema zloći njegovoj!"

2 Samuelova – 4 glava

¹Kad sin Saulov doznade, da je Abner poginuo u Hebronu, klonu mu srčanost, i sav se Izrael smete. ²A imao je sin Saulov dvojicu vođa nad četama. Jedan se je zvao Baana, drugi Rekab. Bili su sinovi Benjaminovca Rimona iz Beerota – i Beerot se naime broji Benjaminu, ³Ipak su stanovnici Beerota pobjegli u Gitaim i stoje tamo kao došljaci do današnjega dana. ⁴Jonatan, sin Saulov, imao je sina, koji je na obje noge bio hrom. Bilo mu je pet godina, kad stiže glas o Saulu i Jonatanu iz Jezreela. Tada ga je bila uzela dadilja njegova i pobjegla. U brzini bijega pade on i postade tako hrom. Zvao se je Mefibošet.

⁵Sinovi Rimona iz Beerota dakle, Rekab i Baana, digoše se i pođoše za podnevne žege u kuću Išbošetovu, kad je otpočivao opodne.

⁶Prodriješe u nutrinu kuće, kao da htjedoše uzeti pšenice, i probodoše ga u slabine. Nato se udaljiše Rekab i njegov brat Baana. ⁷Kad su bili došli u kuću, ležao je on na postelji svojoj u spavaonici. Oni ga ubiše, odsjekoše mu glavu, uzeše glavu, pa su išli cijelu onu noć niz ravnice jordansku. ⁸I donesoše glavu Išbošetovu k Davidu u Hebron i rekoše kralju: "Evo glave Išbošeta, sina Saulova, neprijatelja tvojega, koji ti je radio o glavi! Tako danas osveti Gospod mojega gospodara, kralja, od Saula i njegova potomka."

⁹David reče Rekabu i njegovu bratu Baani, sinovima Rimona iz Beerota, i reče im: "Tako živ bio Gospod, koji je izbavio život moj iz svake tjeskobe, ¹⁰Ja sam onoga, koji mi donese glas: Saul je mrtav, i koji je mislio da je sretan glasnik, dao uhvatiti i ubiti ga u Siklagu, a

ipak sam mu bio morao platiti za njegovu vijest. ¹¹I kad ljudi opaki ubiše čovjeka nedužna u kući njegovoj na postelji njegovoj, da ja onda ne tražim od vas krv njegovu i da vas ne istrijebim sa zemlje?"

¹²I David dade zapovijed vojnicima. Oni ih pogubiše, odsjekoše im ruke i noge i objesiše ih kod jezera u Hebronu. Glavu Išbošetovu uzeše i pokopaše je u grobu Abnerovu u Hebronu.

2 Samuelova – 5 glava

¹Tada dođoše sva plemena izraelska k Davidu u Hebron i rekoše: "Evo, mi smo od tvojega mesa i od tvoje krvi. ²Već prije, kad je još Saul bio kralj nas, ti si bio onaj, koji je u boj odvodio i opet kući dovodio Izraela. Tebi je obećao Gospod: "Ti ćeš pasti narod moj Izraela, i ti ćeš biti knez nad Izraelom!" ³Kad su se tako bile našle kod kralja u Hebronu sve starješine, skloni kralj David a njima u Hebronu pred Gospodom savez. Tada pomazaše Davida za kralja nad Izraelom.

⁴Trideset godina bilo je Davidu, kad je postao kralj, i četrdeset godina bio je kralj. ⁵U Hebronu vladao je sedam godina i šest mjeseci nad Judom, u Jerusalemu vladao je trideset i tri godine nad svim Izraelom i Judom.

⁶Jednoga dana otide kralj sa svojim vojnicima u Jerusalem proti Jebusejima, koji su živjeli u onoj zemlji. Oni rekoše Davidu: "Nećeš ući ovamo, nego će te protjerati slijepi i hromi." Stim htjedoše reći: "David neće ući ovamo." ⁷Ipak David osvoji tvrđavu Sion, to je kasniji grad Davidov. ⁸Tada reče David: "Tko pobije Jebuseje i dopre do vodovoda i uzme slijepce i hrome, koji mrze na život Davidov, dobit će nagradu." Zato se kaže: "Slijep i hrom ne smije doći u kuću."

⁹David uze stan u tvrđavi i nazva je gradom Davidovim; i pogradi je David unaokolo od Mila i unutra. ¹⁰Sve je više rasla moć Davidova, jer je Gospod, Bog nad vojskama, bio s njim. ¹¹Hiram, kralj Tira, posla k

Davidu poslanike s drvima cedrovim, s drvodjeljama i kamenarima, da grade palaču Davidu.

¹²David spoznade, da ga je Gospod potvrdio kao kralja nad Izraelom i da je podigao ugled vladavini njegovoj radi naroda svojega Izraela.

¹³David uze sebi još daljne inoče i žene iz Jerusalema, izakako se je bio preselio tamo iz Hebrona. Tako mu se rodi još više sinova i kćeri.

¹⁴Ovo su imena onih, koji mu se rodiše u Jerusalemu: "Šamua, Šobab, Natan, Salomon, ¹⁵Ibhar, Elišua, Nefeg, Jafija, ¹⁶Elišama, Eliada i Elifelet.

¹⁷Kad čuše Filisteji, da su pomazali Davida za kralja nad Izraelom, izadoše svi Filisteji, da uhvate Davida. Čim David doču to, otide u tvrđavu. ¹⁸Filisteji dođoše i raširiše se u dolini Refaimskoj. ¹⁹David upita Gospoda: "Hodu li izaći proti Filistejima? Hoćeš li ih dati u moje ruke?" Gospod odgovori Davidu: "Izađi, jer ću dati Filisteje u tvoje ruke." ²⁰Tada dođe David u Baal–Perasim Ondje ih pobi David. On povika: "Gospod prodrije preda mnom neprijatelje moje, kao što voda prodire nasip." Zato se prozva ono mjesto Baal–Perasim. ²¹Idolske likove, što ih ondje ostaviše, odnesoše David i ljudi njegovi.

²²Kad još jednom dođoše Filisteji i raširiše se po dolini Refaimskoj,

²³Upita David Gospoda On odgovori "Ne izlazi, nego ih zaobiđi, pa udari na njih od dudovih stabala! ²⁴Čim čuješ da zašušti po vrhovima dudovih stabala, onda se opremi hitro; jer tada ide pred tobom Gospod, da pobije vojsku filistejsku!" ²⁵David učini tako, kako mu je bio Gospod zapovjedio, i pobi Filisteje od Gebe do u blizinu Gezera.

2 Samuelova – 6 glava

¹Jednoga dana skupi David opet izabrane u Izraelu, trideset tisuća ljudi. ²Tada se podiže David i otide sa svim vojnicima, što su bili s njim, od Baale u Judi, da odatle prenesu kovčeg Božji, koji nosi ime: "Ime

Gospoda nad vojskama, koji vlada nad kerubinima". ³Metnuše kovčeg Božji na nova kola i povezoše ga iz kuće Abinadabove, koja je bila na brdu. Uza i Ahio, sinovi Abinadabovi, vodili su nova kola. ⁴Tako odvezoše kovčeg Božji iz kuće Abinadabove, koja je bila na brdu. Ahio je išao pred kovčegom. ⁵David i svi Izraelci igrali su puni revnosti pred Gospodom, i pjevale se pjesme uz pratnju citara, harfa, bubnjeva, zvončića i cimbala.

⁶Kad dođoše do gumna Nakonova, prihvati Uza za kovčeg Božji i pridržava ga čvrsto, jer volovi potegoše na stranu. ⁷Tada se raspali gnjev Gospodnji na Uzu, i udari ga Bog ondje radi njegove opačine. On umrije ondje uz kovčeg Božji. ⁸David se vrlo ožalosti, što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Perez Uza do današnjega dana.

⁹Jer se David u onaj dan uplaši pred Gospodom i pomisli: Kako će doći k meni kovčeg Gospodnji. ¹⁰Ne dade David odvesti kovčeg Gospodnji u grad Davidov; nego ga skloni David u kuću Obed–Edoma iz Gata. ¹¹Tako ostade kovčeg Gospodnji tri mjeseca u kući Obed–Edoma iz Gata. Gospod blagoslovi Obed–Edoma i svu kuću njegovu.

¹²Kad javiše kralju Davidu: "Gospod blagoslovi kuću Obed–Edomovu i sav posjed njegov radi kovčega Božjega", otide David i pun radosti prenese kovčeg Božji, iz kuće Obed–Edomove u grad Davidov. ¹³Kad su nosioci kovčega Gospodnjega bili učinili šest koraka, žrtvova on volove i tovnu telad. ¹⁴Sam je David pun revnosti igrao pred Gospodom. Pritom je bio David ogrnut samo oplećkom lanenim. ¹⁵Tako David sa svim Izraelcima uznesu kovčeg Gospodnji kličući i trubeći u trube.

¹⁶Kad je kovčeg Gospodnji ulazio u grad Davidov, gledala je Mikala, kći Saulova, kroz prozor i vidjela kralja Davida gdje skače i igra pred Gospodom. I prezre ga u srcu svojem.

¹⁷Tada unesoše kovčeg Gospodnji, staviše ga na svoje mjesto u

šatoru, što ga je bio David podigao za njega, i David prinese pred Gospodom žrtve paljenice i žrtve mirotvorne. ¹⁸Kad prinese David žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, blagoslovi narod u ime Gospoda nad vojskama. ¹⁹On dade razdijeliti među sav narod, svemu mnoštvu Izraelaca, ljudima i ženama, svakome pojedincu po jedan kruh, komad mesa i kolač od grožđa. Tada ode sav narod kući.

²⁰Kad se vrati David, da pozdravi svoju obitelj, dođe Davidu u susret Mikala, kći Saulova, i reče: "Kako se je danas časno ponio kralj Izraelov, kad se je otkrio pred sluškinjama sluga svojih, kao što čine nitkovi!"

²¹A David reče Mikali: "Pred Gospodom, koji me je izabrao pred ocem tvojim i cijelom kućom njegovom i odredio me za kneza nad narodom Gospodnjim, nad Izraelom, jest, pred Gospodom hoću igrati, ²²Pa makar se ja morao još više poniziti i još manji biti u očima svojim. Ali kod sluškinja, o kojima govoriš, kod njih ću se još časniji pokazati."

²³A Mikala, kći Saulova, ne imade poroda sve do smrti svoje.

2 Samuelova – 7 glava

¹Kad se je kralj bio uselio u svoju palaču i Gospod mu pribavio mir od svih unaokolo neprijatelja njegovih, ²Reče kralj proroku Natanu: "Evo, ja stojim u palači od cedra, a kovčeg Božji stoji pod pokrovom šatorskim. ³Natan odgovori kralju: "Izvedi sve, što ti je u srcu, jer je Gospod s tobom."

⁴Ali još u istoj noći dođe riječ Gospodnja Natanu: ⁵"Idi i reci slugi mojemu Davidu: "Ovako veli Gospod: "Ti hoćeš da mi gradiš palaču, da u njoj stanujem? ⁶A ja nijesam nikada stanovao u palači odonda, kad izvedoh sinove Izraelove iz Egipta, do današnjega dana. Dapače sam okolo putovao i stanovao u šatoru. ⁷Jesam li, dok sam među svima Izraelcima okolo hodio, kojemu od sudaca Izraelovih, kojima

zapovjedih, da pasu narod moj Izraela, ikada jednu riječ rekao: "Zašto mi ne sagradiste palaču od cedra?"⁸Zato reci sada slugi mojemu Davidu Ovako veli Gospod nad vojskama: "Ja te uzeh s paše iza stada, da budeš knez narodu mojemu Izraelu,⁹Bio sam s tobom kod svega, što si preduzimaš, i uništio sam ispred tebe sve tvoje neprijatelje. Ja ću ti steći veliko ime, kako ga samo imaju najveći na zemlji.¹⁰Ja ću odrediti mjesto narodu svojem Izraelu i tamo ga posaditi, da mirno stanuje na svojem mjestu i da se više ne uznemiruje. Silnici neće ga više mučiti kao prije.¹¹Od onoga vremena, kad postavih suce nad narodom svojim Izraelom. Ja ću ti pribaviti mir pred neprijateljima tvojim. Gospod ti javlja, da će ti Gospod sagraditi kuću.¹²Kad se navršše dani tvoji i počineš kod otaca svojih, odredit ću tvojega tjelesnog sina nasljednikom tvojim i utvrdit ću kraljevstvo njegovo.¹³On će sagraditi kuću imenu mojemu, i ja ću učvrstiti njegov kraljevsko prijestolje za sva vremena.¹⁴Ja ću mu biti otac, on neka mi bude sin! Počini li zlodjela, kaznit ću ga prutom ljudskim i udarcima, kako ih zadaju ljudi.¹⁵Ali naklonost moja neće se nikada odvratiti od njega, kao što sam je uklonio od Saula, kojega uklonih od tebe.¹⁶Kuća tvoja i kraljevstvo tvoje stajat će pred tobom do vijeka. Prijestolje će tvoje stajati tvrdo do vijeka!"

¹⁷Kad je Natan po svim ovim riječima i po svoj ovoj objavi govorio s Davidom,

¹⁸Ode kralj David, pade pred Gospodom i pomoli se: "Tko sam ja, svemogući Gospode? Što je moja kuća, da si me doveo dole?"¹⁹I nije ti to još bilo dosta, svemogući Gospode! Ti si dapače kući sluge svojega dao obećanje za daleka vremena. Ti si postupao s menom kao s velikim čovjekom, svemogući Gospode!²⁰Što će još David da ti kaže! Ta ti znaš slugu svojega, Svemogući Gospode!²¹Radi riječi svoje i po srcu svojem učinio si sve ovo veliko i slugi svojem dao objavu.²²Zato si tako velik, Gospode i Bože! Nitko ti nije jednak. Osim tebe nema Boga po svemu, što smo čuli.²³Gdje je narod na zemlji kao tvoj narod Izrael, radi kojega je Bog došao, da ga iskupi sebi za narod, da

mu steče ime, da za vas izvede velika i čudesna djela, da ispred naroda tvojega, što si ga izbavio iz Egipta, protjera narode i njihove bogove? ²⁴Ti si sebi odredio svoj narod Izraela za sva vremena kao narod, i ti si, Gospode, postao Bog njihov. ²⁵Pa daj, Gospode i Bože, da se obećanje, što si ga dao slugi svojemu i kući njegovoj, ispuni za sva vremena, i učini, što si obrekao! ²⁶Tada će biti ime tvoje veliko dovijeka, i govorit će se: "Gospod nad vojskama jest Bog Izraelov, i kuća sluge tvojega Davida stajat će pred tobom. ²⁷Jer ti, Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, objavio si slugi svojemu: "Sagradit ću ti kuću. Zato se sluga tvoj usudi, da ti upravi ovu molitvu. ²⁸Tako, svemogući Gospode, ti si Bog, i riječi su tvoje istina. Kad si slugi svojemu učinio ovo sjajno obećanje, ²⁹Budi dakle voljan i blagoslovi kuću sluge svojega, da postoji pred tobom dovijeka, jer ti si, svemogući Gospode, to obećao. Pa neka tvojim blagoslovom bude blagoslovljena kuća sluge tvojega dovijeka!"

2 Samuelova – 8 glava

¹Poslije toga pobijedi David Filisteje, podjarmi ih i učini tako kraj prevlasti Filisteja na obali.

²I Moapce pobi i izmjeri ih uzicom povaljavši ih na zemlju. Dvije uzice izmjeri za one, koji su bili određeni za smrt, i jednu punu uzicu za one, koji su imali ostati na životu. Tako postadoše Moapci Davidu podložni i moradoše plaćati danak.

³David pobijedi i Hadadezera, sina Rehobova, kralja sobskoga, kad se je spremio da opet uspostavi svoju vlast na rijeci. ⁴Njemu zarobi David tisuću i sedam stotina kolskih boraca i dvadeset tisuća pješaka. Sve konje dade David ohromiti; samo stotinu konja ostavi.

⁵Kad Sirijci od Damaska dođoše u pomoć kralju Hadadezeru sobskomu, pobi David dvadeset i dvije tisuće Sirijaca. ⁶Potom namjesti David namjesnike u Damasku u Siriji, i Sirijci postadoše podložni

Davidu i obvezani na danak. Tako je pomagao Bog Davidu u svemu, što bi preduzimao. ⁷David zaplijeni zlatne štitove, što su ih imale sluge Hadadezerove, i donese ih u Jerusalem. ⁸U Betahu Berotaju, gradovima Hadadezerovim, zaplijeni kralj David veoma mnogo mjedi.

⁹Kad Tou, kralj hamatski, doznade, da je David pobio svu vojsku Hadadezerovu, ¹⁰Posla Tou svojega sina Jorama kralju Davidu, da ga pozdravi i sreću mu zaželi, što se je borio proti Hadadezeru i pobijedio ga. Hadadezer bio je naime ratni protivnik Touov. On donese sa sobom sprava od srebra, zlata i mjedi. ¹¹I to posveti kralj David Gospodu zajedno sa srebrom i zlatom, što ga je bio odredio za posvetu od svih naroda, koje podjarmi, ¹²Od Sirijaca, Moabaca, Amonaca, Filisteja, Amalečana i od plijena Hadadezera, sina Rehobova, kralja sobskoga.

¹³Kad se David pobivši Sirijce vrati, steče sebi novu slavu u slanoj dolini nad osamnaest tisuća ljudi. ¹⁴Tada namjesti u Edomu namjesnike, i to postavi namjesnike u cijelom Edomu, i sav Edom bio je podložan Davidu, Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu što bi preduzimao.

¹⁵I David je vladao nad svim Izraelom. Svemu narodu svojem davao je David pravdu i pravicu.

¹⁶Vrhovni zapovjednik vojske bio je Joab, sin Serujin. Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov. ¹⁷Svećenici su bili Sadok, sin Ahitubov, i Ahimelek, sin Abiatarov. Pisar je bio Seraja. ¹⁸Vrhovni zapovjednik nad Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehoadov. Sinovi Davidovi bili su svećenici.

2 Samuelova – 9 glava

¹Jednoga dana upita David: "živi li još tko, koji je ostao od kuće Saulove? Ja ću mu biti milosrdan radi Jonatana." ²A bio je u kući

Saulovoj sluga po imenu Siba. Dozvaše ga k Davidu. Kralj ga upita: "Jesi li ti Siba? On odgovori: "Jesam, sluga tvoj." ³Kralj upita: "Zar nitko više ne živi od kuće Saulove? Ja ću mu iskazati milosrđe Božje." Siba odgovori kralju: "Živi još sin Jonatanov. On je hrom na obje noge." ⁴Kad ga upita kralj: "Gdje je?", odgovori Siba kralju: "On je u kući Makira, sina Amielova, u Lo-Debaru." ⁵Tada posla kralj David i dade ga dovesti iz kuće Makira, sina Amielova, iz Lo-Debara.

⁶I kad Mefibošet, sin Jonatanov, unuk Saulov, dođe k Davidu, pade on ničice na svoje lice i pokloni se. David mu reče: "Mefibošete!" On odgovori: "Evo sluge tvojega!" ⁷David nastavi: "Ne boj se, jer ću ti ja radi oca tvojega Jonatana iskazati milost i natrag ću ti dati sve imanje djeda tvojega Saula. Ti ćeš sam zauvijek jesti za mojim stolom." ⁸Tada se nakloni on i reče: "Što je sluga tvoj, da se tako brineš za mrtva psa, kao što sam?"

⁹Nato dade kralj da dođe sluga Saulov Siba i zapovjedi mu: "Sve, što pripada Saulu i svoj kući njegovoj, predajem sinu tvojega gospodara.

¹⁰Ti mu imaš sa svojim sinovima i slugama polje obrađivati i žetvu unositi, da sin gospodara tvojega mogne živjeti. Mefibošet, sin gospodara tvojega, svagda će jesti za mojim stolom." Siba je imao petnaest sinova i dvadeset slugu. ¹¹I obeća Siba kralju: "Kako gospodar kralj zapovijeda slugi svojemu, točno će tako učiniti sluga tvoj. Mefibošet može jesti za mojim stolom kao jedan od sinova kraljevih."

¹²Mefibošet je imao sina po imenu Mika. Svi koji su stanovali u kući Sibinoj, bili su na službu Mefibošet. ¹³Mefibošet je boravio u Jerusalemu, jer je uvijek jeo za kraljevim stolom. On je bio hrom na obje noge.

2 Samuelova – 10 glava

¹Poslije toga umrije kralj sinova Amonovih. Njegov sin Hanun uzide mjesto njega na prijestolje. ²David je mislio: "Imat ću prijateljske odnose s Hanunom, sinom Nahašovim, jer je i otac njegov stajao s menom u dobrom dogovoru." I posla David i dade mu preko svojih poslanika izreći svoju sućut radi oca njegovoga. Kad su bili poslanici Davidovi došli u zemlju sinova Amonovih,

³Rekoše knezovi sinova Amonovih Hanunu, gospodaru svojemu: "Misliš li, da David časti oca tvojega, kad ti šalje poslanike, da te potješe? Dapače šalje David svoje poslanike k tebi samo zato, da promotri grad, da ga uhodi i onda da ga razori." ⁴Tada dade Hanun poslanike Davidove uhvatiti, obrijati im brade do pola i odsjeći im haljine po pole sve do bokova. Tako ih otpremi.

⁵Kad to javiše Davidu, posla im u susret glasnike; jer su ljudi bili teško pogrđeni. Kralj im poruči: "Ostanite u Jerihu, dok vam opet naraste brada; onda dođite kući!"

⁶Kad sinovi Amonovi uvidješe, da su se omrazili s Davidom, poslaše sinovi Amonovi i najmiše Sirijce od Bet–Rehoba i Sirijce od Sobe, dvadeset tisuća pješaka, od kralja od Maake tisuću ljudi i dvanaest tisuća ljudi od stanovnika od Iš–Toba. ⁷Čim to doču David, posla Joaba sa svom vojskom samih hrabrih ratnika. ⁸Sinovi Amonovi izađoše i postaviše se u bojni red pred vratima. Sirijci od Sobe i Rehoba i ljudi od Iš–Toba i Maake stajali su za sebe u polju.

⁹Kad vidje Joab, da mu prijete napadaj sprijeda i odzada, izabra sebi adabrane Izraele i namjesti se prema Sirijcima. ¹⁰Ostatak vojske predade svojemu bratu Abišaju, i ovaj se namjesti prema sinovima Amonovim. ¹¹Joab reče: "Ako Sirijci budu jači od mene, moraš mi doći u pomoć. Ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć. ¹²Samo budi hrabar! Borimo se za svoj narod i za gradove

Boga svojega. Gospod neka učini, što mu se čini dobro!"

¹³I kad Joab s četama, kojima je zapovijedao, izađe da udari na Sirijce, pobjegoše oni ispred njega. ¹⁴A čim sinovi Amonovi vidješe, da Sirijci nagnuše u bijeg, pobjegoše i oni ispred Abišaja i povukoše se u grad. Nato Joab ode od sinova Amonovih i vrati se kući u Jerusalem.

¹⁵Kad vidješe Sirijci, da ih nadbiše Izraelci, skupiše se opet.

¹⁶Hadadezer dapače dade podići Sirijce s onu stranu rijeke. Oni odoše u Helam. Šobak, vojskovođa Hadadezerov, imao je vrhovno zapovjedništvo.

¹⁷Kada to javiše Davidu, podiže on sve Izraele, prijeđe preko Jordana i ode u Helam. Sirijci se namjestiše proti Davidu i pobiše se s njim. ¹⁸Ali Sirijci moradoše nagnuti u bijeg ispred Izraelaca. David uništi od Sirijaca sedam stotina kola i četrdeset tisuća kolskih boraca. I njihova vojskovođu Šobaka pogubi ondje.

¹⁹Kad vidješe svi kraljevi, koji su bili podložni Hadadezeru, da ih razbiše Izraelci, sklopiše mir s Izraelcima i pokoriše se njima. A Sirijci su se čuvali da ubuduće još pomažu sinovima Amonovim.

2 Samuelova – 11 glava

¹Iduće godine u vrijeme, kad obično kraljevi idu na vojsku, posla David Joaba s njegovim ljudima i s cijelim Izraelom. Oni opustošiše zemlju sinova Amonovih i opkoliše Rabah. David je bio ostao u Jerusalemu.

²Jedno večer diže se David s postelje svoje i prohoda se na krovu kraljevske palače. Tada vidje s krova ženu gdje se kupa. Žena je bila vrlo lijepa. ³Kad se kralj dade propitati za ženu, rekoše mu: "To je Batšeba, kći Eliamova, žena Hitejina Urije." ⁴Nato posla David poslanike i dade je dovesti. Kad dođe k njemu, on leže s njom. Izakako se ona bila očistila od svoje nečistoće, vrati se u svoju kuću. ⁵Kad

zatrudnje žena, posla ona i poruči Davidu: "Trudna sam."

⁶Tada isporuči David Joabu zapovijed: "Pošlji mi Hitejina Uriju!" Joab posla Uriju k Davidu. ⁷Kad Urija dođe k njemu, zapita David, kako je Joab i kako su čete i kako ide rat. ⁸Onda reče David Uriji: "Idi sada u kuću svoju i operi sebi noge!": I kad Urija ostavi palaču kraljevu, iznesoše za njim jelo kraljevsko. ⁹Ali Urija leže na vratima palače kraljeve kod sluga gospodara svojega i ne otide u kuću svoju.

¹⁰Javiše to Davidu: "Urija nije otišao u kuću svoju." Tada upita David Uriju: "Pa ti si došao s puta. Zašto nijesi otišao u kuću svoju?" ¹¹Urija odgovori Davidu: "Kovčeg i Izrael i Juda stanuju u kolibama. I moj gospodar Joab i sluge gospodara mojega taboruju na slobodnu polju, pa da onda idem ja u kuću svoju, da jedem i pijem i spavam kod žene svoje? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, ne ću to učiniti!"

¹²Tada reče David Uriji: "Ostani još i danas ovdje! Sutra te otpuštam." Tako osta Urija još onaj i idući dan u Jerusalemu. ¹³Kad je na poziv Davidov jeo i pio kod njega, ovaj ga opoji. Ali kad je uveče otišao, leže na postelju svoju kod sluga gospodara svojega da spava i ne ode u kuću svoju.

¹⁴Idućega jutra napisao David knjigu Joabu i poslao je po Uriji. ¹⁵U knjizi je pisao: "Namjestite Uriju sprijeda, gdje je najžešći boj! Tada se povucite od njega, da bude pogođen i padne!"

¹⁶I Joab kod opsjedanja grada namjesti Uriju na mjesto, gdje je znao da su bili hrabri ljudi. ¹⁷Kad onda građani izađoše i na Joaba navališe, padoše neki od čete, od momčadi Davidove. I Hitejin Urija nađe smrt.

¹⁸Tada Joab poslao k Davidu i javi mu sve, što je bilo u boju. ¹⁹On dade glasniku zapovijed: "Kad pripovjediš kralju sve, što je bilo u boju, ²⁰Razgnjevit će se kralj i zapitat će te: 'Zašto ste se u boju tako blizu primakli gradu? Zar nijeste znali, da se strijelja sa zida?' ²¹Tko je ubio

Abimeleka, sina Jerubaalova? Nije li žena bacila na njega sa zida gornji kamen mlinski, tako da je umro u Tebesu? Zašto ste išli tako blizu zida?' – Onda reci samo: 'Pao je i sluga tvoj, Hitejin Urija.'

²²Glasnik otide i došavši javi Davidu sve, što mu je bio naložio Joab.

²³Glasnik javi kralju: "Ljudi su bili jači od nas i izađoše proti nama na slobodno polje. Moradosmo ih uzbiti do gradskih vrata. ²⁴Tada strijelci stadoše strijeljati na sluge tvoje. Pritom pade nekoliko od sluga kraljevih. I sluga tvoj, Hitejin Urija, nađe smrt. ²⁵David odgovori glasniku: "Javi Joabu ovo: Ne uzimaj to k srcu; jer mač proždire sad ovoga, sad onoga! Bori se samo hrabro proti gradu i razori gal Tako ga ohrabri!"

²⁶Kad žena Urijina doznade, da je pao muž njezin, Urija, žalila je za mužem svojim. ²⁷Čim prođe vrijeme žalovanja, dade je David dovesti u kuću svoju. Ona mu posta žena i rodi mu sina. Ali se Gospodu ne dopade, što je bio učinio David.

2 Samuelova – 12 glava

¹Zato posla Gospod Natana k Davidu. Kad on dođe k njemu, reče mu: "U jednom gradu živjela su dva čovjeka. Jedan je bio bogat, drugi siromah. ²Bogati je imao ovaca i goveda vrlo mnogo. ³Siromah nije imao ništa do jednu jedinu malu ovčicu, koju je bio sebi kupio i hranio ju. Odraste uza njega i uz djecu njegovu. Jela je od njegovog zalogaja i pila je iz njegove čaše. Spavala je na prsima njegovim i bila mu je kao kći. ⁴Kad jednoga dana dođe posjet k bogatome čovjeku, njemu žao bi uzeti iz svojih ovaca i goveda, da zgotovi gozbu gostu, koji ga je posjetio; nego uze ovcu siromašnoga čovjeka i zgotovi je gostu, koji se bio uvratio k njemu."

⁵David se vrlo razgnjevi na toga čovjeka i reče Natanu: "Tako živ bio Gospod, zaslužio je smrt ta; čovjek, koji je to učinio! ⁶Ovcu ima četverostruko naknaditi, jer je tako radio i nije bio milosrdan!"

⁷Natan odgovori Davidu: "Ti si taj čovjek. Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Ja sam te pomazao za kralja nad Izraelom, i ja sam te izbavio iz ruke Saulove. ⁸Dao sam ti kuću gospodara tvojega i žene gospodara tvojega na krilo tvoje. Predao sam ti kuću Izraelovu i Judinu. I ako bi to bilo malo, dodao bih ti ovo i ono. ⁹Zašto si prezreo zapovijed Gospodnju i učinio to, što mu nije bilo po volji? Hitejina Uriju ubio si mačem i ženu njegovu uzeo sebi za ženu, jer si njega dao ubiti mačem sinova Amonovih, ¹⁰Zato se neće nikada odmaći mač od kuće tvoje, jer si prezreo mene i uzeo ženu Hitejina Urije sebi za ženu. ¹¹Ovako veli Gospod; Evo, ja ću dati, da po tvojoj vlastitoj kući dođe zlo na te. Uzet ću ti žene tvoje pred tvojim očima i dat ću ih drugome. On će na vidiku sunca tamo zlo činiti sa ženama tvojim. ¹²Ti si doduše činio tajno, ali ću ja ovu prijetnju izvesti pred očima svega Izraela i na bijelom danu."

¹³Tada reče David Natanu: "Sagriješih Gospodu." Natan odgovori Davidu: "I Gospod je tebi oprostio grijeh tvoj. Nećeš umrijeti. ¹⁴Ali jer si tim djelom bio povodom spoticanja neprijateljima Gospodnjim, umrijet će sin, koji ti se rodio."

¹⁵Potom se Natan vrati u svoju kuću. A Gospod udari bolešću dijete, što ga je bila Davidu rodila žena Urijina. ¹⁶Tada je David radi dječaka posjećivao Boga. David je postio strogo. Kad bi došao kući, spavao bi noću na zemlji. ¹⁷Starješine na dvoru dolazile bi k njemu, da ga sklone, te ustane sa zemlje. A on nije htio i nije ništa jeo s njima.

¹⁸Sedmoga dana umrije dijete. Dvorani Davidovi bojali se javiti mu smrt djeteta. Mislili su naime: "Dok je dijete još bilo na životu, nije nas slušao, kad htjedosmo s njim govoriti. Kako mu možemo sad javiti, da je dijete mrtvo? Mogla bi nesreća biti."

¹⁹Kad vidje David, da slugе njegove šapću među se dosjeti se David, da je umrlo dijete. Zato upita David slugе svoje: "Je li dijete mrtvo?"

Oni odgovoriše: "Mrtvo je." ²⁰I ustade David sa zemlje, umije se i namaza se, promijeni haljine i otide u kuću Gospodnju, da se pokloni. Kad se je bio vratio u kuću svoju, zaiska da mu donesu da jede. I jeo je.

²¹Sluge njegove upitaše ga: "Kakvo je to postupanje i ponašanje? Kad je dijete još živjelo, postio si radi njega i plakao, a sad, kad je umrlo dijete, ustaješ i opet jedeš."

²²On odgovori "Kad je dijete još živjelo, postio sam radi njega i plakao, jer sam mislio: Tko zna, može mi se smilovati Gospod, da dijete ostane na životu! ²³Sad je mrtvo. Što bih sad još postio? Mogu li ga opet povratiti? Ja ću otići k njemu, a ono se ne vraća k meni."

²⁴David je tješio ženu svoju Batšebu. On je išao k njoj i ležao s njom. Ona rodi sina, i on ga nazva Salomon. Gospod ga zamilova, ²⁵I dade ga preko proroka Natana radi Gospoda nazvati Jedidiah.

²⁶Joab udari na amonski Rabah i osvoji kraljevski grad. ²⁷Nato posla Joab poslanike k Davidu i dojava mu: "Udario sam na Rabah i zauzeo sam grad na vodi. ²⁸Podigni sad ostali dio ratnika, opkoli grad i zauzmi ga, da ja ne zauzmem grada i moje se ime ne izviče nad njim!"

²⁹I podiže David sve ratnike otide na Rabah, udari na njega osvoji ga. ³⁰Uze njihovu kralju s glave krunu. Imala je vrijednost od jednog talenta zlata i dragoga kamenja i pristajala je glavi Davidovoj. On odnese iz grada plijen vrlo bogat, ³¹Narod, što je stanovao u njemu, dade izvesti, staviti ga na pile, na brane gvozdene i na sjekire gvozdene, i da radi na pećima, gdje se peku opeke, Tako učini sa svim ostalim gradovima sinova Amonovih. Tada se vrati David sa svom vojskom u Jerusalem.

2 Samuelova – 13 glava

¹Potom se dogodi ovo: "Absalom, sin Davidov, imao je lijepu sestru po imenu Tamaru. Amnon, sin Davidov, zamilovao je. ²Toliko je tugovao Amnon, da se je razbolio radi svoje sestre Tamare. Kako je ona bila djevojka, to se je Amnonu činilo nemoguće, da se s njom može ikako družiti.

³A imao je Amnon prijatelja po imenu Jonadaba, sina Šimea, brata Davidova. Jonadab je bio vrlo domišljat čovjek. ⁴On ga upita: "Zašto izgledaš svako jutro tako jadno, kraljev sine? Nećeš li mi to povjeriti?" Amnon mu odgovori: "Ljubim Tamaru, sestru svojega brata Absaloma." ⁵Jonadab mu svjetova: "Lezi u postelju svoju i učini se bolestan! Kad onda dođe tvoj otac da te posjeti, zamoli ga: "Daj ipak, neka dođe moja sestra Tamara i neka mi dadne što jesti! Kad bi ona pred mojim očima zgotovila jelo, da ja to mognem vidjeti, uzeo bih rado jelo iz rulje njezine."

⁶I Amnon leže u postelju svoju i učini se bolestan. Kad dođe kralj da ga posjeti, zamoli Amnon kralja: "Daj ipak, neka dođe moja sestra Tamara i pred mojim očima neka ispeče koji kolač, da ih mognem jesti iz ruke njezine!" ⁷David posla k Tamari kući i poruči: "Dođi u stan svojega brata Amnona i zgotovi mu jelo!" ⁸Tamara otide u stan svojega brata Amnona. Dok je on ležao u postelji, uze ona brašna, zamijesi ga, zgotovi ga pred očima njegovim i ispeče kolače, ⁹Tada uze tavicu i istrese ih preda njega. Ali Amnon ne htjede da jede, nego zapovjedi: "Pustite sve van!" Kad su se bili svi udaljili od njega, ¹⁰Reče Amnon Tamari "Donesi to jelo u sobu, da jedem iz tvoje ruke!" Tamara uze kolače, što ih je bila zgotovila, i donese ih svojem bratu Amnonu u sobu. ¹¹A kad mu pruži jelo, on je uhvati i reče joj: "Hodi, lezi uza me, draga sestro!" ¹²Ona mu odgovori: "Ali ne, brate moj, ne obeščaćuj me, jer tako što ne smije se činiti u Izraelu. Ne čini takve opačine!" ¹³Kamo bih ja sa sramotom svojom? Ti bi bio u Izraelu kao nepošten čovjek. Ali ipak govori jedanput s kraljem! On me neće tebi odreći."

¹⁴Ali je on ne htjede poslušati, nego je svlada i silova je.

¹⁵Potom omrze na nju Amnon veoma, te mržnja, koju je osjećao prema njoj, bila je veća od ljubavi, koju je prije imao prema njoj. I viknu joj Amnon: "Ustani i odlazi!" ¹⁶Ona mu odgovori: "To je veće zlo, koje mi sada činiš, kad me tjeraš, negoli što si mi prije učinio." Ali je on ne htjede poslušati, ¹⁷Nego viknu momka, koji ga služio, i zapovjedi mu: "Bacite mi ovu van i zaključaj vrata za njom!" ¹⁸Ona je imala na sebi haljinu s rukavima; jer tako su se od davnine odijevale kraljevske kćeri, dok su bile neudane. Sluga je izvede van i zaključa za njom vrata.

¹⁹A Tamara se posu pepelom po glavi, razdrije haljinu s rukavima, što ju je imala na sebi, metnu ruku na glavu i otide odatle jaučući. ²⁰Njezin brat Absalom reče joj: Je li tvoj brat Amnon bio kod tebe? Onda, draga sestro, budi tiha! On ti je brat. Ne uzimaj to k srcu!" I tako osta Tamara neudana u kući svojega brata Absaloma.

²¹Kad kralj David doznade sav taj slučaj razgnjevi se vrlo. ²²A Absalom nije više progovorio s Amnom nijedne riječi, ni u zlu ni u dobru; jer je Absalom zamrzio na Amnona, što mu je bio obeščastio sestru Tamaru.

²³Poslije dvije godine, kad je Absalom imao striženje ovaca u Baal-Hasoru, koji leži kod Efraima, pozva Absalom sve sinove kraljeve. ²⁴I kralju ode Absalom i reče: "Evo, sluga tvoj ima striženje ovaca. A kralj će i ljudi njegovi poći sa slugom svojim." ²⁵Kralj reče Absalomu: "Nemoj, sine moj, ne smijemo svi skupa doći. Inače bit ćemo ti na teret," Premda je navaljivao na njega, ne htjede poći, nego ga otpusti. ²⁶Absalom zamoli: "Kad ti eto nećeš, a ono neka, molim, ide s nama barem moj brat Amnon!" Kralj ga upita: Zašto da on ide s tobom?" ²⁷Ali kad Absalom navali na njega, posla on Amnona i sve sinove kraljevske s njim.

²⁸I Absalom zapovjedi slugama svojim: "Pazite! Kad se srce Amnonu razveseli od vina i ja vam viknem: "Posijecite Amnona!, tada ga ubijte!"

Ne bojte se! Ja sam, koji vam je to zapovjedio. Budite srčani i pokažite se kao hrabri momci!"

²⁹Sluge Absalomove učiniše s Amnonom tako, kako im je bio zapovjedio Absalom. Tada skočiše svi sinovi kraljevski, pojavaše svaki svoju mazgu i pobjegoše.

³⁰Bili su još na putu, kad je već bio dopro glas do Davida, da je Absalom pobio sve sinove kraljevske, da nije ostao od njih ni jedan na životu. ³¹Kralj skoči, razdrije haljine svoje i baci se na zemlju. I sve sluge njegove stajale su oko njega s razdrtim haljinama.

³²A Jonadab, sin Šimea, brata Davidova, uze riječ i reče: "Gospodar moj neka ne kaže, da su pobili sve mlade sinove kraljeve! Samo je Amnon mrtav, jer je zlo leglo na lice Absalomovo od onoga dana, kad je Amnon bio obeščastio svoju sestru Tamaru. ³³Neka dakle moj gospodar i kralj ne uzima to k srcu i neka ne govori, da su svi sinovi kraljevi mrtvi. Samo je Amnon poginuo.

³⁴A Absalom je pobjegao." Kad momak na straži podiže oči, ugleda mnoge ljude na putu u Horonaim gdje silaze niz brijeg. ³⁵Jonadab reče kralju: "Vidiš li? Sinovi kraljevi dolaze. Kako je rekao sluga tvoj, tako je." ³⁶Jedva je izgovorio, pojavili se sinovi kraljevi i udariše u glasan plač. I kralj i sve sluge njegove stadoše glasno i jako plakati.

³⁷A Absalom je bio pobjegao i otišao k Talmaju, sinu Amihudovu, kralju gešurskom. David je tugovao za sinom svojim cijelo vrijeme. ³⁸Pošto je Absalom bio utekao i u Gešur došao, ostade ondje tri godine.

³⁹Kralj David prestade jediti se zbog Absaloma; jer se je bio pomirio s tim, da je umro Amnon.

2 Samuelova – 14 glava

¹Kad Joab, sin Serujin, opazi, da se je srce kraljevo opet obratilo k Absalomu, ²Posla Joab u Tekou i dade otuda dozvati ženu lukavu. On je zamoli: "Učini se, kao da bi bila u žalosti, obuci žalosne haljine i nemoj se namazati uljem, nego se ponašaj kao žena, koja odavna žali za mrtvim!" ³Otidi tako kralju i govori mu tako i tako!" I Joab metnu riječi u usta njezina.

⁴Žena Tekoanka otide kralju, baci se na zemlju ničice na svoje lice, pokloni mu se i zamoli: "Pomagaj, kralju!"

⁵Kad je kralj upita: "Što želiš?", odgovori ona: "Ah, udovica sam, umro mi je muž. ⁶Sluškinja tvoja imala je dva sina, Posvadiše se u polju. Nikoga nije bilo da ih razvadi, te jedan udari na drugoga i ubi ga. ⁷Sada se digla sva porodica na sluškinju tvoju i zahtijeva: Daj bratoubojicu, da ga pogubimo za život brata njegovog, kojega je ubio, i da tako istrijebimo nasljednika! Tako hoće da ugase iskru, koja mi je ostala, i mojemu mužu da ne ostane ni imena ni potomstva na zemlji.

⁸Kralj reče ženi: "Idi kući svojoj i Ja ću narediti za te,"

⁹A žena Tekoanka odgovori kralju: "Na meni, moj gospodaru i kralju, i na mojoj obitelji leži krivnja zlodjela. Kralja i njegovo prijestolje ne pogađa odgovornost."

¹⁰Nato odgovori kralj: "Tko nešto hoće od tebe, dovedi ga k meni! Neće te se više dotaći!"

¹¹Ona nastavi: "Neka se zakune kralj pred Gospodom, Bogom svojim, da krvni osvetnik neće zlo počinuti i da se još neće ubiti sina mojega!" On obeća: "Tako živ bio Gospod! Tvojemu sinu neće ni jedna dlaka pasti s glave."

¹²A žena zamoli: "Smije li sluškinja tvoja još jednu riječ upraviti na gospodara kralja?" On reče: "Govori!" ¹³Tada reče žena: "Zašto snuješ isto proti narodu Božjemu? Kad je kralj tako govorio, onda kao da je kriv, što ne pušta kralj, da se natrag vrati njegov prognani sin. ¹⁴Jer mi moramo doduše umrijeti i bit ćemo kao voda, što se prolije na zemlju i više se ne može skupiti. Ali Bog ne grabi dušu, nego ozbiljno pomišlja na to, da odagnani ne ostane odagnan od njega. ¹⁵Razlog, radi kojega dođoh, da kažem ovo gospodaru kralju, bio je taj, što me uplašiše ljudi. Zato pomisli sluškinja tvoja: "Moram ipak da jedanput govorim s kraljem. Možda ispuni kralj molbu sluškinje svoje, ¹⁶Jer će kralj poslušati mene i izbaviti sluškinju svoju iz ruke čovjeka, koji hoće da mene i sina mojega istrijebi iz nasljedstva Božjega. ¹⁷Zato pomisli sluškinja tvoja: Riječ mojega gospodara i kralja bit će mi na umirenje, jer je moj gospodar i kralj kao anđeo Božji, te sluša dobro i zlo. Gospod, Bog tvoj, neka bude s tobom!"

¹⁸Nato kralj reče ženi: "Nemoj tajiti od mene, što ću te pitati!" Žena zamoli: "Moj gospodar i kralj neka samo govori!" ¹⁹Tada upita kralj: "Da nije ruka Joabova u igri kod ove stvari?" Žena odgovori: "Tako živ bio, moj gospodaru i kralju, ne može se ni nadesno ni nalijevo od svega, što reče moj gospodar i kralj! Jest, tvoj sluga Joab naložio mi je. On je sluškinji tvojoj metnuo u usta sve ove riječi. ²⁰Da stvari dadne drugo lice, sluga je tvoj Joab tako učinio. Ali je moj gospodar tako mudar kao anđeo Božji. On zna sve, što biva na zemlji."

²¹Potom reče kralj Joabu: "Pa eto, ispunjam molbu tvoju. Idi i dovedi mladoga čovjeka, Absaloma!" ²²Joab se baci licem na zemlju, pokloni se i čestita kralju. Tada povika Joab: "Danas je vidio sluga tvoj, da kod tebe, moj gospodaru i kralju, stojim u milosti, jer je kralj ispunio molbu sluge svojega."

²³Joab se podiže, otide u Gešur i dovede natrag u Jerusalem Absaloma. ²⁴A kralj zapovjedi "Neka ide u svoj stan i neka mi ne dolazi na oči!" I povuče se Absalom u svoj stan i ne pojavi se nikada pred

kraljem.

²⁵U svem Izraelu nije bilo čovjeka, kojega su radi njegove ljepote toliko hvalili, kao Absaloma. Od pete do tjemena nije bilo na njemu mane.

²⁶Kad bi sebi dao šišati glavu – a dao ju je šišati poslije svake godine; postala bi mu naime odveć teška, tako da ju je morao dati šišati – to je vagala njegova kosa na glavi dvjesto šekela po kraljevskoj težini, ²⁷Tri sina rodiše se Absalomu i jedna kći po imenu Tamara. Ona je bila vrlo lijepa žena.

²⁸Absalom proboravi dvije godine u Jerusalemu, a da ne vidje lica kraljeva. ²⁹Tada posla Absalom po Joaba, da ga pošlje kralju. Ali on ne htjede poći k njemu. Kad posla po drugi put, ne htjede opet doći. ³⁰I Absalom zapovjedi slugama svojim: "Znate, Joab ima njivu pokraj moje, i na njoj je ječam. Idite i zapalite je!" I zapališe sluge Absalomove onu njivu.

³¹Sada se podiže Joab, otide k Absalomu u kuću i upita ga: "Zašto sluge tvoje zapališe moju njivu?" ³²Absalom odgovori Joabu: "Eto, slao sam k tebi i poručio ti: 'Hodi ovamo, htio bih te poslati kralju, da upitaš: Zašto sam se vratio iz Gešura? Bilo bi za me bolje, da sam još ondje.' A sada bih htio da stupim pred kralja. Ako ima kakva krivnja zlodjela na meni, neka me pogubi!"

³³I otide Joab kralju i pripovjedi mu što je i kako je. Ovaj dade dozvati Absaloma. Kad je bio došao kralju, baci se pred kraljem na svoje lice na zemlju ničice, i kralj poljubi Absaloma.

2 Samuelova – 15 glava

¹Poslije toga nabavi sebi Absalom kola i konja, usto pedeset ljudi, koji su trčali pred njim. ²Rano ujutro stajao bi Absalom na putu kraj vrata. Svakoga, koji je imao parnicu i htio da pođe kralju na sud, Absalom bi dozvao k sebi i upitao: "Iz kojega si grada?" Kad bi onaj tada

odgovorio: "Sluga je tvoj iz toga i toga plemena Izraelova", ³Tada bi mu rekao Absalom: "Eto, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema tko saslušati kod kralja." ⁴Absalom bi još rekao: "Kad bi se mene postavilo za suca u zemlji! Svaki, koji ima parnicu ili kakav pravni posao, mogao bi doći k meni. Ja bih mu već pribavio njegovo pravo." ⁵I kad bi mu tko pristupio, da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga privukao k sebi i poljubio ga. ⁶Tako je činio Absalom sa svima Izraelcima, koji su dolazili kralju, da im sudi. Stim je primamljivao Absalom srca ljudi Izraelovih.

⁷Kad prođe četrdeset godina, reče Absalom kralju: "Htio bih otići i u Hebronu zavjet svoj izvršiti, što sam ga učinio Gospodu. ⁸Jer kad sam boravio u Gešuru u Siriji, učini sluga tvoj ovaj zavjet: "Ako dadne Gospod, te se vratim u Jerusalem, prinijet ću Gospodu žrtvu." ⁹Kralj mu odgovori: "Idi s mirom!" I Absalom zaputi i otide u Hebron.

¹⁰Posla tajne glasnike svima plemenima Izraelovim i poruči: "Čim čujete trube da zatrupe, povičite: "Absalom je kralj u Hebronu!" ¹¹S Absalomom otide i dvjesta ljudi iz Jerusalema, koji su bili pozvani i bezazleno pošli, a da nijesu ništa znali. ¹²Absalom dade dovesti na prinošenje žrtava i Gilonjanina Ahitofela, savjetnika Davidova, iz njegova grada Gilaha. Tako dobi buna na jakosti, i sve više ljudi priključivalo se Absalomu.

¹³Tada stiže k Davidu glasnik i javi: "Srca Izraelaca pristadoše za Absalomom." ¹⁴Nato David zapovjedi svima svojim slugama, što su bili kod njega u Jerusalemu: "Ustajte! Bježimo, jer inače nećemo uteći od Absaloma. Brze spremite se na put! Inače pohitjet će on i dostignut će nas, stavit će na nas zlo i udarit će grad oštricom mača. ¹⁵Sluge kraljeve odgovoriše kralju: "Sve upravo tako, kako želi gospodar i kralj i mi smo tvoje pokorne sluge."

¹⁶Tako otide kralj i sav dvor za njim. Samo deset žena inoča ostavi kralj, da čuvaju palaču. ¹⁷Kralj dakle otide i svi ljudi za njim. Kod

posljednje kuće ustaviše se. ¹⁸Sve njegove sluge prodoše mimo njega. Svi Kereteji i Peleteji, svi Giteji, šest stotina ljudi, što su bili pošli za njim iz Gata, Prodoše mimo njega.

¹⁹Itaju Gitejinu reče kralj: "Zašto ćeš i ti ići s nama? Vrati se i ostani kod kralja! Pa ti si stranac i sam si odagnan iz svoje domovine. ²⁰Jučer si došao, i danas da te uzimam, da se potucaš s nama, a da ne znaš, kamo ja idem. Vrati se i odvedi natrag svoje zemljake! Zdravo i sretno!"

²¹Ali Itaj odgovori kralju: "Tako živ bio Gospod, i tako živ bio moj gospodar i kralj! Ondje, gdje bude moj gospodar i kralj, bilo na smrt ili na život, bit će i sluga tvoj!" ²²Tada reče David Itaju: "Dobro, prodi!" I tako prođe Itaj Gitejin sa svima svojim ljudima i sa svom pratnjom, što je bila s njim.

²³Sve je pučanstvo plakalo iza glasa, kad su prolazili svi ljudi. Nato prijeđe kralj preko potoka Kidrona, a i sav narod prijeđe u pravcu prema pustinji.

²⁴I Sadok je bio kod njega sa svim Levitima, koji su nosili kovčeg zavjeta Božjega. Oni spustiše kovčeg Božji, i Abiatar je žrtvovao, dok je sav narod bio završio izlazak iz grada.

²⁵Potom reče kralj Sadoku: "Nosi kovčeg Božji natrag u grad! Ako nađem milost u očima Gospodnjim, on će me dovesti natrag i dat će mi da opet vidim njega i stan njegov. ²⁶Ako li rekne: "Nijesi mi po volji, ja se podvrgavam. Neka učini s menom, što mu se čini dobro!" ²⁷Još reče tada kralj svećeniku Sadoku: "Ti uviđaš to, vrati se mirno u grad s vama obadva sina vaša: "tvoj sin Ahimaas i Jonatan, sin Abiatarov!" ²⁸Evo, ja ću čekati na gazovima pustinje, dok ne dođe od vas glasnik i donese mi vijest." ²⁹Tada Sadok i Abiatar odnesoše kovčeg Božji natrag u Jerusalem i ostadoše tamo.

³⁰A David se je penjao uz Maslinsku goru. Plačući i pokriveno glave išao je gore. Bos je hodio odatle. I svi ljudi, koji su bili s njim, bili su

svaki pokrili glavu svoju. Jednako plaćući penjali su se gore. ³¹Kad javiše Davidu, da je Ahitofel među buntovnicima kod Absaloma, povika David: "O Gospode, obezumi savjet Ahitofelov!"

³²Kad je bio David došao na vrh gore, gdje je bio običaj častiti Boga, sreće ga iznenada Arkijanin Hušaj razdrte haljine i glave posute prahom. ³³David mu reče: "Ako pođeš s menom, na teret si mi samo.

³⁴Ali ako se vratiš u grad i kažeš Absalomu: Sluga sam tvoj, kralju; kako sam prije bio sluga tvojemu ocu, tako sam sada sluga tebi; – onda možeš razbiti savjet Ahitofelov. ³⁵I svećenici Sadok i Abiatar bit će tamo s tobom. Sve, što čuješ iz palače kraljeve, priopći svećenicima Sadoku i Abiataru! ³⁶Oni imaju tamo kod sebe svoja obadva sina, Ahimaasa, sina Sadokova i Jonatana, sina Abiatarova. Po njima mi javljajte sve, što dočujete!"

³⁷I tako otide Davidov prijatelj Hušaj u grad, kad je Absalom upravo unišao u Jerusalem.

2 Samuelova – 16 glava

¹David je bio upravo vrh prekoračio, kad mu dođe u susret Siba, momak Mefibošetov, sa dva osedlana magarca. Oni su nosili dvjesta kruhova, sto grozdova suhih, što voćnjača i mijeh vina. ²Kralj upita Sibiu: "što ćeš s tim?" Siba odgovori: "Magarci su za obitelj kraljevu, da jaše, kruhovi i voće da jedu momci, a vino da piju oni, koji se umore u pustinji,"

³Kralj upita dalje: "Gdje je sin tvojega gospodara?" Siba odgovori kralju "On je ostao u Jerusalemu, jer je mislio: Danas će mi kuća Izraelova vratiti kraljevstvo oca mojega." ⁴Tada reče kralj Sibi: "Tvoje neka bude sve, što posjeduje Mefibošet!" Siba odgovori: "Bacam se ničice. Našao sam milost u tvojim očima, gospodaru kralju!"

⁵Kad je kralj David bio stigao u Bahurim, izađe odanle čovjek od roda

kuće Saulove, po imenu Šimej, sin Gerin. On se je približavao psujući ružno. ⁶Pritom se je bacao kamenjem na Davida i na sluge kralja Davida, na narod i ratnike s desne i s lijeve strane. ⁷Ovako je Šimej psovao: "Odlazi, odlazi, ti krvopijo, ti ništarijo!" ⁸Sad donosi Gospod na tebe krv kuće Saulove, na čije mjesto sebe si učinio kraljem. Gospod predaje kraljevstvo tvojemu sinu Absalomu. Ti si eto pao u nesreću, jer si krvopija."

⁹Tada reče Abišaj, sin Serujin, kralju: "Zašto da psuje ovaj mrtvi pas mojega gospodara i kralja? Pusti me, da mu skinem glavu!" ¹⁰Ali kralj reče: "Što ja imam s vama, sinovi Serujini? Kad on tako psuje i Gospod ga nadahnuo; Psuj Davida!, tko smije onda pitati: "Zašto tako činiš?"

¹¹Tada reče David Abišaju i svima slugama svojim: "Kad moj tjelesni sin radi mi o glavi, a kako neće ovaj sin Benjaminov? Pustite ga neka psuje; jer mu je to udahnuo Gospod. ¹²Možda pogleda Gospod na moju nevolju i dadne mi Gospod sreću za psovku, što me bije danas," ¹³I tako je David sa svojim ljudima išao dalje. A Šimej je išao pokraj gore naprema njemu i jednako ga psovao, bacao se kamenjem na njega i zasipao ga prašinom.

¹⁴Napokon dođe kralj sa svim narodom, koji ga je pratio, do cilja umoran. Tamo se odmori.

¹⁵Međutim je bio Absalom sa svim Izraelcima stigao u Jerusalem; Ahitofel ga je pratio.

¹⁶Kad Arkijanin Hušaj, prijatelj Davidov, dođe k Absalomu, povika Hušaj Absalomu: "Živio kralj! Živio kralj!" ¹⁷Absalom odgovori Hušaju: "Je li to vjernost tvoja prema prijatelju tvojemu? Zašto nijesi otišao s prijateljem svojim?" ¹⁸A Hušaj odgovori Absalomu: "Ne, nego koga Gospod i narod i svi Izraelci izabraše, njegov sam ja, i kod njega ću ostati. ¹⁹I drugo Kojemu da služim? Zar ne sinu njegovu? Kako sam služio ocu tvojemu, tako ću služiti i tebi."

²⁰Kad je Absalom zahtijevao od Ahitofela: "Dajte mi svoj savjet, što da činimo", ²¹Odgovori Ahitofel Absalomu: "Uniđi k inočama oca svojega, što ih je ostavio da čuvaju palaču! Kad čuje sav Izrael, da si se posve zavadio s ocem svojim, ohrabrit će se svi privrženici tvoji." ²²I tako razapeše Absalomu šator na krovu, i Absalom uniđe pred očima svega Izraela k inočama oca svojega.

²³Savjet naime, što bi ga dao Ahitofel, vrijedio je tada toliko, kao da bi tko upitao Boga. Toliko je vrijedio svaki savjet Ahitofelov i u Davida i u Absaloma.

2 Samuelova – 17 glava

¹Nato predloži Ahitofel Absalomu: "Hoću da odaberem sebi dvanaest tisuća ljudi, da još ove noći idem u potjeru za Davidom. ²Ja ću ga stignuti, jer je posve izmoren, i uplašit ću ga. Sva će vojska, što je s njim, pobjeći, i ja mogu ubiti kralja samoga. ³Tada ću dovesti svu vojsku k tebi. Kad se svi ratnici, kao što želiš, povrate, zavladat će mir u svemu narodu." ⁴Taj se savjet dopade Absalomu i svima starješinama Izraelovim.

⁵Ipak zapovjedi Absalom: "Neka se još dozove Arkijanin Hušaj! Da čujemo, što će on reci." ⁶Kad dođe Hušaj k Absalomu, priopći mu Absalom: "Tako je svjetovao Ahitofel, Imamo li izvesti njegov prijedlog? Ako ne, govori ti!"

⁷A Hušaj odgovori Absalomu: "Savjet, što ga je dao Ahitofel, nije ovaj put dobar." ⁸I Hušaj nastavi: "Ti znaš, da su junaci otac tvoj i ratnici njegovi, puni ljute srčanosti kao medvjedica u polju, kad joj otmu medvjediće. Usto je tvoj otac bojnič, koji s ljudima ne drži noćnoga sna. ⁹On se je sada sigurno skrio u kakvu jamu ili gdje drugdje. Pa ako odmah u početku neki padnu, ljudi to čuju, reći će: 'Pristaše Absalomove poražene su.' ¹⁰Onda će i najhrabriji, koji imaju srce kao

lav, izgubiti srčanost, jer sav Izrael zna, da je tvoj otac junak i da su hrabri ljudi pratioci njegovi. ¹¹Zato ja svjetujem: "Daj skupi k sebi sav narod Izraelov od Dana do Beer-Šebe, da ih bude kao pijeska na moru, pa ti glavom s njima pođi u boj! ¹²Kad ga onda zatečemo na mjestu, gdje se upravo nalazi, mi ćemo napasti na njega, kao što rosa pada na zemlju, i od njega i svih ljudi, što su s njim, neće ostati ni jedan, ¹³Povuče li se u koji grad, sav će Izrael opasati užima taj grad, pa ćemo ga svući u dolinu, da se više ni kamenčić ne nađe ondje."

¹⁴Tada izjaviše Absalom i svi Izraelci: "Savjet Arkijanina Hušaja bolji je nego savjet Ahitofelov." Gospod je naime bio tako odredio, da je dobri savjet Ahitofelov bio zabačen, jer je Gospod htio navući zlo na Absaloma.

¹⁵Hušaj dojavio svećenicima Sadoku i Abiatara: "Tako i tako svjetova Ahitofel Absalomu s starješinama Izraelovim. A ja svjetovah tako i tako. ¹⁶Sad pošljite brže Davidu ovaj glas: "Ne noćuj više kod gazova u pustinji, nego prijeđi prijeko! Inače dostiže pogibija kralja i sve ljude, što su s njim."

¹⁷Jonatan i Ahimaas stajali su spremni kod studenca Rogela. Jedna sluškinja dođe tamo i donese im vijest. Oni su tada imali odnijeti glas kralju Davidu; jer se nijesu smjeli pokazati ni ući u ga ¹⁸Ali ih vidje jedan dječak i javi to Absalomu. Tada oni obojica brže pribjekoše u kuću jednoga čovjeka u Bahurimu. On je imao studenac u svojem dvorištu, u koji se oni spustiše. ¹⁹Žena uze pokrivač i razastrije ga povrh studenca. Povrh toga razasu stučenoga zrnja, tako da se nije moglo ništa opaziti. ²⁰Kad ljudi Absalomovi dođoše k ženi u kuću, upitaše je: "Gdje su Ahimaas i Jonatan?" Šena im odgovori: "Otišli su k vodi." I oni su tražili, a ne nađoše ništa i vratiše se natrag u Jerusalem.

²¹Čim su bili otišli, izadoše oni iz studenca, otidoše i javiše kralju Davidu. Rekoše Davidu: "Ustanite! Prijedite brže preko vode, jer je tako i tako svjetovao Ahitofel proti vama."

²²Odmah ustade David sa svima ljudima, što su bili s njim, i prijeđe preko Jordana. Kad je jutro osvanulo, bili su svi do posljednjeg čovjeka prešli preko Jordana.

²³Kad vidje Ahitofel da se ne učini, kako je on svjetovao, osedla magarca i zaputi kući u svoj grad. Pošto je bio naredio za svoju kuću, objesi se. Tako on umrije. Bi pokopan u grobu oca svojega.

²⁴David je već bio stigao u Mahanaim, kad Absalom sa svim Izraelcima, što su bili s njim, prijeđe preko Jordana. ²⁵Na mjesto Joabovo bio je Absalom postavio Amasu za vrhovnog zapovjednika nad vojskom. Amasa je bio sin nekoga Izraelca, koji se zvao Jitra. Ovaj je bio imao odnose s Abigailom, kćerju Nahašovom, sestrom Seruje, matere Joabove, ²⁶Izraelci pod Absalomom utabore se u zemlji Gileadu.

²⁷Kad David dođe u Mahanaim, donese mu Sobi, sin Nahašov iz amonskoga grada Rabahe, i Makir, sin Amielov iz Lo–Debara, i Gileadovac Barzilaj iz Rogelima ²⁸Postelja, lonaca, zemljanih posuda, pšenice, ječma, brašna, bungura, boba, leća, prženih zrna, ²⁹Meda, mlijeka, ovaca i sira kravljega. Oni to ponudiše Davidu i ljudima njegovim da jedu, jer su mislili: "Ljudi su u pustinji ogladnjeli, umorili se i ožednjeli."

2 Samuelova – 18 glava

¹Potom pregleda David vojsku, što je bila s njim, i postavi vođe nad tisućom i nad stotinom. ²Trećinu vojske postavi pod zapovijed Joabovu, trećinu pod Abišaja, sina Serujina i brata Joabova, i trećinu pod Itaja Gitejina, Kad kralj priopći ljudima: "I ja ću ići s vama", ³Odgovoriše ljudi: "Ti ne smiješ ići, jer kad mi bježimo, neće mariti za nas. Kad bi i pola nas palo, ne bi marili za nas. A ti si sam kao nas deset tisuća. I bolje je, da nam ti pomažeš iz grada," ⁴Kralj im odgovori:

"Što vam se čini da je dobro, učinit ću." Nato kralj stade kod vrata, i sva je vojska izlazila po sto i po tisuću. ⁵Joabu, Abišaju i Itaju zapovjedi kralj. "Čuvajte mi mladog Absaloma!" Sva je vojska bila svjedok, kako kralj zapovjedi svim vođama za Absaloma.

⁶Tako izađe vojska u polje proti Izraelu. U šumi Efraimovoj zametnu se bitka. ⁷Tamo Izraelci budu potučeni od ljudi Davidovih i pretrpješe u onaj dan težak poraz izgubivši dvadeset tisuća ljudi. ⁸Boj se raširi po svoj tamo okolini. Šuma više proždrije ljudi, nego što u onaj dan proždrije mač.

⁹Slučajno dođe Absalom ljudima Davidovim na oči, Absalom je jahao na mazgi. Kad mazga naiđe pod granje velikog hrasta, osta on glavom viseći o hrastu i ledbio je između neba i zemlje, izakako je bila mazga otrčala ispod njega. ¹⁰Jedan čovjek vidje to i javi Joabu: "Vidio sam Absaloma gdje visi o hrastu."

¹¹Joab reče čovjeku, koji mu je bio donio tu vijest: "Pa kad si ga vidio, zašto ga nijesi odmah srušio na tlo? Bio bih ti rado dao deset srebrnjaka i jedan pojas." ¹²A čovjek odgovori Joabu: "I kad bi mi se izbrojilo tisuću srebrnjaka, ne bih digao ruke svoje na sina kraljeva, jer smo čuli na svoje uši, kako je kralj zapovjedio tebi, Abišaju i Itaju: Čuvajte mi mladog Absaloma! ¹³Da sam napao na njega, ne bi se moglo od kralja skriti, a ti bi se držao po strani."

¹⁴Joab reče: "Neću ja dangubiti s tobom." Pa uze tri koplja u ruku i zabode ih u prsa Absalomu, Kako je još živ visio o hrastu, ¹⁵Pristupiše deset momaka, što su nosili oružje Joabu, i ubiše Absaloma.

¹⁶Nato dade Joab zatrubiti u trubu, i ljudi prestadoše goniti Izraele, jer je Joab bio ljudima zapovjedio da stanu. ¹⁷I uzeše Absaloma, baciše ga u šumi u veliku jamu i nabacaše na njega vrlo veliku gomilu kamenja. A sav Izrael pobježe, svaki k svojoj kući.

¹⁸Absalom je bio sebi podigao spomenik za života svojega u dolini kraljevoj. Mislio je naime: "Nemam sina, koji bi mogao držati u spomenu moje ime." Tako je bio nazvao onaj spomenik svojim imenom. Zove se do današnjega dana "Spomenik Absalomov".

¹⁹Ahimaas, sin Sadokov, reče: "Otrčat ću i odnijet ću kralju glas, da mu je Gospod udijelio pobjedu nad neprijateljima njegovim." ²⁰A Joab mu reče: "Nemoj danas biti glasnik! U koji drugi dan možeš biti glasnik; ali danas ne smiješ biti, jer je sin kraljev mrtav." ²¹Joab zapovjedi Kušitu: "Idi, javi kralju, što si vidio!. Kušit se baci pred Joaba ničice i otrča.

²²A Ahimaas, sin Sadokov, još jedanput reče Joabu: "Neka bude što hoće! Ja ću ipak trčati za Kušitom!" Joab reče: "Pa što ćeš trčati, moj sine, Kad nećeš dobiti nagrade." ²³On odgovori: "Neka bude što hoće, trčat ću!" Tada mu reče: "Pa trči!" Ahimaas udari ravnicom Jordana i preteče Kušita.

²⁴David je upravo sjedio među dvojim vratima. Stražar je bio uzašao na krov od vrata na zidu. Kad on podiže oči svoje i pogleda, vidje jednoga čovjeka, gdje trči sam. ²⁵Stražar povika i javi kralju. Kralj reče: "Kad je sam, onda nosi dobar glas." I dok je onaj dolazio sve bliže, ²⁶Vidje stražar još drugoga čovjeka, gdje trči. I povika stražar vrataru: "Vidim još jednoga čovjeka, gdje trči sam." Kralj reče: "I on nosi dobar glas." ²⁷Stražar povika dalje: "Prvi trči, koliko vidim, upravo kao Ahimaas, sin Sadokov." Kralj odgovori: "To je dobar čovjek. Taj dolazi s dobrim glasom."

²⁸Tada Ahimaas povika kralju: "Pobjeda!", baci se tada pred kraljem licem sve do zemlje i reče: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog tvoj, koji predade ljude, koji podigoše ruku svoju na mojega gospodara, kralja!"

²⁹Kralj upita: Je li dobro mladom Absalomu?" Ahimaas odgovori "Vidio sam veliku vrevu, kad kraljev sluga Joab posla slugu tvojege. Ali ne

znam, što je bilo." ³⁰Kralj reče: "Ukloni se, stani tamo!" On se ukloni i stade.

³¹Tada dođe Kušit. Kušit povika: "Moj gospodar i kralj neka dopusti, da mu se javi dobra vijest: "Gospod ti je danas udijelio pobjedu nad svima, koji se pobuniše proti tebi." ³²A kralj zapita Kušita; "Je li dobro mladom Absalomu?" Kušit odgovori: "Kao mladi čovjek, tako neka prođu neprijatelji mogega gospodara, kralja, i svi, koji ustaju na te u zloj namjeri!"

³³Kralj zadržta i ode plačući u gornju sobu nad vratima. Idući jadikovao je: "Sine moj Absalome! Sine moj! Sine moj Absalome! Ah, da sam ja umro mjesto tebe! O Absalome, sine moj, sine moj!"

2 Samuelova – 19 glava

¹Javiše Joabu, da kralj plače i jadikuje za Absalomom. ²Tako se pretvori pobjeda onoga dana u žalost za svu vojsku, jer narod saznade u onaj dan, da kralj tuguje za sinom svojim. ³Zato vojska uđe u grad kradom, kao što se iskrade vojska, koja se stidi, jer je pobjegla iz bitke. ⁴Kralj pokri lice svoje. "Sine moj Absalome," jadikovao je iza glasa, "sine moj Absalome, sine moj!"

⁵Tada dođe Joab kralju u kuću i reče: "Izgrdio si danas sve sluge svoje, a one danas spasiše život tebi, tvojim sinovima i kćerima, tvojim ženama i inočama. ⁶Iskazao si ljubav onima, koji te mrze, a mržnju onima, koji te ljube, jer pokazuješ eto danas, da tebi ništa nijesu vojskovođe i ljudi. Jest, sada znam, da bi ti bilo pravo, kad bi Absalom još bio živ, a mi drugi svi kad bismo pali danas. ⁷Ali ustani sada, izađi van i progovori prijazno ljudima svojim, jer kunem ti se Gospodom: "Ako ne izađeš, neće ni jedan ostati kod tebe ovu noć. To će biti gore po te, negoli sva zla, što su te snalazila od mladosti tvoje do sada."

⁸Tada ustade kralj i sjede na vratima. Kad javiše vojsci: "Evo, sjedi kralj

na vratima," dođoše svi ljudi pred kralja. A Izraelci su bili pobjegli, svaki k svojoj kući.

⁹I sav se narod stade svađati. Po svim plemenima Izraelovim govorilo se: "Kralj nas je oslobodio iz ruku neprijatelja naših i izbavio nas iz ruku filistejskih; a ipak je morao bježati iz zemlje pred Absalomom. ¹⁰A Absalom, kojega smo bili pomazali za kralja, pade u boju. Zašto još oklijevate, te ne dovedete natrag kralja?"

¹¹Nato kralj David posla k svećenicima Sadoku i Abiataru i poruči im: "Upitajte starješine Judine: "Zašto vi da budete posljednji, koji će kralja natrag dovesti u kuću njegovu?" – Što se je govorilo po svemu Izraelu, bilo je naime došlo do kralja u kuću njegovu. – ¹²"Vi ste moja braća, vi ste od mojeg mesa i kosti. Zašto da budete posljednji, koji će natrag dovesti kralja? ¹³Recite Amasi: "Ti si ipak od mojeg mesa i kosti. Tako i tako neka mi učini Bog, ako mi ne budeš vrhovni vojskovođa dok si živ na mjesto Joaba!"

¹⁴Tako predobi srca svih ljudi od roda Judina, tako da jednodušno zamoliše kralja: "Vrati se sa svim ljudima svojim!" ¹⁵I tako se kralj vrati i stiže na Jordan. Judejci bili su došli u Gilgalu kralju u susret, da prevedu kralja preko Jordana.

¹⁶I Benjaminovac Šimej, sin Gerin, iz Bahurima, bio je pohitio s Judejcima kralju Davidu u susret. ¹⁷I s njim tisuća ljudi iz roda Benjaminova. I Siba, upravitelj kuće Saulove, bio je došao kralju na Jordan s petnaest sinova svojih i dvadeset sluga svojih. ¹⁸Kad se preveze lađa, da prevede kraljevsku obitelj i da mu stoji na službu, baci se Šimej, sin Gerin, pred kraljem ničice, kad je ovaj htio da prijeđe preko Jordana, ¹⁹On zamoli kralja: "Neka mi gospodar moj ne upiše u krivnju i neka se više ne spominje zlodjela, koju je počinio sluga tvoj u onaj dan, kad je moj gospodar, kralj, izlazio iz Jerusalema, Neka mi kralj ne pamti to! ²⁰Jer sluga tvoj zna, da se je ogriješio. Ali, kako vidiš, danas sam prvi iz sve kuće Josipove došao u susret svojemu

gospodaru, kralju."

²¹Tada povika Abišaj, sin Serujin: "Šimej neka umre, jer je psovao pomazanika Gospodnjega!" ²²A David reče: "Što ja imam s vama, sinovi Serujini? Vi ste mi danas napasnici. Zar da pogine danas tko u Izraelu, kad znam, da sam danas opet kralj nad Izraelom?" ²³Tada reče kralj Šimeju: "Nećeš poginuti!" I zakle mu se kralj.

²⁴I Mefibošet, unuk Saulov, dođe kralju u susret. On nije bio svojih nogu njegovao, nije svoje brade uređivao, niti je svoje haljine prao od onoga dana, kad je bio otišao kralj, sve do dana, kad se je opet vratio zdrav. ²⁵I kad on dođe u Jerusalem kralju u susret, upita ga kralj: "Mefibošete, zašto ne pođe s menom?" ²⁶On odgovori Moj gospodaru i kralju! Prevari me sluga moj, jer sluga tvoj bio je sebi preduzeo da dadne osedlati magarca, da odjaše tamo i pođe s kraljem, jer je hrom sluga tvoj. ²⁷Ali on opade slugu tvojega kod mojega gospodara, kralja. Ali je moj gospodar, kralj, kao anđeo Božji. Zato čini, što ti se čini dobro! ²⁸Premda sva kuća oca mojega nije imala ništa drugo očekivati od mojega gospodara i kralja nego smrt, ipak si ti uzeo slugu svojega među svoje drugove za stolom. Pa kakvo imam još pravo i kakav zahtjev kod kralja?"

²⁹Kralj mu odgovori: "Čemu tolike riječi? Određujem: Ti i Siba podijelite imanje!" ³⁰A Mefibošet reče kralju: "Neka uzme sve, kad se je moj gospodar i kralj vratio kući čitav i zdrav!"

³¹I Barzilaj od Gileada bio je došao iz Rogelima i pošao s kraljem na Jordan, da ga prati preko Jordana. ³²Barzilaj bio je vrlo star, čovjek od osamdeset godina. On je bio kralja hranio za njegova boravka u Mahanaimu, jer je bio vrlo imućan. ³³I kralj reče Barzilaju: "Hajde s menom! Ja ću se u Jerusalemu kod sebe brinuti za tvoje uzdržavanje.

³⁴Ali Barzilaj odgovori kralju: "Kako ću dugo još živjeti da idem s kraljem u Jerusalem?" ³⁵Ima mi sada osamdeset godina. Pa mogu li još

razlikovati dobro i zlo? Ima li sluga tvoj još okusa na onom, što jede i pije? Mogu li još slušati glas pjevača i pjevačica? Zašto da bih sluga tvoj pao još na teret svojemu gospodararu i kralju? ³⁶Samo komadićak htio bi sluga tvoj proći s kraljem preko Jordana. Zašto će mi kralj odmah tako naplatiti? ³⁷Pusti ipak, da se sluga tvoj vrati kući, da umrem u svojem rodnom gradu kod groba oca svojega i matere svoje! Ali evo, tu je sluga tvoj Kimham; on neka ide s mojim gospodarom, kraljem! Učini njemu, što držiš za dobro!"

³⁸Kralj odgovori: "Neka ide s menom Kimham! Ja ću mu učiniti, što bude tebi drago, i tebi ću ispuniti svaku želju."

³⁹Potom prijeđe sav narod preko Jordana. I kralj prijeđe. Kralj onda poljubi Barzilaja i rastade se s njim. Nato se on vrati u svoje mjesto.

⁴⁰Kralj otide dalje u Gilgalu, i Kimham ga je pratio. Sva vojska Judina i polovina ratnika Izraelovih bila je dopratila kralja.

⁴¹I dođoše svi Izraelci kralju i upitaše kralja: "Zašto te odvedoše braća naša, Judejci, i prevedoše preko Jordana kralja s njegovom obitelji i s cijelom okolinom Davidovom?"

⁴²Svi Judejci odgovoriše Izraelcima: "Kralj je ipak u srodstvu s nama. Zašto se tako srdite radi toga? Jesmo li možda živjeli o trošku kraljevu? Pa je li bio ugrabljen od nas?"

⁴³Ali Izraelci odgovoriše Judejcima: "Mi imamo deset dijelova na kralju. I mi smo prema vama prvorodenci. Zašto nas zapostaviste? Nije li najprije na našoj strani izjavljena želja, da natrag dovedemo kralja svojega?" Ali odgovor Judejaca bio je još žešći negoli govor Izraelaca.

2 Samuelova – 20 glava

¹Slučajno je bio tamo ništav čovjek po imenu Šeba, sin Bikrijeva, Benjaminovac. On zatrubi u trubu i povika: "Mi nemamo dijela s

Davidom. Mi nemamo nasljedstva sa sinom Jesejevim. Svaki neka se kući vrati, Izraelci!"

²Nato svi Izraelci otpadoše od Davida i priključiše se Šebi, sinu Bikrijevu. A Judejci otpratiše kralja svojega od Jordana u Jerusalem.

³Kad je David bio došao u svoju palaču u Jerusalem, dade deset inoča, što ih je bio ostavio da čuvaju palaču, odvesti u posebnu kuću, i brinuo se je za njihovo uzdržavanje, ali nije više općio s njima. Tako su živjele do smrti svoje zatvorene kao udovice za života muža.

⁴Potom zapovjedi kralj Amasi: "Sazovi mi Judejce do tri dana! Isto tako budi sam na mjestu!" ⁵I Amasa otide da sazove Judejce. A kad izostade preko vremena, što mu ga je bio odredio,

⁶Reče David Abišaju: "Sad će nam Šeba, sin Bikrijevi, biti opasniji od Absaloma, Uzmi ti ljude gospodara svojega i progoni ga! Inače dobit će tvrde gradove i zadat će nam puna jada." ⁷Ljudi Joabovi izadoše pod vodstvom njegovim, usto Kereteji i Peleteji i svi ratnici junaci. Ostaviše Jerusalem, da gone Šebu, sina Bikrijeva.

⁸Kad dođoše na veliki kamen kod Gibeona, sreće ih Amasa. Joab je bio obučen u haljinu dobedricu. Na njoj je visio bodež, što je u koricama bio svezan uz bedro. Kad pođe naprijed, bodež mu ispade na tlo.

⁹Tada Joab upita Amasu: "Jesi li zdravo, dragi brate?" I prihvati Joab desnom rukom Amasu za bradu, da ga poljubi. ¹⁰A Amasa ne opazi mač u ruci Joabovoj. Tako je on mogao zabosti mu ga u slabine, tako da su se njegova crijeva prosula na zemlju. On umrije, a da nije trebao još drugi mu ubod zabosti. Potom Joab i njegov brat Abišaj otidoše dalje u potjeru za Šebom, sinom Bikrijevim. ¹¹Jedan od ljudi Joabovih morade ostati kod Amase i viknuti: "Tko drži s Joabom i tko je za Davida, neka ide za Joabom!" ¹²Amasa, sav obliven krvlju, ležao je nasred puta. Kad onaj čovjek vidje, da se svi ljudi ustavljaju, odvuče Amasu s puta u polje i stavi na njega haljinu, jer svaki, koji je prolazio,

motrio bi ga i zaustavio bi se. ¹³Čim ga je bio uklonio s puta, priključiše se svi Joabu, da tjeraju Šebu, sina Bikrijeva.

¹⁴A on prođe sva plemena Izraelova do u Abelu Bet–Maaku. Ali su ga svi gradovi prezreli, pa i progonili, ¹⁵Svi ljudi Joabovi dođoše i opkoliše ga u Abeli Bet–Maaki, iskopaše opkop oko grada, tako da su stajali pred zidom gradskim i potkopavali zid, da ga sruše.

¹⁶Tada viknu jedna mudra žena iz grada: "Čujte, čujte! Kažite Joabu, neka dođe ovamo! Hitjela bih da s njim govorim." ¹⁷Kad on dođe u njezinu blizinu, upita žena: "Jesi li ti Joab?" On odgovori: "Jesam." Ona mu reče: "Poslušaj riječi sluškinje svoje!" On odgovori: "Čujem."

¹⁸Ona reče: "Od starine se govori ovako: Pitajte samo u Abeli i doći ćete do cilja. ¹⁹Mi smo najmirniji i najvjerniji grad u Izraelu. A ti hoćeš da razoriš majku gradova u Izraelu. Zašto hoćeš da upropastiš vlasništvo Gospodnje?"

²⁰Joab reče: "Daleko je to od mene, da uništim i razorim. ²¹Ne radi se o tom, nego jedan čovjek iz gore Efraimovce po imenu Šeba, sin Bikrijeva, pobunio se proti kralju, proti Davidu. Dajte samo njega, i ja odoh od grada." Žena odgovori Joabu: "Glava njegova bacit će ti se odmah preko zida!"

²²I puna lukavosti nagovori žena sve ljude, i oni odsjekoše glavu Šebi, sinu Bikrijevu, i baciše je Joabu. I on zatrubi u trubu, i oni se razidoše od grada, svaki k svojoj kući. Joab se vrati kralju u Jerusalem.

²³Na čelu sve vojske izraelske stajao je Joab. Zapovjednik Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehoadov. ²⁴Rabotne radnje nadzirao je Adoram, Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov. ²⁵Državni pisar bio je Ševa. Svećenici su bili Sadok i Abiatar. ²⁶I Jairanin Ira bio je glavni savjetnik kod Davida.

2 Samuelova – 21 glava

¹Jedanput u danima Davidovim vladala je glad tri godine, iz godine u godinu. I David upita Gospoda. "Na Saulu i njegovoj kući leži krvna krivnja," odgovori Gospod, "jer pogubi Gibeoneje."

²Tada kralj dozva Gibeoneje i upita ih. Gibeoneji ne pripadaju Izraelcima, nego ostacima Amoreja. Premda su im se Izraelci bili obvezali zakletvom, tražio je Saul u svojoj revnosti za Izraelce i Judejce da ih uništi. ³David dakle upita Gibeoneje: "Što da vam učinim? Čim da vas namirim? Blagoslovite ipak baštinu Gospodnju!"

⁴Gibeoneji mu odgovoriše: "Ne tražimo ni srebra ni zlata od Saula i kuće njegove. Niti nam je do toga, da se itko pogubi u Izraelu." On ih upita: "Pa što hoćete? Učinit ću vam."

⁵Oni odgovoriše kralju: "Čovjek, koji nas je zatirao i za tim išao, da nas iskorijeni, da nas ne bude nigdje u području Izraelovu, ⁶Od njegovih sinova neka nam se dadne sedam ljudi. Mi ćemo ih pred Gospodom u Gibei Saulovoj na gori Gospodnjoj objesiti." Kralj obeća: "Dat ću vam ih."

⁷Ali Mefibošeta, sina Jonatana, sina Saulova, sačuva kralj radi zakletve položene pred Gospodom, koja je bila među njima, Davidom i Jonatanom, sinom Saulovim. ⁸I uze kralj obadva sina, koje rodi Saulu Rispah, kći Ajina, Armonija i Mefibošeta, i pet sinova, koje Mikala, kći Saulova, rodi Adrielu, sinu Meholaja Barzilaja. ⁹Ove dade Gibeonejima, a oni ih objesiše na gori pred Gospodom. Tako sedmorica pogiboše u isto vrijeme. U prvim danima žetve, u početku ječmene žetve, umriješe.

¹⁰Tada uze Rispah, kći Ajina, crnu haljinu i sebi je prostrije po hridini kao postelju od početka žetve, dok ne pade na mrtva tjelesa dažd s neba. Tako spriječi, da padaju na njih u danu ptice nebeske, a u noći zvijeri poljske.

¹¹I kad javiše Davidu, što učini inoča Saulova Rispah, kći Ajina, ¹²Dade David donijeti kosti Saulove i njegova sina Jonatana kod građana grada Jabeša u Gileadu. Ovi su ih bili potajno uzeli iz Bet-Šana, gdje ih objeseše Filisteji, kad Filisteji potukoše Saula na Gilboi. ¹³Odanle dade on donijeti kosti Saula i njegova sina Jonatana. K tomu priložiše kosti obješenih, ¹⁴I pokopaše kosti Saula i njegova sina Jonatana u grobu njegova oca Kiša u Seli, u zemlji Benjaminovoj. Pošto učiniše sve, kako i je bio naredio kralj, smilova se Bog zemlji.

¹⁵I nasto opet rat između Filisteja i Izraelaca. David otide s ljudima svojim i borio se je s Filistejima. I jer David pritom susta, ¹⁶Mogao ga je uhvatiti Iši-Benob, koji je bio od roda divova. U koplju njegovu bilo je trista šekela mjedi. Bio je novim mačem opasan. Kad je htio da ubije Davida, ¹⁷Dode mu u pomoć Abišaj, sin Serujin, i ubi Filistejina. Tada ga zakleše ljudi Davidovi: "Ne smiješ više izlaziti s nama u boj, da ne ugasiš svjetionicu Izraelovu!"

¹⁸Potom nasto opet u Gobu rat s Filistejima. Tada Hušejin Sibekaj ubi Safa, koji je također od roda divova.

¹⁹Kad onda opet kod Gobe nasto rat s Filistejima, ubi Elhanan, sin Jaare-Oregima iz Betlehema, Golijata Giteja, kojemu je koplje bilo kao vratilo.

²⁰I opet nasto rat kod Gata. Tu je bio jedan čovjek gorostas, koji je imao šest prsta na rukama i šest prsta na nogama, svega dvadeset i četiri. I on je bio od roda divova. ²¹Kad je on pogrdio Izraele, ubi ga Jonatan, sin Šimea, brata Davidova.

²²Ta su četvorica vukla lozu od roda divova u Gatu i padoše od ruke Davidove i ljudi njegovih.

2 Samuelova – 22 glava

¹David sastavi u vrijeme, kad ga je bio Gospod izbavio iz ruku svih njegovih neprijatelja i iz ruke Saulove, u slavu Gospodu ovu pjesmu.

²On je pjevao: "Gospod, moja hridina, utvrda moja, izbavitelj moj!

³Bog je branik moj: u njega tražim utočište. Štit moj, rog spasenja mojega! Jakost moja, sloboda moja! Izbavitelj moj, koji mi pomogao u teškoj nevolji.

⁴Zazvao sam Velehvaljenoga, Gospoda: i već sam bio riješen od neprijatelja svojih.

⁵Bili su na me pobjesnjeli valovi smrti, rijeke zla držale me u tjeskobi,

⁶Okovi pakla sapeli me, pale na me zamke smrti.

⁷U nevolji svojoj povikah Gospodu, zavapih Bogu svojemu: i on iz šatora svojega razabra glas moj, do ušiju njegovih dođe vapaj moj.

⁸Tada se najednom uznemiri zemlja i zadrhta, utvrde nebesa uzdrmaše se, njihale su se: tako je on bio pun gnjeva.

⁹Iz nosa je njegova sukljao dim, iz usta je njegovih buktio oganj, što proždire, požar je vrcao od njega.

¹⁰Već savi nobesa i side: noge su mu počivale na tamnu oblaku,

¹¹Na kerubinima je sjedio i vozio se i dohujao na krilima vjetrova.

¹²Tamu je razvukao oko sebe, kao voda težak, mračan oblak postao mu šator.

¹³U svjetlosti, što je sjala pred njim, plamtjele su ognjene glavnje.

¹⁴Gospod pusti, da gromovi zagrme na nebu, Svevišnji pusti, da zaori glas njegov.

¹⁵Strijele odape on i rasprši ih, munje izbaci i pomete ih.

¹⁶Pokazaše se dubine morske, otkriše se temelji svijeta pred po karanjem i gnjevom Božjim, pred dahtanjem srdžbe njegove.

¹⁷S visine stiže i uhvati me, iz silnih voda izvuče me,

¹⁸Istrgnu me od jakih neprijatelja mojih, od protivnika mojih, koji su od mene bili jači.

¹⁹Napadoše me u dan, kad sam bio u nevolji, ali mi je Gospod bio zaštitnik.

²⁰Izvede me na čistinu, oslobodi me, jer mi je bio milostiv i naklonjen.

²¹Tako mi naplati Gospod pravedno djelo moje, tako mi nagradi čistoću ruku mojih.

²²Jer sam se držao putova Gospodnjih, nikad ne učinih krivo Bogu svojemu.

²³Pred očima sam imao sve napatke njegove, nikad ne odbacih zakona njegova.

²⁴Bez prijekora hodio sam pred njim, čuvao sam se od zlodjela svojih.

²⁵Zato mi nagradi Gospod moju vjernost, koja mu je poznata, moju čistoću.

²⁶Dobar si dobrome, vjeran si vjernome.

²⁷S čistim postupaš čisto, samo se zločestu protiviš.

²⁸pomažeš narodu nevoljnu, snizuješ pogled oholu.

²⁹Ti si svjetionik moj Gospode, Bog moj, koji mi rasvjetljuje noć.

³⁰Snagom tvojom razbijam ćete neprijateljske, preko zidina skačem s Bogom svojim.

³¹Bog – savršen je put njegov; istinita je riječ Gospodnja. On je štit svima, koji se utječu u zaštitu njegovu.

³²Jer tko je Bog još osim Gospoda? Tko je hridina, ako ne naš Bog?

³³Bog, koji me paše snagom, čini neopasnim put moj.

³⁴Čini noge moje brzima kao u jelena, postavi me visoko na kamenit greben.

³⁵Buku moju upravlja u boju, mišice moje zapeše luk od mjedi.

³⁶Pomoć svoju dao si mi kao štit, učinila me velikim dobrota tvoja.

³⁷Koraku mojemu dao si raširen prostor, nikad mi koljena nijesu klecala.

³⁸Tako sam mogao tjerati neprijatelja svojega, mogao sam ga dostignuti, i nijesam se povratio prije, dok ne leže uništen.

³⁹Pograbio sam ga, udario sam ga, te ne ustade više; među noge pade mi.

⁴⁰Snagom si me naoružao za boj; koji se staviše proti meni, srušio si ih

preda me na koljena,

⁴¹Neprijatelje moje natjerao si preda mnom u bijeg; tako sam uništio neprijatelje svoje.

⁴²Vikali su za pomoć, ali nije bilo pomoćnika; vikali su Gospodu, ali ih on nije čuo.

⁴³Kao prah zemaljski satro sam ih, stukao ih, zgazio ih kao blato na ulici.

⁴⁴Izveo si me čitava iz borbe za narod moj. Za glavara poganima postavio si me; narod, kojega nikada ne vidjeh, postade mi podanik,

⁴⁵Sinovi iz tuđe zemlje iskazuju mi štovanje, na riječ su mi poslušni.

⁴⁶Padaju ničice sinovi iz tuđe zemlje, drščući izlaze iz svojih gradova.

⁴⁷Živ je Gospod! U sav glas neka je slavljena stijena moja! Visoko hvaljen neka je Bog, hridina spasenja mojega!

⁴⁸Bog, koji me pomogao za osvetu, narode mi pod noge natjerao,

⁴⁹Izbavitelj moj od neprijatelja mojih! Ti me uzvisi nad protivnike moje, oslobodi me od čovjeka samovoljna.

⁵⁰Zato ću te slaviti pred svim svijetom, ti moj Gospode! Pjevat ću imenu tvojemu,

⁵¹Koje daje sreću i spasenje kralju svojemu, milost dijeli pomazaniku svojemu: Davidu i rodu njegovu u vječna vremena!"

2 Samuelova – 23 glava

¹Ovo su posljednje riječi Davidove, izjava Davida, sina Jesejeva, izjava čovjeka, koji je bio uzvišen visoko, pomazanika Boga Jakovljeva, koji je pjevao pjesme Izraelove:

²"Duh Gospodnji šaptao mi je. Na momemu je jeziku još riječ njegova.

³Govorio je Bog Izraelov, govorila je meni hridina Izraelova: Tko pravedno vlada ljudima, koga u vladanju svjetuje strah Božji,

⁴On je svjetlo jutarnje, kad sunce ograne, a nikakav oblak ne muti ranu svjetlost. U sjaju sunčanu iza kiše mlada trava niče iz zemlje.

⁵Tako stoji zaista kuća moja prema Bogu: vječan zavjet sklopio je on s menom, uređen u svemu i dobro čuvan. Svaku moju želju i svaku moju čežnju on pušta zaista da uspije.

⁶Kao iščupano trnje svi su zlikovci: nitko ih se zato ne dotiče.

⁷Tko se namjeri na njih, prihvati za gvožđe i koplje, i praskajući planu oni u žeravici."

⁸Ovo su imena junaka Davidovih: Takmonac Jošeb Bašebet, glavav trojici. On zavitla svoje koplje i ubi osam stotina odjedanput.

⁹Za njim dolazi između tri junaka Ahoahej Eleazar, sin Dodov. On je bio s Davidom u Pas–Damimu, kad se tamo skupiše Filisteji na boj. Kad se povukoše Izraelci, ¹⁰On osta i tukao je Filisteje, dokle mu se ruka ne umori i ruka mu se ne ukoči pri maču. Tako dade Gospod u onaj dan sjajnu pobjedu. Ljudi se vratiše i pođoše za njim, ali samo zato, da pokupe plijen.

¹¹Za njim dolazi Hararanin Šamah, sin Ageov. Jednoć se skupiše

Filisteji u Lehiju. Tamo je bio komad zemlje s lećom. A kad su ljudi bježali od Filisteja, ¹²Stade on nasred polja, obrani ga i pobi Filisteje. Tako dade Gospod veliku pobjedu.

¹³Jedanput sidoše ta tri najodličnija između tridesetorice u vrijeme žetve k Davidu u pećinu Adulam, kad je četa Filisteja taborila u dolini Refaimovoj. ¹⁴David je bio upravo u tvrđavi. A u Betlehemu je onda bila straža filistejska. ¹⁵I kad je David zaželio: "Tko bi mi donio vode da pijem iz studenca na vratima Betlehema?" ¹⁶Tada ona tri junaka prodriješe kroz tabor Filisteja, zahvatiše vode iz studenca na vratima Betlehema i donesoše Davidu. Ali on je ne htjede piti, nego je proli Gospodu u čast ¹⁷I reče: "Ne daj mi, Gospode, da tako što učinim! Pa to je krv ljudi, koji prodriješe uz opasnost života!" Zato ne htjede piti. To učiniše ova tri junaka.

¹⁸Abišaj, brat Joabov, sin Serujin, bio je glavar tridesetorici. On zavitla svoje koplje na tri stotine i pobi ih. Bio je ugledan kod trojice. ¹⁹Jer se odlikova među tridesetericom, posta im vođa, ali one trojice ne stiže.

²⁰Benaja, sin Jehoadov, iz Kabseela, bio je hrabar čovjek, velik na djelima. On pogubi obadva Ariela iz Moaba. Također ubi dolje kod jednog studenca lava, kad je bio pao snijeg. ²¹On ubi i jednoga Egipćanina gorostasne veličine. Premda je Egipćanin imao u ruci koplje, on izađe na njega sa štapom, istrže Egipćaninu koplje iz ruke i ubi ga njegovim vlastitim kopljem. ²²To učini Benaja, sin Jehoadov. Kod trojice junaka imao je visok ugled. ²³Bio je slaviji od tridesetorice, ali one trojice ne stiže. David ga postavi na čelo tjelesnoj straži.

²⁴Među tridesetericom bili su Joabov brat Asahel, Elhanan iz Betlehema, sin Dodov, ²⁵Samah iz Haroda, Elika iz Haroda, ²⁶Heles iz Paltija, Ira, sin Ikešov iz Tekoe, ²⁷Abiezer iz Anatota, Mebunaj iz Huše, ²⁸Salmon iz Ahoha, Maharaj iz Netofe, ²⁹Heled, sin Baanin, iz Netofe, Itaj, sin Ribajev, iz Gibee u plemenu Benjaminovu, ³⁰Benaja iz Piratona, Hidaj iz potoka Gaaša, ³¹Abi-Albon iz Arbe, Azmavet iz

Barhumeje, ³²Eliaba iz Šaalbona, sinovi Jašenovi, Jonatan, ³³Šamah iz Harara, Ahiam, sin Šararov iz Harara. ³⁴Elifelet, sin Ahasbaja, sin jednog Maakejina Eliam, sin Ahitofela iz Gilona, ³⁵Hesraj iz Karmela, Arbejanin Paaraj, ³⁶Igaal, sin Natana iz Sobe, Bani iz Gada, ³⁷Selek iz Amona, Maharaj iz Beerota, koji je nosio oružje Joabu, sinu Serujinu, ³⁸Ira, Itranin, Gareb, Itranin, ³⁹Urija, Hitejin: svega trideset i sedam.

2 Samuelova – 24 glava

¹Gnjev Gospodnji raspali se još jedanput proti Izraelcima, tako da on Davida nadraži proti njima, pa zapovjedi: "Hajde, izbroj Izraela i Judu!"

²Tada zapovjedi kralj svomemu vojskovođi Joabu: "Prođi po svim plemenima Izraelovim od Dana do Beer–Šebe i izbrojte narod, da znam broj naroda!"

³A Joab odgovori kralju: "Gospod, Bog tvoj, dodat će k narodu, koliko ga je sad, još sto puta toliko, i moj gospodar i kralj to će još sam doživjeti. Zašto moj gospodar i kralj tako što hoće?"

⁴Ali zapovijed kraljeva primora Joaba i vojskovođe, i tako Joab i vojskovođe otidoše od kralja, da prebroje narod Izraelov.

⁵Prijeđoše Jordan i počеше kod Aroera, desno od grada, koji leži u dolini potoka, u pravcu prema Gadu i Jazeru. ⁶Tada otidoše u Gilead i do u zemlju Hiteja prema Kadešu. Potom dođoše u Dan i okrenuše u Sidon. ⁷Onda stigoše u tvrdi grad Tir i u sve gradove Hiveja i Kanaanaca. Potom otidoše u južnu zemlju Judinu, u Beer–Šebu,

⁸Tako obidoše svu zemlju i vratiše se u Jerusalem poslije devet mjeseci i dvadeset dana. ⁹Joab dade kralju broj popisana naroda, i bilo je od Izraela osam stotina tisuća ljudi sposobnih za oružje i opasanih mačem, a ljudi od Jude pet stotina tisuća.

¹⁰A pošto David prebroji narod, taknu ga savjest. I David se pomoli

Gospodu: "Teško sam se ogriješio, što to učinih. Ali, Gospode, oduzmi slugi svojemu krivnju zlodjela njegovih; jer sam bio posve zaslijepljen!"

¹¹Kad David ustade ujutro, dođe riječ Gospodnja proroku Gadu, vidiocu Davidovu, i reče: ¹²"Idi i kaži Davidu: Ovako veli Gospod: Troje ti predlažem; izaberi jedno od toga, da ti učinim!"

¹³Gad pođe k Davidu i navijesti mu ovo: "Hoćeš li da dođe na zemlju tvoju sedam godina gladi, ili da bježiš tri mjeseca pred svojim neprijateljima i oni da te gone, ili da bude tri dana kuga u tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj, što ću odgovoriti onome, koji me je poslao!"

¹⁴David odgovori Gadu: "U mucu sam velikoj. Mi ćemo radije pasti u ruke Gospodnje, jer je milosrđe njegovo veliko. A u ruke ljudima ne bih htio pasti."

¹⁵Tako pusti Gospod kugu na Izraela od jutra do određenoga vremena. Pomrije naroda od Dana do Beer–Šebe sedamdeset tisuća ljudi. ¹⁶Već pruži anđeo ruku svoju na Jerusalem, da ga uništi, tada se sažali Gospodu sa zla, i zapovjedi anđelu, koji je ubijao narod: "Dosta! Povuci natrag ruku svoju!" Anđeo Gospodnji bio je upravo došao do gumna Jebusejina Araune.

¹⁷Kad vidje David, kakvo zlo učini anđeo u narodu, pomoli se Gospodu ovako: "Ah, sagriješio sam, zlo sam učinio. A ove, ovce, što su učinile? Pa okreni ruku svoju na mene i na obitelj moju!"

¹⁸Još istoga dana javi se Gad kod Davida i reče mu: "Idi i podigni Gospodu žrtvenik na gumnu Jebusejina Araune!" ¹⁹David otide na riječ Gadovu, kako mu je bio Gospod zapovjedio. ²⁰Kad je Arauna pogledao i kralja vidio gdje mu dolazi sa svojom pratnjom, izađe Arauna i pokloni se kralju licem do zemlje. ²¹Arauna upita: "Zašto dolazi moj gospodar, kralj, k slugi svojemu" David reče: "Da kupim od tebe to gumno. Hoću da načinim Gospodu žrtvenik, da se kuga ukloni od naroda."

²²Arauna odgovori Davidu: "Moj gospodar, kralj, neka je uzme i neka žrtvuje što mu je volja! Evo, ovdje su volovi za žrtvu i kola i jarmovi volujski za drva!" ²³Sve to, o kralju, daruje Arauna kralju." Tada reče Arauna kralju: "Gospod, Bog tvoj, neka ti bude milostiv!"

²⁴A kralj reče Arauni: "Ne! Ja ću je samo kupiti od tebe. Neću da prinesem Gospodu, Bogu svome, žrtve paljenice, što sam dobio badava." I tako kupi David gumno i volove za pedeset šekela srebrnih.

²⁵David načini tamo Gospodu žrtvenik i prinese žrtve paljenice i mirotvorne. Tada se Gospod smilova zemlji, i prestade kuga u Izraelu.

1 Kraljevima

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#)

1 Kraljevima – 1 glava

¹Kralj je David bio ostario i postao vremešan. Premda su ga pokrivali, nije se mogao ugrijati. ²Tada su mu svetovale sluge njegove: "Imala bi se potražiti za gospodara kralja mlada djevojka, koja bi dvorila kralja i bila mu na ruku kao skrbnica. Kad bude ona na tvom krilu, ugrijat će se već gospodar kralj." ³I potražiše lijepu djevojku po svoj zemlji izraelskoj i nađoše Abišagu iz Šunama, te je dovedoše kralju. ⁴Djevojka je bila izvanredno lijepa. I ona postade skrbnica kraljeva i dvorila ga je. Ali je kralj ne spoznade.

⁵Adonija, sin Hagitin, pomisli u svojoj preuzetnosti: "Ja sam budući kralj!" Zato nabavi sebi kola i konjanika i pedeset ljudi, što su išli pred njim. ⁶Njegov otac nikad mu se u svojem životu ne usprotivi i ne upita ga: "Zašto činiš tako što?" Usto je imao vrlo lijepu vanjštinu i bio je od rođenja prvi iza Absaloma. ⁷On stupi u dogovore s Joabom, sinom Serujinim, i sa svećenikom Abiatarom, i obojica se priključiše stranci Adonijinoj. ⁸Ali svećenik Sadok i Benaja, sin Jehoadov, prorok Natan i Šimej i Rei ne pristaše za Adonijom,

⁹I kad Adonija zakla ovaca, volova, tovne teladi na kamenu Zoheledu kod izvora Rogela, pozva svu braću svoju, sinove kraljeve, i sve ljude od Jude, što su bili u službi kraljevskoj. ¹⁰Ali ne pozva proroka Natana, ni Benaja, ni junaka Davidovih, ni brata svojega Salomona.

¹¹Tada reče Natan Batšebi, materi Salomonovoj: "Jesi li čula, da Adonija, sin Hagitin, postaje kralj a da David, gospodar naš, ne zna

ništa za to? ¹²A sad daj da ti savjet dadnem, kako možeš sebi i svojemu sinu Salomonu spasiti život! ¹³Hajde, otidi unutra kralju Davidu i reci mu: Moj gospodar i kralju, ti si se ipak zakleo sluškinji svojoj: Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene i on će sjediti na prijestolju mojem. Pa zašto Adonija da postaje kralj? ¹⁴Dok ti tamo budeš govorila s kraljem, doći ću ja za tobom i potvrdit ću tvoje riječi."

¹⁵Tako pođe Batšeba kralju u sobu. A kralj je bio vrlo star, i Abišaga Šunamka dvorila ga. ¹⁶Kad se Batšeba pokloni pred kraljem i baci se ničice, upita kralj: "Što hoćeš?"

¹⁷Ona mu odgovori: "Gospodaru moj, ti si se zakleo sluškinji svojoj Gospodom, Bogom svojim: "Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene, i on će sjediti na prijestolju mojem. ¹⁸A evo Adonija postaje kralj, a da ti, moj gospodar i kralju, ne znaš za to. ¹⁹Dao je naklati volova, tovne teladi i ovaca mnogo i pozvao je sve sinove kraljeve i svećenika Abiatara i vojskovođu Joaba. A tvojega sluga Salomona nije pozvao. ²⁰U tebe, moj gospodar i kralju, uprte su sada oči svega Izraela. Javi im, tko će kao nasljednik sjesti na prijestolje mojega gospodara i kralja! ²¹Inače doći će tako daleko, da ćemo ja i moj sin Salomon biti tu kao zločinci, čim moj gospodar i kralj počine kod otaca svojih."

²²Dok je ona još govorila s kraljem, dođe prorok Natan. ²³Javiše kralju: "Prorok je Natan ovdje." On stupi pred kralja i baci se pred kraljem ničice na svoje lice.

²⁴Tada reče Natan: "Moj gospodar i kralju! Ti si naredio: Adonija će biti kralj poslije mene, on će sjediti na prijestolju mojem. ²⁵On je danas otišao i dao je naklati volova, tovne teladi i ovaca mnogo. Pozvao je sve sinove kraljeve i vojskovođe i svećenika Abiatara. I eno jedu i piju kod njega i viču: živio kralj Adonija! ²⁶A mene, sluga tvojega, ni svećenika Sadoka, ni Benaju, sina Jehoadova, ni tvojega sluga Salomona nije pozvao. ²⁷Ako je to bilo naredeno od mojega gospodara i kralja, to nijesi dao obavijestiti svojega sluga, tko će kao nasljednik

sjediti na prijestolju mojega gospodara i kralja."

²⁸Nato odgovori kralj David: "Zovnite mi Batšebu!" Ona se pojavi pred kraljem i stupi pred kralja. ²⁹I kralj se zakle ovako: "Tako živ bio Gospod, koji me je izbavio iz svake nevolje! ³⁰Ja sam ti se zakleo Gospodom, Bogom Izraelovim: Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene. On će mjesto mene sjediti na prijestolju mojem. Danas ću to izvesti."

³¹Tada se nakloni Batšeba licem do zemlje, pokloni se kralju i reče: "Vječno neka živi moj gospodar, kralj David!"

³²I zapovjedi kralj David: "Zovnite mi svećenika Sadoka i proroka Natana i Benaju, sina Jehoadova!" Kad su se oni pojavili pred kraljem, ³³Zapovjedi im kralj: "Uzmite sa sobom sluge gospodara svojega, dajte posaditi mojega sina Salomona na moju mazgu i odvedite ga do Gihona! ³⁴Tamo neka ga svećenik Sadok i prorok Natan pomažu za kralja nad Izraelom! Onda dajte zatrubiti u trubu i vičite: živio kralj Salomon! ³⁵Tada uzađite za njim ovamo! On neka dođe i sjedne na prijestolje moje, jer on će biti kralj mjesto mene, njega sam odredio za kneza nad Izraelom i Judom."

³⁶Benaja, sin Jehoadov, dogovori kralju: "Tako neka bude! Tako je volja Gospoda, Boga mojega gospodara i kraja. ³⁷Kako je bio Gospod s mojim gospodarom i kraljem, tako neka bude i sa Salomonom i neka uzvisi prijestolje njegovo još više nego prijestolje Davida, mojega gospodara i kralja!"

³⁸I sidoše svećenik Sadok i prorok Natan i Benaja, sin Jehoadov, s Keretejima i Peletejima, dadoše Salomona posaditi na mazgu kralja Davida i odvedoše ga do Gihona. ³⁹Svećenik Sadok, koji je bio uzeo sa sobom rog s uljem iz šatora, pomaza Salomona. Zatrubiše u trubu, i sav narod povika: "Živio kralj Salomon!" ⁴⁰Tada pođe sav narod gore za njim. Ljudi su svirali u frule i klicali su tako glasno, da se je sva

zemlja razlijegala od vike njihove.

⁴¹To čuše Adonija i svi uzvanici, što su bili kod njega, kad upravo svršiše gozbu. Kad Joab začu glas trube, upita: "Zašto ta velika vika u gradu?" ⁴²Dok je on još govorio, dođe Jonatan, sin svećenika Abiatara. Adonija reče: "Hodi, ti si čovjek hrabar i nosiš dobru vijest!"

⁴³A Jonatan odgovori Adoniji: "Naprotiv! Naš gospodar, kralj David, postavio je Salomona za kralja. ⁴⁴Kralj je s njim poslao svećenika Sadoka i proroka Natana i Benaju, sina Jehoadova, i Kereteje i Peleteje, oni ga dadoše posaditi na mazgu kraljevu, ⁴⁵I svećenik Sadok i prorok Natan pomazaše ga na Gihonu za kralja, Odatle uz glasno klicanje otidoše gore. Sav je grad uzavreo. To je vika, što ste čuli. ⁴⁶I Salomon je sjeo na kraljevsko prijestolje. ⁴⁷I došle su sluge kraljeve da čestitaju našem gospodaru, kralju Davidu. Rekoše: Tvoj Bog neka učini ime Salomonovo još slavnijim od imena tvojega i prijestolja njegova još uzvišenijim od prijestolja tvojega! Tada se je naklonio kralj na postelji svojoj, ⁴⁸I usto je ovako kliknuo: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji daje danas, da mogu vidjeti svojim očima, kako Jedan sjedi na prijestolju mojem!"

⁴⁹Tada se prepadoše svi uzvanici koji su bili kod Adonije. Ustadoše, i svaki ode svojim putem.

⁵⁰I Adonija se poboja Salomona. Zato ustade, ode i uhvati se za rogove žrtvenika. ⁵¹Javiše Salomonu: "Adonija se uplašio od kralja Salomona i eno se uhvatio za rogove žrtvenika i moli: "Kralj Salomon mora mi se najprije zakleti, da neće sluge svojega mačem pogubiti."

⁵²Salomon reče: "Ako se pokaže kao pošten čovjek, neće mu dlaka pasti na zemlju. A vidi li se, da čini zlo, poginut će." ⁵³Nato posla kralj Salomon i daje ga odvesti od žrtvenika. Kad dođe i baci se ničice pred kraljem Salomonom, reče mu Salomon: "Idi u kuću svoju!"

1 Kraljevima – 2 glava

¹Kad se približilo vrijeme Davidu da umre, dade on svojem sinu Salomonu ove naputke: ²"Ja idem sada kamo ide sve, što je zemaljsko. A ti budi jak s pokaži se kao čovjek! ³Drži zakon Gospoda, Boga svojega, idi putovima njegovim i obdržavaj njegove zakone, zapovijedi, propise i naputke, kako to stoji napisano u zakonu Mojsijevu, da imadneš sreću u svemu, što činiš i preduzimaš! ⁴Tada će dati Gospod, da se ispuni njegovo obećanje, što ga je dao meni, kad je rekao: Ako sinovi tvoji budu pazili na svoje djelovanje i vjerno preda mnoh hodili svim srcem i svom dušom, onda će uvijek jedan od tvojih sjediti na prijestolju Izraelovu.

⁵Nadalje znaš sam, što mi je učinio Joab, sin Serujin: "kako je radio na obojici vojskovođa Izraelovih, na Abneru, sinu Nerovu, i na Amasi, sinu Jeterovu, kad ih ubi i u miru počini krvoprolića, kao što bivaju u ratu, i krvlju, što se smije proliti samo u ratu, natopi pojas oko svojih bokova i obuću na svojim nogama. ⁶Radi dakle po mudrosti svojoj i nemoj dati, da se sijeda glava njegova spusti s mirom u grob!

⁷A sinovima Barzilaja od Gileada iskazat ćeš ljubav: neka budu među onima, koji jedu za tvojim stolom, jer su oni došli meni isto tako u susret, kad sam morao bježati pred tvojim bratom Absalomom.

⁸Nadalje imaš još nešto obračunati sa Šimejem, sinom Benjaminovca Gere iz Bahurima. On je na me izbacio najružnije psovke, kad sam bježao u Mahanaim. Ali mi tada dođe u susret na Jordan, i ja mu se zakleh Gospodom: Neću te ubiti mačem! ⁹Ali ga ti sad nemoj pustiti nekažnjena! Ti si mudar čovjek i znaš, kako imaš namjestiti, da dadneš opraviti sijedu glavu njegovu s krvlju u grob."

¹⁰Potom počinu David kod otaca svojih i bi pokopan u gradu Davidovu.

¹¹Vladao je David nad Izraelom četrdeset godina. U Hebronu je vladao sedam godina, a u Jerusalemu trideset i tri godine.

¹²I Salomon sjede na prijestolje svojega oca Davida, i njegova se vlast utvrđivala sve više i više.

¹³Adonija, sin Hagitin, pođe k Batšebi, materi Salomonovoj. Kad ona upita: "Znači li dobro tvoj dolazak?", odgovori on: "Dobro" ¹⁴I nastavi: "Imam nešto da govorim s tobom." Kad ona zapovjedi: "Govori!",

¹⁵Reče on: "Znaš sama, da je kraljevstvo pripadalo meni, i da je očekivao sav Izrael, da ja budem kralj. Ali izađe drukčije, i kraljevstvo dopade bratu mojemu, jer ga je bio Gospod odredio njemu. ¹⁶Sad ja tebe molim samo za jedno. Nemoj me odbiti!" Ona mu reče: "Govori!"

¹⁷On nastavi: "Govori kralju Salomonu – tebe on neće odbiti – , neka mi da za ženu Abišagu Šunamku!" ¹⁸A Batšeba reče: "Dobro, ja ću govoriti kralju za te."

¹⁹Nato pođe Batšeba kralju Salomonu, da mu govori za Adoniju. Kralj ustade, pođe joj u susret, nakloni se pred njom i sjede na svoje prijestolje. Za kraljicu mater dao je namjestiti stolicu, i ona uze mjesto njemu s desne strane. ²⁰Tada ona reče: "Imam malu molbu na tebe. Nemoj me odbiti Kralj joj reče: "Iđi samo, draga majko, neću te odbiti." ²¹Ona reče: "Neka bi se dala Abišaga Šunamka tvome bratu Adoniji za ženu!"

²²A kralj Salomon reče materi svojoj: "Zašto išteš samo Abišagu Šunamku za Adoniju? Pa iđi za njega odmah i kraljevstvo! Ta on je moj stariji brat, i na njegovoj strani stoje svećenik Abiatar i Joab, sin Serujin."

²³Nato se zakle kralj Salomon Gospodom: "Neka me kazni Bog, kako hoće, ako molba, koju izreče Adonija, ne stane ga života! ²⁴I tako živ bio Gospod, koji me je postavio, posadio me na prijestolje mojega oca Davida i utemeljio mi kuću, kao što je obećao, danas će još poginuti

Adonija!" ²⁵Potom naloži kralj Salomon Benaji, sinu Jehojadovu. On mu zadade smrtni udarac.

²⁶svećeniku Abiataru zapovjedi kralj: "Idi u Anatot na svoj posjed! Premda si zaslužio smrt, neću te sad pogubiti, jer si ovamo nosio kovčeg Svemogućega Gospoda pred mojim ocem Davidom i sve si podnosio, što je morao trpjeti moj otac." ²⁷Tako Salomon svrše Abiataru, te više nije bio svećenik Gospodnji. Tim se je imalo da ispuni proročanstvo Gospodnje, što ga je bio izrekao u Šilu proti kući Elijevoj.

²⁸Vijest o tom dođe i do Joaba. Kako sa je Joab bio priključio Adoniji, premda za Absalomom nije bio pristao, uteče Joab u šator Gospodnji i uhvati se za rogove žrtvenika.

²⁹Kad javiše kralju Salomonu: "Joab je utekao u šator Gospodnji i stoji na žrtveniku", poslao Salomon Benaju, sina Jehojadova, i zapovjedi: "Idi i pogubi ga!" ³⁰Benaja ode u šator Gospodnji i reče mu: "Ovako glasi zapovijed kraljeva: "Izađi!" A on odgovori: "Neću, ovdje hoću da umrem." I Benaja javi kralju: "Tako mi je rekao Joab i tako mi je odgovorio."

³¹Tada mu zapovjedi kralj: "Čini, kako je rekao! Pogubi ga i pokopaj ga, da tako skine s mene i s kuće oca mojega krv, koju je prolio Joab bez razloga!" ³²Neka, Gospod pusti da krv njegova padne natrag na glavu njegovu, jer je mačem ubio dva čovjeka, što su bili pošteniji i bolji od njega, a da za to nije znao moj otac David: "Abnera, sina Nerova, vojskovođu Izraelova, i Amasu, sina Jeterova, vojskovođu Judina." ³³Njihova krv neka dakle za sva vremena natrag padne na glavu Joabovu i na glavu potomstva njegova. A Davidu i potomstvu njegovu, kući njegovoj i prijestolju njegovu neka bude mir dovijeka od Gospoda!"

³⁴I otide Benaja, sin Jehojadov, i zadade mu smrtni udarac. Pokopan bi na svom posjedu u pustinji. ³⁵Mjesto njega postavi kralj Benaju, sina Jehojadova, na čelo vojske, a svećenika Sadoka postavi kralj na

mjesto Abiatarovo.

³⁶Nato dade kralj pozvati Šimeja i reče mu: "Sagradi sebi kuću u Jerusalemu i stanuj ovdje! Odavde ne smiješ odilaziti nikamo. ³⁷Čim izađeš i prijedeš potok Kidron, – upamti dobro, odmah ćeš poginuti. Krv će tada tvoja pasti na tvoju glavu." ³⁸Šimej odgovori kralju: "Dobro, kako je moj gospodar kralj zapovjedio, tako će činiti sluga tvoj." Tako je živio Šimej dugo vremena u Jerusalemu.

³⁹Ali poslije tri godine utekoše Šimeju dva roba k Akišu, sinu Maakinu, kralju gatskomu. Kad javiše Šimeju: "Tvoji su robovi u Gatu", ⁴⁰Ustade Šimej, osedla svoga magarca i ode u Gat k Akišu, da dovede robove svoje. Kad je bio otišao i robove svoje doveo iz Gata,

⁴¹Javiše Salomonu, da je Šimej bio otišao iz Jerusalema u Gat i da se je opet vratio. ⁴²Kralj dade dozvati Šimeja i reče mu: "Nijesam li te dao zakleti Gospodom i nijesam li ti jasno rekao: Čim izađeš i kamogod otideš, – upamti dobro, odmah ćeš poginuti? Tada si mi rekao: Dobro, razumio sam. ⁴³Zašto dakle nijesi držao zakletve Gospodom zaprisegnute i zapovijedi, koju sam ti dao?" ⁴⁴Dalje reče kralj Šimeju: "Ti znaš sve zlo, ti se sjećaš onoga, što si učinio mojemu ocu Davidu. Pa neka Gospod dadne, da zloća tvoja natrag padne na tvoju glavu!" ⁴⁵A kralj Salomon neka je blagoslovljen i prijestolje Davidovo neka čvrsto stoji dovijeka!"

⁴⁶Nato zapovjedi kralj Benaji, sinu Jehojadovu. On izađe i zadade mu smrtni udarac. Tako se utvrđivalo kraljevstvo u ruci Salomonovoj.

1 Kraljevima – 3 glava

¹Salomon se sprijatelji s faraonom, kraljem egipatskim, i oženi se kćerju njegovom. Dovede je u grad Davidov, dokle ne dovrši palaču svoju i hram Gospodnji i zid oko Jerusalema. ²Narod je tada još prinosiso žrtve na visinama, jer dotad nije još bio sazidan hram imenu

Gospodnjemu. ³Salomon je doduše ljubio Gospoda, tako da je hodio po propisima zakona svojega oca Davida, ali bi i on još žrtvovao i kadio na visinama.

⁴Tako otide kralj u Gibeon, da tamo žrtvuje, jer to je bila najuglednija visina. Tisuću žrtava paljenica prinese Salomon tamo na žrtveniku.

⁵Tada se javi Gospod Salomonu u Gibeonu noću u snu. Bog mu reče: "Iđi, što da ti dadnem!"

⁶Salomon odgovori: "Ti si svojemu slugi Davidu, mojemu ocu, iskazivao veliku naklonost, jer je on hodio pred tobom u vjernosti i pravednosti i srcem iskrenim, i ti si mu sačuvao tu veliku naklonost i darovao si mu sina, koji sada sjedi na prijestolju njegovu. ⁷I tako, Gospode, Bože moj! Ti si učinio slugu svojega kraljem na mjesto mojega oca Davida. A ja sam mlad čovjek, koji ne zna ni odlaziti ni dolaziti. ⁸Tvoj sluga stoji u sredini naroda tvajega, koji si izabrao i koji je tako mnogobrojan, da se od množine ne može izbrojiti ni procijeniti. ⁹Daj slugi svojemu srce razumno, da može vladati narodom tvojim i da zna razlikovati između dobra i zla, jer tko bi mogao vladati ovim tvojim narodom mnogobrojnim?"

¹⁰Puno se dopade Bogu, što je to zamolio Salomon. ¹¹Bog mu odgovori: "Jer si to zaiskao i nijesi za se molio duga života, niti blaga, niti smrti neprijatelja svojih, nego si sebi zaprosio mudrost u pravom djelovanju, ¹²To ću ja udovoljiti tvojoj molbi. Evo, dat ću ti srce mudro i razumno, tako da tebi jednaka nije bilo prije tebe, niti će biti tebi jednaka poslije tebe. ¹³Ali dat ću ti i to, što nijesi iskao, i bogatstvo i slavu, tako da tebi jednaka ne bude među kraljevima, dok si živ. ¹⁴Ako budeš išao mojim putovima držeći moje zakone i zapovijedi, kao što je išao tvoj otac David, dat ću ti i dug život."

¹⁵Kad se je Salomon probudio, vidio je, da je to bio san. Potom se vrati natrag u Jerusalem, stupi pred kovčeg zavjeta Gospodnjega, prinese žrtve paljenice i pripravi žrtve mirotvorne i prigotovi svečanu gozbu za

sve sluge svoje.

¹⁶U ono vrijeme dođoše dvije bludnice kralju i stupiše pred njega.

¹⁷Jedna žena reče: "S oprostjenjem, gospodaru moj! Ja i ova tu žena stojimo u istoj kući, i ja rodih kod nje u kući. ¹⁸Tri dana poslije mogega porođaja rodi i ova žena. Bile smo same. Niti jedan stranac nije bio s nama u kući. Samo nas dvije bile smo u kući. ¹⁹I umrije dijete ovoj ženi u noći, jer je ona bila legla na njega. ²⁰I ustade ona usred noći, i uze, dok je spavala sluškinja tvoja, moje dijete s moje strane i stavi ga na svoja prsa. A svoje mrtvo dijete stavi na moja prsa. ²¹Kad ujutro ustadoh, da podojim svoje dijete, a ono mrtvo. Kad se razdani, razgledala sam bolje, a to nije bilo moje dijete, što sam ga bila rodila."

²²A druga žena povika: "Nije tako, nego je moje dijete ovo živo, a tvoje je to mrtvo." Ona je tvrdila: "Nije tako, nego je tvoje dijete to mrtvo, a moje je dijete ovo živo." Tako su se prepirale pred kraljem.

²³Tada reče kralj: "Jedna tvrdi: "Ovo je tu moje dijete, živo, a tvoje je dijete mrtvo; druga tvrdi: "Nije tako, nego je tvoje dijete mrtvo, a moje je dijete živo." ²⁴I zapovjedi kralj: "Donesite mi mač!" Donesoše mač pred kralja. ²⁵Kralj zapovjedi: "Razdijelite živo dijete na dvoje i dajte jednu polovinu ovoj, drugu polovinu onoj!"

²⁶Tada povika kralju žena, kojoj je pripadalo živo dijete – jer ljubav prema njezinu djetetu jako se uzbudi u njoj –: "Ah, gospodaru moj, podajte njoj živo dijete i ne ubijajte ga!" A druga povika: "Neka ne bude ni meni ni tebi, rasijecite ga samo!" ²⁷Tada odluči kralj: "Podajte onoj živo dijete i ne ubijajte ga! Ona mu je mati."

²⁸Sav je Izrael čuo presudu, što ju je kralj izrekao. I poštovanje se imalo pred kraljem, jer se vidjelo, da je u njemu bila mudrost Božja, da pravdu dijeli.

1 Kraljevima – 4 glava

¹Kralj Salomon bio je kralj nad svim Izraelom. ²Ovo su bili vrhovni činovnici njegovi: svećenik je bio Azarija, sin Sadokov, ³Državni pisari bili su Elihoref i Ahija, sinovi Šišini, pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov. ⁴Vrhovni vojskovođa bio je Benaja, sin Jehoadov. Svećenici bili su Sadok i Abiatar, ⁵Nad pristavima bio je Postavljen Azarija, sin Natanov. Zabud, sin Natanov, bio je svećenik i prijatelj kraljev. ⁶Upravitelj palače bio je Ahišar, i Adoniram, sin Abdin, vodio je nadzor nad poslenicima.

⁷Salomon je imao dvanaest pristava nad svim Izraelom, Oni su opskrbijivali kralja i sav dvor. Po mjesec dana u godini imao je svaki da podmiri održavanje. ⁸Ovo su imena njihova: Sin Hurov u gori Efraimovoj. ⁹Ben–Deker u Makasu i Šaalbimu, Bet–Šemešu, Elonu i Bet–Hananu. ¹⁰Ben–Hesed u Arubotu; njemu je određen Soho i sve područje Heferovo. ¹¹Ben–Abinadab u svemu humlju dorskom; on je imao Salomonovu kćer Tafatu za ženu. ¹²Baana, sin Ahiludov, u Taanaku, Megidu i svemu Bet–Šeanu, što leži kod Saretana Pod Jezreelom, od Bet–Šeana do Abel–Mehole i do preko Jokneama. ¹³Sin Ben–Geber u Ramotu u Gileadu: njemu su bila predana šatorska sela Jaira, sina Manasehova, u Gileadu; njemu je bio podređen kraj Argob, što leži u Bašanu, šezdeset velikih gradova sa zidovima i prijevornicama gvozdanim. ¹⁴Ahinadab, sin Idov, u Mahanaimu. ¹⁵Ahimaas u Naftaliju; i on je bio uzeo kćer Salomonovu, Basematu, za ženu. ¹⁶Baana, sin Hušajev, u Ašeru i Alotu. ¹⁷Jošafat, sin Paruahov, u Isakaru. ¹⁸Šimej, sin Elin, u Benjaminu. ¹⁹Geber, sin Urijin u Gileadu, u zemlji Sihona, kralja amorejskoga, i Oga, kralja bašanskoga. Bio je to jedan pristav, koji je bio postavljen nad zemljom.

²⁰Jude i Izraela bilo je mnogo kao pijeska na moru. Jelo se i pilo se i bilo se dobre volje. ²¹Salomon je bio vladar nad svima kraljevstvima od rijeke do zemlje filistejske i do međe egipatske. Donosila su mu danak i bila su podložna Salomonu, dokle je živio.

²²Za hranu trebalo je Salomonu na dan do trideset kora bijeloga brašna i šezdeset kora običnoga brašna, ²³Deset volova ugojenih, dvadeset volova s paše i sto ovaca, osim jelena, srna, divokoza i ugojenih ptica.

²⁴Jer se je njegova moć protezala preko svega područja s onu stranu rijeke, od Tafse do Gaze, i preko svih kraljeva s onu stranu rijeke, i on je imao mir sa svima susjedima unaokolo. ²⁵To su živjeli Juda i Izrael u sigurnosti, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana do Beer-Šebe, dokle je živio Salomon. ²⁶Salomon je imao četrdeset tisuća konja za kola svoja i dvanaest tisuća konja za jahanje.

²⁷Spomenuti pristavi hranili su svaki po jedan mjesec kralja Salomona i sve, koji su imali pristup k stolu kralja Salomona. Oni ni jesu dali da išta pomanjka. ²⁸I ječam i slamu za konje i za tegleću marvu donosili su na mjesto, gdje bi se on upravo zadržao, svaki, kako bi ga zapalo.

²⁹Bog dade Salomonu vrlo veliku mudrost i uviđavnost, isto tako blago duha jednako pijesku na obali morskoj. ³⁰Mudrost Salomonova bila je veća od mudrosti svih sinova Istoka i od sve mudrosti Egipta. ³¹Bio je mudriji od svih ljudi, od Etana, Ezrahijca, od Hemana, Kalkola i Darde, sinova Maholovih. Kod svih naroda unaokolo bio je glasovit. ³²On je sastavio tri tisuće priča, i pjesama njegovih bilo je tisuća i pet. ³³Pjevao je priče o drveću o cedru na Libanonu do hisopa, što raste na zidu. Sastavio je priče o stoci, o pticama, o životinjama, što gmižu, i o ribama. ³⁴Iz svih naroda dolazili su ljudi, da čuju mudrost Salomonovu, od svih kraljeva na zemlji došli su, kad čuše za mudrost njegovu.

1 Kraljevima – 5 glava

¹Hiram, kralj Tira, posla sluge svoje k Salomonu, kad je bio čuo, da su ga kao nasljednika njegova oca pomazali za kralja. Hiram je naime stajao uvijek s Davidom u najboljem odnosu.

²Nato poruči Salomon Hiramu: ³"Ti znaš, da moj otac David nije stigao

da sagradi hram imenu Gospoda, Boga svojega, zbog ratova, koji ga zaokupiše odasvud, dok mu Gospod ne položi pod noge neprijatelje njegove. ⁴Jer je sad meni dao Gospod, Bog moj, mir odasvud, i nemam više protivnika ni opasnosti, ⁵Zato namjeravam da sagradim hram imenu Gospoda, Boga svojega. Tako je Gospod mojemu ocu Davidu obećao i rekao: "Sin tvoj, kojega ću posaditi mjesto tebe na prijestolje tvoje, on će sagraditi hram imenu mojemu. ⁶Zato zapovjedi neka mi nasijeku cedara na Libanonu! Moji će ljudi zajedno raditi s tvojim ljudima. Plaću za tvoje ljude dat ću ti, što odrediš, jer ti znaš, da u nas nema nikoga, koji umije sjeći drva kao Sidonci."

⁷Kad Hiram primi vijest Salomonovu, obradova se veoma i povika: "Neka je blagoslovljen danas Gospod, koji daje Davidu mudra sina kao vladara nad ovim velikim narodom!"

⁸Tada posla Hiram Salomonu ovaj odgovor: "Uzeo sam do znanja, što si mi poručio. Ispunit ću sve tvoje zelje za drva cedrova i čempresova. ⁹Moji će ih ljudi snijeti s Libanona k moru. Tada ću ih dati na moru povezati u splavove i dovesti ih na mjesto, što mi ga kažeš, i tamo ih razvezati. Ti ih onda daj odnijeti! Zato ćeš ispuniti moju molbu i dati hranu čeljadi mojoj."

¹⁰Tako je davao Hiram Salomonu drva cedrova i čempresova, koliko je želio, ¹¹Salomon je za to davao Hiramu dvadeset tisuća kora pšenice za hranu čeljadi njegovoj i dvadeset kora ulja od stučenih maslina. Toliko je davao Salomon Hiramu svake godine. ¹²Jer Gospod daje mudrost Salomonu, kako mu je bio obećao, zato dođe do prijateljstva između Hirama i Salomona, tako da sklopiše savez među sobom.

¹³Nato odredi kralj Salomon radnike iz svega Izraela, Broj ovih radnika iznosio je trideset tisuća ljudi. ¹⁴Slao ih je naizmjenice na Libanon, svaki mjesec po deset tisuća ljudi. Jedan mjesec bili su na Libanonu, a dva mjeseca kod kuće. Adoniram bio je nad svima radnicima, ¹⁵U planini imao je Salomon sedamdeset tisuća nosača i osamdeset tisuća

tesača, ¹⁶Osim nastojnika Salomonovih, što su vodili rad, tri tisuće i trista, koji su nadzirali ljude zaposlene tim poslom. ¹⁷Kralj je bio zapovjedio, da se izlomi veliko, teško kamenje, i da se postavi za temelj hramu tesano kamenje, ¹⁸Tesali su kamenari Salomonovi i Hiramovi i Gijbljani. Oni su pripremali drvo i kamenje za gradnju hrama.

1 Kraljevima – 6 glava

¹Četiri stotine i osamdesete godine po izlasku sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, četvrte godine vladanja Salomonova nad Izraelom, mjeseca Ziva – to je drugi mjesec – počeo graditi hram Gospodu.

²Hram, što ga je Salomon zidao Gospodu, bio je šezdeset lakata dug, dvadeset lakata širok i trideset lakata visok. ³Trijem pred glavnim prostorom hrama bio je dvadeset lakata dug, prema širini hrama, a deset lakata širok pred hramom. ⁴Prozori, što ih dade načiniti na hramu, imali su guste rešetke. ⁵Nadalje dade načiniti uza zid hramu, unaokolo uza zidove hramu, oko glavnoga prostora i zadnjega prostora, hodnike, što ih unaokolo podiže u spratove. ⁶Donji sprat bio je pet lakata širok, srednji je bio šest lakata širok, a treći je bio sedam lakata širok. Bio je naime dao načiniti zasjeko na kući izvana unaokolo, da ne mora zahvatiti u zidove hramske.

⁷Uzelo se je kod gradnje hrama samo kamenje, što je bilo kod lomljenja posve ugotovljeno, tako da se nije ništa čulo od čekića i dljeteta ili drugoga gvozdena oruđa, dok se je podizao hram.

⁸Ulaz u donji sprat bio je na desnoj strani hrama. Na zavojicu uzlazilo se gore na srednji sprat iz srednjega na treći. ⁹Kad je tako bio dovršio gradnju hrama, pokri hram gredama i daskama cedrovim. ¹⁰Hodnike načini oko cijeloga hrama pet lakata visoke i sveza ih s hramom gredama cedrovim.

¹¹Tada dođe riječ Gospodnja Salomonu ovako: ¹²"Tako je s kućom, što

je gradiš: Ako ideš po mojim propisima i držiš moje zakone i izvršavaš sve moje zapovijedi i po njima urediš svoj život, ispunit ću na tebi svoje obećanje, što sam ga dao tvojemu ocu Davidu: ¹³Stanovat ću među sinovima Izraelovim i neću nikada ostaviti naroda svojega Izraela."

¹⁴Tako dovrši Salomon gradnju hrama. ¹⁵On obloži zidove hramu iznutra drvetom. Pod hramu pokri daskama cedrovim. ¹⁶Isto tako obloži dvadeset lakata na zadnjoj strani hrama daskama cedrovim od poda do pokrova. Tako ga načini unutra za prostor zadnji, za Svetinju nad svetinjama. ¹⁷Četrdeset lakata imao je hram, to jest veliki prostor pred Svetinjom nad svetinjama. ¹⁸Unutra bio je hram obložen drvetom cedrovim, a na njemu izrezane jabuke i cvjetovi razvijeni. Sve je bilo od drveta cedrova, tako da se nije vidio kamen.

¹⁹Unutra u hramu načini zadnji prostor, da tamo namjesti kovčeg zavjeta Gospodnjega. ²⁰Zadnji prostor bio je dvadeset lakata dug, dvadeset lakata širok i dvadeset lakata visok. On ga dade obložiti čistim zlatom. Isto tako njim obloži žrtvenik od drveta cedrova sprijeda.

²¹Nadalje obloži Salomon hram unutra čistim zlatom i zateže zlatne lance pred zadnjim prostorom, koji isto tako pozlati. ²²Sav hram obloži zlatom, svu zgradu potpuno. I sav žrtvenik, koji je pripadao zadnjemu prostoru, obloži zlatom.

²³Nadalje dade u zadnjem prostoru načiniti dva kerubina od drveta maslinova, svaki deset lakata visok. ²⁴Pet lakata imala su krila jednoga kerubina i pet lakata krila drugoga kerubina, tako da je deset lakata bilo od kraja jednoga krila do kraja drugoga krila. ²⁵Deset lakata imao je i drugi kerubin. Obadva kerubina imala su jednako obličje. ²⁶Visina jednoga kerubina imala je deset lakata, isto tako imao je drugi kerubin. ²⁷Kerubine namjesti u unutrašnjosti hrama, i kerubini su držali krila svoja tako raširena, da je krilo jednoga ticalo jedan zid, a krilo drugoga kerubina dopiralo do drugoga zida. U sredini hrama udarala su krila njihova jedno u drugo. ²⁸I kerubine obloži zlatom.

²⁹Sve zidove hramu unaokolo iskiti rezanim kerubinima, palmama i razvijenim cvjetovima, u zadnjem prostoru i u prednjem prostoru. ³⁰I pod hramu dade pozlatiti, u zadnjem prostoru i u prednjem prostoru.

³¹Za ulaz u zadnji prostor dade načiniti dvokrilna vrata od drveta maslinova. Pragovi s dovratnicima bili su na pet uglova. ³²Na obadvoja dvokrilna vrata od drveta maslinova dade izrezati kerubine, palme i razvijene cvjetove i zlatom ih obložiti. Kerubine i palme obloži pozlatom.

³³Isto tako dade i za ulaz u glavni prostor načiniti dovratnike od drveta maslinova na četiri ugla, ³⁴I dvoja dvokrilna vrata od drveta čempresova. Na dvije se strane otvaralo jedno krilo, i na dvije se strane otvaralo drugo krilo. ³⁵Dade izrezati na njima kerubine, palme i razvijene cvjetove i zlatom ih obložiti posve po mjeri.

³⁶Unutrašnje predvorje dade okružiti sa tri reda tesanoga kamena i jednoga reda cedrovih greda.

³⁷Četvrte godine mjeseca Ziva bio je postavljen temelj hramu Gospodnjemu. ³⁸I jedanaeste godine mjeseca Bula – to je osmi mjesec – bio je hram dovršen sa svim dijelovima svojim i sa svim, što mu pripada. Sedam ga je godina on gradio.

1 Kraljevima – 7 glava

¹Na svojoj vlastitoj kući gradio je Salomon trinaest godina, dok je dovršio svu palaču.

²Kuću od šume libanonske gradio je sto lakata dugu, pedeset lakata široku i trideset lakata visoku, na četiri reda stupova cedrovih, i na stupovima su ležale grede cedrove. ³Od drveta cedrova bio je i pokrov na gredama, što su bile na četrdeset i pet stupova, po petnaest u

jednom redu. ⁴Grede su imale tri reda, i po tri prozora stajala su jedan naprema drugome. ⁵Sva vrata s dovratnicima bila su na četiri ugla, i po tri prozora stajala su jedan naprema drugome. ⁶Onda podiže trijem od stupova pedeset lakata dug i trideset lakata širok. Jedan trijem sa stupovima i krovom bio je sprijeda. ⁷Nadalje sagradi trijem za prijestolje, gdje je sudio, trijem sudski. Bio je obložen drvetom cedrovim od poda do greda. ⁸Napokon palača njegova, u kojoj je stanovao, u drugom dvorištu, unutar od trijema, bila je na isti način građena. I za kćer faraonovu, kojom se je bio oženio Salomon, sagradi palaču jednaku onome trijemu.

⁹Sve ove gradnje bile su sagrađene od teškoga kamenja, tesanoga po mjeri, iznutra i izvana pilom sječenoga, od temelja do krova. ¹⁰Od izvana do velikog predvorja bili su temelji od teškoga velikog kamenja, balvana od deset lakata i balvana od osam lakata. ¹¹Na tom je ležalo teško, po mjeri tesano kamenje i grede cedrove. ¹²Tri reda kamenja tesanoga i jedan red cedrovih brvana okruživali su unaokolo veliko predvorje, isto tako unutrašnje predvorje u hramu Gospodnjem i trijem palače.

¹³Nato posla kralj Salomon i dade dovesti Hirama iz Tira. ¹⁴On je bio sin jedne udovice iz plemena Naftalijeva; njegov je otac bio veliki kovač u Tiru. Bio je veoma razuman i vješt u svakojakom radu od mjedi. On dođe kralju Salomonu i izradi mu sve radove.

¹⁵Tako sali obadva stupa od mjedi. Visina jednome stupu bila je osamnaest lakata, konac od dvanaest lakata obuhvatao je jedan i drugi stup. ¹⁶Načini usto dva od mjedi salivena oglavlja, da se metnu ozgo na stupove. Visina je jednoga oglavlja pet lakata, visina drugoga oglavlja isto tako pet lakata. ¹⁷Na oglavlja stupova način pletenice isprepletene i vrpce kao verige, jedno na prvo oglavlje i drugo na drugo oglavlje. ¹⁸Onda načini šipke, u dva reda unaokolo na jednoj pletenici, da pokrivaju oglavlje stupova. Tako načini i na drugom oglavlju.

¹⁹Oglavlja na stupovima u trijemu bila su načinjena kao ljiljani od četiri

lakta. ²⁰Na oglavljima na obadva stupa bili su ozgo i prema sredini pod pletenicama šipci, kojih je bilo dvjesta u dva reda unaokolo na jednom i na drugom oglavlju.

²¹Stupove podiže na ulazu u trijem hrama. Jedan postavi na desnu stranu i nazva ga Jakin; drugi postavi na lijevu stranu i nazva ga Boaz.

²²Navrh stupova namjesti izrađeno cvijeće ljiljanovo. Kad se dovršiše stupovi,

²³Sali more od mjedi. Ono je imalo deset lakata od jednoga kraja do drugoga i bilo je okruglo unaokolo i pet lakata visoko. Trideset lakata trebalo je konca, da ga se obuhvati unaokolo. ²⁴Ispod kraja njegova, koji ima deset lakata, optječu more nakiti kao čaške cvjetne. U dva reda optječu ga nakiti kao čaške cvjetne, što su s njim salivene.

²⁵Stajalo je na dvanaest volova, od kojih su tri bili okrenuti na sjever, tri na zapad, tri na jug i tri na istok. Na njima je stajalo more. Zadnje strane njihove bile su sve okrenute unutra. ²⁶Bilo je kao podlanica debelo, i kraj njegov bio je kao kraj u čaše, kao cvijet ljiljanov. Primalo je dvije tisuće bata.

²⁷Načini i deset podnožja od mjedi. Svako je podnožje bilo četiri lakta dugo, četiri lakta široko i tri lakta visoko. ²⁸Podnožja su bila rađena ovako: imala su oplate, i oplate su bile umetnute u okvire. ²⁹Na oplatama u okvirima bili su prikazani lavovi, volovi i kerubini, isto tako na okvirima iz nad i ispod lavova i volova visjeli su vijenci. ³⁰Svako je podnožje imalo četiri točka od mjedi, kojima su osovine bile isto tako od mjedi. Na četiri noge bila su kao ramena i pod svakom umivaonicom bila su ta ramena salivena i vijencima obložena.

³¹Dubina umivaonici od vrha do dna nad stupcem bila je lakat, i u vrhu je bila okrugla kao i stupac, koji je bio od lakat i pol, i po vrhu joj bilo je rezano, a oplata joj je bila na četiri ugla, ne okrugla. ³²Četiri točka bila su pod tom oplatom. Osovine točkovima izlazile su na podnožju, i svaki je točak bio visok lakat i pol. ³³Točkovi su bili rađeni kao točkovi kolski. Osovine njihove, glavčine, naplaci i paoci, sve je bila liveno. ³⁴Četiri

ramena bila su na četiri ugla u svakoga podnožja, iz podnožja su izlazila njegova ramena. ³⁵Ozgo u podnožja bilo je visine po lakta, koja je bila svuda okrugla, i ozgo na podnožju bile su strane njegove i oplata, što su izlazile iz njega. ³⁶Po stranama njegovim i po oplatama njegovim izreza kerubine, lavove i palme, jedno do drugoga uz vijence unaokolo. ³⁷Na taj način načini deset podnožja; sva su bila jednako salivena, jedne mjere i jednakog oblika.

³⁸Usto načini deset umivaonica od mjedi. Svaka umivaonica uzimala je četrdeset bata, i svaka umivaonica imala je četiri lakta. Na svako od deset podnožja došla je po jedra umivaonica. ³⁹Namjesti pet podnožja na sjevernoj strani hrama. More namjesti na južnoj strani hrama, na jugoistoku. ⁴⁰Nadalje načini Hiram lonce, lopate i kotliće, Tako dovrši Hiram sve radove, što ih je morao da izradi kralju Salomonu za hram Gospodnji: ⁴¹Dva stupa i dva oglavlja okrugla ozgo na obadva stupa, dvije pletenice da pokrivaju ona dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima; ⁴²Nadalje četiri stotine šipaka za obadvije pletenice, dva reda šipaka za svaku pletenicu, da pokrivaju dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima; ⁴³Usto deset podnožja i deset umivaonica na podnožjima; ⁴⁴Nadalje more i dvanaest volova pod morem; ⁴⁵Onda lonce, lopate i kotliće. Svi sudovi, što ih načini Hiram kralju Salomonu za hram, bili su od mjedi ugladene. ⁴⁶Dade ih saliti kralj u ravnici jordanskoj u zemlji ilovači između Sukota i Sartana. ⁴⁷Tada namjesti Salomon sve sudove. Težina mjedi nije bila utvrđena zbog vrlo velike množine.

⁴⁸Onda dade Salomon načiniti sve posuđe, što se upotrebljavalo u hramu Gospodnjem: zlatni žrtvenik, zlatni sto za kruhove postavljene, ⁴⁹Svijećnjake, pet na desnoj i pet na lijevoj strani pred zadnjim prostorom od čistoga zlata, i zlatne cvjetove, svjetiljke i usekače; ⁵⁰Nadalje vrčeve, noževe, škropionice, mašice i kadionice od čistoga zlata. I čepovi na dvokrilnim vratima u prostor unutrašnji, u Svetinju nad svetinjama, i na dvokrilnim vratima hrama u glavni prostor bili su od zlata.

⁵¹Kad su bili dovršeni svi radovi, što ih je kralj Salomon dao izraditi za hram, dade Salomon unijeti i posvetne darove svojega oca Davida. Srebro i zlato i posuđe stavi u riznicu hrama Gospodnjega.

1 Kraljevima – 8 glava

¹Tada skupi Salomon starješine Izraelove i sve glavare plemenske, knezove porodica izraelskih, kod kralja Salomona u Jerusalemu, da se prenese kovčeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, a to je Sion.

²I tako se skupiše kod kralja Salomona svi ljudi Izraelovi na blagdan u mjesecu Etanimu, a to je mjesec sedmi. ³Kad dođoše sve starješine Izraelove, podigoše svećenici kovčeg, ⁴I prenesoše kovčeg Gospodnji, šator svjedočanstva i sve posuđe sveto, što je bilo u šatoru. ⁵Pritom žrtvova kralj Salomon i s njim sva zajednica Izraelova, koja se našla kod njega, pred kovčegom toliko ovaca i goveda, da ih se zbog njihova mnoštva nije moglo izbrojiti niti proračunati.

⁶Tada unesoše svećenici kovčeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto u zadnjem prostoru hrama, u Svetinji nad svetinjama pod krila kerubina. ⁷Kerubini su naime držali krila raširena nad mjestom, gdje je stajao kovčeg. Tako pokriše kerubini kovčeg i motke njegove odozgo. ⁸Motke su bile tako duge, da su se krajevi motaka vidjeli u svetištu pred zadnjim prostorom. Ali se dalje nijesu vidjeli. Ostadoše ondje do današnjega dana. ⁹U kovčegu su bile samo dvije ploče kamene, što ih je bio u njega metnuo Mojsije na Horebu, kad Gospod sklopi savez sa sinovima Izraelovim, pošto izadoše iz zemlje egipatske.

¹⁰Kad svećenici ostaviše svetište, oblak napuni hram Gospodnji.

¹¹Svećenici nijesu mogli radi oblaka pristupiti, da vrše svoju službu, jer slava Gospodnja napuni hram Gospodnji.

¹²Tada reče Salomon: "Gospod je rekao, da će stanovati u mraku. ¹³I

ja sagradih tebi kuću za stan, mjesto da u njemu stanuješ na vječna vremena."

¹⁴Tada se okrenu kralj i blagoslovi svu zajednicu sinova Izraelovih, a sva je zajednica sinova Izraelovih stajala. ¹⁵On reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji je eto zaista ispunio obećanje, što ga je svojim ustima dao mojemu ocu Davidu, kad je rekao: ¹⁶Od vremena, kad sam bio izveo iz Egipta narod svoj Izraela, ne izabrah nijednoga grada između svih plemena Izraelovih, da se tamo sagradi hram, u kojem da stanuje ime moje. Ali za to izabrah Davida, da vlada nad narodom mojim Izraelom. ¹⁷I naumi doduše moj otac David da sagradi hram imenu Gospoda, Boga Izraelova. ¹⁸Ali Gospod reče mojemu ocu Davidu: Da kaniš sagraditi hram imenu mojemu, dobro činiš, što si to naumio. ¹⁹Ali nećeš ti sagraditi toga hrama, nego sin tvoj, koji će ti se roditi, on će sagraditi hram imenu mojemu. ²⁰I eto Gospod ispuni obećanje, što ga je dao: Ja stupih na mjesto svojega oca Davida i sjedoh na prijestolje Izraelovo, kao što obeća Gospod, i sagradih hram imenu Gospoda, Boga Izraelova. ²¹Ja u njemu pripravih mjesto za kovčeg, u kojem je savez Gospodnji, što ga je sklopio s ocima našim, kad ih je izveo iz zemlje egipatske."

²²Potom stupi Salomon pred svom zajednicom Izraelovom pred žrtvenik Gospodnji, raširi ruke svoje prema nebu ²³I pomoli se: "Gospode, Bože Izraelov! Niti jedan bog u nebu gore i na zemlji dolje nije ti jednak: savez i milost čuvaš ti slugama svojim, koji hode pred tobom čitavim srcem. ²⁴Ti si slugi svojem, mojemu ocu Davidu, ispunio, što si mu bio obećao. Što si obrekao ustima svojim, to si ispunio djelom, kako dokazuje ovaj dan. ²⁵A sada, Gospode, Bože Izraelov, drži slugi svojem, mojemu ocu Davidu, i obećanje, što si mu ga dao, kad si rekao: Koliko je do mene, neće ti nikada nestati čovjeka, koji bi sjedio na prijestolju Izraelovu. Samo moraju potomci tvoji ponašanje svoje tako urediti, da hode preda mnom, kao što si ti hodio preda mnom. ²⁶Sada dakle, Bože Izraelov, daj da se obistini obećanje tvoje, što si ga dao slugi svojem, mojemu ocu Davidu!

²⁷A hoće li doista Bog stanovati na zemlji? Eto, nebo i nebesa najviša ne mogu te obuhvatiti – koliko manje ova kuća, koju sagradih! ²⁸A obazri se na molitvu sluga svojega i na vapaj njegov, Gospode, Bože moj: Čuj zaziv i molitvu, koju danas upravlja tebi sluga tvoj! ²⁹Daj da oči tvoje budu otvorene nad ovom kućom dan i noć, nad mjestom, za koje si obećao: Moje ime tamo će stanovati! ³⁰Čuj molitvu, koju će na ovom mjestu obavljati sluga tvoj! Čuj vapaj sluga svojega i naroda svojega Izraela, kadgod se mole na ovom mjestu! Usliši je na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, u nebu, usliši je i oprosti!

³¹Ako se netko ogriješi o blišnjega svojega i njemu se naloži zakletva, kojom se ima zakleti, i on se pokaže sa zakletvom pred tvojim žrtvenikom u ovoj kući, ³²Onda ti čuj to u nebu i zahvati i pribavi pravo slugama svojim: Krivca odsudi obraćajući njegova djela na njegovu glavu! A nedužnoga oslobodi postupajući s njim po nedužnosti njegovoj!

³³Ako tvoj narod Izrael bude potučen od neprijatelja, jer se je ogriješio o tebe, ali se opet obrati k tebi i slavi ime tvoje i u ovoj se kući moli i vapije k tebi, ³⁴Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe svojemu puku Izraelu i dovedi ih natrag u zemlju, koju si dao ocima njihovim!

³⁵Ako se je zatvorilo nebo, tako da ne pada dažd, jer su se ogriješili o tebe, i oni se mole na ovom mjestu i slave ime tvoje i obrate se od grijeha svojih, jer si ih ponizio, ³⁶Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe slugama svojim i svojemu narodu Izraelu, upravi ih na pravi put, kojim da idu, i pusti dažd na svoju zemlju, koju si dao narodu svojemu u baštinu!

³⁷Ako nastane glad u zemlji, ako budu kuga, suša, medljika, skakavci i gusjenice, ako je neprijatelj pritisne u kojem od njezinih mjesta, ako je pohodi kakvogod zlo ili bolest: ³⁸Svaku molitvu, svaki vapaj, što tada kojigod izgovori u svemu tvojem narodu Izraelu, ako svaki osjeća bol u

srcu svojem i raširi ruke prema ovoj kući, ³⁹Onda ti si to čuo u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i oprosti i zahvati i podaj svakome po svemu životu njegovu, jer ti poznaš srce njegovo, jer ti jedini prozireš srce sve djece čovječje, ⁴⁰Da te se uvijek boje, doklegod živu u zemlji, koju si dao ocima našim!

⁴¹Ali i stranca, koji ne pripada tvom narodu Izraelu, nego iz daleke zemlje dolazi radi imena tvoga ⁴²– Jer se čuje za ime tvoje veliko, za ruku tvoju jaku i za mišicu tvoju podignutu – kad on dakle dođe i pomoli se u ovoj kući, ⁴³Onda ga ti čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i učini sve, za što te zaziva stranac, da svi narodi na zemlji upoznaju ime tvoje, da te štiju kao tvoj narod Izrael i da doznaju, da je ovaj hram, što ti ga sagradih, prozvan po imenu tvom!

⁴⁴Ako narod tvoj izađe na vojsku proti svojim neprijateljima putem, kojim ga pošleš, i pomoli se Gospodu prema gradu, koji si izabrao, prema hramu, koji sam sagradio imenu tvom, ⁴⁵Onda ti čuj u nebu molbu njegovu i vapaj njegov i podaj mu pobjedu!

⁴⁶Ako su se ogriješili o tebe – jer nema čovjeka, koji ne griješi – i ti se rasrdiš na njih i predaš ih neprijatelju, tako da ih tlačitelji njihovi zarobe i odvedu u zemlju neprijateljsku, daleko ili blizu. ⁴⁷I ako se tada oni dozovu u zemlji, gdje su zarobljeni, i obrate se i zavape k tebi u zemlji tlačitelja svojih i priznaju: Sagriješismo i zlo učinismo, bezbožni smo bili. ⁴⁸Ako se dakle svim srcem i svom dušom obrate k tebi u zemlji neprijatelja svojih, koji ih odvedoše, i pomole se tebi, prema zemlji, koju si dao ocima njihovim, prema gradu, koji si izabrao, i prema hramu, koji sam sagradio imenu tvom, ⁴⁹Onda ti usliši njihovu molitvu i vapaj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i pribavi im pravicu! ⁵⁰I oprosti narodu svojem, što je sagriješio proti tebi, i sve prijestupe, koliko su skrivili proti tebi, i daj da nađu milost kod tlačitelja svojih, da im se smiluju! ⁵¹Jer on je narod tvoj i svojina tvoja, koju si izveo iz Egipta, isred talionice gvožđa. ⁵²Neka budu oči tvoje otvorene na molbu sluge tvoga i na molbu naroda tvoga Izraela, da ih uslišiš

u svemu, za što te zazovu! ⁵³Jer si ih ti odvojio sebi za svojinu iz svih naroda na zemlji, kao što si obećao preko svojega sluga Mojsija, kad si izveo oce naše iz Egipta, ti veliki Gospode!"

⁵⁴Kad je bio Salomon posve dovršio ovu prošnju i molitvu Gospodu, ustade s mjesta pred žrtvenikom Gospodnjim, gdje je bio klečao s rukama raširenim prema nebu, ⁵⁵Stupi naprijed i blagoslovi svu zajednicu Izraelovu glasom velikim ovako: ⁵⁶"Blagoslovljen neka je Gospod, koji je svojemu narodu Izraelu pribavio mir posve onako, kao što je obećao. Nije ostalo neispunjeno ni jedno jedino od svih sjajnih obećanja, što ih je dao preko svojega sluga Mojsija. ⁵⁷Gospod, Bog naš, neka bude s nama, kao što je bio s ocima našim! Neka nas ne ostavi i ne odbije, ⁵⁸Da se srca naša obrate k njemu i mi hodimo svim putovima njegovim i držimo njegove zapovijedi, zakone i odredbe, na koje je obvezao oce naše. ⁵⁹I ove riječi moje, što sam ih u molitvi upravio Gospodu, neka budu nazočne Gospodu, Bogu našem, dan i noć, da pribavi pravicu slugi svojemu i narodu svojemu Izraelu u svako doba, ⁶⁰Da svi narodi na zemlji dođu do spoznanja, da je Gospod Bog i nitko drugi. ⁶¹A srce vaše neka bude nepodijeljeno odano Gospodu, Bogu našem, da hodite po zakonu njegovu i držite zapovijedi njegove, kao danas!"

⁶²Tada prinese kralj i sav Izrael s njim žrtve zaklanice Gospodu. ⁶³Kao žrtvu mirotvornu, koju dade Salomon zaklati za Gospoda, žrtvova on dvadeset i dvije tisuće volova i sto i dvadeset tisuća ovaca. Tako posvetiše hram Gospodnji kralj i svi sinovi Izraelovi.

⁶⁴U onaj dan posveti kralj srednji dio predvorja pred hramom Gospodnjim, jer ondje prinese žrtve paljenice, prinose i pretilinu od žrtava mirotvornih. Mjedeni žrtvenik, koji je stajao pred Gospodom, bio je premalen, da obuhvati žrtve paljenice, prinose i pretilinu žrtava mirotvornih.

⁶⁵Tako proslavi tada Salomon blagdan i sav Izrael s njim, skup velik od

ulaska u Hamat do potoka egipatskoga, pred Gospodom, Bogom našim, sedam dana i još jedanput sedam dana, dakle četrnaest dana. ⁶⁶Osmi dan otpusti ljude. Oni se rastadoše od kralja i otidoše k svojim kućama, veseli i dobre volje radi svega dobra, što ga je Gospod bio iskazao svojemu slugi Davidu i svojemu narodu Izraelu.

1 Kraljevima – 9 glava

¹Kad je bio Salomon dovršio gradnju hrama Gospodnjega i kraljevske palače i sve druge osnove, što ih je Salomon želio da izvede, ²Javi se Gospod Salomonu po drugi put, kao što mu se bio javio u Gibeonu. ³I reče mu Gospod: "Uslišio sam molitvu tvoju i vapaj tvoj, što si mi ga upravio. Posvetio sam taj hram, što si mi ga sagradio. Zato će ime moje tamo vazda stanovati, i oči moje i srce moje tamo će uvijek boraviti. ⁴Ako ti uzideš preda mnoom onako, kako je išao tvoj otac David, u iskrenosti srca i u pravičnosti, tako da činiš sve, što sam ti zapovjedio, i držiš moj zakon i odredbe. ⁵Tada ću zauvijek utvrditi prijestolje kraljevstva tvoga nad Izraelom, kao što sam obećao tvojemu ocu Davidu, kad sam rekao: Nikada ti neće nestati čovjeka na prijestolju Izraelovu. ⁶Ali ako se vi, vi i sinovi vaši, odvratite od mene i ne uzdržite mojih zapovijedi i uredaba, na koje sam vas obvezao, nego otidete i služite drugim bogovima i klanjate im se, ⁷Tada ću istrijebiti Izraela iz zemlje, koju sam im dao, i hram, što sam ga posvetio imenu svojemu, odbacit ću od lica svojega, i Izrael će postati poslovice i podsmijeh kod svih naroda. ⁸I ovaj će hram postati jedna ruševina. I kad zapitaju: Zašto je tako što učinio Gospod ovoj zemlji i ovome hramu? ⁹Odgovorit će se: Oni su ostavili Gospoda, Boga svojega, koji je oce njihove izveo iz Egipta, i okrenuli se k tuđim bogovima, njima se klanjali i služili im. Zato je pustio na njih Gospod svu tu nesreću."

¹⁰Kad prođe dvadeset godina, u koje sagradi Salomon obadvije zgrade, hram Gospodnji i palaču kraljevsku ¹¹– Hiram, kralj Tira, podupirao je Salomona prema potrebi drvetom cedrovim i čempresovim i zlatom – , tada odstupi kralj Salomon Hiramu dvadeset

gradova u zemlji Galileji. ¹²Ali kad dođe Hiram iz Tira, da vidi gradove, što mu ih bio ustupio Salomon, ne dopadoše mu se, ¹³I reče: "Kakvi su to gradovi, što si mi ih dao, brate?" Zato se zove ta zemlja sve do današnjega dana Kabul. ¹⁴Hiram je bio poslao kralju sto i dvadeset talenata zlata.

¹⁵Ovako se ima s rabotom, što ju je bio naložio kralj Salomon, da sagradi hram Gospodnji i svoju vlastitu palaču, Milo i zidove Jerusalema i Hasor, Megido i Gezer. ¹⁶Faraon naime, kralj egipatski, bio je izašao, osvojio Gezer i spalio ga ognjem, Kanaance, što su stanovali u gradu, pobio i dao ga kao miraz kćeri svojoj, ženi Salomonovoj. ¹⁷I Salomon sagradi opet Gezer i donji Bet–Horon, ¹⁸Baalat, Tadmor u pustinji u zemlji, ¹⁹Nadalje sve gradove za spremišta, što ih je imao Salomon, i gradove za kola i gradove za jahalište, nadalje sve gradnje, što ih je Salomon htio da podigne u Jerusalemu, na Libanonu i u svemu području svoje vlasti.

²⁰Sve, što je još bilo ostalo od Amoreja, Hiteja, Perizeja, Hiveja i Jebuseja, koji nijesu pripadali sinovima Izraelovim. ²¹Potomke njihove, koji su iza njih još bili ostali u zemlji, jer ih ne mogoše sinovi Izraelovi istrijebiti, njih Salomon nagna da plaćaju danak i da robuju do današnjega dana. ²²Od sinova Izraelovih ne učini Salomon nijednoga robom, nego oni postadoše njegovi ratnici i činovnici, njegove više i niže vođe, njegovi zapovjednici nad kolima i nad konjanicima.

²³Glavnih nastojnika nad gradnjama Salomonovim bilo je pet stotina i pedeset. Oni su nadzirali ljude, koji su bili radovima zaposleni.

²⁴Čim je kći faraonova Iz grada Davidova bila ušla u svoju palaču, koju je bio sagradio za nju, dade podignuti Milo.

²⁵Tri puta u godini prinosiso bi Salomon žrtve paljenice i žrtve mirotvorne na žrtveniku, što ga je podigao Gospodu, i palio je kad na žrtveniku, što je stajao pred Gospodom. I popravljao je štete na hramu.

²⁶I lađe načini kralj Salomon u Esion–Geberu, koji je kod Elata na obali Crvenoga mora u Edomu. ²⁷Hiram posla na tim lađama svoje ljude, mornare, što su vješti moru. Zajedno s ljudima Salomonovim ²⁸Odvezoše se u Ofir, uzeše odanle zlata četiri stotine i dvadeset talenata i donesoše kralju Salomonu.

1 Kraljevima – 10 glava

¹Kad je kraljica od Sabe čula o slavi Salomonovoj, koju je bio stekao po imenu Gospodnjem, dođe ona, da ga iskuša zagonetkama. ²Dođe u Jerusalem s veoma velikom pratnjom. Deve su nosile mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja. Kad je bila došla k Salomonu, iznese mu sve, što je bila preduzela sebi. ³A Salomon joj odgovori na sva pitanja njezina. Ništa nije bilo, što bi ostalo kralju skriveno, da joj ne bi mogao dati obavijesti.

⁴I kad kraljica od Sabe vidje svu mudrost Salomonovu i palaču, koju je bio sagradio, ⁵I jela na stolu njegovu, kako su dostojanstvenici njegovi tu sjedili i sluge njegove dvorile, nadalje odijelo njihovo i peharnike njegove i žrtve paljenice, što bi ih on u hramu prinosio Gospodu, ona se tada nije više mogla uzdržati, ⁶I reče kralju: "Istina je bila, što sam čula u svojoj zemlji o tebi i o mudrosti tvojoj. ⁷Nijesam htjela vjerovati što se govorilo, dok ne dođem i vidim svojim očima. I zaista, ni pola mi nije kazano. Tvoja mudrost i tvoje vrline nadvisuju glas, što sam ga slušala. ⁸Sretni ljudi tvoji, sretni sluge tvoje, što uvijek stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju! ⁹Blagoslovljen neka je Gospod, Bog tvoj, koji te je zavolio, tako da te je posadio na prijestolje Izraelovo, jer Gospod ljubi Izraela uvijek, postavi te kraljem, da sudiš i dijeliš pravicu."

¹⁰Potom darova kralju sto i dvadeset talenata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja. Nikada više ne dođe toliko mirisa, koliko darova kraljica od Sabe kralju Salomonu.

¹¹I lađe Hiramove, koje su donosile zlato iz Ofira, donesoše iz Ofira vrlo mnogo drveta sandalovine i dragoga kamenja. ¹²I kralj dade načiniti iz drveta sandalovine sjedala za hram Gospodnji i za palaču kraljevsku i citare i harfe za pjevače. Toliko drveta sandalovine nikada se više nije donijelo niti ga se je vidjelo do današnjega dana.

¹³A kralj Salomon darova kraljici od Sabe sve, što joj se je dopalo i što je zaiskala, osim onoga, što joj dade drage volje i darežljivošću jednoga kralja Salomona. Potom se ona diže da se vrati natrag i ode kući sa slugama svojim.

¹⁴Zlata, što je dohodilo Salomonu u jednoj godini, bilo je šest stotina i šezdeset i šest talenata, ¹⁵Osim onoga, što je dohodilo od veletrgovaca, od poreza malih trgovaca i od onoga, što je ulazilo od svih knezova beduinskih i upravitelja zemaljskih.

¹⁶I dade kralj Salomon načiniti dvjesta velikih štitova od kovanoga zlata; šest stotina šekela zlata upotrijebio je na jedan štit. ¹⁷Nadalje tri stotine lakih štitova od kovanoga zlata; tri mine zlata upotrijebio je na jedan štit. U kući šume libanonske dade ih kralj smjestiti.

¹⁸Nadalje dade kralj načinite veliko prijestolje od slonove kosti i obložiti ga čistim zlatom. ¹⁹Šest stepenica vodilo je k prijestolju, i gornji dio odostrag na prijestolju bio je okrugao. Nasloni su bili s obje strane sjedišta, i pokraj naslona bila su dva lava. ²⁰Dvanaest lavova stajalo je s obje strane na šest stepenica. Takav nije bio još nikada načinjen za koje bilo kraljevstvo.

²¹Sve posude za piće kralja Salomona bile su od zlata, i svi sudovi u kući zvanj šume libanonske bili su od čistoga zlata. Ništa nije bilo od srebra, koje u vrijeme Salomonovo nije imalo nikakve cijene. ²²Jer je kralj imao lađe taršiške na moru kod lađa Hiramovih. Svake tri godine jedanput dolazile su lađe taršiške kući, natovarene zlatom, srebrom,

slonovom kosti, majmunima i paunima.

²³Tako nadvisi kralj Salomon sve kraljeve na zemlji bogatstvom i mudročću. ²⁴I sav je svijet želio da vidi Salomona, da čuje mudrost njegovu, koju mu je bio Bog dao. ²⁵Pritom bi svaki donio dar sa sobom, srebrne i zlatne sudove, haljine, oružje, mirise, konje i mazge, svake godine.

²⁶Salomon nakupi sebi i mnogobrojna kola i konjanike, i imao je tisuću i četiri stotine kola i dvanaest tisuća konjanika. Njih razredi po kolskim gradovima i u okolici kralja u Jerusalemu.

²⁷Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra tako mnogo kao kamenja, a cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini.

²⁸Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i Kue. Trgovci kraljevi dovodili ih iz Kue za plaću, ²⁹Tako da su jedna kola kod izvoza iz Egipta dolazila po šest stotina šekela srebra, a konj po sto i pedeset. Isto tako preko njih dobivali su ih svi kraljevi hitejski i sirijski.

1 Kraljevima – 11 glava

¹Kralj Salomon ljubio je uz kćer faraonovu mnoge žene tuđinke: Moapke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hitejke, ²Dakle od naroda, za koje je bio Gospod zapovjedio sinovima Izraelovim: "Ne upuštajte se s njima, i oni ne smiju općiti s vama. Inače oni će posve sigurno zanijeti srca vaša za svojim bogovima." Za njih prionu Salomon ljubeći ih. ³I imao je sedam stotina žena kraljica i tri stotine inoča. I žene njegove zavedoše ga. ⁴Kad je bio ostario Salomon, žene njegove zanesoše mu srce za drugim bogovima. Srce njegovo nije više nepodijeljeno pripadalo Gospodu, Bogu njegovu, kao srce njegova oca Davida. ⁵I Salomon je štovao aštartu, boginju Sidonaca, i Milkomu, grdobu Amonaca. ⁶Salomon je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i nije hodio za Gospodom do kraja kao njegov otac David. ⁷Tada sagrađi

Salomon žrtvenu visinu za Kemoša, grdobu Moabaca, na gori, istočno od Jerusalema, i isto tako za Moleka, grdobu Amonaca. ⁸Isto učini za sve svoje žene tuđinke, koje su prinobile bogovima svojim kad i žrtve zaklanice.

⁹I Gospod se razgnjevi na Salomona, jer on odvrati srce svoje od Gospoda, Boga Izraelova, koji mu se bio javio dva puta ¹⁰I bio mu je zapovjedio, da ne štuje drugih bogova. Ali on nije držao, što mu je bio Gospod zapovjedio. ¹¹Zato dade Gospod reći Salomonu: "Jer tako stoji s tobom, da nijesi držao saveza mojega i uredaba, što sam ti ih naložio, zato ću otrgnuti od tebe kraljevstvo i dati ga slugi tvojemu. ¹²Ali neću to još učiniti za života tvojega radi tvojega oca Davida. Tek sinu tvojemu oduzet ću ga. ¹³Ipak neću od njega otrgnuti svega kraljevstva. Jedno ću pleme dati sinu tvojemu radi Davida, sluge mojega, i radi Jerusalema, što sam ga izabrao."

¹⁴I dade Gospod podići Salomonu protivnika u Edomu Hadada iz kraljevske porodice u Edomu. ¹⁵Tada, kada je David tukao Edomca, i vojskovođa Joab otišao da pokopa pobijene, i sve muške za oružje sposobne u Edomu dao poubijati ¹⁶ – Jer je Joab proboravio tamo šest mjeseci sa svim Izraelom, dok nije istrijebio sve muške za oružje sposobne u Edomu – , ¹⁷Tada uteče Hadad s nekoliko Edomaca, koji su bili sluge ocu njegovu, i ode u Egipat. Hadad je bio tada još malen dječak. ¹⁸Otidoše iz Midjana i dođoše u Paran. Iz Parana uzeše ljude sa sobom i dođoše u Egipat k faraonu, kralju egipatskomu. Ovaj mu dade kuću i odredi mu hranu. Dade mu i zemlje. ¹⁹Hadad nađe veliku milost u faraona, tako da mu dade sestru svoje žene Tafnese za ženu. ²⁰Sestra Tafnesina rodi mu sina njegova Genubata. Tafnesa mu dade u palači faraonovoj prvi odgoj. Tako ostade Genubat u palači faraonovoj među djecom faraonovom. ²¹A kad Hadad u Egiptu doču, da je David počinio kod otaca svojih i da je mrtav vojskovođa Joab, zamoli Hadad faraona: "Pusti me da idem u svoju zemlju!" ²²Faraon ga upita: "A manjka li ti što kod mene, te hoćeš da ideš u svoju zemlju?" On odgovori: "Ništa! Ali me pusti da idem!"

²³Tada mu podiže Bog kao protivnika Rezona, sina Eliadova, koji je bio pobjegao iz okoline svojega gospodara Hadadezera, kralja sobskoga.

²⁴Ovaj skupi ljude oko sebe i posta vođa četi, tada kad David počini krvoproliće među njima. Oni otidoše tada u Damask, ostadoše tamo, i vladali su u Damasku. ²⁵On je bio protivnik Izraelov, dokle je god živio Salomon. Osim zla, što ga je spremio Hadad, mrzio je i on Izraela, dokle je god bio kralj nad Sirijom.

²⁶I Jeroboam, sin Nebatov, Efraimej iz Serede – njegova se mati zvala Serua i bila je udovica – činovnik Salomonov, pobuni se proti kralju.

²⁷Uzrok, zašto se podiže na kralja, bio je ovaj: Salomon sagradi Milo i poravna jamu u gradu Davida, oca svojega. ²⁸Ovaj Jeroboam bio je valjan čovjek, i kad vidje Salomon, da se je mladi čovjek pokazao vješt u poslu, postavi ga nadzornikom nad svim rabotnim radnjama kuće Josipove.

²⁹Tada se dogodi, da Jeroboam ode iz Jerusalema i na putu ga susrete prorok Ahija iz Šila. Ovaj je upravo imao nov plašt na sebi. Obojica su bili sami u polju. ³⁰Tada uze Ahija novi plašt, što ga je imao na sebi, razdera ga na dvanaest komada ³¹i reče Jeroboamu: "Uzmi sebi deset komada, jer ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Evo, istrgnut ću iz ruke Salomonove kraljevstvo i tebi ću dati deset plemena. ³²Samo će jedno pleme on zadržati radi mojega sluge Davida i radi Jerusalema, grada, koji izabrah između svih plemena Izraelovih. ³³Jer ostaviše mene i pokloniše se aštarti, boginji Sidonaca, Kemošu, bogu Moabaca, i Milkomu, bogu Amonaca, nijesu hodili putovima mojim, nijesu činili, što je meni po volji, i nijesu držali mojih uredaba i zapovijedi, kao što je to činio njegov otac David. ³⁴Ali neću mu oduzeti svega kraljevstva, nego ću ga ostaviti neka vlada, dokle je god živ, radi mojega sluge Davida, kojega izabrah, i koji je držao moje zapovijedi i zakon. ³⁵Ali ću njegovu sinu uzeti kraljevstvo i tebi ga dati, naime deset plemena. ³⁶Jedno jedino pleme sinu ću njegovu dati, da bude svjetiljka mojemu slugi Davidu vazda preda mnom u Jerusalemu, gradu, koji izabrah sebi, da

u njemu stanuje ime moje. ³⁷A tebe ću uzeti: ti ćeš vladati nad svim, što ti duša želi, i bit ćeš kralj nad Izraelom. ³⁸Ako saslušaš u svemu, što ti zapovjedim, i uzideš mojim putovima i učiniš, što je meni po volji držeći moj zakon i zapovijedi, kao što je to činio moj sluga David, bit ću ja s tobom i sagradit ću ti kuću, tako tvrdo, kao što sam sagradio Davidu, i dat ću ti Izraela. ³⁹U tu svrhu ponižavat ću potomke Davidove, ali ne za sva vremena."

⁴⁰Jer je Salomon tražio da ubije Jeroboama, podiže se Jeroboam i pobježe u Egipat k Šišaku, kralju egipatskom. Ostade u Egiptu do smrti Salomonove.

⁴¹Ostala Povijest Salomonova i sve, što je činio, i mudrost njegova, to je zapisano u knjizi povijesti Salomonove. ⁴²A vladao je Salomon u Jerusalemu nad svim Izraelom četrdeset godina. ⁴³Tada počinu Salomon kod otaca svojih. Pokopaše ga u gradu Davida, oca njegova. Na mjesto njega postade kralj njegov sin Roboam.

1 Kraljevima – 12 glava

¹Roboam otide u Šekem, jer se je u Šekemu bio skupio sav Izrael, da ga učini kraljem.

²O tom primi vijest Jeroboam, sin Nebatov. On je naime još bio u Egiptu, kamo je bio morao pobjeći od kralja Salomona, jeroboam se bio nastanio u Egiptu. ³I poslaše tamo i dadoše ga pozvati. Tako dođoše Jeroboam i sva zajednica Izraelova i dojavije Roboamu ovo: ⁴Tvoj je otac metnuo na nas težak jaran. Olakšaj nam sada ti tvrdu službu oca svojega i teški jaram, što ga je metnuo na nas, i mi ćemo ti biti podložni!"

⁵On im odgovori "Idite i do tri dana dođite opet k meni!" I narod se udalji.

⁶I kralj Roboam posvjetova se sa starim ljudima, što su služili njegovu ocu Salomonu, dok je bio živ, i upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima?" ⁷Oni mu odgovoriše: "Ako danas udovoljiš narodu, njima se prilagodiš, poslušaj ih i prijateljski im odgovoriš, oni će ti biti zauvijek podložni."

⁸Ali se on ne osvrnu na savjet, što mu ga dadoše starci, nego se posvjetova s mladim ljudima, koji su bili odrasli s njim i koji su ga morali slijediti, ⁹On ih upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima, koji zahtijevaju od mene: "olakšaj jaram, što ga je metnuo na nas tvoj otac?"

¹⁰Mladi ljudi, koji su bili odrasli s njim, odgovoriše mu ovo: "Ovako ćeš odgovoriti tim ljudima, koji ti rekoše: "Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, olakšaj ti naš jaram!, ovako ćeš im odgovoriti: "Moj je mali prst deblji od bedara oca mojega, ¹¹Eto, otac vam je moj naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

¹²Kad Jeroboam i sav narod dođoše opet treći dan k Roboamu, kako im je bio zapovjedio kralj rekavši: "Dođite opet k meni do tri dana!"

¹³Tada kralj oštro odgovori narodu i ne osvrnu se na savjet, što su mu ga bili dali starci. ¹⁴Kako ga svjetovaše mladi ljudi, odgovori im: "Moj vam je otac naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

¹⁵Tako kralj ne usliši naroda, jer je Gospod o tako uredio, da ispuni svoje obećanje, što ga je Gospod preko Ahije od Šila bio dao Jeroboamu sinu Nebatovu.

¹⁶Kad vidje sav Izrael, da ih kralj ne htjede uslišiti, odgovori narod kralju ovo: "Kakav dio mi imamo s Davidom? Mi nemamo baštine sa sinom Jesejevim. Kući sinovi Izraelovi! Sad gledaj svoju kuću, Davide!" Tako otiđe Izrael kući. ¹⁷Roboam je vladao samo još pad sinovima

Izraelovim, koji su stanovali u gradovima Judinim.

¹⁸Kad kralj Roboam posla Adorama, nadzornika nad radotnim radnjama, sav ga Izrael zasu kamenjem i ubi. Kralj Roboam mogao je upravo još skočiti na svoja kola i pobjeći u Jerusalem. ¹⁹Tako otpade Izrael od kuće Davidove do današnjega dana.

²⁰Kad je čuo sav Izrael, da se je vratio Jeroboam, poslaše, dadoše ga dovesti na skupštinu i učiniše ga kraljem nad svim Izraelom. Uz kuću Davidovu ne pristade nitko, osim jedino pleme Judino.

²¹Čim Roboam dođe u Jerusalem, podiže svu kuću Judinu i pleme Benjaminovo, sto i osamdeset tisuća odabranih ratnika, da zavojšte na kuću Izraelovu, da natrag dobiju kraljevstvo za Roboama, sina Salomonova.

²²Tada dođe riječ Božja Šemaji, čovjeku Božjemu, ovako: ²³"Javi Roboamu, sinu Salomonovu, kralju Judinu, i svoj kući Judinoj i Benjaminovoj i ostalome narodu: ²⁴Ovako veli Gospod: Ne izlazite i ne bijte se s braćom svojom, sinovima Izraelovim! Svaki neka se vrati svojoj kući, jer sam ja naredio tako da bude." Oni poslušашe zapovijed Gospodnju, vratiliše se i otidoše kući, kako im je bio zapovjedio Gospod.

²⁵Jeroboam utvrdi Šekem u gori Efraimovoj i naseli se u njemu. Odatle otide i utvrdi Penuel.

²⁶Jeroboam je mislio u sebi: "Kraljevstvo će se opet povratiti kući Davidovoj. ²⁷Jer ovaj narod ide gore, da u hramu Gospodnjem u Jerusalemu prinosi žrtve, to će se srce ovoga naroda opet obratili k Roboamu, kralju Judinu, kao gospodaru svome. Mene će ubiti i opet se povratiti k Roboamu, kralj u Judinu. ²⁸Kad je kralj razmislio, dade načiniti dva zlatna teleta i reče narodu: "Vi ste dosta dugo išli gore u Jerusalem. A evo, Izraele, ovdje je tvoj bog, koji te je izveo iz zemlje egipatske!" ²⁹Jedno namjesti u Betelu, drugo dade odnijeti u Dan. ³⁰To

postade povod grijehu. Narod je išao k jednome do Dana. ³¹Također podiže on svetišta na visinama i postavi za svećenike ljude proste, koji nijesu pripadali Levitima.

³²Nadalje uvede Jeroboam osmoga mjeseca, petnaestoga dana u mjesecu, blagdan, koji je odgovarao blagdanu u Judi. On sam uzađe na žrtvenik. Isto tako učini u Betelu, da žrtvuje teocima, što ih je bio dao načiniti. I postavi u Betelu svećenike svetišta na visinama, što ih je bio načinio. ³³Petnaestoga dana osmoga mjeseca, dakle mjeseca, što ga je on sam sebi bio izabrao, da uvede blagdan za sinove Izraelove, uzađe na žrtvenik, koji je bio podigao u Betelu, I pristupi k žrtveniku, da kadi.

1 Kraljevima – 13 glava

¹A gle, javi se u Betelu po nalogu Gospodnjem čovjek Božji iz zemlje Judine, jeroboam je upravo stajao na žrtveniku, da žrtvuje. ²Tada se onaj po zapovijedi Gospodnjoj okrenu prema žrtveniku i viknu: "žrtveniče, žrtveniče, ovako veli Gospod: Sin će se jedanput roditi kući Davidovoj. Josija je ime njegovo. On će na tebi klati svećenike visina, koji žrtvuju na tebi. Ljudske će se kosti spaliti na tebi." ³U isto doba navijesti on znak i reče: "Znak, da je Gospod govorio, ovaj je: "Evo, žrtvenik će se raspasti, i prosut će se pepeo, što je na njemu!"

⁴Kad je kralj čuo prijetnju, što je čovjek Božji izreče proti žrtveniku u Betelu, pruži Jeroboam sa žrtvenika ruku svoju i zapovjedi: "Držite ga!" Ali ruka njegova, koju je bio pružio proti njemu, ukoči se, tako da je opet nije mogao natrag povući. ⁵A žrtvenik se raspade, i prosu se pepeo sa žrtvenika, kako je to bio kao znak navijestio čovjek Božji po zapovijedi Gospodnjoj.

⁶Kralj viknu čovjeku Božjemu: "Navrati ipak Gospoda, Boga svojega, na blagost i pomoli se za me, da mogu opet natrag povući ruku svoju!" Tada ublaži čovjek Božji Gospoda, i kralj je opet mogao ruku natrag

povući, i bila je kao prije.

⁷Nato zamoli kralj čovjeka Božjega "Hodi s menom kući i okrijepi se! I dar ću ti dati." ⁸Ali čovjek Božji odgovori kralju: "Kad bi mi dao i polovicu kraljevstva svojega, ne bih išao s tobom i ne bih jeo ni pio na ovom mjestu." ⁹Jer tako mi je zapovjedila riječ Gospodnja: "Ne smiješ ni jesti ni piti, niti se vratiti putem, kojim si došao." ¹⁰Tako udari drugim putem i ne vrati se putem, kojim je bio došao u Betel.

¹¹A stanovao je u Betelu jedan star prorok. Sinovi njegovi dođoše mu i pripovjediše mu sve, što učini čovjek Božji onaj dan u Betelu, i riječi, što ih je bio izrekao kralju. Kad su oni to bili ispriopovjedili ocu svojemu, ¹²Upita ih otac njihov: "Kojim je putem otišao?" Sinovi njegovi pokazaše mu put, kojim je bio udario čovjek Božji, koji je bio došao iz zemlje Judine. ¹³Nato on zapovjedi sinovima svojim: "Osedlajte mi magarca!" Kad su oni bili osedlali magarca, uzjaha ga on ¹⁴I pojaha za čovjekom Božjim. Nađe ga gdje sjedi pod terebintom i upita ga: "Jesi li ti čovjek Božji, koji je došao iz zemlje Judine?" On odgovori: "Jesam."

¹⁵Tada ga zamoli: "Hodi s menom kući i pojedi štogod!"

¹⁶On odgovori: "Ne smijem se vratiti s tobom i s tobom ići. Ne smijem ni jesti ni piti s tobom u ovom mjestu." ¹⁷Jer je meni riječ Gospodnja zapovjedila: "Ne smiješ tamo ni jesti ni piti, niti se vratiti putem, kojim si došao."

¹⁸Ali onaj mu odgovori: "I ja sam prorok kao ti. Anđeo mi je po zapovijedi Gospodnjoj naložio: "Dovedi ga sa sobom kući, da jede i pije." Tako mu slaga.

¹⁹I vrati se s njim, i jeo je i pio u njegovoj kući.

²⁰A dok su sjedili za stolom, dođe riječ Gospodnja proroku, koji ga je bio doveo natrag. ²¹On povika čovjeku Božjemu, koji je bio došao iz

zemlje Judine: "Ovako veli Gospod: Jer nijesi poslušao zapovijedi Gospodnje i nijesi držao nalog, što ti ga je dao Gospod, Bog tvoj, ²²Nego si se vratio i jeo i pio na mjestu, za koje ti je rekao: "Ne smiješ ni jesti ni piti, zato neće tvoje tijelo doći u grob tvojih otaca!"

²³I pošto je bio jeo i pio, dade onaj osedlati magarca proroku, kojega je bio doveo natrag. ²⁴Tako on odjaha, A putem susrete ga lav na putu i usmrti ga. Tijelo je njegovo ležalo ispruženo na putu. Magarac je stajao uz njega. I lav je ostao stojeći uz tijelo. ²⁵I kad ljudi, što su prolazili, vidješe tijelo ispruženo na putu i lava gdje stoji uz tijelo, otidoše i pripovjediše to u gradu, gdje je stanovao stari prorok. ²⁶Čim je to čuo prorok, koji ga je bio vratio s puta, reče: "To je čovjek Božji, koji ne posluša naloga Gospodnjega. Zato ga Gospod predade lavu, koji ga rastrga i usmrti po riječi Gospodnjoj, koju mu je bio rekao." ²⁷Nato zapovjedi sinovima svojim: "Osedlajte mi magarca!" Kad su ga bili osedlali, ²⁸Odjaha on i nađe tijelo njegovo ispruženo na putu i magarca i lava gdje stoje uz tijelo. Lav nije bio tijelo prožderao ni magarca rastrgao. ²⁹Prorok podiže tijelo čovjeka Božjega, metnu ga na magarca i odnese ga natrag. Dođe u grad staroga proroka, da održi tugovanje i da se pokopa. ³⁰Metnu on tijelo u svoj vlastiti grob, i održaše mu tugovanje: "Ah, brate moj!"

³¹Kad ga je bio pokopao, reče sinovima svojim: "Kad umrem, pokopajte me u istom grobu, u kojem je pokopan čovjek Božji! Uz kosti njegove metnite i kosti moje! ³²Jer će se zacijelo ispuniti riječ, koju je po zapovijedi Gospodnjoj izgovorio proti žrtveniku u Betelu i proti svima hramovima visina u gradovima Samarije."

³³I poslije ovoga događaja ne vrati se Jeroboam sa svojega zloga puta, nego nastavi po volji postavljati sve proste ljude za svećenike visina. Tko je želio, onomu je davao punomoć i postavljao ga za svećenika visina. ³⁴Radi takva postupanja ogriješi se kuća Jeroboamova, i poruši se, i istrijebi se sa zemlje.

1 Kraljevima – 14 glava

¹U ono vrijeme razbolje se Abija, sin Jeroboamov. ²Tada zamoli Jeroboam svoju ženu: "Idi, preobuci se, da se ne opazi, da si žena Jeroboamova, pa idi u Šilo! Tamo stanuje prorok Ahija. On je, koji mi je jedanput prorokovao, da ću biti kralj nad ovim narodom. ³Uzmi sa sobom deset kruhova i kolača i vrč meda i potraži ga! On će ti reći, što će biti od dječaka."

⁴Žena Jeroboamova učini tako. Ona zaputi u Šilo i dođe u kuću Ahijinu. A Ahija nije mogao više vidjeti, jer su oči njegove bile oslijepile od starosti. ⁵Uto je bio Gospod rekao Ahiji: "Eto dolazi žena Jeroboamova, da te pita za sina svojega; jer je bolestan. Tako i tako reći ćeš joj!" I kad ona uđe preobučena,

⁶I Ahija razabra šuštanje njezinih koračaja, kad uđe na vrata, povika on: "Uniđi, ženo Jeroboamova! Što se pretvaraš? Meni je naložena tvrda vijest za te. ⁷Idi, kaži Jeroboamu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Podigao sam te iz naroda i postavio te knezom nad svojim narodom Izraelom. ⁸Otrgnuo sam kraljevstvo od kuće Davidove i dao ga tebi. A ti nijesi bio kao moj sluga David, koji je držao zapovijedi moje, slušao me svim srcem i činio samo ono, što se dopada meni. ⁹Ne, ti si radio gore od svih svojih prethodnika, jer si dao sebi načiniti druge bogove, i to likove livene, da bi me dražio. A mene si bacio za leđa svoja. ¹⁰Zato ću ja pustiti nesreću na kuću Jeroboamovu i od porodice Jeroboamove sve ću istrijebiti, što je muško, dorasle i nedorasle u Izraelu. Ja ću pomesti kuću Jeroboamovu, kao što se mete blato, da ga više ne ostane ništa. ¹¹Tko umre u gradu od porodice Jeroboamove, prožderat će ga psi, i tko umre u polju, prožderat će ga ptice nebeske.'" Jest, tako govori Gospod. ¹²A ti se vrati kući! Kad noge tvoje stupe u grad, dječak će umrijeti. ¹³Sav će Izrael držati tugovanje za njim i pokopat će ga, jer će on jedini od porodice Jeroboamove doći u grob, jer se na njemu nađe nešto, što se na kući Jeroboamovoj dopalo Gospodu, Bogu Izraelovu. ¹⁴A Gospod

će podignuti sebi kralja nad Izraelom, koji će istrijebiti kuću Jeroboamovu u onaj dan. A što će istom onda još doći? ¹⁵Udarit će Gospod Izraela, da će se zaljuljati, kao što se ljulja trska na vodi, iščupat će Izraela iz ove lijepe zemlje, koju je dao ocima njihovim, i razasut će ih s onu stranu rijeke, jer načiniše sebi drvene kipove i tako razdražiše Gospoda na gnjev. ¹⁶Napustit će Izraela zbog grijeha, što ih počinu Jeroboam i na koje navede Izraela."

¹⁷Žena Jeroboamova zaputi kući i dođe u Tirsu. Kad prekorači kućni prag, bio je dječak već mrtav. ¹⁸Pokopaše ga, i sav Izrael održa tugovanje za njim, kako je to unaprijed rekao Gospod preko svojega sluge, proroka Ahije,

¹⁹Ostala povijest Jeroboamova, njegovih ratova i njegove vladavine, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ²⁰Kraljevaio je Jeroboam dvadeset i dvije godine. Onda počinu kod otaca svojih. Njegov sin Nadab postade kralj mjesto njega.

²¹Kralj nad Judom bio je Roboam, sin Salomonov. Bilo je Roboamu četrdeset i jedna godina, kad postade kralj, i vladao je sedamnaest godina u Jerusalemu, u gradu, koji je bio izabrao Gospod između svih plemena Izraelovih, da tamo nastani ime svoje. Njegova se je mati zvala Naama i bila je Amonka.

²²I Juda je činio, što se nije dopadalo Gospodu. Oni su izazivali grijehima, što su ih činili, njegovu srdžbu više, nego oci njihovi svim onim, što činiše. ²³Jer i oni načiniše sebi uzvisine, stupove i drvene kipove na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom.

²⁴Dapače bilo je posvećenih bludnica u zemlji. Tako su nasljeđovali sve grozote pogana, što ih je bio Gospod istjerao ispred sinova Izraelovih.

²⁵U petoj godini kraljevanja Roboamova izade kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu, ²⁶I ugrabi blago iz hrama Gospodnjega i iz palače

kraljevske. Sve on uze. Ugrabi i sve zlatne štitove, što ih je bio dao načiniti Salomon. ²⁷Na njihovo mjesto dade kralj Roboam načiniti mjedene štitove i povjeri ih pažnji starješina nad stražama, što su stražili na ulazu u palaču kraljevsku. ²⁸Kadgod bi kralj išao u hram Gospodnji, nosili su ih tjelesni stražari, a poslije su ih opet stavljali u stražarnicu tjelesnih stražara.

²⁹Ostala povijest Roboamova i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ³⁰Bio je rat između Roboama i Jeroboama jednako. ³¹Kad je Roboam bio počinuo kod otaca svojih, bio je pokopan kod otaca svojih u gradu Davidovu. Njegova se mati zvala Naama i bila je Amonka. Njega naslijedi na prijestolju njegov sin Abijam.

1 Kraljevima – 15 glava

¹U osamnaestoj godini kraljevanja Jeroboama, sina Nebatova, postade Abijam kralj nad Judom. ²On je vladao tri godine u Jerusalemu, Njegova se mati zvala Maaka i bila je unuka Abišalomova.

³On je činio sve grijehe oca svojega, što ih ovaj bio činio pred njim, i srce njegovo nije bilo cijelo odano Gospodu, Bogu njegovu, kao srce njegova djeda Davida.

⁴Ipak mu je Gospod, Bog njegov, zbog Davida dao svjetiljku u Jerusalemu, kad je nakon njega podigao sina njegova u Jerusalemu i utvrdio Jerusalem, ⁵Jer je David bio činio, što se je dopadalo Gospodu, i za svega života svojega nije bio odstupio od onoga, što mu je bio zapovjedio, osim u slučaju s Hitejinom Urijom. ⁶Između Roboama i Jeroboama bio je rat, dokle je god onaj živio.

⁷Ostala povijest Abijamova i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. I između Abijama i Jeroboama bio je rat.

⁸Kad je Abijam bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu

Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Asa.

⁹U dvadesetoj godini kraljevanja Jeroboamova nad Izraelom postade Asa kralj nad Judom. ¹⁰On je vladao četrdeset i jednu godinu u Jerusalemu. Njegova se je mati zvala Maaka i bila je kći Abišalomova.

¹¹Asa je činio, što se je dopadalo Gospodu, kao njegov djed David.

¹²On protjera bludnice iz zemlje i odstrani sve idolske likove, što su ih bili načinili oci njegovi. ¹³I mater svoju Maaku svrže s njezina mjesta kao gospodarice, jer je bila podigla idolski lik Ašere. Asa sasiječe njezinu ljagu i spali je u dolini kidronskoj. ¹⁴Ali uzvisine nijesu bile srušene, ipak Asa ostade svega života svojega vjerno odan Gospodu.

¹⁵I dade u hram Gospodnji unijeti sve posvetne darove oca svojega i svoje vlastite darove, srebro, zlato i sudove.

¹⁶Između Ase i Baaše, kralja Izraelova, bio je rat, dokle su god živjeli.

¹⁷Baaša, kralj Izraelov, izađe proti Judi i utvrdi Rami, da ne da nikome otići k Asi, kralju Judinu, ni od njega doći.

¹⁸Ali Asa uze sve srebro i zlato, što je bilo još ostalo u riznicama hrama Gospodnjega, i blago palače kraljevske i predade ga slugama svojim. Tako ih posla kralj Asa k Ben–Hadadu, sinu Tabrimonovu, unuku Hezjonovu, kralju sirskomu, koji je imao svoje sjedište u Damasku, i poruči: ¹⁹"Savez postoji između mene i tebe, između mojega i tvajega oca. Evo šaljem ti srebro i zlato kao dar. Pa razriješi svoj savez s Baašom, kraljem Izraelovim, da moradne otići od mene!"

²⁰Ben–Hadad posluša kralja Asu i posla vojskovođe svoje proti gradovima Izraelovim. Dade poharati Ijon, Dan, Abel Bet–Maaku i sav Kineret zajedno sa svom zemljom Naftalijevom. ²¹Kad Baaša primi vijest o tom, presta utvrđivati Ramu i vrati se u Tirsu.

²²I kralj Asa podiže sve Judejce bez iznimke. Oni moradoše odnijeti kamenje i grede, što ih je bio Baaša upotrebljavao za utvrđivanje

Rame. Stim dade kralj Asa utvrditi Gebu Benjaminovu i Mispu

²³Sva ostala povijest Asina, sve pobjede njegove i djela njegova i gradovi, što ih je utvrdio, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. U starosti svojoj bolovao je od nogu. ²⁴Kad je Asa bio počinnuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Mjesto njega postade kralj njegov sin Jošafat.

²⁵Nadab, sin Jeroboamov, postade kralj Izraelov u drugoj godini kraljevanja Asina nad Judom, i vladao je dvije godine nad Izraelom.

²⁶On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je tragom oca svojega i u grijehu njegovu, na koji je bio naveo Izraela.

²⁷Proti njemu zasnova urotu Baaša, sin Ahijin, od kuće Isakarove, i ubi ga Baaša kod Gibetona, što je pripadao Filistejima, kad su Nadab i sav Izrael opsjedali Gibeton. ²⁸Ubi ga Baaša u trećoj godini kraljevanja Asina nad Judom, i mjesto njega postade kralj.

²⁹Čim je on bio postao kralj, istrijebi svu kuću Jeroboamovu i ne ostavi na životu nijedne duše od porodice Jeroboamove, dok je nije bio uništio. Tako je bio unaprijed rekao Gospod preko svojega sluga Ahije iz Šila. ³⁰Zbog grijeha, što ih je bio počinnio Jeroboam i na koje je bio naveo Izraela, i zbog gnjeva, na koji je bio podražio Gospoda, Boga Izraelova.

³¹Ostala povijest Nadabova i sve, što je učinio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ³²Između Ase i kralja Izraelova Baaše bio je rat, dokle su god živjeli.

³³U trećoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Baaša, sin Ahijin, kralj svega Izraela i vladao je u Tirsi dvadeset i četiri godine.

³⁴On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je tragom

Jeroboamovim i u grijehu njegovu, na koji je bio naveo Izraela.

1 Kraljevima – 16 glava

¹Tada dođe riječ Gospodnja Jehuu, sinu Hananijevu, proti Baaši ovako: ²"Iz praha sam te digao i postavio knezom nad mojim narodom Izraelom. A ti si išao putem Jeroboamovim i naveo si moj narod Izraela na grijeh, tako da su me svojim grijehima dražili na gnjev. ³Zato ću zatrti Baašu i kuću njegovu i s tvojom kućom postupati kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova, ⁴Tko od porodice Baašine umre u gradu, toga će psi prožderati, i tko od porodice njegove umre u polju, toga će izjesti ptice nebeske!"

⁵Ostala povijest Baašina, njegova djela i pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ⁶Kad je Baaša bio počnuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Tirsi. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ela.

⁷A proti Baaši i kući njegovoj nije bila riječ Gospodnja preko proroka Jehua, sina Hananijeva, izašla samo zbog svega zla, kojim se je bio ogriješio proti Gospodu i dražio ga na gnjev svim svojim djelima, tako da je imao dijeliti sudbinu kuće Jeroboamove, nego i što, jer je on nju bio istrijebio.

⁸U dvadeset šestoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Ela, sin Baašin, kralj Izraelov. On je vladao u Tirsi dvije godine.

⁹Proti njemu diže bunu Zimri, jedan od njegovih časnika, zapovjednik jedne polovine bojnih kola. Dok je on pio u Tirsi u kući Arse, koji je upravljao palačom u Tirsi, ¹⁰Provali Zimri, ubi ga u dvadeset sedmoj godini kraljevanja Asina nad Judom i postade mjesto njega kralj.

¹¹Čim je on kralj bio i zasjeo na prijestolje, pobi svu kuću Baašinu. Ne ostavi ni jednoga, koji je bio muškoga roda, ni rođake ni prijatelje,

¹²Tako zatre Zimri svu kuću Baašinu, kako je to bio Gospod unaprijed

rekao preko proroka Jehua proti Baaši, ¹³Zbog svih grijeha, što su ih bili počinili Baaša i njegov sin Ela i na koje su bili naveli Izraela, kad su dražili na gnjev Gospoda, Boga Izraelova, svojim idolopoklonstvom.

¹⁴Ostala povijest Elina i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih,

¹⁵U dvadeset sedmoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Zimri kralj i vladao je sedam dana u Tirsi. Vojska je upravo opsjedala Gibeton, što je pripadao Filistejima. ¹⁶I kad saznade vojska u taboru, da je Zimri kod jedne pobune ubio kralja, podiže sav Izrael u onaj dan u taboru za kralja Izraelova Omrija, zapovjednika vojske. ¹⁷Nato otide Omri i s njim sav Izrael od Gibetona, i opsjednuše Tirsu. ¹⁸Kad vidje Zimri, da je grad već izgubljen, povuče se u tvrđu palače kraljevske i zapali nad sobom palaču kraljevsku. Tako on nađe smrt ¹⁹Zbog svojih grijeha, što ih je bio počinio, kad je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kad je išao putem Jeroboamovim i u njegovu grijehu, što ga bio počinio, i tako naveo Izraela na grijeh.

²⁰Ostala povijest Zimrijeva i buna, što je podiže, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

²¹Tada se razdijeli narod Izraelov u dvije stranke. Jedna polovina naroda držala je s Tibnijem, sinom Ginatovim, da ga učini kraljem, druga polovina pristajala je za Omrijem. ²²Ipak stranka Omrijeva bila je jača od stranke Tibnija, sina Ginatova, i kad je umro Tibni, postade Omri kralj.

²³U trideset prvoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Omri kralj Izraelov i vladao je dvanaest godina, Kad je bio šest godina vladao u Tirsi,

²⁴Kupi od Šemera goru samarijsku za dva talenta srebra, utvrdi goru i nazva grad, koji sagradi tamo, po imenu Šemera, posjednika gore,

Samarija.

²⁵Omri je činio, što se nije dopadalo Gospodu, pa i gore je činio od svih svojih prethodnika. ²⁶On je išao posve tragom Jeroboama, sina Nebatova, i u grijehima, na koje je onaj bio naveo Izraela, tako da su svojim idolopoklonstvom na gnjev dražili Gospoda, Boga Izraelova.

²⁷Ostala povijest Omrijeva, njegova djela i njegove pobjede, što ih je izvojevao, sve to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

²⁸Kad je bio Omri počinio kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ahab.

²⁹U trideset osmoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Ahab, sin Omrijeva, kralj Izraelov, i vladao je Ahab, sin Omrijeva, nad Izraelom dvadeset i dvije godine u Samariji,

³⁰I Ahab, sin Omrijeva, činio je, što se nije dopadalo Gospodu, više od svih svojih prethodnika. ³¹Pritom bilo je još najmanje, da je hodio u grijehima Jeroboama, sina Nebatova. On povrh toga uze za ženu Jezebelu, kćer Etbaala, kralja sidonskoga, ode u službu baalovu i klanjao mu se. ³²On podiže baalu žrtvenik u hramu baalovu, što ga je bio sagradio u Samariji. ³³Također dade Ahab podići lik ašartin. Uopće je počinio Ahab još više opočina i dražio je Gospoda, Boga Izraelova, više na gnjev od svih kraljeva Izraelovih, koji su bili vladali prije njega.

³⁴Za njegova vremena Hiel iz Betela sazida opet Jeriho. Na Abiramu, prvorođencu svome, osnova ga; na Segubu, mezimcu svome, stavi mu vrata, kao što je bio Gospod unaprijed rekao preko Jošue, sina Nunova.

1 Kraljevima – 17 glava

¹Jednoga dana reče Ahabu Tišbićanin Ilija, jedan od žitelja u Gileadu: "Tako živ bio Gospod, Bog Izraelov; u čijoj službi stojim: Idućih godina

neće pasti ni rosa ni dažd, osim da ja to sam zapovjedim!"

²Potom dođe njemu riječ Gospodnja: ³"Otidi odavde, okreni na istok i skrij se na potoku Keritu, koji teče istočno od Jordana! ⁴Iz potoka ćeš piti, a gavranima sam naredio, da te hrane ondje."

⁵On posluša Gospoda, ode tamo, nastani se na potoku Keritu, koji teče istočno od Jordana. ⁶Gavrani su mu ujutro donosili kruha i mesa i isto tako uveče. Iz potoka je pio.

⁷Iza nekoliko vremena presahnu potok, jer nije pao dažd u zemlji.

⁸Tada dođe njemu riječ Gospodnja ovako: ⁹"Hajde, idi u Sarfatu, što je kod Sidona, i ostari tamo! Zapovjedio sun tamo jednoj udovici, da te hrani."

¹⁰Tako on zaputi u Sarfatu, Kad dođe na vrata gradska, a to jedna udovica kupi drva, On je dozva i zamoli: "Donesi mi malo vode u sudu, da se napijem!" ¹¹Kad ona pođe da donese, viknu on za njom: "Donesi mi i kruha malo!"

¹²Ona odgovori: "Tako živ bio Gospod, Bog tvoj, nemam ništa pečeno, nego samo još pregršt brašna u ćupu i malo ulja u krčagu. Upravo kupim drvaca, da otidem i zgotovim sebi i sinu svojem, Kad to pojedemo, onda ćemo umrijeti."

¹³A Ilija joj reče: Ne brini se! Idi i učini, kako si rekla! Ali prije načini meni od toga jedan kolačić i donesi mi ga! Onda možeš također jedan zgotoviti sebi i sinu svojem. ¹⁴Jer ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Brašna u ćupu neće nestati i krčag s uljem neće se isprazniti do onoga dana, kad Gospod opet pošlje dažd na zemlju."

¹⁵Ona otide i učini, kako je bio rekao Ilija, i imali su jesti dugo vremena, ona, on i kuća njezina. ¹⁶Brašna u ćupu nije nestalo, i krčag s uljem nije se ispraznio, kako je to bio unaprijed rekao Gospod preko Ilije.

¹⁷Poslije toga dogodi se, da se je razbolio sin žene, kojoj je pripadala kuća. Kako je bolest njegova tako okrenula na gore, da je izdahnuo dušu svoju, ¹⁸Reče ona Iliji: "Što ja imam s tobom, čovječe Božji? Ti si samo došao k meni, da u pamet dozoveš moje grjevote i da mi umoriš sina?"

¹⁹On joj odgovori: "Daj mi sina svojega!", uze ga tada iz naručja njezina, odnese ga u gornju sobu, gdje je stanovao, i položi ga na postelju svoju. ²⁰Tada se pomoli Gospodu ovako: "Gospode, Bože moj, hoćeš li doista tako ucvijeliti udovicu, kod koje sam gost, da joj umoriš sina?" ²¹Nato se pruži tripud nad dječakom i pomoli se glasno Gospodu: "Gospode, Bože moj, daj ipak da se život dječakov opet vrati u njega!"

²²I Gospod usliši vapaj Ilijin. Život dječakov vrati se opet u njega, i postea živ. ²³I Ilija uze dječaka, donese ga iz gornje sobe u kuću i predade ga materi njegovoj i reče: "Evo, tvoj sin opet živi!" ²⁴Tada žena reče Iliji: "Sada znam, da si čovjek Božji i da je riječ Gospodnja u tvojim ustima istina."

1 Kraljevima – 18 glava

¹Poslije mnogo vremena, u trećoj godini, dođe riječ Gospodnja Iliji: "Idi, stupi pred Ahaba; jer hoću da pošljem dažd na zemlju!" ²Ilija zaputi, da se pokaže pred Ahabom, Kad je glad u Samariji bivala sve jača, ³Ahab dade do zvati upravitelja dvora Abdiju. Abdija je bio vjeran štovatelj Gospoda. ⁴Kad je htjela Jezebela da istrijebi proroke Gospodnje, uzeo je Abdija što proroka i skrio ih po pedeset u jednu pećinu i hranio ih jelom i pilom. ⁵Ahab dakle zapovjedi Abdiji: "Potraži sve izvore i potoke po zemlji Možda nađemo još trave i mognemo uzdržati na životu konje i mazge i ne moradnemo pustiti, da ugine ijedna od životinja." ⁶I podijeliše se po zemlji, da je prođu. Ahab otide jednim pravcem sam, i Abdija otide drugim pravcem sam.

⁷Dok je Abdija bio na putu, dođe mu u susret Ilija. Kad on prepoznađe ovoga, baci će ničice na svoje lice i upita: "Jesi li to ti, gospodaru moj Ilija?"

⁸On mu odgovori: "Ja sam. Idu, kaži gospodaru svojemu: "Eto Ilije!"

⁹Ali onaj odgovori: "Što sam počinio, da slugu svojega predaješ u ruke Ahabu, da me pogubi? ¹⁰Tako živ bio Gospod, Bog tvoj, nema naroda ni kraljevstva, gdje te gospodar moj ne bi dao tražiti. Kad mu se reklo: Nema ga, onda on zakle kraljevstvo ili narod, da te nijesu našli. ¹¹Sad ti tražiš: Idi, kaži gospodaru svojemu: Eto Ilije! ¹²Kad ja sad otidem od tebe, tko zna, kamo će tebe međutim odnijeti Duh Gospodnji. Dođem li ja tada k Ahabu, da mu javim, a on te ne nađe, ubit će me. A sluga tvoj štuje Gospoda od mladosti svoje. ¹³Pa nije li poznato gospodaru mojemu, što sam učinio, kad ono Jezebela dade ubijati proroke Gospodnje? Kako sam skrio stotinu proroka Gospodnjih, po pedeset u jednoj pećini, i hranio ih jelom i pilom? ¹⁴A sad ti tražiš: Idi, kaži gospodaru svojemu: Eto Ilije! On će me ubiti!"

¹⁵Ali Ilija reče: "Tako živ bio Gospod nad vojskama, u čijoj sam službi, još danas ću mu se pokazati!"

¹⁶I tako otide Abdija pred Ahaba i javi mu. Ahab zaputi, da se sastane Ilijom. ¹⁷Kad ugleda Ahab Iliju, povika mu Ahab: "Jesi li ti onaj, što donosiš nesreću na Izraela?"

¹⁸On odgovori: "Nijesam ja donio nesreću na Izraela, nego ti i obitelj tvoja, jer ste ostavili zapovijedi Gospodnje, i ti si pristao za baalima. ¹⁹A sada raspošlji i daj sa brati k meni svega Izraela na gori Karmelu i četiri stotine i pedeset proroka baalovih i četiri stotine proroka aštartinih, koji jedu za stolom Jezebelinim!"

²⁰I rasposla Ahab k svima sinovima Izraelovim i dade skupiti proroke

na gori Karmelu. ²¹Tamo stupi Ilija pred sav narod i reče: "Kako ćete još dugo hramati na obje strane? Ako je Gospod pravi Bog, onda držite uz njega! A je li to baal, onda idite za njim!" Ali narod ne dade nikakva odgovora.

²²Tada reče Ilija narodu: "Jedini sam ja još ostao kao prorok Gospodnji. Baalovih proroka ima četiri stotine i pedeset. ²³Neka nam se dadnu dva junca! Oni neka sebi izaberu jednoga junca, neka ga raskomadaju i metnu na drva, ali ognja da ne podmeću! Ja ću priugotoviti drugoga junca i metnuti ga na drva, a da ne podmetnem ognja. ²⁴Tada prizovite ime svojega boga, a ja ću prizvati ime Gospodnje. Bog, koji odgovori ognjem, pravi je Bog." I sav narod odgovori: "Tako je pravo!"

²⁵Potom reče Ilija prorocima baalovim: ""Izaberite sebi jednoga od junaca i priugotovite ga najprije, jer vi ste većina. Onda prizovite ime boga svojega; ali ognja ne podmećite!" ²⁶Oni uzeše junca, kojega im dade, priugotoviše ga i prizivali su od jutra do podne ime baalovo vičući: "baale, usliši nas!" Ali nije dolazio nikakav glas i nikakav odgovor. Pritom su igrali oko žrtvenika, što su ga bili načinili,

²⁷Kad je bilo u podne, naruga se Ilija govoreći: "Vičite glasnije, jer je on bog, Možda je zaposlen ili je otišao na stranu ili je na putu, Možda i spava i mora se probuditi." ²⁸Tada su vikali iza glasa i parali se, kako je u njih običaj, mačevima i kopljima, dok ih ne obli krv.

²⁹Kad je prošlo podne, padoše u bjesnilo, dokle dođe vrijeme da se prinese žrtva. Ali nije došao nikakav glas, nikakav odgovor, nikakvo uslišenje.

³⁰A sada pozva Ilija sav narod: "Pristupite ovamo k meni!": "Sav narod pristupi k njemu. On podiže opet porušen žrtvenik Gospodnji. ³¹Prema broju plemena sinova Jakova, kojemu je bila došla riječ Gospodnja: "Izrael bit će tvoje ime", uze Ilija dvanaest kamenova. ³²Od toga kamenja načini žrtvenik u ime Gospodnje i oko žrtvenika iskopa jarak,

dosta velik, da uzme dvije mjere žita. ³³Tada naslaga drva, raskomada junca i metnu ga na žrtvenik. ³⁴Potom zapovjedi: "Napunite četiri vrča vode i izlijte je na žrtvu paljenicu i na drva!" On zapovjedi: "Učinite to još jedanput!" Učiniše još jedanput. Nato zapovjedi: "Učinite to po treći put!" I učiniše po treći put, ³⁵Tako da je potekla voda oko žrtvenika. Dade i jarak napuniti vodom.

³⁶Kad je onda došlo vrijeme, da se prinese žrtva, postupi Ilija i pomoli se: "Gospode, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, danas daj objavi, da si ti Bog Izraelov i ja sluga tvoj, i da sam ja sve ovo učinio po tvojoj zapovijedi! ³⁷Usliši me, Gospode, usliši me i daj, da upozna ovaj narod, da si ti, Gospode, pravi Bog i da si obratio srca njihova!"

³⁸Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva, kamenje i zemlju i popi vodu u jarku.

³⁹Kad to vidješe svi ljudi, baciše se ničice na svoje lice i povikaše: "Gospod je pravi Bog, Gospod je pravi Bog!"

⁴⁰A Ilija im zapovjedi: "Pohvatajte te proroke baalove! Ne dajte da i jedan od njih uteče!" Oni pohvataše, i Ilija ih odvede na potok Kišon i tamo ih smaknu,

⁴¹Potom reče Ilija Ahabu: "Idi gore, jedi i pij, jer čujem već hujanje dažda" ⁴²Ahab ode gore, da jede i da pije. A Ilija se pope navrh Karmela, prignu se k zemlji i skriva lice svoje među koljena. ⁴³Tada zapovjedi slugi svojemu: "Idi gore i pogledaj prema moru!" On ode gore, pogleda i javi: "Ništa se ne vidi." On odgovori: "Idi još sedam puta!" ⁴⁴Kad bi sedmi put, javi: "Eno, diže se od mora oblačić, malen kao ruka čovječja." I on zapovjedi: "Idi, reci Ahabu: "Upregni i silazi, da te ne uhvati dažd!"

⁴⁵A u najkraće vrijeme zamrača se nebo od vjetra i oblaka, i pade jak dažd. Ahab se uspe na kola i odveze se u Jezreel. ⁴⁶A nad Iliju dođe

ruka Gospodnja, opasa bedra svoja i otrča pred Ahabom do u blizinu Jezreela.

1 Kraljevima – 19 glava

¹Ahab pripovjedi Jezebeli sve, što je učinio Ilija i kako je poubijao mačem sve proroke. ²Tada posla Jezebela glasnika k Iliji i zaprijeti: "Neka meni bogovi učine što hoće, ako ja sutra u ovo doba ne učinim s tobom isto onako, kako si ti s njima!"

³On se poboja, ustade i otide odatle, da se zakloni na sigurnu mjestu. Kad je došao u Beer–Šebu u zemlji Judinoj, ostavi tamo slugu svojega.

⁴Sam ode dan hoda daleko u pustinju i sjede onda pod jednu smreku. Imao je još samo želju da umre i molio se: "Dosta je toga. Uzmi, Gospode, život moj; jer nijesam bolji od otaca svojih!"

⁵Potom leže i zaspao pod smrekom. Najedanput taknu ga anđeo Gospodnji i reče mu: "Ustani i jedi!" ⁶Kad pogleda, ugleda pokraj glave pržen kolač i vrč vode. Jede, napi se i leže opet da spava.

⁷Ali anđeo dođe još jedanput, taknu ga i reče: "Ustani i jedi, jer ti je put dalek." ⁸Ustade, jede i napi se i putovao je, okrijepljen ovim jelom, četrdeset dana i četrdeset noći sve do gore Božje Horeba.

⁹Ondje potraži pećinu i nastani se u njoj. Tada dođe njemu riječ Gospodnja. On ga upita: "Što radiš ovdje, Ilija?"

¹⁰On odgovori: "Pun sam revnosti za stvar Gospoda, Boga nad vojskama; jer sinovi Izraelovi ostaviše zavjet tvoj, žrtvenike tvoje porušiše i proroke tvoje pobiše mačem. Jedini ja ostadoh, ali i meni rade o glavi."

¹¹On odgovori: "Izađi i stani na gori pred Gospoda!" Tada prođe Gospod pokraj njega, Pred Gospodom je hodio silan, žestok vihor, koji

je brda razdirao i hridine lomio. Ali Gospod nije bio u vihoru. ¹²Iza vihora dođe potres, dođe oganj. Ali Gospod nije bio ugnju. Iza ognja dođe tiho, blago lahorenje. ¹³Kad je to čuo Ilija, pokri lice svoje plaštem svojim, stupi van i stade na ulazu u pećinu. Tada mu progovori glas, što je pitao: "Što radiš ovdje, Ilija?"

¹⁴On odgovori: "Pun sam revnosti za stvar Gospoda, Boga nad vojskama; jer sinovi Izraelovi ostaviše zavjet tvoj, žrtvenike tvoje porušiše i proroke tvoje pobiše mačem. Jedini ja ostadoh, ali i meni rade o glavi."

¹⁵Nato mu zapovjedi Gospod: "Idi, vrati se istim putem u pustinju Damaska, i, kad dođeš tamo, pomaži Hazaela za kralja Sirije! ¹⁶Jehuu, unuka Nimšijeva, pomaži za kralja nad Izraelom! A Elišeja, sina Šafatova, iz Abel–Mehole, pomaži za proroka mjesto sebe! ¹⁷Tko tada uteče maču Hazaelovu, njega će pogubiti Jehu, i tko uteče maču Jehuovu, njega će pogubiti Elišej. ¹⁸Ali ja ću ostaviti u Izraelu sedam tisuća: sve, koji ne saviše koljena svojega pred baalom, i sve, koji ga ustima svojim ne poljublše."

¹⁹Na povratku naiđe na Elišeja, sina Šafatova, kad je upravo orao. Dvanaest jarmova imao je pred sobom, sam je bio kod dvanaestoga, Ilija prođe pokraj njega i baci plašt svoj na njega. ²⁰Tada on zaustavi volove, potrča za Ilijom i reče: "Daj mi da se još oprostim od oca i matere; onda ću poći za tobom." On mu odgovori "Idi samo kući, jer ja nemam više ništa da učinim na tebi." ²¹Onaj ode od njega, uze jaram volova i zakla ih. Drvima od pluga skuha meso i dade ga ljudima da jedu. Onda ustade, otide za Ilijom i postade mu sluga.

1 Kraljevima – 20 glava

¹Ben–Hadad, kralj Sirije, podiže svu vojsku svoju. Trideset i dva kralja njemu se priključiše s konjima i kolima. Tako otide on, opkoli Samariju i udari na nju.

²Posla poslanike u grad k Ahabu, kralju Izraelovu, ³I poruči mu: "Ovako veli Ben–Hadad: "Tvoje srebro i zlato pripada meni, i tvoje najljepše žene i djeca moji su."

⁴Kralj Izraelov odgovori mu: "Kako zapovijedaš, moj gospodaru i kralju! Tvoj sam ja sa svim, što imam."

⁵Nato dođoše poslanici još jedanput i rekoše: "Ovako veli Ben–Hadad: Poručio sam ti: Svoje srebro i zlato, svoje žene i djecu svoju imaš mi izručiti. ⁶Sutra ću dakle u ovo doba poslati k tebi sluge svoje, da pretraže palaču tvoju i kuće sluga tvojih. Oni će sve, što se nađe u tebe dragocjeno, sa sobom uzeti i ovamo donijeti."

⁷Tada dozva kralj Izraelov sve starješine zemaljske i reče: "Iz toga mogli biste jasno upoznati, kako on misli zlo, jer šalje k meni, da odnese moje žene i djecu, moje srebro i zlato, premda ga nijesam odbio."

⁸Starješine i sav narod odgovoriše mu: "To ti ne smiješ dopustiti. Na to ne smiješ pristati." ⁹I on odgovori poslanicima Ben–Hadadovim: "Javite mojemu Gospodaru, kralju: Sve, što si naprije tražio od svojega sluge, učinit ću, ali zadnju tražbinu ne mogu ispuniti." Poslanici otidoše i odnesoše mu odgovor.

¹⁰A Ben–Hadad mu poruči: "Neka mi bogovi učine što hoće, ako bude dosta praha od Samarije, da svima ratnicima, što idu za mnom, dopadne po jedna pregršt!"

¹¹A kralj Izraelov odgovori mu: "Kažite mu samo: tko se još opasuje, neka se ne isprsuje kao onaj, koji se već raspasuje!"

¹²Kad je on čuo taj odgovor – bio je upravo s kraljevima pod šatorima – , zapovjedi slugama svojim; "Dignite se!", i udariše oni na grad.

¹³Tada pristupi jedan prorok k Ahabu, kralju Izraelovu, i reče: "Ovako veli Gospod: "Vidiš to sve to silno mnoštvo? Ja ću ga danas dati tebi u ruke, da spoznaš, da sam ja Gospod." ¹⁴Ahab upita: "Preko koga?" On odgovori: "Ovako veli Gospod: Preko ljudi knezova zemaljskih." On upita dalje: "Tko će zametnuti boj?" "Ti sam", odgovori onaj.

¹⁵I tako prebroji ljude knezova zemaljskih, i bilo ih je dvjesta i trideset i dva. Onda prebroji sav ratni narod, sve sinove Izraelove. Bilo ih je sedam tisuća. ¹⁶Izađoše u podne, dok je pod šatorima bio Ben–Hadad s trideset i dva kralja, koji su mu bili saveznici. ¹⁷Najprije izađoše momci knezova zemaljskih. Kad Ben–Hadad posla ljude, javiše mu oni: "Izlaze ljudi iz Samarije." ¹⁸On zapovjedi: "Ako dolaze radi mira, pohvatajte ih žive! Ako li su izašli na boj, pohvatajte ih isto tako!"

¹⁹Međutim su bili izašli iz grada ljudi knezova zemaljskih i vojska, što je išla za njima. ²⁰Svaki ubi s kojim se sukobi, i Sirijci pobjegoše. Izraelci nagnuše za njima. Ben–Hadad, kralj Sirije, pobježe na konju s nekoliko konjanika. ²¹Sad i kralj Izraelov izađe, napade na konje i kola i zadade Sirijcima težak poraz.

²²Jednoga dana dođe prorok kralju Izraelovu i reče mu: "Hajde, naoružaj se iznova i gledaj" kako da se spremiš, jer će do godine kralj Sirije opet izaći na te."

²³Sluge kralja Sirije svjetovaše mu: "Njihov je bog gorski bog. Zato nas pobijediše. Ali ako se pobijemo s njima u ravnici, pobijedit ćemo ih.

²⁴Učini dakle ovako: ukloni te kraljeve s njihovih mjesta i postavi namjesnike mjesto njih! ²⁵Onda skupi vojsku, kakva je bila ona, koja ti je izginula, i konje i kola kao prije! Tada ćemo se pobiti s njima u ravnici i zacijelo ćemo ih pobijediti." On pristade na njihov savjet i učini tako.

²⁶Kad prođe godina, Ben–Hadad prebroji Sirijce i pođe u Afek da vojuje

na Izraela. ²⁷I sinovi Izraelovi prebrojiše se, hranom se opskrbiše i izadoše pred njih. Kao dva mala stada koza utaboriše se sinovi Izraelovi prema njima, a Sirijci prekriliše zemlju.

²⁸Ali čovjek Božji pristupi i reče kralju Izraelovu: "Ovako veli Gospod: Jer Sirijci kažu, da je Gospod gorski Bog, a nije Bog poljski, zato ću ti dati u ruke sve to silno mnoštvo, da spoznate, da sam ja Gospod."

²⁹Sedam dana stajali su jedni prema drugima. Sedmoga dara dođe do bitke. Sinovi Izraelovi poubijaše Sirijce sto tisuća pješaka u jedan jedini dan. ³⁰Ostatak pobježe u grad Afek, Tada se sruši gradski zid na dvadeset i sedam tisuća ljudi, što su bili ostali. I Ben–Hadad na bijegu bio je stigao u grad i bježao je iz jedne sobe u drugu.

³¹Sluge njegove rekoše mu: "Evo, čuli smo često, da su kraljevi kuće Izraelove velikodušni kraljevi. Pa demo žalosne haljine staviti oko svojih bedara i konopce oko svojih glava i izaći pred kralja Izraelova. Možda ti daruje život." ³²Oni dakle opasaše žalosne haljine oko svojih bedara i konopce oko svojih glava, otidoše kralju Izraelovu i rekoše: "Sluga tvoj Ben–Hadad moli te: "Ostavi me na životu!" On odgovori: "Je li još živ? On je moj brat." ³³Ljudi uzeše to kao dobar znak. I da ga odmah uhvate za riječ, rekoše: "Ben–Hadad je tvoj brat?" "On odgovori: "Idite, dovedite ga!" Kad Ben–Hadad izađe k njemu, on ga posadi uza se na kola.

³⁴A onaj mu reče: "Gradove, Eto ih je otac moj oduzeo tvojemu ocu, vratit ću ti. I smiješ sebi u Damasku podignuti kuće trgovačke, kao što je učinio otac moj u Samariji," On odgovori: "Na temelju ovoga ugovora otpustit ću te." I sklopi s njim ugovor i pusti ga na slobodu.

³⁵Jedan između proročkih učenika po zapovijedi Gospodnjoj zatraži od svojega druga: "Rani me!" Ali ga ovaj ne htjede raniti. ³⁶A on mu reče: "Jer nijesi poslušao zapovijed Gospodnju, lav će te ubiti, čim otideš od mene." Kad je otišao od njega, napade ga lav i ubi.

³⁷Potom nađe onaj drugoga čovjeka i zatraži od njega: "Rani me!"
Čovjek ga jednim udarom rani.

³⁸I prorok ode i stade na put, kamo će proći kralj, a vrpcom iznad očiju učini da se ne prepozna. ³⁹Kad je prolazio kralj, viknu on glasno kralja: "Tvoj sluga bio je izašao u boj, Tada pristupi jedan čovjek i dovede mi jednog zarobljenika i zatraži: "Čuvaj ovoga čovjeka! Ako ti ga nestane, bit će tvoj život za njega, ili ćeš platiti talenat srebra. ⁴⁰I dok je tvoj sluga ovamo i tamo bio zaposlen, njega nestade." Kralj Izraelov reče mu: "Pravo ti je, sam si se odsudio." ⁴¹Tada on brze strgnu vrpcu s očiju svojih, i kralj Izraelov prepoznade u njemu jednoga od proroka.

⁴²A on mu reče: "Ovako veli Gospod: "Jer si pustio iz ruku čovjeka, kojega sam posvetio smrti, jamčiš životom svojim za njega i narod tvoj za narod njegov."

⁴³Kralj Izraelov otide zlovoljan i ljutit kući i dođe u Samariju.

1 Kraljevima – 21 glava

¹Nakon ovih događaja dogodi se ovo: "Jezreelac Nabot imao je vinograd u Jezreelu blizu do palače Ahaba, kralja samarijskoga. ²I Ahab predloži Nabotu: "Daj mi svoj vinograd! Htio bih ga upotrijebiti kao vrt za zelje, jer je blizu do kuće moje. Dat ću ti za njega bolji vinograd. Ako li voliš, dat ću ti u novcu što vrijedi." ³A Nabot odgovori Ahabu: "Sačuvaj Bože, da ti odstupim baštinu otaca svojih!"

⁴Tako se Ahab vrati u palaču svoju ljutit i zlovoljan radi toga, što mu je bio Jezreelac Nabot odgovorio: "Ne mogu ti odstupiti baštinu otaca svojih.": "On se baci na postelju svoju, okrenu lice svoje i ne uze nikakva jela.

⁵Kad njegova žena Jezebela dođe k njemu i upita ga: ""Zašto si tako

zovoljan i nećeš ništa da jedeš?", ⁶On joj odgovori: "Razgovarao sam s Jezreelcem Nabotom i predložio mu: "Daj mi vinograd svoj za novce, ili ako voliš, dat ću ti drugi vinograd za taj. A on mi reče: "Ne dam ti svoga vinograda."

⁷Tada mu reče njegova žena Jezebel: "Sad jedanput pokaži, da si kralj Izraelov! Ustani, jedi i budi dobre volje! Ja ću ti već pribaviti vinograd Jezreelca Nabota."

⁸I napisa ona pod imenom Ahabovim pismo, zapečati ga pečatom njegovim i posla pismo starješinama i glavarima, što su stanovali s Nabotom u istom gradu. ⁹U pismu napisa ovo; "Oglasite post, i neka Nabot predsjednik skupštini narodnoj! ¹⁰Postavite dva nevaljala čovjeka prema njemu! Neka oni svjedoče proti njemu: Hulio si na Boga i na kralja, Tada ga izvedite van i kamenujte ga, da pogine!"

¹¹Ljudi grada, starješine i glavari, koji su stanovali u gradu njegovu, učiniše, kako im je bila Jezebel naložila u pismu, što im ga je poslala. ¹²Oni oglašiše post i učiniše Nabota predsjednikom u skupštini narodnoj. ¹³I dođoše dva nevaljala čovjeka i sjedoše prema njemu. Ovi nevaljali ljudi iznesoše pred narodom proti Nabotu ovo svjedočanstvo: "Nabot je hulio na Boga i na kralja." Potom ga izvedoše van pred grad i kamenovaše ga, te pogibe.

¹⁴Javiše Jezebeli: "Nabot je kamenovan i mrtav je." ¹⁵Kad je čula Jezebel, da je Nabot kamenovan i poginuo, reče Jezebel Ahabu: "Ustani! Uzmi u posjed vinograd Jezreelca Nabota, kojega ti on ne htjede dati za novce, jer Nabot nije više živ, on je mrtav." ¹⁶I kad je čuo Ahab, da je Nabot mrtav, ustade i ode u vinograd Jezreelca Nabota, da ga uzme u posjed.

¹⁷Tada dođe riječ Gospodnja k Iliji, Tišbićaninu: ¹⁸"Ustani, idi k Ahabu, kralju Izraelovu, koji sjedi u Samariji! Upravo je u vinogradu Nabotovu. Otišao je tamo, da ga uzme u posjed. ¹⁹Reci mu: Ovako veli Gospod:

Počinio si umorstvo, Hoćeš li još postati i krvnički razbojnik? Reci mi dalje Ovako veli Gospod: Na mjestu, na kojem su psi lizali krv Nabotovu, lizat će psi i tvoju krv!"

²⁰Ahab upita Iliju: "Jesi li me našao, neprijatelju moj?" On odgovori:

"Jesam, jer si se dao na to, da činiš, što se ne dopada Gospodu,

²¹Evo, pustit ću nesreću na te i tebe odstraniti i od kuće Ahabovo sve istrijebiti, što je muško, nedoraslo i doraslo u Izraelu. ²²Učinit ću s kućom tvojom kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova, i kao s kadom Baaše, sina Ahijina, jer si uzbudio moj gnjev i Izraela naveo na grijeh.

²³Također nad Jezebelom govori Gospod ovako: "Psi će prožderati Jezebelu na polju jezreelskom, ²⁴Tko od Ahabova roda umre u gradu, toga će psi prožderati, a tko umre vani u polju, toga će izjesti ptice nebeske!"

²⁵Nikada nije bilo čovjeka, koji bi se tako kao Ahab bio dao na to, da čini, što se nije dopadalo Gospodu, jer ga je na to navodila njegova žena Jezebela. ²⁶On je radio i bio posve preziranja vrijedan stim, što je štovao idole, upravo onako, kako su to činili Amorejci, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

²⁷Kad je Ahab čuo te riječi, razdrije haljine svoje, stavi odjeću pokorničku oko gologa tijela i postio je. On je dapače spavao u odjeći pokorničkoj i zabrinut povlačio se okolo.

²⁸Tada dođe riječ Gospodnja Iliji, Tišbićaninu, ovako govoreći: ²⁹"Vidiš li, kako se Ahab ponizuje preda mnom? Pa stoga neću pustiti onu nesreću za života njegova. Istom za sina njegova pustit ću ono zlo na kuću njegovu."

1 Kraljevima – 22 glava

¹Prodoše tri godine bez rata između Sirije i Izraela. ²A treće godine dođe Jošafat, kralj Judin, kralju Izraelovu. ³Kralj Izraelov bio je rekao slugama svojim: "Znate, da Ramot Gilead pripada nama, A mi ovdje sjedimo besposleni, mjesto da ga otmemo kralju Sirije." ⁴I kad on Jošafata upita: "Hoćeš li poći s menom u boj proti Ramot Gileadu?", odgovori Jošafat kralju Izraelovu: "što ti hoćeš, hoću i ja; moja vojska tvoja je vojska, moji konji tvoji su konji."

⁵A Jošafat dade kralju Izraelovu ovaj savjet: "Upitaj prije ipak Gospoda!" ⁶I tako kralj Izraelov dade skupiti proroke, otprilike četiri stotine ljudi, i upita ih: "Hoću li poći u rat na Ramot Gilead, ili da se okanim?" Oni odgovoriše: "Pođi, jer će ga Gospod dati u ruke kralju!"

⁷A Jošafat upita: "Ima li ovdje još koji prorok Gospodnji, da ga upitamo?" ⁸Kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ima još jedan, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda. Ali ja ga ne mogu podnositi, jer mi nikada ne proriče dobro, nego samo zlo to je Mikaja, sin Imlin." A Jošafat reče: "Neka kralj ne govori tako!" ⁹I kralj Izraelov dozva jednoga dvoranina i zapovjedi mu: Brže dovedi Mikaju, sina Imlina!"

¹⁰Uto su sjedili kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, svaki na svojem prijestolju u kraljevskim haljinama na trgu kod vrata samarijskih, i svi su proroci prorokovali pred njima.

¹¹Zedekija, sin Kenaanaha, načinio sebi gvozdene rogove i vikao: "Ovako veli Gospod: Tako ćeš pobosti Sirijce, dokle ih ne uništiš!" ¹²Svi drugi proroci prorokovali su isto tako: "Pođi samo na Ramot Gilead! Uspjet ćeš. Gospod će ga dati u ruke kralju."

¹³Poslanik, koji je bio otišao da dovede Mikaju, reče mu: "Pazi dobro, proroci su kralju jednoglasno obećali sreću. Pa i ti kao svaki od njih prorokuj i sreću navješćuj!" ¹⁴Mikaja odgovori: "Tako živ bio Gospod,

samo što mi nadahne Gospod, to ću navijestiti."

¹⁵Kad je došao kralju, upita ga kralj: "Mikaja, hoćemo li poći u rat na Ramot Gilead, ili da se okanimo?" On mu odgovori: "Pođi! Uspjet ćeš. Gospod će ga dati u ruke kralju!"

¹⁶A kralj mu reče: "Koliko ću te puta zaklinjati, da mi samo čistu istinu navijestiš u ime Gospodnje?"

¹⁷Tada on reče: "Vidim sav narod Izraelov razasut po brdima kao ovce, koje nemaju pastira. Gospod reče: Oni nemaju gospodara; zato neka se svaki vrati kući u miru!"

¹⁸Tada reče kralj Izraelov Jošafatu: "Nijesam li ti rekao, on mi ne prorokuje sreću, nego samo zlo?"

¹⁹A Mikaja nastavi: "Zato čuj riječ Gospodnju: "Vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju svojem, a sva vojska nebeska stoji mu s desne i s lijeve strane. ²⁰I Gospod upita: Tko će zaluditi Ahaba, da pođe na vojsku i da padne pred Ramotom Gileadom? Jedan reče ovo, drugi ono. ²¹Napokon izađe jedan duh, stade pred Gospoda i reče: "Ja ću ga zaluditi. Gospod ga upita: "Kako? ²²Odgovori Poći ću tamo i postat ću lažljiv duh u ustima svih proroka njegovih. Tada on reče: Možeš ga zaluditi. Tebi će to poći za rukom. Idi, učini tako! ²³I tako je eto Gospod stavio lažljiva duha u usta svim tvojim prorocima, jer je Gospod zaključio zlo po te."

²⁴Tada pristupi Zedekija, sin Kenaanaha, i udari Mikaja po obrazu i reče: "Kako je otišao Duh Gospodnji od mene, da govori s tobom?"

²⁵Mikaja odgovori: "Doznat ćeš to u onaj dan, kad moradneš bježati iz jedne sobe u drugu, da se skriješ."

²⁶Potom zapovjedi kralj Izraelov: "Uhvati Mikaju, odvedi ga zapovjedniku gradskom Amonu i kraljeviću Joašu ²⁷I javi: Ovako

zapovijeda kralj: Bacite toga čovjeka u tamnicu i držite ga tijesno uz vodu i kruh, dok se ne vratim čitav i zdrav!"

²⁸Mikaja odgovori: "Ako se ti zaista vratiš čitav i zdrav, onda Gospod nije govorio preko mene." Još reče: "Čujte to, svi narodi!"

²⁹I tako izadoše kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, proti Ramotu Gileadu. ³⁰A kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ja ću se preobući i tako poći u boj. Ti samo zadrži svoje haljine!" Tako se preobuče kralj Izraelov i pođe u boj.

³¹A kralj Sirije bio je zapovjedio zapovjednicima, kojih je bilo trideset i dvojica nad ratnim kolima njegovim: "Ne borite se ni s kim, bio malen ili velik, nego samo s kraljem Izraelovim!" ³²I kad zapovjednici ratnih kola ugledaše Jošafata, pomisliše: "To može samo biti kralj Izraelov", i srušiše se na njega. A Jošafat povika. ³³tim zapovjednici ratnih kola vidješe, da to nije kralj Izraelov, odstupiše od njega.

³⁴A jedan momak onako nagonom odape luk svoj i pogodi kralja Izraelova gdje spuča oklop. Tada ovaj zapovjedi svojem vozaču "Okreni i izvedi me iz boja, jer sam ranjen!" ³⁵Ali je boj onoga dana bio sve žešći, i tako je morao kralj izdržati uspravo stojeći u kolima naprema Sirijcima. Uveče on umrije. Krv iz rane bila se je izlila u kola.

³⁶O zahodu sunčanom odjeknu glas kroz tabor: "Svaki neka se vrati u svoj grad i k svojoj kući, jer je kralj mrtav.":

³⁷Nakon dolaska u Samariju pokopaše kralja u Samariji. ³⁸Kad su prali kola na jezeru samarijskom, lizali su psi krv njegovu, i bludnice su se kupale u njem, kao što je to bio navijestio Gospod.

³⁹Ostala povijest Ahabova i sva djela njegova i gradnja palače od slonove kosti i utvrđenje svih gradova, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ⁴⁰Kad je Ahab bio počinuo kod otaca svojih, mjesto njega postade kralj njegov sin Ahazija.

⁴¹Jošafat, sin Asin, postade kralj nad Judom u četvrtoj godini kraljevanja Ahabova nad Izraelom. ⁴²Imao je Jošafat trideset i pet godina, kad je postao kralj, i vladao je u Jerusalemu dvadeset i pet godina. Mati njegova zvala se je Azuba i bila je kći Šilhijeva.

⁴³On je posve išao putem svojega oca Ase i nije odstupao od njega i činio je, što se dopadalo Gospodu. [22:44] Samo uzvisine nijesu bile srušene. Još uvijek prinosiso je narod žrtve zaklanice i kadio kad na visinama. ⁴⁴[22:45] S kraljem Izraelovim živio je Jošafat u miru.

⁴⁵[22:46] Ostala povijest Jošafatova, pobjede, što ih je izvojevao, i ratovi, što ih je vodio, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva nad Judom. ⁴⁶[22:47] I ostatak posvećenih bludnica, što su bile preostale iz vremena oca njegova, istrijebi on iz zemlje. ⁴⁷[22:48] U Edomu nije bilo onda kralja, nego samo namjesnik kralja. ⁴⁸[22:49] Jošafata dade sagraditi lađe taršiške, da idu u Ofir po zlato. Ali ne stigoše tamo, jer se lađe razbiše u Esion–Geberu. ⁴⁹[22:50] Tada Ahazija, sin Ahabov, predloži Jošafatu "Moji ljudi mogli bi s tvojima ići na lađe." Ali Jošafat ne pristade na to.

⁵⁰[22:51] Kad je Jošafat bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Mjesto njega postade kralj njegov sin Joram.

⁵¹[22:52] Ahazija, sin Ahabov, postade u Samariji kralj Izraelov u sedamnaestoj godini kraljevanja Jošafatova nad Judom i vladao je dvije godine nad Izraelom.

⁵²[22:53] Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, i išao je putovima oca svojega i matere svoje i putem Jeroboama, sina Nebatova, koji je bio Izraela naveo na grijeh. ⁵³[22:54] On je služio baalu i klanjao mu se. Stim razgnjevi Gospoda, Boga Izraelova, posve kako je to bio činio otac njegov.

2 Kraljevima

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#)

2 Kraljevima – 1 glava

¹Po smrti Ahabovoj otpade Moab od Izraela. ²A jednoga dana pade Ahazija u Samariji kroz rešetku na prozoru iz gornje sobe i ozlijedi se. Potom posla poslanike i reče im: "Idite, pitajte Baal–Zebuba, boga Ekronskoga, hoću li ozdraviti od ove zagleda!"

³Ali anđeo Gospodnji zapovjedi Iliji, Tišbićaninu: "Ustani, izadi u susret poslanicima kralja samarijskog i reci im: "Zar nema Boga u Izraelu, te idete Baal–Zebubu, bogu u Ekronu, da ga pitate? ⁴Zato govori Gospod ovako: "Postelju, na koju si legao, nećeš više ostaviti, jer moraš umrijeti." I ode Ilija svojim putem.

⁵I kad se poslanici vratiše k onomu, upita ih on: "Zašto ste već opet tu!"

⁶Oni mu odgovoriše: "Jedan čovjek dođe nam u susret i reče nam: "Idite, vratite se kralju, koji vas je slao, i javite mu: Ovako veli Gospod: Zar nema Boga u Izraelu, te šalješ k Baal–Zebubu, bogu u Ekronu, da ga pitaš? Zato nećeš više ostaviti postelju, na koju si legao, jer moraš umrijeti." ⁷On ih upita: "Kako izgleda taj čovjek, koji vam je došao u susret i to vam rekao?" ⁸Oni mu odgovoriše: "Bio je čovjek, koji je nosio dlakavu haljinu i oko bedara kožnat pojas." Tada od povika: "To je Ilija, Tišbićanin!"

⁹Potom posla k njemu pedesetnika s njegovom pedeseticom. Kad ovaj dođe k njemu, on je upravo sjedio na vrhuncu gore. On ga pozva: "Čovječe Božji, kralj zapovijeda: "Siđi!" ¹⁰A Ilija odgovori pedesetniku:

"Ako sam čovjek Božji, neka padne oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedeseticu!" I pade oganj s neba i poždrije njega i njegovu pedeseticu.

¹¹Opet posla k njemu drugoga pedesetnika s njegovom pedeseticom. Ovaj mu zapovjedi: "Čovječe Božji, ovako zapovijeda kralj: "Sidi brže!"
¹²A Ilija im odgovori: "Ako sam čovjek Božji, neka padne oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedeseticu!" I pade oganj Božji s neba i proždrije njega i njegovu pedeseticu.

¹³Potom posla još trećega pedesetnika s njegovom pedeseticom. Kad ovaj treći pedesetnik dođe, pade pred Iliju na koljena i zamoli za s milost i reče: "Čovječe Božji, sačuvaj ipak život moj i život ove pedesetorice sluga tvojih!"
¹⁴Eto, oganj pade s neba i proždrije obadva prijašnja pedesetnika s njihovom pedeseticom, a sad sačuvaj barem mene!"
¹⁵Tada reče anđeo Gospodnji Iliji: "Idi samo s njim! Ne boj ga se!" I tako ustade on i otide s njim kralju.

¹⁶I reče mu: "Ovako veli Gospod: "Jer si poslao poslanike k Baal-Zebubu, bogu u Ekronu, da ga pitaju, kao da nema Boga u Izraelu, da bi ga pitao, nećeš više ostaviti postelju, na koju si legao, nego ćeš umrijeti!"

¹⁷I umrije po riječi Gospodnjoj, koju je bio navijestio Ilija. Mjesto njega postade kralj Joram u drugoj godini kraljevanja Jorama, sina Jošafatova, nad Judom; jer on nije bio ostavio sina.
¹⁸Ostala djela, što ih učini Ahazija, zapisana su u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

2 Kraljevima – 2 glava

¹Kratko vrijeme, prije nego uze Gospod Iliju u vihoru na nebo, ostavi Ilija s Elišejem Gilgalu.
²Ilija zamoli Elišeja: "Ostani ovdje! Gospod šalje mene u Betel." A Elišej odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako sidoše u Betel.

³Učenici proročki, što su živjeli u Betelu, dođoše k Elišeju i upitaše ga: "Znaš li, da će Gospod danas gospodara tvojega uzeti k sebi od tebe?" On odgovori "Jest, znam; šutite!"

⁴I još jedanput zamoli ga Ilija: "Elišej, ostani ipak ovdje! Gospod šalje mene u Jeriho." A on odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako dođoše u Jeriho.

⁵Učenici proročki, što su živjeli u Jerihu, pristupiše k Elišeju i upitaše ga: "Znaš li, da će Gospod danas gospodara tvojega uzeti k sebi od tebe?" On odgovori: "Jest, znam, šutite!"

⁶Opet ga zamoli Ilija "Ostani ipak ovdje! Gospod posla mene na Jordan." A on odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako nastaviše svoj put obojica zajedno.

⁷Pedeset učenika proročkih išlo je za njima, ali ostadoše po strani u nekoj udaljenosti, kad oni obojica ustaviše se kod Jordana. ⁸Ilija uze plašt svoj, smota ga i udari njim po vodi. Ona se razdijeli na obje strane, te prijeđoše obojica po uhu.

⁹Kad su bili prijeko, reče Ilija Elišeju: "Moli samo, ako ti imam još što učiniti, prije nego se uzmem od tebe k Elišeju odgovori: "Neka bi dvije trećine duha tvojega prešle na mene!" ¹⁰Onaj reče: "Išteš veliku stvar. Ako me vidiš kad se uzmem od tebe, bit će ti tako, inače ne."

¹¹Dok su dalje išli razgovarajući se, dođoše ujedanput ognjena kola s ognjenim konjima i rastaviše ih obojicu. Ilija se odveze u vihoru put neba.

¹²Kad to vidje Elišej, povika glasno: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!" Kad ga više ne vidje, uze haljine svoje i razdrije ih na dvoje. ¹³I podiže plašt, što je bio spao s Ilije, vrati se i stupi na obalu

Jordana. ¹⁴Ovdje uze plašt, što je bio spao s Ilije, udari njim po vodi i povika: "Gdje je sad Gospod, Bog Ilijin?" I kako on udari po vodi, razdijeli se ona na obje strane, i prijeđe Elišej.

¹⁵Kad učenici proročki iz Jeriha vidješe to s druge strane, povikaše: "Duh Ilijin počinu na Elišej!" Oni mu odoše u susret, baciše se pred njim na zemlju ničice

¹⁶I rekoše mu: "Sluga tvojih ovdje ima pedeset junaka. Neka oni idu i traže tvojega gospodara! Možda ga je odveo Duh Gospodnji i uklonio ga na kakvo brdo ili u koju dolinu." A on odgovori: "Ne šalžite ih!" ¹⁷A kad su jednako navaljivali na njega, izjavi: "Pošljite ih samo!" I poslaše pedeset ljudi. Oni su ga tražili tri dana, ali ga ne nađoše. ¹⁸Kad se vratiše k njemu – on je bio još u Jerihu – reče im: "Nijesam li vam rekao, da ne ide te?"

¹⁹A stanovnici grada rekoše Elišej: "Položaj je grada doduše dobar, kako vidiš, gospodaru; ali je voda zla. Zato okolica uzrokuje pobacivanja." ²⁰On odgovori: "Donesite mi novu zdjelu i metnite soli u nju!" Kad su mu je bili donijeli, ²¹Izađe on na izvor, baci u njega so i reče: "Ovako veli Gospod: Ozdravljam ovu vodu. Od sada neće ona više uzrokovati ni smrti ni pobacivanja." ²²Tako postade voda zdrava do današnjega dana po riječi, što ju je bio rekao Elišej.

²³Odanle otide u Betel. Kad je išao putem, izađoše mala djeca grada, i rugala mu se i vikala mu; Hodi, čelo; hodi, čelo!" ²⁴On se obazre, i kad ih vidje, prokle ih u ime Gospodnje. Tada izađoše dvije medvjedice iz šume i rastrgaše četrdeset i dvoje djece između njih.

²⁵Odatle otide na Karmel i odatle se vrati u Samariju.

2 Kraljevima – 3 glava

¹Joram, sin Ahabov, postade kralj nad Izraelom u Samariji u osamnaestoj godini kraljevanja Jošafatova nad Judom. On je vladao dvanaest godina. ²Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, ako i ne u onoj mjeri kao otac njegov i mati njegova. On naime odstrani stupove baalove, što ih je bio podigao otac njegov. ³Ali ostade tvrdo u grijehima Nebatova sina Jeroboama, na koje bio je naveo Izraela, i ne odstupi od njih.

⁴Meša, kralj moapski, bavio se je stočarstvom. On je imao kao danak davati kralju Izraelovu sto tisuća janjaca i vune od sto tisuća ovnova.

⁵Ali čim je bio umro Ahab, otpade kralj moapski od kralja Izraelova.

⁶Tada jednoga dana izađe kralj Joram iz Samarije i prebroji sav narod izraelski. ⁷Ujedno posla Jošafatu, kralju Judinu, ovu vijest: "Kralj moapski otpao je od mene. Nećeš li poći s menom na vojsku proti Moapcima?" On odgovori "Jest, poći ću. Ja ti stojim posve na službu. Moj je narod tvoj narod, moji su konji tvoji konji." ⁸Upita dalje: "Kojim putem da udarimo?" On odgovori: "Putem preko pustinje edomske."

⁹I tako izađe kralj Izraelov s kraljem Judinim i s kraljem edomskim. Kad su bili prevalili sedam dana hoda, nestade vode za vojsku i za stoku, što je išla s njima. ¹⁰Tada povika kralj Izraelov: "Jao, Gospod nas tri kralja, dozva ovamo, da nas preda u ruke Moapcima!"

¹¹Jošafat upita: "Ima li tu koji prorok Gospodnji, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda?" Jedan od ljudi kralja Izraelova odgovori: "Ovdje je Elišej, sin Šafatov, koji je Iliji polijevao vodom ruke." ¹²Jošafat potvrdi: "U njega je riječ Gospodnja." I kad su bili otišli k njemu kralj Izraelov i Jošafat i kralj edomski,

¹³Reče Elišej kralju Izraelovu: "Što ja imam s tobom? Obrati se na proroke oca svojega i na proroke matere svoje!" A kralj Izraelov reče:

"Ipak ne! Je li možda Gospod dozvao ovamo nas, tri kralja, da nas preda u ruke Moapcima?" ¹⁴Elišej odgovori: "Tako živ bio Gospod nad vojskama, u čijoj sam službi: Kad ne bih gledao na Jošafata, kralja Judina, tebe ne bih ni pogledao. ¹⁵Dovedite mi sada jednog svirača na harfu! Kad je svirač udarao na žice, dođe ruka Gospodnja na njega, ¹⁶on reče: "Ovako veli Gospod: Načinite u ovoj dolini jamu uz jamu! ¹⁷Jer ovako veli Gospod: "Nećete osjetiti vjetra i nećete vidjeti dažda. Ipak će se ova dolina napuniti vodom, tako da mognete piti vi s vašom stokom i vašom tovarnom marvom. ¹⁸Ipak to nije još dosta Gospodu. On će vam i Moapce predati u ruke. ¹⁹Sve ćete tvrde gradove i sve izabrane gradove osvojiti, sva ćete plodna drveta posjeći, sve ćete izvore zatrpati i svaku ćete dobru njivu kamenjem potrti."

²⁰I doista, drugo jutro u doba, kad se prinosi žrtva, dođe ujedanput voda od Edoma, tako da je bila poplavljena sva okolina.

²¹Kad Moapci dočuše, da su izašli kraljevi da udare na njih, sazvaše sve za oružje sposobne ljude. Na međi se namjestiše, ²²I rano ujutro, kad ogranu sunce nad onom vodom, učini se Moapcima prema njima voda crvena kao krv. ²³Oni povikaše: "što je krv! Sigurno su se kraljevi pobili i jedan drugoga pogubili. Sada na plijen, Moapci!" ²⁴A kad dođoše do tabora izraelskoga, podigoše se Izraelci i natjeraše Moapce u bijeg, pritisnuše ih i zadadoše Moapcima još daljne poraze.

²⁵Gradove razoriše, i na svaku dobru njivu baciše svaki po kamen, dok nije bila sva zasuta. Sve izvore zatrpaše i sva plodna drveta posjekoše. Napokon ostade još samo grad na hridini Kir–Hareset. Ovaj opkoliše praćari i stadoše na njega pucati.

²⁶I vidje kralj moapski, da više nije dorastao boju. On uze sedam stotina teško naoružanih ratnika i pokuša prodrijeti kod kralja edomskoga. Ali ne uspješe. ²⁷Tada uze svojega prvorođenog sina, koji je imao iza njega postati kralj, i prinese ga kao žrtvu paljenica na zidu. To se silno ogadilo Izraelcima. Oni otidoše od njega i vratiše se u svoju zemlju.

2 Kraljevima – 4 glava

¹Jedna između žena učenika proročkih zamoli Elišeja: "Moj muž, sluga tvoj, umro je. Znaš, da je sluga tvoj bio štovatelj Gospoda. Sad dolazi vjerovnik i uzet će mi sebi obadva sina moja za robove."

²Elišej je upita: "što da ti učinim? Reci mi, što imaš u kući!" Ona odgovori: "Sluškinja tvoja nema ništa u kući do sudić ulja.":

³Tada joj on zapovjedi: "Idi, Zaišti sudova od svih susjeda svojih, praznih sudova, ali ne odveć malo! ⁴Onda otidi kući, zaključaj vrata za sobom i za svojom obadvojicom sinova i nalijevaj u sve te sudove! Kad je pun jedan, metni ga na stranu!"

⁵I ona otide od njega, zaključa vrata za sobom i za svojim sinovima, oni su joj dodavali sudove, a ona je nalijevala. ⁶Kad su bili sudovi puni, reče ona sinu svojemu: "Daj mi još jedan sud!" On joj odgovori: "Nema više nijednog!" Tada prestade teći ulje. ⁷Ona otide i reče čovjeku Božjemu. On reče: "Idi, prodaj ulje i plati svoje vjerovnike! Od onoga, što preteče, možeš živjeti sa svojim sinovima."

⁸Jednoga dana prolazio je Elišej pokraj Šunama. Tamo je živjela ugledna žena. Ona mu ponudi jelo, i kadgod bi tamo prolazio, uvraćao se je k njoj na Jelo. ⁹Ona reče mužu svojemu: "Eto, znam, da je to svet čovjek Božji, koji uvijek prolazi pokraj ¹⁰Mi ćemo mu načiniti malu, zidanu gornju sobu, pa mu namjestiti postelju, što, stolicu i svjetiljku. Kad nam onda dođe, može se tu skloniti."

¹¹I kad je jednoga dana opet došao tamo, uđe u gornju sobu i zaspao ondje. ¹²Potom zapovjedi svojemu slugi Gehaziju: "Zovni našu Šunamku!" On je zovnu, i ona stupi pred njega. ¹³I on zapovjedi onomu: "Kaži joj: Ti si se za nas postarala toliko. Što hoćeš da ti učinim? Imaš li što da progovorimo za te kralju ili vojskovođi?" Ona odgovori: "Ja živim među svojima."

¹⁴On upita opet "Što bi joj se moglo učiniti?" Gehazija odgovori: "Eto nažalost nema sina, a muž joj je star." ¹⁵Potom zapovjedi on: "Zovni je!" On je dozva, i ona stade na vratima, ¹⁶I on reče: "Do godine u ovo doba milovat ćeš sina." A ona odgovori: "Nemoj, gospodaru moj! Ti čovječe Božji, ne varaj sluškinje svoje!"

¹⁷I doista zatrudnje žena i rodi sina druge godine u to doba, kako joj je bio obećao Elišej.

¹⁸Kad je dječak bio odrastao, izađe on jednoga dana k ocu svojemu k žeteocima. ¹⁹Tada se potuži ocu svojemu: "Ah, glava, moja glava!" On reče slugi: "Nosi ga kući k materi njegovoj!" ²⁰On ga uze i odnese ga k materi njegovoj. Do podne sjedio je još na krilu njezinu, tada umrije. ²¹Onda otide ona gore, položi ga na postelju čovjeka Božjega, zaključa za njim i izađe.

²²Potom pozva muža svojega i zamoli ga: "Pošlji mi jednoga slugu i jednu magaricu! Hoću brzo k čovjeku Božjemu i opet natrag." ²³On upita: "Zašto danas hoćeš da ideš k njemu? Niti je mlađak ni subota." Ona odgovori: "Zbogom!" ²⁴Potom dade osedlati magaricu i zapovjedi slugi svojemu: "Goni samo jednako i nemoj mi zastajati nigdje, osim kad ti kažem!" ²⁵Tako otide i dođe k čovjeku Božjemu na Karmel. Kad je čovjek Božji ugleda izdaleka, reče svojemu slugi Gehaziju: "Ta tu je naša Šunamka! ²⁶Trči pred nju i pitaj je: "Jesi li zdravo? Je li zdravo i muž tvoj i dječak?" Ona odgovori: "Zdravo smo."

²⁷Ali kad dođe k čovjeku Božjemu na goru, ogrli mu noge. Gehazija pristupi i htjede je odmaknuti. Ali čovjek Božji reče: "Pusti je, jer je duboko rastužena. A Gospod krije od mene i nije mi javio." ²⁸Ona se stade tužiti: "Jesam li gospodara svojega molila za sina? Nijesam li rekla: "Ne varaj me?"

²⁹Tada on zapovjedi Gehaziju: "Opaši bedra svoja, uzmi štap moj u

ruku, pa idi! Ako susretneš koga, ne pozdravljaj ga, i ako te tko pozdravi, ne zahvaljuj mu! Metni štap moj na lice dječaku!"

³⁰A mati dječakova povika: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ne puštam te!" I on se diže i pođe s njom. ³¹Gehazija je bio međutim otišao naprijed i metnuo štap na lice dječaku. Ali nije bilo opaziti ni glasa ni znaka života. On stoga ode njemu natrag u susret i javi mu, da se nije probudio dječak.

³²Kad Elišej dođe u kuću, nađe dječaka gdje mrtav leži na njegovoj postelji. ³³On se povuče natrag, zaključa vrata za sobom i za dječakom i pomoli se Gospodu. ³⁴Potom se pope na postelju i leže na dječaka. Stavi usta svoja na usta njegova, oči svoje na oči njegove i ruke svoje na ruke njegove. I dok je on bio tako ispružen po njemu, ugrija se tijelo dječakovo. ³⁵Potom se on povuče natrag i pođe po kući jednom tamo i ovamo, pope se opet na postelju i pruži se još jedanput po njemu. Tada kihnu dječak sedam puta. Onda otvori dječak oči svoje.

³⁶I zovnu on Gehazija; zapovjedi mu: "Dovedi našu Šunamku!" On je zovnu, i kad ona dođe k njemu, reče on: "Uzmi sina svojega!" ³⁷Ona pristupi, pade mu pred noge i nakloni se do zemlje. Tada uze sina svojega i izađe.

³⁸Elišej dođe opet u Gilgalu, kad je upravo bila glad u zemlji. I dok su učenici proročki sjedili pred njim, zapovjedi on slugi svojemu: "Pristavi veliki lonac kuhinjski i skuhaj jelo za učenike proročke!" ³⁹Tada otide jedan u polje da nabere zelja. Nađe tamo divlju povijušu i ustrgnu s nje divljih ugoraka, sav svoj plašt pun. Tada dođe kući i sasiječe ih za jelo u lonac kuhinjski jer ih nije poznavao, ⁴⁰A kad usuše jelo ljudima, i oni stadoše jesti, povikaše iza glasa: "Smrt je u loncu, čovječe Božji!" I nijesu mogli da jedu dalje. ⁴¹A on zapovjedi: "Donesite ovamo brašna!" Baci to u lonac i reče: "Uspi ljudima, neka jedu!" I nije bilo više ništa škodljivo u loncu.

⁴²Jednoga dana dođe netko iz Baal–Šališe i donese čovjeku Božjemu u torbi svojoj kruhove od prvina, dvanaest kruhova ječmenih i istučene klasove. On zapovjedi: "Podaj ljudima neka jedu!" ⁴³A sluga odgovori: "Kako mogu to postaviti pred sto ljudi?" A on reče: "Podaj ljudima neka jedu, jer tako govori Gospod. Vi ćete jesti i još će od toga preteći." ⁴⁴Tada im on to postavi. Oni jedoše i još im preteče, kako je bio obećao Gospod.

2 Kraljevima – 5 glava

¹Naaman, vojskovođa kralja sirijskoga, bio je čovjek, koji je kod gospodara svojega mnogo vrijedio i stajao u visokom ugledu; jer preko njega bio je Gospod podijelio Sirijcima pobjedu. Ali ovaj čovjek, veliki junak, bio je gubav. ²A bili su Sirijci u jednom boju zarobili i odveli iz zemlje izraelske mladu djevojku. Ona postade sluškinja kod žene Naamanove. ³Ona reče svojoj gospodarici: "Kad bi ipak bio moj gospodar kod proroka u Samariji i On bi ga onda iscijelio od njegove gube." ⁴Tada otide Naaman i javi to svojem gospodaru: "Tako i tako reče djevojka iz zemlje izraelske."

⁵Kralj sirijski reče "Dobro, otidi tamo! Ja ću po tebi poslati pismo kralju Izraelovu." Tako on zaputi, uze sa sobom deset talenata srebra, šest tisuća šekela zlata i desetore svečane haljine ⁶I predade kralju Izraelovu pismo s ovim sadržajem: "Istodobno s ovim pismom šaljem k tebi svojega slugu Naamana, da ga iscijeliš od njegove gube."

⁷Kad je kralj Izraelov bio pročitao pismo, razdrije haljine svoje i povika: "Zar sam ja Bog, koji može ubiti i život povratiti, te ovaj šalje k meni, da oslobodim čovjeka od njegove gube? Tu vidite jasno, da on traži svađu s menom."

⁸Kad saznade Elišej, čovjek Božji, da je kralj Izraelov razdro haljine svoje, posla kralju i poruči: "Zašto si razdro haljine svoje? Neka dođe k meni, da upozna, da ima Prorok u Izraelu!"

⁹Tako dođe Naaman s konjima i kolima i stade pred kućnim vratima Elišejevim, ¹⁰Elišej mu dade priopćiti preko jednoga glasnika: "Idi, okupaj se sedam puta u Jordanu, pa ćeš opet postati zdrav i čist!"

¹¹Naaman se na to ozlovolji, pođe i primijeti: "Mislio sam, da će on sam izaći, preda me stupiti, ime Gospoda, Boga svojega, zazvati, svoju ruku prema svetištu uzdignuti i tako gubu oduzeti. ¹²Nijesu li Abana i Parpar, rijeke u Damasku, bolje od svih voda u Izraelu? Ne bih li postao i čist, kad bih se okupao u njima?" I on se okrenu i otide pun gnjeva odatle.

¹³Ali sluge njegove pristupiše k njemu i rekoše mu: "Štovani oče, da je prorok tražio od tebe što teško, ti bi učinio sigurno. Koliko više, kad on samo raži od tebe: "Okupaj se, pa ćeš postati čist!"

¹⁴On dakle side k Jordanu i zaroni u njega sedam puta po napatku čovjeka Božjega. I tijelo njegovo postade tako čisto kao tijelo u maloga djeteta.

¹⁵Tada se vrati k čovjeku Božjemu sa svom pratnjom svojom. Kad dođe, stupi pred njega i reče: "Sad znam, da na svoj zemlji nema Boga nego samo u Izraelu. Pa uzmi dar od sluge svojega!" ¹⁶Ali on reče: "Tako živ bio Gospod, u čijoj sam službi, ne uzimam ništa." I premda je navaljivao na njega, on ne htjede da uzme.

¹⁷Napokon zamoli Naaman: "Kad eto nećeš, a ono neka se meni, slugi tvojemu, dadne ove zemlje koliko ponijeti mogu dvije mazge, jer sluga tvoj neće više prinositi žrtava paljenica i zaklanica nijednome drugom bogu osim Gospodu. ¹⁸All Gospod neka oprostí ovo slugi tvojemu: Kad moj kraljevski gospodar uđe u hram Rimonov, da se pokloni tamo, i pritom se nasloni na moju ruku, onda neka bi se i ja smio pokloniti u hramu Rimonovu, kad se on pokloni u hramu Rimonovu. Neka bi to Gospod oprostio slugi tvojemu!"

¹⁹On mu reče: "Idi u miru!" Kad je on bio otišao od njega jedan komad puta,

²⁰Pomisli Gehazija, sluga čovjeka Božjega Elišeja: "Gospodar je moj jeftino otpremio toga Sirijca Naamana i nije ništa uzeo od onoga, što je bio donio sa sobom. Tako živ bio Gospod! Potrčat ću za njim i uzet ću što od njega." ²¹I tako Gehazija otrča za Naamanom. Kad opazi Naaman gdje trči za njim, nagnu se s kola k njemu i upita: "Trebalo li što?" ²²On odgovori: "Jest, gospodar moj šalje me, da ti kažem: "Upravo sada dođoše k meni dva mladića iz gore Efraimove, proročki učenici. Daj mi za njih talenat srebra i dvoje svečane haljine!"

²³Naaman reče: "Ugodi mi i uzmi dva talenta!" I natjera ga i sveza dva talenta u dvije kese, uz to dvoje svečane haljine. On ih predade dvojici sluga. Oni su to nosili pred njim. ²⁴Kad on dođe na brdo, uze im to, ostavi u kući i otpusti ljude, koji onda otidoše svojim putem. ²⁵Tada uđe on i stade pred gospodara svojega. Elišej ga upita: "Odakle dolaziš, Gehazije?" On odgovori: "Sluga tvoj nije bio izašao." ²⁶Ali mu onaj reče: "Nijesam li bio u duhu ondje, kad se je netko iz svojih kola nagnuo k tebi? Nijesi li ti uzeo novce, da sebi nabaviš haljine, maslinike, vinograde, ovce i goveda, sluge i sluškinje?" ²⁷I zato guba Naamanova neka prione vječno za te i za potomke tvoje!" I ostavi ga onaj, od gube bijel kao snijeg.

2 Kraljevima – 6 glava

¹Jednoga dana rekoše učenici proročki Elišeju: "Eto vidi, prostor, što ga mi ovdje zauzimamo kod tebe, odveć nam je tijesan!" ²Mi ćemo poći na Jordan, tamo ćemo svaki uzeti po gredu i ovdje ćemo sebi napraviti stan." On odgovori: "Idite samo!" ³A jedan zamoli: "Budi tako dobar i pođi sa slugama svojim!" On odgovori: "Dobro, idem s vama. ⁴I tako pođe s njima. Kad su bili došli na Jordan, uzeše sjeći drva. ⁵Kad je jedan tesao gredu, pade mu gvozdена sjekira u vodu. On povika i reče: "Jao, gospodaru! Još mi je ona posuđena." ⁶A čovjek Božji upita:

"Kamo je pala?" Onaj mu pokaza mjesto. I on odreza sebi komad drva, baci ga tamo i učini te ispliva sjekira. ⁷Tada on reče: "Izvadi je van!" I čovjek pruži ruku, te je uze.

⁸Rad je kralj sirijski ratovao proti Izraelu, učini sa slugama svojim ovaj dogovor: "Na tom i na tom mjestu imate se utaboriti!" ⁹A čovjek Božji posla kralju Izraelovu i poruči mu: "Čuvaj se, da ne prolaziš onim mjestom, jer su tamo Sirijci u zasjedi." ¹⁰Kralj Izraelov posla dakle na ono mjesto, što mu ga je bio označio čovjek Božji. Svaki put, kad bi ga opomenuo, bio je na oprezu. To se je dogodilo češće tako.

¹¹Zbog toga razgnjevi se kralj sirijski. On pozva sluge svoje i upita ih: "Biste li mi mogli reći, tko od nas drži s kraljem Izraelovim?" ¹²Jedan od sluga njegovih odgovori: "Nije tako, moj gospodaru i kralju, nego Elišej, prorok u Izraelu, priopćuje kralju Izraelovu dapače riječi, što ih govoriš u spavaonici svojoj." ¹³Tada zapovjedi: "Idite, pogledajte, gdje on stanuje, da pošljem tamo, te ga uhvate!" Javiše mu, da je u Dotanu.

¹⁴I posla onamo konje i kola i jaku vojsku. Oni dođoše noću i opkoliše grad. ¹⁵A kad se ujutro diže sluga čovjeka Božjega i izađe, stajala je oko grada vojska s konjima i kolima. Njegov ga sluga upita: "Jao, gospodaru, što da učinimo?" ¹⁶A on reče: "Ne boj se, jer onih, koji su na strani našoj, ima više, negoli onih, koji stoje na strani njihovoj."

¹⁷I pomoli se Elišej: "Gospode, otvori mu oči, da vidi!" I Gospod otvori oči slugi, i vidje, kako je bila gora oko Elišēja puna ognjenih konja i kola.

¹⁸I kad neprijatelji Sirijci pođoše proti njemu, pomoli se Elišej Gospodu: "Udari te ljude sljepoćom!" I udari ih sljepoćom, kako je to bio zamolio Elišej. ¹⁹Nato se okrenu Elišej k njima: "To nije pravi put, i to nije pravi grad. Hodite za mnom! Ja ću vas odvesti k čovjeku, kojega tražite." I odvede ih u Samariju. ²⁰Kad su bili došli u Samariju, pomoli se Elišej: "Otvori im sad oči, da vide!" Gospod im otvori sad oči, i vidješe

najednom da su usred Samarije.

²¹Kad ih ugleda kralj Izraelov, upita Elišeja: "Oče moj, hoću li ih dati sasjeći?" ²²A on reče: "Ne! Zar ćeš sasjeći one, kojih nijesi zarobio svojim mačem i lukom? Iznesi im jela i pila, neka jedu i piju! Onda neka idu kući gospodaru svojemu!" ²³On im dakle ugotovi gozbu veliku, i oni su jeli i pili. Tada ih otpusti, i oni se vratili natrag gospodaru svojemu. Od toga vremena nijesu više upadale čete sirijske u zemlju izraelsku.

²⁴Kasnije skupi Ben-Hadad, kralj sirijski, svu vojsku svoju, izađe pred Samariju i opkoli je. ²⁵Nastade strahovita glad u Samariji. Oni su je opsjedali tako dugo, dok nije bila glava magareća za osamdeset šekela srebra, a četvrt kaba nečisti golubinja za pet šekela srebra.

²⁶Kad je jednom kralj Izraelov išao po zidu, povika mu jedna žena: "Pomozi mi, moj gospodar i kralju!" ²⁷On reče: "Ako ti ne pomogne Gospod, kako ću ti ja pomoći? Možda kojim darom s gumna ili iz tijeska!" ²⁸I kralj je upita: "što imaš?" Ona odgovori: "Ova tu žena reče mi: "Daj ovamo dijete svoje, da ga pojedemo danas! Moje dijete sutra ćemo onda pojesti." ²⁹Skuhasmo dakle moje dijete i pojedosmo ga. A kad joj idućega dana rekoh: "Daj ovamo dijete svoje, da ga pojedemo, tada ona skriva dijete svoje."

³⁰Kad je čuo kralj riječi ženine, razdrije haljine svoje, jer je išao po zidu, vidje narod da je on na golu tijelu nosio odjeću pokorničku. ³¹I on povika: "Neka me kazni Bog, kako hoće, ako glava Elišejeva, sina Šafatova, ostane još danas na njemu!"

³²Elišej je bio u svojoj kući, dok su starješine sjedile kod njega. Tada kralj posla naprijed jednoga čovjeka. A prije nego poslanik stiže k njemu, reče Elišej starješinama: "Eto, on šalje toga krvnika, da mi odsiječe glavu! Pazite! Čim dođe poslanik, zaključajte vrata i oduprite se njemu vratima! Ne čuje li se već za njim bahat nogu gospodara njegova?"

³³Dok je još govorio a njima, stupi već i kralj pred njega i reče: "Kad Gospod nanosi takvo zlo, kako ću se još uzdati u Gospoda."

2 Kraljevima – 7 glava

¹A Elišej navijesti: "Čujte riječ Gospodnju! Ovako veli Gospod, Sutra će u ovo doba na vratima Samarije biti jedna mjera bijeloga brašna za šekel, a dvije mjere ječmenoga brašna za šekel."

²Dvorski činovnik, na čiju se ruku naslanjao kralj, odgovori čovjeku Božjemu: "I kad bi Gospod načinio okna na nebu, kako bi se moglo tako što dogoditi?" A onaj odgovori: "Vidjet ćeš svojim očima, ali ga nećeš jesti."

³A bila su izvan gradskih vrata četiri čovjeka gubava. Oni rekoše jedan drugomu: "Što ćemo ovdje stajati, dok umremo? ⁴Ako odemo u grad, gdje je glad, umrijet ćemo tamo. A ostanemo li ovdje, umrijet ćemo ovdje. Zato hajde da odemo u tabor Sirijaca! Ako nas ostave u životu, ostat ćemo u životu; ako nas pogube, pa umrijet ćemo."

⁵Oni se dakle u sumrak podigoše, da zapute u tabor Sirijaca. Dodoše do kraja tabora sirijskoga. Ali nije bilo nigdje nikoga. ⁶Gospod je naime bio učinio, da se u taboru Sirijaca čuje lupa kola i konja i buka velike vojske, tako da je govorio jedan drugomu: "Sigurno je kralj Izraelov proti nama najmio kraljeve hitejske i kraljeve egipatske, da udare na nas." ⁷Zato su se a sumrak bili podigli i pobjegli. Svoje šatore, svoje konje i magarce, sav tabor, kao što je bio, bili su ostavili i pobjegli, da spase život svoj.

⁸Kad oni gubavci bili došli na drugi kraj tabora, udoše u jedan šator, najedoše se i napiše se, uzeše sa sobom tamo srebro, zlato; haljine i otidoše da to skriju. Onda se vratiše natrag i udoše u drugi šator. I ovaj oplijeniše i odoše opet da to skriju.

⁹Tada rekoše među sobom "Ne smijemo činiti tako. Današnji je dan, dan radosne vijesti. Ako šutimo i do sutra rano čekamo, bit ćemo krivi. Zato hajde da idemo i da to javimo u palači kraljevskoj!" ¹⁰Podigoše se dakle, dozvaše vratare gradske i rekoše im: "Dođosmo u tabor Sirijaca. Ali tamo nije bilo nikoga vidjeti ni čuti, samo povezani konji i magarci, i šatori, kako su bili prije." ¹¹Vratari gradski iskazaše to glasno, i to se javi unutra u palači kraljevskoj.

¹²Kralj se diže još u noći i reče slugama svojim: "Reći ću vam, što hoće Sirijci da učine s nama: Oni znadu, da gladujemo. Zato ostaviše tabor, da se skriju u slobodnu polju, a misle: Kad izađu iz grada, pohvatat ćemo ih žive i provalit ćemo u grad."

¹³A jedan od sluga njegovih predloži: "Neka se ipak uzme pet od konja, što su još preostali – to je sve što je ostalo u svemu mnoštvu Izraelovu, a druge izjedoše – pa da ih pošljemo i izvidimo!" ¹⁴Uzeše dakle dvojica kola s konjima, i kralj ih posla za vojskom sirijskom i zapovjedi: "Idite, izvidite!" ¹⁵Oni otidoše za njima do Jordana. Sav je put bio pokriven haljinama i oružjem, što su ih bili pobacali Sirijci na svojem bijegu. Tada se vratiše poslanici i javiše kralju.

¹⁶I narod izađe i oplijeni tabor sirijski. Jedna mjera bijeloga brašna bila je za šekel i dvije mjere ječmenoga brašna za šekel, kao što je bio unaprijed rekao Gospod. ¹⁷Kralj je bio postavio na vrata onoga dvorskog činovnika, na čiju se je ruku naslanjao. Pritom ga narod izgazi na vratima. On umrije, kao što je bio unaprijed rekao čovjek Božji, kad je bio kralj došao k njemu. ¹⁸Kad naime čovjek Božji reče kralju: "Dvije mjere ječmenoga brašna bit će sutra u ovo doba na vratima Samarije za šekel, a jedna mjere bijeloga brašna također za šekel", ¹⁹Dvorski činovnik bio je odgovorio čovjeku Božjemu: "I kad bi Gospod načinio okna na nebu, kako bi se moglo tako što dogoditi?" A onaj mu je bio odgovorio: "Vidjet ćeš svojim očima, ali ga nećeš Jesti." ²⁰I tako se dogodi: narod ga izgazi na vratima, te umrije.

2 Kraljevima – 8 glava

¹Elišej je bio svjetovao ženi, kojoj je sina bio povratio u život: "Ustani sa svojom obitelji, otidi i skloni se negdje u tuđini, jer je Gospod pustio glad, koja će doći na zemlju za sedam godina." ²Žena ustade i učini, kako joj je bio rekao čovjek Božji. Otide sa svojom obitelji i ostade sedam godina u zemlji filistejskoj. ³Kad prođe sedam godina, vrati se žena iz zemlje filistejske i otide kralju, da ga moli za kuću svoju i za njive svoje.

⁴Kralj je upravo govorio s Gehazijem, slugom čovjeka Božjega, i zamoli ga, da mu pripovijeda sva čudesna djela, što ih je bio učinio Elišej. ⁵I kad je on pripovijedao kralju, kako je onaj oživio mrtva, dođe žena, kojoj je bio sina oživio, da moli kralja za kuću svoju i za obitelj svoju. Tada reče Gehazi: "Moj gospodar i kralju, ovo je žena i ovo je sin njezin, kojega je oživio Elišej." ⁶Tada kralj zapita ženu, i ona mu pripovjedi sve. Nato joj kralj dade jednoga činovnika, kojemu naloži "Gledaj, da ona dobije natrag sve, što je njezino, i sav prihod od njiva od dana, kad je ostavila zemlju, do danas!"

⁷Jednoga dana dođe Elišej u Damask, kad se je upravo bio razbolio Ben–Hadad, kralj sirijski. Javiše mu, da je čovjek Božji došao tamo. ⁸Tada zapovjedi kralj Hazaelu "Uzmi sa sobom darove, idi u susret čovjeku Božjemu i pitaj preko njega Gospoda, hoću li ozdraviti od ove bolesti!" ⁹Hazael ode mu u susret i uze sa sobom darove, svakojakih dragocjenosti iz Damaska, natovarenih na četrdeset deva. Kad dođe tamo, stupi pred njega i reče: "Tvoj sin Ben–Hadad, kralj sirijski, šalje me k tebi i pita, hoće li ozdraviti od ove bolesti."

¹⁰Elišej mu odgovori: "Idi, reci mu: Ozdravit ćeš. Ali mi je Gospod pokazao, da će umrijeti. ¹¹Pritom se čovjek Božji zagleda nepomično preda se, pade u tešku zabunu i zaplaka. ¹²Kad Hazael upita: "Zašto plače gospodar moj?", odgovori on: "Jer znam, da ćeš ti mnogo zla nanijeti sinovima Izraelovim. Njihove tvrde gradove palit ćeš ognjem,

njihove ćeš mladiće ubijati mačem, njihovu ćeš djecu satirati i njihove trudne žene parati."

¹³Hazael odgovori: "što je sluga tvoj, pas, da učini tako velike stvari?" Elišej reče: "Gospod mi je pokazao tebe kao kralja sirijskoga."

¹⁴Potom otide od Elišeja. Kad dođe k svom gospodaru, upita ga ovaj: "Sto ti reče Elišej?" On odgovori: "Reče mi, da ćeš ozdraviti." ¹⁵A idućega dana uze on pokrivač, zamoči ga u vodu, prostrije mu ga po licu, tako da je umro. I Hazael postade kralj mjesto njega.

¹⁶U petoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, nad Izraelom, kad je Jošafat bio još kralj Judin, postade Joram, sin Jošafatov, kralj Judin.

¹⁷Imao je trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu. ¹⁸I hodio je putovima kraljeva Izraelovih, kao što je bila činila kuća Ahabova, jer je on imao kćer Ahabovu za ženu. Tako je činio on, što se nije dopadalo Gospodu. ¹⁹Ipak Gospod ne htjede zatrti Jude radi svojega sluge Davida, jer mu je bio obećao, da će njemu i sinovima njegovim vazda davati svjetionicu.

²⁰Pod njegovim vladanjem otpadoše Edomci od Jude i postaviše sebi vlastitoga kralja. ²¹Joram otide u Seiru sa svim svojim ratnim kolima. Kad je navalio jedne noći, razbi Edomce, koji su ga bili opkolili, zajedno sa zapovjednicima ratnih kola, i pobježe vojska kući. ²²Ali Edomci ostadoše nezavisni od Jude do današnjega dana. Tada u isto vrijeme otpade i Libna.

²³Ostala povijest Joramova i sve što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ²⁴Kad je Joram bio počinuo kod otaca svojih, bio je pokopan kod otaca svojih u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ahazija.

²⁵U dvanaestoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, nad Izraelom, postade kralj Ahazije a, sin Jorama, kralja Judina. ²⁶Ahazija je imao

dvadeset i dvije godine, kad postade kralj. Vladao je godinu dana u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Atalija i bila je unuka Omrija, kralja Izraelova.

²⁷On je hodio putem kuće Ahabove i činio je, što se nije dopadalo Gospodu, kao kuća Ahabova, jer je bio postao svojak kući Ahabovoj.

²⁸On pođe s Joramom, sinom Ahabovim, u Ramot Gilead na vojsku proti Hazaelu, kralju sirijskomu. Kad pritom Sirijci raniše Jorama, ²⁹Vrati se natrag kralj Joram, da se u Jezreelu liječi od rana, što su mu ih bili zadali Sirijci kod Rame, kad je ratovao proti Hazaelu, kralju sirijskomu. Ahazija, sin Joramov, kralj Judin, dođe da posjeti u Jezreelu Jorama, sina Ahabova, jer je ovaj ležao bolestan.

2 Kraljevima – 9 glava

¹Prorok Elišej dozva k sebi jednoga između učenika proročkih i zapovjedi mu: "Opaši sebi bedra, uzmi ovu uljanicu sam sobom, pa idi u Ramot Gilead!" ²Kad dođeš tamo, raspitaj ondje za Jehua, sina Jošafata, sina Nimšijeva! Otidi tamo, izvedi ga između drugova njegovih i uvedi ga u najtajniju sobu! ³Uzmi onda uljanicu, izlij mu je na glavu i reci: "Ovako veli Gospod, pomazujem te ovim za kralja nad Izraelom. Tada otvori vrata i bježi odmah!"

⁴Mladić – mladi čovjek bio je prorok – otide dakle u Ramot Gilead.

⁵Kad dođe tamo, upravo su sjedili skupa zapovjednici vojske. On reče: "Imam nalog za tebe, zapovjedniče!" Jehu upita: "Za koga između svih nas?" On odgovori: "Za tebe, zapovjedniče!"

⁶Tada se on diže i uđe u kuću. I onaj mu izli ulje na glavu i reče mu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Pomazujem te za kralja nad narodom Gospodnjim, nad Izraelom. ⁷Ti imaš istrijebiti kuću Ahaba, gospodara svojega. Tako hoću da osvetim na Jezebeli krv sluga svojih, proroka, i krv svih sluga Gospodnjih. ⁸Sva će kuća Ahabova izginuti.

Od rođaka Ahabovih iskorijenit ću sve, Što je muškoga roda, dorasle i nedorasle u Izraelu. ⁹Učinit ću s kućom Ahabovom kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova, i kao s kućom Baaše, sina Ahijina.

¹⁰Jezebelu će prožderati psi u polju jezreelskom, i nitko je neće pokopati." Potom otvori vrata i pobježe.

¹¹Kad Jehu izađe k slugama gospodara svojega, zapitaše ga oni: "Je li dobro? Zašto je došao taj smetenjak k tebi?" On im odgovori: "Znate čovjeka i riječ njegovu." ¹²A oni povikaše: "To su izgovori! Daj nam odgovor!" On reče: "Tako i tako govorio mi je, naime: Ovako veli Gospod: Ja te pomazah za kralja nad Izraelom." ¹³Odmah uzeše svi plašteve svoje, metnuše mu ih pred noge na gole stepenice, zatrubiše u trube i povikaše: "Jehu je kralj!"

¹⁴Tako se pobuni Jehu, sin Jošafata, sina Nimšijeva, proti Joram. Joram je bio branio Ramot Gilead sa svim Izraelom proti Hazaelu, kralju sirijskomu. ¹⁵Tada se je bio vratio kralj Joram, da se liječi u Jezreelu od rana, što su mu ih bili zadali Sirijci u njegovu boju proti Hazaelu, kralju sirijskomu. A Jehu reče: "Ako vam je pravo, neka nitko ne ostavlja grada potajno, da javi u Jezreel!" ¹⁶Tada Jehu sjede na kola i odveze se u Jezreel, jer je tamo ležao Joram bolestan, i Ahazija, kralj Judin, bio je tamo došao, da posjeti Jorama.

¹⁷I kad stražar, koji je stajao na kuli u Jezreelu, ugleda četv Jehua gdje dolazi, javi: "Vidim četv gdje dolazi." Joram zapovjedi: "Uzmi konjanika, pošlji ga u susret njima, neka zapita, dolaze li u mirnoj namjeri!"

¹⁸Konjanik odjaha dakle na susret njemu i reče: "Kralj pita, dolazite li u mirnoj namjeri." A Jehu mu reče: "Što je tebi briga dolazim li u mirnoj namjeri? Okreni se i hajde za mnom!" Tada javi stražar: "Glasnik je stigao k njima, ali se ne vraća." ¹⁹I posla drugoga konjanika. Kad dođe k njima, reče: "Kralj pita, dolazite li u mirnoj namjeri?" A Jehu odgovori: "Što je tebi briga, dolazim li ja u mirnoj namjeri? Okreni se i hajde za mnom!" ²⁰Stražar javi: "Glasnik je stigao k njima, ali se više ne vraća. Vožnja je kao vožnja Jehua, unuka Nimšijeva; jer vozi ovamo kao

pomaman."

²¹I zapovjedi Joram, da upregnu. I upregoše u kola njegovu, i Joram, kralj Izraelov, i Ahazija, kralj Judin, izvezoše se van, svaki na svojim kolima. Oni se odvezoše u susret Jehui i sastadoše se s njim na njivi Jezreelca Nabota.

²²I kad Joram ugleda Jehua, upita ga: "Dolaziš li u mirnoj namjeri, Jehu?" On odgovori: "Kako da dolazim u mirnoj namjeni, kad još uvijek traju idolopoklonstva matere tvoje Jezebele i mnoga čaranja njezina!"

²³Tada okrenu Joram i pobježe. Ahazija doviknu: "Izdaja, Ahazija!"

²⁴Ali Jehu nategnu luk i ustrijeli Jorama među pleća, tako da mu strijela prođe kroz srce, te pade u kolima svojim.

²⁵Tada zapovjedi Jehu svojemu zapovjedniku Bidkaru: "Uzmi i baci ga na njivu Jezreelca Nabota! Spomeni se, kako smo nas dvojica jahali za njegovim ocem Ahabom, a Gospod izreče proti njemu ovo: ²⁶Zaista, kako sam jučer vidio krv Nabotovu i krv sinova njegovih, kaže Gospod, tako ću ti sigurno platiti na ovoj njivi, kaže Gospod Uzmi i baci ga sad na tu njivu, kao što je unaprijed rekao Gospod!"

²⁷Kad to vidje Ahazija, kralj Judin, pobježe prema Bet Haganu. Ali ga potjera Jehu i povika: "Ubijte i njega!" Raniše ga u kolima na brdu Guru kod Ibleama. Ali umače u Megido. Tamo umrije. ²⁸Sluge njegove odvezoše ga u kolima u Jerusalem i pokopaše ga kod otaca njegovih u grobnici njegovoj u gradu Davidovu. ²⁹U jedanaestoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, bio je Ahazija postao kralj nad Judom.

³⁰Jehu je bio međutim došao u Jezreel. Kad je to čula Jezebela, namaza sebi oči, nakiti glavu svoju, i gledala je van s prozora. ³¹Kad je Jehu ulazio na vrata, povika ona: "Je li dobro prošao Zimri, ubojica gospodara svojega?" ³²Jehu pogleda na prozor i upita: "Tko je s menom, tko." Tada pogledaše u njega dva ili tri dvoranina. ³³Njima on

doviknu: "Bacite je dolje!" I baciše je. Krv njezina poprska zid i konje, i ovi je izgaziše. ³⁴Kad je on onda bio unišao i jeo i pio, zapovjedi: "Vidite onu prokletnicu i pokopajte je; Jer je kći kraljeva!" ³⁵Kad su otišli da je pokopaju, nađoše od nje samo još lubanju, noge i ruke. ³⁶Dođoše natrag i javiše mu. On reče: "Tako glasi riječ Gospodnja, koju je rekao preko svojega sluga Ilije, Tišbićanina: "U polju jezreelskom prožderat će psi meso Jezebelino. ³⁷Truplo Jezebelino bit će kao gnoj u polju jezreelskom, tako da se više ne može reći: "To je Jezebela!"

2 Kraljevima – 10 glava

¹Kako je u Samariji još bilo sedamdeset kraljevića iz obitelji Ahabove, upravi Jehu pismo u Samariju glavarima gradskim, starješinama i odgojiteljima kraljevića iz obitelji Ahabove s ovim sadržajem: ²"Čim ovo pismo dođe vama koji ste postavljeni nad kraljevićima iz obitelji gospodara svojega i nad kolima i konjima, nad tvrđavama i oružjem, ³Izaberite sebi najboljega i najvaljanijega kraljevića iz obitelji Gospodara svojega, postavite ga na prijestolje oca njegova i borite se za kuću gospodara svojega!"

⁴Ali se oni vrlo uplašiše i rekoše: "Kad mu dva kralja ne mogoše odoljeti, kako ćemo mi moći?" ⁵I predstojnik palače, glavar gradski, starješine i odgojitelji poslaše k Jehuu ovu vijest: "Mi smo sluge tvoje i činit ćemo sve, što nam zapovjediš. Nećemo nikoga postavljati kraljem. Čini, što ti je volja!"

⁶A on im upravi drugo pismo s ovim sadržajem: "Kad držite s menom i hoćete da mi budete poslušni, uzmite glave kraljevića iz obitelji gospodara svojega i dođite s tim k meni sutra u ovo doba u Jezreel!" Kraljevići, sedamdeset ih, bili su kod najodličnijih u gradu, koji su ih odgajali. ⁷Čim dođe njima to pismo, uzeše kraljeviće i poklaše ih svih sedamdeset. Glave njihove metnuše u košare i poslaše mu ih u Jezreel.

⁸Kad dođe glasnik i javi mu, da su donijeli glave kraljevića, zapovjedi on: "Složite ih do sutra na vratima u dvije gomile!" ⁹Idućega jutra izađe on, stupi pred sav narod i reče: "Vi ste bez krivnje. Znete, da sam ja bio, koji sam se pobunio proti gospodaru svojem i ubio ga. Ali tko je pobio sve ove?" ¹⁰Znete dakle, da nije ostala neispunjena nijedna prijetnja Gospodnja, koju izreče Gospod nad kućom Ahabovom. Gospod je samo izveo, što je navijestio preko svojega sluge Ilije."

¹¹Potom dade Jehu pobiti sve, koji su još bili ostali u Jezreelu od kuće Ahabove, sve njezine velikaše, pouzdanike i svećenike. Ne dade da ostane od njih ni jedan jedini.

¹²Onda se podiže Jehu i Pođe dalje u Samariju. Kad je na putu bio kod kolibe pastirske, ¹³Naide na rođake Ahazije, kralja Judina. On ih upita, tko su. Oni odgovoriše: "Mi smo rođaci Ahazijini i dođosmo da posjetimo kraljeviće i sinove kraljice matere." ¹⁴On zapovjedi: "Pohvatajte ih žive!" Pohvataše ih žive i poklaše ih, četrdeset i dvojicu na jami kod kolibe pastirske. Ne ostaviše ni jednoga jedinog od njih.

¹⁵Kad je odatle pošao dalje, sastade se s Jonadabom, sinom Rekabovim, koji mu izađe u susret. On ga pozdravi i upita ga: "Je li ti srce iskreno kao što je moje prema tebi" Jonadab odgovori: "Jest, posve sigurno! Daj mi ruku svoju!" On mu dade ruku, uze ga k sebi u kola ¹⁶I reče: "Hajde s menom i veseli se revnosti mojoj za Gospoda!" I odvezoše ga na njegovim kolima.

¹⁷Kad dođe u Samariju, dade poubijati sve, koji su bili još ostali u Samariji od obitelji Ahabove, dok je svu ne istrijebi po riječi, koju je bio Gospod rekao Iliji.

¹⁸Potom skupi Jehu sav narod i reče im: "Ahab je odveć malo štovanja iskazao baalu. Jehu će mu služiti revnije. ¹⁹Zato dozovite mi sve proroke baalove, sve sluge njegove i svećenike njegove! Nijedan ne smije izostati, jer veliku žrtvenu svečanost hoću da priredim u čast

baalu. Tko izostane, neće dulje ostati u životu!" Jehu je radio tako iz prijevere, da uništi štovatelje baalove.

²⁰Tada zapovjedi Jehu: "Oglasite na čast baalu svečanu skupštinu!" I oglasiše je. ²¹Po svemu Izraelu posla Jehu, te dođoše svi štovatelji baalovi, i ne izosta ni jedan da ne dođe. Kad su bili unišili u hram baalov, bio je hram baalov pun od jednoga kraja do drugoga. ²²Tada zapovjedi upravitelju riznice, neka iznese haljine svima štovateljima baalovim. I iznese im haljine.

²³Zatim uđe Jehu s Jonadabom, sinom Rekabovim, u hram baalov i reče štovateljima baalovim: "Pripazite dobro na to, da ovdje među vama ne bude koji štovatelj Gospodnji, nego samo štovatelji baalovi!" ²⁴I oni dođoše da prirede žrtve zaklanice i paljenice. A Jehu je bio vani namjestio osamdeset ljudi i rekao: "Tko pusti da uteče jedan od ovih ljudi, što vam ih predajem u ruke, taj jamči za to svojim životom."

²⁵Kad se je bilo gotovo s priredbom žrtve paljenice, zapovjedi Jehu vojnicima i tjelesnim stražarima: "Ustanite, pobijte ih! Nijedan ne smije umaći!" I pobiše ih vojnici i tjelesni stražari mačem, pobacaše ih van, provališe u svetište hrama baalova, ²⁶Izbaciše likove iz hrama baalova i spališe ih ²⁷Tada razrušiše kamene stupove baalove, srušiše hram baalov i od njega načiniše zahode, što postoje do današnjega dana.

²⁸Tako istrijebi Jehu službu baalovu iz Izraela. ²⁹Ali od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koji je ovaj bio naveo Izraela, ne odstupi ni Jehu, naime od zlatnih telaca, što su bili u Betelu i Danu.

³⁰Doduše bio je Gospod dao javiti Jehui; Jer si revno isvršio što mi je po volji i jer si učinio s kućom Ahabom sve, što mi je bilo u srcu, zato će potomci tvoji do u četvrto koljeno sjediti na prijestolju Izraelovu."

³¹Ipak se nije trudio Jehu da svim srcem hodi po zakonu Gospoda, Boga Izraelova. On ne odstupi od grijeha Jeroboamova, na koji je ovaj bio naveo Izraela.

³²U ono vrijeme poče Gospod otkidati dijelove zemlje od Izraela, jer ga Hazael pobi po svim međama izraelskim ³³Istočno od Jordana, svu zemlju Gilead, naime Gad, Ruben i Manaseh. Od Aroera, što leži na Arnonu, i Gilead i Bašan.

³⁴Ostala povijest Jehuova sva njegova djela i sve njegove pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ³⁵Kad je Jehu bio počnuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Njegov sin Joahaz postade kralj mjesto njega. ³⁶Vladao je Jehu u Samariji nad Izraelom dvadeset i osam godina.

2 Kraljevima – 11 glava

¹Kad je Atalija, mati Ahazijina, doznala, da je sin njezin mrtav, odluči da pobije svu obitelj kraljevsku. ²Ali Jošeba, kći kralja Jorama, sestra Ahazijina, uze Joaša, sina Ahazijina, ukrade ga između kraljevića, što su imali biti pobijeni, i donese ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. Tako ga skriše od Atalije, tako da umače smrti. ³On ostade šest godina skriven kod nje u hramu Gospodnjem, a Atalija je vladala u zemlji.

⁴U sedmoj godini dade Jehojada poslati po stotnike, tjelesne stražare i vojnike i uvesti ih k sebi u hram Gospodnji. Tada se dogovori s njima i zakle ih u hramu Gospodnjem. Nato im pokaza sina kraljeva. ⁵I dade im ovaj naputak: "Vi imate ovako učiniti: "Vas trećina, koji odlazite u subotu i preuzimate stražu u palači kraljevskoj, ⁶i druga trećina na vratima Sur i posljednja trećina na vratima iza vojnika, koji ste imali stražu kod palače, ⁷Nadalje obadva druga dijela vas, ukratko svi, koji dolaze u subotu i drže stražu u hramu Gospodnjem kod kralja, ⁸Vi se imate svi okupiti oko kralja, svaki s oružjem u ruci. Tko navali među vrste, neka se pogubi! Tako imate pratiti kralja, kada dolazi i kada odlazi."

⁹Stotnici učiniše točno tako, kako im je bio naredio svećenik Jehojada.

Svaki uze svoje ljude, one, koji odlaze u subotu, i one koji dolaze u subotu k svećeniku Jehojadi. ¹⁰Svećenik dade stotnicima koplja i štitove, što su bili pripadali kralju Davidu i što su se nalazili u hramu Gospodnjem. ¹¹Izakako su se bili unaokolo namjestili vojnici, svaki s oružjem u ruci, od južne strane hrama do sjeverne strane hrama između žrtvenika i hrama, gdje je bio kralj.

¹²Izvede on sina kraljeva i metnu na njega zlatni vijenac i svjedočanstvo. Tako ga učiniše kraljem, pomazaše ga i pljeskajući rukama povikaše: "živio kralj!"

¹³Kad je Atalija čula viku vojnika i naroda, dođe k narodu u hram Gospodnji. ¹⁴Ovdje vidje kralja gdje po običaju stoji na prijestolju i uz kralja stotnike i vojnike, a sav se narod radovao i trubio u trube. Tada razdrije Atalija haljine svoje i povika: "Izdaja, izdaja!"

¹⁵A svećenik Jehojada zapovjedi stotnicima, zapovjednicima četa: "Izvedite je između vrata iz hrama! Tko pođe za njom, toga pogubite mačem!" Svećenik je naime bio naredio, neka se ona ne pogubi u hramu Gospodnjem. ¹⁶Načiniše joj mjesto, i kad je došla na put, što je bio određen za konje na ulazu u palaču kraljevsku, tamo je ubiše.

¹⁷Nato Jehojada sklopi savez između Gospoda, kralja i naroda, da će naime narod biti Gospodnji, također između kralja i naroda.

¹⁸Sav narod otide u hram baalov i razori ga. Njegove žrtvenike i likove razrušiše posve i ubiše baalova svećenika Matana pred žrtvenicima. Potom svećenik namjesti stražu kod hrama Gospodnjega. ¹⁹I pusti da krenu stotnici, tjelesne straže, vojnici i sav narod. Izvedoše kralja iz hrama Gospodnjega i podoše kroz vrata vojnička u palaču kraljevsku. Tamo on sjede na kraljevsko prijestolje. ²⁰Sav narod u zemlji radovao se je, i grad ostade miran. A Ataliju su bili mačem ubili kod kraljevske palače.

²¹ Joašu je bilo sedam godina, kad se je uspeo na prijestolje.

2 Kraljevima – 12 glava

¹ U sedmoj godini Jehuovoj postade Joaš kralj, i vladao je četrdeset godina u Jerusalemu. Njegova se je mati zvala Sibija, iz Beeršebe.

² Joaš je činio, što se je dopadalo Gospodu, dokle ga je svjetovao svećenik Jehojada. ³ Ali uzvisine žrtvene nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosiso na visinama žrtve zaklanice i kadio kad.

⁴ Joaš je bio zapovjedio svećenicima: "Sav novac, što se kao posvećeni dar donosi u hram Gospodnji, naime novac, što se naloži procjenom, porez po dužnosti, nadalje sav novac, što se donosi u hram od svoje volje, ⁵ To neka svećenici uzimaju za se, svaki od svojega poznanika! Oni stim neka dadnu popraviti sve, što je trošno na hramu, gdje god se nađe kakva šteta!"

⁶ Ali u dvadeset trećoj godini kraljevanja Joašova nijesu još bili svećenici popravili što je bilo trošno na hramu. ⁷ Tako pozva kralj Joaš svećenika Jehojadu i druge svećenike i upita ih: "Zašto još ne popraviste što je trošno na hramu? Od sada ne smijete više uzimati novaca od svojih poznanika, nego ih morate upotrijebiti za popravak hrama." ⁸ Svećenici pristadoše na to, da više ne uzimaju novaca od naroda, ali i da ne popravljaju što je trošno na hramu. ⁹ Tada uze svećenik Jehojada jedan kovčeg, proreza rupu na zaklopcu i metnu ga uz oltar desno od ulaza u hram Gospodnji. Tamo su morali svećenici, koji su stražili na pragu, ubacivati sve novce, što su se donosili u hram Gospodnji.

¹⁰ Kad bi vidjeli, da ima mnogo novaca u kovčegu, morao je za to određeni kraljevski činovnik doći s velikim svećenikom, novce, što su se našli u hramu Gospodnjem, svezati i izmjeriti. ¹¹ Izmjerene novce morali su uručiti onima, što su upravljali poslom i starali se za hram

Gospodnji. Ovi bi isplaćivali drvodjelje i poslenike, što su bili zaposleni na hramu Gospodnjem. ¹²I zidare i kamenare, i da se dobavlja drvo i tesano kamenje, te se tako popravi što je bilo trošno na hramu Gospodnjem, ukratko da se dobavi sve, Što je trebalo da se popravi hram.

¹³Ali novcima, što se donosili u hram Gospodnji, nijesu gradili srebrnih čaša, noževa, kotlića ili truba, niti kakvih sudova zlatnih i srebrnih za hram Gospodnji, ¹⁴Nego su ih davali radnicima, da za njih poprave hram Gospodnji. ¹⁵Pritom nijesu tražili računa od ljudi, kojima bi predavali novce da izdaju poslenicima, jer su radili vjerno i točno. ¹⁶A novci od žrtava za prijestup i grijeh nijesu se davali za hram, nego su pripadali svećenicima.

¹⁷Tada izađe Hazael, kralj Sirije, opkoli Gat i osvoji ga. Kada se Hazael okrenu da pođe i proti Jerusalemu, ¹⁸Uze Joaš, kralj Judin, sve posvećene darove, što su ih bili prinijeli njegovi pređi, kraljevi Judini Jošafat, Joram i Ahazija, pa i svoje vlastite, usto sve zlato, što se našlo u riznicama hrama Gospodnjega i palače kraljevske, i posla Hazaelu, kralju sirijskomu. Tako odustade on od vojne proti Jerusalemu.

¹⁹Ostala povijest Joašova i sve, što je učinio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

²⁰A napokon podigoše se proti njemu dvorani njegovi, skovaše urotu proti njemu i ubiše Joaša u tvrđavi Milu, kamo se silazi u Silu.

²¹Jozakar naime, sin Šimatov, i Jozabad, sin Šomerov, dvorani njegovi, bili su ubojice njegove. Poslije smrti njegove pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu, Njegov sin Amazija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 13 glava

¹U godini dvadeset trećoj kraljevanja Joaša, sina Ahazijina, nad Judom, postade Joahaz, sin Jehuov, u Samariji kralj Izraelov za sedamnaest godina.

²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je posve za istim grijehima, na koje je bio naveo Izraela Jeroboam, sin Nebatov; on ne odstupi od njih.

³Tada se raspali gnjev Gospodnji proti Izraelu. Dade ih za sve ono vrijeme u ruke Hazaelu, kralju sirijskomu, i u ruke Ben-Hadadu, sinu Hazaelovu.

⁴A kad se Joahaz htjede da pomiri s Gospodom, usliši ga Gospod, jer vidje nevolju Izraelovu kako ih muči kralj sirijski. ⁵Gospod posla Izraelu izbavitelja, tako da se je mogao osloboditi od ruke sirijske, i da su sinovi Izraelovi mogli opet stanovati u šatorima svojim kao prije. ⁶Ipak ne odstupiše oni od grijeha kuće Jeroboamove, na koje je on bio naveo Izraela, nego hodiše u njima. Također aštarta ostade u Samariji.

⁷I tako Gospod ostavi Joahazu ratnika samo pedeset konjanika, deset kola i deset tisuća ljudi. Kralj sirijski bio ih je uništio i kao kod vršidbe u prah ih pogazio.

⁸Ostala povijest Joahazova, sva njegova djela i pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ⁹Kad je Joahaz bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Njegov sin Joaš postade kralj mjesto njega.

¹⁰U godini trideset sedmoj kraljevanja Joašova nad Judom postade Joaš, sin Joahazov, u Samariji kralj Izraelov za šesnaest

¹¹On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i nije odstupio od grijeha

Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela, nego je hodio u njima.

¹²Ostala povijest Joašova, sva njegova djela i pobjede, i kako je ratovao s Amazijom, kraljem Judinim, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ¹³Kad je Joaš bio počينو kod otaca svojih i Jeroboam bio se uspeo na prijestolje njegovo, bio je Joaš pokopan u Samariji kod kraljeva Izraelovih.

¹⁴Kad je Elišej bolovao od bolesti, od koje je imao umrijeti, dođe k njemu Joaš, kralj Izraelov, zaplaka pred njim i povika: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!"

¹⁵Elišej mu reče: "Donesi luk i strijele!" On donese sebi luk i strijele.

¹⁶Tada reče kralju Izraelovu: "Metni ruku svoju na luk!" On metnu ruku svoju, a Elišej metnu ruke svoje na ruke kralju ¹⁷I reče: "Otvori prozor na istok!" Kad ga je bio otvorio, reče mu Elišej: "Pusti strijelu!" I on pusti strijelu, a Elišej reče: "Strijela je to pobjedna od Gospoda, strijela proti Siriji. Ti ćeš Sirijce kod Afeka pobiti i uništiti!"

¹⁸Tada nastavi: "Uzmi strijele!" On ih uze. Onda reče kralju Izraelovu: "Udri u zemlju!" On udari tri puta, pa stade. ¹⁹Ali se rasrdi na njega čovjek Božji i reče: "Ti bi imao udariti pet puta ili šest puta, tada bi pobio i uništio Sirijce. A tako ćeš Sirijce samo tri puta pobijediti."

²⁰Potom umrije Elišej, i pokopaše ga. A obično bi čete moapske početkom godine navalivale na zemlju. ²¹Kad jedanput upravo htjedoše pokopati nekoga čovjeka i ugledaše jednu takvu četvu, baciše čovjeka u grob Elišejev i otidoše odatle. Ali kad se čovjek dotače kostiju Elišejevih, dođe u njega život, i on ustade na noge svoje.

²²Hazael, kralj sirijski, mučio je Izraele, dokle je živio Joahaz. ²³Ali im Gospod iskaza milost, smilova im se i pogleda opet na njih radi zavjeta svojega s Abrahamom, Izakom i Jakovom. On ih ne htjede uništiti i ne

odbaci ih od lica svojega do sada.

²⁴I kad je Hazael, kralj sirijski, bio umro i njegov sin Ben–Hadad postao mjesto njega kralj, ²⁵Oduze opet Joaš, sin Joahazov, Ben–Hadadu, sinu Hazaelovu, gradove, što ih je ovaj bio u boju oteo njegovu ocu Joahazu. Joaš ga razbi tri puta i tako opet dobi natrag gradove izraelske.

2 Kraljevima – 14 glava

¹U drugoj godini kraljevanja Joaša, sina Joahazova, nad Izraelom postade Amazija, sin Joašov, kralj Judin. ²Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Joadana, iz Jerusalema.

³On je činio, što se je dopadalo Gospodu, iako ne kao njegov djed David, ali posve onako, kako je bio činio njegov otac Joaš. ⁴Uzvisine nijesu bile dakako srušene, nego je narod još uvijek prinosisio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama.

⁵Čim je on imao čvrsto u rukama kraljevsku vlast, dade poubijati svoje dvorane, koji su bili ubili njegova kraljevskoga oca. ⁶Sinova tih ubojica ne dade ipak ubiti po zapovijedi Gospodnjoj, što stoji u knjizi zakona Mojsijeva, gdje zapovijeda Gospod: "Oci neka se ne pogube zbog djece svoje, niti djeca zbog otaca svojih, nego svaki neka se pogubi samo zbog svojega vlastitoga prekršaja.

⁷On pobi deset tisuća Edomaca u slanoj dolini, uze Selu jurišem i dade gradu ime Jokteel, što ga ima do danas.

⁸Tada posla Amazija poslanike k Joašu, sinu Joahazovu, unuku Jehuovu, kralju Izraelovu, s pozivom: "Dođi, da se ogledamo!" ⁹A Joaš, kralj Izraelov, dade Amaziji, kralju Judinu, odgovoriti: "Trn na Libanonu posla jedanput k cedru na Libanonu i poruči mu: "Daj svoju kćer sinu

mojemu za ženu! Ali zvijer na Libanonu pretrča preko trna i zgazi ga.

¹⁰Jer si pobio Edomce, postao si objijestan, Veseli se svojoj slavi i ostani kod kuće! Zašto da izaživaš zlo, da padneš, ti i Juda s tobom?"

¹¹Jer ne htjede Amazija poslušati, podiže se Joaš, kralj Izraelov, i ogledaše se on i kralj Judin Amazija kod Bet–Šemeša Judina. ¹²Judejci budu potučeni od Izraelaca i pobjeغوše svi k svojoj kući.

¹³A Amaziju, kralja Judina, sina Joašova, unuka Ahazijina, uhvati Joaš, kralj Izraelov, kod Bet–Šemeša i odvede ga u Jerusalem. Tada sruši zid jerusalemski od vrata Efraimovih do vrata na uglu u prostoru od četiri stotine lakata. ¹⁴Uze sve zlato i srebro i sve posuđe, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama palače kraljevske, usto taoce, pa se vrati u Samariju.

¹⁵Ostala povijest Joašova, njegova djela i pobjede, i kako je ratovao s kraljem Judinim Amazijom, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ¹⁶Kad je Joaš bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji kod kraljeva Izraelovih. Njegov sin Jeroboam postade kralj mjesto njega.

¹⁷Amazija, sin Joašov, kralj Judin, živio je iza smrti Joaša, sina Joahazova, kralja Izraelova, još petnaest godina. ¹⁸Ostala povijest Amazijina stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ¹⁹Skovaše u Jerusalemu urotu proti njemu. Kad pobježe u Lakiš, poslaše za njim ljude u Lakiš i dadoše ga tamo ubiti. ²⁰Prenesoše ga na konjima i pokopaše ga u Jerusalemu u gradu Davidovu kod otaca njegovih.

²¹Potom uze sav narod Judin Azariju, kojemu je istom bilo šesnaest godina, i učini ga kraljem mjesto oca njegova Amazije. ²²On utvrdi Alat, što ga je bio povratio Judi, izakako je bio kralj počinio kod otaca svojih.

²³U petnaestoj godini kraljevanja Amazije, sina Joašova, nad Judom

postade kralj u Samariji Jeroboam, sin Joaša, kralja Izraelova, za četrdeset i jednu godinu.

²⁴On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi ni od jednoga grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela,

²⁵On opet natrag dobi područje Izraelovo od ulaza u Hamat do mora pustinje po obećanju, što ga je bio dao Gospod, Bog Izraelov, preko sluge svojega, proroka Jone, sina Amitajeva, iz Gat–Hefera. ²⁶Jer je bio Gospod vidio veoma gorku nevolju Izraelovu. Bili su propali odrasli i neodrasli i pomoćnika nije više bilo Izraelu. ²⁷Ali Gospod nije bio sebi preduzeo, da zatre ime Izraelovo pod nebom. Zato mu pomože sada preko Jeroboama, sina Joašova.

²⁸Ostala povijest Jeroboamova, sva njegova djela i pobjede njegove, kako je ratovao i povratio Damask i Hamat od Jude Izraelu, to je zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ²⁹Kad je Jeroboam bio počinio kod otaca svojih, kraljeva Izraelovih, postade njegov sin Zaharija kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 15 glava

¹U dvadeset sedmoj godini kraljevanja Jeroboamova nad Izraelom postade Azarija, sin Amazijin, kralj Judin. ²Bilo mu je šesnaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i dvije godine u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jekolija, iz Jerusalema.

³On je činio, što se je dopadalo Gospodu, točno onako, kako je bio činio otac njegov Amazija. ⁴Samo uzvisine nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosiso žrtve zaklanice i kadio kad na visinama.

⁵A Gospod pohodi kralja teško: on posta gubav do dana smrti svoje i stanovao je odvojen u svojoj kući. Jotam, sin kraljev, upravljao je kućom i vladao nad narodom u zemlji.

⁶Ostala povijest Azarijina i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ⁷Kad je Azarija bio počnuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu. Njegov sin Jotam postade kralj mjesto njega.

⁸U trideset osmoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Zaharija, sin Jeroboamov, u Samariji kralj Izraelov za šest mjeseci.

⁹On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što su bili činili njegovi pređi, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela. ¹⁰Šalum, sin Jabešov, skovao urotu proti njemu, ubi ga pred narodom i postade kralj mjesto njega.

¹¹Ostala povijest Zaharijina stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih,

¹²Tako se ispuni obećanje Gospodnje, što ga je bio dao Jehuu: "Do u četvrto koljeno sjedit će potomci tvoji na prijestolju Izraelovu." I tako se dogodi.

¹³Šalum, sin Jabešov, postade kralj u trideset devetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom, i vladao je mjesec dana u Samariji.

¹⁴Tada se podiže Menahem, sin Gadijev, iz Tirse proti njemu, provali u Samariju, potuče Šaluma, sina Jabešova, u Samariji, pogubi ga i postade kralj mjesto njega.

¹⁵Ostala povijest Šalumova i urota, što je podiže, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

¹⁶Tada raskopa Menahem grad Tipsu i sve, što je bilo u njoj, i okolicu njezinu počevši od Tirse, jer mu ne otvoriše, zato ih pobi i dade svima ženama, što su bile trudne, tijelo rasparati.

¹⁷U trideset devetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Menahem, sin Gadijev, u Samariji kralj Izraelov za deset godina,

¹⁸On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio za života navodio Izraela.

¹⁹Tada dođe Pul, kralj asirski, u zemlju, i Menahem dade Pulu tisuću talenata srebra, da mu ovaj pomogne i vlast utvrdi u njegovoj ruci.

²⁰Menahem nametnu te novce Izraelcima, naime svima imućnim ljudima kao porez, da ih dadne kralju asirskom; pedeset šekela srebra dođe na svakoga. Nato ode opet kralj asirski i ne ostade dulje u zemlji.

²¹Ostala povijest Menahemova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih. ²²Kad je Menahem bio počinuo kod otaca svojih, postade njegov sin Pekahja kralj mjesto njega.

²³U pedesetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Pekahja, sin Menahemov, u Samariji kralj Izraelov za dvije godine.

²⁴On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela.

²⁵Njegov tjelesni stražar Pekah, sin Remalijin, skova proti njemu urotu i ubi ga u Samariji u kuli kraljevske palače s Argobom i s Arjeom. Pedeset Gileadovaca bilo mu je pritom u pomoći. Izakako ga je bio ubio, postade kralj mjesto njega.

²⁶Ostala povijest Pekahje i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

²⁷U pedeset drugoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Pekah, sin Remalijin, u Samariji kralj Izraelov za dvadeset godina.

²⁸On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela.

²⁹U vrijeme Pekaha, kralja Izraelova, dođe Tiglat–Pileser, kralj asirski, i osvoji Ijon, Abel–Bet–Maaku, Janoah, Kedeš, Hasor, Gilead i Galileju, svu zemlju Naftalijevu, i odvede zarobljeni narod u Asiriju.

³⁰Hošea, sin Elin, skova urotu proti Pekaha, sina Remalijina, ubi ga i postade kralj mjesto njega u dvadesetoj godini Jotama, sina Azarijina.

³¹Ostala povijest Pekahova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

³²U drugoj godini kraljevanja Pekaha, sina Remalijina, nad Izraelom postade Jotam, sin Uzijin, kralj Judin. ³³Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jeruša i bila je kći Sadokova.

³⁴On je činio, što se je dopadalo Gospodu: činio je posve onako, kako je činio otac njegov Azarija. ³⁵Samo uzvisine nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama. On načini gornja vrata na hramu Gospodnjem.

³⁶Ostala povijest Jotamova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

³⁷U ono vrijeme posla Gospod Resina, kralja sirijskoga, i Pekaha, sina Remalijina, proti Judi.

³⁸Kad je Jotam bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Njegov sin Ahaz postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 16 glava

¹U sedamnaestoj godini Pekaha; sina Remalijina, postade Ahaz, sin Jotamov, kralj Judin. ²Dvadeset godina bilo je Ahazu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. On nije činio, što se je dopadalo Gospodu, Bogu njegovu, kao njegov djed David, ³Nego je hodio putem kraljeva Izraelovih. Dapače sina svojega pusti da ide kroz oganj po gadnom običaju pogana, koje je Gospod bio odagnao ispred sinova Izraelovih. ⁴On je prinosiso žrtve zaklanice i kadio kad na visinama i humovima i pod svakim zelenim drvetom.

⁵Tada izadoše u boj proti Jerusalemu Resin, kralj sirijski, i Pekah, sin Remalijin, kralj Izraelov. Oni opkoliše Ahaza, ali ne imadoše nikakva uspjeha u boju.

⁶Tada Resin, kralj sirijski, povrati Sirijcima Elat i progna Judejce iz Elata. Tako dođoše Sirijci u Elat i ostadoše tamo do današnjega dana.

⁷Ahaz posla poslanike k Tiglat–Pileseru, kralju asirskom, i poruči mu: "Tvoj sam sluga i sin. Dođi, izbavi me iz ruku kralja sirijskoga i kralja Izraelova, koji me napadoše!" ⁸Ujedno uze Ahaz srebro i zlato, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama palače kraljevske, i posla na dar kralju asirskomu.

⁹I posluša ga kralj asirski. Tako pođe kralj asirski proti Damasku, osvoji ga i odvede stanovnike u sužanjstvo u Kir. A Resina dade pogubiti.

¹⁰Kad ode kralj Ahaz u Damask, da se sastane s Tiglat–Pileserom, kraljem asirskim, i kad ugleda žrtvenik, što je bio u Damasku, posla kralj Ahaz svećeniku Uriji nacrt žrtvenika i priliku sve njegove naprave.

¹¹Svećenik Urija dade sagraditi žrtvenik. Točno po napatku, što ga je bio poslao Ahaz iz Damaska, izradi ga svećenik Urija, prije nego se još vrati kralj Ahaz iz Damaska.

¹²Kad kralj dođe kući iz Damaska, razgleda kralj žrtvenik. Tada stupi kralj na žrtvenik i pope se na njega. ¹³Potom spali svoju žrtvu paljenicu i svoj prinos, izli naljev svoj i poškropi žrtvenik krvlju svojih mirotvornih žrtava. ¹⁴A mjedeni žrtvenik, što je bio pred Gospodom, dade odstraniti s mjesta pred hramom između novoga žrtvenika i hrama Gospodnjega i namjestiti ga na sjevernoj strani novoga žrtvenika.

¹⁵Kralj Ahaz dade svećeniku Uriji ovaj naputak: "Spaljuj na velikom žrtveniku jutarnju žrtvu paljenicu i večernji prinos i žrtvu paljenicu kraljevu i prinos njegov i žrtvu paljenicu svega naroda u zemlji s prinosom njihovim i naljevima njihovim! A za mjedeni žrtvenik još ću promisliti." ¹⁶Svećenik Urija učini točno onako, kako mu je bio zapovjedio kralj Ahaz.

¹⁷I oplate s podnožja dade skinuti kralj Ahaz i uzeti s njih umivaonice. I more dade skinuti s volova mjedenih, koji su ga nosili, i metnuti ga na pod kameni. ¹⁸I prekriveni subotni hodnik, što su ga bili načinili uz hram, i vanjski prilaz za kralja dade zbog kralja asirskoga ukloniti od hrama Gospodnjega.

¹⁹Ostala povijest Ahazova i što je preduzimao, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ²⁰Kad je Ahaz bio otpočnuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu. Njegov sin Ezekija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 17 glava

¹U dvanaestoj godini kraljevanja Ahazova nad Judom postade Hošea, sin Elin, u Samariji kralj nad Izraelom za devet godina.

²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, iako ne u onoj mjeri kao kraljevi Izraelovi, koji su bili prije njega.

³Proti njemu izađe Salmanasar, kralj asirski. Hošea mu se podvrže, te

mu je plaćao danak.

⁴Ali kad kralj asirski vidje, da je Hošea bio nevjeran – on je naime bio poslao poslanike k Sou, kralju egipatskomu i nije platio danka kralju asirskomu kao svake godine – tada ga kralj asirski dade uhvatiti i u tamnicu baciti.

⁵I podiže se kralj asirski proti svoj zemlji, dođe pred Samariju, i opsjedao ju je tri godine.

⁶U devetoj godini Hošeine vladavine osvoji kralj asirski Samariju, odvede Izraele u sužanjstvo u Asiriju i naseli ih u Helahu i na Haboru, rijeci u Gozanu, i u gradovima medijskim.

⁷To se dogodi, jer se Izraelci ogriješiše o Gospoda, Boga svojega, koji ih je bio izveo iz Egipta, iz vlasti faraona, kralja egipatskoga, i jer su štovali tuđe bogove. ⁸Živjeli su po običajima pogana, koje je bio Gospod odagnao ispred Izraelaca, i po običajima kraljeva Izraelovih, koji su ih bili uveli, ⁹Izraelci počiniše proti Gospodu, Bogu svojemu, stvari, što nijesu bile prave: podigoše sebi žrtvene uzvisine po svim mjestima svojim od kule stražarske do utvrđenoga grada. ¹⁰Na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom postaviše likove i aštarte. ¹¹Žrtvovali su tamo na visinama kao pogani, koje je bio Gospod odagnao ispred njih, i činili su zle stvari, čime su dražili Gospoda na mržnju. ¹²Služili su idolima, za koje im je bio rekao Gospod: "To ne smijete činiti!"

¹³Gospod je dao opominjati Izraela i Judu preko svih svojih proroka, preko svih vidjelaca i govorio: "Vratite se sa svojega zla puta i držite moje zapovijedi i propise točno po zakonu, što sam ga naložio ocima vašim, i po onome, što sam vam zapovjedio preko svojih sluga, proroka!"

¹⁴Ali ne poslušашe, nego se pokazaše tvrdovrati kao oci njihovi, koji se

nijesu pouzdavali u Gospoda, Boga svojega. ¹⁵Oni prezreše zakon njegov i zavjete njegove, što ga je bio učinio s ocima njihovim, i opomene njegove, što ih je upravio njima, trčali su za ništavim idolima, tako da sami padoše u ništavost, i za poganima, koji su stanovali oko njih, premda im je Gospod bio zabranio, da ne čine kao oni. ¹⁶Oni ostaviše sve zapovijedi Gospoda, Boga svojega, načiniše sebi livene likove, dva teleta, napraviše aštarte, klanjali su se svoj vojsci nebeskoj i služili su baalu. ¹⁷Puštili su da njihovi sinovi i kćeri idu kroz oganj, davali se na vraćanje i gatanje i predavali se da čine što se nije dopadalo Gospodu, i da ga tako draže na gnjev.

¹⁸Tada se Gospod razgnjevi vrlo na Izraela i odbaci ga od lica svojega. Ništa ne preosta osim jedino pleme Judino. ¹⁹Ali i Juda nije držao zapovijedi Gospoda, Boga svojega, nego je živio po običajima, što su ih bili uveli u Izraelu.

²⁰I tako Gospod odbaci sav rod Izraelaca, ponizi ih i dade ih u ruke pljačkašima, dok ih ne odbaci od lica svojega. ²¹Kad on odcijepi Izraela od kuće Davidove, i oni učiniše kraljem Jeroboama, sina Nebatova, odbi Jeroboam Izraele od Gospoda i navede ih na grijeh težak.

²²Izraelci su hodili u svim grijehima, što ih je bio počinio Jeroboam I ne odstupiše od njih, ²³Dok Gospod ne odbaci Izraele od lica svojega, kao što se je prijetio preko svih svojih sluga, proroka, i Izraela odvede iz zemlje u Asiriju u sužanjstvo, što traje do današnjega dana.

²⁴Kralj asirski dovede ljude iz Babilona, Kute, Ave, iz Hamata i Sefarvajima i naseli ih mjesto Izraelaca u gradovima Samarije. Oni zaposjednuše Samariju i nastaniše se u gradovima njezinim. ²⁵U prvo vrijeme, kad su stanovali tamo i Gospoda nijesu štovali, posla Gospod lavove među njih, koji ih poharaše.

²⁶Javiše kralju asirskom: "Narodi, što si ih odveo i naselio u gradovima Samarije, ne poznaju zakonitoga štovanja Boga one zemlje. Zato ovaj posla na njih lavove, koji ih ubijaju, jer ne poznaju zahtjeva

Boga one zemlje."

²⁷Kralj asirski zapovjedi: "Dovedite tamo jednoga od svećenika, Što ste ih odanle odveli! Taj neka tamo ode, tamo se naseli i neka ih uputi u zahtjeve Boga one zemlje!" ²⁸I tako dođe natrag jedan od svećenika, što su ih bili odveli iz Samarije, nastani se u Betelu, i učio ih je, kako bi imali štovati Gospoda.

²⁹Ali svaki narod načini sebi svojega vlastitog boga i namjesti ga u hramove visina, što su ih bili podigli Samarijanci, svaki narod u gradovima, gdje se je nastanio. ³⁰Ljudi iz Babilona napraviše sebi Sukot–Benota, oni iz Kute Nergala, oni iz Hamata Ašimu, ³¹Oni iz Ave napraviše sebi Nibhaza i Tartaka, oni iz Sefarvajima spaljivali su djecu svoju u čast Adrameleku i Anameleku, bogovima sefarvajimskim.

³²Usto su štovali i Gospoda i postaviše sebi iz svoje sredine ljude za svećenike visina, koji su žrtvovali za njih u hramovima visina. ³³Štovali su dakle Gospoda i služili ujedno svojim bogovima po običaju onih naroda, iz kojih su ih bili odveli.

³⁴Do današnjega dana rade po svojim prijašnjim običajima. Ne štuju Gospoda i ne rade po svojim propisima i pravilima, i po zakonu i zapovijedi, što ju je Gospod dao sinovima Jakova, kojega nazva Izraelom, ³⁵S kojima Gospod učini zavjet i kojima je bio ovako zapovjedio: "Ne smijete štovati drugih bogova niti im se klanjati, služiti im i žrtve im prinostiti, ³⁶Nego Gospoda, koji vas je izveo iz Egipta silom velikom i mišicom podignutom, njega imate štovati, njemu se klanjati i njemu žrtvovati. ³⁷Propise i pravila, zakone i zapovijedi, što vam ih je napisao, imate vazda točno ispunjavati. Druge bogove ne smijete štovati. ³⁸Zavjet, što ga je učinio s vama, ne smijete zaboraviti, niti druge bogove štovati, ³⁹Nego imate štovati samo Gospoda, Boga svojega. Tada će vas on izbaviti iz ruke svih neprijatelja vaših." ⁴⁰Ali oni nijesu bili to poslušali, nego činiše po svojem prijašnjem običaju.

⁴¹Tako su štovali ovi narodi Gospoda, a služili su ujedno i svojim idolima. I djeca njihova i djeca djece njihove čine do današnjega dana tako, kako su činili oci njihovi.

2 Kraljevima – 18 glava

¹U trećoj godini kraljevanja Hošee, sina Elina, nad Izraelom postade kralj Ezekija, sin Ahaza kralja Judina. ²Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Abija i bila je kći Zaharijina.

³On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve onako, kao što je bio činio njegov djed David. ⁴On ukloni uzvisine, sruši likove, isiječe aštarte i razbi mjedenu zmiju, koju je bio načinio Mojsije; do njegova vremena bili su joj naime Izraelci prinosili kad. Zvali su je Nehuštan. ⁵On se je pouzdavao u Gospoda, Boga Izraelova. Između svih kraljeva Judinih nije mu bilo jednaka ni među nasljednicima njegovim ni među prethodnicima njegovim. ⁶On je čvrsto prionuo samo uz Gospoda i držao njegove zapovijedi, što ih je Gospod bio dao Mojsiju.

⁷Tako je i Gospod bio s njim. U svemu, što bi preduzeo, imao je uspjeh. On otpade od kralja asirskoga i otkaza mu posluš. ⁸Filisteje pobi do Gaze s njezinim područjem, od kule stražarske do utvrđenoga grada.

⁹U četvrtoj godini kraljevanja Ezekijina, to jest u sedmoj godini kraljevanja Hošee, sina Elina, nad Izraelom, podiže se Salmanasar, kralj asirski, proti Samariji i opkoli je. ¹⁰Nakon tri godine osvoji je. U šestoj godini kraljevanja Ezekijina, to jest u devetoj godini kraljevanja Hošee nad Izraelom, bila je uzeta Samarija.

¹¹Kralj asirski odvede Izraele zarobljene u Asiriju i naseli ih u Halahu i na Haboru, riječi u Gozanu, i u gradovima medijskim, ¹²Jer nijesu slušali glasa Gospoda, Boga svojega, i bili su prestupili zavjet s njim,

sve, što im je zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji Nijesu pazili na to i nijesu radili po tom.

¹³U četrnaestoj godini kraljevanja Ezekijina podiže se Senaherib, kralj asirski, proti svim utvrđenim gradovima Judinim i osvoji ih.

¹⁴I kralj Judin Ezekija posla kralju asirskomu u Lakiš i poruči mu: "Pogriješio sam. Otidi opet od mene! Sve, što na me nametneš, nosit ću." Tada kralj asirski nametnu na kralja Judina Ezekiju trista talenata srebra i trideset talenata zlata. ¹⁵I Ezekija dade sve srebro, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama kraljevske palače. ¹⁶Tada Ezekija dade s vratnica na hramu Gospodnjem i s dovratnika otkovati zlatnu navlaku, koju je Ezekija, kralj Judin, bio dao navući, i dade je kralju asirskomu.

¹⁷Međutim posla kralj asirski iz Lakiša kralju Ezekiji u Jerusalem svojega vrhovnog zapovjednika, svojega nadsobara i svojega vrhovnog peharnika s jakom vojskom. Oni se podigoše i dođoše pred Jerusalem. Kad su bili stigli, ramjestiše se kod vodovoda gornjeg jezera na cesti u polje valjara i zatražiše kralja. ¹⁸Predstojnik palače Elijakim, sin Hilkiin, pođe van k njima s državnim pisarom Šebnom i pečatnikom Joahom, sinom Asafovim. ¹⁹I reče im vrhovni peharnik: "Javite Ezekiji: Ovako kaže veliki kralj, kralj asirski: Kakva je to uzdanica, u koju se uzdaš? ²⁰Misliš li, da su prazne riječi već savjet i snaga za rat? Na koga se oslanjaš, da si otpao od mene? ²¹Ti se očito oslanjaš samo na štap od slomljene trske, na Egipat, koja svakome, koji se nasloni na nju, zabije se u ruku, pa je probije. Takav je faraon, kralj egipatski, svima, koji se uzdaju u njega. ²²Ako li mi odvrćate: U Gospoda, Boga svojega, mi se uzdamo. Nije li to onaj, čije je visine i žrtvenike uklonio Ezekija, kad je zapovjedio Judi i Jerusalemu: Samo pred ovim žrtvenikom ovdje u Jerusalemu imate se klanjati? ²³Hajde, okladi se s mojim gospodarom, kraljem asirskim! Dat ću ti dvije tisuće konja, ako mogneš dobiti konjanike za njih. ²⁴Kako ćeš odoljeti jednom jedinom stotniku između najmanjih sluga gospodara mojega?"

Zato se ti uzdaš u Egipat zbog kola i konjanika. ²⁵Nadalje jesam li ja bez volje Gospoda došao proti ovomu mjestu, da ga zatrem? Gospod mi je rekao: "Idi proti toj zemlji i satri je!"

²⁶Tada zamoliše Elijakim, sin Hilkijin, Šebna i Joaha vrhovnoga peharnika: "Govori slugama svojim aramejskim jezikom, jer mi razumijemo. Ne govori s nama judejski pred ušima ljudi, koji stoje na zidu!" ²⁷A vrhovni peharnik reče im: "Je li me gospodar moj poslao k tvomemu gospodaru i k tebi da kažemo ovo, a ne upravo k onim ljudima, koji tamo sjede na zidu, da napokon zajedno s vama jedu svoju vlastitu nečist i da piju svoju mokraču?"

²⁸Tada stade vrhovni peharnik i povika judejski u sav glas i reče: "Čujte vijest velikoga kralja, kralja asirskoga! ²⁹Ovako veli kralj: Ne dajte se zaluditi od Ezekije, jer vas on ne može izbaviti iz moje ruke. ³⁰I nemojte da vas nagovori Ezekija da se pouzdate u Gospoda, ako rekne: "Gospod će nas sigurno izbaviti; on neće dati ovaj grad u ruke kralju asirskomu. ³¹Ne slušajte Ezekije, jer ovako kaže kralj asirski: Učinite mir s menom i predajte mi se! Onda će svaki od vas jesti sa svoga čokota i sa svoje smokve, i svaki će piti iz svoje jame, ³²Dokle ne dođem i odvedem vas u zemlju, koja je kao vaša, u zemlju punu žita i vina, u zemlju punu kruha i vinograda, u zemlju punu maslina i meda. Vi ćete ostati u životu i nećete umrijeti. Zato ne slušajte Ezekije! On vas samo vara, kad govori: Gospod će vas izbaviti! ³³Jesu li bogovi drugih naroda izbavili svoju zemlju iz ruke kralja asirskoga? ³⁴Gdje su bogovi hamatski i arpadski? Gdje su bogovi sefarvajimski, henski i ivski? Jesu li možda oni izbavili Samariju iz mojih ruku? ³⁵Koji su između svih bogova ovih naroda izbavili zemlju svoju iz moje ruke, da bi sad Gospod izbavio Jerusalem iz moje ruke?"

³⁶Ali je narod šutio i nije mu odgovorio ništa, jer je kralj bio izdao zapovijed: "Ne odgovarajte mu!"

³⁷Nato predstojnik palače Elijakim, sin Hilkijin, državni pisar Šebna i

pečatnik Joaha, sin Asafov, dođoše k Ezekiji razdrvši haljine i javiše mu, što je bio rekao vrhovni peharnik.

2 Kraljevima – 19 glava

¹Kad je to čuo kralj Ezekija, razdrije haljine svoje, obuče pokorničku odjeću i ode u hram Gospodnji. ²Predstojnika palače Elijakima, državnog pisara Šebnu i starješine svećenstva posla, isto tako obučene u pokorničku odjeću, k proroku Izaiji, sinu Amosovu. ³Oni mu rekoše: "Ovako veli Ezekija: Dan nevolje, kazne i pogrde današnji je dan, jer prispješe djeca do porođaja, a nema snage da se rode.

⁴Možda čuje Gospod, Bog tvoj, sve riječi vrhovnoga peharnika, kojega je gospodar njegov, kralj asirski, poslao ovamo, da se naruga Bogu živomu, te ga kazni zbog riječi, što ih je čuo Gospod, Bog tvoj. Pomoli se stoga za ostatak, koji se još nalazi!"

⁵I kad sluge kralja Ezekije dođoše k Izaiji, ⁶Odgovori im Izaija: "Javite ovo gospodaru svajemu: Ovako veli Gospod: Ne plaši se od riječi, što si ih čuo, kad su mi se narugale sluge kralja asirskoga! ⁷Evo, ja ću mu udahnuti namisao, da se vrati u svoju zemlju, kad čuje jednu vijest. A u njegovoj ću zemlji učiniti, da pogine od mača."

⁸Na povratku nađe vrhovni peharnik kralja asirskoga gdje opsjeda Libnu. On je naime bio čuo, da je ovaj otišao od Lakiša.

⁹I kad je ovome došlo do ušiju za Tirhaku, kralja etiopskoga, da je izašao u boj proti njemu, posla opet poslanike k Ezekiji i zapovjedi: ¹⁰"Ondesite ovu vijest Ezekiji, kralju Judinu: "Nemoj da te zavara Bog tvoj, u kojega se uzdaš misleći, da neće Jerusalem pasti u ruke kralju asirskomu! ¹¹Sam si čuo, što su učinili kraljevi asirski svima zemljama potvrši ih sasvim. A ti da se izbaviš? ¹²Jesu li možda bogovi naroda, koje satrše oci moji, njih izbavili, Gozance, Harance, Resefce i Edence u Telasaru? ¹³Gdje je kralj hamatski, kralj arpadski, kralj grada Sefarvajima, pa onaj od Hene i Ive?"

¹⁴Ezekija primi pismo od poslanika. Kad ga je bio pročitao, otide u hram Gospodnji i razvi ga tamo pred Gospodom. ¹⁵Tada se pomoli Ezekija pred Gospodom ovako: "Gospode, Bože Izraelov! Ti imaš prijestolje nad kerubinima. Ti si jedino Bog nad svima kraljevstvima na zemlji. Ti si onaj, koji je stvorio nebo i zemlju. ¹⁶Prigni, Gospode, uho svoje i čuj! Otvori, Gospode, oči svoje i vidi! Pripazi na riječi, što mi ih ovdje šalje Senaherib, da se naruga živomu Bogu! ¹⁷Istina je doduše, Gospode, da su kraljevi asirski opustošili narode i zemlje njihove ¹⁸I bogove njihove pobacali u oganj. Ali to i nijesu bili bogovi, nego djelo ruke čovječje, drvo i kamen. Zato ih se moglo uništiti. ¹⁹A sad, Gospode, Bože naš, izbavi nas iz ruke njegove, da spoznaju sva kraljevstva na zemlji, da si ti, Gospode, jedino Bog!"

²⁰I posla Izaija, sin Amosov, Ezekiji ovu vijest: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Molitvu, koju si mi upravio radi Senaheriba, kralja asirskoga, uslišio sam. ²¹Ovu riječ izreče Gospod za njega: "Smije ti se, ruga ti se djevojka, kći Siona. Za tobom maše glavom kći Jerusalema. ²²Koga si pogrdio i pohulio, proti kojemu si glas podigao i gore bacio oholi pogled? Proti Svecu Izraelovu! ²³Pogrdio si preko poslanika svojih Gospoda. Ovako si mislio: "Šilom kola svojih popeo sam se na visoke gore, na vrhunac Libanona. Srušio sam visoke cedre, najljepše čemprese. Prodro sam sve do najvišeg vrhunca, u šume najbogatije njegove. ²⁴Bunareve iskopao sam i mogao sam piti tuđu vodu; isušio sam stopama svojim sve rijeke egipatske. ²⁵Zar nijesi još čuo? Odavno sam ja to spremio, od iskona sam to zasnovao, a sad puštam da se to zbude, da pretvoriš tvrde gradove u puste ruševine. ²⁶Nemoćni zadrhtaše stanovnici njihovi i smetoše se, postadoše kao trava u polju i kao zelena travica, kao trava na krovu, kao zrno, što se osuši, prije nego dozori. ²⁷Znam tvoje ustajanje i sjedenje, dobro poznam hodanje tvoje i dolaženje tvoje, i kako sada bjesniš na me. ²⁸Jer bjesniš na me, i tvoja obijest dođe do ušiju mojih, zato ću brnjicu svoju metnuti na nozdrve tvoje i uzdu svoju u gubicu tvoju, pa te zatjerati natrag putem, kojim si došao.

²⁹A ovo neka ti bude znak: ove će se godine jesti, što samo od sebe naraste, i druge godine, što opet samo od sebe naraste, a treće godine sijte i žanjite, sadite vinograde i uživajte plodove njihove! ³⁰Štogod tada preostane od kuće Judine, potjerat će opet žile ozdo i donijeti plod ozgo. ³¹Jer će iz Jerusalema izaći ostatak, četa, što se spasila, iz gore Siona. Revnost Gospoda nad vojskama to će proizvesti.

³²Zato ovako veli Gospod za kralja asirskoga: Neće provaliti u ovaj grad i neće ubaciti ovamo strijelu. Neće se primaći k njemu sa štitom, niti će iskopati opkop oko njega. ³³Vratit će se putem, kojim je došao. Neće provaliti u ovaj grad! Tako glasi riječ Gospodnja. ³⁴Branit ću ovaj grad i spasit ću ga zbog sebe i zbog svojega sluga Davida."

³⁵Iste noći izađe anđeo Gospodnji i pobi u taboru asirskom sto i osamdeset i pet tisuća ljudi. Kad ustadoše ujutro, nađoše ih sve kao mrtve lešine.

³⁶Odmah se podiže Senaherib, kralj asirski, i otide kući. Ostade u Ninivi,

³⁷Kad se je jedanput klanjao u hramu svojega boga Nisroka, ubiše ga mačem njegovi sinovi Adramelek i Sareser. Tada pobjegoše u zemlju Ararat. Njegov sin Esar–Hadon postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 20 glava

¹U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. Prorok Izaija, sin Amosov, dođe k njemu i reče mu: "Ovako veli Gospod: Uredi svoju kuću; jer ćeš umrijeti i nećeš više ozdraviti!"

²Tada okrenu on svoje lice k zidu i upravi Gospodu ovu molitvu: ³"Ah, Gospode, spomeni se ipak, da sam hodio pred tobom u vjernosti i s nepodijeljenim srcem i da sam činio, što je tebi ugodno!" I udari Ezekija

u glasan plač.

⁴A nije bio Izaija još ostavio srednje predvorje, i dođe mu riječ Gospodnja: ⁵"Vrati se i javi Ezekiji, knezu naroda mojega: "Ovako veli Gospod, Bog Davida, djeda tvojega: "Čuo sam molitvu tvoju i vidio suze tvoje. I eto, ozdravit ću te opet već preksutra ići ćeš u hram Gospodnji. ⁶Dodat ću ti vijeku petnaest godina. I izbavit ću tebe i ovaj grad iz ruku kralja asirskoga i branit ću ovaj grad zbog sebe i zbog svojega sluge Davida."

⁷Potom zapovjedi Izaija: "Donesite grudu smokava!" Donesoše je i staviše je na otok. I on ozdravi.

⁸Ezekija bio je upitao Izaiju: "Koji je znak za to, da će me Gospod ozdraviti i da ću preksutra moći otići u hram Gospodnji?" ⁹Izaija odgovori: "Ovo neka ti bude znak od Gospoda, da će Gospod ispuniti svoje obećanje, što ga je dao: "Hoćeš li da otide sjena za deset stepena naprijed ili za deset stepena natrag?"

¹⁰Ezekija odgovori: "Lako je sjeni da otide naprijed za deset stepena. Ne, sjena neka se vrati za deset stepena natrag!" ¹¹I prorok Izaija zavapi Gospodu, i Gospod dade sjenu po stepenima, koju je već bio spustio na stepenicama Ahazovim, vratiti natrag za deset stepena.

¹²U ono vrijeme kralj babilonski Merodak Baladan, sin Baladanov, posla Ezekiji pismo s darovima. On je naime bio čuo, da je bolestan Ezekija. ¹³Ezekija se obradova tome i pokaza im sve skladište svoje, srebro i zlato, mirise i skupocjeno ulje, svu oružnicu svoju i sve, što se je nalazilo u riznicama. Ne osta ništa u palači njegovoj i u svemu području gospodstva njegova, da im ne pokaza Ezekija.

¹⁴I dođe prorok Izaija kralju Ezekiji i upita ga: "Što su htjeli ti ljudi i odakle su došli k tebi?" Ezekija odgovori: "Iz daleke zemlje došli su, iz Babilona." ¹⁵Onaj upita dalje: "Što su vidjeli u tvojoj palači" Ezekija

reče: "Vidjeli su sve, što ima u mojoj palači. Nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao."

¹⁶Izaija reče Ezekiji: "Čuj riječ Gospodnju: ¹⁷Doći će vrijeme, kad će se odnijeti u Babilon sve, što se nalazi u palači tvojoj, što su skupljali oci tvoji do današnjega dana. Ništa neće preostati – tako govori Gospod – ¹⁸I od tvojih vlastitih sinova, što će ti se još roditi, uzet će neke, da vrše sobarske službe u palači kralja babilonskoga."

¹⁹Ezekija odgovori Izaiji: "Riječ Gospodnja, koju si mi navijestio, prava je", i pridoda: Neka bi ipak, dok ja živim, vladao mir i sigurnost!"

²⁰Ostala povijest Ezekijina, sve pobjede njegove, i kako je načinio jezero i vodovod i doveo vodu u grad, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ²¹Kad je bio Ezekija počinio kod otaca svojih, postade njegov sin Manaseh kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 21 glava

¹Dvanaest godina bilo je Manasehu, kad postade kralj, i vladao je pedeset i pet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Hefsiba.

²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kad je nasljedovao grdobe naroda, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

³Uzvisine, što ih je bio srušio njegov otac Ezekija, načini on opet, podiže žrtvenike baalu, dade postaviti kip aštarte, kao što je bio učinio kralj izraelski Ahab, klanjao se je svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj i njoj je služio. ⁴Dapače u hramu Gospodnjem, o kojem je bio objavio Gospod: "U Jerusalemu dat ću da stanuje ime moje" sagradi žrtvenike.

⁵Svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj podiže žrtvenike u obadva predvorja hrama Gospodnjega. ⁶Svojega vlastitog sina pusti da ide kroz oganj, vraćao je i gatao je, i namjesti zaklinjače mrtvacu i gataoce. Tako je činio mnogo, što se nije dopadalo Gospodu, i dražio ga tako na gnjev.

⁷I sliku aštarte, što ju bio dao napraviti, postavi u hramu, za koji je bio

Gospod obećao Davidu i njegovu sinu Salomonu: "Ovaj hram i Jerusalem, koji sam izabrao između svih plemena Izraelovih, učinit ću zauvijek stanom svojega imena. ⁸Neću više dati da se noge Izraelove maknu iz zemlje, koju dadoh ocima njihovim, ako samo budu pazili na to, da vjerno čine onako, kako sam im zapovjedio, i to točno po zakonu, što im ga je naložio moj sluga Mojsije." ⁹Ali oni ne poslušашe, i Manaseh zavede ih na to, da čine još gore negoli narodi, koje je bio uništio Gospod ispred sinova Izraelovih.

¹⁰Ovako je govorio Gospod preko sluga svojih, proroka: ¹¹"Jer je Manaseh, kralj Judin, činio te grdobe i još gore to činio, negoli su prije njega činili Amorejci, i jer je on i Judu zaveo svojim idolopoklonstvom, ¹²Zato govori Gospod, Bog Izraelov: Zaista, ja ću pustiti da dođe nesreća na Jerusalem i na Judu, da će svima, koji to čuju, zujati obadva uha. ¹³Rastegnut ću nad Jerusalemom uže samarijsko i mjerilo kuće Ahabove i zbrisat ću Jerusalem, kao što se zbríše zdjela, pa se tada preokrene. ¹⁴Ostatak baštine svoje odbacit ću i dat ću je u ruke neprijateljima njihovim. Svima neprijateljima svojim postat će grabež i plijen, ¹⁵Jer su činili, što mi se ne dopada, i gnjev su moj izazivali od dana, kad ostaviše oci njihovi Egipat, do današnjega dana."

¹⁶I veoma mnogo nedužne krvi proli Manaseh, tako da napuni njom Jerusalem od jednoga kraja do drugoga. Osim toga ogriješio se je time, što zavede Judu, da čini, što se nije dopadalo Gospodu.

¹⁷Ostala povijest Manasehova, sva djela njegova i grijehi, što ih počini, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ¹⁸Kad je Manaseh bio počinuo kod otaca svojih, bi pokopan u vrtu palače svoje, u vrtu Uzinu. Njegov sin Amon postade kralj mjesto njega.

¹⁹Dvadeset i dvije godine imao je Amon, kad postade kralj, i vladao je dvije godine u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Mešulemet i bila je kći Harusova iz Jotbe.

²⁰On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što je bio činio njegov otac Manaseh. ²¹Hodio je posve putem, kojim je bio išao otac njegov, služio je idolima, kojima je bio služio otac njegov, i klanjao se je njima. ²²On ostavi Gospoda, Boga otaca svojih, i nije hodio putem Gospodnjim.

²³Jednoga dana pobuniše se proti Amonu sluge njegove i ubiše kralja u palači njegovoj.

²⁴A narod pobi sve, koji su se bili pobunili proti kralju Amonu. Njegova sina Josiju podiže narod za kralja na njegovo mjesto.

²⁵Ostala povijest Amonova i djela njegova, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. ²⁶Pokopaše ga u njegovoj grobnici u vrtu Uzinu, i njegov sin Josija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima – 22 glava

¹Josija je imao osam godina, kad postade kralj. Vladao je trideset i jednu godinu u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jedida i bila je kći Adajina iz Boskata.

²Činio je, što se je dopadalo Gospodu, i hodio je posve putem svojega djeda Davida. Ne odstupa od toga ni nalijevo ni nadesno.

³U osamnaestoj godini kraljevanja Josijina posla kralj pisara Šafana, sina Azalijina, sina Mešulamova, u hram Gospodnji s ovim naputkom: ⁴„Idi gore k velikom svećeniku Hilkiji! Neka pripravi novce, što su bili doneseni u hram Gospodnji, i što su ga nakupili od naroda vratari! ⁵Neka ih uruči poslovođama, koji su postavljeni kao nadglednici kod hrama Gospodnjega! Ovi neka isplate poslenike, koji su zaposleni oko hrama Gospodnjega, da se popravi što je trošno na hramu, ⁶Drvodjelje, graditelje i zidare, i da se kupuje drvo i kamen lomljenjak za popravak hrama. ⁷Ali da im se ne traže računi od novaca, što im se dadnu, jer

oni rade vjerno i točno."

⁸Tada izvijesti veliki svećenik Hilkija pisara Šafana: "Nadoh zakonik u hramu Gospodnjem." Hilkija predade knjigu pisaru Šafanu, i on je pročitao.

⁹Tada otide pisar Šafan kralju i podnese kralju ovaj izvještaj: "Sluge tvoje pokupiše novce, što se nadoše u hramu i uručiše ih poslovođama, koji su namješteni kod hrama Gospodnjega." ¹⁰Ujedno javi pisar Šafan kralju: "Svećenik Hilkija dade mi knjigu," i Šafan je pročitao kralju.

¹¹Kad je kralj čuo sadržaj zakona, razdrije haljine svoje. ¹²Tada kralj dade sljedeći naputak svećeniku Hilkiji, Ahikamu, sinu Šafanovu, Akboru, sinu Mikinu, pisaru Šafanu i Asaji slugi kraljevu: ¹³"Idite, upitajte Gospoda za me, za narod i za svega Judu o sadržaju ove knjige, što se je našla, jer je velik gnjev Gospodnji, koji se je raspalio proti nama zato, što oci naši nijesu slušali propise ove knjige, da čine sve ono, što u njoj stoji napisano!"

¹⁴I tako otide svećenik Hilkija s Ahikamom, Akborom, Šafanom i Asajom k proročici Huldi, ženi Šaluma, sina Tikvina, sina Harhasova, koja je stanovala u drugoj četvrti u Jerusalemu, i upitaše je. ¹⁵Ona im dade ovaj odgovor: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Kažite čovjeku, koji vas posla k meni: ¹⁶Ovako veli Gospod: Pustit ću zlo na ovo mjesto i na stanovnike njegove, sav sadržaj ove knjige, koju je pročitao kralj Judin. ¹⁷Zato, jer su me ostavili i prinosili kad drugim bogovima, da me draže svim djelima ruku svojih, moj će se gnjev raspaliti proti ovomu mjestu i neće se ugasiti.

¹⁸A kralju Judinu, koji vas posla, da upitate Gospoda, javite ovo: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za sve riječi, koje si čuo: ¹⁹Jer je srce tvoje bilo ponizno i ti si se prignuo pred Gospodom, kad si čuo, što sam zaprijetio ovomu mjestu i stanovnicima njegovim, da će naime biti

predmet užasa i prokletstva, i jer si razderao haljine svoje i plakao preda mnoom, zato sam i ja uslišio tebe, govori Gospod. ²⁰Zato ćeš, kad te pribeream k ocima tvojim, u miru biti stavljen u grob svoj. Oči tvoje neće gledati svu tu nesreću, koju ću pustiti na ovo mjesto." I rekoše tako kralju.

2 Kraljevima – 23 glava

¹Tada posla kralj glasnike, i oni skupiše kod njega sve starješine Judine i jerusalemske. ²Kralj otide u hram Gospodnji i s njim svi ljudi iz zemlje Judine i svi stanovnici Jerusalema, i svećenici i proroci, sav narod, veliko i malo. Tamo im pročita sav sadržaj knjige zavjetne, koja je bila nađena u hramu Gospodnjem. ³Potom kralj stupi na sjedište svoje i učini zavjet pred Gospodom, da će oni ići za Gospodom i držati njegove zapovijedi, njegove odredbe i njegove zakone, svim srcem i svom dušom, da tako udovolje propisima ovoga zavjeta, što su bili napisani u ovoj knjizi. I sav narod pristade na zavjet.

⁴Tada zapovjedi kralj velikom svećeniku Hilkiji i svećenicima drugoga reda i vratarima, da iznesu iz hrama Gospodnjega sve posuđe, što je bilo načinjeno za baala i ašartu i svu zvjezdanu vojsku nebesku. On ga dade spaliti izvan Jerusalema na zemljištima na Kidronu i pepeo od njega odnijeti u Betel. ⁵I odstrani svećenike idolske, koje su bili postavili kraljevi Judini i koji su kadili na visinama u gradovima Judinim i u okolini Jerusalema, tako i one, koji su kadili baalu, suncu i mjesecu, slikama životinjskim i svoj vojsci nebeskoj, ⁶I idol ašartu dade iznijeti iz hrama Gospodnjega van pred Jerusalem u dolinu kidronsku i spaliti je u dolini kidronskoj, u prah je satrti i prah od nje baciti u grobove prostoga naroda. ⁷I stanove bludnica u hramu Gospodnjem, u kojima su žene tkale haljine za ašartu, dade porušiti. ⁸Nadalje dade dovesti iz gradova Judinih sve svećenike, oskvrniti uzvisine, gdje su bili kadili svećenici, od Gebe do Beeršebe. Dalje dade porušiti uzvisine, što su bile na ulazu pred vratima gradskog zapovjednika Jošue s lijeve strane, kad se dođe k vratima gradskim. ⁹Ali svećenici onih visina

nijesu smjeli uzaći na žrtvenik Gospodnji u Jerusalemu, nego samo jesti nekvasne kruhove među braćom svojom u službi. ¹⁰I Tofet u dolini sinova Hinomovih proglasi nečistim, da više nitko ne bi dao sinu svojemu ići kroz oganj u čast Moleku. ¹¹Onda dade odstraniti konje, koje su bili postavili kraljevi Judini u čast suncu na ulazu u hram Gospodnji kod stanice sobara Natan–Meleka, i spali sunčana kola u ognju. ¹²Žrtvenike na krovu gornje sobe Ahazove, koje su bili podigli kraljevi Judini, i žrtvenike, što ih je bio sazdao Manaseh u obadva predvorja hrama Gospodnjega, dade kralj razrušiti, ukloniti i ruševine baciti u dolinu kidronsku. ¹³Uzvisine istočno od Jerusalema, južno od Gore spoticanja, dade kralj oskvrniti. Salomon, kralj Izraelov, bio ih je dao podići aštarti, gadu sidonskomu, Kemošu, gadu moapskomu i Milkomu, gadu sinova Amonovih. ¹⁴On dade likove razbiti, aštarte sasjeći i mjesto njihovo napuniti kostima ljudskim.

¹⁵I žrtvenik u Betelu, visinu, koju je bio podigao Jeroboam, sin Nebatov, koji navede na grijeh Izraela, i taj žrtvenik, tu visinu dade srušiti. On dade uzvisine popaliti, u prah satrti i aštartu spaliti.

¹⁶Kad se obazre Josija i tamo na gori vidje grobove, posla onamo i dade iz grobova kosti uzeti, na žrtveniku spaliti i tako ga oskvrniti po riječi Gospodnjoj, koju je bio izrekao čovjek Božji, koji unaprijed reče ove stvari.

¹⁷Kad on upita: "Kakav je ono grobni spomenik, što ga vidim tamo?", odgovoriše mu građani: "Ono je grob čovjeka Božjega, koji dođe iz Jude i unaprijed reče one stvari, što si ih sad učinio na žrtveniku u Betelu." ¹⁸On zapovjedi: "Pustite ga da počiva! Nitko da mu ne kreće kosti!" I tako ostaviše netaknute kosti njegove s kostima onoga proroka, koji je bio došao iz Samarije.

¹⁹I sve hramove visina u gradovima Samarije, što su ih bili podigli kraljevi Izraelovi, da draže Gospoda, ukloni Josija i učini s njim posve onako, kako je bio učinio u Betelu. ²⁰A sve svećenike visina, što su bili

onuda, dade poklati na žrtvenicima i spaliti kosti ljudske na njima. Tada se vrati u Jerusalem.

²¹Tada zapovjedi kralj svemu narodu: "Svetkujte u čast Gospodu, Bogu svojemu, blagdan Pashe onako, kako stoji napisano u ovoj knjizi zavjetnoj!" ²²Jer takav blagdan Pashe nije bio više svetkovan od dana sudaca, koji su sudili Izraelu, i za sve vrijeme kraljeva Izraelovih i Judinih. ²³Istom u osamnaestoj godini kralja Josije svetkovao se je ovaj blagdan Pashe u čast Gospodu u Jerusalemu.

²⁴I zaklinjače mrtvaca i vračare, terafime i idole, uopće sve gadove idolske, što su se vidjeli u zemlji Judinoj i u Jerusalemu, uništi Josija, da izvrši propise zakona, što su bili napisani u knjizi, koju je bio našao svećenik Hilkija u hramu Gospodnjem,

²⁵Nije bilo prije njega takvoga kralja, koji bi se bio obratio Gospodu tako svim srcem, svom dušom i svom snagom, posve po zakonu Mojsijevu. I poslije njega nije bilo njemu jednaka.

²⁶Ipak ne odustade Gospod od svojega silnog i žestokog gnjeva, kojim se je bio proti Judi raspalio zbog svih izazova, kojim ga je bio dražio Manaseh. ²⁷Gospod je bio preduzeo sebi: "Odbacit ću i Judu od lica svojega, kao što sam odbacio Izraela, i grad ću ovaj odbaciti, koji sam bio izabrao, Jerusalem, i hram, za koji sam rekao, da će tamo moje ime imati svoj stan."

²⁸Ostala povijest Josijina i sve, što je preduzeo, stoji napisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

²⁹U ono vrijeme izađe faraon Neko, kralj egipatski, na kralja asirskoga k riječi Eufratu. Kralj Josija izađe preda njega. A on ga rani smrtno kod Megida, čim ga je bio ugledao. ³⁰Sluge njegove odvezoše ga mrtva iz Megida u Jerusalem, gdje ga pokopaše u njegovoj grobnici. A narod zemlje uze Joahaza, sina Josijina, dade ga pomazati i učini ga kraljem

mjesto oca njegova.

³¹Joahaz je imao dvadeset i tri godine, kad postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Hamutala i bila je kći Jeremijina iz Libne.

³²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kako su činili oci njegovi.

³³Faraon Neko dade ga zatvoriti u Ribli u zemlji Hamatu, da ne bude dulje kralj u Jerusalemu, i nametnu zemlji globu od što talenata srebra i jedan talenat zlata. ³⁴Tada postavi faraon Neko kraljem Elijakima, sina Josijina, na mjesto njegova oca Josije i promijeni mu ime u Jojakim. A Joahaza uze sa sobom Tako dođe ovaj u Egipat i umrije ondje.

³⁵Jojakim dade srebro i zlato faraonu. A morade zemlji nametnuti porez, da mogne dati novce po zahtjevu faraonovu. Kako je svaki bio cijenjen, utjerivao je od naroda zemlje srebro i zlato, da preda faraonu Neku. ³⁶Jojakimu je bilo dvadeset i pet godina, kad postade kralj i vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Zebida i bila je kći Pedajina iz Rume.

³⁷On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kako su bili činili oci njegovi.

2 Kraljevima – 24 glava

¹Za njegova vremena dođe Nebukadnezar, kralj babilonski. Jojakim mu postade podložan za tri godine. Potom otpade opet od njega.

²Gospod posla proti njemu čete kaldejske, sirijske, moapske i čete sinova Amonovih. Posla ih proti Judi, da ga potru po prijetnji Gospodnjoj, koju je bio dao objaviti preko svojih sluga, proroka. ³Samo po naredbi Gospodnjoj pade to na Judu, da ga odbaci od lica svojega

zbog grijeha Manasehovich, zbog svega onoga, što je taj bio učinio. ⁴I nedužnu krv, što ju je bio prolio, i što je Jerusalem upravo bio napunio nedužne krvi, to mu ne htjede Gospod oprostiti.

⁵Ostala povijest Jojakimova i sve, što je preduzimao, stoji napisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

⁶Kad je Jojakim bio počinuo kod otaca svojih, postade njegov sin Jojakin kralj mjesto njega.

⁷Kralj egipatski ne izađe više iz zemlje svoje, jer je bio kralj babilonski osvojio sve, što je pripadalo kralju egipatskomu, od potoka egipatskoga do Eufrata.

⁸Jojakin je imao osamnaest godina kad Postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Nehušta i bila je kći Elnatanova iz Jerusalema.

⁹On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kao što je bio činio otac njegov.

¹⁰U ono vrijeme dođoše vojskovođe Nebukadnezara, kralja babilonskoga, proti Jerusalemu, i grad bi opkoljen. ¹¹Kad onda još Nebukadnezar, kralj babilonski, dođe proti gradu, dok su ga opsjedale vojskovođe njegove, ¹²Izađe Jojakin, kralj Judin, kralju babilonskomu, on s materom svojom, s dvorskim činovnicima svojim, s knezovima i dvoranima svojim. Kralj babilonski zarobi ga u osmoj godini svojega kraljevanja. ¹³On dade sve blago hrama Gospodnjega i blago palače kraljevske odatle odnijeti i sve zlatno posuđe porazbijati, što ga je bio dao načiniti Salomon, kralj izraelski, u hramu Gospodnjem po zapovijedi Gospodnjoj. ¹⁴Zarobi i odvede sav Jerusalem, sve knezove i sve valjane ratnike, deset tisuća zarobljenika, usto sve kovače i bravare. Samo još preostade siromašni narod zemlje.

¹⁵Zarobi i u Babilon odvede i Jojakina, tako isto mater kraljevu, žene kraljeve, dvorane njegove i glavare zemaljske odvede u ropstvo iz Jerusalema u Babilon; ¹⁶Usto sve valjane ratnik, na broj sedam tisuća, i kovače i bravare, tisuću ljudi, sve valjane ratnike ljude. Njih odvede kralj babilonski u Babilon u ropstvo.

¹⁷Mataniju, strica njegova, postavi kralj babilonski kraljem na mjesto njegovo i dade mu ime Zedekija.

¹⁸Zedekija imao je dvadeset i jednu godinu, kad postade kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu Njegova mati zvala se je Hamutala i bila je kći Jeremijina iz Libne.

¹⁹On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kao što je činio Jojakim. ²⁰Jer zbog gnjeva Gospodnjega dođe s Jerusalemom i Judom tako daleko, da ih odbaci od lica svojega Zedekija otpade od kralja babilonskoga.

2 Kraljevima – 25 glava

¹U devetoj godini njegova vladanja, u desetom mjesecu, desetoga dana u mjesecu, pođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svojom cijelom vojskom proti Jerusalemu i opkoli ga. Načiniše opkope oko njega. ²Grad ostade opkoljen do jedanaeste godine kraljevanja Zedekijina. ³Devetoga dana u mjesecu bila je glad u gradu postala tako teška, da narod zemlje nije više imao što jesti. ⁴Tada zid gradski bi provaljen, i vojnici svi pobjegoše noću na vrata između dva zida uz vrt kraljev, a Kaldejci su držali grad opkoljen. A kralj okrenu prema ravnici jordanskoj. ⁵Ali čete kaldejske potjeraše kralja i stigoše ga u polju jerihonskom, izakako ga je bila ostavila sva vojska njegova i razbježala se.

⁶Uhvatiše kralja i dovedoše ga kralju babilonskomu u Riblu. Taj mu izreče presudu. ⁷Sinove Zedekijine poklaše na njegove oči, Zedekiju

on oslijepi i stavi ga u okove. Tako ga odvedoše u Babilon.

⁸Sedmoga dana petoga mjeseca, to jest u devetnaestoj godini kraljevanja Nebukadnezara, kralja babilonskoga, dođe u Jerusalem Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, sluga kralja babilonskoga, ⁹I popali hram Gospodnji i palaču kraljevsku i sve kuće u Jerusalemu. Sve znamenitije zgrade dade popaliti. ¹⁰Zidove su razaraše sve čete kaldejske, što su stajale pod zapovjednikom tjelesne straže.

¹¹Tada Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, odvede u Babilon ostatak naroda, što je još bio preostao u gradu, tako isto prebjege, što su bili prebjegli kralju babilonskom, i ostatak zanatlija. ¹²Od malih ljudi u zemlji ostavi zapovjednik tjelesne straže jedan dio kao vinogradare i seljake.

¹³Stupove mjedene u hramu Gospodnjem, podnožja i more mjedeno u hramu Gospodnjem razbiše Kaldejci i mjed od njih uzeše sa sobom u Babilon. ¹⁴I lonce, lopate, noževe, vrčeve, sve posuđe mjedeno, kojim se obavljala služba, uzeše sa sobom. ¹⁵I tavice i škropionice, što su bile ili posve od zlata ili posve od srebra, uze sebi zapovjednik tjelesne straže. ¹⁶Obadva stupa, jedno more i podnožja, što ih je Salomon bio dao načiniti za hram Gospodnji, mjedi svega toga posuđa nije bilo mjere. ¹⁷Jedan stup bio je visok osamnaest lakata. Odozgo na njemu bilo je oglavlje mjedeno. Oglavlje bilo je visoko tri lakta. Pletenice sa šipcima ovijalo se okolo oglavlja, sve od mjedi. Isto tako bio je i drugi stup s pletenicom.

¹⁸Zapovjednik tjelesne straže uze sa sobom velikoga svećenika Seraju i drugog svećenika Sefaniju i tri vratara. ¹⁹Dalje uze iz grada jednoga dvoranina, koji je bio nad vojnicima, i pet ljudi iz bliže okoline kraljeve, koji se nađoše u gradu, onda pisara vojnog zapovjednika, koji je popisivao narod u zemlji za vojnu službu, i šezdeset ljudi iz naroda zemlje, koji se nađoše u gradu. ²⁰Ove dakle uze Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i odvede ih u Riblu kralju babilonskomu.

²¹A kralj babilonski dade ih pogubiti u Ribli u zemlji Hamatu. Tako on odvede Judu iz zavičajne zemlje njegove.

²²Nad narodom, koji je bio ostao u zemlji Judinoj, i koji ostavi Nebukadnezar, kralj babilonski, postavi on Gedaliju, sina Ahikamova, unuka Šafanova.

²³I kad čuše vojni zapovjednici i ljudi njihovi, da je kralj babilonski postavio Gedaliju, dođoše sa svojim ljudima Gedaliji u Mispu: Išmael, sin Netanijin, Johanan, sin Kareahov, Seraja, sin Tanhumetov iz Netofe, i Jaazanija, sin Maakatov. ²⁴Gedalija se zakle njima i ljudima njihovim i reče im: "Ne bojte se Kaldejaca; ostanite u zemlji i budite podložni kralju babilonskomu! Onda će vam biti dobro!"

²⁵Ali u sedmom mjesecu dođe Išmael, sin Netanijin, unuk Elišamin, roda kraljevskoga, i deset ljudi s njim. Oni ubiše Gedaliju s Judejcima i Kaldejcima, što su bili s njim u Mispi.

²⁶Tada se podiže sav narod, malo i veliko, s vojnim zapovjednicima i otide u Egipat, jer se pobojaše Kaldeja.

²⁷U trideset sedmoj godini, otkako se odvede Jojakin, kralj Judin, u dvanaestom mjesecu, dvadeset sedmoga dana u mjesecu Evil–Merodak, kralj babilonski, u godini svojega nastupa vlade pomilova Jojakina, kralja Judina, i izvadi ga iz tamnice. ²⁸On se razgovori prijateljski s njim i namjesti mu prijestolje više prijestolja drugih kraljeva, koji se nađoše kod njega u Babilonu. ²⁹Smio je skinuti sa sebe haljine tamničke i svagda kod njega jesti, dokle je živio.

³⁰Njegovo uzdržavanje, što je bilo trajno, davalo mu se od kralja iz dana u dan, dokle je god živio.

1 Ljetopisa

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#)

1 Ljetopisa – 1 glava

¹Adam, Set, Enoš, ²Kainan, Mahalalel, Jared, ³Henok, Metuselah, Lamek, ⁴Noa, Šem, Ham i Jafet,

⁵Sinovi Jafetovi jesu Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešek i Tiras. ⁶Sinovi Gomerovi jesu Aškenaz, Rifat i Togarma. ⁷Sinovi Javanovi jesu Eliša i Taršiš, Kitimi i Dodanimi,

⁸Sinovi Hamovi jesu Kuš, Mizraim, Put i Kanaan. ⁹Sinovi Kušovi jesu Saba, Havila, Sabta, Raama i Sabteka. Sinovi Raamini jesu Šeba i Dedan. ¹⁰Kušu se rodi Nimroda, Ovaj je bio prvi vladar na zemlji. ¹¹Od Mizraima vuku lozu Ludimi, Anamimi, Lehabimi, Neftuhimi, ¹²Patrusimi, Kasluhimi, od kojih proizađoše Filisteji, i Kaftorimi. ¹³Od Kanaana vuku lozu Sidon, prvorođenac njegov, i Hiteji, ¹⁴Onda Jebuseji, Amoreji i Girgašeji, ¹⁵Hiveji, Arkeji i Sineji, ¹⁶Arvadeji, Semareji i Hamateji,

¹⁷Sinovi Šemovi jesu Elam, Ašur, Arfaksad, Lud, Aram, Us, Hul, Geter i Mešek. ¹⁸Arfaksadu se rodi Šelah, a Šelahu se rodi Eber. ¹⁹Eberu se rodiše dva sina, jedan se zvao Peleg; jer se u njegovo vrijeme razdjelili čovječanstvo. Brat njegov zvao se Joktan. ²⁰Od Joktana vuku lozu Almodad, Šelef, Hasarmavet i Jerah, ²¹Hadoram, Uzal, i Dikla, ²²Ebal, Abimael i Šeba, ²³Ofir, Havila i Jobab. Svi ovi sinovi su Joktanovi.

²⁴Šem, Arfaksad, Sale, ²⁵Eber, Peleg, Reu, ²⁶Serug, Nahor, Tare, ²⁷Abram, to jest Abraham.

²⁸Sinovi Abrahamovi jesu Izak i Išmael.

²⁹Ovo je rodovnik njihov: "Prvorođenac Išmaelov Nabajot, dalje Kedar, Adbeel, Mibsam, ³⁰Mišma, Duma, Masa, Hadad, Tema, ³¹Jetur, Nafiš i Kedma. To su sinovi Išmaelovi.

³²Sinovi Ketur, inoče Abrahamove: "Ona rodi Zimrana, Jokšana, Medana, Midjana, Jišbaka i Šuaha. Sinovi Jokšanovi jesu Šeba i Dedan. ³³Sinovi Midjanovi jesu Efa, Efer, Henok, Abida i Eldaa. Ti su svi potomci Keturini.

³⁴Abrahamu se rodi Izak, Sinovi Izakovi jesu Ezav i Izrael.

³⁵Sinovi Ezavovi jesu Elifaz, Reuel, Jeuš, Jalam i Korah. ³⁶Sinovi Elifazovi jesu Teman, Omar, Sefi, Gatan, Kenaz, Timna i Amalek.

³⁷Sinovi Reuelovi jesu Nahat, Zerah, Šamah i Mizah. ³⁸Sinovi Seirovi jesu Lotan, Šobal, Sibeon, Ana, Dišon, Ezer i Dišan. ³⁹Sinovi Lotanovi jesu Hori i Homam; Lotanova sestra bila je Timna. ⁴⁰Sinovi Šobalovi jesu Alian, Manahat, Ebal, Šefi i Onam. Sinovi Sibeonovi jesu Aja i Ana. ⁴¹Sin Anin jest Dišon. Sinovi Dišonovi jesu Hamram, Ešban, Jitran i Keran. ⁴²Sinovi Ezerovi jesu Bilhan, Zaavan i Jakan. Sinovi Dišanovi jesu Uz i Aran,

⁴³Slijede kraljevi, koji su vladali u zemlji edomskoj, prije nego zavlada kralj Izraelaca: Bela, sin Beorov; njegov stolni grad zvao se je Dinhaba, ⁴⁴Kad umrije Bela, postade kralj mjesto njega Jobab, sin Zerahov iz Bosre. ⁴⁵Kad umrije Jobab, postade kralj mjesto njega Hušam iz zemlje Temanićana. ⁴⁶Kad umrije Hušam, postade kraj mjesto njega Hadad, sin Bedadov, koji pobi Midjance na visoravni moapskoj; njegov stolni grad zvao se je Avit. ⁴⁷Kad umrije Hadad, postade kralj mjesto njega Samla iz Masreke. ⁴⁸Kad umrije Samla, postade kralj mjesto njega Saul iz Rehobota na Rijeci. ⁴⁹Kad umrije Saul, postade kralj mjesto njega Baal–Hanan, sin Akborov. ⁵⁰Kad umrije Baal–Hanan, postade

kralj mjesto njega Hadad; njegov stolni grad zvao se je Pai; njegova žena Mehetabela; ona je bila kći Matrede, kćeri Mezahabove ⁵¹Kad umrije Hadad, bili su knezovi u Edomu: knez Tamna, knez Alva, knez Jetet, ⁵²Knez Oholibama, knez Ela, knez Pinon, ⁵³Knez Kenaz, knez Teman, knez Mibsar, ⁵⁴Knez Magdiel i knez Hiram. To su knezovi Edoma.

1 Ljetopisa – 2 glava

¹Ovo su sinovi Izraelovi Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isakar, Zebulun, ²Dan, Josip, Benjamin, Naftali, Gad i Ašer,

³Sinovi Judini jesu Er, Onan i Šelah, Ova mu se trojica rodiše od kćeri Šuine, Kananejke. Ali Er, prvorođenac Judin, bio je nevaljao pred Gospodom, te ga ubi. ⁴Njegova snaha Tamara rodi mu Peresa i Zeraha. Svega pet bilo je sinova Judinih.

⁵Sinovi Peresovi jesu Hesron i Hamul.

⁶Sinovi Zerahovi jesu Zimri, Etan, Heman, Kalkol i Dara, Svega pet.

⁷Sin Karmijev jest Akar, koji Izraela baci u nesreću, kad se ogriješi ukravši stvari proklete. ⁸Sin Etanov jest Azarija. ⁹Sinovi Hesronovi, što mu se rodiše, jesu Jerahmeel, Ram i Kelubaj.

¹⁰Ramu se rodi Aminadab, a Aminadabu se rodi Nahšon, kneza sinova Judinih. ¹¹Nahšonu se rodi Salmon, a Salmonu se rodi Boaz. ¹²Boazu se rodi Obed, a Obedu se rodi Jesej. ¹³Jeseju se rodi prvorođenac svoj Eliaba, drugoga svojega sina Abinadaba, svojega trećega Šimeu, ¹⁴Svojega četvrtoga Netanela, svojega petoga Radaja, ¹⁵Svojega šestoga Osema i svojega sedmoga Davida ¹⁶Njihove sestre bile su Seruja i Abigaila. Sinovi Serujini jesu Abišaj, Joab i Asahel, trojica. ¹⁷Abigaila rodi Amasu, Otac Amasin bio je Išmaelac Jeter.

¹⁸Kaleb, sin Hesronov, rodi s Azubom, ženom svojom, i s Jeriotom

sinove; ovo su sinovi njihovi: "Ješer, Šobab i Ardon. ¹⁹Kad umrije Azuba, Kaleb se oženi Efratu. Ova mu rodi Hura. ²⁰Huriu se rodi Uri, a Uriu se rodi Bezaleel. ²¹Potom je imao Hesron odnose s kćerju Makira, oca Gileadova. On se oženi njom, kad mu je bilo šezdeset godina. Ona mu rodi Seguba. ²²Segubu se rodi Jair. Ovaj je imao dvadeset i tri grada u zemlji Gileadu. ²³Gešureji i Sirijci oduzeše im šatorska sela Jairova, Kenat i mjesta njegova, šezdeset gradova. To su sve sinovi Makira, oca Gileadova. ²⁴Poslije smrti Hesronove u Kaleb Efrati, Hesronova žena bila je Abija. Ona mu rodi Ašura, oca Tekoina.

²⁵Sinovi Jerahmeela, prvorođenca Hesronova, bili su: prvorođenac Ram, pa Buna, Oren, Osem i Ahija. ²⁶Jerahmeel je imao još drugu ženu po imenu Atara. Ona je bila mati Onamova. ²⁷Sinovi Rama, prvorođenca Jerahmeelova, bili su Maas, Jamin i Eker. ²⁸Sinovi Onamovi bili su Šamaj i Jada, sinovi Šamajevi Nadab i Abišur. ²⁹Žena Abišurova zvala se je Abihaila. Ona mu rodi Ahbana i Molida. ³⁰Sinovi Nadabovi jesu Seled i Apaim. Seled umrije bez djece. ³¹Sin Apaimov bio je Iši, od Išea Šešan, od Šešana Ahlaj, ³²Sinovi Jade, brata Šamajeva, jesu Jeter i Jonatan. I Jeter umrije bez djece. ³³Sinovi Jonatanovi jesu Pelet i Ziza. To su potomci Jerahmeelovi. ³⁴Šešan nije imao sinova, nego samo kćeri. A imao je Šešan roba egipatskoga po imenu Jarhu. ³⁵I dade Šešan robu svojemu Jarhi kćer svoju za ženu. Ona mu rodi Ataja. ³⁶Ataju se rodi Natan, i Natanu se rodi Zabad. ³⁷Zabadu se rodi Eflal, Eflalu se rodi Obed. ³⁸Obedu se rodi Jehua, i Jehui se rodi Azarija. ³⁹Azariji se rodi Heles, Helesu se rodi Elas, ⁴⁰Eleasa se rodi Sismaj, i Sismaju se rodi Šalum. ⁴¹Šalumu se rodi Jekamja, i Jekamji se rodi Elišam.

⁴²Potomci Kaleba, brata Jerahmeelova, jesu njegov prvorođenac Meša, to jest otac Zifov, i sinovi Mareše, oca Hebronova. ⁴³Sinovi Hebronovi jesu Korah, Tapuah, Rekem i Šema. ⁴⁴Šamaj se rodi Raham, oca Jorkoamova, i Rekemu se rodi Šamaj. ⁴⁵Sin Šamajev bio je Maon, i Maon bio je otac Bet-Surov. ⁴⁶Kalebova inoča Efa rodi Harana; Mozu i Gazeza. Haranu se rodi Gazez. ⁴⁷Sinovi Johdajevi jesu

Regem, Jotam, Gešan, Pelet, Efa i Šaaf. ⁴⁸Kalebova inoča Maaka rodi Šebera i Tirhanu. ⁴⁹Ona rodi Šaafa, oca Madmanina, Ševu, oca Makbenina, i oca Gibee. Kalebova sestra bila je Aksa.

⁵⁰Ovo su potomci Kalebovi: sinovi Hura, prvorođenca Efratina, Šobal, otac Kirjat–Jearima, ⁵¹Salma, otac Betlehema, i Haref, otac Bet–Gadera. ⁵²Šobal, otac Kirjat–Jearima, imao je za sinove Haroeha i polovicu Manuhoteja, ⁵³Porodice Kirjat–Jearima, Jitreje, Puteje, Šumateje i Mišrateje. Od ovih vuku lozu Zoratateji i Eštaolateji. ⁵⁴Sinovi Salmi jesu Betlehem i Netofaćani, Atrot–Bet–Joab i polovina Manahaćana, Zorateji, ⁵⁵Porodice književnika, što stanuju u Jabezu, Tiraćani, Šimeaćani i Sukaćani. To su Keneji, što su potekli od Hamata, oca doma Rekabova.

1 Ljetopisa – 3 glava

¹Ovo su bili sinovi Davidovi, što su mu se bili rodili u Hebronu: prvorođenac Amnon od Ahinoame iz Jezreela, drugi Daniel od Abigaile is Karmela, ²Treći Absalom, sin Maake, kćeri kralja Talmaja od Gešura, četvrti Adonija, sin Hagitin, ³Peti Šefatija od Abitale, šesti Jitream od njegove žene Egle. ⁴Šest mu se rodi u Hebronu. Ovdje je vladao sedam godina i šest mjeseci. Onda je vladao trideset i tri godine u Jerusalemu. ⁵U Jerusalemu rodiše mu se ovi: Šimea, Šobab, Natan i Salomon, četiri od Batšebe, kćeri Amielove, ⁶Nadalje Ibhar, Elišama, Elifelet, ⁷Nogah, Nefeg i Jafija, ⁸Elišama, Eliada, Elifelet, devet. ⁹To su svi sinovi Davidovi, osim sinova od inoča njegovih. Tamara je bila sestra njihova.

¹⁰Sin Salomonov bio je Roboam. Njegov je sin bio Abija, a njegov sin Asa, a njegov sin Jošafat, ¹¹A njegov sin Joram, a njegov sin Ahazija, a njegov sin Joaš, ¹²A njegov sin Amazija, a njegov sin Azarija, a njegov sin Jotam, ¹³A njegov sin Ahaz, a njegov sin Ezekija, a njegov sin Manaseh, ¹⁴A njegov sin Amon, a njegov sin Josija, ¹⁵Sinovi Josijini jesu prvorođenac Johanan, drugi Jojakim, treći Zedekija, četvrti Šalum.

¹⁶Sinovi Jojakimovi jesu njegov sin Jehonija, i njegov sin Zedekija.
¹⁷Sinovi Jekonije, Zasužnjenoga, jesu njegov Asir, njegov sin Šealtiel,
¹⁸Malkiram, Pedaja, Šenasar, Jekamja, Hošama i Nedabija. ¹⁹Sinovi Pedajini jesu Zerubabel i Šimej. Sinovi Zerubabelovi jesu Mešulam i Hananija; Šelomita bila je sestra njihova; ²⁰Nadalje Hašuba, Ohel, Berekija, Hasadja, Jušab–Hesed, njih pet. ²¹Sinovi Hananijini jesu Pelatja i Ješaja, sinovi Refajini, sinovi Arnanovi, sinovi Obadijini, sinovi Šekaniijini. ²²Sin Šekaniijin jest Šemaja, sinovi Šemajini jesu Hatuš, Jigal, Barijah, Nearja i Šafat, njih šest. ²³Sinovi Nearjini jesu Elioenaj, Ezekija i Azrikam, njih trojica. ²⁴Sinovi Elioenajevi jesu Hodavja, Elijašib, Pelaja, Akub, Johanan, Delaja i Anani, njih sedmorica.

1 Ljetopisa – 4 glava

¹Sinovi Judini jesu Peres, Hesron, Karmi, Hur i Šobal. ²Raji, sinu Šobalovu rodi se Jahat, a Jahatu se rodi Ahumaja i Lahada. To su porodice Zoratejaca. ³Ovo su od oca Etama: Jezreel, Išma i Idbaš. Sestra se njihova zvala Haslelponija. ⁴Penuel je bio otac Gedoru, i Ezer otac Hušin. To su sinovi Hura, prvorođenca Efrate, oca Betlehema.

⁵Ašur, otac Tekoe, imao je dvije žene, Helahu i Naarahu. ⁶Naaraha mu rodi Ahuzama, Hefera, Temenija i Ahaštara; to su sinovi Naarahini. ⁷Sinovi Halahini jesu Zeret, Zohar i Etnan. ⁸Kosu se rodi Anuba i Zobeba i porodice Aharhela, sina Harumova,

⁹Jabez je bio ugledniji od svoje braće. Njegova mati nadjenu mu ime Jabez, kad reče: "Rodila ga s bolom." ¹⁰Jabez prizva Boga Izraelova i reče: "Ako me blagosloviš i raširiš područje moje, pomogneš mi i milostiv me očuvaš od zla, da me ne stigne bol." I Bog usliši molbu njegovu.

¹¹Kelubovu, bratu Šuhinu, se rodi Mehira, ovome se rodi Ešton.

¹²Eštonu se rodi Bet–Rafa, Paseah i Tehina, oca gradu Ir–Nahaša. To su ljudi Rekini.

¹³Sinovi Kenazovi jesu Otniel i Seraja, sin Otnielov jest Hatat.

¹⁴Meonotaju se rodi Ofru, Seraja rodi Joaba, oca dolini zanatlijskoj; jer su bili zanatlije.

¹⁵Sinovi Kaleba, sina Jefuneova, jesu Iru, Ela i Naam, sin Elin Kenaz.

¹⁶Sinovi Jehalelelovi jesu Zif, Zifa, Tirja i Asrael.

¹⁷Sinovi Ezrini jesu Jeter, Mered, Efer i Jalon; a žena Meredova, Egipćanka, rodi Mirjamu, Šamaja i Išbaha, oca Eštemou. ¹⁸Njegova druga žena, Judejka, rodi Jereda, oca Gedoru, Hebera, oca Sokova, i Jekutiela, oca Zanoahova, To su sinovi Bitje, kćeri faraonove, koju je bio Mered uzeo za ženu. ¹⁹Sinovi žene Hodije, sestre Nahama, jesu otac Keilah, Garmeja, i Eštemeja, Maakateja.

²⁰Sinovi Šimonovi jesu Amnon, Ben–Hananov sin Rina i Tilon. Sinovi Išijevi jesu Zohet i sin Zohetov.

²¹Sinove Šele, sina Judina, jesu Er, otac Lekin, i Laada, otac Marešin, i porodice platnarskih radnika kuće Ašbeine, ²²Nadalje Jokim i ljudi od Kozebe i Joaš i Saraf, koji postadoše gospodari Moaba i onda se povrate u Jašubi–Lahemu. Ali to su stare povijesti. ²³Oni su bili lončari i stanovali su u Netaimu i Gederah; tamo su boravili kod kralja u službi njegovoj.

²⁴Sinovi Simeonovi jesu Nemuel, Jamin, Jarib, Zerah i Šaul. ²⁵A njegov sin Šalum, a njegov sin Mibsam, a njegov sin Mišma.

²⁶Potomci Mišmini jesu njegov sin Hamuel, i njegov sin Zakur, i njegov sin Šimej. ²⁷Šimej je imao šesnaest sinova i šest kćeri. A braća njegova nijesu imala mnogo djece. Sve porodice njihove nijesu se

množile toliko, koliko sinovi Judini. ²⁸Svoja naselja imali su u Beeršebi, Moladi, Hasar–Šualu, ²⁹U Bilhi, Esemu, Toladu, ³⁰U Betuelu, Hormi, Siklagu, ³¹U Bet–Markabotu, Hasar–Susimu, Bet–Biraju i Šaarajimu. To su gradovi njihovi do vremena kralja Davida. ³²Sela njihova bila su Etam, Ain, Rimon, Token i Ašan: "pet mjesta, ³³Nadalje sva sela njihova, što su bila u okolici spomenutih mjesta, sve do Baala. To su bila njihova naselja. Imali su svoj vlastiti popis porodica.

³⁴Mešobad, Jamlek, Amazijin sin Joša, ³⁵Joel, Jehu, sin Jošibje, sina Seraje, sina Asielova, ³⁶Elioenaj, Jaakoba, Ješohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja ³⁷I Ziza, sin Šifija, sina Alona, sina Jedaje, sina Šimrijeva, sina Šemajina: ³⁸Ovi po imenu navedeni bili su knezovi u porodicama svojim. Obitelji njihove bile su se jako raširile.

³⁹Oni otidoše do ulaza u Gedor, do na istok doline, da traže pašu stoci svojoj. ⁴⁰I nadoše pašu obilatu i dobru. Zemlja je pružala na sve strane dosta prostora i mirnu, bezbrižnu sigurnost; jer koji su prije prebivali tamo, bili su Hamovi potomci. ⁴¹U vrijeme Ezekije, kralja Judina, dođoše po imenu gore zapisani, uništiše šatore njihove i Meuneje, koji su živjeli tamo, i izvršiše na njima prokletstvo do današnjega dana. Naseliše se mjesto njih; jer je tamo bilo pašnjaka za stoku njihovu.

⁴²Jedan dio njih, sinova Simeonovih, pet stotina ljudi otide u goru Seir. Vodili su ih Pelatija, Nearja, Refaja i Uziel, sinovi Išijevi. ⁴³Oni pobiše posljednje ostatke Amalečana i naseliše se ondje do današnjega dana.

1 Ljetopisa – 5 glava

¹Sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova, – jer je on bio prvorođenac. Ali jer je on bio oskvrnio postelju oca svojega, prijeđe pravo njegova prvorođenja na sinove Josipa, sina Izraelova, ali ne tako da se on u rodoslovlju broji kao prvorođenac. ²Jer Juda je imao prvenstvo među braćom svojom: od njega je bio uzet jedan za kneza, a pravo prvorođenja dođe na Josipa – ³Sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova,

jesu Henok, Palu, Hesron i Karmi.

⁴Sinovi Joelovi jesu njegov sin Šemaja, a njegov sin Gog, a njegov sin Šimej, ⁵A njegov sin Mikah, a njegov sin Reaja, a njegov sin Baal, ⁶A njegov sin Beera, kojega odvede u sužanjstvo asirski kralj Tiglat–Pileser; on je bio knez Rubenovaca. ⁷Braća njegova po porodicama svojim, kad su se unosila u popis porodični, jesu: prvi Jeiel, Zaharija, ⁸Bela, sin Azaza, sina Šeme, sina Joelova. Ovaj je stanovao u Aroeru i do Neba i Baal–Meona. ⁹Na istok nastanio se je do ulaza u pustinju, što se proteže od Eufrata, jer su imali u Gileadu mnogo stoku.

¹⁰U vrijeme Saulovo zaratiše se s Hagejima. Kad su ovi bili od njih pobijeni, naseliše se u šatorima njihovim po svem istočnom kraju Gileada.

¹¹Sinovi Gadovi stanovali su naprema njima u Bašanu do Salke: ¹²Joel, poglavar, Šafan, drugi, Janaj i Šafat u Bašanu. ¹³Braća njihova po obiteljima svojim jesu Mihael. Mešulam, Šeba, Joraj, Jakan, Zija i Eber: njih sedmorica.

¹⁴To su bili sinovi Abihaila, sina Hurija, sina Jaroaha, sina Gileada, sina Mihaela, sina Ješišaja, sina Jahdoa, sina Buzova, ¹⁵Ahi, sin Abdiela, sina Gunija; bio je poglavar njihovim obiteljima. ¹⁶Stanovali su u Gileadu, u Bašanu i u njihovim selima i na svim pašnjacima Šarona do međa njihovih. ¹⁷Oni svi bili su uneseni u rodovnike za vremena Jotama, kralja Judina, i za vremena Jeroboama, kralja Izraelova.

¹⁸Rubenovi, Gadovi i polovina plemena Manasehova – bili su hrabri ljudi, koji su nosili štit i mač, zatezali luk i bili vješti boju, četrdeset i četiri tisuće i sedam stotina i šezdeset sposobnih za ratnu službu – ¹⁹Oni su ratovali s Hagejima i s Jeturom, Nafišom i Nodabom, ²⁰Oni nađoše u boju proti njima pomoć, i Hagareji sa svojim saveznicima padoše u njihove ruke. U boju naime bili su zavapili Gospodu, i on ih

usliši, jer se pouzdaše u njega. ²¹Zaplijeniše stoku njihovu: pedeset tisuća deva, dvjesta i pedeset tisuća ovaca i dvije tisuće magaraca i sto tisuća ljudi. ²²Jer su bili pali mnogi pogodoeni, jer je to bio rat od Boga podupiran. I oni se naseliše na mjestu njihovu sve do odvedenja u progonstvo.

²³Pripadnici polovine plemena Manasehova stanovali su u zemlji od Bašana do Baal–Hermona i do Senira i gore Hermona. Njihov broj bio je velik. ²⁴Ovo su bili poglavari njihovih obitelji: Efer, Jiši, Eliel, Azriel, Jeremija, Hodavja i Jahdiel, hrabri ratnici, slavni ljudi, poglavari u svojim obiteljima.

²⁵Ali su bili nevjerni Bogu otaca svojih i činili su idolsku službu naroda one zemlje, koje je Bog bio istrijebio ispred njih. ²⁶Tada pobudi Bog Izraelov jarost asirskoga kralja Pula i asirskoga kralja Tiglat–Pilesera. Ovaj odvede u progonstvo Rubenovce, Gadovce i polovinu plemena Manasehova i dovede ih u Halahu, Habor, Haru i na rijeku Gozan do današnjega dana.

1 Ljetopisa – 6 glava

¹Sinovi Levijevi jesu Geršon, Kohat i Merari.

²Sinovi Kohatovi jesu Amram, Izhar, Hebron i Uziel. ³Sinovi Amramovi jesu Aron, Mojsije i Mirjama. Sinovi Aronovi jesu Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar. ⁴Eleazaru se rodi Finehasa, Finehasu se rodi Abišua, ⁵Abišuu se rodi Buki, Bukiu se rodi Uzi, ⁶Uziu se rodi Zerahija, Zerahiji se rodi Merajot, ⁷Merajotu se rodi Amarija, Amariju se rodi Ahitub, ⁸Ahitubu se rodi Sadok, Sadoku se rodi Ahimaasa, ⁹Ahimaasu se rodi Azarija, Azariji se rodi Johanan, ¹⁰Johananu se rodi Azarija. Ovaj je vršio svećeničku službu u hramu, što ga sagradi Salomon u Jerusalemu. ¹¹I Azariji se rodi Amarija, Amariju se rodi Ahituba, ¹²Ahitubu se rodi Sadoka, Sadoku se rodi Šalum, ¹³Šalumu se rodi Hilkija, Hilkiju se rodi Azarija, ¹⁴Azariji se rodi Seraja, Seraji se rodi

Josadak. ¹⁵Josadak otide, kad Gospod odvede u progonstvo Judu i Jerusalem rukom Nebukadnezarovom.

¹⁶Sinovi Levijevi jesu Geršon, Kohat i Merari, ¹⁷Ovo su imena sinovima Geršonovim: Libni i Šimej. ¹⁸Sinovi Kohatovi jesu Amram, Izhar, Hebron i Uziel. ¹⁹Sinovi Merarijevi jesu Mahli i Muši. Ovo su porodice levitske po svojim obiteljima: ²⁰Geršonova: "Libni, sin njegov, a njegov sin Jahat, a njegov sin Zima, ²¹A njegov sin Joah, a njegov sin Ido, a njegov sin Zerah, a njegov sin Jeatraj. ²²Sinovi Kohatovi: "Aminadab, sin njegov, a njegov sin Korah, a njegov sin Asir, ²³A njegov sin Elkana, a njegov sin Eblasaf, a njegov sin Asir, ²⁴A njegov sin Tahat, a njegov sin Uriel, a njegov sin Uzijah, a njegov sin Šaul. ²⁵Sinovi Elkanini: Amasa i Ahimot, ²⁶Elkana. Sinovi Elkanini: Zofaj, sin njegov, a njegov sin Nahat, ²⁷A njegov sin Eliab, a njegov sin Jeroham, a njegov sin Elkana. ²⁸Sinovi Samuelovi: prvorodenac Joel i drugi Abija, ²⁹Sinovi Merarijevi: Mahli, a njegov sin Libni, a njegov sin Šimej, a njegov sin Uza, ³⁰A njegov sin Šimea, a njegov sin Hagija, a njegov sin Asaja.

³¹Ovo su oni, koje postavi David za pjevanje u hramu Gospodnjem, izakako se je bio smjestio kovčeg. ³²Oni su vršili službu pred šatorom svjedočanstva kao pjevači, dok nije bio Salomon sagradio hram Gospodnji u Jerusalemu. Po svojim službenim propisima oni su vršili službu svoju. ³³Ovi su, što su vršili službu, i sinovi njihovi od sinova Kohatovih Heman, hramski pjevač, sin Joela, sina Samuela, ³⁴Sina Elkane, sina Jerohama, sina Eliela, sin Toaha, ³⁵Sina Zufa, sina Elkane, sina Mahata, sina Amasa, ³⁶Sina Elkane, sina Joela, sina Azarije, sina Sefanije, ³⁷Sina Tahata, sina Asira, sina Abjasafa, sina Koraha, ³⁸Sina Izhara, sina Kohata, sina Levija, sina Izraelova. ³⁹Njegov brat bio je Asaf, koji je vršio službu s desne njegove, Asaf, sin Berekija, sina Šimee, ⁴⁰Sina Mihaela, sina Baaseja, sina Malkije, ⁴¹Sina Etnija, sina Zerahe, sina Adaje, ⁴²sina Etana, sina Zime, sina Šimeja, ⁴³Sina Jahata, sina Geršoma, sina Levijeva. ⁴⁴Sinovi Merarijevi Braća njihova, stajali su s lijeve strane: Etan, sin Kišija, sina Abdija, sina Maluka, ⁴⁵Sina Hašabje, sina Amazije, sina Hilkiye, ⁴⁶Sina

Amazija, sina Bania, sina Šamera, ⁴⁷Sina Mahlija, sina Mušia, sina Merarija, sina Levijeva, ⁴⁸Drugovi njihovi, Leviti, bili su određeni za svu službu u šatoru hrama Božjega.

⁴⁹A Aron i sinovi njegovi vršili su službu na žrtveniku za žrtve paljenice i na žrtveniku kadionom, svu službu u Svetinji nad svetinjama i službu pomirenja za Izraela točno po propisima, što ih je bio dao Mojsije, sluga Božji. ⁵⁰Ovo su potomci Aronovi: Eleazar, sin njegov, a njegov sin Finehas, a njegov sin Abišua, ⁵¹A njegov sin Buki, a njegov sin Uzi, a njegov sin Zerahija, ⁵²A njegov sin Merajot, a njegov sin Amarija, a njegov sin Ahitub, ⁵³A njegov sin Sadok, a njegov sin Ahimaas.

⁵⁴Ovo su im stanovi po mjestima njihovim u području njihovu: Aronovi, porodica Kohatovaca, – na njih pade ždrijeb – ⁵⁵Dobiše Hebron u zemlji Judinoj i pašnjake njegove unaokolo. ⁵⁶Međe grada i sela njegova dadoše Kalebu Jefuneovu. ⁵⁷Nadalje dadoše Aronovim sinovima gradove za utočište Hebron i Libnu i pašnjake njezine, Jatir i Eštemou i pašnjake njegove, ⁵⁸Hilen i pašnjake njegove, Debir i pašnjake njegove, ⁵⁹Ašan i pašnjake njegove i Bet–Šemeš i pašnjake njegove. ⁶⁰Nadalje od plemena Benjaminova: Gebu i pašnjake njegove, Alemet i pašnjake njegove i Anatot i pašnjake njegove. Ukupni broj gradova njihovih iznosio je trinaest po porodicama njihovim.

⁶¹Kohatove porodice, koje su bile još preostale od porodica toga plemena, dobiše ždrijebom od polovine plemena Manasehova deset gradova. ⁶²Sinovi Geršonovi dobiše po porodicama svojim od plemena Isakar, Ašer, Naftali i Manaseh u Bašanu trinaest gradova. ⁶³Merarijevi dobiše ždrijebom po porodicama svojim od plemena Ruben, Gad i Zebulun dvanaest gradova. ⁶⁴Tako dadoše sinovi Izraelovi Levitima te gradove i pašnjake njihove. ⁶⁵Ždrijebom odstupiše od plemena Judejaca, Simeonovaca i Benjaminovaca te po imenu označene gradove. ⁶⁶Ostatku od porodica Kohatovaca bili su odstupljeni gradovi njihova područja od plemena Efraimova. ⁶⁷Njima dadoše gradove za

utočište Šekem i pašnjake njegove u gori Efraimovoj, Gezer i pašnjake njegove, ⁶⁸Jokmeam i pašnjake njegove, Bet–Horon i pašnjake njegove, ⁶⁹Ajalon i pašnjake njegove, Gat–Rimon i pašnjake njegove. ⁷⁰Od polovine plemena Manasehova: Aner i pašnjake njegove, Balaam i pašnjake njegove – za porodice preostalih Kohatovaca.

⁷¹Geršonovi sinovi dobiše od porodica polovine plemena Manasehova: Golan i Bašan i pašnjake njegove i Aštarot i pašnjake njegove. ⁷²Od plemena Isakarova: Kedeš i pašnjake njegove, Daberat i pašnjake njegove, ⁷³Ramot i pašnjake njegove i Anem i pašnjake njegove. ⁷⁴Od plemena Ašerova: Mašal i pašnjake njegove, Abdon i pašnjake njegove, ⁷⁵Hukok i pašnjake njegove, Rehob i pašnjake njegove. ⁷⁶Od plemena Naftalijeva: Kedeš u Galileji i pašnjake njegove, Hamon i pašnjake njegove, Kirjatajim i pašnjake njegove. ⁷⁷Merarijevi sinovi, što još preostaše, dobiše od plemena Zebulunova: Rimon i pašnjake njegove, Tabor i pašnjake njegove. ⁷⁸Nadalje s onu stranu Jordana naprema Jerihu u istočnoj zemlji jordanskoj od plemena Rubenova: Bezer u pustinji i pašnjake njegove, Jahasu i pašnjake njegove, ⁷⁹Kedemot i pašnjake njegove, Mefaat i pašnjake njegove. ⁸⁰Od plemena Gadova: Ramot u Gileadu i pašnjake njegove, Mahanaim i pašnjake njegove ⁸¹Hešbon i pašnjake njegove, Jazer i pašnjake njegove.

1 Ljetopisa – 7 glava

¹Sinovi Isakarovi jesu Tola, Puah, Jašub i Šimron: četvorica ²Sinovi Tolini jesu Uzi, Refaja, Jeriel, Jahmaj, Jibsam i Samuel, poglavari svojih obitelji od Tole, hrabri ljudi po porodicama svojim. U vrijeme Davidovo bilo ih je na broj dvadeset i dvije tisuće i šest stotina.

³Potomci Uzijevi jesu Izrahija, od Izrahije vuku lozu Mihael, Obadija, Joel i Jišija, svega ih pet poglavara. ⁴Njima su pripadali po porodicama njihovim, po obiteljima njihovim za boj spremne ratničke čete: trideset i šest tisuća ljudi. Oni su naime imali mnogo žena i djece. ⁵Njihove braće u svim porodicama Isakarovim bili su hrabri ratnici. Bilo ih svega

na broj osamdeset i sedam tisuća.

⁶Sinovi Benjaminovi jesu Bela, Beker i Jediael: njih trojica. ⁷Sinovi Belini jesu Esbon, Uzi, Uziel, Jerimot i Iri, pet obiteljskih poglavara, hrabri ratnici. Bilo ih je na broj dvadeset i dvije tisuće i trideset i četiri.

⁸Sinovi Bekerovi jesu Zemira, Joaš, Eliezer, Elioenaj, Omri, Jerimot, Abija, Anatot i Alemet: svi su to sinovi Bekerovi. ⁹Izbrojenih po porodicama svojim, po obiteljskim poglavarima, po hrabrim ratnicima bilo ih je dvadeset tisuća i dvjesta. ¹⁰Sin Jediaelovi jest Bilhan. Sinovi Bilhanovi jesu Jeuš, Benjamin, Ehud, Kenaanah, Zetan, Taršiš i Ahišahar. ¹¹Sve su to sinovi Jediaelovi po obiteljskim poglavarima, valjani ratnici: sedamdeset tisuća i dvjesta sposobnih za ratnu službu.

¹²Šupim i Hupim jesu sinovi Irovi, Hušim sinovi Aherovi.

¹³Sinovi Naftalijevi jesu Jahaziel, Guni, Jezer i Šalum, potomci Belini,

¹⁴Sinovi Manasehovi jesu Asriel, kojega mu žena rodi; inoča njegova Sirijka rodi Makira, oca Gileadova. ¹⁵Makir oženi sinove svoje Hupima i Šupima. Sestra njegova zvala se je Maaka. Drugi se je zvao Selofhad. Selofhad je imao kćeri. ¹⁶Maaka, žena Makirova, rodi sina. Ona ga prozva Pereš, Brat njegov zvao se Šareš. Njegovi sinovi Ulam i Rakem. ¹⁷Sin Ulamov jest Bedan. To su sinovi Gileada, sina Makira, sina Manasehova. ¹⁸Sestra njegova Hamoleketa rodi Išhoda, Abiezera i Mahlahu. ¹⁹A sinovi Šemidini bili su Ahian, Šekem, Likhi i Aniam.

²⁰Potomci Efraimovi jesu Šutelah, a njegov sin Bared, a njegov sin Tahat, a njegov sin Elada, a njegov sin Tahat, ²¹A njegov sin Zabad, a njegov sin Šutelah, Ezer i Elad. Ljudi is Gata, domoroci zemlje, ubiše ih, jer su bili izašli, da im ugrabe stoku. ²²Njihov otac Efraim tugovao je dugo za njima, i dođoše braća njegova da ga tješe. ²³Tada uđe k ženi svojoj, i ona zatrudnje i rodi sina. On ga nazva Berija, jer se to dogodi u nesreći kuće njegove. ²⁴Kći njegova bila je Šeera. Ona sagradi Donji i Gornji Bet–Horon i Uze–Šeeru. ²⁵Sin njegov bio je Refah, i Rešef, a njegov sin Telah, a njegov sin Tahan, ²⁶A njegov sin Laadan, a njegov

sin Amihud, a njegov sin Elišama, ²⁷A njegov sin Nun, a njegov sin Jošua. ²⁸Njihov nasljedni posjed i njihovi stanovi jesu: Betel i sela njegova, na istok Naaran, na zapad Gezer i sela njegova, Šekem i sela njegova do Gaze i sela njezinih. ²⁹U rukama Manasehovaca bili su Bet–Sean i sela njegova, Taanak i sela njegova, Megido i sela njegova, Dor i sela njegova. Ovdje su stanovali sinovi Josipa, sina Izraelova.

³⁰Sinovi Ašerovi jesu Jimna, Jišva, Jišvi, Berija i Serah, sestra njihova. ³¹Sinovi Berijini jesu Heber i Malkiel. Ovaj je otac Birzajitov. ³²Heberu se rodi Jaflet, Šomer, Hotam i sestra njihova Šua. ³³Sinovi Jafletovi jesu Pasak, Bimhal i Ašvat; to su sinovi Jafletovi. ³⁴Sinovi Šomerovi jesu Ahi, Rohga, Huba i Aram, ³⁵Sinovi njegova brata Helema jesu Zofah, Jimna, Šeleš i Amal. ³⁶Sinovi Zofahovi jesu Suah, Harnefer, Šual, Beri i Jimra, ³⁷Bezer, Hod, Šama, Šilša, Jitran i Bera. ³⁸Sinovi Jeterovi jesu Jefune, Pispa i Ara. ³⁹Sinovi Ulini jesu Arah, Haniel i Risja, ⁴⁰Svi su ovi sinovi Ašerovi, poglavari svojih obitelji, izabrani hrabri ratnici, glavari među knezovima. Bilo ih je za vojsku na broj dvadeset i šest tisuća ljudi,

1 Ljetopisa – 8 glava

¹Benjaminu se rodi svoj prvorođenac Bela, drugoga Ašbela, trećega Ahraha, ²Četvrtoga Nohu i petoga Rafu. ³Sinovi Belini bili su Adar, Gera, Abihud, ⁴Abišua, Naaman, Ahoah, ⁵Gera, Šefufan i Hiram. ⁶Ovo su sinovi Ehudovi: – poglavari u obiteljima, što su živjeli u Gebi, i oni ih preseliše u Manahat – : ⁷Naaman, Ahija i Gera; ovaj je, koji ih preseli, i njemu se rodi Uzu i Ahihud. ⁸Šaharaimu se rode sinove u zemlji moapskoj, izakako je bio otpustio svoje žene Hušimu i Baru, ⁹I to sa svojom ženom Hodešom rodi Jobaba, Sibiju, Mešu, Malkama, ¹⁰Jeusa, Sakju i Mirmu. To su sinovi njegovi, poglavari u obiteljima. ¹¹S Hušimom je bio rodio Abituba i Elpaala. ¹²Sinovi Elpaalovi jesu Eber, Mišam i Šamed. Ovaj sagradi Ono i Lod i sela njegova. ¹³Berija i Šema jesu poglavari obiteljski stanovnika u Ajalonu. Oni istjeraše stanovnike

gatske. ¹⁴Ahio, Šašak, Jerimot, ¹⁵Zebadija, Arad, Eder, ¹⁶Mihael, Ispah i Joha jesu sinovi Berijini. ¹⁷Zebadija, Mešulam, Hizki, Heber, ¹⁸Jišmeraj, Jizlia i Jobab jesu sinovi Elpaalovi. ¹⁹Jakim, Zikri, Zabdi, ²⁰Elijenaj, Ziletaj, Eliel, ²¹Adaja, Beraja i Šimrat jesu sinovi Šimejevi. ²²Jišpan, Eber, Eliel, ²³Abdon, Zikri, Hanan, ²⁴Hananija, Elam, Antotija, ²⁵Jifdeja i Penuel jesu sinovi Šašakovi ²⁶Šamšeraj, Šeharja, Atalija, ²⁷Jaarešja, Elija i Zikri jesu sinovi Jerohamovi, ²⁸To su poglavari obiteljski po porodicama svojim. Kao glavari stanovali su u Jerusalemu.

²⁹U Gibeonu stanovali su otac Gibeona – žena njegova zvala se je Maaka. ³⁰Njegov prvorodeni sin Abdon, pa Zur, Kiš, Baal, Nadab, ³¹Gedor, Ahio i Zaker. ³²Miklot, kojemu se rodi Šimea. I ovi su stanovali kod braće svoje u Jerusalemu, naprema braći svojoj.

³³Neru se rodi Kiša, Kišu se rodi Saul, Saulu se rodi Jonatan, Malki–Šua, Abinadaba i Eš–Baala. ³⁴Sin Jonatanov jest Merib–Baal; Merib–Baal se rodi Mika. ³⁵Sinovi Mikini jesu Piton, Melek, Tarea i Ahaz. ³⁶Ahazu se rodi Jehoad, Jehoadu se rodi Alemeta, Azmaveta se i Zimria. Zamriu se rodi Moza, ³⁷Mozu se rodi Bineu, A njegov sin jest Rafa, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asel. ³⁸Asel je imao šest sinova. Oni su se zvali Azrikam, Bokru, Išmael, Šearja, Obadija i Hanan; sve su to sinovi Aselovi. ³⁹Sinovi njegova brata Ešeka jesu njegov prvorodenac Ulam, drugi Jehuš i treći Elifelet. ⁴⁰Sinovi Ulamovi bili su valjani ratnici, koji su mogli natezati luk. I imali su mnogo sinova i unuka, sto i pedeset, Svi su ovi sinovi Benjaminovi.

1 Ljetopisa – 9 glava

¹Svi Izraelci bili su zapisani u rodoslovlje. Zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim. Judejci su bili odvedeni u progonstvo u Babilon zbog bezakonja svojih.

²Prvi stanovnici, koji su tada živjeli na vlastitom posjedu u gradovima svojim, bili su Izraelci, svećenici, Leviti i Netineji.

³U Jerusalemu stanovali su od sinova Judinih, od sinova Benjaminovih, od sinova Efraimovih i od sinova Manasehovah. ⁴Utaj, sin Amihuda, sina Omrija, sina Imrija, sina Bania, od potomaka Peresa, sina Judina.

⁵Nadalje od Šilonita prvorodenac Asaja i sinovi njegovi. ⁶Od sinova Zerahovih Jeuel i braća njihova: šest stotina i devedeset. ⁷Od sinova Benjaminovih: Salu, sin Mešulama, sina Hodavje, sina Hasenuina,

⁸Nadalje Ibneja, sin Jerohamov, i Ela, sin Uzije, sina Mikrijeva, i Mešulam, sin Šefatije, sina Reuela, sina Ibnijina, ⁹i braća njihova po porodicama svojim: devet stotina i pedeset i šest. Svi ovi ljudi bili su obiteljski poglavari u svojim obiteljima.

¹⁰Od svećenika: Jedaja, Jehojarib, Jakin ¹¹I Azarija, sin Hilkije, sina Mešulama, sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahituba, kneza u hramu Božjem; ¹²Nadalje Adaja, sin Jerohama, sina Pašhura, sina Malkijina, i Masaj, sin Adiela, sina Jahzere, sina Mešulama, sina Mešilemita, sina Imerova, ¹³I braća njihova, poglavari svojih obitelji: tisuća i sedam stotina i šezdeset ljudi, ljudi valjanih u službi kod hrama Božjega

¹⁴Od Levita: Šemaja, sin Hašuba, sina Azrikama, sina Hašabjina, od sinova Merarijevih, ¹⁵Bakbakar, Heres, Galal, Matanija, sin Mike, sina Zikrija, sina Asafova, ¹⁶Obadija, sin Šemaje, sina Galala, sina Jedutunova, i Berekija, sin Ase, sina Elkanina, koji je stanovao u selima Netofatskim.

¹⁷Nadalje vratari: Šalum, Akub, Talmon, Ahiman i braća njihova; Šalum je bio poglavar. ¹⁸On je do sada bio na vratima kraljevskim prema istoku. To su vratari u taboru Levita.

¹⁹Šalum, sin Korea, sina Abjasafa, sina Korahova, i braća njegova iz obitelji njegove, Korahovci, vrše službu u šatoru kao čuvari pragova. Već oci njihovi bili su u taboru Gospodnjem čuvari ulaza. ²⁰Finehas, sin Eleazarov, bio je otprije glavari njihov – Gospod nek je s njim!

²¹Zaharija, sin Mešelemjin, bio je vratar kod šatora svjedočanstva.

²²Svih ovih, koji su bili izabrani za vratare na pragovima, bilo je dvjesta i dvanaest. U selima njihovim bili su uneseni u popis porodica, David i vidjelac Samuel postaviše ih u njihovu službu.

²³Oni su sa sinovima svojim kao straža stajali na vratima u hramu Gospodnjem, u šatoru. ²⁴Prema četiri vjetra stajali su vratari, prema istoku, zapadu, sjeveru i Jugu. ²⁵Od vremena do vremena morala su braća njihova iz njihovih sela doći za sedam dana, da im pomognu. ²⁶Jer četiri prva vratara – to su bili Leviti – bila su svagda u službi. Oni su imali nadzor nad ćelijama i riznicama hrama Božjega. ²⁷Preko noći stajali su u okolici hrama Božjega; jer na njima je bila straža i morali su otvarati svako jutro. ²⁸Neki od njih bili su nad posuđem službenim: oni su ga na broj unosili i na broj iznosili. ²⁹Drugi od njih bili su postavljeni nad drugim stvarima i nad svim predmetima posvećenim: nad brašnom, vinom, uljem, kadom i mirisima. ³⁰Neki sinovi svećenički priređivali su mast od tih mirisa.

³¹Matitja, jedan od Levita, prvorođenac Koraheja Šaluma, bio je nad stvarima, što se peku na tavi. ³²Između Kohatovaca, braće njihove, bili su neki nad kruhom postavljenim, pa bi ga priređivali svake subote. ³³To su pjevači, obiteljski poglavari Levita, koji su samo u ćelijama bili slobodni od službe; jer su inače dan i noć bili zaposleni. ³⁴To su obiteljski poglavari Levita, poglavari po porodicama svojim. Oni su stanovali u Jerusalemu.

³⁵U Gibeonu stanovali su Jehiel, otac Gibeonov – žena njegova zvala se je Maaka – ³⁶Njegov prvorođeni sin Abdon, pa Sur, Kiš, Baal, Ner, Nadab, ³⁷Gedor, Ahio, Zaharija i Miklot. ³⁸Miklotu se rodi Šimeama. I oni su stanovali kod braće svoje u Jerusalemu, naprema braći svojoj.

³⁹Neru se rodi Kiš, Kišu se rodi Saul, Saulu se rodi Jonatan, Malki–Šua, Abinadab i Eš–Baal. ⁴⁰Sin Jonatanov jest Merib–Baal. Merib–Baal se rodi Mika. ⁴¹Sinovi Mikini jesu Piton, Melek, Tahrea i Ahaz. ⁴²Ahazu se rodi Jar, Jaru se rodi Alemet, Azmavet i Zimri,

Zimriju se rodi Moza, ⁴³Mozu se rodi Bineu. A njegov sin jest Refaj, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asel. ⁴⁴Asel je imao šest sinova, kojima su bila ova imena: Azrikam, Bokru, Išmael, Šearja, Obadija i Hanan. To su sinovi Aselovi.

1 Ljetopisa – 10 glava

¹Između Izraelaca i Filisteja bilo je došlo do boja. A ljudi Izraelovi pobješkoše ispred Filisteja, i padali su mrtvi na gori Gilboi. ²Filisteji se natisnuše za Saulom i sinovima njegovim. Pritom pogubiše Filisteji Jonatana, Abinadaba, Malki–Šuu, sinove Saulove.

³I za Saula posta boj veoma težak. Napokon ga stigoše strijelci, i on bi ranjen od strijelaca. ⁴Tada zapovjedi Saul momku, koji mu je nosio oružje: "Izvadi mač svoj i probodi me, da ne dođu ti pogani i narugaju mi se!" Ali ne htjede momak, koji mu je nosio oružje, jer se je strašio veoma. I tako Saul sam uze mač i baci se na njega. ⁵Kad momak, koji mu je nosio oružje, vidje, gdje umrije Saul, baci se i on na svoj mač i umrije. ⁶Tako pogibe Saul sa tri sina svoja. Sva kuća njegova pogibe tako zajedno.

⁷A kad ljudi Izraelovi, što su stanovali u ravnici, vidješe, gdje pobješkoše oni i gdje Saul i sinovi njegovi pogiboše, ostaviše gradove svoje i nagnuše u bijeg. I dođoše Filisteji i naseliše se u njima.

⁸Sutradan dođoše Filisteji, da opljačkaju pobijene. Kad nađoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gilboi, ⁹Oplijeniše ga i uzeše sa sobom glavu njegovu i oružje njegovo. Tada poslaše po zemlji filistejskoj unaokolo, da dojavu idolima svojim i narodu vijest o pobjedi. ¹⁰Oružje njegovo staviše u hram boga svojega, a glavu mu objesiše na hramu Dagonovu.

¹¹A kad čuše svi stanovnici Jabeša u Gileadu sve, što su bili Filisteji učinili od Saula, ¹²Podigoše se svi oboružani i uzeše tijelo Saulovo i

tjelesa sinova njegovih. Donesoše ih u Jabeš, pokopaše kosti njihove pod terebintom u Jabešu, i postili su sedam dana.

¹³Tako pogibe Saul zbog prestupaka, što ih je bio počinio proti Gospodu, jer nije držao zapovijedi Gospodnje i jer je bio pitao duh mrtvacu, da dobije obavijest, ¹⁴Mjesto da upita Gospoda. Zato ga ubi Gospod i prenese kraljevstvo njegovo na Davida, sina Jesejeva.

1 Ljetopisa – 11 glava

¹Svi Izraelci skupiše se kod Davida u Hebronu i rekoše: "Evo, mi smo od tvog mesa i od tvoje krvi. ²Već prije, kad je još Saul bio kralj, ti si bio onaj, koji je u boj odvodio i opet kući dovodio Izraela. Tebi je obećao Gospod, Bog tvoj: "Ti ćeš pasti narod moj Izraela, i ti ćeš biti knez nad pukom mojim Izraelom." ³Kad su se tako bile našle kod kralja u Hebronu sve starješine Izraelaca, sklopi David s njima u Hebronu pred Gospodom savez. Tada pomazaše Davida za kralja nad Izraelom po napatku Gospodnjem, što je bio izašao preko Samuela.

⁴Jednoga dana otide David sa svim Izraelom u Jerusalem, to jest Jebus. Tamo su bili Jebuseji, koji su živjeli u onoj zemlji. ⁵Stanovnici u Jebusu rekoše Davidu: "Nećeš ući ovamo." Ipak David osvoji tvrđavu Sion, to je kasniji grad Davidov. ⁶Tada reče David: "Tko prvi nadvlada Jebuseje, bit će vrhovni zapovjednik vojske." Joab, sin Serujin, uzađe prvi i posta vrhovni zapovjednik.

⁷David uze stan u tvrđavi. Zato je prozvaše gradom Davidovim. ⁸On sazida grad unaokolo od Mila do obzida. Joab popravi ostali grad. ⁹Sve je više rasla moć Davidova, jer je Gospod nad vojskama bio s njim.

¹⁰Ovo su najodličniji junaci Davidovi, koji su vjerno držali s njim za njegova kraljevanja nad Izraelom i pomogli mu, da bude kralj po obećanju Gospodnjem Izraelu. ¹¹Ovo je popis junaka Davidovih: Jašobam, sin Hakmonijev, glavlar trojici. On zavitla svoje koplje na tri

stotine i pobi ih ujedanput.

¹²Za njim je dolazio između ta tri junaka Ahošanin Eleazar, sin Dodov. ¹³On je bio s Davidom u Pas Damimu, kad se tamo skupiše Filisteji na boj. Tamo je bio komad zemlje s ječmom. A kad su ljudi bježali od Filisteja, ¹⁴Stadoše oni usred polja, obraniše ga i pobiše Filisteje. Tako im dade Gospod veliku pobjedu.

¹⁵Jedanput siđoše ta tri najodličnija između tridesetorice k hridini, k Davidu, u pećinu Adulam, kad je četa Filisteja taborila u dolini Refaimovoj. ¹⁶David je bio upravo u tvrđavi. A u Betlehemu je onda bila straža filistejska. ¹⁷I kad je David zaželio: "Tko bi mi donio vode da pijem iz studenca na vratima Betlehema?" ¹⁸Tada ona tri junaka prodriješe kroz tabor Filisteja, zahvatiše vode iz studenca na vratima Betlehema i donesoše je Davidu. Ali on je ne htjede piti, nego je proli Gospodu u čast ¹⁹I reče: "Ne daj mi, Gospode, da tako što učinim! Zar da pijem krv tih ljudi, koji prodriješe tamo uz opasnost života? Jer je donesoše ne mareći za život svoj." Zato je ne htjede piti. To učiniše ta tri junaka.

²⁰Abišaj, brat Joabov, bio je glavar tridesetorici. On zavitla svoje koplje na tri stotine i pobi ih. Bio je ugledan kod trojice. ²¹Jer se odlikova među tridesetoricom, posta im vođa, ali one trojice ne stiže.

²²Benaja, sin Jehoadov, hrabar čovjek, velik na djelima, iz Kabseela. On pogubi oba Ariela iz Moaba. Također ubi dolje kod jednog studenca lava, kad je bio pao snijeg. ²³On ubi i nekoga Egipćanina, gorostasa visoka pet lakata. Premda je Egipćanin imao u ruci koplje, debelo kao vratilo, on izađe na njega sa štapom, istrže Egipćaninu koplje iz ruke i ubi ga njegovim vlastitim kopljem. ²⁴To učini Benaja, sin Jehoadov. Kod trojice junaka imao je visok ugled. ²⁵Bio je slaviji od tridesetorice, ali one trojice ne stiže. David ga stavi na čelo tjelesnoj straži.

²⁶Hrabri junaci bili su Joabov brat Asahel, Elhanan iz Betlehema, sin

Dodov, ²⁷Šamot iz Harora, Heles iz Pelona, ²⁸Ira, sin Ikešov iz Tekoe, Abiezer iz Anatota, ²⁹Sibekaj iz Hušata, Ilaj iz Ahoha, ³⁰Maharaj iz Netofe, Heled iz Netofe, sin Baanin, ³¹Itaj, sin Ribajev, iz Gibee u plemenu Benjaminovu, Benaja iz Piratona, ³²Huraj iz potoka Gaaša, Abiel iz Arbe, ³³Azmavet iz Baharuma, Eliaba iz Šaalbona, ³⁴Sinovi Hašemovi iz Gizona, Jonatan, sin Šagehov, iz Harara, ³⁵Ahiam, sin Sakarov, iz Harara, Elifal, sin Urov, ³⁶Hefer iz Mekera, Ahija iz Pelona, ³⁷Hesro iz Karmela, Naaraj sin Ezbajev, ³⁸Joel, brat Natanov, Mibhar, sin Hagrijev, ³⁹Selek, Amonac, Nahraj iz Berota, koji je nosio oružje Joabu, sinu Serujinu, ⁴⁰Ira, Itranin, Gareb, Itranin, ⁴¹Urija, Hitejin, Zabad, sin Ahlajev, ⁴²Adina, sin Šizin, iz plemena Rubenova, poglavar Rubenovaca, i s njim trideset ljudi, ⁴³Hanan, sin Maakin, i Jošafat iz Mitne, ⁴⁴Uzija iz Aštarota, Šama i Jeiel, sinovi Hotama iz Aroera, ⁴⁵Jediael, sin Šimrijev, i njegov brat Joha, Tizejin, ⁴⁶Eliel, Mahavejin, Jeribaj i Jošavja, sinovi Elnaamovi, i Itma, Moabac, ⁴⁷Eliel, Obed i Jaasiel iz Mezobaja.

1 Ljetopisa – 12 glava

¹Ovi dođoše k Davidu u Siklag; kad je još bježao ispred Saula, sina Kišova. I oni su pripadali junacima, koji su pomagali u boju, ²Naoružani lukom, uvježbani desnom i lijevom bacati kamenje iz pračke i iz luka odapinjati strijele. Od plemena Benjaminova, između suplemenika Saulovih, bili su ovi: ³Poglavar Ahiezer i Joaš, sinovi Šemaje iz Gibee, Jeziel i Pelet, sinovi Azmavetovi, Beraka i Jehu iz Anatota, ⁴Išmaja iz Gibeona, junak među tridesetoricom i vođa tridesetorice, Jeremija, Jahaziel, Johanan i Jozabad iz Gederaha, ⁵Eluzaj, Jerimot, Bealja, Šemarja i Šefatija iz Harufa, ⁶Elkana, Jišija, Azarel, Joezer, Jašobam iz Koraha, ⁷Joela i Zebadija, sinovi Jerohamovi iz Gedora.

⁸I od plemena Gadova prijeđoše k Davidu u tvrđavu u pustinji hrabri ljudi, uvježbani ratnici, naoružani štitom i kopljem, kojima je lice bilo kao lavovsko, i brzi kao srne po gorama: ⁹Prvak je bio Ezer, drugi Obadija, treći Eliab, ¹⁰Četvrti Mišmana, peti Jeremija, ¹¹Šesti Ataj,

sedmi Eliel, ¹²Osmi Johanan, deveti Elzabad, ¹³Deseti Jeremija, jedanaesti Makbanaj. ¹⁴Ovi dođoše od sinova Gadovih. Bili su veoma hrabri ratnici. Najmanji ogledao bi se sa stotinom, najvaljaniji s tisućom. ¹⁵Ovi su bili, koji u prvom mjesecu prijeđoše preko Jordana, kad se razlio preko svih obala svojih, i natjeraše u bijeg sve stanovnike u nizinama na istok i na zapad.

¹⁶Dodōše jedanput i neki sinovi Benjaminovi i Judini k Davidu u tvrđavu. ¹⁷David izađe pred njih i reče im ovo: "Ako dolazite k meni u mirnoj namjeri, da mi pomognete, ja ću se pošteno združiti s vama. Ako li dolazite, da me izdate neprijateljima mojim, premda na rukama mojim nema nepravde, neka vidi Bog otaca naših i neka sudi!"

¹⁸Tada dođe duh na prvaka tridesetorice, na Amasaja. On povika: "Tvoji su, Davide, i s tobom, sine Jesejev! Mir, mir tebi, i mir onima, koji ti pomažu, jer tebi pomaže Bog tvoj." Tako ih primi David i postavi ih poglavarima nad četama ratnim.

¹⁹I sinovi Manasehovi prijeđoše k Davidu, kad je s Filistejima išao u boj proti Saulu, ali im nije pomogao; jer knezovi filistejski vratiše ga, izakako su se bili posvjetovali, govorili su naime među se: "On bi na račun glava naših mogao prebjeći k Saulu, gospodaru svojemu." ²⁰Kad se je vraćao u Siklag, prijeđoše k njemu od plemena Manasehova Adnah, Jozabad, Jediael, Mihael, Jozabad, Elihu i Ziletaj, tisućnici u plemenu Manasehovu, ²¹Oni su pomagali Davidu proti razbojničkih četa, jer su svi bili hrabri ljudi, te postadoše vođe u vojsci. ²²Iz dan u dan dolazili su tako ljudi k Davidu, da stupe njemu u službu, dokle postade velika vojska kao vojska Božja.

²³Ovo je broj odjeljaka naoružanih za službu ratnu, što dođoše k Davidu u Hebron, da prenesu kraljevstvo Saulovo na njega po zapovijedi Gospodnjoj:

²⁴Od sinova Judinih, koji su nosili štit i koplje, bilo je šest tisuća i osam

stotina naoružanih za službu ratnu;

²⁵Od sinova Simeonovih sedam tisuća i što hrabrih ratnika;

²⁶Od sinova Levijevih četiri tisuće i šest stotina ²⁷S Jehojadom, knezom sinova Aronovih, pod kojim je stajalo tri tisuće i sedam stotina ljudi, ²⁸I sa Sadokom, mladim junakom, čija je obitelj stavila dvadeset i dva kneza;

²⁹Od sinova Benjaminovih, suplemenika Saulovih, tri tisuće ljudi; jer dotada većina ih se držalo uz kuću Saulovu;

³⁰Od sinova Efraimovih dvadeset tisuća i osam stotina hrabrih, u svojim obiteljima veoma uglednih ljudi;

³¹Od polovine plemena Manasehova osamnaest tisuća, što su bili po imenu određeni da dođu, da učine Davida kraljem;

³²Od sinova Isakarovih, koji su razumijevali prilike vremena, tako da su znali, što ima da čini Izrael, dvjesta stotnika i pod njihovim zapovjedništvom svi njihovi suplemenici.

³³Od sinova Zebulunovih pedeset tisuća sposobnih za rat, potpuno za rat naoružanih ljudi, da pomognu vjerno;

³⁴Od plemena Naftalijeva tisuća poglavara i s njima trideset i sedam tisuća ljudi sa štitom i kopljem;

³⁵Od plemena Danova dvadeset i osam tisuća i šest stotina za boj naoružanih ljudi;

³⁶Od plemena Ašerova četrdeset tisuća za rat sposobnih, za boj spremnih ljudi;

³⁷Od onih s onu stranu Jordana: od plemena Rubenova, Gadova i od polovine plemena Manasehova sto i dvadeset tisuća ljudi s potpunim oružjem ratnim.

³⁸Svi ovi ratnici dođoše, u redove uređeni, jednodušni u Hebron, da učine Davida kraljem nad svim Izraelom. I ostali svi Izraelci bili su složni da Davida učine kraljem. ³⁹Oni ostadoše tri dana tamo kod Davida, i jeli su i pili su, jer njihovi zemljaci bili su se pobrinuli za njih.

⁴⁰I zemljaci njihovi sve od Isakara, Zebuluna i Naftalija donijeli su na magarcima, devama, mazgama i volovima živežnih namirnica: brašna, smokava, suhoga grožđa, vina, ulja, volova i ovaca u izobilju, jer je bila radost u Izraelu.

1 Ljetopisa – 13 glava

¹Tada se posvjetova David s tisućnicima i sa stotnicima i sa svim knezovima. ²Nato reče David svemu pučkom zboru Izraelovu: "Ako je vama pravo i ako je volja Gospoda, Boga našega, onda ćemo poslati k braći svojoj ostaloj po svim krajevima Izraelovim i k svećenicima i Levitima u gradovima, gdje su pašnjaci njihovi, da se nađu kod nas, ³Pa da donesemo k sebi kovčeg Boga svojega, jer za vladanja Saulova nijesmo se brinuli za njega."

⁴Sav skup izjavi se sporazumnim, da se to učini; jer se taj prijedlog dopade svemu narodu,

⁵I tako David skupi sav narod Izraelov od Šihora na putu u Egipat do ceste u Hamat, da donesu kovčeg Božji iz Kirjat–Jearima ⁶Potom otide David sa svim Izraelom u Baalu, to jest Kirjat–Jearim, što pripada Judi, da odatle prenesu kovčeg Božji, koji nosi ime: "Gospod, koji vlada nad kerubinima".

⁷Metnuše kovčeg Božji na nova kola i povezoše ga iz kuće Abinadabove. Uza i Ahio vodili su kola. ⁸David i svi Izraelci igrali su

puni revnosti pred Bogom, i pjevale se pjesme uz pratnju citara, harfa, bubnjeva, zvončića i cimbala. ⁹Kad dođoše do gumna Kidonova, pruži Uza ruku svoju, da pridrži čvrsto kovčeg, jer volovi potegoše na stranu ¹⁰Tada se raspali gnjev Gospodnji na Uzu, i udari ga ondje, jer se je bio rukom mašio za kovčeg. On umrije ondje pred Bogom.

¹¹David se vrlo ožalosti, što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Perez Uza do današnjega dana. ¹²Jer se David u onaj dan uplaši od Boga i pomisli: "Kako mogu donijeti k sebi kovčeg Božji, ¹³Ne dade David odvesti kovčeg k sebi u grad Davidov, nego ga skloni u kuću Obed–Edoma iz Gitejina.

¹⁴I tako osta kovčeg Božji tri mjeseca u kući Obed–Edoma kod obitelji njegove. Gospod blagoslovi kuću Obed–Edoma i sve imanje njegovo.

1 Ljetopisa – 14 glava

¹Hiram, kralj Tira, posla k Davidu poslanike s drvima cedrovim, s kamenarima i drvodjeljama, da mu grade palaču.

²David spoznade, da ga je Gospod potvrdio kao kralja nad Izraelom, jer kraljevstvo njegovo bilo se je podiglo do visokog ugleda radi njegova naroda Izraela.

³David uze sebi u Jerusalemu još daljne žene, i Davidu se rodi još više sinova i kćeri. ⁴Ovo su imena sinova, što mu se rodiše u Jerusalemu: Šamua, Šobab, Natan, Salomon, ⁵Ibhar, Elišua, Elpelet, ⁶Nogah, Nefeg, Jafija, ⁷Elišama, Beelijada i Elifelet.

⁸Kad čuše Filisteji, da je David bio pomazan za kralja nad svim Izraelom, izadoše svi Filisteji, da uhvate Davida. Čim David doču to izađe pred njih. ⁹Filisteji dođoše i raširiše se u ravnici Refaimskoj, ¹⁰David upita Boga: "Hoću li izaći proti Filistejima? Hoćeš li ih dati u moje ruke?" Gospod mu odgovori: "Izađi! Dat ću ih u tvoje ruke!" ¹¹Kad

oni otidoše u Baal–Perasim, pobi ih ondje David. David povika: "Bog neprijatelje moje prodrije mojom rukom, kao što prodire voda." Zato se prozva ono mjesto Baal–Perasim. ¹²Idole, što ih ondje ostaviše, dade David spaliti.

¹³Kad još jednom dođoše Filisteji i raširiše se po ravnici, ¹⁴Upita opet David Boga, i Bog mu odgovori: "Ne idi za njima, nego ih zaobiđi, pa udari na njih od dudovih stabala! ¹⁵Čim čuješ da zašušti po vrhovima dudovih stabala, tada izađi i napadni, jer tada ide pred tobom Bog, da pobije vojsku filistejsku!" ¹⁶David učini tako, kako mu je bio zapovjedio Bog. Oni pobiše vojsku filistejsku od Gibeona do Gezera.

¹⁷I raširi se slava Davidova po svim zemljama, i Gospod zadade strah od njega svim narodima.

1 Ljetopisa – 15 glava

¹Potom dade sebi David posagraditi kuće u gradu Davidovu. I spremi mjesto za kovčeg Božji i razape mu šator. ²Tada zapovjedi David, da nitko ne smije nositi kovčeg Božji osim Levita, jer je njih izabrao Gospod da nose kovčeg Božji i da mu služe uvijek.

³I dozva David sve sinove Izraelove u Jerusalem, da prenesu kovčeg Gospodnji na mjesto, koje mu je bio spremio. ⁴I tako skupi David potomke Aronove i Levite: ⁵Od sinova Kohatovih poglavara Joela i njegovih sto i dvadeset suplemenika; ⁶Od sinova Merarijevih poglavara Asaju i njegovih dvjesta i dvadeset suplemenika; ⁷Od sinova Geršonovih poglavara Joela i njegovih sto i trideset suplemenika; ⁸Od potomaka Elisafanovih poglavara Šemaju i njegovih dvjesta suplemenika; ⁹Od potomaka Hebronovih poglavara Eliela i njegovih osamdeset suplemenika; ¹⁰Od potomaka Uzielovih poglavara Aminadaba i njegovih sto i dvanaest suplemenika.

¹¹Tada dozva David svećenike Sadoka i Abiatara i Levite Uriela, Asaju,

Joela, Šemaju, Eliela i Aminadaba ¹²I zapovjedi im: "Vi ste obiteljski poglavari Levita. Posvetite sebe i svoje suplemenike! Vi imate donijeti kovčeg Gospoda, Boga Izraelova, na mjesto, koje sam mu spremio.

¹³Jer prijašnji put nijeste bili nazočni, zato nas je udario Gospod, Bog naš, jer nijesmo imali dužno štovanje prema njemu."

¹⁴Tada se posvetiše svećenici i Leviti, da donesu kovčeg Gospoda, Boga Izraelova ¹⁵Onda digoše Leviti kovčeg Božji, kao što je bio naredio Mojsije po zapovijedi Gospodnjoj, motkama na ramena svoja.

¹⁶Potom zapovjedi David poglavarima levitskim, da postave svoje suplemenike, pjevače, s njihovim glazbalima, harfama, citrama i cimbalima, da uskliknu radosnim glasom visokim. ¹⁷I postaviše Leviti sina Joelova, Hemana, i od njegovih suplemenika Asafa, sina Berekijina, i od njihovih suplemenika, sinova Merarijevih, Etana, sina Kušajina, ¹⁸S njima drugove njihove, drugoga reda Zahariju, sina, Jaaziela, Šemiramota, Jehiela, Unija, Eliaba, Benaju, Maaseju, Matitju, Elifeleha, Mikneju, Obed–Edoma i Jehiela, vratare.

¹⁹Pjevači Heman, Asaf i Etan imali su udarati glasno u cimbale mjedene, ²⁰Zaharija, Aziel, Šemiramot, Jehiel, Uni, Eliab, Maaseja i Benaja u harfe visoko, ²¹Matitja, Elifeleha, Mikneja, Obed–Edoma, Jehiela i Azazju u citare duboko, da vode pjevanje. ²²Kenanija bio je poglavar Levita kod prenošenja. On je vodio prenošenje, jer se je u to razumio. ²³Berekija i Elkana išli su kao vratari pred kovčegom.

²⁴Svećenici Šebanija, Jošafat, Netanel, Amasaj, Zaharija, Benaja i Eliezer trubili su u trube pred kovčegom Božjim. Tada su dolazili Obed–Edom i Jehija kao vratari kod kovčega.

²⁵I tako je pošao David sa starješinama Izraelovim i tisućnicima, da s velikim veseljem prenesu kovčeg zavjeta Gospodnjega iz kuće Obed–Edomove. ²⁶I Bog je bio milostiv Levitima, nosiocima kovčega zavjeta Gospodnjega. Zato oni žrtvovaše sedam volova i sedam ovnova.

²⁷David je pritom bio ogrnut plaštem od finoga lana, tako i svi Leviti, koji su nosili kovčeg, i pjevači i Kenanija, poglavar prijenosa i pjevač. David je imao još na sebi oplećak lanen.

²⁸Tako je sav Izrael nosio kovčeg zavjeta Gospodnjega klićući i trubeći u trube i u rogove i udarajući u cimbale, harfe i citare.

²⁹Tako uđe kovčeg zavjeta Gospodnjega u grad Davidov. Mikala, kći Saulova, gledala je s prozora van. Kad vidje kralja Davida gdje skače i igra, prezre ga u srcu svojem.

1 Ljetopisa – 16 glava

¹Izakako su bili unijeli kovčeg Božji i namjestili ga u šatoru, što ga je bio David podigao za njega, prinesoše pred Bogom žrtve paljenice i žrtve mirotvorne. ²Kad prinese David žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, blagoslovi narod u ime Gospoda ³I razdijeli svima Izraelcima, ljudima i ženama, svakome po jedan kruh, po komad mesa i kolač od grožđa.

⁴Potom postavi neke Levite, da služe kod kovčega Gospodnjega. Oni su morali prinostiti Gospodu, Bogu Izraelovu, hvalu, čast i slavu: ⁵Asaf kao poglavar i Zaharija kao drugi u redu za njim, onda Jeiel, Šemiramot, Jehiel, Matitja, Eliab, Benaja, Obed–Edom i Jeiel sa svojim glazbalima, harfama i citrama, Asaf je imao udarati u cimbale, ⁶Svećenici Benaja i Jahaziel jednako trubiti u trube pred kovčegom zavjeta Božjega.

⁷Tada prvi put naredi David, da Asaf i braća njegova hvale Gospoda:

⁸"Hvalite Gospoda! Zazivajte ime njegovo! Javljajte narodima djela njegova!

⁹Pjevajte mu! Svirajte mu! Sva čudesa njegova navješćujte!

¹⁰Hvalite se svetim imenom njegovim! Neka se veseli srce onih, koji traže Gospoda!

¹¹Tražite Gospoda i slavu njegovu! Tražite lice njegovo vazda!

¹²Spominjite se čudesa njegovih, koja je učinio, znakova njegovih, sudova usta njegovih!

¹³Ti, Izraela, sluge njegova, rode, vi, Jakova odabranika njegova, sinovi!

¹⁴On, Gospod, nama je Bog! U sav svijet idu sudovi njegovi.

¹⁵Zavjeta svojega vječno se on spominje, riječi, koju je dao za tisuću koljena, ¹⁶Zavjeta, što ga je sklopio s Abrahamom, i zakletve svoje Izaku.

¹⁷To je postavio Jakovu za zakon, za vječni zavjet Izraelu,

¹⁸Ovako govoreći: Kanaan ću dati tebi kao uže baštinsko vaše!

¹⁹Tada ste još bili maleni brojem, samo vas malo i stranci u njem.

²⁰Još ste išli od naroda do naroda, od jednoga kraljevstva do drugoga.

²¹Ali on ne dade, da im se naudi. Radi njih uputi kraljeve:

²²Ne dirajte u pomazanike moje, prorocima mojim ne učinite ništa na žao!

²³Pjevajte tako Gospodu, sve zemlje! Iz dan u dan navješćujete spasenje njegovo!

- ²⁴Navješćujte narodima slavu njegovu, svakome puku čudesa njegova!
- ²⁵Jer je velik Gospod i veoma dostojan hvale, strahovit iznad svih bogova.
- ²⁶Jer su svi bogovi u naroda idoli, a Gospod je stvorio nebesa,
- ²⁷Slava je i veličanstvo pred njim, sila i radost u svetištu njegovu.
- ²⁸I dajte Gospodu, plemena naroda, dajte Gospodu slavu i čast!
- ²⁹Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu! Prinosite dare, dolazite pred lice njegovo! Poklonite se Gospodu u svetome nakitu!
- ³⁰Neka strepi pred njim sav svijet! Čvrsto stoji nadzemaljski svijet – ne pomjesti se nikad! ³¹Nebo se veseli, zemlja se raduje. Navijestite narodima: Gospod je kralj!
- ³²More buči i što je u njemu, skače polje i što je na njemu.
- ³³I tada se obraduje drveće šumsko pred Gospodom, kad on dolazi da sudi zemlju.
- ³⁴Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer milost njegova traje dovijeka.
- ³⁵Ovako govorite: Pomozi nam, Bože spasenja našega! Skupi nas, spasi nas od naroda! Da mognemo slaviti sveto ime tvoje, da se smijemo hvaliti slavom tvojom.
- ³⁶Neka je hvaljen Gospod, Bog Izraelov! Odvijeka dovijeka!" I sav narod reče: "Amen!"! "Hvala neka je Gospodu!
- ³⁷Tada ostavi ondje pred kovčegom zavjeta Gospodnjega Asafa i suplemenike njegove, da služe pred kovčegom bez prestanka onako, kako to bude tražio svaki dan. ³⁸Obed–Edoma i njegovih šezdeset i

osam suplemenika i Obed–Edoma, sina Jedutunova, i Hosu postavi vratarima. ³⁹Svećenika Sadoka i njegove suplemenike, svećenike, namjesti za stan Gospodnji na visini u Gibeonu ⁴⁰Oni su imali Gospodu redovito jutrom i večerom prinositi žrtve paljenice na žrtveniku za žrtve paljenice, točno onako, kako stoji napisano u zakonu Gospodnjem, što ga je dao Izraelu. ⁴¹S njima su bili Heman i Jedutun uz ostale, što su bili izabrani i poimence označeni, da prinose Gospodu hvalospjev: Vječno traje milost njegova. ⁴²Oni, Heman i Jedutun, čuvali su trube i cimbale za glazbenike i glazbala za pjesme Božje. Sinovi Jedutunovi vršili su službu vratarsku.

⁴³Potom se svi vratiše kući. A David ode da pozdravi obitelj svoju.

1 Ljetopisa – 17 glava

¹Kad se je David bio uselio u svoju palaču, reče David proroku Natanu: "Evo, ja stojim u palači od cedra, a kovčeg zavjeta Gospodnjega stoji pod pokrovom šatorskim." ²Natan odgovori Davidu: "Izvedi sve, što ti je u srcu, jer je Gospod s tobom."

³Ali još u istoj noći dođe riječ Gospodnja Natanu: ⁴"Idi, reci slugi mojemu Davidu: Ovako veli Gospod: Nećeš mi ti graditi palaču da u njoj stanujem. ⁵A ja nijesam nikada stanovao u palači odonda, kad izvedoh sinove Izraelove, do današnjega dana. Dapače sam putovao od jednoga šatora i stana do drugoga. ⁶Jesam li, dok sam sa svim Izraelom okolo hodio, kojemu od sudaca Izraelovih, kojima zapovjedih, da pasu narod moj Izraela, ikada jednu riječ rekao: Zašto mi ne sagradiste palaču od cedra? ⁷Zato reci sada slugi mojemu Davidu: Ovako veli Gospod nad vojskama: Ja te uzeh s paše iza stada, da budeš knez mojemu narodu Izraelu. ⁸Bio sam s tobom kod svega, što si preduzimao, i uništio sam ispred tebe sve tvoje neprijatelje. Ja ću ti steći ime, kako ga imaju, samo najveći na zemlji. ⁹Ja ću odrediti mjesto svojemu narodu Izraelu i tamo ga posaditi, da mirno stanuje na svom mjestu i da se više ne uznemiruje. Silnici neće ga više mučiti kao prije,

¹⁰Od onoga vremena, kad postavih suce nad svojim narodom Izraelom. Ponizit ću sve tvoje neprijatelje, i javljam ti, da će ti Gospod sagraditi kuću ¹¹Kad se jedanput navršše dani tvoji i ti počineš kod otaca svojih, odredit ću potomstvo tvoje, jednoga od tvojih sinova, nasljednikom tvojim i njemu ću utvrditi kraljevstvo njegovo. ¹²On će mi tada sagraditi kuću, i ja ću učvrstiti njegovo prijestolje za sva vremena. ¹³Ja ću mu biti otac, on neka mi bude sin! Nikada mu neću uskratiti naklonost svoju, kao što sam je uskratio prethodniku njegovu. ¹⁴Zauvijek postavit ću ga nad kućom svojom i kraljevstvom svojim, i prijestolje će njegovo tvrdo stajati dovijeka."

¹⁵Kad je Natan po svim ovim riječima i po svoj ovoj objavi bio govorio s Davidom,

¹⁶Ode kralj David, pade pred Gospodom i pomoli se: "Tko sam ja, Gospode, Bože moj? Što je moja kuća, da si me doveo doвле? ¹⁷I nije ti to još bilo dosta, Bože! Ti si dapače kući sluge svojega dao obećanja za daleka vremena. Ti si postupao s menom kao s velikim čovjekom, Gospode, Bože moj! ¹⁸Što će još David da ti kaže o slavi, kojom si obasuo slugu svojega? Ta ti znaš slugu svojega. ¹⁹Gospode, radi sluge svojega i po srcu svojemu učinio si sve ovo veliko i objavio si sve ovo sjajno. ²⁰Gospode, tebi nitko nije jednak! Osim tebe nema Boga po svemu, što smo čuli svojim ušima. ²¹Gdje je narod na zemlji kao tvoj narod Izraelov, radi kojega je Bog došao, da ga iskupi sebi za narod, da pribavi tebi ime velikim i čudesnim djelima i da ispred naroda tvojega, što si ga izbavio iz Egipta, protjera druge narode? ²²Ti si sebi odredio svoj narod Izraela za sva vremena kao narod, i ti si, Gospode, postao Bog njihov! ²³Pa daj, Gospode, da se obećanje, što si ga dao slugi svojemu i kući njegovoj, ispuni za sva vremena, i učini, što si obrekao! ²⁴Kad se ono ispuni, tvoje će ime biti veliko dovijeka, i govorit će se: Gospod nad vojskama jest Bog Izraelov, jest Bog u Izraelu, i kuća sluge tvojega Davida stajat će pred tobom. ²⁵Jer ti si, Bože moj, objavio slugi svojemu, da ćeš mu sagraditi kuću. Zato se sluga tvoj usudi, da ti upravi ovu molitvu. ²⁶Tako, Gospode, ti si Bog. Pošto si

slugi svojemu učinio ovo sjajno obećanje, ²⁷Budi sada voljan i blagoslovi kuću sluge svojega, da postoji pred tobom dovijeka, jer što ti blagosloviš, Gospode, blagoslovljeno je dovijeka!"

1 Ljetopisa – 18 glava

¹Poslije toga pobijedi David Filisteje i podjarmi ih, I Gat i kćeri njegove uze iz ruku filistejskih. ²Nadalje pobi Moapce. Tako postadoše Moapci Davidu podložni i moradoše plaćati danak. ³David pobijedi i Hadadezera, kralja sobskoga, koja leži u pravcu prema Hamatu, kad se je ovaj spremio da utvrdi svoju vlast na Eufratu. ⁴Od njega uze David tisuću kola, sedam tisuća kolskih boraca i dvadeset tisuća pješaka. Sve konje dade David ohromiti; samo stotinu konja ostavi. ⁵Kad Sirijci od Damaska dođoše u pomoć kralju Hadadezeru sobskomu, pobi David dvadeset i dvije tisuće Sirijaca. ⁶Potom namjesti David namjesnika u Siriji od Damaska, i Sirijci postadoše podložni Davidu i obvezani na danak. Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu, što bi preduzimao.

⁷David zaplijeni zlatne štitove, što su ih imale sluge Hadadezerove, i donese ih u Jerusalem. ⁸U Tibhatu i Kunu, gradovima Hadadezerovim, zaplijeni David veoma mnogo mjedi, od čega Salomon dade načiniti more mjedeno, stupove i posuđe mjedeno.

⁹Kad Tou, kralj hamatski, doznade, da je David pobio svu vojsku kralja Hadadezera sobskoga, ¹⁰Posla on svojega sina Adorama kralju Davidu, da ga pozdravi i sreću mu zaželi, što se je borio proti Hadadezeru i pobijedio ga. Hadadezer bio je naime ratni protivnik Touov. On donese sa sobom svakojakih sprava od srebra, zlata i mjedi. ¹¹I to posveti kralj David Gospodu zajedno sa srebrom i zlatom, što je bio uzeo od svih naroda, od Edomaca, Moabaca, Amonaca, Filisteja i Amalečana.

¹²Abišaj, sin Serujin, pobi osamnaest tisuća Edomaca u slanoj dolini.

¹³On namjesti u Edomu namjesnike, i sav Edom bio je podložan Davidu. Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu, što bi preduzimao.

¹⁴I David je vladao nad svim Izraelom i davao svemu narodu svojemu pravdu i pravicu.

¹⁵Vrhovni zapovjednik vojske bio je Joab, sin Serujin. Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov, ¹⁶Svećenici su bili Sadok, sin Ahitubov, i Abimelek, sin Abiatarov. Šavša je bio državni pisar. ¹⁷Zapovjednik nad Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehoadov. Sinovi Davidovi bili su prvi iza kralja.

1 Ljetopisa – 19 glava

¹Poslije toga umrije Nahaš, kralj sinova Amonovih. Njegov sin uziđe mjesto njega na prijestolje. ²David pomisli: "Imat ću prijateljske odnose s Hanunom, sinom Nahašovim, jer je i otac njegov stajao s menom u dobrom dogovoru." I tako posla David poslanike i dade mu izreći svoju sućut radi oca njegova. Kad su bili poslanici Davidovi došli k Hanunu u zemlju sinova Amonovih, da mu izreknu sućut,

³Rekoše knezovi sinova Amonovih Hanunu: "Misliš li, da David hoće da počasti oca tvojega, kad ti šalje poslanike, da te utješe? Dapače njegovi poslanici dođu k tebi samo zato, da promotre zemlju, da je uhode i onda opustoše." ⁴Tada dade Hanun poslanike Davidove uhvatiti, obrijati ih i odsjeći im haljine po pole sve do bokova. Tako ih otpremi.

⁵Kad javiše Davidu za te ljude, posla im u susret glasnike, jer su ljudi bili teško pogrđeni. Kralj im poruči: "Ostanite u Jerihu, dok vam opet naraste brada; onda dođite kući!"

⁶Kad sinovi Amonovi uvidješe, da su se omrazili s Davidom, poslaše Hanun i sinovi Amonovi tisuću talenata srebra, da najme kola i kolske

borce od Sirijaca u Mezopotamiji i od Sirijaca u Maaki i Sobi, ⁷Oni najmiše trideset i dvije tisuće kola, usto kralja od Maake s vojskom njegovom. Ovi dođoše i utaboriše se pred Medebom. I sinovi Amonovi skupiše se iz gradova svojih i izadoše u boj.

⁸Čim to doču David, posla Joaba sa svom vojskom, samih hrabrih ratnika. ⁹Sinovi Amonovi izadoše i postaviše se pred gradom u bojni red. Kraljevi, koji su bili došli, uzeše mjesto za se u polju.

¹⁰Kad vidje Joab, da mu prijete napadaj sprijeda i otraga, izabra sebi najodabranije Izraelce i namjesti se prema Sirijcima. ¹¹Ostatak vojske predade svojem bratu Abišaju, da se namjeste prema sinovima Amonovim. ¹²On reče: "Ako Sirijci budu jači od mene, moraš mi doći u pomoć. Ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć. ¹³Samo budi hrabar! Borimo se za svoj narod i a gradove Boga svojega. Gospod neka učini, što mu se čini dobro!"

¹⁴I kad Joab s četama, kojima je zapovijedao, izađe da udari na Sirijce, pobjegoše oni ispred njega, ¹⁵A čim sinovi Amonovi vidješe da Sirijci nagnuše u bijeg, dadoše se i oni u bijeg ispred njegova brata Abišaja i povukoše se u grad. Nato se Joab vrati kući u Jerusalem.

¹⁶Kad vidješe Sirijci, da ih nadbiše Izraelci, poslaše poslanike, te dovedoše Sirijce preko rijeke, Šofak, vojskovođa Hadadezerov, imao je vrhovno zapovjedništvo.

¹⁷Kada to javiše Davidu, podiže on sve Izraelce, prijeđe preko Jordana, pođe proti njima i namjesti se prema njima. I kad se je David bio namjestio prema Sirijcima za boj, pobiše se oni s njim. ¹⁸Ali Sirijci moradoše nagnuti u bijeg ispred Izraelaca. David uništi od Sirijaca sedam tisuća kolskih boraca i četrdeset tisuća pješaka. I vojskovođu Šofaka pogubi. ¹⁹Kad vidješe podanici Hadadezerovi, da ih razbiše Izraelci, sklopiše mir s Davidom i pokoriše se njemu. A Sirijci su se čuvali, da ubuduće još pomažu sinovima Amonovim.

1 Ljetopisa – 20 glava

¹Iduće godine u vrijeme, kad kraljevi obično idu u rat, povede Joab vojsku u boj i opustoši zemlju sinova Amonovih. Tada ode i opkoli Rabu, a David ostade u Jerusalemu. Kad je Joab bio osvojio i razorio Rabu,

²Uze David kralju njihovu s glave krunu. Imala je prema procjeni svojoj vrijednost od jednog talenta na zlatu i na dragom kamenju, što je bilo u njoj, i pristajala je glavi Davidovoj. On odnese iz grada plijen vrlo bogat.

³Narod, što je stanovao u njemu, dade odvesti, staviti ga na pile, na gvozdene brane i sjekire. Tako isto učini David sa svim ostalim gradovima sinova Amonovih. Tada se vrati David sa svom vojskom u Jerusalem.

⁴Potom dođe u Gezeru opet do boja s Filistejima. Pritom Hušanin Sibekaj ubi Sipaja, koji je pripadao rodu divova. Tako su bili oni pokoreni,

⁵Kad onda opet dođe do boja s Filistejima, ubi Elhanan, sin Jairov, Lahmija, brata Golijata iz Giteja, kojemu je koplje bilo kao vratilo.

⁶Opet onda dođe do boja kod Gata. Tu je bio jedan čovjek gorostas, koji je imao šest prsta na rukama i šest prsta na nogama, svega dvadeset i četiri. I on je pripadao rodu divova. ⁷Kad je on pogrdio Izraele, ubi ga Jonatan, sin Šimea, brata Davidova. ⁸To su bili potomci divova u Gatu i padoše od ruke Davidove i njegovih ratnika.

1 Ljetopisa – 21 glava

¹Sotona ustade proti Izraelcima i navrati Davida, da broji Izraela. ²I tako zapovjedi David Joabu i vojskovođama: "Idite, izbrojte sinove Izraelove od Beeršebe do Dana, pa mi javite, da znam broj njihov!" ³Ali Joab reče: "Gospod neka bi dao, da narod tvoj, koliko ga je sada, bude

još što puta toliki A oni su svi, moj gospodar i kralju, podložni tebi, gospodaru mojemu. Zašto moj gospodar tako što hoće? Zašto da se okrivi Izrael takvim grijehom?"

⁴Ali zapovijed kraljeva primora Joaba. I tako se Joab podiže na put i obiđe svega Izraela. Kad se je Joab bio opet vratio u Jerusalem, ⁵Priopći Joab Davidu broj popisana naroda, i bilo je svega naroda Izraelova milijun i sto tisuća ljudi teško naoružanih, a naroda Judina četiri stotine i sedamdeset tisuća ljudi teško naoružanih. ⁶Plemena Levijeva i Benjaminova nije bio s njima izbrojio, jer je mrska bila Joabu zapovijed kraljeva.

⁷Kako ta stvar nije bila mila Bogu, zato on udari Izraela. ⁸David se je doduše bio pomolio Bogu: "Teško sam se ogriješio, što to učinih. Ali oduzmi slugi svojemu krivnju zlodjela njegovih; jer sam bio posve zaslijepljen!"

⁹A Gospod je bio zapovjedio Gadu, vidiocu Davidovu: ¹⁰"Idi i kaži Davidu: Ovako veli Gospod: Troje ti predlažem; izaberi sebi jedno od toga, da ti učinim!" ¹¹Gad pođe k Davidu i navijesti mu: "Ovako veli Gospod: Biraj sebi ¹²Ili tri godine gladi ili tri mjeseca bijega pred svojim neprijateljima, a pritom da te stigne mač neprijatelja tvojih, ili tri dana mač Gospodnji, kuga, u zemlji, a pritom da ubija anđeo Gospodnji po svim krajevima Izraelovim. Sad promisli, što ću odgovoriti onome, koji me je poslao!"

¹³David odgovori Gadu: "U mucu sam velikoj. Radije ću pasti u ruke Gospodnje, jer je milosrđe njegovo veliko. A u ruke ljudima ne bih htio pasti."

¹⁴Tako pusti Gospod kugu na Izraela, te pomrije Izraela sedamdeset tisuća ljudi.

¹⁵I Bog posla anđela u Jerusalem, da ga uništi, Kad je on ubijao u

njemu, pogleda Gospod na njega, i sažali mu se sa zla. Zato zapovjedi anđelu, koji je ubijao: "Dosta je. Povuci natrag ruku svoju!" Anđeo Gospodnji stajao je upravo kod gumna Jebusejina Ornana (Arauna).

¹⁶Kad David podiže oči svoje, vidje anđela Gospodnjega gdje stoji između zemlje i neba, u ruci mu gol mač, što je bio ispružen proti Jerusalemu. Tada padoše David i starješine ničice na svoje lice, obučeni u kostrijet, ¹⁷I David se pomoli Bogu: "Ja sam, koji je zapovjedio brojenje naroda. Ja sam, koji je sagriješio i zlo učinio. A ove, ovce, Što su učinile? Pa okreni, Gospode, Bože moj, ruku svoju na mene i na obitelj moju, ali ne na svoj narod ovim pomorom!"

¹⁸Tada zapovjedi anđeo Gospodnji Gadu da kaže Davidu, neka bi David izašao gore, da načini žrtvenik Gospodu na gumnu Jebusejina Ornana (Arauna). ¹⁹David izađe na zapovijed Gadovu, koju mu je ovaj bio upravio u ime Gospodnje. ²⁰I Ornan, kad se je okrenuo, vidje anđela. I on se skrrije, on i njegova četiri sina. Ornan je upravo vršio pšenicu. ²¹David pođe dakle k Ornanu. Kad je Ornan pogledao i kralja vidio, izađe iz gumna i pokloni se pred Davidom licem do zemlje.

²²David reče Ornanu: "Daj mi to gumno, da načinim na njemu žrtvenik Gospodu! Za novce koliko vrijedi daj mi ga, da se pomor ukloni od naroda!"

²³Ornan odgovori Davidu: "Uzmi ga sebi! Moj gospodar i kralj neka čini, što mu je drago! Evo, dajem ti i volove za žrtve paljenice i vršće saone za drva i pšenicu za prinos. Sve ti to darujem."

²⁴A kralj David reče Ornanu: "Ne! Ja ću to samo kupiti za novce što vrijedi, jer neću to, što je tvoje, da prinesem Gospodu ni da prinesem žrtve paljenice poklonjene." ²⁵I dade David Ornanu za ono mjesto šest stotina šekela zlata.

²⁶David načini tamo Gospodu žrtvenik i prinese žrtve paljenice i žrtve

mirotvorne. Kad je prizvao Gospoda, odgovori mu on ognjem, što ga spusti s neba na žrtvenik za žrtve paljenice. ²⁷A anđelu zapovjedi Gospod, da zatakne opet mač svoj u korice.

²⁸Kad je onda David vidio, da ga je Gospod uslišio na gumnu Jebusejina Ornana (Arauna), prinese ondje žrtve. ²⁹Šator Gospodnji, što ga je bio Mojsije načinio u pustinji, i žrtvenik za žrtve paljenice bili su u ono vrijeme na visini u Gibeonu. ³⁰A David se ne usudi više ići tamo k njemu, da časti Boga, jer se je bio uplašio od mača anđela Gospodnjega.

1 Ljetopisa – 22 glava

¹I tako odredi David: "Ovo ovdje ima da bude kuća Boga, Gospoda, i ovdje ima da stoji žrtvenik za žrtve paljenice Izraelu."

²Potom zapovjedi David, da se skupe stranci u zemlji Izraelovoj, i odredi kamenare za gradnju hrama Božjega, koji će tesati kamen. ³I pripravi David mnogo gvožđa za kline na krila vratima i za sastavke, tako isto mjedi toliko, da se nije moglo mjeriti. ⁴Isto tako cedrovih drva bez broja; jer su Sidonci i Tirci dovozili Davidu mnogo drva cedrovih.

⁵David je naime u sebi mislio: "Moj sin Salomon mlad je i nježan; a hram, koji treba podignuti Gospodu, mora biti vrlo velik za slavu i čast po svim zemljama. Zato ću mu već sada pripraviti što treba." I tako pripravi David još prije svoje smrti veliku množinu građe.

⁶Nato dozva svojega sina Salomona i naloži mu, da sagradi hram Gospodu, Bogu Izraelovu. ⁷David reče Salomonu: "Sine moj, ja sam bio naumio da sagradim hram imenu Gospoda, Boga svojega. ⁸Ali mi dođe riječ Gospodnja: Mnogo si krvi prolio i velike si ratove vodio. Ne smiješ ti sagraditi hrama imenu mojemu, jer si mnogo krvi prolio na zemlju preda mnom. ⁹Ali eto, sin ti se je rodio. On će biti čovjek mira, i ja ću mu pri baviti mir od svih neprijatelja njegovih unaokolo. Ta

njegovo je ime Salomon. Mir i pokoj dat ću Izraelu u dane njegove.

¹⁰On će sagraditi hram imenu momu. On će mi biti sin, a ja ću mu biti otac. Njegov kraljevsko prijestolje utvrdit ću do vijeka nad Izraelom. ¹¹I sada, sine moj, neka bude Gospod s tobom, da ti uspije sagraditi hram Gospoda, Boga tvog, kao što ti je obećao! ¹²I neka ti Gospod, kad te postavi nad Izraelom, dadne razum i mudrost, da držiš zakon Gospoda, Boga svojega! ¹³Tada će ti to uspjeti, ako brižno uzdržiš zakone i odredbe, što ih je Gospod zapovjedio Izraelcima preko Mojsija. Budi srčan i jak! Ne boj se i ne plaši se! ¹⁴Evo, u svoj nevolji svoj pripremio sam za hram Gospodnji sto tisuća talenata zlata i milijun talenata srebra, usto mjedi i gvožđa, što se ne može izmjeriti, toliko ga ima. I za drvo i kamen pobrinuo sam se, a ti ćeš pridodati još više. ¹⁵A imaš mnogo i poslenika, kamenara, zidara i drvodjelja, onda ljudi vještih svakome poslu ¹⁶U zlatu, srebru, mjedi i gvožđu, bez broja. Prihvati se posla! Gospod neka je s tobom!"

¹⁷Tada dade David svim knezovima Izraelovim naputak, da pomažu njegovu sinu Salomonu: ¹⁸"Nije li bio s vama Gospod, Bog vaš, i nije li vam dao mir odasvuda? On dade u ruke moje prijašnje stanovnike ove zemlje. Sad je zemlja pokorena Gospodu i narodu njegovu. ¹⁹Pa upravite sad srce i pamet na to, da vjerno služite Gospodu, Bogu svojemu! Pođite na posao i sagradite svetište Boga, Gospoda, da se mogne unijeti kovčeg Gospodnji i sveto posuđe Božje u hram, koji će se sagraditi imenu Gospodnjemu!"

1 Ljetopisa – 23 glava

¹Kad je David bio star i sit života, postavi svojega sina Salomona kraljem nad Izraelom.

²Usto skupi sve knezove Izraelove i svećenike i Levite. ³Kad su bili izbrojeni Leviti od trideset godina i više, bilo ih je na broj s glave na glavu trideset i osam tisuća ljudi. ⁴David odredi: "Od ovih imaju dvadeset i četiri tisuće služiti u hramu Gospodnjem. Šest tisuća bit će

upravitelji i suci, ⁵Četiri tisuće vratari, i četiri tisuće hvalit će Gospoda uz glazbala, što ih dadoh načiniti za slavu."

⁶Tada ih razdjeli David u redove po sinovima Levijevim Geršonu, Kohatu i Merariju.

⁷Sinovima Geršonovim pripadali su Ladan i Šimej. ⁸Sinovi Ladanovi bili su knez Jehiel i Zetam i Joel, skupa tri. ⁹Sinovi Šimejevi bili su Šelomit, Haziel i Haran, skupa tri. To su bili obiteljski poglavari Ladanovaca.

¹⁰Daljni sinovi Šimejevi bili su Jahat, Zina, Jeuš i Berija, To su bili sinovi Šimejevi, skupa četiri. ¹¹Jahat je bio poglavar, Zina drugi. Jeuš i Berija nijesu imali mnogo djece. Zato su tvorili samo jednu obitelj i jedan ured. ¹²Sinovi Kohatovi bili su Amram, Izhar, Hebron i Uziel, skupa četiri.

¹³Sinovi Amramovi bili su Aron i Mojsije. Aron bi odvojen i sa svojim sinovima zauvijek posvećen za Svetinju nad svetinjama, da vječno pred Gospodom prinose kad, da mu služe i da u ime njegovo blagoslivljaju.

¹⁴A Mojsije bio je čovjek Božji, Sinovi njegovi bili su ubrojeni u pleme Levijevo. ¹⁵Sinovi Mojsijevi bili su Geršom i Eliezer. ¹⁶Sin Geršonov bio je Šebuel, poglavar. ¹⁷Sin Eliezerov bio je Rehabja, poglavar. Drugih sinova nije imao Eliezer. Ali se sinovi Rehabjini umnožiše veoma.

¹⁸Sin Izharov bio je Šelomit, poglavar. ¹⁹Sinovi Hebronovi bili su Jerija, poglavar, Amarija drugi, Jahaziel treći, Jekamam četvrti. ²⁰Sinovi Uzielovi bili su Mika, poglavar, Ješija drugi. ²¹Sinovi Merarijevi bili su Mahli i Muši. Sinovi Mahlijevi bili su Eleazar i Kiš. ²²Eleazar umrije, a ne ostavi iza sebe sirova; imao je samo kćeri. ²³Sinovi Mušijevi bili su Mahli, Eder i Jerimot, skupa tri.

²⁴To su bili, po svojim obiteljima poredani, Leviti, obiteljski poglavari, koji su bili izbrojeni po broju imena s glave na glavu, koji su bili

zaposleni kod službe u hramu Gospodnjem, od dvadeset godina i više. ²⁵Jer David pomisli: "Gospod, Bog Izraelov, dade mir narodu svojemu. Sad će stanovati za sva vremena u Jerusalemu." ²⁶Pa tako i Leviti nijesu više trebali nositi sveti šator i sve za njegovu službu potrebno posuđe. ²⁷Jer po posljednjim zapovijedima Davidovim bili su Leviti izbrojeni od dvadeset godina i više. ²⁸Njihova uredovna dužnost bila je sad u tom, da pomažu potomcima Aronovim kod službe u hramu Gospodnjem kao nadzornici nad predvorjima i ćelijama, i da drže u čistoći sve stvari svete i da rade oko službe u hramu Božjem. ²⁹Osim toga imali su brigu oko kruhova postavljenih i oko brašna za prinose i oko nekvasnih kolača, oko tavica i oko svega, što se peče, i oko svakoga utega i mjere. ³⁰I morali su svako jutro pristupiti da obave molitve hvale i zahvale u čast Gospodu, i tako uveče. ³¹I morali su služiti, kad se god prinose žrtve paljenice Gospodu, u subote, mjesece mlađake i blagdane, u broju po redu svojemu svagda pred Gospodom. ³²Tako su imali službu obavljati u šatoru zavjeta i službu u svetinji i službu da pomognu potomcima Aronovim, suplemenicima svojim, kod njihova posla u hramu Gospodnjem.

1 Ljetopisa – 24 glava

¹I potomci Aronovi imali su svoje redove, Sinovi Aronovi bili su Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar. ²Nadab i Abihu umriješše prije oca svojega, a ne ostaviše iza sebe sinova. Zato su imali svećeničku službu samo Eleazar i Itamar, ³I David ih razdijeli: Sadoka od potomaka Eleazarovih i Ahimeleka od potomaka Itamarovih po redu njihovu u službi njihovoj. ⁴A jer se je našlo, da su potomci Eleazarovi brojili više obiteljskih poglavara, negoli potomci Itamarovi, zato ih razdijeliše tako, da je na potomke Eleazarove došlo šesnaest, a na potomke Itamarove osam obiteljskih poglavara. ⁵A razdijeliše ih ždrijebom, i jedne i druge, jer je bilo knezova svetinje i knezova Božjih i među potomcima Eleazarovim i među potomcima Itamarovim.

⁶Šemaja, sin Netanelov, pisar među Levitima, popisa ih u nazočnosti

kralja i knezova i svećenika Sadoka i Ahimeleka, sina Abiatarova, i obiteljskih poglavara svećenika i Levita. Po jedna obitelj bila je izabrana za Eleazara i po jedna za Itamara.

⁷Prvi ždrijeb pade na Jehojariba, drugi na Jedaja, ⁸Treći na Harima, četvrti na Seorima, ⁹Peti na Malkiju, šesti na Mijamina, ¹⁰Sedmi na Hakosa, osmi na Abiju, ¹¹Deveti na Ješuu, deseti na Šekaniju, ¹²Jedanaesti na Elijašiba, dvanaesti na Jakima. ¹³Trinaesti na Hupu, četrnaesti na Ješebaba, ¹⁴Petnaesti na Bilgu, šesnaesti na Imera, ¹⁵Sedamnaesti na Hezira, osamnaesti na Hapisesa, ¹⁶Devetnaesti na Petahju, dvadeseti na Ezekielu, ¹⁷Dvadeset prvi na Jakina, dvadeset drugi na Gamula, ¹⁸Dvadeset treći na Delaju, dvadeset četvrti na Maazju.

¹⁹To je red njihov za službu njihovu, kojim bi ulazili u hram Gospodnji po odredbi izdanoj od njihova oca Arona, kako mu je bio zapovjedio Gospod, Bog Izraelov.

²⁰A što se tiče ostalih potomaka Levijevih, to je vukao lozu od potomaka Amramovih Šubael i od potomaka Šubaelovih Jehdeja, ²¹Od potomaka Rehabjinih poglavar Jišija, ²²Od Izharovaca Šelomot, od potomaka Šelomotovih Jahat. ²³Potomci Hebronovi bili su Jerija, drugi Amarija, treći Jahaziel, četvrti Jekaman. ²⁴Potomci Uzielovi bili su Mika, od potomaka Mikinih Šamir. ²⁵Brat Mikin bio je Jišija; od potomaka Jišijinih Zaharija. ²⁶Potomci Merarijevi bili su Mahli i Muši, potomci njegova sina Jaazije. ²⁷Merarijevci od njegova sina Jaazije bili su Šoham, Zakur i Ibri. ²⁸Od Mahlija vukao je lozu Eleazar. Ovaj nije imao sinova, ²⁹Od Kiša vukao je lozu potomak Kišov, Jerahmeel. ³⁰Potomci Mušijevi bili su Mahli, Eder i Jerimot. To su bili potomci Levijevi po svojim obiteljima. ³¹I oni baciše ždrijeb kao njihovi suplemenici, potomci Aronovi, u nazočnosti kralja Davida, Sadoka i Ahimeleka i obiteljskih poglavara svećenika i Levita, i to obiteljski poglavari kao i njihovi mladi suplemenici.

1 Ljetopisa – 25 glava

¹Nadalje odvoji David u društvu sa zapovjednicima vojske od sinova Asafovih, Hemanovih i Jedutunovih one, koji će se baviti svetom glazbom uz citare, harfe i cimbale. Popis onih, kojima je bila povjerena ova služba, ovaj je: ²Od sinova Asafovih: Zakur, Josip, Netanija i Asarela, sinovi Asafovi, da pomažu Asafu, kojemu je po naredbi kraljevoj bila povjerena sveta glazba. ³Od Jedutuna: sinovi Jedutunovi Gedalija, Zeri, Ješaja, Šimej, Hašabja i Matitja, skupa šest, da pomažu svojega oca Jedutuna, kojemu je bilo povjereno udaranje uz citare u slavu Gospodu. ⁴Od Heman: sinovi Hemanovi Bukija, Matanija, Uziel, Šebuel, Jerimot, Hananija, Hanani, Eliata, Gidalti, Romamti–Ezer, Jošbekaša, Maloti, Hotir, Mahaziot. ⁵Svi ovi bili su sinovi Heman, vidioca kraljeva u božanskim stvarima. Da uzvisi moć njegovu, bio je Bog dao Hemanu četrnaest sinova i tri kćeri. ⁶Ovi svi bili su po odredbi kraljevoj zaposleni službom u hramu Božjem, da pomažu svojim ocima Asafu, Jedutunu i Hemanu kod pjevanja u hramu Gospodnjem uz cimbale, harfe i citare. ⁷Bilo ih je na broj dvjesta i osamdeset i osam skupa s drugovima njihovim, koji su bili u pjesmama Gospodnjim dobro izvježbani i vješti.

⁸I kad, da odrede red u službi, baciše ždrijeb, mlađi kao i stariji, učitelji skupa s učenicima, ⁹Pade od Asafa prvi ždrijeb na Josipa, drugi na Gedaliju s braćom i sinovima njegovim, skupa dvanaest; ¹⁰Treći na Zakura sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹¹Četvrti na Jizrija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹²Peti na Netaniju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹³Šesti na Bukiju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁴Sedmi na Ješarelu sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁵Osmi na Ješaju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁶Deveti na Mataniju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁷Deseti na Šimeju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁸Jedanaesti na Azarela sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ¹⁹Dvanaesti na Hašabju sa sinovima i braćom njegovom, skupa

dvanaest; ²⁰Trinaesti na Šubaela sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²¹Četrnaesti na Matitju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²²Petnaesti na Jerimota sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²³Šesnaesti na Hananiju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁴Sedamnaesti na Jošbekaša sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁵Osamnaesti na Hananija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁶Devetnaesti na Malotija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁷Dvadeseti na Elijatu sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁸Dvadeset prvi na Hotira sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ²⁹Dvadeset drugi na Gidaltija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ³⁰Dvadeset treći na Mahaziota sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest; ³¹Dvadeset četvrti na Romanti–Ezera sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest.

1 Ljetopisa – 26 glava

¹Redovi vratara bili su: od sinova Korahovih bio je Mešelemja, sin Korahov, između sinova Asafovih. ²Sinovi Mešelemjini bili su Zaharija, prvorođenac, Jediael drugi, Zebadija treći, Jatniel četvrti, ³Elam peti, Johanan šesti, Elijehonaj sedmi. ⁴Sinovi Obed–Edomovi bili su Šemaja, prvorođenac, Jozabad drugi, Joah treći, Sakar četvrti, Netanel peti, ⁵Amiel šesti, Isakar sedmi, Peuletaj osmi. Tako ga je bio blagoslovio Bog. ⁶I njegovu sinu Šemaji bili su se rodili sinovi, koji postaje obiteljski poglavari; jer su bili valjani ljudi. ⁷Sinovi Šemajini bili su Otni, Rafael, Obed, Elzabad i braća njegova, valjani ljudi, Elihu i Semakija. ⁸Ovi svi bili su potomci Obed–Edomovi, oni i njihovi sinovi i braća, valjani ljudi, sposobni za službu, šezdeset i dva od Obed–Edoma. ⁹I Mešelemja imao je sinova i braće, valjani ljudi, skupa osamnaest. ¹⁰Sinovi Hosini koji su pripadali potomcima Merarijevim, bili su Šimri, poglavar – premda nije bio prvorođenac, bio ga je otac njegov postavio za poglavara – ¹¹Hilkija drugi, Tebalija treći, Zaharija četvrti. Svih sinova i braće Hosine bilo je trinaest.

¹²Ovim redovima vratara, i to obiteljskim poglavarima, dopadoše isto tako kao njihovim suplemenicima službeni poslovi u službi hrama Gospodnjega. ¹³Kad po obiteljima, za mlade kao i za starije, baciše ždrijev za pojedina vrata, ¹⁴Pade ždrijev za istočnu stranu na Šelemju. I za njegova sina Zahariju, mudroga savjetnika, baciše ždrijev, i njegov ždrijev pade na sjevernu stranu, ¹⁵Za Obed–Edoma na južnu stranu i za sinove njegove na riznicu; ¹⁶Za Šupima i Hosu na zapadnu stranu kod vrata Šaleket na cesti, što se penje gore, jedna straža uz drugu. ¹⁷Na istočnoj strani bilo je šest Levita, na sjevernoj strani svaki dan četiri, na južnoj strani svaki dan četiri, kod riznice po dva, ¹⁸Kod prigrade na zapadnoj strani četiri za cestu i dvije za prigradu. ¹⁹To su bili redovi vratara među potomcima sinova Korahovih i Merarijevih.

²⁰Njihovi suplenici, Leviti, imali su nadzor nad blagom hrama Božjega i nad blagom od svetih darova.

²¹Potomci Ladanovi, to jest potomci sinova Geršonovih, koji vuku lozu od Ladana, obiteljski poglavari Ladana, sina Geršonova Jehieli, ²²Potomci Jehielovi, Zetam i njegov brat Joel, imali su odgovornost nad blagom u hramu Gospodnjem. ²³što Be tiče sinova Amramovih, Izharovih, Hebronovih i Uzielovih, ²⁴To je bio Šubael, potomak Geršoma, sina Mojsijeva, vrhovni nadzornik nad blagom. ²⁵Što se tiče njegovih suplemenika od Eliezera, to je bio njegov sin Rehabja, a njegov sin Izaija, a njegov sin Joram, a njegov sin Zikri, a njegov sin Šelomit. ²⁶Ovaj Šelomit i braća njegova vodili su nadzor nad svim blagom od svetih darova, što su ih bili po svetili kralj David i obiteljski poglavari i tisućnici i stotnici i vojskovođe. ²⁷Oni su ih bili posvetili od ratnoga plijena, da se opravi hram Gospodnji. ²⁸I sve, što su bili posvetili vidjelac Samuel i Saul, sin Kišov, i Abner, sin Nerov, i Joab, sin Serujin, i sve drugo posvećeno stajalo je pod nadzorom Šelomita i braće njegove.

²⁹Od sinova Izharovih bili su Konanija i sinovi njegovi namješteni kao

upravitelji i suci za vanjske poslove u Izraelu.

³⁰Od sinova; Hebronovih Hašabja i njegovi suplemenici, valjani ljudi, tisuća i sedam stotina na broj, bili su postavljeni nad upravom Izraela zapadno od Jordana za sve poslove Gospodnje i za službu kraljevu.

³¹Sinovima Hebronovim pripadao je Jerija, poglavar porodicama i obiteljima sinova Hebronovih U četrdesetog godini vladanja Davidova potražiše ih, i nađe se među njima u Jazeru u Gileadu valjanih ljudi.

³²Braću njegovu, valjane ljude, dvije tisuće i sedam stotina obiteljskih poglavara, postavi kralj David nad sinovima Rubenovim, Gadovim i polovinom plemena Manasehova za sve poslove Božje i kraljeve.

1 Ljetopisa – 27 glava

¹Ovo je popis izraelskih poglavara obiteljskih i tisućnika i stotnika i činovnika, koji su služili kralju u svim poslovima redova, koji su dolazili i odlazili od mjeseca do mjeseca, svakoga mjeseca u godini. Svaki je red brojio dvadeset i četiri tisuće momaka.

²Nad prvim redom u prvom mjesecu bio je Jašobam, sin Zabdielov. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka. ³On je pripadao potomcima Peresovim i bio je poglavar svih vojskovođa za prvi mjesec.

⁴Nad redom drugoga mjeseca bio je Dodaj, Ahošanin, i to nad svojim redom i nad redom kneza Miklota. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

⁵Vođa treće vojske za treći mjesec bio je poglavar Benaja, sin svećenika Jehojade. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka. ⁶Ovaj Benaja bio je junak među tridesetoricom i nad tridesetoricom, Na čelu njegova reda stajao je njegov sin Amizabad.

⁷Četvrti za četvrti mjesec bio je Joabov brat Asahel, i za njim njegov sin Zebadija. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

⁸Peti za peti mjesec bio je knez Šamhut, Izrahejin. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

⁹Šesti za šesti mjesec bio je Ira, sin Ikešov, iz Tekoe. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹⁰Sedmi za sedmi mjesec bio je Heles, Pelonjanin, od sinova Efraimovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹¹Osmi za osmi mjesec bio je Hušatejin Sibekaj, od sinova Zarihijevih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹²Deveti za deveti mjesec bio je Abiezer iz Anatota, od sinova Benjaminovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹³Deseti za deseti mjesec bio je Maharaj iz Netofe, od sinova Zarihijevih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹⁴Jedanaesti za jedanaesti mjesec bio je Benaja iz Piratona, od sinova Efraimovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹⁵Dvanaesti za dvanaesti mjesec bio je Heldaj iz Netofe, od sinova Otnielovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

¹⁶Knezovi plemena Izraelovih bili su: "kod sinova Rubenovih knez Eliezer, sin Zikrijevi; kod sinova Simeonovih Šefatija, sin Maakin; ¹⁷Kod sinova Levijevih Hašabja, sin Kemuelov; kod sinova Aronovih Sadok; ¹⁸Kod sinova Judinih Elihu, brat Davidov; kod sinova Isakarovih Omri, sin Mihaelov; ¹⁹Kod sinova Zebulunovih Išmaja, sin Obadijin; kod sinova Naftalijevih Jerimot sin Azrielov; ²⁰Kod sinova Efraimovih Hošea, sin Azazjin; kod polovine plemena Manasehova Joel, sin Pedajin; ²¹Kod polovine plemena Manasehova u Gileadu Ido, sin Zaharijin; kod sinova Benjaminovih Jaasiel, sin Abnerov; ²²Kod sinova

Danovih Azarel, sin Jerohamov. To su bili knezovi plemena Izraelovih.

²³David nije bio dao uzeti broj onih, koji su bili ispod dvadeset godina, jer je bio Gospod obećao, da će umnožiti Izraela kao zvijezde na nebu, ²⁴Joab, sin Serujin, bio je počeo popis naroda, ali ga nije dovršio, jer je bio došao na Izraela gnjev Božji. Zato taj broj nije bio unesen u knjigu povijesti kralja Davida.

²⁵Nad blagom kraljevim vodio je nadzor Azmavet, sin Adielov, a nad posjedima po zemlji, po gradovima, selima i kulama Jonatan, sin Uzijin. ²⁶Nad ratarima, koji su obrađivali zemlju, vodio je nadzor Ezri, sin Kelubov; ²⁷Nad vinogradima Šimej, iz Rame, nad posuđem u pivnicama Zabdi, Šifmej; ²⁸Nad maslinicima i smokvama u nizini Hanan, Gederanin; nad sudovima za ulje Joaš; ²⁹Nad govedima, što su pasla u šaronskoj ravnici, Šitraj, Šaronjanin; nad govedima u dolinama Šafat, sin Adlajev. ³⁰Nad devama Obil, Išmaelac; nad magarcima Jehdeja, Meronoćanin; ³¹Nad ovcama Jaziz, Hagerejin. Svi ovi bili su upravitelji imetka, što ga je posjedovao kralj David.

³²Jonatan, stric Davidov, mudar i vješt čovjek, bio je savjetnik. Jehiel, sin Hakmonijev, bio je odgojitelj sinova kraljevih. ³³Ahitofel bio je kraljevski savjetnik, i Hušaj, Arkijanin, prijatelj kraljev. ³⁴Poslije Ahitofela bio je Jehojada, sin Benajin, i Abiatar. Joab je bio vojskovođa kraljev.

1 Ljetopisa – 28 glava

¹David skupi u Jerusalemu sve odlične Izraelce, naime plemenske knezove, poglavare redova, što su stajali u službi kraljevoj, tisućnike i stotnike, upravitelje svega imanja i stada kralja i sinova njegovih i dvorane, junake i sve ljude ratnike valjane.

²Tada se diže kralj sa svojega sjedala i reče: "Čujte me, braćo moja i narode moj! Ja sam bio sam naumio da sagradim dom za kovčeg

zavjeta Gospodnjega i za podnožje nogama Boga našega. Ja sam učinio i pripreve za gradnju. ³Ali mi Bog reče: "Nećeš ti graditi kuće imenu mojemu; jer si ratnik i krv si proljevao. ⁴Mene je Gospod, Bog Izraelov, bio izabrao iz sve kuće oca mojega, da budem kralj nad Izraelom do vijeka, jer Judu izabra za kneza i u plemenu Judinu kuću oca mojega, i nađe za dobro, da između sinova oca mojega učini mene kraljem nad svim Izraelom. ⁵A između svih sinova mojih – jer Gospod mi dade mnogo sinova – izabra mojega sina Salomona, da zasjedne prijestolje kraljevstva Gospodnjega nad Izraelom. ⁶On mi reče: Tvoj sin Salomon sagradit će kuću moju i trijemove moje, jer njega izabrah sebi za sina njemu ću biti otac. ⁷Zauvijek podignut ću kraljevstvo njegovo, ako ovako, kako je to danas, bude stajao na tom, da izvršuje moje zapovijedi i zakone. ⁸I sada opominjem vas pred očima svega Izraela, pred zajednicom Gospodnjom, i pred ušima Boga našega: "Držite brižno sve zapovijedi Gospoda, Boga svojega, da ostanete u posjedu ove lijepe zemlje i da je ostavite u baštinu potomcima svojim za sva vremena! ⁹A ti, sine moj Salomone, drži s Bogom oca svojega i služi mu cijelim srcem i dušom dragovoljnom; jer Gospod ispituje sva srca i zna svaku pomisao i želju! Ako ga budeš tražio, on će dati da ga nađeš. Ako li ga ostaviš, odbacit će te zauvijek. ¹⁰Pa vidi sada, da te je Gospod izabrao, da mu sagradiš kuću za svetinju pođi na posao odvažno!"

¹¹Potom predade David svojem sinu Salomonu sliku od trijema i njegovih prostorija, od riznica, gornjih soba i nutarnjih prostorija, i od prostora za pomirilište, ¹²Tako isto sliku svega, što je bio smislio: "liku od trijemova u hramu Gospodnjem i od ćelija unaokolo, sliku od riznica kuće Božje i od riznica za svete darove, ¹³Nadalje sliku za redove svećeničke i levitske i za poslužne poslove u hramu Gospodnjem i za sve posuđe za službu u hramu Gospodnjem. ¹⁴Zlata mu predade toliko, koliko je trebalo za svaki pojedini sud u službi Božjoj, tako isto srebra za sve srebrno posuđe, ¹⁵Nadalje koliko mu je trebalo novaca za svijećnjake zlatne i za njihove žiške zlatne, po određenoj težini njihovoj; isto tako koliko mu je trebalo srebra za razne srebrne

svijećnjake i žiške prema njihovoj težini i potrebi; ¹⁶Nadalje koliko mu je trebalo zlata za stolove kruhova postavljenih, za svaki pojedini što, i srebro za stolove srebrne, ¹⁷Čistoga zlata za viljuške, škropionice i kotliće, za razne vrčeve zlatne, po težini njihovoj, i za razne vrčeve srebrne, po težini njihovoj; ¹⁸Nadalje čistoga zlata za žrtvenik kadioni, po težini. I sliku od kola predade mu, naime od kola zlatnih kerubina, koji raširenim krilima prekrivaju kovčeg zavjeta Gospodnjega, ¹⁹"O svemu tome," reče David, "o svim radovima za izvedbu te građevne osnove poučio me je Gospod pismom iz ruke njegove."

²⁰Tada reče David svojem sinu Salomonu: "Pođi na posao odvažno i jako! Ne boj se i ne plaši se, jer Bog Gospod, Bog moj bit će s tobom. On te neće ostaviti, dok se ne dovrše svi radovi za službu u hramu Gospodnjem. ²¹Već su spremni redovi svećenički i levitski za svu službu u hramu Božjem. Imaš uza se za svaki posao ljudi, koji su voljni i vješti svakoj službi. I knezovi i sav narod stoje ti uvijek na službu."

1 Ljetopisa – 29 glava

¹Potom reče kralj David svoj zajednici: "Moj sin Salomon, jedini, kojega je Bog izabrao, još je mlad i nježan, a djelo je veliko, jer nije za čovjeka određen ovaj dvor, nego za Boga, Gospoda. ²I ja svom snagom svojom pripravih za hram Boga svojega zlata za sudove zlatne, srebra za srebrne, mjedi za mjedene, gvožđa za gvozdene i drva za drvene, kamena oniksova i crnosjajna i šarolika kamenja za okvire i drugoga dragoga kamenja svake vrste i mramora izobilja. ³I još iz ljubavi prema hramu Boga mojega ono, što imam u vlastitom posjedu zlata i srebra, dat ću, osim svega toga, što sam već pripravio za svetu kuću: ⁴Tri tisuće zlatnih talenata od ofirskoga zlata i sedam tisuća talenata čistoga srebra, da se tim oblože zidovi hramskim prostorijama, ⁵I za zlatno i srebrno posuđe svake vrste i za sve radove ruku umjetničkih. A tko je još spreman da koji dar daruje za Gospoda?"

⁶Tada darovaše dragovoljno obiteljski poglavari, knezovi plemena

Izraelovih, tisućnici i stotnici i činovnici u službi kraljevoj. ⁷Oni dadoše za gradnju hrama Božjega pet tisuća talenata zlata, deset tisuća drahmi, deset tisuća talenata srebra, osamnaest tisuća talenata mjedi i sto tisuća talenata gvožđa. ⁸Tko je imao dragoga kamenja, predade ga za blago hrama Gospodnjega Geršonovcu Jehielu.

⁹Narod se je radovao dragovoljnim darovima, jer su pobožnim srcem dragovoljno prinosili Gospodu darove svoje. I kralj David radovao se veoma.

¹⁰I blagoslovio je David Gospoda pred svom zajednicom. David je molio: "Blagoslovljen neka si, Gospode, Bože oca Izraela, odvijeka do vijeka! ¹¹Tvoja je, Gospode, veličina, moć, slava, hvala i visost, jer tvoje je sve na nebu i na zemlji. Tvoje je, Gospode, gospodstvo, i ti se uzdižeš kao Gospod nada sve. ¹²Bogatstvo i čast dolaze od tebe, i ti si vladar nad svim. U tvojoj je ruci snaga i moć i u tvojoj je vlasti da učiniš velikim i moćnim kogagod hoćeš. ¹³I zahvaljujemo ti, Bože naš, i častimo ime tvoje slavno. ¹⁴A tko sam ja, i što je narod moj, da smo mogli u takovoj množini prinijeti svojih darova? Ne, od tebe dolazi sve, i iz tvoje ruke darovasmu tebi. ¹⁵Ta mi smo samo tuđini i gosti pred tobom kao svi oci naši: Kao sjena dani su našega života na zemlji i bez nadanja. ¹⁶Gospode, Bože naš, sve ovo blago, što ga pripravismo, da ti sagradimo kuću za sveto ime tvoje, dolazi iz tvoje ruke, i sve je to tvoje ¹⁷Ali ja znam, Bože moj, da ti ispituješ srca i da voliš iskrenost. I tako ja sve ovo darovah iskrenim srcem i s radošću vidjeh, kako ti je ovaj narod tvoj darivao darove. ¹⁸Gospode, Bože naših otaca Abrahama, Izaka i Izraela, uzdrži uvijek u srcu naroda svojega takvo mišljenje i volju takvu i upravljaj srce njihovo k sebi! ¹⁹Podaj mojemu sinu Salomonu poslušno srce, da drži tvoje zapovijedi, tvoje odredbe i zakone, i da čini sve to i sagradi sjajnu kuću, koju sam pripravio!"

²⁰Tada reče David svoj zajednici: "Blagoslivljajte Gospoda, Boga svojega!" I sva je zajednica blagoslivljala Gospoda, Boga otaca svojih. Oni se nakloniše i baciše se ničice pred Gospodom i pred kraljem.

²¹Zaklaše Gospodu žrtve i drugo jutro prinesoše Gospodu žrtve paljenice: "tisuću junaca, tisuću ovnova, tisuću janjaca s naljevima njihovim, osim toga žrtava zaklanica mnogo za sav narod Izraelov.

²²Jeli su i pili su onaj dan pred Gospodom u velikoj radosti. Tada učiniše Salomona, sina Davidova, po drugi put kraljem i pomazaše njega Gospodu za kneza, a Sadoka za svećenika

²³Tako je sjedio Salomon kao kralj na prijestolju Gospodnjem na mjesto svojega oca Davida, i imao je sreću. Sav ga je Izrael slušao.

²⁴Svi knezovi i junaci i svi sinovi kralja Davida podvrgoše se kralju Salomonu. ²⁵Gospod dade, te Salomon dođe do veoma visokog ugleda kod svega Izraela i podijeli mu tako sjajno kraljevanje, kako to nije bio imao prije njega niti jedan kralj nad Izraelom.

²⁶David, sin Jesejev, bio je vladao nad svim Izraelom. ²⁷A vremena, za koje je bio kralj nad Izraelom, bilo je četrdeset godina U Hebronu je vladao sedam godina, u Jerusalemu trideset i tri godine. ²⁸On umrije u visokoj starosti, bogat danima života, imovinom i čašću. Njegov sin Salomon postade kralj mjesto njega.

²⁹Povijest kralja Davida, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti vidioca Samuela i u povijesti proroka Natana i u povijesti vidioca Gada,

³⁰Sa svim njegovim kraljevanjem, pobjedama njegovim i događajima, što prodoše preko njega i Izraela i preko svih drugih kraljevina zemaljskih.

2 Ljetopisa

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#)

2 Ljetopisa – 1 glava

¹Kad se je Salomon, sin Davidov, bio učvrstio u vlasti svojoj – Gospod, Bog njegov, bio je s njim i učinio ga veoma moćnim –

²Tada dozva Salomon k sebi sav narod Izraelov s tisućnicima i stotnicima, sa sucima i svim knezovima svega Izraela, s poglavarima obiteljskim. ³U pratnji sve zajednice narodne otide Salomon na visinu u Gibeonu. Tamo se je naime nalazio šator zavjeta Božjega, koji je Mojsije, sluga Gospodnji, bio načinio u pustinji. ⁴– A kovčeg Božji bio je David prenio iz Kirjat–Jearima na mjesto, koje mu je David bio spremio. U Jerusalemu naime bio mu je dao razapeti šator. – ⁵Žrtvenik mjedeni, koji je bio načinio Bezaleel, sin Urijev, unuk Hurov, bio je ondje pred svetim stanom Gospodnjim. Salomon pokloni mu se tamo s narodom. ⁶Tada žrtvova Salomon ondje na žrtveniku mjedenom, koji je bio pred Gospodom i pripadao šatoru zavjeta Gospodnjega, i prinese na njemu tisuću žrtava paljenica.

⁷Noću potom javi se Bog Salomonu i reče mu: "Iđi, što da ti dadnem!"

⁸Salomon odgovori Bogu: "Ti si mojemu ocu Davidu iskazivao veliku naklonost i mene si učinio kraljem mjesto njega. ⁹Neka bi se sad ipak, Gospode i Bože, ispunilo tvoje obećanje, što si ga rekao mojemu ocu Davidu! Ti si me učinio kraljem nad narodom, koji je mnogobrojan kao prah na zemlji. ¹⁰Zato daj mi mudrost i uviđavnost, da vodim taj narod u svakom položaju, jer tko bi inače mogao vladati ovim tvojim

mnogobrojnim narodom?"

¹¹Bog odgovori Salomonu: "Jer si to zaiskao, a nijesi molio bogatstva, blaga i slave, niti smrti neprijatelja svojih, niti duga života, nego si sebi zaprosio mudrost i uviđavnost, da vladaš narodom mojim, nad kojim te postavih kraljem, ¹²Zato neka ti se udijeli ta mudrost i uviđavnost! A da ću ti i bogatstva, blaga i slave, kakve prije tebe nije imao niti jedan kralj, niti će poslije tebe imati."

¹³Nato se vrati Salomon s uzvisine u Gibeonu, od šatora zavjetnoga u Jerusalem i vladao je tamo nad Izraelom.

¹⁴Salomon nakupi sebi i mnogobrojna kola i kolske borce, i imao je tisuću i četiri stotine kola i dvanaest tisuća kolskih boraca. Njih smjesti u kolskim gradovima i u okolici kralja u Jerusalemu.

¹⁵Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra i zlata tako mnogo kao kamenja, i cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini.

¹⁶Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i Koe. Trgovci kraljevi dovodili ih iz Koe za plaću, ¹⁷Tako da su jedna kola kod izvoza iz Egipta dolazila po šest stotina šekela srebra, a konj po sto i pedeset. Isto tako preko njih dobivali su ih svi kraljevi hitejski i sirijski.

2 Ljetopisa – 2 glava

¹Salomon je bio izdao zapovijed, da se sagradi hram imenu Gospodnjemu i kraljevska palača njemu samomu. ²I odbroji Salomon sedamdeset tisuća nosilaca i osamdeset tisuća, koji će tesati u gori, i tri tisuće i šest stotina nadzornika nad njima.

³Nato poruči Salomon kralju tirscome Hiramu: "Ti si mojemu ocu Davidu iskazao dobrotu, da mu pošlješ drva cedrovih, te je mogao sebi za stan sagraditi palaču. ⁴Ja namjeravam sagraditi hram imenu Gospoda, Boga svojega, i posvetiti mu ga, da se kadi pred njim kadom

mirisnim, da se postavljaju redovito hljebovi, i da se svako jutro i večer, u subotu, mjesec mlađake i blagdane Gospoda, Boga našega, prinose žrtve paljenice, kako je to propis u Izraelu za vječna vremena. ⁵Hram, koji ću graditi, ima da bude velik, jer je Bog naš veći od svih bogova. ⁶Ali tko može njemu da sagradi kuću, kad ga nebo i najviše nebo ne može da obuhvati? Tko sam ja, da bih mu mogao sagraditi hram? Ipak samo, da se žrtva pred njim spali. ⁷Pa pošlji mi sad čovjeka, koji umije da izradi radove u zlatu, srebru, mjedi, gvožđu, crvenom grimizu, grimizu i modrom grimizu! On ima i u tom biti vješt da izvede rezbarije s umjetnicima, koje imam kod sebe u Judeji i u Jerusalemu i koje je već namjestio moj otac David. ⁸Pošlji mi i drva cedrovih, čempresa i sandalovine s Libanona, jer znam, da ljudi tvoji umij u sjeći drva na Libanonu. Moje će sluge zajedno raditi s tvojim. ⁹Mora se naime meni pripremiti veoma mnogo drva, jer kuća, što ću je graditi, ima da bude izvanredno velika. ¹⁰Evo, poslanicima, što će sjeći drva, ljudima tvojim za hranu njihovu dat ću dvadeset tisuća kora pšenice, dvadeset tisuća kora ječma, dvadeset tisuća bata vina i dvadeset tisuća bata ulja."

¹¹Hiram, kralj tirski, poslao Salomonu ovaj pismeni odgovor: "Jer Gospod ljubi svoj narod, zato te postavi kraljem nad njim." ¹²I Hiram je nastavio: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, koji je stvorio nebo i zemlju, što je dao kralju Davidu sina puna mudrosti, razboritosti i uvidavnosti, koji će graditi hram Gospodu i kraljevsku palaču sebi! ¹³Šaljem ti dakle čovjeka mudra, u umjetnosti vješta, majstora Hurama, ¹⁴Sina neke Danovke. Njegov je otac bio Tirac. On se razumije u radove u zlatu, srebru, mjedi, gvožđu, kamenu, drvetu, crvenom i modrom grimizu, finom lanu i grimizu. On može urezati rezbariju svake vrste i izvesti svaki umjetni rad, što mu se dadne, u društvu s umjetnicima tvojim i s umjetnicima mojega gospodara, tvojega oca Davida. ¹⁵Neka dakle moj gospodar pošlje pšenicu, ječam, ulje i vino slugama svojim, kao što je obećao! ¹⁶A mi ćemo nasjeći drva na Libanonu, koliko trebaš, i dovesti ih u splavovima na moru u Jopu. Ti ih onda daj odnijeti u Jerusalem!"

¹⁷Tada Salomon podiže sve strance u Izraelu po brojenju, što ga je bio učinio njegov otac David. Bilo ih je sto i pedeset i tri tisuće i šest stotina. ¹⁸Od njih odredi sedamdeset tisuća za nosioce, osamdeset tisuća za tesače u planini i tri tisuće i šest stotina za nadzornike, koji će ljude dizati na rad.

2 Ljetopisa – 3 glava

¹Nato poče Salomon graditi hram Gospodnji u Jerusalemu na brdu Moriju, koje je već bilo izabrano od njegova oca Davida, na mjestu, koje je bio za to odredio David, na gumnu Jebusejina Ornana.

²Drugoga dana drugoga mjeseca u četvrtoj godini vladanja svojega poče on graditi.

³Ove mjere postavi Salomon za temelj kod gradnje hrama Božjega: "dužina je bila šezdeset lakata po staroj mjeri, i širina dvadeset lakata.

⁴Trijem pred širinom glavnoga prostora hrama bio je dvadeset lakata dug i sto i dvadeset lakata visok, Dade ga u unutrašnjosti prevući čistim zlatom. ⁵Veliki prostor obloži daskama čempresovim, prevuče ga čistim zlatom i ozgo napravi palme i cvjetne lance. ⁶I obloži hram, da ga nakiti, kamenjem dragim. Zlato je bilo zlato iz Parvaima. ⁷Tako prevuče zlatom hram, grede, pragove, zidove i vrata, i dade na zidovima urezati kerubine.

⁸Tada dade načiniti prostor za Svetinju nad svetinjama. Dužina njegova bila je prema širini hrama dvadeset lakata, isto tako širina dvadeset lakata. Prevuče ga čistim zlatom u vrijednosti od šest stotina talenata. ⁹Vrijednost klina bila je pedeset šekela zlata. I gornje sobe prevuče zlatom.

¹⁰U unutrašnjosti Svetinje nad svetinjama dade načiniti u kiparskom radu dva kerubina i prevuče ih zlatom. ¹¹Krila kerubina imala su dužinu od dvadeset lakata. Pet lakata dugo krilo jednoga kerubina doticalo je

zid hrama, i drugo isto tako pet lakata dugo krilo doticalo je krilo drugoga kerubina. ¹²Tako je isto dopiralo jedno pet lakata dugo krilo drugoga kerubina do na zid prostora i drugo pet lakata dugo krilo do na krilo prvoga kerubina. ¹³Krila tim kerubinima bila su raširena na dvadeset lakata. Oni su stajali uspravo na nogama, i lice im je bilo okrenuto prema glavnome prostoru.

¹⁴Zavjese pred njima dade načiniti od modroga i crvenoga grimiza, od grimiza i finoga lana i po njemu napraviti kerubine.

¹⁵Pred hramom dade načiniti dva stupa, trideset i pet lakata duga. Oglavlje ozgo na njima imalo je pet lakata. ¹⁶Tada dade načiniti lance cvjetne kao u hramu i metnuti ih ozgo na stupove; i dade načiniti što šipaka i objesiti ih na lance. ¹⁷Stupove dade postaviti pred hramom, jedan s desne strane, a drugi s lijeve. Desni nazva Jakin, a lijevi Boaz

2 Ljetopisa – 4 glava

¹Onda načini žrtvenik od mjedi, dvadeset lakata dug, dvadeset širok i deset visok.

²Tada postavi more mjedeno, deset lakata bilo mu je od jednoga kraja do drugoga, unaokolo okruglo i pet lakata visoko. Trebao je konac od trideset lakata, da ga obuhvati. ³Ispod kraja bilo je od likova volovskih – po deset na lakat – posve opkoljeno, što su okruživali more unaokolo u dva reda. ⁴Stajalo je na dvanaest volova. Tri su bila okrenuta prema sjeveru, tri na zapad, tri na jug i tri na istok. More je stajalo ozgo nad njima. Zadnja je strana svih volova bila okrenuta unutra. ⁵Debljina mu je bila jedna Podlanica. Kraj mu bio nalik na ljljan kao kraj u čaše. Primalo je dvije tisuće bata. ⁶Dalje dade načiniti deset umivaonica. Pet ih metnu s desne strane, a pet s lijeve za pranje. U njima se je pralo i ono, što bi se prinosilo kao žrtva paljenica. Svećenicima je služilo more za pranje njihovo. ⁷I načini deset zlatnih svijećnjaka po propisima, što su vrijedili za njih, i postavi ih u hram, pet s desne strane, a pet s lijeve.

⁸Dalje načini deset stolova i namjesti ih u hramu, pet s desne strane, a pet s lijeve. I načini stotinu zdjelica od zlata. ⁹Onda dade načiniti trijem svećenički, velik; trijem i vrata za veliki trijem i prevuče vrata mjeđu.

¹⁰More namjesti na južnoj strani, na jugoistok.

¹¹Nadalje načini Hiram lonce, lopate i zdjelice. Tako dovrši Hiram radove, što ih je morao da izradi kralju Salomonu za kuću Božju: ¹²Dva stupa i dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima, obadvije pletenice, da pokrivaju dva oglavlja navrh stupova; ¹³Nadalje četiri stotine šipaka za obadvije pletenice, dva reda šipaka za svaku pletenicu, da pokrivaju obadva oglavlja okrugla navrh stupova; ¹⁴Usto deset podnožja i deset umivaonica na podnožjima ¹⁵Nadalje more i dvanaest volova pod njim. ¹⁶I lonce, lopate i viljuške i sve sprave za njih načini majstor Hiram kralju Salomonu za hram Gospodnji od ugladne mjedi. ¹⁷Dade ih saliti kralj u ravnici jordanskoj u zemlji ilovači između Sukota I Zereda.

¹⁸Dade Salomon načiniti svega ovoga posuđa vrlo mnogo. Težina mjedi nije bila utvrđena.

¹⁹Onda dade Salomon načiniti sve posuđe, što se upotrebljavalo u hramu Božjem: zlatni žrtvenik, stolove za kruhove postavljene,

²⁰Svijećnjake sa žiškima njihovim od čistoga zlata, što su se po propisu morali upaliti pred Svetinjom nad svetinjama. ²¹I zlatne cvjetove, svjetiljke i usekače, i to od čistoga zlata, ²²Noževe, škropionice, mašice i kadionice od čistoga zlata. I nutarnja dvokrilna vrata hrama na ulazu u Svetinju nad svetinjama, i dvokrilna vrata hrama na ulazu u glavni prostor bila su od zlata.

2 Ljetopisa – 5 glava

¹Kad su bili svršeni svi radovi, što ih dade kralj Salomon izvesti za hram Gospodnji, dade Salomon unijeti i posvećene darove svojega oca Davida. Srebro i zlato i sudove stavi u riznicu hrama Božjega.

²Tada skupi Salomon starješine Izraelove i sve glavare plemenske, knezove porodica izraelskih, u Jerusalem, da se prenese kovčeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, to jest Siona.

³I tako se skupiše kod kralja svi ljudi Izraelovi na blagdan, koji biva u sedmom mjesecu. ⁴Kad su se bile sastale sve starješine Izraelove, podigoše Leviti kovčeg ⁵prenesoše kovčeg, šator svjedočanstva i sve suđe sveto, što je bilo u šatoru. Svećenici, Leviti prenesoše ga. ⁶Pritom žrtvova kralj Salomon i sva zajednica Izraelova, što se bila našla kod njega, pred kovčegom toliko ovaca i goveda, da ih se zbog njihova mnoštva nije moglo izbrojiti niti proračunati.

⁷Tada unesoše svećenici kovčeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto u zadnjem prostoru hrama, u Svetinji nad svetinjama, pod krila kerubina. ⁸Kerubini su naime držali krila raširena nad mjestom, gdje je stajao kovčeg. Tako pokriše kerubini kovčeg i motke njegove odozgo. ⁹Motke su bile tako duge, da su se krajevi motki od kovčega vidjeli u svetištu pred zadnjim prostorom. Ali se dalje nijesu vidjeli. Ostadoše ondje do današnjega dana. ¹⁰U kovčegu su bile samo dvije ploče kamene, što ih je bio u njega metnuo Mojsije na Horebu, kad Gospod sklopi savez sa sinovima Izraelovim, pošto izadoše iz zemlje egipatske.

¹¹I ostaviše svi svećenici svetište. Svi svećenici, koji se nadoše, bili su se naime posvetili bez obzira na redove. ¹²Levitski pjevači svi, Asaf, Heman, Jedutun uz svoje sinove i drugove stajali su obučeni u bez s cimbalima, harfama i citarama istočno od žrtvenika i s njima sto i dvadeset svećenika, koji su trubili u trube. ¹³Trubači i pjevači bili su morali u isto vrijeme i jednim glasom početi da slave Gospoda i da ga hvale. I čim odjeknuše trube i cimballi i ostala glazbala i hvalospjev Gospodu "Jer je dobrotiv, i vječno traje milost njegova", tada se napuni oblaka hram, kuća Gospodnja. ¹⁴Svećenici nijesu mogli radi oblaka pristupiti, da vrše svoju službu, jer slava Gospodnja napuni kuću Božju.

2 Ljetopisa – 6 glava

¹Tada reče Salomon: "Gospod je rekao, da će stanovati u mraku. ²I ja sagradih tebi kuću za stan, mjesto da u njemu stanuješ na vječna vremena."

³Tada se okrenu kralj i blagoslovi svu narodnu zajednicu sinova Izraelovih, a sva je zajednica sinova Izraelovih stajala. ⁴On reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji je eto zaista ispunio obećanje, što ga je svojim ustima dao mojemu ocu Davidu, kad je rekao: ⁵Od vremena, kad sam izveo iz Egipta svoj narod Izraela, ne izabrah grada ni iz kojega plemena Izraelova, da se tamo sagradi hram, u kojem da stanuje ime moje. I nikoga ne izabrah, da bi vladao nad mojim narodom Izraelom. ⁶Ali sam izabrao Jeruzalem da u njemu obitava moje Ime i odabrao Davida da zapovijeda mojem narodu izraelskom.' ⁷I bio je doduše naumio moj otac David da sagradi hram imenu Gospoda, Boga Izraelova. ⁸Ali Gospod reče mojemu ocu Davidu: "Da kaniš sagraditi hram imenu mojemu, dobro si učinio, što si to naumio. ⁹Ali ti nećeš ti sagraditi toga hrama, nego sin tvoj, koji će ti se roditi, on će sagraditi hram imenu mojemu.' ¹⁰I eto Gospod ispuni obećanje, što ga je dao: "Ja stupih na mjesto svojega oca Davida i sjedoh na prijestolje Izraelovo, kako to obeća Gospod, i sagradih hram imenu Gospoda, Boga Izraelova ¹¹Ja tamo namjestih kovčeg, u kojem je savez Gospodnji, što ga je sklopio sa sinovima Izraelovim."

¹²Potom stupi Salomon pred svom zajednicom Izraelovom pred žrtvenik Gospodnji i raširi ruke svoje. ¹³Salomon je naime bio dao načiniti podnožje od mjedi i metnuo ga nasred trijema hramskoga, pet lakata dugo, pet široko i tri visoko. I stade na njega i klekne na koljena pred svom zajednicom Izraelovom, raširi ruke svoje prema nebu ¹⁴I pomoli se: "Gospode, Bože Izraelov! Niti jedan bog u nebu gore i na zemlji dolje nije ti jednak: savez i milost čuvaš ti slugama svojim, koji hode pred tobom čitavim srcem. ¹⁵Ti si slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, ispunio, što si mu bio obećao. Što si obrekao ustima svojim, to

si ispunio djelom, kako dokazuje ovaj dan. ¹⁶A sada, Gospode, Bože Izraelov, drži slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, i obećanje, što si mu ga dao, kad si rekao: Koliko je do mene, neće ti nikada nestati čovjeka, koji bi sjedio na prijestolju Izraelovu! Samo moraju potomci tvoji ponašanje svoje tako urediti, da bude po zakonu mojemu, kao što si ti hodio preda mnom. ¹⁷Sada dakle, Gospode, Bože Izraelov, daj da se obistini obećanje tvoje, što si ga dao svojemu slugi Davidu!

¹⁸A hoće li doista Bog stanovati na zemlji među ljudima? Eto, nebo i nebesa najviša ne mogu te obuhvatiti – koliko manje ova kuća, koju sagradih!

¹⁹Ali obazri se na molitvu sluge svojega i na vapaj njegov, Gospode, Bože moj: Čuj zaziv i molitvu, koju upravlja tebi sluga tvoj! ²⁰Daj da oči tvoje budu otvorene nad ovom kućom dan i noć, nad mjestom, za koje si obećao: "Moje ime tamo će stanovati! Čuj molitvu, koju će na ovom mjestu obavljati sluga tvoj! ²¹Čuj vapaj sluge svojega i naroda svojega Izraela, kadgod se mole na ovom mjestu! Usliši ga na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, u nebu, usliši ga i oprosti!

²²Ako se netko ogriješi o bližnjega svojega i njemu se naloži zakletva, kojom se ima zakleti, i on se pokaže sa zakletvom pred tvojim žrtvenikom u ovoj kući, ²³Onda ti čuj u nebu i zahvati i pribavi pravicu slugama svojim: Krivca odsudi obraćajući njegova djela na njegovu glavu, a nedužnoga oslobodi postupajući s njim po nedužnosti njegovoj!

²⁴Ako taj narod Izrael bude potučen od neprijatelja, jer se je ogriješio o tebe, ali se opet obrati k tebi i slavi ime tvoje i u ovoj se kući moli i vapije k tebi, ²⁵Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehе svojemu narodu Izraelu i dovedi ih natrag u zemlju, koju si dao ocima njihovim!

²⁶Ako se je zatvorilo nebo, tako da ne pada dažd, jer su se ogriješili o tebe, i oni se mole na ovom mjestu i slave ime tvoje i obrate se od

grijeha svojih, jer si ih ponizio, ²⁷Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe slugama svojim i svojemu narodu Izraelu, upravi ih na pravi put, kojim da idu, i pusti dažd na zemlju svoju, koju si dao narodu svojemu u baštinu!

²⁸Ako nastane glad u zemlji, ako budu kuga, suša i medljika, skakavci i gusjenice, ako je neprijatelj pritisne u kojem od njezinih mjesta, ako je pohodi kakvogod zlo ili bolest: ²⁹Svaku molitvu, svaki vapaj, što tada kojigod ili sav tvoj narod Izrael izgovori, ako svaki osjeća bol u srcu svojem i raširi ruke prema ovoj kući, ³⁰Onda ti to čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i oprosti i podaj svakome po svemu životu njegovu, jer ti znaš srce njegovo, jer ti jedini prozireš srce sve djece čovječje, ³¹Da te se uvijek boje i hode putovima tvojim, doklegod živu u zemlji, koju si dao ocima našim.

³²Ali i stranca, koji ne pripada tvojemu narodu Izraelu, nego iz daleke zemlje dođe radi tvojega svetog imena i radi tvoje jake ruke i mišice tvoje podignute – kad on dakle dođe i pomoli se u ovoj kući, ³³Onda ga ti čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i učini sve, za što te zaziva stranac, da svi narodi na zemlji upoznaju ime tvoje, da te štuju kao tvoj narod Izrael i da doznaju, da je ovaj hram, što ti ga sagradih, prozvan po imenu tvojem!

³⁴Ako narod tvoj izađe na vojsku proti svojim neprijateljima putem, kojim ga pošlješ, i pomoli se tebi prema ovome gradu, koji se izabrao, prema hramu, koji sam sagradio imenu tvojemu, ³⁵Onda ti čuj u nebu molitvu njegovu i vapaj njegov i podaj mu pobjedu!

³⁶Ako su se ogriješili o tebe – jer nema čovjeka, koji ne griješi – i ti se rasrdiš na njih i predaš ih neprijatelju, tako da ih tlačitelji njihovi zarobe i odvedu u zemlju neprijateljsku, daleko ili blizu, ³⁷I ako se tada oni dozovu u zemlji, gdje su zarobljeni, i obrate se i zavapiju k tebi u zemlji sužanjstva svojega i priznaju: "Sagriješismo i zlo učinismo, bezbožni smo bili; ³⁸Ako se dakle svim srcem i svom dušom obrate k tebi u

zemlji neprijatelja svojih, koji ih odvedoše, i pomole se prema zemlji, koju si dao ocima njihovim, prema gradu, koji si izabrao, i prema hramu, koji sam sagradio imenu tvojemu, ³⁹Onda ti usliši njihovu molitvu i vapaj njihov u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i pribavi im pravicu! Oprosti tada narodu svojem, što je sagriješio proti tebi!

⁴⁰Tako, Bože moj, neka budu oči tvoje otvorene i uši tvoje prignute na molitvu na ovom mjestu!

⁴¹I tako, Gospode, Bože moj, podigni se prema počivalištu svojem, ti sam i silni kovčeg tvoj! Neka su svećenici tvoji, Gospode, Bože moj, obučeni u spasenje, i pobožnici tvoji neka se obraduju u sreći!

⁴²Gospode, Bože moj, ne odbaci pomazanika svojega! Spomeni se onih milosti, što si ih obećao svojem slugi Davidu!"

2 Ljetopisa – 7 glava

¹Kad svrši Salomon molitvu, siđe oganj s neba i spali žrtvu paljenicu i žrtve zaklanice, i slava Gospodnja napuni hram. ²Svećenici nijesu više mogli stupiti u hram Gospodnji, jer je slava Gospodnja napunila hram Gospodnji.

³Kad svi sinovi Izraelovi vidješe, kako oganj i slava Gospodnja siđoše na hram, prignuše se licem k zemlji na kameni pod, pokloniše se Gospodu i slavili su ga: "Dobro je on, i vječno traje milost njegova."

⁴Tada prinesoše kralj i sav narod žrtve zaklanice pred Gospodom, ⁵I to kao žrtvu zaklanicu žrtvova kralj Salomon dvadeset i dvije tisuće volova i sto i dvadeset tisuća ovaca. Tako posvetiše hram Božji kralj i sav narod.

⁶Svećenici su stajali na mjestima svojim, tako isto Leviti s glazbalima

Gospodnjim, što ih je bio dao načiniti kralj David, da pjevaju Gospodu hvalospjev "Vječno traje dobrota njegova"; i kad mu je David dao pjevati hvalu službom njihovom, a svećenici trubili u trube pred njima, sav je Izrael stajao.

⁷I srednji dio trijema pred hramom Gospodnjim posveti Salomon, jer tamo prinese žrtve paljenice i pretilinu od žrtava mirotvornih, Na žrtvenik naime mjedeni, što ga je bio dao načiniti Salomon, nijesu mogle stati žrtve paljenice i prinosi i pretilina.

⁸Tako proslavi tada Salomon blagdan sedam dana i sav Izrael s njim, skup velik, od ulaska u Hamat do potoka egipatskoga. ⁹U osmi dan održaše svečanu skupštinu; jer su posvetu žrtvenika bili obavljali sedam dana. Blagdan je bio trajao sedam dana. ¹⁰Dvadeset trećega dana sedmoga mjeseca otpusti on narod kućama njihovim; a bili su radosni i dobre volje radi svega dobra, što ga je bio Gospod iskazao Davidu, Salomonu i svojem narodu Izraelu.

¹¹Kad je Salomon bio dovršio hram Gospodnji i palaču kraljevsku i sve priveo kraju, što je htio da izvede u hramu Gospodnjem i u palači svojoj,

¹²Javi se Gospod noću Salomonu i reče mu: "Uslišio sam molitvu tvoju i izabrao sam to mjesto, da mi bude mjesto za žrtve. ¹³Ako zatvorim nebo, tako da ne pada dažd, ili ako pošljem skakavce, da popasu zemlju, ili ako pustim kugu među narod svoj, ¹⁴I tada se narod moj, koji je nazvan po momu imenu, ponizi i pomoli se i potraži moje ime i povrati se od zlih putova svojih, onda ću ih ja uslišiti u nebu, oprostiti ću im grijehove njihove i spasiti ću zemlju njihovu. ¹⁵Oči moje bit će sad otvorene i uši moje pripaziti će na molitvu na tom mjestu. ¹⁶Izabrao sam eto taj hram i posvetio ga. Zato će ime moje tu uvijek prebivati i oči moje i srce moje tu će vazda boraviti. ¹⁷I ako ti uzideš preda mnom onako, kako je išao tvoj otac David, tako da činiš sve, što sam ti zapovjedio, i držiš moje zakone i odredbe. ¹⁸Tada ću prijestolje

kraljevstva tvogega utvrditi, kao što sam obećao tvojemu ocu Davidu, kad sam rekao: "Nikada ti neće nestati čovjeka, koji vlada nad Izraelom. ¹⁹Ali ako se vi odvratite od mene i ne uzdržite mojih zapovijedi i uredaba, na koje sam vas obvezao, nego služite drugim bogovima i njima se klanjate, ²⁰Tada ću istrijebiti Izraela iz zemlje, koju sam im dao, i hram, što sam ga posvetio imenu svojemu, odbacit ću od lica svojega, i učinit ću od njega ruglo i podsmijeh kod svih naroda. ²¹I hram ovaj koliko bio uzvišen, tko god prođe pokraj njega, zaprepastit će se. I kad zapitaju: Zašto je Gospod tako što učinio ovoj zemlji i ovome hramu? ²²Odgovorit će se: Oni su ostavili Gospoda, Boga svojih otaca, koji ih je izveo iz Egipta, i okrenuli se k tuđim bogovima, njima se klanjali i služili im. Zato je on pustio na njih svu tu nesreću."

2 Ljetopisa – 8 glava

¹Kad prođe dvadeset godina, u koje sagradi Salomon hram Gospodnji i svoju vlastitu palaču, ²Utvrdi Salomon gradove, što ih je bio Hiram ustupio Salomonu, i naseli u njima sinove Izraelove.

³Tada otide Salomon proti Hamat Sobi i osvoji je. ⁴Utvrdi i Tadmor u pustinji i sve gradove za spremišta, što ih dade utemeljiti u Hamatu. ⁵I sagradi Gornji Bet–Horon i Donji Bet–Horon kao tvrđave sa zidinama, vratima i prijevornicama; ⁶Isto tako Baalat i sve gradove za spremišta, što ih je imao Salomon, sve gradove za kola, gradove za jahalište, nadalje sve gradnje, što ih je Salomon htio da podigne u Jerusalemu, na Libanonu i u svemu području svoje vlasti.

⁷Sve, što je još bilo ostalo od Hiteja, Amoreja, Perizeja, Hiveja i Jebuseja, koji nijesu pripadali sinovima Izraelovim, ⁸Potomke njihove, ukoliko su bili još ostali u zemlji, jer ih sinovi Izraelovi nijesu bili istrijebili, njih nagna Salomon da plaćaju danak do današnjega dana. ⁹Od sinova Izraelovih ne učini Salomon nijednoga robom za poslove svoje, nego oni postadoše njegovi ratnici, njegovi poglavari niže vođe, njegovi zapovjednici nad kolima i konjanicima

¹⁰Glavnih nastojnika, što ih je imao kralj Salomon, bilo je dvjesta i pedeset. Oni su imali nadzor nad ljudima.

¹¹Salomon preseli kćer faraonovu iz grada Davidova u palaču, koju je bio sagradio za nju, jer pomisli u sebi: "Neće stanovati žena moja u kući Davida, kralja Izraelova; jer je mjesto sveto, kad je kovčeg Gospodnji došao tamo."

¹²Tada dade Salomon prinijeti žrtve paljenice Gospodu na žrtveniku, što ga je bio podigao Gospodu pred trijemom. ¹³On dade tu žrtvovati ono, što je trebalo svaki dan po zapovijedi Mojsijevoj, nadalje što je bilo propisano u subote, na mjesece mlađake i na blagdane tri puta u godini, naime na blagdan nekvasnih kruhova, na blagdan sedmica i na blagdan sjenica.

¹⁴I postavi po naredbi svojega oca Davida redove svećeničke za službu njihovu i Levite za službene poslove njihove, naime da prinose hvalospjev i služe svećenicima, kako je trebalo svaki dan. Isto tako postavi vratare po redovima njihovim za pojedina vrata; jer tako je bio naredio David, čovjek Božji. ¹⁵Ni u čem nije se odstupilo od zapovijedi kraljeve gledom na svećenike i Levite, ni upogled riznica.

¹⁶I tako se svrši sve djelo Salomonovo od dana, kad se je postavio temelj hramu Gospodnjemu, pa do njegova dovršenja. Tako je bio dovršen hram Gospodnji.

¹⁷Tada otide Salomon u Esion–Geber i u Elat na obali morskoj u Edomu. ¹⁸Hiram posla mu po svojim ljudima lađe i momčad, što su bila vješta moru. Oni se zajedno s ljudima Salomonovim odvezoše u Ofir, uzeše odanle zlata četiri stotine i pedeset talenata i donesoše kralju Salomonu.

2 Ljetopisa – 9 glava

¹Kad je kraljica od Sabe čula o slavi Salomonovoj, dođe ona s veoma velikom pratnjom u Jerusalem, da iskuša Salomona zagonetkama. Deve su nosile mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja. Kad je bila došla k Salomonu, iznese mu sve, što je bila preduzela sebi. ²A Salomon joj odgovori na sva pitanja njezina. Ništa nije bilo, što bi ostalo Salomonu skriveno, da joj ne bi mogao dati obavijesti.

³I kad kraljica od Sabe vidje svu mudrost Salomonovu i palaču, koju je bio sagradio, ⁴I jela na stolu njegovu, kako su dostojanstvenici njegovi tu sjedili i sluge njegove dvorile, nadalje odijelo njihovo i peharnike njegove u odijelu njihovu i žrtvu paljenicu, što bi je on prinosisio u hramu Gospodnjem, ona se tada nije više mogla uzdržati ⁵I reče kralju: "Istina je bila, što sam čula u svojoj zemlji o tebi i o mudrosti tvojoj. ⁶Nijesam htjela vjerovati što se govorilo, dok ne dođoh i vidjeh svojim očima. I zaista, ni pola mi nije kazano o mudrosti tvojoj. Nadvisuješ još glas, što sam ga slušala. ⁷Sretni ljudi tvoji, sretno ove sluge tvoje, što uvijek stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju! ⁸Blagoslovljen neka je Gospod, Bog tvoj, koji te je zavolio, tako da te je posadio na prijestolje kao kralja na mjesto Gospoda, Boga tvojega, jer Bog tvoj ljubi Izraela i hoće da ga utvrdi dovijeka, zato im postavi tebe kraljem, da sudiš i dijeliš pravicu."

⁹Potom darova kralju sto i dvadeset talenata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja. Nikada nije bilo toliko mirisa, koliko darova kraljica od Sabe kralju Salomonu.

¹⁰I ljudi Hiramovi i Salomonovi, koji donesoše zlata iz Ofira, dovezoše drveta sandalovine i dragoga kamenja. ¹¹I kralj dade načiniti iz drveta sandalovine sjedala za hram Gospodnji i za palaču kraljevsku i citare i harfe za pjevače. Tako što nije se prije vidjelo u zemlji Judinoj.

¹²A kralj Salomon darova kraljici od Sabe sve, što joj se je dopalo i što

je zaiskala, osim onoga, što je bila donijela kralju. Potom se ona diže da se vrati natrag i ode kući sa slugama svojim.

¹³Težina zlata, što je dohodilo Salomonu u jednoj godini, iznosila je šest stotina i šezdeset i šest zlatnih talenata, ¹⁴Osim onoga, što je dohodilo od veletrgovaca i od poreza malih trgovaca. Usto su donosili Salomonu zlato i srebro svi knezovi beduinski i poglavari zemaljski. ¹⁵I dade kralj Salomon načiniti dvjesta velikih štitova od kovanoga zlata; šest stotina šekela kovanoga zlata upotrijebio je na svaki štit. ¹⁶Nadalje tri stotine lakih štitova od kovanoga zlata; trista šekela kovanoga zlata upotrijebio je na jedan štit. U kući šume libanonske dade ih kralj smjestiti. ¹⁷Nadalje dade kralj načiniti veliko prijestolje od slonove kosti i prevući ga čistim zlatom. ¹⁸Šest stepenica vodilo je k i prijestolju, i zlatno podnožje bilo je pričvršćeno za prijestolje. Nasloni su bili s obje strane sjedišta, i pokraj naslona bila su dva lava. ¹⁹Dvanaest lavova stajalo je s obje strane na šest stepenica. Tako što nije bilo još nikada načinjeno za bilo koje kraljevstvo. ²⁰Sve posude za piće kralja Salomona bile su od zlata, isto tako svi sudovi u kući šume libanonske bili su od čistoga zlata. Srebro nije imalo u vrijeme Salomonovo nikakve vrijednosti ²¹Jer je kralj imao lađe, što su s ljudima Hiramovim vozile u Taršiš. Svake tri godine jedanput dolazile bi lađe taršiške kući i donosile sa sobom zlato, srebro, slonovu kost, majmune i paune.

²²Tako nadvisi kralj Salomon sve kraljeve na zemlji bogatstvom i mudročću. ²³I svi kraljevi svijeta željeli su vidjeti Salomona, da čuju mudrost njegovu, koju mu je bio Bog dao. ²⁴Pritom bi svaki donio dar sa sobom, srebrne i zlatne sudove, haljine, oružje, mirise, konje i mazge, svake godine. ²⁵Salomon je imao i četiri tisuće sprega, konje i kola, i dvanaest tisuća konja za jahanje. Njih smjesti po kolskim gradovima i kod sebe u Jerusalemu. ²⁶I vladao je nad svim kraljevima od rijeke do zemlje filistejske i do na među Egipta. ²⁷Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra tako mnogo kao kamenja, a cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini. ²⁸Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i iz svih ostalih zemalja.

²⁹Ostala povijest Salomonova, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti proroka Natana i u proročanstvu Ahije Šiloneja i u viđenjima vidioca Ida o Jeroboamu, sinu Nebatovu.

³⁰Salomon je vladao u Jerusalemu četrdeset godina nad svim Izraelom. ³¹Tada počinu Salomon kod otaca svojih. Pokopaše ga u gradu njegova oca Davida. Na mjesto njega postade kralj njegov sin Roboam.

2 Ljetopisa – 10 glava

¹Roboam otide u Šekem, jer se je u Šekemu bio skupio sav Izrael, da ga učini kraljem.

²Potom primi vijest Jeroboam, sin Nebatov. On je naime još bio u Egiptu, kamo je bio morao pobjeći od kralja Salomona. Nato se vrati Jeroboam iz Egipta. ³I poslaše tamo i dadoše ga dozvati. Tako dođe Jeroboam i sav Izrael i dojaviše Roboamu ovo: ⁴"Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram. Olakšaj nam sada ti tvrdu službu oca svojega i teški Jaram, što ga je metnuo na nas, i mi ćemo ti biti podložni!" ⁵On im odgovori: "Do tri dana dođite opet k meni!" Tada se udalji narod.

⁶I kralj Roboam posvjetova se sa starim ljudima, što su bili služili njegovu ocu Salomonu, dok je bio živ, i upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima?" ⁷Oni mu odgovoriše: "Ako danas udovoljiš tim ljudima, njima se prilagodiš i prijateljski im odgovoriš, oni će ti biti zauvijek podložni."

⁸Ali se on ne osvrnu na savjet, što mu ga dadoše starci, nego se posvjetova s mladim ljudima, koji su bili odrasli s njim i morali su ga pratiti. ⁹On ih upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima, koji su zahtijevali od mene: Olakšaj jaram, što ga je metnuo na nas tvoj otac?"

¹⁰Mladi ljudi, koji su bili odrasli s njim, odgovoriše mu ovo: "Ovako ćeš

odgovoriti tim ljudima, koji ti rekoše: Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, olakšaj ti naš jaram! Odgovori im: Moj je mali prst deblji od bedara oca mojega. ¹¹Eto, otac vam je moj naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

¹²Kad Jeroboam i sav narod dođoše opet treći dan k Roboamu, kako je to bio zapovjedio kralj rekavši: "Dođite opet k meni do tri dana!",

¹³Tada im kralj oštro odgovori, jer se kralj Roboam ne osvrnu na savjet staraca. ¹⁴Kako ga svjetovaše mladi ljudi, odgovori im: "Moj vam je otac naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

¹⁵Tako kralj ne usliši naroda, jer je Bog bio tako uredio, da Gospod ispuni svoje obećanje, što ga je preko Ahije Šilonjanina bio dao Jeroboamu, sinu Nebatovu.

¹⁶Kad vidje sav Izrael, da ih kralj neće uslišiti, odgovori narod kralju ovo: "Kakav dio mi imamo s Davidom? Mi nemamo baštine sa sinom Jesejevim. Kući, sinovi Izraelovi! Sad gledaj svoju kuću, Davide!" Tako otide sav Izrael kući. ¹⁷Roboam je vladao samo još nad sinovima Izraelovim, koji su stanovali u gradovima Judinim.

¹⁸Kad kralj Roboam posla Adorama, nadzornika nad radnim radnjama, sav ga Izrael zasu kamenjem i ubi. Kralj Roboam mogao je upravo još skočiti na svoja kola i pobjeći u Jerusalem. ¹⁹Tako otpade Izrael od kuće Davidove do današnjega dana.

2 Ljetopisa – 11 glava

¹Čim Roboam dođe u Jerusalem, podiže kuću Judinu i Benjaminovu, sto i osamdeset tisuća odabranih ratnika, da zavojšte na Izraela, da natrag dobiju kraljevstvo za Roboama. ²Tada dođe riječ Gospodnja Šemaji, čovjeku Božjemu, ovako: ³"Javi Roboamu, sinu Salomonovu,

kralju Judinu, i svim sinovima Izraelovim u Judi i Benjaminu ovo:

⁴Ovako veli Gospod: "Ne izlazite i ne bijte se s braćom svojom! Svaki neka se vrati svojoj kući, jer sam ja naredio tako da bude." Oni poslušашe zapovijed Gospodnju, vratiše se i ne otidoše proti Jeroboamu.

⁵Tako ostade Roboam u Jerusalemu i dade sagraditi tvrde gradove u zemlji Judinoj. ⁶Sagradi gradove tvrde Betlehem, Etam, Tekou, ⁷Bet–Zur, Sokoh, Adulam, ⁸Gat, Marešu, Zif, ⁹Adoraim, Lakiš, Azeku, ¹⁰Zorah, Ajalon i Hebron, ¹¹I učini od njih jake tvrđave, namjesti nad njima zapovjednike i postavi u njih spremišta za hranu, ulje i vino, ¹²I u svaki grad štitove i koplja. Tako ih učini veoma jakima i držao je Judu i Benjaminu čvrsto u svojoj ruci.

¹³Svećenici i Leviti iz svega Izraela nađoše se kod njega iz svih krajeva svojih ¹⁴Leviti naime ostaviše pašnjake svoje i posjed svoj i iseliše se u Judu i Jerusalem, jer ih je Jeroboam sa sinovima svojim bio skinuo kao svećenike Gospodnje ¹⁵I postavio sebi svećenike za službu na visinama, za jarce i telad, što ih je načinio. ¹⁶Njima se pridružiše iz svih plemena Izraelovih oni, koji su iskrenim srcem štovali Gospoda, Boga Izraelova. Oni dođoše u Jerusalem da žrtvuju Gospodu, Bogu otaca svojih.

¹⁷Tako utvrdiše kraljevstvo Judino i učvrstiše Roboama, sina Salomonova, u njegovoj vlasti za tri godine; jer za tri godine hodili su putovima Davidovim i Salomonovim.

¹⁸Roboam uze sebi za žene Mahalatu, kćer Jerimota, sina Davidova, i Abihailu, kćer Eliaba, sina Jesejeva. ¹⁹Ova mu rodi sinove Jeuša Šemarju i Zahama. ²⁰Poslije nje oženi se Maakom, kćerju Absalomovom. Ova mu rodi Abiju, Ataja, Zizu i Šelomita. ²¹Roboam je ljubio Maaku, kćer Absalomovu, većma negoli sve druge svoje žene i inoče. On je naime bio uzeo osamnaest žena i šezdeset inoča, koje mu rodiše dvadeset i osam sinova i šezdeset kćeri. ²²Tada Roboam

postavi Abiju, sina Maakina, obiteljskim poglavarom, knezom među braćom njegovom; jer ga je htio učiniti kraljem. ²³I mudro pritom radeći razmjesti sve sinove svoje po svim krajevima Judinim i Benjaminovim, po svim tvrdim gradovima, i dade im hrane izobilja i isprosi im mnogo žena.

2 Ljetopisa – 12 glava

¹Kad je Roboam bio utvrdio svoju vlast i osigurao svoju moć, otpade on i sav Izrael s njim od zakona Gospodnjega.

²Tada u petoj godini kraljevanja Roboamova izađe kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu – jer su oni nevjerno radili proti Gospodu – ³S tisuću i dvije stotine kola i sa šezdeset tisuća konjanika. Nije bilo broja vojsci, što dođe s njim iz Egipta: Libijaca, Sukijaca i Etiopljana. ⁴On osvoji utvrde u Judi i dođe do Jerusalema.

⁵Tada dođe prorok Šemaja k Roboamu i knezovima Judinim, koji su se bili pred Šišakom povukli u Jerusalem, i reče im: "Ovako veli Gospod: Vi ostaviste mene, zato i ja ostavljam vas u ruke Šišaku."

⁶Tada se poniziše knezovi Izraelovi i kralj i rekoše: "Gospod je pravedan,"

⁷Kad vidje Gospod, da su se ponizili, dođe riječ Gospodnja Šemaji ovako: "Ponizili su se. Neću ih uništiti, nego ću im dati nešto izbavljenja, tako da se ne izlije sva moja jarost na Jerusalem preko Šišaka. ⁸Ali će mu biti sluge, da upoznaju razliku između službe meni i službe kraljevstvima zemaljskim."

⁹I tako izađe kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu i ugrabi blago u hramu Gospodnjem i blago palače kraljevske. Sve on uze. Ugrabi i zlatne štitove, što ih je bio dao načiniti Salomon. ¹⁰Na njihovo mjesto dade kralj Roboam načiniti mjedene štitove i povjeri ih pažnji starješina

nad tjelesnim stražarima, što su stražili na ulazu u palaču kraljevsku.

¹¹Kadgod bi kralj išao u hram Gospodnji, dolazili su tjelesni stražari i nosili ih, a onda ih opet donosili natrag u stražarnicu tjelesnih stražara.

¹²Jer se je bio ponizio, odvrti se od njega gnjev Gospodnji, da ga posve ne uništi, jer je i na Judi bilo još nešto dobra.

¹³Tako se je utvrdio kralj Roboam opet u Jerusalemu i vladao je dalje. Imao je Roboam četrdeset i jednu godinu, kad postade kralj, i vladao je sedamnaest godina u Jerusalemu, gradu, koji je bio izabrao Gospod između svih gradova Izraelovih, da ondje namjesti ime svoje. Njegova se mati zvala Naama i bila je Amonka. ¹⁴A on je činio zlo, jer nije upravio srce svoje na to, da vjerno služi Gospodu.

¹⁵Povijest Roboamova, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti proroka Šemaje i vidioca Ida. Ratovi između Roboama i Jeroboama trajali su cijelo vrijeme. ¹⁶Kad je Roboam bio počinio kod otaca svojih, bio je pokopan u gradu Davidovu. Njega naslijedi na prijestolju njegov sin Abija,

2 Ljetopisa – 13 glava

¹U osamnaestoj godini kraljevanja Jeroboamova postade Abija kralj nad Judom. ²On je vladao tri godine u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Mikaja, kći Uriela iz Gibee. Između Abija i Jeroboama bio je rat.

³Abija otvori boj s vojskom hrabrih ratnika od četiri stotine tisuća izabranih ljudi, jeroboam postavi se u bojni red naprema njemu s osam stotina tisuća izabranih, hrabrih ljudi.

⁴Tada stade Abija gore na brdo Zemaraim, što leži u gori Efraimovoj, i povika: "čujte me, Jeroboame i svi sinovi Izraelovi! ⁵Zar doista nijeste morali znati, da je Gospod, Bog Izraelov, predao kraljevstvo nad Izraelom na vječna vremena Davidu i potomcima njegovim na temelju zavjeta osoljenoga? ⁶Ali Jeroboam, sin Nebatov, sluga Salomona sina Davidova, ustade i pobuni se proti gospodaru svojemu, ⁷I skupiše se

oko njega ljudi praznovi i nevaljali i Roboama, sina Salomonova, posve dobiše u svoju vlast jer je Roboam bio premlad i nije bio svoj, da bi im se mogao oduprijeti. ⁸I vi sad mislite, da se možete oprijeti kraljevstvu Gospodnjemu, koje je u rukama potomaka Davidovih, jer vas je mnogo i imate kod sebe zlatne teoce, koje vam je Jeroboam učinio za bogove. ⁹Nijeste li otjerali svećenike Gospodnje, potomke Aronove, i Levite i načinili sebi svećenike kao narodi drugih zemalja? Svaki, koji je došao s juncem ili sa sedam ovnova, da se posveti, postao je svećenik onima, koji nijesu bogovi, ¹⁰Ali naš Bog jest Gospod. Mi nijesmo otpali od njega, a kao svećenici služe Gospodu potomci Aronovi, i Leviti obavljaju službu. ¹¹Oni prinose Gospodu jutrom i večerom žrtve paljenice i miomirisan kad, među kruhove postavljene na što od čistoga zlata i pale svako večer zlatni svijećnjak sa žiškima njegovim, jer mi držimo zakon Gospoda, Boga svojega. A vi ga ostaviste. ¹²Čujte, s nama, nama je na čelu Bog i svećenici njegovi s trubama glasnim, da zatrube proti vama. Sinovi Izraelovi! Ne borite se proti Gospodu, Bogu otaca svojih, jer nećete imati uspjeha.

¹³Ali Jeroboam zavede zasjedu, da im zađu za leđa. Tako su Judejcima bili sprijeda jedni, a s leđa zasjeda. ¹⁴I kad se obazreše Judejci, a to boj i sprijeda i straga, Oni povikaše Gospodu. Svećenici zatrubiše u trube, ¹⁵I Judejci podigoše ratnu viku. Kad Judejci podigoše ratnu viku, razbi Bog Jeroboama i svega Izraela pred Abijom i Judom. ¹⁶Sinovi Izraelovi pobjegoše od Judejaca, i dade ih Bog njima u ruke. ¹⁷Abija i ljudi njegovi nanesoše im velik poraz. Pet stotina tisuća odabranih ljudi pade od Izrael. ¹⁸Tako su onda bili poniženi sinovi Izraelovi, a Judejci prevladaše; jer su se bili oslonili na Gospoda, Boga otaca svojih. ¹⁹Abija je progonio Jeroboama i oduzeo mu više gradova, naime Betel, Ješanu i Efron sa selima njihovim. ²⁰Jeroboam, dokle je živio Abija, ne oporavi se više. Gospod ga udari, te umrije.

²¹A Abija postade moćan. On uze sebi četrnaest žena. One mu rodiše dvadeset i dva sina i šesnaest kćeri. ²²Ostala povijest Abijina, njegova preduzeća i djela zapisana su u zapiscima proroka Ida.

2 Ljetopisa – 14 glava

¹Kad je Abija bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Asa. Za njegova vremena imala je zemlja mir deset godina.

²Asa je činio, što je bilo dobro i pravo u očima Gospoda, Boga njegovoga. ³Jer odstrani žrtvenike tuđih bogova i službu na visinama, dade porušiti spomenike i sasjeci sveta stabla. ⁴Zapovjedi sinovima Judinim, da vjerno služe Gospodu, Bogu otaca svojih, i da rade po zakonu i zapovijedi. ⁵Također odstrani iz svih gradova Judinih žrtvene uzvisine i sunčane stupove. Pod njim je kraljevstvo imalo mir.

⁶On sagradi tvrde gradove u Judi; jer je zemlja imala mir, i nitko u ono vrijeme nije vodio rata s njim, jer mu je bio Gospod dao mir. ⁷Zato je on bio pozvao Judejce: "Sagradimo sebi ove gradove i opašimo ih zidovima, kulama, vratima i prijevornicama! Još nam je mir u zemlji; jer vjerno služismo Gospodu, Bogu svojemu, jer mu ostadosmo vjerni, zato nam dade mir unaokolo." I tako su gradili i imali su uspjeh. ⁸I imao je Asa vojsku, što je nosila štit i koplje: iz Jude trista tisuća i iz Benjamina dvjesta i osamdeset tisuća ljudi, što su nosili štitove i zapinjali luk, sami hrabri ratnici.

⁹Tada izađe proti njima Etiopljanin Zerah s vojskom od milijun ratnika i trista kola i prodrije do Mareše. ¹⁰Asa izađe preda njega. U dolini Sefati kod Mareše postaviše se u bojni red.

¹¹Asa zazva Gospoda, Boga svojega, i pomoli se: "Gospode, samo ti možeš pomoći u boju među jakim i slabim! Pomozi nam, Gospode, Bože naš, jer mi se oslanjamo na te, i u tvoje ime izadosmo u boj proti tolíkome mnoštvu. Gospode, ti si Bog naš! Proti tebi ne smije se održati čovjek." ¹²Tada razbi Gospod Etiopljane pred Asom i pred Judejcima. Etiopljani pobjegoše. ¹³Asa ih je tjerao s ratnicima svojim do Gerare. Popadoše toliki Etiopljani, da niti jedan od njih ne ostade na životu, jer

se potpuno satrše pred Gospodom i vojskom njegovom. Oni odnesoše silan plijen. ¹⁴Osvojiše sve gradove oko Gerare – jer je bio došao na njih velik strah – i oplijeniše sve te gradove, jer je bilo u njima mnogo plijena. ¹⁵I šatore sa stokom oplijeniše, odvedoše mnogo ovaca i deva i vratiše se u Jerusalem.

2 Ljetopisa – 15 glava

¹Na Azariju, sina Odedova, dođe duh Božji. ²On ode k Asi i reče mu: "Čujte me, Asa i sav Juda i Benjamine! Gospod je s vama, ako ste vi s njim. Ako ga tražite, naći ćete ga. Ako li ga ostavite, i on će vas ostaviti. ³Dugo je vremena bio Izrael bez pravoga Boga, bez svećenika, koji su ga poučavali i bez zakona. ⁴A tada se u nevolji svojoj obrati Gospodu, Bogu Izraelovu, i kad su ga tražili, nađoše ga. ⁵U ono vrijeme nije bilo sigurnosti za one, koji odlaze, i za one, koji dolaze, nego je među svim stanovnicima zemalja vladao nemir velik. ⁶Jedan je narod bio u svađi s drugim, i jedan grad s drugim; jer ih je Bog uplašio svakojakim nevoljama. ⁷Budite hrabri i ne dajte da vam klonu ruke; jer će vaš trud naći svoju plaću!"

⁸Kad je Asa čuo ove riječi i proročanstvo proroka Azarije, sina Odedova, ohrabri se i istrijebi bogove iz sve zemlje Judine i Benjaminove i iz gradova, što ih je bio osvojio u gori Efraimovoj, i ponovi žrtvenik Gospodnji, koji je stajao pred trijemom Gospodnjim.

⁹Tada skupi sve pleme Judino i Benjaminovo i one od Efraima, Manaseha i Simeona, koji su kod njih boravili kao stranci. Iz Izraela naime bili su veoma mnogi prebjegli k njemu, kad vidješe, da je s njim bio Gospod, Bog njegov. ¹⁰Oni se skupiše u Jerusalem u trećem mjesecu petnaeste godine kraljevanja Asina ¹¹I u onaj dan zaklaše Gospodu od plijena, što su ga bili donijeli kući, sedam stotina volova i sedam tisuća ovaca. ¹²Tada učiniše zavjet, da će služiti Gospodu, Bogu otaca svojih, svim srcem i svom dušom. ¹³A tko neće da služi Gospodu, Bogu Izraelovu, taj neka se pogubi, bio ugledan ili malen, bio

čovjek ili žena! ¹⁴Glasom i klicanjem velikim, uz trube i rogove zakleše se Gospodu, ¹⁵I radovao se je sav Juda toj zakletvi, jer su se bili zakleli svim srcem, i tražili su Gospoda iskrenom voljom. I nađoše ga, i on im dade mir svuda unaokolo.

¹⁶Kralj Asa dapače svoju mater Maaku svrgnu s njezina mjesta, jer je bila aštarti podigla lik idolski, Asa sruši idola njezina, izlomi ga i spali u dolini kidronske. ¹⁷Ali uzvisine nijesu bile srušene u Izraelu. Ipak ostade Asa vjeran, doklegod je živio. ¹⁸Također dade unijeti u hram Božji posvetne darove svojega oca i svoje vlastite posvetne darove, srebro, zlato i sudove.

¹⁹Sve do trideset pete godine kraljevanja Asina nije više bilo rata.

2 Ljetopisa – 16 glava

¹U trideset šestoj godini kraljevanja Asina izade Baaša, kralj Izraelov, proti Judi i utvrdi Ramu, da ne da nikome otići k Asi, kralju Judinu, ni od njega doći.

²Ali Asa uze srebro i zlato iz riznica hrama Gospodnjega i palače kraljevske, posla to Ben–Hadadu, kralju sirijskomu, koji je imao svoje sjedište u Damasku, i poruči: ³"Savez postoji između mene i tebe, između mojega i tvogega oca. Evo šaljem ti srebra i zlata. Pa razriješi svoj savez s Baašom, kraljem Izraelovim, da moradne otići od mene!"

⁴Ben–Hadad poslušao kralja Asu i poslao vojskovođe svoje proti gradovima Izraelovim. Oni poharaše Ijon, Dan, Abel–Maim i sva spremišta u gradovima Naftalijevim. ⁵Kad Baaša primi vijest o tom, presta utvrđivati Ramu i odusta od svojega rada. ⁶I kralj Asa podiže sve Judejce. Oni moradoše odnijeti kamenje i grede, što ih je bio Baaša upotrebljavao za utvrđivanje Rame. Stim dade utvrditi Gebu i Mispu.

⁷U ono vrijeme dođe vidjelac Hanani k Asi, kralju Judinu, i reče mu: "Jer si se pouzdao u kralja sirijskoga, a nijesi se oslonio na Gospoda, Boga svojega, zato se vojska kralja sirijskoga izmače iz tvojih ruku.

⁸Nijesu li Etiopljani i Libijci bili velika vojska s kolima i konjanicima u vrlo velikom broju? Pa jer si se oslonio na Gospoda, dade ti ih u ruke.

⁹Jer oči Gospodnje nadgledaju svu zemlju, da pruži svoju jaku pomoć onima, kojima srce pripada njemu nepodijeljeno. Ti si u tom radio ludo; jer od sada ćeš morati rat voditi."

¹⁰Asa se razgnjevi na vidioca i baci ga u tamnicu; jer se rasrdi na njega za to. Asa izmuči tada i ljude iz naroda.

¹¹Povijest Asina, prijašnja i potonja, stoji zapisana u knjizi krajeva Judinih i Izraelovih. ¹²U trideset devetoj godini svojega vladanja razbolje se Asa od nogu. Bolest njegova bila je vrlo teška. Ali i u ovoj bolesti nije tražio pomoći u Gospoda, nego u liječnika. ¹³Kad je onda Asa bio počinio kod otaca svojih i umro u četrdeset prvoj godini vladanja, ¹⁴Pokopaše ga u njegovoj grobnici koju je bio dao sebi iskopati u gradu Davidovu. Metnuše ga na postelju, koju su bili napunili mirisavih stvari i masti umjetno zgotovljenih, i u čast njegovu prirediše veoma veliku pogrebnu svečanost.

2 Ljetopisa – 17 glava

¹Mjesto njega postade kralj njegov sin Jošafat. On se naoruža proti Izraelu. ²Ponamješta vojsku po svim tvrdim gradovima Judinim i posade po zemlji Judinoj i po gradovima Efraimovim, što ih je bio osvojio njegov otac Asa. ³I bio je Gospod s Jošafatom, jer je hodio putovima, kojima je prije bio išao njegov djed David, i nije služio baalima, ⁴Nego je štovao Boga svojega djeda, po njegovim zapovijedima hodio i nije činio kao sinovi Izraelovi. ⁵Zato dade Gospod da ojača kraljevstvo u ruci njegovoj. Sav Juda prinosiso je darove Jošafatu, te je imao veliko blago i slavu. ⁶Jer je njemu na putu Gospodnjem porasla srčanost, odstrani on i uzvisine i aštarte u Judi.

⁷U trećoj godini svojega vladanja posla svoje vrhovne činovnike Ben–Haila, Obadiju, Zahariju, Netanela i Mikaju, da poučavaju u gradovima Judinim, ⁸I s njima Levite Šemaju, Netaniju, Zebadiju, Asahela, Šemiramota, Jonatana, Adoniju, Tobiju i Tobadoniju, Levite, i s njima svećenike Elišamu i Jorama. ⁹Ovi su poučavali u Judi imajući uza se knjigu zakona Gospodnjega. Obilazili su sve gradove Judine i učili narod.

¹⁰Velik strah dođe na sva kraljevstva po zemljama oko Jude, te se ne usudiše ratovati s Jošafatom. ¹¹Filisteji su donosili Jošafatu darove i srebro kao danak. I Arapi su mu dogonili stoke po sedam tisuća i sedam stotina ovnova i po sedam tisuća i sedam stotina jaraca. ¹²Tako je postajao Jošafat sve jači i moćniji. Sagradi u Judi kule i gradove za spremišta. ¹³U gradovima Judinim imao je mnogo blago, a u Jerusalemu četu hrabrih ratnika.

¹⁴Ovo je broj njihov po obiteljima: Judi su pripadali kao tisućnici: Vojskovođa Adnah s tri stotine tisuća hrabrih ratnika, ¹⁵Uz njega vojskovođa Johanan s dvjesta i osamdeset tisuća ljudi; ¹⁶Uz njega Amasija, sin Zikrijeva, koji se je bio dragovoljno posvetio Gospodu, s dvjesta tisuća hrabrih ratnika, ¹⁷Benjaminu su pripadali hrabri ratnik Eliada s dvjesta tisuća ljudi, koji su bili naoružani lukom i štitom; ¹⁸Uz njega Jehozabad sa sto i osamdeset tisuća za rat naoružanih ljudi. ¹⁹Ovi su služili kralju, osim onih, što ih je bio ponamještao kralj po tvrdim gradovima u svojoj zemlji Judinoj.

2 Ljetopisa – 18 glava

¹Kad je Jošafat bio postao veoma bogat i moćan, prijatelji se s Ahabom. ²Poslije nekoliko godina otide k Ahabu u Samariju. Ahab nakla njemu i ljudima njegovim mnogo ovaca i volova. Pritom ga nagovori, da pođe s njim proti Ramotu Gileadu. ³I kad Ahab, kralj Izraelov, upita Jošafata, kralja Judina: "Hoćeš li poći s menom proti

Ramotu Gileadu?", odgovori mu: "Što ti hoćeš, hoću i ja; moja vojska tvoja je vojska. Poći ću s tobom u boj."

⁴A Jošafat dade kralju Izraelovu ovaj savjet: "Upitaj prije ipak Gospoda!" ⁵I tako kralj Izraelov dade skupiti proroke, četiri stotine ljudi, i upita ih: "Hoću li poći u rat proti Ramotu Gileadu, ili da se okanim?" Oni odgovoriše: "Pođi, jer će ga Gospod dati u ruke kralju!"

⁶A Jošafat upita: "Ima li ovdje još koji prorok Gospodnji, da ga upitamo?" ⁷Kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ima još jedan, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda" Ali ja ga ne mogu podnositi, jer mi nikada ne proriče dobro, nego samo zlo: to je Mikaja, sin Imlin." A Jošafat odgovori: "Neka kralj ne govori tako!" ⁸I kralj Izraelov dozva jednoga dvoranina i zapovjedi mu: "Brže dovedi Mikaju, sina Imlina!"

⁹Uto su sjedili kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, svaki na svojem prijestolju u kraljevskim haljinama na trgu kod vrata samarijskih, i svi su proroci prorokovali pred njima. ¹⁰Zedekija, sin Kenaanaha, načinio sebi gvozdene robove i vikao: "Ovako veli Gospod: "Tako ćeš pobosti Sirijce, dokle ih ne uništiš!" ¹¹Svi drugi proroci prorokovali su isto tako: Pođi samo na Ramot Gilead! Uspjet ćeš. Gospod će ga dati u ruke kralju."

¹²Poslanik, koji je bio otišao da dovede Mikaju, reče mu: "Pazi dobro, proroci su kralju jednoglasno obećali sreću. Pa i ti kao svaki od njih prorokuj i sreću navješćuj!" ¹³Mikaja odgovori: "Tako živ bio Gospod, samo što mi nadahne Gospod, to ću navijestiti,"

¹⁴Kad je došao kralju, upita ga kralj: "Mikaja, hoćemo li poći u rat na Ramot Gilead, ili da se okanimo?" On odgovori: "Pođite! Imat ćete sreću. Oni će vam se dati u ruke."

¹⁵A kralj mu reče: "Koliko ću te puta zaklinjati, da mi samo čistu istinu navijestiš u ime Gospodnje?"

¹⁶Tada on reče: "Vidim sav narod Izraelov razasut po brdima kao ovce, koje nemaju pastira. Gospod reče: "Oni nemaju gospodara; zato neka se svaki vrati kući u miru!"

¹⁷Tada reče kralj Izraelov Jošafatu: "Nijesam li ti rekao, on mi ne prorokuje sreću, nego samo zlo?"

¹⁸A Mikaja nastavi: "Zato čuj riječ Gospodnju: "Vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju svojem, a sva vojska nebeska stoji mu s desne i s lijeve strane. ¹⁹I Gospod upita: "Tko će zaluditi Ahaba, kralja Izraelova, da pođe na vojsku i da padne pred Ramotom Gileadom? Jedan reče ovo, drugi ono. ²⁰Napokon izade jedan duh, stade pred Gospoda i reče: "Ja ću ga zaluditi. Gospod ga upita: "Kako? ²¹Odgovori: "Poći ću tamo i postat ću lažljiv duh u ustima svih proroka njegovih. Tada on reče: "Možeš ga zaluditi. Tebi će to poći za rukom. Idi, učini tako! ²²I tako je eto Gospod stavio lažljiva duha u usta svim tvojim prorocima, jer je Gospod zaključio zlo po te."

²³Tada pristupi Zedekija, sin Kenaanaha, i udari Mikaju po obrazu i reče: "Kako je otišao duh Gospodnji od mene, da govori s tobom?"

²⁴Mikaja odgovori: "Doznat ćeš to u onaj dan, kad moradneš bježati iz jedne sobe u drugu, da se skriješ."

²⁵Potom zapovjedi kralj Izraelov: "Uхватite Mikaju, odvedite ga k zapovjedniku gradskom Amonu i kraljeviću Joašu ²⁶I javite: "Ovako zapovijeda kralj: Bacite toga čovjeka u tamnicu i držite ga tijesno uz vodu i kruh, dok se ne vratim čitav i zdrav!"

²⁷Mikaja odgovori: "Ako se ti zaista vratiš čitav i zdrav, onda Gospod nije govorio preko mene." Još reče: "Čujte to, svi narodi!"

²⁸I tako izadoše kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, proti Ramotu Gileadu. ²⁹A kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ja ću se prebući i tako poći

u boj. Ti samo zadrži svoje haljine!" Tako se preobuče kralj Izraelov, i pođe u boj.

³⁰A kralj sirijski bio je zapovjedio zapovjednicima svojih raznih kola ovo: "Ne borite se ni s kim, bio malen ili velik, nego samo s kraljem Izraelovim!" ³¹I kad zapovjednici ratnih kola ugledaše Jošafata, pomisliše: "To može samo biti kralj Izraelov", i srušiše se na njega. A Jošafat povika. I Gospod mu pomože, i odvрати ih Bog od njega. ³²Čim zapovjednici ratnih kola vidješe, da to nije kralj Izraelov, odstupiše od njega.

³³A jedan momak onako nagonom odape luk svoj i pogodi kralja Izraelova gdje spuča oklop. Tada ovaj zapovjedi svom vozaču: "Okreni i izvedi me iz boja, jer sam ranjen!" ³⁴Ali je boj onoga dana bio sve žešći, i tako je morao kralj izdržati uspravo stojeći u kolima naprema Sirijcima do uvečer. O sunčanom zalasku umrije.

2 Ljetopisa – 19 glava

¹Jošafat, kralj Judin, vrati se čitav i zdrav kući u Jerusalem. ²Tada stupi preda njega vidjelac Jehu, sin Hananijev, i reče kralju Jošafatu: "Zar si morao pružiti pomoć bezbožniku i ljubav iskazati onima, koji mrze na Gospoda? Zato je pao na te gnjev Gospodnji. ³Ali se našlo i dobra na tebi: Istrijebio si drvene likove aštarte iz zemlje i upravio B srce svoje na to, da vjerno služiš Bogu."

⁴Jošafat ostade tada u Jerusalemu, Obilazio je opet narod od Beeršebe do gore Efraimove i privodio ih natrag Gospodu, Bogu otaca njihovih.

⁵I postavi suce u zemlji, u svim tvrdim gradovima Judinim, u svakom gradu. ⁶Reče sucima: "Gledajte dobro, što činite, jer ne sudite po nalogu ljudi, nego po nalogu Gospoda. On je kod vas nazočan, kad sudite. ⁷Zato neka bude strah Gospodnji u vama! Idite oprezno na rad,

jer u Gospoda, Boga našega, nema nepravde, niti on gleda tko je tko, niti prima mita."

⁸I u Jerusalemu postavi Jošafat neke Levite, svećenike i poglavare obiteljske sinova Izraelovih za sud Gospodnji i za pravne raspre. Oni su stanovali u Jerusalemu. ⁹On m dade ovaj napatuk: "Ovako ćete raditi: u strahu Gospodnjem, sa svom vjernosti i srcem iskrenim ¹⁰U svakoj parnici, što se iznese pred vas od braće vaše, što stanuju po gradovima svojim, ticalo se to umorstva, zakona, zapovijedi, uredaba ili prava, imate ih poučiti, da se ne ogriješe o Gospoda, i da ne padne gnjev njegov na vas i na braću vašu. Tako morate raditi, da ne sagriješite. ¹¹Veliki svećenik Amarija bit će predstojnik vaš u svim poslovima Gospodnjim, i Zebadija, sin Išmaelov, knez kuće Judine, u svim poslovima kraljevim. Kao činovnici stoje vam na službu Leviti. Pođite hrabro na posao! Gospod je s dobrima."

2 Ljetopisa – 20 glava

¹Potom izadoše u boj proti Jošafatu Moabovci i Amonci i s njima jedan odio nekih drugih. ²Kad se je dojavilo Jošafatu: "Dolazi proti tebi veliko mnoštvo s one strane mora, iz Sirije, oni su već u Hasason–Tamaru, to je En–Gedi",

³On se uplaši. Jošafat se uteče Gospodu i dade oglasiti post po svoj zemlji Judinoj. ⁴Skupiše se Judejci, da zazovu Gospoda. Iz svih gradova Judinih dođoše, da traže pomoć kod Gospoda.

⁵Tada stupi Jošafat u hramu Gospodnjem pred trijemom novim među narodnu zajednicu Judinu i jerusalemsku ⁶I pomoli se: "Gospode, Bože otaca naših! Nijesi li ti Bog na nebu i vladar nad svim kraljevstvima naroda? U ruci je tvojoj moć i jakost, i nitko ti ne može odoljeti. ⁷Nijesi li ono ti, Bože naš, odagnao stanovnike ove zemlje ispred naroda svojega Izraela i dao je za sva vremena potomcima svojega prijatelja Abrahama? ⁸Oni se naseliše u njoj i sagradiše ti u njoj svetište za ime

tvoje i rekoše: ⁹Ako nas zadesi kakva nesreća, rat, kazneni sud, kuga i glad, tada ćemo stupiti pred ovaj hram i preda te – jer ime tvoje prebiva u ovom hramu – i vapit ćemo k tebi u nevolji svojoj, da nas uslišiš i izbaviš. ¹⁰I sad evo, Amonci i Moapci i stanovnici gore Seira, kroz kojih zemlju nijesi dao sinovima Izraelovim proći, kad su išli iz zemlje egipatske, i koje obidoše, a da ih ne uništiše: ¹¹Evo, oni nam sad vraćaju, kad dolaze, da nas istjeraju iz posjeda tvog, što si nam ga dao. ¹²O Bože naš, zar ih nećeš kazniti? Jer mi smo nemoćni pred tim silnim mnoštvom, koje ide proti nama, Ne znamo, što bismo činili. Oči su naše uprte u te."

¹³Tako je stajao tu sav Juda pred Gospodom s djecom, ženama i sinovima.

¹⁴Tada dođe usred narodne zajednice duh Gospodnji na Jahaziela, sina Zaharije, sina Benaje, sina Jehiela, sina Matanije, Levita iz roda Asafova. ¹⁵On povika: "Slušajte, sinovi Judini i stanovnici Jerusalema i ti, kralju Jošafate! Ovako vam govori Gospod: Ne bojte se, ne plašite se toga mnoštva velikoga! Taj boj nije stvar vaša, nego Božja ¹⁶Izađite sutra proti njima! Oni će poći uz brdo Ziz, i vi ćete ih naći na kraju doline istočno od pustinje Jeruela. ¹⁷Ali se vi nećete morati boriti. Samo se postavite, stojte, pa gledajte, kako će vas, Judo i Jerusaleme, izbaviti Gospod! Ne bojte se! Ne plašite se! Izađite sutra proti njima! Gospod je s vama."

¹⁸Tada se prignu Jošafat licem do zemlje, i svi Judejci i stanovnici Jerusalema baciše se ničice pred Gospodom, da se poklone Gospodu. ¹⁹Leviti iz roda Kohatova i Korahova uzeše da hvale Gospoda, Boga Izraelova, glasom i klicanjem visokim.

²⁰Drugoga jutra rano izadoše u pustinju tekoansku. Kad su izlazili, stade Jošafat među njih i reče: "Čujte me, Judejci i stanovnici Jerusalema! Pouzdajte se u Gospoda, Boga svojega, pa ćete biti sigurni! Pouzdajte se u proroke svoje, pa ćete uspjeti!" ²¹Onda se

dogovori s narodom i postavi pjevače, koji bi, idući pred naoružanim ratnicima, imali u slavu Gospodu u svetom nakitu pjevati hvalospjev: "Hvalite Gospoda, jer vječno traje dobrota njegova!"

²²Čim su bili počeli s klicanjem i hvalospjevom, dade Gospod, da ljudi, što su se bili skrili u zasjedi, dođu na Amonce, Moapce i na odio s gore Seira, koji su bili izašli proti Judejcima. Oni su bili razbijeni. ²³I okrenuše se Amonci i Moapci proti stanovnicima gore Seira, da ih potru i unište. Kad su bili gotovi sa stanovnicima iz gore Seira, udariše jedni na druge, te se poubijaše.

²⁴I kad Judejci dođoše na visinu iznad pustinje i pogledaše na mnoštvo, vidješe samo mrtva tjelesa gdje leže po zemlji. Niti jedan nije bio umaknuo. ²⁵I Jošafat dođe s ljudima svojim, da pokupe plijen. Nađoše svu silu stoke, pokretnina, haljina i dragocjenoga posuđa i uzeše sebi od toga toliko, da su jedva mogli odnijeti. Tri dana bili su zaposleni plijenjenjem, tako je velik bio plijen. ²⁶Četvrti dan skupiše se u dolini hvalospjeva; jer ondje dadoše hvalu Gospodu. Zato se zove ono mjesto do današnjega dana dolina hvalospjeva.

²⁷Svi Judejci i Jerusalemci vratiše se tada s Jošafatom na čelu puni radosti opet natrag u Jerusalem, jer ih je bio obradovao Gospod nad neprijateljima njihovim. ²⁸S harfama, citrama i trubama dođoše u Jerusalem u hram Gospodnji.

²⁹Sva kraljevstva zemalja obuze velik strah, kad čuše, da se je Gospod sam borio s neprijateljima Izraelovim. ³⁰Otada je vladao mir u kraljevstvu Jošafatovu; jer mu je bio Bog njegov dao mir unaokolo.

³¹Tako je vladao Jošafat nad Judom. Bilo mu je trideset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je u Jerusalemu dvadeset i pet godina. Njegova mati zvala se je Azuba i bila je kći Šilhijeva. ³²Hodio je posve putem svojega oca Ase, a da ne side s njega, i činio je, što se dopadalo Gospodu. ³³Samo uzvisine nijesu bile srušene, i narod nije

još bio svoje srce upravio k Bogu otaca svojih. ³⁴Ostala povijest Jošafatova, prijašnja i potonja, stoji zapisana u povijesti Jehua, sina Hananijeve, koja je bila stavljena u knjigu o kraljevima Izraelovim.

³⁵Potom se združi Jošafat, kralj Judin, s Ahazijom, kraljem Izraelovim, čiji je rad bio bezbožan ³⁶On sklopi s njim savez, da načine lađe, što će voziti u Taršiš. I u Esion–Geberu načiniše lađe. ³⁷A Eliezer, sin Dodavahov iz Mareše, prorokova proti Jošafatu ovako: "Jer si se združio s Ahazijom, razorit će Gospod tvoje djelo." Tako se razbiše lađe i ne mogoše ići u Taršiš.

2 Ljetopisa – 21 glava

¹Kad je Jošafat bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Joram. ²Ovaj je imao kao braću sinove Jošafatove Azariju, Jehiela, Zahariju, Mihaela i Šefatiju. Svi ovi bili su sinovi Jošafata, kralja Izraelova. ³Otac njihov bio im je dao bogate darove u srebru, zlatu i dragocjenostima uz tvrde gradove u Judi. Kraljevsku čast dade Joram, jer je bio prvorođenac.

⁴Kad je Joram bio uzeo vladati kraljevstvom svojega oca i kad se je bio utvrdio, dade poubijati svu braću svoju i neke ugledne Izraelce.

⁵Joram je imao trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu. ⁶Hodio je putem kraljeva Izraelovih, kao što je bila činila kuća Ahabova, jer je on imao kćer Ahabovu za ženu. Tako je činio, što se nije dopadalo Gospodu. ⁷Ipak ne htjede Gospod uništiti kuću Davidovu radi zavjeta, što ga je učinio s Davidom, i jer je bio obećao, da će njemu i sinovima njegovim vazda davati svjetionicu.

⁸Pod njegovim vladanjem otpadoše Edomci od Jude i postaviše sebi vlastitoga kralja. ⁹Joram otide tamo sa svojim vojskovođama i sa svim ratnim kolima. Kad je navalio jedne noći, razbi Edomce, koji su ga bili

opkolili, zajedno sa zapovjednicima ratnih kola. ¹⁰Ali Edomci ostadoše nezavisni od Jude do današnjega dana. Tada u isto vrijeme otpade i Libna od vrhovne vlasti njegove, jer je on bio otpao od Gospoda, Boga otaca svojih.

¹¹Također načini on žrtvene uzvisine po brdima Judinim, navede stanovnike Jerusalema na službu idolsku i otuđi Judu.

¹²Tada mu stiže pismo od proroka Ilije, što je glasilo ovako: "Ovako veli Gospod, Bog tvojega djeda Davida: Za kaznu, što ne ideš putovima svojega oca Jošafata i putovima Ase, kralja Judina, ¹³Nego hodiš putem kraljeva Izraelovih i navodiš Judu i stanovnike Jerusalema na službu idolsku, kao što je činila kuća Ahabova, osim toga dao si poubijati i braću svoju, kuću oca svojega, a bili su bolji od tebe, ¹⁴Evo, zato će Gospod pustiti da dođe teška kazna na tvoj narod, na tvoje sinove, na tvoje žene i na sve tvoje imanje. ¹⁵A ti ćeš pasti u tešku bolest, u bolest crijevnu, dok ti dan po dan ne ispadnu crijeva od te bolesti."

¹⁶I tako podiže Gospod proti Joramuh duh Filistejima i Arapima, koji stanuju do Etiopljana. ¹⁷Oni izadoše proti zemlji Judinoj, poharaše je i odvukoše sve imanje i blago, što se nađe u palači kraljevskoj, usto i njegove sinove i žene. Ne osta mu više niti jedan sin osim Joahaza, najmlađega sina njegova.

¹⁸Poslije svega toga udari ga Gospod neizlječivom bolešću u crijevima. ¹⁹Dan po dan napokon mu svršetkom druge godine ispadoše crijeva od bolesti njegove, i on umrije uz teške bolove. Narod njegov ne priredi mu pokopa paljenjem mirisa, kao što se je to činilo ocima njegovim.

²⁰Imao je trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu. Preminu, a da nitko ne požali za njim. Pokopaše ga u gradu Davidovu, ali ne u grobovima kraljeva.

2 Ljetopisa – 22 glava

¹I stanovnici Jerusalema učiniše na mjesto njega kraljem njegova najmlađeg sina Ahaziju, jer sve starije sinove bila je poubijala četa, koja je bila s Arapima prodrla u tabor, i tako postade kralj Ahazija, sin Jorama, kralja Judina. ²Ahazija je imao četrdeset i dvije godine, kad postade kralj. Vladao je godinu dana u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Atalija i bila unuka Omrijeva.

³I on je hodio putovima kuće Ahabove; jer ga njegova mati svojim savjetom navede na zla djela. ⁴Tako je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao kuća Ahabova; jer su mu ovi bili savjetnici po smrti oca njegova, na propast njegovu. ⁵Po njihovu savjetu pođe s Joramom, sinom Ahabovim, kraljem Izraelovim, u Ramot Gilead na vojsku proti Hazaelu, kralju Sirije. Kad pritom Sirijci raniše Jorama, ⁶Vrati se on natrag, da se u Jezreelu liječi od rana, što su mu ih bili zadali kod Rame, kad je ratovao proti Hazaelu, kralju Sirije. Ahazija, sin Joramov, kralj Judin, dođe da posjeti u Jezreelu Jorama, sina Ahabova, jer je ovaj ležao bolestan. ⁷A bilo je od Boga dopušteno na propast Ahazije, da dođe k Joramu. Kad dođe tamo, otide s Joramom protiv Jehua, sina Nimšijeva, kojega je Gospod bio dao pomazati, da istrijebi kuću Ahabovu. ⁸I kad je Jehu izvršivao kazneni sud na kući Ahabovoj, nađe knezove Judine i sinove Ahazijine, što su bili u službi Ahazijinoj, i dade ih pogubiti. ⁹Tada dade potražiti Ahaziju. Uhvatiše ga u Samariji, gdje se krio, dovedoše ga k Jehui i pogubiše ga. Onda ga pokopaše; jer pomisliše: Sin je Jošafata, koji je služio Gospodu svim srcem. I tako ne bi nikoga od kuće Ahazijine, koji bi bio mogao preuzeti čast kraljevsku.

¹⁰Kad je Atalija, mati Ahazijina, doznala, da je sin njezin mrtav, odluči da pobije svu kraljevsku obitelj kuće Judine. ¹¹Ali Jošabata, kći kraljeva, uze Joaša, sina Ahazijina, ukrade ga između kraljevića, što su imali biti ubijeni, i donese ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. Tako ga skrrije Jošabata, kći kralja Jorama, žena svećenika Jehojade, – ona je naime bila sestra Ahazijina – od Atalije, tako da ga ne ubi. ¹²On ostade

šest godina skriven kod njih u hramu Božjem, a Atalija je vladala u zemlji.

2 Ljetopisa – 23 glava

¹U sedmoj godini pođe Jehojada odvažno na djelo. On se sporazumi sa stotnicima, naime s Azarijom, sinom Jerohamovim, s Išmaelom, sinom Johananovim, s Azarijom, sinom Obedovim, Maasejom sinom Adajevim i s Elišafatom, sinom Zikrijevim. ²Oni prodoše zemlju Judinu i pozvaše na skupštinu Levite iz svih gradova Judinih i obiteljske poglavare u Izraelu, Oni dođoše u Jerusalem. ³Sva skupština učini u hramu Božjem savez s kraljem. Pritom im reče Jehojada: "Evo, sin kraljev bit će kralj, kao što je odredio Gospod za potomke Davidove. ⁴A vi učinite ovo: Trećina vas, koji odlazite u subotu, – svećenici i Leviti – neka služe kao vratari na pragovima; ⁵Trećina neka zaposjedne palaču kraljevsku, trećina vrata Jesodova, a sva vojska trijemove hrama Gospodnjega! ⁶Ipak u hram Gospodnji ne smije nitko stupiti osim svećenika i Levita, što služe, Ovi smiju unići, jer su posvećeni. A sav ostali narod neka se čuva Gospoda! ⁷Leviti neka onda opkole kralja, svaki s oružjem u ruci! Tko prodre u hram, neka se pogubi! Oni imaju pratiti kralja, kada dolazi i kada odlazi."

⁸Leviti i svi Judejci učiniše tada točno onako, kako je bio naredio svećenik Jehojada Svaki uze svoje ljude, one, koji odlaze u subotu, i one, koji dolaze u subotu; jer svećenik Jehojada nije bio otpustio odjela. ⁹Svećenik Jehojada dade onda stotnicima koplja, štitice i štitove, što su bili pripadali kralju Davidu i što su se nalazili u hramu Božjem. ¹⁰Tada on postavi unaokolo sav narod, i to svakoga sa kopljem u ruci, od južne strane hrama do sjeverne strane hrama između žrtvenika i hrama, gdje je bio kralj.

¹¹Tada izvedoše sina kraljeva i metnuše na njega zlatni vijenac i svjedočanstvo. Tako ga učiniše kraljem, Jehojada i sinovi njegovi pomazaše ga i povikaše: "Živio kralj!"

¹²Kad je Atalija čula viku naroda, koji se stjecao i klicao kralju, dođe k narodu u hram Gospodnji. ¹³Ovdje vidje kralja gdje stoji na svojem sjedištu kod ulaza i uz kralja stotnike i trubače, a sav se narod radovao i trubio u trube, i pjevači s glazbalima davali znak za klicanje. Tada razdrije Atalija haljine svoje i povika: "Izdaja, izdaja!"

¹⁴A svećenik Jehojada pozva stotnike, zapovjednike četa i zapovjedi im: "Izvedite je između redova iz hrama! Tko pođe za njom, neka se pogubi mačem!" Svećenik je naime bio naredio, neka se ona ne pogubi u hramu Gospodnjem. ¹⁵Načiniše joj mjesto, i kad je došla do vrata konjskih kod palače kraljevske, tamo je ubiše.

¹⁶Nato Jehojada učini savez između Gospoda, svega naroda i kralja, da će biti narod Gospodnji. ¹⁷Sav narod otide k hramu baalovu i razori ga. Njegove žrtvenike i likove razrušiše posve i ubiše baalova svećenika Matana pred žrtvenicima.

¹⁸Potom namjesti Jehojada stražu kod hrama Gospodnjega pod upravom svećenika i Levita, što ih je David bio porazdijelio u redove za hram Gospodnji, da prinose Gospodu žrtve paljenice, kao što je propisano u zakonu Mojsijevu, uz radosno klicanje i pjesme po naredbi Davidovoj. ¹⁹I postavi vratare na vratima hrama Gospodnjega, da ne bi unišao niti jedan, tko bi bio bilo kako nečist. ²⁰Tada pusti da krenu stotnici, dostojanstvenici i ostali, koji su upravljali narodom, i sav narod zemlje, i izvede kralja iz hrama Gospodnjega. Udoše kroz gornja vrata u palaču kraljevsku i posadiše kralja na kraljevsko prijestolje.

²¹Sav se je narod u zemlji radovao, i grad ostade miran. A Ataliju su bili mačem ubili.

2 Ljetopisa – 24 glava

¹Joašu je bilo sedam godina, kad se je uspeo na prijestolje. Vladao je četrdeset godina u Jerusalemu, Njegova se je mati zvala Sibija, iz Beeršebe. ²Joaš je činio što se je dopadalo Gospodu, dok je živio svećenik Jehojada. ³Jehojada ga oženi dvjema ženama, te rodi sinove i kćeri.

⁴Kasnije Joaš odluci da popravi hram Gospodnji. ⁵On dade skupiti svećenike i Levite i zapovjedi im: "Pođite po gradovima Judinim i skupljajte od svih sinova Izraelovih novaca, da se može popravljati hram Boga vašega od godine do godine! A ubrzajte stvar!" Ali Levitima se nije žurilo.

⁶Zato kralj dozva velikoga svećenika Jehojadu i reče mu: "Zašto ne nastojiš oko toga, da Leviti donose iz Judeje i Jerusalema prilog, što ga je naložio Mojsije, sluga Gospodnji, narodnoj zajednici izraelskoj u korist šatoru svjedočanstva? ⁷Jer pristaše Atalije bezbožne nijesu popravljale štete na hramu Božjemu i upotrijebile su za baalove sve darove, što bi se darovali za hram Božji."

⁸Na zapovijed kraljevu napraviše stoga kovčeg i metnuše ga pred vrata hrama Gospodnjega. ⁹Onda dadoše oglasiti po Judeji i Jerusalemu, neka se donosi Gospodu prilog, što ga je bio naložio Mojsije, sluga Božji, sinovima Izraelovim u pustinji. ¹⁰Svi glavari i sav narod obradovaše se, i donosili su svoj prilog i bacali ga u kovčeg, dok nije bio pun.

¹¹Kadgod bi Leviti donosili kovčeg kraljevskoj oblasti – kad bi se naime vidjelo, da ima u njemu mnogo novaca – došao je činovnik kraljevski i poslanik velikoga svećenika. Oni bi ispraznili kovčeg i onda ga opet odnosili na njegovo mjesto. Tako su činili svaki dan i nakupiše mnogo novaca. ¹²Kralj i Jehojada uručivali bi ih nastojnicima nad poslom, što su nadgledali rad na hramu Gospodnjem. Oni su unajmljivali kamenare

i drvodjelje za obnovu hrama Gospodnjega, usto kovače gvoždem i mjeđu za popravak hrama Gospodnjega.

¹³Nastojnici nad poslom učiniše, da su dobro napredovali radovi oko obnove. Oni vratiše hram Gospodnji u njegovu prijašnje stanje i utvrdiše ga. ¹⁴Kad su to bili svršili, predaše novce, što pretekoše, kralju i Jehojadi. Od toga se dalo načiniti posuđe za hram Gospodnji, posude za službu Božju i za žrtve, zdjele i druge sudove zlatne i srebrne, Dokle je živio Jehojada, prinosile su se žrtve paljenice redovito u hramu Gospodnjem.

¹⁵Kad je Jehojada bio ostario i naživio se, umrije. Bilo mu je sto i trideset godina, kad je umro. ¹⁶Pokopaše ga kod kraljeva u gradu Davidovu; jer se je bio iskazao zaslužan za Izraela, za Boga i za hram njegov.

¹⁷Poslije smrti Jehojadove dođoše knezovi Judini i baciše se ničice pred kraljem; i kralj ih poslušā. ¹⁸I oni zapustiše opet hram Gospoda, Boga otaca svojih, i stadoše štovati aštarte i likove rezane. Tada se podiže gnjev Gospodnji na Judu i na Jerusalem zbog grijeha njihovih, ¹⁹On je slao proroke među njih, da ih povrate natrag Gospodu. Ovi su ih nagovarali. Ali ih oni nijesu slušali.

²⁰I dođe duh Gospodnji na Zahariju, sina svećenika Jehojade. On stupi pred narod i doviknu im: "Ovako govori Bog: Zašto prestupate zapovijedi Gospodnje i upropašćujete svoju sreću? Jer ostaviste Gospoda, zato i on vas ostavi."

²¹A oni se urotiše proti njemu i kamenovaše ga po zapovijedi kraljevoj u trijemu hrama Gospodnjega. ²²Tako se je malo spominjao kralj Joaš ljubavi, koju mu je bio iskazivao otac njegov, da je dao pogubiti sina njegova, A on umirući povika: "Gospod vidi to, i on će to pokarati."

²³A kad prođe godina, podiže se na njega vojska Sirijaca. Kad su bili

došli u zemlju Judinu i u Jerusalem, pobiše u narodu sve knezove narodne i sav plijen, što su im ga bili uzeli, poslaše kralju u Damask.

²⁴Premda je vojska sirijska upala samo s malim brojem ljudi, ipak im Gospod dade u ruke veoma veliku vojsku, jer su ovi bili ostavili Gospoda, Boga otaca svojih. Tako izvršite kazneni sud na Joašu.

²⁵Kad su bili obišli od njega – ostaviše ga u teškoj bolesti – , urotiše se proti njemu dvorani njegovi radi krvava djela na sinu svećenika Jehojade i ubiše ga u postelji njegovoj. Tako umrije, i pokopaše ga u gradu Davidovu. Ali ga ne sahraniše u grobnici kraljevskoj. ²⁶Ovo su, što se urotiše proti njemu: Zabad, sin Amonke Šimeate, i Jehozabad, sin Moapke Šimrite.

²⁷O sinovima njegovim, o visini danka, što mu je nametnut, i o građenju hrama Božjega zapisano je u Zapiscima knjige o kraljevima. Njegov sin Amazija postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa – 25 glava

¹Bilo je Amaziji dvadeset i pet godina, kad postade kralj. Vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu, Njegova mati zvala se je Joadana, iz Jerusalema.

²On je činio, što se je dopadalo Gospodu, ali ne u punoj vjernosti.

³Čim je imao čvrsto u rukama vlast kraljevsku, dade poubijati dvorane, koji su bili ubili njegova kraljevskoga oca. ⁴Sinova ne dade ipak ubiti po zapovijedi, što stoji zapisana u knjizi zakona Mojsijeva, gdje zapovijeda Gospod: "Oci neka se ne pogube zbog djece svoje, niti djeca zbog otaca svojih, nego svaki neka se pogubi samo zbog svojega vlastitoga prekršaja!"

⁵Iza toga podiže Amazija Judejce i dade da se od svega Jude i Benjamina postave poredani po obiteljima, tisućnicima i stotnicima.

Kad ih izbroji od dvadeset godina i više, nađe, da ih je bilo trista tisuća izabranih ratnika, koji su nosili koplje i štit.

⁶Još najmi iz Izraela sto tisuća valjanih ratnika za što talenata srebra.

⁷Ali mu dođe jedan čovjek Božji i reče: "Kralju, neka ne ide s tobom vojska izraelska, jer Gospod nije s Izraelom niti sa sinovima Efraimovim. ⁸Idi sam odvažno i hrabro u boj! Inače mogao bi te Bog srušiti pred neprijateljem, jer Bog ima moć da dadne pomoć i da sruši."

⁹Amazija upita čovjeka Božjega: "A što će onda biti od sto talenata, što sam ih dao vojsci izraelskoj?" Čovjek Božji odgovori: "Gospod ti može puno više dati od toga." ¹⁰I Amazija odvoji četvu sinova Efraimovih od svoje vojske, da bi se vratili kući. Oni se vrlo rasrdiše na Judejce i vratiše se kući s velikim gnjevom.

¹¹A Amazija povede hrabro narod svoj u boj i otide u slanu dolinu. Ovdje pobi deset tisuća sinova Seirovih. ¹²A deset tisuća drugih zarobiše Judejci žive. Odvedoše ih navrh jedne hridine i pobacaše ih sa vrh hridine, tako da se svi raspadoše.

¹³A vojnici, što ih je Amazija poslao natrag, i što nijesu smjeli poći s njim u boj, upadoše od Samarije do Bet-Horona u gradove Judine, pobiše u njima tri tisuće ljudi i zaplijeniše velik plijen.

¹⁴Kad se je Amazija iza pobjede nad Edomcima bio vratio kući, donese sa sobom idolske likove sinova Seirovih, postavi ih sebi za bogove, i klanjao im se i prinosiso im žrtve.

¹⁵Tada se raspali gnjev Gospodnji na Amaziju, i on posla proroka k njemu, koji mu reče: "Zašto služiš bogovima toga naroda, koji ne mogoše izbaviti svojega vlastitog naroda iz tvoje ruke?"

¹⁶Kad je on tako govorio njemu, odgovori mu ovaj: "Jesmo li te postavili kralju za savjetnika Prestani! Zar da te se isprebija?" Prorok prestade, ali reče još: "Sad znam, da te je Bog naumio upropastiti, jer si tako

radio i nećeš da poslušáš savjet moj."

¹⁷Pošto se je Amazija, kralj Judin, bio posvjetovao, posla poslanike k Joašu, sinu Joahazovu, unuku Jehuovu, kralju Izraelovu, i pozva: "Dođi, da se ogleđamo!"

¹⁸A Joaš, kralj Izraelov, dade Amaziji, kralju Judinu, odgovoriti: "Trn na Libanonu posla jedanput k cedru na Libanonu i zatraži: "Daj svoju kćer sinu mojemu za ženu! Ali zvijer na Libanonu pretrča preko trna i zgazi ga. ¹⁹Tako radiš ti, jer si pobio Edomce, postao si objestan i žeđaš slave. Ostani ipak kod kuće! Zašto da izaživaš nesreću i da padneš, ti i Juda s tobom?"

²⁰Kako ne htjede Amazija poslušati, – jer je bilo od Boga tako dopušteno, da ih da u ruke neprijatelju, budući da su služili bogovima edomskim, – ²¹Podiže se Joaš, kralj Izraelov, i ogledaše se on i kralj Judin Amazija kod Bet–Šemeša Judina. ²²Izrael razbi Judu, te pobjegoše svi k svojoj kući. ²³A Amaziju, kralja Judina, sina Joašova, unuka Joahazova, uhvati Joaš, kralj Izraelov, kod Bet–Šemeša i odvede ga u Jerusalem. Tada sruši zid jerusalemski od vrata Efraimovih do vrata na uglu u prostoru od četiri stotine lakata. ²⁴Uze sve zlato i srebro i sve posuđe, što se nađe u hramu Božjem kod Obed–Edoma, i ako palače kraljevske, usto taoce, pa se vrati u Samariju.

²⁵Amazija, sin Joašov, kralj Judin, živio je iza smrti Joaša, sina Joahazova, kralja Izraelova, još petnaest godina. ²⁶Ostala povijest Amazijina, prijašnja i potonja, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Judinih i Izraelovih.

²⁷Od vremena, kad je Amazija bio otpao od Gospoda, postojala je u Jerusalemu urota proti njemu. Kad pobježe u Lakiš, poslaše za njim ljude i dadoše ga tamo ubiti. ²⁸Prenesoše ga na konjima i pokopaše ga u gradu Judinu kod otaca njegovih

2 Ljetopisa – 26 glava

¹Potom uze sav narod Judin Uziju, kojemu je istom bilo šesnaest godina, i učini ga kraljem mjesto njegova oca Amazije. ²On utvrdi Elat, što ga je bio povratio Judi, izakako je bio kralj počinuo kod otaca svojih ³Bilo je Uziji šesnaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i dvije godine u Jerusalemu, Njegova mati zvala se je Jekolija, iz Jerusalema.

⁴On je činio, što se je dopadalo Gospodu, točno onako, kako je bio činio njegov otac Amazija. ⁵On je pazio na to, da služi vjerno Bogu, dok je živio Zaharija, koji ga je poučavao u strahu Božjemu, i dokle je služio Gospodu, davao mu je Bog uspjeh.

⁶On pođe u rat proti Filistejima, sruši zidove Gatu, Jabne i Ašdodu i postavi utvrde u području Ašdoda i po ostaloj zemlji filistejskoj. ⁷I Bog mu je pomogao proti Filistejima i proti Arapima, koji su stanovali u Gur-Baalu, i proti Meunjana. ⁸I Amonci su plaćali Uziji danak. Njegova je slava dopirala do Egipta, tako je on bio osilio.

⁹U Jerusalemu sagradi Uzija kule na vratima na uglu, na vratima u dolu i u kutu, i utvrdi ih. ¹⁰I u pustinji sagradi kule i dade iskopati mnogo studenaca, jer je imao velika stada u nizini i u ravnici, i ratara i vinogradara po brdima i na Karmelu. Bio je naime prijatelj poljodjelstva. ¹¹Uzija je imao i vojsku ratnika što je išla u boj, uređena po četama, kako ih je bio izbrojio pisar Jehiel i upravitelj Maaseja pod ravnanjem Hananije, vojskovođe kraljeva. ¹²Ukupni broj obiteljskih glavara, sve samih hrabrih junaka, bio je dvije tisuće i šest stotina. ¹³Pod njihovom je zapovijedi stajala bojna sila od tri stotine i sedam tisuća i pet stotina hrabrih boraca, koji su vojevali za kralja proti neprijateljima. ¹⁴Za svu vojsku nabavi Uzija štitove, koplja, kacige, oklope, lukove i kamenje za pračke. ¹⁵I dade načiniti u Jerusalemu vješto izmišljene strojeve, to su na kulama i uglovima imali za to služiti, da bacaju strijele i veliko kamenje. Njegova se slava raznese nadaleko, jer mu se je davala

čudesna pomoć, tako da postade moćan.

¹⁶Ali kad je bio osilio, srce se njegovo ponese, i on se pokvari. Ogriješi se o Gospoda, Boga svojega, jer uđe u hram Gospodnji, da kadi na žrtveniku kadionom. ¹⁷Svećenik Azarija i osamdeset svećenika Gospodnjih, plemeniti ljudi, pohitješe za njim, ¹⁸Opriješe se kralju Uziji i doviknuše mu: "Nije tvoje, Uzija, kaditi Gospodu, nego samo svećenika, potomaka Aronovih, koji su posvećeni za to, da kade. Izadi iz svetinje! Ti si se ogriješio. To ti nije na čast pred Bogom, Gospodom."

¹⁹Tada se razgnjevi Uzija. Ali dok je još držao u ruci kadionicu, što se je upotrebljavala za kađenje, i dok se je vrlo gnjevio na svećenike, izbi mu najednom guba na čelu pred očima svećenika u hramu Gospodnjem kod žrtvenika kadionoga. ²⁰I kad ga veliki svećenik Azarija i svi drugi svećenici izbliže pogledaše, pronađe se, da je doista gubav na čelu. Tada ga brže izvedoše. A i sam pohitje da izade, jer ga je bio udario Gospod. ²¹Kralj Uzija osta gubav do smrti svoje i stanovao je kao gubavac odvojen u kući svojoj. I od hrama Gospodnjega bio je isključen. Njegov sin Jotam upravljao je kućom kraljevskom i vladao je nad narodom u zemlji.

²²Ostalu povijest Uzijinu, prijašnju i potonju, opisao je prorok Izaija, sin Amosov. ²³Kad je Uzija bio počinio kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih na polju uz grobnicu kraljeva, jer rekoše: "Gubav je." Njegov sin Jotam postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa – 27 glava

¹Dvadeset i pet godina bilo je Jotamu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jeruša i bila je kći Sadokova.

²On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve kako je bio činio

njegov otac Uzija; samo što ne prodrije u hram Gospodnji. Ali je narod još uvijek činio zlo.

³On sagradi gornja vrata na hramu Gospodnjem; i na zidu Ofela mnogo sagradi. ⁴Nadalje utvrdi gradove na gori Judinoj i u šumama posagradi dvorove i kule. ⁵I zarati se s kraljem sinova Amonovih i pobijedi ih. Sinovi Amonovi moradoše mu one godine dati što talenata srebra, deset tisuća kora pšenice i deset tisuća kora ječma. Isti danak moradoše mu sinovi Amonovi dati i druge i treće godine. ⁶Tako je postajao Jotam sve moćniji, jer je hodio vjerno pred Gospodom, Bogom svojim.

⁷Ostala povijest Jotamova i svi ratovi njegovi i putovi njegovi zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim. ⁸Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. ⁹Kad je Jotam bio počinio kod otaca svojih, pokopaš ga u gradu Davidovu. Njegov sin Ahaz postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa – 28 glava

¹Dvadeset godina bilo je Ahazu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. On nije činio, što se je dopadalo Gospodu, kao njegov djed David, ²Nego je hodio putovima kraljeva Izraelovih. Usto je dao saliti likove baalima, ³Kadio je u dolu sina Hinomova i pustio je, po gadnom običaju pogana, što ih je bio odagnao Gospod ispred sinova Izraelovih, da mu sinovi idu kroz oganj. ⁴Prinosio je i žrtve zaklanice i kadio je na visinama i humovima i pod svakim zelenim drvetom.

⁵I tako ga dade Gospod, Bog njegov, u ruke kralju Sirijskomu. Ovaj ga pobijedi, zarobi veliko mnoštvo njegovih ljudi i odvede ih u Damask. Još je bio predan u ruke kralju Izraelovu, koji mu nanese težak poraz. ⁶Jer Pekah, sin Remalijin, dade poubijati u jedan dan u Judeji sto i dvadeset tisuća ljudi, sve samih hrabrih ratnika; jer su bili ostavili Gospoda, Boga otaca svojih. ⁷Osim toga Zikri, hrabri ratnik efraimski,

ubi Maaseju, sina kraljeva, upravitelja palače Azrikama i Elkana, Drugoga do kralja. ⁸Također zarobiše i odvedoše sinovi Izraelovi od svojih zemljaka dvjesta tisuća žena, dječaka i djevojaka. Usto im zaplijeniše silan plijen, što ga odnesoše u Samariju.

⁹Živio je ondje prorok Gospodnji po imenu Oded. On izađe pred vojsku, što se vraćala u Samariju, i reče im: "Samo zato, jer se Gospod, Bog otaca vaših, razgnjevi na Judejce, dade ih on u vaše ruke. A vi među njima počiniste krvoproliće bjesnoćom, koja dopire do neba. ¹⁰I još mislite učiniti djecu Judinu i Jerusalema svojim robovima i robinjama. A ne tereti li i vas grijeh i krivnja prema Gospodu, Bogu vašemu? ¹¹Zato poslušajte me sada i vratite natrag te zarobljenike, koje zarobiste braći svojoj! Inače doći će na vas težak kazneni sud Gospodnji."

¹²Tada ustaše poglavari sinova Efraimovih, naime Azarija, sin Johananov, Berekija, sin Mešilemotov, Ezekija, sin Šalumov, i Amasa, sin Hadlajev, na one, što su se vraćali s vojske, ¹³I rekoše im: "Ne smijete ovamo dovesti zarobljenike; jer tim bismo samo naprtili na sebe novu krivnju i grijeh prema Gospodu; vi hoćete da na grijeh i krivnje naše dometnete još nove. A dosta je već velika krivnja naša, Težak bi se gnjev Gospodnji srušio na Izraela."

¹⁴I pustiše ratnici zarobljenike i plijen pred knezovima i svom zajednicom narodnom, ¹⁵I po imenu za to određeni ljudi ustaše, pa se zauzeše za zarobljenike. Oni opskrbiše sve od njih, koji nijesu bili dovoljno odjeveni, odjećom i obućom iz plijena, dadoše im jesti i piti i pomazaše ih. Onda pomogoše svima, koji su bili slabi za hodanje, da uzjaše na magarce, i dovedoše ih u palmov grad Jeriho k zemljacima njihovim. Potom se vratiše u Samariju.

¹⁶U ono vrijeme posla kralj Ahaz kraljevima asirskim, da dobije pomoć od njih. ¹⁷Edomci udariše opet, poraziše Judejce i odvedoše zarobljenike. ¹⁸I Filisteji provališe u gradove po nizini i u južnu zemlju Judinu, osvojiše Bet-Šemeš, Ajalon, Gederot, Soho, Tamnu i Gimzo

sa selima njihovim i naseliše se u njima. ¹⁹Jer Gospod ponizi Judu zbog Ahaza, kralja Izraelova, budući da je on bio zaveo Judu u grdna zlodjela i pokazao se nevjeran prema Gospodu,

²⁰I asirski kralj Tiglat–Pileser izađe proti njemu i pritisnu ga, mjesto da mu pomogne. ²¹Premda je Ahaz oplijenio hram Gospodnji, palaču kraljevsku i knezove i sve dao kralju asirskomu, ne pomože mu ništa.

²²A i u vrijeme, kad ga je onaj pritisnuo, ogriješi se kralj Ahaz o Gospoda novom nevjernošću. ²³On je naime žrtvovao bogovima Damaska, koji su ga ipak bili izubijali, a mislio je: "Bogovi kraljeva sirijskih, oni su pomogli njima. Njima ću žrtvovati, da pomognu i meni." Ali su mu oni poslužili samo za to, da u nesreću strovale njega i sav narod Izraelov.

²⁴I dade Ahaz pokupiti posuđe hrama Božjega i posuđe hrama Božjega porazbijati. Tada zatvori vrata hrama Gospodnjega i postavi žrtvenike po svim uglovima Jerusalema. ²⁵I u svakom pojedinom gradu Judinu podiže žrtvene uzvisine, da kadi drugim bogovima. Tako je dražio na gnjev Gospoda, Boga otaca svojih.

²⁶A ostala povijest njegova i svi putovi njegovi, prijašnji i potonji, stoje zapisani u knjizi kraljeva Judinih i Izraelovih. ²⁷Kad je Ahaz bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu, u Jerusalemu. Ne metnuše ga u grobove kraljeva Izraelovih. Njegov sin Ezekija postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa – 29 glava

¹Ezekiji bilo je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Abija i bila je kći Zaharijina.

²On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve onako, kao što je bio činio njegov djed David.

³Odmah u prvoj godini svojega vladanja, u prvom mjesecu, otvori vrata na hramu Gospodnjem i popravi ih. ⁴Dade sazvati svećenike i Levite, skupi ih na slobodnom trgu prema istoku ⁵I progovori im: "Čujte me, Leviti! Posvetite se sada, a posvetite i hram Gospoda, Boga otaca svojih, i iznesite smeće iz svetinje! ⁶Jer su oci naši nevjerno radili i činili, Što se nije dopadalo Gospodu, Bogu našem, i ostavili su ga. Odvratili su poglede svoje od šatora Gospodnjega i leđa mu okrenuli, ⁷Dapače su zatvorili vrata od trijema, pogasili žiške, nijesu više palili kad i nijesu više prinosili žrtve paljenice Bogu Izraelovu u svetinji, ⁸Zato dođe gnjev Gospodnji na Judu i Jerusalem. Učini ih jednim strašilom, predmetom užasa i prezira, kako vidite svojim očima. ⁹Zato naime padoše oci naši od mača i sinovi naši, kćeri naše i žene naše zarobiše se zato. ¹⁰Ali sada sam odlučio ući u savez s Gospodom, Bogom Izraelovim, da se odvrati od nas njegov žestoki gnjev. ¹¹Pa stoga ne budite nemarni, sinovi moji, jer je vas izabrao Gospod, da stojite pred njim i vršite službu njegovu, i da mu budete sluga i da mu kadite."

¹²I Leviti podoše na posao: Mahat, sin Amasajev, i Joel, sin Azarijin, od roda Kohatovaca; od sinova Merarijevih Kiš, sin Abdijev, i Azarija, sin Jehalelelov; od sinova Geršonovih Joah, sin Zimin, i Eden, sin Joahov; ¹³Od potomaka Elisafanovih Šimri i Jeiel, od sinova Asafovih Zaharija i Matanija, ¹⁴Od sinova Hemanovih Jehiel i Šemaja i od sinova Jedutunovih Šemaja i Uziel. ¹⁵Ovi skupiše drugove svoje, posvetiše se i onda se po zapovijedi kraljevoj dadoše na to, da očiste hram Gospodnji po propisima Gospodnjim.

¹⁶Svećenici uniđoše u nutarnji dio hrama Gospodnjega, da ga očiste, i sve nečisto što nađoše u hramu Gospodnjem, iznesoše u trijem hrama Gospodnjega, a Leviti pokupiše to i iznesoše u dolinu kidronsku. ¹⁷Prvi dan prvoga mjeseca počеше posvećivati, i osmi dan toga mjeseca dođoše do trijema Gospodnjega. Uzeše onda još osam dana za dalje čišćenje hrama Gospodnjega. Šesnaesti dan prvoga mjeseca svršiše.

¹⁸Potom dođoše kralju Ezekiji i javiše: "Očistismo sav hram Gospodnji i žrtvenik za žrtve paljenice i sve posude njegovo i što za kruhove postavljene i sve posude njegovo. ¹⁹Sve posude, što ga je radi otpada svojega oskvrnio kralj Ahaz, dokle je vladao, popravismo i posvetismo. Ono stoji sada pred žrtvenikom Gospodnjim."

²⁰Drugoga jutra dade kralj Ezekija sazvati glavare gradske i otide u hram Gospodnji.

²¹Dovedoše sedam junaca, sedam ovnova, sedam janjaca i sedam jaraca kao žrtvu za grijeh za kuću kraljevsku, za svetinju i za Judu. On zapovjedi sinovima Aronovim, svećenicima, da ih žrtvuju na žrtveniku Gospodnjem. ²²Tada zaklaše goveda, i svećenici uhvatiše krv i izliše je na žrtvenik. Nato zaklaše ovnove i izliše krv na žrtvenik; tada zaklaše janjce i izliše krv na žrtvenik. ²³Potom dovedoše jarce za žrtvu za grijeh pred kralja i pred skupštinu, i ovi metnuše ruke svoje na njih. ²⁴Onda ih zaklaše svećenici i donesoše krv njihovu za oproštenje grijeha na žrtvenik, da pribave pomirenje svemu Izraelu; jer je bio kralj naredio za sav narod Izraelov žrtvu paljenicu i žrtvu za grijeh.

²⁵Levite postavi kod hrama Gospodnjega s cimbalima, harfama i citarama, po naredbi Davida i Gada, vidioca kraljeva, i proroka Natana; jer od Gospoda bila je izašla naredba preko njegovih proroka. ²⁶Leviti se dakle postaviše s glazbalima Davidovim, a svećenici s trubama.

²⁷Tada zapovjedi Ezekija, da prinesu žrtvu paljenicu na žrtveniku. Čim poče žrtva paljenica, prihvatiše i pjesma u slavu Gospodu i trube uz pratnju glazbala Davida, kralja Izraelova. ²⁸Sva se je skupština bacila ničice. Pjesma je odjekivala, i trube su se orile. Sve je to potrajalo tako dugo, dokle se nije bila svršila žrtva paljenica. ²⁹Kad se je svršila žrtva, prignuše koljeno kralj i svi oko njega i pomoliše se. ³⁰Nato zapovjediše kralj Ezekija i knezovi Levitima, da zapjevaju u slavu Gospodu hvalospjeve, što su ih bili sastavili David i vidjelac Asaf. S punom radošću pjevali su pjesme, klanjali se i bacali se ničice.

³¹Nato zapovjedi Ezekija: "Izakako ste se sada posvetili Gospodu, pristupite i donesite u hram Gospodnji životinje za žrtve zaklanice i za žrtve mirotvorne!" Tada donese skupština životinje za žrtve zaklanice i za žrtve mirotvorne i, tko je htio, također životinje za žrtvu paljenicu.

³²Ovo je broj životinja za žrtvu paljenicu, što ih je bila donijela skupština: sedamdeset volova, što ovnova i dvjesta janjaca, sve to za žrtvu paljenicu Gospodu. ³³Prinosa je za žrtvu mirotvornu bilo na broj šest stotina volova i tri tisuće ovaca. ³⁴Jer je bilo malo svećenika, te nijesu mogli oderati svih životinja za žrtve paljenice, pomogoše im Leviti, suplemenici njihovi, dokle se nije svršio posao, i dokle se nijesu bili posvetili svećenici; jer su Leviti s većom revnosti pazili na to, da se posvete, negoli svećenici. ³⁵Usto se je moralo žrtvovati mnogo žrtava paljenica s pretilinom mirotvornih žrtava i s naljevima na žrtve paljenice. I tako je bila obnovljena služba u hramu Gospodnjem.

³⁶Ezekija i sav narod radovali se tomu, što je bio Bog pripremio narodu; jer jednim udarom nastala je ova promjena.

2 Ljetopisa – 30 glava

¹Potom posla Ezekija poslanike k svemu Izraelu i Judi, i napisu Efraimu i Manasehu pisma, da bi došli u hram Gospodnji u Jerusalem, da proslave blagdan Pashe Gospodu, Bogu Izraelovu. ²Kralj i knezovi njegovi i sva skupština narodna bili su odlučili da održe blagdan Pashe u drugom mjesecu. ³Jer ga nijesu bili mogli slaviti u propisano vrijeme, budući da se nijesu bili svećenici u propisanom broju za to posvetili i narod se još nije bio skupio u Jerusalem. ⁴Kako se je to činilo pravo kralju i svoj zajednici. ⁵Zato zaključiše da oglase poziv po svemu Izraelu od Beeršebe do Dana, neka dođu da održe blagdan Pashe Gospodu, Bogu Izraelovu, jer se nije bio više držao uz opće učešće, kako je to bilo propisano.

⁶I tako otidoše glasnici s pismima iz ruke kralja i njegovih knezova po svemu Izraelu i Judi naokolo i objaviše po zapovijedi kraljevoj: "Sinovi

Izraelovi, povratite se natrag Gospodu, Bogu Abrahamovu, Izakovu i Izraelovu, da se on opet obrati k vama, koji ste umakli vlasti kraljeva asirskih i još ste preostali! ⁷Ne budite kao oci vaši i braća vaša, koji su nevjerno radili proti Gospodu, Bogu otaca svojih, tako da ih je predao uništenju, kako ste to doživjeli! ⁸Ne budite dakle tvrdokorni kao oci vaši, nego pružite ruku Gospodu i dođite k svetištu njegovu, što ga je posvetio zauvijek, i služite Gospodu, Bogu svojemu, da se odvrati od vas žestoki gnjev njegov! ⁹Jer ako se obratite Gospodu, braća će vaša i sinovi vaši naći milosrđe u onih, koji ih odvedoše u ropstvo, tako da se mognu vratiti u ovu zemlju, jer je Gospod, Bog vaš, milostiv i milosrdan, i neće odvratiti milosti svoje od vas, ako se obratite k njemu."

¹⁰I tako su išli glasnici od grada do grada po zemlji Efraimovoj i Manasehovoju i do u Zebulun. Ali su im se podsmijevali i rugali. ¹¹Samo neki ljudi od Ašera, Manaseha i Zebuluna dođoše u Jerusalem.

¹²Naprotiv upravljala je u Judi ruka Božja, koja im dade u srce, da se po zapovijedi Gospodnjoj jednodušno odazovu pozivu kralja i knezova.

¹³I tako se skupi u Jerusalem veliko mnoštvo naroda, da u drugom mjesecu proslave blagdan nekvasnih kruhova, veoma mnogobrojna zajednica. ¹⁴Najprije dadoše se na to, da odstrane žrtvenike u Jerusalemu; tako isto odstraniše sve kadione žrtvenike i pobacaše ih u dolinu kidronsku. ¹⁵Četrnaestoga dana drugog mjeseca zaklaše Pasha. Svećenici i Leviti osjetiše se postidjeni, posvetiše se i donesoše žrtve paljenice k hramu Gospodnjemu. ¹⁶Po propisima zakona, što su vrijedili za njih, a Mojsije, čovjek Božji, bio ih izdao, obaviše svoju službu, Svećenici izliše krv, što im je pružiše Leviti. ¹⁷Kako se među skupljenima veoma mnogi nijesu bili posvetili, to Leviti priskrbiše klanje janjaca P Ashe za svakog onoga, koji nije bio čist, pa zato ih nije mogao prinijeti Gospodu. ¹⁸Jer veliko mnoštvo naroda, mnogi iz Efraima, Manaseha, Isakara i Zebuluna, nijesu se bili očistili, nego su jeli Pashu, kako nije bilo propisano. Za njih uloži Ezekija zagovor i pomoli se: "Gospod, koji je dobrostiv, neka oprosti ¹⁹Svakomu, koji nastoji da traži

Boga, Gospoda, Boga otaca svojih, makar i ne bio čist, kako se traži za svetinju!" ²⁰I Gospod usliši Ezekiju i sačuva narod.

²¹Tako su sinovi Izraelovi, koji su bili u Jerusalemu, svetkovali blagdan nekvasnih kruhova sedam dana u velikom veselju, i Leviti i svećenici pjevali su uz pratnju glazbala svaki dan Gospodu hvalospjeve u slavu Gospodu. ²²Pritom se je Ezekija ljubezno razgovorio sa svim Levitima, koji se tako revno pokazase u službi Gospodnjoj. Sedam dana držale su se blagdanske žrtvene gozbe, pošto je bila prinesena žrtva mirotvorna, i slavilo se Gospoda, Boga otaca.

²³Sva skupština odluči da svetkuje još daljnih sedam dana, i tako su svetkovali još sedam dana blagdan radosti. ²⁴Jer je Ezekija, kralj Judin, bio darovao skupštini tisuću junaca i sedam tisuća ovaca. Isto tako bili su glavari zajednice poslali na dar tisuću junaca i deset tisuća ovaca. Uto su se bili svećenici posvetili u velikom broju. ²⁵I tako se provešeli sva zajednica Judina, svećenici, Leviti i sve mnoštvo onih, koji su bili došli iz Izraela, i stranci, koji su bili došli iz raznih dijelova Izraela ili su stanovali u zemlji Judinoj. ²⁶Veliko veselje vladalo je u Jerusalemu; jer od vremena Salomona, sina Davidova, kralja Izraelova, nije tako što bilo u Jerusalemu. ²⁷A tada se digoše levitski svećenici i blagosloviše narod. Glas njihov bio je uslišen, i molitva je njihova doprla do neba, do njegova svetog prebivališta.

2 Ljetopisa – 31 glava

¹Kad se sva ova svečanost svrši, svi sinovi Izraelovi, što su bili nazočni, odoše po gradovima Judinim, porušiše likove, sasjekoše aštarte, razoriše žrtvene uzvisine i žrtvenike po svoj zemlji Judinoj, Benjaminovoj, Efraimovoj i Manasehovojoj, dok sve nije bilo uništeno. Tada se vratiše svi sinovi Izraelovi u svoje gradove na svoje imanje.

²Potom postavi Ezekija redove svećeničke i levitske po redovima njihovim – svakog svećenika i Levita u službenom području njegovu –

za žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, da služe i da hvale i pjevaju na vratima tabora Gospodnjega. ³Prilog kraljev od posjeda njegova služio je za žrtve paljenice za žrtve paljenice jutrom i večerom i za žrtve Paljenice u subotu, na mjesece mlađake i na blagdane, kako je propisano u zakonu Gospodnjem.

⁴I zapovjedi narodu, što je stanovao u Jerusalemu, da daju daću za svećenike i Levite, da bi se mogli čvrsto držati uz zakon Gospodnji.

⁵Kad se razglasi ova zapovijed, stadoše sinovi Izraelovi donositi prvine od žita, vina, ulja i meda i od svakoga drugog roda zemaljskoga. Od svega obilno donesoše desetinu. ⁶Sinovi Izraelovi i Judini, koji su stanovali po gradovima, donosili su desetinu od goveda i ovaca i desetinu od posvetnih darova, što su bili posvećeni Gospodu, Bogu njihovu. Nanesoše desetine čitave gomile. ⁷Trećega mjeseca počеше metati u gomile. Sedmoga mjeseca svršíše.

⁸Kad Ezekija i knezovi dođoše da pogledaju gomile, zahvališe Gospodu i narodu njegovu. ⁹Kad Ezekija zapita svećenike i Levite za gomile, ¹⁰Odgovori mu veliki svećenik Azarija od kuće Sadokove: "Otkad se počelo donositi dadu k hramu Gospodnjemu, jedemo do sitosti i još preteče mnogo. Gospod je naime blagoslovio narod svoj; zato je preteklo ovo mnoštvo."

¹¹I Ezekija zapovjedi, da se u hramu Gospodnjem naprave spremnice. Kad su ih bili načinili, ¹²Ondje su vjerno unosili priloge i desetine i posvetne darove. Nadzornik nad tim postade Levit Konanija i brat njegov Šimej, drugi do njega. ¹³Jehiel, Azarija, Nahat, Asahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Ismakija, Mahat i Benaja stajali su uz bok Konaniju i bratu njegovu Šimeju po naredbi kralja Ezekije i Azarije, kneza u hramu Božjemu. ¹⁴Levit Kore, sin Imnaha, čuvar istočnih vrata, postade nadzornik nad darovima, što se dragovoljno prinosili Bogu, da preuzima prinose Gospodnje i darove presvete. ¹⁵Pod nadzorom njegovim stajali su Eden, Minjamin, Ješua, Šemaja, Amarija i Šekanija po gradovima svećeničkim, da svojim drugovima po redu, starim i

mladim, točno razdaju dijelove njihove, ¹⁶Osim u rodopis unesenih muških osoba od tri i više godina, ako su ovi došli k hramu Gospodnjem, kako je to tražio svaki dan, da po dužnosti svojoj izvrše službu svoju po redu. ¹⁷Unesenje svećenika u popis bio je po obiteljima, tako isto Levita, od dvadeset godina i više, po službi njihovoj i po odjelima njihovim. ¹⁸Oni su bili uneseni u popis sa svom svojom malom djecom, sa svojim ženama, sinovima i kćerima, čitavo stanje. Oni su se zauzimali veoma vjerno za svete stvari, ¹⁹I za sinove Aronove, svećenike, u krajevima pašnjaka, što pripadaj u njihovim gradovima, u svakom pojedinom gradu, bile su po imenu označene osobe postavljene za to, da svima muškim osobama između svećenika i svakome unesenom Levitu izručuju dijelove njihove.

²⁰Tako je postupao Ezekija po svoj zemlji Judinoj i činio, što je bilo pred Gospodom, Bogom njegovim, dobro, pravo i časno. ²¹U svemu, što bi preduzimao za službu hrama Božjega, za zakon i zapovijed, da ugodu Bogu, radio je s punom požrtvovnošću, pa je zato imao uspjeh.

2 Ljetopisa – 32 glava

¹Poslije ovih djela i ove pobožne revnosti dođe Senaherib, kralj asirski, provali u zemlju Judinu, opkoli tvrde gradove, i mislio ih je za sebe osvojiti.

²Kad vidje Ezekija, da je došao Senaherib u namjeri, da udari na Jerusalem, ³Odluči u sporazumu sa svojim knezovima i vojskovođama da zaspe izvore vodene izvan grada. Oni se složiše s njim. ⁴I skupiše se ljudi u velikom broju i zasuše sve izvore i potok, što je tekao posred zemlje. Oni pomisliše: "Zašto da nađu kraljevi asirski toliko vode, kad dođu?"

⁵Potom revno pođe na posao, popravi posvuda zid, gdje je imao pukotine, dade podignuti kule na njemu i drugi zid izvana, utvrdi Milo u gradu Davidovu i dade načiniti mnogo oružja i štitova.

⁶I postavi vojne zapovjednike nad vojskom i skupi ih oko sebe na slobodnom trgu kod vrata gradskih. On ih je hrabrio i govorio: ⁷"Budite hrabri i jaki! Ne bojte se kralja asirskoga ni svega mnoštva, što je s njim, jer je s nama Jači nego s njim. ⁸S njim je samo mišica od mesa – a s nama je Gospod, Bog naš, da nam pomogne i da vodi ratove naše." Narod se je ohrabrio riječima Ezekije, kralja Judina.

⁹Potom kralj asirski Senaherib, dok je on sam stajao pred Lakišom sa svom vojskom svojom, posla zapovjednike svoje u Jerusalem k Ezekiji, kralju Judinu, i k svima Judejcima, što su bili u Jerusalemu, i poruči im: ¹⁰Ovako veli Senaherib, kralj asirski: "Na što se oslanjate, da stojite u Jerusalemu zatvoreni? ¹¹Ezekija vas samo zavodi, da vas pomori glađu i žeđu, kad veli: "Gospod, Bog naš, izbavit će nas iz ruku kralja asirskoga. ¹²Nije li Ezekija odstranio njegove uzvisine i žrtvenike, kad je u Judi i Jerusalemu izdao zapovijed: Pred Jednim jedinim žrtvenikom imate se klanjati i na njem žrtvovati? ¹³Zar ne znate, što sam učinio ja i oci moji od svih naroda na zemlji? Jesu li bogovi naroda zemaljskih mogli izbaviti zemlju svoju iz ruku mojih? ¹⁴Koji je između svih bogova ovih naroda, koje zatrše oci moji, mogao izbaviti narod svoj iz mojih ruku? I bog vaš da bi vas mogao izbaviti iz mojih ruku? ¹⁵Ezekija neka vas ne zaludi i neka vas tako ne zavede! Ne vjerujte mu, jer ni jedan bog bilo kojega naroda ili kraljevstva nije mogao izbaviti svojega naroda iz mojih ruku ni iz ruku mojih otaca. I vaš Bog neće vas moći izbaviti iz mojih ruku."

¹⁶Zapovjednici njegovi govorili su tada još više proti Bogu, Gospodu, i proti njegovu slugi Ezekiji. ¹⁷I napisao on, da se naruga Gospodu, Bogu Izraelovu, pismo, u kojem ustvrdi "Kao što bogovi naroda u ostalim zemljama ne izbaviše svojega naroda iz mojih ruku, tako neće ni Bog Ezekijin izbaviti svojega naroda iz mojih ruku."

¹⁸Vikali su to iza glasa i judejskim stanovnicima Jerusalema, što su stajali na zidu, da ih uplaše i smetu i da tako dobiju grad u svoje ruke.

¹⁹Govorili su o Bogu Jerusalema kao o bogovima naroda poganskih, koji su samo loše djelo ruke čovječe.

²⁰I kad se kralj Ezekija i prorok Izaija, sin Amosov, radi toga pomoliše i za pomoć k nebu zavapiše, ²¹Posla Gospod anđela, koji uništi sve ratnike, knezove s zapovjednike u taboru kralja asirskoga, tako da se vrati sa sramotom u svoju zemlju. Kad uđe tamo u hram svojega boga, ubiše ga ondje mačem neki od njegovih rođenih sinova.

²²Tako izbavi Gospod Ezekiju i stanovnike Jerusalema iz ruku Senaheriba, kralja asirskoga, i iz ruku svih drugih neprijatelja i pribavi im mir na sve strane. ²³I mnogi su donosili Gospodu darove u Jerusalema i dragocjene poklone Ezekiji, kralju Judinu, koji je otada stajao u visokom ugledu kod svih naroda.

²⁴U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. On se pomoli Gospodu, koji mu progovori i dade mu čudesni znak.

²⁵Ali Ezekija ne pokaza se zahvalan na iskazanom mu dobročinstvu, već se uzoholi. Zato dođe na njega gnjev i na Judu i Jerusalema. ²⁶I ponizi se Ezekija radi svoje oholosti, on i stanovnici Jerusalema. Zato ne dođe na njih gnjev Gospodnji još za života Ezekijina.

²⁷Ezekija je imao vrlo veliko blago i sjaj. On je bio stekao sebi blago u srebru, zlatu i dragom kamenju, i mirise, štitove i svakojako dragocjeno posuđe; ²⁸Usto spremišta za dohodak od žita, vina i ulja, i staje za svakojaku stoku i stale za stada. ²⁹I gradove sazida sebi, i imao je velika stada ovaca i goveda; jer mu je Bog bio dao veoma velik posjed.

³⁰Ezekija je i onaj bio, koji zatvori gornji izvor vode Gihona i svede je dolje na zapadnu stranu grada Davidova. Ezekija je imao uspjeh u svim pothvatima svojim,

³¹Samo kad dođe poslanstvo, koje su mu bili poslali knezovi babilonski, da raspitaju za čudesni znak, što se bio dogodio u zemlji, dopusti Bog

da padne u napast, da točno upozna njegove pomisli.

³²Ostala povijest Ezekijina i pobožna djela njegova stoje zapisana u Objavljenju proroka Izaije, sina Amosova, i u knjizi kraljeva Judinih i Izraelovih, ³³Kad je Ezekija bio počnuo kod otaca svojih, pokopaše ga više grobova potomaka Davidovih, Sav Juda i narod jerusalemski iskazaše mu čast kod smrti njegove. Njegov sin Manaseh postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa – 33 glava

¹Manasehu je bilo dvanaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i pet godina u Jerusalemu.

²Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, kad je nasljedovao grdobe naroda, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

³Uzvisine, što ih je bio srušio njegov otac Ezekija, načini on opet, podiže žrtvenike baalima, dade postaviti aštarte, klanjao se je svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj i njoj je služio. ⁴Dapače u hramu Gospodnjem, o kojem je bio objavio Gospod: "U Jerusalemu dat ću da stanuje ime moje u sva vremena", sagradi žrtvenike. ⁵Svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj podiže žrtvenike u obadva trijema hrama Gospodnjega. ⁶Svoje vlastite sinove pusti da idu kroz Oganj u dolu sina Hinomova, vraćao je, gatao je i čarao je, i namjesti zaklinjače mrtvaca i gataoce. Tako je činio mnogo, što se nije dopadalo Gospodu, i dražio ga tako na gnjev.

⁷I lik rezani, što ga je bio dao načiniti, postavi u hramu, za koji je bio Bog obećao Davidu i njegovu sinu Salomonu: "Ovaj hram i Jerusalem, koji izabrah između svih plemena Izraelovih, učinit ću zauvijek stanom imena svojega. ⁸Neću više dati da se noge Izraelove maknu iz zemlje, koju dadoh ocima vašim, ako samo budu pazili na to, da vjerno čine onako, kako sam im zapovjedio, i to točno po zakonu, pravilima i odredbama, koje im je naložio Mojsije"

⁹Ali Manaseh zavede Judu i stanovnike Jerusalema, te su činili još gore nego narodi, što ih je bio Gospod uništio ispred sinova Izraelovih.

¹⁰Gospod je doduše opominjao Manaseha i narod njegov, ali se oni nijesu osvrtni na to. ¹¹I pusti Gospod da dođu proti njima vojskovođe kralja asirskoga. Oni uhvatiše Manaseha kukama, svezaše ga gvozdenim verigama i odvedoše ga u Babilon.

¹²I kad je bio tako u nevolji, molio se je Gospodu, Bogu svojemu, za milosrđe i duboko se je ponizio pred Bogom otaca svojih. ¹³Kad mu se je molio, saslušā ga, usliši molitvu njegovu i povrati ga opet kao kralja u Jerusalem. Tada upozna Manaseh, da je Gospod pravi Bog.

¹⁴Poslije toga podiže vanjski zid uz Davidov grad na zapadnoj strani prema Gihonu u dolu i do ulaza na riblja vrata, tako da opkoli Ofel. Izvede ga vrlo visoko. U sve tvrde gradove Judine postavi vojne zapovjednike.

¹⁵Tada odstrani tuđe bogove i rezani lik iz hrama Gospodnjega, tako isto žrtvenike, što ih je bio podigao na gori, gdje je stajao hram Gospodnji, i u Jerusalemu, i baci ih pred grad. ¹⁶A žrtvenik Gospodnji uspostavi opet i prinese na njemu žrtve mirotvorne i zahvalne. Zapovjedi i Judejcima da štuju Gospoda, Boga Izraelova. ¹⁷Ali je narod još uvijek žrtvovalo na visinama, dakako samo Gospodu, Bogu svojemu.

¹⁸Ostala povijest Manasehova i molitva njegova Bogu njegovu i govori vidjelaca, koji su mu govorili u ime Gospoda, Boga Izraelova, stoje u povijesti kraljeva Izraelovih. ¹⁹Molitva njegova i kako je bio uslišen, svi grijehi njegovi i nevjernost njegova, nadalje mjesta, na kojima je prije poniženja svojega podigao žrtvene uzvisine i postavio aštarte i likove rezane, to je zapisano u Riječima Hozajevim,

²⁰Kad je Manaseh bio počnuo kod otaca svojih, pokopaše ga u palači njegovoj. Njegov sin Amon postade kralj mjesto njega.

²¹Dvadeset i dvije godine imao je Amon, kad postade kralj, i vladao je dvije godine u Jerusalemu.

²²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što je bio činio njegov otac Manaseh. Svima likovima rezanim, što ih je bio dao načiniti njegov otac Manaseh, prinosiso je Amon mnoge žrtve i štovao ih. ²³Ali se ne ponizi pred Gospodom, kao što se je bio ponizio njegov otac Manaseh, dapače naprti Amon na sebe veliku krivnju.

²⁴Sluge njegove urotiše se proti njemu i ubiše ga u palači njegovoj. ²⁵A narod pobi sve, koji su se bili urotili proti kralju Amonu. Njegova sina Josiju podiže narod za kralja na njegovo mjesto.

2 Ljetopisa – 34 glava

¹Josiji je bilo osam godina, kad postade kralj. Vladao je trideset i jednu godinu u Jerusalemu.

²Činio je, što se je dopadalo Gospodu, i hodio je putovima svojega djeda Davida. Ne odstupi od toga ni nalijevo ni nadesno. ³U osmoj godini vladanja svojega, kad je još bio veoma mlad, poče vjerno služiti Bogu svojega djeda Davida. U dvanaestoj godini poče čistiti zemlju Judinu i Jerusalem od žrtvenih visina, od aštarta, od likova rezanih i livenih. ⁴Pred očima njegovima raskopaše žrtvenike baalove. Stupove sunčane, što su bili gore na njima, dade sasjeći, aštarte, likove rezane i spomenike dade srušiti i satrti i prah od njih dade razasuti po grobovima onih, koji su im bili žrtvovali. ⁵Kosti svećenika dade spaliti na žrtvenicima njihovim i tako očisti zemlju Judinu i Jerusalem. ⁶I u gradovima od Manaseha i Efraima, od Simeona do Naftalija – u ruševinama njihovim unaokolo – ⁷Dade porušiti žrtvenike, aštarte i likove rezane izlomiti i satrti i po svoj zemlji Izraelovoj sve stupove

sunčane sasjeci. Tada se vrati u Jerusalem.

⁸U osamnaestoj godini vladanja njegova, pošto je bio očistio zemlju i hram, posla Šafana, sina Asalijahina, zapovjednika gradskoga Maaseja i pečatnika Joaha, sina Joahazova, da se popravi hram Gospoda, Boga njegova. ⁹Kad oni dođoše k velikomu svećeniku Hilkiji, predadoše novce, što su bili doneseni u hram Božji, i što su ga bili nakupili Leviti, čuvari pragova, od Manaseha i Efraima i od svih ostalih sinova Izraelovih i od svega Jude i Benjamina i od stanovnika Jerusalema. ¹⁰Oni ih uručiše poslovođama, koji su bili postavljeni kod hrama Gospodnjega. Ovi su isplaćivali poslenike, koji su bili zaposleni oko hrama Gospodnjega obnavljajući popravljajući hram. ¹¹Oni su davali drvodjeljama i zidarima, da se kupuje kamenje otesano i drvo za grede i da se pobrvnaju zgrade, što su ih bili porušili kraljevi Judini.

¹²Ljudi su radili svoj posao vjerno i točno. Nad njima su bili postavljeni za nadzor Leviti Jahat i Obadija od sinova Merarijevih i Zaharija i Mešulam od sinova Kohatovih. Leviti, ukoliko su se razumjeli u glazbala. ¹³Bili su postavljeni nad nosioce, i također bilo im je povjereno nadziranje svih drugih radnika kod njihova službovanja. Gdjekoji Leviti bili su pisari, upravitelji i vratari.

¹⁴Kad su vadili novce, što su bili ušli za hram Gospodnji, nađe svećenik Hilkija zakonik Gospodnji od Mojsija. ¹⁵Hilkija javi pisaru Šafanu: "Nađoh zakonik u hramu Gospodnjem." Hilkija predade tada knjigu Šafanu.

¹⁶Šafan odnese knjigu kralju i podnese kralju ovaj izvještaj: "Sve, što je bilo naloženo slugama tvojim, izveli su. ¹⁷Oni su novce, što se nađoše u hramu Gospodnjem, pokupili i uručili poslovođama, što su namješteni za nadzor." ¹⁸Ujedno javi pisar Šafan kralju: "Svećenik Hilkija dade mi knjigu", i Šafan je pročitao kralju.

¹⁹Kad je kralj čuo sadržaj zakona, razdrije haljine svoje. ²⁰Tada kralj

dade ovaj naputak Hilkiji i Ahikamu, sinu Šafanovu, i Abdonu, sinu Mikinu, pisaru Šafanu i Asaji, slugi kraljevu: ²¹"Idite, upitajte Gospoda za me, za narod i za one, koji su još preostali u Izraelu i Judi, o sadržaju ove knjige, što se je našla, jer je velik gnjev Gospodnji, koji se je raspalio proti nama zato, što oci naši nijesu slušali propise Gospodnje, da čine sve to, što stoji napisano u ovoj knjizi."

²²I tako otide svećenik Hilkija s onima, koje je bio označio kralj, k proročici Huldi, ženi Šaluma, sina Tokhatova, unuka Hasre, koja je stanovala u drugom kraju grada u Jerusalemu, i upitaše je o tome.

²³Ona im dade ovaj odgovor: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Kažite čovjeku, koji vas posla k meni:

²⁴Ovako veli Gospod: Pustit ću zlo na ovo mjesto i na stanovnike njegove, sve kletve, što stoje napisane u knjizi, koju su pročitali kralju Judinu. ²⁵Zato, jer su me ostavili i prinostili kad drugim bogovima, da me draže svim tim lošim djelom ruku svojih, moj će se gnjev raspaliti proti tome mjestu i neće se ugasiti. ²⁶A kralju Judinu, koji vas posla, da upitate Gospoda, javite ovo: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za sve riječi, koje si čuo: ²⁷Jer je srce tvoje bilo ponizno i ti si se prignuo pred Bogom, kad si čuo, što je zaprijetio tomu mjestu i stanovnicima njegovim, i jer si se ponizio preda mnom i razderao haljine svoje i plakao preda mnom, zato sam i ja uslišio tebe, govori Gospod. ²⁸Zato ćeš, kad te priberem k ocima tvojim, u miru biti položen u grob svoj. Oči tvoje neće gledati svu tu nesreću, koju ću pustiti na to mjesto i na stanovnike njegove." Tako rekoše kralju.

²⁹Tada posla kralj glasnike, i oni skupiše kod njega sve starješine Judine i jerusalemske. ³⁰Kralj otide u hram Gospodnji i s njim svi ljudi iz zemlje Judine i stanovnici Jerusalema, i svećenici i Leviti, sav narod, veliko i malo. Tamo im pročita sav sadržaj knjige zavjetne, koja je bila nađena u hramu Gospodnjem. ³¹Potom stupi kralj na sjedište svoje i učini zavjet pred Gospodom, da će oni ići za Gospodom i držati njegove zapovijedi, njegove naredbe i ustanove svim srcem i svom

dušom, da tako udovolje propisima ovoga zavjeta, što su bili napisani u ovoj knjizi. ³²Tada dade da svi, koji su li u Jerusalemu i u plemenu Benjaminovu, stupe u ovaj zavjet, i stanovnici Jerusalema radili su tako, kako je odgovaralo zavjetu Boga, Boga otaca njihovih.

³³Tako odstrani Josija sve grdobe idolske iz svih krajeva sinova Izraelovih i obveza sve u Izraelu da služe Gospodu, Bogu svojemu. Dok je on živio, ne odstupiše oni od toga, da idu za Gospodom, Bogom otaca svojih.

2 Ljetopisa – 35 glava

¹Potom je svetkovao Josija u Jerusalemu blagdan Pashe u čast Gospodu. Četrnaesti dan prvoga mjeseca klali su Pasha.

²On postavi svećenike u službe njihove i potaknu ih, da služe u hramu Gospodnjem. ³Levitima, koji su imali učiti sav narod Izraelov i bili su posvećeni Gospodu, reče: "Donesite sveti kovčeg u hram, koji sagradi Salomon, sin Davidov, kralj Izraelov! Ne trebate ga više nositi na ramenima. Služite sada Gospodu, Bogu svojemu, i narodu njegovu Izraelu! ⁴Držite se spremni po obiteljima i redovima svojim, kako su propisali David, kralj Izraelov, i njegov sin Salomon! ⁵Postavite se u svetištu po obiteljima svojih zemljaka, ljudi iz naroda, i to za svaku obitelj jedan odio levitske obitelji! ⁶Nato zakoljite Pasha i posvetite se i pripravite ga za zemljake svoje! A pri tom postupajte po naputku, što ga je dao Gospod preko Mojsija!"

⁷Josija dade ljudima iz naroda sitne stoke, naime janjaca i jarića – sve za žrtve Pashalne svima nazočnima, na broj trideset tisuća – usto tri tisuće goveda, to sve od kraljevskoga posjeda. ⁸I vrhovni činovnici njegovi dadoše dragovoljno darova narodu, svećenicima i Levitima. Tako su darovali Hilkija, Zaharija i Jehiel, predstojnici hrama Božjega, svećenicima za žrtve Pashalne dvije tisuće i šest stotina janjaca i tri stotine goveda. ⁹Konanija i braća njegova Šemaja i Netanel, nadalje

Hašabja, Jehiel i Jozabad, predstojnici Levita, dadoše Levitima za žrtve Pashalne dar od pet tisuća janjaca i pet stotina goveda.

¹⁰Služba je bila uređena ovako: svećenici su stupili na svoje mjesto, tako isto Leviti po svojim odjelima, kako je bio naredio kralj. ¹¹Tada su klali Pasha. Svećenici bi škropili krvlju primajući iz ruke Levita. Ovi su tada derali kožu. ¹²Odvojili bi dijelove određene za žrtvu paljenicu, da ih dadnu skupinama obitelji iz naroda, te ih one prinesu Gospodu, kako je propisano u knjizi Mojsijevoj. Isto su tako postupali s govedima.

¹³Tada su pekli Pashu na ognju po propisu, kuhali su svete darove u loncima, kotlovima i zdjelama i donosili ih brzo svima ljudima iz naroda.

¹⁴Potom su zgotovili sebi i svećenicima; jer svećenici, potomci Aronovi, imali su posla oko prinošenja žrtava paljenica do u noć. Zato bi Leviti zgotovili sebi i svećenicima, potomcima Aronovim. ¹⁵Pjevači, potomci Asafovi, stajali su na svojim mjestima, što su ih zauzeli po naredbi Davidovoj, Asafovoj Hemanovoj i Jedutuna, vidioca kraljeva, i vratari na pojedinim vratima. Oni nijesu trebali ostavljati svoju službu, jer bi im zgotovili suplemenici njihovi, Leviti.

¹⁶Tako je bila uređena sva služba Gospodnja u onaj dan, kada se imalo držati Pasha i na žrtveniku se Gospodnjem prinijeti žrtve paljenice po naredbi kralja Josije. ¹⁷I tako su svetkovali tada sinovi Izraelovi, što su bili nazočni, sedam dana Pasha i blagdan nekvasnih kruhova.

¹⁸Od vremena proroka Samuela nije se bio više u Izraelu svetkovao takav blagdan Pashe. Ni jedan od kraljeva Izraelovih nije bio priredio takav blagdan Pashe, kao što ga je svetkovao Josija sa svećenicima i Levitima i sa svim Judom i sa sinovima Izraelovim, što ih se bilo našlo, i sa stanovnicima Jerusalema. ¹⁹U osamnaestoj godini vladanja Josijina svetkovala se ova Pasha.

²⁰Kad je Josija bio opet uredio hram, dođe poslije svega toga kralj egipatski Neko, da zametne bitku kod Karkemiša na Eufratu, Josija

izađe preda njega. ²¹A on posla k njemu poslanike i poruči mu: "Što ja imam s tobom, kralju Judin? Ne idem ja danas na tebe, nego na bojno mjesto, s kojim sam zaraćen, i Bog mi je zapovjedio da se požurim. Prođi se raditi proti Bogu, koji je s menom, da te ne uništi!"

²²Ali se Josija ne odvratila od njega, nego izađe da ga napadne. Ne poslušala riječi Nekovih, što su dolazile iz usta Božjih, nego dođe da se pobije u ravnici kod Megida. ²³Ali strijelci pogodiše kralja Josiju, i kralj povika slugama svojim: "Izvedite me odavde; jer sam teško ranjen!"

²⁴Sluge njegove digoše ga s kola ratnih, izvezoše ga u drugim kolima njegovim i dovedoše ga u Jerusalem. On umrije i bi pokopan u grobovima otaca svojih. Sav Juda i Jerusalem tugovali su za Josijom.

²⁵Jeremija ispjeva tužaljku za Josijom, i svi pjevači i pjevačice opijevaju otada Josiju u svojim tužbalicama do današnjega dana. One se udomiše u Izraelu. Napisane su u Plaču.

²⁶Ostala povijest Josijina i njegova pobožna djela, što su prema propisu zakona Gospodnjega. ²⁷Njegova prijašnja i potonja povijest, zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim.

2 Ljetopisa – 36 glava

¹Narod zemlje uze Joahaza, sina Josijina, i učini ga mjesto oca njegova kraljem u Jerusalemu. ²Joahaz je imao dvadeset i tri godine, kad postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu.

³Kralj egipatski svrže ga u Jerusalemu i nametnu zemlji globu od što talenata srebra i jedan talenat zlata. ⁴Tada postavi kralj egipatski njegova brata Elijakima kraljem nad Judom i Jerusalemom i promijeni mu ime u Jojakim. A njegova brata Joahaza uze Neko sa sobom i odvede ga u Egipat.

⁵Jojakimu je bilo dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Činio je, što se nije dopadalo

Gospodu, Bogu njegovu. ⁶Tada dođe proti njemu Nebukadnezar, kralj babilonski, i stavi ga u gvozdene verige, da ga odvede u Babilon. ⁷I jedan dio posuđa hrama Gospodnjega odnese Nebukadnezar u Babilon i metnu ga u palaču svoju u Babilonu.

⁸Ostala povijest Jojakimova, gadna djela, što ih je počinio, i sve, što mu se dogodilo, stoji zapisano u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim, Njegov sin Jojakin postade kralj mjesto njega.

⁹Bilo je Jojakinu osam godina, kad postade kralj, i vladao tri mjeseca i deset dana u Jerusalemu. Činio je, što se nije dopadalo Gospodu. ¹⁰U idućoj godini dade ga kralj Nebukadnezar odvesti u Babilon zajedno s dragocjenim posuđem hrama Gospodnjega. Kraljem nad Judom i Jerusalemom učini njegova brata Zedekiju.

¹¹Bila je Zedekiji dvadeset i jedna godina, kad postade kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu

¹²Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, Bogu njegovu. Ne ponizi se pred prorokom Jeremijom, koji mu je govorio po nalogu Gospodnjem, ¹³Usto otpade od kralja Nebukadnezara, kojemu je bio zakleo vjernost Bogom, ostade tvrdovrat i nepokoran i ne obrati se Gospodu, Bogu Izraelovu.

¹⁴I svi vrhovni svećenici zajedno s narodom počiniše tolike nevjernosti svakojakim poganskim grdobama idolskim i oskvrniše hram Gospodnji, koji je bio dao sebi posvetiti u Jerusalemu. ¹⁵I Gospod, Bog otaca njihovih, slao je k njima neprestano opomene preko glasnika svojih, jer mu je bilo Mao naroda i stana njegova. ¹⁶A oni su se rugali glasnicima Božjim, prezirali su opomene njegove i smijali se prorocima njegovim, dok se ne raspali gnjev Gospodnji na narod njegov tako, te više nije bilo spasenja.

¹⁷I pusti da dođe na njih kralj kaldejski, koji pobi mačem mladiće

njihove u svetom hramu njihovu. Ne sačuvaj ni mladića ni djevojke, ni starca ni nemoćna. Sve mu dade u ruke. ¹⁸I sve posude hrama Božjega, veliko i malo, blago hrama Gospodnjega i blago kraljevo i vrhovnih činovnika njegovih – sve on odnese u Babilon. ¹⁹Hram Božji spališe, zid jerusalemski srušiše i sve palače popališe, tako da svi dragocjeni predmeti propadoše u njemu.

²⁰Potom sve, što je bilo umaklo maču, odvede u ropstvo u Babilon. Moradoše njemu i sinovima njegovim robovati, dokle ne nastane kraljevstvo perzijsko. ²¹Da bi se ispunila riječ Gospodnja, koja je bila izašla preko Jeremije "Dok zemlja nije bila iznosila subotne godine svoje. Za sve vrijeme svojega opustošenja imala je mir, dok se ne navrší sedamdeset godina.

²²U prvoj godini vladanja perzijskoga kralja Kira – da se ispuni obećanje Gospodnje, koje navijesti Jeremija – nadahnu Gospod perzijskoga kralja Kira, te oglasi po svemu kraljevstvu svojem i raspisa ovo: ²³"Ovako veli Kir, kralj perzijski: Sva kraljevstva zemaljska dao mi je Bog, Gospod u nebu. I on mi je naložio, da mu sagradim hram u Jerusalemu u Judeji. Tko između vas svijju pripada narodu njegovu, neka ide gore s blagoslovom Gospoda, Boga svojega!"

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#)

Ezra – 1 glava

¹U prvoj godini vladanja perzijskoga kralja Kira – da se ispuni obećanje Gospodnje, koje navijesti Jeremija – nadahnu Gospod perzijskoga kralja Kira, te oglasi po svemu kraljevstvu svojem u raspisa ovo:

²"Ovako veli Kir, kralj perzijski: "Sva kraljevstva zemaljska dao mi je Bog, Gospod u nebu. I on mi je naložio, da mu sagradim hram u Jerusalemu u Judeji. ³Tko između vas svij u bilo kako pripada narodu njegovu, neka ide s blagoslovom Božjim u Jerusalemu u Judeji i neka tamo gradi hram Gospoda, Boga Izraelova, Boga, koji stanuje u Jerusalemu. ⁴Svuda, gdje se još zadržavaju ostaci naroda, neka ih stanovnici mjesta potpomognu srebrom i zlatom, imetkom i stokom osim darova za kuću Božju u Jerusalemu!"

⁵I tako zaputiše od glavara obiteljkih u Judi i Benjaminu i od svećenika i Levita svi, kojima to nadahnu Bog, da opet sagrade hram Gospodnji u Jerusalemu. ⁶I svi, što su s njima stanovali, potpomogoh ih posuđem srebrnim, zlatom, imetkom, stokom i dragocjenim darovima, osim svih darova posvetnih.

⁷A kralj Kir izdade posuđe hrama Gospodnjega, što ga je bio odnio iz Jerusalema Nebukadnezar i metnuo ga u hram boga svojega. ⁸I to dade ga izdati perzijski kralj Kir preko rizničara Mitredata, koji ga izbroji judejskomu knezu Šešbasaru. ⁹Ovo mu je broj: Trideset zlatnih, tisuća srebrnih zdjela, dvadeset i devet noževa, ¹⁰Trideset zlatnih čaša, četiri stotine i deset srebrnih čaša druge vrste, tisuća drugoga posuđa, ¹¹Svega pet tisuća i četiri stotine zlatnoga i srebrnoga posuđa. Sve to

ponese Šešbasar sa sobom, kad su bili prognanici povedeni iz Babilona u Jerusalem.

Ezra – 2 glava

¹Ovo su ljudi one pokrajine, što se vratiše iz ropstva, koje nekoć odvede Nebukadnezar, kralj babilonski, u ropstvo u Babilon, i koji se sad vratiše u Jerusalem i u Judeju, svaki u svoj grad, – ²Koji se vratiše pod vodstvom Zerubabela, Ješue, Nehemije, Seraje, Reelaja, Mordekaja, Bilšana, Mispara, Bigvaja, Rehuma i Baana. Ovo je broj ljudi iz naroda Izraelova:

³Dvije tisuće sto sedamdeset i dva potomka Paroševa; ⁴Trista sedamdeset i dva potomka Šefatijina; ⁵Sedam stotina sedamdeset i pet potomaka Arahovih; ⁶Dvije tisuće osam stotina i dvanaest potomaka Pahat–Moabovih iz linije Ješuline i Joabove; ⁷Tisuća i dvjesto pedeset i četiri potomka Elamova; ⁸Devet stotina četrdeset i pet potomaka Zatuovih; ⁹Sedam stotina i šezdeset potomaka Zakajevih; ¹⁰šest stotina četrdeset i dva potomka Banijeva; ¹¹Šest stotina dvadeset i tri potomka Bebajeva; ¹²Tisuća dvjesto dvadeset i dva potomka Azgadova; ¹³šest stotina šezdeset i šest potomaka Adonikamovih; ¹⁴Dvije tisuće pedeset i šest potomaka Bigvajevih; ¹⁵Četiri stotine pedeset i četiri potomka Adinova; ¹⁶Dvadeset i osam potomaka Aterova iz linije Ezekijine; ¹⁷Trista dvadeset i tri potomka Bezajeva; ¹⁸sto i dvanaest potomaka Jorinih; ¹⁹Dvjesto dvadeset i tri potomka Hašumova; ²⁰Devedeset i pet ljudi iz Gibara; ²¹što dvadeset i tri iz Betlehema; ²²Pedeset i šest ljudi iz Netofe; ²³što dvadeset i osam ljudi iz Anatota; ²⁴Četrdeset i dva iz Azmaveta; ²⁵Sedam stotina četrdeset i tri iz Kirjat–Jearima, Kefirah i Beerota; ²⁶Šest stotina dvadeset i jedan iz Rame i Gebe; ²⁷što dvadeset i dva iz Mikmaša; ²⁸Dvjesto dvadeset i tri iz Betela i Aja; ²⁹Pedeset i dva iz Neba; ³⁰što pedeset i šest ljudi iz Magbiša; ³¹Tisuća i dvjesto pedeset i četiri iz Novoga Elama; ³²Trista i dvadeset ljudi iz Harima; ³³Sedam stotina dvadeset i pet ljudi iz Loda, Hadida i Ona; ³⁴Trista četrdeset i pet ljudi iz

Jeriha; ³⁵Tri tisuće šest stotina i trideset ljudi iz Senae.

³⁶Svećenici; devet stotina sedamdeset i tri potomka Jedajini iz kuće Ješuine, ³⁷Tisuća pedeset i dva potomka Imerova, ³⁸Tisuća dvjesto četrdeset i sedam potomaka Pašhurovih ³⁹I tisuća i sedamnaest potomaka Harimovih.

⁴⁰Leviti: sedamdeset i četiri potomka Ješuina i Kadmielova iz kuće Hodavjine. ⁴¹Pjevača je bilo što dvadeset i osam potomaka Asafovih. ⁴²Vratara je bilo svega što trideset i devet potomaka Šalumovih, Aterovih, Talmonovih, Akubovih, Hatitinih i Šobajevih.

⁴³Netineji su bili potomci Sihini, Hasufini, Tabaotovi, ⁴⁴Kerosovi, Siahini, Padonovi, ⁴⁵Lebanovi, Hagabini, Akubovi, ⁴⁶Hagabovi, Šamlajevi, Hananovi, ⁴⁷Gidelovi, Gaharovi, Reajini, ⁴⁸Resinovi, Nekodini, Gazamovi, ⁴⁹Uzini, Paseahini, Bezajevi, ⁵⁰Asnanini, Meunimovi, i Nefusimovi, ⁵¹Bakbukovi, Hakufini, Harhurovi, ⁵²Baslutovi, Mehidini, Haršini, ⁵³Barkosovi, Siserini, Tamahovi, ⁵⁴Nesiahovi i Hatifini ⁵⁵Među potomcima sluga Salomonovih bili su potomci Sotajevi, Soferetovi, Perudini, ⁵⁶Jaalini, Darkonovi, Gidelovi, ⁵⁷Šefatijini, Hatilovi, Pokeret–Zebaimovi i Amijevi. ⁵⁸Svega je bilo trista devedeset i dva Netineja i potomka sluga Salomonovih.

⁵⁹Ovo su, koji se vratiše iz Tel–Melaha, Tel–Harše, Keruba, Adana i Imera, a ne moguše dokazati, da je obitelj njihova i podrijetlo njihovo od Izraela: ⁶⁰Šest stotina pedeset i dva potomka Dalajina, Tobijina i Nekodina;

⁶¹Od potomaka svećeničkih: "potomci Hobajini, Hakosovi i potomci Barzilajevi, koji se je bio oženio jednom od kćeri Gileadovca Barzilaja i prozvao se po njihovu imenu. ⁶²Oni su tražili svoje rodovnice. Kako ih se nije moglo naći, bili su neko vrijeme isključeni iz svećenstva, ⁶³Namjesnik im zabrani jesti od Presvetoga, dok se svećenik ne posluži Urimom i Tumimom.

⁶⁴Sva zajednica skupa brojila je četrdeset i dvije tisuće tri stotine i šezdeset osoba, ⁶⁵Osim sluga i sluškinja; njih je bilo sedam tisuća tri stotine trideset i sedam. K tomu je pridošlo još dvjesta pjevača i pjevačica. ⁶⁶Oni su imali sedam stotina trideset i šest konja, dvjesta četrdeset i pet mazgi, ⁶⁷Četiri stotine trideset i pet deva, šest tisuća sedam stotina i dvadeset magaraca.

⁶⁸Od obiteljskih poglavara neki došavši k hramu Gospodnjem u Jerusalemu darovaše posvetne darove za kuću Božju, da se opet sagradi na svojem mjestu. ⁶⁹Po mogućnosti svojoj dadoše u riznicu građevnu: zlata šezdeset i jednu tisuću drahmi, srebra pet tisuća mina, usto stotinu haljina svećeničkih.

⁷⁰I tako se naseliše svećenici i Leviti i ljudi iz naroda, i pjevači, vratari i Netineji u gradovima svojim. Sav je Izrael stanovao u svojim gradovima.

Ezra – 3 glava

¹Kad dođe sedmi mjesec – sinovi Izraelovi bili su već u svojim gradovima – skupi se narod jednodušno u Jerusalem. ²I Ješua, sin Josadakov, s drugovima svojim i Zerubabel, sin Šealtielov, s drugovima svojim ustadoše da opet sagrade žrtvenik Boga Izraelova, pa da prinose na njemu žrtve paljenice, kako piše u zakonu Mojsija, čovjeka Božjega. ³Oni podigoše žrtvenik na starom temelju njegovu, jer su bili u strahu od stanovnika zemlje, i prinosili su na njemu Gospodu žrtve paljenice jutrom i večerom. ⁴I blagdan sjenica proslaviše po propisu, i prinosili su svaki dan u propisanom broju žrtve paljenice, kako je bilo zapovjedbano za svaki dan. ⁵I potom stalnu žrtvu paljenicu, žrtve na mjesece mlađake i na sve svete blagdane Gospodnje i žrtve onih, koji bi prinijeli Gospodu dragovoljan prinos. ⁶Od prvoga dana sedmoga mjeseca počеше prinostiti Gospodu žrtve paljenice, premda još nije bio postavljen temelj za hram Gospodnji. ⁷Kamenarima i

drvodjeljama davali su novce, a Sidoncima i Tircima jelo, piće i ulje, da dovoze drva cedrova s Libanona na more u Jopu, kako im je bio dopustio perzijski kralj Kir.

⁸Druge godine po povratku njihovu k hramu Božjemu u Jerusalem, drugoga mjeseca, prihvaće se posla Zerubabel, sin Šealtielov, i Ješua, sin Josadakov, i ostali drugovi njihovi, svećenici i Leviti i svi, što su se bili vratili iz ropstva u Jerusalem. Postaviše Levite od dvadeset godina i više, da nadziru poslove oko hrama Gospodnjega. ⁹Ješua sa svojim sinovima i drugovima, Kadmiel sa svojim sinovima, sinovi Judini bili su jednodušno spremni da vode nadzor nad radnicima na hramu Božjemu; isto tako sinovi Henadadovi i njihovi sinovi i drugovi, Leviti. ¹⁰Kad su zidari hrama Gospodnjega polagali temelj, postaviše se svećenici u službenoj odori s trubama i Leviti iz obitelji Asafove s cimbalima, da hvale Gospoda po naredbi Davida, kralja Izraelova. ¹¹I hvalili su i slavili Gospoda pjevajući naizmjenice ovako: "Dobrostitv je on, i milost njegova traje vječno nad Izraelom." I sav je narod podvikivao iza glasa i hvalio Boga, što se je položio temelj hramu Gospodnjemu.

¹²Od starijih svećenika, Levita i obiteljskih glavara, koji su bili vidjeli prijašnji hram, mnogi udariše u glasan plač, kad se je pred njihovim očima postavljao temelj ovome hramu. Mnogi su drugi podvikivali i klicali od radosti. ¹³Nije se moglo od glasne i radosne vike razabrati plač ljudi; jer je narod podvikivao i klicao iza glasa. Vika se je čula daleko.

Ezra – 4 glava

¹Kad čuše neprijatelji Judini i Benjaminovi, da oni, koji se vratiše iz ropstva, zidaju hramu Gospodu, Bogu Izraelovu, ²Dodoše k Zerubabelu i k obiteljskim glavarima i zatražiše od njih: "Htjeli bismo zidati s vama; jer štujemo Boga vašega isto tako kao i vi i žrtvujemo njemu od dana asirskoga kralja Esar Hadona, koji nas je doveo ovamo."

³A Zerubabel, Ješua i ostali obiteljski glavari izraelski odgovoriše im: "Mi ne smijemo Bogu svojemu zidati hram s vama zajedno. Mi ćemo ga sami podignuti Gospodu, Bogu Izraelovu, kako nam je zapovjedio kralj Kir, kralj perzijski."

⁴Tada su stanovnici zemlje gledali da judejskom narodu oduzmu volju i da ih zastraše od zidanja. ⁵I potkupiše visoke činovnike proti njima, da osujete namjeru njihovu. Tako ostade za svega vremena vladanja perzijskoga kralja Kira do vladanja perzijskog kralja Darija.

⁶I pod vladanjem Ahasvera, u početku njegova vladanja, sastaviše tužbu proti stanovnicima Jude i Jerusalema.

⁷I za vremena Artakserksova upraviše Bišlam, Mitredat, Tabel s ostalim drugovima svojim pismo na Artakserksa, kralja perzijskoga. Tužba je bila sastavljena u aramejskom pismu i jeziku. ⁸Predstojnik Rehum i pisar Šimšaj napisаше izvještaj kralju Artakserksu proti Jerusalemu s ovim sadržajem: ⁹"Predstojnik Rehum i pisar Šimšaj i svi drugovi njihovi, Dinjani, Afarsatašani, Tarpeljani, Afaršani, Erekljani, Babilonjani, Šušanjani, Dehavljani i Elamljani. ¹⁰Tako isto ostali narodi, koje odvede veliki i slavni Osnapar i naseli po gradovima samarijskim i po ostalim krajevima s onu stranu rijeke, i t. d."

¹¹Riječi pisma, što ga poslaše njemu, ove su: "Kralju Artakserksu sluge tvoje, ljudi s onu stranu rijeke i t. d. ¹²Neka je na znanje kralju, da su Judejci, koji pođoše od tebe ovamo, došli k nama u Jerusalem. Oni zidaju opet ovaj buntovnički i opaki grad, popravljaju opet zidove i opravljaju brane. ¹³Pa neka je kralj upozoren na to: Ako se ovaj grad opet sazida i zidovi se opet poprave, neće oni više davati danku ni poreza ni carine. S tim će štetu pretrpjeti kraljevski dohoci. ¹⁴Jer mi jedemo so dvora, te nam ne priliči da gledamo dalje štetu kraljevu, zato podnosimo kralju ovaj izvještaj. ¹⁵Treba samo pogledati u knjigu povijesti otaca tvojih. Naći ćeš tada u knjizi povijesti i doznat ćeš, da je

ovaj grad bio buntovnički grad i da je na štetu kraljevima i pokrajinama, i da su se u njemu dizale bune od davnina. Zato je i bio ovaj grad razoren. ¹⁶Mi dakle upozorujemo kralja na to: Ako se ovaj grad opet sazida i zidovi se njegovi opet poprave, onda neće ništa ostati tvoje s onu stranu rijeke."

¹⁷Kralj posla ovaj odgovor predstojniku Rehumu, pisaru Šimšaju i ostalim drugovima njihovim, što su stanovali u Samariji i ostalim krajevima s onu stranu rijeke: "Pozdrav i t. d. ¹⁸Pismo, što nam ga poslaste, meni je točno pročitano. ¹⁹Na moju zapovijed potražilo se je i našlo se, da je taj grad od davnina ustajao na kraljeve i da su u njemu bivali ustanci i bune. ²⁰Moćni kraljevi vladali su u Jerusalemu i proširili su svoju vlast na sve krajeve s onu stranu rijeke, tako da su im se davali danci, porezi i carine. ²¹I zato naredite, da se zabrani onim ljudima opet zidati taj grad, dok ja to ne dopustim! ²²Pazite, da ne budete nemarni u toj stvari, pa da iz toga ne poraste veće zlo na štetu kraljevima!"

²³Kad su bile pročitane riječi naredbe kralja Artakserksa pred Rehumom i pisarom Šimšajem i pred drugovima njihovim, oni brže otidoše u Jerusalem k Judejcima i zapovjediše im obustavu pod prijetnjom sile i pritiska. ²⁴Tada se obustavi rad na hramu Božjem u Jerusalemu. Mirovao je do druge godine vladanja perzijskoga kralja Darija.

Ezra – 5 glava

¹Tada po nalogu Boga Izraelova ustadoše kao proroci među Judejcima, koji su boravili u Judeji i u Jerusalemu, prorok Hagaj i Zaharija, sin Ido.

²Potom se digoše Zerubabel, sin Šealtielov, i Ješua, sin Josadakov, da počnu opet zidati hram Božji u Jerusalemu. Proroci Božji bili su uz njih i pomagali im.

³U ono vrijeme pojaviše se kod njih Tatnaj, namjesnik područja s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaj i drugovi njihovi i upitaše ih: "Tko vam je dopustio da zida te taj hram i da popravljate te zidove?" ⁴Tada im odgovorismo imenujući ljude, koji su gradili tu zgradu.

⁵A oko je Boga njihova počivalo na starješinama judejskim, tako da im ne htjedoše obustaviti rad, dok ne otide izvještaj Dariju i ne dođe im o tom pismeni odgovor.

⁶Riječi pisma, što ga poslaše kralju Dariju Tatnaj, namjesnik s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaj i drugovi njihovi, Afarsatašani s onu stranu rijeke. ⁷U izvještaju, što mu ga poslaše, bilo je napisano ovo: "Kralju Dariju svaka sreća! ⁸Neka je na znanje kralju, da dođosmo u zemlju Judeju k domu Boga velikoga, koji se zida od velikoga kamena. Stijene se drvom oblažu. Posao se revno radi i napreduje živo pod rukama njihovim. ⁹Zapitاسmo tamošnje starješine ovako: "Tko vam je dopustio da zidate taj hram i da popravljate te zidove? ¹⁰I za imena njihova zapitاسmo, da ti ih javimo, i zapisاسmo imena onih ljudi, koji im stoje na čelu. ¹¹Oni nam odgovoriše ovo: Mi smo štovatelji Boga neba i zemlje i zidamo opet ovaj hram, koji je bio podignut mnogo godina prije ovoga vremena. Velik kralj Izraelov gradio ga je i dovršio. ¹²Ali jer djedovi naši razgnjeviše Boga nebeskoga, dade ih u ruke Kaldejcu Nebukadnezar, kralju babilonskomu. On razori ovaj hram i odvede narod u ropstvo u Babilon. ¹³Ali prve godine Kira kralja babilonskoga, zapovjedi kralj Kir, da se opet sazida ovaj hram Božji. ¹⁴I zlatno i srebrno posude hrama Božjega, što ga je Nebukadnezar bio odnio iz hrama u Jerusalemu i donio u hram u Babilon, dade kralj Kir iznijeti iz hrama u Babilonu, Ono je bilo dano čovjeku po imenu Šešbasaru, kojega postavi namjesnikom. ¹⁵Njemu zapovjedi: Uzmi ovo posude, pa idi i stavi ih u hram u Jerusalemu! Hram Božji ima se opet sazidati na svojemu prijašnjem mjestu, ¹⁶Onda dođe onaj Šešbasar i postavi temelj hramu Božjem u Jerusalemu. Od onoga vremena do sada zida se na njemu; ali još jednako nije gotov. ¹⁷I neka se, ako je po volji

kralju, potraži u riznici kraljevskoj tamo u Babilonu, je li tako, da je kralj Kir zapovjedio, da se opet sazida hram Božji u Jerusalemu. Kralj neka bi nam o tom dao poslati odluku!"

Ezra – 6 glava

¹Tada kralj Darije zapovjedi, da se potraži u pismohraniku, u kojem se tamo u Babilonu pohranjivalo blago. ²Nađe se i u dvoru kraljevskom u Ekbatani, koja leži u pokrajini Mediji, jedan svitak pismeni, u kojemu je bila zapisana ova povelja: ³"Prve godine kralja Kira izdade kralj Kir ovu zapovijed u stvari hrama Božjega u Jerusalemu: Ima se opet podignuti hram kao mjesto, gdje se kolju žrtve zaklanice i prinose žrtve paljenice. Visina mu ima biti šezdeset lakata; šezdeset lakata neka mu bude i širina! ⁴Tri reda neka budu od kamenja velikoga i jedan red od drveta novoga. Troškove ima da snosi kraljevski dvor. ⁵I posuđe zlatno i srebrno hrama Božjega, što ga je Nebukadnezar uzeo iz hrama U Jerusalemu i donio u Babilon, ima se vratiti natrag i odnijeti u hram jerusalemski svako na svoje prijašnje mjesto. Imaš ga postaviti u hramu Božjemu"

⁶"Zato uklonite se odatle, Tatnaju, namjesniče s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaju s drugovima svojim, Afarsatašanima s onu stranu rijeke! ⁷Pustite neka se radi na tom hramu Božjem! Namjesnik judejski i starješine judejske neka opet sazidaju onaj hram Božji na prijašnjem mjestu njegovu! ⁸Još zapovijedam što ćete činiti onim starješinama judejskim, da bi se sazidao taj hram Božji: Iz kraljevskih poreznih dohodaka od pokrajine s onu stranu rijeke imaju se onim ljudima bez oklijevanja točno isplaćivati troškovi. ⁹Što inače treba, junaca, ovnova i janjaca za žrtve paljenice Bogu nebeskomu, pšenice, soli, vina i ulja, neka im se, kako reknu svećenici u Jerusalemu, daje svaki dan bez prikraćivanja, ¹⁰Da prinose Bogu nebeskomu ugodne žrtve i da se mole za život kralja i obitelji njegove! ¹¹Još zapovijedam: Tko prestupi ovu odredbu, iz kuće njegove neka se istrgne greda i zabode se, i on na njoj neka se objesi! A kuća njegova za kaznu neka se pretvori u

bunište! ¹²Bog, koji je ondje nastanio ime svoje, neka sruši svakoga kralja i svaki narod, koji bi se usudio prestatiti ovu zapovijed i razoriti onaj hram Božji u Jerusalemu! Ja, Darije, izdadoh ovu zapovijed. Ona se ima točno izvršiti."

¹³Tada Tatnaj, namjesnik s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaj i drugovi njihovi učiniše točno onako, kako im je bio zapovjedio kralj Darije.

¹⁴Starješine judejske mogoše dalje zidati, i napredovali su sretno po proročanstvu proroka Hagaja i Zaharije, sina Idova. Tako napokon privedoše gradnju kraju, kao što su bili zapovjedili Bog Izraelov i perzijski kraljevi Kir, Darije i Artakserks, ¹⁵Dovršiliše hram do trećega dana mjeseca Adara u šestoj godini vladanja kralja Darija.

¹⁶I sinovi Izraelovi, svećenici, Leviti i ostali, što se vratiše iz ropstva, proslaviše veoma radosno posvetu hrama Božjega. ¹⁷Žrtvovaše za posvetu hrama Božjega što junaca, dvjesta ovnova, četiri stotine janjaca i kao žrtvu za grijeh za svega Izraela dvanaest jaraca prema broju plemena Izraelovih.

¹⁸Tada postaviše svećenike po redovima njihovim i Levite po odjelima njihovim, da služe Bogu u Jerusalemu, kako je to propisano u knjizi Mojsijevoj.

¹⁹Potom proslaviše oni, što se vratiše iz ropstva, blagdan Pashe četrnaestoga dana prvoga mjeseca. ²⁰Jer su se bili svi očistili svećenici i Leviti. Svi su bili čisti, i tako zaklaše Pasha za sve, što se vratiše iz ropstva, i za braću svoju, svećenike, i za sebe same.

²¹A jeli su Pasha i sinovi Izraelovi, što se vratiše iz ropstva, i svi, što su se bili odvojili od nečistoće pogana u zemlji, pa se pridružili njima, da tako traže Gospoda, Boga Izraelova.

²²Tada svetkovaše veoma radosno sedam dana blagdan nekvasnih

kruhova, jer ih je bio obradovao Gospod, kad im obrati naklonost kralja asirskoga, tako da ih je podupirao u poslu oko hrama Boga Izraelova.

Ezra – 7 glava

¹Poslije ovih događaja za vladanja perzijskoga kralja Artakserksa vrati se Ezra, sin Seraje, sina Azarije, sina Hilkije, ²Sina Šaluma, sina Sadoka, sina Ahituba, ³Sina Amarije, sina Azarije, sina Merajota, ⁴Sina Zarahije, sina Uzije, sina Bukija, ⁵Sina Abišua, sina Finehasa, sina Eleazara, sina velikog svećenika Arona. ⁶Ovaj Ezra vrati se iz Babilona. Bio je književnik, vješt zakonu Mojsijevu, što ga je bio dao Gospod, Bog Izraelov, jer je ruka Gospoda, Boga njegova, bila nad njim, dopustio mu je kralj sve, što je zaželio.

⁷Ujedno dođe u Jerusalem mnoštvo sinova Izraelovih, svećenika, Levita, pjevača, vratara i Netineja. Bilo je to sedme godine kralja Artakserksa.

⁸On dođe u Jerusalem petoga mjeseca, sedme godine kraljeve.

⁹Prvoga dana prvoga mjeseca bila je naredba polaska iz Babilona, i prvoga dana petoga mjeseca dođe on u Jerusalem, jer je dobrotiva ruka Boga njegova bila nad njim. ¹⁰Jer je Ezra bio upravio svoju težnju na to, da istražuje zakon Božji i da ga izvršuje i da poučava u Izraelu zakon i pravo.

¹¹Ovako glasi pismo, što ga dade kralj Artakserks književniku svećeniku Ezri, tumačitelju zapovijedi i uredaba Gospodnjih u Izraelu:

¹²"Artakserks, kralj nad kraljevima, svećeniku Ezri, tumačitelju zakona Boga nebeskoga, i t. d. ¹³Ja izdajem zapovijed, da svaki, koji u mojemu kraljevstvu od naroda Izraelova, njegovih svećenika i Levita hoće da od svoje volje ide u Jerusalem, smije ići s tobom. ¹⁴Jer ti si poslan od kralja i njegovih sedam savjetnika, da i tražiš prilike u Judeji i Jerusalemu na temelju zakona Boga svojega, koji je u tvojoj ruci, ¹⁵Da odneseš srebro i zlato, što su kralj i njegovi savjetnici darovali za Boga

Izraelova, kojemu je stan u Jerusalemu, ¹⁶I sve srebro i zlato, što ćeš dobiti u svoj pokrajini babilonskoj, uz milostinju naroda i svećenika, što je oni prilože za hram Boga svojega u Jerusalemu. ¹⁷Prema tome kupi brižno za taj novac junaca, ovnova i janjaca s prinosima i naljevima njihovim i prinesi ih na žrtveniku hrama Boga vašega u Jerusalemu! ¹⁸Što se tebi i braći tvojoj sviđa da učinite s ostalim srebrom i zlatom, to učinite po volji Boga svojega! ¹⁹Posude, što ti je bilo dano za službu u hramu Boga svojega, predaj pred Bogom u Jerusalemu! ²⁰Drugo, što ustreba hramu Boga svojega, te bi ti još imao potrošiti, smiješ namiriti iz kraljevske blagajne. ²¹S tim ja, kralj Artakserks, izdajem zapovijed svima blagajnicima s onu stranu rijeke. Sve, što zatraži od vas svećenik Ezra, tumačitelj zakona kralja nebeskoga, ima se točno učiniti, ²²Do što talenata srebrn, sto kora pšenice, sto bata vina, što bata ulja i soli bez obračuna. ²³Sve, što ustreba po zapovijedi Boga nebeskoga, ima se brižno učiniti za hram Boga nebeskoga, da ne padne kazneni sud na kraljevstvo kralja i sinova njegovih. ²⁴Nadalje neka znate, da nitko nije ovlašten uzimati danak, porez ili carinu od bilo kojega svećenika, Levita, pjevača, vratara, Netineja ili drugoga sluga toga hrama Božjega! ²⁵A ti, Ezra, po mudrosti Boga svojega, što je imaš, postavi suce i upravitelje, koji će suditi svemu narodu s onu stranu rijeke, naime svima onima, koji znadu zakone Boga svojega! Tko ih još ne zna, toga poučite! ²⁶A svaki, koji ne bi izvršivao zakona Boga svojega i zakona kraljeva, ima se strogo sudbeno kazniti: bilo smrću ili progonom ili globom ili tamnicom."

²⁷Blagoslovljen neka je Gospod, Bog otaca naših, koji nadahnu kralja, da proslavi kuću Gospodnju u Jerusalemu! ²⁸On mi dade, te nadoh milost kod kralja i njegovih savjetnika i kod svih visokih dostojanstvenika kraljevih. I tako se ja odvažih, jer je ruka Gospoda, Boga mojega bila nada mnom, i skupih obiteljske glavare iz Izraela, što su imali da dođu s menom.

Ezra – 8 glava

¹Ovo su obiteljski glavari sa svoj im rođacima, što su zapisali u rodopise, naime s onima, što su sa vlade kralja Artakserksa bili pošli iz Babilona u Jerusalem:

²Od potomaka Finehasovih: Geršom; od potomaka Itamarovih: Daniel; od potomaka Davidovih: Hatuš, ³Sin Šekanijin; od potomaka Paroševih: Zaharija i s njim na broj muških osoba sto i pedeset; ⁴Od potomaka Pahat Moabovih: Elioenaj, sin Zerahjin, i s njim muških osoba dvjesta; ⁵Od potomaka Šekanijinih: sin Jahaziel i s njim muških osoba trista; ⁶Od potomaka Adinovih: Abed, sin Jonatanov, i s njim muških osoba pedeset; ⁷Od potomaka Elamovih: Izaija, sin Atalijin, i s njim muških osoba sedamdeset; ⁸Od potomaka; Šefatijinih: Zebadija, sin Mihaelov, i s njim muških osoba osamdeset; ⁹Od potomaka Joabovih: Obadija sin Jehielov, i s njim muških osoba dvjesta i osamnaest; ¹⁰Od potomaka Banijevih: Šelomit, sin Josifjin, i s njim muških osoba sto i šezdeset; ¹¹Od potomaka Bebajevih: Zaharija, sin Bebajev, i s njim muških osoba dvadeset i osam; ¹²Od potomaka Azgadovih: Johanan, sin Hakatanov, i s njim muških osoba sto i deset; ¹³Od potomaka Adonikamovih: koji kasnije dođoše, po imenu Elifelet, Jeiel i Šemaja, i s njima muških osoba šezdeset; ¹⁴Od potomaka Bigvajevih: Utaj i Zabud i s njima muških osoba sedamdeset.

¹⁵Ja ih skupih na rijeci, što teče prema Ahavi, i ostasmo ondje u taboru tri dana. Kad pregledah narod i svećenike, ne nađoh nijednoga Levita među njima.

¹⁶Zato poslah obiteljske glavare Eliezera, Ariela, Šemaju, Elnatana, Jariba, Elnatana, Natana, Zahariju i Mešulama, i učitelje Jojariba i Elnatana. ¹⁷Ove upravih k Idu, predstojniku u mjestu Kasifji, i stavih im u usta riječi, što će ih reći Idu i braći njegovoj, Netinejima, u mjestu Kasifji, da nam dovedu služe za hram Roga našega. ¹⁸Tada nam dovedoše, jer je dobrostiva ruka Boga našega bila nad nama, čovjeka

razumna od potomaka Mahlija, sina Levija, sina Izraelova, naime Šerebju sa sinovima njegovim i braćom njegovom, osamnaest ljudi; ¹⁹ Hašabju i s njim Izaiju od potomaka Merarijevih s braćom njegovom i sinovima njihovim, dvadeset ljudi, ²⁰ I od Netineja, koje su bili darovali David i knezovi da služe Levitima, dvjesta i dvadeset Netineja. Svi su ovi imenovani poimence.

²¹ Onda dadoh ondje na rijeci Ahavi oglasiti post, da se ponizno pred Bogom svojim i da izmolimo u njega sretan put sebi, djeci svojoj i svemu blagu svojemu. ²² Stidio sam se naime iskati od kralja i momčadi i konjanika, da nas brane od neprijatelja putem. Mi smo bili dapače izjavili kralju: "Ruka je Boga našega nad svima, koji ga zamole, na dobro njihovo; a jaki gnjev njegov pogodi sve, koji ga ostave." ²³ Mi smo dakle postili i molili se Bogu svojemu za to, i on nas usliša.

²⁴ Nato izabrah između najuglednijih svećenika dvanaesticu, naime Šerebju, Hašabju i s njima desetoricu drugova njihovih. ²⁵ Ovima izmjerih srebro i zlato; posuđe, posvetni dar za kuću Boga našega, što darovaše kralj, njegovi savjetnici i dostojanstvenici i svi sinovi Izraelovi, koji se nađoše tamo. ²⁶ Izmjerih im u ruke: šest stotina i pedeset talenata srebra, posuđa srebrnoga sto talenata, što talenata zlata, ²⁷ Nadalje dvadeset čaša zlatnih od tisuću drahmi i dvije posude od sjajne mjedi fine, skupocjene kao zlato. ²⁸ Pritom im rekoh: "Vi ste sveti Gospodu, i posuđe je sveto, i srebro i zlato posvetni je dar Gospodu, Bogu otaca vaših. ²⁹ Čuvajte to dakle brižno, dokle ne izmjerite pred glavarima svećeničkim i Levitima i poglavarima obiteljskim sinova Izraelovih u Jerusalemu, u sobama hrama Gospodnjega!" ³⁰ Tada primiše svećenici i Leviti izmjereno srebro i zlato zajedno s posuđem, da odnesu u Jerusalem u kuću Boga našega.

³¹ Dvanaestoga dana prvoga mjeseca krenusmo od rijeke Ahave, da idemo u Jerusalem. Ruka Boga našega bila je nad nama. On nas očuva od neprijatelja i razbojnika. ³² Tako dođosmo u Jerusalem i ostadosmo tamo tri dana.

³³A četvrti dan izmjeri se srebro, zlato i posuđe u kući Boga našega u ruke svećeniku Meremotu, sinu Urijinu Uz njega je bio Eleazar, sin Finehasov, i osim ovih bili su nazočni Leviti Jozabad, sin Ješuin, i Noadja, sin Binujev. ³⁴Na broj i na mjeru bilo je sve izmjereno, i onda je bila zapisana ukupna mjera.

³⁵Oni, što se vratili iz ropstva, mnoštvo prognanika, žrtvovali Bogu Izraelovu dvanaest junaca za svega Izraela, devedeset i šest ovnova, sedamdeset i sedam janjaca, i na žrtvu za grijeh dvanaest jaraca, to sve kao žrtvu paljenicu Gospodu.

³⁶Tada predadoše oni zapovijedi kraljeve satrapima i namjesnicima s onu stranu rijeke; i ovi potpomogloše narod i hram Božji.

Ezra – 9 glava

¹Kad se je bilo to svršilo, pristupiše k meni predstojnici i rekoše: "Narod Izraelov, svećenici i Leviti nijesu se odvojili od naroda zemaljskih unatoč njihovim gadovima, naime od Kanaanaca, Hiteja, Perizeja, Jebuseja, Amonaca, Moabaca, Egipćana i Amoreja. ²Oni dapače uzeše kćeri njihove za žene sebi i sinovima svojim. Tako se pomiješa sveti rod sa stanovnicima zemlje. Knezovi i predstojnici bili su prvi u toj opaćini."

³Kad sam to čuo, razdrijev donju haljinu svoju i gornju odjeću svoju, raščupah sebi kosu na glavi svojoj i na bradi svojoj i sjedoh duboko potresen. ⁴Tada se skupiše oko mene svi, koji su se bojali zapovijedi Boga Izraelova zbog opaćine onih, koji se vratili iz ropstva. A ja ostadoh sjedeći duboko potresen do večernje žrtve.

⁵O večernjoj žrtvi ustadoh duboko tužan, razdrijev opet donju haljinu svoju i gornju odjeću svoju, padoh ničice na koljena svoja, raširih ruke svoje Gospodu, Bogu svojem, ⁶i pomolih se: "Bože moj, stidim se i

bojim se podignuti lice svoje k tebi, Bože moj, jer zlodjela naša narastoše nam preko glave, i krivnja je naša doprla do neba. ⁷Od vremena otaca svojih do danas mi smo u velikoj krivnji, i zbog zlodjela naših bili smo mi, naši kraljevi i svećenici, predani kraljevima zemaljskim pod mač, u ropstvo, u grabež i u javnu sramotu, kao što je slučaj danas. ⁸Sada nam doduše dođe za čas milosrđe od Gospoda, Boga našega, stim, da nam još ostavi ostatak i dade nam dom na svetom mjestu svojem, da bi Bog naš opet prosvijetlio oči naše i dao nam malo nove životne snage u ropstvu našem. ⁹Doduše mi smo još uvijek robovi, ali nas Bog naš nije ostavio u ropstvu našem, nego nam dade da nađemo milost pred kraljevima perzijskim, tako da su nam oni dali toliko životne slobode, te smo mogli hram Boga svojega opet podignuti i učiniti, da nanovo ustane iz ruševina svojih. Dade nam obranu u Judeji i Jerusalemu. ¹⁰A što da sada, Bože, kažemo poslije takvih događaja? Jer ostavimo zapovijedi tvoje, ¹¹Koje si nam dao preko sluga svojih, proroka, kad si zapovjedio: "zemlja, u koju idete, da je zauzmete, okaljana je nečistoćom naroda zemaljskih zbog gadova, kojima je napuniše od jednoga kraja do drugoga u nečistoći svojoj. ¹²Ne dajite zato nikada kćeri svojih za sinove njihove, niti uzimajte kćeri njihove za sinove svoje! Ne tražite nikada i nigdje njihova dobra i njihove koristi, da budete jaki i da možete uživati dobra zemlje i djecu svoju imati za baštinike dovijeka! ¹³Poslije svega toga, što dođe na nas zbog zlih djela naših i velike krivnje naše – premda si nas, Bože naš, više štedio, nego što su to opačine naše zaslužile, i ostavio si nam ovaj ostatak – ¹⁴Zar ćemo nanovo prestatati zapovijedi tvoje i sprijateljiti se s ovim gadnim narodima? Ne bi li nas morao kazniti sve do uništenja, tako da više ne preostane ni jedan ostatak? ¹⁵Ali ti si, Gospode, Bože Izraelov, dobrostiv, jer mi danas ostasmo kao spašeni. Evo, mi stojimo pred tobom s takvom krivnjom svojom, da ne može za to stajati ni jedan pred tobom."

Ezra – 10 glava

¹Dok se je Ezra molio tako i plačući pred hramom Božjim prostrt priznavao krivnju svoju, skupi se oko njega veliko mnoštvo Izraelaca, ljudi, žena i djece, i narod je plakao gorko,

²Tada progovori Šekanija, sin Jehielov, od sinova Elamovih i reče Ezri: "Mi smo se ogriješili o Boga svojega, što smo uzimali žene tuđinke iz naroda zemaljskih. Ali još ima ufanja Izraelu za to. ³Mi ćemo se sada Bogu svojemu svečano obvezati, da ćemo otpustiti sve žene s djecom njihovom, ako ti, Gospode, i oni, koji se boje zakona Boga našega, držite to za korisno. Po zakonu neka se postupa! ⁴Ustani, jer je ovo tvoji posao. Mi smo uza te. Budi hrabar u tom!"

⁵Ezra ustade i zakle glavare svećenika, Levita i svega Izraela, da učine po tom prijedlogu; i zakleše se. ⁶Potom ostavi Ezra mjesto pred hramom Božjim i otide u sobu Johanana, sina Elijašibova. On uđe tamo. Ali nije jeo ni pio ništa, jer je rastužen radi opaćine onih, koji se vratiše iz ropstva.

⁷Onda ogłosiše po Judeji i Jerusalemu, da se svi, koji se vratiše iz ropstva, imaju skupiti u Jerusalemu. ⁸Onome, koji ne bi došao za tri dana prema zaključku knezova i starješina, uništiti će se sve što ima, a on sam bit će isključen i zajednice onih, koji se vratiše iz ropstva.

⁹I skupiše se svi ljudi od Jude i Benjamina za tri dana u Jerusalem. Bilo je devetoga mjeseca, dvadesetog dana u mjesecu. Sav je narod sjedio na trgu pred hramom Božjim, dršćući radi te stvari i od dažda.

¹⁰Svećenik Ezra diže se i reče im: "Svi se ogriješiste, kad se oženiste tuđinkama, te stim još umnožiste krivnju Izraelovu. ¹¹Zato sad priznajte krivnju pred Gospodom, Bogom otaca svojih, li činite po volji njegovoj! Odvojite se od naroda zemaljskih i od žena tuđinki!"

¹²Sva skupština odgovori u sav glas: "Spremni smo da tako učinimo, kako si nam rekao. ¹³Ali naroda ima mnogo, i vrijeme je dažda. Ne može se zato ostati Vani. I ta stvar ne da se svršiti u jedan ili u dva dana, jer nas ima veoma mnogo, koji sagriješismo u tom. ¹⁴Nasi predstojnici neka bi jamčili za svu zajednicu, da svi, koji su u gradovima našim doveli kući žene tuđinke, dođu u određeno vrijeme i s njima starješine i suci pojedinih gradova, dokle se od nas ne odvрати žestoki gnjev Boga našega za tu stvar!"

¹⁵Samo Jonatan, sin Asahelov, i Jahzija, sin Tikvin, nastupiše proti. Mešulam i Levit Šabetaj podupirali ga.

¹⁶Ali oni, koji se vratiše iz ropstva, učiniše po gornjem prijedlogu. Svećenik Ezra izabra sebi po pojedinim obiteljima ljude, obiteljske poglavare, zabilježivši sve poimence. Ovi održaše prvoga dana desetoga mjeseca sjednicu, da izvide stvar. ¹⁷Oni svršiše sa svima onima, koji su bili kući doveli žene tuđinke, do prvoga dana prvoga mjeseca.

¹⁸Među svećenstvom nađoše se ovi, koji su se bili oženili ženama tuđinkama: Od potomaka Ješue, sina Josadakova, i od drugova njegovih; Maaseja, Eliezer, Jarib i Gedalija. ¹⁹Oni dadoše ruku svoju na to, da će pustiti žene svoje. Njihova dužna žrtva bila je jedan ovan za krivnju njihovu. ²⁰Od potomaka Imerovih: Hanani i Zebadija. ²¹Od potomaka Harimovih: Maaseja, Elija, Šemaja, Jehiel i Uzija. ²²Od potomaka Pašhurovih: Elioenaj, Maaseja, Išmael, Netanel, Jozabad i Elasa.

²³Od Levita: Jozabad, Šimej, Kelaja, i Kelita nazvan, Petahja, Juda i Eliezer, ²⁴Od pjevača: Elijašib, i od vratara: Šalum, Telem i Uri

²⁵Od ostalih sinova Izraelovih, od potomaka Paroševih: Ramja, Jizija, Malkia, Mijamin, Eleazar, Malkija i Benaja ²⁶Od potomaka Elamovih: Matanija, Zaharija, Jehiel, Abdi, Jerimot i Elija. ²⁷Od potomaka

Zatuovih: Elioenaj, Elijašib, Matanija, Jeremot, Zabad i Aziza. ²⁸Od potomaka Bebajevih: Johanan, Hananija, Zabaj, Atlaj, ²⁹Od potomaka Banijevih: Mešulam, Maluk, Adaja, Jašub, Šeal i Ramot. ³⁰Od potomaka Pahat Moabovih: Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Matanija, Bezaleel, Binuj i Manaseh. ³¹Od potomaka Harimovih: Eliezer, Išija, Malkija, Šemaja Simeon, ³²Benjamin, Maluk i Šemarja. ³³Od potomaka Hašumovih: Matnaj Matata, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manaseh i Šimej. ³⁴Od potomaka Banijevih: Maadaj, Amram, Uel, ³⁵Benaja, Bedija, Kelu, ³⁶Vanija, Meremot, Elijašib, ³⁷Matanija, Matnaj, Jaasaj, ³⁸Bani, Binuj, Šimej, ³⁹Šelemja, Natan, Adaja, ⁴⁰Maknadbaj, Šašaj, Šaraj, ⁴¹Azarel, Šelemja, Šemarja, ⁴²Šalum, Amarija i Josip. ⁴³Od potomaka Nebovih Jeiel, Matitja, Zabad, Zebina, Jedu, Joel i Benaja,

⁴⁴Svi su se ovi bili oženili tuđinkama. Među njima bilo je žena, koje su bile djecu izrodile.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#)

Nehemija – 1 glava

¹Riječi Nehemije, sina Hakalijina. Mjeseca Kisleva, godine dvadesete dogodi se, kad sam bio u glavnom gradu Susi, ²Da Hanani, jedan od braće moje, dođe s nekim ljudima iz Judeje. Upitah ih za Judejce, za ostatak, što je bio umakao ropstvu, i za Jerusalem. ³Oni mi odgovoriše: "Oni, što preostaše od ropstva, nalaze se u zemlji tamo u velikoj nevolji i sramoti. Zid jerusalemski razrušen je, i vrata su njegova spaljena."

⁴Kad sam čuo tu vijest, sjeo sam i plakao i tugovao čitave dane. Postio sam i molio se Bogu nebeskomu. ⁵Molio sam se: "Ah, Gospode, Bože nebeski, veliki, strašni Bože! Ti milostivo čuvaš zavjet onima, koji te ljube i drže tvoje zapovijedi. ⁶Daj da bude uho tvoje prignuto i oči tvoje otvorene, da čuješ molitvu sluge svojega, koju sada dan i noć upravljam k tebi za djecu Izraelovu, sluge tvoje! Priznajem grijeha djece Izraelove, što ih počiniješ proti tebi. I ja i moja očinska kuća sagriješismo. ⁷Skrivismo ti i ne držasmo zapovijedi, zakone i odredbe, što si ih zapovjedio svojemu slugi Mojsiju. ⁸Ipak se spomeni obećanja, to si ga dao svojemu slugi Mojsiju, kad si rekao: Ako budete grijeshili, ja ću vas razasuti među narode. ⁹Ali ako se obratite k meni i stanete držati zapovijedi moje o tvoriti ih, ja ću vas, pa bili razasuti i do na kraj neba, opet odanle skupiti i odvesti na mjesto, koje sam izabrao, da ondje nastanim ime svoje. ¹⁰Jer oni su sluge tvoje i narod tvoj, koji si iskupio silom svojom velikom i rukom svojom jakom. ¹¹Ah, Gospode, neka hude uho tvoje prignuto k molitvi sluge tvojega i k molitvi sluga tvojih, koji su voljni bojati se imena tvojega! Daj sada uspjeh slugi svojoj emu! Učini, da nađe milost kod ovoga čovjeka!" Bio sam naime

peharnik kod kralja, Nehemija dobiva dopuštenje od kralja da sazida Jerusalem.

Nehemija – 2 glava

¹Bilo je mjeseca Nisana godine dvadesete kralja Artakserksa. Pred kraljem je stajalo vino. Ja uzeh vino i pružih ga kralju. Ne htjedoh da on opazi, da sam bio žalostan. ²Ali me upita kralj: "Zašto ti je lice tako žalosno, kad nijesi bolestan? Sigurno imaš kakvu brigu u srcu." Ja se uplaših vrlo

³I odgovorih kralju: "Da je živ kralj dovijeka! Kako ne bih bio žalostan, kad je grad, gdje su grobovi otaca mojih, opustošen i vrata su njegova ognjem spaljena!" ⁴Kralj me upita: "Imaš li kakvu molbu?" Tada se pomolih Bogu nebeskomu ⁵I odgovorih kralju: "Ako misli kralj da je dobro i ako ti je mio sluga tvoj, pošlji me u Judeju u grad, gdje su grobovi otaca mojih, da ga opet sagradim!"

⁶A kralj me upita i žena njegova, što je sjedila do njega: "Kako bi dugo trajao put tvoj! Kad ćeš opet natrag doći!" I pristade kralj i pusti me da idem. Ja mu rekoh vrijeme ⁷i onda rekoh kralju; Ako je milo kralj u, da mi se dadne popratno pismo na namjesnike s onu stranu rijeke, da me puste proći, dok ne dođem u Judeju, ⁸I pismo na Asafa, kraljevskog čuvara šume, da mi dadne drva, da napravim vrata za tvrđavu, za hram, za zid gradski i za kuću, u koju ću unići." I to mi dade kralj, jer je milostiva ruka Boga mojega bila nada mnom.

⁹Kad dođoh k namjesnicima s onu stranu rijeke, predadoh im kraljevska popratna pisma. A kralj posla s menom stotnike i konjanike.

¹⁰Kad čuše to Sanbalat, Horonjanin, i Tobija, sluga Amonac, bilo im je vrlo mrsko, da je bio došao netko, da se pobrine za dobro djece Izraelove.

¹¹Kad sam bio stigao u Jerusalem, pričekah ondje tri dana. ¹²Tada ustadoh noću s nekoliko ljudi, a da ne rekoh nikomu, što mi je Bog moj nadahnuo da učinim za Jerusalem. I ne imadoh nikakve životinje uza se osim životinje, na kojoj sam jahao. ¹³Tako izađoh noću na vrata Dolinska uz izvor zmajevski prema vratima gnojnim. Pritom razgledam zid jerusalemski, što je ležao u ruševinama, i vrata njegova, što su bila ognjem spaljena. ¹⁴Onda odjahah dalje k izvorskim vratima i k jezeru kraljevskom. Tamo nije više bilo mjesta, da prođe životinja, na kojoj sam sjedio. ¹⁵Zato sam još noću jahao dolinom i zid dalje razgledavao. Kad sam bio opet došao k vratima dolinskim, vratih se kući.

¹⁶A predstojnici nijesu znali, kamo sam bio išao i što sam bio radio, jer do tada nisam bio ništa rekao ni Judejcima ni svećenicima ni knezovima ni predstojnicima ni drugima, koji su morali biti zaposleni na gradnji. ¹⁷A sada im rekoh: "Vidite nevolju, u kojoj se nalazimo, Jerusalem leži u ruševinama, vrata su njegova spaljena. Hajde da zidamo opet zid jerusalemski, da više ne budemo na porugu!" ¹⁸Tada im rekoh, kako je milostivo, bila nada mnogom ruka Boga mojega, i što mi je bio rekao kralj. Onda mi rekoše: "Hajde da zidamo!" I odvažno staviše ruku na dobro djelo.

¹⁹Kad to čuše Sanbalat, Horonjanin, i Tobija, sluga Amonac, i Arapin Gešem, rugali su nam se, podsmijevali nam se i prijetili nam, "Što radite to? Da se nećete opet pobuniti proti kralju?"

²⁰Ja im odgovorih: "Bog nebeski, on će dati, pa ćemo uspjeti. A mi, sluge njegove, ustadosmo i zidamo. Vi nemate ni dijela ni prava ni spomena u Jerusalemu."

Nehemija – 3 glava

¹I tako ustadoše veliki svećenik Elijašib i drugovi njegovi, svećenici, i sazidaše vrata ovčija. Posvetiše ih i metnuše im krila. Tada su zidali dalje do kule Meje, posvetiše je, i zidali su dalje do kule Hananelove.

²Do njega su zidali ljudi iz Jeriha; do njih je zidao Zakur, sin Imrijevi.
³Vrata riblja zidali su sinovi Hasnaini. Oni ih pobrvaše i metnuše im krila, brave i prijevornice. ⁴Do njih je popravljao Meremot, sin Urijin, unuk Kozov. Do njega je popravljao Mešulam, sin Berekije, unuk Mešezabelov, Do njega je popravljao Sadok, sin Baanin. ⁵Do njega su popravljali Tekojani. Ali poglavice njihove ne sagruše vrata svojega pod službu nadzornika svojih. ⁶Vrata staroga grada popravljali su Jojada, sin Paseahov, i Mešulam, sin Besodjin. Oni ih pobrvaše, metnuše im krila, brave i prijevornice, ⁷Do njih su popravljali: "Gibeonej Melatja, Meronejin Jadon, ljudi iz Gibeona i Misper do stolice namjesnika s onu stranu rijeke; ⁸Do njih Uziel, sin Harhajin, zlatar; do njega Ananija, jedan od pomastara. Oni izvedoše obzidu Jerusalema do širokoga zida. ⁹Do njih je popravljao Refaja, sin Hurov, predstojnik nad jednom polovinom vanjskoga predjela Jerusalema; ¹⁰Do njega Jedaja, sin Harumafov, pred svojom kućom; do njega Hatuš, sin Hašabnejin. ¹¹Daljni komad do kule pečske popravljao je Malkija, sin Harimov, i Hašub, sin Pahat–Moabov. ¹²Do njih je popravljao Šalum, sin Halohešov, predstojnik druge polovine vanjskoga predjela Jerusalema, uz pomoć sestriinskih gradova, što su bili pod njim. ¹³Vrata dolinska popravljali su Hanun i stanovnici Zanoaha. Oni ih sagradiše i metnuše im krila i brave i prijevornice. Usto sazidaše još tisuću lakata zida do gnojnih vrata. ¹⁴Gnojna vrata popravljao je Malkija, sin Rekabov, predstojnik predjela bethakeremskog. On ih sagradi i metnu im krila i brave i prijevornice

¹⁵Vrata izvorska popravljao je Šalum, sin Kol–Hozeov, predstojnik predjela u Mispi. On ih sagradi, pokri ih i metnu im brave i prijevornice Također sagradi zid kod kupelji Šiloaha uz vrt kraljevski do stepenica, što silaze iz grada Davidova. ¹⁶Za njim je popravljao Nehemija, sin Azbukov, predstojnik jedne polovine predjela betsurskoga, do grobova Davidovih i do kupelji, što je tamo načinjen, i onda do kuće junačke. ¹⁷Za njim su popravljali: Leviti Rehum, sin Banijev, do njega Hašabja, predstojnik polovine predjela keilskog, ¹⁸Do njega drugovi njihovi Bavaj, sin Henadadov, predstojnik druge polovine predjela keilskoga;

¹⁹Do njega je popravljao Ezer, sin Ješuin, predstojnik Mispe, daljni komad uzduž uzlaza k oružani na uglu. ²⁰Do njega je popravljao na gori Baruk, sin Zabajev, drugi komad od ugla do vrata kuće velikoga svećenika Elijašiba. ²¹Do njega je popravljao Meremot, sin Urijin, unuk Hakosova, daljni komad od vrata kuće Elijašibove do kraja kuće Elijašibove. ²²Potom su popravljali svećenici, ljudi iz zemlje ravnice. ²³Onda su popravljali Benjamin i Hašub uzduž svoje kuće, i za njima Azarija, sin Maasejina, unuk Ananijin, uz svoju kuću. ²⁴Za njim je popravljao Binuj, sin Henadadov, daljni komad od kuće Azarijine do savitka i do ugla. ²⁵Palal, sin Uzajev, popravljao je naprema savitku i kuli, što se izdiže visoko na gornjem dijelu kraljevske palače kod trijema tamničkoga. Za njim je popravljao Pedaja, sin Parošev, ²⁶Netineji, koji su stanovali na Ofelu, do pred vrata vodena na istoku i do kule, što se izdizala visoko. ²⁷Za njima su popravljali Tekojani daljni komad naprema velikoj kuli visokoj do zida ofelskoga. ²⁸Poviše vrata konjskih popravljali su svećenici, svaki pred svojom kućom. ²⁹Onda je popravljao Sadok, sin Imerov, pred svojom kućom; za njim Šemaja, sin Šekanijin, čuvar vrata istočnih, ³⁰Zatim su popravljali Hananija, sin Šelemijin, i Hanun, šesti sin Salafov, daljni komad. Potom je popravljao Mešulam, sin Berekijin, pred svojom poslovnicom.

³¹Onda je popravljao Malkija, zlatar, do kuće netinejske i tržarske, na vratima stražarskim i do gornje dvorane na uglu. ³²Između gornje dvorane na uglu i vrata Ovčjih popravljali su zlatari i trgovci.

Nehemija – 4 glava

¹Kad doznade Sanbalat, da mi gradimo zid, rasrdi se i razgnjevi vrlo. Rugao se je Judejcima. ²I rekao im pred suplemenicima svojim i pred narodom samarijskim: "Što rade ti nemoćni Judejci? Hoće li im se volja ispuniti? Hoće li žrtvovati i jednoga dana svršiti? Hoće li iz ruševina privesti u život kamenje, što je ipak spaljeno?"

³Tada reče Amonac Tobija, što je stajao uz njega: "Pusti, neka zidaju!"

Da iskoči lisica, razrušit će im na komade kameni zid njihov."

⁴"Čuj, Bože naš, kako smo postali na ruglo! Obrati ruglo njihovo na njihovu glavu i daj da budu u zemlji robovi prezira! ⁵Ne oprosti im njihova zlodjela! Grijeh njihov neka se ne izbriše pred tobom, jer su jade zadali onima, koji grade!"

⁶A mi smo dalje zidali zid, i sav je zid bio popravljen do pola visine. Odatle je narod crpio volju za rad.

⁷Kad je čuo Sanbalat, da je napredovalo popravljanje zidova jerusalemskih i da se počelo zatvarati pukotine, razgnjeviše se vrlo.

⁸Zavjeriše se svi zajedno da dođu i napadnu Jerusalem i da ga unište.

⁹A mi smo se molili Bogu i postavljali smo za sigurnost od njih noću i danju stražu proti njima. ¹⁰A Judejci izjaviše: "Klonula je snaga nosiocima i veoma je mnogo podrtina. Nijesmo u stanju da zidamo zid dalje."

¹¹A naši protivnici rekoše: "Da ne doznadu i ne opaze, dokle ne dođemo među njih, da ih pobijemo i gradnju prekinemo."

¹²I kad dođoše Judejci, što su stanovali u njihovoj blizini, i rekoše nam deset puta iz svih mjesta: "Vi se morate povratiti k nama"

¹³Onda ja na mjestima dublje položenim iza zida, gdje je bilo slobodne zemlje, ponamjestih narod po porodicama poredan s njihovim mačevima, kopljima i lukovima. ¹⁴Kad sam ga bio razgledao, rekoh starješinama, predstojnicima i ostalom narodu: "Ne bojte se od njih! Mislite na Gospoda, velikoga i strašnoga, i borite se za braću svoju, za sinove i kćeri svoje, za žene i kuće svoje!"

¹⁵Kad čuše neprijatelji naši, da smo bili doznali i da je Bog bio razbio njihovu namjeru, mogli smo se opet vratiti k zidu, svaki na svoj posao.

¹⁶Od onoga dana bila je samo jedna polovina mojih momaka zaposlena na gradnji, druga je polovina nosila koplje i štit, luk i oklop. Iza svega naroda judejskoga stajali su knezovi. ¹⁷I oni, koji su zidali zid, i oni, koji su teret nosili, bili su naoružani. Jednom su rukom radili, druga je držala oružje. ¹⁸Svaki od onih, koji su bili zaposleni na gradnji, imao je mač pripasan uz bedricu i tako je zidao. Trubač je stajao uza me.

¹⁹Starješinama, predstojnicima i ostalom narodu dadoh ovaj naputak: "Posao je velik i dug, a mi smo razdijeljeni po zidu, daleko jedan od drugoga. ²⁰Kad čujete trubu da trubi, onda se strčite k nama! Bog naš borit će se za nas."

²¹Tako smo radili posao. A jedna je polovina držala koplja od uzlaska zore do izlaska zvijezda. ²²Još zapovjedih tada narodu: "Svaki sa slugom svojim neka noćuje u Jerusalemu, da bi nam noću stražili, a danju radili!" ²³Ja, moja braća, moji momci; stražari, što su mi bili pridijeljeni, nijesmo svlačili sa sebe svojih haljina. Svaki se je odrekao vode.

Nehemija – 5 glava

¹Tada podigoše ljudi iz naroda zajedno sa svojim ženama teške optužbe proti svojim suplemenicima judejskim, ²Jedni rekoše: "Mi imamo mnogo sinova i kćeri. Moramo dobiti žita, da jedemo i živi ostanemo!" ³Drugi rekoše: "Moradosmo založiti svoja polja, vinograde i kuće. Mi hoćemo da imamo žita u ovoj gladi!" ⁴Opet drugi rekoše: "Moradosmo uzajmiti novaca za kraljevski porez na polja svoja i vinograde. ⁵A mi smo od jednakoga mesa i krvi kao naši suplemenici. Naša su djeca isto tako dobra kao njihova djeca. A ipak moramo svoje sinove i kćeri da dajemo u ropstvo. Neke kćeri naše već su postale roblje, a mi ne možemo ništa učiniti proti tome, jer naša polja vinogradi pripadaju drugima."

⁶Vrlo se rasrdih, kad sam čuo njihove glasne tužbe i te govore.

⁷Odlučih da ukorim starješine i predstojnike i da im rekнем: "Vi tjerate lihvu sa zemljacima svojim!" I sazvah veliku narodnu skupštinu proti njima ⁸I rekoh im: "Mi otkupismo, kadgod mogosmo, svoje judejske zemlje, što su bili prodani narodima poganskim. A vi sad sami prodajete svoje zemljake. Dapače prodaju se nama samima." Oni su šutjeli i nijesu znali ništa odgovoriti. ⁹Ja nastavih: "To, što činite, nije pravo, Ne treba li vam hoditi u strahu Boga našega, da nam se ne rugaju naši poganski neprijatelji?"

¹⁰I ja, braća moja i sluge moje uzimali smo im mnogo novaca i žita. Ali ćemo im otpustiti taj zajam. ¹¹Vratite im još danas polja njihova, vinograde njihove, maslinike njihove i kuće njihove i otpustite im kamatu za novce, žito, vino i ulje, što imate potraživati!"

¹²Oni odgovoriše: "Hoćemo to vratiti i nećemo ništa iskati od njih! Učinit ćemo, kako tražiš" Tada pozvah svećenike i dadoh one zakleti, da će učiniti po svojem u obećanju. ¹³Istresoh njedra svoja i rekoh: "Ovako neka istrese Bog svakoga iz kuće njegove i posjeda njegova, koji ne ispuni obećanja svojega! Upravo ovako neka se istrese i isprazni!" Sva zajednica povika: "Neka bude tako!" I hvaljen neka je Gospod. I sav je narod činio, kako je bio zaključio.

¹⁴Uostalom od onoga vremena, kad mi kralj naloži da budem namjesnik u Judeji – od dvadesete do trideset druge godine kralja Artakserksa, dvanaest godina – ja sa svojom braćom ne jedoh hrane upraviteljske. ¹⁵Prijašnji namjesnici, moji prethodnici, bili su narodu težak teret. Uzimali su od njih za jelo i vino svaki dan četrdeset šekela srebra. I područni činovnici njihovi tlačili su narod. Ja tako nijesam činio iz straha pred Bogom. ¹⁶I oko građenja zida radio sam skupa, a nijesmo bili stekli zemljišta, i svi ljudi moji bili su skupa ondje na poslu. ¹⁷Usto su jeli za mojim stolom Judejci, što su imali službu predstojničku – bilo ih je sto i pedeset ljudi – i oni, što su dolazili k nama iz okolnih naroda. ¹⁸Svagdanji potrošak: jedno goveče, šest ovaca izabranih i

perad svake vrste, išao je na moj račun. I svaki deset dana davalo se svakojakog vina izobilja. A opet nijesam iskao hrane, što mi je pripadala kao namjesniku, jer je narod bio teško opterećen rabotom.

¹⁹Uzmi mi, Bože moj, sve na dobro, što sam učinio za ovaj narod!

Nehemija – 6 glava

¹Kad dođe do ušiju Sanbalatu, Tobiji i Arapinu Gešemu i ostalim našim neprijateljima, da sam sazidao zid i da nije ostalo u njemu nema pukotina – ipak dotada nijesam bio namjestio krila na vratima – ²Tada poslaše Sanbalat i Gešem k meni i poručiše mi: "Dođi, održat ćemo sastanak u jednom selu u ravnici ononskoj!" A oni su mislili zlo po me.

³Ja im stoga poslah glasnike i poručih: "U poslu sam velikom i zato ne mogu doći. Posao bi stao, kad bih ga pustio i došao k vama."

⁴Tako su slali k meni četiri puta, i ja im uvijek jednako odgovorih.

⁵Sada posla Sanbalat po peti put tako slugu svojega s otvorenim pismom meni. ⁶U njemu je bilo pisano: "Ide glas među narodima – i Gešem to potvrđuje – da vi, ti i Judejci, snujete bunu: "zato opet zidaš zid. Ti sam da hoćeš postati kralj njihov i više tako što. ⁷I da si postavio proroke, koji će te u Jerusalemu proglasiti kraljem judejskim. I takvi glasovi doći će kralju do ušiju. Zato dođi, da se dogovorimo!"

⁸Nato poslah ja k njemu i poručih mu: "Ništa nema od toga, što tvrdiš; ti si to sam izmislio."

⁹Svi oni naime htjedoše nas uplašiti, jer su se nadali, da ćemo onda odustati od posla, tako da se ne svrši. "Ali sad ojačaj ruke moje!"

¹⁰Jednoga dana moradoh otići u kuću Šemaji, sinu Delaje, sina Mehetabelova, koji se bio tamo zatvorio, On mi predloži: "Otidimo

zajedno u hram Božji, u unutrašnjost hrama i zaključajmo vrata hramu! Doći će naime, da te ubiju."

¹¹Ali ja odgovorih: "Zar da čovjek, kakav sam ja, bježi? Kako bi jedan, kakav sam ja, mogao ići u hram i ostati živ? Ne idem tamo."

¹²Spoznadoh, da ga Bog nije bio poslao, nego da je Božju riječ meni upravio samo zato, jer su ga bili potkupili Tobija i Sanbalat. ¹³On je naime bio potkupljen, da se uplašim i da onako učinim i tako sagriješim. To bi onda njima poslužilo za zlo ogovaranje, da me Ozloglase.

¹⁴Naplati, Bože moj, Tobiji i Sanbalatu ta djela njihova, i proročici Noadiji i ostalim prorocima, koji me htjedoše uplašiti!

¹⁵A zid se dovrši nakon pedeset i dva dana, dvadeset petoga dana mjeseca Elula. ¹⁶Kad čuše to svi neprijatelji naši, uplašiše se svi narodi okolo nas i bili su vrlo potišteni, jer spoznaše, da je Bog naš učinio to djelo.

¹⁷A u one dane i ugledni Judejci slali su mnoga pisma Tobiji, i od Tobije dolazila su njima pisma. ¹⁸U Judeji naime bilo ih je mnogo, koji su mu se bili obvezali zakletvom; jer je on bio zet Šekaniji, sinu Arahovu. Njegov sin Johanan bio se je oženio kćerju Mešulama, sina Berekijina. ¹⁹I govorili su preda mnom o dobrim djelima njegovim i doglasivali mu moje izjave. I Tobija je slao pisma, da me uplaši.

Nehemija – 7 glava

¹Kad je bio zid sazidan, i kad sam bio namjestio vrsta, postavljeni biše vratari, pjevači i Leviti. ²Svojemu bratu Hananiju i gradskom stotniku Hananiji povjerih vrhovno zapovjedništvo nad Jerusalemom; jer je bio pouzdan, koji se je Boga bojao, više nego mnogi drugi. ³Zapovjedih im: "Vrata jerusalemska ne smiju se otvarati, dok sunce ne ogrije. U njihovoj nazočnosti imaju se vrata zatvoriti i staviti prijevornice. Neka

se postave stražari i od stanovnika jerusalemskih, po jedan kao straža pred svojom kućom"

⁴Doduše bio je grad prostran i velik, ali je u njemu stanovalo samo malo ljudi. Mnoge kuće nijesu bile još sagrađene.

⁵Tada mi dade Bog u srce, te skupih starješine i predstojnike i narod, da se izbroje po plemenima. Pritom nađoh plemenski popis onih, koji su se bili najprije vratili iz ropstva, i u njemu zapisano:

⁶Ovo su ljudi iz ove pokrajine, što se vratiše iz ropstva i progonstva, koje je nekoć bio odveo Nebukadnezar, kralj babilonski, u progonstvo u Babilon, i sada se vratiše u Jerusalem i Judeju, svaki u svoj grad. ⁷Oni dođoše pod vodstvom Zerubabela, Ješue, Nehemije, Azarije, Raamije, Nahamanijem, Mordekaja, Bilšana, Mispereta, Bigvaja, Nahuma i Baana. Ovo je broj ljudi iz naroda Izraelova: ⁸Dvije tisuće što sedamdeset i dva potomka Paroševa; ⁹Trista sedamdeset i dva potomka Šefatijina; ¹⁰Šest stotina pedeset i dva potomka Arahovih; ¹¹Dvije tisuće osam stotina i osamnaest potomaka Pahat–Moabovih iz linije Ješuline i Joabove; ¹²Tisuća dvjesto pedeset i četiri potomka Elamova; ¹³Osam stotina četrdeset i pet potomaka Zatuovih; ¹⁴Sedam stotina i šezdeset potomaka Zakajevih; ¹⁵Šest stotina četrdeset i osam potomaka Binujevih; ¹⁶Šest stotina dvadeset i osam potomaka Bebajevih; ¹⁷Dvije tisuće tri stotine dvadeset i dva potomka Azgadova; ¹⁸Šest stotina šezdeset i sedam potomaka Adonikamovih; ¹⁹Dvije tisuće šezdeset i sedam potomaka Bigvajevih; ²⁰Šest stotina pedeset i pet potomaka Adinovih; ²¹Devedeset i osam potomaka Aterovih iz linije Hezekijine; ²²Trista dvadeset i osam potomaka Hašumovih; ²³Trista dvadeset i četiri potomka Bezajeva; ²⁴Sto i dvanaest potomaka Harifovih; ²⁵Devedeset i pet ljudi iz Gibeona; ²⁶što osamdeset i osam iz Betlehema i Netofe; ²⁷što dvadeset i osam iz Anatota; ²⁸Četrdeset i dva iz Bet–Azmaveta; ²⁹Sedam stotina četrdeset i tri iz Kirjat–Jearima, Kefire i Beerota; ³⁰šest stotina dvadeset i jedan iz Rame i Gebe; ³¹što dvadeset i dva iz Mikmaša; ³²što dvadeset i tri iz Betela i Aja;

³³Pedeset i dva iz Novoga Neba; ³⁴Tisuća dvjesta pedeset i četiri iz Novoga Elama; ³⁵Trista i dvadeset iz Harima; ³⁶Trista četrdeset i pet iz Jeriha; ³⁷Sedam stotina dvadeset i jedan iz Loda, Hadida i Ona; ³⁸Tri tisuće devet stotina i trideset iz Senae,

³⁹Svećenici: devet stotina sedamdeset i tri potomka Jedajina od kuće Ješuline; ⁴⁰Tisuća pedeset i dva potomka Imerova; ⁴¹Tisuća dvjesta četrdeset i sedam potomaka Pašhurovih ⁴²I tisuća i sedamnaest potomaka Harimovih.

⁴³Leviti: sedamdeset i četiri potomka Ješulina i Kadmielova iz kuće Hodvine. ⁴⁴Pjevači: što četrdeset i osam potomaka Asafovih, ⁴⁵Vratari: što trideset i osam potomaka Šalumovih, Aterovih, Talmonovih, Akubovih, Hatitinih i Šobajevih,

⁴⁶Netineji: potomci Sihini, Hasufini, Tabaotovi, ⁴⁷Kerosovi Sijajevi, Padonovi, ⁴⁸Lebanini, Hagabini, Salmajevi, ⁴⁹Hananovi, Gidelovi, Gaharovi, ⁵⁰Reajini, Resinovi, Nekodini, ⁵¹Gazamovi, Uzini, Paseahovi, ⁵²Bezajevi, Meunimovi, Nefusimovi, ⁵³Bakbukovi, Hakufini, Harhurovi, ⁵⁴Bazlitovi, Mehidini, Haršini, ⁵⁵Barkosovi, Siserini, Tamahovi, ⁵⁶Nesiahovi i Hatifini.

⁵⁷Potomci sluga Salomonovih: Potomci Sotajevi, Soferetovi, Peridini, ⁵⁸Jaalini, Darkonovi, Gidelovi, ⁵⁹Šefatijini, Hatilovi, Pokeret–Sebajini od Sabajina i Amona. ⁶⁰Svega bila su trista devedeset i dva Netanija i potomka sluga Salomonovih,

⁶¹Ovi, što se vratiše iz Tel–Melaha, Tel–Harše, Keruba, Adona i Imera, ne moguše dokazati, da je njihova obitelj i njihov rod izraelski: ⁶²Šest stotina četrdeset i dva potomka Dalajina, Tobijina i Nekodina;

⁶³Od svećenika: potomci Hobajini, Hakosovi i Barzilaja, koji se bio oženio jednom od kćeri Gileadjanina Barzilaja i bio prozvan njihovim imenom. ⁶⁴Ovi su bili tražili svoju rodovnicu, jer se nije mogla naći, bili

su privremeno isključeni iz svećenstva. ⁶⁵Namjesnik im zabrani jesti od Presvetoga, dok se opet ne posluži svećenik Urimom i Tumimom.

⁶⁶Sva je zajednica svega brojila četrdeset dvije tisuće tri stotine i šezdeset osoba, ⁶⁷Osim sluga i sluškinja, kojih je bilo sedam tisuća tri stotine trideset i sedam. K tomu dolazi još dvjesta četrdeset i pet pjevača i pjevačica. ⁶⁸Oni su imali sedam stotina trideset i šest konja, dvije stotine četrdeset i pet mazgi, ⁶⁹Četiri stotine trideset i pet deva, šest tisuća sedam stotina i dvadeset magaraca.

⁷⁰Gdjekoji od obiteljskih glavara dadoše priloge za gradnju, Namjesnik darova u riznicu tisuću drahmi zlata, pedeset zdjelica, pet stotina i trideset haljina svećeničkih. ⁷¹Od obiteljskih glavara dadoše neki u riznicu za gradnju dvadeset tisuća drahmi zlata i dvije tisuće i dvjesta mina srebra. ⁷²Što dade ostali narod, iznosilo je dvadeset tisuća drahmi zlata i dvije tisuće mina srebra i šezdeset i sedam haljina svećeničkih.

⁷³I tako se naseliše svećenici i Leviti, vratari, pjevači, ljudi iz naroda, Netineji i sav Izrael u svojim gradovima. Kad dođe sedmi mjesec, i kad su sinovi Izraelovi boravili u svojim gradovima.

Nehemija – 8 glava

¹Tada se skupi sav narod jednodušno na slobodnom trgu pred vratima vodenim, Oni zatražiše od književnika Ezre, da donese knjigu zakona Mojsijeva, što ga je bio dao Gospod sinovima Izraelovim.

²Svećenik Ezra donese zakon pred skupštinu, pred ljude i žene i sve, koji su ga mogli razumjeti, prvoga dana sedmoga mjeseca. ³Od jutra do podne čitao je on iz njega na trgu pred vratima vodenim ljudima i ženama i svima koji su mogli razumjeti. Sav je narod slušao čitanje knjige zakonske.

⁴Književnik Ezra stajao je pritom na podu od drveta, što su ga bili napravili za ovu svrhu. Uz njega s desne strane stajali su Matitija, Šema, Anaja, Urija, Hilkija i Maaseja: " lijeve mu strane Pedaja, Mišael, Malkija, Hašum, Hašbadana, Zaharija i Mešulam. ⁵Ezra otvori knjigu pred očima svega naroda; jer je bio više svega naroda. Kad ju je bio otvorio, ustade sav narod. ⁶I Ezra reče molitvu hvale u čast Gospodu, Bogu velikomu. Sav narod odgovori: "Amen, amen!" I podigoše ruke svoje, prignuše se tada i pokloniše se Gospodu licem do zemlje.

⁷Leviti Ješua, Bani, Šerebja, Jamin, Akub, Šabetaj, Hodija, Maaseja, Kelita, Azarija, Jozabad, Hanan i Pelaja objašnjavali su narodu zakon, a narod je stajao na svojem mjestu. ⁸Čitali su iz knjige zakona Božjega dio po dio i razlagali smisao, tako da su razumjeli što se čitalo.

⁹Potom Nehemija – to jest namjesnik – i Ezra, svećenik i književnik, i Leviti, koji su poučavali narod, rekoše svemu narodu: "Ovaj je dan svet Gospodu, Bogu vašemu. Ne tugujte i ne plačite!" Sav je narod naime bio u plač udario, kad je saslušao sadržaj zakona. ¹⁰Tada im on reče: "Idite, uzmite sebi dobro jelo i dobro piće i pošljite jedan dio i onima, koji ne mogu sebi ništa zgotoviti, jer je ovaj dan svet Gospodu našem. Ne tugujte, jer je radost u Gospodu jakost vaša!"

¹¹Tako su Leviti umirivali sav narod, a govorili su: "Budite mirni, ovaj je dan svet! Ne tugujte!" ¹²I otide sav narod da jede i pije, da razašlje dijelove i da proslavi veliki dan radosti, jer su uvažili ono, što im se je bilo reknulo.

¹³Drugi dan skupiše se obiteljski glavari svega naroda i svećenici i Leviti kod Ezre, književnika, da uče što u zakonu stoji. ¹⁴I nađoše u zakonu napisano, da je Gospod bio preko Mojsija zapovjedio, da sinovi Izraelovi imaju boraviti u sjenicama na blagdan a sedmom mjesecu. ¹⁵Po svim gradovima svojim i u Jerusalemu moradoše proglasiti i objaviti: "Idite van u gore, donesite granja od plemenitih i divljih maslina, od mirta i palmova i drugih lisnatih drveta, da od toga načinite

sjenice, kako je napisano!"

¹⁶I narod izađe van, donese i načini sebi sjenice na krovovima, u dvorištima, u trijemovima hrama Božjega, na slobodnom trgu kod vrata vodenih i na trgu kod vrata Efraimovih. ¹⁷Sva zajednica svih, što se vratiše iz ropstva, načini sebi sjenice i boravila je u sjenicama. Od dana Jošue, sina Nunova, do ovoga dana nijesu bili više to činili sinovi Izraelovi, Zato je vladala veoma velika radost.

¹⁸Svaki dan čitalo se iz knjige zakona Božjega, od prvoga dana do posljednjega. Svetkovali su blagdan sedam dana. Osmi dan održaše po propisu svečanu skupštinu.

Nehemija – 9 glava

¹Dvadeset četvrtoga dana toga mjeseca skupiše se sinovi Izraelovi posteći i u kostrijeti i s prahom na glavama. ²Pošto su se čistoplemenski sinovi Izraelovi bili odvojili od svih tuđinaca, pristupiše i priznaše grijehе svoje i zlodjela otaca svojih. ³Tada se je čitalo na mjestu, gdje su stajali, iz knjige zakona Gospoda, Boga njihova, tri sata. Onda, klanjajući se Gospodu, Bogu svojemu, kajali su se tri sata.

⁴Nato Leviti Ješua, Bani, Kadmiel, Šebanija, Buni, Šerebja, Bani i Kenani stupiše na mjesto povišeno i zazvaše glasom velikim Gospoda, Boga svojega. ⁵I Leviti Ješua, Kadmiel, Bani, Hašabneja, Šerebja, Hodija, Šebanija i Petahja izgovarali su ovu molitvu: "Ustanite, hvalite Gospoda, Boga svojega, odvijeka do vijeka! Neka se slavi tvoje slavno ime, uzvišeno iznad svake slave i časti!

⁶Ti si jedini, Gospode! Ti si, koji si stvorio nebo, nebo nad nebesima sa svom vojskom njegovom, zemlju i sve, što je na njoj, mora sa svim, što živi u njima. Svemu tomu daješ ti život. Tebi se klanja vojska nebeska.

⁷Ti si, Gospode, Bog, koji si izabrao Abrama i izveo iz Ura u Kaldeji i

dao mu ime Abraham. ⁸Ti si pronašao srce njegovo vjerno prema sebi i učinio si s njim zavjet, da ćeš dati potomcima njegovim zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja, Perizeja, Jebuseja i Girgašeja, I ti si držao riječ svoju; jer si ti vjeran.

⁹Ti si vidio nevolju otaca naših u Egiptu, čuo si pomaganju njihovu na Crvenom moru. ¹⁰Ti si činio znake i čudesa na faraonu, na svim slugama njegovim i na svem narodu zemlje njegove, jer si znao, da su obijesno postupali s njima. Tako si stekao sebi ime, tako veliko, kao što je danas.

¹¹Ti si razdijelio more pred njima, te prijedošće posred mora suhim. A progonitelje njihove bacio si u dubinu kao kamen u silne vode.

¹²Stupom od oblaka vodio si ih danju, stupom ognjenim noću, da im rasvijetliš put, kojim su išli.

¹³Tada si sišao dolje na Sinaj, govorio si s njima s neba i dao si im pravedne zakone, pouzdane naputke, dobre odredbe i prave zakone.

¹⁴Ti si im obznanio svetu Subotu svoju i dao si im preko svojega sluga Mojsija zapovijedi, odredbe i zakone.

¹⁵Kruh s neba dao si im u gladi njihovoj i vodu iz hridine izveo si im u žeđi njihovoj. Zapovjedio si im da uniđu i zaposjednu zemlju, za koju si bio na zakletvu podigao ruku svoju, da ćeš im je dati.

¹⁶Ali oni, oci naši, radili su drsko, bili su tvrdokorni i nijesu slušali zapovijedi tvojih. ¹⁷Ne htjedošće slušati, i nijesu se spominjali čudesa tvojih, što si ih činio za njih. Oni postashe tvrdovrati, izabraše sebi poglavara i htjedošće se vratiti u Egipat u ropstvo. Ali ti si Bog, koji oprašta, milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat dobrotom. Nijesi ih ostavio. ¹⁸Dapače kad oni načiniše sebi tele liveno i rekoše: "Ovo je tvoj Bog, koji te je izveo iz Egipta – , kad počiniše velike hule, ¹⁹U prebogatom milosrđu svomemu nijesi ih ostavio u pustinji. Stup od oblaka nije odstupao od njih danju, da ih vodi putem, niti stup ognjeni

noću, da im osvjetljuje put, kojim su imali ići.

²⁰Dao si im dobri svoj duh, da ih poučava. Mane svoje nijesi uskratilo od usta njihovih i vode si im dao u žeđi njihovoj. ²¹Četrdeset godina opskrbljivao si ih u pustinji. Nijesu trpjeli nikakve oskudice. Haljine njihove se ne deraše, i noge njihove ne otekoše.

²²Dao si im kraljevstva i narode i odredio si svakomu područje njegovo. Oni zaposjedoše zemlju Sihonovu, zemlju kralja hešbonskoga i zemlju kralja Oga bašanskoga. ²³Djecu njihovu umnožio si kao zvijezde nebeske i uveo si ih u zemlju, za koju si bio rekao ocima njihovim da će ući u nju i uzeti je u posjed. ²⁴Djeca njihova dođoše i zaposjedoše zemlju. Pred njima si srušio stanovnike zemlje, Kanaance, i predao ih u njihove ruke, kraljeve njihove i narode zemlje, da čine od njih što im je volja. ²⁵Dobiše tvrde gradove i zemlju rodnu, zaposjedoše mnoge kuće, pune svakoga dobra, studence iskopane, vinograde, maslinike i voćke. Jeli su, i nasitiše se i ojačaše, i plivali su u punini tvojih dobara.

²⁶Ali oni postadoše uporni, pobuniše se proti tebi i okrenuše leda zakonu tvojemu Pobiše proroke tvoje, koji ih opominjali, da ill obrate k tebi, i oni počinuše velike hule. ²⁷Zato si ih davao u ruke neprijateljima njihovim, da ih ovi pritisnu. A kad bi tada u nevolji svojoj povikali k tebi, ti si ih uslišio s neba. Davao si im u velikom milosrđu svojemu spasitelje, koji bi ih izbavljali iz ruku neprijatelja njihovih. ²⁸A čim bi otpočinuli, opet su činili zlo pred tobom. Tada si ih prepuštao ruci neprijatelja njihovih, i ovi su vladali nad njima. Oni bi tada nanovo povikali k tebi, i ti si ih uslišio s neba i često ih izbavljao u velikom milosrđu svojemu.

²⁹Opominjao si ih ozbiljno, da ih obratiš k zakonu svojemu. Ali oni ostadoše prkosni, ne poslušашe zapovijedi tvojih, i griješili su proti zakonima tvojim, po kojima živi onaj, koji ih vrši. Oni ti uporno pokazaše leđa, bili su prkosna srca i nijesu slušali, ³⁰Trpio si ih mnoge godine i opominjao ih duhom svojim preko proroka svojih. Ali ne

poslušajte. Tada si ih dao u ruke narodima zemalja. ³¹Ali u prevelikom milosrđu svojemu nijesi dao da propadnu posve. Nijesi ih ostavio; jer si Bog milostiv i milosrdan.

³²I sada, Bože naš, veliki, jaki, strašni Bože, koji čuvaš premilostivi zavjet, nemoj da je malo pred tobom sva ta muka, što snađe nas, kraljeve naše, knezove naše, svećenike naše, proroke naše, oce naše i sav narod tvoj od vremena kraljeva asirskih do danas!

³³Ti si pravedan u svemu, što nas je snašlo jer ti si vjeran bio, a mi smo bezbožno radili. ³⁴I kraljevi naši, knezovi naši, svećenici naši i oci naši nijesu držali zakona tvojega, nijesu marili za tvoje zapovijedi i opomene, što si im davao. ³⁵U kraljevstvu svojemu i u punini dobara, što si im ih dao, u zemlji prostranoj i rodnoj, koju si im pridijelio, nijesu ti služili i nijesu se povratili od zlih djela svojih.

³⁶Zato smo danas robovi. U zemlji, koju si dao ocima našim, da uživaju plodove njezine i dobra njezina, eto u njoj mi smo danas robovi.

³⁷Njezin bogati prihod pripada sada kraljevima, koje si postavio nad nama za grijehе naše. Oni gospodare nad našim tjelesima i nad stokom našom po svojoj volji, i tako smo mi u velikoj nevolji."

³⁸Na temelju svega toga sklapamo tvrd ugovor i polažemo ga pismeno. Na povelji imaju stajati imena naših knezova, Levita i svećenika. Narod se obvezuje da će unapredak točno izvršavati sve naredbe u zakonu.

Nehemija – 10 glava

¹Na povelji potpisaše se: Nehemija, namjesnik, sin Hakalijin, i Zedekija, ²Seraja, Azarija, Jeremija, ³Pašhur, Amarija, Malkija, ⁴Hatuš, Šebanija, Maluk, ⁵Harim, Meremot, Obadija, ⁶Daniel, Gineton, Baruk, ⁷Mešulam, Abija, Mijamin, ⁸Maazja, Bilgaj, Šemaja. To su bili svećenici.

⁹Onda Leviti: Ješua, sin Azanijin, Binuj od potomaka Henadadovih,

Kadmiel, ¹⁰I njihovi drugovi: Šebanija, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, ¹¹Mika, Rehob, Hašabja, ¹²Zakur, Šerebja, Šebanija, ¹³Hodija, Bani, Beninu.

¹⁴Onda glavari narodni: Paroš, Pahat–Moab, Elam, Zatu, Bani, ¹⁵Buni, Azgad, Bebaj, ¹⁶Adonija, Bigvaj, Adin, ¹⁷Ater, Ezekija, Azur, ¹⁸Hodija, Hašum, Bezaj, ¹⁹Harif, Anatot, Nebaj. ²⁰Magpijaš, Mešulam, Hezir, ²¹Mešezabel, Sadok, Jadua, ²²Pelatija, Hanan, Anaja, ²³Hošea, Hananija, Hašub, ²⁴Haloheš, Pilha, Šobek, ²⁵Rehum, Hašabna, Maaseja, ²⁶Ahija, Hanan. Anan, ²⁷Maluk, Harim, Baana.

²⁸A ostali narod, svećenici, Leviti, vratari, pjevači, Netineji, svi, koji se odvojiše od naroda zemaljskih k zakonu Božjemu, zajedno s njihovim ženama, sinovima i kćerima: svi, koji znaju i razumijevaju, ²⁹Priključuju se ovim svojim zemljacima, glavarima. Oni zadaju vjeru i zaklinju se, da će hoditi po zakonu Božjemu, koji je izdan preko Mojsija, sluga Božjega, i da će izvršavati i držati sve zapovijedi Gospoda, Boga našega, i njegove odredbe i zakone. ³⁰Zato nećemo niti davati kćeri svojih narodima zemlje niti kćeri njihovih uzimati za sinove svoje.

³¹Nećemo od naroda zemaljskih, koji donose robu i svakojako žito u subotu na prodaju, ništa od toga uzimati u subotu ili u koji drugi sveti dan. Mi ćemo nadalje u sedmoj godini odreći se poljskoga prihoda i svakoga iskanja duga.

³²Nadalje uzimamo na se obvezu, da dajemo svake godine trećinu šekela kao porez za službu u hramu Boga svojega: ³³Za kruhove postavljene, za prinos svagdanji i za žrtvu paljenicu svagdanju, za žrtve subotne i žrtve na mlađake, za žrtve blagdanske, za žrtve zahvalne, za žrtve za grijeh, da se očišćava Izrael, i za svu službu u hramu Boga svojega.

³⁴Također mi, svećenici, Leviti i narod, bacismo ždrijeb radi nošenja drva, da se donosi u hram Boga našega po obiteljima od godine do godine u određeno vrijeme, da gori na žrtveniku Gospoda, Boga

našega, kako je propisano u zakonu. ³⁵I prvine Polja svojih i prvine svih plodova od svih drveta donosit ćemo od godine do godine u hram Gospodnji. ³⁶Nadalje obvezujemo se da po propisu zakona prvorodene sinove svoje i prvence stoke svoje i prvence goveda i ovaca svojih donosimo za hram Boga svojega svećenicima, koji služe u hramu Boga našega. ³⁷Nadalje ćemo najbolje od tjestenina svojih i prinosa svojih i plodova svih drveta, i vino i ulje donositi svećenicima u sobe hrama Boga svojega, tako isto desetinu polja svojih Levitima, jer Leviti ubiraju desetinu po svim mjestima, gdje obrađujemo polja. ³⁸Svećenici, potomci Aronovi, imaju pratiti Levite, kad Leviti ubiraju desetinu. Leviti imaju onda donositi desetinu od desetine u hram Boga našega, u sobe spremišta. ³⁹U te naime sobe donosili bi sinovi Izraelovi i Leviti prinose žita, vina i ulja. Tamo su se nalazili i sveti sudovi i svećenici u službi i vratari i pjevači. – Tako se nećemo pokazati nemarni prema hramu Boga svojega."

Nehemija – 11 glava

¹Potom se predstojnici narodni nastaniše u Jerusalemu. Ostali narod baci ždrijeb, da od deset ljudi izdrijebaju jednoga, koji se je morao naseliti u svetom gradu Jerusalemu, a ostalih devet desetina ostalo bi u gradovima. ²I narod je zahvaljivao svima, koji su se dragovoljno naselili u Jerusalemu.

³Ovo su glavari pokrajinski, koji su se bili naselili u Jerusalemu i u gradovima Judinim. Svaki se nastani na svojem zemljištu u dotičnim gradovima: Izrael, svećenici, Leviti, Netineji i potomci sluga Salomonovih.

⁴U Jerusalemu se naseliše sinovi Judini i Benjaminovi. Od sinova Judinih: Ataja; ovaj vuče lozu od Uzije, ovaj od Zaharije, ovaj od Amarije, ovaj od Šefatije, ovaj od Mahalalela iz potomstva Peresova.

⁵Nadalje Maaseja; ovaj vuče lozu od Baruha, ovaj od Kol–Hosea, ovaj od Hazaje, ovaj od Adaje, ovaj od Jojariba, ovaj od Zaharije, ovaj od

Šilonijeva. ⁶Potomci Peresovi, koji su stanovali u Jerusalemu, imali su svega četiri stotine šezdeset i osam ljudi za rat valjanih. ⁷Ovi su sinovi Benjaminovi: Salu; ovaj vuče lozu od Mešulama, ovaj od Joeda, ovaj od Pedaja, ovaj od Kolaje, ovaj od Maaseje, ovaj od Itiela, ovaj od Ješaja; ⁸Za njim Gabaj, Salaj, svega devet stotina dvadeset i osam. ⁹Joel, sin Zikrijevi, bio je nadzornik nad njima, i Juda, sin Hasenuin, bio je drugi nadzornik nad gradom.

¹⁰Od svećenika bili su tamo Jedaja, sin Jojaribov, Jakin, ¹¹Seraja, sin Hilkije, sina Mešulama, sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahituba, knez hrama Božjega, ¹²I braća njihova, što služe u hramu, svega osam stotina dvadeset i dva; nadalje Adaja, sin Jerohama, sina Pelalije, sina Amsije, sina Zaharije, sina Pašhura, sina Malkijina, ¹³I braća njegova, dvjesto četrdeset i dva obiteljska glavara; isto tako Amašaj, sin Azarela, sina Ahzaja, sina Mešilemota, sina Imerova, ¹⁴I braća njihova, za rat valjani ljudi, što dvadeset i osam na broj. Njihov predstojnik bio je Zabdiel, sin Hagedolimov,

¹⁵Od Levita bili su tamo Šemaja, sin Hašuba, sina Azrikama, sina Hašabje, sina Bunijeva, ¹⁶I Šabetaj i Jozabad, koji su bili nad vanjskim poslovima hrama Božjega, iz broja glavara Levitskih, ¹⁷Nadalje Matanija, sin Mike, sina Zabdija, sina Asafova, voda hvalospjeva, koji je počinjao "Hvalite" u molitvi; i Bakbukja, drugi između braće svoje, i Abda, sin Šamue, sina Galala, sina Jedutunova. ¹⁸Ukupni broj Levita u svetom gradu bio je dvije stotine osamdeset i četiri.

¹⁹Kao vratari bili su tu: Akub, Talmon i braća njihova, što su stražili na vratima, svega sto sedamdeset i dva.

²⁰Ostali Izraelci, svećenici i Leviti stanovali su po svim gradovima Judinim, svaki na svojem posjedu. ²¹A Netineji stanovali su na Ofelu. Siha i Gišpa bili su nadzornici nad Netinejima. ²²Predstojnik Levita u Jerusalemu bio je Uzi, sin Banija, sina Hašabje, sina Matanije, sina Mikina, iz roda Asafova, pjevača, za službu u hramu Božjemu. ²³Za

njih je bila naredba kraljeva, i bila je izdana odredba u korist svagdanje opskrbe pjevača. ²⁴Petahja, sin Mešezabelov, od potomaka Zareha, sina Judina, bio je ovlaštenik kraljev u svim poslovima s narodom.

²⁵Što se onda tiče mjesta s njihovim seoskim zemljištima, Judejci su stanovali u Kirjat–Haarbi i zaseocima njezinim, u Dibonu i zaseocima njegovim, u Jekabseelu i selima njegovim, ²⁶U Jesui, Moladi, Bet–Peletu, ²⁷Hasar–Šualu, u Beeršebi i zaseocima njezinim, ²⁸U Siklagu, Mekoni i zaseocima njezinim, ²⁹U Rimonu, Zorahu, Jarmutu, ³⁰Zanoahu, Adulamu i selima njihovim, u Lakišu i seoskim poljima njegovim, u Azeki i zaseocima njezinim. Uni su se bili naselili od Beeršebe do doline Hinoma.

³¹Sinovi Benjaminovi stanovali su počevši od Gebe u Mikmašu, Aju, Betelu i zaseocima njegovim, ³²U Anototu, Nobu, Ananiji, ³³Hasoru, Rami, Gitaimu, ³⁴Hadidu, Seboimu, Nebalatu, ³⁵Lodu i Onu, u dolini drvodjeljskoj. ³⁶Od Levita nalazili su se odjeli Judi i Benjaminu.

Nehemija – 12 glava

¹Ovo su svećenici i Leviti, koji dođoše sa Zerubabelom, sinom Šealtielovim, i s Ješ uom: Seraja, Jeremija, Ezra, ²Amarija, Maluk, Hatuš, ³Šekanija, Rehum, Meremot, ⁴Ido, Gineton, Abija, ⁵Mijamin, Maadja, Bilga, ⁶Šemaja, Jojarib, Jedaja, ⁷Salu, Amok, Hilkija, Jedaja. To su bili glavari svećenika i njihovih drugova u vrijeme Ješ uino.

⁸Leviti su bili Ješ ua, Binuj, Kadmiel, Šerebja, Juda, Matanija; ovaj i njegovi drugovi vodili su hvalospjev, ⁹Bakbukja i Uni, njihovi drugovi, stajali su naprema njima u službenim odjelima.

¹⁰Ješ ui se rodi Jojakim, Jojakimu se rodi Elijašib, Elijašibu se rodi Jojad, ¹¹Jojadu se rodi Jonatan, Jonatanu se rodi Jadua,

¹²U vrijeme Jojakimovo bili su ovi svećenici glavari obiteljski: od obitelji

Serajine Meraja, od Jeremijine Hananija, ¹³Od Ezrine Mešulam, od Amarjine Johanana, ¹⁴Od Melikove Jonatan, od Šebanijine Josip, ¹⁵Od Harimove Adna, od Merajotove Helkaj, ¹⁶Od Idoe Zaharija, od Ginetonove Mešulam, ¹⁷Od Abijine Zikri, od Minjaminove i Moadjine Piltaj, ¹⁸Od Bilgine Šamua, od Šemaje Jonatan, ¹⁹Od Jojaribove Matenaj, od Jedaje Uzi, ²⁰Od Salajove Kalaj, od Amokove Eber, ²¹Od Hilkiijine Hašabja, od Jedajine Netanel.

²²Od Levita bili su popisani glavari obiteljski u vrijeme Elijašiba, Jojade, Johanana i Jadue, od svećenika pod vladom Perzijanaca Darija. ²³Od Levita bili su popisani glavari obiteljski u knjizi Dnevnika do vremena Johanana, potomka Elijašibova ²⁴Glavari Levita bili su Hašabja, Šerebja i Ješua, sin Kadmielov; nadalje njihovi drugovi, što su stajali naprema njima, da po naredbi Davida, čovjeka Božjega, izmjenjujući se jedan odio s drugim, pjevaju hvalospjeve i slavopjeve. ²⁵Matanija, Bakbukja, Obadija, Mešulam, Talmon, Akub hili su vratari i stražili su kod spremišta na vratima. ²⁶Ovi su bili suvremenici Jojakima, sina Ješue, sina Josadakova, i suvremenici namjesnika Nehemije i svećenika i književnika Ezre.

²⁷Kod posvete zidova jerusalemskih tražili su Levite iz svih mjesta njihovih i dovedoše ih u Jerusalem, da proslave posvetu u svečanoj radosti, hvalom i pjesmama uz cimbale, harfe i citare. ²⁸Tako se skupiše pjevači iz okoline Jerusalema i iz sela netofatskih, ²⁹Iz doma Gilgalova i iz krajeva gebskih i azmavetskih. Pjevači naime bili su sebi pasagrađili sela oko Jerusalema. ³⁰Pošto su svećenici i Leviti bili očistili same sebe, narod, vrata i zid,

³¹Dadoh, da knezovi Judini uzađu na zid i postavih dva velika zbora pjevača. I jedan je od njih otišao po zidu nadesno k vratima gnojnim.

³²Za njima je išao Hošaja i polovina knezova Judinih, ³³Naime Azarija, Ezra, Mešulam, ³⁴Juda, Benjamin, Šemaja i Jeremija; ³⁵I od svećenika s trubama Zaharija, sin Jonatana, sina Šemaje, sina Matanije, sina Mikaje, sina Zakura, sina Asafova, ³⁶I njegovi drugovi Šemaja, Azarel,

Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel, Juda i Hanani s glazbalima Davida, čovjeka Božjega. Književnik Ezra išao je pred njima. ³⁷Tako su išli k vratima izvorskim; tada uz stepenice grada Davidova pokraj palače Davidove, kamo se ide na zid, i pošli su onda dalje do vodenih vrata na istoku.

³⁸Drugi skup išao je nalijevo. Pošao sam za njim s polovicom naroda gore po zidu pokraj kule pećske do širokoga zida, ³⁹Tada pokraj vrata Efraimovih i vrata staroga grada, pokraj ribljih vrata, kule Hananelove i kule Meje, pa do vrata ovčijih. Stadoše kod vrata tamničkih.

⁴⁰Onda se namjestiše oba zbora pjevačka kod hrama Božjega; isto tako ja s polovicom knezova ⁴¹I svećenici Elijakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja, Elioenaj, Zaharija i Hananija s trubama, ⁴²I Maaseja, Šemaja, Eleazar, Uzi, Johanan, Malkija, Elam i Ezer. Pjevači su pjevali pod vodstvom Jizrahijinim. ⁴³Prinesoše velike žrtve zaklanice taj dan, i veselili su se; jer im je bio Bog pripremio veliku radost. I žene i djeca veselili se. Nadaleko se čulo veselje Jerusalema

⁴⁴Taj dan bili su postavljeni nadzornici za spremnice, što su služile kao žitnice za prinose, prvine i desetine, da se u njih skupljaju po poljskim međama pojedinih gradova zakonite daće za svećenike i Levite, jer su se Judejci radovali svećenicima i Levitima, što su vršili službu. ⁴⁵Ovi su izvršavali službu Boga svojega i službu očišćenja; isto tako pjevači i vratari po propisu Davida i njegova sina Salomona. ⁴⁶Jer već otprije, u dane Davidove i Asafove, bilo je predstojnika nad pjevačima i nad hvalospjevima i slavopjevima u čast Bogu. ⁴⁷Sav Izrael u vrijeme Zerubabelovo i Nehemijino davao je svaki dan pristojbine pjevačima i vratarima I Levitima darivali su svete darove, a Leviti bi davali sve te desetine sinovima Aronovim.

Nehemija – 13 glava

¹U ono vrijeme čitalo se je narodu iz knjige Mojsijeve. I u njoj se nađe napisano, da ne smije nikada biti primljen u zajednicu Božju Amonac i Moabac, ²Jer oni nijesu bili izašli u susret sinovima Izraelovim s kruhom i vodom, nego su najmili Balaama, da ih prokune. Ali Bog naš obrati onu kletvu u blagoslov. ³Kad čuše taj zakon, odvojiše od Izraela sav tuđi svijet.

⁴Prije toga svećenik Elijašib, koji je bio namješten nad sobama u hramu Boga našega, rođak Tobijin, ⁵Bio je uredio njemu veliku sobu, gdje su prije bili spremali darove žrtvene, kad, posuđe, desetinu od žita, vina i ulja, pristojbine za Levite, pjevače i vratare i prinose za svećenike.

⁶Dok se je to zbivalo, nijesam bio u Jerusalemu; jer trideset druge godine Artakserksa, kralja babilonskoga, bio sam otišao kralju. Poslije nekoliko vremena zamolih kralja za dopust ⁷I vratih se u Jerusalem. Tada vidjeh zlo, što ga je bio učinio Elijašib u korist Tobiji, kad mu uredi sobu u trijemu hrama Božjega. ⁸To mi je bilo vrlo neugodno. Zato dadoh izbaciti sve pokućstvo Tobijino iz sobe ⁹I zapovjedih, da se očiste sobe, i onda da se u njih opet unese posude hrama Božjega, dar žrtveni i kad.

¹⁰Također doznadoh, da se Levitima nije bio davao njihov dio, te da su bili otišli k svojim kućama Leviti i pjevači, koji su morali da vrše službu.

¹¹Prekorih predstojnike i upitah ih; "Zašto je hram Božji ostavljen?" Nato one opet skupih i postavih ih na njihova mjesta.

¹²I sav je Juda donosio desetinu od žita, vina i ulja u spremnice. ¹³Za nadzornike nad spremištima postavih svećenika Šelemju, književnika Sadoka i Pedaju od Levita, i za pomoć njima Hanana, sina Zakura, sina Matanijina, jer ih se je držalo kao ljude pouzdane. Zato je bio njima povjeren posao, da dijele drugovima svojim.

¹⁴– Spomeni me se, Bože moj, za to i ne zaboravi dobročinstva, što sam ih iskazao hramu Božjemu u službi njegovoj!

¹⁵U one dane vidjeh u Judeji gdje gaze u kacama u subotu, nose snopove, toware na magarce vino, grožđe, smokve i svakovrsne druge terete, i to dovode u Jerusalem u subotu. I opomenuh ih, da na taj dan ne prodaju živežnih namirnica.

¹⁶I Tirici što su stanovali tamo, donosili bi ribe i svakovrsnu robu i prodavali u subotu Judejcima i u Jerusalemu. ¹⁷Tada prekorih glavare judejske i rekoh im: "Što činite toliko zlo, te skvrnite subotu?" ¹⁸Nijesu li to činili oci naši, i nije li Bog nas pustio na nas i na ovaj grad sve ovo zlo? Hoćete li još veći gnjev da navalite na Izraela, kad skvrnite subotu?

¹⁹I čim bi se uoči subote smrklo na vratima Jerusalema, zapovjedih, da se zatvore sva vrata, i naredih, da se ne otvaraju do iza subote. I postavih nekoliko svojih ljudi na vratima, da se ne unosi nikakav teret u subotu." ²⁰I prenoćiše trgovci i prodavci svakovrsne robe jedanput ili dvaput vani pred Jerusalemom, ²¹Opomenuh ih i rekoh im: "Zašto noćujete pred zidom? Ako još jednom to učinite, stavit ću ruku na vas." Otada nijesu više dolazili u subotu.

²²Onda zapovjedih Levitima, da se očiste i da dođu da čuvaju vrata, da bi se subota držala sveto. I za to me se spomeni, Bože, i spasi me po velikom milosrđu svojemu!

²³U one dane vidjeh i Judejce, koji su bili uzeli žene Ašdoćanke, Amonke i Moapke, ²⁴Djeca njihova govorila su napola ašdodski. Nijesu umjeli govoriti judejski, nego su govorili jezikom dotičnoga naroda. ²⁵Prekorih ih, prokleh ih, neke od njih izbih i nalupah i zakleh ih Bogom: "Ne dajte ipak svojih kćeri njihovim sinovima i ne uzimajte nijedne od njihovih kćeri za sinove svoje i za sebe!" ²⁶Nije li stim sagriješio

Salomon, kralj Izraelov? Među svim mnogim narodima nije bilo kralja njemu ravna. Bio je ljubimac Boga svojega, i Bog ga je učinio kraljem nad svim Izraelom. Pa opet ga navратиše na grijeh žene tuđinke. ²⁷I sad moramo o vama čuti, da činite to veliko zlo i griješite Bogu našem uzimajući žene tuđinke.

²⁸Od sinova Jojade, sina Elijašiba, velikog svećenika, bio je jedan zet Sanbalatu, Horonjaninu. Ja ga odstranih iz svoje blizine.

²⁹Zapamti ih, Bože moj, što oskvrniše svećeništvo i zavjet, koji si sklopio sa svećenicima i Levitima!

³⁰Ja ih očistih od svega poganskoga i uredih službene dužnosti svećenika i Levita za svakoga pojedinoga, ³¹I opskrbu drvima u određeno vrijeme i darove prvina. Spomeni me se za to, Bože moj, na dobro moje!

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#)

Estera – 1 glava

¹Bilo je u dane Ahasvera, onoga Ahasvera, koji je vladao od Indije do Etiopije nad što dvadeset i sedam pokrajina. ²Kad je kralj Ahasver sjedio na svojem kraljevskom prijestolju u prijestolnici Susi, ³Treće godine vladanja svojega učini gozbu svima svojim knezovima i činovnicima, na kojoj se nađoše kod njega vojni zapovjednici Perzijanaca i Medijaca s službenicima i upraviteljima pokrajinskim. ⁴Pritom je pokazivao svoje bogatstvo, svoju kraljevsku slavu, svoju sjajnu veličinu mnogo dana, sto i osamdeset dana.

⁵Kad su bili završeni ovi dani, učini kralj i svemu narodu, što ga je bilo u Susi, od velikoga do maloga, svečanu gozbu za sedam dana u trijemu vrta, što je ležao do palače kraljevske. ⁶Zavjese od bijela pamuka i ljubičasta skerleta bili su obješeni vrpcama od finoga lana i crvena grimiza o karikama srebrnim na stupovima mramornim. Na podu, koji je bio od alabastera, bijela i tamna mramora i od sedefa kamena stajali su zlatni i srebrni jastuci za počinak. ⁷Piće se davalo u sudovima zlatnim. Svaki je sud bio različan od drugoga. Vina je bilo izobilja po darežljivosti kraljevoj. ⁸I po napatku kraljevu nitko se nije smio nagoniti na piće, jer je kralj bio zapovjedio svima kućnim upraviteljima svojim, da svakome puste na volju. ⁹I kraljica Vaštija učini svečanu gozbu za žene u palači kralja Ahasvera.

¹⁰Sedmi dan, kad se je bio kralj razveselio od vina, zapovjedi on sedmorici dvorana Mehumanu, Bizeti, Harboni, Bigti, Abagti, Zetaru i Karkasu, koji su dvorili pred kraljem Ahasverom, ¹¹Neka dovedu

kraljicu Vašti pred kralja pod kraljevskom krunom, da pokaže narodima i knezovima ljepotu njezinu, jer je bila sjajna pojava.

¹²Ali kraljica Vaštija ne htjede se pojaviti na zapovijed kraljevu, koju joj donesoše dvorani. Zato se kralj vrlo razgnjevi, i gnjev se njegov raspali u njemu.

¹³Tada upita kralj mudrace, koji su se razumjeli u povijest, jer je kralj običavao predlagati sve svoje stvari vještacima u zakonu i pravu, ¹⁴Koji su mu bili najbliži, a to su bili Karsena, Setar, Admata, Taršiš, Mares, Marsena i Memukan, sedam uglednih Perzijanaca Medijaca, koji su imali slobodan pristup kralju i prvo mjesto u kraljevstvu. ¹⁵On ih upita: "Kako se mora po zakonu postupati s kraljicom Vašti, jer nije učinila, što je zapovjedio kralj Ahasver preko dvorana?"

¹⁶Memukan odgovori kralju i knezovima: "Nije samo kralju skrivila kraljica Vaštija, nego i svima knezovima i narodima, koji stanuju u pokrajinama kralja Ahasvera. ¹⁷Za ponašanje kraljičino doznat će sve žene, i one će prezirati muževe svoje, kad se pripovjedi: Kralj je Ahasver zapovjedio kraljici Vaštiji, da dođe pred njega, a ona nije došla. ¹⁸Od onoga će dana kneginje perzijske i medijske, koje čuju, kako se je ponijela kraljica, tako se ponašati prema svima knezovima kraljevim. Tako neće biti kraja prkosu i svađi. ¹⁹Ako je ugodno kralju, neka izda nepromjenljivu odredbu kraljevsku i neka je unese u zakonik Perzijanaca i Medijaca Vašti se ne smije više pojaviti pred kraljem Ahasverom. Njezinu čast kao kraljice daje kralj drugoj, koja je bolja od nje. ²⁰Kad se onda ta odredba kraljeva razglasi po svemu tako prostranom kraljevstvu njegovu, tada će sve žene, visoke i niske, iskazivati dužnu čast svojim muževima."

²¹Ovaj prijedlog dopade se kralju i knezovima, i učini kralj po savjetu Memukanovu. ²²On razasla pisma po svim pokrajinama kraljevskim, i to u svaku pokrajinu njezinim pismom i svakomu narodu njegovim jezikom: "Svaki muž ima biti gospodar u svojoj kući, pa govorio on

kojigod jezik."

Estera – 2 glava

¹Kad se je poslije bio utišao gnjev kralja Ahasvera, pomisli on opet na Vaštiju, na ono, što je bila učinila i što je bilo određeno za nju. ²Tada učiniše dvorani kraljevi, koji su ga posluživali, ovaj prijedlog: Neka se potraže kralju najljepše djevojke! ³Neka postavi kralj po svim pokrajinama kraljevstva svojega činovnike, koji će dovesti sve lijepe djevojke u prijestolnicu Susu u žensku kuću i predati ih pod ruku kraljevskome dvoraninu Hegeju, kraljeva eunuha, čuvaru ženskome! Neka im se onda dadnu prava krasila! ⁴Djevojka, koja se dopadne kralju, neka bude kraljica na mjesto Vaštije! Kralju se dopade taj prijedlog i posluša ga.

⁵U prijestolnici Susi živio je Judejac po imenu Mordekaj, sin Jaira, sina Šimeja, sina Kišova, iz plemena Benjaminova. ⁶Sa zarobljenicima iz Jerusalema, koji su zajedno s Jekonijom, kraljem Judinim, bili odvedeni u ropstvo od Nebukadnezara, kralja babilonskoga, bio je i on odveden. ⁷On je bio hranitelj Hadase, to jest Estere, kćeri strica njegovog; ona naime nije više imala oca ni matere. Djevojka je bila lijepa stasa i krasna lica. Iza smrti oca joj i matere bio ju uzeo Mordekaj sebi za kćer.

⁸Kad so je bila razglasila riječ kraljeva i odredba njegovog, i mnogo se mladih djevojaka bilo dovelo u prijestolnicu Susu pod ruku Hegejevu, dođe i Estera u palaču kraljevsku pod ruku Hegeja, čuvara ženskoga. ⁹Kako mu se je djevojka dopala i našla milost u njega, to joj je revno davao najbolja krasila i dobru hranu. Također joj dade sedam izabranih sluškinja iz palače kraljevske, i davao je prednost njoj i sluškinjama njezinim u ženskoj kući.

¹⁰A Estera ne reče naroda svojega ni roda svojega, jer joj je bio Mordekaj zapovjedio, da to ne govori. ¹¹Mordekaj bi dolazio svaki dan

pred trijem ženske kuće, da dozna, kako je Estera i što će biti od nje.

¹²Iza opremanja kroz dvanaest mjeseci, kako je bio propis kod žena, došao bi red na svaku djevojku, da pođe kralju Ahasveru. Tako dugo trajalo je uljepšavanje njihovo: "šest mjeseci uljem od smirne i šest mjeseci balsamom i drugim krasilima ženskim. ¹³Tada bi djevojka pošla kralju. Sve, što bi zaželjela da uzme sa sobom iz kuće ženske u palaču kraljevsku, dalo bi joj se. ¹⁴Uveče bi išla, a ujutro bi se vratila u drugu kuću žensku, isto je bila pod rukom kraljevskoga dvoranina Šaašgaza, predstojnika inoča kraljevih. Onda više ne bi išla kralju, osim da bi je zatražio kralj i pozvao po imenu.

¹⁵I kad je Estera, kći Abihaila, strica Mordekajeva, koju je bio uzeo za kćer, bila na redu, da pođe kralju, ona ne zaiska ništa, nego što odredi kraljevski dvoranin Hegej, predstojnik ženski. Estera se dopala svima, koji je vidješe. ¹⁶Tako bi Estera odvedena kralju Ahasveru u palaču kraljevsku desetoga mjeseca, to jest mjeseca tebeta, sedme godine vladanja njegova. ¹⁷Kralj zamilova Esteru više nego sve druge žene, i ona pridobi milost i naklonost njegovu mimo sve djevojke. Zato joj metnu kraljevsku krunu na glavu i učini je kraljicom mjesto Vaštije.

¹⁸Onda učini kralj u čast Esteri veliku gozbu svima svojim knezovima i činovnicima, dopusti pokrajinama otpust od poreza i razdade darove kraljevskom darežljivošću.

¹⁹Kad su se opet izbirale djevojke, stajao je Mordekaj na vratima palače kraljevske. ²⁰A Estera nije bila rekla svojega roda ni naroda, kao što joj bio zapovjedio Mordekaj, jer je Estera slušala naputke Mordekajeve upravo kao prije, kad je bila kod njega kao hranjenica.

²¹I u te dane, kad bi Mordekaj stajao na vratima palače kraljevske, rasrdiše se Bigtan i Tareš, dva dvoranina kraljeva između vratara, i htjedoše da ustanu na kralja Ahasvera i da ga pogube. ²²Mordekaj to doznade i javi kraljici Esteri. Estera reče to kralju po nalogu

Mordekajevu. ²³Kad se je stvar izvidjela i pronašla pravom, bila su ta obojica obješena na vješalima, i to se zapisalo u dnevniku za kralja.

Estera – 3 glava

¹Poslije toga podiže kralj Ahasver Hamana, sina Hamedatova iz Agaga, na najvišu čast i daje mu mjesto nad svima knezovima u svojoj okolini, ²Svi činovnici kraljevi, što su bili na kraljevskom dvoru, pregibali bi koljeno i padali ničice pred Hamanom; jer tako je bio kralj naredio za njega. Ali Mordekaj nije pregibao koljeno i nije padao ničice. ³Tada rekoše sluge na dvoru kraljevu Mordekaju: "Zašto prestupaš zapovijed kraljevu!"

⁴Ali ih on ne poslušaj, premda su mu od dana na dan govorili. I javiše to Hamanu, da vide, vrijedi li izgovor Mordekajev; jer on im je bio rekao, da je Judejac. ⁵Kad vidje Haman, da Mordekaj ne pregiba koljena pred njim i da ne pada ničice, razgnjevi se vrlo. ⁶Ali je mislio, da nije vrijedno dizati ruku na Mordekaja samoga; jer su mu bili rekli iz kojega je naroda bio Mordekaj. Tako je gledao Haman da istrijebi sve Judejce u cijelom kraljevstvu Ahasverovu kao zemljake Mordekajeve.

⁷Prvog mjeseca, a to je mjesec Nisan, godine dvanaeste kraljevanja Ahasverova, bacali su pred Hamanom pur, to jest ždrijev, od dana do dana i od mjeseca do mjeseca, do dvanaestoga mjeseca, a to je mjesec Adar.

⁸Tada reče Haman kralju Ahasveru: "Među narodima po svim zemljama tvojega kraljevstva stanuje razasut, a ipak opet odvojen narod, kojega su zakoni drukčiji od zakona svakoga drugog naroda, i koji ne izvršuje naredaba kraljevih. Nije probitačno za kralja, da ga se tako ostavi. ⁹Ako je kralju ugodno, neka se izda pismena zapovijed, da se istrijebi. Tada mogu izmjeriti deset tisuća talenata srebra rizničarima, da ih prenesu u riznice kraljevske."

¹⁰Kralj skida svoj pečatni prsten s ruke i predade ga Hamanu, sinu Hamedatovu iz Agaga, neprijatelju Judejaca. ¹¹Pritom reče kralj Hamanu: "To srebro neka bude tebi, a od naroda čini, kako ti je drago!"

¹²Trinaestoga dana prvoga mjeseca dozvaše pisare kraljevske, i točno prema naputku Hamanovu napisаше pisma kraljevskim satrapima i namjesnicima pojedinih pokrajina i knezovima pojedinih naroda, i to za svaku pokrajinu njezinim pismima i za svaki narod njegovim jezikom. Pisma su bila sastavljena u ime kralja Ahasvera i providena pečatnim prstenom kraljevim.

¹³Pisma tada razaslaše po glasnicima u sve pokrajine kraljeve. Po njemu imali su se svi Judejci, mlado i staro, djeca i žene, u jedan dan, trinaestoga dana dvanaestoga mjeseca, to jest mjeseca Adara, istrijebiti, pobiti i posmicati i imanje se njihovo zaplijeniti. ¹⁴U pismima je rečeno, da se oglasi zapovijed po svim pokrajinama, i da se objavi svim narodima, da budu spremni za onaj dan. ¹⁵Čim je zapovijed bila oglašena u prijestolnici Susi, zaputiše brzo glasnici po zapovijedi kraljevoj. A kralj i Haman imali su gozbu. Međutim je u gradu Susi vladala velika zabuna.

Estera – 4 glava

¹Kad Mordekaj doznade za sve to, razdrije haljine svoje, obuče se u kostrijet i posu glavu pepelom, pođe tako u grad i stade iza glasa vikati gorko. ²Tako dođe do pred vrata palače kraljevske. Na vrata palače nije se smjelo unići u žalosnoj odjeći. ³I u svim pokrajinama, kamogod dođe pismo kraljevo i zapovijed njegova, zavlada velika žalost među Judejcima. Oni su postili, plakali i jaukali, i mnogi se obukli u kostrijet i posuli se pepelom.

⁴Kad služavke i dvorani dođoše k Esteri i to joj javiše, ona se ožalosti veoma. I posla Mordekaju haljine, da ih obuče i da skine sa sebe žalosnu odjeću. Ali ih on ne primi, ⁵Tada dozva Estera kraljevskoga

dvoranina Hataka, koji joj je stajao na službi, i posla ga k Mordekaju, da sazna, što to znači i zašto se to događa.

⁶Hatak otide k Mordekaju van na gradski trg, što je bio pred vratima palače kraljevske. ⁷Mordekaj mu ispriповjedi sve, što mu se bilo dogodilo, i reče mu novčanu svotu, što ju je Haman bio obećao dati u kraljevu riznicu, da se istrijebe Judejci. ⁸I prijepis zapovijedi, što je bila proglašena u Susi, da se istrijebe, dade mu, da je pokaže Esteri i da je obavijesti i potakne, neka otide kralju i zamoli ga za pomilovanje svojega naroda. ⁹Hatak se vrati i javi Esteri, što je bio rekao Mordekaj.

¹⁰Estera dade Mordekaju po Hataku reći: ¹¹"Sve sluge kraljeve i narod kraljevskih pokrajina znadu, da svaki, čovjek ili žena, koji nepozvan stupi u nutarnji trijem kraljev, po jednom i istom zakonu ima se pogubiti, i da samo tada ostane na životu, ako prema njemu pruži kralj svoje zlatno žezlo. A ja nijesam zvana da uniđem kralju, ima trideset dana." ¹²Kad on Mordekaju donese odgovor Esterin,

¹³Dade Mordekaj poručiti Esteri: "Ne misli, da ćeš ti jedina od svih Judejaca spasiti svoj život, jer si u palači kraljevo. ¹⁴Jer ako se ti sada zamotaš u šutnju, doći će pomoć i spasenje Judejcima s druge strane. A ti ćeš i s kućom svojom poginuti. Tko zna, nijesi li ti upravo zato postala kraljica u ovo vrijeme?"

¹⁵Tada dade Estera javiti Mordekaju: ¹⁶"Idi, skupi sve Judejce, što se nalaze u Susi, i postite za me, tri dana i tri noći ništa ne jedite i ne pijte! I ja ću sa svojim služavkama postiti. Onda ću otići kralju, ako i nije po zakonu. Ako zato poginem, pa neka poginem!" ¹⁷Mordekaj otide i učini sve, što mu je bila naložila Estera.

Estera – 5 glava

¹Treći dan obuče se Estera u svoje kraljevsko odijelo i otide u nutarnji trijem palače kraljevske, prema stanu kraljevu. Kralj je upravo sjedio na

some kraljevskom prijestolju u palači kraljevskoj, prema ulazu. ²Kad kralj vidje kraljicu Esteru u trijemu, nađe ona milost pred njim. Kralj pruži prema njoj zlatno žezlo, što ga je držao u ruci svojoj. Estera pristupi i dotače se vrha od žezla.

³Tada joj reče kralj: "Što imaš, kraljice Estero? Koja ti je želja? Ako bi bila i polovina kraljevstva mogega, neka ti se dadne!" ⁴Estera odgovori "Ako je ugodno kralju, neka dođe kralj s Hamanom danas na gozbu, koju sam mu zgotovila!" ⁵Kralj zapovjedi: "Zovnite brže Hamana, da se ispuni želja Esterina!" Tako dođoše kralj i Haman na gozbu, koju je bila zgotovila Estera. ⁶Kod vina reče kralj Esteri: "Koja ti je molba? Neka ti se dadne! Koja ti je želja Ako bi bila i polovina kraljevstva mogega, neka ti se usliši!"

⁷Estera odgovori: "Moja je molba i moja želja: ⁸Ako sam našla milost u očima kralja, i ako je ugodno kralju, da usliši molbu moju i ispuni želju moju, neka opet dođe kralj s Hamanom na gozbu, koju ću mu zgotoviti! Sutra ću onda ispuniti želju kraljevu."

⁹I tako otide Haman onaj dan odatle veseo i dobre volje. Ali kad vidje Haman Mordekaja na vratima palače kraljevske, a on ne ostade pred njim niti se makne s mjesta, napuni se Haman gnjeva na Mordekaja. ¹⁰Ali se još uzdrža Haman, dokle dođe kući svojoj. Tada dozva s k sebi prijatelje svoje i svoju ženu Zerešu. ¹¹I Haman im je pripovijedao o velikom bogatstvu svojem, o mnogim sinovima svojim, i kako ga je visoko počastio kralj i podigao ga svrh knezova i kraljevskih sluga. ¹²Haman je nastavio: "Dapače kraljica Estera nikoga osim mene ne pozva s kraljem na gozbu, koju je bila zgotovila. I za sutra sam opet s kraljem pozvan od nje. ¹³Ali to sve ne vrijedi za me, doklegod gledam onoga Judejca Mordekaja, gdje sjedi na vratima palače kraljevske."

¹⁴Tada mu rekoše njegova žena Zereša i svi prijatelji njegovi: "Daj načiniti vješala visoka pedeset lakata i sutra rano reci kralju, da se na njima objesi Mordekaj! Tada možeš veseo poći s kraljem na gozbu."

Prijedlog se dopade Hamanu, i on dade načiniti vješala.

Estera – 6 glava

¹Onu noć nije mogao kralj spavati. Zato dade donijeti sebi knjigu znamenitih događaja. Čitali su ih kralju. ²I nađe se zapisano, kako je Mordekaj bio prokazao za Bigtana i Tereša, dva dvoranina između vratara, koji su gledali da dignu ruke na kralja Ahasvera. ³Kralj upita: "Koju je čast i koje odlikovanje dobio Mordekaj za to?" Sluge kraljeve, koje su imale službu kod njega, odgovoriše "On nije dobio ništa."

⁴Tada upita kralj: "Tko je u trijemu?" Haman je bio upravo stupio u nutarnji trijem palače kraljevske, da predloži kralju, neka se objesi Mordekaj na vješala, što ih je bio dao načiniti za njega. ⁵Sluge kraljeve odgovoriše mu: "Haman stoji u trijemu." "Neka dođe", reče kralj.

⁶Haman dođe, a kralj ga upita: "Što se može učiniti čovjeku, kojega bi kralj htio osobito počastiti?" Haman pomisli u sebi: "Koga bi kralj htio osobito počastiti ako ne mene?" ⁷I odgovori Haman kralju: "Kad kralj hoće nekoga da počasti, ⁸Onda treba donijeti kraljevsko odijelo, što ga je kralj već nosio, i dovesti konja, na kojem je kralj već jahao, i metnuti mu na glavu krunu kraljevsku. ⁹I odijelo i konja treba onda dati kojemu između najuglednijih knezova kraljevih, i treba obući čovjeka onoga, kojega kralj hoće da počasti, pa ga provesti na konju po gradskom trgu i vikati pred njim: "Ovako biva čovjeku, kojega kralj hoće da počasti!"

¹⁰Tada reče kralj Hamanu: "Brže uzmi odijelo i konja, kao što si rekao, i učini tako Judejcu Mordekaju, koji sjedi na vratima palače kraljevske! Nemoj izostaviti ništa od svega onoga, što si predložio!" ¹¹Haman uze odijelo i konja, obuče Mordekaja, provede ga na konju po trgu gradskom vičući pred njim: "Ovako biva čovjeku, kojega kralj hoće da počasti!"

¹²Potom se vrati Mordekaj na vrata palače kraljevske. A Haman brže

otide kući svojoj žalostan i pokriveno glave ¹³I pripovjedi svojoj ženi Zereši i svima svojim prijateljima, što mu se bilo dogodilo. Tada mu rekoše njegovi savjetnici i njegova žena Zereša: "Kad je od judejskoga plemena Mordekaj, pred kojim si počeo padati, nećeš mu moći odoljeti, nego ćeš biti pobijeđen od njega."

¹⁴Dok su oni još govorili s njim, dođoše dvorani kraljevi i brže odvedoše Hamana na gozbu, koju je bila zgotovila kraljica.

Estera – 7 glava

¹Kad dođe kralj s Hamanom na gozbu kraljici Esteri, ²Reče kralj Esteri opet drugi dan kod vina: "Koja je tvoja molba, kraljice Estero? Neka ti se usliši! Koja je tvoja želja? Kad bi bila i polovina kraljevstva mojega, bit će ispunjena!"

³Tada odgovori kraljica Estera: "Ako sam našla u očima tvojim milost, kralju, i ako je ugodno kralju, neka mi pokloni život moj, za koji molim, i narod moj, za koji prosim! ⁴Jer smo prodani, ja i narod moj, da nas istrijebe, pobiju i unište. Kad bismo imali biti prodani samo kao robovi i ropkinje, bila bih šutjela; ali sada neprijatelj ne može naknaditi štetu, koja se nanosi kralju."

⁵Kralj Ahasver upita kraljicu Esteru "Tko je taj? Gdje je taj, koji snuje takav čin?" ⁶Estera odgovori: "Neprijatelj i protivnik jest ovaj ovdje zlikovac Haman." Haman se uplaši od kralja i kraljice. ⁷Pun gnjeva ustade kralj od vina i otide u vrt dvorski. Haman ostade i zamoli kraljicu Esteru za život svoj; jer vidje, da je kralj naumio zlo po njega. ⁸Kad se kralj vrati iz vrta dvorskoga u dvoranu na vino, Haman se je bio bacio pred jastuk, na kojemu je sjedila Estera. Kralj povika: "Zar će i kraljicu još silovati u mojoj vlastitoj kući?" Jedva je bila ta riječ istekla iz usta kraljevih, pokriše lice Hamanu.

⁹Harbona, jedan od dvorana, što su stajali u službi kraljevo, reče "Kod

kuće Hamanove stoje vješala, visoka pedeset lakata. Haman ih je dao načiniti za Mordekaja, koji je govorio dobro po kralja." Kralj zapovjedi: "Objesite ga na njih!" ¹⁰Tako objesiše Hamana na vješala, što ih je on bio dao načiniti za Mordekaja. Tada se utiša gnjev kraljev.

Estera – 8 glava

¹Onoga dana pokloni kralj Ahasver kraljici Esteri kuću Hamana, protivnika Judejaca, i Mordekaj dobi pristup kralju, jer je Estera bila rekla kralju, što joj je on. ²Kralj skide pečatni prsten, što ga je bio dao oduzeti Hamanu, i dade ga Mordekaju. A Estera postavi Mordekaja nad kućom Hamanovom.

³Estera je opet govorila s kraljem, bacila mu se pred noge i molila sa suzama, neka bi ukinuo zloglasni naum, što ga je bio naumio proti Judejcima Haman iz Agaga.

⁴Kralj pruži prema Esteri zlatno žezlo. Estera ustade, pristupi kralju i reče: ⁵"Ako je ugodno kralju, ako sam našla milost pred njim, ako s molba moja čini kralju opravdanom, i ako sam mu mila, onda neka jednom pismenom zapovijedi povuče natrag pisma s naumom Hamana, sina Hamedatova iz Agaga, kojima se naređuje istrebljenje Judejaca po svim pokrajinama kraljevskim! ⁶Jer kako bih mogla gledati zlo, koje bi zadesilo moj narod? Kako bih mogla mirno gledati propast svojega plemena?"

⁷Tada odgovori kralj Ahasver kraljici Esteri i Judejcu Mordekaju: "Eto, poklonio sam kuću Hamanovu Esteri, a njega samoga dao sam objesiti na vješala, jer je digao ruku svoju na Judejce. ⁸Sad vi možete pisati za Judejce kako vam je drago u ime kraljevo i zapečatiti prstenom kraljevim, jer što se piše u ime kraljevo i zapečati prstenom kraljevim, ne smije se natrag povući."

⁹Dvadeset i trećega dana trećega mjeseca, to jest mjeseca Sivana, bili

su dakle pozvani pisari kraljevski, i sastavi se točno po naputku Mordekajevu pismena zapovijed Judejcima, satrapima, namjesnicima i knezovima sto dvadeset i sedam pokrajina od Indije do Etiopije, za svaku pokrajinu njezinim pismom i za svaki narod njegovim jezikom, i Judejcima njihovim pismom i jezikom.

¹⁰Pismene zapovijedi bile su napisane u ime kralja Ahasvera, prstenom kraljevim zapečaćene, i onda su pisma bila razaslana po glasnicima, koji su jahali na konjima za trku iz ergele. ¹¹Po njima dopustio je kralj Judejcima u svim gradovima, da se okupe i brane život svoj, da svu momčad naroda i pokrajina, što bi udarila na njih, sa ženama i djecom istrijebe, pobiju i unište i njihovo imanje da zaplijene. ¹²To se ima dogoditi u svim pokrajinama kralja Ahasvera u jedan dan, trinaestoga dana mjeseca dvanaestoga, to jest mjeseca Adara.

¹³Prijepis zapovijedi imao se je oglasiti kao zakon po svim pokrajinama javno svima plemenima. Judejci su imali tada za onaj dan biti spremni, da se osvete svojim neprijateljima. ¹⁴Tada brže odjahaše glasnici na konjima za trku sa zapovijeđu kraljevom, čim je zakon bio izdan u prijestolnici Susi.

¹⁵Mordekaj izađe iz palače kraljeve u kraljevskom odijelu ljubičastom i bijelom, s velikom zlatnom krunom na glavi i u plaštu od tankoga platna i skerleta. Grad Susa radovao se i veselio se. ¹⁶Judejcima je bila sad doista sreća, radost, slast i čast.

¹⁷U svim pokrajinama i u svim gradovima, kamogod stiže zapovijed kraljeva i naredba njegova, bila je radost i veselje među Judejcima, bile su gozbe i svečanosti. Mnogi od poganskoga pučanstva postajali su Judejci; jer su se bojali Judejaca.

Estera – 9 glava

¹Dvanaestoga mjeseca, to jest mjeseca Adara, trinaestoga dana, kada se je imala izvršiti riječ kraljeva i naredba njegova, i kada su se neprijatelji judejski nadali, da će ih prevladati, okrenu se list, i Judejci nadvladaše svoje neprijatelje. ²Po svima pokrajinama kralja Ahasvera skupiše se Judejci u svojim gradovima, da dignu ruke na one, koji su gledali da im nanesu zlo. Nitko im se nije mogao oprijeti; jer su ih se bojali svi narodi.

³Svi knezovi u pokrajinama, satrapi, namjesnici i činovnici kraljevi podupirali su Judejce, jer su se bojali Mordekaja. ⁴Jer je veoma ugledan bio Mordekaj na dvoru kraljevu. Glas o njemu širio se po svim pokrajinama; jer je on bivao sve moćniji.

⁵Tako pobiše Judejci neprijatelje svoje mačem, potrše ih, istrijebiše i učiniše što htjedoše od protivnika svojih. ⁶U prijestolnici Susi poubijaše i uništiše Judejci pet stotina ljudi. ⁷Među njima Paršandatu, Dalfona, Aspatu, ⁸Poratu, Adaliju, Aridatu, ⁹Parmaštu, Arisaja, Aridaja i Jezatu. ¹⁰I deset sinova Hamana, sina Hamedatova i protivnika Judejaca, ubiše. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje.

¹¹Još istoga dana javiše kralju broj poubijenih u glavnom gradu Susi.

¹²Tada reče kralj kraljici Esteri: "U prijestolnici Susi pobijeno je i smaknuto pet stotina ljudi i deset sinova Hamanovih. A što su istom počinili po drugim pokrajinama kraljevstva! Koja je sad tvoja molba? Bit će ti uslišena. Što tražiš dalje? To će biti."

¹³Estera odgovori: "Ako je ugodno kralju, onda neka se dopusti Judejcima u Susi, da i sutra učine posve kao danas! A deset sinova Hamanovih neka se objesi na vješala!" ¹⁴Kralj dopusti, da to bude. Oglašena bi zapovijed za Susu, i objesiše deset sinova Hamanovih. ¹⁵I tako se Judejci u Susi skupiše i četrnaestoga dana mjeseca Adara i pobiše u Susi tri stotine ljudi. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje.

¹⁶Drugi Judejci, što su stanovali po pokrajinama kraljevstva, isto su se tako bili skupili da brane život svoj. Oni se osvetiše neprijateljima svojim i pobiše sedamdeset i pet tisuća protivnika svojih. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje. ¹⁷To se dogodi trinaestoga dana mjeseca Adara. Četrnaestoga počinuše i proslaviše taj dan gosteći se i veseleći se. ¹⁸Judejci u Susi bili su se okupili i trinaestoga i četrnaestoga dana, a počinuše petnaestoga dana i proslaviše taj dan gosteći se i veseleći se. ¹⁹I tako Judejci na selu, koji su stanovali po mjestima neograđenim, proslaviše četrnaesti dan mjeseca Adara veseleći se i gosteći se i šaljući jedan drugome slasna jela.

²⁰Mordekaj napisa ovo i razasla listove svima Judejcima po svim pokrajinama kralja Ahasvera, blizim i dalekim, ²¹Da im zauvijek stavi u dužnost, da svake godine slave četrnaesti i petnaesti dan mjeseca Adara ²²Kao dane, u koje su se Judejci bili osvetili svojim neprijateljima, i kao mjesec, koji je bio pretvorio njihovu brigu u radost, njihovu žalost u blagdan. Oni su te dane imali slaviti gosteći se i veseleći se i šaljući jedan drugome slasna jela i darujući siromahe.

²³Tako učiniše Judejci stalnim običajem to, što su bili tada slavili po prvi put po napatku Mordekajevu. ²⁴Haman, sin Hamedatov iz Agaga, neprijatelj svih Judejaca, bio je namislio istrijebiti Judejce i dao je bacati "pur", to jest ždrijeb, da ih pobije i uništi. ²⁵A kad stvar dođe pred kralja, dade on pismenu zapovijed, da se zao naum, što ga je bio Haman smislio proti Judejcima, ima obratiti na njegovu glavu, i da se ima njega i sinove njegove objesiti na vješala.

²⁶Zato prozvaše te dane "Purim" od riječi pur. Po sadržaju gornjega pisma i po onom, što su bili sami vidjeli i doživjeli. ²⁷Učiniše to Judejci za se, za potomke svoje i za sve, koji bi im se priključili, tvrdim i nepromjenljivim običajem, da se ta dva dana slave svake godine na propisani način i u određeno vrijeme, ²⁸I da su se imali ti dani spominjati i svečano slaviti u sva vremena, od svih porodica, u svim

pokrajinama i gradovima. Tako nijesu smjeli ti dani "Purim" nikada prestati među Judejcima i spomen njihov nikada uginuti kod potomaka njihovih.

²⁹Uz Judejca Mordekaja napisa i kraljica Estera, kći Abihailova, sa svom krepčinom drugu zapovijed, da potvrdi svečanost blagdana Purim. ³⁰Poslaše pismo svima Judejcima u sto dvadeset i sedam pokrajina kraljevstva Ahasverova s najboljim željama za mir. ³¹Prema tome imali su se ovi dani Purim slaviti u vrijeme, što su ga bili postavili Judejac Mordekaj i kraljica Estera. Isto tako imali su se držati propisi o postu i plakanju, što su ih bili primili za se i za potomke svoje. ³²Zapovijed Esterina učini ove propise Purima zakonom, i oni su bili zapisani u jednu povelju.

Estera – 10 glava

¹Kralj Ahasver udari danak na suhu zemlju i na otoke. ²Svi dokazi njegove silne moći i točan opis visokoga položaja, na koji uzdiže kralj Mordekaja, zapisani su u dnevniku kraljeva medijskih i perzijskih.

³Jer je Judejac Mordekaj bio drugi do kralja Ahasvera. On je stajao u Judejaca u visokom ugledu i bio je mio mnogobrojnim zemljacima svojim, jer se je starao za dobro svojega naroda i zauzimaao se za stvar svega plemena svojega.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#)

Job – 1 glava

¹Bio je čovjek u zemlji Uzu po imenu Job. On je bio čovjek pošten i pravedan, bojao se Boga i klonio se oda zla. ²Imao je sedam sinova i tri kćeri. ³Imao je sedam tisuća ovaca, tri tisuće deva, pet stotina jarmova volova, pet stotina magaraca; usto veoma mnogo služinčadi. Bio je bogatiji od svih sinova Istoka.

⁴A bio je običaj u sinova njegovih, da drže gozbu u kući svakog pojedinog u određeni za, njega dan. I k svojim trima sestrama slali bi i pozivali ih, da jedu i piju s njima, ⁵A kad bi se izredali gozбом, tada bi dao Job da se pozovu i da pripreve za žrtvu. Rano bi onda prinosio žrtvu paljenicu za svakoga od njih, jer je mislio Job: "Možda su sagriješila djeca moja i Boga uvrijedila u svojem srcu." Tako je činio Job svaki put.

⁶A dogodi se jednoga dana, te dođoše sinovi Božji i stupiše pred Gospoda. I Sotona se pojavi među njima.

⁷I Gospod upita Sotonu: "Odakle dolaziš?" Sotona odgovori Gospodu: "Prohodio sam zemljom i putovao po njoj."

⁸Tada reče Gospod Sotoni: "Jesi li opazio i slugu mojega Joba? Nema takva čovjeka na zemlji. Pošten je i pravedan, boji se Boga i kloni se oda zla."

⁹Sotona odgovori Gospodu: "Je li možda Job uzalud se tako Boga bojao? ¹⁰Ne ograđuješ li njega i kuću njegovu i sve, što mu pripada? Djelo ruku njegovih blagoslivljaš, i njegov se posjed proširuje dalje u zemlji. ¹¹Ali pruži samo jednom ruku svoju i dotakni se imanja njegova, pa neće li otvoreno ustati proti tebi!"

¹²Tada reče Gospod Sotoni: "Dobro, sve imanje njegovo neka je u tvojoj vlasti! Samo na njega samoga ne smiješ staviti ruku!" I Sotona ostavi Gospoda.

¹³I dok su jednoga dana Jobovi sinovi i kćeri bili na gozbi u kući svojega najstarijeg brata i pili vino, ¹⁴Stiže glasnik k Jobu i javi: "Volovi su bili kod oranja, i magarice su pasle uz njih. ¹⁵Tada udariše Sabeji, oteše ih, pobiše sluge mačem. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

¹⁶Još je on bio u riječi, kad dođe drugi i javi: "Oganj Božji pade s neba i spalili ovce i sluge i proždere ih. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

¹⁷Još je on bio u liječi, kad dođe opet jedan i javi. "Kaldejci sastaviše tri čete, udariše na deve, otjeraše ih i pobiše sluge mačem. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

¹⁸Dok je još taj govorio, dođe daljni i javi: "Sinovi tvoji i kćeri tvoje bili su na gozbi i vino su pili u kući svojega najstarijeg brata. ¹⁹Najednom zahuji jak vihor iz pustinje i udari u četiri ugla kuće, tako da se ona sruši na mlade ljude. Tako oni pogiboše Jedini ja utekoh, da ti to javim."

²⁰Tada ustade Job, razdera svoju haljinu i ošiša sebi glavu. Onda se baci ničice na zemlju, duboko se pokloni ²¹I pomoli se: "Gol izađoh iz krila matere svoje. Gol se opet vraćam onamo. Gospod dade, Gospod uze. Neka je blagoslovljeno ime Gospodnje!"

²²Kod svega toga ne sagriješi Job i ne reče nikakve nepristojne riječi proti Bogu.

Job – 2 glava

¹A dogodi se jednoga dana, da dođoše sinovi Božji i stupiše pred Gospoda. I Sotona se pojavi među njima i stupi pred Gospoda.

²I Gospod upita Sotonu: "Odakle dolaziš?" Sotona odgovori Gospodu: "Prohodio sam zemljom i putovao po njoj."

³Tada reče Gospod Sotoni: "Jesi li opazio i slugu mojega Joba? Nema takva čovjeka na zemlji. Pošten je i pravedan, boji se Boga i kloni se oda zla. I premda si me nagovorio, da mu naškodim ni za što, još je uvijek utvrđen u svojoj pobožnosti."

⁴Sotona odgovori Gospodu: "Kožu za kožu: sve što ima čovjek, daje za život svoj. ⁵Ali pruži samo jednom ruku svoju i dotakni se kostiju njegovih i mesa njegova, pa neće li otvoreno ustati proti tebi!"

⁶Tada reče Gospod Sotoni: "Dobro, neka ti je on u vlasti! Samo mu moraš sačuvati život!"

⁷I Sotona ostavi Gospoda i udari Joba zlim prištem od pete do tjemena.

⁸A on uze crijep, da se struže njime; pritom je sjedio na smetlištu.

⁹Tada ga prekori žena njegova. "Držiš li se još uvijek tvrdo pobožnosti svoje? Odreci se Boga, pa umri!"

¹⁰A on joj odgovori: "Kao luđakinja brbljaš Dobro smo primali od Boga, a zla zašto da ne primamo!" Kraj svega toga ne sagriješi Job usnama svojim.

¹¹Kada tri prijatelja Jobova čuše za svu nesreću, što se bila svalila na

njega, dođoše svaki iz svojega mjesta: Elifaz iz Temana, Bildad iz Šuaha i Sofar iz Naama. Oni se dogovoriše, da mu iskažu svoju sućut i da ga potješe ¹²A kad izdaleka podigoše oči svoje i ne prepoznaše ga, počеше plakati glasno, razderaše svoje haljine i posuše se prahom po glavi bacajući ga gore.

¹³I sjedili su kod njega na zemlji sedam dana i sedam noći, a da ne progovoriše ni riječi; jer vidješe, da je njegova bol vrlo velika.

Job – 3 glava

¹Potom otvori Job usta svoja i prokle dan svojega rođenja. ²I progovori Job i reče:

³Ne bilo dana, u koji se rodih, i noći, u kojoj rekoše: rodi se dječak!

⁴Pretvorio se taj dan u tamu, ne gledao ga Bog odozgo, i ne obasjavala ga svjetlost!

⁵Obuzeo ga mrak i sjena smrtna, oblak ga mutan obastro, ustrašile ga pomrčine danje! ⁶Noć onu osvojila tama, ne vezala se s danima godine, ne brojila se u mjesece!

⁷Noć ona ostala neplodna, ne odjeknulo u njoj pjevanje!

⁸Prokleli je, koji kunu dane, koji su gotovi probuditi Levijatana!

⁹Potamnjele zvijezde u sumračje njezino, čekala svjetlost i ne dočekala ga, ne vidjela nikada zori trepavica!

¹⁰Što mi ne zatvori vrata od krila materina, što ne skrije muku očima mojim!

¹¹Što ne umrijuh u krilu materinu, što ne izdahnuh izlazeći iz utrobe

materine?

¹²Što me koljena prihvatiše, što prsa, da ih dojim?

¹³Jer bih sad ležao u grobu i počivao, spavao bih i bio bih miran,

¹⁴S kraljevima i savjetnicima zemaljskim, što sagradiše sebi grobnice,

¹⁵Ili s knezovima, koji imadoše zlata i kuće svoje napuniše srebra.

¹⁶Ili zašto ne bih kao nedonosće skriveno, kao dijete, što ne ugleda svijetla?

¹⁷Ondje bezbožnici prestaju bjesnjeti, ondje počivaju, kojima su iscrpli snagu.

¹⁸Ondje se odmaraju sužnji i više ne čuju vike nastojnikove.

¹⁹Mali i veliki ondje su jednaki, i rob je slobodan od gospodara svojega.

²⁰Zašto se daje svjetlost nevoljniku i život onima, koji su tužna srca?

²¹Oni čeznu za smrću, a ona ne dolazi; traže je većma nego blago zakopano.

²²Klicali bi od veselja, radovali bi se, kad bi našli grob.

²³Tako je čovjeku, kojemu je put skriven, kojega je Bog sapeo odasvud.

²⁴A meni je uzdah moj kruh svagdanji, kao voda razlijeva se jauk moj.

²⁵Jer koga sam se bojao, Strahoviti, pade na me, koga sam se strašio, svali se na me.

²⁶Ne nalazim mira, ne nalazim odmora, ne nalazim pokoja, jer dođe zlo.

Job – 4 glava

¹Tada odgovori Elifaz iz Temana:

²Ako ti progovorimo, možda će ti biti dosadno; ali tko bi se uzdržao da ne govori?

³Eto, učio si mnoge, i ruke i iznemogle krijepio;

⁴Riječi su tvoje podizale onoga, koji je padao, i utvrđivao si koljena, što su klecala.

⁵A sad dođe na te nevolja, i ti klonu; dotače se tebe, ti se zbuni.

⁶Nije li pobožnost tvoja bila ufanje tvoje i dobrota putova tvojih nadanje tvoje?

⁷Promisli, tko je nevin poginuo, i gdje su pravedni uništeni?

⁸Vidio sam: tko je orao nesreću; sijao zlodjela, taj je to i žeo!

⁹Od daha Božjega ginu, od dihanja srdžbe njegove nestaje ih.

¹⁰Rika lava i urlikanje lavice, i zubi lavića satiru se.

¹¹Lav gine, kad nema plijena, i lavići se razaspu.

¹²Dođe do mene tajna riječ, i uho je moje doču samo malo.

¹³U igri misli u noćnome snu, kada tvrd san pada na ljude,

¹⁴Strah me poduze i drhat, od kojega ustreptaše sve kosti moje

¹⁵Duh prođe ispred mene, s dlake se na tijelu mojemu nakostriješiše.

¹⁶Stade, ali mu ne poznadoh lica; prikaza je bila pred mojim očima; i začuh glas, što je šaptao:

¹⁷"Zar je čovjek u pravu pred Bogom? Zar je smrtnik čist pred onim, koji ga je stvorio?"

¹⁸Eto, u sluge svoje on se ne pouzdaje, u anđele svoje, što ih je stvorio sjajne:

¹⁹A kamoli u one, koji stoje u zemljanim kojima je temelj u prahu, i satiru se kao moljac!

²⁰Od jutra do večera satiru se, i nestane ih zauvijek da nitko ni ne opazi.

²¹Ne rastrgnu li oni sami konop svojem šatoru? Ne umiru li od nestašice na mudrosti?"

Job – 5 glava

¹Zovi dakle, ako ti se tko odazove, i kojemu ćeš se od anđela obratiti?

²Bezumnika ubija samo njegova zla volja. Luđaka usmrćuje njegova zavist.

³Vidjeh luđaka: bio se je tvrdo ukorijenio. Ali se najednom sruši kuća njegova.

⁴Bez pomoći ostadoše djeca njegova; satrše ih na vratima bez

branitelja.

⁵Gladni pojedoste, što je on žeo; isred trnja uzimaju to sebi. Žedni čeznu za posjedom njegovim.

⁶Jer nesreća ne niče iz zemlje, i nezgoda ne izlazi iz praha.

⁷Ne, čovjek se rađa za patnju, kao što iskre ognjene vraćaju gore.

⁸Ali ja bih pošao k Bogu, pred Boga bih iznio stvar svoju,

⁹Njegovo je upravljanje veliko i neshvatljivo, puno čudesa, što ih ne izbroji nitko. ¹⁰Spušta dažd na zemlju, izliva vodu na polja.

¹¹Ponižene podiže gore, žalosne uzvisuje k sreći.

¹²Osnove lukavih uništava, ruke njihove ne svrše pravo ništa.

¹³Mudre hvata u njihovu lukavstvu, sruši se osnova lukavih.

¹⁴Na bijelu danu nailaze na mrak i u podne pipaju kao po noći.

¹⁵Iz ralja njihovih trga on porobljenoga, siromaha čovjeka iz ruku silnika.

¹⁶Slabomu procvate nova nada, a zloća mora da zatisne usta svoja.

¹⁷Eto, sretan čovjek, koga Bog upućuje! I zato ne odbacuj opomene Svemoćnoga!

¹⁸Kad on rani, on i zavija; kad udara, ruka njegova i iscjeljuje.

¹⁹U šestorostrukoj potrebi izbavit će te, u sedmoj neće te se zlo dotaći

²⁰U gladi otkupit će te od smrti, u ratu od mača.

²¹Od biča jezika bit ćeš skriven; dođe li i pustoš, nećeš znati za strah.

²²Smijati ćeš se pustoši i gladi, nećeš se bojati zvjeradi zemaljske.

²³Jer ćeš s kamenjem poljskim biti u savezu, i zvjerad će poljska biti s tobom u miru.

²⁴Tada ćeš vidjeti, da je mir a šatoru tvojemu, uredit ćeš kuću svoju, i neće ti uzmanjkati ništa.

²⁵Vidjet ćeš, kako ti se množi broj djece, porod će tvoj rasti kao trava na njivi.

²⁶U sitoj starosti sići ćeš u grob, kao što se snopovi žita snose u vrijeme zrelosti.

²⁷Eto, pretražismo to; tako je; a ti poslušaj i razumij!

Job – 6 glava

¹Nato odgovori Job:

²O da bi se samo izmjerila moja zla volja, i zajedno se metnula na tezulju patnja moja!

³Teža bi ona bila od pijeska morskoga; zato su zbunjene riječi moje.

⁴Jer su strijele Svemoćnoga u meni, otrov njihov ispija mi duh, strahote Božje udaraju na me

⁵Riče li divlji magarac na paši, ili muče li vol uz kuću svoju?

⁶Može li se bljutavo jesti bez soli? Ima li slasti u bjelancu jajeta?

⁷Grsti mi se toga se samo dotaknuti, gadi mi se moj kruh nečisti.

⁸O da bi se ispunilo, za čim težim, da bi mi Bog dao, za čim uzdišem!

⁹Da bi me Bog htio uništiti; da bi mahnuo rukom svojom i istrijebio me!

¹⁰To bi mi bila utjeha; poskočio bih od radosti, ako i gorim od boli; ipak se ne protivim riječima Svetoga.

¹¹Gdje da nađem snagu, da izdržim još dulje? Kad će doći kraj da još mogu čekati?

¹²Je li snaga moja kao snaga kamenja? Je li meso moje od mjedi?

¹³Nije li me ostavila sva pomoć? Nije li mi oduzeta svaka potpora?

¹⁴Nesretnomu treba sućut prijatelja, iako je odbacio strah Svemoćnoga!

¹⁵Braća moja nevjerna su kao potok zimski, prolaze kao nabujali potoci,

¹⁶Koji su mutni od leda, u kojima se krije snijeg.

¹⁷U vrijeme žege presuše, iščeznu iz korita svojega, kad ugrije.

¹⁸Tragovi tijeka njihova izgube se, dignu se kao para i nestanu.

¹⁹Karavane iz Teme gledaju su ih, i povorke trgovinske iz Sabe oslanjale se na njih;

²⁰Ali se prevariše u svojem uzdanju: dođoše tamo i pogledaše se

prevareni.

²¹Tako ste sad i vi meni: gledate tu strahotu i bojite se.

²²Jesam li vam rekao: dajte mi štogod, poklonite mi od svojega imanja!

²³Ili izbavite me iz ruke neprijateljeve, iskupite me iz ruke nasilnika!

²⁴Poučite me, i ja ću šutjeti; obavijestite me, u čemu sam pogriješio!

²⁵Zašto se rugati otvorenim riječima? Ali što dokazuje, kad vi korite?

²⁶Puste riječi vama su dokaz, a govor očajnikov vjetar.

²⁷Na sirotu napadate i kopate jamu prijatelju svomemu.

²⁸Zato imajte dobrotu, poslušajte me; neću vam sigurno lagati u oči.

²⁹Promislite, da ne bude nepravde; promislite, ja sam još u pravu.

³⁰Ima li nepravde na jeziku mojem? Ne razbira li grlo moje zla?

Job – 7 glava

¹Nije li u mučnoj raboti čovjek na zemlji? Nije li život njegov sudbina nadničara?

²Jednak robu, što uzdiše za sjenom; jednak najamniku, što još čeka na plaću?

³Tako mi postadoše baštinom mjeseci puni jada; moj dio bile su noći nevolje.

⁴Kad legnem na počinak, mislim: kad ću ustati? Kad će proći noć? I

tako se prevrćem bez pokoja, dok osvane jutro.

⁵Tijelo je moje obučeno u trulež, koža je moja slična zemljanoj kori; još malo, i raščinit će se.

⁶Dani moji proletješe brže od čunka, prodoše bez nadanja.

⁷Spomeni se, da je moj život samo dah, da se oko moje neće više obradovati dobru!

⁸Tko me sada još gleda, neće me doskora više vidjeti; tvoj pogled kada me potraži, mene više neće biti.

⁹Kao što se oblak razilazi i nestaje ga, tako tko siđe u grob, neće više nikada doći natrag.

¹⁰Nikada se više neće vratiti kući svojoj, i njegov ga stan nikada opet neće vidjeti.

¹¹Zato ja neću braniti ustima svojim, govorit ću u tuži duha svojega, naricati u jadu duše svoje.

¹²Jesam li ja more ili neman morska, te me nagoniš da budem budan?

¹³Kada pomislim: utješit će me postelja moja, počivalište moje pomoći će mi da snosim nevolju svoju,

¹⁴Tada me pohodiš strašnim sanjanjem i prepadaš me utvarama,

¹⁵Da bih prije odabrao udavljen biti, i smrt bih volio vidjeti nego te kosti svoje.

¹⁶Dojadilo mi je; neću vječno živjeti; prođi me se; jer su dani moji samo dah.

¹⁷Što je čovjek, da ga tako cijeniš i da na njega upravljaš oko svoje?

¹⁸Da ga pohadaš svako jutro i kušaš ga svaki čas?

¹⁹Kad ćeš se već odvratiti od mene i pustiti me da progutam pljuvačku svoju?

²⁰Pa i kad bih sagriješio, što bih stim nanio tebi, čuvaru ljudskih srdaca? Zašto me mećeš sebi za biljegu.? Zašto da ti ja služim kao nišan?

²¹Zar mi ne možeš oprostiti prijestup moj i otpustiti krivnju zlodjela mojih? Jer ću sad leći u prah, i kad me potražiš, neće me više biti
Govor Bildadov: Job se mora obratiti i onda će mu biti dobro.

Job – 8 glava

¹Tada odgovori Bildad iz Šuaha:

²Dokle ćeš još tako govoriti? Jesu li buran vjetar riječi usta tvojih?

³Zar možda Bog izvrće pravo? Zar Svemoćni izvrće pravednost?

⁴Jer su djeca tvoja griješila proti njemu, predade ih on vlastitoj opaćini.

⁵Ako ti tražiš Boga i vapiješ k Svemoćnomu za milost,

⁶Ako si čist i čestit, on će se prenuti za te i vratit će ti stan, što ti pripada.

⁷Malena će se onda ukazati prijašnja sreća tvoja, a buduća sudbina tvoja bit će sjajna.

⁸Pitaj samo prijašnje naraštaje i pripazi na mudrost njihovih otaca!

⁹Jer mi jučerašnji, mi smo bez znanja, naši su dani na zemlji sjena.

¹⁰Oni ti mogu otkriti i reći i iz blaga svoje mudrosti iznijeti riječi.

¹¹Uzraste li trska, gdje nema bare? Uzvine li se šaš daleko od vode?

¹²Još je u soku, još nije odrezan, a osuši se prije svake trave.

¹³To je sudbina svima, koji zaboravljaju Boga; tako propada nadanje svakoga zlikovca.

¹⁴Babino ljeto, to je nadanje njegovo, paučina je njegovo uzdanje.

¹⁵Nasloni se na kuću svoju, ali ona ne stoji tvrdo; uhvati se za nju, ali se ona ne može održati.

¹⁶Zeleni se na suncu, daleko preko vrta pružaju se ogranci njegovi;

¹⁷Žile se njegove zapleću u krš hridini, kamenje mu daje tvrdoću;

¹⁸Ali kad ga se isčupa iz mjesta njegova, ono ga se odrekne: nikada te ne vidjeh!

¹⁹Eto, to je radost sudbine njegove, a iz praha niče drugi.

²⁰Gle, Bog ne odbacuje dobrog, a zlikovca ne prihvaća za ruku.

²¹On će još napuniti usta tvoja smijeha i usne tvoje slavospjeva.

²²Tada će se neprijatelji tvoji obući u sramotu, i nestat će šatora zlikovčeva.

Job – 9 glava

¹Nato reče Job:

²Zaista, znam, da je tako; jer kako bi mogao čovjek biti pravedan pred Bogom!

³Ako bi se tko htio pravdati s njim, ne bi mu mogao odvratiti od tisuće na jednu.

⁴Mudar je srcem i silan snagom; tko se je opro njemu i bio sretan?

⁵On premješta gore: one to ni ne opaze; prevraća ih u gnjevu svojemu;

⁶On kreće zemlju s mjesta njezina, da joj se sve drmaju temelji;

⁷On zapovjedi suncu: ono ne Izlazi; on meće pečat svoj na zvijezde;

⁸On razapinje nebo sam i korača po valovima morskim;

⁹On je stvorio zvijezde: Medvjeda, Oriona, Vlašiče i zvijezde juga;

¹⁰On čini djela velika i Nedokučiva i divna, kojima nema broja.

¹¹Ide li pokraj mene: ja to ne opazim, prođe li mimo mene, ja to ne primijetim.

¹²Ugrabi li što, tko će mu to zabraniti? Tko će mu reći: što radiš to?

¹³Nitko ne može srdnju Božju odagnati; pod njim leže pomoćnici ponositih.

¹⁴Pa kako bih mu ja odgovarao i riječi birao proti njemu?

¹⁵Kad bih i u pravu bio, ne bih mu ipak mogao ništa odvratiti; valja da se molim sucu svojemu.

¹⁶Da ga zovnem, da mi se odazove, još ne mogu vjerovati, da je čuo glas moj.

¹⁷U vihoru napao me je i zadao mi mnoge rane ni za što.

¹⁸Nije mi dao da odahnem, jer me je zasitio gorčinama.

¹⁹Pita li se jakost, on je najači; pita li se pravda, tko će mi svjedočiti?

²⁰Da se opravdam, osudit će me usta moja; da sam nedužan, pokazat će, da sam kriv.

²¹Ako sam nedužan, neću da znam za to, omrznuo mi je život moj.

²²Svejedno, zato velim slobodno: pravoga i krivoga on satire.

²³Kada on iznenada usmrti bičem svojim, tada se nasmije očajanju nedužnih.

²⁴Zemlja se je dala u ruke zlikovcu; gospodarima njezinim zatvara rukom oči; ako ne on, da tko?!

²⁵Brže od teklíca hrle dani moji; bježe, a ne vide sreće.

²⁶Otiskuju se kao brze lađe, kao orao kad pada na plijen.

²⁷Reknem li: zaboravit ću jad svoj, promijenit ću izgled svoj i vedar biti,

²⁸Uhvati me opet muka moja, znam, da me nećeš opravdati.

²⁹Kriv napokon moram da budem, zašto bih se mučio uzalud?

³⁰I da se operem snijegom i da ruke oribam lugom,

³¹Ti bi me ipak zamočio u jamu, te bi mi se gadila sama moja haljina.

³²Jer on nije čovjek kao ja, da mu odgovaram, da idem s njim na sud.

³³O, kad bi bio koji sudac među nama, koji bi svoju ruku stavio na nas obojicu,

³⁴Koji bi odmaknuo od mene prut njegov, da me više ne strši strah od njega!

³⁵Tada bih govorio i ne bih ga se bojao; a ovako ne znam sobom vladati

Job – 10 glava

¹Dodijao je život meni; zato ću pustiti od sebe tužbu svoju; govorit ću u gorkosti duše svoje.

²Velim Bogu: "nemoj me osuditi; kaži mi, zašto se srdiš na me?"

³Ili je li ti od koristi, da činiš silu, da zabacuješ djelo ruku svojih, a zao naum bezbožnika da zakriljuješ?

⁴Jesu li u tebe oči tjelesne, ili vidiš, kao što ljudi vide?

⁵Jesu li dani tvoji kao dani čovječji, jesu li godine tvoje kao vijek smrtnika,

⁶Te istražuješ krivnju zlodjela mojih i ispituješ grijeh moj;

⁷A ipak znaš, da sam nedužan, i nema nikoga, tko bi izbavio iz tvoje

ruke.

⁸Tvoje su me ruke napravile i načinile, da me zar sada ideš uništiti?

⁹Spomeni se, da si me kao od kala napravio, pa zar ćeš me opet u prah zatjerati?

¹⁰Nijesi li me kao mlijeko salio i dao, da se kao sir zgusnem,

¹¹Onda me zaodjeo mesom i kožom i spleo me kostima i žilama?

¹²I dao si mi život pun milosti, i briga je tvoja zaštitila duh moj.

¹³A skrio si to u srcu svojemu, ali znam, da je u tebe.

¹⁴Ako sam sagriješio, opazio si me, i nijesi mi oprostio krivnje zlodjela mojih.

¹⁵Ako sam skrivio, teško meni, ako li sam pravedan, ne smijem podignuti glave svoje, nasićen sramotom, napojen nevoljom. ¹⁶I ako se podigne, goniš me kao lava i opet strahote činiš na meni.

¹⁷Pozivaš nove svjedoke proti meni i puštaš još više gnjev svoj na me; jednako nove čete izlaze u boj proti meni.

¹⁸Što si me izvadio iz krila materina? O da sam umro, prije nego me ugledalo oko!

¹⁹Bio bih tada, kao da nikada nijesam bio: iz krila materina u grob odnesen!

²⁰Kako je stisnuto vrijeme mojemu životu, pa odstupi od mene! Htio bih malo još veseo biti,

²¹Prije nego otidem bez povratka u zemlju tamne smrtne sjene,

²²U zemlju kao ponoć mračnu, punu sjene smrtne i pometnje, gdje je svjetlost kao tmina najdublja.

Job – 11 glava

¹Nato odgovori Sofar iz Naama:

²Zar da te mnoge riječi ostanu bez odgovora? Ili će čovjek govorljiv biti opravdan?

³Hoće li tvoje puste riječi ušutkati ljude? Zar te neće nitko posramiti?

⁴Jer si sam rekao: "Čista je nauka moja, i čist sam u očima tvojim!"

⁵Ali kad bi samo Bog progovorio i usta svoja otvorio proti tebi,

⁶Da ti pokaže tajne mudrosti i mnogostruke osnove svoje, uvidio bi, da te Bog kara manje nego što zaslužuje krivnja zlodjela tvojih.

⁷Možeš li tajne Božje dokučiti ili doprijeti do granice Svemoćnoga?

⁸Iznad neba ona je visoka, pa što ćeš početi? Ispod pakla je duboka, po što ćeš spoznati?

⁹Duža je od zemlje, šira je od mora.

¹⁰Da prevrati, ili zatvori, ili skupi: tko će mu braniti?

¹¹Jer pozna ljude pune zloće, vidi grijeh, a da i ne pazi.

¹²Tada će čovjek bezuman doći do razboritosti, i divlje će se magare pretvoriti u čovjeka.

¹³Da ti pripraviš srce svoje podigneš ruke svoje k Bogu,

¹⁴Da ukloniš zlodjela iz ruke svoje i ne podnosiš grijeha u kući svojoj,

¹⁵čisto ćeš čelo moći tad podići, čvrst ćeš biti i bojati se nećeš.

¹⁶Tada ćeš zaboraviti muku i na nju ćeš pomišljati kao na vodu što proteče;

¹⁷Tada će sjati život tvoj jasnije nego podne, a tama će biti kao rasvit zore;

¹⁸Tada ćeš se uzdati, jer ima nade, zakopat ćeš se i mirno ćeš spavati.

¹⁹Odmarat ćeš se, i nitko te neće plašiti, i mnogi će ti se moliti.

²⁰A oči grješnicima ugazit će se, neće im biti utočišta, nada će im biti: dušu izdahnuti.

Job – 12 glava

¹Nato reče Job:

²Zaista, vi ste mi ljudi, i s vama će izumrijeti mudrost!

³Ali i ja imam razum kao i vi, niti sam manje vrijedan od vas; tko ne bi znao takve stvari!"

⁴Na podsmijeh sam svojim prijateljima ja, koji zazvah Boga, – a on usliši samo njih, – na podsmijeh sam ja, pravedni, čisti!

⁵"Nesreći prezir!", misli sretni, "prezir onima, kojima se kleca noga!"

⁶A sigurni su šatori razbojnički; tko gnjevi Boga, živi bez brige, Bog im daje svojom rukom.

⁷Zapitaj stoku, naučit će te; ili ptice nebeske, reći će ti. ⁸Pogledaj zemlju, pokazat će ti, i ribe će ti morske pripovjediti:

⁹Tko ne spozna iz svega toga, da je ruka Gospodnja to stvorila,

¹⁰Kojemu u rukama počiva život svih bića i duh svakoga tijela čovječjega?

¹¹Ne raspoznaje li uho riječi kao što grlo kuša jelo?

¹²U staraca je mudrost, dug je život razboritost.

¹³U njega je mudrost i jakost, on ima savjet i razbor.

¹⁴Gle, što on razgradi, ne sagradi više nitko; koga on zatvorl, tomu se više ne otvori.

¹⁵On ustavi vode, i nastane suša; pusti ih, i razore zemlju.

¹⁶U njega je snaga i razum, njegov je koji luta i koji zavodi.

¹⁷Čini, da savjetnici idu bosonogi, a suce učini luđacima.

¹⁸Pojas kraljevima razdrešuje, i opasuje bedra njihova.

¹⁹Čini, da i svećenici idu bosonogi, i mogućnike sa vlasti skida.

²⁰Rječitima uzima govor, i starcima uzima uviđavnost.

²¹Na knezove izlijeva prezir, i raspasuje junake.

²²Otkriva dubine iz tmine, i sjene smrtne izvodi na svjetlo.

²³Narode učini velike i pusti ih da prođu; narode raširi i odvede ih odatle.

²⁴Oduzima uvidavnost glavarima zemaljskim; pusti ih da lutaju po pustinji bez puta.

²⁵Pipaju u tmini bez svijetla, čini da tumaraju kao pijani.

Job – 13 glava

¹Eto, sve je to vidjelo oko moje, čulo uho moje i razumjelo.

²Koliko vi znate, znam i ja, nijesam manje vrijedan od vas.

³Ipak imam da govorim sa Svemoćnim, rado bih da se branim pred Bogom.

⁴A vi ste pravi kovači laži, vi ste svi zaludni liječnici.

⁵O da biste barem šutjeli, to bi na vama još bilo kao mudrost.

⁶Čujte ipak opravdanje moje i poslušajte odgovor usta mojih!

⁷Hoćete li za Boga govoriti laži, ili prijevaru iznijeti za njega?

⁸Hoćete li se zauzeti za njega ili se boriti za Boga?

⁹Hoće li se dobro svršiti, kad vas on presluša? Mislite li ga prevariti, kao što se varaju ljudi?

¹⁰Strogo će vas kazniti, ako potajno pokažete pristranost.

¹¹Neće li vas veličanstvo njegovo uplašiti, i strah pred njim neće li vas spopasti?

¹²Besjede vaše na pepelu su pisane, iz vaših studenaca vadi se samo blato.

¹³Budite tihi i pustite me u miru; ja ću govoriti, pa došlo na me što mu drago!

¹⁴Zašto bih trgao meso svoje zubima svojim i dušu svoju metao na ruke svoje?

¹⁵Pa da me i ubije, opet ću se uzdati u njega; samo ću mu dokazati putove svoje oči u oči.

¹⁶To bi mi već bila pobjeda, jer bezbožnik ne dolazi mu pred oči.

¹⁷Poslušajte dobro riječ moju, dokaz moj neka prodre u vaše uši!

¹⁸Eto, spreman sam za parbu, znam, da ću biti u pravu.

¹⁹Tko će se parbiti s menom, da umuknem i umrem?!

²⁰Samo dvoje nemoj mi učiniti, inače bih se morao skriti pred licem tvojim!

²¹Ukloni ruku svoju od mene, i strah tvoj da me ne straši!

²²Tada me zovi preda se, i ja ću ti odgovarati; ili ja da se tužim, a ti da mi odgovaraš.

²³Koliko je zlodjela i grijeha mojih? Pokaži mi krivnju moju i grijeh moj!

²⁴Zašto skrivaš lice svoje i vidiš u meni neprijatelja svojega?

²⁵Zar uvenuli list hoćeš da skršiš i zar ćeš goniti suhu slamku?

²⁶Pišeš mi gorčine i računaš mi zlodjela mladosti moje.

²⁷Mećeš noge moje u klade, paziš na sve staze moje, ograde stavljaš koracima mojim.

²⁸A on se raspada kao trulež, kao haljina, koju žderu moljci.

Job – 14 glava

¹Čovjek, od žene rođen, kratka je života, sit briga,

²Procvate kao cvijet, uvene, bježi kao sjena i ne ostaje.

³I na takva otvaraš oči svoje i mene još vodiš na sud sa sobom?

⁴Kako bi mogao iz kruga nečistih doći čist? Nitko!

⁵Pa kad su točno izmjereni dani njegovi, i broj mjeseca njegovih u tebe je; kad si mu postavio među, preko koje ne može prijeći,

⁶Onda se odvрати od njega, da počine, dok se ne obraduje danu svojemu kao nadničar!

⁷Jer za drvo ima nadanja; ako se i posiječe, opet će potjerati, i neće biti bez mladica.

⁸Ako i ostari u zemlji korijenje njegovo, i u prahu izumre panj njegov,

⁹Ima li samo vlage, opet napupi i pusti grane kao mlada biljka.

¹⁰A umre čovjek, i nema ga više; premine čovjek, gdje je tada?

¹¹Oteče voda iz mora, rijeka opadne usahne:

¹²Čovjek kad legne, ne diže se više; dok nestane neba, nitko se više ne probudi; iz svojega sna ne prene se nitko.

¹³O da me hoćeš u podzemnom svijetu skriti i skloniti me, dok se ne slegne gnjev tvoj; i da mi dadneš rok i onda me se spomeneš!

¹⁴Je li umro čovjek, hoće li opet živjeti? Sve dane svoje službe čekao bih, dok mi dođe izmjena.

¹⁵Ti me pozovi, i ja ću se odazvati; djelo ruku svojih neka bi ti poželio!

¹⁶Jer tada ćeš brojiti korake moje, na moj grijeh da ne bi onda pazio!

¹⁷Zapečaćen bi u vreći bio prijestup moj, i ti bi mi oprostio krivnju zlodjela mojih.

¹⁸Ali kao što gora padne i raspadne se, i kao što se hridina odvali s mjesta svojega;

¹⁹Kao što voda troši kamenje, i povodanj odnosi prah zemaljski, tako ti nadanje čovječje obraćaš u ništa. ²⁰Činiš jednako silu na njemu, i on odlazi; iznakaziš mu lice, i onda ga otpustiš.

²¹Budu li djeca njegova u časti, on ne zna za to; budu li u sramoti, on ne pazi na njih.

²²On samo osjeća muku tijela svojega, i duša njegova tuguje u njemu.

Job – 15 glava

¹Tada odgovori Elifaz iz Temana:

²Smije li mudar čovjek odvratiti tako prazno? Smije li se nadimati vjetrenastom riječi?

³Prepiranje riječima ne vodi dalje i ne pomaže ništa.

⁴Pa i strah Božji ti razbijaš i zabranjuješ štovanje Boga.

⁵Jer zlodjela tvoja uče tvoja usta, izbiraš govor lukavaca.

⁶Grješnikom te čine usta tvoja, ne ja; usne tvoje govore proti tebi

⁷Jesi li se ti prvi čovjek rodio i jesi li prije svih humova sazdan?

⁸Jesi li u vijeću Božjem slušao, i jesi li ti jedini pokupio mudrost?

⁹Što ti znaš, a da mi ne bismo znali, i što ti poznaš, a da bi nama bilo skriveno?

¹⁰Među nama ima sijedih i starih ljudi, starijih od oca tvojega.

¹¹Jesu li ti premalene utjehe Božje, riječ blaga k tebi upravljena?

¹²Što te razdire srce tvoje, i što tako mrko gledaju oči tvoje?

¹³Te okrećeš proti Bogu duh svoj, i usta tvoja govore takve riječi!

¹⁴Što je čovjek, da bi mogao biti čist, i rođeni od žene, da bi bio pravedan?

¹⁵Eto, on se ne uzda u svece svoje, pa ni nebesa nijesu mu čista.

¹⁶A kamoli čovjek, sasvim pokvareni, koji pije zlodjela kao vodu.

¹⁷Ja ću ti reći, poslušaj me! Samo; pripovjedit ću h, što sam vidio.

¹⁸Što mudraci rekoše i ne zatajiše, što primiše od otaca svojih, ¹⁹Kojima je samim bila dana zemlja, i u sredini njihovoj nije sjedio tuđin.

²⁰Zlikovac se muči sve dane, i nasilniku je malo godina određeno.

²¹Strah mu zuji u ušima, usred sreće napada ga mač.

²²Ne nada se, da će umaknuti noći, kaznenom je sudu dosuđen.

²³Tumara za kruhom, ali gdje da ga nađe; zna, da mu se plibližuje dan propasti.

²⁴Tjeskoba i nevolja straše ga navaljuju na njega kao kralj spreman za boj.

²⁵Jer je proti Bogu digao ruku i Svemoćnomu se opro.

²⁶Trčao je probi njemu tvrdoglavo sa svojim debelim zgrbljenim štitom.

²⁷Jer je pokrio lice svoje pretilinom i salo navaljao na bokove svoje.

²⁸Uzeo je gradove raskopane za stan i kuće zapuštene, što su bile određene za propast.

²⁹Neće biti bogat, i neće se podići imetak njegov; on više neće uhvatiti korijena u zemlji.

³⁰Noći neće umaknuti, žega će osušiti grane njegove, dahom usta svojih nestat će.

³¹Prevareni neka se ne uzda u ništavost, jer taština je, što on napokon dobije.

³²Još prije vremena uvenut će, granje se njegovo neće opet zelenjeti.

³³Otrgat će se kao s loze nezreo grozd njegov, i pupci će se njegovi kao s masline pobacati.

³⁴Jer je neplodan rod bezbožnika, i oganj će popaliti kuće nepravde.

³⁵Začinju nevolju i rađaju muku, i krilo njihovo donosi na svijet samo prijevaru.

Job – 16 glava

¹Nato reče Job:

²Slušao sam dosta takvih stvari; svi ste vi mučni tješioći.

³Jesu li pri kraju puste riječi I što te goni, da mi tako odvrćaš?

⁴I ja bih mogao govoriti kao vi, kad biste samo bili na momemu mjestu; lijepe bih vam držao govore, žaleći vas mahao bih glavom na vas.

⁵Hranio bih vas ustima svojim, govor bih svoj začinjao kretnjama utješnim.

⁶Ali ako govorim, neće odlahnuti bol moja; ako li prestanem, hoće li otići od mene?

⁷Zaista, muka me je moja posve umorila; rod moj sasvim s uništio.

⁸Mene si prihvatio; proti me ni svjedoče klevetnici; bacaju mi tužbu u

oči.

⁹Gnjev njihov trga me na komade; napadaju me, škripe zubima na me; neprijatelji moji sijevaju očima na me.

¹⁰Razvaljuju na me usta svoja, sramotno me udaraju po obrazima, skupljaju se svi zajedno proti meni.

¹¹Zlikovcima predao me Bog, bacio me u ruke bezbožnicima.

¹²Mirno sam živio; tada me uznemiri, uhvati me straga i smrska me, metnu me sebi za biljegu.

¹³Oko mene lete strijele njegove, nemilice mi probada bubrege, proljeva na zemlju žuč moju.

¹⁴Razdire me, rana do rane, trči proti meni kao ratni junak.

¹⁵Žalobnu haljinu nosim na golom tijelu, ponos svoj prignuo sam do u prah.

¹⁶Od plača mi lice pocrvenjelo, oko mojih trepavica leži noć smrtna.

¹⁷A nema nepravde na rukama mojim, i molitva je moja bila uvijek čista.

¹⁸O zemljo, ne pokrivaj krvi moje, neka ne bude nikada kraja tužbi mojoj!

¹⁹Ali je još u nebu svjedok za me; u visinama još živi odvjetnik moj.

²⁰Moje su mi boli zagovornice; oči moje u suzama gledaju u Boga.

²¹On pribavlja smrtniku pravo proti Bogu, čovjeku proti bližnjemu

svojemu.

²²Jer meni još ostaje samo malo godina, onda mi je na put, s kojega nema povratka.

Job – 17 glava

¹Slomljena je moja životna snaga; dani se moji trnu; čeka me grob.

²Nijesu li rugači oko mene? Brbljanje njihovo otima san očima mojim.

³Zauzmi se za me, i budi jamac; tko bi mi inače podao ruku?

⁴Od njihova si srca skrio mudrost, i zato im nećeš dati da pobijede.

⁵Imanje se hoće razdijeliti drugima, gdje ipak sahnju oči djece.

⁶Mene se predalo ruganju svega svijeta, pljuje mi se u lice.

⁷Oči moje trnu se od jada, svi su udovi moji kao sjena.

⁸Pobožni su nad tim rasrđeni, čisti su nad zločincem pobunjeni.

⁹I zato tim tvrđe stoji pravednik na svojem putu; još većma samo ojača, čije su ruke čiste.

¹⁰Pa stupite samo opet svi ovamo, ali među vama ne nalazim nijednoga mudra.

¹¹Dani moji odoše, osnove se moje slomiše, želje srca mojega.

¹²Od noći čine dan, i svjetlost je blizu mraka.

¹³Premda se nadam, ipak će podzemni svijet biti moj stan; u tami ću

prostrti postelju svoju.

¹⁴Truležu velim: "Moj si ti otac!" a crvu: "Moja mati, moja sestro!"

¹⁵Ali gdje je zaista još nadanje za me? Moja sreća, tko je može još vidjeti?

¹⁶vratima podzemnoga svijeta silaze, gdje je onda počinak u prahu.

Job – 18 glava

¹Tada odgovori Bildad iz Šuaha

²Kad ćete svršiti to brbljanje. Opameti se, pa ćemo onda govoriti dalje.

³Zašto da se smatramo kao stoka, zašto smo ljudi u vašim očima?

⁴I ako se ti rastrgaš u jarosti svojoj, mora li zbog tebe opustjeti svijet, ili se zato premjestiti stijena sa svojega mjesta?

⁵Ipak će se svjetlo zlikovca utrnuti, neće više sjati plamen ognjišta njegova.

⁶I šatoru njegovu potamnjet će svjetlo, i žižak će se njegov ugasiti u njemu.

⁷Snažni koraci njegovi stegnut će se, njegova vlastita osnova srušit će ga.

⁸Noga će ga njegova goniti u mrežu, i naići će na zamku.

⁹Zamka će ga uhvatiti za petu, i užeta će ga držati čvrsto.

¹⁰Na tlima leži skrivena za njega mreža, zamka je na putu za njega

spremljena.

¹¹Odasvud će ga strahote strašiti i tjerat će ga stopu u stopu.

¹²Vreba njega gladna nesreća, nevolja će biti spremna uza njega.

¹³Guba će rastočiti kožu njegovu, prvenac smrti pojest će udove njegove.

¹⁴Iz šatora njegova, u koji se uzda, protjerat će ga, odagnat će ga kralju užasa.

¹⁵Mjesto njega nastanit će se oganj u šatoru njegovu, posut će se sumporom stan njegov.

¹⁶Odozdo posušit će mu se korijenje, odozgo usahnut će mu grane.

¹⁷Spomen će njegov iščeznuti iz zemlje, niti će mu imena biti po ulicama.

¹⁸Odagnat će se iz svijetla u tamu i izbacit će se iz svijeta.

¹⁹U narodu njegovu neće mu ostati ni roda ni potomka, u kući njegovoj neće više nitko živjeti.

²⁰Prepast će se od njegova dana na zapadu, obuzet će strah ljude na istoku.

²¹Tako će biti s kućom zlikovčevom, tako s mjestom onoga, koji ne mari za Boga.

Job – 19 glava

¹Nato reče Job:

²Dokle ćete me još mučiti i gaziti me riječima?

³Već me deset puta naružite; zar vas nije stid, da me zlostavljate?

⁴Jesam li doista učinio grijeh? Je li još u meni pogriješka moja?

⁵Možete li me doista osvjedočiti i krivnju mi moju dokazati?

⁶Znajte: Bog je, koji me je porazio i mrežu svoju oko mene razapeo.

⁷Eto, vičem li na nepravdu, nema mi odgovora; zovem li pomoć, nema mi suda.

⁸Zagradio mi je put, ne mogu dalje; staze je moje zavio u tamu.

⁹Svukao je s mene časnu haljinu moju i skinuo mi s glave krunu.

¹⁰Porušio me je odasvud, moram propasti; kao drvo iščupao je nadanje moje.

¹¹Raspalio je na me gnjev svoj i uzeo me među neprijatelje svoje.

¹²Čete njegove dođoše sve zajedno, nasuše putove sebi proti meni, utaboriše se okolo šatora mojega.

¹³Braču je moju udaljio od mene, prijatelji se moji otuđili od mene.

¹⁴Rodaci moji izbjegavaju me, pouzdanici moji zaboraviše me

¹⁵Ukućani moji, sluškinje moje gledaju me kao tuđina; stranac sam u

očima njihovim.

¹⁶Zovem slugu svojega, on se ne odziva; moram ga moliti i kumiti

¹⁷Dah je moj mrzak ženi mojoj, i moje milovanje rođenoj djeci mojoj.

¹⁸Preziru me djeca, ustanem li gdje, ruže me.

¹⁹Pouzdanicima sam mojim mrzak, i koje sam ljubio, okreću se proti meni.

²⁰Za kožu moju, za meso moje prionuše kosti moje, ostade mi samo koža oko zuba mojih.

²¹Smilujte mi se i imajte sažaljenje s menom, prijatelji moji, jer me je pogodila ruka Božja.

²²Zašto me progonite i vi kao Bog, i ne možete da se nasitite mesa mojega!

²³O, kad bi se napisale riječi moje! Kad bi se unijele u knjigu!

²⁴Pisaljkom gvozdеноm i olovom kad bi se zauvijek urezale u kamen!

²⁵Ali znam sigurno, da moj Otkupitelj živi i da će se onda dignuti nad prahom.

²⁶Tada će ova moja koža opet biti oko mene, iz svojega vlastitog mesa gledat ću Boga.

²⁷Jest, ja i ti, ja ću ga gledati; moje vlastite oči vidjet će ga, ne kakav stranac; to je sva čežnja srca mojega.

²⁸Ako još mislite: kako ćemo ga proganjati? Jer se je u meni našao

uzrok sudbine –

²⁹Onda se bojte mača; jer je mač osvetitelj krivnje! Pomislite, živi još sudac!

Job – 20 glava

¹Tada odgovori Sofar iz Naama:

²Proti tomu se ježi misao moja, i zato kuha u prsima mojim.

³Morao sam čuti ukor, što me sramoti, ali će duh razuma moje ga odgovoriti za me.

⁴Ne znaš li prastaru mudrost, tako staru kao opstanak ljudi na zemlji"
–:

⁵Slava grješnika traje kratko vrijeme, i radost je zlikovca za čas.

⁶Makar se oholost njegova popela do neba, makar se tjeme njegovo dotaklo oblaka:

⁷Kao smrada njegova nestat će ga zauvijek; tko ga je poznavao, pitat će tada: kamo se djede?

⁸Bez traga odletjet će, nalik na san; iščeznut će kao noćna prikaza.

⁹Oko, koje ga je gledalo, ne be ga više nikada vidjeti; neće ga više gledati mjesto njegovo.

¹⁰Djeca će se njegova dodvarati prosjacima, vlastitom će rukom izdavati bogatstvo svoje.

¹¹Makar se tijelo njegovo i nadimalo mladošću, u zemlju morat će se

njim zakopati.

¹²Ako je i slatka ustima njegovim zloća, on je krije pod jezikom svojim;

¹³Čuva je i ne pušta je, nego je zadržava u grlu svojemu:

¹⁴Ipak će se jelo pretvoriti u nutrini njegovoj, postat će u tijelu njegovu otrov gujin.

¹⁵Blago, što ga je proždri, izbljuvat će, Bog će ga istjerati Iz tijela njegova.

¹⁶Otrov je gujin usisao, sada mu jezik gujin zadaje smrt.

¹⁷Ne smije se naslađivati na potocima, na rijekama, kojima teče med i mlijeko.

¹⁸Što je ugrabio, vratit će, neće smjeti to pojesti; bogatom dobitku neće se radovati.

¹⁹Tlačio je, nije pomagao siromahe; oteo je kuću, koju nije sazidao.

²⁰I jer trbuh njegov ne zna što je dosta, neće se spasiti uza sve blago svoje.

²¹Ništa nije umaklo požudi njegovoj, i zato sreća njegova nije trajna.

²²U obilju bogatstva doći će u nevolju; sva težina nesreće svalit će se na njega.

²³Htjedne li napuniti trbuh I svoj, poslat će na njega Bog Jarost gnjeva svojega, i pustit će da na njega kao dažd padne propast nje

²⁴Htjedne li umaći oružju gvozdenomu: prostrijelit će ga ipak luk

mjedeni.

²⁵Strijela puštena proći će kroz tijelo njegovo, i svijetlo gvožđe izaći će iz žuči njegove, na njega će pasti strahota smrtna. ²⁶Sva je tama sačuvana njemu kao blago; žderat će ga oganj, ni od koga raspiren; izgorjet će, što još preostade u šatoru njegovu.

²⁷Otkrit će nebo zlodjela njegova, i zemlja će ustati proti njemu.

²⁸Bogatstvo kuće njegove otići će, rastočit će se u dan gnjeva njegova.

²⁹To je usud od Boga čovjeku zlikovcu; to je baština, koju mu je Bog ostavio.

Job – 21 glava

¹Nato reče Job:

²Ah, poslušajte ipak mirno riječ moju; i neka mi to bude od vas utjeha!

³Dopustite mi, da govorim! Kad izgovorim, možeš mi se narugati.

⁴Jeli tužba moja proti ljudima, i zašto da moj duh ne bude nestrpljiv?

⁵Slušajte me, zapanjite se, metnite ruku na usta!

⁶Kad pomislim na to, hvata me strah, zadržćem na cijelom tijelu.

⁷Zašto zlikovci ostaju na životu, ostare i obogate se?

⁸Zdrav stoji njihov mlad naraštaj pred njima, s njima, i potomci njihovi pred njihovim očima.

⁹Sigurne su od pogibli kuće njihove, prut Božji nije nad njima.

¹⁰Bikovi njihovi skaču i ne promašuju, krave njihove tele se i ne jalove se.

¹¹Ispuštaju kao janjce djecu svoju, veselo poskakuju mališi njihovi,

¹²Pjevaju uz bubanj i gitaru, vesele se uza sviralu.

¹³Provode u sreći dane svoje i silaze u miru u podzemni svijet.

¹⁴A Bogu su ipak rekli: Idi od nas, nećemo da išta znamo za putove tvoje.

¹⁵Što je Svemoćni, da mu služimo? Što nam koristi, da mu se molimo?

¹⁶Zaista sreća nije u njihovoj ruci; daleko je od mene mišljenje bezbožnika.

¹⁷Koliko se puta gasi život grješnika, dolazi i na njih nevolja, i na muke ih stavlja u gnjevu svojemu. ¹⁸Bivaju kao pljeva na vjetru, kao prah, što ga raznosi vihor.

¹⁹Kažu, 'Bog će ga kazniti u njegovoj djeci'; neka on plaća njemu, da on sam osjeti.

²⁰Vlastitim očima ima vidjeti nesreću svoju; ima da sam pije gnjev Svemoćnoga.

²¹Što mu je stalo, kako je kući njegovoj poslije njega, kad se broj mjeseca njegovih završio?

²²Ali smije li se Boga učiti mudrosti, njega, koji sudi u nebeskim visinama?

²³U potpunoj snazi jedan umire, bez brige i zadovoljan.

²⁴Posude njegove pune su mlijeka, dobro je uhranjen mozak njegovih kostiju.

²⁵Drugi umire u gorkom jadu, nikada se nije okusio sreće.

²⁶Obojica sad leže zajedno u prahu, obojicu prekriva trulež.

²⁷Eto, znam vaše misli i namjere, što ih smišljate proti meni.

²⁸Mislite: gdje je kuća kneza, i gdje je šator, u kojem su stanovali bezbožnici?

²⁹Nijeste li ikada pitali za savjet putnike? Znakove njihove nećete ipak da znate.

³⁰Za dan nevolje ostaje nekažnjen zlikovac, a na dan gnjeva odvede se.

³¹Tko će ga u oči ukoriti za život njegov? Tko će mu vratiti, što je počinio?

³²Isprate ga još do groba i pobrinu se za grobni spomenik.

³³Lahko leže na njemu grude doline; idu za njim svi ljudi, i pred njim bezbrojni.

³⁴Pa me htjedoste tješiti ništavilom? Od vaših prigovora preostaje samo prijevara.

Job – 22 glava

¹Tada odgovori Elifaz iz Temana

²Ima li Bog koju korist od čovjeka? Ne, sam je sebi koristan čovjek pobožan.

³Je li Svemoćnomu korisno, ako si pravedan, je li mu dobit, ako je život tvoj bez prijekora?

⁴Kazni li te radi tvojega straha Božjega? Ide li zato na sud s tobom?

⁵Nije li zloća tvoja neizmjerna, i nijesu li zlodjela tvoja beskrajna?

⁶Jer si uzimao zalog od braće svoje m za što, i svlačio si haljine s golih,

⁷Umornome nijesi pružio vode, gladnome si uskratio kruha,

⁸"Čovjeku sile pripada zemlja: tko ima ugleda, taj samo prebiva u njoj.

⁹Udovice si otpuštao bez pomoći, i sirotama si prelamao ruke.

¹⁰Zato su zamke oko tebe, spopadne te tjeskoba i groza iznenada.

¹¹Ne vidiš li tamu i povodanj, što te pokriva?

¹²Nije li Bog visoko gore u nebu? Pogledaj samo, kako je visoko tjeme zvijezda!

¹³A ti si mislio: Što bi opazio Bog; može li suditi kroz oblake?

¹⁴Oblaci ga zastiru: ne može vidjeti ništa, hoda po svodu nebeskom."

¹⁵Hoćeš li ići putem staroga vremena, kojim su nekoć koračali ljudi

zlikovci?

¹⁶Oni su iskorijenjeni prije vremena; rijeka je poplavila zemlju njihovu.

¹⁷Govorili su Bogu: "Idi od nas! Što bi nam mogao učiniti Svemoćni!"

¹⁸On im je ipak napunio kuće dobara. Daleko je od mene mišljenje bezbožnika.

¹⁹Ali su pravednici vidjeli to puni radosti, i nedužni im se rugao:

²⁰Zaista su protivnici naši uništeni! Oganj je proždri ostatak njihov!

²¹Sprijatelji se s njim, i mir je s tobom; tako će ti sreća doći!

²²Primi iz usta njegovih pouku i stavi savjet njegov u srce svoje!

²³Ako se opet vratiš k Svemoćnomu, potaknut ćeš se na dobro; odstrani zlo iz šatora svojega!

²⁴Stavi zlato u prah i ofir na hridinu potoka!

²⁵Tada će Svemoćni biti zlato tvoje, i naputak njegov srebro tvoje.

²⁶Tada ćeš u Svemoćnom naći radost i podignut ćeš k Bogu lice svoje.

²⁷Molit ćeš mu se, i on će te uslišiti; što si zavjetovao, ispunit ćeš mu.

²⁸to preduzmeš, uspjeh će ti; na putovima tvojim svijetlit će ti svjetlost.

²⁹Kad se pođe nizbrdo, viknut ćeš: Gore! Poniznome pruža Bog pomoć.

³⁰Spasava i onoga, koji nije bez krivnje; bit ćeš spašen, ako su ti ruke

čiste.

Job – 23 glava

¹Nato reče Job:

²Tako je i danas tužba moja kao prkos: teško tišti ruka njegova uzdisanje moje.

³O kad bih znao, gdje bih ga našao, da stupim pred njegov sud!

⁴Iznio bih pred njega stvar svoju, puna dokaza bila bi mi usta.

⁵Želio bih znati riječi, što bi mi ih odgovorio; htio bih saznati, što bi mi rekao.

⁶Bi li se u veliko; moći svojoj prepirao s menom? Ne, on bi pripazio na me.

⁷Tamo bi se pravednik mogao prepirati s njim, pred sucem svojim oslobodio bih se zauvijek.

⁸Ali pođem li prema istoku: "nema ga tamo; pođem li prema zapadu, ne vidim ga.

⁹Radi li na sjeveru, ne nađim ga; okrene li prema jugu, ne mogu za voljeti.

¹⁰Ali on zna put moj; kad bi me prokušao, izašao bih kao zlato.

¹¹Koraka se njegova držala čvrsto noga moja; puta sam se njegova držao i nijesam skrenuo nikada.

¹²Od zapovijedi usta njegovih nijesam odstupao nikada; riječi usta

njegovih čuvao sam u grudima svojim.

¹³Uvijek je sebi jednak, tko će ga odvratiti; što duša njegova zaželi, ono učini!

¹⁴On će dovršiti i moju sudbinu, i toga još ima u njega mnogo.

¹⁵Zato se ustrašim pred licem njegovim; i kad pomislim na to, strah me je od njega.

¹⁶Bog je srce moje plašljivim učinio; Svemoćni me je u strah utjerao.

¹⁷Zbog tmine ne osjećam se uništen, niti jer je mrak obavio lice moje.

Job – 24 glava

¹Zašto Svemoćni nije odredio kaznena vremena? Zašto vjernici njegovi ne gledaju sudbenih dana njegovih?

²Međe se pomiču, stada se otimaju i gone se na pašu; ³Siroutama odgone magarca; u zalogu uzimaju goveče udovici;

⁴Siromahe odbijaju s puta, i tko je god bijedan u zemlji, skriva se.

⁵Eto, kao divlji magarci u pustinji izlaze oni na posao svoj, da traže hranu sebi; pustinja im daje kruh za djecu;

⁶Na polju kose sijeno, pabirče u vinogradu zlikovčevu;

⁷Bez haljina noćuju goli, na zimi nemaju pokrivala;

⁸Okisnu od dažda u gori, bez krova privijaju se k stijeni.

⁹Od prsiju materinih trgaju siročje, siromaha tlače pljenidbom;

¹⁰Hodaju goli, bez haljina, i gladni vuku snopove;

¹¹U svojim zidinama cijede ulje, grožđe u kacama gaze, a žedaju.

¹²Stenju pod bjesnilom ljudskim, više duša ranjenih na smrt, a Bog ne pazi nikad na sramotu.

¹³Drugi su kod neprijatelja svjetlosti, ne poznaju putova njezinih i ne ostaju na stazama njezinim.

¹⁴Zorom ustaje krvnik, ubija uboge i siromahe, lupež se vuca okolo po noći.

¹⁵Oko preljubočinca očekuje sumrak, misli: nijedno me oko ne vidi, i skriva lice svoje.

¹⁶U mraku provaljuju u kuće, a obdan se zaključavaju, neće da što znaju za svjetlost; ¹⁷Jer je jutro njima svima jedna groza, vrijeme, kad se može vidjeti, smrtna strahota.

¹⁸Neka propadne na površini vode! Neka je u zemlji prokleta baština njegova! Neka ne udari više nikada stazom vinogradskom!

¹⁹Kao što suha žega siše vodu snježnu: tako podzemni svijet zlikovce.

²⁰Neka ga zaboravi utroba materina. Neka se crvi naslađuju na njemu. Neka ga se ne spominje nikada! Kao drvo skršit će se zloća.

²¹Neka se združi s neplodnom, koja ne rađa, on, koji ne učini ništa dobro udovici!

²²Ipak daje moć njegova dug život silnicima; on ustane opet, makar se više nije uzdao u život.

²³Dadne mu u što će se pouzdati, biva poduprt, oči su njegove na putovima njihovim,

²⁴Uzviše se – zamalo, pa ih više nema; padaju, prolaze kao sve; odreže ih se kao vrhove klasja.

²⁵Ili zar nije tako? Tko će me utjerati u laž? Tko će pokazati moj govor kao ništav?

Job – 25 glava

¹Tada odgovori Bildad iz Šuaha:

²Može li strahotom vladati onaj, koji mirno čini red na visinama?

³Četama njegovim ima li broja? I koga ne obasjava svjetlost njegova?

⁴Kako može biti čovjek u pravu proti Bogu? I kako može biti čist rođeni od žene?

⁵Eto, ni mjesec ne sja bez ljage, ni zvijezde nijesu čiste u očima njegovim,

⁶A kamoli čovjek, sin čovjekov, koji je crv!

Job – 26 glava

¹Nato odgovori Job i reče:

²Kako si tako krasno pomogao nemoći, podupro ruku onome, kojemu se skršila jakost!

³Kako si tako dobro svjetovao ludost, i mudrost izobilja iznio na svjetlo!

⁴A koga si to htio poučiti; čiji je duh izašao iz tebe?

⁵Od njega se prepadaju mrtvi pod vodama i stanovnicima njihovim.

⁶Otkriven je pred njim podzemni svijet, carstvo mrtvih bez pokrova.

⁷Nad prazninom razastire on sjever, iznad ništa daje da lebdi zemlja.

⁸U oblake svoje goni vode, a da se pod njima ne rasprsnu oblaci.

⁹On prekriva kotur punoga mjeseca i razapinje nad njim svoj oblak.

¹⁰On vuče okrug oko površine vode, gdje svjetlost graniči s tminom.

¹¹Stupovi neba tresu se i dršću od prijetnje njegove.

¹²Snagom svojom čini da buči more, mudrošću svojom razbija Rahaba,

¹³Dah njegov razvedri nebo, ruka njegova probode hitru zmiju.

¹⁴Ali to su tek obrubi njegova upravljanja, šapat je to samo, što čujemo o njemu. I tko da razumije grom svemoći njegove?

Job – 27 glava

¹Nato nastavi Job svojim govorom ovako:

²Tako da je živ Bog, koji mi oduze pravo moje, Svemoćni, koji mi ogorči život moj! –:

³Dok je još dah moj u meni, i duh Božji dok me oživljava,

⁴Neće usne moje govoriti ništa krivo, niti će jezik moj lagati.

⁵Daleko neka je od mene, da vam dadnem pravo; dok ne preminem, ja ne tajim nedužnosti svoje.

⁶Čvrsto stojim uz pravednost svoju i ne ostavljam je; moje srce ne kori nijednoga dana mojega.

⁷Neprijatelju mojemu neka bude kao zlikovcu, mojemu protivniku kao bezbožniku!

⁸Jer kakvo je nadanje bezbožniku, kad Bog odreže i iščupa dušu njegovu?

⁹Hoće li Bog čuti jauk njegov, kad nevolja navali na njega?

¹⁰Može li se radovati Svemoćnomu i pozivati se na Boga u svako vrijeme?

¹¹Hoću da vas poučim o djelovanju Božjemu; neću kriti, što određuje Svemoćni.

¹²Eto, vi ste ipak svi to iskusili, pa zašto se nadate uludo?

¹³To je dio zlikovcu kod Boga, i to je nasilnicima baština, koju primaju od Svemoćnoga:

¹⁴Ako mu se množe sinovi, to je za mač; potomci njegovi nemaju da se nasite.

¹⁵Koji ostanu iza njega, pograbi ih pomor u grob; udovice njegove ne drže tugovanja.

¹⁶Ako i nagomila srebra kao praha i nakupi sebi haljina kao blata:

¹⁷Ostavi ih na stranu, ali ih obuče pravednik, i srebro razdijele među se pobožnici.

¹⁸On je sagradio kuću sebi kao moljac, kao kolibicu, što je načini čuvar.

¹⁹Bogat legne da spava, – posljednji put; ali otvori li opet oči, sve je iščeznulo.

²⁰Strahote prešume preko njega kao povodanj, preko noći odnese ga vihor.

²¹Podigne ga vjetar istočni: "on ide – i odnese ga s mjesta njegovoga.

²²Bez milosrđa gada Bog na njega; mora bježati od ruke njegove.

²³Pljeskaju rukama nad njim i zvižde za njim s mjesta njegovoga.

Job – 28 glava

¹Jest, zna se točno, gdje se nalazi srebro, i mjesto, gdje se ispira zlato.

²Iz zemlje se vadi gvožđe, i kamenje se topi za mjed.

³Tami se čini kraj, istražuje čovjek do posljednjega kutića kamenja noćnu tamnoću;

⁴Kopa rov daleko od živih, visi bez potpore za nogu i lebdi dolje onamo, daleko od ljudi.

⁵Zemlja, iz koje kruh nam niče duboko se raskopa kao ognjem.

⁶Safir počiva u kamenju njezinu, i zlatni se prah ondje nađe.

⁷Ni orao ne zna ulaza tamo, niti ga pronade oko jastrebovo.

⁸Zvijeri gorske ne uniđu tamo, niti lav stupi tamo.

⁹Ali čovjek meće ruku na to kamenje, korijenje bregova područje.

¹⁰U stijene zaruje rovove, i svašta dragocjeno vidi mu oko.

¹¹Nanjuši izvore rijeka, što je skriveno iznosi na svjetlo.

¹²Ali mudrost, gdje se ona nalazi i razboritost, gdje je njoj kuća?

¹³Čovjek ne zna puta k njoj, ona ne boravi u zemlji živih.

¹⁴Dubina govori: nije ona u meni; more govori: kod mene ona ne boravi.

¹⁵Dragocjeno zlato ne može se dati za nju, niti joj se srebro može izmjeriti kao kupovna cijena.

¹⁶Ne mjeri se zlatom ofirskim, ni dragocjenim oniksom i safirom.

¹⁷Ne može se izjednačiti s njom ni zlato ni staklo, niti se može promijeniti s nakitom.

¹⁸Korali, kristali, neka se šuti o njima, vrijednost je mudrosti viša od bisera.

¹⁹Ne dobije se za topaze iz Kuša, niti se mjeri suhim zlatom.

²⁰Mudrost, dakle, odakle dolazi? Razboritost, gdje je njoj mjesto?

²¹Skrivena je pogledu svih bića, i pticama je nebeskim zaklonjena.

²²Podzemni svijet govori i carstvo mrtvih: čuli smo o njoj samo kako se

govori.

²³Samo je Bog, koji zna put k njoj, on jedini zna, gdje se nalazi ona.

²⁴Jer do na granice svijeta dopire pogled njegov; što god je pod nebom, vidi on.

²⁵Kada je vjetru odredio težinu njegovu i mjerom ograničio vodu;

²⁶Kad je daždu postavio vrijeme njegovo i put munji gromovnoj:

²⁷Tada ju je vidio i oglasio, uredio ju i pretražio.

²⁸Čovjeku je rekao: Boga se bojati jest mudrost, i zla se kloniti jest razboritost.

Job – 29 glava

¹Nato nastavi Job svoj govor ovako:

²Ah, da bi ipak bilo s menom, kako je to još bilo prije mjeseci, u danima, kad me je štitio Bog!

³Kad mi je nad glavom sjala svjetiljka njegova, i svjetlo me njegovo vodilo kroz tminu!

⁴Kako sam bio u vremenu svoje mlađahne snage, kad je Bog još zaštićivao šator moj,

⁵Kad je Svemoćni još bio s menom, moja se djeca skupljala oko mene!

⁶Kad sam prao sebi noge u mlijeku, i hridina mi izlijevala potoke ulja!

⁷Izlazio sam van na vrata pred grad, da zauzmem svoju stolicu na trgu

gradskih vrata;

⁸Skrili bi se dječaci, kad bi me vidjeli; starci bi se dizali i ostali stojeći;

⁹Knezovi bi prestali govoriti i metnuli bi ruku na usta;

¹⁰Plemići bi ustezali glas svoj, jezik bi im prionuo za nepce.

¹¹Blagoslovljenim me se nauživalo uho, što bi me slušalo, hvalilo me oko, kad bi me vidjelo.

¹²Spasavao sam siromaha, koji je vikao, i sirotu bez zaštitnika.

¹³Na mene je dolazio blagoslov izgubljenika, srce sam udovici obradovao.

¹⁴Pravednost mi je bila haljina, što me obavijala, pravoljublje mi bilo plašt i povez oko glave.

¹⁵Oko sam bio slijepcu i noga hromu.

¹⁶Otac sam bio siromasima i branio sam stvar nepoznatoga.

¹⁷Razbijao sam zube lopovu, trgao grabež iz zuba njegovih.

¹⁸Tako sam mislio umrijeti u gnijezdu svojemu i dane svoje umnožiti poput pijeska;

¹⁹Korijen moj pružao se kraj vode, i rosa je noćna padala na moje grane;

²⁰Sreća se je moja uvijek obnavljala u mene, u ruci mi se pomlađivao luk.

²¹Slušali su me puni iščekivanja i tiho prislušivali savjet moj.

²²Kad sam ja govorio, nitko više ne bi uzimao riječi, tako bi ih natopila riječ moja.

²³Čekali su me kao dažd, čeznuli su za mnom kao za kišom u proljeće.

²⁴Nasmijao bih se na njih, kad su bili plašljivi, nijesu mogli pomutiti vedroga lica mojega.

²⁵Određivao sam put za njih, sjedio bih u pročelju i bio kao kralj u vojsci, kao jedan, koji tješi žalosne.

Job – 30 glava

¹A sada me ismjevavaju ljudi, koji su danima mlađi od mene, kojima otaca ne bih bio metnuo sa psima stada svojega.

²A na što bi mi i bila snaga ruku njihovih? Sav im je mozak ispijen,

³Od oskudice i gladi istrošeni su, jer glodaju suhu zemlju; pusta pustinja mati je njihova.

⁴Oni beru lobodu po pustarama i smrekovo korijenje za hranu.

⁵Iz naroda ih gone, viču na njih kao na lupeže.

⁶Po strašnim uvalama moraju stanovati, po jamama u zemlji i u klisurama.

⁷Riču po grmovima, skupljaju se među trnjem.

⁸Sinovi bezvrijednih, soj bezimernih, bičem istjerani iz zemlje.

⁹I njima sam sada postao rugalica i služim im kao poslovica.

¹⁰Gnušaju me se i ne ustručavaju se pljuvati mi u lice.

¹¹Jer je on odriješio konop od šatora mojega i srušio me, zato i oni pustiše uzde iz usta svojih proti meni.

¹²Zdesna ustaje rulja, gurne mi noge, iskopa putove proti meni, da me upropasti.

¹³Raskopaše putove moje, idu da me unište, i nikoga nema, da ih zaustavi.

¹⁴Kao kroz širok prokop naviru, pustošeći navaljuju.

¹⁵Strahote sve se okreću na mene, kao u vihoru raznosi on sreću moju, prolazi moj spas kao oblak.

¹⁶I sada se u meni izjeda duša moja, stigoše me dani nevolje.

¹⁷Noću me probada u kostima ne počivaju muke, što me grizu.

¹⁸Svemoć je pokvarila odijelo moje, i kao ogrlica košulje steže me.

¹⁹On me je srušio u blato, postao sam kao prah i pepeo.

²⁰Vičem k tebi, ali ti me ne slušaš; prestanem li, tada snuješ osnove proti meni.

²¹U ljuta si mi se neprijatelja pretvorio, udaraš me teškom šakom.

²²U vihoru dižeš me visoko gore, goniš me; u vrtlogu me olujnom uzdrmaš me.

²³Jest, znam: u smrt me hoćeš goniti, u mjesto, gdje se skupljaju svi živi.

²⁴Ali ne pruža li se pri padu ruka, i ne viče li se u potrebi za pomoć?

²⁵Zaista, plakao sam, ako je drugima bilo zlo; srce me je boljelo za siromahom.

²⁶Nadao sam se sreći, – ali je došlo zlo; čekao sam svjetlost, – a došla je tama.

²⁷Puši se u meni bez prestanka, zadesiše me dani muke.

²⁸Tužan, bez sunca vučem se okolo, dignem se i vičem pred svima.

²⁹Šakalima brat postadoh i drug nojevima.

³⁰Crna se guli koža od mene, kosti moje plamte u groznici.

³¹Citara se moja pretvorila u pjesmu tužaljku, frula moja u gorko jecanje.

Job – 31 glava

¹Savez sam sklopio s ocima svojim, pa kako bih onda gledao za djevojkom?

²Što bi mi bio dijel od Boga gore, kakva baština od Svemoćnoga u nebu?

³Ne ide li zlikovca propast i nesreća za one koji čine zlodjela?

⁴Ne pazi li on na putove moje, ne broji li sve korake moje?

⁵Ako sam općio s lašcima, i ako je noga moja hitjela za prijevarom,

⁶Neka me izmjeri na pravoj tezulji: Bog će upoznati nedužnost moju!

⁷Ako je korak moj zašao s puta, ako je srce moje pošlo za očima mojim, ako je za ruke moje prionula kakva ljaga,

⁸Neka, što ja posijem, drugi pojede, neka se iskorijeni, što mi iznikne!

⁹Ako se je srce moje dalo zaludjeti od žene, ako sam vrebao na vratima susjeda svojega,

¹⁰Neka drugomu melje žena moja, neka se kakav stranac k njoj pridruži!

¹¹Jer to bi bio zločin, zlodjela što spada na suca da kazni.

¹²To bi bio požar, što proždire do uništenja i što bi spalio sve manje moje.

¹³Ako sam prezreo pravo sluge svojega, sluškinje svoje, kad su imali raspru s menom,

¹⁴Što da učinim, kad se diže Bog? Kad on potražuje, što da mu se odvrati?

¹⁵Nije li u utrobi materinoj Stvoritelj moj stvorio i njega; nas obojicu on isti sazdao u krilu materinu?

¹⁶Ako sam odbio želju siromasima i dao da venu oči udovici,

¹⁷I ako sam zalogaj svoj sam jeo, i nije sirota uzela od toga dio svoj?

¹⁸A ja sam je kao otac odgajao od mladosti, od krila matere svoje vodio

sam je!

¹⁹Ako sam vidio ostavljene bez odjeće i siromaha bez pokrivala,

²⁰I nijesu mi zahvaljivala bedra njegova, jer ga je ugrijalo runo ovaca mojih?

²¹Ako sam ikada zamahnuo rukom na sirote, jer na vratima nađoh pomoć svoju,

²²Onda neka mi ispadne rame iz pleća, i ruka moja neka se otkine iz zglobova!

²³Jer bi mi strašan bio kazneni sud Božji; kad bi on ustao, ne bih odolilo.

²⁴Ako sam polagao na zlato nadanje svoje, čistome zlatu govorio: uzdanje moje!

²⁵Ako sam se veselio, što mi je posjed velik, i što je već toliko stekla ruka moja,

²⁶Ako sam gledao na sunce, kako sja, i na mjesec, kako ponosit hodi,

²⁷Ako se je srce moje dalo potajno zaludjeti, i ja mu poslao poljubac.

²⁸I to bi bila zlodjela, što spada na suca da kazni, jer sam zanijekao Boga u visini!

²⁹Ako sam se radovao padu neprijatelja svojega, i veselio se kad bi ga zadesila nesreća;

³⁰Nikada ne dadoh ustima svojim da sagriješe tražeći život njegov s proklinjanjem;

³¹Zaista, moji suvremenici priznadoše: "Tko se ne nasiti od jela njegova?"

³²Stranac nije trebao noćiti vani; vrata su moja stajala putniku otvorena.

³³Ako sam, kao što učini Adam, tajio grijehe svoje i krio svoja zlodjela u njedrima svojim,

³⁴Jer sam se plašio velikoga mnoštva i bojao se prezira rodbine, onda bih zašutio i ne bih išao pred vrata.

³⁵O, da bi me tko slušao! Ovdje moj potpis! Svemoćni neka mi odgovori! Tužba je mojih pravnih protivnika postavljena.

³⁶Zaista, ja bih je uzeo na rame svoje i svezao bi je sebi kao časni vijenac.

³⁷Broj koraka svojih rekao bih mu, kao knez pristupio bih k njemu.

³⁸Ako je njiva moja vikala na me, i ujedno brazde njezine plakale,

³⁹Ako sam jeo plod njezin bez plaćanja i ražalostio gospodara njezina:

⁴⁰Mjesto pšenice neka mi rodi trnje, mjesto ječma kukolj! Govori su Jobovi svršeni.

Job – 32 glava

¹Ona tri čovjeka prestaše odgovarati Jobu, jer je on sada bio pravedan u očima njihovim.

²A li se tada raspali gnjev Elihua, sina Barakelov od Buza iz roda

Ramova. Raspali se gnjev njegov na Joba, jer se je naprema Bogu držao pravednim. ³I na tri prijatelja njegova raspali se gnjev njegov, jer ne nađoše više odgovora, a Joba su ipak okrivljavali. ⁴Elihu je bio čekao sa svojim govorom Jobu, jer su oni po godinama bili stariji od njega. ⁵A kad vidje Elihu, da ona tri čovjeka ne znadoše više ništa da odgovore, tada ga spopade gnjev.

⁶I Elihu, sin Barakelov, iz Buza, progovori: Doduše ja sam još mlad godinama, a vi ste vremešni; zato sam bio bojažljiv i klonio sam se da vam pokažem svoje znanje.

⁷Mislio sam: neka govori starost! Mnoge godine neka objave svoju mudrost!

⁸Ali Samo duh, koji je u čovjeku, samo dah Svemoćnoga, urazumljuje ga.

⁹Vremešni nijesu uvijek mudri, ne znaju, što je pravo, jedino starci!

¹⁰Zato velim: poslušajte me i ja hoću da pokažem svoje znanje.

¹¹Eto, čekao sam da se vi izgovorite, slušao sam mudrost vašu, dok ste nalazili prave riječi.

¹²Slijedio sam vas pažljivo; ali eto, nitko ne uvjeri Joba, ni jedan od vas ne opovrgnu riječ njegovu!

¹³Ne govorite: naidosmo na mudrost u njega! Samo Bog, a ne čovjek, može ga srušiti!

¹⁴Proti meni nije upravio riječi; ja ga ne bih dočekaio vašim govorima.

¹⁵Oni su pobijedeni; ne mogu više ništa da navedu; nestalo im je riječi.

¹⁶Hoću li još čekati, kad eto više ne govore, kad stoje i ništa više ne odvrćaju?!

¹⁷Pa ću sad i ja odvratiti za se; i ja ću pokazati znanje svoje!

¹⁸Jer sam pun misli; u nutrašnjosti mojoj goni me duh.

¹⁹Eto, nutrašnjost je moja kao mlado vino, što se drži zatvoreno; kao mijeh novi hoće da se raspukne!

²⁰Tako moram govoriti, da mi odlane; moram otvoriti usne svoje, da odgovorim.

²¹Ni za koga se ne zauziram; ne govorim, da se ikome dopadnem.

²²Jer ne umijem laskati. Inače bi me brzo smakao moj Stvoritelj.

Job – 33 glava

¹Čuj dakle, Jobe, govor moj! Svima riječima mojim posudi uho svoje!

²Evo, već otvorih usta svoja; jezik moj neka govori krepko!

³Riječi moje proizlaze iz srca iskrena; usne moje govore istinu čistu.

⁴Duh me je Božji stvorio; dah me je Svemoćnoga oživio.

⁵Ako mogneš, opovrgni me; pripravi se da mi se suprotstaviš!

⁶Eto, pred Bogom vrijedim toliko, koliko ti; i ja sam od kala načinjen.

⁷Eto, preda mnom ne treba te strašiti tjeskoba; pritisak kakav od mene neće te pritisnuti.

⁸A sada ti veliš pred ušima mojim – posve sam jasno čuo te riječi:

⁹"Čist sam, bez pogriješke, nedužan sam i bez krivnje zlodjela u meni.

¹⁰On traži samo izlike proti meni, vidi u meni neprijatelja svojega.

¹¹Noge je moje nategnuo u klade, pazi na sve moje staze."

¹²Ovdje nisi u pravu, pa ti odgovaram; jer je Bog više negoli čovjek!

¹³Kako se možeš tu prepirati s njim: "Ne odgovara on čovjeku na svaku riječ!"

¹⁴Na jedan način govori Bog i na dva; ali se ne pazi na to.

¹⁵U snu, u prikazi noćnoj, kad tvrd san padne na ljude, kad drijemaju na postelji,

¹⁶Tada otvara uho ljudima i straši ih opomenom,

¹⁷Da odvрати čovjeka od djela njegovoga, da ga očuva od oholosti.

¹⁸Tako čuva dušu njegovu od podzemnoga svijeta, život njegov od smrti strijelom.

¹⁹Na postelji njegovoj opominje ga bolima, boj jednako bjesni u njegovim udima.

²⁰Stanje njegovo ogadi mu kruh i duši njegovoj jelo najmilije.

²¹Tijelo njegovo opada, ne vidi ga se više; ogolene su kosti njegove, što se prije nijesu vidjele.

²²Duša se njegova približuje grobu, život njegov carstvu mrtvih.

²³Onda stane pred njega glasnik Božji, posrednik, jedan od tisuća, da opomene čovjeka na dužnost njegovu,

²⁴Tada se Bog smiluje njemu. Rekne: izbavi ga; ne treba da silazi u grob, dobio sam već otkup.

²⁵Tada zasja tijelo njegovo više nego u mladosti; tada se on povrati u dane mladenačke snage.

²⁶Vapije k Bogu, i on mu je milostiv, daje mu da u veselju gleda lice njegovo; tako on povrati čovjeku pravo njegovo.

²⁷Pred narodom progovori i zapjeva: bio sam sagriješio i nepravdu činio, ali mi Bog nije zlom uzvratio.

²⁸On je izbavio dušu moju, da ne otide u grob; život se moj veseli svjetlosti.

²⁹Eto, sve ovo čini Bog dvaput, triput na čovjeku,

³⁰Da otrgne dušu njegovu od groba, da mu svijetli svjetlost živih,

³¹Jobe, pazi, slušaj me, šuti, da ja još govorim!

³²Ali ako imaš dokaza, iznesi mi ih, govori – rado ću ti dati pravo.

³³Ako li nemaš, slušaj ti mene i šuti; naučit ću te mudrosti.

Job – 34 glava

¹Elihu progovori opet:

²Čujte, mudri, riječi moje, vi ljudi razumni, poslušajte me!

³Jer uho istražuje riječi, kao što grlo kuša jelo.

⁴Što je pravo, istražiti ćemo, što je dobro, izvidjet ćemo za se.

⁵Job je ustvrdio: Pravedan sam, ipak mi je Bog oduzeo pravicu moju.

⁶Ja sam kao lažac proti pravici svojoj; bez krivnje pogodi me strijela smrtna!

⁷Gdje je još čovjek kao Job, koji kao vodu pije psovku?!

⁸Koji se pridružio zlikovcima i općio s bezbožnim i opakim ljudima!

⁹Ipak tvrdi: "Ništa ne koristi čovjeku živjeti s Bogom u prijateljstvu!"

¹⁰Zato me poslušajte, ljudi razumni! Daleko je od Boga, da on čini zlo, od Svemoćnoga, da on čini zlodjela!

¹¹On samo vraća čovjeku po njegovu djelu i pušta da ga snađe po njegovu životu.

¹²Doista, Bog ne radi nepravedno, Svemoćni ne izvrće pravde.

¹³Tko se s njim brine za zemlju? Tko je utemeljio nadzemaljski svijet?

¹⁴Kad bi samo mislio na samoga sebe, kad bi uzeo natrag svoj duh i svoj dah:

¹⁵Preminulo bi najednom svako tijelo, čovjek bi se opet vratio u prah.

¹⁶Ako si razuman, pripazi na ovo, poslušaj glas riječi mojih! – :

¹⁷Može li biti vladalac onaj, koji mrzi na pravdu? Hoćeš li

najpravednijega okriviti?

¹⁸Koji rekne knezu: nedostojniče, a velikašu: zlikovče?

¹⁹On ne pristaje uz velike, ne pretpostavlja bogate siromasima; jer su svi oni djelo ruku njegovih.

²⁰Umiru za tren i usred noći; udar; bogate: "nestane ih; obosi jakoga, a da ni ne makne rukom.

²¹Oči njegove počivaju na putu svakoga; gleda sve korake njegove.

²²Nema tmine, nema mraka, gdje bi se skrili zlikovci.

²³On ne određuje rok čovjeku, kad da se pokaže Bogu na sud.

²⁴On satire jake bez preslušanja, postavlja druge na njihovo mjesto.

²⁵On već zna djela njihova, zato ih sruši preko noći; tu leže satrveni

²⁶Kao zločince kazni ih na mjestu, gdje svi vide,

²⁷Jer su odstupili od njega, nijesu pazili na putove njegove,

²⁸Pustili su, da se do njega popne vika siromaha. A on čuje pomaganju nevoljnika.

²⁹I kad se on primiri, tko ga smije odsuditi? Kad skrije lice, tko će ga vidjeti tada? Ali on bdije nad narodima i nad svakim čovjekom, ³⁰Da ne vladaju bezbožnici, što su zamke za narod.

³¹Pa smije li jedan reći Bogu: Ja moram to podnositi, a ne činim ništa zlo!

³²Što ne vidim, to mi pokaži; ako sam činio zlodjela, neću ih opet činiti!

³³Mora li on po tvom mišljenju plaćati, jer se ti nećkaš? Ti se moraš odlučiti, ne ja; govori, što znaš!

³⁴Ljudi će mi razumni reći i svaki mudar čovjek, koji me sluša:

³⁵Job govori nerazumno, riječi su njegove nerazborite.

³⁶Zato neka se iskuša Job do kraja zbog svojih bezbožnih prigovora!

³⁷Jer domeće na krivnju svoju još bunu, psuje u sredini našoj, na sva usta govori proti Bogu.

Job – 35 glava

¹Elihu opet progovori:

²Držiš li to za pravo, da sam govoriš: "Pravedan sam pred Bogom?"

³Da govoriš, što mi to koristi, ili što mi to većma koristi od grijeha?

⁴Ja ću na to odgovoriti tebi i s tobom prijateljima tvojim.

⁵Pogledaj nebo i vidi! Pogledaj oblake, kako su visoko nad tobom!

⁶Ako griješiš, što mu stim činiš; ako je još toliko opačina tvojih, što ćeš mu stim nauditi?

⁷Ako si pravedan, što mu možeš stim dati, što prima stim iz ruke tvoje?

⁸Ali bližnjemu tvom naudi opačina tvoja; čovjeku bližnjemu dobro dođe krepost tvoja.

⁹Jadikuje se nad velikim tlačenjem i više se na nasilje velikih.

¹⁰Ali se ne kaže: Gdje je Bog, Stvoritelj naš, koji nam daruje hvalospjeve u noći,

¹¹Koji nas je učinio mudrijim od životinja zemaljskih, razumnijim od ptica nebeskih.

¹²Oni viču – ali ih on ne sluša – zbog objesti zlih ljudi.

¹³Doista, Bog ne usliši laži i Svemoćni ne pogleda na nju.

¹⁴A kamoli kad kažeš, da ga nijesi vidio: u njega je sud, samo ga pričekaj!

¹⁵A sada, kad gnjev njegov ne kazni i još ne pazi na grijeh,

¹⁶Job otvara usta naprazno i mnogo govori nerazborito.

Job – 36 glava

¹Elihu nastavi ovako:

²Pričekaj me još malo, onda ću ti pokazati, što se još dade reći za stvar Božju!

³Počet ću izdaleka sa svojom mudrošću, da pribavim pravo Stvoritelju svojem.

⁴Jer riječi moje doista nijesu prijevara, stojim pred tobom kao čovjek s jasnom spoznajom

⁵Eto, Bog je silan, ali nikoga ne osuđuje, silan je snagom razuma.

⁶Život zlikovcu ne zaštićuje, potlačenima pribavlja pravo njihovo,

⁷Od pravednika ne odvraća očiju svojih; on daje, da sjede navijek kao kraljevi na prijestolju, da se uzdignu visoko.

⁸Ako li leže u okovima, svezani konopcima nevolje,

⁹Tada im napominje djela njihova, grijehe njihove: da su se podizali oholo.

¹⁰Tada im otvara uho, da se pouče, i opominje ih, da se vrate od zlodjela.

¹¹Poslušaju li dragovoljno, onda provode dane svoje u sreći, godine svoje u radosti

¹²Ako li ne poslušaju, onda ginu od strijele, umiru, a ne znaju kako.

¹³Koji su licemjerna srca, ostaju u prkosu, ne mole za pomoć, kad ih poveže.

¹⁴U cvatu mladosti umire duša njihova, u svježosti mladosti život njihov.

¹⁵Nevoljnika izbavlja nevoljom njegovom otvara mu uho mukom.

¹⁶Vabi i tebe iz čeljusti nevolje u prostrani prostor bez stezanja, na što, koji teče od pretiline.

¹⁷Ali si ti pun suda opakoga, tako se prebacuju pravica i sud:

¹⁸Jer te bol ne smije nikada odvesti u psovku, visina otkupnine neka te ne pomete!

- ¹⁹Može li te iz tjeskobe izbaviti vika tvoja i sav napor snage?
- ²⁰Ne uzdiši za noću, jer se mjesto nje dižu prijatelji!
- ²¹Pripazi, ne okreći se činiti zlodjela, da zavoliš to više nego nevolju!
- ²²Eto: Bog je uzvišen u svojoj moći! Gdje je učitelj kao on?
- ²³Tko određuje njemu put njegov? Tko bi mu smio reći: nijesi činio pravo!
- ²⁴Spomeni se, da veličaš djela njegova, što ih ljudi slave u pjesmi!
- ²⁵Diveći se gleda na njih sav svijet, makar ih čovjek gledao samo izdaleka.
- ²⁶Eto: Bog je veći, nego što mi shvaćamo; ne može se istražiti broj godina njegovih.
- ²⁷On gore vuče kaplje vodene, pušta da iz magle dažd rominja,
- ²⁸što iz oblaka žubori dolje i izlijeva se na mnoštvo ljudsko.
- ²⁹Tko može razumjeti prostor oblacima i grmljavinu iz šatora njegova?
- ³⁰Eto: on prostire oko sebe svjetlost svoju i otkriva dubine morske.
- ³¹Jer on stim sudi narodima, daje hrane izobilja.
- ³²Oko obadvije ruke obavija munju i zapovijeda, gdje da se upali.
- ³³Grmljavina njegova oglasuje ga, kad plane gnjev njegov zbog zloće.

Job – 37 glava

¹Srce moje dršće od toga; glasno kuca na svojem mjestu.

²Slušaj! Slušaj, kako tutnji grom njegov, kako se ori iz usta njegovih!

³Pušta, da sijeva pod čitavim nebom munja njegova do na kraj zemlje.

⁴Za njom riče grom, glasno se ori jaki glas njegov; on ga ne smanjuje; čuje se zov njegov.

⁵Silan je Bog u buri; čini stvari velike mi to ne shvaćamo.

⁶Tada govori snijegu: "Padaj na zemlju!" Tako i daždu i njegovim silnim prolomima oblaka.

⁷Tako prisili ruku svima ljudima na počinak, da svi ljudi upoznaju njegovo djelovanje.

⁸Tada se zvijer uvlači u svoju jamu i poliježe u svojim špiljama.

⁹Tada se prolomi bura iz svojega mjesta, i sa sjevera dođe studen.

¹⁰Od daha Božjega odveže se led, široke rijeke otisnu se u dolinu.

¹¹Ali već svjetlost protjera oblake, i sjajno svjetlo prodre oblake.

¹²I on opet hoda unaokolo, sad ovamo, sad onamo po odluci svojoj, da sve oni izvrše, što im nalaze na zemlji,

¹³Kad ih šalje bilo na kaznu za njegovu zemlju, bilo na dobročinstvo.

¹⁴Čuj to, Jobe, stani, promatraj djela Božja sjajna!

¹⁵Znaš li, kako to Bog uredi, da u oblacima zasja svjetlost munje?

¹⁶Razumiješ h, kako više oblači, čudesna djela Sveznajućega?

¹⁷Ti, kojemu su haljine odveć tople, kad sjedi zemlja pod južnim vjetrom,

¹⁸Možeš li razapeti nebo kao on, tvrdo kao saliveno ogledalo?

¹⁹Daj nauči nas, kako da mu zapovijedamo! Mi smo nemoćni pred mrakom.

²⁰Hoće li se on protjerati na moju zapovijed? Zapovjedi li čovjek, kada iščezne?

²¹A sada – ne vidi se svjetlost sunčana, kad sja nad oblacima; tada samo iskoči vjetar i izmete ih:

²²I zlatna svjetlost zasja od sjevera! Slava pripada strahovito mu Bogu,

²³Svemoćnomu, kojega nikada ne shvatismo; velik je u moći i u pravu! Nikada se ne savi u pravednom sudu!

²⁴Zato ga se imaju bojati ljudi! Na sveznalice sve on ne gleda!

Job – 38 glava

¹Tada odgovori Gospod Jobu iz vihora i reče:

²Tko je to, što zamračuje osnovu Božju govorima bezumnim?

³Ustani, opaši bedra svoja kao junak! Ja ću te pitati; ti mi govori nauku!

⁴Gdje si ti bio, kad ja sagradih zemlju? Govori, ako si razuman!

⁵Tko joj je odredio mjere, ako znaš; tko je rastegao uže preko nje?

⁶Na čemu su stupovi njezini uglavljeni? Tko joj je metnuo kamen ugaoni,

⁷Dok su klicale zvijezde jutarnje, dok su uzvikivali anđeli?

⁸Tko je zatvorio more vratima, kad bučeći prodrije iz krila materina?

⁹Kad mu dadoh oblake za odjeću, tamne oblake za pelenice?

¹⁰Kad mu udarih granice svoje i metnuh mu prijevornice i vrata

¹¹I rekoh: dovle dolaziš, ne dalje; ovdje se lomi prkos tvojim valovima!

¹²Jesi li ikad, otkako živiš, zapovjedio jutru, pokazao zori mjesto njezino?

¹³I jesi li uhvatio zemlji za skute, da se stresu s nje bezbožnici,

¹⁴Da se načini kao vosak pod pečatom, da se oboji kao haljina?

¹⁵Da bezbožnicima iščezne svjetlost njihova, i ruka, već podignuta, da se slomi?

¹⁶Jesi li prodro ikad do na vrela mora, i jesi li hodio po dnu morskom?

¹⁷Jesu li se pred tobom otvorila vrata svijeta mrtvih, i jesi li vidio vrata u noć smrti?

¹⁸Jesi li pregledao daljine zemlje, kaži, ako znaš sve to!

¹⁹Kako ide put k stanu svjetlosti, gdje ima svoje mjesto tama,

²⁰Da bi obadvoje poveo u područje njihovo i znao staze k domu njihovu?

²¹Ti znaš, jer si se već onda rodio; velik je broj dana tvojih.

²²Jesi li ikada došao u riznice snježne; jesi li vidio spremišta tuče,

²³Koju sam pričuvao za vrijeme nevolje, za dan boja i rata?

²⁴Kako je tamo, gdje se dijeli svjetlost, i odakle se vjetar istočni širi po zemlji?

²⁵Tko je učinio jaz povodnju i put gromu?

²⁶Da pada dažd na zemlju, gdje nema ljudi, na pustinju, u kojoj ne stanuje nitko?

²⁷Da napoji pusta i nerodna mjesta i učini da izniknu korijeni zelenila?

²⁸Ima li oca dažd; tko je rodio kaplje rose?

²⁹Iz čijega krila izlazi led? Tko rađa slanu nebesku?

³⁰Kako se vode ukoče u kamen, i površina se morska smrzava?

³¹Vežeš li veze vlašićima, možeš li razdriješiti okove štapovima?

³²Izvodiš li na vrijeme Danicu i upravljaš li medvjeda zajedno s njegovom djecom?

³³Znaš li zakone neba pa da određuješ, kako da vlada zemljom?

³⁴Možeš li dignuti glas svoj do oblaka, da te pokrije mnoštvo vode?

³⁵Puštaš li munje – one idu i govore ti: "Ovdje smo"?

³⁶Tko je metnuo mudrost u oblake, tko je dao razboritost oblaku pahuljnjaku?

³⁷Tko izbraja mudro oblake i tko pušta da miruju mjehovi nebeski,

³⁸Kad se prah zemaljski zgomila na hrpe i grude se slijepe?

³⁹Loviš li lavici lov i utažiš li lavićima glad,

⁴⁰Kad se u špiljama šćućure i vrebaju u svojem zaklonu?

⁴¹Tko zgotovi gavranu hranu njegovu, kad mladi njegovi viču k Bogu i oblijetaju bez hrane?

Job – 39 glava

¹Znaš li vrijeme, kad se divokoze legu? Vidiš li, kad se košute legu?

²Brojiš li mjesece, dokle nose, znaš li vrijeme, kada se legu?

³Savijaju se i mlade legu; lahko se opraštaju svojih bolova.

⁴Kozlići su njihovi jaki i rastu vani, odu i više se ne vraćaju

⁵Tko je dao slobodu divljemu magarcu, tko je razdriješio remene tomu divljaku,

⁶Kojemu dadoh pustinju za kuću i pustoš slanu za stan?

⁷On se smije vrevi gradskoj, ne sluša vike goniča;

- ⁸Gorama prolazi i pase; nanjuši svaku zelen.
- ⁹Hoće li ti dragovoljno služiti divlji bik i noćiti za jaslama tvojim?
- ¹⁰Možeš li divljega bika užem prisiliti u ralo, da vuče brazde za tobom?
- ¹¹Možeš li se osloniti na njega, jer mu je snaga tako silna i ostavljaš li na njemu svoj posao?
- ¹²Misliš li, da će ti on svesti ljetinu i na gumno tvoje složiti!
- ¹³Noj kreće živo krila, kao da bi bila krila i perje rode;
- ¹⁴A on povjeri svoja jaja zemlji, pusti ih da se griju na pijesku;
- ¹⁵Nije mu briga, hoće li ih noga pogaziti ili ih divlja zvijer razbiti.
- ¹⁶Tvrdo postupa s mladima svojim, kao da nijesu njegovi; ne brine se, jeli mu je trud uzalud.
- ¹⁷Jer mu Bog nije udijelio mudrosti, nije mu dao nimalo razboritosti.
- ¹⁸Ali kad se visoko podigne, smije se konju i konjaniku.
- ¹⁹Jesi li ti dao konju snagu, jesi li mu uresio vrat grivom?
- ²⁰Hoćeš li ga poplašiti kao skakavca; njegovo krasno hrzanje u strah nagoni!
- ²¹Kopa zemlju, veseo je od snage, nasrće na oružje;
- ²²Ruga se strahu, ne plaši se i ne uzmiče ispred mača.
- ²³Pozvekuje nad njim tobolac, sijeva koplje i sulica;

²⁴On ljutito topta i kopa zemlju, i ne zadrža ga, kad zatrubi truba bojna.

²⁵Svaki put, kad zatrubi, on zarže: Ihhih! Izdaleka već nanjuši boj, gromki glas vođa, bojnu viku.

²⁶Je li po tvojoj mudrosti poleti jastrijeb, raširi krila svoja na jug?

²⁷Je li se po tvojoj uputi visoko diže orao, da gnijezdo svoje vrh timora vije?

²⁸Na hridini ima svoje gnijezdo, vidik svoj na strmoj vrleti.

²⁹Odatle poviruje na hranu, daleko mu vide oči.

³⁰Ptići njegovi srču krv; gdje leže lešine, ondje su oni.

Job – 40 glava

¹Tako je Gospod govorio Jobu. Onda upita:

²Hoće li se kudilac još prepirati sa Svemoćnim? Tko tuži Boga, neka odgovori na to!

³Tada odgovori Job Gospodu i reče:

⁴Ah, ja sam odveć malen: što da odvratim? Mećem ruku na usta.

⁵Jedanput sam govorio – neću opet; i dvaput – neću više!

⁶Tada odgovori Gospod Jobu iz vihora:

⁷Ustani! Opaši svoja bedra kao junak, ja ću te pitati; ti mi govori nauku!

⁸Hoćeš li zanijekati moje pravedno upravljanje, mene okriviti, samo da ti imadneš pravo?

⁹Imaš li mišicu kao Bog; možeš li učiniti da grmi kao on?

¹⁰Okiti se ipak veličanstvom i krasotom, obuci se ipak u dostojanstvo i sjaj!

¹¹Pusti da zašume valovi tvojega gnjeva; pogledaj svu oholost i učini je malenom!

¹²Pogledaj svu oholost i sruši je na tlo; potari bezbožnika na mjestu njegovu!

¹³Zatrpaj ih skupa u zemlju; zaključaj im lice u skrivenom mjestu!

¹⁴Tada ću te i ja hvaliti, jer te spasava vlastita desnica.

¹⁵Prispodobi sa sobom behemota (vodenog konja), što sam ga stvorio! Hrani se biljem kao goveče.

¹⁶U bedrima njegovim, gledaj, koja snaga, koja sila u mišicama tijela njegova!

¹⁷Kao cedar nateže rep svoj; žile bedara njegovih gusto su isprepletene;

¹⁸Kosti su mu kao cijevi mjedene, zglobovi kao motke gvozdene.

¹⁹On remekdjelo stvaranja Božjega; stvoritelj njegov dade mu mač.

²⁰Premda mu gore nude hranu, i tamo se igraju životinje poljske,

²¹On leži mirno u močvarnoj šikari skriven u trsci i glibu.

²²Grmlje močvarno pokriva ga sjenom, šikara vrbova stoji na vodi unaokolo.

²³Ako i nabuja rijeka: on se ne uznemiruje, ostaje bez brige, makar mu rijeka teče u grlo.

²⁴Tko ga može protjerati na oči njegove, nozdrve zamkom probosti?

Job – 41 glava

¹Hvataš li udicom krokodila; podvežeš li mu jezik vrpcom?

²Provučeš li mu trsku kroz nozdrve? Provrtiš li mu čeljusti kukom?

³Hoće li ti se mnogo moliti, hoće li ti lijepe riječi zboriti?

⁴Sklapa li ugovor s tobom, da ga uzmeš u službu zauvijek?

⁵Možeš li se s njim kao s pticom igrati, privezati ga za djevojke svoje?

⁶Hoće li se za njega cjenkati ribari; dijele li ga među sobom trgovci?

⁷Možeš li mu kožu isprobirati šiljkom i glavu ostima?

⁸Stavi samo na njega ruku: ali se spremi na borbu; nećeš to učiniti opet.

⁹Jest, izgubljena je svaka nada, kad ga samo ugleda čovjek, pada.

¹⁰Nitko se ne usudi da ga probudi, tko je da mu odoli?

¹¹Tko mi stane na put, a ja da ga pustim čitava? Pod cijelim nebom ni jedan!

¹²Ne smijem šutjeti o udima njegovim, o snazi njegovoj, o sjajnom sastavu njegovu.

¹³Tko mu je ikad skinuti oklop? Tko je prodro ikad u dvojake žvale njegove?

¹⁴Tko mu je otvorio dvokrilna vrata čeljusti? Užas je oko zuba njegovih.

¹⁵Sjajni su žljebovi štitova njegovih, uskim pečaćenjem zatvoreni.

¹⁶Usko je jedan uz drugoga: među njih ne prodire vjetrić.

¹⁷Jedan čvrsto prijanja uz drugi: ne rastavljaju se.

¹⁸Dahtanje njegovo daje sjajnu svjetlost; kao trepavice zorine oči su njegove.

¹⁹Iz ralja njegovih zublje, iskaču iskre ognjene.

²⁰Dim suklja iz nozdrva njegovih kao iz vrele kotla i zapaljene trske,

²¹Dah njegov raspaljuje ugljevlje, plamen mu suklja iz ralja.

²²U njegovoj šiji stoji snaga, pred njim igra užas.

²³Udovi mesa njegova spojeni su čvrsto, kao saliveni, ne razmiču se.

²⁴Kao kamen, tako je tvrdo srce njegovo, tako tvrdo kao donji žrvanj.

²⁵Kad se digne, zadržću i junaci, ne znaju što da čine od straha.

²⁶Zgrabi li koga, ne koristi mač, ni koplje, ni strijela.

²⁷Gvožđe je njemu slama, a mjed drvo puno crvotočine.

²⁸Strijela ga ne može natjerati u bijeg, kamenje u prački njemu je kao pljeva.

²⁹Kao slamka njemu je toljaga, on se smije zviždanju koplja.

³⁰Ispod njega su oštri crepovi; drljaču zabija u glib.

³¹Čini, te se dubina puši kao lonac; učini, te se more zapjeni kao stupa.

³²Za sobom ostavlja svijetlu vodenu brazdu: rekao bi da more ima srebrne kose.

³³Ništa mu na zemlji nije jednako: stvorenje bez straha!

³⁴Na najjače gleda prezirno, i on je kralj najponosnijima.

Job – 42 glava

¹Tada Job odgovori Gospodu:

²Znam, da sve možeš, da se ne može smesti što naumiš.

³"Tko je to, što zamračuje osnovu Božju nerazumnim govorima?" Tako sam govorio bez razumijevanja; bilo je odveć čudesno, a da bih shvatio.

⁴"Slušaj, ja ću govoriti, ja ću te pitati; ti me pouči!"

⁵Ušima bio sam čuo o tebi; a sada te je vidjelo oko moje

⁶Zato opozivam i kajem se u prahu i pepelu!

⁷I kad je bio Gospod tako izgovorio Jobu, reče Gospod Elifazu iz Temana: "Moj se je gnjev raspalio na tebe i na obadva prijatelja tvoja; jer nijeste pravo govorili o meni kao moj sluga Job. ⁸Zato sada uzmite sedam bikova i sedam ovnova, otidite k mojemu slugi Jobu i prinesite žrtvu za se! A moj sluga Job neka se pomoli za vas, jer samo zbog njega neću da učinim s vama po ludosti vašoj; jer nijeste pravo govorili o meni kao moj sluga Job."

⁹Tada otidoše Elifaz iz Temana, Bildad iz Šuaha i Sofar iz Naama i učiniše, kako im je bio zapovjedio Gospod. I Gospod pogleda na Joba.

¹⁰I Gospod preokrenu sudbinu Jobovu, jer se je bio pomolio za prijatelje svoje. Dvojinom dade opet Jobu sve, što je bio posjedovao.

¹¹Tada dođoše k njemu sva braća njegova i sve sestre njegove i svi prijašnji znanci njegovi. Održaše u kući njegovoj gozbu s njim, iskazaše mu svoju sućut i potješiše ga za svu nesreću, koju ju je bio Gospod pustio na njega. I dadoše mu svaki po komad srebra i po zlatni prsten.

¹²A Gospod je blagoslivljao Joba poslije još više negoli prije. Pasjedovao je četrnaest tisuća ovaca, šest tisuća deva, tisuću jarmova volova i tisuću magarica. ¹³Imao je sedam sinova i tri kćeri. ¹⁴Jednoj dade ime Jemima, drugoj Kazija i trećoj Keren–Hapuk. ¹⁵U svoj zemlji nije bilo žena, koje bi bile tako lijepe kao kćeri Jobove. Otac im njihov dade jednaku baštinu s braćom njihovom.

¹⁶Job je potom živio još sto i četrdeset godina i vidio je djecu i unučad, četiri koljena. ¹⁷I umrije Job star i sit života.

Psalmi

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#), [43](#), [44](#), [45](#), [46](#), [47](#), [48](#), [49](#), [50](#), [51](#), [52](#), [53](#), [54](#), [55](#), [56](#), [57](#), [58](#), [59](#), [60](#), [61](#), [62](#), [63](#), [64](#), [65](#), [66](#), [67](#), [68](#), [69](#), [70](#), [71](#), [72](#), [73](#), [74](#), [75](#), [76](#), [77](#), [78](#), [79](#), [80](#), [81](#), [82](#), [83](#), [84](#), [85](#), [86](#), [87](#), [88](#), [89](#), [90](#), [91](#), [92](#), [93](#), [94](#), [95](#), [96](#), [97](#), [98](#), [99](#), [100](#), [101](#), [102](#), [103](#), [104](#), [105](#), [106](#), [107](#), [108](#), [109](#), [110](#), [111](#), [112](#), [113](#), [114](#), [115](#), [116](#), [117](#), [118](#), [119](#), [120](#), [121](#), [122](#), [123](#), [124](#), [125](#), [126](#), [127](#), [128](#), [129](#), [130](#), [131](#), [132](#), [133](#), [134](#), [135](#), [136](#), [137](#), [138](#), [139](#), [140](#), [141](#), [142](#), [143](#), [144](#), [145](#), [146](#), [147](#), [148](#), [149](#), [150](#)

Psalam – 1

¹Blagoslovljen je čovjek, koji ne stoji u vijeću bezbožnika i ne ide putem grješnika i ne sjedi u društvu opakih;

²Nego ima radost svoju u Zakonu Gospodnjem i o Zakonu njegovu razmišlja dan i noć!

³On je kao drvo usađeno na vodenim potocima, koje rod svoj donosi u pravo vrijeme, i kojemu lišće ne vene; što on radi, sve uspijeva.

⁴Nijesu takvi opaki! Oni su kao pljeva, koju raznosi vjetar.

⁵Zato se ne mogu bezbožnici održati na sudu, ni grješnici na skupu pravednika.

⁶Jer Gospod zna za put dobrih, a put bezbožnika vodi u propast.

Psalam – 2

¹Zašto se bune narodi i puci kuju lude osnove?

²Skupljaju se vladaoci zemaljski, knezovi među se vijećaju proti Gospoda i pomazanika njegova:

³"Hajde da rastrgamo sveze njihove i da zbacimo sa sebe jaram njihov!"

⁴Onaj, koji stoluje u nebu, smije se, Gospod im se podsmijeva.

⁵A tada im govori u srdžbi svojoj i gnjevom ih svojim zbunjuje:

⁶"Ja sam pomazao kralja svojega na Sionu, svetoj gori svojoj."

⁷"Objavljujem krepku riječ Gospodnju; on mi reče: "Ti si Sin moj, ja te rodih danas.

⁸Samo zaželi od mene: "i dat ću ti narode za baštinu i krajeve zemlje u posjed tvoj!

⁹Udarit ćeš ih gvozdenom palicom, razbit ćeš ih kao sud lončarski!"

¹⁰Sad, vi kraljevi, opametite se; naučite se, vi suci na zemlji!

¹¹Poklonite se Gospodu sa strahom, častite ga s trepetom!

¹²Poštujte Sina, da se ne razgnjevi, i vaša vas osnova ne unesreći; jer će se gnjev njegov brzo raspaliti. Blagoslovljeni su svi, koji se u njega uzdaju!

Psalam – 3

¹Ah, Gospode, kako je mnogo neprijatelja mojih! Mnogi su, koji stoje proti meni.

²Mnogi, koji kažu o meni: "Nema mu više spasenja kod Boga!"

³Ali ti si, Gospode, štit, koji me zaklanja, moj Spasitelj, koji mi daješ pobjedu!

⁴Kad povikah iza glasa Gospodu, on me usliši na svetoj gori svojoj.

⁵Legoh i zaspah i probudih se opet, jer me zaštiti Gospod.

⁶Zato se ne strašim od bezbrojna naroda, koji me opkoljava.

⁷Digni se, Gospode, pomози mi, Bože moj! Ti razbi vilicu svima neprijateljima mojim, polomi zube bezbožnicima.

⁸Spasenje stoji u moći Gospoda; na puk tvoj neka dođe blagoslov tvoj!

Psalam – 4

¹Kad zovnem, usliši me, Bože spasenja mojega! Ti si mi uvijek pomogao u tjeskobi; smiluj mi se, usliši molitvu moju!

²Vi ljudi, zašto sramotite čast moju, ljubite prijevaru i mislite na laž?

³Uvidite ipak: "čudesno pomaže Gospod miljeniku svojemu! Gospod usliši moj vapaj k njemu.

⁴Drščite i okanite se grješnoga djelovanja! Smislite se na postelji svojoj! Prestanite!

⁵Prinosite prave žrtve zaklanice! Pouzdajte se samo u Gospoda!

⁶Mnogi se tuže: "Tko nam nosi mir?" Obasjaj nas, Gospode, svjetlom lica svojega!

⁷Više radosti stavio si mi u srce u doba žetve, kad rodi žito i vino u izobilju.

⁸Bez brige legnem i zaspim odmah; jer ti, Gospode, sam daješ mi te stojim u sigurnosti.

Psalam – 5

¹Čuj riječi moje, Gospode, razumij vapaj moj!

²Usliši glas molitve moje, Kralju moj i Bože moj, jer se molim tebi

³Gospode, već ujutro čuj vapaj moj; u rano jutro stojim pred tobom i čekam.

⁴Ti nisi bog, kojemu se dopadaju zlodjela; u tebe nema mjesta bezbožnik.

⁵Opaki ne mogu stajati pred očima tvojim, ti mrziš na sve, koji čine bezakonje.

⁶Satireš one, koji govore laž, krvopije i himbenici mrski su Gospodu

⁷A ja po velikoj milosti tvojoj ulazim u dom tvoj; bacam se ničice u strahopoštovanju pred tobom, okrenut prema svetome hramu tvojemu.

⁸Gospode, budi mi vođa na svetoj stazi svojoj; usprkos neprijateljima mojim poravnaj preda mnom put svoj!

⁹Jer usta njihova ne govore istine; srce je njihovo puno zloće grlo im je grob otvoren; jezik im je pun lukavstva.

¹⁰Uništi one, o Bože! Daj da ne uspiju osnove njihove; za mnoge grijehe njihove odbaci ih, jer oni se suprotstavljaju tebi!

¹¹A koji se uzdaju u te, radovat će se svi; uvijek će ti klicati, jer ih zaštićuješ; koji te ljube, nadvikivat će tebi.

¹²Jer ti, Gospode, blagoslivljaš pravednika, kao štitom zaklanjaš ga milošću svojom.

Psalam – 6

¹Gospode, nemoj me pokarati u srdžbi svojoj, niti me kazniti u gnjevu svojem!

²Smiluj mi se, Gospode, jer sam iznemogao; ozdravi me, Gospode, jer dršću kosti moje!

³Duša je moja vrlo uzdrhtala, a ti, Gospode, dokle ćeš se još srditi?

⁴Povrati se, Gospode, spasi život moj! Pomozi mi u dobroti svojoj!

⁵Jer mrtvi ne spominju više tebe; tko će te slaviti u carstvu smrti?

⁶Iznemogoh od uzdisanja; svaku noć kvasim postelju svoju, suzama svojim natapam prostirku svoju.

⁷Usahnu od tuge oko moje, od muke oslabi posve.

⁸Idite od mene svi, koji činite zlo, jer će Gospod uslišiti glasni plač moj!

⁹Vapaj moj uslišit će Gospod, Gospod će Primiti molitvu moju.

¹⁰Neka se postide i smetu svi neprijatelji moji, puni sramote neka brzo otidu odatle!

Psalam – 7

¹Gospode, Bože moj, k tebi se utječem, sačuvaj me od svih, koji me progone, i izbavi me!

²Da me ne rastrgaju kao lav, da me ne odvuku, kad nema spasitelja!

³Gospode, Bože moj, ako sam to učinio: ako su zlodjela u rukama mojim,

⁴Ako sam zlo vratio prijatelju svojemu – ipak sam pomogao onome, koji me je napao bez razloga –:

⁵Tada neka goni neprijatelj dušu moju i neka je stigne; i neka pogazi na zemlju život moj i čast moju odvuče u blato!

⁶Ustani, Gospode, u gnjevu svojem, digni se na žestinu tlačitelja mojih! Izađi mi na obranu, jer ti hoćeš pravo!

⁷Skup naroda skupit će se oko tebe, uzađi ponovno na prijestolje iznad njih!

⁸Gospod je sudac narodima; sudi mi, Gospode, po pravednosti svojoj, neka mi bude po nedužnosti mojoj!

⁹Neka se dokrajči zloća bezbožnika, a pravednika potpomoz, jer ispituješ srca i bubrege, pravedni Bože!

¹⁰Štit moj stoji kod Boga, koji pomaže one, koji su prava srca.

¹¹Bog je pravedan sudac, Bog, koji uvijek revnuje.

¹²Doista, on već brusi i oštri mač svoj; nateže i naperuje luk.

¹³Zapinje smrtnu strijelu, čini strijele usijanima.

¹⁴Gle, zloćom počinje on, obilazi s nesrećom i rađa samo prijevaru.

¹⁵Jamu kopa i iskopa i sam pada u jamu, koju načini.

¹⁶Nepravda se njegova vraća na vlastitu glavu njegovu, na vlastito tjeme silazi zločin njegov.

¹⁷A ja zahvaljujem Gospodu za pravedan sud njegov i pjevat ću imenu Gospoda svevišnjega.

Psalam – 8

¹Gospode, vladaoče naš, kako je divno ime tvoje po svoj zemlji!
Veličanstvom nebo natkriljuješ.

²Ti, čiju slavu nebesa slave rječitije, negoli usta čovječje djece:
"podigao si sebi branište nasuprot neprijateljima svojim, da zamukne protivnik i mrzitelj.

³Kad pogledam nebo, djelo prsta tvojih, mjesec i zvijezde, što si ih namjestio,

⁴Što je čovjek, da ga se spominješ, zemlje sin, da ga pogledaš?

⁵Pa ipak, namjestio si ga samo malo ispod Boga, okrunio si ga slavom i čašću,

⁶Postavio si ga vladaocem nad djelom ruku svojih, sve si mu metnuo

pod noge:

⁷Sve ovce i goveda, i životinje poljske,

⁸Ptice nebeske i ribe morske, štogod samo ide stazama morskim.

⁹Gospode, vladaoče naš, kako je divno ime tvoje po svoj zemlji!

Psalam – 9

¹Iz svega srca zahvaljivat ću ti, Gospode! Objavljivat ću sva čudesa tvoja!

²Radovat ću se i veseliti o tebi, pjevat ću imenu tvomemu, Svevišnji!

³Jer se neprijatelji moji vratiše natrag, padoše i po tebi se upropastiše.

⁴Ti si vodio stvar moju, pravo moje, sjedio si na prijestolju kao sudac pravedan.

⁵Narodima si zaprijetio, bezbožnike uništio, imena si im zauvijek i vječno zatro.

⁶Neprijatelj je uništen, raspršen zauvijek; gradovi su razoreni; pogibe spomen njihov!

⁷Gospod će vječno stolovati kao sudac; za sud je namjestio prijestolje svoje.

⁸Po pravdi će suditi svijetu, kako je pravo izreći će osudu narodima.

⁹Tako će Gospod biti utočište potlačenima, utočište u vremena nevolje.

¹⁰Zato se uzdaju u tebe, koji znaju ime tvoje; jer koji traže tebe,

Gospode, onih ti ne ostavljaš.

¹¹Pjevajte hvalu Gospodu, koji stoluje na Sionu; navješćujte narodima djela njegova!

¹²Kao osvetnik krvnoga djela zauzeo se on za siromahe, nije čuo jauka njihova.

¹³Budi mi milostiv, Gospode: pogledaj kako trpim, izbavi me od neprijatelja mojih, od vrata smrti!

¹⁴Tada ću navješćivati sva djela tvoja, veseliti se pomoći tvojoj na vratima Siona:

¹⁵popadaše narodi u jame, što ih iskopaše; u zamku što je namjestiše, uhvati se noga njihova.

¹⁶Gospod se objavi, održa sud: "u djelo ruku svojih zaplete se bezbožnik!

¹⁷U carstvo mrtvih neka idu bezbožnici, svi narodi, koji zaboravljaju Boga!

¹⁸Jer neće zauvijek biti zaboravljen siromah, nada nevoljnicima neće se vječno varati.

¹⁹Digni se, Gospode, neka ti ne prkosi čovjek; neka narodi potpadnu sudu pred tobom!

²⁰Gospode, utjeraj strah u njih, neka osjete narodi, da su samo ljudi!

Psalam – 10

¹Gospode, što se držiš daleko, kriješ se u vremenima nevolje?

²Oholosti bezbožnikove trpi siromah: hvata se prijevarom, koju onaj izmisli.

³Bezbožnik se diči svojim obijesnim željama, slavi varalicu, prezire Gospoda.

⁴Drsko misli bezbožnik: "On ne vidi!" "Nema Boga"; tako je stalno mišljenje njegovo.

⁵Svagda putovi njegovi donose mu sreću, tvoj sud ostaje njemu daleko, podsmijeva se svima protivnicima svojim.

⁶Misli u srcu: "Nikada se ja ne pokrenem! Kroz sva pokoljenja ja ne srećem neprijatelja!"

⁷Usta su mu puna psovke, puna varke i nasilja, pod jezikom su njegovim muka i zlodjela.

⁸Leži u potaji i vreba, zadavi nedužnoga potajno; oči njegove vrebaju siromaha.

⁹Leži u potaji i vreba kao lav u guštari; vreba da uhvati siromaha; hvata siromaha i vuče ga u mrežu.

¹⁰Pritajen čuči na zemlji, od nasilja mu siromasi padaju.

¹¹Misli u srcu: "Bog ne pazi na to, zastro je svoje lice, ne vidi to nikada!"

¹²Ustani, Gospode i Bože, digni ruku; ne zaboravi siromaha!

¹³Zašto smije bezbožnik huliti na Boga i misliti u srcu: "Ti to ne vidiš?"

¹⁴Ali ti to vidiš; ti znaš za muku i nevolju i uzimaš ih u zaštitu; tebi se povjerava siromah; ti si pomoćnik siroti.

¹⁵Satri mišicu bezbožniku! Kazni do uništenja grijeh zločinca!

¹⁶Gospod je kralj svagda i vječno; nestade neznabožaca iz zemlje njegove.

¹⁷Ti ispunjaš želje siromaha, Gospode; krijepiš srce njihovo, priklanjaš milostivo uho svoje.

¹⁸Ti pribavljaš sirotama i patnicima pravo njihovo; neka više ne prkosi čovjek sa zemlje!

Psalam – 11

¹U Gospoda se uzdam! Kako mi možete reći: "Leti u goru kao ptica!

²Jer evo, već natežu bezbožnici luk, zapinju strijelu za tetivu, da iz potaje ubijaju nedužne.

³Ako se glavni stupovi polome, što može onda pobožnik?"

⁴Još stoji Gospod u svetom stanu svojem, Gospod – prijestolje je njegovo u nebu! Oči njegove gledaju, pogledi njegovi ispituju djecu čovječju.

⁵Gospod ispituje pobožnike i bezbožnike; duša njegova mrzi na onoga, koji čini nasilje.

⁶On pušta na bezbožnike kišu živa ugljevlja i sumpora; sudbina je

njihova ognjeni vjetar.

⁷Jer je Gospod pravedan; pravdu ljubi on: samo pravednici gledaju njegovo lice.

Psalam – 12

¹Gospode, pomози, jer nema više pobožnika; nestade vjernih među ljudima.

²Govore samo laži jedan drugomu; govore laskavim usnama i dvoličnim srcem.

³Ah, da bi ipak Gospod uništio laskave usne i jezike veličave,

⁴One, koji se hvale: "Mi činimo to svojim jezikom, imamo ipak svoja usta: tko će gospodariti nad nama?"

⁵"Zbog nevolje potlačenih, zbog jadanja siromaha, hajde, veli Gospod, "ustat ću, da pomognem onome, koji zove za to!"

⁶Riječi su Gospodnje riječi pune čistoće, srebro su očišćeno u talionici na zemlji, sedam puta pretopljeno.

⁷Ti ćeš nas sačuvati, Gospode, zauvijek nas obraniti od roda ovoga.

⁸Razmeću se unaokolo bezbožnici: "prostota je gore kod ljudi.

Psalam – 13

¹Dokle ćeš me, Gospode, sasvim zaboravljati? Dokle ćeš zastirati lice svoje preda mnom?

²Dokle ću još nositi brige u srcu, jad u duši svojoj povazdan? Dokle će

se još neprijatelj moj podizati nada mnom?

³Pogledaj, usliši me, Gospode, Bože moj! Prosvijetli oči moje, da ne padnem u smrtni san!

⁴Da se ne hvali neprijatelj moj: "Pokorio sam ga!" Neka ne kliču protivnici, da sam srušen.

⁵A ja se uzdam u milosrđe tvoje; klicat će srce moje, kada mi pomogneš;

⁶pjevat ću Gospodu, koji mi učini dobro.

Psalam – 14

¹Luđaci misle u sebi: "Nema Boga." Pokvarena su djela njihova odurno; nema ga, koji je činio dobro.

²Gospod gleda s neba na djecu čovječju, da vidi, tko je razuman, tko se povodi za Bogom.

³Ali su svi zastranili, svi se pokvarili; nema ga, koji je činio dobro, nema ni jednoga!

⁴Zar da ne bi morali činiti okajanje svi, koji su činili zlo, koji su jeli narod moj kao kruh, koji nijesu častili Gospoda?

⁵Jedanput će oni zadrhtati od tjeskobe; jer Gospod stoji na strani pobožnika.

⁶Osnovu potlačenika hoćete razbiti, ali znajte: "Gospod je utočište njegovo!"

⁷O da bi došlo sa Siona spasenje Izraelu! Kad Gospod okrene sudbinu

naroda svojega, onda neka kliče Jakov, onda neka se veseli Izrael!

Psalam – 15

¹Gospode, tko smije gost biti u šatoru tvojemu, tko smije boraviti na svetoj gori tvojoj?

²Tko hodi u čistoći, tko čini pravdu, tko pošteno misli u srcu svojem,

³Tko ne kleveće jezikom svojim, tko ne čini zla blišnjemu svojem, tko ne nanosi sramote drugima,

⁴U čijim očima ništa ne vrijedi zlikovac, ali koji štuje one koji se Boga boje, tko se kune na štetu svoju i ništa ne nateže,

⁵Tko ne pozajma novaca svojih na dobit, tko se ne da podmititi proti nedužnima; tko ovako radi, neće se poljuljati nikada!

Psalam – 16

¹Čuvaj me, Bože; jer u tebe tražim utočište!

²Govorim Gospodu: "Ti si gospodar moj, nema dobra osim tebe."

³Kažem o svetima u zemlji: "To su plemeniti; njima ide sva ljubav moja."

⁴Koji služe idolima, imaju mnogo muke; ja im neću nikada darivati krvavih naljeva, niti ću uzimati u usta svoje imena njihova!

⁵Gospode, ti si meni baština i dio; ti si, koji mi je odredio sudbinu moju.

⁶Na milu zemlju pao je dio sudbine moje; doista, baština moja dopada mi se veoma!

⁷Blagoslivljam Boga, koji me je svjetovao prijateljski; na to me opominje i noću srce moje.

⁸Svagda mećem sebi pred oči Gospoda; jer mi on stoji zdesna, zato se ne pomjestim nikada.

⁹Tomu se raduje srce moje i veseli se duh moj; i bol će moja počivati u sigurnosti.

¹⁰Jer ti ne predaješ duše moje podzemnom svijetu; ne daš da Svetac tvoj truleža ugleda.

¹¹Stazu k životu ti mi objavljuješ: "u tebe je punina radosti, u desnici tvojoj milina vječna.

Psalam – 17

¹Gospode, čuj stvar pravednu, pripazi na vapaj moj, poslušaj molitvu moju iz usta bez varke!

²Od tebe neka se izreče sud moj: oči tvoje gledaju, što je pravo!

³Ispitaš li srce moje, pretražiš li ga noću, staviš li me na kušnju: nećeš naići ni na što opako;

⁴Usta moja nikad ne sagriješiše u toj žurbi ljudskoj; sačuvah riječ usta tvojih.

⁵Pravu stazu ne ostavi hod moj; na putovima tvojim ne posrnu korak moj.

⁶Tebe prizivljem; jer me ti uslišiš, Bože, prigni mi uho svoje, čuj riječ moju!

⁷Učini čudo puno dobrote, ti pomoćniče onima, koji se utječu k tebi od buntovnika proti pravima tvojim!

⁸Kao zjenicu oka čuvaj me! Skrij me u sjenu krila svojih

⁹Od bezbožnika, koji me pritiskuju tvrdo, od neprijatelja mojih, koji me opkoljavaju požudno!

¹⁰Oni zatvoriše srce svoje bešćutno, govore drsko ustima hvalistavim.

¹¹Korak za korakom prisluškuju nas; oštro vrebaju oči njihove, da nas sruše,

¹²Kao lav željan plijena, kao lavić, koji se zgurio u potaji.

¹³Digni se, Gospode, stani mu nasuprot, sruši ga, spasi život moj mačem svojim od bezbožnika,

¹⁴Rukom svojom, Gospode, od ljudi, od ljudi ovoga svijeta, kojima je dio ovaj život, tijelo je njihovo napunjeno dobrom tvojim; sinovi su njihovi siti; preostatak ostavljaju djeci svojoj.

¹⁵A ja kao pravednik gledam lice tvoje; kad se probudim, nagledam se sit prilike tvoje.

Psalam – 18

¹Ljubim te, Gospode, jakosti,

²Gospode, hridino moja, tvrđavo moja, Spasitelju moj! Bože moj, branište moje, u koje se zaklanjam! Štite moj, rog spasenja mojega, grade moj!

³Velehvaljenoga, Gospoda zazvah: "već sam bio riješen od neprijatelja svojih.

⁴Bili su na me pobjesnili valovi smrti, rijeke zla držale me u tjeskobi,

⁵Okovi pakla pritisli me, pale na me zamke smrti.

⁶U nevolji svojoj povikah Gospodu, zavapih Bogu svojemu; on razabra iz šatora svojega glas moj, do ušiju njegovih dođe vapaj moj.

⁷Tada se uznemiri zemlja i zadrhta, temelji se gora uzdrmaše i pomakoše; tako je on bio pun gnjeva:

⁸Iz nosa je njegova sukljao dim, iz usta je njegovih buktio oganj, što proždire, požar je vrcao od njega.

⁹Već savi nebesa i siđe: "noge su mu počivale na tamnu oblaku.

¹⁰Na kerubinima je sjedio i vozio se, dohujao na krilima vjetrova.

¹¹Tamu je razvukao oko sebe, kao voda težak, mračan oblak postao mu šator.

¹²Od sijevanja oko njega kroz oblake njegove udarao grad i živo ugljevlje.

¹³Gospod pusti, da gromovi zagrme na nebu, Svevišnji pusti, da zaori glas njegov: grad i živo ugljevlje,

¹⁴Strijele odapne i rasprši ih, munje izbaci i pomete ih.

¹⁵Tada se pokazaše dubine morske, otkriše se temelji zemlje pred karanjem tvojim, Gospode, pred dahtanjem srdžbe tvoje.

¹⁶S visine stiže i uhvati me, iz silnih voda izvuče me.

¹⁷Istrgnu me od jakih neprijatelja mojih, mrzitelja mojih, što su bili od mene jači.

¹⁸Napadoše me u dan nesreće moje, ali mi je Gospod bio zaštitnik.

¹⁹Izvede me na čistinu, oslobodi me, jer me je ljubio.

²⁰Tako mi naplati Gospod pravedno djelo moje, tako mi nagradi čistoću ruku mojih.

²¹Jer sam se držao putova Gospodnjih, nikad ne učinih krivo Bogu svojemu.

²²Pred očima sam imao sve naputke njegove, nikad ne odbacih zakona njegova.

²³Bez prijekora sam hodio pred njim, čuvao sam se od grijeha.

²⁴Zato mi naplati Gospod pravedno djelo moje, čistoću ruku mojih, što mu je bila poznata.

²⁵Dobar si dobrome, vjeran si vjernome.

²⁶S čistim postupaš čisto, samo se zločestom protiviš.

²⁷Pomažeš narodu nevoljnomu, spustaš pogled oholomu.

²⁸Ti rasvjetljuješ svjetionik moj, Gospode; Bože moj, prosvijetli tamu moju!

²⁹Jer snagom tvojom razbijam čete neprijateljske, preko zidina skačem s Bogom svojim.

³⁰Bog – savršen je put njegov, istinita je riječ Gospodnja. On je štit svima, koji se u njega uzdaju.

³¹Jer tko je Bog još osim Gospoda; tko je još hridina, ako ne naš Bog?!

³²Bog, koji me opasao snagom, učinio mi put neopasnim.

³³Dade mi brze noge kao u košute, postavi me na moje mjesto, visoko.

³⁴Ruku je moju upravljao u boju, mišice su moje zapele luk od mjedi.

³⁵Pomoć svoju dao si mi kao štit, desnica je tvoja postala potpora moja, velikim me je učinila dobrota tvoja.

³⁶Koracima mojim dao si raširen prostor, nikad mi koljena nijesu klecala.

³⁷Tjerao sam neprijatelje svoje i stizavao ih, nijesam se vraćao, dok ne legoše uništeni.

³⁸Potukoh ih: nikad ne ustadoše, padoše mi pod noge.

³⁹Jer ti me naoruža snagom za boj: "koji se staviše proti meni, ti ih primora na koljena preda me.

⁴⁰Neprijatelje moje natjera ti prema mnom u bijeg; tako ja uništih mrzitelje svoje.

⁴¹Vikali su za pomoć – ali nije bilo pomoćnika – vikali su Gospodu – ali ih On nije čuo.

⁴²Kao prah pred vjetrom smrvih ih, zgazih ih kao blato na putu.

⁴³Izveo si me čitava iz boja za narod moj, postavio si me glavarem narodima: "narod, kojega ne vidjeh nikada, postade mi pokoran,

⁴⁴Na riječ bio mi je poslušan; ljudi iz tuđe zemlje prinosili mi Poklonstvo.

⁴⁵Od straha poblijediše sinovi tuđine, drščući izadoše iz svojih gradova.

⁴⁶Živ je Gospod! U sav glas neka je slavljena hridina moja! Visoko hvaljen neka je Bog moj, koji mi pomože!

⁴⁷Bog, koji mi dade osvetu i narode mi podvrže,

⁴⁸Izbavitelj moj od neprijatelja mojih ljutih, ti me podiže nad protivnike moje, oslobodi me od čovjeka samovoljna.

⁴⁹Zato ću te slaviti pred svim svijetom, ti moj Gospode, pjevat ću hvalu imenu tvojemu,

⁵⁰Koje daje sreću i spasenje kralju svojemu, milost dijeli pomazaniku svojemu, Davidu i rodu njegovu u vječna vremena!

Psalam – 19

¹Nebesa pripovijedaju slavu Božju, djela ruku njegovih navješćuje svod nebeski:

²Dan na dan šapće on tu vijest, noć na noć donosi on taj glas.

³To nijesu govori, nijesu riječi, kojima se glas ne razabira:

⁴U sav svijet prodire povik njihov, riječ njihova do na kraj zemlje! Suncu je stvorio šator na njima. ⁵Ono izlazi kao zaručnik iz ložnice svoje; veseli se kao junak, da dobije trku:

⁶Na rubu neba izlazi, okreće se istom na drugom kraju; ništa se ne može skriti žaru njegovu.

⁷Zakon je Gospodnji siguran vođa, provodi dušu; svjedočanstvo je Gospodnje pouzdano, čini luđake mudracima.

⁸Zakon je Gospodnji savršen, veseli srce; naredbe su Gospodnje čiste, prosvjetljuje oči.

⁹Riječi su Gospodnje svete, ostaju zauvijek; odluke su Gospodnje istinite, pravedne sve kolike.

¹⁰Dragocjenije su od zlata, od mnogoga čistog zlata; slađe su od meda, što teče iz sata.

¹¹I sluga se je tvoj dao prosvijetliti od njih; tko ih drži, ima veliku plaću.

¹²A pogriješke – tko će ih znati? Očisti me od skrivenih!

¹³I od strasti sačuvaj slugu svojega; ne daj da vladaju nada mnom; tada ću biti čist, slobodan od teške krivnje.

¹⁴O da bi ti se riječi usta mojih dopale, misli srca mojega, Gospode, utočište moje i Spasitelju moj!

Psalam – 20

¹Neka te usliši Gospod u dan nevolje! Neka te zaštiti ime Boga Jakovljeva!

²Neka ti pošalje pomoć iz svetišta! Sa Siona neka te pokrijepi!

³Neka se spomene svih prinosa tvojih; žrtvu tvoju neka primi milostivo!

⁴Neka ti ispuni želju srca tvojega! Neka ti dadne sreću u svakoj osnovi!

⁵Tada ćemo klicati na pomoći, što je dobivaš, u ime Boga svojega razvit ćemo zastave; neka ti ispuni Gospod sve želje tvoje!

⁶Znam već sada: "Gospod daje pobjedu pomazaniku svojemu! Usliši ga iz svetoga neba svojega obilatom moću desnice svoje.

⁷Jedni se uzdaju u kola, drugi u konje: "a mi slavimo ime Gospoda, Boga svojega.

⁸Oni posrću i padaju, a mi stojimo čvrsto i držimo se uspravno.

⁹Gospode, udijeli pobjedu! Ti kralju, koji nas usliši u dan, kada zovnemo!

Psalam – 21

¹Gospode, s tvoje se zaštite veseli kralj, kako kliče glasno zbog pomoći tvoje!

²Ti si mu ispunio želju srca njegova; nijesi mu odbio molitve usta njegovih.

³Izašao si mu u susret obilnim blagoslovom; metnuo si mu na glavu krunu od zlata

⁴Molio te je za život; dao si mu puninu godina u najkasnijem vremenu.

⁵Velika je slava njegova, jer si mu pomogao; uresio si ga slavom i sjajem.

⁶Jer si ga napunio blagoslovom zauvijek; razveseljuješ ga radošću lica

svojega.

⁷Jer se kralj uzda u Gospoda; kroz milost Svevišnjega neće se pomaknuti.

⁸Ruka će tvoja dostići sve neprijatelje tvoje; desnica tvoja uhvati sve mrzitelje tvoje.

⁹Kao u ražarenoj peći ti ih izgaraš, čim se pojaviš; Gospod ih uništi u jarosti svojoj, i oganj će ih proždrijeti.

¹⁰Rod njihov uništavaš na zemlji, potomstvo njihovo kod djece čovječje.

¹¹I ako namisle proti tebe zlo i zasnuju spletke: oni ne izvedu ništa.

¹²Jer ih prisiliš da se okrenu u bijeg; lukom svojim ciljaš na lice njihovo.

¹³Neka je tebi pobjeda, Gospode, zbog snage tvoje! Mi ćemo pjevanjem i igrom slaviti jakost tvoju.

Psalam – 22

¹Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio? Daleko su od spasenja mojega riječi vapaja mojih.

²Bože moj, vapijem danju – a ti ne odgovaraš; i noću, ali se ne pazi na me.

³A ipak si ti Svetac: stoluješ nad hvalospjevima Izraelovim.

⁴U tebe su se uzdali oci naši, uzdali se, i ti si ih izbavljao.

⁵Priznavali su tebe i spasavali su se; uzdali se u tebe i nijesu se

posramili.

⁶A ja sam crv, ne više čovjek; ruglo ljudima i prezir narodu!

⁷Tko me samo pogleda, smije mi se, širi usta, maše glavom:

⁸"Pouzdam se u Gospoda!" Neka ga on spasi! "On neka mu pomogne; jer ga on miluje!"

⁹A ti si onaj, koji si me izveo iz krila materina i skrio me na grudi matere moje.

¹⁰Od djetinjstva tebi sam se predao, od krila materina ti si Bog moj.

¹¹Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, jer nema nikoga, koji bi mi pomogao!

¹²Junaci mnogi okružuju me, bikovi bašanski opkoljuju me.

¹³Razvaljuju na me usta svoja, kao lav, koji razdire i riče.

¹⁴Kao voda razlijevam se, rasuti su svi udovi moji; srce mi postade kao vosak i topi se u grudima.

¹⁵Sasuši se kao crijep snaga moja, jezik mi prionu za nepce, u prah smrti mećeš me.

¹⁶Hajka pasa opkoljuje me; četa zlikovaca okružuje me; probodoše mi ruke i noge. ¹⁷Sve kosti svoje mogu izbrojiti; naslađuju se gledajući u me.

¹⁸Dijele među se haljine moje i za odjeću moju bacaju kocku.

¹⁹Ali ti, Gospode, ne udaljuj se! Ti jakosti moja, dođi mi u pomoć!

²⁰Izbavi od mača dušu moju, od šape pasje jedino dobro moje!

²¹Istrgni me od ralja lavljih i od rogova bivoljih! Ti si me uslišio.

²²Govorit ću ime tvoje braći svojoj i usred skupštine hvalit ću.

²³"Koji štujete Gospoda, pjevajte mu hvalu! Vi iz roda Jakovljeva, častite ga svi! Vi iz roda Izraelova, bojte ga se svi!"

²⁴Jer on ne prezre i ne odbi nevolju patnikovu; ne skrije lica svojega pred njim; sasluša ga, kad povika k njemu.

²⁵Tebe hvalim u skupštini velikoj! Zavjet ću svoj izvršiti pred štovateljima njegovim.

²⁶Tada jedu siromasi i nasite se; tada hvale Gospoda, koji ga traže; neka živi srce njihovo dovijeka!

²⁷Toga se spominjući obratit će se Gospodu svi krajevi zemaljski; klanjajući se bacit će se pred tobom sva plemena naroda.

²⁸Jer je Gospodu kraljevstvo, on je vladalac narodima.

²⁹Pred njim će samo pasti oni, svi će se knezovi zemaljski pokloniti pred njim, svi koji silaze u prah

³⁰Njemu, koji predade život svoj, služit će potomstvo.

³¹O Gospodu pripovijedat će se budućemu naraštaju, dobrota njegova govorit će se narodu, što će kasnije živjeti: On je to izvršio!

Psalam – 23

¹Gospod je pastir moj: ništa mi neće nedostajati!

²Na poljanama zelenim pusti me da sjedim; na vodama odmorišta pusti me da počinem.

³On krijepi dušu moju, vodi me pravom stazom zbog imena svojega.

⁴Moram li i putovati smrtnom dolinom: ne bojim se nesreće, jer ti si s menom; štap tvoj i palica tvoja, oni su, koji me tješe.

⁵Pripremaš stol preda mnom, na pogled neprijateljima mojim; mažeš mi glavu uljem; čaša se moja prelijeva.

⁶Samo sreća i milost pratit će me kroz sav život; i prebivat ću u domu Gospodnjem zauvijek.

Psalam – 24

¹Gospodnja je zemlja i što je ispunja, svijet i stanovnici njegovi.

²Jer je on osnova nad morima, tvrdo je namjesti nad vodama.

³Tko se smije popeti na goru Gospodnju, tko stajati na svetom mjestu njegovu?

⁴U koga su nedužne ruke i čisto srce, tko se ne oslanja u duši svojoj na zlo i ne kune se lažno,

⁵Taj će primiti blagoslov od Gospoda i pravednu plaću od Boga, pomoćnika svojega.

⁶Tako je rodu, koji ga traži, narodu Jakovljevu, koji čezne za licem

tvojim.

⁷Uzdignite, vrata, glave svoje! Protegnite se, vrata prastara, može unići Kralj pun slave!

⁸Tko je taj kralj pun slave? Gospod, Jaki, Junak! Gospod, Div u boju!

⁹Uzdignite, vrata, glave svoje! Protegnite se, vrata prastara, da može unići Kralj pun slave!

¹⁰Tko je taj kralj pun slave? Gospod nad vojskama, on je Kralj pun slave!

Psalam – 25

¹K tebi, Gospode, podižem srce svoje! ²Bože moj, u tebe se uzdam! Ne daj da se ikad osramotim! Ne daj da kliču nada mnogim neprijateljima mojim!

³Jest, nitko, koji se ufa u te, neće se osramotiti; osramotit će se samo, koji te ostavi nevjerno.

⁴Gospode, pokaži mi putove svoje! Uči me stazama svojim!

⁵Daj da hodim u vjernosti k tebi, i podijeli mi pouku, jer si ti Bog koji mi pomaže: tebe čekam povazdan.

⁶Gospode, spomeni se milosrđa svojega, dobrote svoje, jer one su oduvijek.

⁷Grijeha mladosti moje, opačina mojih ne spominji se! Po milosti svojoj spomeni se mene radi dobrote svoje, Gospode!

⁸Dobrostiv je Gospod i pravedan; zato pokazuje put grješnicima.

⁹Ponizne vodi pravom stazom; On uči ponizne putovima svojim.

¹⁰Svi su putovi Gospodnji samo dobrota i vjernost onomu, koji mu drži zavjet i naredbe.

¹¹Radi imena svojega, Gospode, oprosti krivnju zlodjela mojih; jer je tako velika!

¹²Gdje samo čovjek hodi u strahu Božjemu: on mu pokaže put, koji da izabere.

¹³Duša njegova u sreći prebiva; potomstvo će njegovo posjedovati zemlju.

¹⁴Koji ga se boje, to su pouzdanici Gospodnji; on im dade zavjet svoj, da im donese razboritost.

¹⁵Oči su moje uvijek upravljene Gospodu, jer on vadi iz zamke nogu moju.

¹⁶Obrni se k meni i budi mi milostiv, jer sam osamljen i jadan!

¹⁷Velike su postale nevolje srca mojega: izbavi me iz tjeskoba mojih!

¹⁸Vidi jad moj i tugu moju i oprosti mi sve grijeha moje!

¹⁹Pogledaj neprijatelje moje, kako ih je mnogo, i kako pakosnom mržnjom mrze na me!

²⁰Sačuvaj život moj! Izbavi me; ne daj da se ikad osramotim, jer se uzdam u tebe!

²¹Nedužnost i čestitost neka su mi zaštita; jer se uzdam u tebe.

²²Bože, izbavi Izraela od svih nevolja njegovih!

Psalam – 26

¹Opravdaj me, Gospode, jer hodih u čestitosti; uzdajem se u Gospoda i neću se spotaknuti

²Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me; istraži me na bubrezima i na srcu!

³Jer mi je dobrota tvoja stajala pred očima; hodio sam putem svojim, vjerno prema tebi.

⁴Nikada nijesam sjedio kod ljudi lažljivih, nikad se ne vratih k onima, koji rade potajno.

⁵Skupština opakih mrška mi je; nikad ne sjedoh kod zlikovaca.

⁶Perem ruke svoje u nedužnosti, idem oko žrtvenika tvogega, Gospode,

⁷Da započnem pjesmu žrtve zahvalnice, da navješćujem sva čudesa tvoja.

⁸Gospode, ja ljubim kuću tvoju, koja štiti; mjesto, gdje stoluješ u sjaju.

⁹S grješnicima nemoj pogubiti duše moje, ni života mojega s krvnicima,

¹⁰Kojima je zločinstvo prionulo za ruke, i kojima je desnica puna mita!

¹¹Jer ja hodim putem svojim u nedužnosti, izbavi me i budi mi milostiv!

¹²Noga će moja stajati na pravoj ravnicu; u skupštini, Gospode, blagoslivljat ću tebe!

Psalam – 27

¹Gospod je svjetlost moja i spasenje moje: "koga da se bojim? Gospod je zaštitnik života mojega: od koga da predam?"

²Ako mi se približe zlikovci, da me unište – tlačitelji i neprijatelji moji: oni će posrnuti i pasti.

³Neka se skupi tabor proti meni, srce moje ne zna za strah; neka plane boj proti meni, ja ostajem utješén.

⁴Za jedno samo molim Gospoda, samo to ištem: da stanujem u kući Gospodnjoj sve dane života svojega, da iskusim dobrotu Gospodnju, da gledam hram njegov,

⁵Jer u dan nevolje krije me Bog u potkrovlju svojem, zaklanja me u skrovištu šatora svojega, diže me visoko gore na hridinu.

⁶Zato će se glava moja uzdići usprkos mojim neprijateljima oko mene; prinosit ću u šatoru njegovu žrtve pune radosti; pjevat ću i igrat ću Gospodu.

⁷Gospode, čuj, glasno vičem: smiluj mi se i usliši me!

⁸Srce moje viče k tebi; tražim te; Gospode, tražim lice tvoje!

⁹Ne skrivaj lica svojega od mene; ne odbacuj u gnjevu slugu svojega, jer ti si pomoćnik moj: ne odbijaj me, ne ostavljaj me, pomoćniče Bože moj!

¹⁰Kad bi me odbacili otac i mati, primio bi me Gospod.

¹¹Pokaži mi put svoj, Gospode, vodi me ravnom stazom usprkos neprijateljima mojim!

¹²Nemoj me predati bijesu tlačitelja mojih: jer svjedoci lažni ustaju proti meni; hoće im se zločina.

¹³Tvrdo vjerujem, da ću gledati dobrotu Gospodnju zemlji živih.

¹⁴Čekaj Gospoda, budi utješén i hrabra srca: čekaj Gospoda!

Psalam – 28

¹K tebi, Gospode, vičem: hridino moja, ne budi gluh prema meni, ne budi nijem prema meni, inače bih morao ja poći u svijet mrtvih.

²Čuj glasni vapaj moj: vičem k tebi; dižem ruke prema svetišću tvojém.

³Nemoj me uzeti sa zlikovcima, s onima, što čine zlo, koji govore prijazno s bližnjim svojim, a u srcu nose lukavstvo.

⁴Podaj im po djelima njihovim, po zlobi postupanja njihova! Po djelima ruku njihovih podaj im; plati im po zasluži!

⁵Jer ne paze na djela Gospodnja, na djelo ruku njegovih; zato će ih srušiti i nikada ih više neće podići.

⁶Neka je blagoslovljen Gospod, jer on će uslišiti glasni vapaj moj.

⁷Gospod je zaštita moja i štit moj; u njega se pouzdalo srce moje on će mi i pomoći; tada ću se od srca obradovati i zahvaljivati mu pjesmom svojom

⁸Branik je Gospod narodu svojemu; pomoćnik i zaštitnik pomazaniku svojemu.

⁹Pomozi narodu svojemu! Blagoslovi baštinu svoju! Pasi je i nosi

dovijeka!

Psalam – 29

¹Prinesite Gospodu, sinovi Božji, prinesite Gospodu čast i moć!

²Prinesite Gospodu sjaj imena njegova, poklonite se Gospodu u svetoj krasoti!

³Čuj! Gospod nad valovima, Bog veličanstva grmi; nad širokim morem Gospod!

⁴Čuj! Gospod silan, čuj, Gospod slavan!

⁵Čuj! Gospod lomi cedre, cedre libanonske lomi Gospod.

⁶On čini da skakuću: kao tele Libanon, kao mlad bivo Sirion!

⁷Čuj! Gospod sipa plamen Ognjeni!

⁸Čuj! Gospod potresa pustinju, Gospod potresa pustinju Kadeš!

⁹Čuj! Gospod čini, da se košute rastaju s bremenom, ogoljuje šume! U palači njegovoj sve viče: Kako sjajno!

¹⁰Gospod stoluje nad potopom: Gospod stoluje kao kralju vijeke!

¹¹Gospod daje moć narodu svojemu. Gospod blagosliva mirom narod svoj.

Psalam – 30

¹Slavit ću te, Gospode, jer si me oteo; nijesi dao neprijateljima mojim, da kliču nada mnom!

²Gospode, Bože moj, k tebi povikah; tada si me ozdravio;

³Gospode, iz carstva mrtvih izveo si dušu moju; opet si me životu darovao između onih, koji siđoše u carstvo mrtvih.

⁴Pjevajte hvalu Gospodu, pobožni njegovi, pjevajte zahvalu svetome imenu njegovu!

⁵Jer samo za trenut oka traje gnjev njegov, a milost njegova do života; večerom dolazi plač, a jutrom već vlada radost.

⁶Pomislio sam u mirnoj sreći svojoj: "Nikada se neću pomaknuti!" ⁷Ti si me bio, Gospode, pun milosti utvrdio u sreći. Onda si skrio lice svoje: i već se ja smetoh. ⁸Tada povikah k tebi, Gospode, tada zavapih k Bogu svojemu:

⁹"Što ti koristi krv moja, kad siđem u podzemni svijet? Slavi li te prah? Navješćuje li on vjernost tvoju?"

¹⁰Gospode, čuj i smiluj se meni; Gospode, budi mi pomoćnik!"

¹¹Tada si obratio plač moju radost, rastrgao si žalosnu odjeću moju i opasao me veseljem:

¹²Da ti pjeva duša moja i nikada više ne umuknu. Gospode, Bože moj, vječno ću ti zahvaljivati!

Psalam – 31

¹U tebe, Gospode, tražim utočište, ne daj da se osramotim ikada! U dobroti svojoj izbavi me!

²Prigni milostivo k meni uho svoje, oslobodi me brzo! Budi mi zaštitna

hridina, utvrda, da me spasiš!

³Jer si mi hridina i utvrda: radi imena svojega vodit ćeš me i upravljati,

⁴Oslobodit ćeš me iz zamke, koju mi tajno postaviše; jer si ti obrana moja:

⁵U ruku tvoju predajem duh svoj; ti ćeš me otkupiti, Gospode, Bože, ti vjerni!

⁶Mrzim na one, koji poštuju ništave idole, a darujem uzdanje svoje Gospodu.

⁷Klicat ću i veselit ću se milosti tvojoj, kad si vidio nevolju moju i pripazio na tjeskobu duše ⁸Mene ne predao u ruku neprijatelju, nozi mojoj dao širok prostor.

⁹Smiluj mi se, Gospode, jer sam u tjeskobi, iznemože od jada oko moje, duša moja, tijelo moje.

¹⁰Jer iščezava život moju boli, godine moje u uzdisanju; iscrpla se snaga moja od zlodjela mojih, i kosti moje usahnuše.

¹¹Podsmijeh postadoh svim neprijateljima svojim, susjedstvu svojemu užas, znancima svojim strašilo; tko me vidi na putu, bježi od mene.

¹²Zaboravljen sam, bez spomena kao mrtvac; postadoh kao razbijen sud.

¹³Slušam grdnju mnogih: strah odasvud: vijećaju zajedno proti meni, nastoje oko toga, da mi uzmu život.

¹⁴Ali se ja uzdam u tebe, Gospode, velim: "Ti si Bog moj!"

¹⁵U tvojim je rukama udes moj: izbavi me iz ruke neprijatelja i tlačitelja mojih!

¹⁶Daj da slugi tvojemu svijetli lice tvoje! Pomozi mi u dobroti svojoj!

¹⁷Gospode, ne daj, da budem posramljen, jer tebe prizivljam! Neka zlikovci posramljeni, na šutnju osuđeni, odu u podzemni svijet!

¹⁸Neka zanijem usta lažljiva, što govore bezakonje na pravednika, oholo i drsko!

¹⁹Kako je velika dobrota tvoja, što je čuvaš za one, koji te se boje, što je iskazuješ onima, koji se kriju kod tebe od ljudi!

²⁰Kriješ ih štitom lica svojega od buna ljudskih; sklanjaš ih pod krov svoj od svađe jezika.

²¹Neka je blagoslovljen Gospod: on će me štititi čudesno u dobroti svojoj kao u utvrđenom gradu!

²²Kad pun tjeskobe mislim, odbačen sam od lica tvogega: "ti čuješ ipak moj vapaj glasan, kad te prizivljam glasno.

²³Ljubite Gospoda, svi pobožni njegovi! Gospod čuva vjerne, a po zasluži vraća oholima.

²⁴Budite utješeni i neka se ohrabri srce vaše; vi svi, koji se uzdate u Gospoda!

Psalam – 32

¹Blagoslovljen je onaj, kojemu je oprostena opaćina, kojemu je grijeh skriven!

²Blagoslovljen je čovjek, kojemu Gospod ne uračunava krivnje zlodjela, i u čijem srcu nema prijekare!

³Kad sam šutio, klonuše kosti moje; jecao sam cijeli dan.

⁴Jer dan i noć ležala je teško na meni ruka tvoja: kao na ljetnoj žegi otvrdnu sok života mojega.

⁵Tada priznadoh tebi grijeh svoj i krivnju zlodjela svojih ne zatajih; rekoh: "Priznat ću Gospodu nepravdu svoju!" Tada si oprostio krivnju grijeha mojega.

⁶Zato neka se moli tebi svaki pobožni u vrijeme, kad je još naći milost! Nadodje li tada potop voda: neće ga stisnuti.

⁷Ti si zaklon moj, čuvaš me od tjeskobe; okružiti ćeš me radošću spasenja.

⁸"Poučiti ću te, pokazati ću ti put, kojim da ideš; svjetovati ću te, upravit ću na te oko svoje."

⁹Nemoj ipak biti kao konj, kao mazga bez razuma: prkos njihov moraš slomiti vođicama i uzdom, inače ne ide za tobom.

¹⁰Mnoge muke stignu zlikovca, a tko se uzda u Gospoda, toga on okruži ljubavlju.

¹¹Radujte se u Gospodu i kličite, pravednici! Kličite svi, koji ste čestita srca!

Psalam – 33

¹Radujte se Gospodu, pravednici! Čestitima dolikuje hvaliti ga.

- ²Pjevajte hvalu Gospodu uz gitaru, svirajte mu na harfu od deset žica!
- ³Pjevajte mu pjesmu novu, složno udarajte podvikujući!
- ⁴Jer je riječ Gospodnja pouzdana, i u svemu djelovanju svojem on je vjeran.
- ⁵On ljubi pravdu i pravo; dobrote je Gospodnje puna zemlja:
- ⁶Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih.
- ⁷Kao u stog skupi on vode mora, kao u spreme metnu bezdane.
- ⁸Mora se bojati Gospoda sva zemlja, strepiti moraju pred njim svi stanovnici zemlje:
- ⁹Jer on reče, i postade; on zapovjedi, i pokaza se.
- ¹⁰Gospod razbija osnovu neznabošcima, uništava pomisli narodima.
- ¹¹Odluka Gospodnja ostaje do vijeka, kroz sve naraštaje misli srca njegova,
- ¹²Blagoslovljen je narod, kojemu je Bog Gospod! Narodu, što ga je izabrao sebi za svojinu!
- ¹³S neba gleda Gospod dolje, vidi svu djecu čovječju.
- ¹⁴S mjesta, na kojem stoluje, gleda na sve stanovnike zemlje,
- ¹⁵On, koji je načinio svima srce njihovo, pazi na sva djela njihova.
- ¹⁶Ne pobjeđuje kralj jakošću vojske, ne spasava se junak veličinom

snage.

¹⁷Ne dovodi konj do pobjede, uza svu jakost svoju ne donosi on spasenja.

¹⁸Gle, oko Gospodnje počiva na štovateljima svojim, na onima, koji se ufaju u milost njegovu,

¹⁹Da duše njihove izbavi od smrti, da ih uzdrži u životu u vrijeme gladi!

²⁰Duša naša čeka Gospoda: "on nam je pomoćnik i zaštitnik!

²¹Jer se srce naše veseli u njemu, mi se uzdamo u sveto ime njegovo

²²Neka vlada, Gospode, nad nama milost tvoja, kao što se uzdamo u tebe!

Psalam – 34

¹Blagoslivljat ću Gospoda u svako doba, neka mi je svagda hvala njegova u ustima!

²Neka se diči Gospodom duša moja, neka čuju, koji stradaju, i neka se raduju!

³Veličajte Gospoda s menom, uzvisujmo ime njegovo zajedno!

⁴Tražio sam Gospoda: on me usliši, izbavi me od svih tjeskoba mojih.

⁵Tko pogleda u njega, bit će vedrijega srca, lice se njegovo ne treba zarumeniti.

⁶Ovdje je siromah, koji povika, i Gospod ga čuje i pomože mu iz svih nevolja njegovih.

⁷Andeo Gospodnji stoji oko onih, koji se boje njega, i izbavlja ih.

⁸Kušajte i vidite, kako je dobar Gospod! Blagoslovljen je čovjek, koji se uzda u njega!

⁹Vi sveti njegovi, bojte se Gospoda, jer koji se boje Gospoda, ne trpe nikada oskudice.

¹⁰Lavovi imaju oskudicu i gladuju, a tko traži Gospoda, ima svako dobro.

¹¹Dodite, djeco, poslušajte me; naučit ću vas strahu Gospodnjemu!

¹²Tko je taj čovjek, koji ljubi život, koji želi sebi godine, da okusi sreću?

¹³Jezik svoj ustavlja od zla, usta svoja od prijevarena govora!

¹⁴Kloni se od zla, a čini dobro, traži mir i idi za njim!

¹⁵Na pobožnima počiva oko Gospodnje; uho njegovo čuje vapaj njihov.

¹⁶Lice Gospodnje stoji proti zlikovcu, da istrijebi iz svijeta spomen njihov.

¹⁷Kad pravednici zavapiju, Gospod ih čuje i izbavlja ih od svih nevolja njihovih.

¹⁸Gospod je blizu onih, koji su skršena srca, i slomljene duše spasava.

¹⁹Mnogo muke ima pravednik, ali mu iz svih pomaže Gospod.

²⁰Čuva sve udove njegove, ni jedan se od njih ne slomi.

²¹Zlikovca ubije nesreća; tko mrzi na pobožna, mora to okajati.

²²Gospod otkupljuje duše svojih; tko se uzda u njega, neće štetovati.

Psalam – 35

¹Gospode, bori se proti onima, koji se bore proti meni i udari na one, koji udaraju na me!

²Prihvati oružje i štit i digni se, da mi pomogneš!

³Zavitlaj koplje i nadžak proti progoniteljima mojim, reci duši mojoj: "Ja sam spasenje tvoje!"

⁴Neka se smetu i posrame, koji mi rade o glavi, neka se odbiju natrag posramljeni, koji proti meni misle zlo!

⁵Neka budu kao pljeva pred vjetrom: anđeo Gospodnji neka ih tjera!

⁶Neka bude put njihov taman i sklizav: anđeo Gospodnji neka ih progoni!

⁷Namjestiše mi potajno bez povoda zamku svoju; bez uzroka iskopaše mi jamu.

⁸Neka ih stigne iznenada propast, zamka, koju potajno namjestiše meni, neka njih uhvati; u tu propast neka upadnu!

⁹Tada će se duša moja radovati u Gospodu, veselit će se pomoći njegovoj.

¹⁰Svaki će na meni ud reći: "Gospode, tko je kao ti, koji izbavljaš bijednika od ruke jačega, patnika i ubogoga od razbojnika?"

¹¹Ustaju proti meni lažni svjedoci; pitaju me za ono što ne znam.

¹²Vraćaju mi zlo za dobro; osama je sudbina duši mojoj.

¹³A ja? – Kad ih sruši bolest, bila je vreća odjeća moja; mučio sam sebe postom i molio sam se duboko prignut.

¹⁴Kao da bi mi bio prijatelj, brat, vrzao sam se okolo; tugujući kao za majkom bio sam u žalosti pokunjen.

¹⁵A kada ja posrnem, oni se radosni kupe, kupe se proti meni, spremni da me biju, a ne znam za što; psuju me bez prestanka.

¹⁶Meću me na kušnju, podruguju mi se ruglom, škripaju na me zubima svojim.

¹⁷Gospode, kako ćeš dugo to još gledati?! Izbavi dušu moju od laži njihovih, od lavova moje jedino dobro!

¹⁸Tada ću ti zahvaljivati na zboru velikom, slaviti ću te pred narodom brojnim.

¹⁹Ne daj, da se raduju nada mnogom, koji me napadaju zlobno, koji bez razloga mrze na me i namiguju na me!

²⁰Jer ne govore, što služi za mir; proti onima koji su mirni u zemlji smišljaju riječi pune prijevare.

²¹Razvaljuju na me usta svoja i govore: "Ha, ha, vidimo eto očima vlastitim."

²²Ti si vidio, Gospode, nemoj šutjeti! Gospode, ne udaljuj se od mene!

²³Digni se, probudi se za pravo moje, Gospode moj i Bože moj, na

parbu za me!

²⁴Sudi mi po pravdi svojoj, Gospode, Bože moj, neka se ne raduju nada mnom!

²⁵Neka se među se ne hvale: "Ha! To je bila želja naša!" Neka ne kažu: "Proždrlí smo ga!"

²⁶Neka se zacrvene i zastide svi od sramote, koji se raduju nesreći mojoj! Neka pokrije stid i sram one, koji se razmeću nada mnom!

²⁷A neka se raduju i vesele, koji mi žele pravicu, koji govore vazda: "Velik je Gospod, koji hoće dobro slugi svojemu!"

²⁸Moj će jezik navješćivati pravedno upravljanje tvoje, uvijek slavno djelovanje tvoje.

Psalam – 36

¹Presuda Božja nad grijehom za zlikovca duboko je sačuvana u srcu mojem; kazneni sud Božji ne drži on pred očima svojim,

²Jer je On, kako misli, dobar njemu, kad pronade krivnju zlodjela, i kad udara kaznu,

³Riječi su usta njegovih opaćina i prijevara; on ostavlja mudro i dobro življenje.

⁴Na postelji svojoj smišlja bezakonje, udara putem opakim, ne preda pred zloćom.

⁵Gospode, do neba je uzvišena milost tvoja, vjernost je tvoja do oblaka.

⁶Pravednost je tvoja kao gore najviše, sudovi su tvoji kao bezdana najdublja; Gospode, ti pomažeš ljudima i životinjama.

⁷Kako je dragocjena dobrota tvoja, Bože; u sjenu krila tvojih bježe djeca čovječja.

⁸Hrane se na izobilju kuće tvoje; napajaš ih na rijeci sladosti svojih

⁹Jer je u tebe izvor života; u svijetlu tvojem gledamo svjetlo.

¹⁰Uzdrži milost svoju onome, koji te pozna, pravednost svoju onome, koji misli čestito!

¹¹Neka me ne pogazi noga ohologa, šaka zlikovčeva neka me ne protjera!

¹²Jedanput će pasti oni, koji čine zlo, srušit će se i neće ustati više.

Psalam – 37

¹Nemoj se žestiti zbog zlikovaca, nemoj zavidjeti onima, koji čine zlo!

²Jer oni brzo uvenu kao trava, usahnu kao zeleno bije.

³Uzdaj se u Gospoda i čini, što je dobro, da ostaješ u zemlji i uživaš dobra njezina.

⁴Imaj svoju radost u Gospodu; on će ti ispuniti što ti želi srce!

⁵Prepušti Gospodu sudbinu svoju; pouzdaj se u njega: "on će već to urediti!"

⁶On će dati, te pravednost tvoja zasja kao svjetlost, pravica tvoja kao podnevna svjetlost.

⁷Budi tih pred Gospodom i čekaj ga, nemoj se ljutiti na onoga, koji ima sreću u svojem poslu, na čovjeka, koji samo kuje spletke!

⁸Utišaj srdžbu i ostavi gnjev i ne ljuti se; to vodi samo k zlu!

⁹Jer će se istrijebiti zlikovci; samo oni, koji se uzdaju u Gospoda, posjeduju zemlju.

¹⁰Samo još malo, Pa neće biti zlikovca; pogledat ćeš na dom njegov, a njega više nema.

¹¹A smjerni posjeduju zemlju i raduju se punini mira.

¹²Zlikovac snuje spletke proti pobožniku, škripa na njega zubima svojim.

¹³Ali mu se Svemogući smije, jer vidi, da se već primiče dan njegov.

¹⁴Mač potežu zlikovci i zapinju luk, da sruše siromaha i slaboga, da pokolju one, koji misle pravo:

¹⁵Mač njihov prodire im u vlastito srce, lukovi će se njihovi polomiti.

¹⁶Bolji je malen iznos pravednika, nego nagomilani posjed zlikovaca

¹⁷Je će se moć zlikovaca slomiti, a oslon je pravedniku Bog.

¹⁸Pozna Gospod dane pobožnika: "baština njihova traje dovijeka.

¹⁹Neće se postidjeti u zlo doba, u dane gladi bit će siti.

²⁰Fer samo zlikovci propadaju; neprijatelji su Gospodnji kao ljepota šumska, kao dim, prolaze.

²¹Zlikovac mora uzaimati, a ne može platiti, a pravednik je dobar i daje.

²²Jer od Boga blagoslovljeni baštine zemlju, a od Boga prokleti propadaju.

²³Gospod utvrđuje korak čovjeku, ako mu se dopada put njegov.

²⁴Ako i posrne, ne padne, jer Gospod prihvati ruku njegovu.

²⁵Bio sam mlad; sad sam star: "ali ne vidjeh nikada pobožnika ostavljena, ni djece njegove da prose kruha.

²⁶Uvijek je milostiv i daje u zajam, i na potomcima je njegovim blagoslov.

²⁷Uklanjaj se oda zla i čini, što je dobro, onda stanuješ zauvijek u zemlji!

²⁸Jer Gospod ljubi pravedno djelovanje i ne ostavlja pobožnika svojih; zlikovci će biti uništeni zauvijek; istrijebit će se pleme zlikovaca.

²⁹Pravednici posjeduju zemlju i stanuju uvijek u njoj.

³⁰Usta pravednikova govore mudrost; jezik njegov govori, što je pravo.

³¹Zakon je Boga njegova njemu u srcu; koraci njegovi neće se spotaknuti nikada.

³²Zlikovac vreba pobožnika i pun je požude, da ga ubije.

³³Ali ga Gospod ne predaje sili njegovoj, niti ga osuđuje, kad stane suditi.

³⁴Čekaj Gospoda i drži se puta njegov: on će te uzvisiti, te ćeš posjedovati zemlju; vidjet ćeš, kako će se istrijebiti zlikovci.

³⁵Vidjeh zlikovca puna objesti: raširio se kao zeleno drvo;

³⁶Ali prođe, i evo nema ga više; tražio sam ga, ali ga ne nađoh više.

³⁷Tako čuvaj nedužnost i vježbaj se u pravdi; jer će čovjeku mira ostati potomstvo.

³⁸A grješnici bit će svi uništeni, potomstvo zlikovaca bit će istrijebljeno.

³⁹Od Gospoda dolazi spasenje pravednika; on je branitelj njihov u vremenima tjeskobe.

⁴⁰Gospod je pomoćnik njihov i izbavlja ih; on ih spasava od zlikovaca, sačuva ih, jer se kriše kod njega.

Psalam – 38

¹Gospode, nemoj me karati u gnjevu svojem, niti kazniti u jarošći svojoj!

²Jer strijele se tvoje zabadaju u me, i ruka je tvoja na meni oteščala.

³Ništa nema zdrava na tijelu mojem od gnjeva tvog, nema mira u kostima mojim od grijeha mojih.

⁴Jer krivnja moja izađe vrh glave moje, kao teško breme pritiskuje me.

⁵Gnjiju i trunu rane moje od bezumlja mog.

⁶Zgrčio sam se i pogurio se posve, povazan idem žalostan.

⁷Bokovi su moji puni upale, i nema zdrava mjesta na tijelu mojem.

⁸Nemoćan sam i slomljen posve, vičem od muke nutarnje.

⁹Svemogući, znaš za sve želje moje; uzdisanje moje nije od tebe skriveno.

¹⁰Srce mi jako udara, ostavlja me snaga moja, ni vida očinjega nije više u mene.

¹¹Moji mili i prijatelji bježe od muke moje, i rođaci se moji drže daleko.

¹²Koji mi rade o glavi, namještaju mi zamke; koji traže nesreću moju, snuju propast, povazdan misle o prijevari.

¹³A ja sam kao gluh i ne čujem, kao nijem ne otvaram usta svojih.

¹⁴Ja sam kao jedan, koji ništa ne čuje, u čijim ustima nema protivljenja.

¹⁵Jer se ufam u tebe, Gospode! Svemogući Bože, ti mi moraš odvratiti!

¹⁶Jer se bojim, da bi se htjeli radovati nada mnom, razmetati se nada mnom, samo ako posrne noga moja.

¹⁷Jer sam već blizu propasti, i bol je moja preda mnom svagda.

¹⁸Jer krivnju svoju moram priznat; zbog grijeha svojega pun sam žalosti.

¹⁹A koji se bez razloga okreću na me, jaki su; koji mrze na me bez povoda, brojni su,

²⁰Koji mi vraćaju зло za dobro, udaraju na me, gdje sam htio samo dobro.

²¹Ne ostavljaj me, Gospode, Bože moj, ne udaljuj se od mene!

²²Brzo mi dođi u pomoć, Svemogući, spasitelju moj!

Psalam – 39

¹Rekoh: "Čuvat ću putove svoje od grijeha jezika; zauzdavat ću usta svoja, dok je još blizu zlikovac!"

²I tako postadoh nijem, posve tih; šutio sam bez utjehe; ali je u meni rovala bol.

³Goruće mi postade srce u grudima; kad bih mislio na to, razgorio bi se oganj; tada sam morao govoriti jezikom svojim:

⁴Daj mi, Gospode, misliti na svrhu moju i mjeru dana mojih, kako li je malena, da mogu upoznati kako sam vrlo prolazan!

⁵Eto, s pedlja izmjerio si život moj; vrijeme je moje pred tobom kao ništa; samo je dah čovjek, makar kako stoji čvrsto.

⁶Kao sjena prolazi čovjek, ni za što je muka njegova; skuplja, a ipak ne zna, kojemu će dopasti.

⁷A sada, Svemogući, što da čekam? Samo si ti ufanje moje!

⁸Od svih grijeha mojih izbavi me; ne daj me na podsmijeh bezumnima!

⁹Sad sam tiho; ne otvaram usta svojih, jer si ti to učinio.

¹⁰Odvрати od mene bič svoj, inače moram podleći sili ruke tvoje!

¹¹Ti karaš čovjeka kaznama za zlodjela; ti pustiš da prođe život njegov kao moljčev; ah, samo je dah svaki čovjek!

¹²Čuj, Gospode, molitvu moju, čuj vapaj moj, ne zatvaraj se suzama mojim, jer sam ja stranac u tebe, kao svi oci moji putnik.

¹³Prestani me karat, da odahnem, prije nego otidem i više me ne bude!

Psalam – 40

¹Željno sam očekivao Gospoda; on se je milostiv prignuo k meni i čuo glasnu molitvu moju.

²Iz jame propasti izvuče me, iz blatne kaljuže; postavi na hridinu noge moje, utvrdi stope moje.

³Metnu mi u usta pjesmu novu, hvalospjev Bogu našem; mnogi to moraju sa strahopoštovanjem iskusiti i uzdati se u Gospoda.

⁴Blagoslovljen je čovjek, koji samo u Gospoda stavlja uzdanje svoje, koji ne drži s oholima i s lašcima nevjernim!

⁵Gospode, Bože moj, ti si učinio mnogo; čudesima tvojim i osnovama za nas ništa se ne može prispodobiti; htio bih ih javljati i pripovijedati, ali im nema broja.

⁶Žrtava zaklanica i prinosa nijesi htio, ali si mi dao uši otvorene; žrtava paljenica i žrtava za grijeh ne išteš.

⁷Zato rekoh: "Evo, ovdje sam! U knjizi je meni to označeno.

⁸Volju tvoju činiti, Bože moj, meni je slast; zakon tvoj nosim u srcu.

⁹Dadoh radosnu vijest o pravednom upravljanju tvojem pred zboru velikom; usta svojih ne zatvorih, ti znaš, Gospode!

¹⁰I Ne zakopah u srcu sudačko upravljanje tvoje; slavio sam tvoju vjernost i pomoć; nijesam šutio o tvojoj dobroti i milosti pred zborom velikim.

¹¹Zato i ti, Gospode, ne uskrađuj meni milosrđa svojega! Tvoja dobrota i vjernost neka me štiti vazda!

¹²Jer me opkoljuju muke nebrojene; stigoše me zlodjela moja, ne mogu ih pregledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj; sva me srčanost ostavi.

¹³Voljan budi, Gospode, izbaviti me; dođi mi brzo u pomoć, Gospode!

¹⁴Neka se posrame i postide svi, koji mi rade o glavi, da je uzmu; zasramljeni neka odstupe natrag, koji mi žele nesreću!

¹⁵Neka se zgroze od sramote svoje, koji mi se rugaju: "Ha, ha!"

¹⁶A neka se raduju i vesele u tebi svi, koji žele tebe! Neka govore uvijek: "Velik je Gospod!" koji traže spasenje tvoje!

¹⁷Ja sam bijedan i siromah: Svemogući brinut će se za me! Ti si moj pomoćnik i spasitelj: Bože moj, nemoj kasniti!

Psalam – 41

¹Blagoslovljen je onaj, koji se zauzima za slaboga; njega izbavlja Gospod u dan zao! ²Gospod ga čuva, ostavlja ga na životu: sretnim će se slaviti u zemlji; ti ga ne predaješ požudi neprijatelja njegovih.

³Na bolesničkoj postelji krijepi ga Gospod; svu postelju njegovu mijenjaš mu, kad je bolestan.

⁴Ja se molim: Gospode, budi mi milostiv, ozdravi me, jer sagriješih tebi!

⁵Neprijatelji moji žele mi zlo: "Kad će umrijeti, ime njegovo iščeznuti?"

⁶Dođe li tko, da me posjeti, onda govori lažno; drži u srcu zlobu zatvorenu; ali jedva izađe van, govori loše.

⁷Svi mrzitelji moji šapću među se proti meni; oni sebi naslikaju, koje me zlo pogađa:

⁸"Strašno se zlo srušilo na njega." "Kako on leži, ne ustaje više."

⁹Pa i prijatelj moj, u koga sam se uzdao, koji je jeo kruh moj, podiže na me petu.

¹⁰Ali ti, Gospode, budi mi milostiv i podigni me, da im vratim!

¹¹Po tom poznajem, da si mi naklonjen, kad neprijatelj moj ne klikće nada mnom.

¹²A za mene, ti me držiš zdrava, da ti služim uvijek.

¹³Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, odvijeka do vijeka!
Amen! Amen!

Psalam – 42

¹Kao što košuta čezne za izvorvodom, tako čezne duša moja za tobom, Bože!

²Duša moja žeda Boga, Boga živoga; kad smijem doći, prikazati se pred Bogom.

³Suze moje postadoše mi jelo danju i noću, kad me se svaki dan pita: "Gdje je Bog tvoj?"

⁴Tada pomišljam – a srce se moje prolijeva – kako sam nekoć hodio tamo u povorci hodočasničkoj, pred njima išao k domu Božjemu uz klicanje i hvalospjeve svečanoga mnoštva.

⁵Zašto si žalosna, dušo moja, što uzdišeš u meni? Čekaj Boga, jer ga još slavim, mojega spasitelja i Boga.

⁶Žalosna je u meni duša moja, kad se spomenem tebe iz zemlje jordanske i svetišta iz niskoga pogorja.

⁷Bezdana doziva bezdanu šumom slapova tvojih; svi valovi tvoji i vode tvoje prelaze preko mene.

⁸Danju šalje Gospod milost svoju, noću je njemu pjesma moja, molitva k Bogu života mojega.

⁹Tužim se Bogu, hridini svojoj: "Zašto si me zaboravio?" Zašto idem žalostan, dok me neprijatelj muči?

¹⁰Kroz mozak i kosti ide mi poruga tlačitelja mojih, dok me pitaju svaki dan: "Gdje je Bog tvoj?"

¹¹Zašto si žalosna, dušo moja i što uzdišeš u meni? Uzdaj se u Boga, jer ga još slavim, mojega spasitelja i Boga

Psalam – 43

¹Dosudi mi pravo, Bože, i raspravi parbu moju s ljudima zlobnim; od lažaca i zlikovaca izbavi me! ²Jer si ti Bog, koji me brani; zašto si me odbacio? Zašto idem žalostan, dok me neprijatelj mucil!

³Pošlji svjetlost svoju, koja štiti; neka me vodi i dovede na svetu goru tvoju, k šatoru tvojemu!

⁴Htio bih pristupiti k žrtveniku Božjemu, k Bogu radosti i veselja svojega, i slaviti uz gitaru tebe, Bože, Bože moj!

⁵Zašto si žalosna, dušo moja; što uzdišeš u meni? Uzdaj se u Boga, jer ga još slavim, mojega spasitelja i Boga.

Psalam – 44

¹Slušasmo, Bože, ušima svojim, oci nam naši pripovjediše: u dane njihove učinio si sjajno djelo, u dane davne.

²Rukom si svojom protjerao neznabošce, a njih si zasadio; narode si iskorijenio, a njih si namnožio.

³Jer ne zadobiše zemlje svojim mačem, niti im mišica njihova donese pobjedu: "nego tvoja desnica, tvoja mišica, svjetlost lica tvojega; jer si im ti bio naklon.

⁴Ti si kralj moj, Bože, koji pomoć šalje Jakovu!

⁵Mi s tobom rušimo na, tlo neprijatelje svoje; s pomoću tvojom pogazimo protivnike svoje.

⁶Jer neću da se pouzdam u luk svoj, niti mi mač moj pomaže do pobjede!

⁷Kad ti nama dade pobjedu nad neprijateljima i posrami mrzitelje naše,

⁸Zato ćemo se mi uvijek Bogom hvaliti; ime ćemo tvoje slaviti dovijeka.

⁹Ali sad si nas posve odbacio i posramio nas; nijesi išao s vojskama našim u boj.

¹⁰Pustio si nas da uzmaknemo pred neprijateljima; neprijatelji naši odnesoše plijen sebi.

¹¹Dao si nas kao ovce na klanje, rasijao nas među neznabošce.

¹²Prodao si narod svoju bescjenje i nijesi postao bogat utrškom njihovim.

¹³Postavio si nas za porugu susjedima našim, da nam se rugaju i smiju oni, koji su okolo nas.

¹⁴Načinio si od nas priču među narodima; gledajući nas mašu glavom puci.

¹⁵Pred očima stoji mi uvijek ta sramota, stid mi je pokrio lice

¹⁶Od vike rugača, što psuje, od pogleda neprijatelja, što žeda osvetu.

¹⁷Sve nas je ovo snašlo, a mi ipak ne zaboravimo tebe i zavjetu se tvojemu ne iznevjerismo.

¹⁸Srce naše nije uzmaklo, niti korak naš ostavi stazu tvoju.

¹⁹Ti si nas ipak razbio na mjestu čagalja i pokrio nas noću smrti.

²⁰Kad bismo zaboravili ime Boga svojega, ruke svoje podizali k bogu tuđemu,

²¹Zar ne bi to pronašao Bog, koji pozna najtajnije misli srca?

²²Eto dave nas zbog tebe svaki dan, s nama postupaju kao s ovcima klanicama.

²³Ustani! Što spavaš, Gospode? Probudi se! Ne odbacuj nas vječno!

²⁴Što kriješ lice svoje, zaboravljaš nevolju našu i muku našu?

²⁵Jer se je prignula duša naša do u prah; tijelo naše prijanja za tlo.

²⁶Digni se! Dodì nam u pomoć, izbavi nas zbog milosti svoje!

Psalam – 45

¹Od ljupke riječi igra srce moje; posvećujem pjesmu svoju tebi, o kralju, jezik moj neka je pisaljka hitroga pisara.

²Lijep si ti, lijep između sinova ljudskih; milina se razlika na usnama tvojim; jer te je blagoslovio Bog u vijek.

³Pripaši mač svoj uz bokove, junače, svoju sjajnu obranu!

⁴U dobri čas, sjedi na kola kao branitelj vjernosti, siromaštva, pravice! Desnica tvoja neka pokaže sjajna djela!

⁵Strijele su tvoje oštre, – narodi postaju ti podložni – one se zabadaju usred neprijatelja kraljevih,

⁶Prijestolje tvoje, Bože, stoji zauvijek i vječno; žezlo kraljevstva tvojega: žezlo pravice!

⁷Ljubio si pravicu i mrzio na opačinu: zato te je pomazao Bog, Bog tvoj, uljem radosti pred drugovima tvojim.

⁸Smirnom, alojem, kasijom mirišu sve haljine tvoje; iz dvorana od slonove kosti razveseljuju te zvuci žica.

⁹Počasna pratnja tvoja jesu kćeri kraljeve; s desne ti strane stoji kraljica, sjajna u ofirskom zlatu.

¹⁰Čuj kćeri, pogledaj i prigni uho svoje: zaboravi narod svoj i očinski dom svoj!

¹¹Kralj žudi ljepotu tvoju; jer je on Gospod tvoj: njemu se pokloni!

¹²Narod tirski tebi čestita s darovima najbogatiji u narodu.

¹³Kći kraljeva korača unutra u punom sjaju: haljina njezina zlatom izvezena.

¹⁴U haljini iskićenoj vode je kralju, za njom djevojke, drugarice njezine, privode k tebi.

¹⁵Vode ih veselo i radosno, ulaze u palaču kraljevu.

¹⁶Mjesto otaca tvojih bit će ti sinovi; postavljaš ih knezovima po svoj zemlji.

¹⁷Ja ću uzdržati spomen o imenu tvojem od koljena na koljeno; zato će te slaviti plemena na vijek vijeka.

Psalam – 46

¹Bog nam je utočište i zaštita pomoćnik u nevoljama, koji se brzo nalazi.

²Zato neka nas ne hvata strah, i da bi se zemlja potresla, i da bi se prevalile gore u srce mora,

³Da bi bućila i kipjela voda njegova, da bi se tresle gore od sile njegove.

⁴Rijeka – pritoci njezini vesele grad Božji, svetište, stan Svevišnjega.

⁵Bog prebiva u njem: ne može se pomaknuti; pomoć je njegova Bog, kad puca zora.

⁶Narodi se pobunili, zaljuljala se kraljevstva; on pusti da zagrmi glas njegova groma, i već zadrhta zemlja.

⁷Gospod nad vojskama s nama je, utočište je nama Bog Jakovljevi!

⁸Dođite i vidite djela Gospodnja: silne stvari učini na zemlji.

⁹Prekida do na kraj zemlje rat, prebija lukove, prelama koplja, izgara kola u ognju.

¹⁰Prestanite i spoznajte, da sam ja Bog! Slavit će me među narodima i uzvisivati na zemlji.

¹¹Gospod nad vojskama s nama je, utočište je nama Bog Jakovljevi!

Psalam – 47

¹Svi narodi, zaplještite rukama, pokliknite Bogu glasom radosnim!

²Jer je Gospod, Svevišnji, strašan: kralj velik nad svim svijetom!

³Podloži nam narode, prisili plemena pod noge naše.

⁴Odredi za nas baštinu našu, krasotu Jakovljevu, koju ljubi.

⁵Uzlazi Bog uz klicanje, Gospod uz glas truba.

⁶Pjevajte Bogu, pjevajte, pjevajte kralju našem, pjevajte!

⁷Jer je Bog kralj sve zemlje, pjevajte krasnu pjesmu!

⁸Bog kraljuje nad narodima, Bog sjedi na svetom prijestolju svojemu.

⁹Knezovi naroda skupiše se, kao narod Boga Abrahamova. Jest, Božji su vladaoci zemlje: on je uzvišen veoma.

Psalam – 48

¹Vekik je Gospod i dostojan svake slave u gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj!

²Krasno se ističe radost cijele zemlje: gora Sion, vrhunac na sjeveru, grad moćnoga kralja. ³Bog se u palačama njegovim objavio kao jaka tvrđava.

⁴Jer eto: kraljevi se skupiše, dođoše ovamo zajedno.

⁵Čim vidješe, zapanjiše se i zbunjeni pobjegoše.

⁶Trepet ih ondje obuze, bol kao u žena, kad rađaju.

⁷Ti si vjetrom istočnim razbio lađe taršiške.

⁸Kako smo čuli, tako sad vidjesmo: u gradu stoji Gospod nad vojskama, u gradu Bog naš; Bog čini da vječno postoji.

⁹Spominjemo se, Bože, dobro, te tvoje u nutrini hrama tvoga.

¹⁰Kao što ime tvoje, Bože, tako neka dopire slava tvoja do na krajeve zemlje; pravde je puna desnica tvoja.

¹¹Tomu se veseli gora Sion, klikću kćeri Judine radi sudova tvojih.

¹²Prođite oko Siona, obidite ga, izbrojte kule njegove!

¹³Pogledajte dobro bedeme njegove, razmotrite palače njegove: onda možete najvjekšćivati budućem pokoljenju:

¹⁴"Tako je Bog, Bog naš zauvijek i vječno; on će nas voditi do smrti."

Psalam – 49

¹Čujte ovo, svi narodi, svi stanovnici zemaljski, poslušajte!

²Djeco puka, sinovi plemića, bogati i siromasi zajedno!

³Usta moja govore istinu, razboritost je osjećaj srca mojega.

⁴Prignut ću uho svoje k priči jednoj, uz citaru ću riješiti zagonetku svoju.

⁵Čega da se bojim u dane nesreće, kad me zloba mojih neprijatelja opkoli?

⁶Oni se oslanjaju na svoj posjed i hvale se velikim bogatstvom svojim.

⁷Ali ne može čovjek samoga sebe otkupiti, niti platiti otkup Bogu za sebe,

⁸Previsoka je cijena za život njegov; ne doteče dovijeka!

⁹Pa da živi zauvijek i da ne treba nikada pogledati u grob.

¹⁰On vidi, kako i mudri umiru, i luđak kao životinja gine, i kako r drugi ostavljaju svoje dobro.

¹¹Grob je zauvijek njihov dom, od koljena na koljeno njihov stan, makar i zemlje prozvaše imenom svojim.

¹²Čovjek unatoč svom sjaju nema opstanka; sličan je stoci, što se smakne.

¹³To je sudbina onih, koji su puni preuzetnosti; to je svršetak onih, koji se hvale zadovoljstvom!

¹⁴Kao ovce gone se oni u svijet mrtvih: smrt će ih pasti; pravednici im zapovijedaju ujutro; postojanje njihovo propada u kraljevstvo mrtvih, daleko od postojbine njihove tamo gore.

¹⁵Ali dušu će moju Bog otkupiti iz šaka svijeta mrtvih: on ne prima.

¹⁶Zato se ne žalosti, kad se tko obogati, kad se umnoži sjaj kuće njegove!

¹⁷Jer kad umre, ne ponese ništa, bogatstvo njegovo ne može ga slijediti.

¹⁸Makar se netko u životu sretnim slavio: "Slavit će tebe, jer je dobro išlo tebi!",

¹⁹On mora ipak u četu otaca svojih, nikada više neće gledati bijeloga dana.

²⁰Čovjek, koji živi u sjaju, a nije razuman, sličan je stoci, što se smakne.

Psalam – 50

¹Bog nad bogovima, Gospod, govorio je, dozivao je zemlju od istoka sunčanoga do zapada.

²Sa Siona zasja Bog, kruna ljepote.

³On je došao, Bog naš, nije mogao šutjeti, pred njim oganj proždirao; oko njega šum silan šumio.

⁴Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu:

⁵"Skupite mi sluge moje, što su sklopile zavjet s menom na žrtvi!"

⁶Oglasiše nebesa sud njegov, da Bog vrši svoju službu sudačku.

⁷"Slušaj, narode moj; ja ću govoriti, tebe ću, Izraele, opomenuti, ja, Bog, Bog tvoj!"

⁸Ne karam te za žrtve tvoje; žrtve paljenice tvoje gore stalno preda mnom.

⁹Ne trebam bikova iz staje tvoje, niti jaraca iz torova tvojih.

¹⁰Jer je moja svaka zvijer u šumi i stoka na planinama na tisuće.

¹¹Poznam svaku pticu na gorama; što se kreće u polju, moja je svojina.

¹²Da bih ogladnio, ne bih ti to rekao; jer moj je nadzemaljski svijet i što ga ispunja.

¹³Zar ću jesti meso bikova i piti krv jaraca?

¹⁴Hvalu prinesi Bogu kao žrtvu zahvalnu; ispuni Svevišnjemu zavjete svoje!

¹⁵Prizovi me u dan nevolje, tada ću te izbaviti, a ti ćeš me slaviti!"

¹⁶A bezbožniku reče Bog: "Zašto tumačiš zakone moje i nosiš zavjet moj u ustima?"

¹⁷A sam mrziš na nauku moju, riječima mojim okrećeš leđa.

¹⁸Kad si vidio lupeža, postao si mu prijatelji s preljubočincima općio si.

¹⁹Usta si svoja pustio da govore zlo, jezik je tvoj pleo prijevare.

²⁰Kod gozbi si govorio na brata svojega, nanosio si sramotu sinu matere svoje.

²¹Ti si to činio, i ja zar sam morao šutjeti? Mislio si, da sam ja kao ti; ali sad te karam i stavljam ti to pred oči.

²²Razumijte ovo, koji zaboravljate Boga; inače pograbit ću vas bez spasenja:

²³Tko prinosi žrtvu hvale, taj štuje mene; čiji je život besprijekoran, tome pokazujem spasenje Božje."

Psalam – 51

¹Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svojem; po velikom milosrđu svojem uništi grijeha moje!

²Posve me operi od zlodjela mojih, od grijeha mojega očisti me!

³Jer ja znam zločin svoj, krivnja moja vazda mi je pred očima.

⁴Tebi, tebi samo sagriješih, što je pred tobom bilo zlo, to učinih, tako da se ti pokazuješ prave dan u presudi svojoj, čist stojiš u sudu svojem.

⁵Jer gle, rođen sam u grijehu, u krivnji me je već začela mati moja.

⁶Gle, ti tražiš čistoću srca: udijeli nutrini mojoj mudrost!

⁷Poškropi me hisopom da se očistim; operi me i bit ću biti bjelji od snijega.

⁸Daj mi da okušam radost i veselje, da se obraduje tijelo moje, što ga biješ!

⁹Zastri lice svoje od grijeha mojih i uništi sva zlodjela moja!

¹⁰Srce čisto stvori mi, Bože, duh pravi obnovi u meni!

¹¹Ne odbacuj me od lica svojega, svetoga Duha svojega ne uzimaj od mene!

¹²Daj da ponovno iskusim radost spasenja tvogega; daj me okrijepi u duhu dobrovoljnom!

¹³Tada ću pokazati bezbožnicima putove tvoje, da se grješnici obrate k tebi.

¹⁴Izbavi me od krvi, Bože, Bože spasenja mojega! Tada će jezik moj glasno slaviti milost tvoju.

¹⁵Gospode, otvori usne moje, i usta će moja navješćivati hvalu tvoju!

¹⁶Žrtava klanica nijesi mogao; htjedoh ti ih dati; žrtve paljenice tebi se ne mile.

¹⁷Žrtva, što se dopada Bogu, skrušen je duh, srce skrušeno i poniženo, Bože, to ti ne prezireš nikada.

¹⁸Čini dobro na Sionu u naklonosti svojoj i podigni zidove Jerusalema!

¹⁹Onda ćeš imati radost na pravim žrtvama: na žrtvama paljenicama,

čitavim žrtvama; onda će se stavlјati junci na žrtvenik tvoj.

Psalam – 52

¹Silniče, što se hvališ zloćom: "Milost Božја traje uvijek!"

²Nepravdu izmišlja jezik tvoj; on je kao oštar nož, ti kovaču varke!

³Voliš više zlo nego dobro, više laž nego pravedan govor.

⁴Voliš samo riječi, što rađaju zlo, ti jeziče pun varke!

⁵Zato će te i Bog uništiti zauvijek, iščupat će te, izbacit će te iz šatora, iskorijenit će te iz zemlje živih.

⁶Pravednici će to gledati i zgroziti će se, i tada će mu se podsmijevati:

⁷"Gle čovjeka, koji nije tražio utočište svoje u Bogu! Gradio je na veličini bogatstva svojega; prkosio je zloćom svojom."

⁸A ja sam kao zelena maslina u kući Božjoj; ja stavlјam uzdanje svoje u milosrđe Božје uvijek i do vijeka.

⁹Slavit ću te vječno, jer ti si to učinio i navješćivat ću ime tvoje dobrostivo, pred licem tvojih svetih.

Psalam – 53

¹Luđaci misle u sebi: "Nema Boga." Pokvarena su djela njihova, učiniše odurna zlodjela; nema ni jednoga, koji je činio dobro.

²Bog gleda s neba na djecu čovječју, da vidi, tko je razuman, tko se povodi za Bogom.

³Ali su ovi zašli, svi se pokvarili; nema ga, koji je činio dobro, nema ni jednoga.

⁴Zar da ne bi morali činiti okajanje svi, koji su činili zlo, koji su jeli narod moj kao kruh, koji nijesu častili Gospoda?

⁵Jedanput će oni zadrhtati od tjeskobe, gdje nema razloga za drhtanje; jer će Bog razasuti kosti neprijatelja; ti ćeš ih posramiti, jest, Bog će ih zabaciti.

⁶O da bi došlo sa Siona spasenje Izraelu! Kad Gospod okrene sudbinu naroda svojega, onda neka kliče Jakov, onda neka se veseli Izrael!

Psalam – 54

¹Bože, imenom svojim spasi me i jakošću svojom pribavi mi pravo!

²Usliši, Bože, molitvu moju i čuj riječi usta mojih!

³Jer pakosni ustaju proti meni, okrutni rade mi o glavi; straha Božjega ne poznaju.

⁴Ali gle, Bog je pomoćnik moj, Svemogući je potpora životu mojemu.

⁵Na neprijatelje moje neka natrag padne zlo, vjernošću tvojom daj da zamaknu!

⁶Tada ću ti radosno prinositi žrtvu, navješćivat ću, Gospode: "Ime je tvoje dobrotivo!

⁷On me je izbavio iz svake pogibli; oko moje gleda dolje na neprijatelje moje."

Psalam – 55

¹Poslušaj Bože, molitvu moju i ne skrivaj se vapaju mojemu!

²Pazi na me i daj mi odgovor! U jadu svojem lutam okolo, smeten sam

³Zbog prijatnja neprijatelja, i vike bezbožnika; jer dižu na me zlo i u gnjevu progone me.

⁴Srce mi se grči u grudima, spopadaju me strahovi smrti.

⁵Strah i trepet nasrću na me, groza se svaljuje na me.

⁶Tada želim: "Da bih imao krila golubinja: odletio bih odatle i mir bih našao!

⁷Jest, daleko bih odletio u daljinu; pustinja bi mi bila postojbina.

⁸Utočište bih brzo potražio sebi od bijesa bure, od vihora."

⁹Upropasti ih, Svemogući, pometi im jezik, jer vidim nasilje i svađu u gradu.

¹⁰Oni ga okružuju danju i noću kao svoje vlastite zidove; unutra vladaju zlodjela i nevolja,

¹¹Usred njega bezbožna djela, s trga njegova ne odlazi tlačenje i lukavstvo.

¹²Jest, nije neprijatelj koji me tako grdi: to bih podnio; ne udara na me mrzitelj moj: ja bih se skrio od njega.

¹³Ne, ti si, čovjek kao ja, prijatelj moj, pouzdanik moj.

¹⁴S kojim sam pouzdano općio, u povorci svečanoj hodio u kuću Božju.

¹⁵Neka ih dostigne smrt, neka živi sidu u podzemni svijet, jer je kuća njihova, srce njihovo puno zloće.

¹⁶A ja prizivam Boga; Gospod će me spasiti!

¹⁷Uveče, u jutro i u podne tužit ću i uzdisati; on će čuti glas moj;

¹⁸Dušu će moju otkupiti za mir iz boja proti meni; jer ih je mnogo bilo oko mene.

¹⁹Bog će čuti; duboko će ih saviti, on, koji stoluje odvijeka, jer se ne popravljaju, jer ne štuju Boga sa strahopoštovanjem.

²⁰Svaki stavlja ruku svoju na prijatelja, pogrđuje savez svoj.

²¹Glatka je licemjerna riječ njegova, ali mu je svađa u srcu; riječi su njegove blaže od ulja, ali su mačevi.

²²Baci na Gospoda brigu svoju, i on će te uzdržati; on ne da da se pravednik ikad poljulja.

²³Ali one, Bože, rušiš u jamu grobnu; ljudi puni krvi i prijevare ne sastavljaju polovine dana svojih. A ja se uzdajem u tebe.

Psalam – 56

¹Smiluj se meni Bože, jer za mnom zijevaju ljudi; ratnici me svaki dan pritiskuju.

²Neprijatelji moji rade mi o glavi; jest, mnogo ih je, koji se bore proti meni.

³Ali neka je daleko od mene, da ih se bojim, jer u tebe se uzdam!

⁴U Boga, čijom se riječi dičim, u Boga se uzdam, ne bojim se: što mi mogu učiniti ljudi?

⁵Svaki dan preokreću riječi moje; sve misli njihove idu na zlo proti meni.

⁶Skupljaju se; zasjedaju mi; paze na pete moje, jer ml rade o glavi.

⁷Uz takvu zloću da izmaknu, u gnjevu sruši narode, Bože!

⁸Izbrojio si dane nevolje moje; suze moje skupi u svoj mijeh, u torbu svoju unutra!

⁹Onda se moraju neprijatelji moji okrenuti, umaći u dan, kad te zovnem; o tom sam uvjeren: Bog je za me!

¹⁰U Boga, čijom se riječi di čim, u Gospoda, čijom se riječi dičim,

¹¹U Boga se uzdam, ne bojim se: što mi mogu učiniti ljudi?

¹²Bože, dugujem ti, što sam zavjetovao; žrtvu hvale prinijet ću ti,

¹³Ako izbaviš od smrti dušu moju, od pada noge moje, da idem pred Bogom u svjetlosti života.

Psalam – 57

¹Smiluj se meni, Bože, smiluj se meni, jer se u tebe uzda duša moja; u sjenu krila tvojih ja ću se skriti, dok zlo ne umine!

²Vapijem k Bogu Svevišnjemu, k Bogu koji brani stvar moju.

³On neka mi pošalje pomoć s neba, jer mi se progonitelj moj ruga! Bog neka dadne svoju milost i vjernost!

⁴Duša moja prebiva među ljutim lavovima, među ljudima, kojima su zubi koplja i strijele, kojima je jezik mač oštar.

⁵Iznad neba pokaži svoje veličanstvo, Bože, sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

⁶Namjestiše zamku nogama mojim, ali me je on držao daleko, iskopaše preda mnom jamu, ali oni sami padoše u nju.

⁷Utješeno je srce moje, Bože, utješeno je srce moje; pjevat ću i svirat ću.

⁸Probudi se, dušo moja! Probudi se, harfo i citaro, hoću da probudim zoru bijelu!

⁹Tebe ću slaviti među narodima, Svemogući, tebi ću svirati među neznabošcima.

¹⁰Jer je uzvišena do neba milost tvoja, vjernost tvoja do oblaka.

¹¹Iznad neba pokaži svoje Veličanstvo, Bože, sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

Psalam – 58

¹Vi suci, govorite li još doista pravo? Izdajete li pravednu presudu ljudima?

²Ah ne, vi radite, a srce vam je puno zloće, puštate slobodu svoje mu opakom djelu u zemlji.

³Već od krila materina zastranjuju bezbožnici, već od utrobe materine tumaraju lašci.

⁴Imaju otrov kao otrov zmijin, kao gluha ljutica, što zatiskuje sebi uho,

⁵Što le čuje glasa čarobnjaka, s glasa vračara, vješta u vračanju.

⁶Bože, polomi im zube u ustima! Gospode, razbij čeljusti lavićima!

⁷Neka prođu kao prolivena voda, neka propadnu kao trava, što vene!

⁸Kao puž, što se raščinja u sluzi, kao nedonošče, što ne ugleda ni kada sunca.

⁹Još prije nego lonci vaši osjete potpaljeno trnje, i sirovo i nagorjelo neka raznese vihor srdžbe!

¹⁰Obradovat će se pravednik, kad vidi osvetu, oprat će noge u krvi bezbožnikovoj.

¹¹Tada će ljudi reći: "Eto, isplati se biti pobožan! Ima još Bog, koji sudi na zemlji!"

Psalam – 59

¹Izbavi me od zlih neprijatelja mojih, Bože, zaštiti me od tlačitelja mojih!

²Otrgni me od zločinaca, sačuvaj me od krvopija!

³Jer evo, o glavi mi rade, već drzoviti navaljuju na me; a na meni nema krivnje, nema grijeha, Gospode! ⁴Nema na meni nikakva zlodjela, a oni nasrću i oružaju se; ustani, dođi mi u pomoć i gledaj!

⁵Jest, ti, Gospode, Bože nad vojskama, Bože Izraelov, ustani i pohodi

sve neznabošce; ne štedi lukavih klevetnika!

⁶Uveče dolaze opet, laju kao psi, skitaju se gradom.

⁷Gledaj, oni ruže ustima svojim, usne su njihove kao mačevi: "Tko može to slušati!"

⁸Ali ti, Gospode, ti ćeš im se nasmijati; ti se podsmijevaš svima tim neznabošcima.

⁹Tebi ću pjevati, braniče moj; jer Bog je meni utočište!

¹⁰Milošću svojom dolazi mi Bog moj na susret; protivnike moje daje mi Bog za nasladu očiju.

¹¹Ali ih ne davi, da to ne zaboravi narod moj, razbi ih snagom svojom; sruši ih na tlo, Svemogući, ti štite naš!

¹²Za grijeh usta njihovih, za riječi jezika njihova neka se uhvate u oholosti svojoj, za kletvu i laž, koju govore.

¹³Uništi ih u gnjevu svojem, istrijebi ih, da ih nema, neka spoznaju, da Bog vlada u Jakovu sve do krajeva zemaljskih!

¹⁴Uveče dolaze opet, laju kao psi, skitaju se gradom.

¹⁵Tumaraju okolo za hranom i mrmljaju ne nasitivši se.

¹⁶A ja ću pjevati jakost tvoju, rano ujutro klićući slaviti milost tvoju: "jer si mi bio utočište, u dan nevolje branik moj.

¹⁷Tebi ću pjevati, braniče moj; jer mi je Bog utočište, milostivi Bog moj!

Psalam – 60

¹Ti si nas odbacio, o Bože, rasuo nas: razgnjevio si se, na bijeg nas prisilio; vrati nas i obnovi.

²Uzdrmao si zemlju, rastrgao ju; stegni pukotine njezine, jer se drmaju.

³S narodom svojim postupao si veoma tvrdo; napojio si nas vinom omamnim.

⁴Dignuo si zastavu proti pobožnima svojim, tako da utekoše

⁵Da se sad izbave prijatelji tvoji, pruži desnicu svoju i čuj nas!

⁶Ovako reče Bog u svetosti svojoj "Ključići pobjedonosno razdijelit ću Šekem, izmjerit ću dolinu Sukot.

⁷Moj je Gilead, moj je Manaseh, Efraim je obrana glave moje, Juda vladalački štap moj.

⁸Moab je moj umivaonik, Edomu, da se brine za obuću moju; ti, Filistejo, zavjeri se meni!

⁹Tko će me odvesti u tvrdi grad tko će me povesti u Edom?

¹⁰Zar ne ti, Bože, koji si nas odbacio, koji nijesi išao s našim četama, Bože?

¹¹Ah, daj nam pomoć pred neprijateljem; jer je pomoć ljudska ništava!

¹²S Bogom izvojujemo pobjedu; on će pogaziti neprijatelje naše.

Psalam – 61

¹Bože, usliši vapaj moj i čuj molitvu moju!

²S kraja zemlje vičem k tebi klonutim srcem; na hridinu, što im je odveć visoka, izvedi me!

³Jer si ti utočište moje, tvrda kula pred neprijateljem!

⁴U šatoru tvojem hoću da prebivam uvijek, da se skrijem pod krovom krila tvojih!

⁵Jer si ti, Bože, uslišio zavjete moje, i dao mi baštinu onih, koji te se boje,

⁶Dodaj dane k danima kraljevim; godine njegove produlji od koljena na koljeno!

⁷Neka stoluje dovijeka pred Bogom; zapovjedi milosti i vjernosti, neka ga čuvaju!

⁸Tada ću svagda pjevati imenu tvojemu, zavjet svoj dan na dan vršiti.

Psalam – 62

¹Samo u Bogu počiva tiho duša moja; od njega mi dolazi spasenje;

²On je jedini hridina moja i spasenje moje, branik moj, da se ne poljuljam nikada.

³Dokle ćete napadati na čovjeka, vi svi, da ga ubijete? Kao nagnuti zid i trošnu ogradu

⁴Zaista, to im je na umu, da ga sruše s visine njegove; oni ljube laž,

ustima svojim blagoslivljaju, a u srcu svojem kunu.

⁵Samo u Bogu počiva tiho duša moja; jer mi od njega dolazi nada

⁶On je jedini hridina moja i spasenje moje, branik moj, da ne posrnem nikada.

⁷U Boga je spasenje moje i slava moja; tvrdu hridinu svoju, utočište svoje nalazim u Bogu.

⁸Ti narode, uzdaj se uvijek u njega! Izlijevajte pred njim srca svoja; utočište je naše Bog!

⁹Djeca su čovječja samo dah, sinovi su gospodski samo varka; oni stanu na vagu gore, a svi skupa lakši su od daha.

¹⁰Ne oslanjajte se na nasilje! Ne stavljajte praznu nadu na otimačinu! Kad raste imetak, neka za njega ne prione srce!

¹¹Jedanput reče Bog o tom, dvaput sam to čuo: "da je moć u tebe, Bože,

¹²I da je dobrotu u tebe, Svemogući; jer ti svakome plaćaš po djelima njegovim.

Psalam – 63

¹Bože, ti si Bog moj: Tebe tražim; žedna je tebe duša moja, za tobom čezne tijelo moje u zemlji okorjeloj, suhoj bezvodnoj.

²Tako sam u svetišću pogledavao za tobom, da vidim sjaj tvoj, slavu tvoju.

³Jer je milost tvoja više od života; tebi pjevaju slavu usne moje.

⁴Tako ću te hvaliti za života svojega, u ime tvoje podizati ruke svoje.

⁵Kao mozgom i salom nasitilo se srce moje, tebe slave usta moja usnama punim klicanja.

⁶Kad te se sjećam na postelji svojoj, kad u budnim časima razmišljam o tebi.

⁷Zaista, ti si pomoć moja; u sjeni krila tvojih veselim se!

⁸Duša se moja privija k tebi, desnica me tvoja prihvaća.

⁹A koji hoće da upropaste dušu moju: neka idu u dubinu zemlje,

¹⁰Neka izginu od mača, neka budu plijen šakalima!

¹¹A kralj se raduje u Bogu, koji se zakleo njim, neka kliče, jer će se stisnuti usta lašcima.

Psalam – 64

¹Čuj, Bože, glas u jadu mojemu od strašnoga neprijatelja sačuvaj život moj!

²Zaštiti me od osnova zlikovaca, od bjesnila zločinaca!

³Koji oštire jezik svoj kao mač, zapinju na lukove svoje otrovne riječi kao strijele,

⁴Da iz potaje strijeljaju na pobožnoga; iznenada ustrijele ga – i ne boje se.

⁵Tvrdo zaključuju zlu odluku, dogovaraju se da postave zamke; misle:

Tko će ih vidjeti?

⁶Na zločinstva samo misle, skrivaju lukavo izmišljenu osnovu; pamet i srce čovječje bezdan su duboki.

⁷Ali će ih pogoditi Bog strijelom svojom: iznenada bit će ranjeni.

⁸Srušit će ih jezik njihov; tko ih god tada pogleda, bježit će od njih.

⁹Sve ljude spopast će strah; govorit će djela Božja, spoznat će upravljanje njegovo.

¹⁰Pravednik će se veseliti o Gospodu, skrit će se u njega; svi čestiti hvalit će se.

Psalam – 65

¹Tebi, Bože na Sionu, pripada hvalospjev; tebi neka se izvršuju zavjeti!

²Ti uslišitelju molitava, k tebi neka se utječe svako tijelo!

³Teško me pritiskuje krivnja zlodjela, ali ti opraštaš grijehе naše.

⁴Blagoslovljen je onaj, kojega si izabrao, da bude blizu tebe, da prebiva u dvorima tvojim! Nasitimo se dobrom kuće tvoje, svetoga hrama tvojega.

⁵Ti nas uslišiš u dobroti čudesnim djelima; ti Bog, spasitelj naš; ti pouzdanje svih krajeva zemaljskih, najdaljega žala,

⁶Koji tvrdo postavljaš gore svojom snagom, opasan jakošću;

⁷Koji utiša buku morsku, bučne valove, bunu naroda:

⁸Sad zadržću pred znacima tvojim skrajni stanovnici zemlje; sad napuniš klicanjem istok i zapad.

⁹Ti si blagoslovio zemlju, zalio si je i bogato napunio potokom Božjim punim vode; daješ da joj uspijeva žito; tako si je opremio,

¹⁰Brazde si njezine napojio, grude njezine namočio, kišnim kapljama razmekšao, usjeve joj u rastu blagoslovio.

¹¹Tako kruniš godinu dobrote svoje; i staze tvoje teku obilnošću.

¹²Padaju na pašnjake po pustinji, brežuljci se opasuju radošću;

¹³Odijevaju se livade stadima; dokine su pokrivene žitom; vesele se i pjevaju.

Psalam – 66

¹Poklikni Bogu, sva zemljo! ²Pjevajte hvalu slavnome imenu njegovu, dajte da glasno odjekne hvala njegova!

³Recite Bogu ovako: Kako su strašna djela tvoja! Zbog velike moći tvoje moraju ti se prikloniti sami neprijatelji tvoji.

⁴Sva zemlja neka se pokloni tebi; neka ti hvalu pjeva, imenu tvojemu hvalu pjeva!

⁵Dođite i gledajte djela Božja: strašno je kod ljudi djelovanje njegovo.

⁶More je pretvorio u suhu zemlju; preko rijeke prijeđoše nogom; zato ćemo se veseliti o njemu.

⁷Vječno vlada u moći svojoj; oči njegove ispituju narode, da se ne podižu buntovnici.

⁸blagoslivljajte, narodi, Boga našega, dajte da glasno odjekne hvala njegova!

⁹On je dušu našu uzdržao na životu; nije dao da poklizne noga naša.

¹⁰Ti si nas kušao, Bože; čistio si nas, kao što se čisti srebro;

¹¹Uveo si nas u zamku, metnuo si breme na leđa naša;

¹²Dao si, da ljudi idu preko nas; moradosmo prolaziti kroz oganj i vodu: ipak si nas doveo u slobodu.

¹³Sa žrtvama stupam u kuću tvoju, da ti izvršim zavjet svoj,

¹⁴Što ga izrekoše usne moje i obećашe u nevolji usta moja.

¹⁵Od pretilih ovaca prinosim ti žrtve paljenice s kadom ovnujskim; junad i jarad spremam ti.

¹⁶Dodite i čujte, pripovijedam, vi svi koji se Boga bojite, što je učinio duši mojoj:

¹⁷Zavapih k njemu ustima, zahvalna pjesma već pod jezikom.

¹⁸Da sam nosio u srcu svojem bezakonje, nikad me ne bi uslišio Svemogući.

¹⁹Ali je Bog čuo, primio je glasno moljenje moje,

²⁰Neka je blagoslovljen Bog, koji mi ne odbi molitvu moju, niti usteže milost svoju od mene!

Psalam – 67

¹Budi nam milostiv Bože i blagoslovi nas, obasjaj nas licem svojim!

²Kada se na zemlji upozna uprava tvoja, po svim narodima pomoć tvoja,

³Onda te slave narodi, Bože, onda te slave svi narodi.

⁴Sav će se svijet radovati i veseliti, što ti pravedno vladaš nad narodima, upravljáš narode na zemlji.

⁵Onda te slave narodi, Bože, onda te slave svi narodi:

⁶Kada je zemlja dala rod svoj, onda nas blagosliva Bog, Bog naš.

⁷Bog će nas blagosloviti! Neka se boje njega svi krajevi zemaljski!

Psalam – 68

¹Ustaje Bog; neprijatelji se njegovi rasipaju! Na pogled njegov bježe mrzitelji njegovi!

²Kao što se dim rasprši, tako ih ti raspršiš; kao što se vosak rastopi od ognja, tako izginu bezbožnici pred Bogom.

³A pravednici se vesele i raduju pred Bogom i kliču od radosti.

⁴Pjevajte Bogu, pjevajte hvalu imenu njegovu! Poravnajte put onome, koji ide pustinjom, Gospod mu je ime – kličite mu!

⁵Otac je siromasima i zaštitnik sirotama Bog u svetom stanu svojemu.

⁶Bog daje zapuštenima naselje, sužnje izvodi na slobodu, a prkosni

ostaju u pustoši.

⁷Kad si išao pred narodom svojim, Bože, kad si koračao kroz pustinju,

⁸Zemlja se je tresla, nebesa su se rastapala pred Bogom; Sinaj se je tresao pred Bogom, pred Bogom Izraelovim.

⁹Kišu si darova izlijevao, Bože, na baštinu svoju, i kad je onemogla, ti si je krijepio.

¹⁰Gdje se je nastanilo stade tvoje, ondje si se brinuo dobrotivo, Bože, za siromahe!

¹¹Svemogući je ispunio obećanje svoje; pobjedni glasnici došli su u mnogobrojnim četama:

¹²"Kraljevi nad vojskama bježe te bježe: gospodarica kuće dijeli plijen."

¹³"Kad taborite među pleterima ovčjim, nalik ste na krila golubinja, srebrom pokrivena, i na mahanje njihovo, sjajno kao zlato."

¹⁴Kad Svemoćni razaspe tamo kraljeve, onda kao da pada snijeg na Salmon.

¹⁵Božja je gora bašanska gora; puna je humova gora bašanska:

¹⁶Što gledate tako poprijeko, gore pune humova, na goru, koju izabra Bog sebi za stan? Jest, tamo će prebivati Gospod dovijeka!

¹⁷Kola Božjih ima tisuće tisuća; Svemogući je došao od Sinaja u svetište:

¹⁸Uzašao si na visinu, doveo sa sobom roblje, primio darove od ljudi; i nepokorni stanuju uz Boga, Gospoda.

¹⁹Blagoslovljen neka je Svemogući! Svaki dan nosi nas Bog, spasitelj naš. ²⁰Bog nam je Bog pomoćnik; u Boga, Gospoda, ima još izlaza iz smrti.

²¹Jest, Bog satire glavu neprijateljima svojim, kosmato tjeme, što hodi u krivnji.

²²Svemogući reče: Iz Bašana ću ih dovesti, dovest ću ih iz dubina mora,

²³Da se okupa noga tvoja u krvi, da jezik pasa tvojih imadne svoj dio na neprijatelju!"

²⁴Vidješe, Bože, svečani ulazak tvoj, ulazak Boga mojega, kralja mojega, u svetište.

²⁵Pjevači naprijed; za njima svirači; u sredini djevojke, što udaraju u bubnje:

²⁶U zborovima slavili su Boga, Gospoda, oni iz vrela Izraelova.

²⁷Ondje ide Benjamin, najmlađi, vođa njihov, četa knezova Judinih, knezovi Zebulunovi, knezovi Naftalijevi.

²⁸Bože, podigni moć svoju! Bože, uzdrži, što si učinio za nas,

²⁹Zbog hrama svojega u Jerusalemu! Kraljevi ti prinose darove

³⁰Uplaši zvijer trstike, krdo bikova, teoce naroda! Sruši, koji se raduju srebru; rasprši narode, koji vole ratove!

³¹Iz Egipta će doći plemići! Kuš će dignuti ruke svoje k Bogu!

³²Kraljevstva zemaljska, slavite Boga! Hvalu pjevajte Svemogućemu!

³³Koji ide po nebesima, nebesima iskonskim. Čuj, grmi glasom svojim, jakim glasom svojim.

³⁴Upoznajte moć Božju! Nad Izraelom stoluje veličanstvo njegovo, moć njegova u oblacima.

³⁵Strašan je Bog od svetišta svojega, Bog Izraelov: moć i jakost daje on narodu. Blagoslovljen neka je Bog!

Psalam – 69

¹Spasi me, Bože, jer mi već dolaze vode do grla.

²Propadam u dubokom glibu, gdje nema više dna; tonem vodi u dubine, valovi me zatrpavaju.

³Iznemogoh vičući, grlo mi se osušilo; oči mi se ugasiše gledajući Boga svojega.

⁴Ima više nego kose na glavi mojoj onih, koji mrze na me ni za što; jaki su neprijatelji moji, koji me nepravедno progone: moram vraćati, što ne oteh nikada.

⁵Ti Bože, znaš za bezumlje moje; krivnje moje nijesu skrivene od tebe.

⁶Nemoj da se postide u meni, koji očekuju tebe, Svemogućí, Gospode nad vojskama! Nemoj da se posrame u meni, koji traže tebe, Bože Izraelov!

⁷Jer zbog tebe podnosim porugu; sramotno rumenilo pokriva lice moje.

⁸Tuđin postadoh braći svojoj, stranac sinovima matere svoje.

⁹Jer revnost za kuću tvoju jede me, i na me pada grdnja grditelja tvojih.

¹⁰Kad postim i gorko plačem, i to mi ne prima samo za zlo.

¹¹Obučem li vreću mjesto haljine, postajem im za podsmijeh.

¹²Koji sjede na vratima, govore o meni, i pijanice pripijevaju o meni.

¹³Ali ja – ja vapijem k tebi Gospode, Bože, u vrijeme milosti! Usliši me u velikoj milosti svojoj moćnom vjernošću svojom!

¹⁴Izvadi me iz gliba, da ne propadnem, izbavi me od mrzitelja mojih i iz duboke vode!

¹⁵Neka me povodanj ne poplavi, neka me pučina ne proždre, neka ne sklopi jama nada mnom ždrijela svojega!

¹⁶Usliši me Gospode, jer je dobrostiva milost tvoja; obrati se k meni u bogatom milosrđu!

¹⁷Ne skrivaj lica svojega od sluga svojega: u tjeskobi sam: usliši me brže!

¹⁸Približi se duši mojoj i izbavi je; zbog neprijatelja mojih oslobodi me!

¹⁹Ti znaš porugu moju, pogrdu moju, sramotu moju; svi neprijatelji moji tebi su pred očima.

²⁰Od muke cijepa se srce moje, tako da očajavam; nadao sam se sažaljenju, ali uzalud, tješiteljima, ali ih ne nađoh.

²¹Pružaju mi žuč za jelo, i u žeđi mojoj poje me octom.

²²Stol njihov neka im bude zamkom, žrtvena gozba njihova mrežom!

²³Neka im potamne oči, da ne vide, neka im bedra njihova oslabe za svagda!

²⁴Izlij na njih jarost svoju; plamen gnjeva tvojega neka i dostigne!

²⁵Stan njihov neka opusti, šatorima njihovim neka ne prebiva nitko!

²⁶Jer koga si ti porazio, toga oni još progone; govore o boli onih, koje si ti pogodio.

²⁷Daj da se zlodjela njihova množe svejednako, da ne dođu nikada do oprosne presude tvoje!

²⁸Neka se izbrišu iz knjige života, s pravednicima neka ne budu zapisani!

²⁹A ja sam jadan i bolan, pomoć tvoja, Bože, neka me zaštiti!

³⁰Tada ću slaviti u pjesmi ime Božje, veličati ga u hvali.

³¹To će se Gospodu bolje dopasti od stoke, od junaca s rogovima i papcima.

³²Kad to vide patnici, vesele se; vi, koji tražite Boga, radujte se od srca!

³³Jer će uslišiti Gospod uboge, neće prezreti zarobljenika svojih.

³⁴Nebo i zemlja pjevaju mu hvalu, more i sve, što se miče u njemu.

³⁵Zaista, Bog će spasiti Sion, sazidat će gradove Judine; i ljudi će tamo stanovati i posjedovati.

³⁶Pleme sluga njegovih baštinit će ga; koji ljube ime njegovo, prebivat će u njemu.

Psalam – 70

¹Bože, da me spasiš, dođi mi brzo u pomoć, Gospode!

²Neka se postide i posrame svi, koji mi rade o glavi! Neka uzmaknu i osramote se, koji mi žele nesreću!

³Sa stidom neka se vrate natrag, koji mi dovikuju: "Ha, ha!"

⁴A neka se raduju i vesele u tebi svi, koji traže tebe! Neka govore uvijek: "Velik je Bog!", koji ljube spasenje tvoje!

⁵A ja sam bijedan i siromah, Bože, priteci mi! Ti si moj pomoćnik i spasitelj, Gospode, nemoj kasniti!

Psalam – 71

¹U tebe, Gospode, tražim utočište, ne daj da se osramotim ikada!

²U dobroti svojoj izbavi, oslobodi me! Prigni milostivo k meni uho svoje, pomози mi!

³Budi mi zaštitna hridina, kamo da pohitim vazda! Zapovjedi spasenje moje, jer si mi ti hridina i tvrđa!

⁴Bože moj, istrгни me iz ruke bezbožnikove, is ruke grješnikove i nasilnikove!

⁵Jer si ti nadanje moje, svemogući Gospode, pouzdanje moje od mladosti moje!

⁶Od djetinjstva na tebe sam se oslonio, od krila materina bio si branik moj; tebi vazda moj hvalospjev!

⁷Kao čudo bio sam mnogima, jer si mi ti bio jak branik.

⁸Usta su moja bila puna hvale tvoje, slave tvoje svaki dan.

⁹U doba starosti nemoj me odbaciti; kad me izda snaga, nemoj me ostaviti!

¹⁰Jer neprijatelji moji govore proti meni; koji vrebaju život moj, dogovaraju se skupa

¹¹I govore: "Bog ga je ostavio, progonite ga i uhvatite, jer nitko ga ne može spasiti."

¹²Ne udaljuj se od mene, Bože! Bože moj, priteci mi u pomoć."

¹³Neka se postide i propadnu protivnici moji; neka spopadne stid i sramota one, koji traže nesreću moju!

¹⁴A ja ću se svagda uzdati u tebe, svu slavu tvoju umnožavat ću.

¹⁵Usta će moja navješćivati pravdu tvoju, svaki dan spasenje tvoje; jer u tom ja ne znam mjere.

¹⁶Umrijet ću slaveći čudesa Svemogućega; slavit ću samo pravednost tvoju, Gospode!

¹⁷Od mladosti ti si me učio, Bože, i do sada navješćujem čudesa tvoja.

¹⁸Zato me i u starosti ne ostavljaj, u staračkoj dobi, Bože, dok navijestim budućemu pokoljenju moć tvoju, svima potomcima jakost tvoju!

¹⁹Jest, do neba, Bože, seže pravedna uprava tvoja; ti si učinio tako velike stvari; Bože, tko je kao ti?

²⁰Ti nam dade doživjeti mnogu muku i nevolju: oživi nas opet! Izvedi nas opet iz bezdana zemaljskih!

²¹Tada umnoži dostojanstvo moje i udijeli mi iznova utjehu!

²²Onda ću te slaviti uz harfu zbog vjernosti tvoje, Bože moj, udarat ću ti u citaru, Sveče Izraelov!

²³Neka pokliknu usne moje jer tebi ću pjevati – i duša moja, koju si otkupio!

²⁴I jezik će moj svaki dan slaviti pravdu tvoju, kad stiže stid i sramota one, koji traže nesreću moju.

Psalam – 72

¹Bože, daj kralju sud svoj i pravednost svoju sinu kraljevu!

²Da pravedno vlada narodom tvojim i ubogima tvojim po pravici.

³Neka bi gore donijele narodu mir i humovi pravdu!

⁴Ubogima u narodu neka on pribavi pravicu, djeci ubogih neka pribavi pomoć, a nasilnika neka satire,

⁵Dok je sunca i mjeseca kroz sve naraštaje!

⁶Neka dođe kao dažd na poljane, kao kaplje, što rose zemlju!

⁷U dane njegove neka procvate pravica i obilje mira, dokle teče

mjeseca!

⁸Neka vlada od mora do mora, od rijeke do krajeva zemlje!

⁹Pred njim neka popadaju stanovnici pustinje, neprijatelji njegovi neka se prignu do zemlje!

¹⁰Kraljevi taršiški i otoci neka donesu darove; kraljevi od Šebe i Sebe neka dadnu danak!

¹¹Svi kraljevi neka se prignu pred njim, svi narodi neka mu služe!

¹²Ser će spasiti ubogoga, koji vapije, potlačenoga i onoga, koji nema pomoćnika.

¹³On se smiluje slabima i ubogima i spasava život jadnima.

¹⁴iz pritiska i nasilja otkupljuje život njihov: "u očima je njegovim dragocjena krv njihova.

¹⁵Neka bi dugo živio i darivao ih zlatom iz Šebe! A oni neka se svagda mole za njega i neka mu uvijek prose blagoslov!

¹⁶U zemlji će biti izobilja žita, pa i na visinama gorskim; žito njezino šumi kao Libanon, žetva njezina raste kao trava na polju.

¹⁷U vijeke neka traje ime njegovo! Dok sunce sjaje, neka ime njegovo traje! Sva pokoljenja zemlje neka se blagoslivljaju u njemu, svi narodi neka ga slave!

¹⁸Blagoslovljen neka je Bog Gospod, Bog Izraelov, koji čini čudesa, on jedini!

¹⁹I blagoslovljeno neka je slavno ime njegovo u vijeke! Sav svijet neka

je pun slave njegove! Amen! Amen!

²⁰Kraj molitvama Davida sina Jesejeva.

Psalam – 73

¹Kako je dobar Bog Izraelu, onima, koji su čista srca!

²A meni umalo ne spotakoše noge, umalo se ne poskliznuše koraci moji.

³Jer se uzburnih zbog bezbožnika videći, kako bezbožnici dobro žive.

⁴Ne znaju oni za nevolju, zdravo im je i jao tijelo.

⁵Ne kušaju boli drugih ljudi i ne muče se kao drugi ljudi.

⁶Zato im je vrat obavijen ohološću kao ogrlicom, obučeni su u nasilje kao u haljine.

⁷Iz zla srca rađa se zloća njihova, prepuni se loših naslada.

⁸Rugaju se i govore pakosno, i s visine silom se groze

⁹Usta svoja dižu već i u nebo, i jezik njihov pruža se po zemlji.

¹⁰Zato se narod moj obraća k njima i pije izobilja vodu nauke njihove.

¹¹Govore: "Ah, kako bi to znao Bog? Zar uopće ima znanja u Svevišnjega?"

¹²Eto, tako je s bezbožnicima; nesmetano jednako umnožavaju bogatstvo.

¹³I tako sam uzalud držao čisto srce svoje i badava prao u nevinosti ruke svoje.

¹⁴Zato me svaki dan pogađalo zlo, svako se jutro iznova podizala bol moja.

¹⁵Kad bih pomislio: Govorit ću i ja tako, zaista bih radio na rodu djece tvoje bez ikakve vjernosti

¹⁶Tada stadoh razmišljati, da bih to razumio; ali je to bilo mučno u očima mojim,

¹⁷Dok najposlije uniđoh u tajnu Božju i vidjeh, kako oni skončaju.

¹⁸Jer ti ih postavljaš na sklizavo tlo, i puštaš, da se raspadnu u ruševine.

¹⁹Kako najednom potamnješe! Nestade ih; strahota ih upropasti.

²⁰Kao što slika sna iščezne, kad se probudi čovjek, tako ti, Bože, razbiješ sliku njihovu, kad ustaneš.

²¹Zaista, kad je gorčina izjedala srce moje i bol oštro probadala nutrinu moju,

²²Tada sam bio kao živinče bez razbora; kao nijema stoka, tako sam stajao pred tobom.

²³Ali ipak ostadoh stalno kod tebe; ti si me bio prihvatio za desnu ruku.

²⁴Po savjetu svojemu vodio si me i poslije ćeš me odvesti u slavu.

²⁵A koga imam ja u nebu, osim tebe? Ništa me više ne veseli na zemlji!

²⁶Neka mi nestane tijela i srca, ostaje ipak Bog još branik srca mojega, baština moja dovijeka!

²⁷Jer evo, koji se udaljuju od tebe, idu u propast; koji ostave tebe, ti ih sve uništiš.

²⁸A za mene je dobro blizina Božja; u Svemogućega Gospoda stavljam samo svoje uzdanje, da opijevam sva djela tvoja.

Psalam – 74

¹Što nas odbacuješ, Bože, zauvijek; što plamti gnjev tvoj na ovce paše tvoje?

²Spomeni se zajednice svoje, koju si stekao od starine, koju si otkupio za narod baštine svoje, gore Siona, na kojoj si se nastanio!

³Korake svoje okreni k vječnim ruševinama – sve je u svetištu poharao neprijatelj.

⁴Tlačitelji tvoji digoše dobitnu viku na mjestu sastanka tvojega; kao pobjedne znakove postaviše bojne znakove svoje.

⁵Oni to počinise, kao kad se u gustoj šumi visoko zamahne sjekira:

⁶Sjekinom i maljem razbiše sve, što je bilo u njemu rezano.

⁷Ognjem spališe svetište tvoje; stan imena tvojega oskvrniše do temelja.

⁸Rekoše u sebi: "Uništiti ćemo ih sasvim!" Tako popališe sva mjesta Božja u zemlji.

⁹Ne vidimo više čudesnih znakova svojih; nema više proroka; nema u

nas tko bi znao, dokle će to trajati.

¹⁰Dokle će se, Bože, još rugati protivnik? Zar će dovijeka neprijatelj psovati ime tvoje?

¹¹Što ustežeš ruku svoju, desnicu svoju? Izvadi je iz njedara svojih i učini kraj!

¹²Bog je kralj moj od starine, on čini silna djela na zemlji.

¹³Ti si moću svojom rasjekao more; ti si satio glavu vodenim nemanima.

¹⁴Ti si razmrskao glave Levijatanu; dao si da ga jede narod koji živi u pustinji.

¹⁵Ti si otvorio izvore i potoke; ti si isušio rijeke nepresušne.

¹⁶Tvoj je dan i tvoja je noć; mjesecu i suncu dao si svoje mjesto;

¹⁷Utvrdio si sve granice zemaljske; stvorio si ljeto i zimu.

¹⁸Spomeni se toga: neprijatelj se je narugao Gospodu; narod je bezumni psovao ime tvoje!

¹⁹Ne daji zvijerima duše golubice svoje i nemoj zaboraviti života ubogih svojih za svagda!

²⁰Pogledaj na zavjet; jer su pećine zemaljske pune stanova nasilja!

²¹Nevoljnik neka se ne vrati sramotan; ubogi i potlačeni neka hvale ime tvoje!

²²Digni se, Bože, brani stvar svoju i spomeni se, kako ti se bezumnici

rugaju svejednako!

²³Nemoj zaboraviti objesti neprijatelja svojih, vike protivnika svojih, što još jednako raste!

Psalam – 75

¹Hvalimo te, Bože, hvalimo te; jer je blizu ime tvoje; daj nam da navješćujemo čudesa tvoja!

²"Pravi čas ja ću već izabrati; tada ću reći sud pravedan.

³Ako se i strese zemlja sa svima, koji stanuju na njoj, ja sam, koji utvrđuje stupove njezine.

⁴Opominjem hvališe: Ne hvalite se ipak tako! i bezbožnike: Ne dižite roga!

⁵Ne dižite roga svojega visoko proti onome gore, ne govorite drsko i tvrdoglavo!"

⁶Jer pomoć ne dolazi ni od istoka ni od zapada ni od pustinje ni od gora.

⁷Ne, Bog je, koji sudi: "jednoga ponizuje, drugoga uzvisuje.

⁸Jer čašu drži Gospod u ruci; jako vino pjeni se u njoj; on ga toči; i talog njegov moraju gutati, moraju piti svi bezbožnici na zemlji.

⁹A ja ću se radovati dovijeka; pjevat ću pred Bogom Jakovljevim:

¹⁰On lomi sve rogove bezbožnicima; a visoko se dižu rogovi pravednikovi.

Psalam – 76

¹Objavio se Bog u Judeji; veliko je ime njegovo u Izraelu.

²U Salemu je šator njegov, na Sionu je prebivalište njegovo

³Ondje je polomio strijele luku, štit, mač i ratnu spravu.

⁴Sjajno obučen sišao si ti, Slavni, od gora pradavnih.

⁵Odvažni divovi tražili su plijen sebi, ali padoše u smrtni san: junaci osjetiše nemoćne ruke svoje.

⁶Pred prijeljnom tvojom, Bože Jakovljevi, popadoše konjanik i konj na tlo.

⁷Ta strašan ti si i tko da se održi pred tobom, kad plane gnjev tvoj?

⁸S neba si oglasio presudu: zemlja se prepade i zanijemi,

⁹Kad Bog ustade na sud, da pomogne svima stradalnicima na zemlji.

¹⁰Ali tjeskoba ljudska postade hvalospjev; ostatak strahote pretvori se u radost.

¹¹Zato činite zavjete i prinosite ih Bogu svojemu, Gospodu; svi, koji ste oko njega, prinosite dare Strašnomu!

¹²Oholost knezovima ponizuje on; kraljeve zemaljske prepada on.

Psalam – 77

¹Glasno vapijem k Bogu; moram vikati: glasno vapijem k Bogu.

²Neka bi me čuo u dan nevolje moje! Svemogućega tražim: ispružena je bez prestanka neću ruka moja; duša moja ne da se utješiti.

³Kad se spomenem Boga, moram uzdisati; kad razmišljam, klone srce moje.

⁴Ne daš da mi se zaklopi oko; smeten sam, ne mogu se više mo

⁵Spominjem se prošlih dana; sjećam se davnih godina.

⁶Promišljam noću, mislim u svojem srcu; tako pita duh moj:

⁷"Zar će se dovijeka gnjeviti Svemogući i zar se više nikada neće smilovati?"

⁸Zar je zauvijek prestala milost njegova? Zar se je prekinula riječ njegova obećanja za sva pokoljenja?

⁹Zar je zaboravio Bog milostiv biti, u gnjevu zatvorio milosrđe svoje?"

¹⁰I rekoh: To je bol moja, da se je promijenila desnica Svevišnjega.

¹¹Spominjem se djela Gospodnjih; sjećam se negdašnjih čudesa tvojih.

¹²Mislim o svim djelima tvojim; razmišljam velike radove tvoje.

¹³Uzvišena je uprava tvoja, Bože, koji je bog tako velik kao Bog naš?"

¹⁴Ti si Bog, koji činiš čudesa; ti si objavio moć svoju narodima.

¹⁵Mišicom svojom otkupio si narod svoj, sinove Jakovljeve i Josipove.

¹⁶Vidješe te vode, Bože, vidješe te i ustreptaše; valovi zahukaše.

¹⁷Oblaci su i izlivali rijeke, u oblacima je grmio grom, munje su tvoje sijevale tamo i ovamo.

¹⁸Čuj, štropot kola tvojih! Munje su osvijetlile svijet; zemlja se je tresla i njihala.

¹⁹Po moru je išao put tvoj, po silnim vodama staza tvoja; a traga tvojega nije poznavao nitko:

²⁰Vodio si narod svoj kao ovce rukom Mojsijevom i Aronovom.

Psalam – 78

¹Pripazi na pouku moju, narode moj, prignite uho svoje k riječima usta mojih!

²Otvorit ću za priče usta svoja, i iz davnine govorit ću zagonetke.

³Što slušasmo i doznasmo, o čemu nas još izvijestiše oci nasi

⁴To nećemo zatajiti djeci, nego ćemo javiti budućem naraštaju: slavna djela Gospodnja, moć njegovu i čudesa, što ih je činio.

⁵Zakon postavi u Jakovu; u Izraelu izdade naputak, za koji zapovjedi ocima našim, da ga predadu dalje djeci svojoj,

⁶Da dozna za to budući naraštaj; djeca, što će se još roditi, neka to pripovijedaju djeci svojoj,

⁷Da bi i oni stavljali u Boga ufanje svoje, i da ne bi zaboravili djela Božjih, i da bi poslušni bili zapovijedima njegovim,

⁸Neka ne bi postali kao oci njihovi: rod nepokoran i nevjeran, rod, koji nije utvrdio srce svoje, niti je bio vjeran Bogu duhom svojim!

- ⁹Sinovi Efraimovi, naoružani strijelci, u dan boja vratiše se natrag.
- ¹⁰Ne održaše zavjeta Božjega; ne htjedoše hoditi po naputku njegovu
- ¹¹I zaboraviše djela njegova i čudesa njegova, što ih smjedoše gledati.
- ¹²Pred očima otaca njihovih učini čudesa u zemlji egipatskoj, u Soanskom polju,
- ¹³Razdvoji more i provede ih i vode nagomila visoko kao nasip.
- ¹⁴Vodio ih danju oblakom, a svu noć svijetlim ognjem.
- ¹⁵Rastvori hridinu usred pustinje i napoji ih izobilja kao potokom.
- ¹⁶Izvodi potoke iz kamena i vodi vodu kao rijeke.
- ¹⁷Ali oni nastaviše griješiti proti njemu i prkositi Svevišnjemu u pustinji.
- ¹⁸I kušali su Boga u srcu svojemu ištući jela za požudu svoju.
- ¹⁹A ovako su govorili proti Bogu: "Može li Bog zgotoviti trpezu u pustinji?"
- ²⁰On doduše udari u kamen, i potekoše vode i potoci se razliše: ali može li još i kruha dati i mesa postaviti narodu svojemu?"
- ²¹Gospod je to čuo, i razgnjevi se, i oganj planu na Jakova, i gnjev se podiže na Izraela,
- ²²Jer ne staviše svoje pouzdanje u Boga i svoje ufanje u pomoć njegovu.

²³A ipak zapovjedi oblacima gore i otvori vrata nebeska.

²⁴I pusti, te im pade kao dažd mana za jelo, i dade im kruh s neba.

²⁵Svaki je imao da jede kruha anđeoskoga; posla im hrane izobilja.

²⁶Pusti, da se digne na nebu istočnjak, i navede jakošću svojom jug;

²⁷Kao prahom zasu ih mesom, i kao pijeskom morskim pticama krilatim.

²⁸Pobaca ih sred tabora njihova, oko šatora njihovih

²⁹I jedoše i nasitiše se, i dade im tako, što su željeli.

³⁰Ali ih još i ne prođe želja njihova, još je bilo jelo u ustima njihovim, kad se gnjev Božji podiže na njih.

³¹Tada on pomori najjače među njima i mlade ljude Izraelove uništi.

³²Uza sve to griješili su dalje i nijesu držali ništa do čudesnih djela njegovih.

³³I pusti on, te su dani njihovi prolazili u zalud, i godine njihove bile pune užasa.

³⁴Kad ih je ubijao, onda bi ga tražili, obraćali bi se i pohitjeli bi k Bogu.

³⁵Onda bi pomišljali, da je Bog branik njihov, da je Bog, Svevišnji, spasitelj njihov.

³⁶Ali bi ga varali ustima svojim i lagali mu jezikom svojim.

³⁷Srce njihovo nije bilo utvrđeno u njemu, niti su bili vjerni zavjetu

njegovu.

³⁸Ali je on bio milostiv i opraštao zlodjela njihova i ne bi ih nikada posve pomorio; često bi ustavljao gnjev svoj i ne bi podizao sve jarosti svoje.

³⁹I pomislio bi, da su od mesa, dah, koji prolazi i ne vraća se.

⁴⁰Koliko bi mu puta prkosili u pustinji i ožalostili ga u pustoši!

⁴¹I sve nanovo kušali su Boga i tako žalostili Sveca Izraelova.

⁴²Nijesu se više sjećali ruke njegove, dana, kad ih izbavi od neprijatelja,

⁴³Kad učini znake svoje na Egiptu i čudesa svoja u području

⁴⁴Kad obrati u krv rijeke njihove i potoke njihove, da ih više ne mogoše piti.

⁴⁵Posla na njih pasje muhe, što su ih klale, i žabe, što su ih morile.

⁴⁶Žetvu njihovu predade crvu i plod rada njihova skakavcu.

⁴⁷Lozu njihovu pobi gradom i smokve njihove slanom.

⁴⁸Tuči predade stoku njihovu, stada njihova munji.

⁴⁹I pusti na njih ognjeni gnjev svoj, jarost, srdžbu i nevolju, poslanstvo vjesnika nesreće.

⁵⁰Iahko dade maha gnjevu svojemu, ne sačuvaj duše njihove od smrti i život njihov predade kugi.

⁵¹Pobi sve prvorodence u Egiptu, prvine muške snage u šatorima

Hamovim.

⁵²I povede narod svoj kao ovce i vodi ih kao stado preko pustinje.

⁵³Vodio ih je sigurno, te se nijesu brinuli, a neprijatelje njihove zatrpa more.

⁵⁴Dovede ih na sveto mjesto svoje, na goru, koju zadobi desnica njegov.

⁵⁵I odagna ispred njih narode; ždrijebom im razdijeli područje njihovo kao baštinu, i po šatorima njihovim naseli plemena Izraelova

⁵⁶Ali su oni kušali i dražili Boga, Svevišnjega i nijesu pazili na propise njegove.

⁵⁷Otpadoše nevjerno kao oci njihovi, sлагаše kao varav luk.

⁵⁸Rasrdiše ga visinama svojim i razdražiše ga idolima svojim.

⁵⁹Čuo je to Bog i razgnjevio se, i odbacio posve Izraela.

⁶⁰I ostavio prebivalište svoje u Šilu, šator, u kojemu je prebivao među ljudima

⁶¹Onda dade u ropstvo ponos svoj i krasotu svoju u ruke neprijateljeve.

⁶²I predade maču narod svoj; bio je planuo na baštinu svoju.

⁶³Mladiće njegove proždrije oganj, i djevojkama se njegovim ne zapjeva pjesma.

⁶⁴Svećenici njegovi padoše od mača; udovice njegove ne zaplakaše.

⁶⁵Ali se tada kao iza sna probudi Svemogući, kao junak, koji ustaje od vina.

⁶⁶I pobi neprijatelje svoje s leđa, osramoti ih do vijeka.

⁶⁷Ali odbaci i šator Josipov, i ne dopade mu se više pleme Efraimovo.

⁶⁸Nego izabra sebi pleme Judino, goru Sion, koja mu omilje.

⁶⁹Sagradi visoko svetište svoje, tvrdo kao zemlja, koju utemelji do vijeka.

⁷⁰I izabra Davida, slugu svojega, i uze ga od torova ovčijih.

⁷¹Od pastirskog života uze ga, da pase Jakova, narod njegov, i Izraela, baštinu njegovu.

⁷²I on ih je pasao pobožnim srcem, vodio ih oprezno, rukom svojom.

Psalam – 79

¹Bože, narodi prodriješ u baštinu tvoju, oskvrniše sveti hram tvoj, pretvoriše Jerusalem u ruševine.

²Trupla sluga tvojih pobacaše pticama nebeskim da ih jedu, tjelesa pobožnika tvojih zvijerima zemaljskim.

³Proliše krv njihovu kao vodu oko Jerusalema, i nije bilo tko da ih ukopa.

⁴Postadosmo podsmijeh susjedima svojim, rug i prezir okolini svojoj.

⁵Dokle ćeš se još, Gospode, jednako gnjeviti, dokle će revnost tvoja gorjeti kao oganj?

⁶Izlij gnjev soj na narode, koji te neće da poznaju, na kraljevstva, koja ne poštuju imena tvojega!

⁷Jer izjedoše Jakova i prebivalište njegovo opustiše.

⁸Ne nosi za nama zlodjela otaca; milosrđe tvoje neka nam brzo dođe u susret, jer postadosmo veoma nevoljni!

⁹Pomozi nam, Bože, spasitelju naš, zbog časti imena svojega! Oslobodi nas i oprosti nam grijeha naše zbog imena svojega!

¹⁰Zašto da se rugaju neznabošci: "Gdje je Bog njihov?" Neka se pokaže na neznabošcima pred očima našim, kako osvećuješ krv sluga svojih, koju proliše!

¹¹Neka prodre do tebe uzdisanje sužanja; snagom mišice svoje otkupi osuđene na smrt!

¹²Tako plati sedmerostruko u njedra susjedima našim psovanje, kojim te grdiše, Svemogući!

¹³A mi, narod tvoj, ovce stada tvojega, mi ćemo ti zahvaljivati dovijeka, tvoju ćemo slavu navješćivati u sva vremena.

Psalam – 80

¹Pastire Izraelov, čuj, koji si Josipa čuvao kao ovce, koji stoluješ nad kerubinima, sijevni

²Pred Efraimom, Benjaminom i Manasehom: probudi junačku jakost svoju; izađi da nas spasiš!

³Bože, okreni sudbinu našu daj da zasja lice tvoje i bit ćemo spašeni.

⁴Gospode, Bože nad vojskama nebeskim, dokle ćeš se još gnjeviti unatoč vapajima naroda svojega?

⁵Kruhom suznim hranio si ga, suzama si ga obilno napajao.

⁶Činiš, da se oko nas svađaju susjedi naši; neprijatelji se naši smiju nama.

⁷Bože nad vojskama nebeskim, okreni sudbinu našu; daj da zasja lice tvoje i tada ćemo se spasiti.

⁸Iz Egipta si prenio lozu, prognao si narode i nju zasadio.

⁹Iskrčio si za nju, i ona se ukorijeni, i proširi se daleko preko zemlje:

¹⁰Pokri gore sjenom svojom i cedre Božje granama svojim

¹¹Pruži prutove svoje do mora i ogranke svoje do rijeke.

¹²Zašto si joj sada srušio ogradu, da s nje trga, koji prolazi putem,

¹³Da je podgriza gorski vepar, da je jede poljska zvijer?

¹⁴Bože nad vojskama nebeskim, pogledaj opet s neba i vidi i pobrini se za vinograd svoj!

¹⁵Za sad ovaj, što ga je zasadila desnica tvoja, za mladicu, što si je podigao sebi!

¹⁶Kao smeće popaljena je ognjem. Neka propadnu od srdžbe lica tvojega!

¹⁷Ali ruka tvoja neka počiva na čovjek desnice tvoje, nad sinom

čovječjim, kojega si podigao sebi!

¹⁸Nećemo više ostaviti tebe; daj nam život i tada ćemo slaviti ime tvoje.

¹⁹Gospode, Bože nad vojskama nebeskim, okreni sudbinu našu; daj da zasja lice tvoje i tada ćemo se spasiti.

Psalam – 81

¹Glasno kličite Bogu, jakosti našoj, radujte se Bogu Jakovljevu!

²Uzdignite pjesme, udarajte u bubanj, u slatku gitaru s harfom!

³Trubite u trubu o mlađaku, o uštapu, u dan blagdana našega!

⁴Jer je takav zakon u Izraelu, takva je naredba od Boga Jakovljeva.

⁵Kao zakon postavi to u Josipu, kad je izlazio iz zemlje Egipta; čujem riječi, što ih nikada nijesam slušao:

⁶"Oslobodio sam ramena njegova od bremena; ruke se njegove oprostiše od teretne košare.

⁷U nevolji si me zazvao: ja te spasih; usliših te iz gromovnih oblaka; iskušah te na vodi svađe,

⁸Slušaj, narode moj, opomenut ću te! Ah, Izraele, ad bi me poslušao!

⁹Neka ne bude u tebe drugoga bog i bogu tuđemu nemoj se klanjati!

¹⁰Ja, Gospod, tvoj sam Bog, koji te izvedoh iz zemlje egipatske; otvori usta svoja, i ja ću ih napuniti!"

¹¹Ali narod moj ne posluša glasa mojega, i Izrael ne učini po mojoj volji.

¹²Ja ih pustih na volju srca njihova, neka hode po svojim željama.

¹³Ah, da me je narod moj slušao, da je Izrael hodio putovima mojim!

¹⁴Brzo bih bio pokorio neprijatelje njihove i na protivnike njihove bio bih digao ruku svoju!

¹⁵Tada bi se morali prignuti mrzitelji Gospodnji, sudbina njihova trajala bi do vijeka.

¹⁶Najboljom pšenicom hranit ću ga, i medom iz hridine krijepit ću te.

Psalam – 82

¹Bog se diže u zajednici Božjoj, drži sud usred bogova:

²"Dokle ćete suditi nepravedno i zauzimati se za bezbožnike!

³Sudite pravo ubogima, sirotama; siromahe, potlačene opravdajte!

⁴Izbavljajte ubogoga, slaboga; oslobodite ih iz ruke bezbožničke!"

⁵Ali oni ne gledaju na to, ne uviđaju to, tumaraju dalje po tami: drmaju se svi temelji zemlje.

⁶Rekoh: "Bogovi ste; vi ste svi sinovi Svevišnjega.

⁷Ali morate umrijeti kao ljudi, morate pasti kao jedan od knezova!"

⁸Bože, digni se i sudi zemlji; jer svima narodima ti si gospodar!

Psalam – 83

¹Bože, ne šuti, nemoj ostati nijem i ne počivaj, Bože!

²Jer evo, neprijatelji tvoji bjesne; oholo dižu glavu mrzitelji tvoji.

³Narodu tvom na štetu kuju osnove; dogovaraju se proti štíćenicima tvojim.

⁴Ovako govore: "Dođite, istrijebit ćemo ih između naroda, da nitko više ne spominje ime Izraelovo!"

⁵Jest, jednodušno tako zasnovaše, savez proti tebi zaključiše:

⁶Šatori Edomovi i Išmaelovci, Moab, Hagareji,

⁷Gebal, Amon i Amalek, Filistejci s Tircima

⁸Pa i Asirija se pridruži njima; dadoše ruku sinovima Lotovim

⁹Učini im onako kao Midjanu, kao Siseri, kao Jabinu na potoku Kišonu!

¹⁰Oni su bili uništeni kod En–Dora, postadoše gnoj oraćoj zemlji.

¹¹Uradi s plemićima njihovim kao Oreb i Zeb, sa svima knezovima njihovim kao Zebah i Salmuna,

¹²Koji su govorili: "Osvojimo poljane Božje!"

¹³Bože moj, zapovjedi, neka budu kao kovitlac, kao pljeva pred vjetrom!

¹⁴Kao oganj, što uhvati šumu, kao plamen, što zapaljuje gore:

¹⁵Tako ih pognaj burom svojom, tako ih smeti vihorom svojim!

¹⁶Sramotom pokrij lice njihovo, da traže ime tvoje, Gospode!

¹⁷Neka se stide i srame dovijeka, neka se smetu i izginut

¹⁸Onda će uvidjeti, da je "Gospod" ime tvoje, da si samo ti Najviši u svem svijetu.

Psalam – 84

¹Kako su mili šatori tvoji, Gospode nad vojskama!

²Duša je moja čeznula i ginula za dvorima Gospodnjim; srce moje i tijelo moje klicali su Bogu živomu..

³I vrabac nalazi kuću, lastavica gnijezdo, da u njih skrije mlade svoje: oltare tvoje, Gospode nad vojskama, kralju moj i Bože moj!

⁴Blagoslovljeni su oni, koji prebivaju u kući tvojoj, koji te slave bez prestanka!

⁵Blagoslovljen je čovjek, kojemu je jakost u tebi, kojemu srce hoće na hodočašća!

⁶Putujući dolinom pustinjском pretvaraju je u tlo obilno izvorima, što ga i rani dažd pokrije blagoslovom.

⁷Od zaselka putuju dalje do zaselka, dok se ne pojave pred Bogom na Sionu.

⁸Gospode, Bože nad vojskama, čuj molitvu moju, usliši je, Bože Jakovljevi!

⁹Ti štite naš, pogledaj, Bože, pogledaj lice pomazanika svojega!

¹⁰Jer je jedan dan u dvorima tvojim bolji od tisuće gdje drugdje; na pragu u kući Boga mojega stajati draže mi je, nego biti gost u šatorima bezbožnika.

¹¹Jer je Bog, Gospod, kruna i štit; Gospod daje milost i čast; ne uskraćuje dobara onima, koji hode pošteno

¹²Gospode nad vojskama, blagoslovljen je čovjek, koji se uzda u tebe!

Psalam – 85

¹Pomilovao si zemlju svoju, Gospode, okrenuo sudbinu Jakovljevu

²Oduzeo si krivnju zlodjela narodu svojemu, pokrio si sve grijeh njihove

³Povukao si svu jarost svoju ublažio žestinu gnjeva svojega.

⁴Popravi nas opet, Bože, spasitelju naš, odvрати srdžbu svoju od

⁵Zar ćeš se dovijeka srditi na nas; protegnuti gnjev svoj od koljena na koljeno?

⁶Zar nas nećeš iznova oživiti, da se narod tvoj raduje tebi?

⁷Daj nam, Gospode, da gledamo milost tvoju, spasenje svoje daj nam!

⁸Da bih ipak čuo, što je Bog, Gospod, obećao! On govori o miru za narod svoj i za pobožne svoje; samo neka oni nikada ne rade bezumno!

⁹Spasenje njegovo, zaista, blizu je onih, koji ga se boje: zemlju našu

zapast će sjajna sreća.

¹⁰Tada će se milost i vjernost sresti; tada će se pravda i mir poljubiti.

¹¹Vjernost će niknuti iz zemlje, Pravda će gledati s neba.

¹²Gospod će doista dati dobro, i zemlja će naša dati plod svoj.

¹³Pravda ide pred njim i korača putem svojim.

Psalam – 86

¹Prigni uho svoje, Gospode poslušaj me; jer sam nevoljan i siromah.

²Sačuvaj život moj, jer sam ti drag; budi u pomoći, Bože moj, slugi svojemu, koji se oslanja na tebe!

³Budi mi milostiv, Svemogući, jer k tebi vapijem povazan.

⁴Razveseli srce sluge svojega, jer k tebi, Svemogući, podižem srce svoje!

⁵Jer si ti, Svemogući, dobrotiv, sklon da oprostiš, bogat milošću za sve, koji te zazivaju.

⁶Pa čuj, Gospode, molitvu moju i pripazi na glasni vapaj moj!

⁷U dan nevolje svoje vapijem k tebi; jer ćeš me uslišiti.

⁸Nema među bogovima slična tebi, Svemogući, nema djela takvih, kakva su tvoja.

⁹Svi narodi, koje si stvorio, pridolaze, padaju pred tobom ničice, Svemogući, imenu tvojemu iskazuju čast.

¹⁰Jer si ti vekik i tvoriš čudesa velika: jedini si ti Bog!

¹¹Pokaži mi Gospode, put svoj, da u vjernosti idem k tebi, upravi srce moje na jedno, da se boji imena tvojega!

¹²Tada ću ti zahvaljivati, svemogući Bože, svim srcem, slaviti ime tvoje do vijeka:

¹³"Jest, milost je tvoja velika prema meni: izbavio si život moj iz dubina carstva mrtvih."

¹⁴Oholice ustaju proti meni, Bože; rulja nasilnika radi mi o glavi a tebe nemaju pred očima.

¹⁵Ali ti si, Svemogući, Bog pun milosrđa i milosti, pun strpljivosti i bogat dobrotom i vjernošću.

¹⁶Pogledaj na m, smiluj se meni slugi svojemu daj mi jakost svoju i pomози sinu sluškinje svoje!

¹⁷Učini s menom čudo dobrote, da vide, koji mrze na me, i postide se, što si mi ti, Gospode, pomogao i utješio me!

Psalam – 87

¹Njegov je temelj na gorama svetim.

²To ljubi Gospod: vrata Siona više nego sve stanove Jakovljeve.

³Slavno se govori o tebi, grade Božji:

⁴"Rahab i Babilon nazivam svojim priznavateljima; gle, Filisteja i Tir i Kuš: 'Ovaj se je rodeo tamo',

⁵O Sionu će se govoriti, taj se je i taj rodio tamo; on sam, Svevišnji, utemeljio ga je."

⁶Gospod broji, kad upisuje i narode: "Ovaj se je rodio tamo".

⁷A oni igraju i pjevaju: "U te bi su svi izvori moji."

Psalam – 88

¹Gospode, Bože spasenja mojega, danju vapijem i noću pred tobom.

²Neka dođe preda te molitva moja, prigni uho svoje k vapaju mojemu!

³Jer je duša moja puna jada; život je moj blizu carstvu mrtvih.

⁴Već me broje među one, koji umiru; ja sam kao čovjek bez

⁵Ostavljen sam među mrtvima, sličan ubijenima, koji počivaju u grobu, kojih se više ne spominješ, koji su od ruke tvoje odsječeni.

⁶Ti si me rinuo duboko u podzemni svijet, u tmine, u dubine.

⁷Oteža mi gnjev tvoj, sve valove svoje pustio si da buče.

⁸Udaljuješ od mene prijatelje moje, učini da im omražen budem; uhvaćen sam i ne mogu van.

⁹Oči se moje gase od bijede; dan la dan vapijem k tebi, Gospode, k tebi pružam ruke svoje:

¹⁰Hoćeš na mrtvima još činiti čudesa? Ustaju li sjene, da te slave?

¹¹Je li se u grobu slavi dobro ta tvoja, u carstvu mrtvih vjernost tvoja?

¹²Hoće se u tami navješćivati upravljanje tvoje, pravednost tvoja u zemlji zaboravi?

¹³Ali ja, Gospode, vapijem k tebi; već u rano jutro penje se k tebi molitva moja.

¹⁴Zašto, Gospode, odbacuješ dušu moju i skrivaš od mene lice svoje?

¹⁵Mučim se i umirem od mladosti, podnosim strahote tvoje bez pomoći.

¹⁶Gnjev tvoj stiže me, strahote tvoje pritiskuju me,

¹⁷Optječu me kao voda svaki dan, stežu me odasvud.

¹⁸Udaljuješ od mene prijatelja i druga; samo je mrak drug moj.

Psalam – 89

¹Svagda ću pjevati milosti Gospodnje, od koljena na koljeno javljat ću glasno vjernost tvoju.

²Jer si rekao: "Zavjet milosti ima da traje dovijeka!" Kao nebo stoji tvrdo vjernost tvoja:

³"Učinih zavjet s izabranim svojim; zakleh se Davidu, slugi svojemu:

⁴Dovijeka ću utemeljiti pleme tvoje, prijestolje tvoje podignuti za sva vremena!"

⁵Tada su slavila nebesa, Gospode, čudesa tvoja i vjernost tvoju u zajednici svetoj:

⁶Jer tko je u oblacima ravan Gospodu, tko li je sličan Gospodu među

sinovima Božjim?

⁷Bogu, koji je strahovit u vijeću svetih, silno uzvišen iznad sviju oko njega.

⁸Gospode, Bože nad vojskama, tko je tako jak, Gospode, kao ti, kao vjernost tvoja oko tebe?

⁹Ti vladaš nad slom morskom; huku valova njegovih ti krotiš.

¹⁰Ti zgazi Rahab kao potučenoga, jakom mišicom razasu neprijatelje svoje.

¹¹Tvoje je nebo, tvoja i zemlja; ti sazda svijet i što je god u njemu.

¹²Ti stvori sjever i jug; Tabor i Hermon raduju se imenu tvom.

¹³Mišica puna i junačke snage tvoja je; ruka je tvoja jaka, desnica tvoja ispružena.

¹⁴Stupovi su prijestolju tvom pravo i pravednost; pred tobom stupaju milost i vjernost.

¹⁵Blagoslovljen je narod, koji zna poklike štovanja, koji ide u svjetlosti lica tvog, Gospode!

¹⁶Imenu tvom raduje se uvijek; pravednost ga tvoja uzvisuje.

¹⁷Fer si ti sjajna snaga naša, po milosti tvojoj raste moć naša.

¹⁸Jer je Gospod zaštitnik naš, kralj naš Svetac Izraelov.

¹⁹Jednoć si govorio u viđenju pobožnima svojim ovako: "Poslah pomoć jednome junaku, uzvisih jednoga mladića iz naroda.

- ²⁰ Davida našoh sebi za slugu, pomazah ga svetim uljem svojim.
- ²¹ Zato će ruka moja biti s njim, i mišica moja krijepit će ga.
- ²² Nikad ga neće neprijatelj nadvladati; bezbožnik ga neće potlačiti.
- ²³ Neprijatelje ću njegove pred njim potrti, mrzitelje ću njegove poraziti.
- ²⁴ Pratit će ga vjernost moja i milost moja; njegova će moć rasti po imenu mojemu.
- ²⁵ Pružit ću na more ruku njegovu, na rijeke desnicu njegovu.
- ²⁶ On me smije zvati: Otac moj ti si! Bog moj, branik spasenja mojega!
- ²⁷ A ja ću ga učiniti prvorođencem, najvišim među kraljevima zemaljskim.
- ²⁸ Dovijeka ću mu sačuvati milost svoju; zavjet moj s njim stajat će čvrsto.
- ²⁹ Potomstvo ću njegovo uzdržati u vijeke, prijestolje njegovo, dokle stoji nebo.
- ³⁰ Ali ako sinovi njegovi ostave zakon moj i ne idu za naredbama mojim,
- ³¹ Ako oskvrne zapovijedi moje i ustanove moje ne sačuvaj,
- ³² Onda ću pokarati prutom otpad njihov i bičevima bezakonje njihovo.
- ³³ Ali milosti svoje neću uzeti od njega i neću prevrnuti vjernošću svojom:

³⁴Nikada neću pogaziti zavjeta svojega, i što su izrekla usta moja, neću poreći.

³⁵Svetošću svojom prisegao sam ovo: Nikada neću slagati Davidu:

³⁶Potomstvo će njegovo ostati do vijeka i prijestolje njegovo kao sunce preda mnom!

³⁷Kao mjesec trajat će zauvijek, kao nebo opstojati u sva vremena!,

³⁸Pa ipak sad si odbacio, prezreo, gnjevom progonio, koga si pomazao.

³⁹Zabacio si zavjet sa slugom svojim, krunu si njegovu u prah bacio, oskvrnio.

⁴⁰Srušio si sve zidove njegove, razrušio tvrđave njegove.

⁴¹Sad ga plijeni, tko god onuda prođe, postade podsmijeh susjedima svojim.

⁴²Uzvisio si desnicu tlačitelja njegovih, obradovao si sve neprijatelje njegove.

⁴³Otupio si oštricu mača njegova i nijesi mu dao da pobijedi u boju.

⁴⁴Oduzeo si mu sjajno žezlo, prijestolje njegov srušio na zemlju.

⁴⁵Skratio si dane mladosti njegove i obukao ga u sramotu.

⁴⁶Dokle ćeš se, Gospode, posve kriti, zar da kao oganj plane gnjev tvoj?

⁴⁷Spomeni se, Gospode: "Što je živo kako si ni na što stvorio svu djecu

čovječju?

⁴⁸Gdje je čovjek, koji bi ostao na životu, a da ne mora vidjeti smrt; koji izbavlja život svoj od moći podzemnoga svijeta?

⁴⁹Gdje su prijašnje milosti tvoje, Svemogući, što si ih u vjernosti prisegao Davidu?

⁵⁰Svemogući, spomeni se sramote sluga svojih, koju nosim u njedrima svojim kod mnogih naroda,

⁵¹Kojom neprijatelji tvoji, Gospode, grde tebe, kojom ruže zapovijed pomazanika tvojega!

⁵²Neka je blagoslovljen Gospod u vijeke! Amen! Amen!

Psalam – 90

¹Svemogući, ti si nam utočište, ti si to bio u sva vremena!

²Prije nego postadoše gore, i prije nego si sazdao zemlju i svijet, odvijeka do vijeka ti si, Bože!

³Ti povraćaš čovjeka u prah i govoriš: "Vratite se, djeco čovječja!"

⁴Jest, u tvojim je očima tisuća godina kao dan jučerašnji, što je prošao, kao straža noćna.

⁵Kao san ujutro odnosiš ljude; oni su kao trava što nikne,

⁶Ujutro procvate i uzraste; uvečer se pokosi i osuši.

⁷Tako nas nestaje ispred gnjeva tvojega, i pred jarošći tvojom smetemo se.

⁸Stavljaš zla djela naša sebi pred oči, tajnu krivnju našu pred svjetlost lica svojega.

⁹Tako hite svi dani naši u gnjevu tvojemu; godine naše iščeznu kao misao.

¹⁰Vrijeme života našega traje sedamdeset godina, i osamdeset godina, ako dođe visoko; a ipak je dobit njihova jedino muka i nevolja; jer brzo prolazi, i mi odliječemo.

¹¹Tko zna silu gnjeva tvojega i jarost tvoju, da bi te se kao što treba bojao?

¹²Nauči nas dakle brojiti dane naše, da dobijemo srce mudro!

¹³Povrati se, Gospode! Dokle ćeš još? Smiluj se slugama svojim!

¹⁴Dokora nas okrijepi milošću svojom, da se radujemo i veselimo u sve dane svoje!

¹⁵Obraduj nas za one dane, kad si nas ponizio, za godine, kad smo gledali nesreću!

¹⁶Neka se pokaže na slugama tvojim djelo tvoje, slava tvoja na djeci njihovoj!

¹⁷Neka vlada nad nama dobrota Gospoda, Boga našega; daj nam uspjeh djelu ruku naših, jest, daj uspjeh djelu ruku naših!

Psalam – 91

¹Onaj koji stanuje u zaštiti Svevišnjega, koji boravi u sjeni Svemoćnoga.

²Govorit ću ovako Gospodu: "Ti si utočište moje i branik moj, Bog moj, u kojega se uzdam!"

³Jer te on čuva od zamke ptičarske i od ljutoga pomora

⁴Krilima svojim pokriva te: pod perjem si njegovim skriven; i štit i oklop bit će tebi vjernost njegova.

⁵Ne trebaš se bojati strahote noćne, niti strijele, što leti danju.

⁶Kuge, što ide po mraku, ni pomora, što mori opodne.

⁷I padne li uza te tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, ne može tebi ništa počinuti!

⁸Jest, vidjet ćeš očima svojim, gledat ćeš plaću bezbožnicima.

⁹"Jest, utočište moje ti si, Gospode!" Svevišnjega si uzeo sebi za utočište.

¹⁰I zato te nikada neće zlo zadesiti; bič se neće približiti šatoru tvojemu.

¹¹Jer je anđelima svojim zapovjedio za tebe, da te čuvaju na svim stazama tvojim.

¹²Nosit će te na rukama svojim, da se ne spotakne o kamen noga tvoja.

¹³Možeš stupati po lavovima i zmijama ljuticama, gazit ćeš lavove i zmajeve.

¹⁴Jer on pristaje uza me, spasit ću ga, štitit ću ga, jer je poznaje ime

moje.

¹⁵Kad me zazove, uslišit ću ga i iz njega ću stajati u nevolji; spasit ću ga i proslavit ću ga.

¹⁶Dat ću mu, da dugo živi, i pokazat ću mu spasenje svoje."

Psalam – 92

¹Lijepo je hvaliti Gospoda, pjevati imenu tvojemu, Svevišnji,

²Navješćivati jutrom milost tvoju, vjernost tvoju noću

³Uz deset žica na harfu i uz citaru.

⁴Jer me veseliš, Gospode, djelima svojim; s djela ruku tvojih radujem se:

⁵Kako su velika djela tvoja, Gospode, kako su duboke osnove tvoje!

⁶Samo tko je nerazuman, ne shvaća to; samo tko je luđak, ne može to nikada razumjeti.

⁷Niču bezbožnici kao trava; cvjetaju svi zlikovci; ali samo zato, da izgину zauvijek.

⁸A ti si visoko uzvišen: u vijeke ti si Gospod.

⁹Jer evo, neprijatelji tvoji, Gospode, jer evo, neprijatelji tvoj ginu, svi se zločinci rasipaju,

¹⁰Ti si učinio velikom snagu moju kao u bivola; pomazao si me svježim uljem.

¹¹Ponosno gleda oko moje na protivnike moje; o padu bezbožnika, koji su stajali proti meni, slušalo je uho moje.

¹²A pravednik se zeleni kao palma, kao cedar libanonski raste gore,

¹³Koji su zasađeni u kući Gospodnjoj, zelene se u dvorima Boga našega:

¹⁴Još u starosti nose obilat plod, jedri su i zeleni.

¹⁵Tako oni javljaju: Gospod je dobar; on je branik moj bez mane.

Psalam – 93

¹Gospod je kralj; obukao se u sjaj; zaodjeo se Gospod u veličanstvo, opasao se; tvrdo stoji nadzemački svijet, ne pomiče se nikad.

²Tvrdo stoji od iskona prijestolje tvoje; odvijeka ti si.

³Podigle rijeke, Gospode, podigle rijeke šum svoj, podigle rijeke žamor svoj:

⁴Ali više nego glasovi silnih voda, uzvišenije nego i bučno more, jest silni Gospod u visini.

⁵Posve je pouzdana riječ obećanja tvojega; kući tvojoj pripada svetost u sva vremena, Gospode!

Psalam – 94

¹Bože osvete, Gospode! Bože osvete, sijevni!

²Digni se, suče zemlje; naplati oholima djela njihova!

- ³Dokle će se bezbožnici, Gospode, dokle će se još bezbožnici hvaliti?
- ⁴Oni se pjene i drzovito govore; svi se zločinci nadimaju.
- ⁵Gaze narod tvoj, Gospode, pritiskuju baštinu tvoju.
- ⁶Udovicu, stranca ubijaju, sirote dave.
- ⁷Pritom misle: "Gospod ne vidi to, Bog Jakovljevi ne zapazi to nikada."
- ⁸Opametite se, bezumni u narodu luđaci, kad ćete doći do razboritosti?
- ⁹Koji je stvorio uho, taj zar da ne čuje; koji je načinio oko, taj zar da ne vidi?
- ¹⁰Koji kara narode, taj zar da ne kazni, on, koji uči ljude da znaju?
- ¹¹Gospod zna misli ljudi: one su samo para.
- ¹²Blagoslovljen je čovjek, koga ti, Gospode, odgajaš i u zakonu svojemu poučavaš,
- ¹³Da mu dadneš mir u zle dane, dok se iskopa grob bezbožniku.
- ¹⁴Jer neće odbaciti Gospod naroda svojega i baštine svoje neće ostaviti.
- ¹⁵Jer pravednost dolazi opet do prava svojega, da je slijede, koji su čestita srca srca.
- ¹⁶Tko će ustati za mene proti zlima? Tko će stajati uza me proti zlikovcima?
- ¹⁷Kad mi Gospod ne bi bio pomoćnik, ležala bi duša moja odavno u

tišini.

¹⁸Kadgod pomislim: Posrće mi noga, uzdrži me, Gospode, milost tvoja.

¹⁹U svim brigama srca mojega utjeha mi tvoja opet obraduje dušu.

²⁰Stoji li uza te prijestolje zloće, koji na temelju pravice ipak samo zlo čini?

²¹Skupljaju se proti životu pravednikovu i osuđuju krv nedužnu.

²²Ali je Gospod utočište meni; Bog je moj tvrdo utočište moje.

²³On im plaća za zlodjela njihova; on ih upropašćuje za zloću njihovu; uništiti će ih Gospod, Bog naš.

Psalam – 95

¹Dodite, kličimo Gospodu, podvikujmo pomoćniku Bogu našem!

²Stupimo pred lice njegovo s hvalom, u pjesmama pokliknimo njemu!

³Ser je Gospod velik Bog, kralj, veći od svih bogova.

⁴U njegovoj su ruci temelji zemaljski, vrhunci gorski njegovi su.

⁵Njegovo je more, on ga je stvorio i kopno koje njegove ruke načiniše.

⁶Dodite, poklonimo se i padnimo ničice; kleknimo pred Gospodom, koji nas je stvorio!

⁷Jer je on Bog naš, a mi smo narod, što ga on pase, ovce pasle njegove. I danas – o da biste ipak poslušali glas njegov! ⁸Nemojte da otvrdne srce vaše kao u Meribi, kao u pustinji u dan Mase!

⁹Gdje me oci vaši iskušashe i ispitashe, a vidjesh ipak djela moja.

¹⁰četrdeset godina bilo m je mučno pred tim rodom, i rekoh: "Oni su narod, kojemu tumara srce; jer ne paze na putove moje."

¹¹Zato se zakleh pun gnjeva: "Neće unići u mjesto pokoja mojega!"

Psalam – 96

¹Pjevajte Gospodu pjesmu novu, pjevaj Gospodu, sva zemljo!

²Pjevajte Gospodu, blagoslivljajte ime njegovo, navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo!

³Navješćujte narodima slavu njegovu, svakomu plemenu čudesa njegova!

⁴Jer je velik Gospod, hvale dostojan veoma, strašniji je od svih bogova.

⁵Jer su svi bogovi naroda idoli ništavi, a Gospod je stvorio nebo.

⁶Sjaj i veličanstvo blista pred njim; slava i radost napunjaju svetište njegovo.

⁷Prinesite Gospodu, plemena naroda, prinesite Gospodu slavu i čast!

⁸Prinesite Gospodu slavu imena njegova, nosite dare žrtvene i stupite u dvore njegove!

⁹Poklonite se Gospodu u svetom uresu, neka strepi pred njim sav svijet!

¹⁰Navješćujte narodima: "Gospod je kralj;" čvrsto stoji nadzemaljski

svijet ne pomiče se nikad: on sudi narodima pravedno.

¹¹Nebo se veseli; zemlja se raduje; buči more i što je u njemu.

¹²Raduje se polje i što raste na njemu; klikću sva drveta šumska

¹³pred Gospodom, kad dolazi; jer dolazi da sudi zemlji; on sudi čitavu svijetu po pravdi i narodima u vjernosti svojoj.

Psalam – 97

¹Gospod je kralj, neka se zato raduje zemlja, neka se vesele otoci mnogi!

²Oblaci su i mrak oko njega; na pravicu i sud oslanja se prijestolje njegovo.

³Oganj trči pred njim, izgara naokolo neprijatelje njegove

⁴Munje njegove obasjavaju nadzemaljski svijet, zemlja vidi to i strepi.

⁵Gore se kao vosak tope pred Gospodom, pred Gospodom cijeloga svijeta.

⁶Nebesa navješćuju pravdu njegovu, i svi narodi gledaju sjaj njegov.

⁷Svi poklonici likova postidjet će se, koji se hvale ništavim idolima; svi bogovi padaju pred njim u prah.

⁸A Sion čuje to i raduje se; klikću kćeri Judine zbog sudova tvojih, Gospode!

⁹Jer si ti, Gospode, svevišnji u svemu svijetu, ti nadvisuješ sve bogove.

¹⁰Koji ljubite Gospoda, mrzite na zlo, on čuva život pravednika svojih; otima ih iz ruku bezbožnika.

¹¹Svjetlost obasjava pravednika i radost srca čestita.

¹²Radujte se Gospodu, pravednici, slavite sveto ime njegovo!

Psalam – 98

¹Pjevajte Gospodu pjesmu novu, jer učini čudesa; pomože mu desnica njegova, sveta mišica njegova.

²Objavi Gospod pomoćno djelo svoje, pred očima neznabožaca otkriva spasenje svoje,

³Spomenu se milosti svoje i vjernosti svoje prema kući Izraelovoj; sad gledaju svi krajevi zemlje spasenje Boga našega.

⁴Kliči Gospodu, sva zemljo, pjevaj, poklikuj i popijevaj!

⁵Udaraj Gospodu na citaru, na citaru s pjevanjem pjesama!

⁶S trubama i rogovima kličite pred kraljem, Gospodom!

⁷Neka buči more i što je u njemu, nadzemaljski svijet i koji stoje na njemu!

⁸Rijeke neka pljeskaju rukama, skupa gore neka se raduju

⁹Pred Gospodom, kada dođe da sudi zemlju, on sudi pravedno nadzemaljskom svijetu i narodima vjerno.

Psalam – 99

¹Gospod je kralj: narodi strepe; zemlja se drma.

²Velik je na Sionu Gospod, uzvišen iznad svih naroda.

³Neka slave ime tvoje, veliko i slavno: svet je on.

⁴Prijatelj je pravde kralj jakosti; što je pravo, zapovjedio si; pravo i pravednost činio si u Jakovu.

⁵Uzvisujte Gospoda, Boga našega, prignite se k podnožju nogu njegovih: svet je on.

⁶Mojsije i Aron kod svećenika njegovih i Samuel kod priznavalaca imena njegova: oni su prizivali Gospoda, i on ih je uslišio,

⁷U stupu od oblaka govorio je njima; oni su čuvali zapovijedi njegove, zakon, što im ga dao.

⁸Gospode, Bože naš, ti si ih uslišio; ti si im bio Bog, koji oprašta, a i osvetnik za djela njihova.

⁹Uzvisujte Gospoda, Boga našega, prignite se k svetoj gori njegovoj; jer je svet Gospod, Bog naš.

Psalam – 100

¹Poklikni Gospodu, sva zemljo!

²Služite Gospodu s veseljem, pristupite pred lice njegovo s klicanjem!

³Spoznajte: Gospod, on je Bog, on nas je stvorio: zato smo mi njegovi, narod njegov, stado na paši njegovoj!

⁴Udite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom; hvalite ga, blagoslivljajte ime njegovo!

⁵Jer je dobar Gospod: vječno traje milost njegova, kroz sve naraštaje vjernost njegova.

Psalam – 101

¹Milost i pravdu pjevat ću, slavit ću tebe, Gospode,

²Razmišljat ću o putu pobožnom; kad ćeš ti doći k meni? Hodit ću čista srca u kući svojoj.

³Oči svoje neću nikada upravljati na, zle stvari; jer mrzim na djela bezbožna; neću za njima pristajati.

⁴Neka je daleko od mene srce lažno; neću da što znam o zlu.

⁵Tko tajno opada bližnjega svojega, toga ću ušutkati; tko gleda okom oholim i srce ima naduto, toga ne mogu podnositi.

⁶Oči su moje upravljene na čestite u zemlji, da bi boravili kod mene; tko hodi putem pravim, taj neka samo bude sluga moj!

⁷Nikada ne smije prebivati u kući mojoj koji radi lukavo; i tko govori laž, taj neće stajati pred očima mojim.

⁸Svako jutro ušutkam sve bezbožnike u zemlji, da tako protjeram iz grada Gospodnjega sve zlikovce.

Psalam – 102

¹Gospode, čuj molitvu moju, i vapaj moj neka dođe k tebi!

²Ne skrivaj lica svojega preda mnom! Prigni uho svoje k meni u nevolji; usliši me brzo u dan, kad te zazovem!

³Jer prolaze kao dim dani moji, i kosti su moje užarene kao ognjište.

⁴Kao trava pokošeno je i pasahnulo srce moje, i kruh svoj zaboravih jesti.

⁵Od glasnog uzdisanja mojega prionu mi kost moja za meso.

⁶Ja sam kao pelikan u pustinji, ja sam kao sova na pustim zidinama.

⁷Bdijem i tugujem osamljen kao ptica na sljemenu.

⁸Svaki dan ruže me neprijatelji moji; koji mi se rugaju, imenuju mene, kad psuju.

⁹Ah, jedem pepeo kao kruh i miješam piće svoje sa suzama

¹⁰Radi gnjeva tvojega i srdžbe tvoje, jer si me podigao i na tlo bacio.

¹¹Dani su moji kao sjena, što bježi, i ja se sušim kao trava.

¹²A ti, Gospode, stoluješ vječno, ime tvoje traje kroz sve naraštaje

¹³Ti ćeš se dignuti, smilovat ćeš se Sionu: vrijeme, da mu se smiluješ, zaista, vrijeme je došlo!

¹⁴Ser sluge tvoje ljube kamenje njegovo, i ruševine njegove žaloste ih.

¹⁵Tada će se neznabošci bojati imena Gospodnjega, svi kraljevi zemaljski slave tvoje,

¹⁶Kada Gospod opet sazida Sion i javi se u sjaju;

¹⁷Kada usliši vapaj siromaha i ne prezre molitve njihove.

¹⁸Neka se napiše ovo za budući naraštaj, da hvali Gospoda nanovo stvoren narod:

¹⁹"On je pogledao sa svete visine svoje, Gospod je s neba pogledao na zemlju,

²⁰Da čuje uzdisanje zasužnjenih, da oslobodi djecu smrti,

²¹Neka se navješćuje na Sionu ime Gospodnje i slava njegova u Jerusalemu,

²²Kad se skupe narodi ujedno i kraljevstva, da služe Gospodu."

²³On mi slomi nasred puta snagu moju, skрати dane moje.

²⁴Ja rekoh: "Bože moj, ne uzimaj me u polovini života, ti, čije godine daleko nadmašuju sve dobi čovječje!

²⁵Zemlja, koju si u početku postavio, i nebesa, djelo ruku tvojih,

²⁶Oni će proći, a ti ostaješ; oni svi ostare kao haljina; promijeniš ih kao odjeću, oni se raspadnu.

²⁷A ti ostaješ isti; godine tvoje nemaju kraja.

²⁸I sinovi sluga tvojih stanovat će u sigurnosti; pred tobom će opstati potomstvo njihovo.

Psalam – 103

¹Dušo moja, slavi Gospoda, i sve, što je u meni, sveto ime njegovo!

²Dušo moja, slavi Gospoda i ne zaboravljaj nijednoga dobročinstva njegova!

³On je, koji ti oprašta za sva zlodjela, koji ozdravlja sve bolesti tvoje,

⁴Koji čuva od propasti život i tvoj, koji te kruni milošću i milosrđem,

⁵Koji nasiti dušu tvoju dobrima, da se obnovi mladost tvoja kao u orla.

⁶Gospod čini pomoćna djela i pravicu svima potlačenima.

⁷Putove svoje pokaza Mojsiju, djela svoja djeci Izraelovoj.

⁸Gospod je milosrdan i milostiv, strpljiv i bogat ljubavlju.

⁹Zato se ne gnjevi dovijeka, niti se dovijeka srdi.

¹⁰Ne postupa s nama po grijehima našim, niti nam vraća po zlodjelima našim.

¹¹Jer koliko je nebo visoko nad zemljom, tolika je ljubav njegova prema pravednicima njegovim.

¹²Koliko je istok daleko od zapada, toliko on udaljuje od nas grijehe naše.

¹³Kao što se otac smiluje djeci svojoj, tako se smiluje Gospod pravednicima svojim.

¹⁴Jer zna, kakva smo mi grada, spominje se, da smo samo prah.

¹⁵Čovjek: kao trava; tako su dani njegovi, kao cvijet u polju, tako cvjeta.

¹⁶Dune vjetar na njega, i nestane ga, i ne zna više mjesta, gdje je stajao.

¹⁷A milosrđe Gospodnje ostaje uvijek i vječno na onima, koji ga se boje; i dobrota njegova na sinovima sinova,

¹⁸Koji drže zavjet njegov i brižno ispunjaju zapovijedi njegove.

¹⁹Prijestolje svoje postavi Gospod na nebu, vlast njegova proteže se na sve.

²⁰Slavite Gospoda, svi anđeli njegovi, junaci puni snage, izvršitelji liječi njegove, koji slušate silni glas njegov!

²¹Slavite Gospoda, sve vojske njegove, sluge njegove, vršitelji volje njegove!

²²Slavite Gospoda, sva djela njegov, po svim mjestima kraljevstva njegova: Dušo moja, slavi Gospoda!

Psalam – 104

¹Dušo moja, slavi Gospoda Velik si veoma, Gospode, Bože moj; obukao si se u sjaj i veličanstvo!

²Zaogrnuo si se svjetlošću kao plaštem, držiš nebo razapeto kao šator.

³Grede svojih dvorova u vodu si uzidao, oblaci su kola tvoja, šumiš na krilima vihora.

⁴Činiš vjetrove anđelima svojim i ognjene plamene slugama svojim.

⁵Postavio si zemlju na stupove njezine, ona se ne pomješta do vijek vijeka.

⁶Bezdan ju je pokrio kao haljina; na gorama su stajale vode.

⁷A od prijetnje su tvoje bježale, i uzmicale su od gromovnoga glasa tvojega.

⁸Uzdigle se gore, spustile se doline u mjesto, što si im ga odredio.

⁹Tako si postavio međe, kojih nikada ne prelaze; ne smiju opet pokriti zemlju.

¹⁰Izveo si izvore po dolinama, oni teku između gora.

¹¹Napajaju sve zvijeri poljske, divlji magarci gase iz njih žeđu svoju.

¹²Na njima stanuju ptice nebeske, s grana se razliježe pjevanje njihovo.

¹³Napajaš gore iz dvorova svojih, plodom se djela tvojih siti zemlja.

¹⁴Daješ te raste trava stoci i bilje na korist čovjeku, da izvedeš kruh iz zemlje,

¹⁵I vino, koje veseli srce čovjeku, i ulje, koje mu čini lice sjajnim, i kruh, koji oživi snagu čovjeku.

¹⁶Tada se napoje najveća drveta, cedri libanonski, što ih je on zasadio.

¹⁷Na njima ptice viju gnijezda, roda, koja gradi gnijezdo svoje na čempresima.

¹⁸Gore visoke pripadaju divokozama, pećine su zaklon jazavcima.

¹⁹Stvori mjesec, da pokazuje vremena, sunce poznaje mjesto zapada svojega.

²⁰Prostireš tamu i biva noć; tada se miče sva zvjerad šumska.

²¹Lavici viču za plijenom i traže od Boga hrane sebi.

²²Sunce izađe, i oni se povlače i liježu u špilje svoje.

²³Tada ide čovjek na posao svoj do večera.

²⁴Kako je mnogo djela tvojih, Gospode! Sva si mudro stvorio; puna je zemlja blaga tvogoga.

²⁵Tu je more, tako veliko, na obadvije strane tako daleko: u njemu vrvi bez broja, životinje sitne i velike.

²⁶Tamo lađe plove, Levijatan, kojega si načinio, da se igra po njemu.

²⁷Svi tebe čekaju, da ih nahrani; na vrijeme.

²⁸Kad im daješ, pobiraju; kad otvaraš ruku, nasite se dobro.

²⁹A odvратиš li lice svoje, preplaše se; uzmeš li im dah, poginu i vraćaju se opet u prah.

³⁰Kad pošlješ duh svoj, stvaraju se; tako obnavljaš lice zemlji.

³¹Neka uvijek traje slava Gospodnja; Gospod se veseli za djela svoja.

³²On pogleda na zemlju, i ona se trese; on se dotakne gola, i one se dime.

³³Pjevat ću Gospodu, dok sam živ; slaviti ću Gospoda, svojega, dok sam god.

³⁴Neka mu se dopadne pjesma moja! Ja, ja se veselim u Gospodu.

³⁵Ah, da bi nestalo grješnika sa zemlje, i da ne bi ostali na životu bezbožnici! A ti, dušo moja, slavi Gospoda! Aleluja!

Psalam – 105

¹Hvalite Gospoda, zazivajte ime njegovo, javljajte narodima djela njegova!

²Pjevajte mu, slavite ga, govorite sva čudesa njegova!

³Hvalite se svetim imenom njegovim, neka se veseli srce onih, koji traže Gospoda!

⁴Tražite Gospoda i moć njegovu, tražite uvijek lice njegovo!

⁵Sjećajte se čudesa njegovih, što ih je učinio, znakova njegovih, sudova usta njegovih!

⁶Vi, potomstvo njegova sluge Abrahama, vi, sinovi Jakova, njegova izabranika!

⁷On, Gospod, nama je Bog, u sav svijet idu sudovi njegovi.

⁸Spominje se uvijek zavjeta svojega, riječi, koju je dao za tisuću koljena,

⁹Zavjeta, što ga je sklopio s Abrahamom, i zakletve svoje Izaku.

- ¹⁰To je postavio Jakovu za zakon, Izraelu za zavjet vječni,
- ¹¹Govoreći ovako: "Kanaan ću ti dati kao vašu određenu baštinu!"
- ¹²Tada vas je još bilo malo na broj, samo malo, i, to stranci.
- ¹³Još su išli tada od naroda do naroda, od jednoga kraljevstva do drugoga.
- ¹⁴Ali ne dade nikome, da im naudi; same je kraljeve karao za njih:
- ¹⁵"Ne dirajte u pomazanike moje, prorocima mojim ne činite ništa našao!"
- ¹⁶Pusti onda glad na zemlju; razbi svaku potporu kruha.
- ¹⁷Ali posla pred njima čovjeka: "za roba prodan bi Josip.
- ¹⁸Okovima stegoše noge njegove, i metnuše ga u gvožđe.
- ¹⁹Do vremena, kad se ispuni riječ njegova, riječ Gospodnja sačuva ga.
- ²⁰Tada posla kralj i pusti ga, gospodar nad narodima, i oslobodi ga.
- ²¹Postavi ga gospodarom nad kućom svojom, upraviteljem svega imanja svojega;
- ²²Da vlada nad knezovima njegovim po volji, da starješine njegove uči mudrosti.
- ²³Tako dođe Izrael u Egipat, i Jakov postade gost u zemlji Kamovoj.
- ²⁴I namnoži narod svoj veoma, učini ga jačim od tlačitelja njegovih.

- ²⁵Prevrnu srce njihovo, te zamrziše na narod njegov, i činili su lukavstvo slugama njegov im.
- ²⁶Tada posla Mojsija, slugu svojega, i Arona, izabranika svojega.
- ²⁷Oni pokazaše među njima čudesne znakove njegove i strahovita djela u zemlji Kamovoj.
- ²⁸Posla mrak i zamrači je, a oni Još prkosiše zapovijedi njegovoj.
- ²⁹Pretvori vodu njihovu u krv i pomori ribu njihovu.
- ³⁰Provre zemlja njihova žabama sve do unutra u odaje kraljeve.
- ³¹Zapovjedi, i dođoše pasje muhe, komarci po svim krajevima njihovim.
- ³²Mjesto dažda posla na njih tuču, živi oganj na zemlju njihovu.
- ³³Pobi lozu njihovu i smokve njihove, potro stabla u krajevima njihovim.
- ³⁴Zapovjedi, i dođoše skakavci i gusjenice nebrojene.
- ³⁵I izjedoše svu travu po zemlji, pojedоše rod u poljima njihovim.
- ³⁶Tada pobi sve prvorođence u zemlji, prvine svega truda njihova.
- ³⁷Izvede ih sa srebrom i zlatom, i nije bilo umorna u plemenima njihovim.
- ³⁸Egipat se obradova izlasku njihovu, jer strah od njih bio ih je spopao.
- ³⁹Razastrije im oblak kao zaštitu i oganj, da svijetli noću.
- ⁴⁰Zamoliše, i zapovjedi da dođu prepelice i nasiti ih kruhom s neba.

⁴¹Otvori hridinu, i proteče voda, proteče kao rijeka kroz pustinju.

⁴²Jer se je spominjao svete riječi svoje Abrahamu, slugi svojemu.

⁴³Izvede narod svoju radosti, izabrane svoje u veselju.

⁴⁴Darova im zemlje naroda; oni uzeše, što su stekli narodi,

⁴⁵Da bi čuvali zapovijedi njegove i držali se zakona njegovih. Slava Gospodu! Aleluja!

Psalam – 106

¹Aleluja! Hvalite Gospoda jer je dobar; jest, vječno traje milosrđe njegovo.

²Tko može opisati velika djela Gospodnja, iskazati svu slavu njegovu?

³Blagoslovljeni su oni, koji su se tvrdo drže pravde i tvore pravo svagda!

⁴Spomeni me se, Gospode, po milosti k narodu svojemu, po svome djelu spasenja pohodi i mene!

⁵Da mognem još doživjeti sreću izabranika tvojih, veseliti se u veselju naroda tvojega i hvaliti se još s tvojima.

⁶Griješili smo s ocima svojim, činili smo zlodjela i počinjali bezakonje.

⁷Već oci naši u Egiptu, oni nijesu pazili na čudesa tvoja, nije su se spominjali velikih milosti tvojih i bunili su se na moru, na Crvenome moru.

⁸A on im pomože zbog imena svojega, da očituje jakost svoju.

⁹Zaprijeti Crvenom moru, i presahnu, i provede ih preko morske dubine kao preko pustinje.

¹⁰Tako ih spasi od ruke mrzitelja, izbavi ih iz sile neprijatelja.

¹¹Pokri voda tlačitelje njihove, ni jedan od njih ne ostade.

¹²Tada napokon povjerovaše riječima njegovim i zapjevaše slavu njegovu.

¹³Ali brzo zaboraviše, što je učinio; odluku njegovu nijesu čekali nikada.

¹⁴Polakomiše se u pustinji, stadoše kušati Boga u pustoj zemlji.

¹⁵I on im ispuni želju njihovu, ali tada posla na njih sušicu.

¹⁶I pobuniše se u taboru proti Mojsiju i proti Aronu, koji je bio posvećen Gospodu.

¹⁷Zemlja se rastvori, proguta Datana i zatrpa mnoštvo Abiramovo.

¹⁸Posred njih buknu oganj, i plamen izgara bezbožnike.

¹⁹Načiniše sebi tele na Horebu i pred livenim likom baciše se na zemlju:

²⁰Zamijeniše velikoga Boga svojega za lik vola, koji jede travu.

²¹Zaboraviše spasitelja Boga svojega, koji učini sjajna djela u Egiptu,

²²Čudesu u zemlji Kamovoj, onda strahote na Crvenome moru.

²³Već pomisli da ih uništi, tada stupi njegov izabranik Mojsije pred njega kao posrednik, da odvрати jarost njegovu, te ih ne uništi.

²⁴Žarko žuđenu zemlju pogrdiše i ne pouzdaše se u riječi njegove.

²⁵Uzeše mrmljati u šatorima i svojim i ne htjedoše više slušati zapovijed Gospodnju.

²⁶Tada on podiže ruku svoj na njih, da ih pobije u pustinji

²⁷I da preda pleme njihovo neznabošcima i rasprši ih po zemljama.

²⁸Tada se oni posvetiše Baal–Peoru, i jeli su žrtve mrtvačke.

²⁹Tako razdražiše Gospoda djelima svojim; tada u njih udari kuga.

³⁰Ali ustade Finehas i održa sud, i tako prestade pomor.

³¹Njemu se to primi u zaslugu kroz sve naraštaje na vijeke.

³²Na vodi svađe opet ga razdražiše; tada morade Mojsije trpjeti zbog njih,

³³Ser mu ogorčiše dušu, i pogriješi ustima svojim.

³⁴Ne istrijebiše naroda, kako im je Gospod zapovjedio.

³⁵Nego se pomiješaše s neznabošcima i primiše djela njihova

³⁶I stadoše služiti idolima njihovim; a oni su bili na propast.

³⁷Prinosili su sinove svoje i kćeri svoje kao žrtvu đavolima.

³⁸I prolijevali su nevinu krv, krv sinova svojih i kćeri svojih, koje bi prinosili za žrtvu idolima kanaanskim; tako se oskvrni zemlja krvnim djelima njihovim.

³⁹I postadoše nečisti djelima svojim i posve nevjerni postupanjem svojim.

⁴⁰Tada se veoma razgnjevi Gospod na narod svoj, i omrznu mu baština njegova.

⁴¹Predade ih u ruke neznabošcima, i mrzitelji njihovi vladali su nad njima.

⁴²Tlačili su ih neprijatelji njihovi, i bili su pokoreni pod vlast njihovu.

⁴³Mnogo ih je puta izbavljao, ali njihovo srce ostade ipak uporno; propadali su zbog zlodjela svojih.

⁴⁴Onda on pogleda opet na nevolju njihovu, kad je čuo glasnu tužnjavu njihovu.

⁴⁵Spomenu se zavjeta svojega s njima i bi mu žao u velikoj dobroti njegovoj,

⁴⁶Učini, te nađoše opet milosrđe kod svih tlačitelja svojih.

⁴⁷Pomozi nam, Gospode, Bože naš, i pokupi nas iz neznabožaca, da mogremo slaviti sveto ime tvoje, da se dičimo slavom tvojom!

⁴⁸Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, odvijeka dovijeka! I sav narod neka kaže: Amen! Aleluja!

Psalam – 107

¹"Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer vječno traje milosrđe njegovo!"

²Tako neka govore otkupljenici Gospodnji, koje je otkupio iz vlasti neprijatelja

³I skupio ih iz zemalja, od istoka i zapada, od sjevera i mora!

⁴Bili su zalutali u pustinji, u pustoši, ne nađoše puta k mjestu, gdje bi se nastanili.

⁵Trpjeli su od gladi i žeđi, duša je njihova iznemagala u njima

⁶Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

⁷Izvede ih na pravi put, koji ide u mjesto prebivanja.

⁸Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

⁹Jer je nasitio dušu praznu, dušu gladnu napunio je okrepom.

¹⁰Drugi su sjedili u tami i u sjeni smrtnoj, ležali su okovani u bijedu i gvožđe.

¹¹Jer su bili prkosili riječima Božjim i prezirali volju Svevišnjega.

¹²Zato ponizi nevoljom srce njihovo; posrnuše, a nije bilo tko da pomogne.

¹³Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove

¹⁴Izvede ih iz tame i sjene smrtna i rastrga okove njihove.

¹⁵Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

¹⁶Jer razbi vrata mjedena, prijevornice gvozdene slomi.

¹⁷Drugi – bezumnici zbog nevjernih putova svojih – moradoše se mučiti zbog zlodjela svojih.

¹⁸Gadilo im se svako jelo, već su stajali do vrata smrtnih.

¹⁹Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

²⁰Posla riječ svoju i iscijeli ih, i izbavi ih iz groba.

²¹Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

²²Neka prinesu žrtvu hvale, neka navješćuju djela njegova s radošću!

²³Drugi, koji su plovili morem na lađama, trgovali na velikim vodama,

²⁴Gledali su djela Gospodnja, čudesa njegova nad dubinom:

²⁵Kad on zapovjedi, diže se vihor, koji uzburka valove.

²⁶Dizali se do neba, survali se u dubinu; tada je duša njihova obnemogla od nevolje.

²⁷Posrtali su i ljuljali se kao pijani; sva se je umjetnost njihova iscrpla.

²⁸Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

²⁹On obrati buru u tišinu, i valovi morski umuknuše.

³⁰Tada se razveseliše, što nastade tišina; on ih onda povede u žuđenu luku.

³¹Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

³²Neka ga hvale pred skupljenim narodom, neka ga slave u vijeću starješina!

³³On je, koji zemlju riječnu pretvara u pustinju, tla bogata izvorima u suhu zemlju,

³⁴Plodna polja u slanu pustaru za zloću stanovnika njihovih.

³⁵On pretvara pustinju u jezero, suhu zemlju u tlo bogato izvorima.

³⁶Tamo onda naseljava gladne; Oni podižu sebi grad za stanovanje,

³⁷Siju polja, sade vinograde, skupljaju plodove kao nagradu.

³⁸I on ih blagosliva, i oni se i množe veoma, i ne da on nikada, da, se umanjuje stoka njihova.

³⁹Ali opadnu i skućeni postanu pod teretom nesreće i brige.

⁴⁰Tako izlijeva sramotu na knezove, pusti da lutaju po pustinji bez puta.

⁴¹Tako izvlači siromaha iz nevolje, obitelji njegove umnoži kao stada.

⁴²To gledaju pobožni i raduju se; sva zloća zatvara usta svoja.

⁴³Tko je mudar, neka zapamti ovo i neka primi k srcu milosrđe Gospodnje!"

Psalam – 108

¹Utješeno je srce moje, Bože, pjevat ću i svirat ću; utješeni su duh moj.

²Probudi se, harfo i citaro; hoću da probudim zoru bijelu.

³Tebe ću slaviti među narodima, Gospode, tebi svirati među neznabošcima.

⁴Jer je uzvišena do neba milost tvoja, vjernost tvoja do oblaka.

⁵Iznad neba pokaži svoje veličanstvo, Bože; sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

⁶Da se sad izbave prijatelji tvoji, pruži desnicu svoju i čuj nas!

⁷Ovako reče Bog u svetosti svojoj: "Kličući pobjedonosno razdijelit ću Šekem, izmjerit ću dolinu Sukot.

⁸Moj je Gilead, moj je Manaseh, Efraim je obrana glave moje, Juda vladalački štap moj.

⁹Moab je umivaonik moj, Edomu, da se brine za obuću moju; ti, Filistejo, zavjeri se meni!"

¹⁰Tko će me odvesti u tvrdi grad, tko će me povesti u Edom?

¹¹Zar ne ti, Bože, koji si nas odbacio, koji nijesi išao s našim četama, Bože?

¹²Ah, daj nam pomoć pred neprijateljem, jer je ljudska pomoć ništava!

¹³S Bogom izvojujemo pobjedu; jer to Onaj koji će pogaziti neprijatelje naše.

Psalam – 109

¹Bože, diko moja, nemoj ipak šutjeti!

²Jer se usta puna drskosti, usta puna lukavosti na me otvoriše; govorili su mi jezikom lažljivim,

³Okruživali me riječima punim mržnje, udarali na me ni za što.

⁴Za ljubav moju zlobe mi; a ja se molim samo.

⁵Vratiše mi zlo za dobro, mržnju za ljubav moju:

⁶Postavi proti njemu bezbožnika i tužitelj neka mu stane s desne strane!

⁷Kad mu se sudi, neka izađe kriv, i molitva njegova neka mu se upiše kao grijeh!

⁸Dana njegovih neka bude malo i službu njegovu neka dobije drugi!

⁹Djeca njegova neka postanu sirote, žena njegova udovica!

¹⁰Djeca njegova nek se potucaju i prose, nek budu protjerana iz ruševina svojih!

¹¹Lihvar neka mu uzme sve imanje njegovo; tuđini neka mu razgrabe muku njegovu!

¹²Neka ne imadne nikoga, koji bi ga strpljivo štedio, nikoga, koji bi se

smilovao sirotama njegovim.

¹³Potomstvo njegovo neka se zatre, u slijedećem koljenu neka uquine ime njegovo!

¹⁴Zlodjela otaca njegovih neka se spomene Gospod, i krivnja matere njegove neka se ne izbriše!

¹⁵Neka budu svagda pred očima Gospodnjim! Spomen njihov neka on uništi na zemlji!"

¹⁶Jer nije mislio na to, da čini milosrđe, progonio je patnika i siromaha, pa i do na smrt očajnoga,

¹⁷I volio je kletvu: zato neka ga on stigne! Pogrdivao je blagoslov: zato neka on bude daleko od njega!

¹⁸Oblačio je kletvu kao haljinu svoju: zato neka ona prodre u nutarnjost njegovu kao voda, u kosti njegove kao ulje!

¹⁹Neka mu ona bude kao odijelo, u koje se zamotava, kao pojas, kojim se svagda paše!

²⁰To neka bude od Gospoda sudbina neprijatelja mojih i onih, koji zlo govore proti meni!

²¹A ti, svemogući Gospode, budi mi u pomoći zbog imena svojega; milost je tvoja puna dobrote, zato me spasi!

²²Jer sam nevoljan i siromah; srce je moje ranjeno u meni.

²³Kao sjena, kad se nagne, tako ja ginem; kao jato skakavaca tjeraju mene.

²⁴Koljena moja klecaju od posta, tijelo se moje grči od mršavosti.

²⁵Postadoh podsmijeh njima; vide me i mašu glavom.

²⁶Pomozi mi, Gospode, Bože moj, u ljubavi svojoj spasi me!

²⁷Neka spoznaju, da je ruka tvoja, da si ti sam, Gospode, učinio ovo!

²⁸Ako me i kunu: ti ćeš me blagosloviti; ako i ustaju na me: postidjet će se; a sluga će se tvoj obradovati.

²⁹Sramota će pokriti klevetnike moje; kao plašt omotava ih sram.

³⁰Tada će glasno hvaliti usta moja Gospoda, slaviti ga usred mnoštva.

³¹Jer siromahu stoji s desne strane, da ga spasi od osuditelja njegovih.

Psalam – 110

¹Reče Gospod Gospodu mojemu: "Sjedi mi s desnu stranu moju, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim!"

²Gospod daje da izađe žezlo vladanja tvojega sa Siona: vladaj posred neprijatelja svojih!

³Narod se tvoj dragovoljno predaje tebi u dan vojne tvoje u svetom uresu. Iz krila zore izvire tebi rosa mladosti tvoje.

⁴Gospod se zakleo, nikad se neće pokajati: "Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu!"

⁵Ob desnu tvoju Gospod satire kraljeve u dan gnjeva svojega,

⁶Sudi narodima: okolo se gomilaju lešine; satire knezove na zemlji

širokoj.

⁷Iz potoka pije na putu svojemu, zato može glavu visoko podignuti.

Psalam – 111

¹Aleluja! Od svega srca slavim Gospoda u krugu pravednika i u zajednici:

²Velika su djela Gospodnja, dostojna da se uvažē zbog sve krasote svoje.

³Djela su njegova krasota i sjajnost; pravedno upravljanje njegovo traje dovijeka.

⁴Čudesima je svojim podigao spomenik, Gospod pun milosti i milosrđa.

⁵Štovateljima svojim dao je jelo; zavjeta svojega vječno se je spominjao.

⁶Narodu je svojemu objavio velika djela svoja, kad im je dao baštinu naroda.

⁷Djela su ruku njegovih vjernost i pravda; sve su zapovijedi njegove vjerne.

⁸Stoje tvrdo za vječna vremena, dano u istini i pravici.

⁹Otkupljenje posla narodu svojemu; zavjet svoj ustanovi zauvijek; ime je njegovo sveto i strašno.

¹⁰Početak je mudrosti strah Gospodnji; tko po njemu djeluje, dobije razboritost spasonosnu, hvala njegova traje dovijeka.

Psalam – 112

¹Aleluja! Blagoslovljen je čovjek, koji se boji Gospoda, koji od srca ljubi zapovijedi njegove!

²Moćno će biti u zemlji potomstvo njegovo, jer će rod pravednika biti blagoslovljen.

³Imanje je i bogatstvo u kući njegovoj; pravda njegova traje dovijeka.

⁴Kao svjetlo u tami sja on pravednicima; milosrdan je, blag i pravedan.

⁵Blagoslovljen je čovjek, koji je milostiv i daje u zajam, i poslove svoje uređuje po pravici.

⁶On se neće poljuljati dovijeka; u vječnoj uspomeni živi pravednik,

⁷Ne treba se bojati zla glasa, srce je njegovo mirno; on se uzda u Gospoda.

⁸Srce je njegovo utješeno; on se ne boji, dok ne ponizi neprijatelje svoje.

⁹On dijeli obilno, daje siromasima; pravda njegova ostaje uvijek; zbog bogatstva njegova uzvisuje se moć njegova.

¹⁰A bezbožnik gleda to pun jeda, škripi zubima i gine; želja bezbožnika propada.

Psalam – 113

¹Aleluja! Hvalite, sluge Gospodnje, hvalite ime Gospodnje!

²Neka bude ime Gospodnje slavljeno od sada i dovijeka!

- ³Od istoka sunčanoga do zapada neka se hvali ime Gospodnje!
- ⁴Uzvišen je nad svima narodima Gospod; sjaj njegov sja iznad neba.
- ⁵Tko je jednak Gospodu, Bogu našem, koji stoluje u visini?
- ⁶Koji milostivo gleda na nisko u nebu i na zemlji.
- ⁷Koji iz praha podiže malenoga, iz smeća uzdiže siromaha,
- ⁸I posađuje ga s knezovima, s knezovima naroda njegova.
- ⁹On daje da nerotkinja stanuje u kući kao vesela mati djece. Aleluja!

Psalam – 114

- ¹Kad izađe Izrael iz Egipta, kuća Jakovljeva iz naroda tuđeg jezika,
- ²Tada postade Juda svetinja njegova, Izrael oblast njegova.
- ³More vidje to i pobježe; Jordan se okrenu natrag.
- ⁴Bregovi poskočiše kao ovnovi, humci kao mladi janjci.
- ⁵Što je tebi, more, da bježiš, i tebi, Jordane, da se okrećeš natrag?
- ⁶Bregovi, što skaćete kao ovnovi i humci kao mladi janjci?
- ⁷Pred licem Gospodnjim dršćí, zemljo, pred licem Boga Jakovljeva.
- ⁸Koji pretvori hridinu u jezero, kremen u vrelo!

Psalam – 115

¹Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu da; slavu, zbog milosti svoje, zbog vjernosti svoje!

²Zašto da govore narodi: "Gdje je Bog njihov?"

³Bog je naš u nebu; čini sve, što hoće.

⁴A idoli su njihovi srebro i zlato, djelo ruku čovječjih.

⁵Usta imaju, a ne mogu govoriti, dva oka, a ne mogu vidjeti,

⁶Dva uha, a ne mogu čuti, nos, a ne mogu mirisati,

⁷Ruke, a ne mogu hvatati, noge, a ne mogu hodati; ne puštaju glasa iz grla svojega.

⁸Koji ih načiniše, neka postanu kao oni, svaki, koji se pouzdao u njih!

⁹Izraele, uzdaj se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

¹⁰Kućo Aronova, uzdaj se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

¹¹Koji se bojite Gospoda, uzdajte se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

¹²Gospod se je nas spomenuo: on će blagosloviti, blagoslovit će kuću Aronovu,

¹³Blagoslovit će one, koji se boje Gospoda, male i velike.

¹⁴Neka vas umnoži Gospod, vas i djecu vašu!

¹⁵Neka ste blagoslovljeni od r Gospoda, koji stvori nebo i zemlju!

¹⁶Nebo je nebo Gospodnje, a zemlju je dao ljudima.

¹⁷Ne slave mrtvi Gospoda, niti oni, koji odoše u tišinu.

¹⁸Ali mi ćemo slaviti Gospoda od sada i do vijeka. Aleluja!

Psalam – 116

¹Ljubim Gospoda; jer usliši vapaj molitve moje.

²Jer prignu k meni uho svoje; i zato ću ga zazivati, dok živim.

³Bili su me stegli okovi smrti, spopale me tjeskobe svijeta mrtvih; bio sam upao u tugu i muku.

⁴Tada prizvah ime Gospodnje: "Ah, Gospode, spasi život moj!"

⁵Milostiv je Gospod i pravedan; Bog je naš milosrdan.

⁶čuva malene Gospod: bijedan sam bio, tad mi on pomože.

⁷Vrati se, dušo moja, u mir svoj; jer ti Gospod učini dobro!

⁸Ti si sačuvao život moj od smrti, oko moje od suza, nogu moju od pada.

⁹Hodam pred Gospodom u zemlji živih.

¹⁰Pun vjere bio sam rekao: "Duboko sam ponižen!"

¹¹Pomislih u tjeskobi svojoj: "Svaki je čovjek lažac."

¹²Kako da vratim Gospodu za sve dobro, što mi učini?

¹³Čašu spasenja uzet ću i slaviti ime Gospodnje,

¹⁴Zavjet svoj Gospodu ispuniti pled svim narodom njegovim.

¹⁵Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pravednika njegovih.

¹⁶Ah, Gospode, ja sam ipak sluga tvoj, sluga tvoj, sin sluškinje tvoje; raskovao si okove moje.

¹⁷Tebi prinosim žrtvu hvale ime Gospodnje slaviti ću,

¹⁸Zavjet svoj Gospodu ispunit ću pred svim narodom njegovim,

¹⁹U dvorima kuće Gospodnje, u sredini tvojoj, Jerusaleme! Aleluja!

Psalam – 117

¹Hvalite Gospoda, svi narodi! Slavite ga, svi puci!

²Jer nas dobrota njegova čuva moćno, vjernost Gospodnja traje dovijeka. Aleluja!

Psalam – 118

¹Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer dovijeka traje milosrđe njegovo.

²Neka pjeva Izrael: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

³Neka pjeva kuća Aronova: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

⁴Neka pjevaju svi, koji se boje Gospoda: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

⁵Kad povikah u tjeskobi: Gospode, usliši me Gospod, te postadoh slobodan.

⁶Kad je Gospod za me, ne bojim se ništa; što mi može učiniti čovjek?

⁷Kad je Gospod za me kao pomoćnik moj, doživjet ću pobjedu nad mrziteljima svojim.

⁸Bolje je uzdati se u Gospoda, nego se oslanjati na čovjeka.

⁹Bolje je uzdati se u Gospoda, nego se oslanjati na knezove.

¹⁰Svi me narodi opkoliše: u ime Gospodnje ja ih uništavam.

¹¹Opkoliše me, stegnuše me: u ime Gospodnje ja ih uništavam.

¹²Kao roj pčela opkoliše me: ugasiše se kao ogranj u trnju; u ime Gospodnje ja ih uništavam.

¹³Otisnuše me opako, da padnem; ali mi Gospod pomože.

¹⁴Gospod mi je pobjeda i pjesma, jer mi postade spasitelj.

¹⁵"Čuj! Glas pobjede odjekuje u šatorima pravednika: "desnica Gospodnja pokazala je snagu.

¹⁶Desnica Gospodnja uzvisila se; desnica Gospodnja pokazala je snagu."

¹⁷Nijesam umro; ja živim i navješćivat ću djela Gospodnja.

¹⁸Teško me kazni Gospod, ali me ne predade smrti.

- ¹⁹Otvorite mi vrata pravde: ući ću na njih, zahvalit ću Gospodu
- ²⁰Ovo su vrata, što vode Gospodu; tko je pravedan, smije ući na njih:
- ²¹Zahvaljujem ti; jer si me uslišio, i postao si mi spasenje.
- ²²Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni.
- ²³To se dogodi od Gospoda; to je čudo pred očima našim.
- ²⁴Ovo je dan, što ga učini Gospod; radujmo se i veselimo se na njemu!
- ²⁵Gospode, donesi nam pomoć! Gospode, daruj nam sreću!
- ²⁶Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje! Blagoslivljamo vas iz kuće Gospodnje.
- ²⁷Bog je Gospod, on nas obasja; vežite užetima žrtve blagdanske sve do rogova žrtvenika!
- ²⁸Ti si Bog moj, tebe ću slaviti; ti si Bog moj, tebe ću dičiti.
- ²⁹Hvalite Gospoda jer je dobar; dovijeka traje milosrđe njegovo.

Psalam – 119

- ¹Blagoslovljeni su oni, koji su čista života, koji idu po zakonu Gospodnjem.
- ²Blagoslovljeni su oni, koji čuvaju svjedočanstva njegova, koji ga traže svim srcem,
- ³Koji ne čine zlodjela, nego idu putovima njegovim!

⁴Ti si sam dao naredbe svoje, da se drže vjerno.

⁵O kad bi putovi moji bili upravljani, da držim naredbe tvoje!

⁶Onda se ne bih nikada postidio pazeći na sve zapovijedi tvoje.

⁷Slavim te s pravim srcem, kad upoznajem pravedni zakon tvoj.

⁸Držim točno naredbe tvoje: nemoj me ostaviti sasvim!

⁹Kako mladić drži čist život svoj? Ako točno obdržava riječ tvoju.

¹⁰Svim srcem svojim tražim te, ne daj mi, da zađem od zapovijedi tvojih!

¹¹U srcu svojem krijem riječi tvoje, da nikada ne pogriješim proti tebi.

¹²Blagoslovljen si, Gospode, nauči me naredbama svojim!

¹³Ustima svojim brojim sve napatke usta tvojih.

¹⁴Više se radujem življenju po naredbama tvojim, negoli bogatstvu mnogome.

¹⁵Razmišljat ću o propisima tvojim i gledati na putove tvoje.

¹⁶Nalazim nasladu u naredbama tvojim, ne zaboravljam riječi tvojih.

¹⁷Daj slugi svojem, da živim, i držat ću riječi tvoje!

¹⁸Otvori mi oči, da vidim čudesa nauke tvoje!

¹⁹Tuđin sam na zemlji, ne skrivaj od mene zapovijedi svojih!

- ²⁰Gine duša moja od čežnje za naredbama tvojim u svako doba.
- ²¹Ti prijetiš oholicama, prokletnicima, koji ostaviše zapovijedi tvoje
- ²²Uzmi od mene porugu i prezir; jer čuvam svjedočanstva tvoja!
- ²³Makar knezovi sjede, da vijećaju proti meni, sluga tvoj razmišlja o naredbama tvojim.
- ²⁴Jer su svjedočanstva tvoja našla da moja, savjetnici moji.
- ²⁵U prahu leži duša moja, oživi me riječju svojom!
- ²⁶Pripovijedao sam stanje svoje, i ti si me slušao; uči me naredbama svojim!
- ²⁷Pokaži mi put propisa svojih, da razmišljam o čudesima tvojim!
- ²⁸U suzama je duša moja od tuge, okrijepi me riječima svojim!
- ²⁹Put laži drži daleko od mene, iskaži mi milost naukom svojom!
- ³⁰Put vjernosti izabrah, i naputaka tvojih ne zaboravih nikada.
- ³¹Prianjam za svjedočanstva tvoja, nemoj me osramotiti, Gospode!
- ³²Putem zapovijedi tvojih idem, jer raširuješ srce moje.
- ³³Pokaži mi, Gospode, put naredaba svojih, da ga se držim do kraja!
- ³⁴Prosvijetli me, da čuvam zakon tvoj i da ga držim svim srcem!
- ³⁵Prati me na stazi zapovijedi svojih, jer na njoj nalazim slast svoju!

- ³⁶Prikloni srce moje k svjedočanstvima svojim, a ne k lakomosti!
- ³⁷Odvрати oči moje, da ne gledaju ispraznost; daj mi, da nađem život na putovima tvojim!
- ³⁸Drži slugi svojemu riječ svoju, da te se boji!
- ³⁹Odvрати od mene porugu, koje se plašim, jer su upute tvoje krasne!
- ⁴⁰Eto, čeznem za propisima tvojim, oživi me u dobroti svojoj!
- ⁴¹Gospode, neka dođe na me milost tvoja, spasenje tvoje po riječi tvojoj!
- ⁴²Tada imam odgovor onima, koji me ruže, jer se uzdam u riječ tvoju.
- ⁴³Ne uzimaj posve ustima mojim riječi istine, jer se uzdam u odluke tvoje!
- ⁴⁴I čuvat ću zakon tvoj svagda, do vijeka i bez prestanka.
- ⁴⁵I hodit ću na prostoru širokom, jer sam nastojao oko propisa tvojih.
- ⁴⁶Pred kraljevima priznavat ću svjedočanstva tvoja, i neću se stidjeti.
- ⁴⁷Imam veselje na propisima tvojim, ja ih ljubim.
- ⁴⁸K propisima tvojim, koje volim, dižem ruke svoje, i razmišljam o naredbama tvojim,
- ⁴⁹Spomeni se riječi svoje slugi svojemu, na koju si oslonio ufanje moje!
- ⁵⁰To je utjeha moja u nevolji mojoj, što me riječ tvoja oživljava.

- ⁵¹Oholi mi se rugaju veoma, ali ja ne odstupam od zakona tvogega.
- ⁵²Pomislio sam na stare naputke tvoje, Gospode, i bio sam utješén.
- ⁵³Obuze me srdžba zbog bezbožnika, koji ostavljaju zakon tvoj.
- ⁵⁴Naredbe tvoje postaše mi pjesme na mjestu putovanja mogega.
- ⁵⁵Noću sam se spominjao imena tvogega, Gospode, i držao sam zakon tvoj.
- ⁵⁶To je dio moj: da držim propise tvoje.
- ⁵⁷Dio moj, Gospode, – tako ja govorim – jest, da čuvam riječi tvoje.
- ⁵⁸Molim ti se iz svega srca, budi mi milostiv po riječi svojoj!
- ⁵⁹Razmotrio sam putove svoje i obratio nogu svoju k svjedočanstvima tvojim.
- ⁶⁰Hitim i ne oklijevam, da držim zapovijedi tvoje.
- ⁶¹Užeta opakih drže me uhvaćena, ali ne zaboravih zakona tvogega.
- ⁶²U po noći dižem se, da te slavim za pravedni zakon tvoj.
- ⁶³Prijatelj sam svima onima, koji te se boje i drže propise tvoje.
- ⁶⁴Zemlja je, Gospode, puna dobrote tvoje, naredbama svojim nauči me!
- ⁶⁵Učinio si dobro slugi svojem, Gospode, po riječi svojoj!
- ⁶⁶O, nauči me dobrome običaju i znanju, jer sam se pouzdao u propise

tvoje!

⁶⁷Prije nego moradoh podnijeti kaznu, lutao sam; ali sada pazim brižno na riječ tvoju.

⁶⁸Ti si tako dobar i dobrotiv: "nauči me naredbama svojim!

⁶⁹Oholi pletu na mene laž, ali se ja svim srcem držim propisa tvojih.

⁷⁰Beščutno je srce njihovo kao salo, a ja se radujem nauci tvojoj.

⁷¹Na spasenje je meni, što moram trpjeti, da upoznam naredbe tvoje.

⁷²Zakon usta tvojih veće mi je dobro, negoli tisuće komada zlata i srebra.

⁷³Ruke su me tvoje stvorile i načinile, prosvijetli me, da naučim propise tvoje!

⁷⁴Koji se boje tebe, vide me i raduju se, jer se pouzdam u riječ tvoju.

⁷⁵Znam, Gospode, sudiš li pravo i da me u vjernosti ponizuješ!

⁷⁶Neka mi milost tvoja bude na utjehu po riječi tvojoj slugi tvojemu!

⁷⁷Neka dođe na me milosrđe tvoje, da ozdravim, jer je zakon tvoj naslada moja!

⁷⁸Oholi neka jadno propadnu, jer me nepravedno pritisnuše, a ja razmišljam o zapovijedima tvojim!

⁷⁹Neka se pridruže meni, koji se boje tebe, i koji znadu svjedočanstva tvoja!

⁸⁰ Srce moje neka bude savršeno u naredbama tvojim, da ne moradnem propasti sramotno!

⁸¹ Čezne duša moja za spasenjem tvojim, riječ tvoju čekam.

⁸² Čeznu oči moje za riječju tvojom; mislim: "Kad ćeš mi napokon donijeti utjehu?"

⁸³ Ako i postadoh kao mijeh u dimu, ipak ne zaboravih naredaba tvojih.

⁸⁴ Kako su mnogobrojni dani sluge tvojega! Kad ćeš suditi onima, koji me progone?

⁸⁵ Oholi mi iskopaše jame, oni, koji preziru naputak tvoj.

⁸⁶ Sve su zapovijedi tvoje istina, prijevarno me progone, o pomози mi!

⁸⁷ Umalo da me nijesu bili ubili na zemlji, ali ja ne odstupih od propisa tvojih.

⁸⁸ U dobroti svojoj daj mi da nađem život, da čuvam svjedočanstvo usta tvojih!

⁸⁹ Riječ tvoja traje dovijeka, Gospode, tvrdo stoji kao nebo.

⁹⁰ Kroz sve naraštaje traje istina tvoja, utemeljio si zemlju, i ona stoji.

⁹¹ Do danas stoje po naredbi tvojoj, jer je tebi sve podvrgnuto.

⁹² Kad zakon tvoj ne bi bio slast moja, davno bih poginuo u nevolji svojoj.

⁹³ Zapovijedi tvojih neću zaboraviti dovijeka, jer si mi po njima život darovao.

⁹⁴Tvoj sam ja, pomози mi; jer istražujem propise tvoje.

⁹⁵Vrebaju me bezbožnici, da me upropaste, ali ja pazim na svjedočanstva tvoja.

⁹⁶Na svemu velikom vidim granicu, samo je zapovijed tvoja beskrajno velika,

⁹⁷Kako sam zavolio zakon tvoj: povazdan mislim o njemu.

⁹⁸Zapovijed tvoja čini me mudrijim negoli neprijatelji moji, jer je ona uvijek moja.

⁹⁹Postajem razumniji od svih učitelja svojih, jer razmišljam o svjedočanstvima tvojim.

¹⁰⁰Više razboritosti zadobih, negoli starci, jer sačuvah zapovijedi tvoje.

¹⁰¹Od svakoga zla puta zaustavih nogu, da sačuvam riječ tvoju.

¹⁰²Ne odstupih od napatuka tvojih jer si me ti obučavao.

¹⁰³Kako su slatke grlu mojemu riječi tvoje, mnogo slađe od meda ustima mojim!

¹⁰⁴Od propisa tvojih zadobih razboritost, zato mrzim na svaki put lažni.

¹⁰⁵Riječ je tvoja svjetionica nozi mojoj, svjetlo na stazi mojoj.

¹⁰⁶Zakleh se i hoću to držati, da slijedim pravedni zakon tvoj,

¹⁰⁷Poništen sam veoma, Gospode, po riječi tvojoj daj mi da nađem život!

¹⁰⁸Primi milostivo žrtve usta mojih, Gospode, i nauči me poznavati napatke tvoje!

¹⁰⁹Život svoj nosim uvijek u ruci svojoj, ali zakona tvojega nikada ne zaboravim.

¹¹⁰Bezbožnici mi metnuše zamke, ali ja ne odstupim od zapovijedi tvojih.

¹¹¹Baština su moja zauvijek svjedočanstva tvoja, jer su samo ona slast srcu mojemu.

¹¹²Prignuh srce svoje, da vršim naredbe tvoje do vijeka, bez kraja.

¹¹³Nestalni su mi mrski, a ja nauku tvoju zavoljeh.

¹¹⁴Ti si mio brana i štit, čekam riječ tvoju.

¹¹⁵Odstupite od mene, zločinci, jer hoću da držim zapovijedi Boga svojega.

¹¹⁶Podupri me po riječi svojoj, da živim, i nemoj me osramotiti u nadanju mojem!

¹¹⁷O, pomози mi, da se spasim i da se vazda veselim naredbama tvojim!

¹¹⁸Odbacuješ sve, koji ostavljaju naredbe tvoje, jer je mišljenje njihovo isprazno.

¹¹⁹Kao troske držiš sve bezbožnike na zemlji, zato volim svjedočanstva tvoja.

- ¹²⁰Od straha pred tobom dršće tijelo moje; sudova tvojih bojim se.
- ¹²¹Činio sam, što je pravo i pošteno, zato me nemo; predati neprijateljima mojim!
- ¹²²Zauzmi se za slugu svojega na dobro njegovu, i ne daj, da me ikada pritisnu oholi!
- ¹²³Oči moje čeknu za pomoću tvojom, za obećanjem spasenja tvoga
- ¹²⁴Učini slugi svojemu po milosti svojoj, i naredbama svojim nauči me!
- ¹²⁵Ja sam sluga tvoj; prosvijetli me, da razumijem svjedočanstva tvoja!
- ¹²⁶Vrijeme je da se radi Gospode, prelomiše zakon tvoj.
- ¹²⁷Zato zavoljeh propise tvoje daleko više nego zlato i drago kamenje.
- ¹²⁸Zato se držim zapovjedi tvojih, mrzim na svaku stazu lažnu.
- ¹²⁹Divna su veoma svjedočanstva tvoja; zato ih dobro čuva duša moja.
- ¹³⁰Svjetlo daje objava riječi tvojih, čini mudrima malene.
- ¹³¹Pun žudnje otvaram usta svoja, čeknem za propisima tvojim.
- ¹³²Okreni se meni i budi mi milostiv, kako to zaslužiše, koji ljube ime tvoje!
- ¹³³Učini korake moje čvrste u riječi svojoj, i ne daj, da išta zlo ovlada s menom!
- ¹³⁴Izbavi me od nasilja ljudskoga, i držat ću zapovijedi tvoje!

¹³⁵Daj da lice tvoje obasja slugu tvojega, i nauči me poznavati naredbe tvoje!

¹³⁶Iz očiju se mojih spuštaju potoci zbog onih, koji ne drže zakona tvojega.

¹³⁷Pravedan si, Gospode, i pravi su sudovi tvoji!

¹³⁸Svjedočanstva svoja izdao si u pravdi i punoj istini.

¹³⁹Revnost moja jede me, jer tlačitelji moji zaboravljaju riječ tvoju.

¹⁴⁰Riječ je tvoja veoma čista, sluga je tvoj zavolje.

¹⁴¹Ja sam malen i prezren, ali propisa tvojih ne zaboravljam.

¹⁴²Pravda je tvoja pravda vječna, i zakon je tvoj istina.

¹⁴³Tjeskoba i nevolja snađoše me, ali propisi tvoji slast su moja.

¹⁴⁴Pravedna su svjedočanstva tvoja u vijeke, prosvijetli me, da mogu živjeti!

¹⁴⁵Vičem iz svega srca: "Gospode, usliši me: držim naredbe tvoje!"

¹⁴⁶Prizivam te: "Spasi me," da čuvam svjedočanstva tvoja!

¹⁴⁷U rano već jutro dođoh i zavapih, riječ tvoju čekam.

¹⁴⁸Još prije jutra bdjele su oči moje, da razmišljam o riječi tvojoj.

¹⁴⁹Čuj glas moj, Gospode, po milosti svojoj, po pravdi svojoj daj mi da nađem život!

¹⁵⁰Približuju se oni, koji idu za opačinom, koji su daleko udaljeni od nauke tvoje.

¹⁵¹Ti si blizu, Gospode, i svi su propisi tvoji istina!

¹⁵²Od početka znam iz svjedočanstva tvojih, da si ih izdao za u vijeku.

¹⁵³Pogledaj nevolju moju i spasi si me, jer ne zaboravih nauke tvoje!

¹⁵⁴Brani pravo moje, izbavi me, po riječi svojoj daj mi da nađem život!

¹⁵⁵Daleko je od bezbožnika udaljeno spasenje, jer ne pitaju ništa za naredbe tvoje.

¹⁵⁶Milosrđe je tvoje, Gospode, veoma veliko; po pravdi svojoj daj mi da nađem život!

¹⁵⁷Mnogo je tlačitelja i progonitelja mojih; ja ne odstupam od svjedočanstva tvojih.

¹⁵⁸Vidim bezbožnike, i žao mi je, da se ne brinu za napatke tvoje.

¹⁵⁹Eto, ja ljubim zapovijedi tvoje, Gospode, po dobroti svojoj daj mi da nađem život!

¹⁶⁰Prvo je na riječi tvojoj stalnost, vječno traje svaka pravedna zapovijed od tebe.

¹⁶¹Knezovi me pritiskuju ni za što, ali srce moje dršće samo pred riječima tvojim.

¹⁶²Radujem se riječima tvojim kao onaj, koji zadobije bogat plijen.

¹⁶³Mrzim i gadi mi se laž, a zavoljeh zakon tvoj.

- ¹⁶⁴Sedam puta na dan hvalim te za pravedni zakon tvoj.
- ¹⁶⁵Tko ljubi zakon tvoj, velik mir ima, i u njega više nema spoticanja.
- ¹⁶⁶čekam spasenje tvoje, Gospode, i izvršujem propise tvoje.
- ¹⁶⁷Držim se svjedočanstva tvojih, ljubim ih veoma.
- ¹⁶⁸Držim propise tvoje i svjedočanstva tvoja; jer su svi putovi moji tebi dobro poznati.
- ¹⁶⁹Neka prodre vapaj moj do tebe, Gospode, po riječi svojoj prosvijetli me!
- ¹⁷⁰Neka dođe moljenje moje pred lice tvoje, po riječi svojoj daj mi da nađem spasenje!
- ¹⁷¹Usta će moja pjevati hvalu tebi, jer me učiš poznavati naredbe svoje.
- ¹⁷²Neka jezik moj pjeva o naputku tvojemu, jer su propisi tvoji svi pravedni!
- ¹⁷³Neka bude spremna ruka tvoja da mi pomogne, jer odabrah propise tvoje!
- ¹⁷⁴Čeznem, Gospode, za spasenjem tvojim, i nauka je tvoja naslada moja.
- ¹⁷⁵Neka živi duša moja, da te slavi, daj da mi upute tvoje pomognu!
- ¹⁷⁶Lutam naokolo kao ovca izgubljena; traži slugu svojega, jer zapovijedi tvojih ne zaboravim.

Psalam – 120

¹U tjeskobi svojoj zavikah Gospodu; i usliši me.

²Ah, Gospode, izbavi me od usta lažljivih, od jezika lukavoga!

³Što ti čini, što ti zadaje jezik lukavi?

⁴Naoštrene strijele ratnika sa smrekovim ugljevljem!

⁵Jao meni, što sam gost u Mešek, što stanujem kod šatora cedarskih!

⁶Dugo već stanuje duša moja kod mrzitelji mira.

⁷Ja Sam miran; ako li što progovorim, oni hoće svađu.

Psalam – 121

¹Podižem oči svoje gore prema gorama, odakle će mi doći pomoć.

²Pomoć mi dolazi od Gospoda, koji stvorio nebo i zemlju.

³Ne da on, da popusti noga tvoja: ne spava čuvar tvoj.

⁴Gle, nikada ne spava, nikada ne drijema čuvar Izraelov.

⁵Gospod je čuvar tvoj, Gospod je sjena tvoja; on ti stoji s desne strane.

⁶Da ti danju sunce ne naudi, ni mjesec u noći.

⁷Gospod te štiti od svakoga zla, on čuva život tvoj.

⁸Gospod čuva izlazak tvoj i dolazak tvoj od sada i do vijeka.

Psalam – 122

¹Obradovah se, kad mi rekoše: "Idemo u kuću Gospodnju!"

²Evo već stoje noge naše na vratima tvojim Jerusaleme!

³Jerusaleme, ti si sagrađen kao grad, gdje se svi sastaju!

⁴Plemena putuju tamo, plemena Gospodnja; Izraelu je zakon, da slave ime Gospodnje.

⁵Jer tamo stoje prijestolji sudski, prijestolji kuće Davidove.

⁶Želite mir Jerusalemu, spasenje onima, koji te ljube!

⁷Neka mir vlada u zidinama tvojim, pokoju palačama tvojim!

⁸Zbog braće svoje reci ću ti, rodi rođaka svojih: Mir s tobom!

⁹Zbog kuće Gospoda, Boga našega, molim za blagoslov tebi.

Psalam – 123

¹Svoje oči podižem k tebi, koji stoluješ u nebu.

²Eto, kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihova, kao što oči sluškinji u ruku gospodarice njezine, tako su oči naše uprte u Gospoda, Boga našega, dok nam iskaže milost,

³Smiluj se nama, Gospode, smiluj se nama, jer smo se obilno nasitili sramote.

⁴Duša je naša presita poruge od bogatih, prezira od oholih.

Psalam – 124

¹"Da nije bio Gospod s nama", neka rekne Izrael, –

²"Da nije bio Gospod s nama, kada ljudi ustadoše na nas,

³Žive bi nas bili proždri. Da se je proti nas bijes njihov raspalio,

⁴Vode bi nas bile odnijele, divlji bi potok bio prešao preko nas,

⁵Bile bi nas potopile silne vode."

⁶Blagoslovljen neka je Gospod, koji nas ne baci za plijen zubima njihovim!

⁷Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke ptičarske: "zamka je rastrgana, i mi smo slobodni!

⁸Pomoć je naša u imenu Gospodnjem, koji stvori nebo i zemlju.

Psalam – 125

¹Koji se uzdaju u Gospoda, oni su kao gora Sion, koja se ne pomješta, koja stoji dovijeka.

²Jerusalem okružuju gore: "tako je Gospod oko naroda svojega od sada i dovijeka.

³Zato ne smije žezlo zloće tlačiti udes pravednika, da i pravednici ne pruže ruke svoje za zloćom.

⁴Gospod neka čini dobro dobrima, onima, koji su prava srca!

⁵A koji skreću na krive staze, neka ih Gospod otjera s onima, koji čine

zlodjela! Spasenje Izraelu!

Psalam – 126

¹Kada je ono Gospod okrenuo sudbinu Siona, tada nam je bilo, kao da smo sanjali.

²Tada su usta naša bila puna smijanja, jezik nas pun kliktanja. Tada se je reklo po narodima: "Gospod učini veliko djelo na njima."

³Gospod učini djelo na nama, zato smo bili veseli.

⁴Ah, Gospode, okreni sudbinu našu kao potoke u južnoj zemlji!

⁵Koji siju sa suzama neka žanju s pjevanjem!

⁶Sada ide sa suzama, koji nosi sjeme da sije; ali s pjesmom dolazi, dolazi natrag, kada nosi snopove svoje.

Psalam – 127

¹Ako Gospod ne gradi kuće, uzalud se muče, koji je grade. Ako Gospod ne čuva grada, uzalud bdije, koji ga čuva.

²Uzalud je, što se rano dižete i kasno za sto sjedate, da jedete kruh muke: ljubimcima svojim daje ga on u snu.

³Eto, sinovi su dar od Gospoda; nagrada njegova jesu djeca.

⁴Kao strijele u ruci ratnikovoj, tako su sinovi mladosti.

⁵Blagoslovljen je čovjek, koji je njima napunio tobolac svoj! Neće se nikada osramotiti, i kada se pravdaju s neprijateljima na vratima.

Psalam – 128

¹Blagoslovljen je svaki, koji se boji Gospoda, koji hodi putovima njegovim!

²Što urade ruke tvoje, to ćeš uživati; blagoslovljen si ti i dobro ti je.

³Žena je tvoja u kući kao rodna loza; kao mladice masline, tako stoje sinovi tvoji oko stola tvogega.

⁴Eto, takvo će biti blagoslovljen čovjek, koji se boji Gospoda.

⁵Neka te blagoslovi Gospod sa Siona, raduje se sreći Jerusalema u sve dane života svojega!

⁶Raduj se djeci u djece svoje! Neka je mir Izraelu!

Psalam – 129

¹"Teško su me pritiskivali od mladosti moje", – neka rekne Izrael, –

²"Teško su me pritiskivali od mladosti moje, ali me nikada ne svladaše.

³Na leđima mojim orali su orači i povukli dugačke brazde.

⁴Ali Gospod, Pravedni, isiječe konopce bezbožnika."

⁵Sramotno se moraju odatle povući svi, koji mrze na Sion.

⁶Oni su kao trava na krovovima, što se osuši, prije nego procvate.

⁷Od nje ne napunja žetelac ruku svoju, ni naručaj svoj vezilac.

⁸Koji prolaze, ne viču: "Neka vas blagoslovi Gospod! Blagoslivljamo

vas u ime Gospodnje."

Psalam – 130

¹Iz dubine vapijem k tebi, Gospode!

²Gospode, čuj glas moj! Neka sluša uho tvoje glasni vapaj moj!

³Ako bi se spominjao zlodjela, Gospode, Gospode, tko bi mogao opstati?

⁴Ali je u tebe opraštanje, da bi te se bojali.

⁵Čekam Gospoda; čeka duša moja; uzdam se u obećanje njegovo.

⁶Duša moja većma se ufa u Gospoda, nego stražari u jutro, nego stražari jutro.

⁷Izraele, čekaj Gospoda, jer je u Gospoda milosrđe; u njega je bogat otkup.

⁸I on će otkupiti Izraela od svih zlodjela njegovih.

Psalam – 131

¹Gospode, srce moje neće na visoko, niti oči moje gledaju oholo; i nikada se ne bavim stvarima, što su mi odveć velike i uzvišene.

²Umirio sam i utišao dušu svoju; kao što dijete mirno počiva na prsima materinim, tako duša moja mirno počiva kod Boga.

³Izraele, čekaj Gospoda od sada i dovijeka!

Psalam – 132

¹Spomeni se, Gospode, Davida i svih muka njegovih.

²Kako se zakleo Gospodu, zavjetovao se Bogu Jakovljevu:

³"Neću ući u šator stana svojega, niti ću leći na postelju ložnice svoje,

⁴Neću dati sna očima svojim, ni vjeđama svojim drijema,

⁵Dok ne nađem mjesta Gospodu, stana moćnome Bogu Jakovljevu!"

⁶"Evo, čuli smo o tom u plodnoj zemlji; saznasmo to u mjestima šumskim:

⁷K stanu njegovu ići ćemo; poklonit ćemo se podnožju nogu njegovih!

⁸Ustani, Gospode, k počivalištu svojemu, ti i velemoćni kovčeg tvoj!

⁹Kako treba neka se obuku sve svećenici tvoji pravednici tvoji neka se raduju!

¹⁰Zbog svojega sluga Davida nemoj odvratiti lica od pomazanika svojega!"

¹¹Prisegnu Gospod Davidu prisegu vjernosti, od koje ne odstupa: "Od poroda tvoga posadit ću jednoga na prijestolje tvoje.

¹²Ako sinovi tvoji uščuvaju zavjet moj i svjedočanstva moja, što ću ih naučiti, onda će i sinovi njihovi dovijeka sjediti na prijestolju tvom!"

¹³Jest, Gospod je izabrao Sion, izabrao ga za prebivalište svoje:

¹⁴"Ovo ima biti u vijeke počivalište moje; ovdje stanujem; to je bila zelja

moja.

¹⁵Hranu ću njegovu obilno blagosloviti, siromahe njegove kruhom ću nasititi.

¹⁶Svećenike ću njegove zaodjeti spasenjem; pobožnici njegovi radovat će se veoma.

¹⁷Tu ću učiniti da uzraste moć Davidu, postaviti ću svjetionicu pomazaniku svojemu.

¹⁸Neprijatelje ću njegove pokriti sramotom, a na njemu će sjati kruna njegova!"

Psalam – 133

¹Gle, kako je lijepo i kako je ugodno, kad braća u miru stanuju zajedno!

²To je kao dragocjeno ulje na glavi, što teče na bradu, bradu Aronovu, što kaplje na skut haljine njegove.

³To je kao rosa hermonska, što pada na gore sionske; jer tamo Gospod daje blagoslov, život do vi jeka.

Psalam – 134

¹Ustanite, blagoslivljajte Gospoda, sve sluge Gospodnje, što stojite u kući Gospodnjoj noću!

²Podignite ruke svoje li svetištu i blagoslivljajte Gospoda!

³Neka te blagoslovi Gospod sa Siona, koji stvori nebo i zemlju!

Psalam – 135

¹Aleluja! Hvalite ime Gospodnje, hvalite ga, sluge Gospodnje,

²Koje stojite u kući Gospodnjoj, u dvorima kuće Boga našega!

³Hvalite Gospoda, jer je dobar Gospod; svirajte imenu njegovu, jer je on mio!

⁴Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izraela za posjed svoj.

⁵Jest, ja znam: "Gospod je vekik; naš Svemogući nadilazi sve bogove.

⁶Štogod se dopada Gospodu, to on čini u nebu i na zemlji, u morima i u svima dubinama:

⁷On, koji izvodi oblake od kraja zemlje, munje pretvara u dažd, vjetar izvodi iz odaja njegovih.

⁸Koji pobi prvorodence Egipta, od čovjeka do živinčeta.

⁹Koji posla znake i čudesa usred tebe, Egipte, proti faraonu i svima slugama njegovim.

¹⁰Koji pobijedi narode mnogobrojne i pogubi kraljeve velemoćne:

¹¹Sihona, kralja amorejskoga, i Oga, kralja bašanskoga, i sva kraljevstva kanaanska.

¹²On dade zemlju njihovu u baštinu, u baštinu Izraelu, narodu svojemu.

¹³Gospode, ime tvoje traje vječno; Gospode, slava je tvoja kroz sve naraštaje.

¹⁴Jer Gospod pribavlja pravo narodu svojemu, slugama svojim iskazuje milosrđe.

¹⁵Idoli su neznabožaca srebro i zlato, djelo ruku čovječjih.

¹⁶Usta imaju, a ne mogu govoriti, dva oka, a ne mogu vidjeti,

¹⁷Dva uha, a ne mogu čuti; i daha nema u ustima njihovim.

¹⁸Koji su ih načinili, neka postanu kao oni, svaki, koji se pouzdao u njih.

¹⁹Kuća Izraelova, blagoslivljajte Gospoda; kuća Aronova, blagoslivljajte Gospoda!

²⁰Kuća Levijeva, blagoslivljajte Gospoda; koji se bojite Gospoda, blagoslivljajte Gospoda!

²¹Blagoslovljen na Sionu Gospod, koji stoluje u Jerusalemu! Aleluja!

Psalam – 136

¹Hvalite Gospoda, jer je dobar; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²Hvalite Boga Svevišnjega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

³Hvalite Gospoda Svevišnjega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁴Koji jedini tvori čudesa velika; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁵Koji stvori nebo u mudrosti; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁶Koji utvrdi zemlju nad vodom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁷Koji stvori velika svjetlila; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁸Sunce, da vlada danom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

⁹Mjesec i zvijezde, da vladaju noću; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁰Koji pobi Egipat u prvorodencima njegovim; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹¹I Izraela izvede iz njega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹²Rukom krepkom i mišicom podignutom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹³Koji razdvoji Crveno more; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁴I provede Izraela posred njega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁵I faraona s vojskom njegovom surva u Crveno more; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁶Koji provede narod svoj kroz pustinju; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁷Koji pobi kraljeve velike; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁸I pobijedi knezove ohole; jer vječno traje milosrđe njegovo!

¹⁹Sihona, kralja amorejskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²⁰I Oga, kralja bašanskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²¹Koji dade zemlju njihovu u baštinu; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²²U baštinu Izraelu, slugi svojemu; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²³Koji se spomenu niskoće naše; Jer vječno traje milosrđe njegovo!

²⁴I izbavi nas od tlačitelja naših; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²⁵Koji daje hranu svima stvorenjima; jer vječno traje milosrđe njegovo!

²⁶Hvalite Boga nebeskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

Psalam – 137

¹Na vodama babilonskim sjedili smo i plakali spominjući se Siona.

²O vrbama tamo vješali smo harfe svoje.

³Ah, ondje su iskali od nas oni, koji nas zarobiše, da pjevamo, koji nas srušiše, da se veselimo: "Pjevajte nam pjesmu sionsku!"

⁴Kako da pjevamo pjesmu Gospodnju u zemlji tuđoj?

⁵Ako bih zaboravio tebe, Jerusaleme, neka usahne desnica moja!

⁶Neka mi jezik prione za nepce, ako se tebe ne bih spomenuo, ako ne bih držao Jerusalema visoko iznad svake radosti svoje!

⁷Napomeni, Gospode, sinovima Edomovim dan jerusalemski; oni su vikali: "Razorite, razorite ga sve do temelja!"

⁸Kćeri babilonska, vrijedna propasti, blagoslovljen je onaj, koji ti plati djelo tvoje, što si ga učinila nama!

⁹Blagoslovljen je onaj, koji uzme i razbije o kamen djecu tvoju!

Psalam – 138

¹Od Davida. Od svega srca slavit ću te; pred knezovima svirat ću ti.

²Klanjam se prema svetome hramu tvojemu; zahvaljujem imenu tvojemu na dobroti tvojoj i vjernosti tvojoj; jer si iznad svega imena svojega uzveličao riječ svoju.

³U dan, u koji zazvah, ti si me uslišio, umnožio si snagu duši mojoj.

⁴Slavit će te, Gospode, svi kraljevi zemaljski, kad čuju riječ usta tvojih;

⁵Pjevat će putove Gospodnje: "Velika je slava Gospodnja."

⁶Gospod je uzvišen; ali on gleda i niskoga; ohologa izdaleka po

⁷Ako moram i posred tjeskobe hoditi: ti me držiš na životu; proti bijesu neprijatelja mojih pružaš ruku svoju, desnica me tvoja zaštićuje.

⁸Gospod mi to svršava na spasenje; Gospode, vječno traje milosrđe tvoje; djela ruku svojih ne ostavlja!

Psalam – 139

¹Gospode, ti si me kušao i poznaš me.

²Ti znaš kad sjednem i ustanem; ti razumiješ već izdaleka, što mislim.

³Hodanje moje, počivanje moje ti istražuješ, sve putove moje ti vidiš,

⁴Još mi nema riječi na jeziku, a ti je, Gospode, već poznaš točno.

⁵Straga i sprijeda ti me okružuješ i stavljaš na me ruku svoju.

⁶Odveć je čudno za me takvo znanje, odveć visoko; ne shvaćam ga nikada.

⁷Kamo da otidem od duha tvojega, kamo da utečem od lica tvojega?

⁸Da bih se uzdigao gore k nebu: "ti si tamo; da bih legao dolje u carstvu mrtvih; gle, tu si.

⁹Da bih uzeo sebi i krila zore i nastanio se na kraju mora,

¹⁰I tamo bi me pratila ruka tvoja, prihvatila bi me desnica tvoja.

¹¹I da bih pomislio: "Jest, neka me zastre tmina, neka svjetlo oko mene postane noć",

¹²I tmina ne bi la za te tamna, noć bi bila svijetla kao dan, tmina kao svjetlo.

¹³Jer si ti stvorio bubrege moje, satkao me u krilu matere moje.

¹⁴Zahvaljujem ti divno i čudesno ja sam stvoren; veoma su čudesna djela tvoja; duša moja to zna dobro.

¹⁵Postanje moje nije bilo skriveno od tebe; kad postadoh u tajnosti, otkan u dubinama zemaljskim,

¹⁶Oči me tvoje vidješe kao zametak bezličan; u knjizi su tvojoj zabilježeni svi dani, što su bili unaprijed određeni, kad ih još nije bilo ni jednoga.

¹⁷Ali za mene, o Bože, kako su teške pomisli tvoje, kako im je silan broj!

¹⁸Brojio sam ih, više ih je nego pijeska. Kad se probudim, još sam

uvijek uza te.

¹⁹O, da hoćeš, Bože, ubiti bezbožnika, krvoloci odstupajte od mene!

²⁰Oni puni varke govore o tebi; kao neprijatelji tvoji hvastaju se isprazno.

²¹Zar da ne mrzim na one, koji na te mrze, Gospode, i da ne prezirem one koji ustaju na te?

²²Jest, smrtnom mržnjom mrzit ću na njih; oni su moji vlastiti neprijatelji.

²³Istraži me, Bože, i upoznaj srce moje, ispitaj me i upoznaj pomisli moje!

²⁴Vidi, jesam li na zlu putu, i vodi me na put vječnosti!

Psalam – 140

¹Izbavi me, Gospode, od čovjeka zla, od čovjeka nasilja očuvaj me!

²Od onih, koji pomišljaju zlo u srcu, svaki dan podižu samo svađu!

³Zaoštravaju jezike svoje kao zmije, otrov je ljutice u ustima njihovim!

⁴Očuvaj me, Gospode, od šaka bezbožnika, od čovjeka nasilja očuvaj me, od onih, koji gledaju da sruše korake moje!

⁵Besramni namjestiše mi potajne zamke, razapeše mreže na putu i metnuše mi spletke.

⁶Ja velim Gospodu: "Ti si Bog moj!" Čuj, Gospode, glas molitve moje!

⁷Gospode svemogući, moćni branitelju moj, koji zaštićuješ glavu moju u dan borbe,

⁸Gospode, ne daj bezbožnicima što žele! Ne daj da ikada uspiju zle osnove njihove! Oni bi se uznijeli.

⁹Glavu tlačitelja mojih neka pogodi kletva, koju govore:

¹⁰"Neka padne na njih živo ugljevlje! Neka ih on baci u oganj, u propast, da ne ustanu nikada!

¹¹Čovjek jezičan neka ne opstane u zemlji, čovjeka nasilja neka nesreća navede u propast!"

¹²Znam, da Gospod vodi stvar nevoljnika i parnicu siromaha.

¹³Pravednici samo zahvaljuju imenu tvojemu; poštenu borave pred licem tvojim.

Psalam – 141

¹Gospode, vapijem k tebi i brini se za me! Čuj glas moj, koji vapije k tebi!

²Neka vrijedi tebi molitva moje kao kad tamjanov, dizanje ruku mojih kao prinos večernji!

³Postavi, Gospode, stražu ustima mojim, čuvaj vrata usana mojih!

⁴Ne daj srcu mojemu, da se prigine zlu, da počinem zlodjela s ljudima, koji čine bezakonje; ne daj da ikada okusim poslastice njihove!

⁵Neka me bije pravednik: "te je milost; neka me kara; to je ulje za glavu moju; glava se moja neće od toga otimati; jest, zlobu njihovu susrećem

vazda još s moljenjem.

⁶Slobodno izadoše vođe njihove iz pećine; čuše, kako su bile blage riječi moje.

⁷Kao kad se zemlja brazdi i para, tako se razletješe kosti naše do čeljusti carstva mrtvih.

⁸Zato su k tebi, Gospode svemogući, upravljene oči moje: u tebe tražim utočište; nemoj predati život moj smrti!

⁹Očuvaj me od zamke, koju mi postaviše, od spleta zločinaca!

¹⁰Daj da se bezbožnici zapletu u vlastitu mrežu, dok ja prođem sretno!

Psalam – 142

¹Glasno vičem Gospodu; glasno vapijem Gospodu za milost.

²Izlijevam pred njim tužnjavu svoju, nevolju svoju govorim pred njim.

³Ako i jest duh moju meni iznemogao, ti znaš stazu moju; na putu, kojim sam išao, postaviše mi zamku potajno.

⁴Pogledaj nadesno i vidi: nemam nikoga, koji pazi na me; nestade mi svakoga utočišta; nitko se ne brine za život moj.

⁵Gospode, vapijem k tebi; velim: ti si utočište moje, dio moju zemlji živih

⁶Čuj molbu moju; jer sam posve izmoren! Izbavi me od progonitelja mojih; jer su oni meni odveć jaki.

⁷Izvedi iz tamnice dušu moju, da slavim ime tvoje! Tada će se

pravednici radosno okupiti oko mene, kad mi učiniš dobro.

Psalam – 143

¹Gospode, usliši molitvu moju, čuj moljenje moje zbog vjernosti svoje i usliši me, jer si pravedan!

²Ne idi na sud sa slugama svojim; jer nitko živ nije pravedan pred tobom!

³Neprijatelj goni dušu moju; gazi u prah život moj; gura me u noć kao davno pomrle.

⁴Duh je moju meni pun straha, srce mi trne u prsima.

⁵Mislim na prošle dane, razmišljam o svima djelima tvojim, promatram radove ruku tvojih.

⁶Pružam k tebi ruke svoje; duša moja čeka tebe kao suha zemlja.

⁷Gospode, usliši me brzo, duh moj već gine; ne skrivaj lica svojega od mene, inače sam kao oni, koji padoše u grob.

⁸O, daj da doskora iskusim milost tvoju; jer se uzdam u tebe! Pokaži mi put, kojim da idem; jer k tebi podižem dušu svoju!

⁹Izbavi me od neprijatelja mojih, Gospode; jer se utječem k tebi!

¹⁰Nauči me vršiti volju tvoju, jer si ti Bog moj! Duh tvoj dobri neka me vodi po stazi ravnoj!

¹¹Zbog imena svojega, Gospode, uzdrži me na životu, jer si pravedan, izvedi iz nevolje dušu moju!

¹²Po milosti svojoj uništi neprijatelje moje, zatri sve, koji me pritiskuju tvrdo; jer sam sluga tvoj!

Psalam – 144

¹Neka je blagoslovljen Gospod, branik moj, koji nauči ruke moje boju, prste moje ratu!

²Jakost moja, tvrda moja, grad moj, izbavitelj moj, štit moj, kojemu se utječem, koji mi pokori narode!

³Gospode, što je čovjek, da ga se spominješ, sin zemlje, da ga paziš?

⁴Čovjek je kao dah; dani s u njegovi kao sjena, što prolazi.

⁵Gospode, prigni nebo i siđi, dotakni se gola, da se zadime!

⁶Tresni munjom i razagnaj ih! Odapni strijele svoje i smeti ih!

⁷Dopri ovamo iz visine, oslobodi me, izvadi me iz voda silnih, iz ruku tuđinaca!

⁸Usta njihova govore varku; desnica je njihova puna lažljivosti.

⁹Pjevam pjesmu novu tebi, o Bože, sviram ti na harfi od deset žica:

¹⁰"On dade pobjedu kraljevima, Davida, slugu svojega, izbavi od ljutoga mača."

¹¹Oslobodi me i spasi iz ruku tuđinaca, usta njihova govore varku; desnica je njihova puna lažljivosti.

¹²Tada su sinovi naši kao biljke, visoko uzrasli u mladosti svojoj; tada su kćeri naše kao stupovi, krasno izrađeni kao u palačama.

¹³Tada su žitnice naše prepune, obilne svakim žitom; ovce naše množe se na tisuće i na sto tisuća na polju našem

¹⁴Tada su goveda naša tovna bez napadaja i nezgode; tada se ne razliježe tužnjava po ulicama našim

¹⁵Blagoslovljen je narod, kojemu je sve to dosuđeno! Blagoslovljen je narod, u kojega je Bog Gospod!

Psalam – 145

¹Uzvisivat ću te, Bože moj, kralju, blagoslivljat ću ime tvoje uvijek i dovijeka.

²Svaki ću te dan hvaliti, ime ću tvoje dičiti uvijek i dovijeka

³Velik je Gospod, hvale dostojan veoma; neispitljiva je veličina njegova.

⁴Pokoljenje pokoljenju hvali djela tvoja; govore moćne čine tvoje;

⁵O velikom sjaju veličanstva tvojega govorit ću, čudesu ću tvoja opjevati

⁶Oni govore o moći strašnih djela tvojih; o veličini tvojoj ja ću pripovijedati.

⁷Oni glasno navješćuju uspomenu bogate dobrote tvoje, milostivu upravu tvoju radosno slave:

⁸"Gospod je milostiv i pun milosrđa, strpljiv i bogat ljubavlju.

⁹Gospod je dobrostiv prema svakomu, pun milosti za sva djela svoja."

¹⁰Tebe hvale sva djela tvoja, Gospode, slave te pobožnici tvoji.

¹¹Govore o sjaju kraljevstva tvogega i govore o jakosti tvojoj,

¹²Da jave ljudima o moći tvojoj o velikom sjaju kraljevstva tvogega.

¹³Kraljevstvo je tvoje kraljevstvo pravječno; vlast tvoja traje kroz sva pokoljenja; vjeran je Gospod u svima riječima svojim i milostiv u svemu djelovanju svojem.

¹⁴Svima, koji padaju, potpor je Gospod; sve pognute on uspravlja.

¹⁵Oči sviju čekaju tebe: ti im daješ hranu u pravo vrijeme.

¹⁶Otvaraš ruku svoju i sitiš sve, što živi, dobrotom.

¹⁷Pravedan je Gospod na svim putovima svojim i dobrostiv u svim djelima svojim.

¹⁸Gospod je blizu svih, koji ga zazivaju, svih, koji ga zazivaju u vjernosti.

¹⁹Želju ispunja onima, koji ga se boje, vapaj njihov čuje i spasava ih.

²⁰Zaštićuje Gospod sve, koji ga ljube, a bezbožnike sve zatire.

²¹Slavu Gospodnju navješćuju usta moja, svako tijelo hvali sveto ime njegovo uvijek i dovijeka.

Psalam – 146

¹Aleluja! Hvali, dušo moja, Gospoda!

²Hvalit ću Gospoda za života svojega, pjevat ću Bogu svojemu, dok me je god.

³Ne uzdaj te se u knezove, u sina kojeg čovjeka, koji ne može pomoći!

⁴Izađe li iz njega duh njegov, to se on vraća u zemlju; u isti dan rastope se osnove njegove.

⁵Blagoslovljen je onaj, kojemu je pomoćnik Bog Jakovljevi, kojemu je uzdanje u Gospodu, Bogu njegovu,

⁶U njemu, koji stvorio nebo i zemlju, more i sve, što je u njima; koji drži vjernost dovijeka,

⁷Koji čini pravdu potlačenima, koji daje kruh gladnima. Gospod oslobađa zarobljene.

⁸Gospod otvara oči slijepcima, Gospod uspravlja pognute, Gospod ljubi pravednike.

⁹Gospod čuva tuđince, uzdržava sirote i udovice; a bezbožnicima put zakrčuje.

¹⁰Gospod je kralj dovijeka, Sione, Bog je tvoj kroz sve naraštaje!
Aleluja!

Psalam – 147

¹Hvalite Gospoda, jer je lijepo hvalu pjevati Bogu našem; jer je milo pjevati hvalospjev.

²Gospod zida Jerusalem; okuplja raspršene sinove Izraelove;

³On, koji iscjeljuje srca slomljena i zavija rane njihove;

⁴On, koji određuje zvjezdama broj njihov, koji ih sve zove imenom.

⁵Gospod je naš tako velik i u moći tako bogat; mudrost njegova nema granica.

⁶Gospod pridiže nevoljne, a bezbožnike ponizuje do zemlje.

⁷Hvalu pjevajte Gospodu, udarajte Bogu našem u citaru!

⁸Njemu, koji zastire nebo oblacima, koji sprema zemlji dažd, koji čini, te raste na gorama trava,

⁹Koji daje životinjama hranu njihovu i mladim gavranima, za što oni viču.

¹⁰On ne mari za jake konje, niti mu je mila hitra noga junakova.

¹¹Gospodu se dopadaju samo oni, koji ga se boje, samo oni, koji se uzdaju u milost njegovu.

¹²Slavi, Jerusaleme, Gospoda, hvalu pjevaj Bogu svojemu, Sione!

¹³Jer on utvrđuje prijevornice vrata tvojih, blagoslivlja djecu tvoju u tebi;

¹⁴On, koji pribavlja mir zemlji tvojoj, koji te siti jedrom pšenicom;

¹⁵Koji šalje zapovijed svoju na zemlju, – brzo teče zapovijed njegova –;

¹⁶Koji daje snijeg kao vunu, sipa inje kao pepeo;

¹⁷Koji baca grad svoj kao zalogaje, tko može opstati pred studeni njegovom?

¹⁸On šalje riječ svoju, i sve se rastopi; dahne dahom svojim, ti poteku vode.

¹⁹On je, koji javlja riječ svoju Jakovu, zakone i pravice svoje Izraelu.

²⁰Tako ne učini nijednom drugom narodu, niti oni naučiše prava njegova. Aleluja!

Psalam – 148

¹Aleluja! Hvalite Gospoda s nebesa, hvalite ga na visinama nebeskim!

²Hvalite ga, svi anđeli njegovi, hvalite ga, sve vojske njegove! ³Hvalite ga, sunce i mjeseci, hvalite ga, sve zvijezde sjajne!

⁴Hvalite ga, najviša nebesa i vode nad nebesima!

⁵Neka hvale ime Gospodnje, jer on zapovjedi, i stvoriše se.

⁶Postavi ih zauvijek i do vijeka, dade im zakone, što ne prolaze nikada.

⁷Hvalite Gospoda sa zemlje, morske nemani i sve dubine!

⁸Ognju i grade, sniježe i paro, vihore, izvršitelju riječi njegove!

⁹Gore i svi humovi, rodna drveta i svi cedri!

¹⁰Zvijeri i sve pitome životinje, crvi i ptice krilate!

¹¹Kraljevi zemaljski, svi narodi, knezovi, svi suci na zemlji!

¹²Momci i djevojke, starci i dječaci!

¹³Neka hvale ime Gospodnje, jer je samo njegovo ime uzvišeno; slava

njegova nadvisuje zemlju i nebo.

¹⁴Dao je moć narodu svojemu; on je na diku svima pobožnicima svojim, sinovima Izraelovim, narodu, koji je blizu njega. Aleluja!

Psalam – 149

¹Aleluja! Pjevaj te Gospodu pjesmu novu, hvala njegova u zboru pobožnika!

²Neka se veseli Izrael Stvoritelju svojemu, sinovi sionski neka klikću kralju svojemu!

³Neka hvale ime njegovo u kolu, neka mu udaraju u bubanj i gitaru!

⁴Jer Gospod milost daje narodu svojemu, ovjenčava patnik spasenjem.

⁵Neka klikću pobožnici u slavi, neka se vesele u ložnicama svojim!

⁶Neka je hvala Božja u ustima njihovim, a mačevi dvosjekli u ruci njihovoj!

⁷Da se osvete narodima i pokaraju plemena;

⁸Da stave kraljeve njihove u lance, plemiće njihove u gvozdene okove,

⁹Kako je pisano, da izvrše sud na njima: to je pravo časti za sve pobožnike njegove! Aleluja!

Psalam – 150

¹Aleluja! Hvalite Gospoda u svetištu njegovu! Hvalite ga u jakoj tvrđi njegovoj!

²Hvalite ga zbog velikih djela njegovih! Hvalite ga prema silnoj veličini njegovoj!

³Hvalite ga uz glas trube! Hvalite ga uz harfu i gitaru!

⁴Hvalite ga uz bubanj i igru! Hvalite ga uz žice i frule!

⁵Hvalite ga uz jasne cimbale! Hvalite ga uz cimbale gromovne!

⁶Sve što diše neka hvali Gospoda! Aleluja!

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#)

Izreke – 1 glava

¹Mudre izreke Salomona, sina Davidova, kralja Izraelova.

²One daju spoznaju mudrosti i stega; daju razumijevanje mudra govora.

³Učine, da se postigne stega i razboritost, pravednost, poštenje i iskrenost.

⁴Daju razboritost neiskusnima, razum i spoznaju mladiću.

⁵Čuje li ih mudrac, u znanju će porasti; razum će sebi steći životnu mudrost.

⁶Razumjet će govor priče i prispodobe, riječi i zagonetke mudraca.

⁷Strah je Gospodnji najviša spoznaja; samo luđaci preziru mudrost i stegu.

⁸Slušaj, sine moj, pouku oca svojega! Ne cijeni malo naputak matere svoje!

⁹Jer su oni mio vijenac glavi tvojoj, ures vratu tvome

¹⁰Sine moj, nemoj pristati, ako te mame zli ljudi,

¹¹Ako reknu: "Dođi s nama, vrebajmo dobroga, da stavimo zamku nedužnome ni za što!

¹²Žive ih prožderimo kao carstvo mrtvih, s kožom i kosom, kao one, što silaze u podzemni svijet!

¹³Dobit ćemo koje dragocjeno dobro, napunit ćemo kuće svoje plijena.

¹⁴U krugu našem bit ćeš ždrijeb svoj; kao svi vodit ćeš zajedničku kesu."

¹⁵Sine moj ne idi na put s njima, drži nogu svoju daleko od staze njihove!

¹⁶Jer noge njihove hite k zlu, trče da proljevaju krv.

¹⁷Jer je uzalud razapeta mreža pred očima svih ptica.

¹⁸Vrebaju vlastitu krv svoju, stavljaju sami sebi zamku.

¹⁹To je sudbina onoga, koji ide za dobitkom nepravednim: on ga stane glave.

²⁰Mudrost propovijeda na otvorenoj cesti; na slobodnim mjestima pušta da odjekne glas njezin.

²¹Na zidovima visoko gore razliježe se povik njezin. Na vratima, u gradu drži govore svoje:

²²"Dokle ćete još, vi luđaci, ljubiti ludost, i vama, podsmjevači, dokle će biti mio podsmijeh, i, vi bezumni, dokle ćete mrziti na razboritost?

²³Primite k srcu opomenu moju! Evo, pustit ću svoje negodovanje proti

vas da slobodno poteče i objavit ću vam priče svoje.

²⁴Jer sam zvao, a vi ste se nećkali, jer sam namigivao, a nitko nije mario,

²⁵Jer ste u vjetar bacali svaki savjet moj, nijeste htjeli ništa znati za opomenu moju,

²⁶Zato ću se i ja smijati nesreći vašoj rugat ću se, kad vas napadne tjeskoba,

²⁷Kad kao zlo vrijeme na vas navali strah, i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad nasrne na vas nevolja i muka.

²⁸Tada će me zvati, ali se ja neću odazvati; tražit će me, ali me neće naći.

²⁹Jer su mrzili na spoznaju, za strah Gospodnji nijesu ništa pitali,

³⁰Za savjet moj nijesu se nikada brinuli, sva su karanja moja prezirali,

³¹Zato će jesti plod djela svojih i nasitit će se osnova svojih,

³²Jer luđacima otpad njihov donosi smrt, bezbrižnost je propast luđaka.

³³Ali tko mene slijedi, može stanovati sigurno i miran biti, bez bojazni od zla."

Izreke – 2 glava

¹Sine moj, ako primiš nauke moje, napatke moje pohraniš kod sebe:

²Mudrosti posudiš uho svoje, srce svoje obratiš razboritosti;

- ³Jest, ako prizoveš mudrost, glas svoj podigneš k spoznaji;
- ⁴Ako je tražiš kao srebro, kao skriveno blago ako je potražiš;
- ⁵Tada ćeš upoznati strah Gospodnji i dobit ćeš spoznanje Boga.
- ⁶Jer mudrost daje samo Gospod; spoznaja i razboritost dolaze iz usta njegovih.
- ⁷Iskrenima čuva spasenje, štiti je onima, koji hode u nedužnosti.
- ⁸Zaštićuje stazu pravde i čuva put pobožnika svojih.
- ⁹Tada ćeš zadobiti razumijevanje za pravednost, poštenje i iskrenost, za svaki dobar put.
- ¹⁰Jer mudrost uniđe u srce tvoje, spoznaja obraduje dušu tvoju.
- ¹¹Oprez će bdjeti nad tobom, razbor će te čuvati.
- ¹²Čuvat će te od zla puta, od ljudi, koji govore varavo,
- ¹³Koji ostavljaju prave staze, da idu putovima mračnim,
- ¹⁴Koji se raduju zlo čineći, užitak nalaze u zloj opaćini,
- ¹⁵Kriva je staza njihova i vijugaju putovi njihovi.
- ¹⁶Ona te čuva od žene drugoga, od tuđinke, koja govori laskavo,
- ¹⁷Koja ostavlja prijatelja mladosti svoje i zaboravlja zavjet Boga svojega.
- ¹⁸Zaista u smrt tone kuća njezina, u carstvo mrtvih idu putovi njezini.

¹⁹Tko se svrati k njoj, ne dolazi nikada natrag, ne stane više nikada na staze života.

²⁰Zato hodi putem dobrih i drži se staze pravednika!

²¹Jer samo dobri stanovat će u zemlji, samo će pošteni ostati u njoj.

²²A bezbožnici istrijebit će se iz zemlje, bezakonici iščupat će se iz nje,

Izreke – 3 glava

¹Sine moj, ne zaboravljaj nauke moje i srce tvoje neka se obazire na upute moje!

²Jer ti one donose dug život, godine blagostanja i puno sreće.

³Nikad te neće ostaviti ljubav i vjernost. Priveži zapovijedi moje na vrat svoj, napiši ih na ploču srca svojega!

⁴Tada ćeš dobiti milost i bogatu nagradu kod Boga i ljudi.

⁵Uzdaj se u Gospoda svim srcem! Na svoju razboritost ne oslanjaj se!

⁶Misli na njega na svim putovima svojim; i on će ti ravnati staze.

⁷Ne drži sam sebe mudrim, boj se Gospoda i kloni se zla!

⁸To čini tijelo tvoje zdravim i vrelo je mladosti udovima tvojim.

⁹Daj čast Gospodu posjedom svojim i prvinama svega dohotka svojega!

¹⁰Tada će se napuniti žitnice tvoje obilja, i prelijevat će se vino iz kaca

tvojih.

¹¹Sine moj, ne misli nisko o stegi Gospodnjoj i nemoj da ti omrzne karanje njegovo!

¹²Jer koga ljubi Gospod, onoga kara kao otac sina, kojemu hoće dobro.

¹³Blagoslovljen je čovjek, koji postigne mudrost, i čovjeku, koji dobije razboritost!

¹⁴Jer je bolje nju steći nego srebro; nju dobiti više vrijedi od zlata.

¹⁵Dragocjenija je od bisera; sve dragocjenosti tvoje ne mogu se s njom izjednačiti.

¹⁶Dug život krije se u desnici njezinoj, bogatstvo i čast u ljevici njezinoj.

¹⁷Putovi su njezini putovi miline, i sve staze njezine pune su sreće.

¹⁸Stablo je života onome, koji je prihvati i tko je drži čvrsto, sretan je.

¹⁹Gospod je mudrošću osnovao zemlju, utvrdio nebo razboritošću.

²⁰Mudrošću njegovom provališe vode iz dubine, oblaci kaplju rosom.

²¹Sine moj, ne gubi je s očiju, čuvaj razboritost i oprez!

²²Tako će one biti duši tvojoj za život, vratu tvome za ures.

²³Tada ćeš ići bez brige putem svojim i nećeš se spotaknuti nogom svojom.

²⁴Kad legneš, ne trebaš se plašiti i kad počivaš, spavaš slatko.

²⁵Ne trebaš se plašiti od nagle strahote niti od pogibli bezbožnika, kad nasrne.

²⁶Jer će Gospod biti pouzdanje tvoje i čuvat će nogu tvoju od zamke.

²⁷Oskudnima ne uskraćuj dobročinstva, kad je u moći tvojoj da ga dijeliš!

²⁸Ne govori bližnjemu svojemu: "Idi, dođi opet, sutra ću ti dati", kad možeš to već danas!

²⁹Ne izmišljaj ništa zlo proti bližnjega svojega, dok on boravi kod tebe bez brige!

³⁰Ne svađaj se ni s kim bez razloga, ako ti se nije ništa učinilo na žao!

³¹Nemoj zavidjeti ljudima nasilnicima i ne izabiraj putova njihovih!

³²Jer Gospodu se gadi bezbožnik, a pobožniku je vjeran prijatelj.

³³Prokletstvo Gospodnje leži na kući bezbožnikovoj, a stan pravednika blagoslivlja.

³⁴Ima li posla s podsmjevačima, on sam bude podsmjevač, a poniznima daje milost.

³⁵Čast je baština mudroga, a sramotu štedi on za luđake.

Izreke – 4 glava

¹Slušajte, djeco, opomenu očevu i pazite, da se naučite mudrosti.

²Jer vam dobre nauke dajem; ne prezirite naputka mojega!

³Kad sam još kao dijete boravio kod oca svojega, kao nježno, jedino dijete pod okriljem matere,

⁴Tada me je on učio i rekao mi: "Neka srce tvoje drži čvrsto riječi moje i obdržavaj zapovijedi moje, pa ćeš živjeti!

⁵Pribavi sebi mudrost, pribavi sebi razboritost, ne zaboravljaj to i ne odstupaj od riječi usta mojih!

⁶Nemoj je ostaviti: ona će te čuvati; ljubi je i ona će te braniti!

⁷Početak mudrosti: Pribavi sebi mudrost; pribavi sebi razboritost svim imanjem svojim!

⁸Cijeni je visoko: ona će te uzvisiti; ona će te proslaviti, kad je zavoliš.

⁹Oko glave tvoje savit će ti mio vijenac, sjajnu krunu dat će ti."

¹⁰Slušaj, sine moj, primi riječi moje i umnožit će ti se godine života.

¹¹Pokazat ću ti put mudrosti, vodit ću te stazom pravom.

¹²Uziđeš li po njoj, neće se stezati korak tvoj; potrčiš li po njoj, nećeš se spotaknuti.

¹³Drži čvrsto pouke, ne puštaj je, čuvaj je, jer ona je život tvoj.

¹⁴Ne stupaj na stazu bezbožnika i ne hodaj putem zlikovaca!

¹⁵Bježi od njega, nemoj ići po njemu; ukloni mu se i prođi ga!

¹⁶Oni ne mogu počinuti, ako ne učiniše ništa zlo i san im je ugrabljen, ako koga ne zavedoše.

¹⁷Jer jedu kruh bezbožnika i piju vino nasilja.

¹⁸Staza je pravednika kao osvit; on sve većma svijetli do potpuna dana.

¹⁹Put je bezbožnika kao tamna noć; ne znaju, na što će se spotaknuti.

²⁰Sine moj, pazi na riječi moje i prigni uho svoje pričama mojim!

²¹Neka ti nikada ne odlaze iz očiju i čuvaj ih na dnu srca!

²²Jer tko ih nađe, za njega su život, svemu tijelu njegovu zdravlje.

²³Svom brižljivošću čuvaj srce svoje; jer iz njega izvire život!

²⁴Drži daleko od usta svojih laž i usne tvoje neka budu čiste od varke!

²⁵Pravo neka gleda oko tvoje i trepavice tvoje neka pogledaju slobodno preda te!

²⁶Noge svoje stavi na ravnu stazu, svi putovi tvoji neka su tvrdo određeni!

²⁷Ne skretaj nadesno ili nalijevo; drži daleko nogu svoju oda zla!

Izreke – 5 glava

¹Sine moj, pripazi na mudrost moju! Prigni uho svoje k razboritosti mojoj!

²Tako se držiš mudrosti i čuvaš stegu usnama svojim.

³S usana bludnice kaplje med, i grlo joj je glađe od ulja.

⁴Ali na posljjetku gorka je kao pelin, oštra kao mač dvorezac.

⁵Noge njezine silaze k smrti, koraci njezini vode k podzemnome svijetu.

⁶Ona ne ide stazom života; na neprekidnim putovima gine, a da ne opaža.

⁷Dajte, sinovi, poslušajte mene! Ne odstupajte od riječi usta mojih!

⁸Drži daleko od nje put svoj! Ne približuj se k vratima kuće njezine!

⁹Inače predaješ drugima cvijet mladosti svoje, i godine svoje okrutnomu.

¹⁰Inače site se drugi na imanju tvojemu; zaslužba tvoja dolazi u kuću tuđina.

¹¹Ti bi još morao na posljjetku gorko jadikovati, kad bi ti se oduzelo tijelo i meso,

¹²I morao bi priznati: "Ah, mrzio sam na stegu. Srce je moje preziralo karanje,

¹³Glasa učitelja svojih nijesam slušao, uha svojega nijesam prignuo k odgojiteljima svojim.

¹⁴Gotovo bih bio posve upao u nesreću usred skupa i zajednice."

¹⁵Pij vodu iz svojega vlastitog studenca i žuborvodu iz svojega vrela!

¹⁶Moraju li se tvoji izvori razlijevati i potoci tvoji po ulicama?

¹⁷Ne, nego su oni samo tvoji, a nijesu tuđinovi s tobom.

¹⁸Neka je blagoslovljen izvor tvoj i veseli se ženi mladosti svoje:

¹⁹Košuti punoj miline, srni punoj ljupkosti, neka te ljubav k njoj smije uvijek zanjieti i naslađuj se vazda u ljubavi njezinoj!

²⁰Zašto bi se, sine moj, radovao s drugom, zašto bi tuđinku grlio u ljubavi?

²¹Zaista, pred očima su Gospodnjim putovi svačiji; on pazi na sve staze njegove.

²²Zločinca hvata njegova vlastita zlodjela; užetima grijeha svojih on biva vezan.

²³Umrijet će od nestašice stege; on će se srušiti u velikoj ludosti svojoj.

Izreke – 6 glava

¹Sine moj, ako si postao jamac za blišnjega svojega, ako si dao ruku drugome,

²Ako si se vezao kojim obećanjem, ako be drže za riječ,

³Onda učini to, sine moj, da se oslobodiš – jer si dopao u ruke blišnjemu svojemu – ; idi, baci se na tlo, saleti blišnjega svojega!

⁴Ne daj sna ocima svojim, ni trepavicama svojim drijema!

⁵Otmi se iz ruke kao srna, kao ptica iz ruke ptičaru!

⁶Idi k mravu, lijenčino, promatraj, što on čini, i postani mudar!

⁷Ako i nema vođe ni upravitelja ni gospodara,

⁸Ipak se brine ljeti za hranu svoju, skuplja sebi jelo u vrijeme žetve.

⁹Dokle ćeš još, lijenčino, ležati? Kad ćeš se dignuti oda sua?

¹⁰"Još malo spavati, još malo drijemati, još malo sklopiti ruke i počivati!"

¹¹Već dolazi na te kao teklić siromaštvo i kao ratnik nestašica.

¹²Lopov, bezbožnik: "tko naokolo ide s lažnim govorom,

¹³Namiguje očima, tumači nogama, znakove daje prstima,

¹⁴Tko plete spletku u srcu i vazda kuje zlo.

¹⁵Zato će ga iznenada stići pogibija. Jadno će se bez pomoći rasprsnuti

¹⁶Šest je stvari, koje su mrske Gospodu, i sedam ih je, koje se gade srcu njegovu:

¹⁷Oči ohole, jezik lažan i ruke, koje prolijevaju krv nedužnu,

¹⁸Srce, koje kuje zle misli, noge, koje brzo trče na zlo,

¹⁹Tko laži govori kao lažan svjedok i sije neslogu među braćom.

²⁰Cijeni, sine moj, opomene oca svojega i ne ostavljaj nauka matere svoje!

²¹Uvijek ih veži sebi na srce, privijaj ih oko vrata!

²²Kada ideš, pratit će te. Kada počivaš, nad tobom će bdjeti. Kada se

probudiš, ići će s tobom na rad.

²³Jer su opomene svjetionice, nauke su svjetiljke; put k životu jesu opominjanja na stegu.

²⁴Čuvat će te od zle žene, od glatka jezika tuđinke.

²⁵Ne nosi u srcu svojemu požude za ljepotom njezinom, ni da te uhvati trepavicama svojim!

²⁶Jer sa bludnice spadne čovjek na komad kruha, a žena muževa ide u potjeru za dragocjenim životom

²⁷Može i se oganj skriti u njedrima, a da se ne upali odjeća?

²⁸Može li tko hoditi po živom ugljeglju, a da ne ožeže svoje noge?

²⁹Tako biva onome, koji ide k ženi drugoga i tko se je dotakne, ne ostaje bez kazne.

³⁰Pregleda li se kradljivcu, kad ukrade, samo da utaži požudnu glad?

³¹Ne, nego kad ga uhvate, mora nadoknaditi sedmerostruko, makar da mora dati sve imanje kuće svoje,

³²Ali tko učini preljubu sa ženom, izgubio je razum; tko hoće da sam sebe strovali u propast, učini tako što.

³³Samo udarce i porugu nosi odatle, i sramota se njegova le može izbrisati.

³⁴Jer je ljubomor žestok u muža: on ne zna za milost na dan osvete;

³⁵Nikakav otkup ne može ga umiriti, i ne zadovoljava se, makar mu još

ne znam koliko dao.

Izreke – 7 glava

¹Čuvaj, sine moj, u srcu riječi moje, i skrivaj naputak moj kod sebe!

²Čuvaj zapovijedi moje, i živjet ćeš, nauku moju kao zvijezdu oka svojega!

³Priveži ih sebi na prste, napiši ih na ploču srca svojega!

⁴Reci mudrosti: "Sestro moja!" i nazovi razboritost, najbliža u rodu,

⁵Da te drže daleko od žene drugoga, od tuđinke, koja govori laskavo.

⁶Kad sam gledao kroz prozor kuće svoje, virio van kroz rešetke svoje,

⁷Na lude i mudre pazio, tada opazih neiskusna mladića.

⁸Koračao je ulicom dolje pokraj jednoga ugla, išao je putem kući

⁹U sumrak, pri izmaku dana, kad je padala noćna tama.

¹⁰Najednom srete ga žena u odijelu bludnice i lukava srca.

¹¹Drsko se skitala naokolo; noge njezine nijesu mogle stajati kod kuće.

¹²Sad na ulici, sad na trgovima, na svakom uglu vrebala je.

¹³I uhvati ga, i poljubi ga, i bezobrazno reče mu:

¹⁴"Bila sam dužna žrtvu pomirnicu, i danas izvrših zavjet svoj.

¹⁵Zato izadoh, tebi u susret, da te potražim, i eto našoh te.

¹⁶Opremila sam ložnicu svoju prostirkama, vezenim egipatskim prostirkama.

¹⁷Poškropila sam postelju svoju smirnom, alojem i cimetom.

¹⁸Pa dođi, uživati ćemo ljubav, plivat ćemo u slasti ljubavnoj do zore.

¹⁹Jer mi muž nije kod kuće, otišao je daleko na put.

²⁰Kesu je novčanu uzeo sa sobom, vraća se kući istom o uštapu."

²¹Mnogim nagovaranjem zavede ga i glatkim usnama odvuče ga sa sobom.

²²Otide sa njom, bezumni, kao vol, kojega vode na klanje, kao jelen, koji se zaplete u mrežu,

²³Dok mu strijela ne probije jetra, kao što kad ptica leti u zamku, a ne opazi, da joj je o život.

²⁴Zato dakle, sinovi, poslušajte me i pripazite na riječi usta mojih!

²⁵Nemoj da zastrani srce tvoje na put k njoj, nemoj da zalutaš na staze njezine!

²⁶Jer je velik broj ubijenih, što ih je srušila ona, i mnogo ih je, što ih je sve pobila.

²⁷Kuća je njezina put u svijet mrtvih; ona vodi dolje u odaje smrti.

Izreke – 8 glava

¹Čuj, ne zove li mudrost i ne diže li razboritost glas svoj?

²Gore, visoko iznad ceste, ili također, gdje se križaju putovi, ona se je postavila.

³Ili kod vrata, gdje se ostavlja grad, ili gdje se ulazi u grad, zove ona glasno:

⁴"Vas zovem, o ljudi, riječ svoju upravljam k djeci čovječjoj.

⁵Imajte razumijevanja za mudrost, vi ljudi puni prostote, urazumite se, vi ljudi!

⁶Slušajte, jer ću vam govoriti velike stvari; usne svoje otvaram za istiniti govor.

⁷Jest, jezik moj govori samu istinu; mrska je usnama mojim lažljivost.

⁸Istinite su riječi usta mojih, ništa nema u njima lažno i zlobno.

⁹Sve su one jasne razboritomu i jednostavne onima, koji traže istinu.

¹⁰Primitite naputak moj radije negoli srebro, razboritost radije negoli zlato!

¹¹Jer je mudrost vrednija od bisera i nikakva dragocjenost nije joj jednaka.

¹²Ja, mudrost, u savezu sam s razboritošću i nalazim znanje i razum.

¹³Strah je Gospodnji mržnja na zlo. Ja mrzim na uznositost i oholost, na zao put i govor lažan.

¹⁴U mene je oprez i mudar savjet; moja je razboritost, i moja je jakost.

¹⁵Po meni vladaju kraljevi, odlučuju velikaši po pravdi!

¹⁶Po meni zapovijedaju knezovi, plemići, svi suci na zemlji.

¹⁷Ja ljubim one, koji ljube mene i koji me braze, nađu me.

¹⁸U mene se nađu bogatstvo i čast, i postojano dobro i trajno blagostanje.

¹⁹Plod je moj bolji od zlata i od suhoga zlata i dobitak je moj vredniji od čistoga srebra.

²⁰Idem stazom pravednosti posred putova pravice.

²¹Onima, koji me ljube, dajem dobra, napunjam riznice njihove.

²²Gospod me stvori u početku upravljanja svojega, kao prvo od svojih djela, u pradoba.

²³Bila sam postavljena prije vjekova, prije početka, prije postanja svijeta.

²⁴Nije još bilo dubina voda, kada sam se rodila i nije još bilo izvora s obilatim vodom.

²⁵Nijesu još bile gore osnovane, prije humova ja sam se rodila,

²⁶Prije nego je stvorio zemlju i polja i prve grude zemlje svijeta.

²⁷Kad je gradio nebo, ja sam onda bila, i kad je razmjeravao svod nad vodama mora.

²⁸Kad je u visini motao oblake, kad je pustio da nabujaju izvori bezdanu,

²⁹Kad je postavljao moru međe njegove, da nikada ne prestupi voda obalu svoju, kad je utvrđivao stupove zemlji,

³⁰Tada sam stajala, miljenica njegova, na strani njegovoj; bila sam iz dan u dan puna zanosa, puna radosti pred njim svagda,

³¹Puna radosti na širokoj zemlji njegovoj, puna zanosa nad djecom čovječjom.

³²Tako dakle, sinovi, poslušajte me, jer blagoslovljeni su oni koji idu putovima mojim!

³³Slušajte naputak moj, da dobijete mudrost i nemojte je odbaciti!

³⁴Blagoslovljen je onaj, koji me sluša, koji straži na vratima mojim svaki dan, koji čuva do vratnike moje!

³⁵Jer tko nađe mene, nađe život i što želi, dobije od Gospoda.

³⁶Tko mene promaši, ošteti dušu svoju; svi koji mrze na me, ljube smrt.

Izreke – 9 glava

¹Mudrost sagradi sebi kuću; na sedam stupova stoji.

²Pokla stoku svoju; natoči vino svoje i postavi stol svoj.

³Posla djevojke svoje, da objave na najvišim mjestima grada:

⁴"Tko je lud, neka se navrati ovamo! Tko nema razboritosti, toga ću

poučiti.

⁵Dodite, jedite kruha mojega, pijte vina, što sam ga natočila!

⁶Ostavite ludost, da živite! Pođite putem razboritosti!

⁷Tko poučava podsmjevača, donosi sam sebi samo sramotu; tko kori bezbožnika, prima porugu.

⁸Ne poučavaj podsmjevača: on bi mogao zamrziti na te. Karaj mudroga, on će te ljubiti.

⁹Poučavaj mudroga, i bit će još mudriji! Poučavaj pobožnika: on dobije još na razboritosti.

¹⁰Početak je sve mudrosti strah Gospodnji; poznavati Presvetoga jest razboritost.

¹¹Jer je Gospod, koji umnožava dane tvoje, koji čini mnogima godine života tvogega.

¹²Ako si mudar, to je za dobro tvoje, ako si podsmjevač, sam ćeš to morat okajati."

¹³Luda žena je nemirna, puna strasti, prosta i ne zna ništa.

¹⁴Sjedi na vratima svoje kuće, na stolici u gradu visoko gore,

¹⁵Da zove one, što prolaze, a koji idu pravo svojim putem.

¹⁶"Tko je lud, neka se uvrati ovamo; tko nema razboritosti, toga ću poučiti."

¹⁷Tako je slatka ukradena voda, tečan je kruh skriven.

¹⁸A ne znaju, da se tamo gomilaju sjene, da gosti njezini leže u carstvu mrtvih.

Izreke – 10 glava

¹Priče Salomonove. Modar je sin radost ocu svojemu; a lud je sin žalost materi svojoj.

²Nepravedno stečeno blago ne donosi koristi, a pravednost izbavlja od smrti.

³Ne da Gospod da trpe glad pravednici, a pohlepu bezbožnika odbija.

⁴Lijena ruka osiromašava, a marljiva ruka obogaćava.

⁵Tko ljeti skuplja, razuman je; tko spava o žetvi, prouzrokuje sramotu.

⁶Na glavu pravednika prosipa se bogat blagoslov, a usta bezbožnika kriju bijedu.

⁷Spomen pravednikov ostaje u blagoslovu, a ime se bezbožnika proklinje.

⁸Tko je mudra srca, prima napatke; lud brbljavac propadne.

⁹Tko ide svojim putem u ne dužnosti, ide sigurno; tko ide krivim stazama, poznat će se.

¹⁰Tko namiguje očima, zadaje muku; lud brbljavac propadne.

¹¹Usta su pravednikova izvor životu, a usta bezbožnika kriju bijedu,

¹²Mržnja izaziva samo svađu, a ljubav prikriva sve prijestupe.

¹³Na usnama razumnoga naći je mudrost, a batina pripada leđima ludoga.

¹⁴Mudri kriju znanje, a usta su ludoga blizu pogibli.

¹⁵Imanje je bogatomu njegov tvrdi grad; siromasima je pogibao i njihovo siromaštvo.

¹⁶Prihodi pravednikovi služe za život, a dobitak bezbožnikov za grijeh.

¹⁷Tko prima ukor, na putu je k životu, a tko odbacuje opomene, luta.

¹⁸Lažne usne kriju mržnju; tko raznosi klevete, luđak je.

¹⁹U mnogom govorenju ne biva bez grijeha, a tko zauzdava jezik svoj, radi razumno.

²⁰Jezik je pravednikov srebro odabrano, a razum bezbožnika malo vrijedi.

²¹Usne pravednikove mnogima su utjeha, a luđaci umiru od ludosti svoje.

²²Blagoslov Božji obogaćava; vlastita muka ne učini tu ništa.

²³Luđaku je veselje počinuti sramotu, a čovjek razuman drži se mudrosti.

²⁴Čega se plaši bezbožnik, ono ga snađe; što žele pravednici, dobiju.

²⁵Kad duhne oluja, bezbožnika nestane, a pravednik stoji tvrdo na vječitom temelju.

²⁶Što je ocat zubima i dim očima, to je lijenčina svojemu gospodaru.

²⁷Strah Gospodnji produljuje dane života, a bezbožnicima se godine prekračuju.

²⁸Čekanje pravednika izlazi u radost, a nadanje se bezbožnika razbija.

²⁹Onome, koji hodi u nedužnosti, Gospod je obrana, a bezbožnicima propast.

³⁰Pravednik se neće nikada pomaknuti, a bezbožnici neće ostati u zemlji.

³¹Usta pravednikova rađaju mudrost, a jezik lažan pada u pogibiju.

³²Usne pravednikove smišljaju sreću, a usta bezbožnika opačinu.

Izreke – 11 glava

¹Lažna su mjerila Gospodu mrska, a puna mjera ugodna mu je.

²Dođe li oholost, dođe i prezir, a mudrost se zadrži kod poniznih.

³Nedužnost vodi poštene sigurno, a nevjerne upropašćuje lažljivost njihova.

⁴Bogatstvo ne koristi ništa u dan srdžbe, a pravednost izbavlja od smrti

⁵Nedužnome ravna put pravda njegova, a bezbožnik pada od vlastite zloće.

⁶Poštene izbavlja pravda njihova, a nevjerni se hvataju od vlastite zloće.

⁷Kad umre bezbožnik, propada nadanje njegovo; očekivanje opakoga sruši se.

⁸Pravednik se izbavlja iz nevolje, a bezbožnik zauzima mjesto njegovo.

⁹Opak čovjek traži da pokvari bližnjega jezikom svojim, a oprezom se izbavljaju pravednici.

¹⁰Dobru pravednika raduje se grad, a kliču nad propašću bezbožnika.

¹¹Grad se podiže blagoslovom poštenih ljudi, a ustima se bezbožnika uništava.

¹²Bezumnik postupa sa svojim bližnjim prezirno, a razuman čovjek šuti tiho.

¹³Tko kao klevetnik ide naokolo, izdaje tajne, a pouzdan čovjek drži stvar tajno.

¹⁴Gdje nema vodstva, propada narod, a dobro stoji gdje se čuju mnogi savjetnici.

¹⁵Veoma se zlo prolazi, kad se jamči za druge; tko mrzi biti jamac ide bezbrižno.

¹⁶Žena mila dobiva čast; nasilnici dobivaju bogatstvo.

¹⁷Dobrostiv čovjek čini sam sebi dobro; nemilostiv reže sam sebe u meso.

¹⁸Bezbožnik dobiva sebi isprazan dobitak, a sigurnu plaću, tko sije pravednost.

¹⁹Tko se drži pravednosti, ide k životu; tko čini zlo, srće u propast.

²⁰Tko je lažna srca, mrzak je Gospodu, a tko ide nedužno, mio mu je.

²¹Iako rade zajedno, zao čovjek neće izaći bez kazne, a rod pravednika izbavit će se.

²²U gubici svinje zlatna brnjica: "to je žena lijepa, ali besramna.

²³Želja pravednih nalazi sreću; nada je bezbožnika nesreća.

²⁴Jedan dijeli obilno i sve je bogatiji; drugi škrtari previše i sve je siromašniji.

²⁵Tko čini dobro, nalazi obilatu okrepu; tko napaja druge, napaja sam sebe.

²⁶Tko ne da žita, proklinje ga narod; tko ga daje, na glavu njegovu dolazi blagoslov.

²⁷Tko traži dobro, dobiva milost; tko traži zlo, i zadesi ga.

²⁸Tko se uzda u bogatstvo svoje, propada; a pravednici uspijevaju kao zelene grane,

²⁹Tko zapušta kuću svoju, žanje vjetar: luđak će služiti mudromu.

³⁰Plod je pravednikov drvo života; mudri predobiva srca.

³¹Ako se pravedniku plaća na zemlji, koliko prije bezbožniku i grješniku!

Izreke – 12 glava

¹Tko ljubi opomenu, ljubi znanje; tko mrzi na ukor, luđak je.

²Dobar čovjek dobiva milost kod Gospoda, a spletkaša osuđuje.

³Čovjek se ne utvrđuje bezbožnošću; korijen pravednika ne pomiče se nikada.

⁴Vrijedna je žena kruna mužu svojemu; zla je kao gnjilež u kostima njegovim.

⁵Mišljenje pravednikovo ide samo za pravdom; spletke bezbožnika samo za prijevarom.

⁶Riječi bezbožnika vrebaju krv, a usta pravednika spase ih.

⁷Bezbožnici padaju, i nema ih više, a kuća pravednikova ostaje.

⁸Prema razboritosti svojoj hvali se čovjek, a tko je smeten, izvrnut je ruglu.

⁹Bolje je malen biti i svoj kruh imati, negoli Gospod biti nemati što jesti.

¹⁰Pravednik se brine za ono, što treba živinče njegovo, a u bezbožnika je srce bez osjećaja.

¹¹Tko obraduje polje svoje, taj će jesti do sitosti, a tko trči za besposlicama, bezuman je.

¹²Tvrđava bezbožnika srušit će se, a korijen pravednika traje.

¹³Zlu je čovjeku zamka u grijehu usana njegovih, a pravednik izmakne tjeskobi.

¹⁴Od ploda riječi svojih nasitit će se svaki obilno; po djelu ruku njegovih
Plaća se čovjeku.

¹⁵Luđaku se čini pravi put njegov, a mudar čovjek prima nauku.

¹⁶Luđak pokaže gnjev svoj na mjestu, a mudri pokriva uvredu.

¹⁷Tko govori istinu, govori što je pouzdano; lažljiv svjedok donosi samo
prijeveru.

¹⁸Govor nekoga probada kao ubodi mača, a jezik mudrih donosi
iscjeljenje.

¹⁹Istinita usta stoje dovijeka, a lažni jezik samo jedan čas.

²⁰Prijevera vlada u srcu onih, koji snuju nesreću, a koji svjetuju na
dobro, dožive radost.

²¹Nikakva nesreća ne zadesi pravednika, a bezbožnici su puni
nesreće.

²²Lažne usne mrske su Gospodu; tko istinu mio mu je.

²³Pametan čovjek skriva svoje znanje, a srce luđaka izvikuje ludost
svoju.

²⁴Ruka će marljiva čovjeka vladati, a lijena mora robovati.

²⁵Briga u srcu pritiskuje čovjeka, a dobra ga riječ razvedri,

²⁶Pravednik istražuje svoju pašu, a put bezbožnika vodi u zabludu.

²⁷Lijenčina ne ulovi svoju zvijer; marljivoga čovjeka dopadne dobro

dragocjeno.

²⁸Staza pravednosti vodi k životu, a put opačine k smrti.

Izreke – 13 glava

¹Mudar sin prima pouku, a podsmjevač ne sluša ukora.

²Od ploda riječi svojih nasitit će se svaki obilno; nevjernome čovjeku hoće se nasilja.

³Tko čuva usta svoja, čuva život svoj; tko razvaljuje usne svoje, propada.

⁴Puna je želja, ali bez uspjeha, duša lijenčine; želja se marljivih ljudi obilno utiša.

⁵Lažna riječ mrska je pravedniku, a bezbožnik upada u porugu i sramotu.

⁶Pravda štiti život nedužan; bezbožnost uništava grješnike.

⁷Gdjekoji se gradi bogat, a nema ništa, gdjekoji siromašan, a ima velik imetak.

⁸U bogatstvu njegovu otkup je za život njegov, a siromah ne treba slušati prijjetnju.

⁹Veselo gori svjetlo pravednika, a svjetiljka se bezbožnika ugasi.

¹⁰Od oholosti biva samo svađa; tko se daje svjetovati, taj je mudar.

¹¹Naglo zgrabljeno imanje prođe, a tko samo skuplja rukom, postane bogat.

- ¹²Dugo nadanje razboli srce, a drvo je života želja ispunjena.
- ¹³Tko prezire opomenu, sam sebi škodi; tko ima strahopoštovanje prema zapovijedi, toga dopadne plaća.
- ¹⁴Nauka je mudroga izvor života, da se umakne zamkama smrti.
- ¹⁵Dobro ponašanje donosi milost, a put je nevjernih ljudi tvrd kao kamen.
- ¹⁶Pametan čovjek čini sve promišljeno, a luđak se diči svojom ludošću.
- ¹⁷Bezbožan glasnik pada u nesreću, a vjeran, glasnik donosi spasenje.
- ¹⁸Siromaštvo i sramota stignu onoga, koji prezire ukor, a tko pazi na pouku, dođe do časti.
- ¹⁹Ispunjena je želja slast srcu, a luđacima je mrsko kloniti se oda zla.
- ²⁰Opći s mudrima i bit ćeš mudar; a tko se druži s luđacima, zlo će proći.
- ²¹Grješnike progoni nesreća; pravednicima vraća On dobrom.
- ²²Unučadi ostavlja dobar čovjek baštinu, a grješnikovo imanje čuva se pravedniku.
- ²³Krčevina siromaha donosi izobilja hrane, a nepravda neke upropasti.
- ²⁴Tko štedi prut, ne ljubi sina svojega, a tko ga ljubi, kara ga za vremena,
- ²⁵Pravednik ima za pojesti, dok se ne nasiti; trbuh bezbožnicima mora

životariti.

Izreke – 14 glava

¹Mudrost žena sagradi sebi kuću; a ludost je raskopa vlastitim rukama.

²Tko radi pošteno, boj se Gospoda, a tko ide stranputicom, prezire ga.

³U ustima je luđaka prut za oholost njegovu, a čovjeku mudrome usne su njegove zaštita.

⁴Gdje nema volova, nema žita, a obilna je ljetina od snage volova.

⁵Istinit svjedok ne laže, a lažan svjedok iznosi laži.

⁶Podsmjevač traži mudrost, ali uzalud, a razumnomu je lahko naći znanje.

⁷Idi od luđaka, jer ne čuješ nikakve pametne riječi!

⁸U tom je mudrost pametnoga, da pazi na put svoj, a stranputica je ludost luđaka.

⁹Luđaku je šala grijeh; među pravednima vlada dobar sporazum.

¹⁰Srce samo pozna vlastiti bol svoju; u radost njegovu ne umiješa se tuđin.

¹¹Dom će bezbožnika propasti, a šator će pravednika procvasti.

¹²Gdjekoji se put učini jednome ravan, a kraj su mu staze smrti.

¹³I kod smijeha može se srce žalostiti, i veselju je kraj žalost.

¹⁴Za življenje svoje prima odmetnik plaću, a tako i čovjek dobar za djela svoja.

¹⁵Lud vjeruje svakoj riječi, a pametan pazi na korake svoje.

¹⁶Mudar ima strahopoštovanje i kloni se oda zla, a lud ide preko toga i osjeća se sigurnim.

¹⁷Čovjek jedljiv učini ludost, a razborit je strpljiv.

¹⁸Luđaci ostaju u ludosti svojoj, a mudri se kite znanjem.

¹⁹Pred dobrima moraju se zli prignuti, i bezbožnici moraju stajati na vratima pravednika.

²⁰I prijatelju svomemu mrzak je siromah, a mnogo ih je, koji ljube bogataša,

²¹Tko prezirno postupa s bližnjima svojim, griješi; blagoslovljen je onaj, koji se smiluje siromahu!

²²Ne idu li stranputicom, koji smišljaju zlo? A koji misle na dobro žanju ljubav i vjernost.

²³U svakom radu ima dobitka, a puste riječi donose samo gubitak.

²⁴Kruna je mudrih bogatstvo njihovo, a ludost luđaka ostaje ludost.

²⁵Izbavitelj je života istiniti svjedok; a tko iskazuje laži, kvaritelj je.

²⁶U strahu je Gospodnjem pouzdanje jakomu; i djeci njegovoj pruža zaštitu.

²⁷Strah je Gospodnji izvor životu; on pomaže izbjeći zamkama smrti,

²⁸Na mnoštvu naroda počiva slava kralju; pad je knezu, kad nema ljudi.

²⁹Dugotrpan čovjek pokazuje mnogu mudrost; čovjek jedljiv počini ludost za ludošću.

³⁰Život je tijelu srce mirno, a strast je kao gnjilež u kostima.

³¹Tko pritiskuje siromaha, huli na Stvoritelja njegova, a poštuje ga, tko se smiluje siromahu.

³²Po zloći svojoj dolazi bezbožnik do pada, a pravednik ostaje još utješeni i na smrti.

³³U srcu razumnoga počiva razboritost, a što je u nutrini luđakovoj, pokaže se.

³⁴Pravednost podiže narod, a opačina je sramota narodima.

³⁵Mio je kralju razuman sluga, a gnjev njegov pogodi nevaljalca.

Izreke – 15 glava

¹Odgovor blag utišava gnjev; i riječ uvredljiva podiže srdžbu.

²Jezik mudroga govori mudrost, a usta luđaka prosipaju ludost,

³Na svakom su mjestu oči Gospodnje; gledaju zle i dobre.

⁴Blag je jezik drvo života, a pokvarenost njegova zadaje srcu rane.

⁵Luđak se ruga pouci oca svojega, a tko prima opomenu, radi pametno.

⁶U kući je pravednikovoj bogata zaliha, a u dohodku je bezbožnikovim rasap.

⁷Usne mudrih ljudi siju znanje, a srce je bezbožnika naopako.

⁸Žrtva je bezbožnika mrska Gospodu, a molitva mu je pravednika ugodna.

⁹Život je bezbožnikov mrzak Gospodu, a ljubi onoga, koji teži za pravednošću.

¹⁰Teško karanje čeka onoga, koji skrene s pravoga puta, a propadne, tko mrzi na opomenu.

¹¹Ponor svijeta mrtvih stoji otvoren pred Gospodom, koliko više srce ljudi!

¹²Podsmjevač ne ljubi onog tko ga kori: on se ne druži s mudrima.

¹³Veselo srce razvedri lice; tuga u srcu pritisne duh.

¹⁴Srce razumnoga čovjeka teži za znanjem; usta luđaka snuju ludost.

¹⁵Svi su dani potlačenoga žalosni; tko je dobre volje, drži stalnu gozbu.

¹⁶Bolje je malo sa strahom Božjim, negoli veliko blago s nemirom.

¹⁷Bolje je jelo od zelja, gdje je ljubav, nego vol ugojeni, gdje je mržnja.

¹⁸Čovjek žestok izaziva svađu, a strpljiv utišava svađu.

¹⁹Staza je lijenčine kao pokrov od trnja, a put je pravednikov dobro izravnani.

- ²⁰Mudar je sin radost ocu; čovjek lud prezire mater svoju.
- ²¹Ludost je veselje bezumniku; razuman čovjek ide pravim putem.
- ²²Gdje nema savjetovanja, ne uspiju osnove; gdje je mnogo savjetnika, uspiju.
- ²³Svaki se raduje zgodnim odgovorom usta svojih; riječ u pravo vrijeme – kako je dragocjena!
- ²⁴Put života za razumnoga ide gore, da izmakne carstvu mrtvih dolje.
- ²⁵Gospod razara kuću oholima, a postavlja među udovici.
- ²⁶Mrske su Gospodu osnove zlobne, a riječi dobrostive rado
- ²⁷Tko steče nepravedan dobitak, razara kuću svoju; kome se gadi mito, živjet će mirno.
- ²⁸Srce pravednikovo pomisli, što će odgovoriti, a usta bezbožnika izbacuju zlobe.
- ²⁹Gospod je daleko od bezbožnika, a molitvu pravednika usliši.
- ³⁰Mio pogled razveseli srce, vesela vijest oživi kosti.
- ³¹Uho, koje sluša opomene spasonosne, boravi rado među mudrima.
- ³²Tko odbija pouku, prezire dobro duše svoje; a tko sluša opomenu, steče sebi razboritost.
- ³³Strah je Gospodnji odgoj za mudrost; pred čašću ide poniznost.

Izreke – 16 glava

¹Čovjek se dobro spremi u srcu, a od Gospoda dolazi, što jezik izgovori.

²Neka se čovjeku učine čisti svi putovi njegovi, ipak je Gospod, koji ispituje duhove.

³Predaj Gospodu djela svoja, i osnove će tvoje uspjeti.

⁴Za svrhu svoju sve je Gospod stvorio, pa i bezbožnika za dan nesreće.

⁵Gospodu je mrzak svaki oholica; ruku na ovo! Bez kazne neće izaći.

⁶Vježbanjem u vjernoj ljubavi očišćava se krivnja zlodjela; strahom Gospodnjim izbjegne se zlu.

⁷Ako je čiji život mio Gospodu, onda on pomiri s njim i neprijatelje njegove.

⁸Bolje je malo s pravdom, nego velik dohodak s nepravdom,

⁹Srce čovječje uredi sebi put svoj, a Gospod upravlja korake njegove.

¹⁰Sad je Božji na usnama kraljevima; na sudu se ne smiju ogriješiti usta njegova,

¹¹Mjerila i utezi pripadaju Gospodu; njegovo su djelo sva težina vreće.

¹²Bezbožno činiti neka je gadno kraljevima; jer samo po pravednosti ima prijestolje svoje opstanak.

¹³Istinite usne moraju se dopadati kralju; tko govori iskreno, toga on

mora ljubiti.

¹⁴Gnjev je kraljev kao glasnik smrti, ali ga mudar čovjek ublaži.

¹⁵U prijaznom je pogledu kraljevu život; milost je njegova kao oblak kasnoga dažda.

¹⁶Mudrost steći daleko je bolje nego zlato; i razboritost dobiti više je vrijedno nego srebro.

¹⁷Put je pravednih: "kloniti se oda zla; tko pazi na put svoj, čuva život svoj.

¹⁸Oholost dolazi pred pad, i oholi duh pred propast.

¹⁹Bolje je biti ponizan s malenima, nego dijeliti plijen s oholima.

²⁰Tko pazi na opomenu, taj dolazi do sreće; blagoslovljen je onaj, koji se uzda u Gospoda.

²¹Tko je mudra srca, slavi se kao razuman; i prijazna riječ promiče pouku.

²²Izvor je životu mudrost za one, koji je posjeduju, a karanje luđaka ludost je.

²³Razum mudroga učini razboritim usta njegova i umnožava pouku na usnama njegovim.

²⁴Prijazne su riječi med samotok, slatke duši, zdrave tijelu.

²⁵Gdjekoji se put učini čovjeku ravan, a ipak su to napokon putovi k smrti.

²⁶Glad radnika radi za njega; jer ga, nagone usta njegova.

²⁷Čovjek nevaljao iskopava samo nesreću; na usnama njegovim gori kao oganj, što pali.

²⁸Čovjek himben podiže nemir; klevetnika razdvaja pouzdane prijatelje.

²⁹Silovit čovjek traži da zaludi prijatelja svojega i da ga zavede na zao put.

³⁰Tko namiguje očima, taj hoće da izmisli spletke; tko stiskuje usne, počinio je zlobu.

³¹Sijeda je kosa časna kruna; postigne se pravednim životom.

³²Bolji je strpljiv čovjek nego ratni junak; tko svlada samoga sebe, veći je nego osvojitelj gradova.

³³Ždrijeb se baca u krilo haljine; ali od Gospoda dolazi sav odgovor njegov.

Izreke – 17 glava

¹Bolji je komad suha kruha s mirom, nego kuća puna žrtvenog mesa sa svađom.

²Razuman sluga bit će gospodar nad sinom nevaljalim i s braćom će dijeliti baštinu.

³Topionica je za srebro, peć za zlato, a Gospod iskušava srca.

⁴Zločinac pazi na usne lažne; lažljivac sluša jezike pokvarene.

⁵Tko se ruga siromahu, grdi stvoritelja njegova; tko se raduje nesreći,

ne ostane sam bez kazne.

⁶Kruna su starcima unučad, slava djeci roditelji njihovi.

⁷Luđaku ne pristaje mudra riječ, a još manje plemenitu čovjeku lažna riječ.

⁸Poklon je potkupi i kao čarobni kamen onome, koji ga daje; kamo se god okrene, ima uspjeh.

⁹Tko pokriva prijestupe, traži ljubav; tko ih dalje pripovijeda, razdvaja pouzdane prijatelje.

¹⁰Ukor djeluje na razumnoga većma, negoli što udaraca na luđaka.

¹¹Zločinac ide samo za pobunom; ali se ljut glasnik šalje na njega.

¹²Bolje je da čovjeka susretne medvjedica, kojoj su ugrabili mlade, nego luđak u svojoj ludosti.

¹³Tko vraća zlo za dobro, kuću njegovu neće ostaviti nesreća.

¹⁴Svađu zametnuti jest kao poplavu raspasati; zato prije nego se zametne, prođi se raspre!

¹⁵Tko oslobodi krivoga i tko osudi pravoga, obojica su gad Gospodu.

¹⁶Što će novci u ruci luđakovoj? Da kupi mudrost, kad nema razuma?

¹⁷Uvijek nosi ljubav prijatelj; a u nevolji postaje brat.

¹⁸Bezuman je čovjek, koji daje ruku i jamči za prijatelja svojega.

¹⁹Tko ljubi svađu, ljubi grijeh; tko visoko gradi vrata svoja, traži pad.

²⁰Tko je lažna srca, ne postiže sreće; tko je lažljiva jezika, pada u nesreću.

²¹Tko ima luda sina, toga mori briga; otac luđakov nema radosti.

²²Srce veselo pospješuje ozdravljenje, a duh potišten suši kosti.

²³Bezbožnik prima poklone ispod ruke da zavije staze pravdi.

²⁴Razuman ima pred očima mudrost, a oči luđaku lutaju do na kraj zemlje.

²⁵Lud sin briga je ocu svojemu i gorka bol materi svojoj.

²⁶Zlo je globiti pravednika; plemenite ljude udarati proti svakomu je pravu.

²⁷Tko usteže riječi svoje, razborit je; razuman je hladnokrvan čovjek.

²⁸I luđak, kad šuti, može vrijediti kao mudar; kao razuman, i kad zatvori usne svoje!

Izreke – 18 glava

¹Tko se hoće rastaviti, pronađe kakvu izliku; svim sredstvima dovodi do svađe.

²Luđaku nije mila razboritost, nego samo objavljivanje njegovih misli.

³Gdje uniđe bezbožnost, ondje se smjesti i sramota, i prezir dođe sa sramotom.

⁴Kao duboke vode riječi su iz usta gdjekojeg čovjeka, žuborpotok, izvor

mudrosti.

⁵Nije pravo zauzimati se za krivca i onoga koji je pravedan, otjerati sa suda.

⁶Usne luđaka upuštaju se u svađu, i usta njegova viču za batinom.

⁷Luđaku su usta njegova na propast, i usne su njegove zamka životu njegovu.

⁸Riječi su klevetnika kao poslastica; one ulaze u nutrinu tijeka.

⁹I tko je u poslu nemaran, brat je onome, koji ruši.

¹⁰Ime je Gospodnje tvrda Kula; pravednik uteče u nju i skriven je.

¹¹Posjed bogatoga njemu je jaka tvrđava i kao visok zid po mišljenju njegovu.

¹²Pred padom čovjeka ide oholost, a pred časću ide poniznost.

¹³Dadne li tko odgovor, prije nego je još pravo čuo, onda mu se to računa kao ludost i sramota.

¹⁴Muževno srce podnosi bol svoju, a slomljeno srce – tko ga može podnositi?

¹⁵Srce razumno nabavi sebi mudrost; uho mudroga teži za, znanjem.

¹⁶Darovi otvore čovjeku vrata i put i pribave mu pristup k velikašima.

¹⁷U raspri svojoj ima prvi pravo; ali tada dođe protivnik njegov i opovrgne ga.

¹⁸Raspre poravna ždrijeb, pa i među mogućnicima odluči.

¹⁹Brat, koji je uvrijeđen, jači je od tvrdoga grada i svađe su kao prijevornice na tvrđavi.

²⁰Svaki se siti plodom usta svojih; dohotkom usana svojih siti se.

²¹Smrt i život u vlasti su jezika; tko ga upotrijebi marljivo, uživat će plod njegov.

²²Tko je našao dobru ženu, našao je krasan nalaz, i dobio je od Gospoda milost.

²³Proseći moli siromah, a bogataš odgovara tvrdo.

²⁴Ima prijatelja, koji su na propast; a gdje koji je prijatelj privrženiji od brata.

Izreke – 19 glava

¹Siromah, koji hodi u nedužnosti svojoj, bolji je nego jedan, koji govori naopako i ludo.

²Nedostatak u znanju oda zla je, a tko je prebrz, posrne sigurno.

³Vlastita ludost razara osnove čovjeku, a ipak se srce njegovo gnjevi na Gospoda.

⁴Bogatstvo pribavlja uvijek više prijatelja, a siromaha ostavlja prijatelj njegov.

⁵Lažan svjedok ne izlazi bez kazne; tko govori laž, ne izmakne sudu.

⁶Mnogi traže milost odličnika, i svaki je odan čovjeku darežljivu.

⁷Na siromaha mrze sva braća njegova; koliko se više udaljuju od njega prijatelji njegovi! Hlepi za riječima, što ne znače ništa.

⁸Tko pribavi razboritost, ljubi život svoj; tko sačuva razum, nalazi sreću.

⁹Lažan svjedok ne izlazi bez kazne; tko govori laž, propada.

¹⁰Dobro življenje ne pristaje luđaku; još manje slugi, da vlada knezovima.

¹¹Strpljivim čini čovjeka razboritost; čast mu je mimoći krivnje.

¹²Srdžba je kraljeva kao rika lava; a milost je njegova kao rosa na bilje.

¹³Lud je sin nesreća ocu svojemu; svađe su žene kao neprestano prokišnjavanje.

¹⁴Kuća i imanje baštine se od djedova, a od Gospoda dolazi razumna žena.

¹⁵Lijenost upada u dubok san, i čovjek nemarljiv mora gladovati.

¹⁶Tko drži zapovijedi, čuva život svoj; tko ne pazi na putove svoje, ide u propast.

¹⁷Tko se smiluje siromahu, pozaima Gospodu, i platit će mu za dobročinstvo njegovo.

¹⁸Pokaraj sina svojega, jer još ima nade; ali neka ti ne padne na um, da ga usmrtiš.

¹⁹Tko je jedljiv, taj mora to okajati; jer ako ga štediš, učiniš samo još gore.

²⁰Poslušaj savjet i primi ukor, da poslije budeš mudar!

²¹U srcu čovjeka mnogo ima osnova, ali će samo uspjeti odluka Božja.

²²Čovjek je radostan, kad čini dobro; a bolje je siromašan biti nego prijevaran.

²³Strah Gospodnji vodi k životu; u koga je on, toga ne posjećuje nesreća.

²⁴Je li lijenčina umočio ruku svoju u zdjelu, ne prinosi je više k ustima svojim.

²⁵Udari li se podsmjever, ludi će se opametiti; ukori li se razuman, on prima razboritost.

²⁶Tko zlostavlja oca, mater goni, taj je sin, koji nadi ružno i sramotno.

²⁷Nemoj, sine moj, slušati nauke, koja odvodi od riječi razumnih!

²⁸Nevaljao svjedok podsmijeva se pravdi, i usta bezbožnika proždiru zlodjela.

²⁹Za podsmjevere gotovi su kazneni sudovi, i udarci za leđa luđakova.

Izreke – 20 glava

¹Podsmjever je vino, vikač silovito piće, nije mudar ni jedan, koji od toga tetura.

²Prijetnja je kralja kao rika lava; tko ga draži na srdžbu, griješi životu svojem.

³Služi čovjeku na čast, kad ostaje daleko od svađe; a svaki je luđak svadljiv.

⁴U jesen ne voli lijenčina orati; traži li onda o žetvi, ne dobije ništa.

⁵Duboka je voda osnova u srcu čovjeka; čovjek razuman zna je iscrpsti.

⁶Mnogi ljudi čine veliku viku svojom ljubavi; ali zaista vjerna čovjeka, tko će ga naći?

⁷Ako jedan hodi pravedno i besprijekorno, njegovoj će djeci poslije njega biti dobro.

⁸Kralj, koji sjedi na stolici sudačkoj, istražuje sve zlo svojim očima.

⁹Tko može reći: "Očistio sam srce svoje, prost sam od grijeha?"

¹⁰Dvojak uteg i dvojaka mjera: to oboje mrsko je Gospodu.

¹¹Već se dječak pokazuje po djelima svojim, je li djelo njegovo čisto i čestito.

¹²Uho, koje čuje, oko, koje vidi: to je oboje stvorio Gospod.

¹³Ne ljubi sna, da ne osiromašiš; drži oči svoje otvorene, pa ćeš imati kruha dosta!

¹⁴"Loše, loše", veli kupac; a kad otide, onda se hvali.

¹⁵Ima i zlata i bisera mnogo, ali su mudre usne najdragocjeniji nakit.

¹⁶Uzmi mu haljinu njegovu; jer je jamčio za druge! Plijeni njega mjesto tuđinaca!

¹⁷Sladak je čovjeku kruh, što ga je pribavio prijevarom; ali mu se poslije napune usta kremenja.

¹⁸Osnove se utvrđuju savjetom; zato vodi rat s mnogo razmišljanja!

¹⁹Tko ide klevetati, izdaje i tajne; zato se ne miješaj s ludim brbljavcem!

²⁰Tko psuje oca svojega i mater svoju, njegovo se svjetlo gasi u najdubljoj tami.

²¹Posjed, iz početka brzo u jagmljen, ostaje ipak na poslijetku bez blagoslova.

²²Ne govori: "Vratit ću zlo!" Čekaj Gospoda, i on će ti pomoći!

²³Dvojak je uteg mrzak Gospodu, lažna su mjerila stvar nepravедna.

²⁴Od Gospoda su koraci čovjeka određeni; a čovjek što razumije o putu njegovu?

²⁵Zamka je čovjeku nepromišljeno viknuti: "Posvećeno!", i istom poslije razmišljati, što se je zavjetovalo.

²⁶Mudar kralj izluči bezbožnike i onda pusti da preko njih prijeđe kolo.

²⁷Svjetlo je Gospodnje duh čovječji; on istražuje sve odaje srca.

²⁸Ljubav i vjernost zaštićuju kralja; on podupire svoj prijestolje ljubavlju.

²⁹Slava je mladićima jakost njihova; ures je starcima sijeda kosa.

³⁰Krvave modrice operu zlo, i udarci očiste odaje srca.

Izreke – 21 glava

¹Kao tijek vode srce je kraljevo u ruci Gospodnjoj: On ga vodi kamogod hoće.

²Sve putove svoje može čovjek držati pravima; ali je Gospod, koji ispituje srca.

³Činiti pravo i pravednost, to je milije Gospodu, nego žrtva zaklanica.

⁴Ohole oči i naduta srca, to je svjetiljka bezbožnika, ali je grijeh.

⁵Namisli marljiva čovjeka donose dobit; ali tko se odveć žuri, trpi samo štetu.

⁶Blago, stečeno jezikom lažljivim, je ispraznost onima koji traže smrti.

⁷Bezbožnike odnese vlastito nasilje, jer neće da čine, što je pravo.

⁸Mnogo je zapleten put čovjeka krivca, a djelo je čista čovjeka pravo.

⁹Bolje je stanovati na krovu u kojem uglu, nego zajedno biti u jednoj kući sa ženom svadljivom.

¹⁰Duša bezbožnikova želi zlo; njegov bližnji ne nalazi milosrđa u njega.

¹¹Kad se kazni podsmjevač, onda luđak mudruje; kad se mudri poučava, onda on prima znanje.

¹²Na kuću bezbožnika pazi Svepravedni; bezbožnike baca on u nesreću.

¹³Tko uho svoje zatvara na jadikovanje siromaha, njemu se neće odgovoriti, kad zaviče

- ¹⁴Dar u tajnosti utišava gnjev, poklon u njedrima najžešću srdžbu.
- ¹⁵Radost je pravedniku, kad se čini što je pravo, a zločincima je strah.
- ¹⁶Čovjek, koji zađe s puta razboritosti, brzo će počinuti u carstvu sjena.
- ¹⁷Tko rado živi u veseljima, u siromaštvo će pasti; tko voli vino i ulje, ne obogati se.
- ¹⁸Otkup za pobožnike jest bezbožnik; na mjesto pravednih stupi zločinac.
- ¹⁹Lakše je stanovati u pustinji, nego sa ženom svadljivom i gnjevljivom.
- ²⁰Dragocjeno je blago i ulje u stanu mudroga, a čovjek luđak rastepe ga.
- ²¹Tko teži za pravdom i milosrđem, postigne život, pravdu i čast.
- ²²U grad junaka uspne se mudri, sruši bedem, u koji su se uzdali.
- ²³Tko čuva usta svoja i jezik svoj, čuva život svoj od nevolje.
- ²⁴Ohol, nadut čovjek – nazvan podsmjever – radi u neizmjernej objijesti.
- ²⁵Lijenčini donosi smrt pohota njegova; jer ruke njegove bježe od posla.
- ²⁶Svaki se dan prosi, prosi; a pravednik daje, a da ne škrtari.
- ²⁷Gad je žrtva bezbožnika, osobito, ako je prinose u pogrdnoj namjeri.

²⁸Lažan svjedok propada; čovjek, koji sluša, smije uvijek opet govoriti.

²⁹Bezbožnik je drzovit, a tko je pravedan, pazi na svoj put.

³⁰Nema ni mudrosti ni razboritosti ni savjeta naprema Gospodu.

³¹Konj se oprema za dan boja; ali pobjeda dolazi od Gospoda.

Izreke – 22 glava

¹Dobro ime bolje je nego veliko, bogatstvo; omiljelost više vrijedi nego srebro i zlato.

²Bogati i siromašni žive jedni uz druge; Gospod ih je sve stvorio.

³Pametna čovjek vidi zlo unaprijed i skriva se; ljudi idu dalje i imaju štetu.

⁴Plaća poniznosti, straha Božjega, jest bogatstvo, čast i život.

⁵Trnje i zamke leže na putu i himbenika; tko hoće da očuva život svoj, drži se daleko od njih.

⁶Odgoj dijete prema putu, kojim ima ići, pa neće odstupiti od njega ni u starosti.

⁷Bogat gospodari nad siromasima; tko uzajma, sluga je vjetrovika

⁸Tko sije nepravdu i zlodjela, bijedu će žeti; sva muka njegova propada.

⁹Tko je dobrotvoran, ima blagoslov; jer daje siromahu od svojega kruha.

¹⁰Otjeraj podsmjevača, onda odlazi s njim i raspra, i prestaje svađa i pogrda.

¹¹Tko ljubi čistoću srca, i čije usne prijatno govore, njemu je kralj prijatelj. '

¹²Oči Gospodnje čuvaju mudroga; osnove nevjernoga on poništava.

¹³Lijenčina govori: "Lav je vani; mogao bih na ulici biti razderan."

¹⁴Duboka su jama usta bludnica; na koga se gnjevi Gospod, u nju će pasti.

¹⁵Ludost hvata korijen u srcu djeteta; a šiba je ukloni od njega.

¹⁶Tko tlači siromaha, koristi mu; tko daje bogatome, škodi mu.

¹⁷Prigni uho svoje i slušaj riječi mudrih ljudi i pazi na pouku moju!

¹⁸Jer je milina jedna, ako ih čuvaš u srcu svojemu. O, da bi sve bile spremne na usnama tvojim!

¹⁹Da se uzdanje tvoje utemelji na Gospodu, upućujem te danas na putove njegove.

²⁰Jest, trideset sam ti ih napisao sa savjetima i naukama,

²¹Da ti priopćim istinu, pouzdane riječi, te mogneš pravo odgovoriti onome, koji te zapita.

²²Ne otimaj siromahu; jer on je siromašan i ne pritiskuj pred sudom siromaha;

²³Jer će Gospod braniti njegovu stvar, i otet će život onima, koji njemu

otimaju.

²⁴Ne druži se s čovjekom srditim; ne idi za čovjekom jedljivim,

²⁵Da se ne navikneš na putove njegove, i da život tvoj ne dođe u opasnost!

²⁶Ne pripadaj k onima, koji podaju ruku, k onima, koji jamče za dugove!

²⁷Ako ne možeš platiti, zašto da se odnese postelja ispod tebe?

²⁸Ne pomiči prastare međe, koju su postavili već djedovi tvoji!

²⁹Vidiš li čovjeka, koji je vješt u svojem poslu: pred kraljevima on će još stajati; on ne treba služiti prostacima.

Izreke – 23 glava

¹Sjediš li za stolom kod kojega vladaoca, pazi, koga imaš pred sobom!

²Stavi sebi nož na grlo, ako imaš velik tek!

³Nemoj se polakomiti na poslastice njegove; jer su lažna hrana!

⁴Ne muči se, da stečeš bogatstvo; prođi se takve nakane!

⁵Jedva si ga ugledao, i već ga nestade, jer načini sebi krila kao u orla, koji leti k nebu.

⁶Ne jedi kod onoga, koji je zavidan; nemoj se polakomiti na poslastice njegove!

⁷Jer on misli samo na sebe. "Jedi i pij!" govori ti; ali srce njegovo nije s tobom.

⁸Moraš opet izbljuvati zalogaj, što si ga pojeo; ljubazne si riječi svoje potrošio uzalud.

⁹Luđaku ne govori ništa na uho; jer on samo prezire mudre riječi tvoje!

¹⁰Ne pomiči prastare međe; ne prodiri u njivu siročadi!

¹¹Jer je jak odvjetnik njihov; branit će stvar njihovu od tebe.

¹²Podvrgni srce svoje nauci, uši svoje riječima razumnim!

¹³Ne štedi kazne djetetu svojemu, jer izbiješ li ga šibom, neće od toga umrijeti.

¹⁴Biješ ga doduše šibom, ali ga izbavljaš tako od podzemnoga svijeta.

¹⁵Sine moj, ako bude mudro srce tvoje, veselim se i ja od srca,

¹⁶I nutrina moja kliče od radosti, kad usne tvoje govore, što je pravo.

¹⁷Srce tvoje neka ne revnuje zbog grješnika, nego vazda zbog straha Gospodnjega!

¹⁸Zaista, ima budućnost, i nada se tvoja neće osramotiti.

¹⁹Slušaj, sine moj, i budi mudar i okreni srce svoje ravno na pravi put!

²⁰Ne idi s pijanicama i izjelicama uz meso!

²¹Jer pijanica i izjelica osiromaše, i pospanac se odijeva u tralje.

²²Slušaj oca, koji ti je dao život; ne preziri matere svoje, kad ostari!

²³Steci istinu i ne prodaji je, mudrost, stegu i razboritost!

²⁴Veoma se raduje otac dobroga sina; tko ima mudroga za dijete, smije se veseliti.

²⁵Neka se dakle vesele otac tvoj i mati tvoja; neka kliče od radosti ona, koja te je rodila!

²⁶Daj mi srce svoje, sine moj, i neka se putovi moji dopadnu očima tvojim!

²⁷Jer je bludnica duboka jama, tuđa žena tijesan studenac.

²⁸Ona i zasjeda kao lupež i umnožava broj nevjernih među ljudima.

²⁹Tko ima ah? Tko ima jao? Tko ima svađu? Tko ima brigu? Tko ima rane ni za što? Tko ima mutne oci?

³⁰Koji kasno sjede kod vina, koji dolaze da kušaju miješano vino.

³¹Ne gledaj na vino, kako crvenkasto sijeva, kako se u čaši prelijeva; glatko se ono pije.

³²Ali kasnije ujede kao zmija i uštrca otrov kao ljutica.

³³Čudne stvari vide oči tvoje, i srce tvoje misli ludorije.

³⁴Ti si kao jedan, koji leži usred mora, kao jedan, koji sjedi gore u košu od jedrila.

³⁵"Izbiše me, ali me ne zabolje; istukoše me, ali ne osjetih ništa; kad ću se probuditi, tada ću iznova potražiti piće."

Izreke – 24 glava

¹Ne zavidi zlim ljudima, ne želi da im budeš drug!

²Jer o nasilju misli srce njihovo, usne njihove govore samo o zlu.

³Mudročću se gradi kuća, razboritošću se utvrđuje;

⁴Znanjem se pune odaje svakojakoga dragocjenog i finog imanja.

⁵Mudri može više, nego jaki, razboriti više, nego vrlo krepki.

⁶Jer mudrim mjerama ratovat ćeš uspješno, i pobjeda je ondje, gdje je radio velik broj savjetnika.

⁷Previsoka je luđaku mudrost; zato on ne otvara usta na vijećanjima.

⁸Tko ide za tim, da smišlja zlo, toga zovu spletkar.

⁹Osjećanje i mišljenje luđakovo jest grijeh; podsmjevač je gad ljudima.

¹⁰Pokažeš li se slab, kad ti je dobro, onda je snaga tvoja malena i u vrijeme nevolje.

¹¹Izbavljaj one, koje vuku na smrt; oslobodi one, koje vode, da ih pogube!

¹²Htjedneš li reći: "Nijesmo za to ništa znali": zaista, koji ispituje srca, vidi to, i koji motri dušu tvoju, zna to; on plaća čovjeku po djelima njegovim.

¹³Jedi med, sine moj; jer je zdrav, i med samotok sladak je grlu tvojemu!

¹⁴Tako cijeni i za svoju dušu mudrost; ako si je stekao, onda ima za te budućnost, i nada se tvoja ne će osramotiti.

¹⁵Ne vrebaj, bezbožniče, oko stana pravednikova, ne ruši mu postelje!

¹⁶Jer sedam puta padne pravednik i opet ustane; a bezbožnici propadaju u nesreći.

¹⁷Kad padne neprijatelj tvoj, ne raduj se, i kad posrne, ne udaraju klicanje!

¹⁸Inače vidi to Gospod, i to mu se ne dopada, i on obrati gnjev svoj od njega.

¹⁹Ne srdi se zbog zločinaca, ne žesti se zbog bezbožnika!

²⁰Jer zao čovjek nema budućnosti, i svjetiljka se bezbožnika ugasi.

²¹Sine moj, boj se Gospoda i kralja, i ne miješaj se s buntovnicima:

²²Jer najedanput provali pogibao njihova unutra i iznenada propast obojice!

²³I ove priče potječu od mudrih: Pristranost u kojoj stvari pravnoj nije dobra.

²⁴"Ti imaš pravo", njega proklinju ljudi, na njega mrzi narod.

²⁵A koji pravedno odlučuju, njima je dobro, i dolazi na njih obilat blagoslov.

²⁶Odgovor zgodan jest kao cjelov na usne.

²⁷Uredi svoj posao vani i svrši ga na njivi; tada istom možeš osnovati

svoje kućanstvo!

²⁸Ne budi lažan svjedok na bližnjega svojega; jer što ćeš varati usnama svojim?

²⁹Nemoj reći: "Kako je on meni učinio, tako ću i ja njemu učiniti; platit ću svakome po djelu njegovu."

³⁰Prolazio sam pokraj njive lijenčine i pokraj vinograda luđaka.

³¹Gle, sve je bilo zaraslo u trnje, sve je bio pokrio korov; zid im je bio porušen.

³²Vidio sam i upamtio; motrio sam i uzeo sebi za pouku.

³³Još malo spavati, još malo drijemati; još malo ruke sklopiti i počivati."

³⁴Već dolazi na te siromaštvo kao kakav teklić, i oskudica na te kao kakav ratnik.

Izreke – 25 glava

¹I ovo su priče Salomonove, što su bile skupljene od ljudi Ezekije, kralja Judina.

²Slava je Božja skrivati stvar; slava je kraljeva istraživati stvar.

³Kao visina neba i dubina zemlje, tako je nedohitno srce kraljeva.

⁴Kad se odijele od srebra troske, tada uspije zlataru umjetnina.

⁵Kad se odijeli bezbožnik od blizine kraljeve, tada se prijestolje njegov utvrdi pravednošću.

⁶Ne veličaj se pred kraljem i ne sjedaj na mjesto velikaša.

⁷Jer je bolje da ti se kaže: "Pomakni se ovdje gore, nego da ti reknu, da se pomakneš dolje pred odličnijim.

⁸Što si vidio vlastitim očima, to ne iznosi prebrzo na raspru; jer što ćeš poslije činiti, ako te bližnji sramotno opovrgne?

⁹Raspravi vlastitu stvar svoju s protivnikom svojim; a tajne drugoga ne otkrivaj!

¹⁰Inače bi zlo govorio o tebi tko čuje to, i sramota tvoja ne bi iščeznula nikada.

¹¹Kao zlatne jabuke na srebrnim zdjelama, takva je riječ u pravo vrijeme izrečena.

¹²Zlatan prsten i ures iz fino ga zlata, takav je mudar opominjač za uho, koje sluša.

¹³Kao hladiti se snijegom o žetvi, takav je vjeran glasnik onome, koji ga je poslao; on okrijepi dušu gospodaru svojemu.

¹⁴Oblaci i vjetar, a ipak nema dažda, takav je čovjek, koji se hvali darovima, a ne daje ih nikada.

¹⁵Strpljivošću dade se ljut čovjek nagovoriti; mek jezik može slomiti kosti.

¹⁶Jesi li našao meda, jedi samo koliko ti je dosta, inače ako se ga prejedeš, izbljuvat ćeš ga.

¹⁷Stavi nogu svoju samo rijetko kad u kuću bližnjega svojega, inače

nasitit će se tebe i zamrzit će na te.

¹⁸Kao malj i mač i oštra strijela jest čovjek, koji proti bližnjemu svojemu iskaže kao lažan svjedok.

¹⁹Zub klimav i noga klecava, takvo je uzdanje u nevjernika u vrijeme nevolje.

²⁰Kao jedan, koji skida haljinu na zimi, kao jedan, koji lijeva ocat na salitru, takav je onaj, koji pjeva pjesme žalosnomu srcu.

²¹Gladuje li neprijatelj tvoj, nahrani ga kruhom, žeđa li, napoj ga vodom;

²²Jer tako zgrćeš živo ugljevlje na glavu njegovu, i Gospod će ti to platiti.

²³Kao što sjeverni vjetar nosi dažd, tako jezik klevetni zlovoljno lice.

²⁴Bolje je stanovati na krovu u kojem uglu, nego biti zajedno u kući sa ženom svadljivom.

²⁵Hladna voda žednoj duši, to je dobra vijest iz daleke zemlje.

²⁶Izvor zamućen, studenac pokvaren, to je pravednik, koji kleca pred bezbožnikom!

²⁷Previše meda jesti nije dobro; zato štedi riječi pohvale!

²⁸Grad porušen bez zidova, to je čovjek, koji nema vlasti nad svojim duhom.

Izreke – 26 glava

¹Kao snijeg u ljeto, kao dažd o žetvi, tako malo pristaje čast luđaku.

²Kao vrabac kad prhne, kao lastavica kad odleti, takva je kletva bezrazložna i ne stigne.

³Bič konju, uzda magarcu, a batina luđacima na leđa!

⁴Ne odgovaraj luđaku po ludosti njegovoj; inače si jednak njemu!

⁵Odgovori luđaku po ludosti njegovoj; inače on misli, da je mudar!

⁶Odsijeca sebi noge, dopadne zla, tko šalje luđaka, da mu što svrši.

⁷Oslabljena više stegna hromu čovjeku; tako je i u ustima luđaka riječ mudrosti bez koristi.

⁸Kamen na prački privezati, to je iskazati čast luđaku.

⁹Trn, što padne u ruku pijanome: to je riječ mudrosti u ustima luđaka.

¹⁰Svadljivac sve uzbuni; cjenka se s luđakom i sa svakim, koji prolazi.

¹¹Kao pas, koji se povraća na ono, što je izbljuvao, tako je luđak, koji ponavlja svoju ludost.

¹²Vidiš li jednoga, koji misli, da je mudar, onda znaj, više ima nade za luđaka nego za njega!

¹³Lijenčina govori: "Lav je na putu, lav je na ulicama."

¹⁴Kao što se vrata okreću na baglamama svojim, tako lijenčina na postelji svojoj.

¹⁵Se li lijenčina ruku svoju stavio u zdjelu, preteško mu bude, da je prinese k ustima.

¹⁶Lijenčina misli, da je mudriji od sedmorice, koji znaju odgovoriti razumno,

¹⁷Kao jedan, koji za uši hvata psa, što trči mimo njega, tako je onaj, koji se žesti za raspru, što ne spada ništa na njega.

¹⁸Kao poludio čovjek, koji baca ognjene baklje i smrtonosne strijele,

¹⁹Takav je čovjek, koji prevari bližnjega svojega i onda veli: "Samo sam se šalio."

²⁰Gdje fali drvo, ugasi se oganj, i gdje nema klevetnika, prestane raspra.

²¹Kao što ugljen služi za žeravicu, a drvo za oganj, tako svadljiv čovjek za prepirke.

²²Riječi sa klevetnikove kao poslastica; one prodiru u nutrinu tijela.

²³Srebrna gleđa preko posuđa, to su usne ljubavlju užježene kod srca zlobna.

²⁴Usnama svojim pretvara se mrzitelj, a u srcu svojemu nosi prijevaru.

²⁵Kad govori prijazno, ne vjeruj mu; jer je u srcu njegovu sedam gadova.

²⁶Ako se mržnja i pokriva pretvaranjem, to se ipak zloba njezina otkriva u skupštini.

²⁷Tko jamu kopa drugima, padne sam u nju; tko valja kamen na druge, na njega se prevali.

²⁸Jezik lažan mrzi na one, koje je satro; usta laskava počine pogibiju,

Izreke – 27 glava

¹Ne hvali se sutrašnjim danom; jer ne znaš, što može dan donijeti.

²Neka te hvali drugi, a ne tvoja vlastita usta; stranac, a ne tvoje vlastite usne!

³Težak je kamen, teret je pijesak; ali je gnjev na luđaka teži od obojega.

⁴Jarost je divlja, i gnjev je bijesan; ali tko bi mogao odoljeti ljubomoru?

⁵Bolji je javni ukor nego tajna ljubav.

⁶Udarci iz ruke prijatelja dobro su mišljeni; ali su lažni cjelovi mrziteljevi.

⁷Tko je sit, gazi nogama i med samotok; a gladnu je čovjeku sve gorko slatko.

⁸Kakva je ptica, koja odleti iz svojega gnijezda, takav je čovjek, koji bježi iz svojega zavičaja.

⁹Ulje i kad razveseli srce; isto tako slatka utjeha prijatelja iz srca, što svjetuje vjerno.

¹⁰Ne ostavljaj prijatelja svojega i prijatelja oca svojega i ne idi u kuću brata svojega u dan nesreće tvoje; jer bolji je susjed u blizini nego brat u daljini.

¹¹Budi mudar, sine moj, i obraduj srce moje, da mogu odgovoriti onomu, koji me ruži.

¹²Pametan čovjek vidi pogibao i skrije se; a ludi idu dalje i imaju štetu.

¹³Uzmi mu haljinu njegovu, jer je jamčio za drugoga; plijeni njega mjesto tuđinca!

¹⁴Tko pozdravlja prijatelja svojega naglas rano u jutro, prima mu se to za kletvu.

¹⁵Neprestano kapanje u vrijeme dažda, i žena svadljiva jedno su isto.

¹⁶Tko je ustavlja, ustavlja vjetar i hvata ulje svojom desnicom.

¹⁷Gvožđe se oštri gvoždem; tako se oštri čovjek na drugome.

¹⁸Tko goji smokvu, uživat će plodove njezine; tko čuva gospodara svojega, visoko se poštuje.

¹⁹Kako se u vodi kreće lice prema licu, tako stoj srce jednoga čovjeka prema drugome srcu.

²⁰Carstvo mrtvih i propast ne mogu se zasititi; isto se tako oči čovjeka ne mogu zasititi.

²¹Srebro se kuša u topionici i zlato u peći; a čovjek se poznaje po glasu, što ga ima.

²²Kad bi luđaka i tučkom tucao u stupi s zrnjem, ne bi ipak otišla od njega ludost njegova.

²³Pazi na ovce svoje i staraj se za stada svoja!

²⁴Jer bogatstvo ne traje dovijeka; i baštini li se kruna kroz sve naraštaje?

²⁵Kada je trava iščeznula, zelen se svježja pokazala, bilje se po planinama skupilo,

²⁶Tada ti janjci daju odjeću i jarci kupovnu cijenu za njivu.

²⁷I puno ima mlijeka kozjega tebi i kući tvojoj za hranu i za prehranu tvojim sluškinjama.

Izreke – 28 glava

¹Bezbožnik bježi, i kad ga nitko ne progoni; a pravednik se osjeća sigurnim kao mlad lav.

²Zbog grješnosti u zemlji mijenjaju se često knezovi njezini; ali po razboritim, razumnim ljudima dobiva pravda dugo trajanje.

³Bezbožnik, koji pritiskuje siromahe, jest kao dažd, što odnosi, a kruha ne donosi.

⁴Koji preziru zakon, hvale bezbožnika; a koji drže zakon, gnjeve se na njega.

⁵Zli ljudi nemaju smisla za pravo; a koji traže Gospoda, razumiju se u sve.

⁶Bolji je siromah, koji hodi u nedužnosti svojoj, nego čovjek, koji ide krivim putovima, ako je i bogat.

⁷Tko drži zakon, sin je razuman, a tko se druži s izjelicama, sramoti oca svojega.

⁸Tko umnožava imetak svoj kamatom i lihvom, skuplja onome, koji je milostiv siromasima.

⁹Tko odvraća uho svoje, da ne čuje zakona i molitva je njegova jedan gad.

¹⁰Tko zavodi poštene ljude na zao put, taj će sam pasti u jamu svoju; a nedužni će dobiti blagoslov.

¹¹Bogat čovjek drži samoga sebe mudrim, ali ga razuman siromah ispituje.

¹²Kad se raduju pravednici, velika je slava; a podignu li se bezbožnici visoko, moraju se tražiti ljudi.

¹³Tko krije svoje grijehе, nema blagoslova; tko ih priznaje i ostavlja, dobit će oproštenje.

¹⁴Blagoslovljen je čovjek, koji je svagda na oprezu; a tko učini tvrdim srce svoje, upast će u nesreću.

¹⁵Lav, koji rice, i medvjed gladan, to je bezbožan vladalac siromašnome narodu.

¹⁶Knez, koji nema razboritosti, vrši mnoge globe; a kome se gadi nepravedna dobit, živjet će dugo.

¹⁷Čovjek, kojega tišti krvno djelo, bit će do groba bjegunac; nitko ga ne zaustavi.

¹⁸Tko hodi nedužno, spasit će se; a tko ide krivim putovima, pada ti jamu.

¹⁹Tko obrađuje svoju njivu, ima puno kruha; a tko ide za besposlicama, ima puno siromaštva.

²⁰Čestiti čovjek obiluje blagoslovima; a tko hoće da se brzo obogati, ne ostaje bez kazne.

²¹Pristranost je loša stvar; ipak za komadić kruha ogriješi se gdje koji.

²²Lakomac ide pohlepno za bogatstvom i ne pomišlja, da oskudica dolazi na njega.

²³Tko kara čovjeka, više će hvale poslije žeti, negoli jezik laskav.

²⁴Tko krade oca svojega i mater svoju i govori: "To nije grijeh", on je drug pokvarenome čovjeku.

²⁵Lakomac zameće svađu; a tko se uzda u Gospoda, obilovat će.

²⁶Tko se oslanja na svoj vlastiti razum, luđak je; a tko hodi u mudrosti, spasit će se.

²⁷Tko daje siromahu, neće mu ništa faliti; a tko zatvara oči svoje pred njim, bit će obasut klevetama.

²⁸Kad se visoko podignu bezbožnici, skrivaju se ljudi; a kad propadnu, postaju moćni pravednici.

Izreke – 29 glava

¹Čovjek, koji unatoč svemu karanju ostaje tvrdoglav, ujedanput će propasti i neće mu biti spasenja.

²Imaju li pravednici moć, veseli se narod; a vladaju li bezbožnici, jadikuju ljudi.

³Tko ljubi mudrost, veseli oca svojega; a tko se druži s bludnicama, rasipa svoj imetak.

⁴Kralj, koji je pravedan, daje svojoj zemlji opstanak a koji istikuje poreze, satire je.

⁵Čovjek, koji laska bližnjemu svojemu, razapinje mrežu nogama njegovim.

⁶U grijehu je zla čovjeka zamka; a pravednik se smije radovati i veseo biti.

⁷Pravednik uvažava parbu siromašnih, a bezbožnik ne zna za sućut.

⁸Podsmjevači pobunjuju grad, a mudri utišavaju bunu.

⁹Prepire li se pravednik s luđakom, onda ovaj bjesni i smije se; a mira nema.

¹⁰Krvopije mrze na nedužnoga, a pravedni se zauzimaju za njega.

¹¹Svu svoju zlu volju izlijeva luđak, a mudri usteže svoj gnjev.

¹²Ako vladalac sluša lažne riječi, onda sve sluge njegove postaju bezbožnici.

¹³Siromah i tlačitelj žive jedan uz drugoga; Gospod daje obojici očinji vid.

¹⁴Kralj, koji pravedno sudi siromasima, njegovo će prijestolje stajati dovijeka.

¹⁵Prut i ukor daju mudrost, a dijete prepušteno samomu sebi sramoti

mater svoju.

¹⁶Jesu li bezbožnici na vlasti, umnožavaju se opaćine; ali pravednici dožive radosno propast njihovu,

¹⁷Karaj sina svojega, tada ti on pribavlja miran život i donosi milinu srcu tvojemu.

¹⁸Bez objave razuzdava se narod; a blagoslovljen je onaj, koji drži zakon.

¹⁹Samim riječima ne da se odgojiti sluga; jer ako ih i razumije, opet ne sluša.

²⁰Vidiš li čovjeka nagla u riječima svojim: luđak ima, više nade nego on.

²¹Ako tko od mladosti mazi slugu svojega, onda će bijeda biti svršetak njegov,

²²Gnjevljiv čovjek izaziva svađu; naprasit počini mnogo zla.

²³Ponizit će čovjek oholost njegova, a ponizan dokazi do časti.

²⁴Tko dijeli s kradljivcem, taj mrzi na svoju dušu; čuje kletvu i ništa ne otkriva.

²⁵Strah od ljudi meće zamke; a tko se uzda u Gospoda, skriven je.

²⁶Mnogi traže naklonost vladaočevu, ali od Gospoda dokazi svako mu pravo njegovo.

²⁷Gad je pravedniku bezbožnik, a bezbožniku je pravednik gad.

Izreke – 30 glava

¹Riječi Agura, sina Jakeova, iz Mase. Ovako glasi govor toga čovjeka, za Itiela i Ukala:

²Istina je ja sam glupan, više nego li ijedan čovjek, nemam razuma čovječjega.

³I mudrosti nijesam učio, i o Presvetom nemam znanja.

⁴Tko je uzišao na nebo i opet sisao? Tko je uhvatio vjetar u ruke svoje? Tko je svezao vode u jednu odjeću? Tko je utemeljio sve krajeve zemlji? Kako se on zove i kako se zove sin njegov? Znaš li?

⁵Svaka je riječ Božja čista istina. On je štit onima, koji se kriju u njemu.

⁶Riječima njegovim ne pridodaj ništa, da te ne kazni i stojiš tu kao lažac.

⁷Za dvoje molim te. Ne uskraćuj mi to, dok ne umrem:

⁸Udalji od mene licemjerstvo i riječ lažnu; ne daj mi siromaštva ni bogatstva, već me hrani kruhom koji mi ti daješ!

⁹Inače bih, presitivši se, mogao zanijekati tebe i upitati: "Tko je Gospod?", ili, osiromašivši, mogao bih postati kradljivac i oskvrniti ime Boga svojega.

¹⁰Ne ocrniju sluge gospodaru njegovu, inače mogao bi te kleti, i ti bi morao to okajati.

¹¹Jao rodu, koji kune oca svojega i ne blagoslivlja matere svoje!

¹²Jao rodu, koji misli da je čist, a od svoga blata nije opran!

¹³Jao rodu, koji nosi visoko glavu i trepavice svoje diže gore!

¹⁴Jao rodu, kojemu su zubi mačevi i kojemu čeljusti sastoje od noževa, što otrgnu uboga od zemlje i siromaha između ljudi!

¹⁵Pijavica ima dvije kćeri: "Daj ovamo!" "Daj ovamo!" Treću ima, koja se ne može nasititi, i četvrtu, koja ne kaže nikada: "Dosta!:"

¹⁶Grobovi, zatvoreno krilo materino, zemlja, koja ne biva nikada sita vode, i oganj, koji ikada ne kaže: "Dosta!"

¹⁷Oko, koje se ruga ocu i prezire mater, neka iskljuvaju gavrani na potoku, i mladi jastrebovi neka ga prožderu!

¹⁸Tri su stvari, koje mi se čine čudnovate, i četvrta, koje ne razumijem:

¹⁹Put orla k nebu, put zmiје preko hridine, put lađe posred mora, put čovjeka k djevojci.

²⁰Takav je put preljubočnice: "ona uživa i obriše sebi usta i veli: "Nijesam učinila ništa zlo."

²¹Pod trima stvarima zemlja se potresa, a pod četvrtom ne može da izdrži:

²²Pod robom, kad postane kralj pod luđakom, kad ima izobilja kruha,

²³Pod raspuštenicom, kad se opet uzme za ženu, i pod sluškinjom, kad istisne gospodaricu svoju.

²⁴Četiri životinje pripadaju najmanjima na zemlji, a ipak su nevjerojatno mudre:

²⁵Mravi nijesu jak narod, a priskrbe sebi ipak u ljeto hranu svoju.

²⁶Jazavci nijesu moćan narod, a sagrađe sebi ipak u hridini stan svoj.

²⁷Skakavci nemaju kralja, a jato njihovo izlazi ipak u redu.

²⁸Gušterica se može uhvatiti rukama, a nalazi se ipak u kraljevskim palačama.

²⁹Tri su, koji koračaju ponosito, i četvrti, koji ide ugledan:

³⁰Lav, najjača među životinjama, koji ne uzmiče ni pred kim,

³¹Pijetao, jarac i kralj na čelu svije vojske.

³²Ako si bio luđak, pa sebe samoga uzdizao, ili ako si bio mislilac:
Metni ruku na usta!

³³Jer kad se udara mlijeko, izađe maslac, kad se razbije nos, poleti krv,
i kad se draži na gnjev, zametne se svađa.

Izreke – 31 glava

¹Riječi Lemuela kralja od Mase, kojima ga je učila mati njegova:

²Što da ti kažem, sine moj? Što, sine utrobe moje? Što, sine zavjeta
mojih?

³Ne daji snage svoje milosnicama i putova svojih kvariteljicama
kraljeva!

⁴Ne pristoji se kraljevima, da piju vino, ni knezovima ljubav k silovitom
piću.

⁵Inače bi mogli zaboraviti zakon o piću i izvrnuti pravo nevoljnika.

⁶Podajte silovito piće bijedniku i vino tužnima!

⁷On neka pije i zaboravi svoje siromaštvo i neka se više ne spominje svoje nevolje!

⁸Otvaraj usta svoja za nijemoga, za stvar ostavljenoga!

⁹Otvaraj usta svoja, sudi pravedno i pribavi pravicu bijedniku i siromahu!

¹⁰Ženu vrsnu tko će naći? Vrijedi ona više nego biserje.

¹¹Oslanja se na nju srce muža njezina, i dobitka neće nikada faliti.

¹²Čini mu samo dobro, a ne zlo svega vijeka svojega.

¹³Za vunu i lan brine se i radi radosnom rukom.

¹⁴Ona je kao lađa trgovačka: izdaleka donosi sebi kruh svoj.

¹⁵Rano, dok je još noć, ustaje, daje hranu čeljadi svojoj i određuje posao sluškinjama svojim.

¹⁶Hoće da kupi njivu i uzme je, sadi vinograd od zarade ruku svojih,

¹⁷Opasuje snagom bedra svoja i živo miče desnicom.

¹⁸Vidi, kako joj sve napreduje, ne gasi joj se noću svjetiljka.

¹⁹Približi li se ruka njezina preslici, prsti njezini hvataju za vreteno.

²⁰Ruku svoju otvara siromahu, pruža ruke ubogomu.

²¹Ne boji se snijega za kuću svoju, sva čeljad njezina ima po dvoje haljine.

²²Šije sebi pokrivače, bijeli fini lan i grimiz njezino odijelo.

²³Ugledan je muž njezin na vratima, kad sjedi sa starješinama zemaljskim.

²⁴Haljine pravi i prodaje, i pojase daje trgovcu.

²⁵Odijelo joj je snaga i ljepota, i smije se danu sutrašnjemu.

²⁶Usta svoja otvara mudro, i na jeziku joj je nauka blaga.

²⁷Pazi na red u kući, kruha lijenosti ne jede.

²⁸Sinovi njezini podižu se i blagoslivlju je, muž njezin, i on je hvali.

²⁹"Mnoge su se žene pokazale vrsne, ali ti si ih sve nadvisila!"

³⁰Dragost vara, ljepota prolazi; žena, koja se boji Gospoda zaslužuje pohvalu.

³¹Podajte joj da uživa plod ruku svojih i neka je hvale na vratima djela njezina!

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#)

Propovjednik – 1 glava

¹Razmišljanja propovjednika, sina Davidova, kralja u Jerusalemu.

²Taština nad taštinama, veli propovjednik, taština nad taštinama sve je taština!

³Što koristi čovjeku sa muka njegova, koju muči pod suncem?

⁴Pokoljenja idu, pokoljenja dolaze, a zemlja stoji nepomična.

⁵Sunce izlazi, sunce zalazi i hiti natrag na mjesto, odakle je izašlo.

⁶Vjetar puše na jug i obrće se na sjever, u trajnoj promjeni puše vjetar. Onda se okreće vjetar natrag k novome obrtanju.

⁷Sve rijeke teku u more, a more se nikada ne napuni; odakle teku rijeke, onamo se vraćaju da ponovo počnu svoj tok.

⁸Tako je sav govor muka uzaludna: ni jedan čovjek le može da protumači i oko se ne može nagledati, uho se ne može naslušati.

⁹Što je bilo, opet će biti, što se je dogodilo, opet će se dogoditi i ništa novo nema rod suncem.

¹⁰Kad bi što bilo, o čem bi se reklo: "Evo, nešto novo!", to je već bilo u vremena, što su za nama.

¹¹Ne spominje se, što je prije bilo. Što će još biti, neće se spominjati u onih, koji će poslije živjeti.

¹²Ja, propovjednik, bio sam kralj nad Izraelom u Jerusalemu. ¹³Ja upravih srce svoje na to, da sve, što biva pod nebom, istražim i razaberem mudročću, taj mučni posao, dade Bog ljudima, da se muče oko njega. ¹⁴Vidjeh svako djelo, što biva pod suncem – a eto: sve je taština i trka za vjetrom! ¹⁵Što je krivo, ne može se ispraviti; što fali, ne može se brojiti. ¹⁶I tada rekoh srcu svojemu: "Eto, ja postigoh sebi veću i višu mudrost, negoli svi, što su preda mnom vladali nad Jerusalemom. Mnogo znanja i mnogo mudrosti nauči duh moj." ¹⁷Ali, kad upravih srce svoje na to, da upoznam, što je s mudročću i znanjem, s ludoščću i bezumljem, uvidjeh da je to trka za vjetrom. ¹⁸Jer gdje je mnogo mudrosti tu je i mnogo brige, kome se množi znanje, množi se i muka.

Propovjednik – 2 glava

¹I tada rekoh u srcu svojemu: "Daj da pokušam s veseljem i naužijem se"; ali eto: i to je bila taština. ²O smijehu rekoh: "Ludo ponašanje"; o radosti: "Čemu valja?"

³Tada pomislih u srcu svojemu, da tijelu svojemu uskratim vino, da srce svoje svrnem k mudrosti i da se klonim ludosti, dok saznam, što je korisno djeci čovječjoj, i što su dužni činiti pod suncem, dok su živi.

⁴Velika djela učinih: sagradih sebi kuće i vinograde zasadih sebi, ⁵Vrtove i perivoje načinih sebi i nasadih u njima svakojakih rodni drveta. ⁶Načinih sebi jezera vodena, da natapam iz njih mlade stabljike! ⁷Nabavih sebi sluga i sluškinja, imadoh kućnu čeljad i posjedovao goveda i ovaca više negoli svi, koji su živjeli preda mnom u Jerusalemu. ⁸Nakupih sebi i srebra i zlata i blaga od kraljeva i zemalja, nabavih pjevače i pjevačice i miline djece čovječje: žene mnoge. ⁹Tako

postadoh velik, veći negoli svih koji su živjeli preda mnom Jerusalemu; isto i mudrost je moja ostala s menom. ¹⁰Što su poželjele oči moje, nijesam im uskratilo, niti ikakve radosti ne uskratih srcu svojemu, već je srce moje imalo radost na svima mojim trudovima, i to mi je bila plaća za sav trud moj.

¹¹Istraživao sam sva djela svoja, što ih uradiše ruke moje, i trud također, što sam ga uložio u to, da ih uradim. I eto: sve je bila taština i trka za vjetrom. I od toga nema koristi pod suncem.

¹²I dadoh se na to, da vidim, što je mudrost; ali ona je ludost i bezumlje, jer što će činiti čovjek, koji će doći iza kralja? Isto, što se je već činilo. ¹³I vidjeh: istu prednost ima pred ludošću mudrost kao svjetlost pred tminom. ¹⁴Mudri ima oči u glavi, a luđak ide po mraku. A ipak doznadoh, da obadvajicu stigne ista sudbina. ¹⁵I ovako rekoh u srcu svojemu: "Ako i mene stigne sudbina luđakova, što sam onda bio toliko mudar?" I ovako rekoh u srcu svojem: "I to je taština!" ¹⁶Trajan spomen ostaje tako malo od mudraca kao od luđaka; jer u budućim danima sve se zaboravi. Ah, kako ipak premine mudrac s luđakom!

¹⁷Tada mi omrznu život, jer mi se čini nevrijednim djelo, što biva pod suncem; jer je sve taština i trka za vjetrom.

¹⁸Omrznu mi sav trud moj, oko kojega sam se mučio pod suncem; jer ga moram ostaviti čovjeku, koji dolazi iza mene. ¹⁹Tko zna, je li on mudar ili lud? On će upravljati čitavim trudom mojim, onim, što sam teškim i mudrim radom stekao pod suncem. I to je taština! ²⁰Tako dođoh na to, da se gotovo prepustim očajanju zbog svega truda svojega, što sam ga uložio pod suncem. ²¹Čovjek se trudi oko mudrosti, spoznaje i vrsnoće i mora to ostaviti drugome, koji se nije trudio oko toga. I to je taština i veliko zlo! ²²Jer što koristi čovjeku sav trud njegov i mar duha njegova, čime se muči pod suncem? ²³Svi su ipak dani njegovi golema muka, i rad njegov velika briga; ni u noći se ne odmara duh njegov. I to je taština!

²⁴Nema čovjeku ništa bolje, nego da jede i pije, i da gleda da mu bude dobro od truda njegova. Ja vidjeh, da i to dolazi iz ruke Božje. ²⁵Jer tko može jesti i uživati bez njega? ²⁶Jer onome, koji je u milosti kod njega, daje mudrost, znanje i radost. A onome, koji mu se ne dopada, naprti teret, da skuplja, i to da dadne onome, koji je u milosti kod Boga. I to je taština i trka za vjetrom!

Propovjednik – 3 glava

¹Sve ima svoje vrijeme. Svaka stvar ima svoje vrijeme pod nebom.

²Ima vrijeme kad se rađa, i vrijeme kad se umire; vrijeme kad se sadi, i vrijeme kad se čupa posađeno;

³Vrijeme kad se ubija, i vrijeme kad se iscjeljuje; vrijeme kad se ruši, i vrijeme kad se gradi;

⁴Vrijeme plaču i vrijeme smijehu; vrijeme tugovanju i vrijeme igranju;

⁵Vrijeme kad se baca kamenje, i vrijeme kad se skuplja kamenje; vrijeme kad se grli, i vrijeme kad se rastaje;

⁶Vrijeme kad se traži, i vrijeme kad se gubi; vrijeme kad se čuva, i vrijeme kad se zabacuje;

⁷Vrijeme kad se dere, i vrijeme kad se sašiva; vrijeme kad se šuti, i vrijeme kad se govori;

⁸Vrijeme kad se ljubi, i vrijeme kad se mrzi; vrijeme ratu, i vrijeme miru.

⁹Što koristi dakle čovjeku, koji se trudi, sva muka njegova? ¹⁰Vidjeh nevolju, koju Bog naprti ljudima, da se muče oko nje. ¹¹On čini sve lijepo u svoje vrijeme. I svijet je on predao njihovu istražujućem duhu,

ali da ne može čovjek djelo, što ga tvori Bog, dokučiti od početka do svršetka.

¹²Spoznadoh: "Ništa bolje nema za njih, nego da se vesele i uživaju u životu. ¹³A i da čovjek jede i pije i uživa život uza svu muku svoju, dar je to Božji,

¹⁴Spoznadoh: "Sve, što tvori Bog, traje vječno. Ne može se tomu ništa dodati ništa od toga oduzeti. Bog je tako to uredio, da bi ga se bojao čovjek. ¹⁵Što je, to je već davno bilo. Što će biti, to je već odavna bilo, što je prošlo, Bog donosi opet.

¹⁶Još nešto vidjeh pod nebom: mjesto prava – tu je vladala zloća; mjesto pravедnosti – tu su vladala zlodjela. ¹⁷I ovako rekoh u srcu svojem: "Bog će suditi pobožniku kao bezbožniku, jer on je vrijeme postavio za svako osnivanje i djelovanje."

¹⁸Ovako rekoh u srcu svojem: "Takvo je biće čovječje, da ih Bog iskušava, te spoznaju, da su kao stoka, jest, oni sami."

¹⁹Jer je sudbina ljudi i sudbina životinja jednaka sudbina. Kako umiru jedni, tako umiru drugi: isti dah imaju svi i ništa ne nadvisuje čovjek životinju; jer je sve taština! ²⁰Sve ide na jedno mjesto; sve je postalo od praha i sve se vraća u prah. ²¹Tko zna, je li se životni dah čovjeka uspinje gore, je li životni dah životinje ide dolje u zemlju?

²²Tako vidjeh, da ništa nema bolje čovjeku, nego da se veseli svojim djelima. To je plaća njegova, jer tko će mu dati, da učestvuje u onom, što će biti poslije njega?

Propovjednik – 4 glava

¹I opet vidjeh sve nasilje, što se čini pod suncem. Gle: "uze potlačenih, kojima nema utješitelja! Nasilje izlazi iz ruke njihovih tlačitelja. A

nikoga nema, da ih utješi. ²Tada sam držao mrtve, koji davno pomriješe, sretnijima nego žive, koji još žive, ³I sretnijim od jednih i drugih onoga, koji se još nije rodio, koji nije vidio zla, što biva pod suncem.

⁴Vidjeh, da je svaki trud i svaka marljivost u radu samo zavist jednoga proti drugomu. I to je taština i trka za vjetrom. ⁵Luđak meće ruke svoje u krilo i hrani se svojim vlastitim mesom. ⁶Bolja je jedna pregršt mira nego obadvije šake pune muke i trke za vjetrom.

⁷Opet vidjeh jednu taštinu pod suncem: ⁸Jedan jedini, ni jedan drugi uz njega, ni jedan sin, ni jedan brat. Nema kraja svemu trudu njegovu; oči njegove ne mogu da se nasite bogatstva; a ne misli za koga se mučim i oduzimam sebi svako uživanje? I to je taština i loš posao!

⁹Bolje je dvojici nego jednome; jer za trud svoj dobiju dobru plaću.

¹⁰Jer padne li jedan, digne ga opet drug njegov; ali teško jednome, ako padne i nema drugoga, da mu pomogne podići se. ¹¹Spavaju li dvojica jedan uz drugoga, ugrije jedan drugoga. A kako će se jedan sam ugrijati? ¹²Ako tko i može nadjačati jednoga, dvojica će mu odoljeti; a istom trostruka uzica ne trga se tako brzo.

¹³Bolji je dječak, siromašan, a mudar, nego kralj, star, a lud, koji više ne prima pouke. ¹⁴Onaj dođe iz tamnice na prijestolje, a bio se je siromašan rodio pod tim kraljem. ¹⁵Vidjeh sve žive, koji hode pod suncem, na strani dječaka, drugoga, koji je stupio na njegovo mjesto.

¹⁶Nije bilo kraja mnoštvu naroda, nad kojima nije bio kralj; a oni koji dođu poslije, radovat će mu se Pa tako je i to bila taština i trka za vjetrom!

Propovjednik – 5 glava

¹Pripazi na korake svoje, kad ideš u kuću Božju! Njemu se približiti, da slušaš, bolje je nego što ponose žrtve luđaci, jer ni oni ne znaju, da čine zlo. ²Nemoj nagliti ustima svojim i srce tvoje neka prebrzo ne govori pred Bogom, jer je Bog na nebu, a ti si na zemlji; zato neka bude samo malo riječi tvojih! ³Jer kako san dolazi od mnogih poslova, tako ludo brbljanje od mnogih riječi.

⁴Jesi li učinio zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer mu nijesu mili luđaci. Što si zavjetovao, ispuni! ⁵Bolje je ništa ne zavjetovati, nego zavjetovati, pa ne ispuniti.

⁶Ne daj, da te usta tvoja navode na grijeh i ne govori pred poslanikom Božjim: "Bila je nepažnja!" Zašto da se Bog srdi zbog govora tvojega i da uništi djelo ruku tvojih? ⁷Jer gdje je mnogo sanova, tu je mnogo ništavih riječi, Boj se Boga!

⁸Vidiš li siromaha zarobljena, i da se pravo i pravednost u zemlji povređuje, ne čudi se tome; jer viši pazi nad visokim i još viši nad obadvojicom. ⁹Korist za zemlju kraj svega toga ova je: kralj, koji služi zemlji.

¹⁰Tko ljubi novce, nema nikada dosta novaca; tko ljubi bogatstvo, nema nikada dosta dobitka. I to je taština. ¹¹Množi li se dobro, množe se i ništitelji njegovi, pa što ima posjednik od toga, osim da to gleda. ¹²Sladak je san radniku, Jeo malo ili mnogo; a bogatašu ne da do sna doći presitost. ¹³Ima ljuto zlo, što ga vidjeh pod suncem: bogatstvo, od posjednika svojega čuvano na vlastitu nesreću. ¹⁴To bogatstvo propadne kojom zlom nezgodom; ako ima sina, ne ostane ništa u ruci njegovoj. ¹⁵Kao što je došao gol iz krila materina, tako mora opet da otide. Za trud svoj ne nosi od svega toga ni toliko, što bi mogao ponijeti sa sobom u ruci svojoj. ¹⁶I to je ljuto zlo: kako je došao, tako mora da otide. Što ima čovjek od toga, da se trudi za vjetar? ¹⁷Uz to jede svega

vijeka svojega u mraku, u mnogom jadu, u žalosti i ljutnji.

¹⁸Eto, to pronađoh kao dobro, kao lijepo: da čovjek jede i pije i dobre volje bude uza sav trud svoj, kojim se muči pod suncem tolike dane života, koliko mu ih Bog dao, jer to je dio njegov. ¹⁹Za svakoga čovjeka, kojemu je Bog dao bogatstvo i posjed i kojemu je dopustio, da od toga uživa, svoj dio uzima i da se veseli uz trud svoj, to je dar Božji. ²⁰Onda ne mozga više mnogo o danima života svojega; jer ga Bog drži zaposlena radošću srca njegova.

Propovjednik – 6 glava

¹Ima još drugo zlo, što ga vidjeh pod suncem. Ono teško tišti čovjeka.

²Jednome čovjeku daje Bog bogatstvo, blago i slavu i ništa, što zaželi srce njegovo, ne fali mu, ali mu Bog ne dopušta da to uživa, nego jedan stranac to uživa: to je taština i ljuto zlo.

³Ako bi tko imao stotinu djece i živio mnogo godina i broj se dana života njegova veoma namnožio, on ne bi mogao uživati dobra, te ni pogreba ne bi imao, kažem: Bolje je nedonošče od njega. ⁴Jer ono dođe uzalud i ide odavde u tamu, ime mu je noću pokriveno. ⁵Ne vidi sunca i ništa ne zna o njemu, ali počiva bolje nego onaj! ⁶Kad bi živjelo i dvije tisuće r godina, ne bi okušao dobra: ne ide li sve na jedno mjesto? ⁷Sav je trud čovjeka za usta njegova, ali se nikad ne utiša čežnja njegova. ⁸Koju prednost ima mudrac ovdje pred luđakom, pred siromahom, koji razumije živjeti? ⁹Bolje je vidjeti očima nego, lutati čežnjom. I to je taština i trka za vjetrom.

¹⁰Što se događa, određeno je davno unaprijed; i što biva od čovjeka, to stoji tvrdo; i nitko ne može pozvati na odgovor onoga, koji je jači od njega. ¹¹Što veća hrpa riječi, to veća taština, i što da to koristi čovjeku?

¹²Jer tko zna, što je dobro čovjeku u životu za malo ništavih dana života njegova, koji mu prolaze kao sjena. Tko može reći čovjeku, što će iza njega biti pod suncem?

Propovjednik – 7 glava

¹Bolje je dobro ime nego dobro ulje, i dan smrti više je vrijedan, nego dan rođenja.

²Bolje je ići u kuću žalosti negoli u kuću, gdje se gosti, jer je ovdje kraj svakoga čovjeka, i tko još živi, prima to k srcu.

³Bolje je zabrinutost nego smijeh, jer ako je i žalosno lice, može ipak biti veselo srce.

⁴Srce mudrih ljudi boravi u kući žalosti, a srce ludih u kući veselja.

⁵Bolje je poslušati ukor mudroga, negoli slušati hvalospjev luđaka!

⁶Jer kao što prasak trnja pod kotlom, takvo je smijanje luđaka. I to je taština!

⁷Jer tlačenje čini mudra čovjeka ludim, i mićenje pokvari srce.

⁸Bolji je svršetak jedne stvari nego njezin početak i bolja je strpljivost nego oholost!

⁹Srdžbi se ne podaji prebrzo, jer srdžba prebiva u grudima ludih!

¹⁰Ne govori: "Kako je to, da su prije bila vremena bolja nego danas?" Jer mudrost ti ne udahnu to pitanje.

¹¹Dragocjena je mudrost kao baština i probitak onima, koji vide sunce.

¹²Jer je u sjeni mudrosti čovjek tako dobro zaklonjen kao u sjeni novaca; a znanje mudrosti ima prednost u tom, što daje život onome, koji je posjeduje.

¹³Pogledaj djelo Božje; tko može ispraviti što je on iskrivio?

¹⁴Je li ti dobro, budi dobre volje; ako ti je zlo, onda upamti: jedno i drugo Bog je tako naredio, da ne pronađe čovjek što ga čeka.

¹⁵Obadvoje vidjeh u ništavim danima svojim: ima pravednika, koji propadaju unatoč pravdi svojoj, i ima bezbožnika, koji dugo žive unatoč pokvarenosti svojoj.

¹⁶Ne budi previše pravedan, i ne budi premudar; zašto da se uništavaš?

¹⁷Ne budi previše bezbožan i ne budi lud; zašto bi umro prije vremena?

¹⁸Bilo bi dobro, kad bi čvrsto držao ovo, a ono ne dao iz ruku, jer tko se boji Boga, umakne obojemu.

¹⁹Mudrost daje mudrome više moći, nego što je imaju u gradu desetorica samosilnika.

²⁰Jest, ni jedan čovjek na zemlji nije tako pravedan, da bi činio samo dobro i nikada se ne ogriješio.

²¹Ne primaj k srcu svako brbljanje, što kola naokolo; inače bi, mogao čuti, kako te grdi tvoj vlastiti sluga.

²²Jer često puta – ti to znaš – sam si grdio druge.

²³Sve sam to ja istražio mudročću. Mislio sam da postanem mudar, ali je mudrost ostala daleko od mene.

²⁴A ono što je daleko i duboko, vrlo duboko, – tko ga može naći?

²⁵Opet se prihvatih i upravih srce svoje na to, da mudrujem i istražujem

i da tražim mudrost i razboritost i da spoznam, je li zloća ludost i bezumlje jarost.

²⁶Tada nađoh: gorča je od smrti žena; jer je ona mreža, srce je njezino zamka ruke su njezine okovi; tko je u milosti kod Boga, može joj izmaći, a grješnik pripadne k njoj.

²⁷Gle, to nađoh, veli propovjednik, spajajući jedno s drugim, da dođem do spoznaje.

²⁸A što sam uvijek tražio i nikada ne našao: čovjeka jednoga između tisuća nađoh, a žene među svima ovima ne nađoh.

²⁹Gle, to nađoh: iskrena je Bog stvorio čovjeka; ali oni traže mnoge spletke.

Propovjednik – 8 glava

¹Tko je mudar? Tko razumije značenje stvari? Mudrost prosvjetljuje čovjeku lice i mijenja tvrdoću lica njegovga.

²Ja kažem: "Izvršuj zapovijed kraljevu – zbog zakletve Božje!

³Ne otpadaj prenaplo od njega! Ne ulazi u zle spletke, jer on ipak čini, što hoće.

⁴Jer je riječ kraljeva moćna. Tko smije reći njemu: "Što radiš tu?"

⁵Tko izvršuje zapovijed, neće doživjeti ništa zlo, jer mudro srce i zna za vrijeme i pravo.

⁶Jer svaka stvar ima vrijeme i pravo, a teško tišti čovjeka zlo.

⁷Jer nitko ne zna, što će doći, jer tko bi mu mogao reći, kako li će to

doći?

⁸Čovjek nema vlasti nad dahom. Nitko ne može zaustaviti dah životni. Ni jedan nema moći nad danom smrtnim. Nema dopušta od borbe smrtno. Tako ni zlo ne oslobađa onoga, koji ga čini.

⁹Sve ovo vidjeh, kad upravih srce svoje na ono, što se događa pod suncem u vrijeme, kad čovjek vlada nad drugima na zlo njihovo.

¹⁰I uz to vidjeh, kako bezbožnici dobiše pogreb, a oni, koji su činili pravo, moradoše otići sa sve toga mjesta, i bili su zaboravljeni u gradu. I to je taština,

¹¹Jer se ne izvrši odmah osuda na zločincima, raste djeci čovječjoj hrabrost, da čine zlo.

¹²Može bezbožnost što puta činiti zlo i živi još dugo. Ali ja i znam: koji se Boga boje bit će dobro, jer ga se boje.

¹³A bezbožniku neće biti dobro. On ne smije dane svoje protegnuti kao sjena, jer se ne boji Boga.

¹⁴Taština koja biva na zemlji, jest ovo: ima pravednika, kojima je, kao da bi bili radili bezbožno, i ima bezbožnika, kojima je, kao da bi bili radili pravedno. Ja kažem: I to je taština.

¹⁵I tako ja hvalim veselje: jer nema ništa bolje čovjeku pod suncem, nego jesti i piti i veseo biti. To neka ga prati u svemu trudu njegovu kroz sve dane života, što mu ih Bog dadne pod suncem!

¹⁶Kadgod upravih srce svoje na to, da dođem do znanja mudrosti i da motrim, što se radi na zemlji – jer ni danju ni noću neće san da obraduje čovjeku oko – ¹⁷Tada vidjeh, što vrijedi za sve djelovanje Božje: čovjek ne može dokučiti upravljanje, što se vrši pod suncem.

Koliko se god čovjek trudi da to istraži, ipak to ne može dokučiti. Pa i ako mudrac misli, da to zna, ipak ne može to dokučiti.

Propovjednik – 9 glava

¹Sve sam to bio dobro promislio i bio sam došao do spoznaje: pravedni i mudri u Božjoj su ruci sa svim svojim djelovanjem. Hoće li ga ljubav ili mržnja susresti, ne zna čovjek unaprijed. Sve mu može donijeti budućnost.

²Sve pogađa jednaka sudbina: pravednoga kao bezbožnoga, dobrog, čistoga kao nečistoga, onoga koji žrtvuje, kao onoga koji ne žrtvuje. Dobromu je kao grješniku, onome koji se kune, kao onome koji se boji zakletve.

³To je zlo kod svega, što biva pod suncem: sve pogađa jednaka sudbina; zato je i srce čovječje tako puno zla. U srcu njihovu prebiva ludost, dok su god živi, a potom silazi se k mrtvima!

⁴Jer samo tko je pridružen živima, ima se još nešto nadati; jer bolje je živ pas, nego mrtav lav. ⁵Živi znaju još, da moraju i umrijeti, a mrtvi nemaju više znanja, niti se nadaju plaći; jer im se je spomen zaboravio. ⁶Odavno je nestalo ljubavi njihove, mržnje njihove, vruće žudnje njihove, i zauvijek nemaju više dijela u svemu što biva pod suncem.

⁷Hajde, jedi s radošću kruh svoj, pij vesela srca vino svoje, jer su vazda bila Bogu mila djela tvoja. ⁸Svagda neka su ti haljine bijele i nikada na glavi tvojoj neka ne ponestane ulja! ⁹Uživaj život sa ženom, koju ljubiš, u sve dane ništavog života svoga, što ti ga Bog daje pod suncem, jer je to dio tvoj u životu u sve dane ništavog života tvoga i u trudu, kojim se mučiš pod suncem. ¹⁰Što ruka tvoja može činiti, to neka čini vlastitom snagom, jer nema niti rada ni osnova, niti mudrosti ni znanja u carstvu mrtvih, kamo ideš.

¹¹Nadalje vidjeh pod suncem: ne dobiva brzi trku, ni junaci rat, ni mudraci kruh, ni pametni bogatstvo, ni razumni milost, nego sve stoji do vremena i sreće. ¹²Jer čovjek ne zna vremena svojega: kao što se ribe hvataju mrežom, kao što ptice padaju u zamku, isto tako zapletu se ljudi u vrijeme nesreće, što navali la njih iznenada.

¹³I ovo moradoh ja s mudročću doživjeli pod suncem i učini mi se to važnim: ¹⁴Bio je malen grad i samo je malo ljudi stanovalo u njemu, a dođe na njega moćan kralj, opkoli ga i zakopa proti njemu jake opkope. ¹⁵A bio u njemu i siromašan mudrac, i on oslobodi grad mudročću svojom, ali se poslije nitko nije sjetio toga siromaha. ¹⁶Tada rekoh sebi: bolja je mudrost nego moć, ali se ne priznaje mudrost siromaha i na riječi se njegove ne pazi.

¹⁷Riječi jednoga mudraca, mirno kazane, vrednije su da se slušaju nego dreka kralja ludih.

¹⁸Bolja je mudrost nego ratno oružje, ali jedan jedini zločinac može pokvariti mnogo dobra.

Propovjednik – 10 glava

¹Otrovne muhe učine ulje pomastarevo pokvarenim i ukisnulim. Tako je i malo ludosti teže od mudrosti i časti.

²Mudrac ima razum k desnoj strani, luđak ima razum k lijevoj strani.

³Kad luđak ide putem, izdaje razum njegov i odaje svakome da je luđak.

⁴Ako se i gnjev vladaoca podigne na te, ne ostavljaj mjesta svojega, jer strpljiv izravna velike pogriješke.

⁵Ima još jedno zlo, koje vidjeh pod suncem, propust, što ga počinu

vladalac: ⁶Luđak se postavlja na visoko mjesto, a plemeniti moraju živjeti u nizini. ⁷Vidjeh sluge na konjima, a knezovi idu pješke kao sluge.

⁸Tko jamu kopa, padne lahko sam u nju; i tko ruši zidove, toga lahko ujede zmija.

⁹Tko lomi kamenje, lahko se pritom ozlijedi; i tko cijepa drva lahko pritom dođe u opasnost.

¹⁰Ako je sjekira tupa i ako se ne naoštri, onda se mora vlastita snaga to više upotrijebiti; mudrost donosi uspjeh.

¹¹Ujede li zmija, prije nego ju čovjek obajao, onda ne koristi ništa, ako je sam čovjek bajač.

¹²Pune su miline riječi iz usta mudraca, a usne luđakove prožderu njega samoga.

¹³Ludost je početak govoru njegovu, a posljednje iz usta njegovih jest zlo bezumlje.

¹⁴Mnogo brblja luđak, gdje ipak čovjek ne zna, što će se dogoditi. Tko će mu reći, što će se poslije njega dogoditi?

¹⁵Rad luđakov samo ga umara Jer on nije još naučio u grad otići.

¹⁶Jao tebi, zemljo, kad ti je kralj dijete, i kad velikaši tvoji već rano ujutro pijančuju!

¹⁷Blagoslovljena si ti, zemljo, kad ti je kralj plemenit, i kad velikaši tvoji jedu na vrijeme, kao junaci, a ne kao pijanci!

¹⁸Gdje vlada lijenost, ugiblje se krov, i gdje su nemarne ruke,

prokišnjava kuća.

¹⁹Za veselje drži se gozba i vino razveseljuje život, a novci učine sve.

²⁰Ni u mislima ne psuj kralja, ni u sobi, u kojoj spavaš, ne psuj bogatih, jer ptice nebeske mogle bi primiti jeku i krilat glasnik raširiti riječ tvoju.

Propovjednik – 11 glava

¹Baci kruh svoj na površinu vode i na ćeš ga opet poslije mnogo dana.

²Razdijeli dio na sedam komada ili na osam, jer ne znaš, kakva još nesreća dolazi na zemlju.

³Kad su oblaci puni dažda, onda ga izlijevaju na zemlju. Padne li drvo na jug ili na sjever: kamo je palo, tamo ostaje.

⁴Tko uvijek pazi na vjetar, nikada ne pristupa k sijanju, i tko uvijek gleda na oblake, ne dolazi nikada do žetve,

⁵Kako ne znaš, koji je put životnom dahu, i kako postaju kosti u krilu trudne žene, isto tako malo znaš upravljanje Božje, koji sve tvori.

⁶Ujutro sij sjeme svoje i do uveče nemoj da ti počivaju ruke, jer ne znaš, hoće li uspjeti ovo ili ono, ili će oboje jednako dobro prihvatiti.

⁷Slatka je svjetlost i godi očima vidjeti sunce.

⁸Zato ako čovjek živi mnogo godina, neka se veseli u svima, a neka pomisli i na dane tamne: jer će ih biti mnogo! Sve što dolazi taština je.

⁹Raduj se, mladiću, svomemu mladom životu i neka vedro bude srce tvoje u mladim danima; idi kamo te srce tvoje vuče i oči te tvoje zovu; ali znaj dobro, da o svemu tome Bog od tebe traži račun.

¹⁰Ukloni žalost od srca svojega i otjeraj boli od tijela svojega; jer je prolazna mladost i crna kosa.

Propovjednik – 12 glava

¹Spominji se Stvoritelja svojega u mladim danima, prije nego dođu dani zli i prispiju godine, za koje veliš: "Ne dopadaju mi se!" ²Prije nego pomrči sunce, svjetlo i mjesec i zvijezde i iza dažda opet dođu oblaci.

³To je doba, kad zadržću čuvari kuće, kad se pognu snažni ljudi, kad počivaju mlinarice jer ih je premalo, kad se skrivaju, koji vire kroz prozore. ⁴Vrata s ulica zatvaraju se i zveka mlina biva tiša, o cvrkut ptičji jedan se diže i svi glasovi umuknu.

⁵Čovjek se straši visina i strahote na ravnoj stazi; a badem cvjeta, skakavac se samo mučno vuče i napor opada; jer čovjek ulazi u vječnu kuću svoju! Po ulici idu naokolo ljudi turobni. ⁶Sjećaj se Stvoritelja, prije nego se prekine uže srebrno, čaša zlatna pukne, vrč se na izvoru razbije, u studenac točak slomljeni padne. ⁷I prah se vrati u zemlju, onako, kako je bio, i duh se vrati k Bogu, koji ga je dao – :

⁸"Taština nad taštinama!" veli propovjednik, "sve je taština!"

⁹K ovomu je još pridodati: "propovjednik je bio mudrac, koji je narodu davao znanje; bio je mislilac, istraživač i sastavio je mnogo priča.

¹⁰Propovjednik se je trudio da nađe ugodne riječi i da napiše iskrene riječi istine.

¹¹Riječi su mudraca kao ostani volujski, i članovi skupljenih priča kao klini zabijeni, one potječu od jednoga Pastira.

¹²Uostalom primi savjete, sine moj; nema kraja mnogome pisanju knjiga, a mnogo učenje umara tijelo.

¹³Zaključnu riječ čujmo svi: "Boga se boj, i zapovijedi njegove drži!"

¹⁴To vrijedi za svakoga; jer će svako djelo Bog iznijeti pred sud, sve skriveno, bilo dobro ili zlo.

Pjesma nad pjesmama – 1 glava

¹Salomonova pjesma nad pjesmama.

²Zaručnica: Ah, kad bih se mogla nasladiti na cjelovu usta tvojih, jer je slađe od vina milovanje tvoje.

³Pun je miline miris tvojih pomasti, kao ulje razliveno ime je tvoje, zato ljubav djevojaka leti k tebi.

⁴Privuci me k sebi, požurit ćemo se! Povedi me, kralju, u sobu svoju, radovat ćemo se i veseliti ti, više nego vino slaviti ćemo ljubav tvoju! Dostojan si sve ljubavi.

⁵Ja sam pocrnjela, ali mila, kćeri jerusalemske, kao šatori cedarski, kao šatorske zavjese Salmuni.

⁶Ne gledajte me, što sam crnomanjasta, jer me je sunce opalilo! Ljuto me okupiše sinovi matere moje: postaviše me da čuvam vinograde, i nijesam mogla da pazim na vlastiti vinograd.

⁷Pa kaži mi ti, kojemu pripada srce moje: gdje stoji stado tvoje, gdje planduješ opodne? Ne bih htjela lutati među stadima drugova tvojih.

⁸Zaručnik: Ako ne znaš, najljepša između žena: slijedi trag stada, tjeraj jariće svoje na pašu pokraj šatora pastirskih!

⁹Htio bih te, prijateljice moja, prisposobiti s plemenitim i onima u kolima faraonovim:

¹⁰Kako pristaje lijepo obrazima tvojim niz bisera, vratu tvojemu ogrlice zlatne!

¹¹Načinit ćemo ti zlatne grivne sa šarama srebrnim.

¹²Zaručnica: Kada kralj počiva za stolom, narod moj diše mirisom ugodnim.

¹³Dragi je moj kao kutijica smirne, što mi počiva na prsima.

¹⁴Dragi je moj kao grozd ciprov u vinogradima engadskim.

¹⁵Zaručnik: Kako si lijepa, prijateljice moja, kako si lijepa, oči su tvoje kao golubice.

¹⁶Zaručnica: O, ti si lijep, dragi moj, preljubezan odista! Postelja je naša svježa zelen,

¹⁷kućne su nam grede cedri, stolovi čempresi.

Pjesma nad pjesmama – 2 glava

¹Ja sam cvijet na poljani šaronskoj, ljiljan u dolini.

²Zaručnik: Među trnjem ljiljan prijateljica je moja među djevojkama!

³Zaručnica: Kao jabuka među drvećem dragi je moj među momcima! U sjeni njegovoj sjedim rado; plod je njegov sladak grlu mojemu.

⁴U vinarnicu on me vodi: kao bojni barjak njegov vije se nada mnom ljubav.

⁵Krijepi me groždem, razblažuje me jabukama, jer sam bolna od

ljubavi.

⁶Tada se privine ljevica njegova pod glavu moju, u ljubavi me ogrli desnica njegova.

⁷Zaručnik: Zaklinjem vas kćeri jerusalemske, srnama ili košutama poljskim: nemojte buditi, nemojte smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

⁸Zaručnica: Slušaj! Moj dragi, evo, on dolazi, skače preko gora i poskakuje preko humova.

⁹Dragi je moj kao srna ili kao jelenče. Gledaj samo: već stoji iza zida, gleda kroz prozor i viri kroz rešetku.

¹⁰Dragi moj progovori i reče mi: Ustani, prijateljice moja, ti si lijepa moja, dođi ovamo!

¹¹Gledaj samo, zima prođe, ode i prošumi dažd.

¹²Na polju pokazuju se već cvjetići; došlo je vrijeme rezanja loze. Pjevanje grlice čuje se u zemlji.

¹³Plod svoj već pusta smokova; slatko miriše cvijet vinove loze. Ustani, prijateljice moja, ljepoto moja, dođi ovamo!

¹⁴Golubice moja u klisurama, u zaklonu vrletnom, daj da vidim lice tvoje, daj da slušam glas tvoj, jer je glas tvoj mio i lice tvoje blago.

¹⁵Zaručnica: Pohvatajte nam lisice, male lisice, što pustoše vinograd, jer je vinograd naš u cvatu!

¹⁶Moj je dragi moj, i ja sam njegova; on je pastir na poljima ljljana.

¹⁷Dok dan zahladi i sjene uteku, dođi, dragi moj, kao srna ili kao jelenče na gorama mirisnim!

Pjesma nad pjesmama – 3 glava

¹Noću na postelji svojoj tražila sam duši svojoj dragoga, tražila sam ga, ali ga ne nađoh.

²Ustat ću, poći ću po gradu, tražit ću na ulicama i trgovima duši svojoj dragoga: tražila sam ga, ali ga ne nađoh.

³Sretoše me stražari, što su obilazili po gradu: "Nijeste li vidjeli duši mojoj dragoga?"

⁴Jedva sam ih mimoišla, nađoh duši svojoj dragoga. Držala sam ga čvrsto i nijesam pustila, sve dok ga ne odvedoh u kuću matere svoje, u sobu one, koja me rodila.

⁵Zaručnik: Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske, srnama i košutama poljskim: nemojte buditi, nemojte smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

⁶Zbor naroda: Što ono ide gore iz pustinje tamo, stupovima dima zaogrnuto? U mirisu smirne i tamjana i svakojakih mirodija?

⁷To je nosiljka Salomonova! Oko nje je šezdeset junaka između junaka Izraelovih.

⁸Svi su oni teško naoružani, iskušani u boju, u svakoga mač o bedru, da odole strahoti noćnoj.

⁹Palaču je sebi sagradio kralj Salomon od drveta libanskoga.

¹⁰Stupove je napravio od srebra, pokrov od zlata, sjedište s grimiznim

jastucima, unutra sve ukrašeno ljubavlju kćeri jerusalemskih.

¹¹Kćeri jerusalemske, izađite kćeri sionske, gledajte Salomona, kralja; resi ga kruna njegova, kojom ga je okrunila mati njegova na dan svadbe njegove, na dan veselja srca njegova.

Pjesma nad pjesmama – 4 glava

¹Zaručnik: Kako si lijepa, prijateljice moja, kako si lijepa! Oči su tvoje kao golubice, ispod koprene svijetle. Kosa ti je kao stado koza, što silaze gore gileadske.

²Zubi su ti kao stado ovaca, što upravo izlaze iz kupala, kad se strižu: sve s blizancima, nijedne među njima nema bez janjeta.

³Usne su ti kao vrpca grimizna, milina resi usta tvoja. Kao kriške mogranja sjaju tvoja lica ispod koprene.

⁴Vrat ti je kao toranj Davidov zidnim vijencima naoružan, tisuće štitova vise na njemu, štitova od samih junaka.

⁵Prsa tvoja: dva blizanca srnčeta, što pasu među ljiljanima.

⁶Dok dan zahladi i sjene uteku, htio bih poći k smirnoj gori, k tamjanovu humu.

⁷Sva si lijepa, prijateljice moja, nema ljage na tebi.

⁸Dođi s Libanona, zaručnice, k meni, dođi s Libara, dođi k meni! Sidi s brijega amonskoga, s vrhunca senirskoga i hermonskoga, iz pećina lavovskih, s gora risovskih!

⁹Ranjavaš srce moje, sestro zaručnice moja, očaravaš mi srce svakim pogledom očiju svojih, svakom karikom uresa na vratu svojemu!

¹⁰Kako je blaga ljubav tvoja, sestro zaručnice moja, mnogo je slađa od vina ljubav tvoja! Svaku mirodiju nadvisuje miris ulja tvojih.

¹¹Usne tvoje, zaručnice, kaplju medom. Jezik tvoj krije med i mlijeko. Miris je haljina tvojih kao miris Libanona.

¹²Vrt je sestra zaručnica moja, dobro ograđen, studenac zatvoren, izvor zapečaćen.

¹³Nasad je tvoj voćnjak šipaka, pun plodova prekrasnih, cipra i narda,

¹⁴Narda i šafrana, idirota i cimeta i svakojakih rastlina za kad, smirne i aloja, sa svakojakim najfinijim balsamima.

¹⁵Izvor vrta mojega jest studenac žive vode, što teče s Libanona.

¹⁶Zaručnica: Sjevere, ustani sad Juže, ovamo! Puhnite po vrtu mojemu! Neka kaplju mirisi njegovi! O, neka bi došao dragi moj u vrt svoj, neka bi uživao plodove svoje, prekrasne!

Pjesma nad pjesmama – 5 glava

¹Zaručnik: U vrt svoj dolazim, sestro zaručnice moja! Berem smirnu svoju s balsamom svojim, jedem sat svoj s medom svojim, pijem vino svoje s mlijekom svojim. Jedite, prijatelji, pijte, ponapijte se, mili moji!

²Zaručnica: Spavala sam, ali je srce moje bilo budno. Slušaj! Eto kuca dragi moj! Zaručnik: "Otvori mi, sestro moja, prijateljice moja, golubice moja, čista moja, mokra mi je glava od rose, i kosa moja od noćnih kapi!"

³zaručnica: Svukla sam već haljinu svoju, opet bih je morala obući! I noge sam sebi oprala, ah, morala bih ih opet zamazati!

⁴Tada dragi moj promoli ruku svoju kroz rupu: nutrina moj ustrepta od njega.

⁵Ja skočih da otvorih dragome svojemu. Tada mi ruke pokapa smirna; niz prste mi poteče smirna na držak prijevornice.

⁶Otvorih dragome svojemu. Ali dragoga mojega nije bilo, bio je otišao. Stade mi dah, jer on je govorio. Tražila sam ga, ali ga ne nađoh, zvala sam ga, ali mi se ne odazva.

⁷Sretoše me stražari, što su obilazili po gradu. Izraniše me, pokrivalo mi strgaše, stražari zidova.

⁸Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske, ako susretnete dragoga mojega, kažite mu, da sam se razboljela od ljubavi.

⁹Kćeri jerusalemske: što je dragi tvoj bolji od ostalih dragih, najljepša među ženama? Što je dragi tvoj bolji od ostalih dragih, te nas tako zaklinješ?

¹⁰Zaručnica: Dragi je moj bijel i rumen, među tisućama može se poznati.

¹¹Kao zlato glava je njegova, kao najdragocjenije zlato. Kose njegove kao grozdovi, crne kao gavrani.

¹²Oči su mu kao golubice na potoku, mlijekom umivene, počivaju u miru.

¹³Obrazi su njegovi kao lijehe mirisnog bilja, cvijeće mirisno niče u njima. Usne njegove cvatu kao ljiljani skrletni, kaplju smirnom dragocjenom.

¹⁴Ruke su njegove kao zlatne šipke, obložene dragim kamenjem. Tijelo je njegovo kao umjetno djelo od slonove kosti, obloženo safirima.

¹⁵Stoji kao na stupovima od mramora, uglavljenim na zlatnom podnožju. Uzrast mu je kao Libanon, krasan kao cedri.

¹⁶Usta su mu puna sladosti. Sve je na njemu ljupko. Takav je dragi moj, takav je prijatelj moj, kćeri jerusalemske!

Pjesma nad pjesmama – 6 glava

¹Kćeri jerusalemske: Kamo je otišao dragi tvoj, najljepša među ženama? Kamo je okrenuo dragi tvoj, da ga tražimo zajedno s tobom?

²Zaručnica: U vrt svoj otišao je dragi moj k lijehama mirisnog bilja, da se naslađuje u gaju ugodnom i da bere ljiljane.

³Moj je dragi moj, i ja sam njegova! On je pastir na poljanama ljiljana.

⁴Zaručnik: Lijepa si, draga moja, kao Tirsa krasna kao Jerusalem, strahovita kao ratna vojska.

⁵Odvrti oči svoje od mene; one me omamjuju! Kosa ti je kao stado koza, što silaze s gore gileadske.

⁶Zubi su ti kao stado ovaca, što izlaze iz kupala: sve s blizancima, nijedne među njima nema bez janjeta.

⁷Kao kriška mogranja sjaju tvoja lica ispod koprene.

⁸Već šezdeset imam kraljica i osamdeset drugih žena i djevojaka bez broja.

⁹Ali je samo jedna golubica moja, čista moja: samo je ona miljenica

materi svojoj, najmilija njoj, koja ju rodila. Kad je vide, hvale je djevojke, slave je kraljice i inoče:

¹⁰Tko je ona, koja sja kao zora, lijepa kao mjesec, čista kao sunce, strahovita kao ratna vojska?

¹¹Zaručnica: Silazila sam u gaj oraha, da se nauživam zeleni, što niče u dolini, da vidim, cvate li već vinova loza, pupe li šipci.

¹²Tada iznenada – nijesam znala, kako – smete mi se srce pred kolima pratnje kneževske,

¹³Zbor pratnje: Vrati se, Sulamko, vrati se, vrati se da te gledamo!
Zaručnica: Što ćete gledati na Sulamki, je li ples u dva zbora?

Pjesma nad pjesmama – 7 glava

¹Zbor: Kako su lijepi koraci tvoji u papučama, kćeri kneževska! Okret bedara tvojih kao đerdan oko vrata, djelo ruke umjetničke.

²Krilo ti je kao zdjela dragocjena – nikada u njoj neka ne us fali vina! – Tijelo ti je kao stog pšenice, ljiljanima ograđen.

³Prsa tvoja: dva blizanca srnčeta!

⁴Vrat tvoj: toranj od slonove kosti! Oči tvoje: jezera u Hešbonu pred vratima batrabimskim. Nos je tvoj kao toranj libanonski, koji gleda prema Damasku.

⁵Glava tvoja na tebi kao Karmel, kosa na glavi tvojoj kao grimiz kraljevski, u pletenice spletena.

⁶Zaručnik: Kako si lijepa, kako ljupka, ti draga, kćeri puna miline!

⁷Uzrast tvoj kao palma, prsa tvoja kao grozdovi.

⁸Obuze me zelja: popet ću se na palmu, dohvatit ću plodove njezine: tada će mi njedra tvoja biti grožđe s vinove loze. Dah je nosa tvogjega kao miris jabuke,

⁹Usta tvoja kao najbolje vino, što mi slatko kvasi grlo lije se preko usana i zuba.

¹⁰Zaručnik: Ja sam posve dragoga svojega! I srce je njegovo puno čežnje za mnom.

¹¹Dodi, dragi moj, pođimo van u polja! Pod grmljem ciprovim legnimo na počinak!

¹²Rano u jutro poći ćemo u vinograde da vidimo, zameće li se već vinova loza, otvaraju li se cvjetovi, cvatu li šipci. Tamo ću ti posvetiti ljubav svoju.

¹³Mandragore dišu već svojim mirisom. Vrata naša kriju svakojakoga krasnog voća: novoga i staroga, za tebe sam ga sačuvala, Dragi moj!

Pjesma nad pjesmama – 8 glava

¹Ah, da bi mi ti brat bio, koji je dojió prsa matere moje! Tada bih te smjela cjelivati, kad bih te našla vani: nitko me ne bih za to prekorio.

²Uzela bih te sa sobom i povelá te u kuću matere svoje, koja me odgojila, dala bih ti da piješ vino mirisavo, sok od šipaka.

³Tada se privine ljevica njegova pod glavu moju, u ljubavi me ogrli desnica njegova.

⁴Zaručnik: Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske: nemojte buditi, nemojte

smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

⁵Kćeri jerusalemske: Tko je ona, koja ide gore iz pustinje tamo, naslonjena na dragoga svoga? Zaručnik: Pod jabukom probudio sam te, gdje te je u bolima rodila mati tvoja, gdje je u mucu ležala roditeljka tvoja.

⁶Kao pečat postavljam se tebi na srce, na ruku tvoju kao pečat! Kćeri jerusalemske: Jest, ljubav je jaka kao smrt. Ljubomornost ljubavi tvrda je kao svijet mrtvih. Žar je njezin kao oganj plamenit, i munje su plamenovi njezini.

⁷Kad bi bilo još toliko voda: "ne mogu one da ugase ljubav! I rijeke nikada ne otrgnuše ljubavi! Kad bi tko davao sve imanje kuće svoje za ljubav: mogao bi on biti samo prezren!

⁸Braća zaručnice: Imamo se stricu, još nema prsiju, Što ćemo činiti sa sestrom svojom, kad je dođu prositi?

⁹Ako je ona zid: sagradit ćemo na njemu tvrđavu od srebra! Ako li vrata, utvrdit ćemo ih trenicama cedrovim!

¹⁰Zaručnica: Ja sam zid! Prsa su moja kao tornjevi. Ali sam za njega jedna, koja se je već predala.

¹¹Imao je Salomon vinograd u Baal–Hamonu, povjerio je vinograd čuvarima i morao je svaki za rod njegov platiti tisuću srebrnjaka.

¹²Zaručnica: Moj vlastiti vinograd samo je za me, tebi te tisuće, o Salomone, i dvije stotine onima, koji čuvaju plodove njegove!

¹³Zaručnik: Ti, koja stanuješ u vrtovima prijatelji prisluškuju glas tvoj, daj mi da ga i ja čujem!

¹⁴Zaručnica: Brže dođi, dragi moj, kao srna ili kao jelenče na gorama mirisnim!

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#), [43](#), [44](#), [45](#), [46](#), [47](#), [48](#), [49](#), [50](#), [51](#), [52](#), [53](#), [54](#), [55](#), [56](#), [57](#), [58](#), [59](#), [60](#), [61](#), [62](#), [63](#), [64](#), [65](#), [66](#)

Izaija – 1 glava

¹Videnje Izaije, sina Amosova, što ga je gledao nad Judom i Jerusalemom u dane kraljeva Uzije, Jotama, Ahaza i Ezekije od Jude.

²Čujte, nebesa, slušaj, zemljo, jer Gospod govori: "Djecu odgojih i podigoh, ali mi ona postade nevjerna.

³Vol poznaje gospodara svojega i magarac jaslje gospodara svojega. Samo Izrael ne poznaje, narod moj ne razumije!"

⁴Jao, pokoljenje griješno, narode zlodjelima natovareni, leglo zlikovaca, djeca izrođena! Oni ostaviše Gospoda, pogrdiše Sveca Izraelova, okrenuše mu leđa.

⁵Kamo da vas se još bije, kad jednako otpadate?

⁶Posve je bolesna glava i posve je iznemoglo srce. Od pete do glave nema ništa zdrava na tebi, samo uboj, modrice i rane svježje. Nije ih se iscijedilo, ni zavilo, ni uljem ublažilo.

⁷Zemlja je vaša postala pustinja, gradovi su vaši ognjem popaljeni i vaše njive – : tuđini ih jedu na vaše oči, pustoš je kao kod razora Sodome.

⁸Samo kći Siona preostade kao koliba u vinogradu, kao stražara u polju krastavaca, kao kula stražarska.

⁹Jest, da nam Gospod nad vojskama nije ostavio jedan ostatak, bili bismo kao Sodoma, izjednačili bismo se s Gomorom!

¹⁰I čujte riječ Gospodnju, knezovi Sodome, poslušaj napatuk Boga našega, narode Gomore!

¹¹"Što će mi mnoštvo žrtava vaših?", tako govori Gospod. "Sit sam žrtava od ovnova i pretiline od teladi i ne marim više za krv bikova, janjaca i jaraca.

¹²Kad dolazite da se pokažete preda mnom –: tko traži od vas, da gazite trijemove moje?

¹³Ne prinosite više žrtava nevrijednih, jer mi se gadi. Mjesec mlađak, subotu, poziv na blagdan svečan – ne podnosim: zlodjela i blagdan.

¹⁴Duša moja mrzi na vaše mlađake i blagdane, jer su mi na teret i dodija mi podnositi ih.

¹⁵I kad širite ruke svoje zatvaram ipak oči svoje od vas, i kad molite još toliko, ne slušam vas: ruke su vaše pune krvi.

¹⁶Operite se! Očistite se! Uklonite zla djela svoja ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti! ¹⁷Učite se dobro činiti: težite za pravdom, pomažite potlačenomu, pribavite pravicu siroti, branite udovicu!"

¹⁸"Dobro dakle, sudimo se!", tako govori Gospod. "I ako su grijehi vaši crveni kao skerlet, postat će bijeli kao vuna!

¹⁹Ako hoćete slušati, uživat ćete najbolje u zemlji.

²⁰Ali ako nećete i prkosite, prožderat će vas mač!" – Zaista, usta Gospodnja rekoše.

²¹Kako postade bludnicom vjerni grad, koji je bio pun pravice! Nekoć je stanovala u njemu pravednost, a sada – krvnici.

²²Srebro tvoje postade troska, vino tvoje razvodnjeno.

²³Knezovi su tvoji buntovnici, drugovi kradljivcima. Oni svi ljube mito i lete za novcima. Siroti ne daju pravice i parnica udovice ne dolazi pred njih.

²⁴Zato govori Svemogući, Gospod nad vojskama, Izraelov jaki Bog: "Ha, riješit ću se na neprijateljima svojim, osvetit ću se protivnicima svojim!

²⁵Okrenut ću ruku svoju proti tebi! Očistit ću kao luživom troske tvoje, izlučit ću sve olovo tvoje.

²⁶Postavit ću ti opet suce kao prije i savjetnike kao iz početka. Tada ćeš se opet zvati 'grad pravednosti', 'grad vjerni'.

²⁷Tvorenjem pravde Sion će se spasiti, pravednošću obraćenici njegovi."

²⁸A nevjernici i grješnici svi će propasti. Koji ostave Gospoda, izginut će.

²⁹Jer ćete se posramiti zbog gajeva, što ih tako ljubite. Morat ćete se zastidjeti zbog vrtova, što ih tako volite.

³⁰Jer ćete biti kao hrast, kojemu vene lišće, kao vrt bez vode,

³¹Jaki će biti kao kućine, djelo njegovo kao iskra. Oboje će se zapaliti zajedno, i nitko neće gasiti.

Izaija – 2 glava

¹Objava, koju je primio Izaija, sin Amosov, o Judi i Jerusalemu.

²Na svršetku dana dogodit će se, da bude utvrđena gora s kućom Gospodnjom kao glavica gorama, uzvišena iznad visina. ³Tada će grnuti k njoj svi koliki narodi. Mnogi će narodi ići tamo i govoriti: "Dodite da idemo na goru Gospodnju, u kuću Boga Jakovljeva! Neka nas on uči svojim putovima! Mi hoćemo hoditi stazama njegovim, jer nauka izlazi sa Siona i riječ Gospodnja od Jerusalema.

⁴On sudi među narodima, govori pravicu mnogim narodima. Oni raskivaju mačeve svoje za raonike, koplja svoja za srpove. Više ne diže mač narod proti narodu i više se ne uči ratu.

⁵Dakle, kuću Jakovljeva, zaputimo u svjetlosti Gospodnjoj!

⁶Ali si odbacio narod svoj, kuću Jakovljevu; jer su puni vračara s Istoka, gatalaca kao Filistejci. Idu ruku u ruku s tuđincima.

⁷Puna je zemlja njihova srebra i zlata i nema broja blagu njihovu; puna je zemlja njihova konja i nema broja kolima njihovim.

⁸Puna je zemlja njihova idola i klanjaju se djelu ruku svojih, što ga načiniše prsti njihovi.

⁹Pregiblje se čovjek, poništava se muž; nećeš im oprostiti.

¹⁰Zavuci se u pećine kamene, skrij se u prah, pred strahovitim pogledom Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim!

¹¹Prignut će se uznositost ljudi, poništiti će se oholost muževa. Samo je Gospod uzvišen u onaj dan.

¹²Jer će dan suda Gospod nad vojskama održati nad svim, što je oholo i uznosito, i nad svim, što se podiže, da se to poništi,

¹³Nad svim cedrima Libanona, visokim, ponositim, i nad svim hrastovima od Bašana,

¹⁴Nad svim gorama visokim i nad svim humovima izdignutim,

¹⁵Nad svakom kulom visokom i svakim zidom utvrđenim,

¹⁶Nad svim lađama taršiškim i nad svakim brodom dragocjenim.

¹⁷Prignut će se uznositost ljudi, poništiti će se oholost muževa. Samo je Gospod uzvišen u onaj dan.

¹⁸Iščeznut će svi idoli.

¹⁹Zavlačiti će se ljudi u pećine kamene, u rupe zemaljske pred strahovitim pogledom Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim, kad ustane da zemlju prepadne.

²⁰U onaj će dan čovjek idole svoje iz srebra i zlata, što ih načinio sebi, da im se klanja, pobacati krticama i slijepim mišima.

²¹Da se zavuče u rasjekline kamene, u pukotine gorske pred strahovitim pogledom Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim, kad ustane da zemlju prepadne.

²²Zato se prođite ljudi, kojima kroz nos ide dah životni! Kako ih treba malo cijiniti!

Izaija – 3 glava

¹Gle, Svemogući, Gospod nad vojskama, oduzima Jerusalemu i Judi štap i potporu, svaku potporu u kruhu, svaku potporu u vodi,

²Junaka i ratnika, suca i proroka, vračara i starješinu,

³Stotnika i čovjeka ugledna, savjetnika, majstora u umjetnosti i čarobnjaka.

⁴Dječake stavljam za gospodare nad njima. Djeca će im obijesna zapovijedati.

⁵I gura se narod, čovjek proti čovjeku, i jedan proti drugomu. Ustaje mladić na starca nepošten na poštena.

⁶Tada jedan uhvati brata u kući oca svojega: "Ti imaš još gornju haljinu, ti moraš biti knez naš i vladati nad ovim rasulom!"

⁷Onda on u onaj dan poviče glasno: "Neću da budem liječnik za rane, U kući mojoj nema kruha ni haljine, Ne postavljajte me knezom narodu!"

⁸U ruševine će pasti Jerusalem, i Juda će pasti, jer se jezici njihovi i djela njihova protive Gospodu i prkose svetim očima njegovim.

⁹Izgled lica njihova svjedoci proti njima. Kao Sodoma govore javno o grijehu svojem. Jao njima! Sebi samima samo nanose štetu.

¹⁰Blagoslovljen je pravednik! Njemu je dobro; jer žanje plaću svojih djela

¹¹Teško bezbožniku! Njemu je zlo; jer će mu se naplatiti rad njegovih ruku.

¹²Djeca, narode moj, tvoji su gospodari. Lihvari vladaju nad tobom. Narode moj, zavodnici su tvoje vođe. Oni kvare tijekom tvojoj stazi.

¹³Na sud ustaje Gospod, da sudi narodima.

¹⁴Na sud ide Gospod sa starješinama naroda svojega i s knezovima njegovim: "Potrste vinograd! U vašim je kućama ugrabljeno dobro siromaha.

¹⁵Kako vi dolazite da gazite narod moj, da satirete siromaha, – govori svemogući Gospod nad vojskama.

¹⁶Gospod govori: "Uznosite su kćeri Siona. Idu opružena vrata i bacajući poglede pohotne. Sitno koračaju i zvekeću nogama."

¹⁷Zato će Svemogući učiniti da očelavi tjeme kćerima Siona. Prijekor i sramotu donijet će na njih Gospod.

¹⁸U onaj će dan Svemogući otrgati nakit: "nožne zaponce, počeonice i polumjesece,

¹⁹Naušnice, narukvice i koprene,

²⁰Ukosnike, podveze i pojase sjajne, mirisnice i hamajlije, ²¹Prstene i nosnice,

²²Svečane haljine i plaštevne, ogrtače i kesice,

²³Ogledala, fine košuljice, oglavlja i pokrivala.

²⁴Tada će biti mjesto miomirisa smrad, mjesto pojasa uža, mjesto pletenica čela, mjesto svečanih haljina pokornička odjeća, mjesto ljepote ljaga.

²⁵Tvoji ratnici padaju od mača, tvoji junaci u boju.

²⁶Vrata njegova tuguju i plaču, oplijenjen sjedi on na zemlji.

Izaija – 4 glava

¹U onaj će dan sedam žena prionuti za jednoga muža i ovako će govoriti: "Same ćemo se hraniti i odijevati, samo daj da nosimo tvoje ime, skini s nas sramotu!"

²U onaj će dan biti mladica Gospodnja na ures i čast, i plod zemlje na ponos i slavu onima, koji su bili spašeni iz Izraela.

³Tko je tada još preostao u Sionu i na životu je u Jerusalemu, zvat će se svet, svaki, koji je upisan za život, u Jerusalemu.

⁴Kada Svemogući opere nečistoću: kćeri Siona i utamani iz sredine njegove krvno djelo Jerusalema duhom suda, duhom čišćenja:

⁵Tada će Gospod nad čitavim prostorom gore Siona, nad skupštinama njezinim stvoriti oblak za dan, a za noć sjaj i plameni oganj. Jest, zaklon će biti nad svom slavom.

⁶I bit će koliba, da sjenom zaklanja danju od žege i da bude zar štita i krov od oluje i dažda.

Izaija – 5 glava

¹Zapjevat ću o prijatelju svojem, pjesmu prijatelja svojega o vinogradu njegovu! Vinograd je imao prijatelj moj na plodnoj visini. ²On ga je ogradio i otrijebio iz njega kamenje i zasadio u njemu lozu plemenitu. Sagradio je u njemu kulu, iskopao tijesak i nadao se, da će roditi groždem, a on rodi vinjagom.

³I sada, stanovnici Jerusalema, ljudi iz Jude, sudite između mene i vinograda mojega! ⁴Što je još trebalo učiniti vinogradu momu, a la mu nijesam učinio? Nijesam li se smio nadati, da će roditi grožđem? – A on rodi vinjagom.

⁵Pa da vam sada javim, što ću učiniti vinogradu svojem: "Srušit ću ogradu njegovu, neka postane pašnjak! Srušit ću zid njegov, neka se gazi! ⁶Učinit ću ga pustinjom, neće se obrezivati ni okopavati. Buknut će u njemu drača i trnje. I zapovjedit ću oblacima, da ne puštaju više na njega dažda.

⁷Jer je kuća Izraelova vinograd Gospoda nad vojskama i ljudi su Judini sad miline njegove. On se nadao dobru djelu, a eto zlo djelo, pravednosti, a eto zloća!

⁸Jao vama, koji sastavljate kuću s kućom, njivu na njivu nastavljate, dok više ne bude prostora, a vi sami ostanete vlastela u zemlji!

⁹U mojim ušima zvuči riječ Gospoda nad vojskama: "Zaista, mnoge će kuće opustjeti! Bile i tako velike i tako lijepe: postat će bez ljudi!

¹⁰Jer će deset rala vinograda dati jedan bat, jedan homer sjemena dat će efu."

¹¹Jao vama, koji se rano ujutro opijate i do kasno u noć sjedite i gorite od vina!

¹²Citara i harfa, bubanj i frula i vino na vašim su gozbama. A ne pazite na upravljanje Gospodnje i ne vidite djela ruku njegovih.

¹³Zato mora narod moj putovati u sužanjstvo, jer nije imao razboritosti. Istrošeni su od gladi plemeniti njegovi, i mnoštvo njegovo gine od žeđi.

¹⁴Zato širom otvara carstvo mrtvih požudno ždrijelo svoje i silno razvaljuje zjalo: i silazi u njega sjaj Jerusalema, bučno mnoštvo njegovo i tko se veseli u njemu.

¹⁵Tako se pregiblje čovjek, poništava se muž; oči se oholicama spuštaju.

¹⁶A uzvisit će se na sudu Gospod nad vojskama, i Bog, Sveti, pokazat će se svet u pravednosti.

¹⁷Tada će tamo pasti janjci, kao da je to paša njihova, i ovnovi će pasti travu na ruševinama plemenitih.

¹⁸Jao vama, koji dovlačite zlodjela konopcima ludosti, odmazdu kao užem kolskim!

¹⁹Koji govorite: "Neka ipak pohiti, neka brzo dođe djelo njegovo, da ga vidimo! Neka se ipak približi, neka dođe što je naumio Svetac Izraelov, da ga poznamo!

²⁰Jao vama, koji zlo zovete dobro, i a dobro zlo! Koji pravite od tmine svjetlost, a od svjetlosti tminu, koji pravite od gorkoga slatko, a od slatkoga gorko!

²¹Jao vama, koji ste mudri u vlastitim ocima i razumni pred samima sobom!

²²Jao vama, koji ste junaci u piću vina i hrabri u miješanju silovita pića!

²³Koji oslobađate krivca za poklone, a onome, koji ima pravo, oduzimate pravdu!

²⁴Zato kao što jezik ognja proždire strnjiku, i slame nestaje u plamenu, tako će korijen njihov postati kao trulež, cvijet će se njihov razletjeti kao

prah, jer odbaciše zakon Gospoda nad vojskama i pogrdiše riječ Sveca Izraelova.

²⁵Zato se je raspalio gnjev Gospodnji na narod njegov. On je zamahnuo rukom svojom na njega, udario ga da su se gore zadrmale i da su mrtva tjelesa njihova ležala po ulicama kao smeće. Kod svega toga nije popustio gnjev njegov, i još je uvijek ostala ispružena ruka njegova.

²⁶Podignut će zastavu narodu u daljini i primamiti ga s krajeva zemlje. I gle, brzo dolazi i hitro.

²⁷Nema u njem umorna ni sustala. Nitko ne drijema i nitko ne spava. Nikomu se ne raspasuje pojas oko bedara njegovih. Nikomu se ne rastrga remen na obući njegovoj.

²⁸Strijele su njegove oštre, i svi su lukovi njegovi zapeti. Kao kremen su kopita konja njegovih i točkovi su njegovi kao vihor.

²⁹Rika je njegova kao u lavice. Riče kao mladi lavovi. Reži, zgrabi plijen i drži ga čvrsto i nitko mu ga ne ote.

³⁰U onaj dan buči nad Judom kao što buči more. I pogleda li se na zemlju: gle, tu je tmina tjeskobna, i svjetlost je pomračena oblakom tamnim!

Izaija – 6 glava

¹U godini smrti kralja Uzije vidjeh Svemogućega gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skut je njegov ispunjavao hram. ²Serafi su stajali pred njim. Svaki je imao šest krila. Dvjema je zaklanjao lice svoje, dvjema noge svoje, a dvjema se lebdeći držao. ³Jedan je vikao drugome: "Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama! Puna je sva zemlja slave njegove."

⁴I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa, kojim su vikali, i kuća se napuni dima.

⁵Tada ja povikah: "Jao meni, ja sam izgubljen; jer sam čovjek nečistih usana i stojim kod naroda nečistih usana. I ugledah kralja, Gospoda nad vojskama, vlastitim očima!"

⁶Tada jedan od serafa doletje k meni, u ruci mu živ ugljen, što ga je bio uzeo sa žrtvenika kliještima. ⁷Dotače se njim usta mojih i reče: "Gle, ovo se dotače usana tvojih: krivnja zlodjela tvojih iščeznu, grijeh se tvoj utamani!"

⁸I začuh glas Svemogućega, koji reče: "Koga da pošljem? Tko će ići po nalogu mojemu?" Ja odgovorih: "Evo mene, pošlji me!"

⁹On reče: "Idi, reci tome narodu: "Slušajte samo, slušajte, ali nećete razumjeti! Gledajte samo, gledajte, ali nećete poznati! ¹⁰Učini da otvrdne srce tome narodu! Učini gluhima uši njegove, slijepima oči njegove, da ne vidi očima svojim, da ne čuje ušima svojim, da srce njegovo ne dobije spoznaje, da se ne obrati i ne ozdravi!"

¹¹Ja upitah: "Dokle, Svemogućí? On odgovori: "Dok ne opuste gradovi, da budu bez stanovnika, kuće da budu bez ljudi, i zemlja dok ne opusti,

¹²Dok Gospod ne protjera u daljinu ljude i ne bude pustoš velika u zemlji.

¹³Jest, živi još u njoj desetina, pa će se i ona zatrti! Ali kao kod brijesta, kao kod hrasta ostane panj, i kad se posijeku, tako je njihov panj sveto sjeme.

Izaija – 7 glava

¹U dane Ahaza, sina Jotama, sina Uzije, kralja Judina, dođoše kralj Resin od Arama i Pekah, sin Remalijin, kralj Izraelov, na Jerusalem, da ga opsjednu, ali ga ne mogoše zauzeti.

²Javiše kući Davidovoj: "Aram se je utaborio u Efraimu." Tada zadrhta srce njegovo i srce naroda njegova kao što ustrepće drveće u šumi od vjetra.

³I Gospod reče Izaiji: "Izađi k Ahazu, ti i tvoj sin Šear-Jašub, na kraj vodovoda gornjega jezera i na put kod polja valjareva, ⁴I reci mu: čuvaj se i budi miran, ne boj se i srce tvoje neka se ne plaši od ta dva ugarka, što se puše, unatoč raspaljenom gnjevu Resina i Arama i sina Remalijina! ⁵Jer Haran zlo misli proti tebi i Efraim i sin Remalijin, ⁶Jer rekoše: "Hajdemo na Judu, pritisnimo ga, osvojimo ga za se, i sina Tabelova učinimo kraljem u njem!" ⁷Zato veli Gospod, Svemogući: "To neće nikada uspjeti i nikada se dogoditi! ⁸Ne, Aramu je glava Damask, i Damasku je glava Resin. Još šezdeset i pet godina, i Efraim je opustošen, i nema više tamo naroda. ⁹Efraimu je glava Samarija, i Samariji je glava sin Remalijin. Ako ne vjerujete, nemate više opstanka."

¹⁰I Gospod reče dalje Ahazu: ¹¹"Izmoli sebi znak od Gospoda, Boga svojega, u dubini dolje, ili gore u visini!

¹²Ahaz odgovori: "Neću moliti za to, niti ću kušati Gospoda."

¹³Tada reče Izaija: "Slušajte dakle od kuće Davidove! Nije li vam dosta, što dosađujete ljudima, da još dosađujete i Bogu mojemu? ¹⁴Zato će vam sam Svemogući dati znak: "Eto, djevica će začeti i roditi sina i nadjenuti mu ime Emanuel ¹⁵Gruševinom i medom hranit će se, dok ne nauči odbaciti zlo, a izabrati dobro. ¹⁶Jer prije nego još dječak nauči odbaciti zlo, a izabrati dobro, ležat će opustošena zemlja, pred koje

dvojicom kraljeva tebe hvata groza.

¹⁷Gospod će pustiti na te, na narod tvoj i na kuću oca tvogega dane, kakvih nije bilo, otkad Efraim otpade od Jude, preko kralja asirskoga.

¹⁸U onaj će se dan dogoditi, da Gospod zazviždi muhi, što sjedi na kraj rijeka egipatskih, i pčeli u zemlji asirskoj. ¹⁹Svi oni dolaze i nastanjuju se u pustim dolinama i u kamenim rasjelinama, u svim trnjacima i na svakom pašnjaku.

²⁰U onaj će dan Svemogući obrijati britvom kupljenom iz preko Eufrata, kraljem asirskim, kosu na glavi i sve druge kose. I bradu će on uzeti.

²¹U onaj će se dan dogoditi, da jedan sebi drži kravicu i dvije ovce. ²²I zbog množine mlijeka, što ga one daju, hranit će se ljudi gruševinom; jer od gruševine i meda živjet će svaki, koji je preostao u zemlji. ²³U onaj će se dan dogoditi, da je svako mjesto, gdje ima tisuće čokota za tisuću šekela, puno trnja i puno drače. ²⁴Sa strijelom i lukom ide se onamo, jer je sva zemlja trnje i drača. ²⁵Na sve brežuljke, što se sada kopaju trnokopom, neće se više stupiti od straha pred trnjem i dračom. Služit će govedima kao pasište i bit će gaženi od ovaca."

Izaija – 8 glava

¹Gospod mi reče dalje: "Uzmi ploču veliku i napiši na njoj pismom čovječjim: 'Maher–Šalal–Haš–Baz – Hitro grabi, brzi plijen'

²I uzmi mi usto pouzdane svjedoke, naime svećenika Uriju i Zahariji, sina Berekijina!"

³Tada ja pristupih k proročici, ona zatrudnje i rodi sina. A Gospod mi zapovjedi: "Maher–Šalal–Haš–Baz; ⁴Jer prije nego još dječak nauči zvati oče i majko, donijet će se bogatstvo od Damaska i plijen od Samarije pred kralja asirskoga."

⁵Dalje još reče mi Gospod: ⁶"Jer ovaj narod prezire vode Šiloaha, što

teku tiho, i drži s Resinom i sinom Remalijinim, ⁷Zato, evo, Svemogući će navesti na njih silne, velike vode Eufrata: "kralja Asirije i svu moć njegovu. On će se popeti iznad svih korita svojih, izaći će iznad svih obala svojih. ⁸Razlit će se preko Jude, zaplavit će i poplaviti, dok dođe do grla, Krila će mu se raširiti preko sve kolike zemlje tvoje, o Emanuele!

⁹Bjesnite samo, narodi – i dršćite! Čujte, sve daljine zemlje! Oružajte se – dršćite! Oružajte se, dršćite!

¹⁰Snujte osnovu – ona će se ipak uništiti! Stvorite odluku – neće biti od nje ništa, jer Bog je s nama.

¹¹Jer mi ovako reče Gospod, kad je ruka njegova teško ležala na meni i on me opomenuo, da ne idem putem ovoga naroda: ¹²"Ne zovite urotom sve ono, što ovaj narod zove urotom; i onoga, čega se on boji, ne bojte se i ne plašite se! ¹³Gospoda nad vojskama, njega držite svetim! On neka vam je strah, i on neka vam je bojazan! ¹⁴On će vam postati povod svetosti, kamen spoticanja, hrid spoticanja za obadvije kuće Izraelove, zamka i mreža za stanovnike Jerusalema. ¹⁵Mnogi se od njih spotiču i padaju, bit će satrveni, zapleteni i uhvaćeni." ¹⁶Ja ću sačuvati svjedočanstvo, zapečatiti objavu u svojim učenicima. ¹⁷Čekat ću Gospoda, koji skriva lice svoje od kuće Jakovljeve, i ufat ću se u njega. ¹⁸Evo, ja i djeca, koju mi je darovao Gospod, jesmo postavljeni za znak i znamenje u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji stanuje na gori Sionu. ¹⁹I ako vam reknu: "Pitajte vračare i gatare, koji šapću i guču!", odgovorite: "Ne treba li narod da pita Boga svojega? Zar da pita mrtve za žive?" ²⁰Tražite zakon i objavu! Tko ne govori tako, njemu više nema, zore. ²¹Hoda naokolo, zabrinut i gladan. A kad ogladni, upada u gnjev i psuje svojega kralja i Boga! ²²Okretat će se prema gore i gledat će dolje na zemlju. A eto, ti je samo nevolja i tmina, tjeskoban mrak.

Izaija – 9 glava

¹Ali će se raspršiti tmina! Zemlja, gdje sad vlada nevolja, ne ostaje zamračena! U prvo vrijeme osramotili su zemlju Zebulunovu i zemlju Naftalijevu. Ali u posljednje vrijeme časti on put na moru, zemlju s one strane Jordana, okolinu neznabožačku. ²Narod, koji hodi u tami, gleda svjetlost veliku. Nad onima, koji stanuju u zemlji tamnoj, sja svjetlost.

³Ti daruješ bogato veselje, umnožavaš radost. Ljudi se raduju pred tobom, kao što se raduju o žetvi, kao što se vesele, kad se dijeli plijen. ⁴Jer lomiš teret jarma njegova, štapove leđa njegovih, palicu goniča njegova kao nekoć u dan Midjana. ⁵Jer svaka obuća ratnika i plašt krvlju napojen izgorjet će i bit će plijen plamenu.

⁶Jer nam se rodi dijete, sir nam se daje. Vlast počiva na plećima njegovim, 'čudo od savjetnika' glasi ime njegovo, 'Jaki Bog, 'Otac vječni', 'Knez mira'. ⁷Njegova je punina vlasti, mir nema nikada kraja. Vladat će na prijestolju Davidovu i nad kraljevstvom njegovim. Učvrstit će ga i poduprijeti pravicom i pravednošću od sada do vijeka. Revnost Gospoda nad vojskama to će učiniti.

⁸Riječ posla Svemogući proti Jakovu. Ona će pasti u Izraelu. ⁹Objavit će se svemu narodu, Efraimu i stanovnicima Samarije, koji oholo i ponosito govore: ¹⁰"Opeke se srušiše, ali mi sada gradimo od tesana kamena. Dudovi su bili posječeni, ali mi stavljamo cedre na mjesto njihovo. ¹¹Ali Gospod daje protivnicima Resinovim prevlast nad njima i podbode neprijatelje njihove: ¹²Sirijce na istoku, Filistejce na zapadu. Na sva usta proždriješe Izraela. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

¹³Ipak se narod ne obrati li onomu, koji ga je bio. Za Gospoda nad vojskama nijesu pitali ništa. ¹⁴Zato odsiječe Gospod obadvoje Izraelu, glavu i rep, granu palmovu i situ u jedan dan. ¹⁵– Starješine i ugledni, to su glava; i proroci, koji uče laž, to su rep. – ¹⁶Vode toga naroda jesu

zavodnici, a koji se daju voditi od njih, osuđeni su na propast. ¹⁷Zato Svemogućí nije štedio mladića njihovih i nije se smilovao sirotama i udovicama njihovim, jer su svi oni bezbožni i zli, i svaka usta govore ludost. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka, njegova

¹⁸Jer je bezbožnost gorjela kao oganj, koji spali trnje i draču i upali guštik šume, tako da uzavrije u stupove dima. ¹⁹Od gnjeva Gospoda nad vojskama bila je zemlja spaljena, i narod je bio plijen plamenu. Nitko nije štedio drugoga. ²⁰Proždirali su s desne strane i ostali ipak gladni; žderali su s lijeve stranke, i nijesu se opet nasitili. ²¹Svaki je jeo meso bližnjega svojega: "Manaseh Efraima, Efraim Manaseha. A obojica se složiše na Judu. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

Izaija – 10 glava

¹Teško onima, koji izdaju zakone pune zla, i onima, koji pišu naputke, što tlače, ²Da odbiju od suda uboge, da siromasima naroda mojega ugrabe pravicu, da im plijen budu udovice i da mognu opljačkati sirote! ³Što ćete činiti u dan pohođenja i zla vremena, što dolazi izdaleka? Kojemu ćete pribjeći za Pomoć? I gdje ćete ostaviti bogatstvo svoje? ⁴Ne preostaje ništa, nego da se prignete među roblje, da padnete među pobijene. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

⁵Teško Asiriji: "šibi gnjeva mojega, palici jarosti moje u ruci mojoj! ⁶Proti narodu bezbožnome šaljem ga; proti narodu, na koji se gnjevim, zapovjedam mu, da plijeni i otima sebi i da ga izgazi kao blato na ulicama.

⁷Ali on ne shvaća tako; srce njegovo ne misli tako. Ne, samo uništenje ima on u srcu, da istrijebi mnoge narode. ⁸Jer on veli: "Nijesu li kraljevi svi moji knezovi? ⁹Nije li Kalno kao Karkemiš? Nije li Hamat kao

Arpad? Nije li Samarija kao Damask? ¹⁰Kako je ruka moja podizala kraljevstva bogova, kojih likovi bili su moćniji od onih u Jerusalemu i Samariji, – ¹¹Neću li učiniti i Jerusalemu i njegovim bogovima onako, kako sam učinio Samariji i njezinim bogovima?"

¹²Ali kad svrši Svemogući sve djelo svoje na gori Sionu i u Jerusalemu, tada ću kazniti oholo djelovanje kralja asirskoga i ponosito sijevanje očiju njegovih.

¹³Jer reče: "Snagom ruku svojih to sam izveo i mudrošću svojom, jer sam tako razuman. Uklonio sam međe narodima, zaplijenio sam blago njihovo, u prah sam rinuo ohole vladaoce njihove. ¹⁴Ruka je moja uhvatila kao gnijezdo bogatstvo naroda. Iako se nagrabe ostavljena jaja, tako sam uzeo svu zemlju, i nitko nije maknuo krilima, ni kljuna otvorio ili se usudio cvrknuti.

¹⁵Hvasta li se sjekira proti onome, koji njom siječe? Veliča li se pila proti onome, koji je vuče? Kao da bi prut mahao onim, koji ga dignel! Kao da bi štap podizao onoga, koji nije od drveta!

¹⁶Zato će svemogući Gospod nad vojskama poslati među jake njegove sušicu, i pod slavom će njegovom planuti požar kao oganj. ¹⁷I svjetlost Izraelova postat će oganj i Svetac njegov živi plamen, koji njegovo trnje i draču spaljuje i u jedan dan uništava. ¹⁸I njegove krasne šume i vrtove uništiti će od duše do mesa. I bit će, kao kad bolesnik iznemogne. ¹⁹Lahko se može izbrojiti ostatak drveća, šume, napisat ga može jedan dječak.

²⁰A u onaj dan ostatak Izraelov i tko je umaknuo od kuće Jakovljeve neće se više oslanjati na onoga, koji ih bije, nego će se vjerno oslanjati na Gospoda, Sveca Izraelova. ²¹Obratit će se ostatak, ostatak Jakovljev, k Bogu jakome. ²²I kad bi naroda tvojega, Izraele, bilo kao pijeska morskoga: "ovamo će se ostatak od njega obratiti. Određeno je uništenje. Pravednost ga dovodi. ²³Jer određeno uništenje izvršit će

svemogući Gospod nad vojskama po svemu svijetu.

²⁴Zato ovako govori svemogući Gospod nad vojskama: "Ne boj se, narode moj, koji stanuješ na Sionu, Asirca, koji te bije štapom i šibu svoju diže na te kao nekoć Egipat. ²⁵Jer samo još kratko vrijeme, još malo, i gnjev moj i jaroš moja prestaje, da ih uništi." ²⁶Tada će Gospod nad vojskama poginuti na njih bič kao onda, kad je na hridini gavranovoj pobio Midjance On će štap svoj podignuti nad more, kao što ga je podigao proti Egiptu, ²⁷U onaj će se dan skinuti breme s leđa tvojih, i jaram će njegov pasti s vrata tvojega.

²⁸On dolazi i ide prema Ajatu, prolazi kroz Migron, ostavlja prtljagu svoju u Mikmašu. ²⁹Prolaze klancem, ostaju noću u Gebi; Rama se prepada, Gibe Saulova bježi. ³⁰Viči iza glasa, kćeri Galimova! Slušaj, Laiš! Jadni Anatot! ³¹Madmena luta naokolo. Stanovnici Gebima bježe, ³²Još danas posjeduje Nob. Već rukom svojom zamahuje proti gori kćeri sionske, proti humu Jerusalema.

³³Ali gle, tada svemogući Gospod nad vojskama kreše grane silom strahovitom. Visoki padaju, uzdignuti se snizuju. ³⁴Šuma gusta pada pod sjekirom, Libanon se ruši pod Silnim.

Izaija – 11 glava

¹Ali će izaći mladica iz podanka Jesejeva; izdanak proizlazi iz korijena njegovog. ²Na njemu će počivati duh Gospodnji: duh mudrosti i razuma, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjega. ³Strah Gospodnji dopada se njemu. Neće suditi po očevidu, niti će odlučivati po čuvenju. ⁴Ne, u pravednosti sudi on malenima, po pravici prosuđuje siromahe u zemlji. U dara silnike štapom usta svojih. Dahom usana svojih umori bezbožnika. ⁵Pravednost je pojas bedara njegovih i vjernost je pojas bokova njegovih.

⁶Tada će k boraviti s janjetom, ris će ležati s jaretom, tele, lav i ovca bit

će zajedno. Malen dječak može ih voditi. ⁷Krava i medvjedica zajedno će pasti. Mladi njihovi zajedno će ležati. I lav će jesti slamu kao goveče. ⁸Nejače igrat će se nad rupom gujinom. U rupu zmije baziliska zavlaić će ruku svoju dijete odbijeno od prsiju. ⁹Neće se činiti ništa zlo, nikakva nepravda više na cijeloj svetoj gori mojoj, jer je zemlja puna poznanja Gospodnjega, kao što vode pokrivaju dno morsko.

¹⁰U onaj dan izdanak iz korijena Jesejeva stoji kao zastava naroda: neznabošci ga potražuju, i počivalište njegovo bit će slavno.

¹¹U onaj dan pruža Svemogući po drugi put ruku svoju, da otkupi ostatak naroda svojega, što je preostao od Asirije i od Egipta i od Patrosa, od Kuša, Elama, Šineara, od Hamata i od otoka morskih
¹²Zasadit će zastavu narodima, skupiti razagnane od Izraela i skupiti razasute Judine s četiri kraja zemlje. ¹³Tada će nestati ljubomornosti Efraimove. Neprijatelji Judini istrijebit će se. Efraim neće više zavidjeti Judi, a Juda neće više pobijati Efraima. ¹⁴Ne, letjet će k moru na pleća Filistejima. Zajedno će oplijeniti sinove Istoka, zaposjest će Edom i Moab. Sinovi Amonovi podložni su njima.

¹⁵Presušit će Gospod morski jezik Egipta i mahnut će rukom svojom nad Eufratom snagom duha svojega. Razbit će ga, u sedam potoka, tako da se može prelaziti u obući. ¹⁶Tako će biti put za ostatak naroda njegova, što je preostao od Asirije, kao što je bio za Izraela, kad je izlazio iz zemlje Egipta.

Izaija – 12 glava

¹U onaj dan reći ćeš: "Slavim te, Gospode, jer iako si se na me i rasrdio, gnjev se je tvoj ipak stišao, i utješio si me!

²Gle, Bog je spasenje moje! Potpuno se uzdam i ne bojim se, jer mi je Gospod pobjeda i pjesma, Gospod! On mi je donio spasenje."

³S veseljem ćete crpsti vodu iz izvora spasenja.

⁴U onaj dan reći ćete: "Pjevajte hvalu Gospodu! Zazivajte Ime njegovo! Navješćujte narodima djela njegova! Javljajte, da je uzvišeno Ime njegovo.

⁵Pjevajte hvalu Gospodu; jer je učinio velike stvari! Neka se to objavi cijeloj zemlji!

⁶Klikujte i podvikujte, stanovnici Siona, jer je velik u sredini vašoj Svetac Izraelov!

Izaija – 13 glava

¹Presuda nad Babilonom, koju je Izaija, sin Amosov, primio u viđenju.

²Podignite zastavu na gori goletnoj! Vičite im iza glasa! Mašite rukom, neka uđu na vrata silnika!

³"Ja sam zapovjedio sam posvećenima svojim, pozvao sam na sud gnjeva svojega također junake svoje, koji se raduju ponosno."

⁴Čuj, vika na gorama kao od mnogoga naroda Čuj, buka od kraljevstva, od skupljenih naroda! Gospod nad vojskama pregledava vojsku. ⁵Dolaze iz daleke zemlje, s kraja neba: Gospod i oruđa srdžbe njegove, da pohara svu zemlju.

⁶Jaučite, jer je blizu dan Gospodnji! Dolazi kao munja od Svemoćnoga.

⁷Zato sustaju sve ruke, očaja svako srce čovječje. ⁸Oni su smeteni, grčevi ih i bolovi napadaju, svijaju se kao žena porodilja i jedan se koči na drugoga. Od plamenoga rumenila žare se lica njihova.

⁹Evo, dan Gospodnji dolazi, bez milosrđa, pun jarosti i gnjeva, da obrati zemlju u pustoš, da grješnike uništi na njoj. ¹⁰Zvijezde nebeske i

prilike zvjezdane zaustavljaju svjetlost svoju. Sunce se mračí, kad izlazi, i mjesec ne blista više u svojem sjaju. ¹¹"Kažnjavam na svijetu zloću, i zlikovce za zlodjela njihova. Uklanjam razmetanje oholih, rušim ponos silnih. ¹²Rjeđima činim ljude nego zlato, rjeđima smrtnike nego zlato ofirsko.

¹³Zato puštam da se nebo potrese. Zemlja se pokreće sa svoga mjesta od jarosti Gospoda nad vojskama u dan, kad se raspali gnjev njegov.

¹⁴Kao srne poplašene, kao ovce, kojih nitko ne prikuplja, tako hrle dalje, svaki k svojem narodu, K svojoj kući svaki bježi. ¹⁵Tko se god stigne, bude usmrćen. Tko se god uhvati, pada od mača. ¹⁶Djeca njihova bivaju razmrskana na njihove oči, kuće njihove oplijenjene, žene njihove osramoćene.

¹⁷Evo, ja podižem na njih Medijce, koji ne mare za srebro, koji se ne obrađuju zlato. ¹⁸Lukovi njihovi rušiju mladiće. S plodom u utrobi nemaju milosrđa. Oko njihovo nema smilovanja s djecom.

¹⁹Babilonu, uresu kraljevstvima, ponosnome sjaju Kaldejaca, dogodit će se kao Sodomi i Gomori, kad ih je Bog razrušio iz temelja. ²⁰Neće više biti naseljen dovijeka, niti nastanjen kroz sve naraštaje. Neće Arapin razapeti tamo šatora, niti će pastiri sjedati tamo. ²¹Prebivaju tamo pustinjske životinje, sove napunjavu kuće, stanuju tamo nojevi i jarci skaču sad tamo. ²²Hijene zavijaju u palačama njegovim, čagalji u dvorima veselja. Blizu je kraj njegov i ne protežu se dani njegovi."

Izaija – 14 glava

¹Jer će se Gospod smilovati Jakovu, opet će izabrati Izraela i povesti ih u zemlju njihovu. Stranci se priključuju njima, pridružuju se kući Jakovljevoj. ²Narodi ih prate u zemlju njihovu. I kuća Izraelova u zemlji Gospodnjoj učinit će ih sebi slugama i sluškinjama, tako da zarobe one, koji su njih zarobili i odveli, i da budu gospodari svojim nasilnicima.

³dim te onda smiri Gospod od tvoje nevolje i muke i od ljutoga ropstva tvojega, kojim si bio pritisnut: ⁴Zapjevaj ovu podsmjevačku pjesmu na kralja babilonskoga i reci: "Kako je ipak dokrajčio silnik, dokrajčila muka!

⁵Slomi Gospod šibu bezbožnicima, štap silnicima,

⁶Koji je ljuto udarao narode udarcima beskrajnim, narode gnjevno gazio, progonio neštedice.

⁷Sada se odmara i počiva sav svijet, pjeva iza glasa.

⁸I čempresi se raduju s tebe i cedri libanonski: 'kako si pao, ne uzlazi nitko ovamo, da nas siječe'.

⁹Zbog tebe buči svijet mrtvih dolje, očekujući tvoj dolazak. Zbog tebe probudi on sjene, sve knezove zemaljske, diže s prijestolja njihovih sve kraljeve naroda.

¹⁰Oni svi koliki progovaraju i dovikuju tebi: I ti si postao jadan kao mi, s nama si se izjednačio.

¹¹U podzemni svijet spustio se je sjaj tvoj, žamor harfa tvojih. Prostrt je poda te trulež, crvi su ti pokrivač.

¹²Kako si pao s neba, Svjetlonošo, sine Zorin! Kako si razmrskan na zemlji, ti koji oslabljuješ narode!

¹³Mislio si u sebi: 'Penjem se na nebo, više zvijezda Božjih podižem prijestolje svoje na gori skupštine bogova naseljavam se na skrajnjem sjeveru.

¹⁴Uzlazim u visine nad oblake, hoću da budem jednak Svevišnjemu!

¹⁵Ali si srušen u podzemni svijet, u najdonji jaz.

¹⁶Koji te vide, gledaju na te, gledaju te i misle: "To li je onaj, koji je tresao svijet, koji je drmao kraljevstva?"

¹⁷Koji je zemlju obraćao u pustinju, gradove razarao? Koji nije zarobljenika otpuštao kući"

¹⁸Svi kraljevi naroda počivaju u časti, svaki u svojoj kući.

¹⁹A ti si izbačen bez groba, kao prezren ogranak. Pokriven si pobijenima, mačem probodenima, koji su pobacali u jamu kamenu kao pogažena strvina.

²⁰Nećeš se združiti s njima u grobu; jer si opustošio zemlju svoju, ubijao narod svoj. Tako neka se više dovijeka ne spominje rod zlikovački.

²¹Za sinove njegove postavite klaonicu zbog zlodjela otaca njihovih, da se ne podignu više, da osvajaju svijet, i da ne napune nadzemaljski svijet gradovima!" ²²Ustat ću na njih", – govori Gospod nad vojskama, – "i zatrt ću Babilonu ime i ostatak, izdanak i mladicu", – govori Gospod. ²³Načinit ću od njega stan ježevima, baruštinu, izmest ću ga metlom uništenja", – govori Gospod nad vojskama.

²⁴Gospod nad vojskama zakleo se je ovako govoreći: "Zaista, kako sam smislio, tako se zbiva; kako sam zasnovao, tako se svršava:

²⁵Potrt ću Asiriju u zemlji svojoj, izgazit ću ga na gorama svojim. Jaram će se njegov skinuti s njih, breme njegovo s pleća njihovih." ²⁶To je odluka, što je odlučena za svu zemlju, i to je ruka pružena na sve narode. ²⁷Jer je Gospod nad vojskama to zaključio – tko će to razbiti? Ruka je njegova pružena – tko će je odvratiti?"

²⁸U godini smrti kralja Ahaza izašla je ova riječ:

²⁹Ne raduj se, sva kolika zemljo filistejska, što se je slomio štap, koji te je udarao, jer iz korijena zmiје proizlazi guja ljutica, a plod je njezin zmaj krilati.

³⁰Najoskudniji bit će opskrbljeni; u sigurnosti počivaju siromasi. Ali ću leglo tvoje umoriti gladu; ostatak će se tvoj pobiti."

³¹Jaučite, vrata! Viči, grade! Očajavaj, sva kolika zemljo filistejska, jer sa sjevera dolazi dim; od četa se njegovih ne odvaja nitko. ³²Što će se odgovoriti glasnicima neznabožčkim? "Tvrdo je utemeljio Gospod Sion. Tamo su zaklonjeni siromasi naroda njegova."

Izaija – 15 glava

¹Presuda nad Moabom. Preko noći je Ar–Moab prevladan, uništen; preko noći je Kir–Moab prevladan, uništen. ²Uzlaze u kuću bogova, na visine Dibona, da plaču, Moab nariče za Nebom i Medebom. Sve su glave ćelave i svaka brada obrijana. ³Po ulicama njihovim nose haljine žalosne, na njihovim krovovima i trgovima sve tuguje s suze lije.

⁴Jauče Hešbon i Eleale, do Jahasa čuje se jauk, zato dršću ratnici Moaba, u njemu svaka duša očajava.

⁵Srce moje tuguje za Moabom. Bjegunci su njegovi već u Soaru, u Eglat–Šelišije. Plačući uzlaze već uz brdo Luhit. Putem u Horonaim razliježe se jauk zbog propasti. ⁶Vode u Nimrimu postaju pustinja, jer je usahnulo bilje, uvenula trava. Zeleni je nestalo.

⁷Zato nose, što su prištedjeli i što su spasili, preko potoka vrbova.

⁸Naokolo na međama Moaba diže se vika. Do Galima odjekuje jauk njihov, do Beer Elima jadikovanje njihovo. ⁹Pune se vode u Dimonu krvi. Još domećem Dimonu ovu nesreću: jednoga lava na bjegunce Moaba, na ostatak zemlje.

Izaija – 16 glava

¹"Šaljite janjce vladaocu u zemlji Seli preko pustinje prema gori kćeri sionske!" ²Kao ptice, što bježe, kao gnijezdo istjerano bit će kćeri Moaba na gazovima Amona.

³"Učini vijeće! Stvori odluku! Načini kao noć sjenu svoju u podne! Zakloni izgnane! Nemoj izdati bjegunaca! ⁴Ah, da bi mogli kod tebe boraviti izgnanici Moabovi! Od pustošnika budi im zaštita, jer nest; je nasilnika, prestaje pustošenje, iščeznuo je iz zemlje tlačitelj. ⁵Podiže se prijestolje u milosti, na njemu sjedi po vjernosti sudac u šatoru Davidovu, koji teži za pravicom i traži pravednost."

⁶"Čuli smo za oholost Moaba, vrlo veliku, za uznositost njegovu, nadutost njegovu, obijest njegovu i za ništetnu hvalidbu njegovu." ⁷Zato će Moab jaukati za Moabom. Sve će jaukati. Za kolačima od grožđa iz Kir–Hareseta uzdisat će, posve poraženi. ⁸Jer se posušije polja Hešbona, čokot Sibme. Gospoda naroda potrše plemenito grožđe njihovo, što je dosegalo do Jazera, zamicalo do u pustinju, kojemu su se loze pružale i dolazile do na more.

⁹Zato ću plakati s Jazerom za lozama Sibme, zalijevat ću te suzama, Hešbone i Elealo; jer u žetvu tvoju i u berbu tvoju udari poziv na rat.

¹⁰Nestade radosti i veselja s polja rodnoga, u vinogradima se ne podvikuje, ne pjeva se, vina u kacama ne gazi gazilac, zamuklo je podvikivanje. ¹¹Zato jadikuje srce moje nad Moabom kao citara, nutrina moja nad Kir–Herešom.

¹²Kad se pojavi Moab i umori se na visini i dođe u svetište, da se pomoli: ništa neće postići.

¹³Ovo je riječ, koju nekoć reče Gospod o Moabu. ¹⁴A sada je govorio Gospod ovako: "U tri godine kao godine jednog najamnika postala je prezrena slava Moabova sa svim velikim mnoštvom. Još je samo

ostatak, vrlo malen, neugledan."

Izaija – 17 glava

¹Presuda nad Damaskom. "Gle, Damask iščezava kao grad, postaje gomila ruševina. ²Ostavljeni su gradovi njegovi zauvijek, predani stadima. Ona počivaju u njima, i nitko ih ne plaši. ³Nestaje bedema Efraimova i kraljevstva u Damasku. Ostatku od Arama bit će kao slavi sinova Izraelovih", – veli Gospod nad vojskama.

⁴U onaj će se dan poniziti slava Jakovljeva i omršavit će salo tijela njegova. ⁵Bit će, kao kad žetelac obuhvata žito, i ruka njegova žanje klasje. Bit će, kao kad se skuplja klasje u dolini Refaimu. ⁶"Samo jedan pabirak ostat će na njemu, kao kad se otrese maslina: dvije, tri bobes posve gore u vrhu; četiri, pet na granama stabla, – veli Gospod, Bog Izraelov.

⁷U onaj će dan čovjek pogledati na Stvoritelja svojega. Oči njegove uprte su na Sveca Izraelova. ⁸Neće više gledati na žrtvenike, djelo ruku svojih. Na ono, što su načinili prsti njegovi, ne gleda više, na likove idolske i na stupove sunčane.

⁹U onaj će dan biti ostavljeni gradovi njihovi kao ruševine Hiveja i Amoreja, što ih ostaviše iz straha od Izraelaca, Bit će pustoš.

¹⁰Jer si ostavio Boga spasenja svojega i nijesi mislio na hridinu moći svoje. Zato sadi samo krasne vrtove i presađuj u njih strane mladice! ¹¹Odmah usadi, da izrastu u dan, kad ih zasadiš! Drugo već jutro gledaj da procvate tvoj presad: ali propada svaka žetva u dan jauka i strahovite žalosti.

¹²Jao, buka mnogih naroda, oni buče kao što buče mora, vrev naroda, vrev ih stoji kao šum silnih voda. ¹³Vrev stoji naroda kao silnih voda. Ali on poviče na njih. Oni bježe u daleku daljinu i bivaju

gonjeni kao pljeva po brdima od vjetra, kao prah zavitlan od vihora.

¹⁴Uvečer eto straha! Prije nego još svane, nema ih više. To je sudbina onih, koji nas orobiše, udes onih, koji nas oplijeniše.

Izaija – 18 glava

¹Teško zemlji zviždukanja krilima, s one strane rijeka od Kuša, ²Koja je poslala glasnike na Nilu, u čamcima od site preko vode! Hitite samo, brzi glasnici, k narodu dugostasnom, glatkom, k narodu strahovitom kojeg se boje od odvajkada, k narodu koji silnom snagom pogazi sve, kroz kojega su se zemlju provlačile rijeke: ³Svi stanovnici zemlje i građani svijeta, kad se digne zastava na gorama, gledajte, kad zatrubi truba, slušajte!

⁴Jer ovako mi reče Gospod: "Mirno ću gledati na prijestolju svojemu kao ripekla žega kad sunce sja, kao rosan oblak u vrućini žetvenoj."

⁵Jer prije žetve, kad plode cvat, i cvijet postane zreo grozd, režu se loze noževima i odstranjuju se klice, otkinu se. ⁶Predaju se skupa pticama grabljivicama gorskim i zvijerima zemaljskim. Ptice grabilice stanuju ljeti na njima, zvijeri u zimi.

⁷U ono će se vrijeme prinositi darovi Gospodu nad vojskama od dugostasnog, glatkog naroda, od naroda strahovitog kojeg se boje od odvajkada, od naroda, koji silnom snagom pogazi sve, kroz kojega su se zemlju provlačile rijeke, – tamo k mjestu imena Gospoda nad vojskama, k sionskoj gori.

Izaija – 19 glava

¹Presuda nad Egiptom: Gle, Gospod prolazi na oblaku brzu i dolazi u Egipat. Idoli se egipatski tresu pred njim, srce Egipćanima očajava u grudima njihovim. ²Tada ću razdražiti Egipat proti Egiptu, da se bore među se, brat proti bratu, bližnji proti bližnjemu, grad proti gradu, kraljevstvo proti kraljevstvu. ³Egipćanima će nestati razboritosti u srcu

njihovu. Razbit ću osnove njihove. Oni će pitati idole i opsjenare, vračare i gatare. ⁴Predat ću Egipat u ruke žestoku gospodaru. Okrutan kralj neka vlada nad njima, – veli svemogući Gospod nad vojskama.

⁵Voda će u moru presušiti. Rijeka će presahnuti do na dno. ⁶Smrad proizlazi iz kanala. Potoci Nila postaju plitki i bez vode: trska se i sita posušiše. ⁷Iščeznula je sva zelen pokraj Nila, posahnuti su svi usjevi na Nilu, nestali, propali. ⁸I tuže se ribari i tužni su svi, koji bacaju udicu u Nil. Koji razapinju mrežu u vodi, ginu. ⁹Sramote se koji rade oko lana. Gube lice koji grebenaju i tkaju. ¹⁰Nadzornici su kao isprebijani, svi su nadničari zabrinuta lica.

¹¹Goli su luđaci knezovi soanski. Ludi su savjeti mudrih savjetnika faraonovih. Kako možete govoriti faraonu: "Ja pripadam mudrima, sin sam starih kraljeva?" ¹²Gdje su sad oni, mudraci tvoji? Neka ti jave i kažu, što je odlučio za Egipat Gospod nad vojskama! ¹³Kao luđaci stoje tu knezovi od soanski. Prevareni su knezovi od Memfisa. Njihovi okružni knezovi zaveli su Egipat.

¹⁴Gospod je stavio u njih duh opakosti, tako da zavode Egipat u svim poslovima njegovim, kao što posrće pijanac u svoje bljuvanje. ¹⁵Tako Egipat neće više učiniti djela, bilo od glave ili repa, od palmove grane ili od site.

¹⁶U onaj su dan Egipćani kao žene, dršću i strepe pred rukom, kojom Gospod nad vojskama maše proti njima. ¹⁷Zemlja će Judina biti strah Egiptu. Kad mu se god spomene ona, pada u tjeskobu zbog odluke, koju je Gospod nad vojskama naumio proti njemu.

¹⁸U onaj će dan biti pet gradova u zemlji Egiptu, koji govore jezik Kanaana i služe Gospodu nad vojskama. Jedan se od njih zove sunčani grad,

¹⁹U onaj će dan biti žrtvenik Gospodnji usred zemlje Egipta i

spomenstup Gospodnji na međi njezinoj. ²⁰To će biti Gospodu nad vojskama znak i svjedočanstvo u zemlji Egiptu. Kad zazovu Gospoda na tlačitelje, on će im poslati pomoćnika, da se bori za njih i da ih spasi.

²¹Objavit će se Gospod Egipćanima, i poznat će Egipćani Gospoda u onaj dan i prinosit će Gospodu žrtve i darove i činit će zavjete i izvršavati ih. ²²Gospod će udarcem spasonosnim udariti Egipćane. Tada će se oni obratiti Gospodu, i on će ih uslišavati i iscjeljivati.

²³U onaj će dan voditi cesta od Egipta u Asiriju. Na njemu opći Asirija s Egiptom i Egipat s Asirijom. Egipat služi zajedno s Asirijom Gospodu.

²⁴U onaj će dan biti Izrael treći u savezu s Egiptom i Asirijom, kao blagoslov na zemlji ²⁵Jer ih Gospod nad vojskama blagoslivlja ovim riječima: "Neka je blagoslovljen moj narod egipatski i djelo ruku mojih Asirija i baština moja Izrael!"

Izaija – 20 glava

¹Bilo je u godini, kada je Vrhovni vojskovođa, kojega je bio poslao kralj Sargon asirski, došao u Ašdod, opkolio ga i zauzeo. ²U to vrijeme reče Gospod preko Izaije, sina Amosova, ovo: "Ustani, skini sa svojih bedara dlakavu haljinu i izuj obuću s nogu svojih!" On učini tako i išao je naokolo bez gornje haljine i bos.

³Tada reče Gospod: "Kako ide naokolo moj sluga Izaija već tri godine bez gornje haljine i bos u znak i znamenje proti Egiptu i Kušu, ⁴Tako će odvesti kralj asirski u ropstvo Egipćane i Etiopljane u sužanjstvo, mlado i staro, bez gornje haljine i bose, u sramotnoj golotinji, na sramotu Egiptu. ⁵Tada će se prepasti i posramiti zbog Etiopije, uzdanice svoje, i zbog Egipta, ponosa svojega. ⁶Stanovnici ovoga primorja reći će u onaj dan: 'Gle, tako se dogodi onima, u koje se uzdasmu, da se spasimo od kralja asirskoga, kako da tu izmaknemo?'"

Izaija – 21 glava

¹Presuda nad pustinjom na moru. Kao što bure prohuje na jugu, tako dolazi iz pustinje, iz zemlje strahovite. ²Ljuto viđenje objavilo mi se: "Razbojnik robi, pustošnik pustoši. Uzadi, Elame, opkoli, Medijo! Činim kraj svemu uzdisanju u Babilonu.

³Zato su bedra moja puna grčeva. Bolovi me obuzimaju kao bolovi porodilje. Zaglušen sam od onoga, što čujem. Zbunjen sam od onoga, što vidim. ⁴Smeteno mi kuca srce, groza me hvata, tamno doba za kojim sam čeznuo, pretvorilo mi se u strahotu.

⁵Spremi se stol, prostre se pokrivalo, jede se i pije, "Ustajte, knezovi, mažite štit!" ⁶Jer ovako mi reče Svemogući: "Idi, postavi stražara, što vidi, neka javi!" ⁷Vidi li momčad na konju, dva reda konjanika, povorku magaraca, povorku deva, neka sluša oštro i napeto!" ⁸I povika on: "Na straži, Svemogući, stojim jednako danju, na straži svojoj stojim po svu noć!" ⁹I eto, dolazi povorka momčadi na konju, dva reda konjanika." On povika i reče: "Pade, pade Babilon, razbiše se o zemlju svi idolski likovi njegovi!"

¹⁰Narode moj satrveni i smlaćeni, što sam čuo od Gospoda nad vojskama, od Boga Izraelova, to sam vam javio.

¹¹Presuda nad Dumahom. Sa Seira viče se meni: "Stražaru, kako je daleko noć, stražaru, kako je daleko noć?" ¹²Stražar veli: "Jutro dolazi – a i noć. Ako hoćete pitati, pitajte! Dođite samo opet!"

¹³Presuda nad Arabijom. U šumi ostanite navečer, putnici od Dedana!
¹⁴Iznesite vode pred žedne, stanovnici od Teme! Pružite jelo bjeguncu!
¹⁵Jer pobjegoše od mačeva, od mača gologa, od luka zapetoga, od žestine boja.

¹⁶Jer ovako mi reče Gospod: "Još godina kao godina nadničara, i

nestat će sve slave cedrove. ¹⁷Ostatak strijelaca od sinova cedarskih bit će malen brojem; jer tako reče Gospod, Bog Izraelov."

Izaija – 22 glava

¹Presuda nad dolinom gledanja. Što ti je, te je sav narod tvoj uzašao na krovove, ²Grade, koji vičeš i bučiš, grade veseli. Tvoji pobijeni nijesu pobijeni mačem, nijesu pali u ratu. ³Knezovi su tvoji svi pobjegli, ali su pohvatani bez hitaca s luka. Svi su ratnici tvoji pohvatani, a bježali su daleko.

⁴Zato velim: "Prođite me se; ja moram plakati gorko! Ne trudite se da me tješite zbog uništenja naroda mojega!" ⁵Dan zabune, potiranja, pometnje dolazi od Svemogućega Gospoda nad vojskama nad dolinu gledanja. Potkopavaju se zidovi, i ori se vika proti gori. ⁶Elam je uzeo tobolac na zapregnutim kolima, i Kir je otkrio štit. ⁷Krasne doline tvoje bile su pune kola; Na vratima gradskim namjestili se konjanici. ⁸Tako je On oduzeo zaslon Judin A ovaj je u ono vrijeme gledao na oružje u kući šumskoj. ⁹Vidjeli ste da je mnogo proloma na gradu Davidovu i skupili ste vodu donjega jezera. ¹⁰Razgledali ste kuće Jerusalema i porušili ste kuće, da utvrdite zid. ¹¹Načinili ste jaz među dva zida za vodu staroga jezera. Ali nijeste pogledali na onoga, koji je to tako uredio, i nijeste se obazirali na onoga, koji je to odavna zaključio.

¹²Svemogućí Gospod nad vojskama pozvao vas je u onaj dan da plaćete i tugujete, da ošišate kose, da nosite haljine žalosne. ¹³Ali eto: "radost i veselje, ubijaju goveda i kolju ovce, jedu meso i piju vino: "Jedite i pijte, jer sutra smo mrtvi!" ¹⁴Zato mi se je Gospod opet i opet javio: "Zaista, neće vam se oprostiti ova zlodjela, dok ne umrete", veli svemogućí Gospod nad vojskama.

¹⁵Ovako veliki svemogućí Gospod nad vojskama: "Ustani, idi k onome dvoraninu, k Šebni, upravitelju dvora: ¹⁶Što imaš ti ovdje, i kojega imaš ti ovdje, te si isklesao sebi grob, isklesao grob sebi gore visoko i

spremio sebi počivalište u kamenu? ¹⁷Evo, čovječe, Gospod će te saviti, ¹⁸Smotat će te kao klupko i baciti kao loptu u zemlju daleku i prostranu. Tamo ćeš umrijeti. I tamo će doći sjajna kola tvoja, sramoto dvora gospodara svojega! ¹⁹Istjerat ću te iz službe tvoje i svrgnuti s mjesta tvogega."

²⁰U onaj dan pozovem svojega slugu Elijakima, sina Hilkišina. ²¹Njega ću obući u službenu haljinu tvoju, opasat ću ga tkanicom tvojom. Njemu predajem vlast tvoju, on će biti otac stanovnicima Jerusalema i kući Judinoj. ²²Ključ Davidov mećem na pleća njegova, da, kad on otvori, nitko ne zatvori, i kad on zatvori, nitko ne otvori. ²³Na tvrdu mjestu uglavljujem ga kao kolac: postat će prijestolje časti za kuću oca svojega. ²⁴O njemu će se vješati sve mnoštvo kuće oca njegova, mladica i ogranci, sve malo posuđe od zdjelica do svakojakih vrčeva.

²⁵U onaj dan – veli Gospod nad vojskama – pomaknut će se kolac, koji se uglavio na tvrdu mjestu, izbit će se i past će. I sav teret što je visio na njemu, propast će, jer Gospod je rekao.

Izaija – 23 glava

¹Presuda nad Tirom. Jaučite, lađe taršiške, jer vlada opustošenje. Nema kuće, nema više povratka kući, i zemlje Kitima došla im je vijest. ²Umuknite, stanovnici primorja, trgovci Sidona, pomorci, do sada su te punili! ³Po velikim vodama dolazilo mu sjeme Šihora, žetva Nila. Tako je postao trg narodima. ⁴Stidi se, Sidone, jer govori more, sila mora: "Ne mučim se porođajem, ne rađam. Ne odvajam momaka, ne podižem djevojaka." ⁵Kad prodre vijest u Egipat, zadrhtat će na vijest o Tiru. ⁶Idite tamo u Taršiš, jaučite, stanovnici primorja! ⁷Je li to vas veliki grad, kojega je starina od davnina, kojega noge nosile su ga u daljinu, da se naseli tamo?

⁸Tko je to smislio na Tir, koji je razdavao krune, kojega su trgovci bili knezovi, kojega prekupci bili su slavni na zemlji? ⁹Gospod nad

vojskama ti je smislio, da osramoti svaki sjaj oholi, da poništi sve slavne na zemlji.

¹⁰Poplavi zemlju svoju kao Nil, kćeri taršiška; nema tu više pojasa!

¹¹Gospod je ruku svoju pružio proti moru, zadržao je kraljevstva. Gospod je izdao zapovijed proti Kanaanu, da se razore tvrda mjesta njegova. ¹²On reče: "Nećeš se više veseliti, osramočena djevojko, kćeri sidonska! Ustani, idi u Kitim; ali ni tamo nećeš naći pokoja.

¹³Gle, zemlja Kaldejaca! – Ovo je narod, koji nije to bio, Asirija ga utemelji. Za životinje pustinjske on ga je pripravio, podiže kule svoje, razara palače njihove, pretvara ih u ruševine. ¹⁴Jaučite, lađe taršiške, jer je opustošen vaš grad."

¹⁵U onaj će se dan dogoditi, i bit će Tir zaboravljen sedamdeset godina, za vijek jednoga kralja. Poslije sedamdeset godina bit će Tiru, kako glasi u pjesmi o bludnici: ¹⁶"Uzmi gitaru, idi po gradu, zaboravljena bludnice! Udaraj lijepa! Pjevaj milo, da te se spomenu!"

¹⁷Poslije sedamdeset godina Gospod će pohoditi Tir. Tada će opet doći na trgovačku plaću svoju i tjerati trgovinu sa svim kraljevstvima svijeta na zemlji. ¹⁸Ali će dobit njegova i trgovačka plaća njegova biti posvećena Gospodu. Neće se skupljati i zgrtati, nego će onima, koji stanuju pred licem Gospoda, dobit njegova služiti za obilatu hranu, za pristalu odjeću.

Izaija – 24 glava

¹Gle, Gospod ispražnjuje zemlju, pustoši je, nagrđuje lice njezino, raspršuje stanovnike njezine. ²Svećeniku je kao narodu, gospodaru kao slugi njegovu, gospodarici kao sluškinji njezinoj prodavcu kao kupcu, uzajmitelju kao zajmoprimcu, vjerovniku kao dužniku. ³Zemlja će se sasvim isprazniti i potpuno oplijeniti, jer je Gospod rekao ovu prijetnju.

⁴Zemlja tuguje, vene. Svijet čitav gine, vene. Nebo i zemlja ginu.

⁵Oskvrnjena je zemlja po stanovnicima svojim; jer su prestupili zapovijedi, zakon prekoračili, zavjet staroga doba poništili. ⁶Zato prokletstvo proždire na zemlji i stanovnici njezini ispaštavaju. Zato izgaraju stanovnici zemlje, i od smrtnika ostaje ih samo malo. ⁷Tuguje vino, loza vinova izumire, uzdišu svi, koji su bili veseli. ⁸Prestalo je veselje uz bubnje, nestalo je graje onih, koji se vesele i umuknula je citara vesela. ⁹Ne pije se više vino uz pjevanje, gorko je piće pijancima.

¹⁰U ruševinama leži pusti grad, sve su kuće pozatvarane. ¹¹Glasna tužnja po ulicama zbog vina, prošlo je svako veselje, otišla radost na zemlji. ¹²Ostala je u gradu samo pustoš rata su se ruševina. ¹³Jer je tako na zemlji među narodima, kao kad se tuku masline, kao kad se paljetkuje poslije jeseni.

¹⁴Oni provaljuju u glasno veselje. Pjevaju na zapadu o veličanstvu Gospodnjem: ¹⁵"Zato slavite Gospoda, stanovnici istoka, na obalama morskim, ime Gospoda, Boga Izraelova! ¹⁶Čuli smo pjesme s kraja zemlje: Slava pravednome!" A ja povikah: "Zator je nada mnom, nada mnom je zator! Teško meni! Nevjernici rade nevjerno, nevjeru čine nevjernici nevjerno." ¹⁷Strahota, jama i mreža dolaze la te, stanovniče zemlje! ¹⁸Tko uteče od strahote, pada u jamu. Tko izađe iz jame, uhvati se u mrežu, jer su ustave u visini otvorene i tresu se temelji zemlji. ¹⁹Zemlja se razbija, raspada, zemlja se razdire, lomi, zemlja se tresu tamo, miče se ovamo. ²⁰Kao pijan čovjek ljulja se zemlja, kao viseća postelja njoha se tamo i ovamo. Teško je tišti bezakonje njezino, da pada i više se ne diže.

²¹U onaj će dan pohoditi Gospod vojsku gore na visini i kraljeve zemaljske na zemlji. ²²Bit će zatvoreni u tamnicu kao sužnji, iza ključanice i prijevornice moraju dugo vremena ispaštavati. ²³Zacrvenjet će se mjesec i zastidjet će se sunce, jer će zakraljevati Gospod nad vojskama na gori Sionu i u Jerusalemu. Pred starješinama svojim sja

on u veličanstvu.

Izaija – 25 glava

¹Ti si Bog moj, Gospode, tebe ja slavim, imenu tvojemu pjevam hvalu, jer si učinio djela čudesna, odluke iz davnoga doba u vjernosti i istini.

²Jer si grad pretvorio u ruševinu, utvrđeno mjesto u ruševine, palače oholih u grad izgubljeni i nikad se više ne sagradi.

³Zato te štiju narodi jaki, boje te se gradovi silnih plemena.

⁴Jest, bio si branik malenomu, branik siromahu u nevolji njegovoj, krov od oluje, sjena od žege sunčane, jer je gnjev nasilnika kao zimski pljusak, koji udara o zid,

⁵Kao žega sunčana nad suhom zemljom, jer si potušio buku oholih. Kao sjenom oblaka žegu sunčanu, tako si potušio pjevanje nasilnika."

⁶Pripravit će Gospod nad vojskama svima narodima na ovoj gori gozbu izabranoga, Gozbu od pretiline, gozbu izvrsna vina, najboljih najljepših jela i srži, i starih najčistijih vina. ⁷Uništiti će na ovoj gori zastirač, što zastire sve narode, pokrivač kojim su pokriveni svi narodi. ⁸Uništava smrt zauvijek, Svemogući Gospod briše suze sa svakoga lica. Sramotu naroda svojega uklanja sa sve zemlje; jer je rekao Gospod.

⁹Reći će se u onaj dan: "Gle, ovo je Bog naš, u kojega se ufamo, da će nas spasiti; ovo je Gospodu kojega se ufamo! Veselimo se i radujmo se zbog pomoći njegove!"

¹⁰Jer će ruka Gospodnja počivati na ovoj gori. Na mjestu njezinu pogazit će se Moab, kao što se slama gazi na gumnu. ¹¹I makar on pritom razmahuje ruke svoje, kao što razmahuje plivač kad pliva: Gospod će srušiti penjanje njegovo unatoč vještim kretnjama ruku

njegovih. ¹²On će tvrde, strme zidove tvoje razrušiti, srušiti, baciti na zemlju u prah.

Izaija – 26 glava

¹U onaj će se dan u zemlji Judinoj pjevati ova pjesma: Imamo tvrd grad: "on nam je postavio spasenje na zidove i nasipe.

²Otvorite vrata, da uđe narod pravedni, koji čuva vjernost!

³Čvrsta je svijest njegova i trajno ćeš mu spasenje dati, jer se uzda u tebe.

⁴Uzdajte se u Gospoda dovijeka, jer je Gospod, Svemogući, vječna hridina.

⁵Jer je ponizio stanovnike na visini grad visoki, ponizio ga je, do zemlje ga ponizio, srušio ga do u prah.

⁶Sad ga gazi noga, noga bijednika, korak nevoljnih.

⁷Staza je pravednikova prava. Poravnao si put pravedniku.

⁸I na stazi sudova tvojih čekali smo te, Gospode! Za imenom tvojim, za hvalom tvojom čezne duša naša.

⁹Duša moja čezne za tobom u noći i duh moj traži te u nutarnjosti mojoj. Kada sudovi tvoji pogađaju zemlju, tada se uče pravednosti stanovnici svijeta.

¹⁰Ako li se pomiluje bezbožnik, ne nauči se nikada pravednosti. U zemlji pravednosti ostaje on zlikovac i ne vidi ništa od veličanstva Gospodnjega.

¹¹Gospode, ruka je tvoja visoko podignuta: "oni to ne vide. Vidjet će i posramit će se od revnosti tvoje za narod tvoj. Oganj gnjeva, što je pripremljen protivnicima tvojim, proždrijet će ih.

¹²Gospode, nama ćeš dati mir, jer što se je i dogodilo na nama, ti si učinio.

¹³Gospode, Bože naš! Vladali su nad nama drugi gospodari osim tebe, ali mi slavimo samo ime tvoje.

¹⁴Mrtvi neće više živjeti, sjene neće opet ustati, jer si ih ti pohodio i uništio, svaki spomen njihov zatro.

¹⁵Umnožio si narod, Gospode, umnožio si narod, sebe si proslavio, sve si međe zemlje proširio.

¹⁶Gospode, u nevolji su te tražili i pokorno su molili, kada ih zadesila kazna tvoja.

¹⁷Kao što se previja mati pred porođajem i više od bolova svojih, tako smo bi mi pred tobom, Gospode:

¹⁸Išli smo trudni, ležali smo u bolovima, a kad smo rodili, bio je to – vjetar. Nijesmo dali spasenja zemlji i nije bio rođen stanovnik zemaljski.

¹⁹Ali žive mrtvi tvoji, mrtvaci moji ustaju opet Probudite se i pjevajte, koji počivate u prahu, jer je rosa svjetlosti tvoja rosa. Zemlja povraća sjene."

²⁰Ustani, narode moj! Uđi u odaje svoje i zaključaj vrata za sobom! Skrij se za čas, dok prođe gnjev!

²¹Jer gle, Gospod izlazi iz stala svojega, da kazni krivnju zlodjela stanovnika zemaljskih. Zemlja otkriva krvno djelo svoje i ne pokriva

više pobijenih svojih.

Izaija – 27 glava

¹U onaj će dan pohoditi Gospod mačem svojim ljutim i veli kim i jakim Levijatana, hitru zmiju, i Levijatana, krivuljastu zmiju i ubit će zmaja u moru.

²U onaj dan ima mio vinograd. Pjevajte o njemu: ³„Ja, Gospod, čuvar sam njegov. Bez prestanka dajem mu plodnost. Da ga ne opustoši nitko, čuvam ga dan i noć. ⁴Nema nikada gnjeva u mene. Kad bih samo našao u njemu trnja i drače, ustao bih u boj proti tome i sve bih spalio. ⁵Ili bi se moralo tražiti u mene zaštitu, sklopiti mir s menom, jest, sklopiti mir s menom.

⁶U budućim danima ukorijenit će se Jakov, procvjetat će i uzrasti Izraela i napunit će sav svijet plodovima. ⁷Je li ih možda udario, kako je udario one, koji su udarali njega je li možda davio, kako je davio one, koji su davili njega? ⁸Ne, on im se je osvetio stim, da ih je odbacio i protjerao. On ih je protjerao žestokom burom svojom u dan istočnoga vjetra. ⁹Zato će se tako okajati krivnja zlodjela Jakovljeva, i u tom stoj potpun plod njegov oproštenja od grijeha, da sve kamenje žrtvenika razbije kao krečno kamenje, da više ne bude gajeva ni sunčanih stupova.

¹⁰Jer osamljen leži tada tvrdi grad, mjesto raseljeno i kao pustinja zanemareno. Tamo pase, tamo leži goveče i ždere grmlje njegovo.

¹¹Kad mu se posuše grane, polomit će se. Žene dolaze i lože ih na oganj, jer je to narod bez razboritosti. Zato mu se ne smiluje Stvoritelj njegov, ne pomiluje ga tvorac njegov.

¹²I dogodit će se u onaj dan, da Gospod ovija klasje, klasje od Eufrata do na potok egipatski, i tada će se vas pobrati, djeco Izraelova, jednog po jednog. ¹³I dogodit će se u onaj dan, da se zatrubi u veliku trubu.

Tada dolaze, koji su se izgubili u Asiriji i koji su izgnani u Egipat, da se poklone Gospodu u Jerusalemu na svetoj gori.

Izaija – 28 glava

¹Teško gizdavome vijencu pijanica Efraimovih i uvelome cvijetu krasnoga nakita na vrhu iznad plodne doline pijanih od vina!

²Gle, već šalje Svemogući jednoga jakoga i moćnoga! Kao tuča, kao bura što pustoši, kao prolom oblaka sa silnom provalom vode ruši ih on silom na zemlju. ³Nogama će ih izgaziti, gizdavi vijenac pijanica Efraimovih. ⁴I uvelome cvijetu krasnoga nakita na vrhu iznad plodne doline biva kao ranoj smokvi prije žetve: ugleda li je tko, već je pojede, jedva je došla u ruku njegovu.

⁵U onaj će dan Gospod nad vojskama ostatku naroda svojega biti kićena kruna i sjajan vijenac na čelu. ⁶Duh pravice onome, koji sjedi da sudi, i snaga junačka onima, koji suzbijaju navalu kod vrata.

⁷I ovi tu teturaju od vina i posrću od silovita pića. Svećenici i proroci teturaju od silovita pića, osvojilo ih vino i posrću od silovita vina posrću u prorokovanju i spotiču se u suđenju. ⁸Jest, svi su stolovi puni bljuvotine, puni gada do posljednjeg mjesta.

⁹"Koga će još učiti mudrosti i koga će još uputiti u objave? One, koji su odviknuti od mlijeka, koji su odbijeni od prsiju? ¹⁰Jer zapovijed po zapovijed, zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje. ¹¹Dakako, tepavam usnama i tuđim jezikom govorit će tome narodu, ¹²On, koji im je rekao: "Ovo je počivalište – dajte počinak umornima! – i ovo je okrijepilište." Ali ne htjedoše poslušati. ¹³I bit će im riječ Gospodnja: zapovijed po zapovijed, zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje. Da idu i padaju nauznak, da se razbiju, da se zapletu i uhvate.

¹⁴Zato čujte, vi podsmjevači, riječ Gospodnju, vi kolovođe toga naroda u Jerusalemu! ¹⁵Vi velite: "Mi smo sklopili savez sa smrću, učinili smo ugovor s carstvom mrtvih. Kad se prelije bič, neće nas dohvatiti; jer smo se utekli k lukavosti i skrili smo se u prijevaru." ¹⁶Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja mećem temeljni kamen u Sionu, prokušan kamen, skupocjen ugaoni kamen, što drži najčvršće. Tko vjeruje, neće uzmaknuti. ¹⁷Učinit ću pravicu pravilom, pravednost mjerilom. Tuča potre utočište lukavosti, voda odnese zaklon." ¹⁸Tada će se razvezati savez vaš sa smrću, i ugovor će vaš sa svijetom mrtvih pasti. Kad bukne povodanj, satrt će vas. ¹⁹Kadgod bukne, odnijet će vas, jer će buknuti svako jutro, danju i noću. Kad se čuje glas, bit će sam strah. ²⁰Jer će postelja biti prekratka, da se pruži čovjek, pokrivač i preuzak, da se umota.

²¹Jer kao la gori Perasimu ustat će Gospod, kao u dolini kod Gibeona razgnjevit će se, da izvrši djelo svoje – čudesno djelo – , da učini posao svoj – neobičan posao svoj.

²²Zato se prođite svojega podsmijevanja, da okovi vaši ne postanu još jači, jer sam određeno uništenje čuo od svemogućega Gospoda nad vojskama proti svoj zemlji.

²³Pazite i čujte glas moj! Slušajte i čujte govor moj! ²⁴Ore svaki dan orač, da posije. Brazdi i povlači jednako njivu svoju. ²⁵Zar ne? Kad je poravnio ozgo, tada sije grahor i kim; meće pšenicu u redovima i ječam kao osobit dio i krupnik na najbolje mjesto. ²⁶Tako ga je upućivao i učio Bog njegov kako će raditi. ²⁷Jer se grahor ne mlati branom, niti se točak kolski obrće po kuminu; nego se štapom mlati grahor, i kumin prutom. ²⁸Satire li se pšenica? Ne, po njoj se ne mlati; nego se po njoj obrće točak kolski, ili se tjeraju konji, ali se ne satire.

²⁹I to dolazi od Gospoda nad vojskama; divna je osnova njegova, velika je mudrost njegova.

Izaija – 29 glava

¹Teško tebi, ognjište Božje, ognjište Božje, grade, gdje je stajao David! Dajte godinu na godinu, neka se obredaju blagdani! ²Jest, pritisnut ću ognjište Božje, i bit će lelek i jauk. On će mi postati ognjištem Božjim.

³Jest, podignut ću tabor oko tebe, stegnut ću te kao tvrđavu i proti tebi nabacati nasip. ⁴Tada ćeš duboko dolje sa zemlje ovamo govoriti, muklo ćeš iz praha ovamo govoriti, glas će tvoj sa zemlje zvučiti kao glas duha mrtvih, iz praha ćeš samo šaputati. ⁵A rulja neprijatelja tvojih bit će kao sitan prah, i mnoštvo nasilnika kao pljeva, što se rasprši, i najedanput, iznenada dogodi se:

⁶Od Gospoda nad vojskama doći će pohod na te gromom i trešnjom i bukom velikom, burom i viorom i plamenom, što proždire. ⁷Kao san, kao noćno viđenje bit će rulja svih naroda, koji vojuju proti ognjištu Božjemu, i svi, koji udaraju na njega i na gorske utvrde njegove, i koji ga pritiskuju. ⁸Bit će, kao kad gladan sanja, da jede, a tada se probudi, i glad se njegov nije ipak utišao; kao kad žedan sanja, da pije, a tada se probudi: "i još je ipak iznemogao i žedan: tako će biti rulji svih naroda, što vojuju proti gori Sionu.

⁹Pokažite se samo zapanjeni, i zapanjeni imate postati! Pokažite se samo slijepi, i slijepi imate postati! Pijani su oni, ali ne od vina i posrću, ali ne od silovita pića. ¹⁰Jer je izlio Gospod na vas duh najdublje sna. Oči vaše, proroke, zatvorio je i glave vaše vidoce, zastro je. ¹¹Tako vam je postala objava svih ovih stvari kao sadržaj knjige zapečaćene. Dadne li se jednomu, koji može čitati i kaže li se: "Čitaj to je!", on odgovori: "Ne mogu, jer je zapečaćena." ¹²A pruži li se knjiga jednomu, koji ne zna čitati, i kaže li se: "Čitaj to!", on odgovori: "Ne mogu čitati."

¹³Ovako govori Svemogući: "Jer mi se ovaj narod približuje samo ustima svojim i poštuje me samo usnama svojim, a srce im daleko stoji od mene, i strah njegov od mene samo je naučena ljudska zapovijed:

¹⁴Zato ću i nadalje čudesno postupati s ovim narodom, čudesno i divno. Mudrost mudrih njegovih osramotit će se, i razumnost razumnih njegovih morat će se skriti."

¹⁵Teško onima, koji hoće osnovu svoju duboko sakriti od Gospoda, koji čine djelo svoje u mraku i govore: "Tko nas može vidjeti i tko nas poznati?" ¹⁶Oh, naopakosti vaša! Zar da bi glina proti lončaru mogla reći, i djelo tvorcu svojemu moglo reći: "Nije me on načinio", i zar da lonac govori lončaru: "On me ne pozna?"

¹⁷Neće li se još doskora Libanon pretvoriti u vrt, i vrt će vrijediti kao šuma? ¹⁸U onaj će dan gluhi čuti riječi pismene, oči slijepih vidjet će iz tame i mraka. ¹⁹T siromasi će se beskrajno radovati u Gospodu i najmanji između ljudi veselit će se sa Sveca Izraelova. ²⁰Jer nema nasilnika, nestalo je podsmjevača. Istrijebljeni su svi, koji misle na zloću, ²¹Svi, koji riječima svojim okrivljuju druge ljude i onome, koji pravdu govori na vratima, meću zamke, i onoga, koji je u pravu, rušiju lažju.

²²Zato govori Gospod, koji je otkupio Abrahama, ovako o kući Jakovljevoj: "Neće se više sada Jakov posramiti, i neće mu više sada lice pobjedjeti. ²³Jer kad djeca njegova vide u sredini njegovoj djelo ruku mojih, držat će svetim ime moje, za sveto ga će priznati Sveca Jakovljeva i bojat će se Boga Izraelova.

²⁴Koji su srca opakoga, doći će k razboritosti, i upornici će primiti nauku."

Izaija – 30 glava

¹"Teško sinovima odmetnicima – govori Gospod – , "koji svršuju osnove, što nijesu od mene i sklapaju saveze, kojih ja neću, da gomilaju grijeh na grijeh. ²Oni silaze u Egipat ne pitajući mene, da se stave u zaštitu faraonovu i da traže utočišta u sjeni Egipta. ³Ali će vam

zaštita faraonova biti na sramotu i utočište u sjeni Egipta na porugu.

⁴Knezovi su njihovi u Soanu i glasnici su njihovi došli do Hanesa. ⁵Ali će se svi razočarati na narodu, koji im ne koristi ništa, koji im ne nosi ni pomoći ni koristi, nego samo razočaranje i sramotu.

⁶Presuda nad velikom životinjom juga: Kroz zemlju punu nevolje i punu tjeskobe – lavica i lav približuju se njima, guje i krilati zmajevi – nose oni blago svoje na leđima magaraca, bogatstvo svoje na grbi deva k narodu, koji im ne koristi ništa. ⁷Jer je prazna i ništava pomoć Egipta. Zato nazivam taj narod: Rahab – danguba.

⁸Sada dođi, napiši to na tablu za njih i ureži u mjed, da služi kao vječno svjedočanstvo za buduća vremena! ⁹Jer je to narod nepokoran, sinovi lažljivi, sinovi, koji neće da slušaju naputak Gospodnji.

¹⁰Vidiocima govore: 'Nemojte vidjeti viđenja', i prorocima: 'Nemojte nam prorokovati istine, govorite nam slatke riječi, prorokujte prijekove!

¹¹Skrenite s pravoga puta, s prave staze zađite, pustite nas u miru sa Svecem Izraelovim!"

¹²Zato ovako veli Svetac Izraelov: "Jer odbacujete ovu riječ moju i uzdate se u opačinu i prijevaru i na to se oslanjate: ¹³Zato će vam ta zlodjela biti kao odlomak što pada, a otkinuo se u visoku zidu: "najedanput iznenada padne. ¹⁴Razbit će ih, kao što se razbija posuda zemljana, razbija se nemilice. Kad se razbije, ne nađe se ni okrnjak, da uzmeš ognja s ognjišta ili da zagrabiš vode iz studenca."

¹⁵Jer ovako govori svemogući Gospod, Svetac Izraelov: "Ako se povratite i ostanete mirni, spasit ćete se. U miru i uzdanju snaga je vaša. Ali vi ne htjedoste. ¹⁶Vi rekoste: 'Ne, nego ćemo na konjima pobjeći!' – zato ćete bježati! – 'Pojahat ćemo brze konje!' – zato će brzi konji biti vaši progonitelji! ¹⁷Bježat će vas tisuća, kad jedan zaprijeti; kad zaprijete petorica, bježat ćete svi, dok ne budete ničemu drugome slični nego kažiput na gorskoj visini, nego zastava na humu."

¹⁸Zato oklijeva Gospod, da vam se smiluje, i zato čeka, da vas pomiluje, jer je Gospod Bog pravde. Blagoslovljeni su svi, koji ga čekaju! ¹⁹Jest, narode u Sionu, koji stanuješ u Jerusalemu, nećeš sveudilj plakati! On će se sigurno smilovati tebi na vapaj tvoj, on će te uslišiti, čim ga čuje. ²⁰Dat će vam Svemogući kruha tjeskobe i vode nevolje, ali se neće više skrivati učitelj tvoj i tvoje će oči gledati učitelja. ²¹Uši će tvoje razabrati povik iza tebe: "To je put, idite njim!", ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo. ²²Tada ćete kao na nečiste gledati na posrebrene idole i na pozlaćene likove livene. Kao gad pobacat ćeš ih. "Napolje" reći ćeš im.

²³Tada će on dati dažd sjemenu tvom, što ga posiješ na njivi, i kruh od roda zemaljskoga bit će krepak i hraniv. U ono će vrijeme stoka tvoja pasti na paši prostranoj. ²⁴Volovi će i magarci, što obrađuju zemlju, jesti osoljenu zob, koja je ovijana lopatom i rešetom. ²⁵I na svakoj gori visokoj i na svakom humu visokom bit će potoci brze vode. U dan pokolja silnoga, kad popadaju kule, ²⁶Tada će svjetlost mjesečeva biti kao svjetlost sunčana, a svjetlost će sunčana biti sedam puta veća, kao svjetlost od sedam dana, u dan, kad Gospod zavije ranu narodu svojem i iscijeli modrice, što ih je zadao.

²⁷Gle, ime Gospodnje dolazi ovamo iz daljine! – Gnjev njegov gori. Silno uzbuđenje njegovo. Usne su mu pune ljutine, jezik mu je oganj, što proždire. ²⁸Dah mu je potok što plavi i do vrata dopire, – da zavitla narode mahaljkom nesreće, da metne u čeljusti narodima uzdu, što će ih goniti da lutaju.

²⁹Tada ćete pjevati pjesme kao u noći, kada se slavi blagdan. Veselit ćete se od srca kao oni, koji idu, svirajući uz frulu, na goru Gospodnju, k hridini Izraelovoj.

³⁰Tada će Gospod pustiti, da se čuje moćni glas njegov, i pokazat će ruku svoju, koja maše s ljutim gnjevom i plamenom ognjenim, što proždire, uz buru i oluju i tuču. ³¹Jer će se od glasa Gospod njega

prepasti Asiriju, kad ga on udari štapom. ³²Kadgod zašumi kazneni štap, kojim Gospod udara na njega, neka se oglase bubnji i citare! Zamahnutom rukom borit će se proti njemu. ³³Jer je odavna podignuto ognjište; i za kralja je pripravljeno. Duboko i široko naslagana su drva s ognjem mnogim. Dah Gospodnji kao potok sumporni upalit će ga.

Izaija – 31 glava

¹Teško onima, koji su išli u Egipat da dobiju pomoć i da se oslone na ratne konje! Uzdali su se u mnoštvo bojnih kola, u silnu množinu konja, a nijesu gledali na Sveca Izraelova i nijesu ništa pitali za Gospoda.

²Ali je i on bio mudar i navukao je nesreću i ne povuče svojih prijetnja, nego je ustao na kuću zlikovaca i na pomoć zločinaca.

³Jest, Egipćani su ljudi, a ne Bog, konji su njihovi meso, a ne duh. Mahne li Gospod rukom svojom, posrnut će pomagač i srušit će se onaj kojemu pomaže – svi će zajedno biti uništeni.

⁴Jer ovako mi reče Gospod: "Kao što lav, lavić, reži nad plijenom svojim – svu četu pastira podigli su na njega, ali se on ne plaši od vike njihove, niti se pokorava na buku njihovu – tako Gospod nad vojskama silazi u boj na goru Sion i visinu njegovu. ⁵Kao ptice krilima Gospod nad vojskama Jerusalem će zaštititi i zakloniti, izbaviti i osloboditi.

⁶Vratite se k onome, od kojega su tako duboko otpali sinovi Izraelovi!

⁷Jer će u onaj dan svaki odbaciti srebrne i zlatne idole svoje, što vam ih ruke vaše načiniše na grijeh ⁸I Asirija neće pasti od mača kojeg čovjeka, neće ga umoriti mač jednoga na zemlji i ako pobjegne od mača, mladići će njegovi postati rabotnici. ⁹Kralj će njegov propasti od straha, i knezovi će njegovi ostaviti zastavu." Veli Gospod, koji ima ognjište u Sionu i peć u Jerusalemu.

Izaija – 32 glava

¹Evo, pravedno će vladati kralj. Po pravdi će vladati knezovi. ²Svaki će biti utočište od bure, zaklon od vjetra, kao potoci u suhoj pustari, kao sjena velike hridine u zemlji ispucanoj od suše. ³Neće više biti zastrte oči onih koji vide, uši onih koji čuju, pozorno će slušati. ⁴Učit će mudrost srce nerazumnih, brzo i razgovijetno govorit će jezik tepavaca. ⁵Prostak neće se više zvati plemenitim, niti će se lupež zvati odličnim. ⁶Jer prostak govori prostački, srce njegovo misli na zlo, radi opako i govori lažno proti Gospodu; gladnoga pušta da strada i žednome uskraćuje pilo. ⁷I oružje lupeža zlo je, on misli samo na spletke, kvari siromahe govorima lažnim, i kad slabi zastupa pravo svoje. ⁸Plemenit misli samo na plemenito i ustaje samo za plemenito.

⁹Ustanite, žene nehajne, čujte riječi moje, kćeri bezbrižne poslušajte govor moj! ¹⁰Samo malo dana iza jedne godine vi ćete drhtati, vi bezbrižne, jer neće biti berbe i skupljanje voća neće doći. ¹¹Strašite se, bezbrižne, i drščite, bezbrižne, svucite se, skinite haljine i ostavite samo bedra zaogrnuti! ¹²Tugujući udarajte se u prsa za sjajnim njivama, za rodnim čokotima,

¹³Za poljem naroda mojega, koje nosi trnje i draču, jest, za svima kućama, što su bile pune radosti, za gradom, što je bio pun veselja! ¹⁴Jer je dvor ostavljen, vreva je gradska zamukla, gora dvorska i stražara postale su rupe za dugo vremena, trkalište divljim magarcima, paša stadima.

¹⁵Dok se ne izlije na nas duh i s visine; tada će pustinja postati a vrt, i vrt će vrijediti kao šuma. ¹⁶Tada će pravo stanovati u pustinji i pravednost prebivati u vrtu. ¹⁷Djelo pravednosti bit će mir i dohodak prava pokoj i sigurnost dovijeka. ¹⁸Na mjestu mira stanovat će narod moj, u prebivalištima sigurnim, u počivalištima bezbrižnim. ¹⁹Ali će tuča pasti, kad se sruši šuma i grad potone u dubinu.

²⁰Blagoslovljeni ste vi, možete sijati pokraj svih voda i puštati volove i magarce da slobodno trče!

Izaija – 33 glava

¹Teško tebi, haračlijo, koji sam nijesi još iskusio haranja, nevjerniče, koji sam nijesi još trpio nevjere! Kad prestaneš pustošiti, bit ćeš sam opustošen, kad prestaneš činiti nevjeru, činit će se i tebi nevjera.

²Gospode, budi nam milostiv, ufamo se u tebe, budi mišica naša svako jutro, pomoć naša u nevoljno vrijeme!

³Od jake vike pobjegoše narodi, kad ti ustaneš, plemena se rasprše.

⁴Pokupit će se plijen vaš, kao što kupe skakavci, skočit će se na njega, kao što skaču skakavci.

⁵Gospod je uzvišen; jer stoji u visini, On će napuniti Sion pravom i pravednošću. ⁶On će biti tvrd temelj sudbini tvojoj, bit će punina spasenja, mudrosti i znanja. Strah je Gospodnji blago njegovo.

⁷Eto, junaci njihovi vani viču, gorko plaču glasnici mira. ⁸Pusti leže putovi, putnik ne putuje, ukinuo se savez, gradovi se slabo cijene, za ljude se ne mari. ⁹Zemlja gine u žalosti, Libanon se stidi i vene; šaronska je ravnica postala kao jordanska pustara, Bašan i Karmel otreasaju lišće svoje.

¹⁰"Sada ću ustati", veli Gospod, "sada ću se uspraviti, sada ću se podignuti. ¹¹Idete trudni slamom i rađate samo strnjiku; naprasitost vaša proždrijet će vas kao oganj. ¹²Narodi će biti kao peći krečne, izgorjet će ognjem kao trnje, posječeno.

¹³Čujte, koji ste daleko, što sam učinio, spoznajte, koji ste blizu, junačko djelo moje!" ¹⁴U Sionu dršću grješnici. Drhat spopada zlikovce. "Tko od nas može ostati kod ognja što proždire? Tko od nas može

ostati kod vječne žege?"

¹⁵Tko je pravedan i govori iskreno; tko mrzi na dobitak od nasilja; tko otresa ruku svoju da ne primi poklona; tko zatiskuje uši svoje, da ne čuje za krv; tko zatvara oči svoje, da ne vidi zla s dopadanjem: ¹⁶Taj će stanovati na visinama, gradovi su na hridinama utočište njegovo, kruh njegov ne ponestaje, voda njegova neće nikada presušiti. ¹⁷Kralja u sjaju njegovu gle dat ćeš, vidjet ćeš zemlju daleku. ¹⁸Srce tvoje neka se još spomene strašnoga vremena: "Gdje je sada, koji je brojio, gdje je, koji je mjerio novce, gdje je, koji je brojio kule?" ¹⁹Nećeš više vidjeti drskoga naroda; naroda s jezikom tepavim, nerazumljivim, koji tepa nerazumnim govorom.

²⁰Pogledaj na Sion, grad blagdana naših! Oči tvoje neka vide Jerusalem, sigurno mjesto, šator, koji ne putuje, kojemu se kolje nikada ne istrjava, kojemu se uža nikada ne rastrgaju. ²¹Jer tamo je kod nas Gospod, Sjajni, na mjesto rijeka i širokih potoka, po njima se ne njihaju lađe s veslima, niti lađa ponosita prolazi onuda. ²²Jer je Gospod naš sudac, Gospod je nas gospodar, Gospod je naš kralj, On je, koji nas spasava. ²³Tvoja su sad uža popustila, te ne drže tvrdo jarbola, i jedra nijesu razapeta, ali će se jednoć dijeliti golem plijen, tako da će hromi učiniti obilan plijen. ²⁴I ni jedan stanovnik neće reći: "Stradam". Narodu što prebiva tamo, oprostit će se krivnja zlodjela.

Izaija – 34 glava

¹Dodite, narodi, da čujete, pazite, plemena, neka čuje zemlja sa stanovnicima svojim, nadzemaljski svijet i sve, što živi na njemu! ²Jer je razgnjevljen Gospod na sve narode, razljućen na sve vojske njihove, On ih je prokleo, predao na pokolj. ³Leže njihovi pobijeni, smrad se diže od trupla njihovih, i gore su poplavljene krvlju njihovom. ⁴Proći će sva vojska nebeska. Kao knjiga savit će se nebo i sva vojska njegova pada, kao lišće s vinove koze, kao što padaju suhe smokve sa stabla smokova.

⁵Kad se je opojio na nebu mač moj pun gnjeva, eto, onda pada na Edom i na narod, što je predan sudu. ⁶Mokar će biti od krvi mač Gospodnji, stat će se od pretiline, od krvi janjeće i jareće, od pretiline bubrega ovnujskih, jer Gospod ima žrtveni blagdan u Bosri, veliko klanje u zemlji Edomu. ⁷Bivoli navaljuju s njima i junci s jakim bikovima, zemlja će se njihova opiti od pretiline. ⁸Jer će biti dan osvete Gospodnje, godina plaćanja za svađu sa Sionom.

⁹Potoci će se njihovi pretvoriti u smolu, prah njegov u sumpor, zemlja će njihova postati smola goruća. ¹⁰Ne gasi se ni danju ni noću, dim se njezin diže jednako, kroz sve naraštaje ostaje pusta, nitko ne prelazi preko nje dovijeka. ¹¹Pelikan i jež nastanit će se tamo, sove i gavrani prebivat će tamo, Gospod će rastegnuti preko nje uže pustoši i mjerilo praznine. ¹²Od plemića njezinih nema više nijednoga, da progłosi kraljevstvo, svi će knezovi njezini iščeznuti. ¹³Trnje će izniknuti u palačama njezinim, koprive i drača u gradovima njezinim, bit će prebivalište čagaljima i ležaj nojevima. ¹⁴Tamo će se sretati mačke i psi divlji, jarci će dozivati jedan drugoga; noćna stvorenja se tamo sastaju i nalaze sebi počivalište. ¹⁵Tamo će se gnijezditi zmija strijelanka i jaja nositi, izleći se i odmarati se u sjeni; samo tamo sastaju se jastrebovi jedan s drugim.

¹⁶Tražite samo u knjizi Gospodnjoj i čitajte, ništa od ovoga ne falj, nijedno nije bez drugoga, jer je On to zapovjedio, osnova ih je njegova skupila. ¹⁷On im je sam bacio ždrijeb, ruka im je njegova razdijeli zemlju odmjerivši užem. Oni će je posjedovati zauvijek, kroz sve naraštaje stanovat će u njoj.

Izaija – 35 glava

¹Neka se raduje pustinja i pustoš, neka se veseli pustara i neka procvjeta kao livade šafranove! ²Neka cvate punim cvatom jest, neka se veseli, raduje i popijeva! Krasota Libanona dat će joj se, sjaj

Karmela i ravnice Šarona; oni će gledati krasotu Gospodnju, sjaj Boga našega.

³Zato ojačajte klonule ruke i otvrdnite iznemogla koljena! ⁴Recite onima, koji su duhom klonuli: "Budite jaki, ne bojte se! Evo, Bog vaš, osveta dolazi, plaća Božja, on će sam doći, da vas otkupi."

⁵Tada će se otvoriti oči slijepima, i uši gluhima otvorit će se. ⁶Kao jelen skakat će tada hrom čovjek, jezik će nijemoga klicati, jer će u pustinji tada provreti vode i u pustari potoci. ⁷Žedno će tlo postati jezerom, i zemlja sasušena vodenim izvorima. Gdje su čagalji stanovali u svojem logu, izrast će trava, trska i rogoz.

⁸Ondje će biti nasip i put: "zvat će se "Sveti put". Ni jedan nečist ne smije na njega stupiti; samo će njima pripadati, i nevješti neće na njemu zalutati. ⁹Neće ondje biti lavova, niti će ljuta zvijer ići po njemu. Tako što neće se ondje naći, samo otkupljeni smiju ondje hoditi.

¹⁰Otkupljeni od Gospoda vratit će se po njemu i doći će u Sion pjevajući. Glavu će njihovu obasjavati radost vječna, veselje i radost prate ih, briga i uzdisanje bježe.

Izaija – 36 glava

¹U četrnaestoj godini kralja Ezekije podiže se Senaherib, kralj asirski, na sve utvrđene gradove Judine i osvoji ih.

²Posla kralj asirski vrhovnog peharnika s jakom vojskom iz Lakiša kralju Ezekiji u Jerusalem. On se namjesti kod vodovoda gornjeg jezera na cesti u polje valjara. ³Predstojnik palače Elijakim, Sin Hilkijin, pođe van k njemu s državnim pisarom Šebnom i pečatnikom Joahom, sinom Asafvim,

⁴I reče im vrhovni peharnik "Javite Ezekiji: Ovako kaže velik; kralj, kralj asirski: "Kakva je to uzdanica, u koju se uzdaš? ⁵Misliš li, da su prazne

riječi već savjet i snaga za rat? Na koga se oslanjaš, da si otpao od mene? ⁶Ti se očito oslanjaš samo na štap od trske slomljene, koji svakome, ako se nasloni na njega, zabije se u ruku, pa je probije. Takav je faraon, kralj egipatski, svima, koji se uzdaju u njega. ⁷Ako li mi odvrćate: "U Gospoda, Boga svojega, mi se uzdamo!" – nije li to onaj, čije je uzvisine i žrtvenike uklonio Ezekija, kad je zapovjedio Judi u Jerusalemu: "Samo pred ovim žrtvenikom imate se klanjati?" ⁸Hajde okladi se s mojim gospodarom, kraljem asirskim! Dat ću ti dvije tisuće konja, ako mogneš dobiti konjanike za njih. ⁹Kako ćeš odoljeti jednom jedinom stotniku između najmanjih sluga gospodara mojega? Zato se ti uzdaš u Egipat zbog kola i konjanika. ¹⁰Nadalje, tla li sam ja bez volje Gospoda došao proti ovoj zemlji, da je zatrem? Gospod mi je rekao: "Idi proti toj zemlji i zatri je!"

¹¹Tada zamoliše Elijakim, Šebna i Joaha vrhovnoga peharnika: "Govori slugama svojim Sirijski, jer ne razumijemo, ne govori s nama judejski pred narodom, što se nalazi na zidu!"

¹²A vrhovni peharnik odgovori: "Je li me gospodar moj poslao k tvojemu gospodaru i k tebi, da kažem ovo, a ne upravo k onim ljudima, koji tamo sjede na zidu, da napokon zajedno s vama jedu svoju vlastitu nečist i da piju svoju mokraću?"

¹³Tada stade vrhovni peharnik i povika judejski u sav glas i reče: "Čujte vijest velikoga kralja, kralja asirskoga! ¹⁴Ovako kaže kralj: 'Ne dajte se zaluditi od Ezekije, jer vas on ne može izbaviti. ¹⁵I nemojte da vas nagovori Ezekija da se pouzdate u Gospoda govoreći: "Gospod će nas sigurno izbaviti; ovaj grad neće pasti u ruke kralju asirskom.'" ¹⁶Ne slušajte Ezekije, jer ovako kaže kralj asirski: 'Učinite mir s menom i predajte mi se! Onda će svaki od vas jesti sa svoga čokota i sa svoje smokve, i svaki će piti vodu iz svojega studenca. ¹⁷Dokle ne dođem i ne odvedem vas u zemlju, koja je kao vaša, u zemlju punu žita i vina, u zemlju punu kruha i vinograda. ¹⁸Jest, da vas samo ne zaludi Ezekija govoreći: Gospod će nas izbaviti. Jesu li bogovi naroda izbavili svoju

zemlju iz ruke kralja asirskoga? ¹⁹Gdje su bogovi hamatski i arpadski? Gdje su bogovi sefarvajimski? Jesu li možda izbacili Samariju iz moje ruke? ²⁰Tko je između svih bogova ovih zemalja onaj, tko je bio izbavio zemlju svoju iz moje ruke, da bi sad Gospod izbavio Jerusalem iz moje ruke?"

²¹Ali su oni šutjeli i nijesu mu odgovorili ni riječi, jer je kralj bio izdao zapovijed: "Ne odgovarajte mu!"

²²Nato predstojnik palače Elijakim, sin Hilkiijin, državni pisar Šebna i pečatnik Joaha, sin Asafov, dođoše k Ezekiji razdrvši haljine i javiše mu, što je bio rekao vrhovni peharnik.

Izaija – 37 glava

¹Kad je to čuo kralj Ezekija, razdrije haljine svoje, obuče pokorničku odjeću i ode u hram Gospodnji. ²Predstojnika palače Elijakima, državnog pisara Šebnu i starješine svećenstva posla, isto tako obučene u pokorničku odjeću, k proroku Izaiji sinu Amosovu. ³Oni su mu imali reći: "Ovako veli Ezekija: ""Dan nevolje, kazne i pogrde današnji je dan, jer prispješe djeca do porođaja, a nema snage da se rode. ⁴Možda čuje Gospod, Bog tvoj, riječi vrhovnoga peharnika, kojega je gospodar njegov, kralj asirski, poslao ovamo, da se naruga Bogu živomu, te ga kazni zbog riječi, što ih je čuo Gospod, Bog tvoj. Pomoli se stoga za ostatak, koji se još nalazi!"

⁵I kad poslanici kralja Ezekije dođoše k Izaiji, ⁶Odgovori im Izaija: "Javite ovom gospodaru svojemu: 'Ovako veli Gospod: Ne plaši se od riječi, što si ih čuo, kad su mi se narugale sluge kralja asirskoga! ⁷Evo, ja ću mu udahnuti namisao, da se vrati u svoju zemlju, kad čuje jednu vijest. A vi njegovoj ću zemlji učiniti, da pogine od mača."

⁸Na povratku nađe vrhovni peharnik kralja asirskoga gdje opsjeda Libnu. On je naime bio čuo, da je ovaj otišao od Lakiša,

⁹Jer mu je bilo došlo do ušiju, da je Tirhaka, kralj etiopski, izašao u boj proti njemu. Na ovu vijest posla glasnika Ezekiji s nalogom:

¹⁰"Ondesite ovu vijest Ezekiji, kralju Judinu: 'Nemoj da te zavara Bog tvoj, u kojega se uzdaš misleći, da neće Jerusalem pasti u ruke kralju asirskomu. ¹¹Sam si čuo, što su učinili kraljevi asirski svima zemljama potvrši ih sasvim, a ti da se izbaviš? ¹²Jesu li možda bogovi naroda, koje satrše oci moji, njih izbavili, Gozance, Harance, Resefce i Edence u Telasaru? ¹³Gdje je kralj hamatski, kralj arpadski, kralj grada Sefarvajima, pa onaj od Hene i Ive?"

¹⁴Ezekija primi pismo od glasnika. Kad ga je bio pročitao, otide u hram Gospodnji i tamo ga Ezekija razvi pred Gospodom. ¹⁵Tada se pomoli Ezekija pred Gospodom ovako: ¹⁶"Gospode nad vojskama, Bože Izraelov, koji imaš prijestolje nad kerubinima! Ti si jedino Bog nad svima kraljevstvima na zemlji. Ti si stvorio nebo i zemlju. ¹⁷Prigni, Gospode, uho svoje i čuj! Otvori, Gospode, oči svoje i vidi! Pripazi na sve riječi Senaheribove, koji posla da se naruga Bogu živomu. ¹⁸Istina je, Gospode, opustošili su kraljevi asirski sve narode i zemlju njihovu ¹⁹I pobacali su bogove njihove u oganj, ali to nijesu bili bogovi, nego djelo ruke čovječje, drvo i kamen, zato ih se je moglo uništiti. ²⁰A sad, Gospode, Bože naš, izbavi nas iz ruke njegove, da spoznaju sva kraljevstva na zemlji, da si ti jedino Gospod!"

²¹Tada posla Izaija, sin Amosov, k Ezekiji ovu vijest: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, kojemu si se molio zbog Senaheriba, kralja asirskoga. ²²Ovu riječ izreče Gospod za njega: "Smije ti se, rugati djevojka, kći Siona. Za tobom maše glavom kći Jerusalema.

²³Koga si pogrdio i pohulio, proti kojemu si glas podigao i gore bacio oholi pogled? Proti Svecu Izraelovu!

²⁴Pogrdio si preko sluga svojih Gospoda. Ovako si mislio: "Silom kola svojih popeo sam se na visoke gore, na vrhunac Libanona, srušio sam

visoke cedre, najljepše čemprese, prodro sam do najvišeg vrhunca, u šume najbogatije njegove.

²⁵Bunareve iskopao sam i mogao sam piti tuđu vodu; isušio sam stopama svojim sve rijeke egipatske.

²⁶Zar nijesi još jednako čuo? – : "Odavno sam to spremio, od iskona sam to zasnovao, – sad puštam da se to zbude: "Tvrđi gradovi bili su pretvoreni u puste ruševine.

²⁷Nemoćni zadrhtaše stanovnici njihovi i smetoše se, postadoše kao trava u polju i kao zelena travica, kao trava na krovu, kao zrno, što se osuši, prije nego dozori.

²⁸Znam počivanje tvoje, hodanje tvoje i dolaženje tvoje, i kako sada bjesniš na me.

²⁹Jer sada bjesniš na me, i tvoja obijest dođe do mojih ušiju, zato ću metnuti brnjicu svoju na nozdrve tvoje i uzdu svoju u gubicu tvoju, pa te zatjerati natrag putem, kojim si došao.

³⁰A tebi neka ovo bude znak: "Ove će se godine jesti, što samo od sebe naraste, i druge godine, što opet samo od sebe naraste, a treće godine sijte i žanjite, sadite vinograde i uživajte plodove njihove!

³¹Štogaod tada preostane od kuće Judine, potjerat će opet žile ozdo i donijeti plod ozgo. ³²Jer će iz Jerusalema izaći ostatak, četa, što se spasila, iz gore Siona. Revnost Gospoda nad vojskama to će proizvesti."

³³Zato ovako veli Gospod za kralja asirskoga: "Neće provaliti u ovaj grad i neće ubaciti ovamo strijelu. Neće se primaći k njemu sa štitom, niti će iskopati opkop oko njega. ³⁴Vratit će se putem, kojim je došao, neće provaliti u ovaj grad! Tako glasi riječ Gospodnja. ³⁵"Branit ću ovaj grad i spasit ću ga zbog sebe i zbog svojega sluga Davida."

³⁶Tada izađe anđeo Gospodnji i pobi u taboru asirskom sto i osamdeset i pet tisuća ljudi. Kad ustadoše ujutro, nađoše sve samo mrtva trupla.

³⁷Odmah se podiže Senaherib, kralj asirski, i otide kući, i ostade u Ninivi.

³⁸Kad se je jedanput klanjao u hramu svojega boga Nisroka, ubiše ga mačem njegovi sinovi Adramelek i Sareser. Tada pobjegoše u zemlju Ararat. Njegov sin Esar–Hadon postade kralj mjesto njega.

Izaija – 38 glava

¹U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. Prorok Izaija, sin Amosov, dođe k njemu i reče mu: "Ovako veli Gospod: Uredi kuću svoju; jer ćeš umrijeti i nećeš više ozdraviti!"

²Tada okrenu Ezekija svoje lice k zidu i upravi Gospodu ovu molitvu:

³"Ah, Gospode, spomeni se ipak, da sam hodio pred tobom u vjernosti i s nepodijeljenim srcem i da sam činio, što je tebi ugodno!" I udari Ezekija u glasan plač.

⁴Tada dođe riječ Gospodnja Izaiji: ⁵"Idi, reci Ezekiji: "Ovako veli Gospod, Bog Davida, djeda tvogega: 'Čuo sam molitvu tvoju, vidio suze tvoje. I evo dodat ću ti vijeku petnaest godina. ⁶I izbavit ću tebe i ovaj grad iz ruku kralja asirskoga i branit ću ovaj grad.' ⁷Ovo neka ti bude znak od Gospoda, da će Gospod ispuniti svoje obećanje, što ga je dao! ⁸Evo, ja ću vratiti sjenu po stepenima, po kojima je sišla na sunčaniku Ahazovu, natrag za deset stepena." Tada se vrati sunce natrag za deset stepena po stepenima, po kojima je bilo sišlo.

⁹Pjesma Ezekije, kralja Judina, kad je bio bolestan i opet ozdravio od bolesti svoje.

¹⁰"Ja sam mislio: usred života svojega imam da stupim na vrata svijeta mrtvih, da mi se uzme ostatak godina mojih.

¹¹Mislio sam: "Ne smijem više gledati Gospoda, Gospoda u zemlji živih, neću više vidjeti čovjeka kod stanovnika na svijetu.

¹²Stan se moj raspada, odnosi se od mene kao šator pastirski; kao tkalac savio sam život svoj: on me odsijeca od osnutka, prije nego još dan bude noć, činiš mi kraj.

¹³Mirno sam izdržao do ujutro; kao lav satire on sve kosti moje, prije nego još dan bude noć, činiš mi kraj.

¹⁴Kao lastavica, kao ždral tugovao sam, gukao sam kao golubica, mutno su gledale oči moje prema gore:

¹⁵U tjeskobi sam, Svemogući, olakšaj mi! Što da još govorim? On mi je to navijestio, on je to i izveo: Mirno imam proživjeti sve godine svoje unatoč gorkosti duše svoje.

¹⁶O tom se živi, Svemogući, u tom je svemu život duha mojega, ti ćeš me opet ojačiti i sačuvati u životu.

¹⁷Eto, na spasenje postao mi je gorki. Sačuvao si život moj od uništenja i propasti, jer si bacio za leđa svoja sve grijehe moje.

¹⁸Jer ne slavi te carstvo mrtvih, ne hvali te smrt; koji silaze u jamu ne nadaju se tvojoj vjernosti.

¹⁹Ne, živi samo, živi slavi te kao ja danas. Otac javlja djeci vjernost tvoju.

²⁰Gospod je bio spreman da me spasi. Zato udarajmo u žice sve kolike

dane života svojega u hramu Gospodnjem!"

²¹Onda zapovjedi Izaija, neka uzmu grudu suhih smokava i stave je na otok, da ozdravi opet. ²²Ezekija upita: "Koji je znak za to, da ću opet moći otići u kuću Gospodnju?"

Izaija – 39 glava

¹U ono vrijeme kralj babilonski Merodak–Baladan, sin Baladanov, posla Ezekiji pismo s darovima. On je naime bio čuo, da je bio bolestan i opet ozdravio. ²Ezekija se obradova tome i pokaza im skladište svoje, srebro i zlato, mirise i skupocjeno ulje, svu oružnicu svoju i sve, što se nalazilo u riznicama. Ne osta ništa u palači njegovo; i u svemu području gospodstva njegova, da im ne pokaza Ezekija.

³I dođe prorok Izaija kralju Ezekiji i upita ga: "Što su htjeli ti ljudi i odakle su došli k tebi " Ezekija odgovori: "Iz daleke zemlje došli su k meni, iz Babilona."

⁴Onaj upita dalje: "Što su vidjeli u tvojoj palači?" Ezekija odgovori: "Vidjeli su sve, što ima u mojoj palači. Nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao."

⁵Tada reče Izaija Ezekiji: "Čuj riječ Gospoda nad vojskama: ⁶Doći će vrijeme, kad će se odvući u Babilon sve, što se nalazi u palači tvojoj, što su skupili oci tvoji do današnjega dana, ništa neće preostati, veli Gospod, ⁷I od tvojih vlastitih sinova što će ti se još roditi, uzete neke, da vrše sobarske službe u palači kralja babilonskoga."

⁸Ezekija odgovori Izaiji: "Riječ Gospodnja, koju si mi navijestio, prava je"; mislio je naime: "Dok živim, vladat će mir i sigurnost."

Izaija – 40 glava

¹"Tješite, tješite narod moj", tako govori Bog vaš, ²"Govorite Jerusalemu ljubezno, javljajte mu, da je protekla rabota njegova, jer su oproštena zlodjela njegova, jer je primio iz ruke Gospodnje dvojaku kaznu za sve grijeha svoje."

³Čuj, ori se glas u pustinji: "Pripravite put Gospodu, poravnite u pustoši stazu Bogu našem! ⁴Svaka dolina neka se podigne, svaka gora i brežuljak neka se slegnu i Što je krivo neka bude pravo, bregovito zemljište neka bude dno doline! ⁵Jer će se pojaviti sjaj Gospodnji. Svako će ga meso gledati, jer su to usta Gospodnja obećala."

⁶Čuj, ori se glas: "Navješćuj!" I on će pitati: "Što da navješćujem?" "Svako je meso trava i sva je milota njegova kao cvijet poljski. ⁷Trava se osuši, cvijet uvene, kad dah Gospodnji dune na njih. Jest, trava je narod. ⁸Trava se osuši, cvijet uvene, ali riječ Boga našega ostaje do vijeka."

⁹Uzađi na visoku goru, Sione, kao glasnik radosti, i podigni moćno glas svoj kao glasnik radosti, Jerusaleme! Podigni ga, ne boj se, objavi gradovima Judinim: "Evo, tu je Bog vaš!"

¹⁰Evo, svemogućí Gospod dolazi kao pobjeditelj i mišica njegova dade mu pobjedu. Evo, plaća njegova dokazi s njim! Bojna nagrada njegova ide pred njim. ¹¹Kao pastir, tako on pase stado svoje. Janjad uzima u naručje svoje. Nosi ih na prsima svojim; polako vodi dojilicu ovcu.

¹²Tko je šakom izmjerio mora i mjeru neba odredio pedljem? Tko je u korito nasuo prah zemaljski, gore izmjerio na mjerila, bregove na poteg njihov? ¹³Tko je upravljao duh Gospodnji, tko ga je upućivao kao savjetnik? ¹⁴S kim je imao vijeće, da mu je dao razboritost, da ga je naučio putu pravice, doveo ga do spoznaje i pokazao mu put razbora? ¹⁵Eto, narodi su kao kap iz vijedra, kao prah na mjerilima broje se! Eto,

otoci su mu kao zrno pijeska, što ga podigne. ¹⁶Libanon nije dosta kao drvo za oganj, zvijeri njegove nijesu dosta kao žrtve za njega. ¹⁷Svi su narodi kao ništa pred njim, On ih drži za ništa i ništave.

¹⁸S kim ćete izjednačiti Boga, što ćete uz njega staviti kao priliku '?

¹⁹Lik idolski, što ga je salio umjetnik, zlatar ga prevukao zlatom i kovač lančićima srebrnim? ²⁰Tko je odveć siromašan za takav potrošak, bira drvo, što ne trune, traži sebi vješta umjetnika, da načini lik, koji se ne pomiče.

²¹Ne znate li Ne čujete li? Nije li vam bilo javljano od početka? Ne vidite li iz temelja zemlje? ²²On je onaj, koji sjedi nad krugom zemaljskim, kojega su stanovnici sićušni kao skakavci. On razastire nebo kao prekrivalo, razapinje ga kao šator za stan. ²³On je onaj, koji obraća knezove u ništa, koji vladaoce zemaljske uništava. ²⁴Jedva su posađeni, jedva su posijani, jedva im se stablo ukorijenilo u zemlji, tada ih pogodi dah njegov: oni posahnu, i vihor ih raznese kao pljevu.

²⁵"S kim ćete me dakle izjednačiti, da bih bio kao on?", veli Svetac.

²⁶Podignite oči svoje prema nebu i gledajte: tko je to stvorio? On je onaj, koji izvodi vojsku svega toga na broj, koji zove sve po imenu, i zbog velike sile njegove i jake moći ne izostaje ni jedan jedini.

²⁷Što govoriš dakle, Jakove, i kažeš, Izraele: "Skrivena je sudbina moja Gospodu, pravica se moja izmiče Bogu mojemu.

²⁸Ne znaš li, ne čuješ li? –: vječni Bog jest Gospod, stvoritelj krajeva zemaljskih. On se ne umara, on ne sustaje, nedohitna je razboritost njegova. ²⁹On daje snagu umornome, daje jakost slabome. ³⁰I mladići se umaraju i sustaju, ljudi mladi padaju: ³¹Ali koji se uzdaju u Gospoda, crpaju novu snagu, krila im rastu kao orlovima, trče i ne umaraju se, hode i ne sustaju.

Izaija – 41 glava

¹"Počujte me šuteći, obale! Narodi, crpите novu snagu! Oni neka dođu i govore! Mi ćemo zajedno stupiti na parnicu.

²Tko je s istoka podigao onoga, kojega uzastopce slijedi pobjeda, koji je narode podvrgao sebi i kraljeve porušio, čiji je mač učinio ih prahom i luk njegov pljevom razvijanom. ³On ih progoni, ide dalje nepovrijeđen, nikada na svojoj stazi ne uzmaknu. ⁴Tko je to učinio i izveo? On, koji je čovječja pokoljenja proizveo od iskona. Ja, Gospod, koji sam prvi i još isti kod posljednjega."

⁵Otoci to vidješe i prepadoše se. Krajevi zemaljski zadrhtaše. Oni se približiše i dođoše.

⁶Jedan je drugome pomagao i drugu je svojemu govorio: "Budi jak!"

⁷Umjetnik je hrabrio zlatara; koji kleplje hrabrio je onoga, koji kuje na nakovnju. Koji govori o spajanju: "Dobro je." Klincima utvrđuje lik, da se ne prevale.

⁸"Ali ti, Izraele, slugo moj, ti, Jakove, kojega sam izabrao, potomče Abrahama, prijatelja mojega, ⁹Ti, kojega sam uzeo s krajeva zemlje, kojega sam pozvao iz najkrajnijega puta njezina, tebi sam rekao: 'Ti si moj sluga, tebe sam izabrao i nikada te nijesam odbacio.' ¹⁰Ne boj se; jer sam ja s tobom, ne gledaj plašljivo naokolo; jer sam ja Bog tvoj! Ja te krijepim, ja te pomažem, ja te podupirem jakom desnicom svojom.

¹¹Gle, padoše svi u sramotu i porugu, koji gore u neprijateljstvu proti tebi. Uništuju se i upropašćuju, koji se bole proti tebi ¹²Ne nalaziš ih više, kad ih tražiš, koji udaraju na tebe bit će kao ništa i opet ništa, koji vojuju na tebe. ¹³Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te držim za desnicu, koji ti govorim: "Ne boj se! Ja sam tvoj pomoćnik!

¹⁴Ne boj se, crviću Jakovljevi, ljudi Izraelovi. Ja ti pomažem", – govori

Gospod – "spasitelj je tvoj Svetac Izraelov. ¹⁵Gle, učinit ću te da budeš sprava za vršenje, nova sa zupcima mnogim. Vrći ćeš gore i satrt ćeš ih, brda ćeš obratiti u pljevu. ¹⁶Vijat ćeš ih, vjetar će ih odnijeti, vihor će ih razasuti, a ti ćeš se veseliti Gospodu i hvalit ćeš se Svecem Izraelovim.

¹⁷Bijednici, siromasi traže vode, ali je nema. Od žeđi gine jezik njihov. Ja, Gospod, uslišit ću ih, ja, Bog Izraelov, neću ih ostaviti. ¹⁸Otvorit ću rijeke na golim bregovima, izvore usred dolina. Pustinju ću obratiti u jezero vodeno, suhu zemlju u izvore vodene. ¹⁹Napunit ću pustinju cedrima, akacijama, mirtama i maslinama, u pustari zasadit ću čemprese, brijestove i jele. ²⁰Oni će vidjeti i uvidjeti, opaziti i spoznati, da je to uradila ruka Gospodnja, da je to učinio Svetac Izraelov."

²¹"Iznesite parnicu svoju!" veli Gospod. "Iskažite dokaže svoje!" veli kralj Jakovljevi. ²²"Neka iznesu i neka nam objave, što će se dogoditi! Objavite prijašnje, kako je bilo, da mi to opazimo i spoznamo ispunjenje njegovo, ili kažite nam, što će biti unaprijed! ²³Objavite, što će biti poslije, te spoznamo, da ste bogovi! Učinite samo nešto, dobro ili zlo, da to svi diveći se vidimo! ²⁴Gle, vi ste ništa, djelo je vaše ništavo, i tko vas izbira, gad je."

²⁵"Podigao sam jednoga sa sjevera, i on je došao, od istoka sunčanoga njega, koji će zazivati ime moje, on je pogazio knezove kao blato, kao lončar, koji gazi glinu.

²⁶Tko je to objavio od početka, da smo to znali, unaprijed, da smo rekli: 'Slaže se!' Ali nitko nije objavio, nitko nije izvijestio, nitko nije čuo riječi vaših, ²⁷Kao prvi ja sam objavio Sionu: 'Gle, oni su sada tu!' Poslao sam Jerusalemu glasnike radosti. ²⁸Gledam naokolo; ali nema tu nijednoga od ovih, ni jedan ne zna savjeta. Pitao sam ih, da bi mi dali odgovor: ²⁹Gle, svi su oni ništa, i djela su njihova ništava. Vjetar i praznina likovi su njihovi."

Izaija – 42 glava

¹"Evo sluga moj, kojega ljubim, izabranik moj, koji mi se dopada! Mećem na njega duh svoj, istinu će javljati narodima. ²Neće vikati ni kričati, niti će se čuti glas njegov po ulicama. ³Trske stučene neće prelomiti, stijena, što tinja, neće ugasiti. Vjerno će javljati istinu. ⁴Neće se umoriti niti klecati, dok ne utemelji istinu na zemlji. Nauku njegovu čekaju narodi."

⁵Ovako govori Bog, Gospod, koji je stvorio i rasprostro nebo, koji je rasprostro zemlju s njezinim rastlinama, koji je dao dah narodu na njoj, duh onima, što hode po njoj: ⁶"Ja, Gospod, dozvaao sam te u dobroti. Držao sam te za ruku i čuvao te. Učinio sam te za narod posrednikom zavjeta, svjetlom neznabožaca, ⁷Da otvoriš oči slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora, iz tamnice one, koji sjede u tami. ⁸Ja sam Gospod, to je ime moje. Časti svoje ne dajem drugomu, slave svoje ne dajem idolima. ⁹Prije unaprijed kazano, vidite, dogodilo se! Sad javljam novo i prije nego još proklije, dajem vam da znate."

¹⁰Pjesmu novu pjevajte Gospodu, slavu njegovu do kraja zemlje, vi, koji se vozite po moru s puninom njegovom, vi otoci i stanovnici njihovi!

¹¹Neka kliče pustinja sa svojim gradovima, sela, što stanuju na Cedru! Neka podvikuju stanovnici po hridinama, neka kliču svrh gora! ¹²Neka se časti Gospod, neka se navješćuje slava njegova po otocima!

¹³Gospod izlazi kao junak. Kao ratnik razvija ratobornost, viče i kliče, bori se proti neprijateljima kao div.

¹⁴"Šutio sam dugo, činio sam se nijem, Kao žena kod porođaja sad ću vikati, duhat ću i bjesnit ću strahovito. ¹⁵Opustit ću gore i bregove, svu zelen njihovu osušit ću. Od rijeka ću načiniti otoke, od jezera suhu zemlju. ¹⁶Slijepce ću voditi putovima, kojih ne poznaju. Vodit ću ih stazama, što su im nepoznate. Obratit ću pred njima tamu u svjetlost, i što je neprohodno u ravno tko. To je, što ću učiniti i neću propustiti.

¹⁷Posramljeni uzmaknut će natrag, koji se uzdaju u likove idolske, koji

govore likovima livenim: 'Vi ste naši bogovi.'

¹⁸Čujte gluhi, pogledajte slijepi, da vidite! ¹⁹Tko je slijep, ako ne sluga moj, i tako gluh kao glasnik moj, kojega sam poslao? Tko je tako slijep kao sluga Gospodnji? ²⁰Mnogo si vidio, ali nijesi mario. Otvorenim ušima nije čuo.

²¹Zbog vjernosti svoje snovao je Gospod da učini zakon velikim i slavnim. ²²A ipak je to narod oplijenjen i potlačen. Svi koliki uhvaćeni su u tamnicama, skriveni u zatvorima. Postali su plijen, a nema nikoga, da ih izbavi; postali su grabež, a nitko ne traži: 'Vrati!'

²³Tko će od vas čuti ovo, pripaziti na to i poslije to poslušati? ²⁴Tko je predao Jakova grabežu i Izraela razbojnicima? Nije li to učinio Gospod, kojemu smo sagriješili? Nijesu htjeli hoditi putovima njegovim niti slušati naputak njegov. ²⁵Tada je izlio na njega jarost gnjeva svojega i strahote rata, što su ga odasvud pritisnule. Ali on nije mario za to, gorio je, ali on to ne primi k srcu.

Izaija – 43 glava

¹Ali sada ovako veli Gospod, Stvoritelj tvoj, Jakove, tvorac tvoj, Izrael: "Ne boj se, jer sam te otkupio, pozvao sam te po imenu: Moj si! ²Ideš li preko vode, ja sam s tobom, preko rijeka, neće te potopiti, ideš li kroz oganj, nećeš izgorjeti, neće te plamen opaliti. ³Jer ja, Gospod, tvoj sam Bog, Svetac Izraelov tvoj je spasitelj. Dao bih Egipat za te kao otkup, Etiopiju i Sebu mjesto tebe. ⁴Jer si mi tako drag, tako vrijedan i tako mio, dao bih ljude za te, narode za život tvoj.

⁵Ne boj se, jer sam ja s tobom! Od istoka dovodim djecu tvoju, od zapada skupljam te. ⁶Kažem sjeveru: 'Daj!' jugu: 'Ne zadržavaj ih!' Sinove moje dovedi izdaleka, kćeri moje s kraja zemlje, ⁷Sve, koji se zovu mojim imenom, koje sam na slavu svoju stvorio, sazdao, načinio!

⁸Neka naprijed stupi narod, koji je slijep, a ipak ima oči, koji je gluh, a ima uši! ⁹Svi narodi neka se skupe! Plemena neka se skupe! Tko između njih može tako što objaviti, učiniti da čujemo što je prije unaprijed kazano? Neka dovedu svjedoke svoje, da dokažu pravo svoje, da se čuje i kaže: 'Istina je!'

¹⁰Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj, kojega sam izabrao, da spoznate i vjerujete mi i uvidite, da sam ja, prije mene nije bilo boga, niti će ga poslije mene biti. ¹¹Ja, jedino ja jesam Gospod, osim mene nema pomoćnika. ¹²Ja sam objavio i spasenje donio. Učinio sam da se čuje o meni, kad još nije bilo među vama nikakva boga tuđega, vi ste moji svjedoci", veli Gospod, "i samo sam ja Bog. ¹³I ubuduće ja sam to, i itko ne izbavlja iz moje ruke; ja to činim, i tko može to promijeniti?"

¹⁴Ovako veli Gospod, otkupitelj vaš, Svetac Izraelov: "Zbog vas šaljem u Babilon i tjeram ih dolje sve kao bjegunce, i Kaldejce na ponosnim lađama njihovim. ¹⁵Ja, Gospod, Svetac vaš, stvoritelj Izraelov, kralj vaš."

¹⁶Ovako veli Gospod, koji je načinio preko mora put, stazu preko silnih voda, ¹⁷Koji vodi u boj kola i konje, vojsku i junake, i oni padaju i više ne ustaju, ugašeni su, kao stijenj ugašen.

¹⁸"Ne mislite samo na ono, što se je prije dogodilo! Ne pazite samo na ono, što je prošlo! ¹⁹Evo, ja ću učiniti novo, već se vidi, ne raspoznajete li to? I u pustinji pravim put, u pustari rijeke. ²⁰Tada će me slaviti zvijeri poljske, čagalji i nojevi, što sam izveo u pustinji vode, u pustari rijeke, da napojim narod svoj, iza branika svojega. ²¹Taj narod, što sam ga sam sebi sazdao, navješćivat će slavu moju.

²²A ipak, Jakove, ti me nijesi zvao, niti si se trudio za me, Izraele!

²³Nijesi mi prinio janjce od sebe kao žrtvu paljenicu, nijesi me počastio žrtvama svojim. Nijesam te nagonio da mi služiš prinosima i nijesam te mučio da mi kadiš. ²⁴Nijesi mi kupio za novce mirodija, nijesi me

okrijepio pretilinom žrtava svojih. A zadao si mi posla svojim grijehima, ražalostio si me zlodjelima svojim. ²⁵Ja sam, ja, koji uništavam krivnju tvoju zbog sebe i tvojih se grijeha više ne spominjem.

²⁶Opomeni me samo! Sudimo se! Pripovijedaj, da dokažeš pravo svoje! ²⁷Otac tvoj prvi već je sagriješio, i posrednici tvoji bili su mi nevjerni. ²⁸Tada sam s knezovima svetišta svukao posvetu njihovu, Jakova bacio u prokletstvo i Izraela stavio na ruglo.

Izaija – 44 glava

¹Ali sada čuj, Jakove, slugo moj, i ti, Izraele, kojega sam izabrao!

²Ovako veli Gospod, stvoritelj tvoj, tvorac tvoj, pomoćnik tvoj od krila materina: Ne boj se, Jakove, slugo moj, Ješurune, kojega sam izabrao!

³Jer kao što izlijevam vodu na popucano tlo i potočice na suhu zemlju, tako izlijevam na potomke tvoje Duha svojega, na potomke tvoje blagoslov svoj. ⁴Neka izrastu kao lava kraj potoka, kao pašnjaci pokraj voda. ⁵Jedan će reći: 'Svojina sam Gospodnja', i pozivat će se na ime Jakovljevo. Drugi će pisati kao svoj spomenznak: 'Gospodnji!' i sebi će nadjenuti časno ime, Izrael."

⁶Ovako veli Gospod, kralj Izraelov i otkupitelj njegov, Gospod nad vojskama: "Ja sam prvi i ja posljednji, osim mene nema boga. ⁷Ili tko je meni jednak? Neka samo izađe! Neka objavi i predloži mi, što se je dogodilo, otkako sam ja u davno doba stvorio čovječanstvo! I buduće, što će još doći, neka nam se objavi! ⁸Ne bojte se i ne plašite se! Nijesam li ja to davno rekao i objavio, vi ste mi svjedoci: ima li bog osim mene? Ne, nema drugoga boga. Ne znam nijednoga.

⁹Tvorci idola svi su ništa, ljubimci njihovi nijesu ni za što. Svjedoci njihovi ne vide ništa i ne znaju ništa, da budu posramljeni. ¹⁰Tko gradi idola, taj samo lije lik, što nije ni za što. ¹¹Gle, štovatelji njegovi svi će se posramiti, jer su tvorci samo ljudi. Neka izađu svi koliki, bit će ih strah i posramit će se svi. ¹²Kovač je izradio to alatom. Na živom

ugljevlju kuje čekićem i dotjeruje snažnom mišicom, pritom ogladni i iznemogne, ne popije li vode, iznemogne. ¹³Drvodjelja rasteže vrpču, zabilježi crvenilom, teše i zaokružuje, načinja iz toga lik čovječji, lijep lik čovjeka, da stoji u kući. ¹⁴Drugi je otišao da nasiječe sebi cedara, ili je uzeo čempresu i hrast, što ih je sebi odgojio usred šumskoga drveća, i omoriku, koju je zasadio, pa je narasla od dažda, ¹⁵I služi čovjeku za oganj on od toga uzme, da se ogrije. Upali to, da ispeče kruh. Ali od toga i boga napravi i klanja mu se. Gradi od toga lik idola, pred kojim pada na koljena. ¹⁶Polovinu od toga spaljuje dakle u ognju, i s drugom polovinom peče meso, onda jede pečenje i najede se i pritom se ugrije i veli: 'Oh, meni je vruće, osjećam oganj.' ¹⁷Ostatkom od toga gradi boga, idolski lik svoj, pred kojim pada na koljena, pregiba se, pred kojim se moli: 'Pomozi mi, jer si ti bog moj!'

¹⁸Oni to vide i ne razumiju; jer su im oči zaslijepljene, tako da ne vide, i srca njihova, tako da to ne shvaćaju. ¹⁹I nitko ne promišlja, i nitko nema toliko znanja i razuma, da rekne sebi: 'jednu sam polovinu spalio u ognju, ispekao sam kruh na uglju njegovu, i meso sam ispekao na njemu i pojeo sam ga – od ostatka da sad načinih lik gadan i da pred jednim komadom drveta padnem na koljena?' ²⁰Tko pristaje uz ništetno, toga je zavelo ludo srce. On ne izbavlja nikada života svojega i ne govori sebi: 'Nje li varka, što mi je u desnici?'

²¹Promisli to, Jakove i Izraele, jer si moj sluga. Ja sam te sazdao; ti si moj sluga. Izraele, neću te zaboraviti. ²²Razasut ću kao oblake opačine tvoje, grijeha tvoje kao lake oblake. Zato se povrati k meni, jer te hoću otkupiti."

²³Kličite, nebesa, jer to Gospod čini. Podvikujte, dubine zemaljske! Udarite u klicanje, gore, šume i sva drveta u njima, jer će Gospod otkupiti Jakova i proslaviti se na Izraelu.

²⁴Ovako veli Gospod, otkupitelj tvoj, tvorac tvoj od krila materina: "Ja sam Gospod, stvoritelj svega, koji sam razapeo nebo, sam raspostro

zemlju, – tko mi je pomogao? – ²⁵Koji uništavam znake varalicama i vrače obezumljujem, koji odbacujem mudrace, znanje njihovo pokazujem kao ludost, ²⁶Koji obistinjujem riječ sluga svojih i izvršujem osnovu glasnika svojih, koji govorim o Jerusalemu: 'Neka se naseli!' i o gradovima Judinim: 'Neka se sazidaju, podižem opet ruševine njegove!' ²⁷Koji govorim dubini. 'Presuši se!' i 'Isušit ću vode tvoje'. ²⁸Koji govorim o Kiru: 'On je pastir moj' – Izvršit će svu volju moju i reknut će o Jerusalemu: 'Neka se sazida opet!' i o hramu: 'Neka se osnuje nanovo!'"

Izaija – 45 glava

¹Ovako veli Gospod Kiru, pomazaniku svojem, kojega držim za desnicu, da rušim narode pred njim i učinim kraljeve nemoćnim, da otvorim vrata pred njim, tako da mu se ne zatvore nijedna vrata: ²"Ja idem pred tobom i ravnam putove neprohodne. Razbijam vrata mjedena, lomim prijevornice gvozdene. ³Dajem ti blago tajno i bogatstvo skriveno. Tako ćeš spoznati, da sam ja, Gospod, onaj koji te pozva po imenu, Bog Izraelov. ⁴Zbog svojega sluge Jakova i zbog Izraela, izabranika svojega, pozvah te imenom tvojim, dadoh ti časni naslov, a da me nijesi poznao. ⁵Ja sam Gospod, nema drugoga, nema drugoga boga osim mene. Opasat ću te, iako me ne poznaš. ⁶Da se spozna od istoka sunca i od zapada njegova, da osim mene nema boga. Ja sam Gospod i nema drugoga, ⁷Tvorac svjetlosti i Stvoritelj tmine, donosilac mira i stvaratelj zla. Ja, Gospod, ja činim to sve.

⁸Rosite, nebesa, odozgor, oblaci, kapljite blagoslovom; neka se otvori zemlja, da procvate spasenje, i neka ona iznikne blagoslovom! Ja, Gospod, to ću stvoriti.

⁹Teško onome, koji se svađa s tvorcem svojim! On, krhotina među zemljanim sudovima. Smije li glina reći lončaru svojem: 'Što radiš'? I djelo tvoje: 'Nemaš ruku'. ¹⁰Teško onome, koji govori ocu: 'Što će ti još djeca'? i ženi: 'Što postaješ još mati.'"

¹¹Ovako veli Gospod, Svetac Izraelov i tvorac njegov: "Za buduće pitajte me, za djecu moju i za djelo ruku svojih naređujte mi! ¹²Ja sam onaj, koji je načinio zemlju i na njoj ljude stvorio, ruke su moje razapele nebo, i svoj vojski njegovoj dao sam zapovijed. ¹³Ja sam ga podigao po svojoj osnovi spasenja. Sve ću mu putove poravniti. On opet gradi moj grad, pušta na slobodu prognanike moje ne za novce ni za darove", veli Gospod nad vojskama.

¹⁴Ovako veli Gospod: "Bogatstvo Egipta i dobitak Kušita i Sabejaca, ljudi visoka rasta, doći će k tebi i pripast će tebi. Za tobom će pristati, u okovima tebi služiti, tebi se klanjati, tebi se moliti: 'ovamo je u tebi Bog, i nema drugoga boga.'

¹⁵Zaista, ti si Bog s tajnim osnovama, Bog Izraelov, spasitelj!

¹⁶Postiđeni i posramljeni bit će oni svi, svi odlaze sa sramotom, koji grade idole.

¹⁷A na Izraela mislit će Gospod spasenjem vječnim, vi se nećete nikada postidjeti, niti ćete se posramiti dovijeka. ¹⁸Jer ovako veli Gospod, stvoritelj neba, pravi Bog, koji je sazdao i stvorio zemlju, koji ju je uredio, koji je nije kao pustinju stvorio, nego ju sazdao za prebivalište: "Ja sam Gospod i drugi nitko. ¹⁹Nijesam govorio tajno, u kojem tamnu kutu zemlje. Nijesam potajno rekao djeci Jakovljevoj: 'Tražite me!' Ja, Gospod, govorim, što je pravo, javljam, što je istinito.

²⁰Skupite se, pristupite, dođite ovamo svi, od naroda izbavljeni! Nerazumni su, koji nose idole od drveta, koji se mole bogu, koji ne može pomoći. ²¹Predložite, iznesite, neka se vijeća zajedno: "Tko je to od starine rekao, tko je javio još onda? Nijesam li ja to to bio, Gospod? Nema osim mene boga, osim mene nema boga pravednoga i spasitelja.

²²Ovamo se k meni okrenite, dajte se spasiti, svi krajevi zemaljski, jer sam ja Bog, i drugi nitko. ²³Sobom sam se zakleo, iz usta mojih dolazi istina, riječ neslomiva. Svako će se koljeno pokloniti preda mnom, svaki će se jezik zavjeriti meni. ²⁴Samo u Gospodu, govorit će se, spasenje je i snaga, k njemu će doći, puni srama, svi, koji se gnjeve na njega. ²⁵U Gospodu dokazuju svoje pravo i diče se svi potomci Izraelovi.

Izaija – 46 glava

¹Bel pada na koljena, spusti se Nebo. Likovi se njihovi među na tovarnu marvu, koje ste inače nosili, tovare se sada kao teret na umorne životinje. ²Oni se spuštaju, padaju svi na koljena, ne mogu spasiti tereta putuju sami u ropstvo.

³Poslušajte me, vi od kuće Jakovljeve, vi svi koliki, što ste ostali od kuće Izraelove! Nosim vas od krila materina, držim vas od rođenja: ⁴Do u starost vašu ja sam isti, nosit ću vas do sijeda vijeka. Tako sam činio, i dalje vas nosim, nosit ću vas i spasiti.

⁵S kim ćete me izjednačiti i prisposodobiti i koga ćete staviti uza me, da bi bio kao ja? ⁶Prosipaju zlato iz kese, mjere srebro na mjerila. Pogađaju zlatara, da iz toga načini boga, kojega štuju, pred kojim padaju na koljena. ⁷Dižu ga na pleća, nose ga, spuštaju ga dolje, stoji tiho na svojem mjestu, ne miče se s mjesta svojega. Zazovu li ga: ne odgovara, nikoga ne izbavlja iz nevolje njegove.

⁸Mislite na to i budite jaki, primite to k srcu, otpadnici! ⁹Mislite na prijašnje od starine, da sam ja jedino Bog, i nitko drugi, pravi Bog, kojemu nije ništa jednako, ¹⁰Koji je od početka javljao svršetak, od davne davnine, što se još nije dogodilo! Ja kažem: Odluka će se moja ispuniti, sve, što mi je drago, ispunjam. ¹¹Pozvao sam s istoka pticu grabljivicu, iz daleke zemlje čovjeka svoje odluke. Kako rekoh, tako dovodim, kako naumih, tako učinim.

¹²Poslušajte me, koji ste okorjela srca, koji ste daleko od spasenja!
¹³Približio sam spasenje svoje, ono nije više daleko, neće zakasniti spasenje moje. Sionu donosim pomoć, Izraelu sjaj svoj."

Izaija – 47 glava

¹Sidi i sjedi u prah, djevojko kćeri babilonska! Bez prijestolja sjedi na zemlju, kćeri kaldejska, jer se ubuduće ne zoveš više nježna i lijepa.

²Uzmi mlin i melji brašno, podigni natrag koprenu svoju, zagrni skute, otkrij noge i pregazi rijeke! ³Neka je otkrivena sramota tvoja, neka se vidi golotinja tvoja! Osvetit ću se, i da nitko ne zaštiti Babilon!

⁴"Otkupitelj naš zove se Gospod nad vojskama, Svetac Izraelov."

⁵Sjedi tiho i skrij se u mrak, kćeri kaldejska, jer te u buduće nitko više ne zove gospodaricom kraljevstvima. ⁶Razgnjevio sam se na narod svoj, oskvrnio sam baštinu svoju. Predao sam je tebi, ali joj se ti nijesi smilovala. Na starca si mećala preteški jaram svoj. ⁷Mislila si: "Ostajem dovijeka, gospodarica sam zauvijek." Nijesi to primila k srcu, nijesi pomišljala na svršetak svoj.

⁸Sada čuj ovo, vična na raskoš, koja si sjedila bez brige, koja si mislila u svojem srcu: "Nema mi jednake, neću sjediti kao udovica, i neću ostati bez djece!" ⁹A to će oboje doći na te u jedan dan iznenada: gubitak djece i udovištvo! To će te stići u punoj mjeri svojoj zbog mnogobrojnih prijevara tvojih, zbog bezbroja prokletinja tvojih!

¹⁰Osjećala si se sigurnom u zloći svojoj, mislila si: "Nitko me ne vidi! Prevarilo te mudrovanje tvoje, znanje tvoje, mislila si u sebi ovako: "Nema mi više jednake." ¹¹Ali će te stići zlo, što ga ne možeš odbiti. Propast će te stići, što je ne možeš zaklinjati. Najedanput će ti stići uništenje, kojemu se nijesi nadala.

¹²Pa dođi ovamo sa svojim prokletinjama, sa svojim bezbrojnim prijevarama, što si ih činila od mladosti svoje; možda mogneš sebi

pomoći, možda utjeraš strah u me! ¹³Umorila si se od svojih mnogih vijećanja. Neka ustanu koji mjere nebo, koji motre zvijezde, koji proriču svakoga mjeseca mlađaka, da te izbave od onoga, što će te stići! ¹⁴Jest, oni će biti jednaki strnjici, što ju je spalio oganj. Oni ne mogu same sebe izbaviti iz plamena silnoga. Nije to ugalj, da se tko ogrije na njemu, niti ognjište, da se sjedne uza njega. ¹⁵Tako će biti onima, s kojima si se trudila i trgovala od mladosti svoje. Razbjeći će se svaki na svoju stranu, nitko ti ne pomože.

Izaija – 48 glava

¹Čujte ovo, vi od kuće Jakovljeve, koji se zovete imenom Izraelovim i iz vrele Judina izađoste, koji se kunete imenom Gospodnjim i slavite Boga Izraelova, ali ne u istini i pravdi! ²ni se imenuju po svetom gradu i oslanjaju se na Boga Izraelova, kojemu je ime Gospod nad vojskama.

³Prijašnje davno sam već objavio, iz mojih je usta izašlo, ja sam to javio, brzo sam izvršio i dogodilo se je. ⁴Jer sam znao, da si tvrdoglav, da je tvoja šija gvozdена žila i da ti je čelo od mjedi, ⁵Zato sam ti već davno objavio, prije nego se još zbilo, priopćio sam ti, da ne kažeš: 'Idol je moj izvršio, lik moj rezani, lik moj liveni to je zapovjedio.'

⁶čuo si, sad promotri sve, nećete li sad biti svjedoci moji? Od sada ti javljam novo i skriveno, što nijesi znao. ⁷Sada se izvršuje, a ne davno. Ništa nijesi o tome čuo prije ovoga dana, da ne kažeš: 'Znao sam to.' ⁸Ne, ništa o tom nijesi čuo ni znao, niti se je prije bilo tvoje uho otvorilo, jer sam znao, da si ti vrlo nevjeran, i da su te nazvali otpadnikom od krila materina.

⁹Zbog imena svojega sustežem još gnjev svoj, zbog slave svoje svladavam se prema tebi, da te ne istrijebim. ¹⁰Evo, pretalio sam te, ali ne nadoh srebra; prokušao sam te u taoniku nevolje. ¹¹Zbog sebe, zbog sebe izvršio sam to, jer kako bi se bilo oskvrnilo moje ime? Časti svoje ne dajem nikome drugom.

¹²Čuj me, Jakove, i Izraele, kojega sam pozvao: Ja sam prvi, i ja posljednji. ¹³Jer je moja ruka osnovala zemlju, i moja je desnica razapela nebo. Zovnuo sam ih, i svi su zajedno tu stajali. ¹⁴Skupite se svi i čujte! Tko je između njih objavio ovo: 'On, kojega ljubi Gospod, izvršit će volju njegovu na Babilonu i moć njegovu pokazati na Kaldejcima'. ¹⁵Ja, ja sam to objavio i pozvao ga, doveo sam ga ovamo, i on će put svoj i sretno dovršiti.

¹⁶Pristupite k meni, čujte ovo! Od početka nijesam govorio tajno. Otkako sam to započeo, bio sam kod toga, a sada me posla svemogući Gospod s duhom svojim. ¹⁷Ovako veli Gospod, otkupitelj tvoj, Svetac Izraelov: "Ja, Gospod, Bog tvoj, jesam onaj, koji te je učio da činiš, što ti koristi, koji te je vodio putem, kojim treba da ideš. ¹⁸O, da si pazio na zapovijedi moje! Tada bi mir tvoj bio kao rijeka, sreća tvoja kao valovi morski. ¹⁹Tada bi plemena tvogjega bilo kao pijeska, i poroda tijela tvogjega kao zrna njegovih: Ime se njihovo ne bi zatrla ni istrijebilo ispred mene."

²⁰Otidite iz Babilona, bježite iz Kaldeje! Glasno pjevajući objavljujte to, govorite, razglasujte do na kraj zemlje! Vičite: "Gospod je otkupio svojega slugu Jakova!" ²¹Nijesu trpjeli žeđu, kad ih je vodio preko pustinje. Dao je, da im iz hridine proteče voda. Hridinu je rascijepio, i vode su potekle." ²²"Nema mira bezbožnicima", veli Gospod.

Izaija – 49 glava

¹"Poslušajte me, vi zemlje na moru! Pazite, vi narodi daljine: Gospod me je pozvao od krila materina, imenovao me je od krila materina.

²Učinio je usta moja da su kao oštar mač, držao me je u zaštiti ruke svoje, učinio me je da sam kao glatka strijela skrio me u tobolcu svojemu. ³On mi reče: 'Ti, Izraele, moj si sluga, u kojem ću se proslaviti!' ⁴A ja rekoh: 'Uzalud sam se dakle trudio, snagu sam svoju badava, ni za što potrošio. Ipak u Gospoda stoji moje pravo, u Boga

mojega plača moja'. ⁵A sada govori Gospod, koji me je od krila materina načinio slugom svojim, da mu privedem natrag Jakova, da skupim Izraela za njega. Proslavio sam se u očima Gospodnjim, i Bog je moj bio meni jakost. ⁶On dakle reče: "Premalo je, da si mi sluga, da se podignu plemena Jakovljeva, da se vrate otkupljeni Izraelovi. I zato te činim svjetlom neznabožaca, da budeš posrednik mojega spasenja do na kraj zemlje."

⁷Ovako veli Gospod, otkupitelj Izraelov, Svetac njegov, prezrenomu, gadu ljudi, slugi silnika: "Kraljevi će vidjeti i dignuti se. Knezovi će pasti na koljena zbog Gospoda, koji je vjeran, zbog Sveca Izraelova, koji te je izabrao."

⁸Ovako veli Gospod: "U Vrijeme milosti uslišio sam te, pomogao sam ti u dan spasenja. Čuvao sam te, učinio sam te posrednikom zavjeta za narod, da podigneš zemlju, da razdijeliš opustjelu baštinsku zemlju, ⁹Da dovikneš sužnjima: 'Izađite!' Onima, koji stanuju u mraku: 'Dođite na svjetlo!' Odmah na putovima oni će pasti, svoju će pašu još naći po svim golim visinama. ¹⁰Neće biti gladni ni žedni, neće ih pogađati jug ni sunce, jer će ih pratiti milosrdnik njihov i odmarat će ih na izvorvodama. ¹¹Sve gore svoje obratit ću u putove. Visoke će biti ceste moje. ¹²Gle, ovi dolaze izdaleka! Gle, oni od sjevera, od zapada i oni od zemlje sinimske!"

¹³Kličite, nebesa! Veseli se, zemljo! Podvikujte, gore, jer je Gospod utješio narod svoj, smilovao se siromasima u njemu.

¹⁴A ipak se je tužio Sion: "Ostavio me je Gospod. Zaboravi me Svemogućí."

¹⁵Zaboravi li žena djetesce svoje, ne smiluje li se plodu tijela svojega? A da bi ga i zaboravila: Ja ne zaboravljam tebe! ¹⁶Gle, na ruke sam te svoje zapisao, zidovi tvoji stoje mi vazda pred očima. ¹⁷Djeca tvoja hite ovamo, tvoji razoritelji i pustošitelji odlaze od tebe. ¹⁸Podigni oči svoje

unaokolo i vidi: svi se oni skupljaju i dolaze k tebi. "Tako bio ja živ", – veli Gospod –: "svima njima ti ćeš se zaodjenuti kao nakitom, opasat ćeš se njima kao nevjesta. ¹⁹Jer tvoje ruševine i pustoši i opustošena zemlja tvoja, sada su pretijesne za stanovnike, i daleko borave kvaritelji tvoji. ²⁰Jest, sinovi tvoji, što ti još ostadoše iz vremena, kad si bila bez djece, vikat će glasno: 'Pretijesan mi je prostor, napravi mjesto za mene, da mogu stanovati!' ²¹Tada ćeš se ti pitati: 'Tko mi je ove rodio, kad sam ipak bila bez djece i neplodna, prognana i zabačena, tko ih je othranio? Bila sam ipak još preostala sama, a gdje su bili ovi?'"

²²Ovako veli svemogući Gospod: "Evo, podižem ruku svoju za neznabošce, zastave svoje izdižem za narode. U naručju donose oni sinove tvoje, i na plećima nose oni kćeri tvoje. ²³Tvoji su čuvari kraljevi, tvoje su dojilje kraljice, klanjaju ti se licem do zemlje i cjelivaju prah tvojih nogu. Tako ćeš spoznati, da ja, Gospod, jesam onaj, koji ne da da se posrame oni, koji se ufaju u njega."

²⁴Otima li se jakome plijen, i ugrabi li se silniku grabež? ²⁵Jest! Oval o govori Gospod: "I jakome otet će se plijen, i silniku ugrabit će se grabež, jer ću se boriti s protivnicima tvojim, izbavit ću djecu tvoju. ²⁶Mučiteljima tvojim dajem da jedu svoje vlastito meso. Opit će se svojom krvlju kao novim vinom. Tada će svaki narod spoznati, da ja, Gospod, jesam izbavitelj tvoj, otkupitelj tvoj, jaki Bog Jakovljevi."

Izaija – 50 glava

¹Ovako veli Gospod: "Gdje je raspusna knjiga matere vaše, kojom bih je bio Ja otpustio? Ili tko je od vjerovnika mojih, kojemu bih vas bio prodao? Zbog zlodjela prodali ste se sami, i zbog bezakonja vaših bila je opustošena mati vaša. ²Zašto ja dođoh, a nikoga nije bilo ovdje, zašto ja zovnuh, a nitko se ne odazva? Da nije prekratka ruka moja za otkupljenje? Ili nema u mene snage za izbavljenje? Gle, karanjem svojim isušujem more, obraćam rijeke u pustinju. Ribe u njima izagnijju

zbog nestašice vode i pomru od žeđi. ³Oblačim nebo u žalost, zaogrćem ga haljinom pokorničkom."

⁴Jezik učenika dao mi je svemogući Gospod, da navješćujem, da nagovorom krijepim umorne. On budi svako jutro, budi mi uho, da slušam kao učenik. ⁵Svemogući Bog otvorio mi je uho, a ja se nijesam protivio, nijesam odstupio natrag: ⁶Leđa svoja podmetao sam onima, koji su me udarali, obraze svoje onima, koji su me šamarali, nijesam skrivao lica svojega od ruga i pljuvanja. ⁷A Gospod, Svemogući, pomagao mi je; zato se nijesam osramotio. Zato sam učinio lice svoje tvrdim kao kremen, i znam da se neću posramiti. ⁸Koji mi pribavlja pravo, blizu je. Tko će se pravdati s menom? Istupamo zajedno, tko je protivnik moj u parnici, neka pristupi k meni? ⁹Gle, Gospod, Svemogući, pomaže mi, tko će me krivim proglasiti? Gle, svi se oni raspadaju kao haljine, moljci će ih prožderati.

¹⁰Tko se među vama boji Gospoda, taj sluša glas sluge njegova, taj je išao po mraku i bez svijetla, ali se je uzdao u ime Gospodnje, oslanjao se na Boga svojega.

¹¹Gle, vi ste svi ljudi, koji raspirujete oganj, ognjene strijele stavljate u plamenove. Udite u žar ognja svojega, u ognjene strijele, što ste stavili u plamenove! Iz moje rule dogodit će vam se ovo: u mukama ćete ležati."

Izaija – 51 glava

¹"Poslušajte me, koji težite za spasenjem, koji tražite Gospoda! Pogledajte hridinu, iz koje ste isječeni, jamu bunarsku, iz koje ste iskopani! ²Pogledajte Abrahama, oca svojega, i Saru, koga vas je rodila! Sam je bio, kad sam ga pozvao. Blagoslovio sam ga i umnožio ga. ³Jest, Gospod će se smilovati Sionu, utješit će sve ruševine njegove. Pustinju će njegovu pretvoriti u zemlju raskošni, pustaru njegovu u vrt Gospodnji. U njemu će se nalaziti radost i veselje,

hvalospjev i gromka pjesma.

⁴Poslušaj me, narode moj, čujte me, zemljaci moji, jer pouka izlazi od mene. Zakon svoj postavljam kao svjetlo narodima. ⁵Blizu je pobjeda moja, Pred vratima stoji spasenje moje. Mišice moje upravljaju narodima, čekaju me zemlje na moru ufaju se u mišicu moju.

⁶Podignite gore k nebu oči svoje, i pogledajte dolje na zemlju, jer će nebo iščeznuti kao dim, kao haljina zemlja će se raspasti. Kao mušice umiru stanovnici njezini, a moja će pomoć ostati dovijeka, i spasenju mojemu nema nikada kraja.

⁷Poslušajte me, koji težite za spasenjem, ti narode u kojem stanuje zakon moj! Ne bojte se poruge ljudske, od psovanja njihova ne plašite se! ⁸Jer će ih moljac prožderati kao haljinu, kao vunu žohar će ih izjesti, a spasenje će moje ostati dovijeka, pomoć moja od koljena na koljeno.

⁹"Digni se, digni se! Naoružaj se jakošću, mišico Gospodnja! Digni se kao u dane davnine, za pokoljenja, što su prošla! Nijesi li ti sasjekla Rahaba, probola nakazu? ¹⁰Nijesi li ti isušila more, vode bezdana velikoga? Od dubina, morskih načinila put, da prođu oslobođeni?

¹¹Oslobođeni Gospodnji vraćaju se i dolaze pjevajući u Sion. Na glavi njihovoj sja radost vječna, njihov je dio radost i veselje, nestalo je brige i uzdisanja."

¹²"Ja, ja sam, koji vas tješim. Tko si ti, da se bojiš smrtnih ljudi, djece čovječje, što iščeznu kao trava? ¹³Da si zaboravio Gospoda, koji te je stvorio, koji je razapeo nebo i osnovao zemlju? Da jednako dršćeš, svaki čas pred gnjevom tlačitelja, koji je išao za tim, da te upropasti, a gdje je sada gnjev tlačitelja? ¹⁴Dokora će se oprostiti sužanj svojih okova. Ne umire on, ne ide u svijet mrtvih, dalje ne trpi na oskudici kruha. ¹⁵Jer sam ja, Gospod, Bog tvoj, koji pokriva more, da valovi njegovi buče, čije je ime Gospod nad vojskama. ¹⁶Ja sam stavio u usta tvoja riješi svoje. Ja sam te skrio u zaštiti ruke svoje, ja, koji sam

stvorio nebo, osnovao zemlju, rekao Sionu: 'Ti si moj narod'.

¹⁷Digni se, digni se, ustani, Jerusaleme! Ti si pio iz ruke Gospodnje čašu gnjeva njegova, čašu si ljutu iskapio. ¹⁸Od sve djece, koju je rodio, nijedno ga nije vodilo. Od sve djece, koju je othranio, nijedno ga nije uzelo za ruku. ¹⁹Dvoje te je pogodilo – tko da te požali? Pustoš i rasap, glad i mač – tko bi te mogao utješiti? ²⁰Djeca su tvoja ležala nemoćna na krajevima svih ulica kao gazele u mreži, puna gnjeva Gospodnjega i karanja Boga tvogoga.

²¹Zato ipak čuj ovo, ti nevoljni, ti pijani, ali ne od vina! ²²Ovako veli svemogući Gospod, Bog tvoj, koji pravicu pribavlja narodu svojemu: "Evo uzimam iz ruke čašu ljutu, času gnjeva mojega: nećeš je od sada piti. ²³Tlačiteljima tvojim dajem je u ruku, koji su ti govorili: 'Sagni se, da koračamo preko tebe!' I ti si leđa svoja načinio da budu tlo, da budu ulica onima, koji su koračali po njima."

Izaija – 52 glava

¹Ustani, ustani, obuci se u snagu svoju, Sione! Obuci sjajne haljine svoje, Jerusaleme, grade sveti, jer ni jedan, koji je neobrezan i nečist, neće više ući u tebe. ²Otresi prah sa sebe! Ustani, zarobljena četo Jerusalema! Skini okove s vrata svojega, zarobljena četo, stanovništvo Siona! ³Jer ovako veli Gospod: "Zabadava su vas prodali; pa ćete se i bez novaca iskupiti." ⁴Jer ovako veli svemogući Gospod: "Najprije siđe narod moj u Egipat, da boravi tamo u tuđini. Asirija ga pritisnu zabadava. ⁵A sada", – veli Gospod – "što imam ovdje još da činim? Jer je narod moj zarobljen zabadava. Gospodari se njegovi hvale, – veli Gospod. – "Neprestano, svaki čas huli se na ime moje. ⁶Zato će narod moj spoznati ime moje. Zato će spoznati u onaj dan, da sam ja, koji govori: 'Ovdje sam'."

⁷Kako su krasne na gorama noge glasnika radosti, koji navješćuju mir, koji donose radosnu vijest dobra, koji oglašuje spasenje, koji govori

Sionu: "Bog tvoj kraljuje." ⁸Čuj, stražari tvoji podižu glas, svi kliču, jer okom u oko vide puni radosti povratak Gospodnji u Sion.

⁹Klikujte u sav glas, ruševine Jerusalema, jer Gospod tješi narod svoj. On otkupljuje Jerusalem. ¹⁰Gospod je pokazao svetu mišicu svoju pred očima svih naroda. Svi krajevi zemlje gledaju spasenje Boga našega.

¹¹Proč, odlazite, izađite odatle, ne dotičite se ničega nečista! Izađite iz područja njihova, očistite se, koji nosite suđe Gospodnje! ¹²Jer ne treba da izađete u hitnji, da se odatle uklonite bježeći; jer pred vama ide Gospod, i vaše je zapeće Bog Izraelov.

¹³"Gle, uspjeh će sluga moj, popet će se, uzdignut će se, bit će silno uzvišen. ¹⁴Kako su se mnogi ustrašili nad tobom – jer je nečovječji bio iznakažen njegov izgled; lik njegov nije više bio sličan čovječjemu – ¹⁵Tako će on začuditi mnoge narode. Kraljevi će pred njim zatisnuti usta svoja, kad vide, što im se još nikada nije pripovjedilo, kad čuju, što nijesu još nikada slušali."

Izaija – 53 glava

¹"Tko je povjerovao vijesti našoj, kome se je otkrila mišica Gospodnja?
²Tako je izrastao pred njim kao mladica, kao korijen iz suhe zemlje. Nema obličja na njemu, nema ljepote, da bismo ga gledali, i nema izgleda, da bismo našli ugodnosti na njemu. ³Prezren je bio, posljednji od ljudi, čovjek bolova, vičan patnjama, kao jedan, od koga čovjek zaklanja lice svoje, tako je bio prezren, i nijesmo ga cijenili. ⁴A on je nosio patnje naše, žalosti je naše uzeo na se, mi smo ga držali udarenim, pogođenim od Boga i mučenim, ⁵Ali je on bio ranjen za naše grijeh,e, izbijen za naša zlodjela. Za spasenje naše ležala je kazna na njemu, modricama njegovim mi smo se iscijeljeni. ⁶Svi smo mi kao ovce lutali naokolo. Svaki je išao svojim vlastitim putem. A Gospod je stavio na njega grijeh, zlodjela sviju nas. ⁷Bio je zlostavljen, a on se je predao dragovoljno, nije otvorio usta svojih kao janje, što se vodi na

klanje. Kao ovca, nijema pred onima, koji je strižu, nije otvorio usta svojih. ⁸Iz tjeskobe i suda bio je uzet, i tko da iskaže sudbinu njegovu. Bio je istrgnut iz zemlje živih i za opačine naroda mojega bio je na smrt pogođen. ⁹Oredili su mu grob uz zločince, a uz bogatoga bio iza smrti, jer nije počinio nepravde, i nije se našla prijevara u ustima njegovim. ¹⁰Ali je Gospodu bila volja, da ga udari na muke. Kad se sam žrtvuje kao žrtva za grijeh, vidjet će potomke, dugo će živjeti, i volja će se Gospodnja ispuniti po njemu. ¹¹"Za muku duše svoje on će se nasititi obilno. Svojim spoznanjem moj će sluga kao pravednik donijeti mnogima pravednost, i zlodjela njihova uzima on na se. ¹²Zato ću mu dati mnoge kao dio, mnogobrojne će on prisvojiti zato, jer je dao život svoj na smrt, i bio ubrojen među zločince, i nosio grijehe mnogih, i molio se za zločince."

Izaija – 54 glava

¹Veseli se, nerotkinjo, koja nijesi postala mati! Poklikni i podvikuj, koja nijesi znala za muke porođaja! "Jer će osamljena imati više djece negoli udana, veli Gospod. ²Raširi prostor šatoru svojemu, neka se razastru zavjese stanova tvojih, i da se ne škrtari! Produlji svoja šatorska užad, i tvrdo zabij kolje! ³Jer ćeš se nadesno i nalijevo rasprostraniti. Cijele narode uzima pleme tvoje u posjed i naseljava puste gradove,

⁴Ne boj se; jer se nećeš osramotiti! Ne stidi se; jer se ne trebaš zacrvenjeti, jer ćeš zaboraviti sramotu mladosti svoje i prijekora udovištva svojega nećeš se više sjećati. ⁵Jer muž tvoj jest stvoritelj tvoj, – "Gospod nad vojskama" ime je njegovo, – i otkupitelj tvoj jest Svetac Izraelov, – "Bog cijele zemlje", tako se on zove. ⁶Jer kao ženu, koja je ostavljena i od srca ožalošćena, tako te zove natrag Gospod. "Može li se pogrditi žena mladosti?" govori Bog tvoj. ⁷"Ostavio sam te samo za kratko vrijeme, ali sam te s velikim milosrđem vodio kući. ⁸U provali gnjeva skrio san samo začas lice svoje od tebe; ali se u vječnoj milosti smilujem tebi, veli otkupitelj tvoj, Gospod. ⁹"Jer kao kod potopa

Noina sad ću to držati: kao što se zakleh: Nikada više neće potop Noin poplaviti zemlju, tako se i kunem, da se neću više gnjeviti na te, niti ću te karati. ¹⁰Ako se i gore pomaknu i humovi se tresu, opet ljubav moja neće se odmaknuti od tebe i zavjet spasenja mojega neće se pomaknuti", veli Gospod, tvoj milosrdnik.

¹¹"Nevoljnice, od bure raščupana, utjehe lišena! Evo, ja namještam kamenje tvoje na mramoru porfirnom i osnivam te na safirima.

¹²Gradim kruništa tvoja rubina, vrata tvoja iz kristala i ogradu tvoju iz dragoga kamenja. ¹³Sva su djeca tvoja učenici Gospodnji, i velik je mir djece tvoje. ¹⁴Na pravednosti bit ćeš osnovana. Pusti svaku tjeskobu, jer se više nemaš čega bojati, pusti svaki strah, jer ti se on više ne približuje.

¹⁵Gle, bit će ih koji će se skupljati na te, ali to neće biti od mene: "Tko napadne na tebe, na tebi će pasti. ¹⁶Gle, ja sam stvorio kovača, koji raspaljuje ugljevlje i pravi oružje po svojoj volji, ja sam stvorio i kvaritelja, da uništava. ¹⁷Nikakvo oružje, što se kuje proti tebi, neće ništa opraviti. Svaki jezik, koji se podigne na te na sudu, dokazat ćeš krivim. To je baština sluga Gospodnjih i blagoslov njihov od mene", veli Gospod.

Izaija – 55 glava

¹"Ustanite, svi žedni, dođite na vodu; koji nemate novaca, dođite, kupujte žita i jedite! Dođite, kupujte vina i mlijeka bez novaca i bez plaćanja! ²Zašto izdajete novce svoje na ono, što ne siti? Slušajte me, pa ćete jesti što je dobro, i duša će se vaša okrijepiti pretilinom!

³Prignite uho svoje i dođite k meni, poslušajte, i duša će vasa živjeti! Sklopit ću s vama zavjet vječan: nenarušivo obećanje milosti Davidu.

⁴Evo, dao sam ga a svjedoka narodima, za kneza i vladaoca narodima.

⁵Evo, zvati ćeš narode, kojih ne poznaš, a narodi, koji te ne poznaju, dolaze k tebi zbog Gospoda, Boga tvojega, i zbog Sveca Izraelova; jer te je on proslavio."

⁶Tražite Gospoda, dok se može naći, zovite ga, dok je još blizu! ⁷Neka bezbožnik ostavi svoj put i zlikovac misli svoje! Neka se vrati Gospodu, i smilovat će mu se, Bogu našem, jer će mnogo oprostiti!

⁸"Jer misli moje nijesu vaše misli, i putovi vaši nijesu moji putovi", veli Gospod. ⁹"Ne, kako je nebo visoko nad zemljom, tako su putovi moji visoki nad vašim putovima i misli moje nad vašim mislima. ¹⁰Jer kako padaju dažd i snijeg s neba i ne vraćaju se onamo, dok nijesu zemlju natopili i oplodili i zazelenili, da dadne sjemena sijaču, i kruha onome koji jede. ¹¹Tako je i s mojom riječi, koja izlazi iz mojih usta: ne vraća se k meni prazna, dok nije izvršila, što sam htio, i ispunila, za što sam je poslao. ¹²Jer ćete s veseljem izaći i u miru biti vođeni. Gore i bregovi udarit će u klicanje pred vama i sva će drveta poljska pljeskati rukama. ¹³Mjesto trnja čempresi će rasti, mjesto kopriva niknut će mirte. To će biti Gospodu u slavu, znak, što nikada ne iščezne.

Izaija – 56 glava

¹Ovako veli Gospod: "Čuvajte pravicu i uspostavite pravednost, jer je spasenje moje blizu, da dođe, i pravednost moja, da se otkrije."

²Blagoslovljen je čovjek, koji tako čini, i djetetu čovječjem, koje se drži toga: koje drži subotu i ne oskvrni je, čuva ruku svoju, da ne učini ništa zlo! ³Neka ne govori tuđin, koji pristane uz Gospoda: "Gospod će me isključiti iz svojega naroda." Neka ne govori uškopljenik: "Ah, ja sam samo suho drvo!" ⁴Jer ovako veli Gospod: "Uškopljenicima, koji drže subote moje i to izabiraju, što je meni ugodno, i drže se zavjeta mojega: ⁵Njima dajem u kući svojoj i među zidovima svojim mjesto i ime, koje je bolje nego sinovi i kćeri. Ime vječno dajem im, koje se nikada ne zatre. ⁶A tuđine, koji pristanu uz Gospoda, da mu služe, da ljube ime Gospodnje i da budu sluge njegove, sve, koji drže subotu i ne oskvrne je i drže se zavjeta mojega: ⁷Njih ću dovesti k svetoj gori svojoj i razveseliti ih u kući svojoj molitvenoj. Žrtve paljenice njihove i žrtve zaklanice njihove ugodne su na žrtveniku mojemu, jer će se kuća moja

zvati kuća molitve za sve narode." ⁸Govori svemogući Gospod, koji skuplja prognanike Izraelove: "Još više skupljam k onima, koje sam već skupio od njega.

⁹Sve životinje poljske, dođite da jedete, sve životinje šumske!

¹⁰Stražari su njegovi slijepi: Svi oni ne zapažaju ništa, svi su psi nijemi, ne mogu lajati, drijemaju i leže, i najdraže im je spavati. ¹¹Psi su proždrljivi, ne znaju za sitost. Pastiri su, ne pokazuju razbora. Svi idu svojim vlastitim putem, svaki za svojom korišću, jedan kao drugi.

¹²Dođite, donijet ću vina! Napit ćemo se žestoka pića! Sutra neka bude kao; danas, sjajno preko mjere!

Izaija – 57 glava

¹Pravednik gine, nitko ne mari sa to; pobožni se ljudi uzimaju, i nitko ne gleda na to. Jest, zloćom se uzima pravednik. ²On ulazi u mir, počine na postelji svojoj svaki, koji je hodio pravim putem. ³A vi pristupite ovamo, sinovi vračare, rode preljubočinice i bludnice! ⁴Kojemu se vi rugate, na koga razvaljujete usta i plazite jezik? Nijeste li djeca otpada, leglo laži? ⁵Koji se upaljujete za idolima, pod svakim zelenim drvetom, koji u dolinama koljete djecu svoju pod vrletima kamenim. ⁶Tvoj je dio na glatku kamenu u dolini potočnoj. Upravo to je najdraže mjesto tvoje, i njima, si izljevao naljev, prinosio dar. Za ću se time zadovoljiti?

⁷Na svakoj gori visokoj i uzvišenoj postavio si stan svoj, i tamo si uzlazio, da prineseš žetvu zaklanicu. ⁸Iza vrata i dovratka metnuo si spomen svoj, meni nevjeran, otkrio si stan svoj i uzašao u njega, raširio si ga, nešto si od njih sebi zadržao, volio si općenje s njima, zlo si ogledao. ⁹Išao si k Moleku s uljem i uzimao si sa sobom mnoge mirise. Slao si daleko glasnike svoje i pregibao si se sve do podzemnoga svijeta. ¹⁰Mnogim putovanjem svojim umorio si se, ali nijesi rekao: 'Bilo je uzalud'. Još si osjećao život svojim udima, i zato nijesi sustao. ¹¹Od koga si se uplašio i koga si se pobojavao, da si postao nevjeran, da nijesi na me mislio i za me nijesi mario? Zar ne, jer sam ja šutio, i to od

davna vremena, zato li me se nijesi više bojao? ¹²Ali ja ću objaviti, kako je s tvojom pravednošću i s tvojim djelima koja ti neće ti koristiti ništa. ¹³Kad onda zavikneš, neka te izbave tvoje gomile idola! Ali će ih sve odnijeti vjetar, i jedan će ih dah otpuhnuti, a tko se u me uzda, baštinit će zemlju, zaposjednut će svetu goru moju.

¹⁴Tada će se reći: "Načinite put! Načinite put! Poravnite put! Uklonite svaku smetnju s puta naroda mojega!

¹⁵Jer ovako govori visoki, uzvišeni, koji vječno stoluje i zove se Svetac: "U visini, u svetištu stanujem, ali i kod poniznoga i skrušenoga, da nanovo oživim duh skrušenome i nanovo okrijepim srce slomljenome.

¹⁶Jer se neću dovijeka svađati i neću se jednako gnjeviti. Inače ginu preda mnom duh i duše, što sam ih stvorio. ¹⁷Zbog griješne lakomosti njegove gnjevio sam se na narod i pohađao ga: skrio bih se i srdio, a on se je odmetnuo putem srca svojega. ¹⁸Vidio sam putove njegove, ali ću ga iscijeliti i voditi i dat ću utjehu njegovima što trpe. ¹⁹Ta sam, koji dajem obećanje: mir, mir dalekima i blizima', govori Gospod, ja ću ih iscijeliti. ²⁰A bezbožnici su kao more uzburkano, koje se ne može umiriti, i kojega voda izmeće mulj i blato. ²¹"Nema mira bezbožnicima", veli Bog moj.

Izaija – 58 glava

¹Viči iz puna grla, ne susteži se, podigni glas svoj kao truba! Objavi narodu mojemu grijeh njegov, kući Jakovljevoj opačine njezine! ²Pitaju me dan na dan i rado bi htjeli doznati putove moje. Kao narod, koji čini pravednost i ne odmiče se od pravde Boga svojega, tako oni traže od mene sudove pravedne, navaljuju na objavljene Božje.

³Zašto postimo, a ti to ne vidiš, trapimo se, a ti na to ne paziš? Eto, u dan, kad postite, idete za poslovima svojim i radite sav rad svoj. ⁴Eto, postite, da se svađate i tučete, da udarate šakom opakom. Nemojte dalje tako postiti kao sada, da se čuje glas vaš u visini nebeskoj! ⁵Zar

je to post, koji mi je po volji, dan, kada se trapi čovjek? Da objesi glavu svoju kao sita i da stere poda se vreću i pepeo? Zar ćeš to zvati postom i danom ugodnim Gospodu?

⁶Nije li ovo post, što ga volim: da razvežeš sveze nepravedne, da razdriješ remene ropstva, da pustiš na slobodu zarobljenike i izlomiš svaki jaram? ⁷Nije li u tom, da prelamaš kruh svoj gladnome i primaš u kuću svoju bijedne beskućnike? Kad vidiš koga napola gola, imaš ga zaodjeti i ne ukloniti se svojemu rodu po krvi.

⁸Tada zasja svjetlo tvoje kao zora, zdravlje tvoje brzo procvate, opravdanje tvoje ide pred tobom, sjaj Gospodnji zapleće je tvoje. ⁹Ako tada zovneš, daje ti odgovor Gospod. Ako vikneš za pomoć, on će reći: 'Evo me'. Ako izbaciš iz svoje sredine jaran, pružanje prsta i prijevarno govorenje ¹⁰I gladnome ponudiš, što rado imaš, i nasitiš nevoljnika, onda zasja svjetlo tvoje u tami, i mlak će tvoj biti jasan kao podne. ¹¹Vazda će te voditi Gospod, pa i u suši dušu će ti krijepiti. Kostí tvoje on jači, i ti si kao vrt dobro zaliven, kao izvor, kojemu voda ne presuši nikada. ¹²Prastare ruševine sazidaju tvoji, temelje prošlih pokoljenja opet ti podižeš. Prozvat će te zidarom pukotina, popraviteljem ulica za naselje.

¹³Ako nogu svoju u subotu ustaviš, tako da na sveti dan moj ne obavljaš svojih poslova i subotu prozoveš milinom, a sveti dan Gospodnji poštovanja dostojnim i stim ga slaviš, da na njemu ne činiš svojih putova i ne obavljaš svojih poslova i ne govoriš za svoje stvari: ¹⁴Tada ćeš se veseliti u Gospodu, i ja ću te izvesti na visine zemaljske i dat ću ti da uživaš baštinu svojega oca Jakova; jer su to obećala usta Gospodnja."

Izaija – 59 glava

¹Gle, nje prekratka ruka Gospodnja, da pomogne, nije gluho njegovo uho, da čuje. ²Ne, zlodjela vaša rastavljaju vas s Bogom vašim, grijehi

vaši zaklonili su lice njegovo od vas, da ne čuje. ³Jer su ruke vaše oskvrnjene krvlju, prsti vaši krivnjom zlodjela, usne vaše govore laž, jezik vaš govori krivo. ⁴Nitko ne traži pravedno sud, nitko se pošteno ne pravda. Oslanjaju se na prijevaru i govore laž; začinju nevolju i rađaju zlodjela. ⁵Nose jaja gujinja. Paučinu tkaju. Tko pojede jaja njihova, taj mora umrijeti, zgnječi li se jedno, izleže se guja ljutica. ⁶Tkanina njihova ne valja za haljine, tkanjem njihovim ne može se pokriti. Djela su njihova djela zla, i u rukama je njihovim nasilje. ⁷Noge njihove trče na zlo i brze su na prolijevanje nedužne krvi. Misli su njihove misli zle, a putovi su njihovi pustoš i razor. ⁸Za put mira ne znaju oni, nema pravice na kolotečinama njihovim. Sami idu samo krivim stazama, i tko god ide po njima, ne zna za mir.

⁹Zato je sud daleko od nas i spasenje ne dolazi do nas. Čekamo svjetlost, ali gle, tmina je, bijeli dan, ali putujemo po mraku. ¹⁰Kao slijepci pipamo zid, tumaramo okolo, kao da nemamo očiju. Spotičemo se u po bijela dana kao u sumračje i zdravi slični smo mrtvima. ¹¹Mumljamo svi kao medvjedi i gučemo jednako kao golubovi. Čekamo sud, a on ne dolazi, spasenje, a ono je daleko od nas, ¹²Jer je velik broj grijeha naših pred tobom. Opačine naše svjedoče proti nama, jer smo svijesni grijehima svojim i znamo prijestupe svoje: ¹³Vjerolomstvo i zanijevanje Gospoda, odstup od Boga svojega, govorenje o nasilju i otpadu, izmišljanje i iznošenje riječi lažnih. ¹⁴Tako je pravica potisnuta, i pravednost stoji daleko, jer istina opada na trgu, i poštenje ne može da prođe. ¹⁵Tako mora nestati istine, i tko se uklanja oda zla, nema ga. Gospod je to vidio, i bilo mu je vrlo neugodno, što više nije bilo pravice. ¹⁶I vidio je, da nema čovjeka, i začudio se, da nitko nije posredovao. Tada mu je pomogla njegova vlastita mišica, i pravednost je njegova poduprla njega. ¹⁷Obukao je pravednost kao oklop, i kacigu je pobjede metnuo na glavu. Obukao je kao haljine odjeću osvete i zaogrnuo se gnjevom kao plaštem. ¹⁸Po djelima, što su se počinila, on će vratiti: protivnicima svojim gnjev, neprijateljima svojim osvetu, i zemljama primorskim on će vratiti. ¹⁹Tada će se na zapadu bojati imena Gospodnjega i na istoku slave njegove, jer će kao plaha rijeka doći on,

kojega će goniti dah Gospodnji. ²⁰"Ali će za Sion doći kao otkupitelj, za one, koji su se u Jakovu obratili od otpada", veli Gospod.

²¹"Moj je zavjet s njima ovaj", veli Gospod: "Duh moj, koji počiva na tebi, i riječi moje, što sam ih metnuo tebi u usta, neka ne izađu iz usta tvojih, niti iz usta djece tvoje, niti iz usta unučadi tvoje", veli Gospod, "od sada dovijeka!"

Izaija – 60 glava

¹Ustani, svijetli se, jer je došla svjetlost tvoja. Slava Gospodnja sja nad tobom. ²Jer evo: tmina pokriva zemlju i mrak narode. Ali nad tobom sja Gospod. Nad tobom svijetli slava njegova. ³Narodi putuju k svijetlu tvojemu i kraljevi k sjaju, koje sja nad tobom. ⁴Podigni pogled svoj unaokolo vidi svi su se skupili i dolaze k tebi. Sinovi tvoji dolaze izdaleka, kćeri se tvoje nose u naručju.

⁵Tada ćeš ti, kad to vidiš, zasjati od radosti, tvoje će srce zadrhtati i raširiti se, jer k tebi dolazi bogatstvo mora, blago naroda pritječe k tebi.

⁶Mnoštvo deva prekrilit će te, mlade deve od Midjana i Efe. Svi oni dolaze od Sabe. Zlato i kad donijet će, i radosno će se navješćivati slavna djela Gospodnja. ⁷Sva stada cedarska skupit će se za te. Ovnovi nebajotski stajat će ti na službi. Na žrtvenik se moj oni prinose, da mi se ugodi. Kuću slave svoje učinit ću još sjajnijom.

⁸Tko su ono što lete kao oblak, kao golubovi k svojim krletkama? ⁹Ist, mene čekaju zemlje na moru. Lađe taršiške plove naprijed, da dovezu djecu tvoju izdaleka zajedno sa srebrom i zlatom njihovim za ime Gospoda, Boga tvojega, i za Sveca Izraelova; jer te on hoće proslaviti. ¹⁰Ljudi iz tuđe zemlje zidaju tvoje zidove, i kraljevi njihovi stoje ti na službu, jer ako sam te u gnjevu svojem i udario, ipak sam se smilovao tebi u milosti svojoj. ¹¹Vrata tvoja stoje svagda otvorena. Ne zatvaraju se danju i noću, da se dovedu u te blago naroda i vode njihove, kraljevi. ¹²A narod i kraljevstvo, što ti neće da služi, propast će; takvi će

se narodi sasvim zatrti.

¹³Krasna stabla Libanona tebi će se donijeti: čempresi, brijestovi i jele, da ukrase mjesto svetišta mojega i da počaste podnožje nogu mojih.

¹⁴Dubuko sagnuti dolaze k tebi sinovi tlačitelja tvojih. Preziratelji tvoji padaju ti svi pred noge. Zvat će te "gradom Gospodnjim", "Sionom Sveca Izraelova". ¹⁵Kao nagradu za ono, što si bio ostavljen i mržen, tako da te nije nitko pohađao, činim te vječnim ponosom, milinom svijui pokoljenja. ¹⁶I sisat ćeš mlijeko naroda i hranit ćeš se na prsima kraljeva. Spoznat ćeš, da sam ja, Gospod, izbavitelj tvoj, i otkupitelj tvoj jaki Bog Jakovljevi.

¹⁷Mjesto mjedi donosim zlato, mjesto gvožđa donosim srebro, mjesto drva mjed i mjesto kamenja gvožđe. Za poglavarstvo tvoje učinit ću mir, za gospodara tvojega pravednost. ¹⁸O nasilju neće se u buduće čuti u zemlji tvojoj, ni o pustošenju i razaranju u međama tvojim. Zidove svoje zvat ćeš "spasenjem", vrata svoja "slavom". ¹⁹Neće ti više služiti danju sunce kao svjetlo, niti će ti sjaj mjeseca sjati: ne, Gospod će ti biti vječnim svjetlom i Bog tvoj sjajnim ukrasom tvojim. ²⁰Neće više zalaziti sunce tvoje, niti će iščeznuti mjesec tvoj; jer će ti Gospod postati vječnim svjetlom, i pri kraju su dani žalosti tvoje. ²¹Narod će se tvoj sastojati od samih pravednika. Oni će zauvijek posjedovati zemlju, mladicu, koju sam posadio, djelo ruku mojih, na moju slavu. ²²Najmanji će postati plemenom, najneznatniji jakim narodom. Ja, Gospod, brzo ću to izvesti u svoje vrijeme.

Izaija – 61 glava

¹Duh svemogućega Gospoda počiva la meni, jer me je pomazao Gospod, poslao me, da donesem poniznima veselu vijest. On me je poslao, da iscijelim slomljena srca, da navijestim zarobljenima slobodu, vezanima otkupljenje, ²Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega, da utješim sve žalosne, ³Da žalosnima u Sionu kao dar dadnem na glavu nakit mjesto pepela, ulje radosti mjesto

odjeće žalosti, hvalospjev mjesto plašljivosti? "Hrastovi pravednosti" zvat će se oni, "nasad Gospodnji za slavu njegovu". ⁴Oni će sazidati prastara mjesta razorena, podignut će opet, što je bilo opustošeno u vrijeme praotaca. Ponovit će gradove puste, što su ležali porušeni kroz mnoga pokoljenja. ⁵Tuđini se postavljaju kao pastiri vaših stada, stranci su vaši ratari i vaši vinogradari. ⁶A vi ćete se zvati "svećenici Gospodnji", "sluge Boga našega" nazivat će vas. Uživat ćete dobra naroda i hvalit ćete se bogatstvom njihovim. ⁷Sramota će se dvostruko nadoknaditi. Mjesto sramote oni će pjevati nad sudbinom svojom. Tako će dobiti dvojinom posjed u zemlji njihovoj. Imat će vječnu radost.

⁸Jer ja, Gospod, ljubim pravicu, mrzim na grabež bezbožan. Tako ću im vjerno dati plaću i vječan zavjet učinit ću s njima. ⁹Potomci njihovi bit će poznati među poganima, naraštaji njihovi među narodima. Tko ih god vidi, prepoznat će: oni su pokoljenje, što ga je blagoslovio Gospod.

¹⁰Glasno ću se veseliti u Gospodu. Duša se moja raduje u Bogu mojemu, jer mo je obukao u haljinu spasenja, zaogrnuo me plaštem pravednosti kao zaručnika, koji sebi svečano namješta na glavu nakit, kao zaručnicu, koja na sebe meće svoj ures. ¹¹Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče što se posije, tako će svemogućí Gospod učiniti da nikne pravednost i slava pred očima svih naroda."

Izaija – 62 glava

¹Zbog Siona ne smijem šutjeti, zbog Jerusalema ne smijem mirovati, dok opravdanje njegovo ne izađe kao svjetlost i spasenje njegovo kao goruća baklja. ²I narodi će vidjeti opravdanje tvoje i svi kraljevi slavu tvoju, i prozvat ćeš se novim imenom, što će ga odrediti usta Gospodnja. ³Tada ćeš biti sjajna kruna u ruci Gospodnjoj i kraljevski zlatni vijenac a ruci Boga svojega. ⁴Nećeš se više zvati "ostavljena", niti će se zemlja tvoja zvati "pustinja", nego ćeš se zvati "milina moja" i zemlja tvoja "udata", jer ćeš se dopasti Gospodu, i zemlju će tvoju on uzeti za vjerenicu. ⁵Jer kao što se mladić vjeri s djevojkom, tako tebe

uzimaju u posjed djeca tvoja. I kako se vjerenik raduje vjerenici, tako se tebi raduje Bog tvoj.

⁶"Na zidovima tvojim, Jerusaleme, namjestio sam stražare; čitav dan i svu noć neće oni ušutjeti ni za tren." Vi, koji imate spominjati Gospoda, ne štitite! ⁷Ne dajte mu mira, dok ne uspostavi Jerusalema i ne učini ga slavom na zemlji! ⁸Zakleo se je Gospod desnicom svojom i jakom mišicom svojom: "Neću više nikad dati žita tvojega neprijateljima tvojim za hranu, i tuđini neće više piti vina tvojega, oko kojega si se trudio. ⁹Ne, tko je žeo zrno, neka ga jede i pritom Gospoda hvali! I tko je unio vino, neka ga i pije u svetim trijemovima mojim!

¹⁰Prodite, prođite kroz vrata, napravite put narodu! Sagradite, sagradite cestu, uklonite s nje kamenje! Podignite zastavu narodima! ¹¹Evo, Gospod oglasuje do na kraj zemlje: "Recite kćeri sionskoj: Evo, spasitelj tvoj dolazi! Evo, plaća njegova dolazi s njim, i vraćanje njegovo ide pred njim!" ¹²Oni će se zvati svet narod, "otkupljenici Gospodnji". A ti ćeš se zvati "traženi", "neostavljeni grad".

Izaija – 63 glava

¹Tko je ono što dolazi iz Edoma, u crvenim haljinama iz Bosre? Sjajan je u svojoj odjeći, ponosno koračajući u silnoj snazi svojoj. "Ja sam, koji govorim pravednost, koji imam moć da spasim."

²Zašto je crvena odjeća tvoja, haljine tvoje kao u onoga koji gazi grožđe u kaci?

³U kaci sam ja sam gazio. Od naroda nije nitko bio sa mnom, u gnjevu sam ih svojemu izgazio. Krv mi je njihova poprskala haljine i tako sam iskaljao svu odjeću svoju. ⁴Jer je dan osвете bio u srcu mojem, i bila je došla godina otkupljenja mojega. ⁵Pogledao sam, a nije bilo pomoćnika. Gledao sam začuđen naokolo, ali nije bilo nikoga da mi pomogne. Tada mi je pomogla mišica moja, i jarost mi je moja

pomogla. ⁶Tako sam izgazio narode u gnjevu svojem, opojio sam ih u jarosti svojoj i prolio na zemlju krv njihovu.

⁷Slavit ću milost Gospodnju, slavit djela Gospodnja, nakon svega, Što nam je učinio Gospod, i veliku dobrotu prema kući Izraelovoj, što ju je njoj iskazao po milosrđu svojem i po velikoj milosti svojoj. ⁸Jer je on rekao: "Doista su moj narod, sinovi, koji neće iznevjeriti nikada." Tako im je postao spasitelj. ⁹U svakoj žalosti njihovoj osjećao se i on tužan, ali ih je spasio anđeo lica njegovog. U svojoj ljubavi i milosti on ih je otkupio, podigao ih i nosio ih sve dane u davno doba. ¹⁰Ali su oni bili nepokorni i žalostili sveti duh njegov. Tada im je on postao neprijatelj, i on je sam ratovao na njih.

¹¹Onda se je narod njegov spomenuo starih vremena, Mojsija: "Gdje je onaj, koji je pastire stada svojega izveo iz vode Nila? Gdje je onaj, koji mu je dao u srce sveti duh svoj? ¹²Koji je silnom mišicom svojom išao uz desnicu Mojsijevu? Koji je pred njima razdvojio vode, da steče sebi vječno ime? ¹³Koji ih je vodio preko vodenih bezdana kao konja preko tratine, tako da se nijesu spotakli?" ¹⁴Kao kad stoka silazi u dolinu, tako ih je duh Gospodnji vodio uvijek na počivališta. Tako si vodio svoj narod, da stečeš sebi slavno ime.

¹⁵Pogledaj dolje s neba! Vidi iz svojega svetog i sjajnog stana! Gdje je revnost tvoja i moć tvoja? Gnanuće srca tvoga i milosrđe tvoje zar prestadoše prema meni! ¹⁶Jer ti si otac naš! Abraham ne zna za nas, i Izrael nas ne pozna. Ti si, Gospode, otac nas. "Otkupitelj naš od davnine" ime je tvoje. ¹⁷Zašto si nas pustio da zađemo s putova tvojih, Gospode, da otvrdne srce naše, tako da te se više ne boji Daj zbog sluga svojih da se vrate plemena, što su svojina tvoja! ¹⁸Jesu li oni samo na kratko vrijeme vladali nad svetim narodom tvojim, jesu li protivnici naši pogazili svetište tvoje? ¹⁹Tako je, kao da nijesi nikada od davnine vladao nad nama, kao da se mi nijesmo zvali po svetom imenu tvojem.

Izaija – 64 glava

¹Ah, da razdereš nebo i siđeš dolje, da bi zadrhtale gore pred tobom, –
²Kao što oganj upali granje, i oganj učini da uzavri voda – , da se
oglasi ime tvoje protivnicima tvojim, da bi pred tobom zadrhtali narodi,
³Dok činiš strahovita djela, kojih nijesmo nikada očekivali! O da siđeš
dolje, da bi zadrhtale gore pred tobom!

⁴Od davnina nije se ipak čulo niti se doznalo, nije oko ipak vid jelo, da
je koji bog osim tebe tako činio za one, koji ga čekaju. ⁵Ti se zauzimaš
za onoga, koji s radošću čini pravdu, za one, koji se spominju tebe na
putovima tvojim. Ali ah, ti si se gnjevio, a mi smo grijehili dalje svojom
nevjernošću i svojim otpadom. ⁶Tako smo mi svi koliki postali kao
čovjek nečist, i sva naša pravda kao okaljana haljina, mi svi venemo
kao lišće. Zlodjela naša odnijela su nas kao vjetar. ⁷Nitko nije zazivao
ime tvoje, i nitko nije ustao da se drži tebe, jer si bio skrio lice svoje od
nas i pustio si nas da drščemo pod pritiskom zlodjela svojih.

⁸Ali sada, Gospode, – ti si otac naš, a mi smo glina, ti si tvorac naš, i
mi smo svi djelo ruku tvojih. – ⁹Ne gnjevi se veoma, Gospode, i ne
spominji se dovijeka krivnje zlodjela! Eto, ogledaj ipak, mi smo svi tvoj
narod. ¹⁰Sveti gradovi tvoji postali su pustinja, Sion je postao pustinja,
Jerusalem pustoš. ¹¹Sveti, sjajni gradovi naši, gdje su te slavili oci naši,
izgorjeli su ognjem, i sve su dragocjenosti naše potvrvene. ¹²Možeš li se
pritom još uzdržati, Gospode, zar ćeš šutjeti i najdublje nas poniziti?

Izaija – 65 glava

¹"Potražili su me, koji nijesu pitali za me. Našli sa me, koji me nijesu
tražili. Rekao sam narodu, koji se još nije bio zvao mojim imenom: 'Evo
me, evo me!' ²Cijelo sam vrijeme širio ruke svoje za narodom
nepokornim, koji je išao za svojim mislima putom, koji nije bio dobar.
³Za narodom, koji me je jednako dražio bez straha, dok je žrtvovao u
vrtovima i kadio na žrtvenicima od opeka. ⁴Oni sjede u grobovima,

noćuju na šutljivim mjestima. Jedu meso svinjeće, u sudovima je njihovim juha od nečista. ⁵Govore: 'Stoj! Ne dolazi mi blizu, jer sam svet za te.' Takvi su ljudi dim u nosu mojem, oganj, što gori vazda. ⁶Eto, napisano je preda mnom: Neću mirovati, dok to ne platim. Platit ću im u njedra. ⁷Za zlodjela vaša i za sve zlodjela otaca vaših", veli Gospod, "koji su žrtvovali na gorama i na humovima grdili me. Platit ću im u njedra plaću za djela, što su ih učinili od početka."

⁸Ovako veli Gospod: "Kao što se kaže o grozdu, kad se u njemu nađe soka: 'Ne kvari ga; jer je blagoslov u njemu!' tako ću učiniti zbog sluga svojih, da ne uništim sve. ⁹Zato ću izvesti potomka iz Jakova i baštinika svojih gora iz Jude. Jest, izabranici moji bit će baštinici. Sluge će moje stanovati tamo. ¹⁰Tada će ravnicu šaronsku postati pašnjak za ovce i dolina akorska počivalište za goveda narodu mojemu, koji su god pitali za me. ¹¹A vi, koji ostavljate Gospoda, koji zaboravljate svetu goru moju, koji postavljate što bogu sreće i vino mirisno prinosite kao naljev božici sudbine, ¹²Vas određujem za mač. Vi ćete svi pripasti na klanje, jer nijeste se odazvali, kad sam zvao, jer nijeste slušali, kad sam govorio, nego ste činili, što je zlo u očima mojim, i izabrali ste, što mi se nije dopadalo."

¹³Zato ovako veli svemogući Gospod: "Gle, sluge će moje jesti, a vi ćete gladovati Gle, sluge će moje piti, a vi ćete žedni biti. Gle, sluge će se moje veseliti, a vi ćete se stidjeti. ¹⁴Gle, sluge će moje klicati od radosti u srcu, a vi ćete jadikovati od žalosti u srcu i ridati iz duha slomljena. ¹⁵Imena svoja ostavit ćete izabranima mojim za ukletvu. Svemogući Gospod ubit će vas, a slugama će svojim dati drugo ime. ¹⁶Tko se blagosliva u zemlji, blagoslivljat će se kod Boga vjernosti. Tko se kune u zemlji, klet će se kod Boga vjernosti, jer će se zaboraviti prijašnje tjeskobe i iščeznut će ispred očiju mojih.

¹⁷Jer gle, ja ću stvoriti novo nebo i novu zemlju. Ne spominju se više stvari prijašnje. Nikomu više ne dolaze na um. ¹⁸Ne, radujte se, veselite se uvijek zbog onoga, što stvaram, jer eto, ja ću pretvoriti

Jerusalem u veselje i narod njegov u radost. ¹⁹Ja ću se sam veseliti zbog Jerusalema i radovati se zbog naroda svojega. Neće se više u njemu čuti glas plača niti glas jauka. ²⁰Neće više biti ondje djetesca od malo dana ni starca, koji potpuno ne navrši dobi svoje. Ne, mladić će umirati kao stogodišnjak, i tko doživi samo sto godina, vrijedi kao grješnik pogođen prokletstvom. ²¹Oni će graditi kuće i u njima stanovati. Sadit će vinograde i uživati plodove njihove. ²²Neće oni graditi i, a drugi stanovati. Neće saditi, a drugi jesti. Dobi drveća bit će jednaka dob naroda mojega. Prihod svojih ruku moji će izabranici također sami potrošiti. ²³Neće se truditi uzalud, niti će radati djecu za jadan svršetak, jer su oni rod blagoslovljenih od Gospoda i potomci njihovi zajedno s njima. ²⁴Prije nego zazovu, ja ću se odazvati. Dok još govore, ja ću već uslišiti. ²⁵Vuk i janje zajedno će pasti, i lav će jesti slamu kao goveče, i zmija će se hraniti prahom. Neće zlo činiti, neće nikome uditi na svoj svetoj gori mojoj", veli Gospod.

Izaija – 66 glava

¹Ovako veli Gospod: "Prijestolje je moje nebo, i zemlja je podnožje nogama mojim. Kakvu ćete mi kuću graditi i kakvo je mjesto mojega počivališta? ²Jer je sve to ruka moja napravila. Tako je sve to postalo", veli Gospod. "Ali ja gledam na onoga, koji je ponizan, na onoga, koji je skrušen u duhu, na onoga, koji se brine za riječ moju. ³Tko kolje bikove, a ujedno je ubojica ljudi; tko žrtvuje ovce, a ujedno psu lomi zatiljak; tko prinosi dar, a ujedno prinosi krv svinjeću; tko pali kad, a ujedno hvali idola: "kao što ovi idu svojim vlastitim putovima i nalaze ugodnost na grdobama svojim. ⁴Isto ću tako ja izabrati sebi mučenja za njih i pustiti ću na njih ono, što im se gadi, jer, kad sam zvao, nitko se nije odazvao, kad sam govorio, nitko nije htio slušati, nego je činio, što je zlo u očima mojim, i izabrao ono, što mi se nije dopadalo."

⁵Slušajte riječ Gospodnju, koji se brinete za riječ njegovu: "Braća vaša, koja mrze na vas, koja vas odbacuju zbog imena mojega, govore ovako: 'Neka se pokaže Gospod u krasoti svojoj, da ugledamo radost

vašu! Ali će se oni posramiti." ⁶Čuj, vika ide iz grada! Čuj, iz hrama! Čuj, Gospod plaća neprijateljima svojim! ⁷Prije nego dođu bolovi, on će poroditi. Prije nego ga uhvate muk, on će roditi dječaka. ⁸Tko je čuo tako što? Tko je vidio tako što? Može li zemlja u jedan dan doći na svijet? Može li se narod roditi ujedanput, a ipak će Sion ležati u bolovima i zajedno rađati djecu. ⁹"Zar da ga još priječim kod porođaja?", veli Gospod. "Zar da mu to branim ja, koji dajem rađati?", veli Bog tvoj. ¹⁰Radujte se s Jerusalemom i veselite se gradu, vi svi, koji ga ljubite! Radujte se s njim svi, koji ste ga žalili! ¹¹Napijte se na utješnim prsima njegovim! Srčite, naslađujte se na punini krasote njegove!

¹²Jer ovako veli Gospod: "Gle, ja dovodim spasenje k njemu kao rijeku, sjajno bogatstvo naroda kao nabujali potok. Vi ćete se na njemu napiti. Bit ćete nošeni na rukama, milovani na koljenima. ¹³Kao dječaka, kojega tješi mati njegova, tako ću vas ja tješiti. U Jerusalemu vi ćete se utješiti. ¹⁴Kad to vidite, obradovat će se srce vaše, tijelo će vaše procvasti kao mlada zelen." Tako će se objaviti ruka Gospodnja na slugama njegovim, a zaprijetit će neprijateljima svojim. ¹⁵Jer gle, Gospod će doći u ognju, a kola su mu kao vikor. Gnjev će svoj pretvoriti u propast, prijetnju svoju u plamenove ognjene. ¹⁶Jer Gospod sudi ognjem i mačem svojim svakome tijelu. Velik će biti broj pobijenih od Gospoda. ¹⁷"Koji se posvećuju i očišćavaju za vrtove iza svećenika u sredini, pritom jedu meso svinjeće, nečisto, miše; svi će izginuti", veli Gospod.

¹⁸"K meni su došla djela vaša i mišljenja vaša. Sve ću narode i jezike skupiti, i oni će doći i vidjeti slavu moju. ¹⁹Postavit ću znak na njih i neke ću od njih kao obraćene poslati k narodima: u Taršiš, Put i Lud, koji natežu luk, u Tubal i Javan, dalekim zemljama na moru, koji još nijesu čuli glasa o meni i nijesu još vidjeli slave moje; oni će navješćivati slavu moju među narodima. ²⁰Tada će se dovesti sva braća vaša iz svih naroda kal dar za Gospoda, na konjima, na kolima, na nosilima, na mazgama i devama, k svetoj gori mojoj u Jerusalem,

veli Gospod, "kao što prinose sinovi Izraelovi dar u čistoj posudi u kuću Gospodnju. ²¹Jedan dio između njih uzet ću za svećenike i Levite", veli Gospod. ²²Jer kao što će novo nebo i nova zemlja, što ih stvaram, stajati preda mnom", veli Gospod, "tako će stajati i vaše pleme i vaše ime. ²³I od mlađaka do mlađaka i od subote do subote dolazit će svako tijelo, da se pokloni preda mnom", veli Gospod.

²⁴"Tada će se izlaziti, da se vide mrtva tjelesa ljudi, što su otpali od mene. Crv njihov neće umrijeti, ogranj se njihov neće ugasiti – bit će oni grdoba svakome tijelu.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#), [43](#), [44](#), [45](#), [46](#), [47](#), [48](#), [49](#), [50](#), [51](#), [52](#)

Jeremija – 1 glava

¹Ovo su govori Jeremije, sina Hilkijina, iz roda svećeničkoga, što je stajao u Anatotu u zemlji Benjaminovoj. ²Njemu dođe riječ Gospodnja u dane kralja Judina Josije, sina Amonova, u trinaestoj godini vladanja njegova. ³I dođe mu ona u dane kralja Judina Jojakima, sina Josijina, do svršetka jedanaeste godine kralja Judina Zedekije, sina Josijina do odvođenja stanovnika Jerusalema u petom mjesecu.

⁴Dođe mi riječ Gospodnja: ⁵"Prije nego te stvorih u krilu materinu, izabrao sam te. Prije nego ti izađe iz krila materina, posvetio sam te, postavio sam te za proroka narodima."

⁶A ja rekoh: "Ah, moćni Gospode, evo, ja ne mogu govoriti, ja sam još tako mlad!"

⁷Ali mi reče Gospod: "Ne govori: "'Ja sam još tako mlad!' Idi samo, kamo te šaljem i navješćuj, što ti zapovjedim! ⁸Ne boj se njih, jer sam ja s tobom, da te očuvam!" veli Gospod.

⁹I Gospod pruži ruku svoju i dotače se usta mojih, i reče mi Gospod: "Eto mećem riječi svoje a u tvoja usta. ¹⁰Vidi, dajem ti danas punomoć nad narodima i kraljevstvima, da trgaš i razdireš, da istrebljuješ i rušiš, da gradiš i sadiš!"

¹¹Nato mi dođe riječ Gospodnja: "Što vidiš, Jeremija?" Ja od odgovorih: "Vidim granu bademovu."

¹²Tada mi reče Gospod: "Dobro vidiš: Jer bdijem nad svojom riječima, da je izvršim."

¹³I opet mi dođe riječ Gospodnja: "što vidiš" Ja odgovorih: "Vidim lonac, što vrije, i njegov otvor naginje se ovamo sa sjevera."

¹⁴Tada mi reče Gospod: "Sa sjevera uzavire zlo na sve stanovnike ove zemlje. ¹⁵Jer eto, a sazivljam sva plemena sjevernih kraljevstva", veli Gospod. "Ona dolaze i tabore sva kolika pred vratima Jerusalema, pred svim zidovima njegovim unaokolo, pred svim gradovima Judinim.

¹⁶Tada ću im izreći sud svoj za svu zloću njihovu, što su ostavili mene, i žrtvovali drugim bogovima, i klanjali se djelima ruku svojih." ¹⁷"A ti opaši bedra! Ustani, navješćuj im sve, što ti zapovjedim! Ne plaši se njih, inače ću ja uplašiti tebe od njih. ¹⁸Ali gle, ja te danas činim gradom tvrdim, stupom gvozdenim, zidom mjedenim proti svoj ovoj zemlji, proti kraljevima Judinim, proti velikašima njegovim, proti svećenicima njegovim i proti narodu ove zemlje. ¹⁹Oni će udariti na te, ali te neće nadvladati, jer ja stojim uza te", veli Gospod, "da te izbavim!"

Jeremija – 2 glava

¹Dođe mi riječ Gospodnja: ²"Idi, viči Jerusalemu glasno u uho: 'Ovako veli Gospod: Naplatio sam ti mladu ljubav tvoju, zaručničku milinu tvoju, kad si u pustinji išao za mnom, u zemlji, gdje se ne sije, ³Izrael le vrijedio Gospodu kao sveto dobro, kao prvina od rodova njegovih. Tko bi jeo od toga, taj je to morao okajati; zlo je došlo na njega", veli Gospod.

⁴Čujte riječ Gospodnju, kućo Jakovljeva i sve porodice kuće Izraelove!

⁵Ovako veli Gospod: "Što nepravedno nađoše na meni oci vaši, te odstupiše od mene i pristadoše za idolima ništavim i sami postadoše

ništavi" ⁶Nijesu pitali: 'Gdje je Gospod, koji nas je izveo iz Egipta, koji nas je vodio po pustinji, po pustarama i gudurama, po zemlji suhoj i mračnoj, po zemlji, kojom ne prohodi putnik, i u kojoj ne stanuje nitko?' ⁷Dovedoh vas u zemlju plodnu, da uživete dobra njezina i plodove njezine. A vi dođoste i oskrvniste zemlju moju i baštinu moju učiniste gadnim mjestom. ⁸Svećenici nijesu pitali: 'Gdje je Gospod?' Čuvari zakona nijesu me poznali. Pastiri su mi postali nevjerni. Proroci su bili proroci baalovi; trčali su za idolima nemoćnim.

⁹Zato vas optužujem", veli Gospod, "i djecu djece vaše optužujem. ¹⁰Jest, prijedite na otoke Kitimske i vidite! Pošljite tamo u Kedar, raspitajte dobro i istražite, je li ikad bilo tako što: ¹¹Je li koji narod promijenio bogove svoje, ako i nijesu bogovi! A moj je narod predao slavnoga Boga svojega za idole nemoćne.

¹²Začudi se tome, nebo, i zgrozi se i zaprepasti!" veli Gospod. ¹³"Jest, dvostruk je grijeh počinio moj narod: "ostavili su mene, izvor žive vode, da kopaju sebi studence, raspucane bunareve, što ne drže vode.

¹⁴Je li Izrael sluga, u kući rođen rob? Zašto je postao prijesnom? ¹⁵Nad njim riču lavovi rikom glasnom. Pustinjom su učinili zemlju njegovu. Popaljeni su gradovi njegovi, te nema stanovnika u njima. ¹⁶Čak i oni iz Memfisa i Tafnesa popasoše ti tjeme. ¹⁷Nije li tomu kriv tvoj otpad, od Gospoda, Boga tvogega, u vrijeme, kad te je vodio pravim putem? ¹⁸A što trčiš sad u Egipat, da piješ vodu iz Nila? Što trčiš tamo prijeko u Asiriju, da piješ vodu iz Eufrata? ¹⁹Zloća je tvoja, koja te kara, otpad je tvoj, koji te kazni. Upamti i vidi, lako je zlo i gorko, što ostavljaš Gospoda, Boga svojega, i ne bojiš se mene!" veli Svemogući Gospod nad vojskama.

²⁰"Odavno si izlomio jaram svoj i istrkao užeta svoja i rekao si: 'Ne služim ti više!' A na svakom visokom humu, pod svakim zelenim drvetom predao si se idolskim ljubavnicima. ²¹Bio sam te posadio kao lozu plemenitu, kao posve pravu bilinu. Ali kako si mi se izrodio u divlju

lozu? ²²I kad bi se oprao lužinom i uzeo sebi mnogo sapuna: krivnja zlodjela tvojih ostaje mrlja preda mnom!" veli svemogući Gospod.

²³"Kako možeš samo reći: 'Nijesam se zamrljao, nijesam trčao za baalima!' Pogledaj svoje poslove u dolini! Promisli, što si učinio! Ti si bronoga deva, koja trči sad amo, sad tamo, ²⁴Divlja magarica, navikla na pustaru, koja divljom pohlepom zijeva za zrakom. Tko duši upalu njezinu? Tko je traži, nalazi je bez muke u vrijeme upale njezine.

²⁵Pazi, inače obosit ćeš, i grlo će ti se još osušiti. Ali ti veliš: 'Nemoguće! Ne! Ja ljubim tuđe idole, trčim za njima!'

²⁶Kao što se lupež posrami, kad se uhvati, tako stoji posramljena kuća Izraelova sa svojim kraljevima i svojim knezovima, sa svojim svećenicima i svojim prorocima. ²⁷Oni govore drvetu: "Ti si otac moj!, i kamenu: 'Ti si mi darovao život!' A meni okreću leđa, a ne lice. Ali u vrijeme nevolje viču: 'Ustani, dođi nam u pomoć!' ²⁸Gdje ostaju bogovi tvoji, što si ih sam načinio sebi? Neka ustanu, ako ti mogu pomoći u vrijeme nevolje, jer mnogobrojni su kao gradovi tvoji, Juda, i bogovi tvoji. ²⁹Zašto se tužite na me, ikad ste me svi ostavili?" veli Gospod.

³⁰"Uzalud sam udarao djecu tvoju: stege ne primiše. Mač vaš proždера proroke vaše kao lav što davi. ³¹Izrođeni rode, što ste vi, uvažite riječ Gospodnju! Jesam li ja postao Izraelu pustinja, mračna zemlja? Kako kaže moj narod? 'Dosta smo lutali u njoj, ne dolazimo više nikada k tebi!' ³²Zaboravlja li djevojka svoj nakit, zaručnica tkanicu svoju? A narod je moj zaboravio mene, ima tomu dana nebrojeno.

³³Kako se dobro razumiješ u to, da pronadeš milosnike! Tako si priviknuo svoj put i na zle stvari. ³⁴Na skutovima lijepi ti se krv siromaha nedužnih. Kod provale nijesi ih zatekao. ³⁵Unatoč svemu tomu još tvrdiš: 'Bez krivnje sam. Gnjev se je njegov odvratio od mene!' Sad te pozivam na odgovor, jer tvrdiš: 'Nijesam ništa zlo počinio!' ³⁶A kako si na tom, da mijenjaš svoj put! I od Egipta požet ćeš sramotu, kako si je imao od Asirija. ³⁷I odatle ćeš morati otići s rukama nad

glavom, jer Gospod odbacuje one, u koje se uzdaš; ti nećeš imati sreće s njima.

Jeremija – 3 glava

¹Stavimo slučaj: Čovjek pusti ženu svoju. Ona ode od njega i pođe za drugoga. Hoće li se onaj opet vratiti k njoj? Nije li se takva žena sasvim oskvrnila? S mnogim si se prijateljima ti upustila i hoćeš li se opet vratiti k meni? veli Gospod.

²"Podigni oči svoje k visinama i ogledaj! Gdje se nije tebi učinila sramota? Na putovima si sjedio, čekajući ih, kao Arapin u pustinji. Tako si osramotio zemlju bludom svojim i zloćom svojom.

³Bujice su se zaustavile. Nije pao kasni dažd. Ali si ti prihvatio čelo žene zloglasne, ostavio si na stranu svaki sram. ⁴Sada dakako višeš k meni: 'Oče moj! Ti si prijatelj mladosti moje! ⁵Hoće li se on vječno gnjeviti? Hoće li se Vječno opominjati toga?' Jest, tako govoriš, a pritom činiš zlo i tjeraš to do kraja!"

⁶Gospod mi reče dane kralja Josije: "Jesi li vidio, što je učinila odmetnica Izrael? Išla je na svako visoko brdo i pod svako zeleno drvo i zlo je činiti ondje! ⁷Mislio sam, da će doći k meni natrag, kad je to sve učinila, ali se nije vratila. To zapazila nevjernica, njezina sestra Juda.

⁸A ona je i vidjela, da sam odmetnicu Izraela upravo zato, jer je činila zlo, odbacio, i dao joj knjigu raspusnu. Ali se nevjernica, njezina sestra Juda, nije uplašila, nego je otišla i isto tako činila zlo. ⁹Svojim lakoumnim, razuzdanim ponašanjem oskvrnila je zemlju kamenom i drvetom činila je zlo. ¹⁰Kod svega toga nije se vratila k meni nevjernica, njezina se, sestra Juda, svim srcem, nego samo lažno", govori Gospod.

¹¹Nato mi reče Gospod "Pravednija stoji odmetnica Izrael, od nevjernice Judeje. ¹²Idi, viči ove riječi tamo prema sjeveru i reci: Vрати

se, odmetnice, Izraele!" veli Gospod. "Neću više gnjevno gledati na vas; jer sam milostiv", veli Gospod, "ne gnjevim se dovijeka. ¹³Samo priznaj krivnju zlodjela svojih, da si Gospodu, Bogu svojemu, prelomila vjernost i da si sad amo, sad tamo trčala k poganskim idolima pol svakim zelenim drvetom. Ali nijeste poslušali poziva mojega!" veli Gospod. ¹⁴"Vratite se natrag, sinovi odmetnici!" veli Gospod. "Jer sam ja gospodar vaš. Uzet ću vas, pa bio i samo jedan iz jednoga grada i dva iz jednoga plemena, i odvest ću vas kući u Sion. ¹⁵Dat ću vam pastire po srcu svojemu, koji će vas pasti mudročću i razboritoščću.

¹⁶I kad se onda umnožite i mnogobrojni postanete u zemlji u one dane", veli Gospod, "neće se više nikada govoriti: 'Kovčeg zavjeta Gospodnjega!' Neće se više na njega misliti, i neće se više on spominjati, i neće ga više nestati, niti će se drugi praviti. ¹⁷U ono će se vrijeme Jerusalem zvati prijestolje Gospodnje. Svi će se narodi neznabožački skupiti tamo, k imenu Gospodnjemu u Jerusalem, i ni jedan neće više ići za prkosom svojega opakog srca. ¹⁸U one će se dane sjediniti kuća Judina s kućom Izraelovom. Iz zemlje sjeverne vratit će se oni zajedno u zemlju, koju sam dao u baštinu ocima vašim.

¹⁹Ja sam bio mislio: Kako ću te ipak držati mjesto sina i dragocjenu ti zemlju podijeliti, najkrasnije prebivalište neznabožaca? Nadao sam se: 'Oče moj', tako si me zvao, da nećeš nikada odstupiti od mene! ²⁰Ali kao što žena nevjerno ostavi druga svojega, tako ste i vi meni prelomili vjernost, kućo Izraelova!" veli Gospod.

²¹Čuj! Na visinama čuje se plač, vapaj djece Izraelove, jer su hodili krivom stazom, zaboravili Gospoda, Boga svojega! ²²"Vratite se, sinovi odmetnici, ja ću iscijeliti rane otpada vašega!" "Evo nas, dolazimo k tebi, jer si Gospod, Bog naš!

²³Doista, prijevara su humovi, buka na gorama! Doista, samo je u Gospoda, Boga našega, spasenje Izraelu.

²⁴Taj je sramotni idol prožderao trud otaca naših od mladosti naše, ovce njihove i goveda njihova, sinove njihove i kćeri njihove.

²⁵Moramo ležati u sramoti svojoj, i pokriva nas rug naš, jer smo griješili Gospodu, Bogu svojemu, mi i oci naši, od mladosti do dana današnjega. Nijesmo više pazili na glas Gospoda, Boga svojega!"

Jeremija – 4 glava

¹"Ako se vraćaš, Izraele", veli Gospod, "vрати se k meni! Ako mi ukloniš s očiju te gadove idolske, nećeš ostati bez domovine ²I kuneš li se: 'Tako da je živ Gospod!' pošteno, istinito i pravo, onda će se neznabošci blagoslivljati u njemu i njim će se dičiti."

³Jer ovako veli Gospod ljudima u Judi i u Jerusalemu: "Izorite sebi krčevinu i ne sijte u trnje! ⁴Obrežite se Gospodu i skinite okrajak sa srca svojega, ljudi Judini, stanovnici Jerusalema! Inače bukne kao oganj jarost moja i razgori se – i nitko ne može ugasiti – zbog zloće djela vaših."

⁵Objavite u Judi! Oglasite u Jerusalemu! Trubite u trubu po zemlji! Vičite iz puna glasa: "Skupite se! U tvrde gradove moramo poći!

⁶Razmahnite zastavama prema Sionu! Bježite! Ne stajajte, jer šaljem zlo sa sjevera i silno razorenje." ⁷Iz guštare svoje diže se lav, davitelj se naroda otresa, ostavlja ležaj svoj, da zemlju tvoju učini pustinjom. Gradovi će tvoji biti opustošeni i bez ljudi. ⁸Zato se zamotajte u haljine žalobne! Plačite i ridajte: "Gnjevi Gospodnji žestoki ne odvraća se od nas." ⁹"U onaj dan", veli Gospod, "ne znaju se snaći kralj i knezovi. Svećenike obuzima užas, i proroke hvata groza.

¹⁰Govore: 'Ah, moćni Gospode! Doista, ti si ovaj narod i Jerusalem gorko prevario viješću imat i ćete spasenje! A sada nam ide mač, na život!'"

¹¹U ono vrijeme govori se o tom narodu i o Jerusalemu: "Vjetar vruć s visina pustinskih udari na kćer, narod moj, ne da hladi ni da pročisti.

¹²Vihor silan dolazi mi na službu. I ja sam onaj, koji im izriče sud."

¹³"Gle, kao oblak podiže se! Kao vihor šume kola neprijateljska! Brže od orlova lete konji! Teško nama, propadosmo!"

¹⁴Operi srce svoje od zloće, Jerusaleme, tako ćeš se spasiti! Dokle će još u grudima tvojim stajati griješne osnove? ¹⁵Čuj samo, glas iz Dana, glasnik nesreće od gora Efraimovih: ¹⁶"Javite plemenima, oglasite Jerusalemu: 'Opsadnici dolaze iz daleke zemlje i podižu poziv na boj proti gradovima Judinim.' ¹⁷Kao čuvari poljski postavlja ju se oko njega, jer ustade na me", veli Gospod. ¹⁸Život tvoj i djela tvoja to ti donesoše. Kriva je zloća tvoja, da ti je gorko, da te prihvaća za srce.

¹⁹"Grudi moje, grudi moje, previjam se u boli, puca mi srce! Buči mi nutrina moja – ne mogu zamuknuti: Glas trube čuješ, srce moje, viku bojnu!

²⁰"Razor na razor!" glasi vijest, opustošena je sva zemlja! U čas su razoreni šatori moji, u tren stan moj!

²¹"Dokle moram gledati zastave, moram slušati glas trube?"

²²"Ah, zaluden je narod moj! Ne htjedoše ništa znati o meni. Luda su djeca, bez razboritosti, mudri su samo, da zlo čine; a dobro činiti ne umiju."

²³Gledam zemlju i gle: samo pustinja i pometnja, k nebu: svjetlost je njegova iščeznula! ²⁴Gledam gore i gle: tresu se one! Svi su humovi zadrhtali!

²⁵Gledam i gle: nema više čovjeka! Sve su ptice nebeske odletjele!

²⁶Gledam i gle: zemlja plodna leži pusta, razoreni su svi gradovi njezini od Gospoda, od žestine gnjeva njegovoga.

²⁷Jer ovako veli Gospod: "Sva zemlja ima da postane pustinja, ali neću je sasvim uništiti. ²⁸Nad tim se zemlja zamotava u žalost, i nebo gore u tamu. Zato sam očitovao osnove svoje; ne kajem se, i neću to pustiti!"

²⁹Pred vikom "Konjanici i strijelci!" bježe svi gradovi. Kriju se ljudi u guštare, i penju se na hridine. Svaki je grad ostavljeni nitko više ne stanuje u njima. ³⁰A ti, opustošena, što činiš tada? Ako se i oblačiš u odijelo grimizno, ako se i kitiš nakitom zlatnim, ako i bojadišeš oči sebi: zaludu se praviš lijepom. Siti su te milosnici, rade ti o glavi. ³¹Ah, viku čujem kao od žena u bolima, vapaje tjeskobne kao žene, koja prvi put rađa: glas kćeri sionske, koja jeca, i lama ruke: "Teško meni, ubojicama pripada život moj!"

Jeremija – 5 glava

¹Prođite po ulicama Jerusalema, gledajte i pitajte! Tražite na trgovima njegovim, nađete li jednoga, ima li samo jedan, koji čini pravo, koji se drži vjernosti i ja ću mu oprostiti! ²Govore: "Tako da je živ Gospod!" pa opet se krivo kunu.

³Nijesu li oči tvoje, Gospode, upravljene na pošteno biće? Udarao si ih, ali ih nije boljelo, predao si ih uništenju, ali oni neće da prime stegu, tvrde im je čelo od kamena, i neće da se obrate. ⁴Mislio sam: "Možda su to samo mali ljudi, koji tako ludo rade, jer ne znaju puta Gospodnjega, pravice Boga svojega. ⁵Zato ću poći k velikima i s njima govoriti, oni sigurno znaju put Gospodnji, pravicu Boga svojega." Ali upravo su oni svi koliki izlomili jaram, potrgali užeta, ⁶Zato ih bije lav šume, davi ih vuk iz pustare, leži i vreba ris pred gradovima njihovim: tko izađe iz njih, bit će rastrgan, jer su mnogobrojne opačine njihove, mnogovrsni su grijehi njihovi.

⁷"Kako bih ti ja još oprostio? Sinovi su mi tvoji postali nevjerni i

zaklinjali se idolima ništavim. Učinio sam savez s njima. Ali oni poništiše zavjet i postadoše gosti u kući idolskoj. ⁸Oni su kao tovni, pretili konji; svaki hrže za idolima drugoga. ⁹Zar da tako što ne kaznim?" veli Gospod. "Zar da se ne osvetim takvu narodu?"

¹⁰Popnite se na obronke, razarajte ih, ali ih nemojte sasvim zatrti! Sasijecite loze njihove, jer nijesu više Gospodnje. ¹¹Jest, postadoše mi sasvim nevjerne, kuća Izraelova i kuća Judina, veli Gospod. ¹²Niječu Boga i govore: "Ništa za to. Ne dolazi nesreća na nas. Ne vidimo mača ni gladi. ¹³Proroci su brbljavci vjetroviti: riječ Božja nije nikad u njima; neka njima samima bude tako!"

¹⁴Zato ovako veli Gospod, Bog nad vojskama: "Kad tako govorite, onda ću ja riječi svoje učiniti u ustima tvojim ognjem i taj narod drvetom, da ih spali oganj. ¹⁵Gle, ja dovodim izdaleka narod na vas, kuću Izraelova", veli Gospod. "Narod nepobjediv, prastar je to narod, narod, kojemu jezika ne znaš. ¹⁶Tu je njegov grob otvoren. Svi koliki po izboru junaci. ¹⁷On ti jede žetvu i kruh, on ti jede sinove i kćeri, on ti jede ovce i goveda, on ti jede lozu i smokvu, i on ti mačem ruši tvrde gradove u koje se uzdaš.

¹⁸Doduše neću vas ni u one dane", veli Gospod, "sasvim uništiti. ¹⁹A kada pitate: 'Zašto nam sve ovo učini Gospod, Bog naš?' onda ćeš im reći: 'Kako ste ostavili mene i služili tuđim bogovima u zemlji svojoj, tako ćete služiti tuđincima u zemlji, koja nije vasa.'"

²⁰Javite ovo u kući Jakovljevoj! Oglasite u Judi: ²¹"Čuj, narode pun ludosti i nerazuma, koji ima oči a ne vidi, koji ima uši a ne čuje! ²²Mene se zar nećete bojati", veli Gospod, "preda mnom zar nećete drhtati? Ja sam postavio moru pijesak za među, za vječitu ogradu, koju ne prekoračuje nitko. Ako i bude, ne mogu ništa, ako valovi i huje, ne prelaze. ²³Ali ovaj narod ima srce puno prkosa i puno pobune; oni otpadoše i otidoše. ²⁴I ne kaži sebi: 'Bojmo se Gospoda, Boga svojega, koji daje dažd, rani i kasni dažd u pravo vrijeme; koji napaja njive,

uzdržava nam žetvu!" ²⁵Krivnja zlodjela su vaša to spriječila, grijehi vaši drže daleko blagoslov od vas. ²⁶Jest, bezbožnika ima u narodu mojem. Oni vrebaju izgureni kao ptičari, među zamke i hvataju ljude. ²⁷Kao krletka puna ptica, tako su kuće njihove pune nepravdnoga dobra. ²⁸Zato su postali moćni i bogati. Pretili su postali i gojni; jest, zloća njihova prelazi svaku mjeru. Ne brinu se za pravdu, ne nastupaju za pravicu sirote i ne odlučuju stvar siromaha. ²⁹Zar da tako što ne kaznim?" veli Gospod. "Zar da se ne osvetim takvu narodu?" ³⁰Užas i strahota biva u zemlji. ³¹Proroci prorokuju laž, svećenici rade na svoju ruku, i tako voli moj narod, a što ćete činiti, kad se približi kraj?

Jeremija – 6 glava

¹Bježite, sinovi Benjaminovi, iz Jerusalema! U Tekoi zatrubite u trubu! Zamahnite zastavom prema Bet–Hakeremu, jer od sjevera prijete nesreća, silan razor. ²Milu, razmaženu, uništavam, kćer sionsku. ³Pastiri dolaze k njoj sa stadima svojim, razapinju oko nje šatore svoje; svaki pase područje svoje. ⁴Posvetite se za boj proti njoj! Ustanite, izaći ćemo u podne! Teško nama! Već se naginje dan već se proteže sjena večernja. ⁵Ustanite, izađimo po noći, razorimo palače njezine!" ⁶Jer ovako veli Gospod nad vojskama: "Sijecite drva njezina, načinite opkop proti Jerusalemu, jer to je grad, koji se ima kazniti, posvuda u njemu vlada tlačenje. ⁷Kao što bunar drži svježom vodu svoju, tako on drži svježom zloću svoju, nepravda i nasilje, čuje se u njemu jad i zlostavljanje, jednako su mi pred očima.

⁸Popravi se, Jerusaleme, da se ne odvratim od tebe, inače te obraćam u pustinju, u zemlju bez stanovnika." ⁹Ovako veli Gospod nad, vojskama: "Temeljito pabirčenje držat će se na ostatku Izraelovu kao na čokotu, ispružit će ruku kao vinogradar za lozama. ¹⁰Kojemu ću govoriti i koga opominjati, da me čuje, jer doista, uho se njihovo neobrezano, te ne može čuti! Gle, riječ je Gospodnja njima podsmijeh, ne dopada im se. ¹¹Prepun sam gnjeva Gospodnjega, iznemogao sam ustežući ga. Moram ga izliti na dijete na ulici, na svu četu mladića; jest,

muževi i žene hvataju se, starac s vremešnim. ¹²Kuće njihove zapadaju strance s njivama i ženama, kad ispružim ruku proti stanovnicima ove zemlje", veli Gospod. ¹³"Jer od najmanjega do najvećega sve misli samo na vlastitu korist; proroci i svećenici, svi varaju. ¹⁴Lom naroda mojega hoće da liječe govoreći mu olako Mir, mir, a mira nema. ¹⁵Morali bi se stidjeti, što su činili gad, ali se ne stide, ne znaju se više zarumeniti. Zato će popadati, kad pada sve, i srušiti se, kad ih kaznim", veli Gospod.

¹⁶Ovako veli Gospod: "Zakoračite na nove putove, pogledajte naokolo i pitajte za staze stare, gdje je put k spasenju! Ali, idete po njemu, naći ćete mir duši svojoj, a oni rekoše: 'Nećemo da idemo po njemu!'

¹⁷Postavio sam vam stražare: Pazite na trubljenje truba, ali oni rekoše: 'Nećemo da pazimo m njih.'

¹⁸Zato čujte, narodi, slušaj zajednico, što im se događa! ¹⁹Čuj, zemljo! Evo, ja nesreću donosim na ovaj narod, plaću za osnove njihove, jer ne idu za uputama mojim i zakon moj zabacuju. ²⁰Što će mi još tamjan iz Sabe, mirisni cimet iz daleke zemlje? Žrtve vaše paljenice nijesu mi više i ugodne, žrtve vaše zaklanice ne do padaju mi se." ²¹Zato ovako veli Gospod: "Evo, ja ću metnuti ovome narodu smetnje na put, neka se s njih sruše, oci i sinovi zajedno! Susjed zajedno s drugim neka propadne!"

²²Ovako veli Gospod: "Evo, narod dolazi iz zemlje sjeverne, velik narod ustaje s krajeva zemlje. ²³Luk nosi i koplje, tvrd je bez milosrđa, vika je njegova kao bučno more, na konjima juri ovamo, kao ratnik naoružan, proti tebi, kćeri sionska!"

²⁴Čuli smo glas o njemu: ruke naše sustaju i klonu, tjeskoba nas obuzima i bol kao ženu, kad rada."

²⁵Ne idite na polje, ne stupajte na ulicu, jer prijeti mač neprijatelj, groza unaokolo.

²⁶Kćeri, narode moj, obuci žalobnu odjeću, baci se na prah i žali kao za sinom jedincem, tuguj gorko: "Najedanput je došao na nas zatirač."

²⁷"Za stražara te postavljam narodu svojemu, za ispitatelja, da doznaješ i izviđaš put njegov." ²⁸Svi su buntovnici i klevetnici, samo mjed i gvožđe, svi su pokvareni. ²⁹Mješina puše, posve ostaje u ognju olovo, uzalud je sve taljenje; zli se ne daju izlučiti. ³⁰Zovu se srebro zabačeno, jer ih je zabacio Gospod.

Jeremija – 7 glava

¹Riječ, što dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći: ²"Postavi se na vrata hrama Gospodnjega i oglasi ondje ovu riječ: Čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata, da se poklonite Gospodu!" ³Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Popravite putove svoje i djela svoja, pa ću učiniti da stanujete na ovom mjestu! ⁴Ne uzdajte se u lažnu riječ: 'Hram Gospodnji, hram Gospodnji, hram Gospodnji ovo je!' ⁵Samo ako ozbiljno popravite putove svoje i djela svoja, ako doista činite pravo među se, ⁶Ako ne pritiskujete strance, sirote i udovice, krvi nedužne ne proljevate na ovom mjestu, i ne trčite za tuđim bogovima na svoju štetu, ⁷Tada ću učiniti da stanujete na ovom mjestu, u zemlji, koju sam dao ocima vašim za vječna vremena.

⁸A eto, vi se oslanjate na riječi prijevarne, koje nemaju vrijednosti.

⁹Kako? Vi kradete, ubijate, činite preljubu, kunete se krivo, žrtvujete baalu i trčite za tuđim bogovima, kojih ne znate, ¹⁰A onda dolazite i stupate preda me u ovoj kući, koja nosi moje ime, i govorite: 'Mi smo skriveni', da onda dalje činite sve ove gadove! ¹¹Zar vam je ova kuća, koja nosi moje ime, kao špilja razbojnička? Dobro, ja ću već vidjeti!" veli Gospod. ¹²"Idite u moje sveto mjesto u Silu, gdje sam namjestio ime svoje iz početka, i vidite, kako sam s njim postupao zbog zloće svojega naroda Izraela! ¹³A jer ste vi sada učinili posve ista nedjela", veli Gospod, i jer nijeste slušali, premda sam vam govorio rano i kasno,

i nijeste mi se odzivali, makar sam vas zvao: ¹⁴Zato ću s ovom kućom, koja nosi moje ime, i u koju vi stavljate svoje uzdanje, i sa svetim mjestom, koje sam dao vama i ocima vašim, postupati tako, kao što sam postupao sa Silom: ¹⁵Ja vas odbacujem od sebe, kao što sam odbacio svu braću vašu, cijelo pleme Efraimovo.

¹⁶A ti se ne moli za taj narod, ne podiži za njih molitve i zagovora! Ne navaljaj na me; jer te neću uslišiti! ¹⁷Zar ne vidiš, što čine po gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim? ¹⁸Djeca kupe drva, oci lože oganj, i žene mijese tijesto, da peku kolače kraljici nebeskoj, i tuđim bogovima daruju se naljevi, da ozlovolje mene. ¹⁹A mene zar da ozlovolje," govori Gospod, "ili ne upravo same sebe, da se osramote sramotno?" ²⁰Zato ovako govori svemogući Gospod: "Gle, žestok gnjev moj izlit će se na ovo mjesto, na čovjeka i stoku, na drveta poljska i plodove zemaljske. Raspalit će se i neće se ugasiti nikada."

²¹Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Gomilajte samo žrtve paljenice na žetve zaklanice i jedite meso! ²²Kad sam oce vaše vodio iz Egipta, nijesam im toliko davao propise i zapovijedi o žrtvama paljenicama i zaklanicama, ²³Nego sam im većma zapovjedio ovo: 'Slušajte glas moj, i bit ću Bog vaš, i vi ćete biti narod moj! Idite posve putem, što sam vam ga pokazao, da vam bude dobro!' ²⁴Ali nijesu poslušali, nijesu mi prignuli uha svojega. Slijedili su pohote svoje u opakosti svojega zla srca; okrenuše mi leđa a ne lice. ²⁵Od onoga dala, kad izadoše oci vaši iz Egipta, do dana današnjega rano i kasno slao sam vam sve slugе svoje, proroke. ²⁶Ali me le poslušашe i ne prignuše mi uha svojega, nego se pokazaše tvrdovrati i činili su gore nego oci njihovi. ²⁷I kad im kažeš sve ove riječi, neće te poslušati, pozoveš li ih, neće se odazvati. ²⁸Tada im reci: "'Ovo je narod koji ne sluša glasa Gospoda, Boga svojega, ne prima stege, i nema vjernosti, iščeznula je iz usta njihovih.'"

²⁹Ošišaj svoju lijepu kosu baci je i tuguj na visinama, jer je Gospod odbacio, otisnuo od sebe rod na koji se gnjevi. ³⁰Jer su činili sinovi

Judini, što mi se nije dopadalo", veli Gospod. Metnuli su gadne idole svoje u kuću, koja nosi moje ime, i oskvrnili je. ³¹Postavili su u dolini Ben–Hinomu žrtvište Tofetovo spaljuju svoje sinove; kćeri, što nijesam nikada zapovjedio i što mi nije nikada došlo na um. ³²Zato će doći dani", veli Gospod, "kad se više neće govoriti o Tofetu i o dolini Ben–Hinomu, nego o dolini davilištu. Tada će se upotrijebiti Tofet za groblje, jer inače nema više mjesta. ³³Mrtva će tjelesa naroda ovoga dapače služiti za hranu pticama nebeskim i životinjama poljskim, i neće biti nikoga da ih plaši. ³⁴Tada ću učiniti da u gradovima Judinim i na ulicama jerusalemskim zamukne glas radosti i glas veselja, glas zaručnika i glas zaručnice jer će zemlja postati pustinja.

Jeremija – 8 glava

¹U ono vrijeme", veli Gospod "izvadit će se iz grobova njihovih kosti kraljeva Judinih, kosti knezova njegovih, kosti svećenika, kosti proroka i kosti stanovnika jerusalemskih. ²Razasut će se pred suncem, mjesecom i cijelom vojskom nebeskom, pred onima, koje su ljubili i štovali, za kojima su trčali, koje su pitali i kojima su se klanjali; neće se skupiti ni pokopati, kao gnoj ležat će na polju. ³Tada će svemu ostatku, što preostane od ovoga zla roda, po svim mjestima, kamo ih istjeram, biti smrt draža nego život", veli Gospod nad vojskama.

⁴"Reci im: Ovako veli Gospod: 'Tko padne, ne ustane li opet, i tko izađe s puta, ne vrati li se opet?' ⁵Zašto je taj narod, zašto je Jerusalem otpao za svagda? Zašto se drže čvrsto zablude, neće da se obrate? ⁶Pazim i slušam: što nije pravo, govore; nitko se ne kaje za zloću svoju, da kaže: 'Što sam skrivio?' Svi trče od toga tako brzo kao konj, kad nagne u boj. ⁷I roda u zraku zna svoje vrijeme, golub i lastavica i ždral drže se vremena povratka svojega. A narod moj ne zna pravnoga reda Gospodnjega."

⁸Kako možete reći: "Mudri smo, imamo zakon Gospodnji!" Jest, dobro, ali je to lažju učinila lažljiva pisaljka književnika. ⁹Sramiti se moraju

mudraci, smeteni su i pogođeni. Odbacili su riječ Gospodnju. Što im još preostade od mudrosti? ¹⁰"Zato dajem žene njihove strancima, njihove njihove drugim posjednicima, jer od najmanjega do najvećega sve misli na vlastitu korist. Proroci i svećenici, svi varaju. ¹¹Lom naroda mojega hoće da liječe govoreći mu olako Mir, mir, a mila nema.

¹²Morali bi se stidjeti, što su činili gad, ali se ne stide, ne znaju se više zarumeniti. Zato će popadati, kad pada sve, i srušiti se, kad ih kaznim", veli Gospod. ¹³"Hoću li kod njih držati berbu", veli Gospod, "nema grozda na lozi, ni smokve na drvetu, i lišće je uvenulo. Zato ih predajem onima, koji dolaze na njih."

¹⁴Što sjedimo tiho? Skupite se, poći ćemo u tvrde gradove, i tamo ćemo propasti, jer Gospod, Bog naš, hoće naše uništenje. Otrovnu vodu daje nam da pijemo, jer smo grijeshili proti Gospodu. ¹⁵Uzdamo se u mir, ali ne dolazi ništa dobro, u vrijeme spasenja, ali je samo strah!

¹⁶Od Dana ovamo čuje se samo dahtanje konja njegovih, od vriske pastuha njegovih sva zemlja zadržće. Dolaze i žderu zemlju s bogatstvom njezinim, gradove sa stanovnicima njihovim.

¹⁷"Jest, otrovne zmije puštam na vas, kod kojih ne pomaže zaklinjanje; one neće vas ujedati", veli Gospod –

¹⁸"Bez spasenja". Nevolja navaljuje na me, moje srce u meni puno je boli! ¹⁹Čuj, glasno tuguje kći, narod moj iz daleke zemlje: "Zar Gospod nije više u Sionu, i kralj njegov zar ne boravi više u njemu? Što su me dražili svojim likovima, svojim tuđinskim, ništavim idolima?"

²⁰"Prošla je žetva, prošla je jesen, a nama pomoć nije došla." ²¹Tada se je srušila kći, narod moj, srušio sam se ja, žalostan sam, i groza me spopala. ²²Nema li balzama u Gileadu? Nema li više ondje liječnika: Zašto nema lijeka za kćer, naroda mojega?

Jeremija – 9 glava

¹O, da bi glava moja bila sasvim voda i oko moje vrelo suza, plakao bih dan i noć za pobijenima kćeri, naroda svojega!

²Kad bih samo imao u pustari prebivalište, ostavio bih narod svoj i otišao od njega; jer su oni svi preljubočinci, četa varalica. ³Zapinju jezike svoje kao kuk; lažju, a ne istinom moćni su u zemlji. Srljaju iz zla u zlo, a mene ne poznaju", veli Gospod.

⁴Neka se svaki čuva prijatelja svojega, i neka nitko ne vjeruje bratu svojemu, jer je svaki brat varalica; svaki prijatelj ide, te opada. ⁵Jedan vara drugoga, i ni jedan ne govori istine; privikli su jezike svoje na laganje i muče se la čine zlodjela. ⁶"Stanuješ usred lukavstva, i zbog lukavstva neće da me poznaju", veli Gospod.

⁷Zato ovako veli Gospod nad vojskama: "Gle, prokušat ću ih u talionici, jer kako i mogu drukčije raditi zbog kćeri, naroda svojega? ⁸Strijela je ubojita jezik njihov; govori prijevaru. Ustima se govori prijazno blišnjemu, a u srcu namješta mu se zasjeda. ⁹Da tako što na njima ne kaznim?" veli Gospod; "Da se ne osvetim takvu narodu?" ¹⁰Po gorama podignut ću plač i jadikovanje, pjesmu tužaljku po pašnjacima, koji leže poharani. Putnik njima ne prolazi, i ne prisluškuje više blejanje stada. Od ptica nebeskih do životinja sve je pobjeglo, zaklonilo se. ¹¹"U gomilu kamenja obratit ću Jerusalem, u stan čagalja, i pretvorit ću gradove Judine u pustinju, u kojoj ne stanuje nitko.

¹²Tko je mudrac, koji razumije i navješćuje ovo što njemu govore usta Gospodnja: Zašto propada zemlja, leži opustošena kao pustinja, kojom ne prolazi nitko? ¹³Gospod govori: "Jer ostaviše zakon moj, koji sam im dao, i nijesu slušali glasa mojega i nijesu živjeli u njemu. ¹⁴Nego su išli za prkosnim mislima srca svojega i za baalima, kako ih naučiše oci njihovi." ¹⁵Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Ja ću ih, taj narod, hraniti pelinom i dat ću im otrovnu vodu da piju. ¹⁶Rasijat

ću ih među narode, kojih nijesu poznavali ni oni ni oci njihovi, i pustit ću za njima mač, dok ih ne istrijebim."

¹⁷Ovako veli Gospod nad vojskama. Ustanite, zovite narikače, neka dođu; pošljite po mudre žene, neka dođu. ¹⁸Brže, neka zapjevaju nad nama pjesmu tužaljku, da oči naše pljušte suzama, da trepavice naše teku vodom! ¹⁹Pjesma se tužaljka čuje od Siona: "Jao, uništeni smo, veoma smo upali u sramotu! Domovinu moramo ostaviti, stanove svoje predati!" ²⁰Čujte, žene, riječ Gospodnju, neka primi uho vaše riječ usta njegovih! Učite kćeri svoje naricati, jedna drugu naricati: ²¹"Kroz prozore se pope smrt, prodrije u dvorove naše, pomori djecu na ulici, mladež s trga!" ²²Govori: "Ovako veli Gospod: Mrtva tjelesa ljudska leže kao gnoj na polju, kao rukoveti za žeteocem, kojih ne kupi nitko."

²³Ovako veli Gospod: "Neka se ne hvali mudrac mudročću svojom! Neka se ne hvali jaki jakošću svojom! Neka se ne hvali bogati bogatstvom svojim! ²⁴Ne, time neka se hvali, tko se hoće hvaliti, što je tako razuman, te spoznaje mene, da sam ja Gospod, koji činim na zemlji milost, pravo i pravednost.; takav se dopada meni", veli Gospod.

²⁵"Doista, dolazi vrijeme", veli Gospod, "kad ću pohoditi sve, što je neobrezano unatoč obrezanju, ²⁶Egipat, Judu, Edom, Amon i Moab i sve s podšišanom kosom, koji stanuju u pustinji, jer su svi neznabošci neobrezani, a sav je Izrael neobrezana srca."

Jeremija – 10 glava

¹Čujte riječ, koju vam govori Gospod, kućo Izraelova! Ovako veli Gospod: ²"Ne privikavajte se na običaje neznabožaca i ne bojte se znaka nebeskih; jer se samo neznabošci plaše od njih. ³Jer su običaji naroda sama tlapnja. Lik je idolski samo iz drveta, što se siječe u šumi sjekirom, djelo ruke umjetnika. ⁴On ga ukrasi srebrom i zlatom, klincima i čekićima utvrde ga, da se ne pomiče. ⁵Idoli su kao strašilo u polju, ne mogu govoriti, treba ih nositi, jer ne mogu ići. Ne bojte ih se;

ne mogu škoditi, a nije u njihovoj moći ni dobro činiti."

⁶Nema tebi jednaka Gospode, velik si, i silno je ime tvoje zbog moći tvoje. ⁷Tko da se ne boji tebe, kralju naroda! Jest, tebi to pripada, jer među svima mudracima naroda u svim kraljevstvima njihovim nema tebi jednaka ⁸Svi su ludi i bezumni, i sva nauka o ništavim idolima obično je drvo. ⁹Srebro kovano, što se donosi iz Taršiša, zlato iz Ofira, djelo umjetnika i ruku zlatara, modri i crveni grimiz odjeća je njihova. Sve je djelo umjetnika. ¹⁰A Gospod je pravi Bog, živi Bog i vječni kralj. Od srdžbe njegove zadržće zemlja, narodi ne podnose gnjeva njegova. ¹¹Ovako ćete o njima reći: "Bogovi, koji nijesu stvorili neba i zemlje, iščeznut će sa zemlje i pod nebom."

¹²On je stvorio zemlju snagom svojom, on je utemeljio svijet mudrošću svojom, on je razastro nebo razumom svojim. ¹³Kad zaori glas njegov, zašuste vode na nebu. On vodi oblake s krajeva zemlje, baca munje sa daždrom, izvodi vihor iz odaja njegovih. ¹⁴Luđak je svaki, koji to ne shvaća. Stidjeti se mora svaki umjetnik od livenoga lika svojega, jer je prijevara liveni lik njegov; nema duha u njemu. ¹⁵Oni su tlapnje, tvorevine smiješne, u vrijeme kazne njihove kraj je njima. ¹⁶Ali kao ovi nije dio Jakovljevi, nego je on stvoritelj svega, i Izrael je pleme, što je njegovo. "Gospod nad vojskama ime je njegovo."

¹⁷Digni sa zemlje zavežljaj svoj, koja sjediš u gradu opsjednutom! ¹⁸Jer ovako veli Gospod: "Gle, ja ću ovaj put izbaciti kao praćkom stanovnike ove zemlje i povesti ih u nevolju, da me nadu."

¹⁹"Teško meni od rane moje, neizlječiv je udarac moj, ali mislim: 'To je tijelo moje, podnijet ću ga!'

²⁰Šator je moj razoren, sva su užeta šatora mojega pokidana, djeca su moja otišla, otišla su. Nitko više ne razape šatora mojega i ne diže zavjese moje.

²¹Jer su ljudi bili pastiri, nijesu ništa pitali za Gospoda, i tako nijesu imali uspjeha: stado se njihovo sasvim raspršilo."

²²Čujte vijest! Približuje se, evo, vreva sila iz sjeverne zemlje, da pretvori gradove Judine u pustinju, u stan čagalja!

²³Znam, Gospode: sudbina čovjeka nije u ruci njegovoj. Nikomu nije dano, da odredi korak svoj na stazi života.

²⁴Karaj me dakle, Gospode, ali samo u blagosti, ne u gnjevu svojem, da me ne uništiš!

²⁵Izlij gnjev svoj na narode, koji te ne poznaju, na plemena, koja ne zazivaju imena tvogega, jer progutaše Jakova, pojedoše ga i proždriješe i livade njegove učiniše pustinjom.

Jeremija – 11 glava

¹Riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći: ²"Slušajte riječi ovoga zavjeta i objavite ih ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim!

³Reci im: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Proklet neka je svaki, koji ne slijedi naputaka ovoga zavjeta, ⁴Što sam ih dao ocima vašim kad sam ih vodio iz Egipta, topionice užarene, govoreći: Slušajte glas moj i radite po njem u svemu, što vam zapovijedam! Tada ćete biti narod moj, i ja ću biti Bog vaš, ⁵Da mogu ispuniti zakletvu, koju dadoh ocima vašim; da ću im dati zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, kako je to još danas." Tada ja odgovorih: "Tako neka bude, Gospode!"

⁶Dalje mi reče Gospod: "Objavi sve ove riječi po gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim: Slušajte naputke ovoga zavjeta i radite po njima! ⁷Jer sam ocima vašim, još kad sam ih vodio iz Egipta, do današnjega dana jednako opominjem najozbiljnije: Slušajte glas moj! ⁸Ali ne poslušашe i ne prignuše mi uha svojega, nego je svaki išao za svojim prkosnim i zlim srcem. Zato sam pustio da dođu na njih sve

prijetnje ovoga zavjeta, koji sam im bio zapovjedio da drže, jer ga nijesu držali."

⁹Dalje mi reče Gospod: "Urota je među ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim. ¹⁰Oni su upali u grijeh pređa svojih, koji ne htjedoše slušati mojih naputaka. Trčali su za tuđim bogovima, da im služe. Prelomila je kuća Izraelova i kuća Judina zavjet moj, koji sam učinio s ocima njihovim." ¹¹Zato veli Gospod: "Evo, nosim na njih zlo, iz kojega više ne mogu izaći, a ako tada zavape k meni, neću ih uslišiti.

¹²Gradovi Judini i stanovnici jerusalemski neka onda idu i vapiju k bogovima, kojima su žrtvovali! Ali im neće pomoći u nesreći njihovoj.

¹³Jer su mnogobrojni kao gradovi tvoji, Judo, i idoli tvoji, i koliko ima ulica u Jerusalemu, toliko podigoste žrtvenika idolu sramotnomu, žrtvenika, da kadite baalu. ¹⁴A ti, ne moli se za taj narod, ne prinosi vapaja ni zagovora za njih, jer ih neću uslišiti, kad me zazovu za pomoć u nesreći svojoj.

¹⁵Što hoće ljubimac moj u kući mojoj? Činiti djela bezbožna? Zar će zavjet i sveto meso oduzeti od tebe zloću tvoju, da se možeš opet veseliti?" ¹⁶Gospod te je nazvao maslinom zelenom, dičnom u sjajnu plodu. Ali s hukom silnoga vjetra raspali oganj u lišću njezinu, i grane joj se polomiše. ¹⁷Gospod nad vojskama, koji te je posadio, zaprijetio ti je nesrećom zbog zloće kuće Izraelove i kuće Judine, što su je činile, da me ljute žrtvujući baalu.

¹⁸Gospod mi je objavio, i tako sam to doznao, ti si mi pokazao zlodjela njihova. ¹⁹Bio sam kao bezazleno janje, što se vodi na klanje, i nijesam znao, da su kovali zle naume proti meni: "Uništimo drvo s plodom njegovim, i istrijebimo ga iz zemlje živih, da mu se ime ne spominje više!" ²⁰Gospode nad vojskama, ti sudiš pravedno i ispituješ bubrege i srca, daj da vidim osvetu tvoju na njima, jer tebi sam predao stvar svoju.

²¹Zato govori Gospod proti ljudima u Anatotu, koji ti rade o glavi i kažu:

"Ne prorokuj više u ime Gospoduje, inače moraš umrijeti od naše ruke!" ²²Zato ovako veli Gospod nad vojskama: "Evo, ja ću ih pohoditi. Mladi ljudi imaju pasti od mača, sinovi njihovi i kćeri njihove pomrijet će od gladi. ²³Nitko od njih neće preostati, jer nosim zlo na ljude u Anatotu u godini pohoda njihova."

Jeremija – 12 glava

¹Ti ćeš imati pravo, Gospode, ako bih se ja htio pravdati s tobom, ali ipak bih te još htio izazvati na odgovor. Zašto polazi za rukom, što preduzimaju bezbožnici? Žive u miru svi, koji čine nevjeru.

²Ti ih zasadiš, i oni uhvate korijen, uzrastu i donose plod. Ti si im blizu usta, ali daleko od njihova srca.

³Ali, Gospode, ti mene poznaješ i prozireš; istražio si, kako stoji srce moje prema tebi. Odijeli ih kao ovce na klanje! Odredi ih za dan, kad će se zaklati!

⁴Dokle će još tužiti zemlja i sahnuti trava na svemu polju? Zbog zloće njezinih stanovnika propadaju stoka i ptice, jer kažu: "On neće vidjeti našega svršetka."

⁵Ako se već umoriš, kad trčiš s pješacima, kako ćeš se za okladu utrkivati s konjima? Kad se ne osjećaš sigurnim u mirnoj zemlji, što ćeš činiti u guštari Jordana? ⁶Jer i braća tvoja, kuća oca tvojega, i oni su ti nevjerni, i oni viču za tobom iza glasa, ne vjeruj im, ako i prijateljski govore s tobom!"

⁷"Ostavio sam kuću svoju, napustio vlasništvo svoje, dao sam ljubimca srca svojega u ruke neprijatelju. ⁸Vlasništvo moje stoji proti meni kao lav u šumi, podižu riku proti meni, zato mi je mrsko. ⁹Ptica je šarena vlasništvo moje, ptice grabljive sletjele se na nju: ustanite, skupite se, sve životinje poljske, dođite da žderete! ¹⁰Pastiri mnogi pustoše moj

vinograd, gaze vlasništvo moje, obraćaju milu baštinu moju u pustinju голу. ¹¹U pustoš je obraćaju. Preda mnom tuguje pustinja. Opustošena je sva ta zemlja. Nitko je ne prima k srcu. ¹²Preko svih humova pustare provaljuju zatirači, jer ima Gospod mač, što bjesni od jednoga kraja zemlje do drugoga, nijedno stvorenje nema mira. ¹³Siju pšenicu i žanju trnje, muče se, a ne postižu ništa, osramotiše se ljetinom svojom sa žestokoga gnjeva Gospodnjega."

¹⁴Ovako veli Gospod za sve zle narode susjedne, koji diraju vlasništvo, što sam ga dao svojem narodu Izraelu: "Hajde, ja ću ih počupati iz zemlje njihove, i kuću Judinu iščupat ću is njihove sredine. ¹⁵Kad ih iščupam, opet ću im se smilovati i povest ću ih natrag, svakoga na posjed njegov i u postojbinu njegovu. ¹⁶Ako onda nauče putove roda mojega i budu se zaklinjali mojim imenom: 'Tako da je živ Gospod!' kao što su oni učili moj narod da se kune baalom, tada će se sazidati usred naroda mojega. ¹⁷Ako li ne htjednu poslušati, tada ću iščupati takav narod i sasvim ga uništiti," veli Gospod.

Jeremija – 13 glava

¹Ovako mi reče Gospod: "Idi, kupi sebi pojas laneni i stavi ga sebi oko bedara! Ali ga ne meći u vodu!" ²Kupio sam pojas po zapovijedi Gospodnjoj i stavio sam ga sebi oko bedara. ³Opet mi dođe riječ Gospodnja: ⁴"Uzmi pojas, što si ga kupio i nosiš ga oko bedara svojih, digni se, idi na Euftrat i skrij ga ondje u kakvu rasjeklinu kamenu!"

⁵Otišao sam tamo i skrio sam ga na Eufratu, kako mi je bio zapovjedio Gospod. ⁶Poslije mnogo dana reče mi Gospod: "Digni se, idi na Euftrat i uzmi tamo pojas, što sam ti ga zapovjedio da skriješ ondje!" ⁷Otišao sam na Euftrat, potražio sam i uzeo pojas s mjesta, gdje sam ga bio skrio. Ali je pojas bio istrunuo, tako da nije valjao više ni za što.

⁸Tada mi dođe riječ Gospodnja: ⁹"Ovako veli Gospod: Na isti način predat ću propasti oholost Judinu i veliku oholost Jerusalema. ¹⁰Ovi opaki ljudi, koji neće da slušaju riječi mojih, koji u zloći srca svojega idu

i trče za tuđim bogovima, da im služe i klanjaju im se, oni će biti kao taj Pojas, koji nije ni za što. ¹¹Jer kako se pojas privije uz bedra čovjeka, tako sam htio da se kuća Izraelova i sva kuća Judina privije uza mene," veli Gospod, "da budu moj narod, moja dika, moja slava moj ures, ali oni ne poslušашe. ¹²Reci im ove riječi: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Svaki se vrč puni vina!' Ako ti oni odvrte: 'Zar ne znamo to sami, da se svaki vrč puni vina?' ¹³Tada im reci: Ovako veli Gospod: Evo, ja ću napuniti pijanošću sve stanovnike ove zemlje, kraljeve, koji sjede na prijestolju Davidovu, svećenike i proroke i sve stanovnike jerusalemske ¹⁴I razbit ću ih, jednoga o drugoga, oce zajedno sa sinovima veli Gospod. "Nikakva štednja, nikakvo sažaljenje, nikakvo milosrđe neće me sustegnuti od uništenja njihova."

¹⁵Slušajte i pazite! Ne budite oholi, kad govori Gospod! ¹⁶Dajte čast Gospodu, Bogu svojem, prije nego se spotaknu noge vaše na gorama u tami! Inače uzalud čekate svjetlost, on je obrati u noć smrtnu i u tamu najdublju. ¹⁷Ako ne slušate, moram ja u tišini plakati radi oholosti vaše. Moje će se oko posve rastopiti u suzama, jer se zarobljeno odvodi stado Gospodnje. ¹⁸Reci kralju i kraljici majci: "Ponizite se duboko, jer vam sjajna kruna pada s glave. ¹⁹Zatvoreni su gradovi južne zemlje, nema nikoga, da ih otvori, sav se Juda odvodi, čitav se zarobljava." ²⁰Podigni oči svoje! Vidi, kako dolaze sa sjevera, gdje je stado, što ti je bilo povjereno, sjajne ovce? ²¹Što ćeš reći, kad ti on za gospodare postavi one, na koje si priviknuo kao na pouzdanike svoje? Neće li te spopasti bolovi kao ženu, kad rađa? ²²I ako se pitaš: "Zašto me to zadesi?": zbog velike krivnje tvoje zgrnut će se skut tvoj, i pete će se tvoje izraniti.

²³Može li Crnac promijeniti boju na koži svojoj ili ris šare svoje? Tada biste i vi još činili dobro, koji ste se priviknuli na zlo. ²⁴Ja ću vas razasuti kao pljevu, što odleti u pustinjskom vjetru. ²⁵To je sudbina tvoja, dio tvoj, što sam ti ga odredio", veli Gospod, jer si me zaboravio i oslonio se na laži. ²⁶Tvoj ću ti skut zgrnuti preko glave, da se vidi sramota tvoja. ²⁷Preljubochinstvo tvoje, bestidan grohot tvoj, sramotnu

bludnost tvoju: po humovima, na poljima vidio sam gadove tvoje. Teško tebi, Jerusaleme, ti nijesi čist, i dokle će to još potrajati?"

Jeremija – 14 glava

¹Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe Jeremiji povodom velike suše, govoreći:

²"Juda tuguje, gradovi njegovi ginu, leže na zemlji, jauk se Jerusalema podiže. ³Odlučnici šalju sluge svoje na vodu, dolaze na bunareve, ali ne nalaze vode, vraćaju se s praznim sudovima, smeteni su i zbunjeni i pokrivaju glavu svoju. ⁴Zbog polja, što je osušeno, jer ne pada dažd u zemlji, smeteni su seljaci i pokrivaju glavu svoju. ⁵Jest, i košuta, što rađa na polju, ostavlja mlade svoje, jer više nema ništa zeleno. ⁶Divlji magarci stoje na visovima i zijevaju za zrakom kao čagalji, oči se njihove gase, jer nema hrane."

⁷"Ako grijehi naši svjedoče i proti nama: Gospode, budi nam milostiv zbog imena svojega, jer su mnogi prekršaji naši, kojima smo grijeshili proti tebi.

⁸Nado Izraelova, spasitelju njegov u vrijeme nevolje! Što si kao tuđin u ovoj zemlji, kao putnika, koji se samo zaustavi da prenoći?

⁹Što si kao plašljiv čovjek, kao junak, koji ne može pomoći? Ti si ipak u našoj sredini, Gospode, mi smo nazvani po imenu tvomemu, nemoj nas odbaciti!"

¹⁰Ovako veli Gospod o na odu ovom: "Tamo i amo lutati, to vole oni. Nikada ne štete nogu svojih, a Gospodu se ne dopadaju, sada se on spominje krivnje njihove i kazni ih za grijehе njihove." ¹¹Dalje mi reče Gospod: "Ne moli milost za taj narod! ¹²Ako i poste, neću uslišiti prošnje njihove, ako i prinose žrtve paljenice i darove, neće mi to ugoditi, nego ću ih istrijebiti mačem, glađu i kugom."

¹³Tada reko: "Ah, svemogući Gospode, evo, proroci im govore: "Neće vidjeti mača, neće vas glad pogoditi, nego ću vam dati siguran mir na ovom mjestu."

¹⁴Gospod mi reče: "Laž ti prorokuju proroci u moje ime, ja ih nijesam poslao, nijesam ih naručio, nijesam im govorio. Izmišljena viđenja, ništavo gatanje i prijevaru srca svojega oni vam predaju kao proročanstva ¹⁵Zato ovako veli Gospod o prorocima, koji prorokuju u moje ime, a da nijesu poslani od mene, i koji tvrde: 'Mač i glad neće doći u ovu zemlju!': Od mača i gladi svršit će ti proroci. ¹⁶A ljudi, kojima oni prorokuju, ležat će po ulicama jerusalemskim, povaljani od gladi i mača, nitko ih neće pokopati, njih s njihovim ženama, sinovima i kćerima, izlit ću na njih nesreću njihovu.

¹⁷Ovako ćeš im reći: 'Oči moje liju suze dan i noć i ne dolaze nikada do počinka, jer strahovit udarac pogodi djevojku, kćer, narod moj, posve neizlječiv udarac! ¹⁸Ako izađem u polje, tu leže pobijeni mačem, ako uđem u grad, tu bjesne muke gladi. Jest, i svećenik i prorok lutaju naokolo po zemlji, ne znaju kud i kamo.'"

¹⁹"Jesi li posve odbacio Judu, je li ti omrznuo Sion, što nas biješ, mjesto da nam pomogneš? Nadamo se spasenju dolazi ništa dobro; nadamo se vremenu ozdravljenja, a nema ništa osim straha!

²⁰Priznajemo, Gospode, zloću svoju, krivnju otaca svojih, doista griješili smo proti tebi.

²¹Ali nas ne odbijaj zbog imena svojega, ne daj da se obeščasti prijestolje slave tvoje! Spomeni se zavjeta svojega s nama i ne prekidaj ga!

²²Ima li među tlapnjama neznabožaca tko, da daje dažd, ili daje li nebo od sebe da pada dažd, nijesi li ti to, Gospode Bože nas, zato čekamo

tebe, jer ti činiš sve to.";

Jeremija – 15 glava

¹A Gospod mi reče: "Kad bi i Mojsije i Aron stupili preda me, ne bih ipak htio više išta znati o tom narodu, makni mi ih s očiju, neka idu!"
²Ako te upitaju: "Kamo ćemo ići I, tada im reci: "Ovako veli Gospod: "Tko je za smrt, na smrt. Tko je za mač, pod mač. Tko je za glad, na glad. Tko je za ropstvo, u ropstvo. ³Pustit ću na njih četiri zla", govori Gospod: "mač, da ih ubija, pse, da ih razvlače, ptice nebeske i životinje poljske, da ih jedu i utamane. ⁴Učinit ću ih da budu na užas svima kraljevstvima zemaljskim zbog Manaseha, sina Ezekijina, kralja Judina, za ono, što je počinio u Jerusalemu." ⁵"Tko će imati smilovanja s tobom, Jerusaleme, tko će te požaliti, tko će se vratiti k tebi, da zapita kako ti je? ⁶Ti si me odbacio," govori Gospod, "okrenuo si mi leđa, zato pružam ruku svoju proti tebi si uništavam te, umoran sam od opraštanja. ⁷Vijao sam ih vijačom na vratima zemaljskim, učinio sam rod svoj bez djece i vodio ga u propast, ali se ne vratiše s putova svojih. ⁸Mogobrojnije su mi postale udovice njihove negoli pijesak na moru. Na majke mladih ljudi pustio sam da im dođe u po bijela dana zatirač. Pustio sam da ih iznenada spopadne tjeskoba i strahota. ⁹Iznemogla je, koja je rodila sedmero, ispustila je dušu svoju još za dana sunce joj je zašlo. Bila je postidjena i posramljena, što još preostane od njih, predajem maču pred neprijateljima njihovim", govori Gospod.

¹⁰Teško meni, majko moja, što si me rodila, čovjeka borbe i svađe za sve! Nijesam davao u zajam, niti su mi davali u zajam, i opet me sve proklinje.

¹¹Gospod je obećao: "Doista, Učinit ću te jakim da uspiješ, doista, u dan nesreće, u vrijeme potrebe uredit ću, da ti neprijatelj dođe s molbom.

¹²Može li se gvožđe slomiti, gvožđe sa sjevera i mjed?

¹³Posjed tvoj i blago tvoje predajem da se razgrabi bez cijene zbog grijeha tvojih u cijelom području tvojemu. ¹⁴Učinit ću te da služiš neprijateljima svojim u zemlji, koje ne poznaješ, jer se je raspalio oganj od gnjeva mojega i bukti proti vama."

¹⁵Ti znaš to, Gospode, spomeni me se i zauzmi se za me, osveti me na progoniteljima mojim, ne daj da budem zgrabljen preko tvoje strpljivosti, sjeti se, da podnosim porugu zbog tebe!

¹⁶Kad si izdavao zapovijedi svoje, bile su mi kao jelo; riječ mi je tvoja bila radost i veselje srcu mojemu, jer sam ja prozvan po imenu tvojemu, Gospode, Bože nad vojskama!

¹⁷Ne sjedim u krugu veselom i veselim se, prihvaćen rukom tvojom, sjedim sam; jer me ti napunjaš srdnjom.

¹⁸Zašto da vječno traje bol moja, i zašto je huda rana moja, te neće da se iscijeli? Ti si mi postao kao varav potok, kao voda, na koju se ne možeš osloniti.

¹⁹Nato reče Gospod ovako govoreći: "Ako budeš drugoga mišljenja, smiješ mi ponovno služiti, ako iznosiš samo pravo, a ništa krivo, smiješ opet govoriti po nalogu mojemu. Oni se moraju obratiti k tebi, a ti se ne smiješ prignuti njima. ²⁰Činim te za taj narod zidom mjedenim, nepredobivim. Udarat će na te, ali te neće nadvladati; jer sam ja s tobom, da ti pomažem i da te spasim", govori Gospod. ²¹"Ja ću te izbaviti iz ruku bezbožnika, oslobodit ću te iz ruku nasilnika."

Jeremija – 16 glava

¹Dođe mi riječ Gospodnja, govoreći: ²"Ne uzimaj sebi žene, i da nemaš sinova ni kćeri na ovom mjestu! ³Jer ovako veli Gospod za sinove i

kćeri, što se rode na ovom mjestu, za matere, koje ih rode, i za oce njihove, koji ih rode u ovoj zemlji: ⁴Veoma mučnom će smrću pomrijeti, ne oplakani i ne pokopani. Ležat će kao gnoj na polju, od mača i od gladi izginut će, mrtva će tjelesa njihova biti hrana pticama nebeskim i životinjama poljskim."

⁵Dalje zapovjedi Gospod: "Ne ulazi u kuću, u kojoj je žalost ne idi na tugovanje za mrtvacem i ne iskazuj nikome sažaljevanje svoje; jer uskraćujem tomu narodu prijateljstvo svoje," govori Gospod, "milost i milosrđe. ⁶Veliko i malo pomrijet ću ovoj zemlji, a da se ne pokopaju ili oplaču, niti će zbog njih praviti ureza, niti kose šišati. ⁷Neće se lomiti kruh žalosti, da se tko potješi za mrtvim. Neće se nikome pružiti čaša utjehe za ocem njegovim ili za materom njegovom. ⁸Ne idi u kuću na svečanu gozbu, da tamo sjediš za jelom i pilom!

⁹Jer ovako veli Gospod rad vojskama, Bog Izraelov: "Doista učinit ću, da na ovom mjestu pred vašim očima u vaše dane umukne glas radosti i glas veselja, poklik zaručnikov i pjev zaručnice.

¹⁰Kada tome narodu objaviš sve ove riječi, a oni te zapitaju: "Zašto nam se prijeti Gospod svim tim zlom velikim, u čemu je krivnja naša i grijeh naš, što počinimo proti Gospodu, Bogu svojemu?" ¹¹Tada im odgovori: 'U tom što su oci vaši ostavili mene', govori Gospod, 'i trčali su za drugim bogovima, služili im i klanjali im se, a mene su ostavili i zakona mojega nijesu držali. ¹²Vi ste još gore činili nego oci vaši. Svaki od vas slijedi samo svoje prkosno i zlo srce ne slušajući mene. ¹³Zato ću vas izbaciti iz ove zemlje u zemlju, koje nijeste poznavali ni vi ni oci vaši. Tamo možete služiti tuđim bogovima dan i noć, a ja više nemam milosrđa s vama.'

¹⁴Zato, evo, doći će dani," govori Gospod, "kad se neće više govoriti: 'Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!'

¹⁵Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je vodio kući sinove Izraelove iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio razgranao!' Ja ću ih

natrag dovesti u zemlju njihovu, koju sam dao ocima njihovim."

¹⁶"Gle, ja šaljem mnoge ribare", govori Gospod; da ih love, a potom šaljem mnoge lovce, da ih love na svakoj gori i na svakoj visini i rasjelinama kamenim. ¹⁷Jer oči moje prate sve putove njihove: oni nijesu skriveni od mene, i krivnja njihova nije zaklonjena od očiju mojih. ¹⁸Tako plaćam najprije dvojinom za krivnju njihovu i za grijeh njihov, jer su oskvrnili zemlju moju svojim neživim, gadnim grdobama idolskim, što napunjavaju baštinu moju."

¹⁹"Gospode, snago moja, grade moj, utočište moje u dan nevolje! Narodi dolaze k tebi s krajeva zemlje i govore: 'Oci nasi imali su za samo lažne idole, ništave, nekorisne bogove.

²⁰Može li čovjek načiniti sebi bogove? To ipak nijesu bogovi.'" ²¹"I evo, ja ću ih ovaj put dovesti do spoznaje. Učinit ću, da osjete jaku ruku moju. Tada će uvidjeti, da je moje ime: Gospod."

Jeremija – 17 glava

¹"Zapisan je grijeh Judin gvozdenom pisaljkom, urezan dijamantnim vrhom na ploči srca njihova, na rogovima žrtvenika njihovih, ²Da sinovi njihovi misle na žrtvenike njihove i na drvene idole njihove, pokraj zelenih drveća, na visokim humovima. ³Na gorama u polju. Imanje tvoje, sve blago tvoje predajem da se razgrabi, visine tvoje za grijeh svim krajevima tvojim. ⁴Baštinu svoju, koju sam ti dao, moraš ostaviti. Učinit ću, da služiš neprijateljima svojim u zemlji, koje ne poznaješ, jer ste raspalili oganj u nutrini mojoj, što gori vječno."

⁵Ovako veli Gospod: "Proklet čovjek, koji se uzda u čovjeka, na čovjeka se oslanja, čije se srce odvraća od Boga! ⁶On je kao grm u pustari. On ne doživi, da mu je dobro. On stoji u pustinji suhoj, u zemlji slanoj, u kojoj se ne stanuje. ⁷Blagoslovljen čovjek, koji se uzda u Gospoda, kojemu je uzdanje Gospod! ⁸On je kao drvo usađeno kraj

vode, koje k potoku pruža korijenje svoje. Ono se ne treba ništa bojati, kada dođe žega. Lišće njegovo ostaje zeleno; u sušnoj godini nema nikakve potrebe. Ne prestaje donositi plod. ⁹Lukavo je srce, više nego sve, i podmuklo. Tko da ga shvati? ¹⁰Ja, Gospod, istražujem srce, ispitujem bubrege, da naplatim svakome prema putovima njegovim, kako zaslužuju djela njegova." ¹¹Ptica, koja leži na jajima, što ih nije snijela, jest onaj, koji steče bogatstvo, ali nepravdom. U polovini života svojega mora ga ostaviti, na svršetku svojem stoji kao luđak.

¹²Prijestolje slave, uzvišen od početka, jest mjesto svetišta našega.

¹³Nado Izraelova: Gospode! Svi, koji te ostave, posramit će se; koji odstupe od tebe, zapisat će se u prah, jer ostaviše izvor vode žive, Gospoda.

¹⁴Iscijeljuj me, Gospode, da budem iscijeljen, i stoj uz me da nađem pomoć, jer si ti hvala moja. ¹⁵Gle, oni mi govore: "Gdje je riječ Gospodnja? Neka dođe sada!" ¹⁶Ja te nijesam tiskao na sud nesreće; nijesam čeznuo za danom nesreće. Ti znaš, što mi je došlo preko usana; pred tobom je to otvoreno! ¹⁷Ne budi mi strah, ti, utočište moje na dan nesreće! ¹⁸Progonitelji moji neka propadnu, a ja ne, neka se oni uplaše, a ja ne! Pusti na njih dan nesreće, i razbij ih dvostrukim udarom!

¹⁹Ovako mi reče Gospod: "Idi, postavi se na vrata zemljaka, na koja kraljevi Judini izlaze i ulaze, i na sva ostala vrata jerusalemska! ²⁰Reci im: Čujte riječ Gospodnju, kraljevi Judini, svi Judejci, svi stanovnici jerusalemski, koji idete kroz ova vrata! ²¹Ovako veli Gospod: 'Čuvajte se zbog života svojega, da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata jerusalemska! ²²I ne nosite u subotu bremena iz kuća svojih! Ne radite nikakva posla, nego svetite subotu, kao što sam zapovjedio ocima vašim, ²³Ali oni nijesu slušali i nijesu mi prignuli uha svojega, ostali su tvrdovrati, nijesu poslušali i nijesu primi nauke.

²⁴Ako me sad vi poslušate, govori Gospod, i ne budete više nosili u

subotu bremena na vrata ovoga grada, nego držite svetom subotu i ne radite u nju nikakva posla. ²⁵Tada će ulaziti na vrata grada ovoga kraljevi i knezovi, koji sjede na prijestolju Davidovu, na kolima i konjima, oni, knezovi njihovi, ljudi Judini i stanovnici jerusalemski, i ovaj će grad ostati napučen do vijeka. ²⁶Tada će iz gradova, iz okoline jerusalemske, iz područja Benjaminova, iz nizine, iz gora i iz južne zemlje dolaziti ljudi, koji prinose žrtve paljenice, žrtve zaklanice, darove i kad, koji nose žrtve zahvalne u kuću Gospodnju.

²⁷Ako li ne poslušate zapovijedi moje, da držite svetom subotu, da ne nosite bremena i s njim u subotu ne dolazite na vrata Jerusalema, onda ću raspaliti ogranj na vratima njegovim, koji će spaliti palače jerusalemske i neće se više ugasiti!"

Jeremija – 18 glava

¹Ovaj naputak dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći: ²"Ustani, siđi U kuću lončarovu! Tamo ću ti objaviti proročanstvo svoje!"

³Siđoh u kuću lončarovu, On je bio upravo pri poslu na lončarskom kolu, ⁴Pokvario se sud, što ga je upravo pravio, kako to bude pod rukom lončarovom, pa je načinio drugi sud, kako je lončaru bio po volji.

⁵Tada mi dođe riječ Gospodnja: ⁶"Ne mogu li ja tako kao lončar postupati s vama, kućo Izraelova?", govori Gospod. "Jest, kao što je glina u ruci lončarovoj, tako ste vi u ruci mojoj, kućo Izraelova! ⁷Sad zaprijetim jednome narodu ili jednome kraljevstvu, da ću ga istrijebiti, uništiti, zatrti. ⁸Obrati li se taj narod od zloće svoje, zbog koje sam mu zaprijetio, meni će biti žao za nesreću, koju sam mu mislio nanijeti. ⁹Sad obećam jednome narodu ili jednome kraljevstvu, da ću ga sazidati i zasaditi. ¹⁰Učini li što je zlo u mojim očima ne slušajući glasa mojega, meni će biti žao za dobro, koje sam mu mislio iskazati. ¹¹Zato sad objavi ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim: Ovako veli Gospod: 'Evo, spremam proti vama nesreću. Smislio sam proti vama

nesreću i skovao proti vama osnovu! Vratite se ipak, svaki sa svojega zla puta! Popravite putove svoje i djela svoja!

¹²A oni će odgovoriti: 'Zaludu jao! Mi idemo za svojim vlastitim osnovama.' Svaki hoće da radi po tvrdokornosti svojega zla srca."

¹³Zato ovako veli Gospod: "Pitajte po narodima, je li tko čuo tako što? Grdilo veliko učinila je djevojka Izraelova. ¹⁴Odstupi li ikada od grebena kamenoga snijeg libanonski, presuše li studene, bučne vode po gorama? ¹⁵A narod je moj zaboravio mene, ništavilu prinose tamjan, posrću na svojim putovima, na prastarim stazama, tako da hode putovima vrletnim, neporavnanim. ¹⁶Učinit ću zemlju njihovu pustinjom, na vječnu porugu. Tko god prođe preko nje, zgražat će se i mahat će glavom. ¹⁷Kao istočni vjetar tjerat će ih pred neprijateljem, leđa a ne lice pokazat ću im u dan nevolje njihove."

¹⁸Oni vele: "Hajde da skujemo osnove proti Jeremiji, jer još nije nestalo napatka od svećenika, ni savjeta od mudraca ni riječi od proroka. Hajde da ga pogodimo jezikom, i ne pazimo na sve riječi njegove!"

¹⁹Pripazi na me, Gospode, čuj govor mojih protivnika!

²⁰Hoće li se zlo vratiti za dobro, kad mi kopaju jamu? Spomeni se, kako san stajao pred tobom moleći za njihovo dobro, da odvratim gnjev tvoj od njih!

²¹Zato predaj djecu njihovu gladi, izruči ih sili mača! Žene njihove neka budu bez djece i udove, i muževe njihove neka podavi kuga, mladiće njihove neka poubija mač boju!

²²Neka se čuje vika iz kuća njihovih, kad dovedeš na njih krvničke čete iznenada, jer kopaju jamu, da me uhvate, zamke namještaju nogama mojim.

²³A ti, Gospode, znaš svu osnovu njihovu proti meni, da me ubiju. Ne

opraštaj krivnje njihove, ne briši ispred sebe grijeha njihova! Sruši ih, obračunaj s njima u vrijeme gnjeva svojega!

Jeremija – 19 glava

¹Ovako reče Gospod: "Idi, kupi sebi krčag zemljani! Uzmi sa sobom nekoliko starješina narodnih i svećeničkih!" ²Otidi van u dolinu Ben–Hinom, što je pred vratima crepova, i proglašaj ondje riječi što ću ti ih izreći! ³Reci: "Čujte riječ Gospodnju, kraljevi Judini, stanovnici jerusalemski! Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo, donosim nesreću na ovo mjesto, da zazuju uši svakome, koji čuje o njoj, ⁴Jer su me ostavili, oskvrnili ovo mjesto, žrtvovali na njemu tuđim bogovima, za koje nijesu znali, ni oni ni oci njihovi ni kraljevi i Judini, i jer su napunili ovo mjesto krvi nedužnika, ⁵Podigli su uzvisine baalove, da izgaraju djecu svoju kao žrtve baalu, što nikada nijesam zapovjedio, nikada nijesam naložio, što mi nikada nije palo na um. ⁶Zato evo, doći će dani," veli Gospod, "kada se ovo mjesto neće više zvati Tofet i dolina Ben–Hinom, nego dolina davljenja. ⁷Tada ću na ovom mjestu uništiti mudrost Judinu i jerusalemsku, učinit ću da padnu od mača pred neprijateljima svojim, od ruke onih, koji im rade o glavi. Mrtva ću tjelesa njihova dati za hranu pticama nebeskim i životinjama poljskim. ⁸Učinit ću taj grad užasom i ruglom, svaki, koji prođe, zgražat će se i rugati zbog svih udaraca njegovih. ⁹Hranit ću ga mesom sinova njegovih i mesom kćeri njegovih, jedan će jesti meso drugoga u nevolji i tjeskobi, u koju će ih dovesti neprijatelji njihovi, koji im rade o glavi.'

¹⁰Razbij krčag pred očima ljudi, koji su išli s tobom, ¹¹I reci im: Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Eto, tako ću razmrskati taj narod i taj grad, kao što se razmrška sud lončarski, da se više ne može opraviti. Tofet će se upotrijebiti za groblje, jer više neće biti mjesta za ukop. ¹²Tako ću postupati s tim mjestom', veli Gospod, 'i sa stanovnicima njegovim: Učinit ću taj grad jednim Tofetom. ¹³Kuće jerusalemske i kuće kraljeva Judinih bit će nečiste kao mjesto Tofet, sve kuće, na kojih su krovovima kadili svoj vojski nebeskoj i lijevali naljeve tuđim bogovima.'"

¹⁴ad se je Jeremija vratio iz Tofeta, kamo ga je bio poslao Gospod, da prorokuje, stupi u trijem kuće Gospodnje i reče svemu narodu:
¹⁵"Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo ja ću pustiti na taj grad i na sve gradove njegove svu nesreću, kojom sam mu zaprijetio; jer su tvrdovrati i ne slušaju riječi mojih.'"

Jeremija – 20 glava

¹Kada je svećenik Pašhur, sin Imerov, on je bio nadzornik u kući Gospodnjoj, čuo proroka Jeremiju gdje navješćuje ove riječi, ²Tada Pašhur istuče proroka Jeremiju i daje ga metnuti u klade, što su se nalazile na gornjim vratima, to jest na vratima Benjaminovim, kuće Gospodnje.

³Kad Pašhur drugo jutro izvadi Jeremiju iz klada, reče mu Jeremija: "Gospod te ne zove više Pašhur, nego Magor–Misabib, (što znači 'groza unaokolo'). ⁴Jer ovako veli Gospod: "Evo, činim te grozom za te i za sve prijatelje tvoje! Oni će pasti od mača neprijatelja svojih, i ti ćeš to vidjeti vlastitim očima. Svega ću Judu dati u ruke kralju babilonskom. On će ih zarobljene odvesti u Babilon i pobit će ih mačem. ⁵Predat ću sve bogatstvo toga grada, sve dobro njegovo i dragocjenosti njegove. Sve blago kraljeva Judinih dat ću u ruke neprijateljima njihovim. Oni će ga razgrabiti, uzeti i u Babilon odnijeti. ⁶I ti, Pašhure, i svi ukućani tvoji, vi ćete otići u ropstvo. U Babilon ćeš doći, tamo ćeš umrijeti i tamo pokopan biti, ti i svi prijatelji tvoji, kojima si prorokovao laži."

⁷Ti si me obmanuo, Gospode, i ja sam se dao obmanuti. Ti si me uhvatio i prisilio. Na podsmijeh sam dan na dan, i sav mi se svijet ruga.

⁸Ah, kad govorim, moram zavikati: "nepravda, sila!" moram vikati, jer riječ Gospodnja donosi mi svaki dan porugu i podsmijeh.

⁹Kažem li: "Neću više misliti a njega, neću više nikada govoriti u ime

njegovo k, tada gori i bukta u meni kao oganj, zatvoren u kostima mojim! Mučim se, da ga podnesem, a ne mogu više!

¹⁰Ah, čujem tolike gdje šapuću – groza unaokolo – : "Prijavite ga! Mi ga izdajemo!" Svi prijatelji moji vrebaju, da posrnem: "On se može biti dade obmanuti! Tada ga imamo u ruci i osvetit ćemo se njemu."

¹¹Ali je sa mnom Gospod kao jak junak. Zato neka navaljuju progonitelji moji, ne mogu mi ništa. Posramit će se – jer neće postići ništa – sramota im je vječna, nezaboravna.

¹²Gospode nad vojskama, koji kušáš pravедnika, koji istražuješ bubrege i srca! Daj da vidim tvoju osvetu na njima, jer sam stvar svoju stavio na tebe!

¹³Hvalu pjevajte Gospodu! Slavite Gospoda! On izbavlja život siromahu iz ruke zlikovčeve.

¹⁴Proklet dan, u koji se rodih, dan, kad mi život dade mati, neka nije blagoslovljen!

¹⁵Proklet čovjek, koji donese radosnu vijest ocu mojemu: "Rodi ti se dijete, dječak!" – On ga je obradovao visoko. –

¹⁶Tako neka se dogodi tome čovjeku kao gradovima, što ih je razorio Gospod, bez milosrđa! Neka sluša jauk ujutro, vrisku ratnu opodne,

¹⁷Jer me ne usmrti u krilu materinu, da bi mi mati moja bila grob, i tijelo njezino da bi ostalo dovijeka trudno!

¹⁸Zašto sam morao izaći iz krila materina, da doživim muku i žalost, da potratim dane svoje u sramoti"

Jeremija – 21 glava

¹Ovo jest proročanstvo, što je došlo Jeremiji od Gospoda, kad je kralj Zedekija poslao k njemu Pašhura, sina Malkijina, i svećenika Sefaniju sina Maasejina, s nalogom, govoreći: ²"Upitaj ipak Gospoda za nas; Nebukadnezar, kralj babilonski, vojuje proti nama. Možda učini Gospod na nama jedno od svojih čudesa, tako da onaj otide od nas."

³Jeremija im odgovori: "Poručite Zedekiji ovo: ⁴Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Evo, ja okrećem natrag oružje u vašoj ruci, kojim se van pred zidom borite proti kralju babilonskom i proti Kaldejcima, koji vas opsjedaju, skupljam ih usred toga grada. ⁵Ja vojujem sam na vas rukom podignutom, mišicom jakom, gnjevom, jarošću i žestinom velikom. ⁶Udaram stanovnike toga grada, ljude i stoku, kugom velikom, da izginu. ⁷Tada, veli Gospod, dajem Zedekiju, kralja Judina, činovnike njegove i što je od naroda u tom gradu sve preostalo od pomora, mača i gladi, u ruke kralju babilonskom Nebukadnezaru, u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi. On će ih oštricom mača poubijati bez smilovanja s njima, bez milosrđa, bez milosti.'"

⁸"Reci narodu tome: Ovako veli Gospod 'Evo, ja stavljam pred vas put k životu i put k smrti! ⁹Tko ostane u tom gradu, gine od mača, gladi ili kuge! Tko izađe i preda se Kaldejcima, koji vas opsjedaju, ostaje na životu i ima život svoj kao plijen! ¹⁰Jer upravljam lice svoje proti tome gradu na nesreću, a ne na spasenje! govori Gospod. 'U ruke kralju babilonskom bit će predan; on će ga spaliti.

¹¹Kraljevskoj kući Judinoj reci: Čujte riječ Gospodnju, ¹²Vi od kuće Davidove! Ovako veli Gospod: "Svako jutro držite sud pravedan! Izbavljajte potlačenoga iz ruku tlačitelja! Inače plane gnjev moj kao oganj i gori da se ne ugasi zbog zloće djela vaših.

¹³Evo, ja ću na tebe, stanovnice doline, hridine u ravnici, govori Gospod. Vi kažete: "Tko dolazi k nama, tko prodire u stanove naše?"

¹⁴Ja vas isplaćujem, kako zaslužuju djela vaša, veli Gospod. Stavljam oganj na šumu njezinu; sve on proždire što je oko nje."

Jeremija – 22 glava

¹Ovako veli Gospod: "Sidi u palaču kralja Judina, objavi ondje ovu riječ!

²Kaži: "Čuj riječ Gospodnju, kralju Judina, koji sjediš na prijestolju Davidovu, ti činovnici tvoji i narod tvoj što ulazi na ova vrata! ³Ovako veli Gospod: "Činite pravo i pravednost! Izbavljajte potlačenoga iz ruku tlačitelja! Stranca, sirotu i udovicu ne zapostavljajte! Ne činite nasilja! Ne proljevajte nedužne krvi na ovom mjestu! ⁴Ako poslušate ovu zapovijed, ulazit će na vrata ove kuće kraljevi, koji sjede na prijestolju Davidovu, na kolima i na konjima, on, činovnici njegovi i narod njegov.

⁵Ako li ne poslušate ovih zapovjedi, zakleo sam se sam sobom, veli Gospod: 'Ruševina će biti ova palača.'"

⁶Jest, ovako veli Gospod o palači kralja Judina: Kao Gilead bila si mi, kao vrhunac Libanon! Ali doista, učinit ću te pustinjom, gradom, u kojemu se ne stanuje. ⁷Spremam zatirače proti tebi: muževe i oružje. Posjeći će tvoje krasne cedre i pobacati ih u oganj. ⁸Kad onda mnogi kad ljudi prolaze pokraj toga grada i upitaju jedan drugoga: 'Zašto je Gospod ovo učinio od toga grada velikoga?' ⁹Odvratit će se: 'Postao je nevjeran zavjetu s Gospodom, Bogom svojim, klanjao se je drugim bogovima i služio je njima.'

¹⁰Ne plaćite za mrtvacem! Ne žalite ga! Plaćite za onim, koji odlazi, da se više nikada ne vrati kući, da više nikada ne vidi svoje domovine!

¹¹Jer Ovako veli Gospod o Šalumu, sinu Josije, kralja Judina, koji je mjesto svojega oca Josije bio postao kralj: "Koji ode iz ovoga mjesta, ne vraća se više natrag, ¹²Nego će umrijeti u mjestu, kamo ga odvedoše u ropstvo; a ove zemlje neće više vidjeti."

¹³Teško onomu, koji gradi svoju palaču nepravedno i svoje spreme ne po pravici, koji pušta svojega bližnjega da radi ni za što, usteže mu

plaću njegovu! ¹⁴Koji kaže: "Gradim sebi prostranu kuću i prostrane spreme." Probija sebi prozore, oblaže cedrom i maže crvenilom. ¹⁵Jesi li postao kralj, da sijaš zgradama od cedra? Zar nije i otac tvoj jeo i pio, pa ipak je činio pravo i pravednost? I bilo mu je dobro. ¹⁶Pribavljao je pravicu potlačenomu i siromahu, bilo je tada dobro. Nije li to mene poznavati?" govori Gospod. ¹⁷"Ali tvoje oko i srce ne ide za tim, nego samo za dobitkom svojim i da prolijevaš krv nedužnu i da tlačiš i ugnjetavaš."

¹⁸Zato veli Gospod o Jojakimu, sinu Josije, kralju Judinu: "Ne pjeva mu se tužaljka mrtvačka: 'Ah, brate moj! Ah, sestro moja!' Ne pjeva ni se tužaljka mrtvačka: 'Ah, gospodaru! Ah, svijetli!' ¹⁹Bit će mu pokop magareći: izvuku ga i bace ga van pred vrata jerusalemska"

²⁰Popni se na Libanon, tuguj glasno, i jauči glasno u Bašanu! Od gora Abarim neka prodre ovamo jauk tvoj, jer su satrveni svi prijatelji tvoji! ²¹Nagovarao sam te, kad ti je još bilo dobro. Ti si govorila: "Neću da slušam!" To je bilo tvoje ponašanje od mladosti: Nikada nijesi htjela slušati glasa mojega. ²²Odnosi vihor sve pastire tvoje. Prijatelji tvoji idu u progonstvo. Jest, sada si u sramoti i stidu zbog sve zloće svoje. ²³Koja sada stoluješ na Libanonu, koja viješ gnijezdo na cedrima, kako ćeš jecati, kad ti dođu muke i boli kao porodilji!

²⁴"Tako da sam živ", veli Gospod, "kad bi Jehonija, sin Jojakimov, kralj Judin, bio i prsten pečatni na desnoj ruci mojoj, otrgnuo bih ga odatle. ²⁵Dajem te u ruke onima, koji ti rade o glavi, u ruke onima, od kojih se zgroziš, u ruke Nebukadnezaru, kralju babilonskom, i u ruke Kaldejcima. ²⁶Istjerat ću tebe i mater tvoju, koja te je rodila, u zemlju tuđu, gdje se nijeste rodili, i tamo ćete pomrijeti. ²⁷U zemlju, u koju živo žele da se vrate, le vraćaju se nikada." ²⁸Je li taj čovjek Jehonija kao posuda, što se zamete i baci, kao sprava, koje neće nitko? Zašto je bio istjeran, on sa svojim rodnom, i bačen u zemlju, koje nijesu poznavali?

²⁹Zemljo, zemljo, zemljo, čuj riječ Gospodnju! ³⁰Ovako veli Gospod:

"Zapišite toga čovjeka kao bez djece, kao čovjeka, kojemu za života njegova ništa ne polazi za rukom, jer ni jednome od roda njegova ne uspijeva da sjedne na prijestolje Davidovo i onda da vlada u Judi."

Jeremija – 23 glava

¹"Teško pastirima, koji puštaju, da ovce paše moje zalutaju i da se rastrču!" govori Gospod. ²Zato ovako veli Gospod, Bog Izraelov, proti pastirima, koji čuvaju narod moj: "Vi ste ovce moje rastjerali i raspršili i nijeste se brinuli za njih. Sad ja pohađam vas za vaša zla djela", govori Gospod. ³"Skupljam ostatak ovaca svojih iz svih zemalja, kamo sam ih razagnao, i vodim ih opet na pašnjak njihov, da rastu i množe se. ⁴Postavit ću im pastire, koji će ih čuvati. One se više neće bojati, neće se plašiti i rasuti," govori Gospod.

⁵"Doista, dolazi vrijeme", govori Gospod, "kad ću podignuti Davidu pravi izdanak. Kralj će on biti i vladat će pun mudrosti. Pravo i pravednost činit će u zemlji. ⁶Spasenje nalazi Juda u dane njegove, i Izrael stanuje u sreći. Ime, kojim ga zovu bit će: 'Gospod je pravednost naša'.

⁷Zato evo, doći će dani," veli Gospod, "kad se više neće govoriti: "Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!", ⁸Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je pripadnike kući Izraelovoj iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio izagnao, doveo i kući povratio, da opet prebivaju u svojoj zemlji!'"

⁹O prorocima: "Srce moje puca mi u tijelu, dršću sva uda moja. Kao pijan sam, kao čovjek, kojega je osvojilo vino, zbog Gospoda, zbog svetih riječi njegovih.

¹⁰Jer je zemlja puna preljubočinaca. – Pod prokletstvom tuguje zemlja, posušila se tratina na pašnjaku. – Težnja je njihova zločin, i nepravda je snaga njihova. ¹¹Jest, i prorok i svećenik opaki su. I u hramu

svojemu moram naći zloću njihovu", govori Gospod. ¹²"Zato neka im je put njihov kao sklisko tlo. U tami neka se sruše i padnu na njega! Jer nosim na njih nesreću u godini pohoda njihova", govori Gospod. ¹³"Gadnost morao sam vidjeti i proroka samarijskih. Prorokovali su baalom i zavodili Izraela, narod moj. ¹⁴Ali strahotu vidim u proroka jerusalemskih: čine preljubu, govore laži i utvrđuju zločince, da se ni jedan ne obrati od svoje zloće. Svi su mi kao Sodoma, stanovnici njegovi kao Gomora." ¹⁵Zato ovako veli Gospod nad vojskama proti prorocima: "Evo, ja ću ih hraniti pelinom i napajat ću ih otrovnom vodom, jer je od proroka jerusalemskih izašla opakost po svoj zemlji."

¹⁶Ovako veli Gospod nad vojskama: "Ne slušajte riječi proroka, koji vam prorokuju! Oni vas samo zaluduju, objavljuju samo viđenja, što su ih sami izmislili, bez naloga Gospodnjega. ¹⁷Onima, koji preziru riječ Gospodnju, obećavaju jednako: 'Imat ćete sreću!' Svima, koji idu u prkosu srca svojega, govore: 'Nesreća ne dolazi na vas!' ¹⁸Jest, tko je stajao u vijeću Gospodnjem, da ga je vidio? da je čuo riječ njegovu? Tko je riječ njegovu dosluhnuo i čuo?"

¹⁹Evo, udara vihar Gospodnji, gnjev njegov, vihar šumi povrh glave bezbožnika! ²⁰Ne odvrća se gnjev Gospodnji, dok nije to izvršio, dok nije ispunio što je u srcu naumio. Na svršetku dana spoznat ćete to jasno. ²¹Nijesam poslao tih proroka, pa ipak trče. Nijesam govorio njima, pa ipak prorokuju. ²²Sad bi bili stajali u mom vijeću, govorili bi narodu mojemu riječi moje, odvrćali bi ga od zla puta njegova i od bezbožnih djela njegovih.

²³Jesam li ja Bog, koji samo vidi u blizini", govori Gospod, "a ne i Bog u daljini? ²⁴Može li se tko skriti tako tajno, da ga ja ne bih vidio?" govori Gospod. "Ne ispunjam li ja nebo i zemlju?" govori Gospod.

²⁵"Čuo sam, što govore proroci, koji prorokuju laž u ime moje: 'Imao sam jedan san, jedan san.' ²⁶Dokle će to još trajati? Imaju li zar proroci, koji prorokuju laž i govore što sami izmisle, namisao. ²⁷Misle li oni, da

će učiniti, te narod moj zaboravi ime moje uza sne njihove, što ih pripovijedaju jedan drugome, kao što zaboraviše oci njihovi ime moje uz baala? ²⁸Prorok, koji ima jedan san, pripovijeda jedan sam. A tko ima riječ moju, navješćuje uistinu riječ moju, što ima zajedničko slama sa zrnem?" govori Gospod. ²⁹"Nije li riječ moja kao oganj", govori Gospod, "kao malj, što razbija hridine? ³⁰Zato evo, ja ću na te proroke", govori Gospod, "koji jedan drugome krađu riječi moje. ³¹Ja ću na te proroke", govori Gospod, "koji samo brbljaju jezikom svojim, a to nazivaju riječju Božjom. ³²Ja ću na te proroke, koji sanjaju laži", govori Gospod, "i to navješćuju i narod moj zavode lažima svojim i hitrinom svojom. Ja ih nijesam poslao, niti sam im zapovjedio. Oni ne mogu upravo ništa koristiti tome narodu", govori Gospod.

³³"Ako te zapita ovaj narod – prorok ili svećenik – : 'Što je breme Gospodnje?' tada im odgovori: 'Vi ste breme, ali vas odbacujem!'" govori Gospod. ³⁴"Proroka, svećenika i onoga, koji od naroda kaže "breme Gospodnje", ja ću kazniti zajedno s kućom njegovom. ³⁵Ovako ćete jedan drugome i među se govoriti: "Što je odgovorio Gospod?, ili Što je rekao Gospod? ³⁶Izreka 'breme Gospodnje' ne upotrebljavajte više; jer je svakomu breme vlastita riječ njegova. Vi izvrcete riječi Boga živoga, Gospoda nad vojskama, Boga našega. ³⁷Ovako ćete pitati proroka: "Što ti je odgovorio Gospod?, i Što je rekao Gospod?, ³⁸Ako li govorite o bremenu Gospodnjem, onda veli Gospod: Jer upotrebljavate tu riječ 'breme Gospodnje' premda sam vam zapovjedio: "Ne govorite 'breme Gospodnje'. ³⁹Zato evo, ja ću vas uzeti i odbaciti od svojega lica vas i grad, koji sam dao vama i ocima vašim, ⁴⁰I navalit ću na vas porugu vječnu i sramotu vječnu, što se ne zaboravlja."

Jeremija – 24 glava

¹Gospod mi dade da gledam ovo: Dvije košarice smokava stajale su pred hramom Gospodnjim, – kad je Nebukadnezar, kralj babilonski, bio iz Jerusalema odveo i u Babilon doveo Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, i knezove Judine zajedno s kovačima i bravarima –. ²U

jednoj su košarici bile smokve vrlo dobre, nalik na rane smokve; u drugoj su košarici bile vrlo loše smokve, koje se nijesu mogle jesti; tako su bile loše.

³Gospod me zapita: "Jeremija, što vidiš?" Ja odgovorih: "Smokve! Dobre su smokve vrlo dobre; loše su vrlo loše, tako loše, da se ne mogu jesti."

⁴Tada mi dođe riječ Gospodnja: ⁵Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Kao te dobre smokve, tako ću milostivo pogledati zarobljenike iz Jude, što sam ih odaslao iz ovoga mjesta u zemlju Kaldejaca. ⁶Svoje oko puno milosti obratit ću na njih i opet ih dovesti u ovu zemlju, sazidati ih i više ih ne razarati, zasaditi ih i više ih ne počupati. ⁷I dat ću im razbor, da me spoznaju, da sam ja Gospod. Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov, ako se obrate k meni svim srcem. ⁸Ali kao te loše smokve, što su tako loše, da se ne mogu jesti," tako veli Gospod, "tako ću učiniti kralja Judina Zedekiju zajedno s njegovim knezovima i ostacima iz Jerusalema, što su ostali u ovoj zemlji ili su se nastanili u Egiptu.

⁹Učinit ću ih strašilom nesreće za sva kraljevstva zemaljska, porugom, sramotom, podsmijehom i prokletstvom po svim mjestima, kamo ću ih razagnati. ¹⁰Poslat ću na njih mač, glad i kugu, dok se sasvim ne istrijebe iz zemlje, koju sam dao njima i ocima njihovim."

Jeremija – 25 glava

¹Ovo je riječ, što dođe Jeremiji za sav narod Judin u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina – bila je to prva godina vladanja kralja babilonskog Nebukadnezara. – ²Prorok Jeremija objavio ju je svemu narodu Judinu i svim stanovnicima jerusalemskim, govoreći:

³Od trinaeste godine Josije, sina Amonova, kralja Judina, do današnjega dana, dakle već dvadeset i tri godine, dolazila mi je riječ Gospodnja, i govorio sam vam neumorno, ali vi nijeste slušali. ⁴I Gospod vam je neumorno slao sve slugе svoje, proroke. Ali vi nijeste slušali, nijeste prignuli uha svojega, da ih čujete, kad su govorili:

⁵"Vratite se svaki sa svojega zla puta i od svojih nevaljalih djela, pa ćete ostati i stanovati u zemlji, koju je Gospod dao vama i ocima vašim, za vječna vremena! ⁶Ne trčite za drugim bogovima, da im služite i da im se klanjate! Ne dražite me na srdžbu lošim djelima ruku svojih, da vas ne udarim nesrećom! ⁷Ali me vi nijeste poslušali," govori Gospod, "i dražili ste me na srdžbu lošim djelom ruku svojih, na propast svoju."

⁸Zato ovako veli Gospod lad vojskama: "Jer nijeste poslušali moje riječi, ⁹Evo, ja ću poslati po sve narode sjeverne," govori Gospod, "i po Nebukadnezara, kralja babilonskoga, slugu svojega. Pustit ću ih da navale na tu zemlju i na stanovnike njezine i na sve te narode okolne, Zatrt ću ih i učinit ću ih užasom, podsmijehom i pustošu vječnom.

¹⁰Učinit ću, da prestane među njima glas radosti i glas veselja, poklik zaručnikov i poklik zaručnice, lupa mlina i svjetlost svjetionice. ¹¹sva će ta zemlja postati pustinja i pustoš; i ti će narodi služiti kralju babilonskom sedamdeset godina. ¹²A kad isteče sedamdeset godina, tada ću na kralju babilonskom i onom narodu," govori Gospod, "i na zemlji Kaldejaca kazniti krivnju njihovu i učinit ću je pustinjom zauvijek. ¹³Pustit ću, da se na toj zemlji ispune sve riječi moje, što sam ih rekao o njoj, sve, što stoji napisano u ovoj knjizi, što je prorokovao Jeremija za sve narode. ¹⁴Jer će i oni služiti moćnim narodima i silnim kraljevima. Po činima njihovim i po djelima ruku njihovih platit ću njima."

¹⁵Jer ovako mi veli Gospod, Bog Izraelov: "Uzmi iz moje ruke ovu čašu gnjevnoga vina i daj da se napiju iz nje svi narodi, kojima te pošljem.

¹⁶Neka piju, teturaju i smušeni postanu pred mačem, što ću ga poslati među njih!"

¹⁷Uzeo sam čašu iz ruke Gospodnje i dao sam, da piju iz nje svi narodi, kojima me je poslao Gospod. ¹⁸Jerusalem i gradovi Judini, njihovi kraljevi i knezovi, da budu pustinja, užas, podsmijeh i prokletstvo, kao što je danas. ¹⁹Faraon, kralj egipatski, činovnici njegovi, knezovi njegovi i sav narod njegov. ²⁰Sva mješavina naroda,

svi kraljevi zemlje Uza, svi kraljevi zemlje filistejske: "od Aškelona, Gaze, Ekrona i ostatak od Ašdoda; ²¹Edom, Moab i Amonci; ²²Svi kraljevi Tira, svi kraljevi Sidona i svi kraljevi primorja preko mora: ²³Dedan, Tema, Buz i svi s ošišanim tjemonom; ²⁴Svi kraljevi Arapske i svi kraljevi mješavine naroda, što stanuju U pustinji; ²⁵Svi kraljevi od Zimrija, svi kraljevi od Elama, svi kraljevi od Medije; ²⁶Svi kraljevi sjeverni, blizu i daleko, kako jedan tako drugi sva kraljevstva svijeta, koliko ih ima na zemlji. A kralj od Šešaka mora piti iza njih. ²⁷"Reci im: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Pijte, opijte se, bljujte i padajte, da ne ustanete, pred mačem, što ga šaljem među vas!' ²⁸Ako li bi se nećkali uzeti čašu iz ruke tvoje, da piju, tada ion reci: Ovako veli Gospod nad vojskama: Vi morate ipak piti! ²⁹Zaista, kad počnem s kaznenim sudom kod grada, koji se zove mojim imenom, zar ćete vi izaći slobodni? Nećete ostati bez kazne; jer ću podići mač na sve stanovnike zemlje," govori Gospod nad vojskama.

³⁰"Objavi im sve ove riječi i kaži im: "Viče s visine Gospod, iz svetoga stana svojega pušta da za grmi glas njegov! Gromovnim glasom viče preko pašnjaka, kao kod gaženja grožđa podiže vrisku na sve stanovnike zemlje. ³¹Do na kraj svijeta prodire glas, jer Gospod podiže tužbu proti narodima. Ide na sud sa svakim tijelom. Bezbožnike predaje maču," govori Gospod.

³²Ovako veli Gospod nad vojskama: "Evo, nevolja korača od naroda do naroda. Silan se vikor diže s krajeva zemlje." ³³Pobijeni od Gospoda leže u onaj dan od jednoga kraja zemlje do drugoga. Neće biti oplakani, neće se pokupiti, neće groba naći. Služe kao gnoj na njivi.

³⁴Jaučite, pastiri, i tugujte! Valjajte se po prahu, glavari stada! Dani su tu, da vas pokolju. Padate kao izabrani jarci. ³⁵Utočišta ne nalaze pastiri, ni spasenja glavari stada. ³⁶Čuj! Iako viču pastiri! Kako jauču glavari stada, jer Gospod potire pašu njihovu. ³⁷Nestaju mirni travnjaci od žestine gnjeva Gospodnjega. ³⁸Lav ostavlja skrivalište svoje; jer je zemlja njihova postala i pustinja od krvnoga mača, od jarosti gnjeva

njegova.

Jeremija – 26 glava

¹U početku vladanja Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, dođe ova riječ od Gospoda govoreći: ²"Ovako veli Gospod: Postavi se u trijemu kuće Gospodnje! Objavi svima, što su došli iz gradova Judinih, da se poklone u kući Gospodnjoj, sve riječi, koje im po nalogu mome imaš reći! Ne izostavljaj ni riječi! ³Možda poslušaju i vrate se sa svoga zla puta. Tada će mi se sažaliti s nesreće, koju im mislim učiniti zbog zlih djela njihovih. ⁴Reci im: Ovako veli Gospod: 'Ako me ne poslušate i da idete po napatku, što sam vam ga dao, ⁵I ne poslušate riječi proroka, sluga mojih, koje opet jednako šaljem k vama, premda ih ne slušate, ⁶Postupat ću s kućom ovom kao sa Silom i grad ću ovaj učiniti kletvom za sve narode na zemlji."

⁷Svećenici, proroci i sav narod čuli su, kako im Jeremija u kući Gospodnjoj izreče ove riječi. ⁸I kad je Jeremija bio objavio sve, što mu je bio zapovjedio Gospod da kaže svemu narodu, uhvatiše ga svećenici i proroci i sav narod vičući: "Moraš poginuti! ⁹Zašto objavljuješ u ime Gospodnje: 'Bit će ovoj kući kao Silu. Ovaj će grad pasti u ruševine, i nitko više neće stanovati u njemu'?" I sav se narod u kući Gospodnjoj skupi proti Jeremiji.

¹⁰Kad su knezovi Judini čuli za ovaj slučaj, uzadoše iz palače kraljevske u kuću Gospodnju i posadiše se pred nova vrata kuće Gospodnje. ¹¹Svećenici i proroci izjaviše pred knezovima i cijelim narodom: "Ovaj je čovjek zaslužio smrt, jer je prorokovao proti ovome gradu, kao što ste čuli svojim ušima."

¹²A Jeremija izjavi pred svima knezovima i cijelim narodom: "Gospod me je poslao, da proti ovoj kući i proti ovome gradu objavim sve riječi, što ste ih čuli. ¹³Zato popravite putove svoje i djela svoja i poslušajte glas Gospoda, Boga svojega! Tada će se sažaliti Gospodu s nesreće,

kojom vam je zaprijetio. ¹⁴A ja sam u vašim rukama, činite od mene što mislite da je dobro i pravo! ¹⁵Samo znajte: Ako me ubijete, krv nedužnu svaljujete na sebe i na ovaj grad i na stanovnike njegove; jer me je doista poslao Gospod k vama, da vam objavim sve ove riječi." ¹⁶Tada izjaviše knezovi i sav narod svećenicima i prorocima: "Ovaj čovjek; nije zaslužio smrt; jer nam je govorio u ime Gospoda, Boga našega."

¹⁷Neki od starješina zemaljskih ustadoše i rekoše skupljenomu mnoštvu: ¹⁸"Mikah iz Morešeta ustao je kao prorok u vrijeme kralja Judina Ezekije. On je objavio svemu narodu Judinu: Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Sion će se preorati u njivu, Jerusalem će biti gomila ruševina, gora hramska visoka šuma!' ¹⁹Je li ga zato ubio Ezekija, kralj Judin, ili itko u Judi? Nijesu li se dapače pobojali Gospoda i gledali da umilostive Gospoda? I ražalilo se Gospodu, što im je bio zaprijetio nesrećom. A mi zar da učinimo tako veliku nepravdu na svoju vlastitu štetu?"

²⁰Tada je stupio još jedan drugi prorok u ime Gospodnje, Urija, sin Šemaje iz Kirjat–Jearima. On je prorokovao proti ovome gradu i proti ovoj zemlji isto onako kao Jeremija. ²¹Kad su kralj Jojakim, sve vojskovođe njegove i svi knezovi čuli za govore njegove, tražio ga je kralj da ga ubije. I kad je Urija čuo za to, poboja se i pobježe i dođe u Egipat. ²²A kralj Jojakim poslao ljude u Egipat, Elnatana, sina Akborova, i neke druge s njim. ²³Oni izvedoše Uriju iz Egipta i dovedoše ga kralju Jojakimu. Ovaj ga dade ubiti mačem i mrtvo tijelo njegovo baciti na groblje prostoga naroda.

²⁴A Jeremiju je štitio Ahikam, sin Šafanov, da ga ne predaju u ruke narodu, da ga pogube.

Jeremija – 27 glava

¹U početku vladanja Zedekija, sina Josijina, kralja Judina, dođe Jeremiji ova riječ od Gospoda, govoreći: ²"Ovako mi reže Gospod:

Načini sebi užeta i jaram i metni sebi oko vrata! ³Pošlji to isto kralju Edoma, kralju Moaba, kralju Amonaca, kralju Tira i kralju Sidona po poslanicima, koji su došli u Jerusalem k Zedekiji, kralju Judinu! ⁴Daj im ovaj nalog za njihove gospodare: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Recite svojim gospodarima: ⁵'Ja sam stvorio zemlju, ljude i životinje na zemlji snagom svojom velikom i mišicom svojom podignutom i dajem ih, kome hoću. ⁶Sada dajem sve te zemlje svojemu slugi Nebukadnezaru, kralju babilonskom. I životinje poljske dajem mu, da mu služe. ⁷Svi narodi imaju biti podložni njemu, sinu njegovu i unuku njegovu, dok dođe vrijeme i njegovoj zemlji, kad ga upokore moćni narodi i veliki kraljevi. ⁸A narod, kraljevstvo, što neće da služi babilonskom kralju Nebukadnezaru i neće da savije šiju svoju u jaram kralja babilonskoga, taj ću narod, veli Gospod, pohoditi mačem, gladu i kugom, dok ga posve ne pokorim rukom njegovom. ⁹Zato ne slušajte svojih proroka, vrača, sanjača, gatara i bajača, koji vam govore: Nećete služiti kralju babilonskom! ¹⁰Jer vam oni prorokuju laži, da vas odvedu iz zemlje vaše, kad bih vas ja odbacio, da propadnete. ¹¹A narod, koji savije šiju svoju pod jaram kralja babilonskoga i bude mu služio, ostavit ću ga mirno na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je obrađuje i stanuje u njoj.'"

¹²Zedekiji, kralju Judinu, rekao sam isto tako: "Savijte šiju svoju pod jaram kralja babilonskoga! Budite podložni njemu i narodu njegovu, pa ćete ostati na životu! ¹³Zašto da poginete, ti i narod tvoj, od mača, gladi i kuge, kako je zaprijetio Gospod narodu, koji e će da služi kralju babilonskom? ¹⁴Ne slušajte riječi proroka, koji vam govore: 'Nećete služiti kralju babilonskom,' jer vam oni prorokuju laži. ¹⁵Ja ih nijesam poslao, govori Gospod, oni vam Lažno prorokuju u moje ime, da vas odbacim i da propadnete zajedno s prorocima, koji su vam prorokovali.'"

¹⁶Svećenicima i svemu narodu rekao sam: "Ovako veli Gospod: Ne slušajte riječi svojih proroka, koji vam prorokuju ovako: 'Doista, posude kuće Gospodnje doskora će se vratiti iz Babilona,' jer vam oni

prorokuju laži. ¹⁷Ne slušajte ih! Budite podložni kralju babilonskom, pa ćete ostati na životu! Zašto da ovaj grad bude gomila ruševina? ¹⁸Ako su proroci i ako je riječ Gospodnja u njih, neka mole Gospoda nad vojskama, da posude, što je još ostalo u kući Gospodnjoj i u palači kralja Judina i u Jerusalemu, ne dođe još također u Babilon. ¹⁹Jer ovako veli Gospod nad vojskama za stupove, more, podnožja i ostalo posuđe, što je ostalo u ovom gradu, ²⁰Što Nebukadnezar, kralj babilonski, nije uzeo sa sobom, kad je odveo Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, iz Jerusalema u Babilon zajedno sa svima odličnicima i Judinim i jerusalemskim. ²¹Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, za posuđe, što je još ostalo u palači kralja Judina i u Jerusalemu: ²²U Babilon će se odnijeti i tamo će ostati do dana, kad ih opet pogledam, veli Gospod, i dadnem ih donijeti i na ovo mjesto vratiti."

Jeremija – 28 glava

¹One godine, u početku vladanja Zedekije, kralja Judina, četvrte godine, petoga mjeseca, reče mi prorok Hananija, sin Azurov iz Gibeona, u kući Gospodnjoj pred svećenicima i svim narodom: ²"Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Slomit ću jaram kralja babilonskoga ³Još dvije godine, tada donosim natrag na ovo mjesto sve posuđe kuće Gospodnje, što ga je Nebukadnezar, kralj babilonski, uzeo s ovoga mjesta i odnio u Babilon. ⁴I Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, i sve zarobljenike Judine, što su došli u Babilon, ja ću dovesti natrag na ovo mjesto', govori Gospod, 'jer trgam jaram kralja babilonskoga.'"

⁵A prorok Jeremija odgovori proroku Hananiji pred svećenicima i pred svim narodom, što je stajao u kući Gospodnjoj. ⁶Prorok Jeremija reče: "Doista, Gospod neka to dadne, neka Gospod ispuni tvoju riječ, što si je objavio! Neka vrati natrag posude kuće Gospodnje i sve zarobljene iz Babilona na ovo mjesto! ⁷Ali čuj ovu riječ, koju ja dovikujem u uši tebi i svemu narodu! ⁸Proroci, koji su bili prije mene i prije tebe od davnine,

prorokovali su moćnim zemljama i velikim kraljevstvima rat, glad i kugu. ⁹Ali lad prorok proriče sreću, spoznat će je istom, kad se zbude proročka riječ, da je Gospod zaista poslao proroka."

¹⁰Tada uze prorok Hananija jaram s vrata proroka Jeremije i rastrga ga; ¹¹Pritom reče Hananija pred svim narodom: "Ovako veli Gospod: 'Isto tako trgam jaram Nebukadnezara, kralja babilonskoga, do dvije godine na vratu svih naroda.'" Prorok Jeremija ode svojim putem.

¹²Izakako je prorok Hananija bio rastrgao jaram na vratu proroka Jeremije, dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ¹³"Idi i kaži Hananiji: Ovako veli Gospod: 'Slomio si jaram drven, ali si mjesto njega načinio jaram gvozden!' ¹⁴Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Gvozden jaram mećem oko vrata svima tim narodima; oni će služiti Nebukadnezaru, kralju babilonskom. Dat ću mu i životinje poljske.'"

¹⁵I prorok Jeremija reče proroku Hananiji: "Čuj, Hananija, Gospod nije poslao tebe. Ti zavodiš ovaj narod, da stavi svoje uzdanje u laži. ¹⁶Zato veli Gospod: "'Evo, ja te iskorjenjavam iz zemlje. Još ove godine umrijet ćeš, jer si propovijedao pobunu proti Bogu."

¹⁷I prorok Hananija umrije one godine, sedmoga mjeseca.

Jeremija – 29 glava

¹Ovo su riječi pisma, što ga je poslao prorok Jeremija iz Jerusalema k preostalim još starješinama zarobljenika, k svećenicima, k prorocima i svemu narodu, koji je odveo Nebukadnezar iz Jerusalema u Babilon.

²Izakako su bili otišli iz Jerusalema kralj Jehonija, kraljica mati, dvorani, knezovi Judini i jerusalemski, kovači i bravari. ³Po Elasi, sinu Šafanovu, i Gemarji, sinu Hilkijinu, koje je poslao u Babilon Zedekija, kralj Judin, k Nebukadnezaru, kralju babilonskom:

⁴"Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, svima

zarobljenicima, koje sam dao odvesti iz Jerusalema u Babilon. ⁵Gradite kuće i stanujte u njima! Sadite vrtove i jedite plodove njihove! ⁶Uzimajte žene i imajte sinove i kćeri! Uzimajte za svoje sinove žene i dajte svojim kćerima muževe, da oni dobiju sinove i kćeri! Množite se tamo i ne umanjujte se! ⁷Tražite blagostanje gradu, u koji sam vas odveo, i molite se za njega Gospodu; jer blagostanje njegovo vaše je blagostanje. ⁸Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Nemojte da vas zalude vaši proroci, što su među vama, i vaši vrači! Ne slušajte sanjare svoje, koji sami kažu da sanjaju! ⁹Jer vam oni prorokuju laži u moje ime. Ja ih nijesam poslao', govori Gospod.

¹⁰Previše ovako veli Gospod: 'Istom kad prođe punih sedamdeset godina, pohodit ću vas i izvršit ću na vama riječ spasenja i vratit ću vas na ovo mjesto. ¹¹Jer ja znam, koje misli nosim za vas, govori Gospod: "Odluke su na spasenje, a ne na nesreću, da vam dadnem budućnost punu ufanja. ¹²Kad me zazovete i idete i pomolite se meni, uslišit ću vas. ¹³Kad me potražite, naći ćete me, jest, tražite me svim srcem, ¹⁴I dat ću vam se da me nađete, govori Gospod. 'Okrenut ću vašu sudbinu i skupit ću vas iz svih naroda i iz svih mjesta, kamo sam vas razagnao', govori Gospod, 'i dovest ću vas natrag na mjesto, odakle sam vas odveo.'

¹⁵Ali vi kažete: 'Gospod nam je podigao proroke u Babilonu.' ¹⁶A Gospod veli ovako o kralju, koji sjedi na prijestolju Davidovu, i o svemu narodu, koji još stoji u ovom gradu, o braći vašoj, što nijesu otišla s vama u ropstvo: ¹⁷Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Evo, pustit ću na njih mač, glad i kugu i učinit ću ih kao loše smokve, što su odveć loše, da bi se mogle jesti. ¹⁸Progonit ću ih mačem, glađu i kugom i učinit ću ih strašilom za sva kraljevstva zemaljska, kletvom, užasom, podsmijehom i porugom kod svih naroda, kamo ih razagnam. ¹⁹Zato, jer ne poslušaste riječi mojih, govori Gospod, kad sam im neprestano slao sluge svoje, proroke, ali ih ne poslušaste,' govori Gospod.

²⁰Stoga sad čujte riječ Gospodnju, vi svi zarobljenici; koje sam dao

odvesti iz Jerusalema u Babilon!" ²¹Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, o Ahabu, sinu Kolajinu, i o Zedekiji, sinu Maasejinu, koji vam prorokuju laži u moje ime: 'Evo ja ih predajem u ruke Nebukadnezaru, kralju babilonskom. On će ih dati pogubiti pred vašim očima. ²²Tada će kod svih zarobljenika Judinih, što su u Babilonu, zavladati kletva: "Neka od tebe učini Gospod kao od Zedekije i Ahaba, koje kralj babilonski dade spržiti na ognju!" ²³Jer su oni činili zlo u Izraelu i tjerovali preljubu sa ženama prijatelja svojih i u moje ime navješćivali lažne riječi, što im ih nije sam zapovjedio. Ja znam to i svjedok sam za to', govori Gospod.

²⁴Šemaji, Nehelamcu, reci: ²⁵Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Jer si u svoje vlastito ime poslao pismo svemu narodu u Jerusalemu i svećeniku Sefaniji, sinu Maasejinu, i svima svećenicima ovog sadržaja, govoreći: ²⁶Gospod te je postavio svećenikom na mjesto svećenika Jojade, da paziš u kući Gospodnjega svakoga bezumna gataru i da ga mećeš u klade i u gvožđe oko vrata. ²⁷Pa zašto ne istupaš proti Jeremiji iz Anatota, koji vam proriče? ²⁸Zar nam nije poslao u Babilon vijest ovog sadržaja: Dugo će još trajati! Gradite kuće i stanujte u njima, sadite vrtove i uživajte plodove njihove!'"

²⁹Svećenik Sefanija pročita ovo pismo pred samim prorokom Jeremijom:

³⁰Tada dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ³¹"Pošlji svima zarobljenicima ovu vijest: 'Ovako veli Gospod o Šemaji, Nehelamcu: "Jer vam Šemaja prorokuje, premda ga ja nijesam poslao, i zavodi vas, da se uzdate u laži.' ³²Zato veli Gospod: 'Evo, ja ću pohoditi Šemaju, Nehelamca, i potomke njegove. Neće od njega nitko ostati u ovom narodu i no će doživjeti sreću, koju ću pripremiti narodu svojemu,' govori Gospod, 'jer je propovijedao pobunu proti Gospodu.'"

Jeremija – 30 glava

¹Riječ, što dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći: ²Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Napiši sebi u knjigu sve riječi, koje ti govorim! ³Jer evo, dolazi vrijeme, govori Gospod, kad ću okrenuti sudbinu svojega naroda Izraela i Jude,' govori Gospod, 'i dovesti ih natrag u zemlju, koju sam dao ocima njihovim u posjed.'"

⁴Ovo su riječi, što ih reče Gospod o Izraelu i Judi: ⁵Jest, ovako veli Gospod: "Viku od straha čujemo, prepast puna nesreće! ⁶Pitajte i vidite, rađaju li muževi, jer zašto vidim, gdje se svaki čovjek podbočio rukama o bedra kao porodilja? Zašto se sva lica promijenila i pobljednija? ⁷Jao! Silan je onaj dan, nije bilo takva, vrijeme je nevolje za Jakova. Ipak će se izbaviti iz nje. ⁸U onaj će se dan dogoditi," govori Gospod nad vojskama, "da trgam jaram na vratu njegovu i rastrgam užeta njegova, te ga više nikada ne zarobe tuđini. ⁹Gospodu, Bogu svojemu, služiti će, svojemu kralju Davidu, kojega ću im podignuti.

¹⁰Ti se dakle ne boj, Jakove, slugo moj!" govori Gospod. "Ne plaši se, Izraele, jer evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, djecu tvoju iz zemlje ropstva njihova! Jakov će se vratiti kući i naći mir, živjet će bez brige, i nitko ga neće smetati! ¹¹Jest, ja sam s tobom," govori Gospod, "da te izbavim. Uništiti ću sve narode, među koje sam te razasuo! Ali tebe neću uništiti, samo ću te karati s mjerom. Sasvim bez kazne ne mogu te ostaviti!"

¹²Jer ovako veli Gospod: "Neizlječiva je rana tvoja, nema lijeka uboju tvojemu. ¹³Nitko se ne zauzima za bolest tvoju. Ljekarije nema za čirove, melema nema za te. ¹⁴Zaboraviše te svi milosnici tvoji, ne pitaju ništa za te. Jest, kako udari neprijatelj tako sam ja udario tebe kaznom neumolivom za veliko bezakonje tvoje. Silni su grijehi tvoji. ¹⁵Što višeš zbog rane svoje, zbog neizlječive bolesti svoje? Za veliko bezakonje tvoje – silni su grijehi tvoji – ja sam ti to učinio. ¹⁶Zato svi, koji te proždiru, proždrijet će se. Svi neprijatelji tvoji idu u ropstvo. Koji te

plijene, bit će oplijenjeni. Sve razbojнике tvoje predat ću razbojnicima. ¹⁷Jer ću te ozdraviti, rane ću ti tvoje iscijeliti", govori Gospod, "jer te, Sione, zovu 'otjeranom', jednom za koju se više ne brine nitko."

¹⁸Ovako veli Gospod: "Sad ću okrenuti sudbinu šatora Jakovljevih, smilovat ću se stanovima njegovim. Grad će se sazidati na gori svojoj. Na starom će se mjestu podignuti tvrđava. ¹⁹Iz njih će tada odjekivati hvala i pjesma veselih ljudi. Ja ću ih umnožiti, ne će se umanjiti; počastit ću ih; neće više biti prezreni. ²⁰Sinovi će njihovi biti kao prije. Zajednica njihova stoji tvrdo preda mnom. Pohodit ću sve neprijatelje njihove. ²¹Iz njih će samih proizaći knez njihov. Vladalac će njihov doći iz sredine njihove. Ja ću mu dopustiti pristup k meni, da mi se približi, jer tko je taj, koji se je usudio pristupiti k meni?" govori Gospod. ²²"Vi ste narod moj, a ja sam Bog vaš."

²³Gle, vihor od Gospoda gnjev njegov provaljuje, vihorima othuji preko glave bezbožnika. ²⁴Gnjev se Gospodnji ne povraća, dok on to nije izvršio, dol nije ispunio osnovu srca svojega. Na svršetku dana to ćete spoznati jasno.

Jeremija – 31 glava

¹"U ono vrijeme", govori Gospod, "ja ću biti Bog svima plemenima Izraelovim, i oni će biti moj narod."

²Ovako veli Gospod: "Milost je našao u pustinji narod, što je umaknuo maču. U svoje počivalište otišao je Izrael." ³Iz daljine objavio mi se Gospod: "Ljubavlju vječnom ljubim te, zato sam ti tako dugo sačuvao milost. ⁴Opet je zidam, i bit ćeš sazidana, djevojko Izraelova! Opet ćeš se kititi bubnjevima, izlazit ćeš u veselom kolu! ⁵Opet ćeš saditi vinograde na brdima Samarije! Tko ih zasadi od njih će brati. ⁶Jest, dolazi vrijeme, kad će vikati čuvar na gorama Efraimovim: 'Ustanite, zaputimo na Sion Gospodu, Bogu svojemu!'"

⁷Jer ovako veli Gospod: "Pjevajte u radosti Jakovu, radujte se zbog glave naroda! Javlajte to, slavite i govorite: 'Gospod je izbavio narod svoj, ostatak Izraelov.' ⁸Evo, ja ih dovodim opet iz zemlje sjeverne i s krajeva zemlje, među njima i slijepe i hrome, trudne i porodilje. U velikom mnoštvu dolaze kući. ⁹Dolaze plačući, ja ih pratim i tješim, vodim ih k potocima, ravnim putom, gdje se ne spotiču; jer sam otac Izraelu. Efraim je moj prvorođeni sin."

¹⁰Čujte, narodi, riječ Gospoduju! Objavite je na otocima najdaljim i recite: "Koji je razasuo Izraela, skuplja ga opet i čuva ga kao pastir stado svoje." ¹¹Jer je Gospod otkupio Jakova, oslobodio ga iz ruku onoga, koji je jači od njega. ¹²Dolaze i pjevaju na visini sionskoj. Sjaju od radosti zbog spasenja Gospodnjega: zbog žita, zbog vina i ulja, zbog janjadi i teladi. Duša je njihova kao vrt obilno navodnjen: neće više trebati tužiti. ¹³Sada se veseli djevojka u kolu, mladić i starac zajedno. "Promjenjujem žalost njihovu u radost, nakon boli dajem im utjehu i veselje. ¹⁴Razblažujem dušu svećenikovu pretilinom. Narod je moj nasićen darova mojih", govori Gospod.

¹⁵Ovako veli Gospod: "Čuj, jauk se čuje u Rami, gorko plakanje! Rahela oplakuje djecu svoju, – neće da se utješi – djecu svoju, jer nijedno ne živi više." ¹⁶Ovako veli Gospod: "Zabrani glasu svojemu tugovanje, očima svojim suze, jer će nevolji tvojoj biti plaća njezina," govori Gospod. "Oni se vraćaju kući iz zemlje neprijateljske.

¹⁷Budućnost tvoja ima nadu", govori Gospod. "Djeca se tvoja vraćaju natrag u svoju zemlju."

¹⁸Čujem doista Efraima gdje tuguje: "Kaznio si me, primio sam kaznu kao pomamno goveče. Dovedi me kući, ja ću se obratiti, jer si ti Gospod, Bog moj. ¹⁹Otkad sam te ostavio, pokajao sam se za to. Kad sam to uvidio, udario sam se u prsa svoja. Crvenim se i stidim se; jer moram okajati sramotu mladosti svoje.

²⁰Nije li Efraim sin moj ljubljani, moje dijete predrago? Kadgod mu se

zaprijetim, moram se milo spomenuti njega. Zato za njega kuca srce moje; ja mu se moram smilovati," govori Gospod.

²¹"Postavi sebi kažiput, na čini sebi znakove putne! Pripazi na cestu, na put, kojim si išla! Djevojko Izraelova, vrati se natrag, vrati se kući u ove gradove svoje! ²²Dokle ćeš se još otimati, kćeri odmetnice? Jer je Gospod učinio nešto novo u zemlji: Žena opkoljava čovjeka."

²³Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Ponovno će se u zemlji Judinoj u gradovima njezinim govoriti, kad okrenem sudbinu njihovu: 'Gospod neka te blagoslovi; stane pravednosti, sveta goro!'

²⁴Juda sa svima gradovima svojim stanovat će u njoj i ratari i koji idu za stadom. ²⁵Jer ja okrijepim umorne, ja nasitim one, što sustaju,

²⁶U tom se probudih i pogledah; san mi je moj bio sladak.

²⁷Evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću darovati kući Izraelovo; i kući Judinoj potomstvo od ljudi i stoke. ²⁸Kao što sam brižno pazio da ih istrebljujem i rušim, da ih razaram i uništavam i nesreću donosim, tako ću sada brižno paziti na to, da ih sazidam i zasadim," govori Gospod. ²⁹Neće se više govoriti u one dane: "Kiselo grožđe jeli su oci, a djeci trnu zubi." ³⁰Ne, svaki će poginuti za svoje vlastite grijehе. Samo tko sam jede kiselo grožđe, tomu će zubi trnuti.

³¹"Jer evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću učiniti novi zavjet s kućom Izraelovom i s kućom Judinom. ³²Ne zavjet, kako sam ga učinio s ocima njihovim, kad sam ih uzeo za ruku, da ih izvedem iz Egipta, zavjet, što su ga prelomili, premda sam bio Gospod njihov," govori Gospod. ³³Ne, ovo će biti zavjet, što ću ga učiniti s kućom Izraelovom poslije onih dana", govori Gospod: "Stavit ću zakon svoj u srce njihovo i upisati ga u dušu njihovu. Tako ću biti Bog njihov, i oni će biti narod moj. ³⁴Oni se više neće učiti među se, učiti jedan drugoga: 'Spoznajte Gospoda!' jer me svi poznaju od najmanjega do najvećega", govori Gospod. "Jer im opraštam krivnju njihovu i grijeha se njihovih više ne

spominjem."

³⁵Ovako veli Gospod, koji određuješ sunce za svjetlo po danu, a mjesec i zvijezde postavlja za svjetlo u noći, koji ošine more, da zabuče valovi njegovi – Gospod nad vojskama" ime je njegovo:

³⁶"Kako malo ove uredbe odstupaju od mene," govori Gospod, "tako će malo prestati potomstvo Izraelovo da bude narod preda mnogom za sva vremena." ³⁷Ovako veli Gospod: "Kako se malo može nebo gore izmjeriti, i kako se malo mogu temelji zemaljski dolje istražiti, tako ću malo i ja odbaciti sve potomstvo Izraelovo za sve ono, što su učinili, veli Gospod.

³⁸"Jer evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad će se opet sazidati Gospodu grad od kule Hananelove do vrata na uglu. ³⁹I još će dalje otići uže mjeračko, ravno preko huma Gareba i obrnuti se prema Goatu. ⁴⁰I sva dolina mrtva tjelesa i pepeo i sve mrtvačko polje do kidronske doline, do ugla konjskih vrata na istoku bit će sveto Gospodu. Nikada više u sva vremena neće se što srušiti ili razoriti."

Jeremija – 32 glava

¹Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda u desetoj godini Zedekije, kralja Judina, t. j. u osamnaestoj godini Nebukadnezarovoj. ²Tada je opkoljavala vojska kralja babilonskog Jerusalem, i prorok je Jeremija bio zatvoren u stražari u palači kralja Judina. ³Zedekija, kralj Judin, bio ga je zatvorio prekoravajući ga: "Zašto si prorokovao: "Ovako veli Gospod: "Evo, dajem ovaj grad u ruke kralju babilonskom; on će ga osvojiti. ⁴I Zedekija, kralj Judin, neće umaknuti ruci Kaldejaca, nego će zacijelo biti predan u ruke kralju babilonskom i usta u usta s njim će govoriti i oko u oko njega će vidjeti. ⁵Zedekiju će odvesti u Babilon, i tajno će ostati, dok ga ne pohodim, govori Gospod. Ako se borite s Kaldejcima, nećete imati uspjeha."

⁶Jeremija reče ovako: Dođe mi riječ Gospodnja: ⁷"Evo, Hanamel, sluga

tvojega strica Šaluma, doći će k tebi s molbom: 'Kupi njivu moju u Anatotu; jer tebi pripada prekup po pravu otkupa.'

⁸Tada dođe k meni u stražaru, kako je bio Gospod navijestio, Hanamel, sin strica mojega, i zamoli me: "Hajde kupi moju njivu u Anatotu u rodnom posjedu Benjaminovu; jer tebi pripada pravo posjeda po dužnosti otkupa; kupi je dakle sebi!" Tada sam razumio, da je to bila riječ Gospodnja. ⁹I kupio sam njivu od Hanamela, sina strica svojega, u Anatotu i isplatio mu u novcu sedamnaest šekela srebra. ¹⁰Napisao sam svjedočanstvo o kupovini, zapečatio ga, dao ga po svjedocima potvrditi i izmjerio novce na tezulji. ¹¹Onda sam uzeo list o kupovini, po pravu i zakonu zapečaćeni, i otvoreni, ¹²I predao sam list o kupovini Baruhu, sinu Nerije, sina Maasejina, pred Hanamelom, sinom strica svojega, i pred svjedocima, koji su bili potpisali list o kupovini, i pred svima Judejcima, Što su se zadržavali u stražari. ¹³Pred njima sam dao Baruhu nalog, ovako govoreći: ¹⁴Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Uzmi ova svjedočanstva, ovaj zapečaćeni list o kupovini i ovaj otvoreni, i metni ih u zemljan sud, da se uzdrže dugo vremena!" ¹⁵Jer ovako veli. Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Opet će se u ovoj zemlji kupovati kuće, njive i vinogradi,"

¹⁶Izakako sam bio predao list o kupovini Baruhu, sinu Nerijinu, pomolio sam se Gospodu: ¹⁷"Ah, svemogući Gospode! Ti si stvorio nebo i zemlju snagom svojom velikom; mišicom svojom podignutom, i ništa nije tebi nemoguće. ¹⁸Tisućama iskazuješ milost. Ali krivnju otaca vraćaš u njedra djeci njihovoj, Bože veliki, silni, koji si nazvan Gospod nad vojskama. ¹⁹Veliki si u savjetu, moćni u djelima. Oči tvoje bdiju nad svim putovima ljudi, da naplatiš svakome prema putovima njegovim i prema vrijednosti djela njegovih. ²⁰Ti si činio znake i čudesa u Egiptu, do današnjega dana i na Izraelu i na drugim ljudima i stekao si sebi ime, kako je danas. ²¹Ti si izveo narod svoj Izraela iz Egipta znacima i čudesima rukom jakom i mišicom podignutom i strahotom velikom. ²²Dao si im ovu zemlju, za koju si se zakleo ocima njihovim da ćeš im je dati, zemlju, gdje teče mlijeko i med. ²³Oni udoše u nju i

zaposjedoše je; ali nijesu slušali tvojih naputaka, nijesu hodili po
mojemu zakonu i nijesu činili ništa od svega, što si im zapovjedio da
čine. Zato si pustio da ih snađe sva ta nesreća. ²⁴Evo, opkopi su već
došli do grada, da ga zauzmu. Od mača, gladi i kuge grad će pasti u
ruke Kaldejcima, koji ga opsjedaju. Što si zaprijetio, došlo je. Eto vidiš
sam! ²⁵I ti si mi, svemogućí Gospode, zapovjedio: "'Kupi sebi tu njivu
za novce i uzmi svjedoke za to!' premda je grad predan u ruke
Kaldejcima."

²⁶Tada dođe riječ Božja Jeremiji, govoreći: ²⁷"Gle, ja sam Gospod, Bog
svega tijela, je li mi je što nemoguće? ²⁸Zato ovako veli Gospod: 'Evo,
ja dajem ovaj grad u ruke Kaldejcima i u ruke Nebukadnezaru, kralju
babilonskom, i on će ga zauzeti. ²⁹Kaldejci će doći, ovaj će grad
opkoliti, ognjem će ovaj grad upaliti i spalit će ga, upravo one kuće,
gdje su na krovovima kadili Baalu i naljeve izlivali drugim bogovima,
da me razdraže na gnjev. ³⁰Jer su sinovi Izraelovi i sinovi tuđini činili od
mladosti uvijek samo što mi se ne dopada. Sinovi Izraelovi dražili su
me vazda lošim djelima ruku svojih', govori Gospod.

³¹Gnjev i srdžbu zadavao mi je ovaj grad sve od dana, kad ga
sazidaše, do današnjega dana. I sad ga moram odbaciti ispred očiju
svojih, ³²Za svu zloću, što su je počinjali sinovi Izraelovi i sinovi Judini,
da me razdraže na gnjev, oni, kraljevi njihovi, knezovi njihovi, svećenici
njihovi i proroci njihovi, ljudi Judini i stanovnici jerusalemski. ³³Okrenuli
su mi leđa mjesto lica, i premda sam ih dao poučavati neprestano,
nijesu to slušali i nijesu htjeli primiti nauke. ³⁴Svoje gadove bogove
postavili su u kuću, loja nosi ime moje, i stim je oskvrniše. ³⁵Podigli su
visine baalu u dolini Ben-Hinomu i žrtvovali su tamo Moleku svoje
sinove i kćeri. Tako što nijesam im nikada zapovjedio, i nikada mi nije
palo na um, da bi činili takav gad i Judu navodili la grijeh!

³⁶'A sada', ovako veli Gospod, Bog Izraelov, o tom gradu, za koji velite
da će se predati u ruke kralju babilonskom od mača, gladi i kuge:

³⁷'Evo, ja ću ih skupiti iz svih zemalja, kamo sam ih razagnao u gnjevu

svojemu i u jarosti svojoj i velikoj ljutini, i dovest ću ih natrag na ovo mjesto i učiniti da stanuju ovdje u miru. ³⁸Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov. ³⁹Dat ću im jedno srce i jedan put, da me se boje vazda na spasenje svoje i djece svoje. ⁴⁰Učinit ću s njima zavjet vječan i neću se nikada odvratiti od njih, da im činim dobro. Stavit ću im u srce strahopoštovanje preda mnom, da ne odstupe od mene. ⁴¹Imat ću radost svoju na njima i ljubav im iskazivati i zasadit ću ih zauvijek u ovu zemlju svim srcem i svom dušom.' ⁴²Jer ovako veli Gospod: 'Kao što sam pustio da dođe na ovaj narod sva ta nesreća velika, tako ću donijeti na njih i sve dobro, koje sam im obećao. ⁴³Opet će se kupovati njive u ovoj zemlji, za koju vi kažete: "Jedna je pustinja ona, bez ljudi i stoke, podvrgnuta sili Kaldejaca." ⁴⁴Opet će se kupovati njive za novce, pisat će se listovi o kupovini i pečatiti i uzimati svjedoke u zemlji Benjaminovoj, u okolini Jerusalemskoj, u gradovima Judinim, u gradovima po gorama, u gradovima po nizini i u gradovima južne zemlje, jer ja okrećem sudbinu njihovu'," govori Gospod.

Jeremija – 33 glava

¹riječ Gospodnja dođe Jeremiji po drugi put, dok se je još nalazio zatvoren u stražari, govoreći: ²"Ovako veli Gospod, koji je stvorio zemlju, sazdao ju i uzdržava je Gospod je ime njegovo –: ³Zazovi me, i odgovorit ću ti i pokazat ću ti velike, nevjerojatne stvari, za koje nijesi znao! ⁴Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za kuće ovoga grada, i za palače, kraljeva Judinih, što su bile srušene, da služe kao bedemi i punidbe rupa. ⁵Oni dolaze, da se bore s Kaldejcima, ali s uspjehom, da ih naprije mrtvim tjelesima ljudi, što sam ih pobio u žestokom gnjevu svojemu, kad sam pred ovim gladom zastro lice svoje zbog sve zloće njihove. ⁶Doista, ja ću im donijeti odraavljenje i spasenje, iscijelit ću ih i spremiću im puninu sreće i mira. ⁷Okrenut ću sudbinu Judinu i sudbinu Izraelovu i sazidat ću ih opet kao prije. ⁸Očistit ću ih od sve krivnje njihove, što su je počinili proti meni, i oprostiću im sva zlodjela njihov, kojima mi sagriješiše i kojima mi se iznevjeriše, ⁹Jerusalem će biti milo ime, hvala i slava u svih naroda na zemlji, koji začuju za sve

dobro, što ću im iskazati: uplašit će se i uzdrhtati zbog svega dobra i sve sreće, što ću im je dati.'

¹⁰Ovako veli Gospod: 'Na ovom mjestu, za koje vi velite: "Opustjelo leži, bez ljudi i stoke", u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim, što su sad opustjele, bez ljudi, bez stanovnika i bez stoke, opet će se čuti ¹¹Glas radosti i glas miline, poklik zaručnikov i poklik zaručnice, poklik onih, koji govore: "Hvalite Gospoda nad vojskama; jer je dobrostiv Gospod, jer vječno traje milost njegova!", i onih, koji prinose žrtve zahvalne u kuću Gospodnju. Okrenut ću sudbinu zemlje onako, kao što je bilo prije', govori Gospod.

¹²Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Na ovom mjestu, koje sad leži opustjelo, bez ljudi i stoke, i u svim gradovima njegovim opet će biti paše za pastire, koji puštaju da pasu stada njihova. ¹³U gradovima po gorama, u gradovima po nizini, u gradovima južne zemlje, u rodnom području Benjaminovu, u okolini jerusalemskoj i po gradovima Judinim opet će prolaziti stada ispod ruke onoga, koji ih broji', veli Gospod.

¹⁴Doista, dolazi vrijeme, govori Gospod, kad ću ispuniti obećanje, što sam ga dao kući Izraelovoj i kući Judinoj. ¹⁵U ono dane i u ono nijeme učinit ću da iznikne Davidu klica prava. On će činiti pravo i pravednost na zemlji. ¹⁶U one dane zadobit će Juda pomoć i Jerusalem će stanovati u sigurnosti, i zvat će se: "Gospod, spasenje naše!"

¹⁷Jer ovako veli Gospod: 'Nikada Davidu neće nestati čovjek koji sjedi na prijestolju kuće Izraelove. ¹⁸Levitskim svećenicima neće nikada pred licem mojim nestati čovjeka, koji prinosi žrtvu paljenicu, pali dar i pripravlja žrtvu zaklanicu dovijeka."

¹⁹I dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ²⁰Ovako veli Gospod: 'Kako malo možete vi poništiti zavjet moj s danom i zavjet moj s noću, tako da ne bude više dana ni noći na vrijeme. ²¹Tako će se malo poništiti zavjet moj s mojim slugom Davidom, da ne bi više imao

potomka, koji bi kao kralj sjedio na prijestolju njegovu, a isto tako malo zavjet moj s levitskim svećenicima, koji obavljaju svetu službu moju.

²²Kao što se ne meće izbrojiti vojska nebeska ni izmjeriti pijesak morski, tako ću umnožiti potomstvo svojega sluge Davida i Levite, koji obavljaju svetu službu moju."

²³Nadalje dođe riječ Gospodnja, Jeremiji, govoreći: ²⁴"Nijesi li opazio, što govore ovi ljudi: 'Obadva plemena što ih je izabrao Gospod, on je odbacio, i kako prezirno govore o narodu mojemu, da nije narod u očima njihovim?' ²⁵Ovako veli Gospod: 'Kako sigurno postoji zavjet moj s danom i noću, kako sam sigurno ustanovio uredbu neba i zemlje, ²⁶Tako ću malo odbaciti potomka Jakovljeve i svojega sluge Davida i ne uzimati više vladalaca iz njegova potomstva nad potomcima Abrahamovim, Izakovim i Jakovljevim; jer ću okrenuti sudbinu njihovu i smilovati se njima."

Jeremija – 34 glava

¹Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći, kad su Nebukadnezar, kralj babilonski, i sva vojska njegova i sva kraljevstva zemaljska, što su bila pod njim, i svi narodi vojevali proti Jerusalemu proti svim gradovima njegovim: ²Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Idi kaži Zedekiji, kralju Judinu, kaži mu: Ovako veli Gospod: 'Evo, ja dajem taj grad u ruke kralju babilonskom. On će ga spaliti ognjem. ³Ti nećeš umaknuti ruci njegovoj, nego ćeš biti uhvaćen i predan vlasti njegovoj. Oko u oko vidjet ćeš kralja babilonskoga i usta u usta s njim ćeš govoriti i doći ćeš u Babilon.' ⁴Ali čuj riječ Gospodnju, Zedekija, kralju Judin! Ovako veli Gospod o tebi: 'Nećeš poginuti od mača. ⁵U miru ćeš umrijeti; i kao što se je činilo u čast ocima tvojim, prijašnjim kraljevima, što su bili prije tebe, tako će se platiti i tebi mrtvački oganj i naricat će se za tobom "Ah, gospodaru!" To je proročanstvo, što ga navješćujem"', govori Gospod.

⁶Prorok Jeremija navijesti sve ove riječi kralju Judinu Zedekiji u

Jerusalemu, ⁷Dok je vojska kralja babilonskoga udarala na Jerusalem i na sve gradove Judine, što su još preostali, naime na Lakiš i Azeku. Ovi su bili od gradova Judinih jedini tvrdi gradovi, što su se još držali.

⁸Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, izakako je bio kralj Zedekija sklopio nagodu sa svim narodom u Jerusalemu, da im proglasi oslobođenje. ⁹Svaki je imao osloboditi roba svojega i ropkinju svoju, ukoliko su bili Hebreji i Hebrejke, da više nitko ne imadne svojega judejskog zemljaka kao roba. ¹⁰Poslušашe svi knezovi i sav narod, koji su bili pristali na nagodu, da svaki otpusti roba svojega i ropkinji svoju i da ih više ne drži kao robove; poslušашe i otpustiše. ¹¹A poslije su uzimali opet natrag robove i ropkinje, koje su bili otpustili, i silom su ih opet učinili robovima i ropkinjama.

¹²Tada dođe od Gospoda Jeremiji riječ Gospodnja, govoreći: ¹³"Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Ja sam učinio zavjet s ocima vašim, kad ih izvedoh iz Egipta, iz kuće ropstva: ¹⁴Nakon sedam godina ima svaki od vas otpustiti svojega hebrejskog zemljaka, koji ti se je prodao. Šest godina ima ti služiti kao rob; onda ga imaš slobodna otpustiti od sebe. Ali me ne poslušашe oci vaši i ne prignuše mi uha svojega. ¹⁵Vi ste se sad bili od toga odvratili, bili ste činili, što je pravo u očima mojim proglasivši svaki oslobođenje zemljaka svojega, i bili ste sklopili nagodu preda mnom u kući mojoj, koja se zove mojim imenom. ¹⁶Ali sada skvrnite ponovno ime moje. Svaki je roba svojega i ropkinju svoju, koje ste bili otpustili, opet uzeo natrag i silom ih natjerao, da vam budu robovi i ropkinje.

¹⁷Zato veli Gospod: "Vi me ne poslušaste, ali proglasiste oslobođenje, svaki za zemljaka svojega i bližnjega svojega. Zato i ja navješćujem suprot vama oslobođenje,' govori Gospod, za mač, kugu i glad, činim vas strašilom za sva kraljevstva zemaljska. ¹⁸A ljude, koji prestupe nagodu moju i ne izvrše odredbe nagode, koju su sklopili preda mnom, učinit ću kao govečetu, što su ga rasjekli na dvoje i prošli između komada njegovih. ¹⁹Knezove Judine i jerusalemske, dvorane,

svećenike i sav narod ove zemlje, koji prodoše između komada govečeta, ²⁰Predat ću u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi. Mrtva će tjelesa njihova biti hrana pticama nebeskim i životinjama zemaljskim. ²¹A Zedekiju, kralja Judina, i knezove njegove predat ću u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi, i u ruke vojsci kralja babilonskoga, koja je sada otišla. ²²Doista, veli Gospod, ja ću učiniti da se natrag dovedu na ovaj grad, i oni će se boriti proti njemu, zauzeti ga i spaliti ognjen. Gradove Judine učinit ću pustinjom, u kojoj ne stanuje nitko."

Jeremija – 35 glava

¹Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda u dane Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, govoreći: ²"Idi k zajednici Rekabovaca, govori s njima i dovedi ih u kuću Gospodnju u koju ćeliju i podaj im vina da, piju!"

³I tako uzeh Jaazaniju, sina Jeremije, sina Habasinijina, braću njegovu i sve sinove njegove i svu zajednicu Rekabovaca. ⁴Dovedoh ih u kuću Gospodnju ćeliju sinova Hanana, sina Jigdalijina, čovjeka Božjega, koja je iz ćeliju knezova iznad ćelije Maaseje, sina Šalumova, vratara. ⁵Metnuh pred pripadnike zajednice Rekabovaca krčage s vinom i čaše i rekoh im: "Pijte vino!"

⁶A oni odgovoriše: "Ne pijemo vina; jer djed naš Jonadab, sin Rekabov, zapovjedio nam je: 'Ne smijete piti vina, ni vi ni sinovi vaši dovijeka. ⁷I kuće ne gradite i sjemena ne sijte, ni vinograda ne sadite niti ih posjedujete, nego stanujte uvijek u šatorima, da dugo živite u zemlji, u kojoj ste gost!' ⁸Mi slušamo Jonadaba, sina Rekabova, djeda svojega, do u riječ u svemu, što nam je zapovjedio, ne pijemo vina nikada, ni mi ni žene naše, ni sinovi naši ni kćeri naše. ⁹Ne gradimo kuća, da u njima stanujemo, i ne posjedujemo vinograda, njiva i posijanih polja ¹⁰Stanujemo u šatorima i činimo brižno sve, što nam je zapovjedio naš djed Jonadab. ¹¹Kad je došao Nebukadnezar, kralj babilonski, proti

ovoj zemlji, rekli smo: 'Dođite, otidimo u Jerusalem ispred vojske Kaldejaca i ispred vojske Sirijaca!' Tako sad stanujemo u Jerusalemu."

¹²I dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ¹³"Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Idi, javi ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim: 'Zar nećete da primite nauke i da poslušate napatke moje?' govori Gospod. ¹⁴Izvršuje se zapovijed Jonadaba, sina Rekabova, koji je zabranio potomcima svojim da ne piju vina. Oni ne piju vina do danas, nego slušaju zapovijed djeda svojega. A ja sam neprestano govorio vina, ali me vi nijeste slušali. ¹⁵Slao sam k vama jednako sve sluge svoje, proroke, s opomenom: "Vratite se svi sa svojih zlih putova, popravite djela svoja i ne trčite za drugim bogovima, da im služite! Tada ćete ostati u zemlji, koju sam dao vama i ocima vašim." Ali mi vi ne prignuste uha svojega, niti me poslušaste. ¹⁶A sinovi Jonadaba, sina Rekabova, držali su se zapovijedi djeda svojega, koju im je dao, ali taj narod ne sluša mene. ¹⁷Zato ovako veli Gospod, Bog nad vojskama, Bog Izraelov: 'Doista, ja ću pustiti na Judu i na sve stanovnike jerusalemske svu nesreću kojom sam im zaprijetio; jer sam im govorio, a oni ne poslušашe, jer sam ih zvao, a oni se ne odazvaše!'"

¹⁸A zajednici Rekabovaca reče Jeremija: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Jer ste bili poslušni zapovijedi svojega djeda Jonadaba i držali sve napatke njegove i činili sve, što vam je zapovjedio'. ¹⁹Zato veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Nikada neće Jonadabu, sinu Rekabovu, ponestati potomaka, koji mi služe do vijeka."

Jeremija – 36 glava

¹U četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, dođe ova riječ Jeremiji od Gospoda, govoreći: ²"Uzmi sebi svitak knjige i napiši u nju sve riječi, što sam ti ih rekao o Izraelu i Judi i o svim narodima od vremena, kada sam ti govorio, od dana Josijinih do današnjega da!

³Možda čuje kuća Judina svu nesreću, koju im mislim učiniti, tako da se svaki vrati sa svojih zlih putova i ja oprostim krivnju njihovu i grijehе njihove."

⁴Tada Jeremija dozva Baruha, sina Nerijina. I Baruh napisa u svitak knjige sve riječi Gospodnje, koje mu je bio on govorio, onako, kako mu ih je iskazao Jeremija. ⁵Potom zapovjedi Jeremija Baruhu: "Jer sam ja spriječen i ne mogu poći u kuću Gospodnju, ⁶Pođi ti tamo i ti pročitaj iz svitka, što si ga napisao, kako sam ti iskazao, riječi Gospodnje narodu i kući Gospodnjoj u dan posni! I svima Judejcima, koji su došli iz gradova svojih, pročitaj! ⁷Možda prodre vapaj njihov do Gospoda, ako se svi obrate od svojih zlih putova. Jer je velik gnjev žestoki, kojim je Gospod zaprijetio tome narodu."

⁸Baruh, Sin Nerijin, učinio je sve, što je bio zapovjedio prorok; Jeremija, i pročitao je iz knjige riječi Gospodnje u kući Gospodnjoj.

⁹U petoj godini Jojakim sina Josijina, kralja Judina, u devetom mjesecu, oglasiše pred Gospodom post za sav narod u Jerusalemu i za sav narod, što je bio došao u Jerusalem iz gradova Judinih. ¹⁰Baruh pročitа iz knjige riječi Jeremijine u kući Gospodnjoj u ćeliji Gemarje, sina Šafanova, državnog pisara, u gornjem trijemu, kod novih vrata kuće Gospodnje pred svim narodom.

¹¹A kad je čuo Mikaja, sin Gemarje, sina Šafanova, sve ove riječi Gospodnje iz knjige, ¹²Side on u palaču kraljevsku u sobu državnoga pisara. Tamo su upravo bili skupljeni svi knezovi, državni pisar Elišama, Delaja, sin Šemajin, Elnatan, sin Akborov, Gemarja, sin Šafanov, Zedekija, sin Hananijin, i svi drugi knezovi. ¹³Mikaja im reče sve riječi, što ih je bio čuo, kad je Baruh čitao narodu iz knjige.

¹⁴Tada svi knezovi poslaše k Baruhu Jehudija, sina Netanije, sina Šelemju, sina Kušijeva, i pozvaše ga: "Uzmi sa sobom svitak, iz kojega si čitao narodu, i dođi! Baruh, sin Nerijin, uze svitak sa sobom i dođe k

njima. ¹⁵Oni mu rekoše: "Sjedi i pročitaj nam ga!" Baruh im pročita.

¹⁶A kad su čuli sve ove riječi, pogledaše se uplašeni i rekoše Baruhu: "Moramo reći kralju sve ove riječi!"

¹⁷I zapitaše Baruha: "Ali kaži nam, kako si mogao napisati sve te riječi iz usta njegovih?"

¹⁸Baruh im odgovori: "On mi je rekao sve te riječi, i ja sam ih napisao u knjigu crnilom."

¹⁹Tada rekoše knezovi Baruhu: "Idi, skrij se, ti a i Jeremija, da nitko ne zna gdje ste!"

²⁰Potom otidoše kralju u trijem palače. Svitak knjige bili su ostavili u sobi državnog pisara Elišama; iskazaše kralju čitav slučaj. ²¹A kralj posla Jehudija, da donese svitak. Donese ga iz sobe državnoga pisara Elišama. Tada ga je Jehudi čitao kralju i knezovima, što su stajali oko kralja.

²²Kralj je tada stanovao u zimskoj kući; bio je deveti mjesec. Oganj je gorio pred njim na ognjištu. ²³Kadgod je Jehudi bio pročitao tri do četiri lista, isjekao bi ih kralj nožem pisarskim i bacio ih u vatru na ognjište, dok nije bio sav svitak izgorio u vatri na ognjištu. ²⁴Ali se kralj i svi činovnici njegovi, koji su bili slušali te riječi, ne uplašiše, niti razderaše haljina svojih. ²⁵Doduše su bili Elnatan, Delaja i Gemarja silno molili kralja, da ne spaljuje svitka; ali ih on ne poslušao. ²⁶Dapače zapovjedi kralj kraljeviću Jerahmeelu i Seraji, sinu Azrielovu, i Šelemji, sinu Abdeelovu, da uhvate pisara Baruha i proroka Jeremiju, ali ih je Gospod držao skrivene.

²⁷Izakako je bio kralj spalio svitak s riječima, što ih je bio napisao Baruh, ako ih iskazao Jeremija, dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ²⁸"Uzmi sebi drugi svitak i napiši u njega sve riječi, što su

stajale u prijašnjem svitku, što ga je spalio Jojakim, kralj Judin. ²⁹A za Jojakima, kralja Judina, objavit ćeš: Ovako veli Gospod: 'Ti si spalio ovaj svitak i rekao: "Zašto si napisao u njem: Doći će kralj babilonski i opustošiti svu zemlju i istrijebiti iz nje ljude i stoku?"' ³⁰Zato objavljuje Gospod za Jojakima, kralja Judina: 'Neće potomak od njega sjediti na prijestolju Davidovu. Mrtvo će tijelo njegovo biti predano žegi dana i studeni noći. ³¹Ja ću na njemu, na potomstvu njegovu i na dvoranima njegovim kazniti zlodjela njihova, i pustit ću na njih i na stanovnike jerusalemske i na Judejce svu nesreću, kojom sam im zaprijetio; ali oni ne poslušashe."

³²I uze Jeremija drugi svitak i dade ga pisaru Baruhu, sinu Nerijinu, i on napisa u njega, kako mu je govorio Jeremija, sve riječi knjige, koju je bio spalio Jojakim, kralj Judin. Ovima su bile pridodane još slične riječi.

Jeremija – 37 glava

¹Mjesto Konije, sina Jojakimova, postade kralj Zedekija, sin Josijin. Nebukadnezar, kralj babilonski, bio ga je postavio kraljem u zemlji Judinoj. ²Ali ni on ni dvorani njegovi ni narod zemaljski nijesu slušali riječi Gospodnjih, što ih je dao navješćivati preko proroka Jeremije.

³Jednoga dana posla kralj Zedekija Jehukala, sina Šelemjina, i svećenika Sefaniju, sina Maasejina, k proroku Jeremiji i poruči mu: "Pomoli se ipak za nas Gospodu, Bogu našem!" ⁴Jeremija je tada, još slobodan hodio među narodom; nijesu ga bili još bacili u tamnicu.

⁵Međutim je pridolazila vojska faraonova iz Egipta. Kad su to čuli Kaldejci, koji su opsjedali Jerusalem, otidoše od Jerusalema.

⁶Tada dođe riječ Gospodnja proroku Jeremiji, govoreći: ⁷"Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Kralju Judinu, koji vas je poslao k meni, da me pitate, recite ovo: 'Vojska faraonova, što se je podigla za olakšanje vaše, vraća se natrag u svoju zemlju Egipat. ⁸Kaldejci će opet doći i borit će se proti ovome gradu, zauzet će ga i spaliti ognjem.'" ⁹Zato veli Gospod: 'Ne varajte se pomišlju: "Kaldejci odlaze zauvijek od nas, jer

oni ne odlaze. ¹⁰I kad biste potukli svu vojsku kaldejsku, što se bori proti vama, i samo još nekoliko ranjenika ostalo u svojim šatorima, oni bi se ipak opet digli i taj grad spalili ognjem."

¹¹Kad je vojska kaldejska bila odmakla od Jerusalema ispred četa faraonovih, ¹²Tada ostavi Jeremija Jerusalem, da pođe u zemlju Benjaminovu i da tamo s porodicom svojom uredi neki posao baštinski. ¹³Kad je prolazio kroz vrata Benjaminova, imao je tamo stražu Jirijaj, sin Šelemje, sina Hananijina. Ovaj zaustavi proroka Jeremiju i reče: "Ti hoćeš prebjeći Kaldejcima." ¹⁴Jeremija odgovori: "Lažeš; ja neću prebjeći Kaldejcima", i ne htjede dalje paziti na njega. Ali Jirijaj uhvati Jeremiju i odvede ga knezovima. ¹⁵Knezovi su bili gnjevni na Jeremiju, dadoše ga izbiti i zatvoriti u kući državnog pisara Jonatana; bili su od nje načinili tamnicu.

¹⁶Jeremija dođe u prostor car trnje, pod svod podrumski. Tamo ostade Jeremija dugo vremena. ¹⁷Jednoga dana posla kralj Zedekija tamo i dade ga dovesti. Kralj ga upita nasamo u svojoj palači: "Imaš li riječ od Gospoda?" Jeremija odgovori: "Imam", i nastavi dalje: "Bit ćeš izručen u ruke kralju babilonskomu." ¹⁸Tada reče Jeremija dalje kralju Zedekiji: "Što sam skrivio tebi dvoranima tvojim i tomu narodu, te me bacate u tamnicu? ¹⁹Gdje su sada vaši proroci, koji su vam prorokovali: 'Kralj babilonski neće doći na vas ni na ovu zemlju?' ²⁰A sad poslušaj, moj gospodar i kralju: Daj da molba moja nađe milost pred tobom! Ne šalji me natrag u kuću državnog pisara Jonatana, da ne umrem tamo!"

²¹Po zapovjedi kralja Zedekije zatvorili su sada Jeremiju u stražaru i davali mu svaki dan po krušac iz ulice pekarske, dok je bilo kruha u gradu. Tako je ostao Jeremija u stražari.

Jeremija – 38 glava

¹Šefatija, sin Matanov, Gedalija, sin Pašurov, Jukal, sin Šelemja, Pašhur, sin Malkijin, čuše riješi, što ih je upravio Jeremija svomu

narodu: ²"Ovako veli Gospod: 'Tko ostane u ovom gradu, poginut će od mača, gladi i kuge. A tko prijeđe Kaldejcima, svoj će život dobiti kao plijen i živ će ostati.' ³Ovako veli Gospod: 'Sasvim će sigurno ovaj grad pasti u ruke vojsci kralja babilonskoga; on će ga osvojiti.'"

⁴Tada rekoše knezovi kralju: "Daj pogubiti toga čovjeka; jer on ratnike, što su ostali u gradu, i sav narod plaši, kad govori takve riječi pred njima. Taj čovjek ne traži dobra ovome narodu nego zlo."

⁵Kralj Zedekija reče: "Dobro, u vašoj je ruci! Kralj vam ne smije ništa uskratiti."

⁶I oni dadoše uhvatiti Jeremiju i baciti ga u jamu kraljevića Malkije, što se nalazila u stražari. Spustiše Jeremiju dolje o užima. U jami nije bilo vode, nego samo glib, i Jeremija upade u taj glib.

⁷Kad je čuo dvoranin Abed–Melek, Kušit, koji je služio u palači kraljevoj, da su bacili Jeremiju u jamu, a kralj je upravo sjedio na vratima Benjaminovim, ⁸Ostavi Abed–Melek palaču kraljevsku i reče kralju: ⁹"Moj gospodaru i kralju! Nepravda je, što sve čine ti ljudi proroku Jeremiji. Bacili su ga u jamu, tako da on umire od gladi; jer u gradu nema više kruha."

¹⁰Tada kralj zapovjedi Kušitu Abed–Meleku: "Uzmi odavde sa sobom trideset ljudi i izvadi proroka Jeremiju iz jame, dok nije umro!"

¹¹Abed–Melek uze ljude sa sobom, dođe u palaču kraljevu u prostor pod riznicom i uze odatle iznošenih haljina i starih tralja i spusti ih Jeremiji u jamu o užima. ¹²Tada poviknu Kušit Abed–Melek Jeremiji: "Podmetni te haljine i tralje pod pazuha svoja i ispod uža!" Jeremija učini tako. ¹³Tada izvukoše Jeremiju na užima i izvadiše ga iz jame, Jeremija je morao otada ostati u stražari.

¹⁴Jednoga dana posla kralj Zedekija i dade dovesti k sebi proroka Jeremiju na treći ulazak u kući Gospodnjoj. Kralj reče Jeremiji: "Htio bih

te zapitati nešto, ne taji mi ništa!

¹⁵Jeremija reče Zedekiji: "Ako ti kažem, nećeš li me tada pogubiti, i ako ti dadnem savjet, nećeš me ipak poslušati."

¹⁶A kralj se Zedekija zakle Jeremiji nasamo: "Tako da je živ Gospod koji nam je dao ovaj život, neću te pogubiti, niti ću te predati u ruke ljudima, koji ti rade o glavi."

¹⁷Tada Jeremija reče Zedekiji: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Ako otideš knezovima kralja babilonskoga, očuvat ćeš život svoj, i grad ovaj neće izgorjeti ognjem; ti i kuća tvoja živjet će. ¹⁸Ako li ne otideš knezovima kralja babilonskoga, ovaj će grad pasti u ruke Kaldejcima, i spalit će ga ognjem, i ti nećeš umaknuti rukama njihovim."

¹⁹Kralj Zedekija odgovori Jeremiji: "Bojim se, da me ne predadu Judejcima, koji su prebjegli Kaldejcima, te će s menom sprdnju zbijati."

²⁰Jeremija odgovori: "Neće te predati. Poslušaj samo glas Gospodnji u tom, što ti ja govorim, pa će ti dobro biti, i ti ćeš ostati na životu! ²¹A ne htjedneš li izaći, onda valja ova riječ, koju mi je objavio Gospod: ²²Doista, sve žene, koje su još ostale u palači kralja Judina, bit će odvedene knezovima kralja babilonskoga i pritom će tugovati: Prevariše te oni i nadmudriše, dobri prijatelji tvoji! Sada noge tvoje zapadaju u glib, a oni se povlače natrag. ²³Sve će se žene tvoje s djecom tvojom odvesti Kaldejcima, i ti nećeš izmaknuti sili njihovoj, nego ćeš dopasti u ruke kralju babilonskom, i grad će ovaj biti spaljen ognjem."

²⁴Zedekija reče Jeremiji: "Nitko ne smije što saznati za ove riječi, inače moraš poginuti. ²⁵Ako čuju knezovi, da sam govorio s tobom, i dođu k tebi i zapovjede ti: 'Kaži nam, što si govorio kralju! Ne taji ništa, inače te ubijemo, i reci, što je tebi kralj govorio!' ²⁶Onda im odgovori: 'Molio

sam i zaklinjao kralja, neka me više ne šalje natrag u kuću Jonatanovu, da ne poginem ondje!"

²⁷I kad su došli svi knezovi k Jeremiji i pitali ga, on im odgovori sve onako, kako je bio kralj zapovjedio. Tada ga pustiše u miru, jer nitko nije znao što je i kako je bilo.

²⁸Tako ostade Jeremija u stražari do dana, kad je bio osvojen Jerusalem. I on je bio ondje, kad je bio osvojen Jerusalem.

Jeremija – 39 glava

¹U devetoj godini kralja Judina Zedekije, u desetom mjesecu, dođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svom vojskom svojom proti Jerusalemu i opkoli ga. ²U jedanaestoj godini Zedekijinoj, u četvrtom mjesecu, devetoga dana toga mjeseca, bio je provaljen zid gradski. ³Tada uđoše svi knezovi kralja babilonskoga i stadoše kod srednjih vrata: Nergal–Šarezer, Samgar–Nebo, Sarsekim, Rabsaris, starješina nad dvoranima, Nergal–Šarezer, Rabmag, starješina nad vračima, i svi ostali knezovi kralja babilonskoga.

⁴Kad ih vidješe Zedekija, kralj Judin, i svi ratnici, pobjegoše i ostaviše noću grad putem prema vrtu kraljevu na vrata između dva zida. On sam okrenu prema ravnici jordanskoj.

⁵Ali su ih čete kaldejske gonile i stigoše Zedekiju u polju jerihonskom. Uhvatiše ga i dovedoše ga k Nebukadnezaru, kralju babilonskom, u Riblu u području hamatskom, i on mu izreče presudu. ⁶Kralj babilonski dade u Ribli sinove Zedekijine zaklati na njegove oči; isto tako dade kralj babilonski pogubiti sve ugledne Judejce. ⁷A Zedekiju oslijepi, stavi ga u okove i dade ga, odvesti u Babilon.

⁸Kaldejci popališe palaču kraljevsku i kuće naroda i raskopa sve zidove jerusalemske. ⁹Ostatak pučanstva, što je još bio ostao u gradu, i

prebjege, što su bili prebjegli k njima, posljednji ostatak naroda dade Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, odvesti u Babilon u ropstvo.¹⁰ Od malih ljudi, koji nijesu ništa posjedovali, ostavi neke u zemlji Judinoj Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i dade im u onaj dan vinograde i njive.

¹¹Za Jeremiju zapovjedi Nebukadnezar, kralj babilonski, Nebuzaradanu, zapovjedniku tjelesne straže, ovo: ¹²"Uzmi ga, brini se za njega i ne čini mu ništa zlo, postupaj s njim po željama, što ti ih izjavi!" ¹³I Nebuzaradan zapovjednik tjelesne straže, posla tamo starješinu nad dvoranima Nebušasban, starješinu nad vračima Nergal–Šarezera i sve knezove kralja babilonskoga. ¹⁴Oni dođoše izvesti Jeremiju iz stražare i predaše ga Gedaliji sinu Ahikama, sina Šafanova, da ga slobodna otpusti kući, i tako on osta među narodom.

¹⁵A Jeremiji, kad je još bio zatvoren u stražari, dođe ova riječ Gospodnja, govoreći: ¹⁶"Idi, kaži Kušitu Abed–Meleku: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Sada puštam da se ispuni riječ moja tome gradu na nesreću, a ne na spasenje. Kad se to u onaj dan ispuni; pred očima tvojim. ¹⁷Tada ću tebe izbaviti u onaj dan', govori Gospod, 'da ne budeš predan u ruke ljudima, na koje ti se gadi. ¹⁸Iz svake ću te pogibli izbaviti, te nećeš pasti od mača, nego ću dovesti život tvoj u sigurnost jer si se pouzdao u me'", govori Gospod.

Jeremija – 40 glava

¹Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, izakako ga je Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, bio pustio na slobodu u Rami, kamo ga je bio dao dovesti. Tada je još bio kao zarobljenik u okovima među svim onima, koji su imali biti odvedeni iz Jerusalema i Jude u Babilon.

²Zapovjednik tjelesne straže dade Jeremiju dovest i reče mu: "Gospod, Bog tvoj, zaprijetio je ovomu mjestu tom nesrećom. ³Sad je Gospod

nastupio i prijetnju je svoju dao ispuniti, jer ste grijeshili proti Gospodu i nijeste slušali glasa njegova, zato vas je snašlo ovo. ⁴I evo, ja ti sada uzimam okove s tvojih ruku. Ako ti je volja poći s menom u Babilon, dođi, i ja ću se brinuti za te. Ako li ti lije volja poći s menom u Babilon, a ti nemoj! Evo, sva ti je zemlja otvorena, idi, gdje ti se čini dobro i pravo!" ⁵Prije nego mu je onaj odgovorio, reče on: "Vrati se natrag Gedaliji, sinu Ahikama, sina Šafanova, kojega je postavio kralj babilonski nad gradovima Judinim, i ostani kod njega među narodom, ili idi kamo ti je drago!" I zapovjednik tjelesne straže dade mu hrane i darova i otpusti ga. ⁶Tako dođe Jeremija Gedaliji, sinu Ahikamovu, u Mispu i ostade tamo kod njega među narodom, što je bio ostao u zemlji.

⁷Kad su vojni zapovjednici, što su se još zadržavali sa svojim ljudima u zemlji, doznali, da je kralj babilonski postavio Gedaliju, sina Ahikamova, nad zemljom i da je podvrgao ljude, žene i djecu i male ljude u zemlji, koji nijesu bili odvedeni u Babilon, ⁸Dođoše sa svojim ljudima Gedaliji u Mispu, naime Išmael, sin Netanijin, Johanan i Jonatan, sinovi Kareahovi, Seraja, sin Tanhumetov, sinovi Efaja, Netofaćanin, i Jaazanija, Maakaćanin, ⁹Gedalija, sin Ahikama, sina Šafanova, zakle se njima i ljudima njihovim i reče im: "Ne bojte se službe Kaldejcima, ostanite u zemlji i budite podložni kralju babilonskom, i onda će vam biti dobro!" ¹⁰A ja sam ostajem ovdje u Mispi kao namjesnik kod Kaldejaca, koji će dolaziti k nama. A vi berite vino, voće i ulje i nosite ih u hambare svoje i ostanite u gradovima svojim, što ste ih zaposjeli!"

¹¹I svi Judejci, koji su bili u Moabu, kod Amonaca, u Edomu ili inače u kojoj zemlji, čuli su da je kralj babilonski ostavio jedan ostatak Judejaca i postavio nad njima Gedaliju, sina Ahikama, sina Šafanova. ¹²Tada se vratiše svi Judejci iz mjesta, kamo su bili razasuti, i dođoše u zemlju Judinu Gedaliji u Mispu i nabraše vina i voća vrlo mnogo.

¹³A Johanan, sin Kareahov, i zapovjednici četa, što su se nalazili u

zemlji, dođoše Gedaliji u Mispu. ¹⁴Oni mu rekoše: "Znaš li i ti, da je Baalis, kralj Amonaca, poslao Išmaela, sina Netanijina, da te ubije?" Ali im ne povjerova Gedalija; sin Ahikamov.

¹⁵Johanana, sin Kareahov, predloži nasamo Gedaliji u Mispi: "Poći ću i ubiti Išmaela, sina Netanijina. Nitko neće to doznati. Zašto da te ubije i da se opet razaspu svi Judejci, što su se skupili oko tebe, i da tako propadne ostatak Judin?"

¹⁶Ali Gedalija, sin Ahikamov, odgovori Johananu, sinu Kareahovu: "Ne čini to, jer nije istina, što kažeš za Išmaela."

Jeremija – 41 glava

¹U sedmom mjesecu dođe Išmael, sin Netanije, sina Elišama, i kraljevskoga roda, i velikaši kraljevi sa deset ljudi Gedaliji, sinu Ahikamovu u Mispu. Dok su tamo u Mispi zajedno jeli, ²Ustade Išmael, sin Netanijin, sa deset ljudi, što su bili s njim. Oni ubiše mačem Gedaliju, sina! Ahikama, sina Šafanova. Tako on ubi onoga, koga je bio postavio kralj babilonski nad zemljom. ³I sve Judejce, što su bili kod Gedalije, i Kaldejce, što su se nalazili ondje kao ratnici, dade pobiti Išmael.

⁴Drugi dan iza umorstva Gedalijina, kad još nitko nije znao za to,

⁵Dođoše ljudi iz Šekema, Sila i Samarije, osamdeset na broj, obrijane brade, razdrtih haljina i sa zarezanim znakovima žalosti, sa žrtvenim darovima i kadom u rukama svojim, da ih prinesu u kuću Gospodnju.

⁶Tada im Išmael, sin Netanijin, plačući izađe u susret iz Mispe. Kad se je sreo s njima, pozva ih: "Dođite Gedaliji, sinu Ahikamovu!" ⁷A kada su bili došli u nutarnjost grada, pokla ih Išmael, sin Netanijin, i pobaca ih u jamu, on i ljudi, što su bili s njim. ⁸Među njima našlo se deset ljudi, koji rekoše Išmaelu: "Ne ubijaj nas, mi imamo u polju skrivenu zalihu pšenice, ječma, ulja i meda." Tada oduštade od toga, da pobije njih i drugove njihove.

⁹Jama, u koju pobaca Išmael tjelesa ljudi, što ih pobi, bila je velika jama, ona, koju je bio dao načiniti kralj Asa proti Baaši, kralju Izraelovu Išmael sin Netanijin, napuni je pobijenim ljudima.

¹⁰Potom odvede Išmael sav ostatak pučanstva iz Mispe, kćeri kraljeve i sav narod, što je bio ostao u Mispi, nad kojim je bio postavio Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, Gedaliju, sina Ahikamova. Išmael, sin Netanijin povede ih sa sobom i diže se, da prijeđe k Amoncima.

¹¹Kad su Johanana, sin Kareahov i svi zapovjednici četa, što su bili s njim, doznali za to zlo, što ga je bio počinio Išmael, sin Netanijin, ¹²Uzeše sve ljude sa sobom i pođoše da se bore s Išmaelom, sinom Netanijinim. Nađoše ga kod velike vode u Gibeonu. ¹³I kad su svi ljudi, što su bili s Išmaelom, ugledali Johanana sina Kareahova, i sve zapovjednike četa, što su bili s njim, obradovaše se. ¹⁴Svi ljudi, što ih je bio Išmael uzeo sa sobom iz Mispe, obrnuše se i prijeđoše opet k Johananu, sinu Kareahovu. ¹⁵Išmael, sin Netanijin pobježe s osam ljudi od Johanana i otide k Amoncima. ¹⁶Sad preuze Johanana, sin Kareahov, sa svim zapovjednicima četa, što su bili s njim, sav ostatak naroda, što ga je bio odveo iz Mispe Išmael, sin Netanijin, iza umorstva Gedalije, sina Ahikamova, ljude, ratnike, žene i djecu i dvorane, i odvede ih natrag iz Gibeona. ¹⁷Oni se podigoše i stadoše u gostionici Kimhama, što leži postrani od Betlehema, s namjerom, da otidu u Egipat. ¹⁸Iz straha od Kaldejaca. Bojali su se naime njih, jer je Išmael, sin Netanijin, bio ubio Gedaliju, sina Ahikamova, kojega je bio postavio kralj babilonski i nad zemljom.

Jeremija – 42 glava

¹Svi zapovjednici četa i Johanana, sin Kareahov, i Jaazanija, sin Hošajin, i sav narod, malo i veliko dođoše zajedno, ²I rekoše proroku Jeremiji: "Daj poslušaj molbu našu i pomoli se za nas Gospodu, Bogu

svojemu, za sav ovaj ostatak, jer nas le ostalo samo malo od mnogih, kao što nas sam ovdje vidiš, ³Zato neka nam Gospod, Bog tvoj, pokaže put, kojim da udarimo, i kako da postupamo."

⁴Prorok Jeremija odgovori im: "Dobro, po želji vašoj pomolit ću se Gospodu, Bogu vašemu, i svu odluku, koju vam pošlje Gospod, reknut ću vam, a da vam ne zatajim ni riječi."

⁵Oni su uvjerali Jeremiju: "Gospod neka je istinit i pouzdan svjedok proti nama, ako ne postupamo posve po odluci, što nam je preko tebe pošlje Gospod, Bog tvoj! ⁶Bilo što dobro ili zlo, poslušat ćemo glas Gospoda, Boga svojega, kojemu te šaljemo, da nam bude dobro. Mi ćemo cijelo poslušati glas Gospoda, Boga svojega."

⁷Poslije deset dana dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći. ⁸On sazva Johanana, sina Kareahova, i sve zapovjednike četa, što su bili s njima, i sav narod, veliko i malo, ⁹I reče im: "Ovako veli Gospod, log Izraelov, kojemu me poslaste, da iznesem pred njega molbu vašu: ¹⁰Ako ostanete mirni u ovoj zemlji, sazidat ću vas, a ne razoriti, zasadit ću vas, a ne iščupati; jer mi je žao sa nesreće, koju sam vam učinio. ¹¹Ne bojte se kralja babilonskoga, kojega se strašite, ne bojte ga se", govori Gospod, 'jer sam ja s vama, da vam pomognem i da vas izbavim iz njegove ruke. ¹²Učinit ću vam da nađete milosrđe, da se on milostivo zauzme za vas i da vam dadne stanovati u zemlji vašoj!' ¹³Ako li kažete: 'Nećemo da ostanemo u toj zemlji' i ne poslušate glasa Gospoda, Boga svojega, ¹⁴Nego kažete: 'Ne, mi ćemo poći u Egipat, da više ne doživimo rata, da više ne čujemo glasa trube i ne moramo biti gladni kruha, i tamo ćemo se naseliti', ¹⁵Onda čujte riječ Gospodnju, ostaci Judini! Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Ako se vi okrenete u Egipat i tamo otidete, da se naselite ondje, ¹⁶Ondje će vas u Egiptu stignuti mač, kojega se bojite! Glad, na koju se gadite, neće više od vas odstupiti u Egiptu, i ondje ćete pomrijeti! ¹⁷Svi, koji se okrenu u Egipat i otidu tamo, da se nasele ondje, izginut će od mača, gladi i kuge. Ni jedan ih neće uteći i umaći

nesreći, što ću je pustiti na njih.' ¹⁸Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Kao što se gnjev moj i jarost moja izli na stanovnike jerusalemske, tako će se izliti jarost moja i na vas ako otidete u Egipat Bit ćete kletva i groza, podsmijeh i poruga, i nećete više vidjeti ovoga mjesta.'

¹⁹Gospod vam je govorio, ostaci Judini, ne idite u Egipat, znajte dobro, ja vas opominjem danas. ²⁰Vi varate sami sebe. Poslaste me Gospodu, Bogu svojemu, i rekoste: 'Pomoli se za nas Gospodu, Bogu našem, i sve što rekne Gospod, Bog naš, to nam reci, i to ćemo činiti. ²¹Danas sam vam to priopćio, a vi ne slušate glasa Gospoda, Boga svojega, niti išta, što mi je naložio za vas. ²²Sad znate točno: "Izginut ćete od mada, gladi i kuge na mjestu, kamo hoćete da otidete, da se naselite tamo."

Jeremija – 43 glava

¹Kad je Jeremija bio iskazao svemu narodu sve riječi Gospoda, Boga njihova, što mu ih bio naložio Gospod, Bog njihov – sve gore navedene riječi – ²Tada Azarija, sin Hošajin, i Johanan sin Kareahov, i svi ostali neposlušni ljudi rekoše Jeremiji: "Ti govoriš laži, Gospod, Bog naš, nije te poslao s naputkom: 'Ne idite u Egipat, da se naselite ondje', ³Nego Baruh, sin Nerijin, podgovorio te je proti nama, da nas preda u ruke Kaldejcima, da nas pogube ili da nas odvedu u Babilon u progonstvo."

⁴Johanan, sin Kareahov, i svi zapovjednici četa i sav narod ne poslušашe naputka Gospodnjega, da ostanu u zemlji Judinoj. ⁵Nego Johanan, sin Kareahov, i svi zapovjednici četa uzeše sav ostatak Judin, koji se je bio vratio iz svih naroda, i kamo su bili razasuti, da ostanu u zemlji Judinoj, ⁶Ljude, žene i djecu, kćeri kraljeve i sve druge ljude, što ih je bio ostavio Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i od Gedalije, sina Ahikamova, sina Šafanova, i proroka Jeremiju i Baruha, sina Nerijina. ⁷Oni otidoše u Egipat, a da ne poslušашe naputka Gospodnjega, i dođoše u Tafnis.

⁸U Tafnisu dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći: ⁹"Donesi velikoga kamenja i zakopaj ga pred Judejcima u tlo od opeke na ulazu kuće faraonove u Tafnisu ¹⁰I reci im: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo, ja ću učiniti da dođe moj sluga Nebukadnezar, kralj babilonski, i da stavi svoje prijestolje na ovo kamenje, što si ga zakopao. On će nad njim razapeti nebnicu svoju. ¹¹On će doći i udarit će Egipat: "što je određeno za kugu, kugom, što je određeno za ropstvo, ropstvom, što je određeno za mač, mačem. ¹²On će staviti oganj na hramove bogova egipatskih i stan će njihov spaliti. On će očistiti Egipat, kao što pastir čisti haljinu svoju, i onda će ga ostaviti s mirom. ¹³Izlomit će kamene stupove hrama sunčanoga u Egiptu i popaliti hramove bogova egipatskih."

Jeremija – 44 glava

¹Ovo je riječ, što dođe Jeremiji za sve Judejce, koji su stanovali u Egiptu, koji su se bili naselili u Migdolu, u Tafnisu u Memfisu i u zemlji Patrosu, govoreći: ²"Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Vi ste sami vidjeli svu nesreću, koju sam pustio da dođe na Jerusalem i na sve gradove Judine. Evo, do danas su opustošeni, i nitko ne stanuje u njima, ³Zbog zloće njihove, kojom su me žalostili idući tamo i kadeći i služeći tuđim bogovima, kojih nijesu znali ni oni, ni vi, ni oci vaši. ⁴Ja sam bio ipak neprestano slao k vama sve sluge svoje, proroke, da opominju: "Ne činite toga gada, na koji mrzim!" ⁵Ali ne poslušajte i ne prignuše mi uha svojega, da bi se odvratili od zloće svoje i vike ne kadili drugim bogovima. ⁶Tako se izli jarost moja i gnjev moj i raspali se u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim. Postadoše ruševine i pustoš, kao što je još i dan današnji.

⁷A sada, ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izraelov: 'Zašto sami sebi nanosite tako veliku nesreću? Vi istrebljujete sebe, čovjeka i ženu, dijete i nejače, iz Jude, tako da ne ostane više u vas ostatka.

⁸Dražite me djelima ruku svojih kadeći drugim bogovima u Egiptu,

kamo otidoste, da se naselite tamo. Tako se sami istrebljujete i postajete kletva i poruga svima narodima na zemlji. ⁹Jeste li zaboravili zlodjela otaca svojih i zlodjelu kraljeva Judinih, zlodjela knezova njegovih, zlodjela svoja i zlodjela žena svojih, što ih počiniše u zemlji Judinoj i po ulicama jerusalemskim? ¹⁰Ne dolaze k sebi do danas, ne boje se i ne hode po mojemu zakonu i propisima mojim, što sam ih propisao vama i ocima vašim.

¹¹Zato govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Evo, ja upravljam lice svoje prema vama na nesreću, da istrijebim sve Judejce. ¹²Pomorit ću ostatak Judin, koji se je okrenuo k Egiptu i otišao tamo i naselio se ondje. Svi će biti utamanjeni u Egiptu, od mača će pasti, od gladi poginuti, od najmanjega do najvećega. Izginut će od mača i gladi i bit će kletva i groza, podsmijeh i poruga. ¹³Pohodit ću one, koji se nastaniše u zemlji egipatskoj, kao što sam pohodio Jerusalem mačem, glađu i kugom. ¹⁴Ni jedan od ostatka Judina, što dođoše u Egipat, da se nastane ondje, neće uteći ili umaći i vratiti se u zemlju Judinu, makar čeznuli za povratkom, da opet stanuju ondje. Doista, oni se neće vratiti osim malo bjegunaca.

¹⁵Svi ljudi, koji su znali, da su žene njihove kadile drugim bogovima, i sve žene, koje su ondje stajale u velikom broju, i sav narod, što je stanovao u Egiptu u Patrosu, odgovoriše Jeremiji: ¹⁶To, što si nam izjavio u ime Gospodnje, nećemo poslušati. ¹⁷Mi ćemo točno ispuniti svoje obećanje, što smo ga dali na svoja usta, naime da ćemo kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve, kao što smo činili mi i oci naši, kraljevi naši i knezovi naši u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim. Tada smo imali kruha, da jedemo do sitosti. Bilo nam je dobro, i ne doživjesmo nikakvu nesreću. ¹⁸A otkad smo prestali kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve, trpimo oskudicu u svemu i ginemo od mača i od gladi. ¹⁹I kad kadimo kraljici nebeskoj i lijevamo joj naljeve, biva li možda bez volje i znanja naših ljudi, da joj priređujemo žrtvene kolače po slici njezinoj i lijevamo joj naljeve?"

²⁰Jeremija odgovori svemu narodu, ljudima i ženama i svima, koji su mu bili odvratili: ²¹"Nije li upravo bila žrtva, koju ste prinosili u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim, vi i oci vaši, kraljevi vaši i knezovi vaši s narodnom zemaljskim, na koju je mislio Gospod i koja ga je dirnula u srce? ²²Gospod nije mogao podnositi zlih djela vaših i gadova, što ste ih činili, i tako je zemlja vaša postala ruševina, groza i kletva. Nitko više ne stanuje u njoj do dana današnjega. ²³Jer ste žrtvovali i proti Gospodu griješili, jer niste slušali glasa Gospodnjega i niste upravili puta svojega po zakonu njegovu i po odredbama njegovim i zapovijedima njegovim, zato je došla na vas ova nesreća, kako je danas."

²⁴Još reče Jeremija svemu narodu i svim ženama: "Čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, što stanujete u zemlji egipatskoj: ²⁵Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Što ste vi i žene vaše obećali na usta svoja, izvršujete vlastitim rukama. Vi kažete: "Moramo držati zavjete svoje, što smo ih učinili; moramo kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve." Držite samo zavjete svoje i izvršujte ih vjerno!' ²⁶Zato čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji boravite u Egiptu: 'Doista, ja se zaklinjem velikim imenom svojim,' veli Gospod: 'Neka se više ime moje ne uzima u usta ni od kojega igdje Judejca u zemlji egipatskoj, da bi rekao: Tako da je živ Svemogući Gospod!' ²⁷Evo, ja bdijem nad njima na nesreću, ne na spasenje. Svi Judejci, što su u Egiptu, ginut će od mača i od gladi do uništenja. ²⁸Samo će ih malo biti, koji će umaknuti maču i vratiti se iz Egipta I Judu Svi od ostatka Judina, što su otišli u Egipat, i se ovdje nastane, upoznat će, čija se je riječ ispunila, moja ili njihova."

²⁹Ovo neka vam je znak za to, govori Gospod, da ću vas pohoditi na tom mjestu, da upoznate, da će se ispuniti prijetnja moja proti vama: ³⁰Ovako veli Gospod: Evo, ja ću dati faraona Hofra, kralja egipatskoga, u ruke neprijateljima njegovim, i vlast onima, koji mu rade o glavi, kao što sam dao Zedekiju, kralja Judina, u ruke njegovu neprijatelju Nebukadnezaru, kralju babilonskom, koji mu je radio o glavi."

Jeremija – 45 glava

¹Ovo je riječ, koju upravi prorok Jeremija Baruhu, sinu Nerijinu, kad je bio napisao u knjigu ove govore onako, kako ih je predavao Jeremija, u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina: ²"Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, o tebi Baruh: ³Rekao si: Teško meni, Gospod gomila na me brigu na brigu! Umoran sam od uzdisanja i ne nalazim mira. ⁴Reci mu: 'Ovako veli Gospod: "Što sam sagradio, razgrađujem! Što sam zasadio, iskorenjavam, i to valja za svu zemlju. ⁵Što ćeš tražiti za sebe velike stvari? Ne traži, jer evo: Na svako tijelo pustit ću nesreću,' govori Gospod, a tebi ću dati život tvoj kao plijen u svim mjestima, kamo otideš!"

Jeremija – 46 glava

¹Ovo, što slijedi, dođe kao riječ Gospodnja proroku Jeremiji o narodima neznabožackim:

²O Egiptu, proti vojsci faraona Neka, kralja galilejskoga, koja je stajala kod Karkemiša na Eufratu, i koju potuče Nebukadnezar kralj babilonski, u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kraja Judina:

³Pripravite štitove i oklope, i idite u boj!

⁴Prežite konje! Popnite se, vozači! Postavite se sa šljemom! Zaoštrite koplja! Obucite oklope!

⁵Što vidim? Oni se plaše, uzmiču. Junaci su njihovi klonuli duhom, bježe bez obzira, "Strah naokolo!" govori Gospod.

⁶"Ni najbrži ne uteče, ni junak ne umače. Na sjeveru, na obali Eufrata svaljuju se i padaju."

⁷Tko se to diže kao Nil? Čije to vode šume kao rijeke?

⁸Egipat se diže kao Nil! Vode njegove šume kao rijeke! Veli: "Idem gore, poplaviti ću zemlju, uništiti ću gradove i stanovnike, njihove."

⁹Naprijed, konji! Navalite kola! Izadite, junaci, Kuš i Put, vi štitonoše, vi Ludijci, vi strijelci!

¹⁰Dan je Gospodu, Gospoda nad vojskama, dan osvete, da se osveti neprijateljima svojim. Njegov će ih mač proždrijeti i nasititi će se, napiti će se krvi njihove. Bojnu svetkovinu svetkuje Gospod, Gospod nad vojskama, u zemlji sjevernoj na rijeci Eufratu.

¹¹Uzadi u Gilead, uzmi balzama, djevojko, kćeri egipatska! Zaludu tražiš mnoge lijekove: tebi nema ozdravljenja.

¹²Narodi čuše za sramotu tvoju. Vike tvoje puna je zemlja; jer je junak pao na junaka, leže jedan do drugoga.

¹³Ovo je riječ, koju reče Gospod proroku Jeremiji o pohodu, što ga je preduzeo Nebukadnezar, kralj babilonski, da potre zemlju egipatsku, govoreći:

¹⁴Javite u Egiptu, oglasite u Migdolu, obznanite u Memfisu i Tafnisu! Recite: "Postavi se i spremi se! Već oko tebe proždire mač.

¹⁵Kako? Junaci su tvoji povaljani; zar se nijesu mogli oduprijeti? Jest, Gospod ih je poobarao.

¹⁶Učinio je, da su pali vrlo mnogi. Pada čovjek na čovjeka. Tada viču: "Ustanimo, vratimo se k narodu svojem, u zemlju postojbine svoje ispred mača pogubnoga!"

¹⁷Zovite sad faraona, kralja egipatskoga: "Vikač, kada je prošlo vrijeme!"

¹⁸Tako da sam ja živ", govori kralj; 'Gospod nad vojskama' ime je njegovo; kao Tabor među gorama, kao Karmel na moru, tako on dolazi.

¹⁹Za odvođenje spremi sebi imanje, stanovništvo, kćeri egipatska! Pustoš će postati Memfis, ostavljen i bez ljudi."

²⁰Lijepoj je kravi nalik Egipat. Obadi sa sjevera navaljuju na nju.

²¹I plaćenici su njegovi u sredini njegovoj kao teoci ugojeni. Ali se i oni obrću, bježe svi odatle, ne ostaju, kad na njih dolazi dan propasti njihove, vrijeme kazne njihove.

²²Čuj, zmija šiće! Dolaze s vojskom, navaljuju na Egipat sa sjekirama.

²³Kao drvosječe sijeku šumu njegovu", govori Gospod, "jer se učinila neprohodna. Više ih je nego skakavaca, norma im broja."

²⁴Osramočena je kći egipatska, predana je u ruke narodu sjevernom.

²⁵Govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Evo, ja ću pohoditi Amona u Nou, faraona i Egipat, bogove njegove i kraljeve njegove, faraona s onima što se oslanjaju na njega.

²⁶Predat ću ih onima, koji im rade o glavi, Nebukadnezaru kralju babilonskom, i slugama njegovim. A potom će biti Egipat naseljen kao u dane prošlosti, govori Gospod.

²⁷"A ti se ne boj, Jakove, slugo moj!" Ne plaši se, Izraele! Jer evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, djecu tvoju iz zemlje progonstva njihova! Vratit će se Jakov i naći će mir, bezbrižno će živjeti, ni od koga nesmetan.

²⁸Ne boj se, Jakove, slugo moj", govori Gospod, "jer sam ja s tobom! Sve ću narode uništiti, u koje sam te odagnao! Ali tebe ne utamanjujem. Tebe samo pokaram s mjerom. Sasvim bez kazne ne mogu te ostaviti."

Jeremija – 47 glava

¹Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe proroku Jeremiji o Filistejcima, prije nego faraon svlada Gazu, govoreći: ²Ovako veli Gospod: Vode dolaze sa sjevera, rastu u rijeku valovitu, potapaju zemlju i što je u njoj, gradove i stanovnike njihove. Glasno jadikuju ljudi i kukaju svi stanovnici zemaljski.

³Kada tutnje potkovi ždrijebaca, kada štropoću kola, kada praskaju točkovi. Oci se ne brinu za djecu, ruka je njihova uzeta.

⁴Zbog dana, što je došao, koji uništava sve Filistejce, koji otima Tiru i Sidonu posljednjega pomoćnika, jer Gospod istrebljuje Filistejce, ostatak obale Kaftora.

⁵U Gazi briju sebi glavu, uništen je Aškelon. Ostaće divova, dokle ćeš sebi praviti zarezotine žalosti?

⁶Ah, maču Gospodnji, dokle se još nećeš smiriti? Vрати se u korice, Stani, i miran ostani!

⁷Kako da S smiri, kad ga je Gospod zapovjedio? Proti Aškelonu i primorju, tamo ga je poslao.

Jeremija – 48 glava

¹O Moabu. Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Teško Nebu: "bit će opustošen! Sramota, Kirjatajim bit će osvojen. Sramota tvrđava slomljena.

²Prođe slava Moaba. U Hešbonu snuju nesreću proti njemu:
"Ustanimo, da ga istrijebimo, da nije više narod!" Madmene, i ti ćeš hiti uništen. Za tobom ide mač.

³Čuj, jauk iz Horonaima: "Pustošenje i zatiranje veliko.

⁴Satrven je Moab!" Razliježe se jauk djece njihove.

⁵Putem od Luhita uzlazi se plačući. Kako se silazi u Horonaim, čuje se jauk nad propašću:

⁶"Bježite, spasite život, budite kao magarac pustinje!"

⁷Jer si gradio na svojim djelima i na blagu svojem, zato ćeš bi osvojen i ti. Kemoš putuje u ropstvo sa svim svojim svećenicima i knezovima.

⁸Zatirač dolazi na svaki grad. Ni jedan se grad neće spasiti. Poharat će se dolina, opustošit će se nizina, kako je rekao Gospod.

⁹Stavite Moabu nadgrobni spomenik, jer je on razoren. Gradovi njegovi postaju pustinjom, bez stanovnika.

¹⁰Proklet, tko se nemarno brine za riječ Gospodnju! Proklet, tko od krvi usteže mač svoj!

¹¹Od malena ostao je Moab u miru, ležao je mirno na droždini svojoj, nije se pretakao iz suda u sud, nikada nije išao u progonstvo. Zato mu je ostao fin ukus. Njegov se miris nije izgubio.

¹²"Zato, zaista, dolazi vrijeme", govori Gospod, "kada ću mu poslati bačvare. Oni će ga priječiti, ispraznit će bačve, porazbijat će sudove.

¹³Tada će se Moab osramotiti zbog Kemoša kao kuća Izraelova nekoć

Betelom, u koji se je uzdala.

¹⁴Kako samo možete reći: 'Junaci smo ljudi puni snage za boj!'

¹⁵Zatirač je Moabov izišao proti njemu, Najbolji od mladosti njegove silaze na zaklanje," govori kralj;

¹⁶Ime je njegovo 'Gospod nad vojskama'. "Posve je blizu propast Moabova. Brzo korača njegova nesreća."

¹⁷Žalite ga, svi susjedi njegovi, svi, koji znate za ime njegovo, recite: "Kako se slomi jaki štap, slavno žezlo!"

¹⁸Sidi sa slave svoje, sjedi u blato, stanovnice kćeri dibonska! Zatirač Moabov izlazi proti tebi, ruši gradove tvoje.

¹⁹Stani na put i pogledaj oko sebe, stanovnice Aroera! Upitaj umakloga bjeGUNCA, reci: "Što se je dogodilo?"

²⁰Osramoćen je Moab, razbijen. Jaučite i vičite, glasite na Arnonu: "Srušen je Moab."

²¹Sud dolazi na zemlju ravnu, na Holon i Jahzu i Mefaat,

²²Na Dibon i Nebo i Bet –Diblatajim,

²³Na Kirjatajim i Bet–Gamul i na Bet–Meon,

²⁴Na Kerijot, Bosru i sve gradove zemlje moapske, daleke i blize.

²⁵"Odbijen je rog Moabu, mišica se njegova smrskala," govori Gospod.

²⁶Opijte ga! – Podigao se na Gospoda. – Neka padne Moab u vlastitu bljuvotinu! Neka bude sada sam na podsmijeh!

²⁷Nije li tebi Izrael bio na podsmijeh? Je li se možda zatekao među kradljivcima, da podrugljivo tresesh glavom, kadgod si samo govorio o njemu?

²⁸Ispraznite gradove i nastanite se u klisurama, stanovnici moapski! Učinite kao golubica, koja se gnijezdi u pustari na kraju gudure!

²⁹Čuli smo za ponos Moabov, veoma veliki, za njegovu oholost, njegovu nadutost i ponos, za razmetanje njegovo.

³⁰"Znam dobro obijest njegovu", govori Gospod. "Laž je brbljanje njegovo, laž je djelovanje njegovo."

³¹Zato jaučem za Moabom, vičem glasno za svojim Moabom. Žalim ljude u Kir–Heresu.

³²Više, nego što sam plakao za Jazerom, plačem za tobom, lozo Sibmaha! Do mora se vuče vriježa tvoja, dopire do Jazera. U jesen tvoju i u berbu tvoju prodire zatirač.

³³Radost i veselje iščeznu s rodnooga polja, iz zemlje moapske. Učinio sam kraj vinu u kacama. Gnječioci neće više gnječiti. Vika ratna nije više radovanje.

³⁴Do Eleale prodire vika od Hešbona. Glasno jauču do Jahaza, od Soar do Horonaima, do Eglat Šelišije. Vode Nimrima postaju pustinja.

³⁵"Učinit ću u Moabu kraj govori Gospod, "onomu, koji se je penjao na visinu žrtvenu, da kadi bogovima svojim.

³⁶Zato tuguje kao frula srce moje za Moabom. Tuguje kao frula srce moje za stanovnicima u Kir–Heresu: "Propalo je sve koliko imanje i dobro njihovo.

³⁷Svaka je glava ćelava. Svaka je brada obrijana, zarezotine na svim rukama, oko bedara odjeća žalosti!

³⁸Na svim krovovima Moabovim i po cestama njegovim ništa do jadikovanje: "Jer sam razbio Moaba krao sud, što se ne dopada nikomu," govori Gospod.

³⁹Kako je satrven! – Jaučite! – Kako Moab okreće leđa naprćen sramotom! Postade Moab podsmijeh i groza svima susjedima svojim.

⁴⁰Jer ovako veli Gospod: "Evo, kao orao lebdi nad njim, raširuje krila nad Moabom.

⁴¹Osvojeni su gradovi, zauzete su tvrđave. U onaj će dan biti srce junaka Moabovih kao srce žene, što rada."

⁴²Uništen će biti Moab. Nije više narod, jer se je podigao na Gospoda.

⁴³"Groza i jama i zamke na tebi, stanovniče moapski!" govori Gospod.

⁴⁴"Tko je umaknuo grozi, upada u jamu, tko izađe iz jame, uhvati se u zamku, kad ovo pustim na Moaba, u godini pohoda njegova," govori Gospod.

⁴⁵U sjeni hešbonskoj zaustavljaju se izmoreni bjegunci. Jest, nekoć je izašao oganj iz Hešbona i plamen ognjeni iz tvrđe Sihonove, opalio sljepočice Moabu, tjeme borcima.

⁴⁶Teško tebi, Moabe, izgubljen si, narode Kemošev! Sinovi će se tvoji zarobiti, i kćeri će se tvoje odvući u progonstvo.

⁴⁷"Na kraju dana okrenut ću sudbinu Moabovu," govori Gospod. Dovle je sud Moabu.

Jeremija – 49 glava

¹O Amoncima. Ovako veli Gospod: "Zar Izrael nema sinova, zar nema baštinika? Zašto je Milkom baštinio Gad, zašto se je narod njegov nastanio u njegovim gradovima?"

²Zato, zaista, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću učiniti da zaori ratni urnebes proti Rabe u Amonu. Bit će gomila ruševina, gradovi njegovi bit će ognjem popaljeni, i Izrael će baštiniti svoje vlastite baštine," govori Gospod.

³Hešbone, jauči, opustošen je Aj! Jadikujte, kćeri Rabaove! Pripašite vreću oko sebe i tugujte! Lutaj te u pleterima! Milkom putuje u progonstvo sa svim svojim svećenicima i knezovima.

⁴Što se hvališ dolinom svojom, svojim bujnim dnom doline, nevjerna kćeri, hvaleći se bogatstvom svojim: "Tko će udariti na me?"

⁵Zaista, grozu ću pustiti na te", govori svemogući Gospod nad vojskama, "sa svih strana oko tebe! Bit ćete raspršeni svaki za se, i bjegunce nitko neće skupiti.

⁶Ali ću poslije okrenuti opet sudbinu Amonaca", govori Gospod.

⁷" O Edomu. Ovako veli Gospod nad vojskama: "Zar nema više mudrosti u Temanu Zar je nestao zavjes razumnima? Je li im mudrost nestala?"

⁸Bježite, udaljite se odavde, skrivajte se u dubinu, građani dubinu! Jer ću pustiti da na Ezava dođe nesreća njegova, vrijeme kazne njegove.

⁹Dolaze k tebi vinogradari, za pabirčenje ne ostavljaju više ništa. Dolaze noću kradljivci, i grabe pohlepno.

¹⁰Jest, ogolit ću Ezava. Otkrit ću skrovišta njegova, on se više ne može skriti. Pleme će se njegovo uništiti, braća njegova i susjedi njegovi, i ništa više ne osta od njega.

¹¹Ostavi sirote svoje, ja ću ih uzdržavati. Udovice tvoje neka se uzdaju u me!"

¹²Jer ovako veli Gospod: "Zaista, koji nijesu zaslužili da piju čašu, moraju je izliti: "a ti, ti da bi još, ostao bez kazne? Nećeš ostati bez kazne, ne, nego ćeš piti!"

¹³Jer sobom se kunem," govori Gospod: "Bosra će biti groza, pogrda, podsmijeh i kletva, svi će gradovi njegovi biti pustinja vječna!"

¹⁴Čuo sam vijest od Gospoda, glasnik je poslan k narodima: "Skupite se, idite proti Edomu, dignite se u boj!"

¹⁵"Zaista, učinit ću te malenim među narodima, prezrenim među ljudima.

¹⁶Strah, što ga ulijevaš, zaludio te je, tvoje drsko mišljenje, jer stanuješ u rasjelinama kamenim, hvataš se vrletnih visina. I visoko gradiš gnijezdo kao orao, ipak ću te odanle srušiti dolje," govori Gospod.

¹⁷Grozan će postati Edom: "Tko prolazi pokraj njega, zgrozi se i podsmijeva se zbog svih uboja njegovih.

¹⁸Kako se zbilo Sodomi i Gomori i susjedima njihovim kod uništenja njihova: tako", veli Gospod, "neće više tamo nitko stanovati, ni jedan čovjek neće ondje boraviti.

¹⁹Gle, kao što lav izlazi iz sjajne zemlje jordanske, protiv onih u zaklonu, tako ih iznenada gonim odatle. Koga sam izabrao, toga ću postaviti nad njima. Jer tko je kao ja, tko će izazvati mene, i koji će mi

pastir odoljeti?"

²⁰Zato čujte odluku Gospodnju koju je prihvatio proti Edomu, osnove njegove, što ih je smislio proti stanovnicima Temana: Zaista, odvući će ih, najmanje od ovaca! Zaista, zgrozit će se pred njima vlastita paša!

²¹Od praske pada njihova zadrhtat će zemlja. Jauk će se njihov čuti do Crvenoga mora.

²²Gle, kao orao diže se on gore. Lebdi tamo, raširuje krila svoja nad Bosrom. U onaj dan bit će srce junaka edomskih kao srce u žene, koja porađa.

²³O Damasku. Zbunjeni su Hamat; Arpad, kad čuše zle glase. Srce je njihovo uzbuđeno od brige, ne može se više umiriti.

²⁴Klonuo je Damask, okrenuo da bježi. Groza ga spopala, tjeskoba i bolovi ga prihvatili kao ženu, što porađa.

²⁵Jao, slavni je grad ostavljen, raskošni grad!

²⁶"Zato će popadati mladići na ulicama njegovim, svi će ratnici izginuti u onaj dan!" govori Gospod lad vojskama.

²⁷"Na zidove Damaska stavit ću oganj, da proždre palače Ben-Hadadove.

²⁸O Kedaru i o kraljevstvima Hasora, što ih pobjedi Nebukadnezar, kralj babilonski. Ovako veli Gospod: "Ustanite, idite na Kedar, i pokorite sinove Istoka!

²⁹Uzimaju im šatore i stada, pokrivala njihova i posuđe njihovo. Otimaju im deve njihove i viču na njih: 'Groza naokolo!'

³⁰Bježite, zaklonite se što brze, skrijte se u dubinu, stanovnici Hasora! govori Gospod. "Nebukadnezar, kralj babilonski, prihvatio je odluku proti vama, smislio je osnovu proti vama.

³¹Ustanite! Idite proti narodu bezbrižnome, koji stanuje u sigurnosti," govori Gospod, "koji ne zna ni za vrata ni za prijevornice", koji stanuje sam!

³²Deve njihove bit će plijen, mnoštvo stada njihovih grabež. Razasut ću ih u sve vjetrove, njih, što su najdalje. Učinit ću da dođe na njih propast sa svih strana," govori Gospod.

³³"Hasor će onda biti stan čagalja, pustinja vječna. Nitko neće više stanovati tamo, ni jedan čovjek neće boraviti u njemu."

³⁴Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe proroku Jeremiji proti Elamu u početku vladanja kralja Judina Zedekije, govoreći:

³⁵Ovako veli Gospod nad vojskama: "Zaista, ja ću slomiti luk Elamu, glavno oruđe snage njegove!

³⁶Dovest ću proti Elamu četiri vjetra s četiri kraja neba. Razasut ću ih u sve vjetrove. Neće biti naroda, kamo neće doći prognanici Elama.

³⁷Utjerat ću u Elam strah od neprijatelja njegovih, od onih, koji mu rade o glavi. Pustit ću nesreću na njih, žestinu gnjeva svojega," govori Gospod. "Poslat ću za njim mač, dokle ga ne zatrem.

³⁸Namjestit ću prijestolje svoje u Elamu, uništiti ću ondje kralja i knezove," govori Gospod.

³⁹"Na svršetku dana okrenut ću sudbinu Elamovu," govori Gospod.

Jeremija – 50 glava

¹Ovo je riječ, koju reče Gospod o Babilonu, zemlji Kaldejaca, preko proroka Jeremije:

²"Objavite među narodima i razglasite, visoko dignite zastavu i navijestite, ne tajite, iskažite: "Uzet je Babilon, posramljen je Bel, razmrskan je Marduk, slike su njegove posramljene, idoli su njegovi razrušeni!"

³Jer proti njemu ide narod sa sjevera. Zemlju će njegovu učiniti pustinjom. Nitko više neće stanovati u njoj, čovjek i životinja pobjegli su, i raspršili se."

⁴"U one dane i u ono vrijeme," govori Gospod, "dolaze djeca Izraelova i djeca Judina zajedno. Idu ovamo, neprestano plačući, i traže Gospoda, Boga svojega.

⁵Pitaju za put u Sion: "tamo je upravljen njihov pogled. Dolaze i stoje kod Gospoda. U vječnom zavjetu, što se ne zaboravlja nikada.

⁶Narod je moj bio stado izgubljeno. Pastiri su ga njegovi zaveli, vodili su ga okolo po gorama; išli su s brda na humove, i zaboravili su stan svoj.

⁷Tko ih je god našao, prožderao bi ih. Neprijatelji su njihovi govorili: 'Mi im stim ne činimo krivo', jer su sagriješili Gospodu, stanu pravde, nadi otaca svojih, Gospodu.

⁸Bježite iz područja Babilona, iz zemlje Kaldejca! Izadite! Budite kao ovnovi pred stadom, jer evo, ja ću podignuti i povesti proti Babilonu mnoštvo velikih naroda iz zemlje sjeverne.

⁹Oni će se postaviti proti njemu. Odatle će ga osvojiti. Strijele su im kao

u valjana junaka, koji se ne vraća nikad bez uspjeha.

¹⁰Tako će Kaldejska postati plijenom, koji će je plijeniti, dobit će svi dosta," govori Gospod.

¹¹"Jest, veselite se samo, jest, radujte se samo, vi lupeži moje baštinske zemlje! Jest, poskakujte kao telad na travi i ržite kao ždrijepci!

¹²Sasvim se osramoti mati vaša. Postiđena je, koja vas je rodila. Zaista, bit će posljednja među narodima: pustinja, suhovica pustara!

¹³Zbog gnjeva Gospodnjega neće se u njoj stanovati, sva će opustjeti. Tko prolazi pokraj Babilona, zgrozit će se i podsmijevat će se zbog svih uboja njegovih.

¹⁴Postavite se okolo proti Babilonu, vi strijelci svi koliki! Gađajte ga! Ne štedite strijela, jer je sagriješio Gospodu.

¹⁵Podignite proti njemu bojnu viku unaokolo: "Predao se je, kule njegove padaju, zidovi se njegovi ruše!" Jest, ovo je osveta Gospodnja! Osvetite mu se! Učinite mu, kako je sam činio!

¹⁶Istrijebite iz Babilona sijača i onoga, koji maše srpom o žetvi! Od mača pogubnoga neka se vrati svaki k svojem narodu, neka bježi svaki u svoju postojbinu!

¹⁷Izrael je ovca potjerana, od lavova gonjena. Najprije ga kralj asirski jeo, onda mu Nebukadnezar, kralj babilonski, kosti izlomio.

¹⁸Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Zaista ja ću kazniti kalja babilonskoga i zemlju njegovu, kao što sam kaznio kralja asirskoga.

¹⁹Povratit ću Izraela k pašnjaku njegovu, neka pase na Karmelu i u Bašanu! Bit će sit na gorama Efraimovim i u Gileadu.

²⁰U one dane i u ono vrijeme," govori Gospod, "tražit će krivnju Izraelovu: nema je više, grijehe Judine: ne nalaze se, jer ću oprostiti ostatku, što ga ostavim.

²¹Izađi proti zemlji Merataim, izađi proti njoj i proti stanovnicima Pekoda! Uništi ih i istrijebi" govori Gospod, "i učini točno, kako ti zapovjedim!"

²²Čuj, rat je u zemlji i razor velik!

²³Kako je razbijen, razmrskan malj cijeloga svijeta! Kako je Babilon postao strašilo među narodima!

²⁴"Mećem ti zamke, Babilone, hvataš se u njih i ne osjećaš. Zatečen si i uhvaćen, jer si izazvao Gospoda u boj."

²⁵Oružaru svoju otvori Gospod, izvadi svoje oružje gnjevno, jer posla ima za Svemogućega Gospoda nad vojskama u zemlji Kaldejaca.

²⁶Podite na nju s posljednjega kraja! Otvorite žitnice njezine, slažite je kao snopove, i zatrite je, neka više ne ostane od nje ni ostatak!

²⁷Pokoljite sve junce njezine! Dolje s njima na zaklanje! Teško njima, dan je njihov došao, vrijeme pohađenja njihova!

²⁸Čuj, umakli bjegunci iz zemlje babilonske, koji na Sionu Gospoda, Boga našega, javljaju osvetu, osvetu za hram njegov:

²⁹Podignite mnoge proti Babilonu, sve strijelce! Utaborite se proti njemu, da ne uteče ni jedan! Isplatite mu djela njegova! Učinite s njim točno onako, kako je on sam činio, jer je bio drzovit prema Gospodu,

prema Svecu Izraelovu.

³⁰"Zato će mladići njegovi pasti po ulicama njegovim, svi će ratnici njegovi izginuti u onaj dan!" govori Gospod.

³¹"Zaista, ja ću na tebe, drska," govori svemogući Gospod nad vojskama. "Jest, dan je tvoj došao, vrijeme pohođenja tvojega!

³²Ohola će se srušiti i pasti, i nitko je ne podiže. Stavit ću oganj na gradove njezine i spalit će sve oko nje."

³³Ovako veli Gospod nad vojskama: "Silu podnose djeca Izraelova i djeca Judina, svi, kojih odvedoš, drže ih čvrsto i neće da ih puste.

³⁴Ali je jak izbavitelj njihov: 'Gospod nad vojskama' ime je njemu. On vodi sigurno stvar svoju, da donese mir zemlji, a nemir stanovnicima babilonskim."

³⁵"Mač na Kaldejce," govori Gospod, "i na gradane babilonske, na knezove njegove i na mudrace njegove!

³⁶Mač na varalice njegove: "poludjet će! Mač na junake njegove: klonut će!

³⁷Mač na konje njegove i na kola njegova i na svu mješavinu naroda u sredini njegovoj: postat će kao žene! Mač na blago njegovo: zaplijenit će se!

³⁸Mač na vode njegove: presušit će, jer je to zemlja idola. Zbog njihovih likova gadnih postat će luđaci.

³⁹Zato će se ondje nastaniti lisice i čagalji, i nojevi će ondje stanovati. Dovijeka neće više biti nastanjen, kroz sve naraštaje neće biti naseljen.

⁴⁰Kako je Bog razorio Sodomu Gomoru i susjedne gradove njihove," govori Gospod, "tako neće više nitko ondje stanovati, ni jedan čovjek neće ondje boraviti!"

⁴¹Evo, narod dolazi sa sjevera. Velik narod i kraljevi mnogi podižu se s krajeva zemlje.

⁴²Luk i koplje nose, tvrdi su i bez milosrđa. Vika njihova buči kao more, na konjima jure ovamo, kao ratnik naoružani, proti tebi, kćeri I babilonska!

⁴³Kralj babilonski čuo je vijest o njima: ruke njegove padaju mlitavo, tjeskoba ga obuzima, bolovi kao ženu, koja porađa,

⁴⁴"Gle, kao što lav izlazi iz sjajne zemlje jordanske na one u zaštiti, tako ih iznenada gonim odatle. Koga sam izabrao, toga ću postaviti nad njima, jer tko je kao ja? Tko će izazvati mene, i koji će mi pastir odoljeti?"

⁴⁵Zato čujte odluku Gospodnju, koju je prihvatio proti Babilonu, osnove njegove, što ih je smislio proti zemlji kaldejskoj! Zaista, odvući će ih, najmanje od ovaca! Zaista, zgrozit će se pred njima vlastita paša!

⁴⁶Od glasa "Zauzet je Babilon zadrhtat će zemlja. Jauk će njihov prodrijeti u narode!

Jeremija – 51 glava

¹Ovako veli Gospod: "Zaista, ja ću podignuti proti Babilonu i proti stanovnicima Kaldejske bijes upropastitelja.

²Poslat ću proti Babilonu vijače, da ga izviju i zemlju njegovu da oplijene, kad ga opsjednu unaokolo u dan propasti."

³Neka nitko ne nategne luk svoj neka se ne digne u oklopu svojemu!
Ne štedite mladića njegovih! Istrijebite svu vojsku njegovu!

⁴Pobijeni leže u zemlji kaldejskoj, izbodeni na ulicama njezinim.

⁵Jer nije ostavio Izraela i Jude Bog njihov, Gospod nad vojskama, ako i
jest zemlja njihova puna krivnje proti Svecu Izraelovu.

⁶Bježite iz područja babilonskoga! Svaki neka spasi život svoj, da ne
izginete krivnjom svojom! Jer je vrijeme osvete za Gospoda. On vrši
plaću na njemu.

⁷Babilon je bio zlatna časa u ruci Gospodnjoj. Svu je zemlju opojio,
vina su njegova pili narodi; tako su poludjeli narodi.

⁸Najedanput pade Babilon i razbi se, jaučite za njim! Donesite balzama
za njegovu bol; možda se dade iscijeliti!

⁹"Htjedosmo iscijeliti Babilon, ali se ne može iscijeliti. Ostavite ga, i
idimo svaki u postojbinu svoju, jer do neba dopire sud njegov, doseže
do oblaka.

¹⁰Gospod je iznio na svjetlo pravednu stvar našu. Dodite,
pripravljajmo na Sionu o djelu Gospoda, Boga svojega!"

¹¹Oštrite strijele, punito tobole! Gospod je nadražio bijes kralja
medijskoga, jer je proti Babilonu osnova njegova naperena, da ga
uništi. Jest, to je osveta Gospodnja, osveta za hram njegov!

¹²Razmahnite zastavom proti zidovima babilonskim! Pojačajte stražu,
postavite stražare! Namjestite zasjede, jer kako je Gospod zasnovao,
tako će i izvršiti, što je obećao za stanovnike babilonske.

¹³Ti, koji stanuješ na silnim vodama, bogat blagom, dođe kraj tvoj!

Svršetak je lihvi tvojoj!

¹⁴Gospod nad vojskama zakleo se je samim sobom: "Ako sam te i napunio ljudima kao skakavcima ipak će se zapjevati nad tobom dobitna vika."

¹⁵On je stvorio zemlju snagom svojom, on je utemeljio nadzemaljski svijet mudrošću svojom, on je razastro nebo razumom svojim.

¹⁶Kad zaori glas njegov, zašušte vode na nebu. On vodi oblake s krajeva zemlje, baca munje s daždom, izvodi vihor iz odaja njegovih.

¹⁷Luđak je svaki, koji to ne shvaća. Stidjeti se mora svaki umjetnik od livenoga lika svojega, jer je prijevarena liveni lik njegov; nema duha u njemu.

¹⁸Oni su tlapnje, stvari smiješne. U vrijeme kazne njihove kraj je njima.

¹⁹Ali kao ovi nije dio Jakovljevi, nego je on stvoritelj svega, i Izrael je pleme, što je njegovo. Gospod nad vojskama ime je njegovo.

²⁰"Ti si mi bio malj, oruđe bojno: tobom sam satio narode, tobom sam razorio kraljevstva.

²¹Tobom sam satio konja i jahača. Tobom sam satio kola i vozača.

²²Tobom sam satio čovjeka i ženu. Tobom sam satio starca i dijete. Tobom sam satio momka i djevojku.

²³Tobom sam satio pastira i stado. Tobom sam satio seljaka i spregu. Tobom sam satio namjesnike i upravitelje."

²⁴"A sad ću na vaše oči platiti Babilonu i svim stanovnicima kaldejskim za svu zloću, što je učiniše Sionu." govori Gospod.

²⁵"Čekaj, sad ću na te, goro pogibije", govori Gospod, "koja si opustošila svu zemlju! Pružit ću ruku svoju proti tebi i svalit ću te sa hridine i načinit ću od tebe goru ognja.

²⁶Neće uzeti od tebe kamena za krunište ni kamena za temelj. Ne, bit ćeš pustoš vječna," govori Gospod.

²⁷Zasadite zastavu u zemlju! Zatrubite u rog među narodima! Posvetite narode za boj proti Babilonu! Sazovite proti njemu kraljevstva Ararata, Menija i Aškenaza! Podignite proti njemu vođe, i dovedite konje, mnogo poput skakavaca!

²⁸Posvetite proti njemu narode za boj, kralja medijskoga, namjesnike, sve upravitelje njegove i sve područje oblasti njegove!

²⁹Tada će se potresti i zadrhtati zemlja; jer na Babilonu ispunjava se odluka Gospodnja, da učini područje babilonsko pustinjom, u kojoj nitko ne stanuje.

³⁰Junaci Babilona odustaju od boja, ostaju i sjede u tvrđavama. Usahnula je junačka snaga njihova. Postali su žene. Opustošene su kuće njegove, polomljene prijevornice njegove.

³¹Teklić leti za teklićem, glasnik za glasnikom, da jave kralju babilonskom, da je grad njegov zauzet sa svih krajeva.

³²Da su brodovi njegovi zaposjednuti bare njegove isušene, ratnici kleknuli.

³³Jer ovako veli Gospod lad vojskama, Bog Izraelov: "Kći je babilonska kao gumno u vrijeme, kad se nabija. Još malo, pa je i za nju došlo vrijeme žetve."

³⁴"Nebukadnezar, kralj babilonski, pojeo me je i satro, kao prazan sud bacio me je. Proždri me je, kao što zmaj napuni trbuh svoj, zatjerao me iz raja mojega.

³⁵"Bijeda moja neka padne na Babilon!" veli građanstvo Siona. "Krv moja neka dođe na stanovnike kaldejske!" veli Jerusalem"

³⁶Zato ovako veli Gospod: "Evo, ja ću voditi parbu tvoju! Osvetit ću te, osušit ću more njegovo; izvor ću njegov osušiti.

³⁷Babilon će postati gomila kamenja, stan čagaljima, pustoš, poruga i bez stanovnika.

³⁸Svi će rikati kao lavovi, zavijati kao lavići.

³⁹Kad ih upali pohlepa, ugotovit ću im gozbu i opojit ću ih, da stanu posrtati i upadnu u vječni san, iz kojega se više ne probudiše." govori Gospod.

⁴⁰Svest ću ih na zaklanje kao janjce, kao ovnove i jarce."

⁴¹Ah, kako je zauzet Šišak i osvojen ures svega svijeta! Kako je Babilon postao užas među narodima!

⁴²Ustalo je more na Babilon: utonu u silne valove njegove.

⁴³radovi njegovi postaše pustoš: "zemlja suše i goleti, zemlja, u kojoj više ne stanuje čovjek, kroz koju više ne prolazi čovjek.

⁴⁴Pohodit ću Bela u Babilonu i istrgat ću iz ralja njegovih, što je proždri, Narodi ne e više grnuti k njemu. I zidovi su babilonski pali.

⁴⁵Izađi iz područja njegova, narode moj! Neka svaki spasi život svoj od žestokoga gnjeva Gospodnjega!

⁴⁶Nemojte da klone srce vaše! Ne bojte se od glasa što će se čuti u zemlji, kad jedno godine dođe ovaj glas, druge godine onaj glas, i kad nasilje zavlada u zemlji, i jedan vladalac ustane na drugoga.

⁴⁷"Zato zaista, dolazi vrijeme, kad ću pohoditi idole babilonske. Sva će se zemlja njegova posramiti. Svi će pobijeni njegovi pasti u njemu.

⁴⁸Tada će nad Babilonom klicati od radosti nebo i zemlja i sve u njima, kada dođu na njega sa sjevera zatirači." govori Gospod.

⁴⁹"I Babilon mora pasti za pobijene Izraelove, kao što su za Babilon pobijeni padali po cijelom svijetu."

⁵⁰Idite, koji umakoste maču! Ne stojte, spominjite se u daljini Gospoda! Prema Jerusalemu neka se upravlja srce vaše!

⁵¹Stajali smo posramljeni, kad čusmo za porugu. Stid je pokrio lice naše, jer su tuđini došli u svete stanove Gospodnje.

⁵²"Zato zaista, dolazi vrijeme," govori Gospod, kad ću pohoditi idole njegove. Po svoj zemlji njegovoj jecat će pobijeni.

⁵³Da se Babilon sve do neba popne, da sagradi tvrđavu svoju na visini nepristupnoj, doći će ipak od mene na njega zatirači." govori Gospod.

⁵⁴Čuj, odjekuje vika iz Babilona, velik razor iz zemlje kaldejske!

⁵⁵Jer Gospod zatire Babilon, dokida tamo veliku vrevu. Valovi njegovi buče kao silne vode, vika se njegova razliježe.

⁵⁶Zaista, zatirač dođe na Babilon. Junaci se njegovi zarobljavaju: lukovi se njegovi potiru, jer je Gospod Bog plaće, koji sigurno plaća.

⁵⁷"Njegove knezove i mudrace, namjesnike, upravitelje i ratnike opojit ću, da padnu u vječni san, iz kojega se više ne probudiše," govori kralj; 'Gospod nad vojskama' ime je njegovo.

⁵⁸Ovako veli Gospod nad vojskama: "Široki zidovi babilonski razorit će se do temelja, visoka vrata njegova ognjem će se spaliti. Ljudi će se truditi ni za što, narodi će se mučiti za oganj."

⁵⁹Ovo je nalog, što ga dade prorok Jeremija Seraji, sinu Nerije, sina Mahsejina, kad je ovaj sa Zedekijom, kraljem Judinim, pošao u Babilon u četvrtoj godini kraljevanja njegova. Seraja je bio glavni stanoreda.

⁶⁰Jeremija je bio napisao u jednu knjigu svu nesreću, što je imala sadi na Babilon, naime sve ove riječi, što su napisane proti Babilonu.

⁶¹Jeremija reče Seraji: "Kad dođeš u Babilon, gledaj, da objaviš sve ove riječi! ⁶²Reći ćeš: 'Gospode, ti si se zaprijetio ovomu mjestu uništenjem, da se nitko više ne nastani u njemu, ni čovjek ni životinja, jer ima biti vječna pustinja.' ⁶³Kad pročitaš ovu knjigu, priveži kamen na nju, baci je u Euftrat ⁶⁴I reci: 'Tako će potonuti Babilon i neće se više podignuti zbog nesreće, što ću je pustiti na njega; on će iznemoći.'" Dogle su riječi Jeremijine.

Jeremija – 52 glava

¹Dvadeset i jedna godina bila je Zedekiji, kad je postao kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Mati se je njegova zvala Hamutala i bila je kći Jeremije iz Libne. ²On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, sasvim kako je činio Jojakim. ³Jer zbog gnjeva Gospodnjega došlo je s Jerusalemom i Judom tako daleko, da ih je odbacio ispred svojega lica. Zedekija otpade od kralja babilonskoga.

⁴U devetoj godini njegova vladanja, desetoga dana desetoga mjeseca, dođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svom vojskom svojom na Jerusalemu Opkoliše ga i načiniše opkope unaokolo. ⁵Grad ostade

opkoljen do jedanaeste godine kraljevanja Zedekijina.

⁶Devetoga dana četvrtoga mjeseca bila je glad u gradu postala tako teška, te narod zemaljski nije više imao što jesti. ⁷Tada zid gradski bi provaljen, i vojnici svi nagnuše u bijeg i ostaviše grad noću putem kroz vrata između obadva zida uz vrt kraljev, a Kaldejci su držali grad opkoljen. Okrenuše prema ravnici jordanskoj. ⁸Ali čete kaldejske potjeraše kralja i stigoše Zedekiju u polju jerihonskom, izakako ga je bila ostavila sva vojska njegova i razbježala se.

⁹Uhvatiše kralja i dovedoše ga kralju babilonskom u Riblu u području hamatskom. Taj mu izreče presudu. ¹⁰Kralj babilonski dade sinove Zedekijine poklati na njegove oči i sve knezove Judine pogubi u Ribli. ¹¹A Zedekiju dade oslijepiti i u okove staviti. Tada ga dade kralj babilonski odvesti u Babilon i u zatvoru ga držati do smrti njegove.

¹²Desetoga dana petoga mjeseca, t.j. u devetnaestoj godini kraljevanja Nebukadnezara, kralja babilonskoga, dođe u Jerusalem Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, koji je pripadao osobnoj službi kralja babilonskoga, ¹³I popali hram Gospodnji, palaču kraljevsku i sve kuće u Jerusalemu. Sve znamenitije zgrade dade popaliti. ¹⁴Sve zidove jerusalemske unaokolo rušile su sve čete kaldejske, što su stajale pod zapovjednikom tjelesne straže.

¹⁵Jedan dio malih ljudi i ostatak naroda, što je još bio preostao u gradu, tako isto prebjegne, što su bile prebjegle kralju babilonskom i ostatak zanatlija odvede Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže. ¹⁶A jedan dio malih ljudi u zemlji ostavi Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, kao vinogradare i seljake.

¹⁷Stupove mjedene u hramu Gospodnjem, podnožja i more mjedeno u hramu Gospodnjem razbiše Kaldejci i svu mjed od njih odvukoše u Babilon. ¹⁸I lonce, lopate, noževe, vrčeve, zdjele i sve posuđe mjedeno, što se upotrebljavalo kod službe Božje, uzeše. ¹⁹I

umivaonice, tave, škropionice, lonce, svijećnjake, kadionice i čaše, što je sve bilo od zlata i srebra, uze sebi zapovjednik tjelesne straže.

²⁰Obadva stupa, jedno more, dvanaest volova mjedenih, što su bili pod njim, i klupe, što ih bio dao načiniti kralj Salomon za hram Gospodnji, mjedi svega ovoga posuda nije bilo mjere. ²¹Što se tiče stupova, jedan je stup bio visok osamnaest lakata, i konac od dvanaest lakata bio je potreban, da ga obuhvati; bio je četiri prsta debeo i unutra šupalj.

²²Odozgo na njemu bilo je oglavlje mjedeno. Oglavlje bilo je visoko pet lakata. Pletenice sa šipcima ovijale se oko oglavlja, sve od mjedi. Isto tako bio je i drugi stup sa šipcima. ²³A bilo je dvadeset i šest šipaka, što su lebdili slobodno. Svih je šipaka bilo sto oko pletenice.

²⁴Zapovjednik tjelesne straže uze sa sobom velikoga svećenika Seraju i drugoga svećenika Sefanija i tri vratara. ²⁵Dalje uze iz grada jednoga dvoranina, koji je bio nad vojnicima, i sedam ljudi iz bliže okoline kraljeve, koji se nađoše u gradu, onda pisara vojnog zapovjednika, koji je popisivao narod u zemlji za vojnu službu, i šezdeset ljudi iz naroda zemaljskoga, koji se nađoše u gradu. ²⁶Ove dakle uze Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i odvede ih u Riblu kralju babilonskom. ²⁷A kralj babilonski dade ih pobiti i pogubiti u Ribli u zemlji hamatskoj. Tako on odvede Judu iz zavičajne zemlje njegove.

²⁸Ovo je broj ljudi, što ih Nebukadnezar odvede u ropstvo: u sedmoj godini tri tisuće i dvadeset i tri Judejca, ²⁹U osamnaestoj godini Nebukadnezarovoj osam stotina i trideset i dvije duše iz Jerusalema.

³⁰U dvadeset i trećoj godini Nebukadnezarovoj; odvede u ropstvo Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, Judejaca sedam stotina i četrdeset i pet duša, svega četiri tisuće i šest stotina duša.

³¹U trideset sedmoj godini, otkako se odvede Jojakin, kralj Judin, u dvanaestom mjesecu, dvadeset petoga dana u mjesecu, Evil–Merodak, kralj babilonski, u godini svojega nastupa vlade pomilova Jojakina, kralja Judina, i izvadi ga iz tamnice. ³²On se razgovori prijateljski s njim i namjesti mu prijestolje više prijestolja

drugih kraljeva, koji se nadoše kod njega u Babilonu. ³³Smio je skinuti sa sebe haljine tamničke i svagda kod njega jesti, dokle je živio.

³⁴Njegovo uzdržavanje, što je bilo trajno, davalo mu se iz dan u dan, dokle je živio, od kralja babilonskoga do smrti njegove.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#)

Tužaljke – 1 glava

¹Ah, kako leži pust grad – nekada bogat stanovnicima! Udovica je postao – nekada gospodarica narodima. Nad zemljama nekada kneginja postade podanica.

²Gorko plače noću – suze mu na obrazima. Nikoga nema, da ga utješi, od svih milosnika njegovih. Svi prijatelji njegovi postaše mu nevjerni, postaše mu neprijatelji.

³Iseli se Juda od jada, od ljutoga ropstva, boravi sad među neznabošcima, ne nakazi mira: svi tlačitelji njegovi hvataju ga u tjeskobi.

⁴Putovi na Sion tuguju, jer nitko ne dolazi na blagdan, Sva su vrata njegova pusta; svećenici njegovi uzdišu. Djevojke su njegove pune jada; i sam je jadan.

⁵Tlačitelji njegovi dođoše na vlast; neprijatelji se njegovi raduju; jer ga Gospod rinu u žalost zbog svih grijeha njegovih. Djeca njegova idu u ropstvo pred tlačiteljem.

⁶Pade sa sionske kćeri sav sjaj njezin. Knezovi su njezini kao ovnovi bez pašnjaka. Vuku se tamo posve iznemogli pred goničem.

⁷U vrijeme svoje muke i nevolje spominje se Jerusalem sve krasote, što ju je imao u dane davne; sada narod njegov pada u ruke

neprijateljeve, a nitko mu ne pomaže. Neprijatelji to gledaju i propasti se njegovoj smiju.

⁸U krivnju je zapleten Jerusalem; zato posta ogavan. Svi laskavci njegovi preziru ga: vidješe golotinju njegovu. A on sam uzdiše i okreće se natrag.

⁹Nečistoća pokriva skute njegove; nije mislio na kraj svoj. Zato je pao tako duboko; nije imao nikoga da ga potješi. "Gospode, pogledaj nevolju moju: jer se je ponio neprijatelj!"

¹⁰Tlačitelj poseže rukom na sve blago njegovo. Morao je vidjeti, kako prodiru u svetište njegovo neznabošci, kojima si zabranio pristup u zajednicu svoju.

¹¹Sav narod njegov uzdiše tražeći kruha. Za jelo daje nakit svoj, da produlji život. "Ah, Gospode, vidi ipak i pogledaj, kako sam veoma prezren!"

¹²"Vi svi, koji prolazite putem, pogledajte i vidite, ima li boli, kakva je moja, koja me pogodila, kad me Gospod rinuo u žalost u dan žestokoga gnjeva svojega!

¹³S visine posla oganj u nutrinu moju za kaznu. Postavi mrežu nogama mojim, prebaci me. Ostavi me bez pomoći, te jednako tugujem.

¹⁴Opremljen je jaram grijeha mojih, privezala ga je ruka njegova. Bio mi je metnut na vrat, i skrši se snaga moja. Gospod me predade takvima, kojih ne mogu prevladati.

¹⁵Sve je junake moje ugrabio Gospod usred mene. Sazvao proti meni svečanost, da pogubi ratnike moje. Gospod je sam kao grožđe u kaci izgazio djevojku kćer Judinu.

¹⁶Zato ja moram gorko plakati; oko moje pliva u suzama. Daleko je od mene utješitelj, koji bi me okrijepio. Postiđena su djeca moja, jer je nadvladao neprijatelj."

¹⁷Sion pruža ruke svoje; nema mu utješitelja. Gospod je podigao unaokolo proti Jakovu neprijatelje njegove, Jerusalem posta kod njih gadan.

¹⁸"Gospod je jedini pravedan; jer ja sam mu prkosio. Čujte, svi narodi, i vidite bol moju! Djevojke moje i mladići moji otidoše u nevolju.

¹⁹Pozvao sam milosnike svoje, ali su oni bili nevjerni. Svećenici moji, starješine moje poginuše u gradu tražeći jela, da produlje život svoj.

²⁰Pogledaj, Gospode, kako mi je teško; nutrina moj a gori! U grudima mi se prevrće srce; jest, velik je bio prkos moj! Vani bjesni mač, a unutra smrt.

²¹Čuli su, kako jecam, ali ne nađoh nikakva utješitelja. Svi su neprijatelji moji čuli za nesreću moju, radosni, da si to učinio, da si poslao dan, kojim si zaprijetio. Nek ih pogodi kao mene!

²²Nek izađe pred lice tvoje sva zloća njihova! Tada učini njima, što si učinio meni za sve grijeha moje." Jer su bez broja uzdasi moji, slabo je srce moje."

Tužaljke – 2 glava

¹Ah, kako naoblači Gospod u gnjevu svojemu kćer sionsku! Baci s neba na zemlju sjaj Izraelov, ne pomisli na podnožje nogu svojih u dan gnjeva svojega.

²Neštedice uništi Gospod sva polja Jakovljeva, Poruši u gnjevu svojemu tvrđave kćeri Judine. Poruši u prah, oskvrni kraljevstvo,

knezove njegove.

³Slomi u žestini gnjeva svojega svu snagu Izraelovu. Potegnu natrag desnicu svoju od neprijatelja, raspali se na Jakova kao oganj plameni, što proždire sve.

⁴Kao neprijatelj nateže luk svoj, kao protivnik pruži desnicu svoju; što obraduje oko, sve to uništi u šatoru kćeri sionske. Izli gnjev svoj kao oganj.

⁵Kao neprijatelj pokaza se Gospod, uništi Izraela, uništi sve palače njegove, sruši tvrđave njegove, nagomila na kćer Judinu jad na jad.

⁶Pogazi kao lijehu hram njegov, poruši svetište njegovo. Gospod vrže u zaborav na Sionu blagdane i subotu. U žestokom gnjevu svojemu odbaci kralja i svećenika.

⁷Pogrdi Gospod žrtvenik svoj, zamrzi na svetište svoje. Pusti da padnu u ruke neprijatelju zidovi dvorova njegovih. Stade ih vika u kući Gospodnjoj kao u dan blagdana.

⁸Odluči Gospod da uništi zidove kćeri sionske. Rasteže mjeračko uže i ne ustavi ruke svoje kod rušenja. Ražalosti opkop i zid; tugovali su skupa.

⁹Utonuše u zemlju vrata njezina; polomi i razbi prijevornice njezine. Kod neznabožaca su klali njezin, knezovi njezini. Nema više zakona. I proroci njezini ne dobivaju viđenja od Gospoda.

¹⁰Šuteći sjede na zemlji starci kćeri sionske, posuli su prahom glavu svoju, vrećom se ogrnuli. Pognule k zemlji glavu svoju djevojke jerusalemske.

¹¹Ispadoše mi oči od plača; grudi moje hoće da puknu. Sav mi je život

otet zbog pada kćeri moga naroda, jer dijete i nejače ginu na ulicama gradskim.

¹²Svojim materama viču: "Gdje je kruh?" Ginu kao smrtna rana na ulicama gradskim, izdišu dušu svoju na grudima matera svojih.

¹³Što da ti predočim, čim da te izjednačim, kćeri jerusalemska? Kakvu ću ti priliku naći, da te utješim, djevojko, kćeri sionska? Jer je velika kao more nesreća tvoja; tko da te iscijeli?

¹⁴Proroci tvoji navješćivali ti laž i prijevaru, nijesu otkrivali krivnje tvoje, da okrenu sudbinu tvoju. Samo su ti utvare govorili, da te prevare i zavedu.

¹⁵Nad tobom pljeskaju rukama svi, koji prolaze putem. Šiću i mašu glavom nad kćerju jerusalemskom: "To li je grad, za koji su govorili da je najljepši, milina svemu svijetu?"

¹⁶Otvoraju usta na te svi neprijatelji tvoji. Škripe zubima, šiću i viču: "Ha, mi proždrijesmo! Jest, ovo je dan našega nadanja; dočekasmo ga, doživjesmo!"

¹⁷Svršio je Gospod, što je naumio, prijetnju svoju ispunio, koju je davno rekao: razorio je nemilice, razveselio je tobom neprijatelja, učinio je ponosnim protivnik tvoje.

¹⁸O poviči gore visoko Gospodu, djevojko, kćeri sionska! Daj da teku suze tvoje kao potok dan i noć! Ne daji sebi nikada mira; neka se oko tvoje nikada ne odmori!

¹⁹Ustani! Tuguj glasno ob noć, u početku straže! Izlijevaj srce svoje kao vodu pred licem Gospodnjim! Podiži k njemu ruke svoje za život djece svoje, što ginu od gladi na uglovima svih ulica!

²⁰"Gospode, vidi ipak i pogledaj, kojemu si učinio ovako! Jesu li smjele žene jesti plod tijela svojega, dječicu svojega staranja? Je li se smjelo u svetišću Gospodnjem ubijati svećenika i proroka?

²¹Na ulicama leže na zemlji dječak i starac. Djevojke moje i mladići moji padoše od mača. Ti i ih pobio u dan gnjeva svojega, poklao si ih okrutno

²²Sazvao si kao na blagdan odasvud one, koji me straše. U dan gnjeva Gospodnjega nije bio nitko, koji bi utekao i umaknuo. Koje othranih i brižno odgojih, njih mi neprijatelj moj pobi.

Tužaljke – 3 glava

¹Ja sam, koji sam iskusio nevolju od pruta gnjeva njegova.

²Potisnuo me je i potjerao u taman mrak.

³Proti meni obraća ruku svoju uvijek iznova povazdan.

⁴Učinio je, da uvene tijelo moje, koža moja, polomio je kosti moje.

⁵Sazidao je i nagomilao oko mene otrovnu nevolju.

⁶U tamu me obavio kao mrtvace davnih vremena.

⁷Ogradio me, da ne izađem, oteščao mi okove moje.

⁸Kad vičem i zovem, on ne čuje vapaja mojega,

⁹Zazidao je putove moje tesanim kamenom, povaljao stazu moju.

¹⁰Bio mi je kao medvjed što vreba, lav u skrivalištu.

- ¹¹Odvukao me s puta, razderao me. Pustio me da uginem.
- ¹²Nategao luk svoj, stavio me za biljegu strijeli svojoj.
- ¹³Probo mi bubrege strijelama iz tobolca svojega.
- ¹⁴Postao sam podsmijeh svemu narodu svojemu, ruglo njihovo svaki dan.
- ¹⁵Nasitio me gorčinom; dao mi pelin da pijem.
- ¹⁶Polomio mi zube kamenjem, dao mi pepeo da jedem.
- ¹⁷Uzeo si mir duši mojoj, zaboravio sam sreću.
- ¹⁸Rekoh: "Ode mi život, ufanje moje u Gospoda."
- ¹⁹Spomeni se nevolje moje, tumananja mojega, pelina gorkoga!
- ²⁰Mnogim mudrovanjem skučena je u meni duša moja.
- ²¹Ovo ću pomisliti u sebi, iz toga ću ufanje crpsti:
- ²²Milost je Gospodnja, da nijesmo sasvim uništeni, neiscrpljivo je milosrđe njegovo.
- ²³Ponavljaju se svako jutro. Vrlo je velika vjernost tvoja.
- ²⁴Velim: "Gospod je dio moj; zato se ufam u njega."
- ²⁵Gospod je dobrostiv onome, koji ga čeka, duši, koja ga traži.
- ²⁶Dobro je mirno čekati pomoć Gospodnju.

²⁷Dobro je svakome nositi jaram svoj od mladosti.

²⁸Neka sjedi sam i šuti, cad mu on dosudi!

²⁹Neka prigne k prahu usta svoja; možda još ima ufanja!

³⁰Neka podmetne obraz svoj onome, koji ga bije, nek se najede sramote!

³¹Jer Gospod ne odbacuje za vazda,

³²Ako i dosudi nevolju: on se i smiluje u veličini milosti svoje;

³³Jer on iz naslade ne ruši i ne rascvili ljude.

³⁴Kad su gazili nogama sve zarobljenike u zemlji,

³⁵Kad su izvrtali pravo čovjeka pred očima Svevišnjega,

³⁶Kad su tlačili čovjeka pred sudom: ne vidi li to Gospod?

³⁷Tko je taj, koji je zapovjedio i zbilo se, a Gospod da nije zapovjedio?

³⁸Ne dolazi li nesreća i sreća po zapovijedi Svevišnjega?

³⁹Zašto se tuži čovjek, koji još živi, čovjek zbog kazni svojih?

⁴⁰Ispitajmo, pretražimo putove svoje, obratimo se Gospodu!

⁴¹Podignimo srce i ruke k Bogu u nebu!

⁴²Griješili smo i bunili smo se; tada nam nijesi oprostio.

⁴³Obavio si se gnjevom, progonio si nas, ubijao neštedice;

- ⁴⁴Zaogrnuo si se u oblak, da više ne prodre molitva;
- ⁴⁵Učinio si od nas smeće, izmet usred naroda.
- ⁴⁶Razjapili usta svoja proti nama svi neprijatelji naši.
- ⁴⁷Zadesi nas groza i jama, uništenje i zatiranje.
- ⁴⁸Potoci vode teku iz očiju mojih zbog pada kćeri naroda mojega.
- ⁴⁹Oči moje liju suze bez prestanka,
- ⁵⁰Dokle Gospod ne pogleda i ne vidi s neba.
- ⁵¹Oko moje muči dušu moju zbog svih kćeri grada mojega.
- ⁵²Tjerali su me kao pticu neprijatelji moji ni za što.
- ⁵³Svaljivali su u jamu život moj, bacali kamenje na me.
- ⁵⁴Vode su pokrile glavu moju; pomislio sam: "Izgubljen sam."
- ⁵⁵Tada sam zazvao, Gospode, ime tvoje iz dubine jame.
- ⁵⁶Ti si čuo zaziv moj: "Ne zatiskuj uha svojega vapaju mojemu!"
- ⁵⁷Bio si blizu mene, kad sam te zvao, rekao si: "Ne boj se!"
- ⁵⁸Vodio si, Gospode, stvar moju, izbavljao si život moj.
- ⁵⁹Vidio si, Gospode, krivdu moju; pribavi mi pravicu!
- ⁶⁰Vidio si svu osvetljivost njihovu, sve osnove njihove proti meni.

⁶¹Čuo si ruganje njihovo, Gospode, sve osnove njihove proti meni,

⁶²Mojih protivnika govore i spletke proti meni povozdan.

⁶³Pogledaj sjedenje i ustajanje njihovo: ja sam podsmješnica njihova.

⁶⁴Gospode, ti ćeš im platiti po djelu ruku njihovih.

⁶⁵Zaslijepit ćeš srca njihova; kletva tvoja na njih!

⁶⁶Ti ćeš ih u gnjevu progoniti, uništiti ih pod nebom, Gospode!

Tužaljke – 4 glava

¹Ah, kako je poblijedjelo zlato, kako se je pokvarila kovina plemenita!
Razasuto je sveto kamenje po uglovima svih ulica.

²Plemeniti sinovi Siona, nekoć zlatom izmjereni, kako su cijenjani kao
zemljani sudovi, kao djelo ruke lončarove!

³I čagalji podaju grudi, doje mlade. Kći naroda mojega okrutna je kao
nojevi pustinje.

⁴Jezik je nejačetu prionuo za nepce od zeđi. Dječica su iskala kruha, a
nitko im ga nije lomio.

⁵Koji su nekoć jeli poslastice, ginu na ulici. Koje su nosili na grimizu,
valjaju se u blatu.

⁶Jer je krivnja kćeri naroda mojega bila veća od grijeha Sodome, koja
je bila srušena u čas, a da se nijesu trudile ruke.

⁷Knezovi njezini sjali su jasnije od snijega, bjelje od mlijeka. Crvenije

bilo je tijelo njihovo od korala, lik je njihov bio kao safir:

⁸Ali je lice njihovo postalo crnje od čađe, ne poznaju se na ulicama. Koža im se prilijepila za kosti, osušila se kao drvo.

⁹Sretniji je tko je pao od mača, negoli tko je poginuo od gladi: polagano ginu oni od nestašice hrane.

¹⁰Kuhale su vlastitom rukom nježne žene djecu svoju. Ona su im bila hrana, kad je padala kći naroda mojega.

¹¹Iscrpao je Gospod gnjev svoj, izlio je jarost srdžbe svoje, oganj je na Sionu raspalio, što proždrije tvrde njegove.

¹²Nikada nijesu pomislili kraljevi zemaljski, ni svi stanovnici zemaljski, da bi ušli tlačitelj i neprijatelj na vrata Jerusalema.

¹³Dogodilo se to za grijehе proroka njegovih, za opačine svećenika njegovih, koji su prolijevali usred njega krv pravednika.

¹⁴Vrludali su kao slijepci po ulicama, okaljani krvlju, da se čovjek nije mogao dotaći haljina njihovih.

¹⁵Vikali su im: "Natrag, nečist, natrag, natrag! Ne dodijevajte ga se!" Kad bi bježali i skitali se, tada bi se govorilo među neznabošcima: "Ne smiju dalje boraviti."

¹⁶Lice ih je Gospodnje rasulo; on ih više ne može. Prezirali su čast svećenika, nijesu štedjeli staraca.

¹⁷Oči naše uzalud čeznu još uvijek za pomoći. Na stražari svojoj čekali smo narod, koji ne pomaže.

¹⁸Spriječišе nam, vrebajući nam korake, da hodimo po ulicama svojim.

Svršetak je naš bio, dani se naši navršili; jest, došao je svršetak naš.

¹⁹Progonitelji naši bili su još brži od orlova nebeskih. Gonili su nas po gorama, vrebali nas u pustinji

²⁰Bio je naš životni dah, pomazanik Gospodnji, uhvaćen u jame njihove, a za njega smo mislili: "U sjeni njegovoj živjet ćemo među narodima."

²¹Raduj se i veseli, kćeri edomska, koja stanuješ u zemlji Usu! I na te će još doći časa; opit ćeš se i otkrit ćeš se.

²²Krivnja je tvoja uništena, kćeri sionska; on te više ne izgoni. On će kazniti krivnju tvoju, kćeri edomska, otkrit će grijehe tvoje.

Tužaljke – 5 glava

¹Spomeni se, Gospode, što nas je zadesilo! Pogledaj i vidi sramotu našu!

²Baština naša dopade drugima, kuće naše strancima.

³Sirote smo, bez oca, matere naše kao udovice.

⁴Pijemo za novac vodu svoju, moramo plaćati za drva vlastita.

⁵Na vratu su nam tlačitelji iscrpljeni smo i ne nalazimo mira.

⁶Pružili smo ruku Egiptu i Asiriju, da se nasitimo.

⁷Oci su naši sagriješili i nema ih više. Opačine njihove moramo mi nositi.

⁸Sluge su gospodari nad nama; nitko nas ne izbavlja iz ruku njihovih.

- ⁹Donosimo sebi kruh sa strahom za život od mača u pustinji.
- ¹⁰Kao peć gori koža nas u žeravici gladi.
- ¹¹Sramotili su žene na Sionu, djevojke po gradovima Judinim.
- ¹²Knezovi su bili vješani od njih, prezrena je bila čast staraca.
- ¹³Mladići nose mlin; pod teretom drva posrću dječaci.
- ¹⁴Na vratima ne sjede više starci; mladiće ne sjedinjuje igra.
- ¹⁵Nestalo je radosti srcu našem, igra se naša pretvorila u žalost.
- ¹⁶Pala nam je kruna s glave; teško nama, što smo sagriješili!
- ¹⁷Stoga je srce naše oslabilo, stoga je oko naše potamnijelo:
- ¹⁸Zbog gore Siona, što je opustjela, i lisice brzaju po njoj.
- ¹⁹Ti, Gospode, stoluješ u vijeke, prijestolje tvoje stoji odvijeka do vijeka.
- ²⁰Zašto hoćeš da nas zaboraviš do vijeka, da nas ostaviš zauvijek?
- ²¹Obrati nas, Gospode, k sebi! Mi se vraćamo natrag. Ponovi dane naše kako su bili prije!
- ²²Ili si nas zar sasvim odbacio? Srdiš li se na nas toliko?

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#), [29](#), [30](#), [31](#), [32](#), [33](#), [34](#), [35](#), [36](#), [37](#), [38](#), [39](#), [40](#), [41](#), [42](#), [43](#), [44](#), [45](#), [46](#), [47](#), [48](#)

Ezekiel – 1 glava

¹U tridesetoj godini, u četvrtom mjesecu, peti dan toga mjeseca, kad sam boravio među zarobljenicima na rijeci Kebaru, otvori se nebo i vidjeh viđenja božanska. ²Peti dan toga mjeseca, u petoj godini iza odvođenja kralja Jojakina, ³Dođe riječ Gospodnja Ezekielu, sinu svećenika Buzija u zemlji Kaldejaca na rijeci Kebaru, i ruka Gospodnja dođe ondje na njega.

⁴Imao sam ovo viđenje: "Sa sjevera udari vihor sa silnim oblakom, punim ognja, što je buktio. Okruživala ga je svjetlost, a iznutra je sjao kao svjetlac u ognju. ⁵Posred njega prikazaše se prilike, što su bile nalik na četiri živa bića. Izgled njihov bio je ovaj: Imala su priliku čovječju. ⁶Svako je imalo četiri lica i svako od njih četiri krila. ⁷Noge njihove bile su prave i stope njihove kao u teleta. Sijevale su kao mjed blistava. ⁸Ruke čovječje pokazale se pod krilima njihovim na sve četiri strane, lica njihova i krila njihova. ⁹Krila su se njihova doticala – nijesu se okretala, kada bi išla; svako je biće išlo naprema se. ¹⁰Izgled lica njihova bio je ovaj: sprijeda imala su lice čovječje, zdesna lice lavovo, slijeva lice volujsko, unutra lice orlovo, u sva četiri bića. ¹¹Krila su njihova bila gore ispružena. Sa dva su se doticala, a sa dva su prekrivala tjelesa svoja. ¹²Svako je išlo pravo naprema se. Kamo ih je duh tjerao da idu, tamo su išla. Nijesu se okretala, kada bi išla. ¹³U sredini bića bilo je nešto, što je izgledalo kao živo ugljevlje, kao baklje. Ove su išle između bića tamo i amo. Oganj je imao svijetao sjaj, i

munje su izlazile iz ognja. ¹⁴Bića su trčala tamo i amo, tako da je izgledalo, kao da su munje sijevale.

¹⁵Kad sam promatrao bića, vidjeh točak uz bića na zemlji na četiri strane njihove. ¹⁶Točkovi i naprava njihova imali su izgled krizolita. Sva četiri imala su jedan isti oblik. Izgledali su i bili su tako izrađeni, kao da bi jedan točak išao kroz drugi. ¹⁷Kad su trčali, mogli su se kretati na sve četiri strane. Pri vožnji nijesu se trebali okretati. ¹⁸Naplatnice su njihove bile vrlo visoke i strašne za gledanje. Unaokolo bile su naplatnice pune očiju u sva četiri! ¹⁹Kad bi se bića kretala naprijed, trčali su i točkovi uz njih, i kad bi se bića podigla od zemlje, podigli su se i točkovi. ²⁰Kamo bi ih duh tjerao da idu, tamo su išli točkovi, što bi se podizali zajedno s njima; jer je dah bića bio u točkovima. ²¹Kada su se kretala bića, išli su i točkovi s njima; kada bi ona stala, stali bi i ovi. Kada bi se ona podizala od zemlje, podizali su se točkovi istodobno s njima; jer je duh bića bio u njima.

²²Nad glavama bića bilo je vidjeti neku vrstu svoda nebeskoga iz divna kristala, što se je prostirao gore nad glavama njihovim. ²³Pod svodom nebeskim bila su krila njihova pružena, jedna prema drugima, dva od svakoga; dva druga, što su ih mala, prekrivala su tijela njihova. ²⁴Čuo sam huku krila njihovih, što je bila kao huka mnogih voda, kao grmljavina Svemoćnoga. Kad bi išla, bila je glasna huka kao graja u taboru. ²⁵Kad bi stala, spustila bi se mirno krila njihova. I zaori glas iznad svoda nebeskoga, što je bio nad glavama njihovim. Kad bi stala, spustila bi se mirno krila njihova.

²⁶Iznad svoda nebeskoga, što se je nalazio nad glavama njihovim, bilo je nešto, što je izgledalo kao safir kamen i bilo kao prijestolje. Na njemu gore, što je bilo kao prijestolje, hila je prilika, što je izgledala kao čovjek. ²⁷Vidjeh nešto kao sjajan svjetlac, nešto, što je izgledalo kao oganj naokolo. Od bedara gore i od bedara dolje vidjeh kao oganj i svjetlost oko njega. ²⁸Kao što izgleda duga, kad se pojavi u dane dažda, tako je izgledala svjetlost oko njega. To je bio izgled prikazanja

slave Gospodnje. Ja je vidjeh i padoh ničice na svoje lice. Tada sam čuo glas jednoga koji je govorio.

Ezekiel – 2 glava

¹On mi reče: "Sine čovječji, postavi se na noge svoje; jer hoću da govorim s tobom!" ²Tada dođe duh u mene kad mi je on govorio, i postavi me na noge moje; i slušao sam onoga, koji se je razgovarao s menom.

³On mi reče: "Sine čovječji, ja te šaljem k sinovima Izraelovim, k plemenima odmetničkim, koji se pobuniše proti meni. Oni i oci njihovi griješili su proti meni sve do dana današnjega. ⁴To su sinovi drska obraza i otvrdnula srca. K njima te šaljem Reci im: "Ovako veli svemogući Gospod. ⁵I poslušaju li ili ne poslušaju – jer su rod nepokoran – , neka ipak znaju, da je prorok među njima. ⁶A ti, sine čovječji, ne boj ih se i ne plaši se njihovih riječi, iako je oko tebe drača i trnje i boraviš među skorpionima! Ne boj se njihovih riječi! Ne dršći pred njihovim licem, jer su rod nepokoran! ⁷Navješćuj im riječi moje, poslušali ili ne, jer su uporni. ⁸Ali ti, sine čovječji, slušaj, što ću ti izreći! Ne budi nepokoran kao taj rod uporni! Otvori usta svoja i jedi što ti dadnem!"

⁹Tada vidjeh ruku pruženu prema meni i u njoj svitak knjige. ¹⁰On ga razvi preda mnom. Bio je ispisan na prednjoj strani i na suprotnoj strani. Bili su u njem napisani plač, uzdisaji i jauci.

Ezekiel – 3 glava

¹On mi reče: "Sine čovječji, pojedi što je pred tobom; pojedi taj svitak, onda idi i govori kući Izraelovoj!"

²Otvorio sam usta svoja, i on mi dade svitak da jedem. ³I reče mi: "sine čovječji, uzmi taj svitak, što ti ga dajem, u sebe i pusti da uđe u tvoju

nutrinu!" Ja ga pojedoh, i bio mi je u ustima sladak kao med.

⁴Nato mi zapovjedi: "Sine čovječji, ustani, idi kući Izraelovoj i govori im u moje ime! ⁵Jer se ne šalješ k narodu nepoznata jezika i nerazumljiva govora, nego kući Izraelovoj; ⁶I ne k mnogim narodima nepoznata jezika i nerazumljiva govora, kojima riječi ne razumiješ. Kad bih te poslao k njima, poslušali bi te. ⁷Ali te kuća Izraelova neće poslušati, jer i mene neće da poslušaju, jer je sva kuća Izraelova tvrda obraza i otvrdnula srca. ⁸Ali evo, činim tvoj obraz tvrdim kao njihov i čelo tvoje tako tvrdo kao njihovo. ⁹Kao dijament, tvrde od hridine, činim ti čelo. Ne boj ih se, ne dršći pred licem njihovim, jer su rod nepokoran."

¹⁰Dalje mi reče: "Sine čovječji, uzmi sve riječi, što ti ih priopćujem, u srce svoje i slušaj ih ušima svojim! ¹¹Ustani, idi k zarobljenicima, k sinovima naroda svojega, govori im i reci: 'Ovako veli svemogući Gospod,' poslušali ili ne poslušali!"

¹²Tada me podiže duh gore. Čuo sam za sobom glasan, silan i šum, kada se diže sa svojega mjesta slava Gospodnja, ¹³Naime huku krila onih bića, što se jedna drugih doticala, i prasku točkova uz njih. Bio je glasan, silan šum. ¹⁴Duh me dakle podiže gore, uze me, i ja sam ozbiljno išao u uzbuđenosti duha svojega; jer je ruka Gospodnja teško ležala na meni.

¹⁵Tako dođoh k zarobljenicima u Tel–Abib, koji su stanovali na rijeci Kebaru, gdje su se bili naselili. Ondje sam boravio sedam dana posve uzbuđen među njima.

¹⁶Poslije sedam dana dođe mi riječ Gospodnja. ¹⁷"Sine čovječji, postavio sam te stražarem kući Izraelovoj. Kad čuješ riječ iz mojih usta, opomenut ćeš ih u moje ime. ¹⁸Kad kažem bezbožniku: 'Poginut ćeš!' a ti ga ne opomeneš i ne progovoriš mu, da odvратиš bezbožnika od opakog puta njegovog i da ga sačuvaš u životu, to će bezbožnik poginuti zbog svoje opačine; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. ¹⁹Ako li ti

opomeneš Bezbožnika a on se ne vrati od bezbožnosti svoje i od opakog puta svojega, to će on poginuti zbog opaćine svoje; a ti si spasio dušu svoju. ²⁰Ako se pravednik odvrati od pravednosti svoje i čini zlo, to ću mu ja podmetnuti na što će se spotaći, da pogine. Ako ga ti tada nijesi opomenuo, to će on poginuti zbog opaćine svoje, i pravedna djela njegova, što ih je činio, neće se dalje spominjati; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. ²¹Ako li si ti njega, pravednika, opomenuo, da on, pravednik, ne griješi više, i on ne griješi više, to će pravednik ostati u životu; jer se je dao opomenuti, i ti si spasio dušu svoju.

²²Ondje dođe ruka Gospodnja na me, i on mi zapovjedi: "Ustani, izađi na ravnicu u dolini! Ondje ću govoriti s tobom." ²³Ustadoh i izađoh na ravnicu u dolini. Ondje vidjeh gdje stoji slava Gospodnja, kako sam je bio gledao na rijeci Kebaru, i ja padoh ničice na svoje lice.

²⁴Ali dođe duh na me i postavi me na noge moje. On mi reče: "Idi, zatvori se u kuću svoju!" ²⁵Sine čovječji, evo: "metnut će na te konopce i svezat će te njima. Ti onda nećeš izlaziti među njih." ²⁶Ja ću učiniti da ti se jezik prilijepi za nepce tvoje, i ti ćeš zamuknuti i nećeš im biti opominjač; jer su rod nepokoran. ²⁷Ali kad progovorim s tobom, otvorit ću ti usta, i ti ćeš im navijestiti: 'Ovako veli svemogući Gospod.' Tko će slušati, neka sluša! Tko neće slušati, neka ne sluša, jer su rod nepokoran.

Ezekiel – 4 glava

¹Sine čovječji, uzmi opeku, metni je preda se, izreži na njoj grad, naime Jerusalem! ²Onda otvori proti njemu opsadu, sagradi kule opsadne proti njemu i iskopaj opkop proti njemu! Onda postavi tabor proti njemu i namjesti unaokolo zidodere proti njemu! ³Potom uzmi tavicu gvozdenu i metni je kao gvozden zid između sebe i grada! Tada baci na njega poglede prijetnje, kao da bi on bio opsjednut, i kao da si ti opsjedatelj njegov! To je kob kući Izraelovoj.

⁴Onda leži na lijevu stranu svoju i metni na nju krivnju kuće Izraelove; koliko dana odležiš na njoj, toliko ćeš nositi krivnju njihovu. ⁵Ja ću ti godine grijeha njihovih računati kao isto toliko dana, naime trista i devedeset dana, za kojih ćeš nositi krivnju kuće Izraelove. ⁶Kad ih navršiš, leži opet na desnu stranu i uzmi na sebe krivnju kuće Judine za četrdeset dana; za svaku godinu računam ti jedan dan.

⁷Pritom ćeš upraviti lice svoje na opsadu Jerusalema. Mišica tvoja neka je ispružena! Tako ćeš prorokovati proti njemu. ⁸Evo, ja mećem konopce na te, da se ne možeš okrenuti s jedne strane na drugu, dok ne navršiš dane tjeskobe svoje.

⁹Uzmi pšenice, ječma, boba, leće, prohe i grahorice, saspri to u jedan sud i načini sebi od toga kruh! Dokle odležiš na svojoj strani, trista i devedeset dana, to ćeš jesti. ¹⁰Jelo tvoje, kojim ćeš se hraniti, neka iznosi izmjereno dvadeset šekela na dan; jedi ga na rokove! ¹¹I vodu ćeš piti na mjeru, naime jednu šestinu ina; pij je na rokove! ¹²Kruh ćeš jesti pripremljen kao ječmen kolač; na njihove oči peći ćeš ga na nečisti čovječjoj.

¹³I reče Gospod: "Isto će tako sinovi Izraelovi jesti nečista jela među neznabošcima, kamo ću ih odagnati."

¹⁴Tada rekoh: "Ah, svemogući Bože, nikada se nijesam okaljao nečistim; mesa od palih ili razdrtih životinja od mladosti do sada nijesam još nikada jeo; meso pokvareno nije još nikada ušlo u usta moja."

¹⁵On mi odgovori: "Dobro, dopustit ću ti govedu balegu mjesto čovječje nečisti; stin možeš ispeći kruh svoj."

¹⁶Dalje mi reče: "Sine čovječji, evo, ja ću u Jerusalemu slomiti štap kruha. Oni će morati jesti kruh na mjeru i u tjeskobi. I vodu će morati

piti na mjeru i grozi. ¹⁷Oni će imati oskudicu na kruhu i vodi, i jedan kao drugi ginut će i iščeznut će zbog krivnje svoje.

Ezekiel – 5 glava

¹A ti, sine čovječji, uzmi mač oštar! Upotrijebi ga kao britvu za se i pusti je preko glave svoje i preko brade svoje! Onda uzmi tezulju i razdijeli vlasi! ²Jednu trećinu spali usred grada, kad bude vrijeme opsade Drugu trećinu uzmi i isijeci je mačem oko grada! Posljednju trećinu razaspi u vjetar! Ja ću trgnuti mač za njima. ³Od toga uzmi malo i zaveži u skut haljine svoje! ⁴Od toga uzmi opet neke, baci ih u oganj i spali ih! Odatle će izaći oganj na svu kuću Izraelovu.

⁵Ovako veli svemogući Gospod: "Tako biva s Jerusalemom. Postavio sam ga usred naroda i oko njega, zemlje. ⁶Ali se je pokazao proti zakonima mojim nepokoran i radio je bezbožnije nego neznabošci; ogriješio se je o zapovijedi moje većma nego zemlje oko njega; jer su prezreli moje zapovijedi i nijesu hodili po mojim zakonima." ⁷Zato veli svemogući Gospod: "Jer ste bili nepokorniji od neznabožaca oko vas, jer nijeste hodili po mojim zakonima i nijeste izvršavali mojih zapovijedi, pa ni po zapovijedima neznabožaca oko vas nijeste radili. ⁸Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, i ja ću doći na te i u sredili tvojoj održat ću sud pred ocima naroda. ⁹Zbog svih gadova tvojih učinit ću ti, što još nijesam učinio nikada; što tako neću više učiniti nikada. ¹⁰Zato će u sredini tvojoj oci jesti djecu svoju i djeca oce svoje. Izvršit ću na tebi sud i razasut ću posljednji ostatak tvoj u sve vjetrove. ¹¹Tako ja živ bio!", veli svemogući Gospod, "ti si zaista oskrvnio moje svetište svakojakim nečistoćama svojim i svakojakim gadovima svojim. Zato ću i ja tebe potrti. Oko moje neće imati milosrđa, i neću štedjeti. ¹²Trećina će tvoja pomrijeti od kuge i od gladi će izginuti u sredini tvojoj. Druga će trećina tvoja pasti od mača oko tebe. Posljednju trećinu tvoju razasut ću u sve vjetrove i trgnut ću mač za njima. ¹³Tako će se gnjev moj sasvim izvršiti. Smirit ću jarost svoju na njima i tako ću se osvetiti. Oni će spoznati, da sam ja, Gospod, govorio u revnosti svojoj, kad

izvršim gnjev svoj na njima. ¹⁴Učinit ću od tebe pustoš i sramotu među narodima oko tebe, pred očima svakoga, koji prolazi. ¹⁵Postat ćeš rug i podsmijeh, opomena i grozota među narodima oko sebe, kad izvršim na tebi sud u gnjevu i jarosti i ljutim kaznama, – ja, Gospod, rekoh – ¹⁶Kad pustim na te ljute strijele gladi, što donose propast, što ću ih pustiti da vas uništım, i kad navalım na vas glad i slomım vam štap kruha. ¹⁷Pustit ću na vas glad i divlje zvijeri, koje će ti ugrabiti djecu. Kuga i krv doći će na te, i pustit ću mač na te. Ja, Gospod, rekoh."

Ezekiel – 6 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, upravi lice svoje proti gorama Izraelovim, prorokuj proti njima ³I reci: "Vi gore Izraelove, čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogućıi Gospod gorama i visinama, dolinama i gudurama: "Zaista, ja ću pustiti na vas mač i srušit ću žrtvene uzvisine vaše. ⁴Vaši će se žrtvenici raskopati, vaši će se sunčani stupovi razrušiti, i vaše ću pobijene pobacati pred idole vaše. ⁵Položit ću mrtva tjelesa sinova Izraelovih pred idolske likove njihove i porazbacat ću kosti vaše oko žrtvenika vaših. ⁶Posvuda, gdje stanujete, gradovi će se opustošiti i uzvisine će se porušiti. Tako će se žrtvenici vaši raskopati i opustjeti. Idoli će se vaši izlomiti i uništiti, sunčani stupovi vaši isjeći će se i loša će se djela vaša uništiti. ⁷Pobijeni će padati u sredini vašoj, i vi ćete spoznati, da sam ja Gospod.

⁸Ipak ću neke od vas, koji umaknu maču, ostaviti među narodima, kad se rasijete po zemljama. ⁹Tada će se oni od vas, koji umaknu, maču narodima, kamo su bili odvedeni kao zarobljenici, spomenuti mene, kad slomım srce njihovo, što se je bilo odmetnulo od mene u bludenje idolsko, i oči njihove, što su se pribile uz gadne idole svoje. Sami će sebi biti mrski zbog zla, što ga počinıše u svım gadovıma svojim. ¹⁰I spoznat će, da sam ja Gospod, i da nijesam prijetio uzalud, da ću im nanijeti tu nesreću."

¹¹Ovako veli svemogući Gospod: "Pljesni rukama, lupi nogama i vikni Jaoh!, na sve zle gadove kuće Izraelove; jer će pasti od mača, gladi i kuge. ¹²Tko boravi u daljini, umrijet će od kuge; tko je blizu, past će od mača; tko još ostane od opkoljenih, poginut će od gladi; jer ću iskaliti gnjev svoj na njima. ¹³Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad budu pobijeni njihovi ležali među idolima njihovim oko žrtvenika njihovih, na svakom visokom humu, na svim vrhuncima gorskim, pod svakim zelenim drvetom, pod svakim granatim hrastom, na mjestima, gdje su prinosili žrtveni miris svim idolima svojim.

¹⁴Zamahnut ću rukom svojom na njih i obratit ću zemlju njihovu u pustaru i pustoš, od pustinje do u Riblu, po svim prebivalištima njihovim. Spoznat će, da sam ja Gospod."

Ezekiel – 7 glava

¹Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod zemlji Izraelovoj: 'Svršetak dolazi, svršetak na četiri međe zemlje. ³Pustit ću gnjev svoj na te, sudit ću ti po putovima tvojim, platit ću ti sve gadno djelovanje tvoje. ⁴Bez milosrđa gleda na te oko moje. Neću se smilovati. Ne, platit ću ti opake putove i dat ću da osjetiš gadove svoje. Onda ćete spoznati, da sam ja Gospod!

⁵Ovako veli svemogući Gospod: 'Nesreća za nesrećom, evo ide!

⁶Svršetak dolazi, dokazi svršetak! Budi se nad tobom! Evo dolazi!

⁷Dolazi na te kob, stanovniče zemlje! Dolazi vrijeme, približava se dan užasa, a ne radosnoga glasa po gorama. ⁸Dokora ću izliti jarost svoju na te, iskalit ću gnjev svoj na tebi, sudit ću ti po putovima tvojim, platit ću ti sve gadno djelovanje tvoje. ⁹Bez milosrđa gleda oko moje. Neću se smilovati. Platit ću ti opake putove i dat ću da osjetiš gadove svoje. Onda ćete spoznati, da sam ja, Gospod, koji bije.

¹⁰Evo dana! Evo dolazi; kob je iznikla. Prut cvate. Obijest provaljuje.

¹¹Nasilje se podiglo na štap bezbožnosti. Ništa više ne ostaje od njih:

"ništa više od bogatstva njihova, ništa više od sjaja njihova, ništa više od krasote njihove. ¹²Dolazi vrijeme, približava se dan! Kupac neka se ne raduje! Prodavac neka se ne podaje žalosti, jer dolazi gnjev žestok na sve imanje njihovo. ¹³Tko prodaje, neće više nikad posjedovati, što prodaje, dokle je god živ, jer se proročanstvo o svemu imanju njihovu neće opozvati. Potkopao je svatko život svoj krivnjom svojom. Nitko se ne oslobađa. ¹⁴Zatrubite u rog! Spremite sve! Ali nitko ne ide u boj, jer žestok gnjev moj dolazi na sve imanje njihovo. ¹⁵Vani bjesni mač, unutra kuga i glad. Tko je na polju, past će od mača, tko u gradu, toga će uništiti glad i dah kuge. ¹⁶Tko od njih umakne, bit će po gorama kao golubovi iz gudura. Svi će jadati zbog krivnje svoje.

¹⁷Sve su ruke klonule. Sva su koljena postala kao voda. ¹⁸Oblače se u haljine žalosti i strah će ih zaogrnuti. Na svima je licima stid i čela na glavama njihovim. ¹⁹Srebro svoje bacaju na ulicu, i zlato im je njihovo kao nečist. Njihovo srebro i zlato ne može ih spasiti u dan gnjeva Gospodnjega. Stim ne mogu utišati gladi svoje niti napuniti nutrine svoje; jer ih je to zavodilo na grijeh. ²⁰Obraćali su na oholost sjajni ures svoj, pravili su iz toga likove gadnih idola svojih. Zato činim da im je to gad. ²¹Tuđincima predajem to za plijen, zločincima u zemlji za pljačkanje; oni će to oskvrniti. ²²Odvratit ću lice svoje od njih, i tako će oskvrniti Svetinju moju. Razbojnici prodrijet će u nju i oskvrnit će je.

²³Načini verige, jer je zemlja puna krvnoga djela i grad pun zločina.

²⁴Zato ću dovesti rajgore između naroda; oni će zaposjesti kuće njihove. Slomit ću obijesti silnicima. Svetišta njihova neka se oskvrne!

²⁵Tjeskoba dolazi. Traži se spasenje i ne nalazi se. ²⁶Nesreća će za nesrećom dolaziti. Glas strahote stiže za glasom strahote. Tada će tražiti proročanstvo od proroka, u svećenika neće biti pouke i u staraca savjeta. ²⁷Kralj će jadicovati i knez će se obući u užas. Od straha ruke će se narodu u zemlji ukočiti. Po putovima njihovim postupat ću s njima, sudit ću im po zasluži njihovoj. Tada će spoznati, da sam ja Gospod."

Ezekiel – 8 glava

¹U šestoj godini, u šestom mjesecu, peti dan toga mjeseca, dok sam sjedio u svojoj kući i starješine Judine sjedile preda mnom, dođe ondje na me ruka svemogućega Gospoda. ²Vidjeh najedanput priliku, što je izgledala kao čovjek. Od dijela, što je izgledao kao bedra njegova, dolje bio je oganj, i od dijela, što je izgledao kao bedra njegova, gore izgledalo je kao jaka svjetlost. ³Prilika pruži kao ruku i uhvati me za kosu na glavi. Duh me podiže gore među zemlju i nebo i odnese me u viđenjima božanskim u Jerusalem na ulaz nutarnjih vrata, što stoje prema sjeveru. Ondje je stajao kip božice ljubavi, što je podraživao ljubomornost Gospodnju. ⁴Ondje se nalazila slava Boga Izraelova u istoj pojavi, kako sam je bio vidio na ravnici u dolini.

⁵On mi reče: "Sine čovječji, podigni oči svoje prema sjeveru!" Kad sam podigao oči svoje prema sjeveru, stajao je sjeverno od vrata žrtvenika taj kip božice ljubavi na ulazu.

⁶On mi reče: "Sine čovječji, vidiš li, što ovi rade? Veliki su to gadovi, što ih ovdje čini kuća Izraelova, tako da se moram udaljiti od svetišta svojega. Ali ćeš vidjeti još većih gadova."

⁷Nato me odnese na ulaz predvorja. Kad sam pogledao oko sebe, opazih rupu u zidu. ⁸On mi zapovjedi: "Sine čovječji, probij taj zid!" Probio sam zid i vidio, da su tu bila vrata. ⁹On mi reče: "Uđi i vidi opake gadove, što ih čine ovdje!" ¹⁰Uđoh i pogledah oko sebe. Tu su bile svakojake slike crvi i gmazova. Svi gadovi idolski kuće Izraelove bili su urezani po zidu unaokolo. ¹¹Sedamdeset ljudi između starješina kuće Izraelove stajalo je pred njima, Jaazanija, sin Šafanov, u sredini njihovoj. Svaki je imao kadionicu svoju u ruci, i dizao se gore gust oblak od kada.

¹²Tada mi reče: "Vidiš li, sine čovječji, što čine starješine kuće Izraelove u mraku, svaki u sobi svojega idola? Jer misle: "Gospod nas

ne vidi; Gospod je ostavio ovu zemlju." ¹³Tada mi reče: "Vidjet ćeš još većih gadova, što ih oni čine."

¹⁴Nato me odvede na ulaz sjevernih vrata kuće Gospodnje. Tu su sjedile žene, što su plakale za Tamuzom.

¹⁵On mi reče: "Vidiš li, sine čovječji? Vidjet će još većih gadova od ovih." ¹⁶Nato me odvede u nutarnje predvorje kuće Gospodnje. Tu na ulazu u hram Gospodnji, između trijema i žrtvenika za žrtve paljenice, bilo je oko dvadeset i pet ljudi, što su imali leđa svoja okrenuta prema hramu, a lice svoje okrenuto prema istoku sunčanom. Klanjali su se suncu prema istoku.

¹⁷On mi reče: "Vidiš li, sine čovječji? Zar je premalo kući Judinoj, što čine zločine, koje ovdje počinjaju, nego još napuniše i zemlju nasiljem i mene svejednako draže na gnjev? Eto, drže grane na svojem nosu!

¹⁸Zato ću i ja u gnjevu postupati proti njima. Oko moje neće gledati milostivo. Neću imati milosrđa. Kad mi zaviču u sav glas, ne ću ih slušati."

Ezekiel – 9 glava

¹Tada mi povika u sav glas u uši: "Približava se kazneni sud na grad. Svaki neka nosi u ruci razorno oruđe svoje!" ²Tada dođe najedanput šest ljudi od gornjih vrata, što stoje prema sjeveru. Svaki je imao u ruci razorno oruđe. Jedan čovjek bio je u sredini njihovoj, obučen u laneno platno, s opravom pisarskom uz bedricu. Dodoše i stadoše pokraj žrtvenika mjedenoga. ³Slava Boga Izraelova bila se je podigla od kerubina, na kojima je bila, i zaputila je k pragu hrama. Tada viknu on čovjeka, koji je bio obučen u laneno platno i koji je imao opravu pisarsku uz bedricu. ⁴Gospod mu zapovjedi: "Idi posred grada, posred Jerusalema, i zabilježi 'Tau' na čelo ljudima, koji uzdišu i jadikuju zbog svih gadova, što su se činili u njemu!"

⁵A drugima reče pred ušima mojim: "Idite za njim u grad i pobijte ga! Oko vaše neka ne gleda milostivo, i nemojte milosrđa! ⁶Starce, mladiće, djevojke, djecu i žene pobijte do uništenja! Ali ne dirajte ni u jednoga, koji nosi na sebi Tau! Počnite od moga svetišta" Oni počеше od ljudi, starješina, što su stajali pred hramom. ⁷On im zapovjedi: "Oskvrnite kuću i napunite predvorja pobijenima! Onda izadite!" Tada izadoše i učiniše u gradu krvoprolíće.

⁸Kada su tako ubijali i ja bio ostao sam, tada padoh na lice svoje i povikah: "Ah, svemogući Gospode, hoćeš li zatrti sav ostatak Izraelov, kad tako izasipaš gnjev svoj na Jerusalem?"

⁹On mi odgovori: "Krivnja kuće Izraelove i Judine velika je preko svake mjere. Zemlja je puna krvi i grad je pun nasilja; jer misle: "Gospod je ostavio zemlju, i Gospod ne vidi. ¹⁰Zato moje oko neće gledati milostivo. Neću imati milosrđa. Put njihov obratit ću na glavu njihovu."

¹¹Tada čovjek, koji je bio obučen u laneno platno i imao opravu pisarsku uz bedricu, donese vijest: "Učinio sam, kako si mi zapovjedio."

Ezekiel – 10 glava

¹Vidjeh dalje na svodu nebeskom, što je bio nad glavom kerubina, nešto kao safir lanen; nešto, što je bilo po izgledu kao prijestolje, a pokazalo se nad njima. ²On reče čovjeku, koji je bio obučen u laneno platno: "Uđi u prostor među točkovima pod kerubinima i napuni ruke svoje živim ugljvljem iz prostora među kerubinima i razaspi ga na grad! On uđe pred mojim očima.

³A kerubini su stajali na južnoj strani hrama, kad uđe čovjek. Oblak napuni nutarnje predvorje. ⁴Slava Gospodnja podiže se od kerubina prema pragu hrama. Hram se napuni oblaka, a predvorje bih je puno svjetlosti slave Gospodnje. ⁵Lupa krila u kerubini čula se je do u

nutarnje predvorje, kao glas Boga Svemoćnoga, kad govori.

⁶Kad je on čovjeku, koji je bio obučen u laneno platno, bio zapovjedio: "Uzmi ognja iz prostora među točkovima, iz prostora među kerubinima!" Tada on uđe i stade uz jedan točak. ⁷I jedan kerubin, iz prostora među kerubinima pruži ruku svoju k ognju, što je bio među kerubinima, uze i dade de ga u ruke onomu, koji je bio obučen u laneno platno. Ovaj primi to i iziđe. ⁸Tada se pokaza na kerubinima nešto kao ruka čovječja pod krilima njihovim

⁹Vidio sam četiri točka pokraj kerubina, po jedan točak pokraj svakoga kerubina. Točkovi su izgledali kao krizolit. ¹⁰Na oči bila su sva četiri točka jednaka, kao da bi bio točak u točku. ¹¹Kad bi išli, kretali su se na četiri strane. Nijesu se okretali kad bi išli; išli su uvijek u pravcu što ga je uzimao prednji točak, za njim, a da se ne okreću, kad bi išli. ¹²Cijelo tijelo njihovo, leđa njihova, ruke njihove i krila njihova kao i točkovi, sva četiri, bili su puni očiju svuda unaokolo. ¹³Točkovi su se zvali, kako sam čuo na svoje uši, vior. ¹⁴Svako je biće imalo četiri lica: "prvo lice volujsko, drugo lice čovječje, treće lice lavovo, četvrto lice orlovo. ¹⁵Kerubini se podigoše. To je bilo isto biće, koje sam bio gledao na riječi Kebaru.

¹⁶Kad bi išli kerubini, trčali su i točkovi uz njih, i kad bi kerubini zamahnuli krilima svojim, da se podignu od zemlje, točkovi se nijesu odmicali od njihove strane. ¹⁷Kad bi oni stali, zastali su i točkovi. Kad bi se oni podizali, podigli su se i točkovi s njima; jer je duh bića bio u njima.

¹⁸Slava Gospodnja ostavi prag hrama i zauze svoje sjedište na kerubinima. ¹⁹Tada zamahnuše kerubini krilima svojim i podigoše se od zemlje pred očima mojim; kad su polazili, i točkovi su pošli zajedno s njima. Stadoše na istočnim vratima hrama Gospodnjega. Ozgo nad njima stolovala je slava Boga Izraelova. ²⁰To su bila ista bića, loja sam pod Bogom Izraelovim već bio vidio na riječi Kebaru; sada sam znao,

da su to bili kerubini. ²¹Svako je imalo četiri lica i četiri krila; nešto kao ruka čovječja pokazalo se pod krilima njihovim. ²²A što se tiče prilike lica njihovih, bila su ista lica, koja sam bio vidio na riječi Kebaru. Išli su svaki pravo naprema se.

Ezekiel – 11 glava

¹Nato me podiže duh gore i odnese me na istočna vrata hrama Gospodnjega, što gledaju na istok sunčani. Na vratima vidjeh dvadeset i pet ljudi i u sredini njihovoj ugledah Jaazaniju, sina Azurova, i Pelatiju, sina Benajina, knezove naroda ²Gospod mi leče: "Sine čovječji, to su ljudi, koji smišljaju nesreću i daju zao savjet u tom gradu, ³Koji govore: 'Nijesu li istom nedavno posagrađene kuće? Grad je lonac, a mi smo meso.' ⁴Zato prorokuj proti njima, prorokuj, sine čovječji!"

⁵Tada dođe duh Gospodnji na me i reče mi: "Reci: Ovako veli Gospod: 'Tako govorite, kućo Izraelova, i znam dobro misli, što se rađaju u vama. ⁶Mnoge između sebe pobiste u tom gradu i napuniste ulice njegove pobijenima.' ⁷Zato ovako veli svemogući Gospod: "Od vas pobijeni, što ih poubijaste u sredini grada, oni su meso, a on je lonac. A vas ću izvesti iz sredine njegove. ⁸Bojite se mača; a ja ću mač pustiti na vas, govori svemogući Gospod. ⁹Izbacit ću vas iz toga grada i dat ću vas u ruke tuđincima i izvršit ću na vama kazneni sud ¹⁰Ud mača ćete pasti. Na međi Izraelovoj sudit ću vam, i spoznat ćete, da sam ja Gospod. ¹¹Ovaj grad neće vam biti lonac niti ćete vi biti u njemu meso. Na međi Izraelovoj sudit ću vam. ¹²Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod, po čijim zakonima nijeste hodili i čijih zapovijedi nijeste izvršavali. Dapače ste radili po običajima neznabožičkih naroda oko vas."

¹³Dok sam tako prorokovao, umrije Pelatija, sin Benajin. Tada padoh ničice na svoje lice, povikah u sav glas i rekoh: "Ah, svemogući Gospode, hoćeš li sasvim uništiti ostatak Izraelov?"

¹⁴Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁵"Sine čovječji, braća tvoja, rođaci tvoji, suprognanici tvoji i sva kuća Izraelova, svi su oni, o kojima vele stanovnici jerusalemski: 'Oni su daleko od Gospoda, nama je zemlja data u posjed.' ¹⁶Zato reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Jest, ja sam ih odveo u daljinu među neznabožačke narode i razasuo ih u zemlje i u zemljama, u koje su došli, postao sam im samo malo predmet svetoga štovanja.' ¹⁷Zato reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Skupit ću vas iz naroda i pokupit ću vas iz zemalja, kamo ste se razasuli, i dat ću vam opet zemlju Izraelovu.' ¹⁸Oni će doći tamo i odstranit će iz nje sve gadove i gnusobe njezine. ¹⁹Dat ću im drugo srce i novi duh metnut ću u nutrinu njihovu. Izvadit ću iz tijela njihova kameno srce i dat ću im srce od mesa, ²⁰Da hode po mojim zakonima i brižno drže moje zapovijedi. Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov. ²¹A onima, kojima srce ostaje privrženo gnusobama i gadovima idolskim, platit ću njihov put na njihovu tijelu," govori svemogući Gospod.

²²Nato zamahnuše kerubini krilima svojim, i točkovi su potrčali uz njih. Ozgo nad njima stolovala je slava Boga Izraelova. ²³I podiže se slava Gospodnja iz područja grada i stade na goli, koja leži na istoku grada.

²⁴A mene podiže duh gore i odnese me u viđenju duhom Božjim natrag u Kaldejsku k prognanicima. Viđenje, koje sam bio gledao, iščeznu mi. ²⁵Ja iskazah prognanicima sve riječi Gospodnje, što ih on bio objavio viđenjem.

Ezekiel – 12 glava

¹riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, ti stanuješ usred roda uporna, što ima oči da vidi, a ipak ne vidi, ima uši da čuje, a ipak ne čuje. Zaista, oni su rod nepokoran. ³Zato, sine čovječji, spremi što ti treba za put i otidi obdan na njihove oči! Putuj od jednoga mjesta do drugoga na njihove oci! Možda će razumjeti to; jer su rod nepokoran. ⁴Iznesi stvari svoje kao poputninu obdan na njihove oci! Ti

sam izađi uveče na njihove oči, kao što izlazi zarobljenik! ⁵Na njihove oči prokopaj rupu kroza zid i prođi kroz nju! ⁶Na njihove oči uzmi na ramena poputninu svoju i iznesi je po mraku! Pritom pokrij lice svoje i ne gledaj na tu zemlju, jer te činim znakom čudesnim za kuću Izraelovu."

⁷Učinio sam tako, kako mi je bilo zapovjedbano. Imovinu svoju iznio sam obdan kao putnički svežanj jednoga zarobljenika. Uveče sam prokopao rukom rupu kroza zid i izašao sam po mraku. Na plećima sam nosio svežanj svoj na njihove oči.

⁸Drugoga jutra dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ⁹"Sine čovječji, nije li ti rekla kuća Izraelova, rod uporni: 'što radiš tu?'

¹⁰Navijesti im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Na kneza se odnosi presuda Božja proti Jerusalemu i proti cijeloj kući Izraelovoj, što stanuje ondje.' ¹¹Ja sam za vas čudesni znak. Kako sam učinio, tako će im biti. Putovat će u progonstvo, u ropstvo. ¹²Knez u sredini njihovoj uzet će svežanj na svoja pleća i izaći po mraku. Prokopat će se zid da ga iznesu. On će pokriti lice svoje, da ne vidi zemlje svojim ocima. ¹³Ali ću mu razapeti mrežu svoju i uhvatit će se u zamku moju. Odvest ću ga u Babilon, u zemlju Kaldejaca Ali je neće vidjeti, a ondje će umrijeti. ¹⁴A svu okolinu njegovu, pomoćnike njegove i sve ratne čete njegove, razasut ću u sve vjetrove i trgnut ću mač za njima. ¹⁵Oni će spoznati, da sam ja Gospod, kad ih razaspem među narode i razagnam po zemljama. ¹⁶Ali ću neke od njih ostaviti od mača, od gladi i od kuge, da pripovijedaju sve gadove svoje među narodima, u koje dođu, i da i ovi spoznaju, da sam ja Gospod."

¹⁷Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁸"Sine čovječji, jedi kruh svoj u strahu i pij vodu svoju u drhtanju i žacanju! ¹⁹Navijesti narodu u zemlji: Ovako veli svemogući Gospod o stanovnicima jerusalemskim u zemlji Izraelovoj: 'U tjeskobi će jesti kruh svoj i u očajanju će piti vodu svoju; jer će se zemlja opustošiti, ostat će bez svega, što je u njoj, zbog bezbožnosti svih stanovnika njezinih. ²⁰Napučeni gradovi opustjet

će, i zemlja će postati pustoš. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod."

²¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²²"Sine čovječji, kakve to prazne riječi vodite u zemlji Izraelovoj? Veli se: 'Prolaze dani, a od proročanstva nema ništa.' ²³Zato im reci: Ovako veli svemogućí Gospod: 'Učinit ću kraj tim praznim riječima. Neće se one više govoriti u Izraelu.' Dapače im reci: 'Blizu su dani i riječi svih proročanstava. ²⁴Jer ubuduće neće više biti u kući Izraelovoj lažna viđenja i varava proročanstva. ²⁵Jer ja, Gospod, govorim riječ koju govorim, ispunit će se bez odvlače. Jest, u danima vašim, rode nepokorni, učinit ću da dođe riječ, a da se i ispuni, govori svemogućí Gospod.

²⁶Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²⁷"Sine čovječji, eto, kuća Izraelova kaže: 'Viđenje, koje taj gleda, ispunit će se istom nakon mnogo dana; on prorokuje za daleko vrijeme.' ²⁸Zato im reci: Ovako veli svemogućí Gospod: 'Nijedna moja riječ neće se dulje odgađati. Riječ, koju govorim, ispunit će se,'" govori svemogućí Gospod.

Ezekiel – 13 glava

¹Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, prorokuj proti prorocima Izraelovim, koji tu prorokuju! Reci onima, koji prorokuju iz svojega vlastitog maštanja: Čujte riječ Gospodnju! ³Ovako govori svemogućí Gospod: 'Teško ludim prorocima, koji idu za svojim vlastitim duhom, a nijesu ništa gledali!

⁴Proroci su tvoji, Izraele, kao lisice u ruševinama! ⁵Ne skaćete u prolom i ne postavljate se u obranu kuće Izraelove, da se održi u boju u dan Gospodnji. ⁶Gledaju laž i prorokuju prijevaru, kadgod navješćuju: "Govori Gospod", premda ih ne šalje Gospod. Ipak čekaju, da bi im se riječ ispunila. ⁷Nijesu li varava viđenja, što ih gledate, i lažna proročanstva, što ih izričete, kad kažete: "Govori Gospod", a ja ipak nijesam govorio?"

⁸Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer je to, što govorite, varka, i to, što gledate, laž, zato evo mene na vas", govori svemogući Gospod.

⁹"Zato će ruka moja doći na proroke, koji gledaju praznu opsjenu i prorokuju laž. Neće pripadati zajednici naroda mojega i u imenik kuće Izraelove neće biti zapisani. U zemlju Izraelovu neće doći; tada će spoznati, da sam ja svemogući Gospod,

¹⁰Zato, jer vode narod moju zabludu, kad navješćuju spasenje, a spasenja nema, i kad narod gradi zid, oni ga pobijele krečem. ¹¹Reci tim bjelačima: 'Zid će pasti.' Doći će pljusak, velika će zrna buče pasti, bura će navaliti. ¹²Kad onda padne zid, neće li vam se reći: 'Gdje je kreč, kojim ste ga mazali?'" ¹³Zato ovako veli svemogući Gospod: "Pustit ću u gnjevu svojem da navali bura, pljusak će pasti u srdžbi mojoj, i zrna će tuče padati u jarosti mojoj, da potre. ¹⁴Srušit ću zid, što ga namazaste krečem. Srušit ću ga na zemlju, da će mu se otkriti temelj. On će pasti, i vi ćete s njim propasti. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod. ¹⁵Jest, ja ću izvršiti gnjev svoj na zidu i na bjelačima njegovim i reći ću vam: 'Nema zida, nema bjelača njegovih, ¹⁶Proroka Izraelovih, koji prorokuju o Jerusalemu i vide mu viđenja spasenja, a spasenja nema", govori svemogući Gospod.

¹⁷"A ti, sine čovječji, upravi lice svoje prema kćerima naroda svojega, koje prorokuju iz svojega vlastitog maštanja! Prorokuj o njima ¹⁸I reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Teško onima, koji šiju čarobne vrpce za sve ručne zglobove i prave čarobne kape za glave svakoga rasta, da love duše. Lovite mi duše naroda mojega, a držite ih za sebe u životu. ¹⁹Skvrnite me kod naroda mojega za šaku ječma i za zalogaj kruha, kad ubijate duše, koje ne treba da umru, i držite u životu duše, koje ne treba da žive, pri čemu lažete narodu mojemu, koji rado sluša laž. ²⁰Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću postupati proti vašim čarobnim vrpcama, kojima lovite duše kao ptice, i poderat ću ih s ruku vaših i pustit ću kao ptice duše, koje hoćete da ulovite.

²¹Poderat ću vaše čarobne kape i izbavit ću svoj narod iz vaših ruku.

Neće više biti kao plijen u vašim rukama. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod. ²²Jer ste ožalostili lažju srce pravedniku, premda ga ja nijesam htio ožalostiti, i jer ste krijepili ruke bezbožniku, da se ne vrati sa svoga opakog puta, da ostane u životu, ²³Zato nećete više gledati varke i nećete više gatati. Ja ću izbaviti narod svoj iz vaših ruku, i vi ćete spoznati, da sam ja Gospod."

Ezekiel – 14 glava

¹Dodoše k meni neki od starješina Izraelovih i sjedoše preda me.

²Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći: ³"Sine čovječji, ovi su se ljudi okrenuli opet k idolima i štovali gadnost i svoju prijašnju krivnju. Zar da pustim da me sad oni pitaju? ⁴Zato im reci i javi im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Svaki od kuće Izraelove, koji se je opet okrenuo k idolima svojim i štovao gadnost i svoju prijašnju krivnju, a ipak dođe k proroku, ja, Gospod, odgovorit ću mu za mnoštvo idola njegovih, ⁵Da uhvatim kuću Izraelovu za srce, jer se je odvratila od mene po svakojakim idolima svojim.

⁶Zato reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Obratite se i okrenite se od idola svojih! Okrenite lice svoje od gadova svojih! ⁷Jer svakome od kuće Izraelove i od stranaca, koji se zadržavaju u Izraelu, koji otpadne od mene i opet se okrene k idolima i štuje gadnost i svoju prijašnju krivnju, pa ipak dođe k proroku, da me upita preko njega, njemu ću ja, Gospod, sam odgovoriti. ⁸Upravit ću lice svoje nasuprot takvu čovjeku i učinit ću od njega primjer i poslovicu, istrijebit ću ga iz naroda svojega. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod. ⁹Ako li se prorok dadne zavesti i odgovori što, ja, Gospod, zaveo sam toga proroka. Ja ću pružiti ruku svoju proti njemu i istrijebit ću ga iz naroda svojega Izraela. ¹⁰Obojica će okajati krivnju svoju. Krivnja onoga, koji pita, isto je tako velika kao krivnja prorokova. ¹¹Da više kuća Izraelova ne odstupi od mene i da se više ne okalja svakojakim grijehima svojim, nego da bude narod moj i ja da budem Bog njihov", govori svemogući

Gospod.

¹²Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹³"Sine čovječji, ako bi se koja zemlja ogriješila o mene i počinila vjerolomstvo, i ja onda pružio ruku svoju proti njoj i slomio joj štap kruha, pustio na nju glad i poubijao u njoj ljude i stoku, ¹⁴I ako bi u njezinoj sredini bila ova tri čovjeka: "Noa, Daniel i Job, oni bi pravednošću svojom izbacili samo sebe same", govori svemogući Gospod.

¹⁵"Iako bih pustio u zemlju divlje životinje i one je opustile, te bi postala pustinja, kojom više nitko ne bi prolazio zbog divljih životinja, ¹⁶i ako bi se ona tri čovjeka nalazila u njezinoj sredini, tako ja živ bio!" govori svemogući Gospod, "oni ne bi izbacili ni sinova ni kćeri; oni bi se jedino izbacili, a zemlja bi postala pustinja.

¹⁷Ili ako bih pustio mač na onu zemlju i zapovjedio: "Mač neka prođe tu zemlju, i ako bi iz nje istrijebio ljude i životinje, ¹⁸I ako bi se ona tri čovjeka nalazila u njezinoj sredini, tako ja živ bio!", govori svemogući Gospod. "oni ne bi izbacili ni sinova ni kćeri, nego bi se samo oni sami izbacili.

¹⁹Ili ako bih pustio kugu u onu zemlju i gnjev svoj izlio na nju krvlju, da istrijebim u njoj ljude i stoku, ²⁰I ako bi se Noa, Daniel i Job nalazili u njoj, ne bi oni tako ja div bio!", govori svemogući Gospod, "izbacili ni sina ni kćeri, nego bi pravednošću svojom izbacili samo sebe same.

²¹Jer ovako veli svemogući Gospod: "A ipak, ako pustim četiri zle kazne svoje: "ni, glad, divlje zvijeri i kugu na Jerusalem, da iz njega istrijebim ljude i stoku.

²²Ipak će se u njemu izbaciti jedan ostatak, sinova i kćeri izvest će se iz njega. Oni će ovamo doći k vama, i vidjet ćete put njihov i djela njihova i utješit ćete se za zlo, što sam ga pustio na Jerusalem, za sve, što sam mu učinio. ²³Oni će vas utješiti, kad vidite put njihov i djela

njihova. Tako ćete spoznati, da nijesam bez uzroka učinio, što sam god učinio tome gradu", govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 15 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, što je drvo vinove loze prema svakom drugom drvetu, što se nalazi među drvećem a šumi? ³Uzima li se možda od nje drvo, da se upotrijebi za kakav rad, ili uzima li se od nje klin, da se objesi o njemu kakav sud? ⁴I kad se baci u oganj da izgori, i kad oganj spali obadva kraja njezina i sredinu joj izgori, valja li onda još za kakav rad? ⁵Kad se nije mogla upotrijebiti ni za kakav rad, dok je još bila čitava, koliko će se još manje upotrijebiti za kakav rad, kad je oganj proždere i izgori!"

⁶Zato ovako veli svemogući Gospod: "Kako sam odredio vinovu lozu među drvećem u šumi za oganj da je pojede, tako ću učiniti sa stanovnicima jerusalemskim. ⁷Upravit ću lice svoje nasuprot njima: "ognju su umakli, ali će ih oganj proždrijeti. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod, kad okrenem lice svoje nasuprot njima. ⁸Tako ću učiniti zemlju njihovu pustinjom, jer su počinili vjerolomstvo," govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 16 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, prikaži Jerusalemu gadove njegove ³I reci: Ovako veli svemogući Gospod Jerusalemu: 'Početak tvoj i rod tvoj iz zemlje su Kanaanaca; Otac je tvoj Amorejac, a mati tvoja Hitejka. ⁴Glede rođenja tvojega, nije ti odrezan pupak, kad si se rodila. Tada nijesi bila čisto oprana vodom. Niti si solju natrvana ni pelenama povita. ⁵Oko na te nije pripazilo, da ti učini takve stvari i da ti se smiluje; nego si bila bačena na zemlju, kad si se rodila, tako su malo cijenili život tvoj.

⁶Tada sam prošao pokraj tebe i vidio te gdje se valjaš u svojoj krvi i

rekao sam ti u tvojoj krvi: "Živi!" Jest, rekao sam ti u tvojoj krvi: "Ostani na životu!" ⁷Učinio sam te bez broja poput trave u polju. Ti si rasla i postala velika i došla si do pune ljepote. Prsa su tvoja ojačala, kosa je tvoja jako izrasla, ali si bila još uvijek gola i naga.

⁸Tada sam prošao pokraj tebe i vidio te. Gle, vrijeme ljubavi bilo je za te! Raširio sam plašt svoj na te i pokrio golotinju tvoju. Zakleo sam se tebi i učinio savez s tobom, govori svemogući Gospod, i ti si postala moja. ⁹Tada sam te oprao vodom, isprao s tebe krv tvoju i pomazao te uljem. ¹⁰Obukao sam te u vezenu haljinu, dao ti obuću od kože morske krave, opasao te pojasom od tanka platna i zastro te pokrivalom od svile. ¹¹Nakitio sam te nakitom, metnuo ti narukvice na ruke i grivnu oko vrata. ¹²I grivnu oko čela metnuo sam ti, naušnice u uši i sjajnu krunu stavio sam ti na glavu. ¹³Tako si bila okićena zlatom i srebrom. Odijelo je tvoje bilo tanko platno, svila i vezena tkanina. Jela si bijeli kruh, med i ulje, i postala si vrlo lijepa i prispjela si do kraljevske časti. ¹⁴Glas o ljepoti tvojoj prodro je među narode neznabožačke; jer i je bila sjajna u nakitu mojemu, što sam ga metnuo na te, govori svemogući Gospod.

¹⁵Ali si se ti ponijela ljepotom svojom i sramotu si nanijela glasu svojemu. Svakome, koji bi prolazio, ponudila si se za zlo djelo i predala mu se. ¹⁶Uzela si od haljina svojih, načinila od njih šarene idolske uzvisine i činila zlo s njima, kako nikada nije bilo niti će biti. ¹⁷Uzela si nakite svoje od zlata i srebra, što sam ti ih dao, i načinila si iz toga sebi muške idole, koje si štovala. ¹⁸Uzela si vezene haljine svoje i zaodjela si ih njima. Ulje moje i kad moj prinijela si njima. ¹⁹I jelo moje, što sam ti ga dao, bijeli kruh, ulje i med, čim sam te hranio, prinijela si njima za miris ugodni. Jest, bilo je, govori svemogući Gospod, ²⁰Da si uzimala svoje sinove i kćeri, koje si rodila meni, i njih si klala da ih prožderu. Malo li je bilo otpada tvojega, ²¹Te si djecu svoju klala i davala ih, da im se spale? ²²Uza sve gadove svoje i krivoboštva nijesi se spominjala dana mladosti svoje, kad si bila gola i naga i valjala se u krvi svojoj.

²³I bilo je: Poslije svih opakih djela tvojih, – "Teško, teško tebi!" govori svemogući Gospod, – ²⁴Tada si sagradila sebi svetišta i podigla idolske uzvisine na svim ulicama. ²⁵Na svakoj rasputici sagradila si sebi idolsku visinu, nagrdila si svoju ljepotu, predavala se svakomu, koji bi prolazio, i tjerala si sve gore sa svojim vjerolomstvom. ²⁶Držala si s Egipćanima, požudnim susjedima svojim, i tjerala si sve gore sa svojim vjerolomstvom, da bi me ozlojedila. ²⁷Tada sam digao ruku svoju na te i suzio dio tvoj i predao te bijesu neprijateljica tvojih, kćerima Filistejaca, koje su se stidjele nevjernoga puta tvog. ²⁸Išla si s Asircima, jer se nijesi nasitila. A kad si s njima, zlo činila, opet se još nijesi nasitila. ²⁹Još si gore tjerala s trgovačkom zemljom Kaldejskom i opet se još nijesi nasitila.

³⁰Kako je ipak iznemoglo srce tvoje,' govori svemogući Gospod, kad si sve to učinila, što čini žena sramotnica, ³¹Kad si gradila svetišta na svakoj rasputici i podizala sebi idolske uzvisine na svim ulicama. Pritom nijesi bila ni kao žena sramotnica, jer nijesi tražila sramotnu plaću, ³²Nego kao žena preljubočinica, koja mjesto muža svojega uzima tuđe. ³³Inače se daje svim bludnicama plaća, a ti si davala darove svim milosnicima svojim i mamila si ih darovima, da ti dolaze sa svih strana na opaka djela tvoja. ³⁴Tako je u tebe u opakim djelima tvojim bilo naopako prema drugim ženama. Ti nijesi bila tražena za djela opaka, nego si ti davala plaću, a tebi se nije davala plaća. Tako je u tebe bilo naopako.

³⁵Zato, nevjernice, čuj riječ Gospodnju! ³⁶Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer si bila bezobrazna i sramotna pred milosnicima svojim u razuzdanim djelima svojim i pred svim gadnim idolima svojim i p zbog krvi djece svoje, koju si im dala, ³⁷Zato, evo, ja ću skupiti sve milosnike tvoje, kojima si se dopa, la, sve, koje si imala rado, sa svima onima, kojih nijesi voljela Jest, skupit ću ih sa svih strana pred tobom i iznijet ću preda njih golotinju tvoju, i oni će vidjeti svu sramotu tvoju. ³⁸Sudit će ti kako se sudi preljubočinicama i krvnicima, i pustit ću na te gnjev svoj i ljubomor svoj. ³⁹Predat ću te u njihove ruke. Oni će razoriti

svetišta tvoja i raskopati idolske uzvisine tvoje, svući će haljine s tebe, oduzet će ti krasni nakit tvoj i ostavit će te голу i nagu. ⁴⁰Tada će dovesti na te zajednicu, kamenovat će te i sasjeći te mačevima svojim na komade. ⁴¹Popalit će kuće tvoje ognjem i izvršit će na tebi sud pred ocima mnogih žena. Tako ću učiniti kraj vjerolomstvu tvojemu, i nećeš više davati plaće za grijeh.

⁴²Kada utišam jarost svoju na tebi, tada će se revnost gnjeva mojega ukloniti od tebe; umirit ću se i neće se više gnjeviti. ⁴³Jer se nijesi spominjala dana mladosti svoje i dražila si me na gnjev svim ovim stvarima, zato ću ti put tvoj platiti na vlastitom tijelu, govori svemogućí Gospod. Ni, jesi li grijeshila pred svim svojim gadovima idolskim?

⁴⁴Eto, svaki, koji pravi podsmješnicu, podsmijevat će se tebi: "Kakva mati, takva kćí!" ⁴⁵Ti si prava kćí matere svoje, koja je od sebe odbacila muža svojega i djecu svoju. Ti si prava sestra sestara svojih, koje su od sebe odbacile muževe svoje i djecu svoju. Vaša je mati Hitejka i vaš je otac Amorejac. ⁴⁶Tvoja velika sestra jest Samarija sa svojim kćerima, koja stanuje s lijeve strane tebi. A tvoja mala sestra, koja stanuje s desne strane tebi, jest Sodoma sa svojim kćerima. ⁴⁷Ti nijesi hodila njihovim putovima i nijesi činila onakve gadove kao one; ali samo koji časak, tada si tjerala gore negoli one u svim djelima svojim.

⁴⁸Tako ja živ bio!, govori svemogućí Gospod, ista Sodoma, sestra tvoja, i kćeri njezine nijesu tako što činile, kako si činila ti sa svojim kćerima. ⁴⁹Evo, ovo je bila krivnja Sodome, sestre tvoje: oholost, sitost i bezbrižan mir imale su ona i kćeri njezine. Ali nijesu uzimale za ruku siromaha i ubogih, ⁵⁰Nego su postale ohole i činile su gadove preda mnom. Tada sam ih zatro, kad sam to vidio ⁵¹I Samarija nije počínila ni polovinu tvojih grijeha. Ti si počínila više gadova negoli one i tako si opravdala sestre svoje svim gadovima, što si ih učinila. ⁵²Sada dakle nosi sramotu svoju i ti, koja si istupila za sestre svoje! Po grijehima tvojim, kojima si se ti gore ogriješila od njih, stoje one pravednije nego ti. I ti se dakle stidi i nosi sramotu svoju, jer si opravdala sestre svoje!

⁵³Ja ću okrenuti sudbinu njihovu, sudbinu Sodome i kćeri njezinih i sudbinu Samarije i kćeri njezinih. S njima ću okrenuti i sudbinu tvoju, ⁵⁴Da nosiš sramotu svoju i da se stidiš za sve ono, što si učinila, i da im budeš utjeha. ⁵⁵Tvoja sestra Sodoma i kćeri njezine i Samarija i kćeri njezine vratit će se u svoje prijašnje stanje. I ti i kćeri tvoje vratit ćete se opet u svoje prijašnje stanje. ⁵⁶Nije li bilo ime Sodome, sestre tvoje, kao strašan primjer u ustima tvojim u vrijeme oholosti tvoje, ⁵⁷Prije nego se otkrila zloća tvoja, kako je sada, kada si na sramotu kćerima sirijskim i svima unaokolo, i kćerima filistejskim, koje te preziru naokolo. ⁵⁸Otpad svoj i gadove svoje moraš sada sama nositi, govori svemogućí Gospod.

⁵⁹Jer ovako veli svemogućí Gospod: "Učinit ću ti, kako si ti učinila, kad si prezrela zakletvu i prekršila zavjet. ⁶⁰Ali ću se ja spomenuti zavjeta svojega s tobom u dane mladosti tvoje i sklopit ću s tobom vječan zavjet. ⁶¹Tada ćeš se puna stida spomenuti putova svojih, kad ti uzmem tvoje starije i mlađe sestre i dadnem ti ih za kćeri, ali ne na temelju vjernosti zavjeta tvojega. ⁶²Jest, ja ću sklopiti svoj zavjet s tobom, i ti ćeš spoznati, da sam ja Gospod, ⁶³Da se puna stida spomeneš toga i ne otvoriš više usta svojih od stida, kad ti oprostim sve, što si učinila," govori svemogućí Gospod.

Ezekiel – 17 glava

¹riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, zadaj kući Izraelovoj zagonetku i predloži joj prisposodobu! ³Reci: Ovako veli svemogućí Gospod: "Orao velik s krilima velikim, s mahaljkama dugim, pun perja šarena, dođe na Libanon. Uze vrh od cedra. ⁴Odlomi najgornju mladicu, odnese je u zemlju trgovačku i stavi je u grad trgovački. ⁵Tada uze sjemena one zemlje i zasadi ga u njivu, stavi ga kao kakvu vrbu kraj obilne vode, ⁶Da izraste i od niska rasta postane bujan čokot. Loze njegove imale bi se pružati k njemu, a korijenje njegovo ostati pod njim. Tako postade čokot, pusti mladice i potjera

grane.

⁷A bio je još jedan drugi orao velik s krilima velikim i perjem jakim, i gle, taj čokot pruži za njim korijenje svoje i grane svoje potjera prema njemu, da bi ga napaja više negoli brazda, u kojoj je bio zasađen. ⁸A ipak je bio zasađen na dobru tlu, kraj obilne vode, da tjera grane i rađa rod i bude krasan čokot.

⁹Zato kaži: "Ovako veli svemogući Gospod: "Može li napredovati Neće li mu onaj orao počupati korijenje i rod mu odsjeći, tako da mu se posuše sve mlade grane? On će se posušiti, i neće trebati silne mišice i mnogoga naroda, da ga isčupa iz korijenja njegova. ¹⁰što, posađen je, ali hoće li napredovati? Neće li se posušiti, kad ga dohvati vjetar istočnjak? U brazdi, u kojoj je iznikao, posušit će se."

¹¹Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći: ¹²"Kaži tome rodu nepokornomu: Ne znate li, što znači ovo?" Reci im: 'Evo, kralj babilonski dođe u Jerusalem, zarobi mu kralja s knezovima njegovim i odvede ih k se i u Babilon. ¹³I uze jednoga iz roda kraljevskoga, sklopi savez s njim i obveza ga zakletvom. Odličnike u zemlji uze sa sobom, ¹⁴Da ostane oslabljena moć kraljeva i da se ne podigne, nego da drži savez s njim i stoji. ¹⁵Ali on otpade od njega i posla poslanike u Egipt, da mu dadne konja i mnogo ratnog naroda. Hoće li biti sretan? Hoće li zdrav izaći, koji učini tako? Hoće li zdrav izaći, koji krši savez? ¹⁶Tako ja živ bio!, govori svemogući Gospod: 'U mjestu onoga kralja, koji ga je učinio kraljem, čiju je zakletvu prezreo, čiji je savez prekršio, kod njega će u Babilonu umrijeti. ¹⁷A faraon mu neće u ratu pomoći s velikom vojskom i mnogim narodom, kad se iskopaju opkopi i posagrade kule, da pogubi mnoge ljude. ¹⁸Jer je prezreo zakletvu i prekršio ugovor, i premda je bio podao ruku, sve je to učinio. Stoga neće uteći odatle.

¹⁹Zato ovako veli svemogući Gospod: "Tako ja živ bio, platit ću mu na vlastitom tijelu zakletvu meni učinjenu, koju je prezreo, i savez s menom sklopljen, što ga je prekršio. ²⁰Razapet ću nad njim mrežu i

svoju, i uhvatit će se u zamku moju. U Babilon ću ga odvesti i ondje ću ga suditi zbog vjerolomstva njegova, što ga je počinio na meni. ²¹Svi njegovi izabrani ratnici u svima njegovim četama od mača će pasti, a koji ostanu razasut će se u sve vjetrove. Tako ćete spoznati, da sam ja, Gospod, to rekao."

²²Ovako veli svemogući Gospod: "Uzet ću nešto od vrha toga visokoga cedra i posadit ću ga. Od najgornje mladice odlomit ću nježnu grančicu i zasadit ću je na gori visokoj, uzdignutoj. ²³Na visokoj goli Izraelovoj zasadit ću je. Ona će potjerati grane i donijeti plod i postat će krasan cedar. Svakojake ptice stanovat će pod njim; gnijezdit će se u sjeni grana njegovih. ²⁴Tada će sva drveta poljska spoznati, da sam ja, Gospod, snizio visoko drvo i uzvisio nisko drvo, da sam posušio zeleno drvo i učinio da zazeleni suho drvo. Ja, Gospod, to kažem i izvršujem."

Ezekiel – 18 glava

¹Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Kako dolazite do toga, da u zemlji Izraelovoj imate u ustima ovu riječ podrugljivu: "Kiselo grožđe jeli su oci, a djeci utrnuše zubi? ³Tako ja bio živ!", govori svemogući Gospod, "nitko više od vas neće u Izraelu imati u ustima tu riječ podrugljivu. ⁴Gle, sve duše pripadaju meni; duša oca kao duša sina, meni pripadaju one. Duša, koja griješi, ona će poginuti.

⁵Ako je tko pravedan i čini pravo i pravdu, ⁶Na gorama ne jede žrtvenoga mesa i očiju svojih ne podiže k idolima kuće Izraelove, sa ženom bližnjega svojega ne griješi i prema ženi čuva zakone čistoće. ⁷Nikoga ne tlači, dužniku zalog njegov vraća, ne globi, kruh svoj daje gladnome i odijeva gologa. ⁸Ne daje novaca pod lihvu, ne uzima kamate, od nepravde usteže ruku svoju, između čovjeka i čovjeka sudi pošteno. ⁹Po zakonima mojim hodi i zapovijedi moje drži vjerno, taj je pravedan, on će živjeti", govori svemogući Gospod.

¹⁰"Ako tko ima sina silovita, koji proljeva krv i čini one grijehe, ¹¹Tako

sam ne čini sve to, ako taj dakle jede žrtveno meso na gorama, obeščašćuje ženu bližnjega svojega, ¹²Siromahe i uboge tlači, globi, zaloga ne vraća, oči svoje podiže k idolima, gadove čini, ¹³Uzaima pod lihvu i uzima kamatu, hoće li taj živjeti? Ne, on neće živjeti, jer je učinio sve te gadove, mora svakako poginuti. On nosi krivnju na svojoj krvi.

¹⁴Ako li on ima sina, koji vidi sve grijeha, što ih čini otac njegov, i premda ih vidi, ipak tako što ne čini, ¹⁵Dakle ne jede žrtvenoga mesa na gorama, očiju svojih ne podiže k idolima kuće Izraelove, ne griješi sa ženom bližnjega svojega, ¹⁶Nikoga ne tlači, zaloga ne oduzima, ne globi, gladnome daje kruh svoj, gologa odijeva, ¹⁷Od opačine usteže ruku svoju, na lihvu i kamatu ne uzima, zakone moje drži i po zapovijedima mojim hodi, taj neće poginuti zbog krivnje oca svojega, nego će jamačno živjeti,

¹⁸Otac njegov, koji je tlačio i druge globio i, što nije bilo dobro, činio je u narodu svojem, taj mora poginuti zbog krivnje svoje.

¹⁹Pitate: 'Zašto ne nosi sin krivnje oca svojega?', Zato, jer je sin činio pravo i pravdu, držao sve zakone moje i radio po njima, doista, zato će živjeti. ²⁰Duša, koja grijehi, ona će poginuti. A sin neće nositi krivnje oca, i otac neće nositi krivnje sina. Pravedniku će biti plaća pravednosti, bezbožniku plaća bezbožnosti. ²¹Ako li se bezbožnik obrati od svih grijeha svojih, što ih je p činio, i drži sve zakone moje i čini pravo i pravdu, on će doista živjeti. On neće poginuti! ²²Sva zlodjela njegova, što ih je počinio, neće mu se uračunati. Zbog pravednosti svoje, koju je činio, živjet će.

²³Bili bi mi drago bilo da pogine bezbožnik, govori svemogući Gospod, "a ne da se odvrti od putova svojih i da živi?" ²⁴Ako li se pravednik odvrti od pravednosti svoje i čini opačinu po primjeru svih gadova, što ih čini bezbožnik, hoće li on živjeti, ako čini tako što? Ne, sva pravedna djela njegova, što ih je učinio, neće mu se uračunati. Zbog vjerolomstva, što ga je počinio, i Zbog grijeha, što ga je učinio, poginut

će.

²⁵Kažete: 'Put Gospodnji nije pravedan.' Čujte, kućo Izraelova: Moj put da nije pravedan. Nijesu li vaši putovi nepravedni? ²⁶Ako se pravednik odvrti od pravednosti svoje i čini zlo i umre u tom: "umre zbog zla, što ga je učinio. ²⁷A odvrti li se bezbožnik od bezbožnosti svoje, Što ju je učinio, i čini li pravo i pravdu, sačuvat će život svoj. ²⁸Ako uvidi i odvrti se od svih opačina svojih, što ih je učinio, živjet će i neće poginuti.

²⁹Ali kuća Izraelova veli: 'Put Gospodnji nije pravedan!' Moji putovi da nijesu pravedni, kućo Izraelova? Nijesu li vaši putovi nepravedni?

³⁰Zato će svakomu od vas suditi po putovima njegovim, kućo Izraelova", govori svemogući Gospod. "Obratite se i odvratite se od svih grijeha svojih, da vam oni ne budu više na spoticanje i krivnju!

³¹Odbacite od sebe sve grijehе, što ste ih počinili, i načinite sebi novo srce i nov duh, jer zašto biste pomrli, kućo Izraelova? ³²Jer meni nije mila smrt onoga koji ima umrijeti, govori svemogući Gospod. "Obratite se i živite!"

Ezekiel – 19 glava

¹A ti počni tužaljku nad knezovima Izraelovim ²I reci: "Kako je ipak bila mati tvoja lavica među lavovima! Ležala je usred lavova, hranila je mlade svoje! ³Othranila je jedno mladunče svoje, ono je postalo lav: naučio je plijen grabiti, ljude je žderao. ⁴Narodi su čuli za njega: uhvaćen je bio u jamu njihovu. Odveli su ga u verigama u zemlju egipatsku. ⁵Kad je ona vidjela, da se je prevarila, da je nada njezina propala, uzela je drugo mladunče svoje, othranila ga je za lava. ⁶On je hodio među lavovima, postao je lav: naučio je plijen grabiti, ljude je žderao. ⁷Mnoge im je učinio udovice, opustošio je gradove njihove. Ustrašila se je zemlja i sve u njoj od glasne rike njegove, ⁸Tada su proti njemu ustali narodi iz okolnih zemalja i razapeli mu mrežu svoju: uhvaćen je bio u jamu njihovu. ⁹U verigama zatvorili su ga u krletku. Odveli su ga kralju babilonskomu, metnuli ga u jednu tvrđavu, da mu

se više ne čuje rikanje po gorama Izraelovim.

¹⁰Mati je tvoja bila kao loza u vinogradu, kraj vode zasađena. Rodna je bila, puna grana od obilne vode. ¹¹Na njoj je bila jaka grana za palice vladalačke. Rast njezin dizao se je visoko iznad lišća njezina. ¹²Ali je bila iščupana u gnjevu, bačena je na zemlju. Istočnjak vjetar osušio je plod njezin. Jako granje njezino bilo je polomljeno, posušilo se, oganj ga je prožderao. ¹³Sada je zasađena u pustili, u zemlji suhoj i bezvodnoj. ¹⁴Izašao je oganj iz grane, prožderao je prutove i plod. Ništa nije ostalo od grane jake, od palice vladalačke. Tužaljka je ovo, i bit će tužaljka.

Ezekiel – 20 glava

¹U sedmoj godini, u petom mjesecu, deseti dan toga mjeseca dođoše neki od starješina Izraelovih da upitaju Gospoda, i sjedoše preda mnom.

²Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći: ³"Sine čovječji, kaži starješinama Izraelovim i reci im: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Dođoste li da me pitate? Tako ja živ bio, ne dam se pitati od vas, govori svemogući Gospod. ⁴Hoćeš li im reći presudu, hoćeš li im reći presudu, sine čovječji? Pokaži im gadove otaca njihovih! ⁵Reci im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Kad sam izabrao Izraela, podigao sam ruku svoju potomcima kuće Jakovljeve na zakletvu i dao sam da me upoznaju u zemlji egipatskoj. Podigao sam im ruku na zakletvu i rekao: "Ja sam Gospod, Bog vaš!" ⁶Tada sam podigao ruku svoju i zakleo se, da ću ih odvesti iz Egipta u zemlju, koju sam bio izabrao za njih, u kojoj teče mlijeko i med, koja je najkrasnija od svih zemalja. ⁷Rekao sam im: "Svaki neka odbaci gadove idolske, za koje prijanjate! Ne skvrnite se idolima egipatskim! Ja sam Gospod, Bog vaš.

⁸Ali su se oni pokazali prema meni tvrdovrati i nijesu me htjeli poslušati. Ni jedan nije odbacio gadova idolskih, za koje su prijanjali, i

nijesu se okanili idola egipatskih. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih, da izvršim gnjev svoj na njima u zemlji egipatskoj. ⁹Ipak zbog imena svojega, da se ne bi oskvrnilo u očima naroda, među kojima su živjeli, pred kojima sam se bio pokazao njima, učinio sam da ih izvedem iz zemlje egipatske. ¹⁰I izveo sam ih iz zemlje egipatske i odveo ih u pustinju. ¹¹Dao sam im zakone svoje i učio ih zakonima svojim, koje tko i vrši živi kroz njih. ¹²I subote svoje dao sam im, da su znali između mene i njih, da se spozna, da sam ja Gospod, koji ih posvećujem.

¹³Ali i u pustinji bila je kuća Izraelova uporna prema meni. Nijesu hodili po mojim zakonima i prezirali su zapovijedi moje, koje tko vrši živi kroz njih. I subote moje nijesu nikako držali sveto. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih u pustinji, da ih istrijebim. ¹⁴Ipak nijesam to učinio zbog imena svojega, da se ne bi oskvrnilo pred očima naroda, pred kojima sam ih bio izveo. ¹⁵Ja sam podigao ruku svoju u pustinji i zakleo sam se njima, da ih neću odvesti u zemlju, koju sam im bio odredio, u kojoj teče mlijeko i med, koja je najkrasnija od svih zemalja, ¹⁶Jer su bili prezreli moje zapovijedi, nijesu bili hodili po zakonima mojim i nijesu bili sveto držali subota mojih; jer je srce njihovo prianjalo za idole njihove. ¹⁷Ipak ih je oko moje pogledalo milostivo, tako da ih nijesam uništio i nijesam ih istrijebio u pustinji. ¹⁸Sinovima njihovim rekao sam u pustinji: "Ne idite po običajima otaca svojih, ne držite se navada njihovih i ne skvrnite se idolima njihovim!" ¹⁹Ja sam Gospod, Bog vaš. Po mojim zakonima hodite, moje zapovijedi držite brižno! ²⁰Držite sveto subote moje, da su znaka između mene i vas, da se spozna, da sam ja Gospod, Bog vaš!"

²¹Ali su i sinovi bili nepokorni prema meni. Nijesu hodili po mojim zakonima i nijesu brižno držali zapovijedi mojih, koje tko vrši živ; kroz njih, i nijesu sveto držali subota mojih. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih i da izvršim gnjev svoj na njima u pustinji. ²²Ali sam opet povukao ruku svoju i učinio sam zbog imena svojega, da se nebi oskvrnilo pred očima naroda pred kojima sam ih bio izveo. ²³Ipak sam

podigao u pustinji ruku svoju na zakletvu njima, da ću ih razasuti među narode i razagnati ih u zemlje, ²⁴Jer nijesu držali zapovijedi mojih i prezirali su zakone moje, skvrnili subote moje i očima svojim prijanjali za idole otaca svojih. ²⁵Zato sam im dao zakone, što lijesu bile na dobro, i zapovijedi, po kojima ne bi imali živjeti. ²⁶Dao sam da postanu nečisti svojim žrtvenim darovima, stim, što bi propuštali kroz oganj svako prvorodenče, da ih tako zastrašim, te bi spoznali, da sam ja Gospod.

²⁷Zato, sine čovječji, reci kući Izraelovoj i kaži im: Ovako veli svemogući Gospod: 'I ovim su me ružili oci vaši i počinili vjerolomstvo na meni: ²⁸Odveo sam ih u zemlju, koju sam im bio pod zakletvom obećao dati. Ipak oni, gdje god su ugledali visok hum ili drvo granato, klali bi žetve svoje, prinosili bi ondje izazovne žrtvene darove svoje, stavljali bi ondje miomirisne žrtve svoje i izlivali bi naljeve svoje. ²⁹Rekao sam im: "Što je visina, na koju idete?" Njzino ime visina ostalo je do dana današnjega.

³⁰Zato reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Vi se skvrnite na putu otaca svojih i trčite za idolskim gadovima njihovim. ³¹Prinoseći dare svoje, provodeći djecu svoju kroz oganj skvrnite se svim idolima svojim do dana današnjega. I onda da bih se ja dao pitati, kućo Izraelova? Tako ja živ bio!' govori svemogući Gospod, 'neću se dati od vas pitati. ³²Što mislite, neće se zacijelo dogoditi, što govorite: "Hoćemo da budemo kao neznabošci, kao narodi zemalja, služeci drvetu i kamenu!"

³³Tako ja živ bio!' govori svemogući Gospod, 'rukom jakom, mišicom podignutom i izlivenim gnjevom pokazat ću se kao kralj nad vama. ³⁴Izvest ću vas iz na oda i skupit ću vas iz zemalja, kamo ste bili razasuti, rukom jakom, mišicom podignutom i izlivenim gnjevom. ³⁵Odvest ću vas u pustinju naroda i ondje ću se suditi s vama licem k licu. ³⁶Kako sam se sudio s ocima vašim u pustinji Egipta, tako ću se suditi s vama, govori svemogući Gospod. ³⁷Pustit ću da prođete ispod

štapa mojega i prisilit ću vas pod jaram zavjeta. ³⁸Odlučit ću između vas one, koji su se bunili proti meni i otpali. Izvest ću ih iz zemlje, gdje su stanovali kao stranci, ali neće ući u zemlju Izraelovu, da spoznate, da sam ja Gospod.

³⁹A vi, kućo Izraelova, ovako veli svemogući Gospod, otidite samo i služite svaki idolu svojemu! Ipak ćete potom zacijelo slušati mene, sveto ime moje nećete više skvrniti žrtvenim darovima i idolima svojim, ⁴⁰Dapače na svetoj goli mojoj, na visokoj gori Izraelovoj, govori svemogući Gospod, ondje ćete mi služiti, sva kolika kuća Izraelova u zemlji. Ondje ću vas milostivo primiti i ondje ću iskati prinose vaše i prvine darova vaših sa svim svetim darovima vašim. ⁴¹Uz ugodni miris žrtveni primit ću vas milostivo, kad vas izvedem iz naroda i skupim v iz zemalja, u koje ste bili razasuti Tako ću se na vama pred očima naroda pokazati kao svet. ⁴²Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad vas dovedem u zemlju Izraelovu, u zemlju, koju sam pod zakletvom obećao dati ocima vašim. ⁴³Ondje ćete se spomenuti putova svojih i svih djela svojih, kojima ste se okaljali. Osjetit ćete pred sobom samima gnusobu zbog svih opačina, što ste ih počinili. ⁴⁴I tada ćete spoznati, da sam ja Gospod, kad učinim tako s vama zbog imena svojega, ne po vašim zlim putovima i po opakim djelima vašim, kućo Izraelova," govori svemogući Gospod.

⁴⁵Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ⁴⁶"Sine čovječji, upravi lice svoje na jug, propovijedaj prema jugu! Prorokuj proti šumi, što je u južnoj zemlji! ⁴⁷I reci šumi u južnoj zemlji: "Čuj riječ Gospodnju: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću zapaliti u tebi oganj; on će proždrijeti u tebi svako drvo zeleno i svako drvo suho. Plamen razgorjeli neće se ugasiti, i sva će se lica od južne zemlje do sjevera opržiti. ⁴⁸Svako će tijelo vidjeti, da sam ga ja, Gospod, raspalio, i neće se ugasiti."

⁴⁹Tada sam ja rekao: "Ah, svemogući Gospode, oni će reci za me: 'Ne govori li taj uvijek u prisposodobama?'"

Ezekiel – 21 glava

¹Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći: ²Sine čovječji, upravi lice svoje prema Jerusalemu! Propovijedaj svetištu njegovu! Prorokuj proti zemlji Izraelovoj! ³Reci zemlji Izraelovoj: Ovako veli Gospod: 'Evo, ja ću postupati proti tebi. Izvući ću mač svoj iz korica njegovih i istrijebim ću iz tebe pravedne i bezbožne. ⁴Jer hoću da istrijebim iz tebe pravedne i bezbožne, zato će izaći mač moj iz korica svojih proti svakome tijelu od juga do sjevera. ⁵Svako će tijelo spoznati, da sam ja, Gospod, izvukao mač svoj iz korica njegovih: on se neće više vratiti u njih. ⁶A ti, sine čovječji, uzdiši s klimavim bedrima! U gorkosti uzdiši pred očima njihovim! ⁷Ako te upitaju: 'Zašto uzdišeš?', reci: "Zbog jednog strahovita časa, od kojega očajavaju sva srca, klonu sve ruke, nestane svake srčanosti, oslabe sva koljena. Evo, to ide i ispunja se", govori svemogući Gospod.

⁸Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ⁹"Sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli Gospod: Reci: 'Mač, mač je naoštren i također ugladen: ¹⁰Da kolje, naoštren je; da sijeva, ugladen je. On rascjepka žezlo sinovima onih, koji su prezreli svaki prut. ¹¹Dao se je ugladiti, da ga prihvati jedna ruka. Naoštren je mač i ugladen, da se stavi u ruku ubojici. ¹²Viči i jauči, sine čovječji! Jer on dolazi na narod moj, na sve kolike knezove Izraelove. Pod mač su oni pali s narodom mojim. Zato se udaraj po bedru svojemu! ¹³Jer dolazi kušnja. Ali što će se dogoditi, kad više ne bude žezla prezirateljice?' govori svemogući Gospod. ¹⁴A ti prorokuj, sine čovječji, i pljeskaj rukama! Podvostručit će se mač, jest, potrostručit će se ubojni mač, mač velikoga pokolja, što ih opkoljava, ¹⁵Da očajavaju srca i da ih mnogo padne na vratima njihovim! O maču, o maču! Pripravljen je da sijeva, naoštren je da kolje. ¹⁶Udari nadesno! Okreni nalijevo, kamo je upravljen oštrac tvoj! ¹⁷I ja ću pljeskati rukama i iskaliti gnjev svoj. Ja, Gospod, rekao sam!"

¹⁸Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁹"A ti, sine čovječji, nacrtaj sebi dva puta, kamo će doći mač kralja babilonskoga! Obadva

neka izlaze iz jedne zemlje! Stavi kažiput na početku puta u grad!

²⁰Načini jedan put tako, da može doći mač u Rabu Amona i u Judu u utvrđeni Jerusalem! ²¹Jer kralj babilonski stoji na rasputici, gdje počinju dva puta, da upita proročište. On trese Strijeje, pita terafime, gleda u jetra. ²²U desnici njegovoj pada ždrijeb na Jerusalem: "on ima namjestiti ubojne sprave, podignuti ratnu viku, dati da zaori poziv u boj, namjestiti ubojne sprave proti vratima, načiniti opkope, posagraditi opsadne kule. ²³A njima se je činilo, da je proročište varavo; oni su bili prisegli najsvetije zakletve. Ali im on doziva na pamet krivnju njihovu, da zapadnu u ropstvo.

²⁴Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer ste dozvali na pamet krivnju svoju, tako da su se otkrili prekršaji vaši i grijehi se vaši pokazali u svim djelima vašim, jer ste došli na pamet, zato ćete biti pohvatani rukom njegovom.

²⁵A ti, nepošteni, bezbožni kneže Izraelov, kojemu je došao dan u vrijeme, kad se čini kraj grijehu: ²⁶Ovako vel svemogući Gospod: "Dolje s tim povezom oko glave! Dolje s tom krunom! Ovo nije ovo. Nisko se ima uzvisiti, visoko se ima poniziti. ²⁷Uništiti ću, uništiti ću, uništiti ću ga, i neće ga više bih, dok ne dođe onaj, kojemu po pravu pripada: 'njemu ću ga dati.'

²⁸A ti, sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli svemogući Gospod za Amonce i za njihovo podsmijevanje. Reci: 'Mač, mač je trgnut da kolje, ugladen je da sijeva, da blista, ²⁹– Dok su ti vidali prijevaru i proricali laži – da te metnu na vrat oskvrnjenima, bezbožnicima, kojima je došao dan, kad se čini kraj grijehu. ³⁰Vrati se u gradove svoje, ml mjesto, gdje si se rodio! U zemlji podrijetla tvojega suditi ću ti. ³¹Izlit ću na te gnjev svoj, raspalit ću proti tebi oganj razjarenosti svoje, predat ću te u ruke okrutnim ljudima, koji kuju propast tvoju. ³²Ognju ćeš biti hrana. Krv će ti teći na zemlju! Nećeš se više spominjati, jer ja, Gospod, rekao sam.'"

Ezekiel – 22 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, hoćeš li izreći presudu, hoćeš li izreći presudu gradu, koji je pun krvnih djela? Kaži mu sve gadove njegove ³I reci: Ovako veli svemogući Gospod: "O grade, koji si proljevao krv u sredini svojoj, da se približi vrijeme tvoje, i koji si pravio sebi idole i stim se oskvrnio! ⁴Krvlju, što si je prolio, nanio si sebi krivnju, i idolima, što si ih pravio, oskvrnio si sebe. Učinio si, le se približiše dani tvoji, i došao si do godina svojih. Zato ću učiniti od tebe ruglo među narodima i podsmijeh po svim zemljama. ⁵Koji su blizu tebe i koji su daleko od tebe, podsmijevat će ti se, tebi, čiji je glas okaljan, koji si bogat pometnjom.

⁶Evo, knezovi Izraelovi stavljaju svaki svoju jakost u to, da proljevaju krv u tebi. ⁷Oca i mater preziru u tebi. Stranca pritiskuju usred tebe. Udovice i sirote zlostavljaju se u tebi. ⁸Što je meni sveto, prezireš, i subote moje skvrniš. ⁹U tebi su ljudi, koji kleveću, da proljevaju krv. Na gorama u tebi jedu meso žrtveno i čine grdila usred tebe. ¹⁰Golotinju oca otkrivaju u tebi, siluju u tebi žene u vrijeme njihovo. ¹¹Jedan čini zlo sa ženom drugoga, drugi skvrni snahu svoju, treći siluje u tebi svoju vlastitu sestru, kćer oca svojega. ¹²Mito primaju u tebi, da proljevaju krv. Uzimaš kamatu i lihvu, globiš druge i zaboravio si mene,' govori svemogući Gospod.

¹³Ali evo, pljeskam rukama svojim nad grabežem, što si ga počinio, i nad krvnim djelima, što su se dogodila usred tebe. ¹⁴Hoće li se održati srce tvoje, hoće li ruka tvoja ostati jaka u dane, kad dođem na te? Ja, Gospod, rekao sam to i učinit ću to. ¹⁵Razasut ću te među narode i odagnati u zemlje i istrijebit ću nečistoću tvoju iz tebe. ¹⁶U svojoj vlastitoj zemlji pred očima naroda bit ćeš obeščašćen, da spoznaš, da sam ja Gospod."

¹⁷Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁸"Sine čovječji, kuća Izraelova sva kolika postala mi je troska od mjedi, kositra, gvožđa i

olova i srebrna troska." ¹⁹Zato veli svemogući Gospod: "Jer ste svi postali troska, zato ću vas skupiti usred Jerusalema. ²⁰Iako se skuplja srebro, mjed, gvožđe, olovo i kositar u taoniku, te se pod njim raspali oganj, da se to rastopi, tako ću vas skupiti u gnjevu svojem i u jarosti svojoj i metnuti vas unutra i rastopiti vas. ²¹Jest, skupit ću vas i raspaliti oganj jarosti svoje proti vama, da se rastopite u njemu. ²²Iako se topi srebro u taoniku, tako ćete se vi rastopiti u njemu, da spoznate, da sam ja, Gospod, izlio jarost svoju na vas.

²³Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²⁴"Sine čovječji, kaži joj: 'Ti si zemlja, koja se neće očistiti i neće pasti na nju dažd u an gnjeva, ²⁵I knezovi su njezini u njoj kao lavovi, koji riču i grabe plijen. Oni žderu ljude, grabe imanje i dobro, umnožavaju udovice usred nje. ²⁶Svećenici njezini prestupaju zakon moj i skvrne, što mi je sveto. Ne razlikuju sveto od prostote; ne uče razliku nečistoga i čistoga. Zatvaraju oči od subota mojih, i bivam oskvrnjen među njima. ²⁷Knezovi su njezini usred nje kao vuci pohlepni za plijenom, koji proljevaju krv, kvare duše, da ugrabe dobit. ²⁸Proroci njezini mažu je krečem, viđaju varku, gataju im laž i govore: "Tako veli svemogući Gospod", premda nije govorio Gospod. ²⁹Narod u zemlji čini nasilje i otima. Pritiskuje siromaha i ubogoga i tlači stranca proti svakom pravu. ³⁰Tražio sam među njima jednoga, koji bi zid ozidao i preda me stao u prolom za tu zemlju, da je ne uništim; ali ne nađoh nikoga. ³¹I tako moram izliti na njih gnjev svoj i uništiti ih u ognju jarosti svoje. Put njihov platit ću im sada na vlastitom tijelu, govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 23 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, ono bile dvije žene, kćeri iste matere. ³One su činile zlo u Egiptu; u mladosti svojoj činile su blud. Ondje su dirali prsa njihova i doticali se djevojačkih njedara njihovih. ⁴Ohola se zvala starija, Oholiba se zvala sestra njezina. One su postale moje i rodile su sinove i kćeri. Imena njihova znače Ohola: "Samarija, Oholiba: "Jerusalem. ⁵Ohola je činila

zlo, premda je pripadala meni, i bila se je zaljubila u milosnike svoje, Asirce, koji su joj se približili. ⁶Odjeveni u grimiz, namjesnici i poglavari, sve pristali mladići, konjanici ponositi na konju. ⁷Njima se je podala u bludnju svojemu, svima izabranim Asircima, i okaljala se je svima idolima svih onih, u koje se je bila zaljubila. ⁸Ali nije pustila bludjenje svoje s Egipćanina; jer su ovi bili s njom zlo činili u mladosti njezinoj, doticali se djevojačkih njedara njezinih i miješali se njom. ⁹Zato sam je dao u ruke milosnicima njezinim, u ruke Asircima, u koje se bila zaljubila. ¹⁰Oni su je osramotili, uzeli joj sinove i kćeri i nju samu mačem pogubili. Ona je postala ženama strašilo, kad su tako na njoj sud izvršili.

¹¹Sestra njezina Oholiba vidjela je to i činila je još gore bludjenje negoli ona i bila je još gora u zloći svojoj od bludnice sestre svoje. ¹²Ona je bila zaljubljena u Asirce, koji su joj se približili, namjesnici i poglavari, odjeveni u grimiz, konjanici ponositi na konju, sve pristali mladići. ¹³Vidio sam, da se je okaljala i ona; obadvije su pošle istim putem. ¹⁴Ova je bludila još gore. Ona je vidjela ljude naslikane na zidu, slike Kaldejaca, naslikane crvenom bojom. ¹⁵Oko bedara nosili su pojas. Glava im je bila pokrivena sarukom zavojitim. Svi su bili naoči kao knezovi, prilika sinova babilonskih. Kaldejska im bila postojbina. ¹⁶Tada se je zaljubila u njih, kad ih je vidjela, i poslala je poslanike k njima u Kaldejsku. ¹⁷I sinovi babilonski dolazili su k njoj na blud i okaljali je nečistoćom svojom, i ona se je okaljala s njima. Tada ih je bila sita. ¹⁸Ali se je otkrila nečistoća njezina, sramota je njezina izbila na javu. Tada je ona meni dodijala, kao što mi je bila dodijala sestra njezina. ¹⁹A ona je sve gore tjerala nečistoću svoju spominjući se dana mladosti svoje, kad je činila blud u Egiptu. ²⁰Zaljubila se je u svoje milosnike, koji su bili kao pohlepni magarci i ždrijepci. ²¹Jest, ti si gilula za nečistoćom mladosti svoje, kad su Egipćani smjeli dirati prsa tvoja i doticati se djevojačkih njedara tvojih."

²²Zato, Oholibo, ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću nadražiti milosnike tvoje na te, kojih si se zasitila. Dovest ću ih na te sa svih

strana. ²³Sinove babilonske i sve Kaldejce, Pekođane, Šoaje i Koaje, sve sinove asirske s njima, pristale mladiće, namjesnike i poglavare sve kolike, ratnike i odličnike, sve ponosite na konju. ²⁴Doći će na k s mnoštvom konja i kola i s četama naroda. Štit, štitić i šljem oni će unaokolo upraviti proti tebi. Ja ću im predati sud, i oni će li suditi po zakonima svojim. ²⁵Jest, učinit ću da osjetiš revnost moju; oni će u jarosti postupati s tobom. Nos će ti i uši odsjeći i što još ostane od tebe, past će od mača. Tvoje sinove i kćeri odvest će sa sobom, i što os ostane od tebe, proždrijet će oganj. ²⁶Svući će s tebe haljine tvoje i uzet će krasne nakite tvoje. ²⁷Tako ću učiniti kraj bludu tvom i nečistoći tvojoj, što si ih naučila u Egiptu, da više ne podižeš očiju svojih k njima i da dalje ne misliš na Egipat."

²⁸Jer ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću te dati u ruke onima, na koje mrziš, u ruke onima, koji su ti omrznuli. ²⁹Oni će u mržnji raditi proti tebi i uzet će ti sve, što si stekla sebi, i ostavit će te голу i nagu. Otkrit će se bludna golotinja tvoja, nečistoća tvoja i grdilo tvoje. ³⁰To će ti se učiniti, jer si u bludu svojemu trčala za narodima i okaljala se s idolima njihovim. ³¹Išla si putem sestre svoje; zato ti dajem čašu njezinu u ruku."

³²Ovako veli svemogući Gospod: "Čašu sestre svoje pit ćeš, duboku, široku – podsmijeh i ruglo bit će ona! – čaša drži vrlo mnogo. ³³Napunit ćeš se pijanstva i brige. Čaša užasa i groze jest čaša tvoje sestre Samarije. ³⁴Ti ćeš je piti i posrkati i okrnjak ćeš njezin izgristi i njedra ćeš svoja stim potrgati; jer ja sam to rekao", govori svemogući Gospod. ³⁵Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer si me zaboravila i bacila me za leđa svoja, zato sad ti i nosi grijeh svoj i blud svoj!

³⁶Gospod mi reče: "Sile čovječji, nećeš li izreći presudu Oholi i Oholibi? Predoči im gadove njihove, ³⁷Da su činile preljubu i krvlju okaljale ruke svoje, da su činile preljubu s idolima svojim i djecu svoju, koju su bjele rodile meni, vodile kroz oganj, da ih prožderu oni. ³⁸I ovo su mi još činile: "u onaj su dan okaljalo svetište moje i oskvrnile subote moje.

³⁹Kada su djecu svoju bile zaklale idolima, došle su još istoga dana u svetište moje i oskvrnile ga. Eto, tako su činile u kući mojoj! ⁴⁰Jest, dapače su još poslale po ljude, što su došli izdaleka. Poslanik je bio poslan k njima. Eto, kada, su došli, ti si se zbog njih kupala, mazala si oči svoje i metala na se nakit svoj. ⁴¹Sjedala si na krasnu počivaljku. Pred njom je bio što postavljen. Na njega si metala kad moj i ulje moje. ⁴²Glasna se je vika čula zbog mnoštva ljudi, što su bili pridošli iz pustinje. Oni su im metali narukvice na ruke i stavljali im krasan vijenac na glavu. ⁴³Tada sam rekao: 'Ne čine li na taj način preljubu?' ⁴⁴Kao što čini bludnica, čine sad nečistoću. Idu k njoj, kao što se ide k bludnici. Tako idu k Oholi i k Oholibi, ženama nevaljalim. ⁴⁵Ali će im pravedni ljudi izreci presudu po pravu za preljubočiniče i krvnice, jer su preljubočiniče, i krv je na rukama njihovim.

⁴⁶Jer ovako govori svemogući Gospod: "Neka se pozove proti njima zajednica narodna, i neka se predadu, da se zlostave i oplijene! ⁴⁷Neka ih zajednica narodna kamenuje i sasiječe mačevima svojim! Njihove sinove i kćeri neka pobiju i njihove kuće neka spale ognjem! ⁴⁸Tako ću kraj učiniti nečistoći u zemlji, da se opomenu sve žene ⁴⁹Učinit će se, da okajete nečistoću svoju i da s idolima svojim platite grijehe, da spoznate, da sam ja svemogući Gospod.

Ezekiel – 24 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi u devetoj godini, u desetom mjesecu, deseti dan toga mjeseca ovako govoreći: ²Sine čovječji, točno zapiši ime ovoga dana! Upravo ovoga dana navaljuje kralj babilonski na Jerusalem. ³Kaži tome nepokornim rodu ovu priču: Ovako veli svemogući Gospod: 'Nastavi lonac! Najprije ga nastavi, onda nali u njega vode! ⁴Metni u njega komade mesa, sve dobre komade, stegno i pleće! Napuni ga najboljih kostiju! ⁵Uzmi najbolje iz stada i naloži cjepanice ispod njega! Iskuhaj dobro komade mesa, neka se i kosti raskuhaju u njemu!

⁶Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Teško gradu krvničkom, kotlu, na kojemu stoji rđa i s kojega ne silazi rđa! Povadi iz njega komad po komad, a da se ne baca ždrijeb na to! ⁷Jer je krv njegova usred njega. Na голу kamenu on to čini. Ne proljeva je na zemlju, da se pokrije prahom. ⁸Da se raspali gnjev, te učinim osvetu, puštam da se proljeva krv njegova na go kamen, da se ne pokrije.

⁹Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Teško gradu krvničkom! I ja ću naložiti velik oganj. ¹⁰Nanesi drva mnogo, zapali oganj, neka se raskuha meso, stavi začini i kosti spali! ¹¹Tada ga metni prazna na žeravicu, da se ugrije, i mjed se njegova usije, i nečistoća se rastopi njemu, i nestane rđe njegove! ¹²Mnogo muke zadaje kotao. Ali mnoga rđa ne silazi s njega; i u ognju ostaje rđa njegova. ¹³Jer sam te htio očistiti od gnusne nečistoće tvoje, ali se ti nijesi očistio od nečistoće svoje, to se i nadalje nećeš očistiti, da na tebi ne izvršim gnjev svoj. ¹⁴Ja, Gospod, rekao sam to. Doći će to, i izvršit ću. Neću to prepustiti, neću štedjeti i neću se pokajati. Po putovima tvojim i po djelima tvojim sudit će ti se, govori svemogući Gospod.

¹⁵Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁶"Sine čovječji, evo, ja ću ti jednom nenadanom smrti uzeti radost očiju tvojih. Ali ti onda nećeš tugovati ni plakati. Ne smiju ti doći suze. ¹⁷Uzdiži tiho, ali ne priređuj nikakva tugovanja! Poveži sebi povež oko glave, obuću svoju obuj na noge, ne pokrivaj brade svoje i ne jedi kruha žalosti!"

¹⁸Ujutro sam još govorio narodu, a uveče umrla je žena moja i drugoga jutra učinio sam, kako, mi je bilo zapovjedbno.

¹⁹Tada su me upitali ljudi: "Nećeš li nam razjasniti, što nam to znači, da radiš tako?"

²⁰Odgovorio sam im: "Dođe mi riječ Gospodnja i glasi: ²¹Reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću oskrvniti svetište svoje, ponos vas najviši, milinu očiju vaših, čežnju srca vašega. Sinovi

će vaši i kćeri vaše, što ste ih ostavili, pasti od mača. ²²Onda ćete vi činiti, kako sam ja činio: nećete brade pokriti i nećete jesti kruha žalosti. ²³Povez će vam biti na glavi, obuća vaša na nogama. Nećete tugovati ni plakati. Ali ćete ginuti u grijehima svojim i uzdisati jedan drugomu. ²⁴Tako će vam Ezekiel biti znak čudesni. Sve, što je činio on, činit ćete i vi, kad to dođe, i spoznat ćete, da sam ja svemogući Gospod.

²⁵"A ti, sine čovječji, čuj: U onaj dan, kad im uzmem bedem njihov, ponosnu radost njihovu, milinu očiju njihovih i čežnju srca njihova, njihove sinove i kćeri, ²⁶U onaj dan doći će k tebi bjegunac, da ti to javi. ²⁷U onaj će se dan otvoriti usta tvoja, dim stigne bjegunac. Govorit ćeš i nećeš više šutjeti i bit ćeš im znak čudesni. Tada će oni spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel – 25 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, upravi lice svoje prema Amoncima i proroku; proti njima! ³Reci Amoncima: "Čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogući Gospod: 'D Jer si "Ha, ha!" klicao nad svetištem mojim: "Ono je oskvrnjeno", i nad zemljom Izraelovom: "Ona je opustošena", i nad kućom Judinom: "Oni idu u progonstvo", ⁴Evo, zato ću te ja dati u posjed sinovima Istoka Oni će u tebi razapeti šatore svoje i podignut će u tebi stanove svoje. Oni će jesti plodove tvoje i piti mlijeko tvoje. ⁵Ja ću od Rabe načiniti pašnjak za deve i od zemlje Amona tor za ovce. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod.

⁶Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Jer si pljeskao rukama i lupao nogama i veselio se pun zloradosti nad zemljom Izraelovom, ⁷Evo, zato ću ja dignuti ruku svoju na te i dat ću te narodima da te oplijene. Istrijebit ću te između naroda i zatrt ću te između zemalja i uništiti ću te. Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod.

⁸Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer Moab i Seir govore: "Eto, kući je Judinoj kao svima narodima", ⁹Evo, zato ću ja otvoriti stranu Moabovu, tako da se izgube gradovi njegovi, gradovi njegovi sve do posljednjega, ures zemlje, Bet-Ješimot, Baal-Meon, Kirjatajim. ¹⁰Sinovima Istoka uz Amonce dat ću ga u posjed, da njemu i Amoncima ne bude više spomena među narodima. ¹¹Na Moabu izvršit ću sud, i spoznat će oni, da sam ja Gospod.

¹²Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je Edom radio iz osвете na kući Judinoj i teško se ogriješio osvetom svojom, ¹³Zato ovako veli svemogući Gospod: "Dignut ću ruku svoju na Edom, stoku i čovjeka istrijebit ću iz njega i učinit ću ga pustinjom. Od Temana do Dedana past će oni od mača. ¹⁴Predat ću osvetu svoju na Edomu ruci svojega naroda Izraela. Ovaj će učiniti s Edomom po gnjevu mojemu i po jarosti mojoj. Oni će upoznati osvetu svoju, govori svemogući Gospod.

¹⁵Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer su Filistejci radili iz osвете i ljuto se osvetili puni zloradosti u srcu i iz preostalogo neprijateljstva bili pomišljali na uništenje, ¹⁶Zato ovako veli svemogući Gospod: Evo, dignut ću ruku svoju na Filistejce i uništit ću Krećane i potrt ću ostatak na obali morskoj. ¹⁷Učinit ću na njima ljutu osvetu kaznom u revnosti gnjevnoj. Tada će spoznati, da sam ja Gospod, kad izvršim osvetu svoju na njima."

Ezekiel – 26 glava

¹U jedanaestoj godini, u jedanaestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, jer Tir kliče nad Jerusalemom: 'Ha! Vrata su narodima razbijena! Meni su se otvorila. Ja ću se napuniti. Jer su ona opustjela', ³Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, Tire, ja koračam proti tebi, vodim proti tebi mnoge narode, kao što more dovalja valove svoje. ⁴Oni će razoriti zidove Tira. Kule će njegove raskopati. Ja ću s njega splaviti zemlju i učinit ću od njega goli kamen. ⁵Suho mjesto za mreže bit će usred

mora, jer ja sam to rekao, veli svemogući Gospod. Narodima će postati grabež. ⁶Gradovi njegovi, što su na kopnu, bit će uništeni mačem i spoznat će, da sam ja Gospod.

⁷Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću dovesti sa sjevera Nebukadnezara, kralja babilonskog, kralja nad kraljevima, s konjima i s kolima i s konjanicima i s velikim mnoštvom naroda. ⁸Gradove tvoje na kopnu uništit će on mačem. Kule opsadne podignut će proti tebi, iskopat će opkope proti tebi i postavit će štitove proti tebi. ⁹Namjestit će zidodere proti zidovima tvojim i srušit će kule tvoje gvozdenim rukama svojim ¹⁰Od mnoštva konja njegovih pokrit će te prah. Od štropota konjanika, točkova i kola zatrest će se zidovi tvoji, kad uđe na tvoja vrata, kao što se ulazi u grad osvojen. ¹¹Kopitima konja svojih pogazit će sve ulice tvoje, poubijat će narod tvoj mačem, i ponositi idolski stupovi tvoji popadat će na zemlju ¹²Poplijenit će bogatstvo tvoje, uzet će sa sobom kao plijen trgovačka dobra tvoja, porušit će zidove tvoje i sjajne će palače tvoje razoriti, Građevno kamenje tvoje, drvo tvoje i ruševine tvoje pobacat će u vodu. ¹³Tada ću ja učiniti kraj glasu pjesama tvojih, i zvuk harfa tvojih neće se više čuti. ¹⁴Učinit ću od tebe go kamen; bit ćeš suho mjesto za ribarske mreže. Nikada se više nećeš sazidati jer ja sam to rekao, veli svemogući Gospod.

¹⁵Ovako veli svemogući Gospod o Tiru: 'Zar ne, od štropota pada tvogega, od jecanja ranjenika, od ubijanja mačem drmaju se u tebi otoci. ¹⁶S prijestolja svojih silaze svi knezovi mora, skidaju sa sebe plašte svoje, svlače sa sebe vezene haljine svoje. U tugu se oblače, sjede na zemlji, dršću neprestano i zgražaju se zbog tebe.

¹⁷Začinju tužaljku nad tobom i govore o tebi: 'Kako si propao, s mora nestao, slavni grade, koji si bio moćan na moru sa svojim stanovnicima, koji si strah zadavao svima primorcima svojim! ¹⁸Sada dršću otoci na dan pada tvogega. Smeteni su otoci po moru zbog svršetka tvogega."

¹⁹Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Učinit ću te pustim gradom, kao što su gradovi, u kojima se više ne stanuje, kad pustim na te valove, da te pokriju velike vode. ²⁰Svalit ću te k onima, koji s već sišli u jamu, k narodu prošlosti U zemlji svijeta mrtvih pripravit ću ti mjesto, koje je slično ruševinama vječnim, kod onih, koji su sišli u jamu. Tako više nećeš biti nastanjen, nećeš postojati u zemlji živih. ²¹Predat ću te propasti strahovitoj. Nećeš više biti; tražit će te i neće te više naći do vijeka", govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 27 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, zapjevaj tužaljku nad Tirom! ³Reci Tiru, koji stoji na ulazima k moru i trguje s narodima na mnogim obalama: "Ovako veli svemogući Gospod: "Tire, ti si mislio: "Ja sam savršene ljepote!"

⁴Usred mora područje je tvoje. Savršenu ljepotu dali su ti graditelji tvoji.

⁵Od čempresa senirskih sagradile se sve trenice tvoje. S Libanona uzimali se cedri, da ti se podigne jedrenjak.

⁶Od hrastova bašanskih načinili su vesla tvoja. Palubu tvoju napravili su od jelovine s obale kitijimske, obložene u kost slonovu.

⁷Šareno vezen bez egipatski bio je jedro tvoje, bio ti je zastava. Crveni i modri grimiz s obala eliških bio ti je pokrov.

⁸Stanovnici Sidona i Arvada služili su ti kao veslari. Mudraci tvoji, Tire, bili su u tebi: oni su ti bili krmari.

⁹Starješine Gebala s mudracima svojim boravile su u tebi i popravljale su pukotine tvoje. Sve lađe mora i mornari njihovi boravili su u tebi, da kupe robu od tebe.

¹⁰Perzijanci i ljudi iz Luda i luta služili su tebi u vojsci tvojoj kao ratnici štiti i šljem vješali su u tebi. Oni su bili, koji su ti sjaj davali.

¹¹Sinovi Arvada s tvojom vojskom stajali su unakolo na zidovima tvojim, u kulama tvojim stajali su Gamadeji. Na zidovima tvojim unaokolo vješali su štitove svoje. Oni su usavršivali ljepotu tvoju.

¹²Taršiš je zaključivao s tobom poslove zbog mnogoga bogatstva tvoga. Srebro, gvožđe, kositer i olovo davali su za robu tvoju.

¹³Javan, Tubal i Mešek trgovali su s tobom. Robove i mjedene sudove dobavljali su ti kao robu.

¹⁴Iz kuće Togarmine donosili su na sajam tvoj konje, jahaće konje i mazge

¹⁵Sinovi Dedanovi trgovali su s tobom. Mnoge primorske zemlje općile su s tobom. Dobavljale su ti kost slonovu i drvo ebanovo kao isplatu.

¹⁶Sirijci su trgovali s tobom zbog mnoštva rukotvorina tvojih. Oni su donosili na sajam tvoj biser, grimiz, šarene vezove, bez, korale i jaspis.

¹⁷Juda i zemlja Izraelova trgovali su s tobom. Donosili sa na sajam tvoj pšenicu iz Minita, fino pecivo, med, ulje i balzam.

¹⁸Damask je trgovao s tobom zbog mnoštva proizvoda tvojih, zbog mnoštva svakojakih dobara. Za vino iz Helbona i vunu iz Sahara.

¹⁹Donosili su na sajam tvoj Dan i Javan iz Uzala umjetno skovano gvožđe, kositer i mirodije.

²⁰Dedan je trgovao s tobom vunanim prostirkama za jahanje.

²¹Arapska i svi knezovi Kedra zaključivali su poslove s tobom. Trgovali

su s tobom janjcima, ovnovima, jarcima.

²²Trgovci od Šebe i Rame trgovali su s tobom. Najbolju vrstu balzama, svakojako drago kamenje i zlato donosili su na sajam tvoj.

²³Haran, Kane i Eden trgovali su s tobom. Trgovci iz Šebe, Asirije i cijele Medije trgovali su s tobom.

²⁴Ovi su trgovali s tobom sjajnim haljinama i plaštevima iz modroga grimiza i šarenim vezivom, šareno otkanim čilimima, spletenim i uvijenim konopcima.

²⁵Lađe taršiške otpremale su robu tvoju. Puno krcat i teško natovaren bio si usred mora.

²⁶Na pučinu odvezli su te veslari tvoji. Ali te je vjetar istočnjak razbio usred mora.

²⁷Bogatstvo tvoje, dobra tvoja i roba tvoja, mornari tvoji i krmari tvoji, popravljači tvoji i trgovci tvoji, svi vojnici tvoji, što se nalaze u tebi, i sav mnogi narod tvoj u tebi: padaju u dubinu mora na dan pada tvojega.

²⁸Od glasne vike tvojih krmara tresu se plohe morske.

²⁹Iz lada svojih izaći će svi veslari, Mornari, svi, koji plove morem, ići će na zemlju.

³⁰Jaukat će za tobom iza glasa gorko će tugovati, posut će prahom glavu svoju, valjat će so u pepelu.

³¹Za tobom će se načiniti ćelavi i obući će se u haljine žalosti. Plaču za tobom srcem zabrinutim, tuguju gorko.

³²Tužaljku pjevaju tebi i tuguju za tobom: "Tko leži kao Tir tako tiho kao

u grobu usred mora '

³³Kad je izlazila roba tvoja iz mora, sitio si mnoge narode. Svojim dobrima i mnoštvom svoje robe obogaćivao si kraljeve zemaljske.

³⁴Sad si se razbio u moru, u dubinama vode. Roba tvoja sa svim narodom tvojim pala je u tebi.

³⁵Svi stanovnici primorja prestrašeni su nad tobom. Kraljeve njihove drma groza, trese im se lice.

³⁶Trgovci među narodima ispiskaju te. Strašno si dovršio i iščeznuo si zauvijek!

Ezekiel – 28 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, reci knezu tirkomku: Ovako veli svemogući Gospod: "Jer si ohol i veliš: "Ja sam Bog, sjedim na prijestolju Božjem usred mora, zato ti kažem: Ti si samo čovjek a ne Bog, pa se ipak; držiš kao Bog! ³Eto, mudriji si od Daniela. Ništa skriveno nije tebi odveć tamno. ⁴Mudrošću svojom i razborom svojim stekao si bogatstvo sebi i nakupio zlata i srebra u riznice svoje. ⁵Velikom mudrošću svojom u trgovini svojoj umnožio si bogatstvo svoje. Ohol si postao zbog bogatstva svojega. ⁶Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Jer se praviš Bogom, ⁷Evo, zato ću dovesti na te strance, najljucije između naroda. Oni će trgnuti mačeve svoje na ljepotu tvoju mudrošću stečenu i oskvrnit će sjajnost tvoju. ⁸Svalit će te u jamu i umrijet ćeš okrutnom smrću pobijenih usred mora. ⁹Hoće li i tada još reći pred krvnicima svojim "Ja sam Bog!", kad si ipak samo čovjek a ne Bog u ruci onoga, koji te ubija? ¹⁰Umrijet ćeš smrću neobrezanih od ruke tuđinske, jer ja sam to rekao", govori svemogući Gospod.

¹¹Riječ Gospoda dođe mi ovako govoreći: ¹²"Sine čovječji, zapjevaj

tužaljku nad kraljem tirskim i reci mu: Ovako veli svemogući Gospod: 'Ti si pečat savršenosti, pun mudrosti i savršene ljepote.

¹³Boravio si u Edenu, vrtu Božjemu. Sve drago kamenje bilo je odijelo tvoje: sard, topaz i dijamant, beril, oniks, i jaspis, safir, rubin i smaragd sa zlatom. Okov tvoj i ures tvoj bili su od zlata. Načinjeni su bili onaj dan, kad si se rodio.

¹⁴Ti si bio pomazan stražar kerubin; za to sam te bio postavio. Ti si bio na svetoj gori Božjoj, hodio si posred kamenja ognjenoga.

¹⁵Savršen si bio na putovima svojim od dana, kad si se rodio, dok se nije pronašla na tebi opačina.

¹⁶Nutrina je tvoja od mnoge trgovine tvoje bila puna opačine i sagriješio si. Tada sam te zbacio s gore Božje. Stražar kerubin protjerao te je iz sredine kamenja ognjenoga. ¹⁷Ohol si bio postao zbog ljepote svoje. Ostavio si mudrost svoju zbog sjajnosti svoje. Bacio sam te dolje na zemlju. Predao sam te kraljevima, da na tebi pasu oči svoje.

¹⁸Brojem svojih grijeha, nepravdom u trgovini svojoj bio si oskrvnio svetišta svoja. Zato sam izveo oganj iz sredine tvoje, koji te je prožderao. U pepeo položio sam te na zemlji pred očima sviju, koji su te ugledali.

¹⁹Svi, koji su te poznavali me ću narodima, ustrašeni su nad tobom. Strašno si dovršio i iščeznuo si zauvijek."

²⁰Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²¹"Sine čovječji, upravi lice svoje prema Sidonu i prorokuj pro, ti njemu! ²²Reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, Sidone, i proslavit ću se usred tebe. Spoznat će se, da sam ja Gospod, kad održim sud na njemu i pokažem se svet na njemu. ²³Poslat ću kugu proti njemu i krvoproliće na ulice njegove. Pobijeni će padati usred njega od mača,

što bjesni proti njemu unaokolo. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod. ²⁴Kući Izraelovoj neće više biti trn, koji muči, ni žalac više, koji boli kod svih unaokolo, koji ih preziru. Spoznat će, da sam ja Gospod.

²⁵Ovako veli svemogući Gospod: 'Kada skupim kuću Izraelovu iz naroda, među koje je razasuta, tada ću se na njima pokazati kao svet pred očima naroda, i oni će stanovati u svojoj zemlji, koju sam dao slugi svojemu Jakovu. ²⁶Mirno će stanovati u njoj, gradit će kuće i sadit će vinograde. Mirno će stanovati u njoj, kad izvršim sud na svima, koji su ih prezirali unaokolo. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod, Bog njihov."

Ezekiel – 29 glava

¹U desetoj godini, u desetom mjesecu, dvanaesti dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, upravi lice svoje prema faraonu, kralju egipatskom, i prorokuj proti njemu i proti svemu Egiptu! ³Reci ovo: Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću izaći proti tebi, faraone, kralju egipatski, ti krokodile veliki! Ti ležiš među nilskim rukavima svojim i govoriš: "Moj je Nil; ja sam sebe samoga načinio." ⁴Ja ću metnuti kuke u čeljusti tvoje i učinit ću da se ribe nilskih rukava tvojih nahvataju na ljuske tvoje, i izvući ću te ih nilskih rukava tvojih zajedno sa svima ribama nilskih rukava tvojih, što su se nahvatale na ljuskama tvojim. ⁵Tada ću te baciti u pustinju sa svima ribama nilskih rukava tvojih. Na kopnu ćeš podleći, nećeš se dignuti ni pokopan biti, životinjama divljim i pticama nebeskim dat ću te da te pojedu. ⁶Tada će svi stanovnici egipatski spoznati, da sam ja Gospod. Oni, su samo štap od trske kući Izraelovoj. ⁷Kad te oni uzmu u ruku, ti se rascjepkaš i rasiječeš im sve rame, i kad se oni naslone na te, ti se prebiješ i potreseš im čitavo tijelo. ⁸Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću pustiti na te mač i uništiti ću u tebi čovjeka i stoku. ⁹Egipat će postati pustinja i pustoš i tako će spoznati, da sam ja Gospod, jer si rekao: "Moj je Nil; ja sam sebe samoga načinio", ¹⁰Evo, zato ću izaći proti tebi i proti nilskim rukavima tvojim. Obratit ću Egipat u pustoš i

pustinju od Migdola do Siene, do međe Etiopije. ¹¹Neće prelaziti preko njega noga ni čovjeka ni živinčeta, ostat će nenastanjen četrdeset godina. ¹²Učinit ću od Egipta najveću od svih pustinja, i gradovi njegovi bit će najpustiji od svih gradova četrdeset godina. Razasut ću Egipćane među narode i razagnat ću ih po zemljama.

¹³Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Kad prođe četrdeset godina, skupit ću Egipćane iz naroda, među koje su bili razasuti. ¹⁴Ja ću okrenuti sudbinu Egipta i dovest ću ih opet u zemlju Patros, odakle vuku lozu. Ondje će biti malo kraljevstvo. ¹⁵Manje će biti od drugih kraljevstva i neće se više uzdignuti nad narode. Njihov ću broj učiniti tako neznatnim, da više ne vladaju narodima. ¹⁶Za kuću Izraelovu neće više biti vrijedni pouzdanja, nego će im samo još donositi na pamet krivnju njezinu, da je trčala za njima. Spoznat će, da sam ja svemogući Gospod.'

¹⁷U dvadeset sedmoj godini, u prvom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ¹⁸"Sine čovječji! Nebukadnezar, kralj babilonski, zadao je vojsci svojoj tešku službu proti Tiru. Svaka je glava ćelava, svako je rame krvavo našuljano. Ali plaće nije bilo ni njemu ni vojsci njegovoj od Tira za rad, što ga je učinio za njega. ¹⁹Zato ovako veli svemogući, Gospod: "Evo, ja ću dati kralju babilonskom Nebukadnezaru Egipat. On će odvući bogata dobra njegova. On ga smije razgrabiti i oplijeniti. To će biti plaća njegovoj vojsci. ²⁰Kao plaću za rad, što ga je učinila, dat ću joj Egipat. Za me je radila, govori svemogući Gospod. ²¹Na ovaj ću dan dati kući Izraelovoj novu snagu i tebi ću otvoriti usta među njima. Tada će oni spoznati, da sam ja Gospod."

Ezekiel – 30 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi opet ovako govoreći: ²"Sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Jaučite, teško danu!

³Jer je blizu dan, blizu je dan Gospodnji, tamni dan. On će biti vrijeme

kazne narodima. ⁴Mač će doći u Egipat; u Kušu će vladati tjeskoba vrlo bolna, kad stanu padati pobijeni Egipćani, kad se budu odvlačila velika dobra njihova i raskopavali temelji njihovi. ⁵Kuš, (Etiopija) Put, (Libija) Lud, (Lidija) sva mješavina naroda, Kub i drugi saveznici popadat će s njima od mača.

⁶Ovako veli Gospod: 'Popadat će potpornji Egipta, i srušit će se ponosna moć njegova. Od Migdola do Siene popadat će od mača ljudi njegovi, govori svemogući Gospod. ⁷Zemlja će njegova biti najpustija od svih zemalja i gradovi njegovi najpustiji od svih gradova. ⁸Oni će spoznati, da sam ja Gospod, kad stavim oganj na Egipat i svi se pomoćnici njegovi satru.

⁹U onaj će dan ići preda mnom poslanici na lađama, da trgnu Kušite iz bezbrižnosti njihove. Tjeskoba vrlo bolna doći će na njih kao na nesretni dan Egipta; jer evo, on je došao.

¹⁰Ovako veli svemogući Gospod: 'Učinit ću kraj ljudstvu u Egiptu rukom Nebukadnezara, kralja babilonskoga. ¹¹On i narod njegov, najokrutniji između naroda, doći će i zemlju će poharati. Trgnut će mač svoj na Egipat i napunit će zemlju pobijenih. ¹²Isušit ću rijeke Nila i predat ću zemlju u ruke zlikovcima. Opustit ću zemlju i sve, što je u njoj, rukom tuđinaca. Ja, Gospod, to sam rekao.

¹³Ovako veli svemogući Gospod: 'Uništiti ću idole i potrti ću kumire u Nofu. Neće više biti kneza iz Egipta. Pustiti ću strah u Egipat, ¹⁴Opustošiti ću Patros, staviti ću oganj na Soan i izvršiti ću sud na Nou. ¹⁵Izliti ću gnjev svoj na Sin, bedem Egipta, i istrijebiti ću ljudstvo u Nou. ¹⁶Staviti ću oganj na Egipat. Sin će se previjati od tjeskobe. Nof će se osvojiti i zidovi će joj se srušiti. ¹⁷Mladi ratnici iz Avena i Pit-Beseta popadat će od mača, i sve će ostalo otići u ropstvo. ¹⁸U Tafnisu će dan pomrčati, kad ondje polomim žezla Egipta, i kad se u njemu učini kraj ponosnom sjaju njegovu. Oblak će ga pokriti. Gradovi će njegovi otići u ropstvo. ¹⁹Tako ću izvršiti kazneni sud na Egiptu, i oni će spoznati, da,

sam ja Gospod."

²⁰U jedanaestoj godini, u prvom mjesecu, sedmi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²¹"Sine čovječji, ja sam slomio mišicu faraonu, kralju egipatskom. Eto, ona se više ne zavija. Ne uzima se lijek, i ne meće se zavoj na nju, da bi opet postala jaka i mogla držati mač. ²²Zato ovako veli svemogućí Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti faraonu, kralju egipatskom, i razmrskati mu obadvije mušice, zdravu i slomljenu, i izbit ću mu mač iz ruke. ²³Razasut ću Egipćane među narode i razagnati ih po zemljana. ²⁴A ukrijepit ću mišice kralju babilonskom i dat ću mu svoj mač u ruku. A polomit ću mišicu faraonu, da jeca pred njim kao čovjek teško ranjen. ²⁵Mišice kralju babilonskom ukrijepit ću, a faraonu će mišice klonuti. Saznat će, da sam ja Gospod, kad dadnem mač svoj u ruka kralju babilonskom, da njim zamahne na Egipat. ²⁶Razasut ću Egipćane među narode i razagnati ih po zemljama. Spoznat će, da sam ja Gospod."

Ezekiel – 31 glava

¹U jedanaestoj godini, u trećem mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, kaži faraonu, kralju egipatskom, i mnoštvu njegovu: 'Na što si nalik u veličini svojoj? ³Eto, Asiriji je bio kao cedar na Libanonu, lijepih grana, sjenasta lišća, visoka rasta. Vrh mu je dopirao do u oblake. ⁴Voda ga je učinila velikim, bezdana ga je uzvisila. Rijeke su njezine tekle oko njegova stabla, i puštala je potoke svoje k svim drvetima poljskim. ⁵Zato je rast njegov nadvisio sva drveta poljska. Umnožili se ogranci njegovi, produljile se grane njegove zbog obilne vode, rastao je u širinu. ⁶Na granama su njegovim vijale gnijezda svakojake ptice nebeske. Pod ograncima su njegovim svakojake životinje poljske legle mlade svoje. ⁷Bio je lijep veličinom svojom s dugim granjem svojim, jer je korijen njegov imao vodu obilnu. ⁸Cedri vrtu Božjem uti ga mogli zakloniti. Čempresi sa svojim granama nijesu mu se mogli izjednačiti. Makljeni nijesu imali takve grane kao on. U vrtu Božjem nije se moglo nijedno drvo mjeriti s

njim u ljepoti. ⁹Učinio sam ga lijepa mnoštvom grana njegovih. Zavidjela su mu sva drveta edenska u vrtu Božjem.

¹⁰Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je bio visoka rasta i pružio vrh svoj do u oblake i ohol postao zbog veličine svoje, ¹¹Zato sam ga dao u ruke najjačemu među narodima Taj će učiniti s njim po mjeri zloće njegove. Odbacio sam ga. ¹²Tada su ga posjekli tuđinci, najljući između naroda, i ostavili ga. Na gore i u doline sve popadale su grane njegove. Ogranci su njegovi ležali polomljeni po svim gudurama u zemlji. Svi narodi zemaljski otidoše iz sjene njegove i pustiše ga da leži. ¹³Na njemu porušenom nastanile se svakojake ptice nebeske. Na granama njegovim stanovale su svakojake životinje poljske. ¹⁴Nijedno drvo kraj vode da se više ne bi dizalo previsoko u svojem rastu i vrha svojega da ne bi pružalo do u oblake! Od silnika, što piju vodu, da se više ne bi ni jedan oholio visinom svojom, jer su svi posvećeni smrti, moraju dolje u podzemni svijet, dolje k ljudima, što su sišli u jamu.'

¹⁵Ovako veli svemogući Gospod: 'U lan, kada je sišao u svijet mrtvih, učinio sam da tuguje nad njim bezdana, zaustavio sam rijeke njezine. Silne su vode stale. Zbog njega zaogrnuo sam Libanon u odjeću žalosti. Sva su drveta poljska povenula za njim. ¹⁶Tutnjavom pada njegova stresao sam narode, kad sam ga srušio u svijet mrtvih, k onima, koji su sišli u jamu. Tada su se utješila u svijetu mrtvih sva drveta edenska, najizabranija i najbolja na Libanonu, sva, što su pila vodu. ¹⁷I oni su sišli s njim dolje u svijet mrtvih, k onima, što su pobijeni mačem, i pomoćnici njegovi, što su stanovali u sjeni njegovoj među narodima.

¹⁸S kojim između drveta edenskih mogao si se prisposodobiti sjajem i veličinom? A ipak ćeš biti srušen s drvetima edenskim u podzemni svijet. Ležat ćeš usred neobrezanih, s onima, što su pobijeni mačem. To je faraon i sve mnoštvo njegovo; govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 32 glava

¹U dvanaestoj godini, u dvanaestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ²"Sine čovječji, izdigni tužaljku za faraonom, kraljem egipatskim, i reci mu: 'Laviću među narodima, ti si bio i propao! A bio si ipak kao krokodil u moru: štrcao si vodu iz nozdrva svojih, mutio si vodu nogama svojim, ritao si se na valove njezine. ³Ovako veli svemogući Gospod: 'Razapet ću mrežu svoju nad tobom s četom mnogih naroda, koji te izvlače lovnom mrežom mojom. ⁴Bacit ću te tada na zemlju, krhnut ću te na tvrdu zemlju. Pustit ću sve ptice nebeske da sjedaju na te i nasitit ću tobom životinje sa sve zemlje. ⁵Donijet ću meso tvoje na gore i napunit ću doline strvinom tvojom. ⁶Napojit ću zemlju krvlju tvojom do na gore. Korita će riječna biti puna tebe. ⁷Kad se ti ugasiš, zastrijet ću nebo, i zvijezde ću njegove pomračiti. Sunce ću zastrijeti oblacima, i mjesec neće više svijetliti svjetlošću svojom. ⁸Sva ću svjetila na nebu pomračiti za tobom i razastrijet ću tamu nad zemljom tvojom, govori svemogući Gospod. ⁹Ustrašit ću mnoge narode, kada donesem među narode tvoje pobijene, u zemlje, kojih ne poznaš. ¹⁰Mnoge ću narode zbog tebe grozom napuniti. Kraljevi će se njihovi zgroziti od tebe, kad mahnem mačem svojim pred očima njihovim. Svi će svaki čas drhtati za svoj život na dan tvoje pada.

¹¹Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Mač kralja babilonskoga doći će na te. ¹²Mačem ratnika srušit ću veliki narod tvoj, jer su oni najljući među narodima Oni će poharati sjaj Egipta. Sve će mnoštvo njegovo propasti. ¹³Potrt ću svu stoku njegovu pokraj mnogih voda. Neće ih više mutiti noga čovječja, niti će ih mutiti papak kakve životinje. ¹⁴Tada ću razbistriti vode njihove i učinit ću da teku rijeke njihove kao ulje, govori svemogući Gospod. ¹⁵Kad učinim pustinjom Egipat, kad opusti zemlja, hude bez svega što je u njoj, kad pobijem sve stanovnike njezine, tada će im biti jasno, da sam ja Gospod. ¹⁶Ovo je tužaljka, što će se zapjevati, i kćeri će je narodne pjevati. Pjevat će je nad Egiptom i nad mnogim narodom njegovim", govori svemogući Gospod.

¹⁷U dvanaestoj godini, u prvom mjesecu, petnaesti dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći: ¹⁸"Sine čovječji, započni tužaljku za mnogim narodom Egipta i opjevaj njegov i silnih naroda silazak u podzemni svijet, k onima, koji su sišli u jamu!

¹⁹Od koga si u čem ljepši? Siđi i spavaj s neobrezanima!

²⁰Oni će pasti posred pobijenih mačem. Mač je već dat: privucite Egipat i sve mnoštvo njegovo!

²¹Vođe ratnika govorit će ispred carstva mrtvih njemu s pomoćnicima njegovim: "Oni su sišli, oni tu leže, neobrezani, mačem pobijeni."

²²Ondje je Asirija i četa njegova i okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača.

²³Grobovi njegovi leže u dnu najdubljem. Četa, njegova leži okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača, oni, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih.

²⁴Ondje je Elam i sve mnoštvo njegovo okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača, koji su neobrezani sišli u podzemni svijet, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih i sada nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu.

²⁵Usred pobijenih namjestili su postelju njemu sa svim mnoštvom njegovim. Grobovi su njihovi okolo njega. Svi su neobrezani, pobijeni mačem; jer su zadavali strah u zemlji živih. Sada nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu; metnuti su usred pobijenih.

²⁶Ondje je Mešek i Tubal i sve mnoštvo njihovo. Grobovi su njihovi okolo njih. Svi su neobrezani, pali od mača, oni, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih.

²⁷Oni re leže s junacima, koji su pali u davnoj davnini, koji su sišli u svijet mrtvih u ratnoj spremi svojoj, kojima su metnuti pod glavu mačevi njihovi krivnja je njihova na kostima njihovim, jer je strah od tih junaka bio vladao u zemlji živih.

²⁸I ti ćeš biti satrven usred neobrezanih i spavat ćeš s pobijenima mačem.

²⁹Ondje je Edom, kraljevi njegovi i svi knezovi njegovi, koji su unatoč junaštvu svojem metnuti među pobijene mačem. Oni leže sad s neobrezanima i s onima, koji su sišli u jamu.

³⁰Ondje su svi knezovi sjevera i svi Sidonci koji su sišli k pobijenima, pobijeni unatoč strahovitosti svojoj. Oni su osramoćeni unatoč junaštvu svojem. Sad leže ondje, neobrezani, s pobijenima mačem i nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu.

³¹Njih će vidjeti faraon i utješit će se nad svim mnogim narodom svojim. Mačem je pobijen faraon sa svim narodom svojim, govori svemogućí Gospod.

³²Jer je zadavao strah u zemlji živih. Zato će se metnuti usred neobrezanih, s ubijenima mačem, faraon i sav mnogi narod njegov", govori svemogućí Gospod.

Ezekiel – 33 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, govori sinovima naroda svojega i kaži im: 'Kad pustim na koju zemlju mač, i narod one zemlje uzme koga između sebe i postavi ga sebi za stražara, ³I on vidi mač gdje dolazi na zemlju, zatrubi u trubu i opomene narod, ⁴I ako tko čuje glas trube, a ne dadne se opomenuti, i mač dođe i pogubi ga: "krv će njegova doći na glavu njegovu. ⁵On je

čuo glas trube, a nije se dao opomenuti; krv će njegova doći na njega
A onaj je opomenuo i dušu je svoju spasio. ⁶Ako li stražar vidi mač gdje
dolazi i ne zatrubi u trubu, i narod ne bude opomenut, i mač dođe i
pogubi koga između njih, taj će doduše poginuti za svoju krivnju, ali ću
krv njegovu iskati iz ruke stražareve.'

⁷I ja sam tebe, sine čovječji, postavio stražarem kući Izraelovoj. Kad
čuješ riječ iz mojih usta, opominji ih u moje ime! ⁸Kad kažem
bezbožniku: "Bezbožniče, moraš poginuti, a ti to ne kažeš, da odvратиš
bezbožnika od zla puta njegova, taj će bezbožnik doduše poginuti za
svoju krivnju, ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. ⁹Ako li si opomenuo
bezbožnika, da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta,
on će poginuti za svoju krivnju, a ti si spasio život svoj.

¹⁰A ti, sine čovječji, reci kući Izraelovoj: Ovako ste vi govorili: 'Zlodjela
naša i grijehi naši na nama su; zbog njih propadamo. Kako bismo
mogli još živjeti?' ¹¹Reci im: 'Tako bio ja živ, govori svemogući Gospod,
nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa, svoga
puta i da živi. Vratite se, vratite se sa zlih putova svojih, jer zašto
hoćete umrijeti, kuću Izraelova?'

¹²Zato, sine čovječji, reci sinovima naroda svojega: "Pravednost
pravednika neće ga spasiti u dan, kad sagriješi, i bezbožnost
bezbožnika neće ga upropastiti u dan, kad se vrati od bezbožnosti
svoje. Ali i pravednik ne može zbog pravednosti svoje ostati na život u
dan, kad sagriješi.

¹³Kad obećam pravedniku, da će ostati na životu, i on se osloni na
pravednost svoju i učini zlo, neće se više spominjati sva pravednost
njegova; zbog grijeha, što ga je učinio, umrijet će. ¹⁴Ako li kažem
bezbožniku: "Moraš umrijeti", i on se obrati od grijeha svojega i čini
pravo i pravednost, ¹⁵Povrati zalog, vrati oteto, hodi po zapovijedima,
Što vode k životu, i više ne čini nepravde, o će ostati na životu i neće
umrijeti ¹⁶Svih grijeha njegovih, što ih je počinio, neće se više

spominjati; činio je pravo i pravednost; živjet će.

¹⁷Ipak govore sinovi naroda tvogega: "Put Svemogućega nije pravedan. Ali njihov put nije pravedan. ¹⁸Kad se pravednik odvrti od pravednosti svoje i čini nepravdu, umrijet će zbog toga. ¹⁹A kad se bezbožnik odvrti od svoje bezbožnosti i čini pravo i pravednost, ostat će na životu zbog toga.

²⁰A vi govorite: "Put Svemogućega nije pravedan." Svakoga ću od vas, kuću Izraelova, suditi po putovima njegovim.

²¹U dvanaestoj godini, u desetom mjesecu, peti dan toga mjeseca nakon našega odvođenja dođe k meni jedan bjegunac iz Jerusalema i javi: "Grad je zauzet."

²²A ruka je Gospodnja bila došla na me već prije dolaska bjegunčeva. On je bio otvorio usta moja, prije nego je onaj ujutro došao k meni. Otkako su usta moja bila tada otvorena, nijesam više nikada zanjemio.

²³Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²⁴"Sine čovječji! Koji stanuju u ruševinama u zemlji Izraelovoj, govore ovako: "Abraham je bio jedan jedini i dobio je u posjed zemlju. A nas je mnogo, nama je data zemlja u posjed. ²⁵Zato im reci: Ovako veli svemogućí Gospod: 'Vi jedete meso s krvlju, podižete oči k idolima svojim i proljevate krv, i hoćete da uzmete u posjed zemlju? ²⁶Podupirete se na mač, činite gadove i skvrnite svali ženu drugoga i hoćete da uzmete u posjed zemlju? ²⁷Ovako im reci: Ovako veli svemogućí Gospod: 'Tako ja živ bio! Koji stanuju u ruševinama, popadat će od mača, i tko je vani, dat će se divljim životinjama da ga izjedu, i tko se zadržava u skrovištima i pećinama, od kuge će umrijeti. ²⁸Zemlju ću učiniti pustinjom i pustoši, i nestat će ponosnog sjaja njezina. Opustjet će gore Izraelove, i nitko više neće prolaziti njima. ²⁹Tada će oni spoznati, da, sam ja Gospod, kad učinim zemlju pustinjom i pustoši zbog svih gadova njihovih, što su ih počinili.

³⁰O tebi se, sine čovječji, razgovaraju sinovi naroda tvojega na zidovima i na kućnim vratima i govore među se jedan drugome ovako: 'Dođite i čujte, kakva riječ izađe od Gospoda!' ³¹Tada dolaze k tebi listom, sjedaju pred tobom kao narod moj i slušaju riječi tvoje, ali ih ne izvršuju, slatki su u svojim ustima, a srce njihovo ide za nepravednim dobitkom. ³²Eto, ti si im kao kakav umiljat pjevač, koji ima lijep glas i krasno udara u žice. Slušaju riječ tvoje, ali ih ne izvršuju. ³³Ali kad to dođe – a evo dolazi – onda će spoznati, da je bio prorok među njima."

Ezekiel – 34 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, prorokuj proti pastirima Izraelovim, prorokuj i reci njima, pastirima! Ovako veli svemogući Gospod: 'Teško pastirima Izraelovim, koji pasu sami sebe! Ne treba li da pastiri pasu stado?' ³Trošite mlijeko i odijevate se vunom. Tovne životinje koljete, a stada ne pasete. ⁴Slabih životinja ne krijepite, bolesnih ne liječite, ranjenih ne zavijate, odagnalih ne dovodite natrag, izgubljenih ne tražite, nego ih gazite žestinom i silom. ⁵Stado se moje rasipa, jer nema pastira, i svima divljim životinjama služi za hranu. Ono se rasipa; ⁶Po svim gorama i na svakom visokom humu luta naokolo stado moje. Po svoj zemlji razasuto je stado moje. A nitko ga ne traži, nitko se ne brine za njega.

⁷Zato, pastiri, čujte riječ Gospodnju! ⁸'Tako ja bio živ!' govori svemogući Gospod. 'Jer je stado moje ostalo za grabež i stado moje postalo za hranu divljim životinjama, i nije bilo pastira, i pastiri se moji nijesu brinuli za stado moje, nego su pastiri moji pasli sami sebe, a ne stado moje', ⁹Zato, pastiri, čujte riječ Gospodnju! ¹⁰Ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću izaći proti tim pastirima i iskat ću stado svoje iz njihove ruke. Učinit ću kraj pastirskoj službi njihovoj. Neće više pastiri pasti sami sobe. Otet ću stado svoje iz ralja njihovih. Neće im više služiti za hranu.

¹¹Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću se sam zauzeti za stado svoje i gledati ga. ¹²Kao što pastir gleda stado svoje, kad je kod ovaca svojih razasutih, tako ću i ja gledati ovce svoje i oslobodit ću ih iz svih mjesta, kamo su se razasuli, kad je bilo mračno i tamno.

¹³Izvest ću ih iz naroda, i pokupit ću ih iz zemalja, i dovest ću ih natrag u zemlju njihovu. Past ću ih na gorama Izraelovim, u dolinama i po svim krajevima naseljenim u zemlji. ¹⁴Vodit ću ih na dobru pašu. Na visokim gorama Izraelovim bit će pašnjak njihov. Ondje će počivati na dobru pašnjaku i imat će masnu pasu na gorama Izraelovim. ¹⁵Ja ću sam pasti stado svoje i ja ću ih sam odmarati, govori svemogući Gospod. ¹⁶Zalutale ću tražiti, odagnane natrag dovesti, ozlijeđene zaviti, bolesne okrijepiti i zdrave i jake čuvati. Past ću ih, kako je pravo.

¹⁷A vi, stado moje, ovako govori svemogući Gospod, vidite, ja ću tada suditi između ovce i ovce, između ovnova i jaraca. ¹⁸Zar vam nije dosta; da pasete na najboljoj pasi? Zar morate, što još ostane od vaše pašne, pogaziti nogama? Zar vam nije dosta, da pijete najčistiju vodu? Zar morate, što ostane, zamutiti nogama svojim? ¹⁹Moraju li zar moje ovce to popasti, što pogaze noge vaše, i to piti, što pomute noge vaše?' ²⁰Zato im ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću onda suditi iz među ovaca debelih i ovaca mršavih. ²¹Jer vi bokovima i ramenima otiskujete slabe ovce i rogovima ih svojim bodete, dok ih ne istjerate, ²²Zato ću ja pomoći stadu svojem, da vam više ne bude za plijen, i sudit ću između ovce i ovce. ²³Podignut ću im jednoga pa stirs, koji će ih pasti, svojega slugu Davida; on će ih pasti i bit će im pastir. ²⁴I ja, Gospod, bit ću Bog njihov, i moj sluga David bit će knez među njima. Ja, Gospod, to sam rekao. ²⁵Učinit ću s njima zavjet mira i divlje ću životinje istrijebiti iz zemlje tako, da u pustinji mognu stanovati sigurno i spavati po šumama. ²⁶Podijelit ću blagoslov njima i zemlji oko gore svoje i puštat ću dažd na vrijeme; blagoslovljen će to biti dažd. ²⁷Drveta će poljska donositi svoje plodove, i zemlja će davati svoj prihod. Stanovat će sigurno na svojoj grudi i spoznat će, da sam ja Gospod, kad polomim palice jarma njihova i izbavim ih iz ruke onih, koji

ih zarobiše. ²⁸Neće više biti plijen narodima. Životinje zemaljske neće ih više jesti, nego će živjeti sigurno, i nitko ih neće plašiti. ²⁹Učinit ću da im nikne obilat nasad. Nitko više u zemlji neće umirati od gladi Neće više podnositi sramote od naroda. ³⁰Tada će spoznati, da sam ja, Gospod, Bog njihov, s njima, i da su oni, kuća Izraelova, moj narod, govori svemogući Gospod. ³¹Jer vi ste stado moje, stado paše moje, si ljudi, a ja sam Bog vaš", govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 35 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, upravi lice svoje prema gori Seiru i prorokuj o njemu, i reci mu: ³Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, goro Seire! Dignut ću ruku svoju na te i učinit ću te pustinjom i pustoši. ⁴Gradove ću tvoje porušiti, i ti ćeš postati pustinjom. Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod. ⁵Jer si nosio vječno neprijateljstvo i sinove si Izraelove predao maču u vrijeme njihove nesreće, kad je krivnja dovela svršetak njihov, ⁶Zato, tako ja živ bio!, govori svemogući Gospod, učinit ću da se krvaviš, jer nisi mrzio krv, krv će te progoniti. ⁷Učinit ću goru Seir pustinjom i pustoši i sve na njoj potrti, što tamo dolazi i prolazi. ⁸Napunit ću bregove njezine pobijenima. Na humovima tvojim i u dolinama tvojim i u svim gudurama tvojim padat će pobijeni od mača. ⁹Učinit ću te vječnom pustinjom, i gradovi će tvoji ostati nenastanjeni. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod.

¹⁰Jer si govorila: "Ova dva naroda i ove dvije zemlje bit će moje, i mi ćemo ih uzeti u posjed, ako i boravi Gospod ondje, ¹¹Zato, tako ja živ bio', govori svemogući Gospod, 'učinit ću s tobom po revnosti gnjeva tvogega, kojom si radila iz mržnje svoje prema njima. Dat ću im da me spoznaju, kad ti budem sudio. ¹²Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod. Čuo sam sve psovke tvoje, što si ih izbacila proti gorama Izraelovim, kad si rekla: "Puste leže i nama su dane da ih jedemo." ¹³Svojim ste se ustima veličali suprot meni i govorili ste drzovito proti meni. Čuo sam to dobro. ¹⁴Ovako veli svemogući Gospod: "Na radost sve zemlje tebe ću

opustošiti. ¹⁵Kako si se ti radovala, što je opustjela baština kuće Izraelove, tako ću i tebi učiniti. Pustinja ćeš postati, goro Seire, i sav kolik Edom! Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel – 36 glava

¹Ti, sine čovječji, prorokuj o gorama Izraelovim i reci: "Gore Izraelove, čujte riječ Gospodnju! ²Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je neprijatelj govorio o vama: 'Ha, vječne visine postadoše svojina naša'", ³Zato prorokuj i reci: 'Ovako veli svemogući Gospod: Jer su vas pustošili i tražili vas odasvud, dok ne dođoste u posjed još preostalim narodima i ne padoste u brbljanje jezicima i u govorkanje ljudima, ⁴Zato, gore Izraelove, čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogući Gospod gorama i humovima, dolinama i gudurama pustim ruševinama i ostavljenim gradovima, što postadoše plijen i podsmijeh još preostalim narodima unaokolo.' ⁵Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u žestokom ognju govorim proti još preostalim narodima i proti svemu Edomu. Oni hoće da uzmu u posjed zemlju moju srcem zloradim, dušom punom prezira, i da je oplijene.

⁶Zato prorokuj o zemlji Izraelovoj i reci gorama i humovima, dolinama i gudurama: Ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u ljutoj revnosti govorim, jer morate podnositi porugu naroda. ⁷Zato, ovako veli svemogući Gospod, ja podižem ruku svoju na prisegu: Narodi oko vas nosit će porugu svoju! ⁸A vi, gore Izraelove, pustite da se pomlade grane vaše! Nosite plod svoj narodu mojemu Izraelu; jer će se skoro vratiti. ⁹Jer evo, dolazim k vama i okrećem se k vama. Vi ćete opet biti zasijevane i sađene.

¹⁰Umnožit ću na vama ljude, kuću Izraelovu svu koliku. Gradovi će se opet naseliti i ruševine će se iznova posagraditi. ¹¹Umnožit ću na vama ljude i stoku. Bit će mnogobrojni i plodni. Naselit ću vas kao u prošlosti i učinit ću vam dobra više nego prije. Tada ćete spoznati, da san ja Gospod. ¹²Učinit ću da opet po vama idu ljudi, narod moj Izrael. Oni će

te uzeti u posjed. Ti ćeš biti baština njihova i nećeš im više otimati djece njihove.

¹³Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer govore o tebi: "Ti proždireš ljude i vlastiti narod svoj činiš bez djece", ¹⁴Zato nećeš više proždirati ljudi i naroda svojega nećeš više činiti bez djece', govori svemogući Gospod. ¹⁵Neću dati da dulje slušaš sramotu od neznabožaca, i ruga od naroda nećeš više podnositi. Na rodu svojem nećuš više otimati djece njegove," govori svemogući Gospod.

¹⁶Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁷Sine čovječji, kad je kuća Izraelova stanovala još u zemlji svojoj, tada je oni oskvrniše svojim putovima i svojim djelima. Kao nečist krvotok bio je preda mnogim put njihov. ¹⁸Tada sam izlio gnjev svoj na njih zbog krvi, što su je prolili u zemlji, i zbog idola njihovih, kojima su je oskvrnili. ¹⁹Razasuo sam ih među narode; bili su razagnani po zemljama. Po putovima njihovim i po djelima njihovim sudio sam im. ²⁰Kad su došli k narodima, oskvrnili su, kamo su god došli, sveto ime moje, jer se govorilo o njima: 'To je narod Gospodnji, a ipak su morali izaći iz zemlje njegove. ²¹Tada mi se sažalilo zbog svetoga imena mojega, da ga je bila oskvrnila kuća Izraelova kod svih naroda, kamo je došla.

²²Zato reći kući Izraelovoj: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Zbog vas, kućo Izraelova, ne činim ja to, nego zbog svetoga imena svojega, koje ste oskvrnili kod naroda, kamo ste došli. ²³Ja ću opet učiniti svetim veliko ime svoje, koje je bilo oskvrnjeno kod naroda, koje ste vi oskvrnili kod njih. Narodi će spoznati, da sam ja Gospod, govori svemogući Gospod, kada se na vama pokažem svetim pred njima. ²⁴Ja ću vas uzeti iz naroda i pokupit ću vas iz svih zemalja i dovesti vas natrag u vašu zemlju. ²⁵Poškropit ću vas vodom čistom, da budete čisti. Očistit ću vas od svih nečistoća vaših i od svih idola vaših. ²⁶Dat ću vam novo srce i nov ću duh metnuti u nutrinu vašu. Odstranit ću kameno srce iz grudi vaših i dat ću vam srce od mesa. ²⁷Duh svoj metnut ću u nutrinu vašu i učinit ću, da hodite po mojim zapovijedima i

da točno izvršujete zakone moje. ²⁸Stanovat ćete u zemlji, koju sam dao ocima vašim, i bit ćete narod moj, i ja ću biti Bog vaš. ²⁹Oslobodit ću vas od svih nečistoća vaših. Zapovjedit ću žitu i umnožiti ga, i neću dati da dođe glad na vas. ³⁰Umnožit ću plod na drveću i rod na poljima, da ne morate više podnositi sramote među narodima zbog gladi.

³¹Tada ćete se spomenuti zlih putova svojih i djela svojih što nijesu bila dobra. Vi ćete pred sobom samima osjetiti gnusobu zbog svojih grijeha i gadova. ³²'Ne činim to zbog vas', govori svemogući Gospod, 'neka to znate! Postidite se i zarumenite se zbog putova svojih, kuću Izraelova!

³³Ovako veli svemogući Gospod: 'U dan, kad vas očistim od svih grijeha vaših, iznova ću naseliti gradove, i ruševine će se opet sagraditi, ³⁴Opustošena zemlja, što je prije pusta ležala pred očima svih prolaznika, opet će se obrađivati. ³⁵Reći će se: "Zemlja ova, što je bila pusta, postala je kao vrt edenski, i gradovi što su ležali u ruševinama, pusti i opustošeni bili, sada su dobro utvrđeni." ³⁶Narodi, što su preostali okolo vas, spoznat će da sam ja, Gospod, taj, koji je razoreno iznova sagradio i opustošeno opet zasadio. Ja, Gospod, to sam rekao i to ću izvršiti.

³⁷Ovako veli svemogući Gospod: 'I to će me zamoliti kuća Izraelova, da im učinim: umnožit ću ih ljudima kao ovce. ³⁸Kao svetište od žrtvenih ovaca, kao Jerusalem na blagdane njegove od ovaca, tako će opustošeni gradovi biti puni stada ljudi. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel – 37 glava

¹Ruka Gospodnja dođe nad na me. Gospod me izvede u duhu i postavi me usred doline, što je bila puna mrtvačkih kostiju. ²Provede me pokraj njih unaokolo. I gle, bilo ih je vrlo mnogo po dolini, bile su sasvim suhe.

³On me upita: "Sine čovječji, mogu li opet oživjeti ove mrtvačke kosti?" Ja odgovorih: "Svemogući Gospode, ti znaš." ⁴Tada mi reče: "Prorokuj

o tim kostima i kaži im: 'Suhe kosti, čujte riječ Gospodnju! ⁵Ovako govori svemogući Gospod ovim kostima: Gle, ja ću metnuti u vas duh, da oživite. ⁶Napravit ću vam žile, i učiniti da vam uzraste meso, i navući ću na vas kožu, i ulit ću vam duh, da oživite. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod.'

⁷Ja sam prorokovao, kako mi je bilo zapovjedbano. Tada je nastao sušanj, kad sam prorokovao. Bio je štropot, i kostiju su se pribirale, jedna uz drugu. ⁸Vidio sam, kako na njima uzrastoše žile i meso, i kako se na njih navuče koža. Ali još nije bilo duha u njima.

⁹On mi reče: "Prorokuj duhu, prorokuj, sine čovječji! Reci duhu: 'Ovako veli svemogući Gospod: Duše, dođi od četiri vjetra, zadahni ove usmrćene, da opet oživiju!'"

¹⁰I kad sam prorokovao, kako mi je bio zapovjedio, dođe duh u njih. One oživješe i postaviše se na svoje noge, jedna silno velika vojska.

¹¹On mi reče: "Sine čovječji, ove su kosti sva kuća Izraelova. One govore: 'Kosti su naše posahnule; nada je naša prošla; nema ništa od nas.' ¹²Zato prorokuj i kaži im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću otvoriti grobove vaše i vas, narode moj, izvesti iz grobova i dovesti vas natrag u zemlju Izraelovu. ¹³Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad otvorim grobove vaše, i vas, narode moj, izvedem iz grobova vaših, ¹⁴Učinit ću da dođe u vas duh moj, da oživite, i naselit ću vas opet u vašoj zemlji. Tada ćete spoznati, da sam ja, Gospod, to rekao i izvršio'", govori Gospod.

¹⁵Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ¹⁶"Ti, sine čovječji, uzmi jedno drvo i napiši na njemu: 'Juda i sinovi Izraelovi, saveznici njegovi! Uzmi još jedno drvo i napiši na njemu: 'Josip, drvo Efraimovo, i sva kuća Izraelova, saveznici njegovi ' ¹⁷Sastavi obadvoje u jedno drvo! Neka budu jedna cjelina u tvojoj ruci!

¹⁸Kad te upitaju sinovi tvoga naroda: "Hoćeš li nam objasniti, što misliš stim?" ¹⁹Odgovori im: 'Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću uzeti drvo Josipovo, što je u Efraimovoj ruci, i ono plemena Izraelovih, saveznika njegovih, i sastavit ću ga s drvetom Judinim i tako ih učiniti jednim jedinim drvetom, tako da budu jedna cjelina u mojoj ruci. ²⁰Drveta, na kojima si napisao, držat ćeš u svojoj ruci pred njihovim očima

²¹I reknut ćeš im: 'Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću uzeti sinove Izraelove iz naroda, kamo su otišli, i skupit ću ih sa svih strana i dovesti ih natrag u zemlju njihovu. ²²Učinit ću ih jednim jedinim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim. Jedan će kralj vladati nad svima njima. Neće više biti dva naroda i neće više biti razdijeljeni u dva kraljevstva.' ²³Neće se više skvrniti idolima svojim i gnusobama bogovima svojim niti kakvim grijehima svojim. Oslobodit ću ih od svih grijeha vjerolomstva, u kojima su grijeshili, i očistit ću ih. Oni će postati narod moj, i ja ću biti Bog njihov. ²⁴Sluga moj David bit će kralj nad njima. Svi će imati samo jednoga pastira. Hodit će po mojim zapovijedima i brižno će držati uredbe moje. ²⁵Stanovat će u zemlji, koju sam dao slugi svojemu Jakovu, u kojoj su stanovali oci njihovi. U njoj će stanovati s djecom svojom i unučadi svojom do vijeka. Sluga moj David bit će knez njihov do vijeka.

²⁶Sklopit ću s njima zavjet mira; bit će to vječan zavjet s njima. Utvrdit ću ih i umnožit ću ih. Svetište svoje podignut ću u sredini njihovoj na vječna vremena. ²⁷Prebivalište moje bit će kod njih. Ja ću biti Bog njihov, i oni će biti narod moj. ²⁸Tada će narodi spoznati, da sam ja, Gospod, taj, koji posvećuje Izraela, kad svetište moje bude u sredini njihovoj do vijeka."

Ezekiel – 38 glava

¹Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ²"Sine čovječji, upravi lice svoje na Goga u zemlji Magogu, velikog kneza Mešek u Tubalu!

Prorokuj proti njemu ³I reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, Gog, veliki kneže Mešek i Tubalu! ⁴Primamit ću te i stavit ću ti kuke u čeljusti. Dovest ću ovamo tebe i svu vojsku tvoju, konje i konjanike, sve dobro opremljene, veliku četvu sa štitovima i štitićima, sve, koji se bore mačem. ⁵Perzijanci, Kuš (Etiopija) i Put (Libija) među kojima su, svi sa štitom i šljemom. ⁶Gomer i sve čete njegove, kuća Togarmina, skrajni sjever i sve čete njegove, mnogi su narodi s tobom. ⁷Drži se spreman i naoružaj se, ti i sve čete tvoje, što su se skupile oko tebe! Stoj mi spreman na uslugu! ⁸Iza mnogo dana dobit ćeš zapovijed. Na svršetku godina doći ćeš na jednu zemlju, koja je oslobođena od sile mača i skupljena iz mnogih naroda na gore Izraelove, što su bile dugo puste. Bila je izvedena iz naroda. Sada u njoj svi stanuju u sigurnosti. ⁹Ti ćeš se podignuti kao bura, doći ćeš kao oblak, da pokriješ zemlju, ti i sve čete tvoje i mnogi narodi s tobom.

¹⁰Ovako veli svemogući Gospod: 'U onaj dan podignut će se zle misli u tvom srcu, i smišljat ćeš lošu osnovu. ¹¹Mislit ćeš: "Uzaći ću u zemlju, koja je otvorena i neutvrđena. Doći ću k onima, koji žive sigurno i mirno, koji svi stanuju bez zidova i nemaju ni prijevornica ni vrata, ¹²Da naplijenim plijena i nagrabim grabeža, da stavim ruku svoju na ruševine, što su opet naseljene, na narod, koji je bio opet skupljen iz naroda, opet sebi stekao imanje i dobro, koji prebiva u središtu zemlje."

¹³Šeba i Dedan i trgovci taršiški i svi prodavci njihovi reknut će ti: "Dolaziš zacijelo, da plijeniš plijen. Sigurno si skupio vojsku svoju, da grabiš grabež, da uzmeš srebro i zlato, da odneseš imanje i dobro, ukratko, da naplijeniš bogat plijen".'

¹⁴Zato prorokuj, sine čovječji, i reci Gogu: Ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u ono vrijeme, kad će moj narod Izrael stanovati mirno, ti ćeš se podignuti. ¹⁵Iz svojega mjesta na skrajnom sjeveru doći ćeš i mnogi narodi s tobom, svi jašući na konjima, velika četa, silna vojska ¹⁶Podignut ćeš se na moj narod Izraela kao oblak, da

pokriješ zemlju. Na svršetku dana dogodit će se, da te dovedem proti zemlji svojoj, da me spoznaju narodi, kad se pred očima njihovim pokažem kao svet na tebi, Gog!

¹⁷Ovako veli svemogući Gospod: "Ili si onaj, o kojemu sam govorio u prošle dane preko sluga svojih, proroka Izraelovih, koji su prorokovali u one dane i godine, da ću te dovesti proti njima.

¹⁸U onaj dan, u koji dođe Gog proti zemlji Izraelovoj, govori svemogući Gospod, planut će u meni gnjev moj. ¹⁹U revnosti gnjeva svojega, u ognju jarosti svoje velim: Doista, u onaj će dan doći potres velik na zemlju Izraelovu. ²⁰Pred mojim će licem zadrhtati ribe morske, ptice nebeske, životinje poljske i sve, što gmiže po zemlji, i svi ljudi, što žive na zemlji. Gore će se rasprsnuti, hridine će se srušiti i svi će zidovi popadati na zemlju. ²¹Dozvat ću proti njemu mač po svim gorama svojim, govori svemogući Gospod. Svaki će okrenuti svoj mač proti drugomu. ²²Sudit ću mu kugom i krvlju, pljuskom i kamenjem od tuče. Oganj i sumpor pustit ću na njega i na čete njegove i na mnoge narode, koji su s njim. ²³Tako ću se pokazati velik i svet i objaviti se pred očima mnogih naroda. Tada će spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel – 39 glava

¹Ti, sine čovječji, prorokuj proti Goga i reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Doista, ja ću izaći proti tebi, Gog, veliki kneže Mešek i Tubal! ²Primamit ću te, vodit ću te, povest ću te sa skrajnoga sjevera i dovest ću te na gore Izraelove. ³A izbit ću ti luk iz lijeve ruke tvoje i prosut ću ti strijele iz desne ruke tvoje. ⁴Na gorama ćeš Izraelovim pasti, ti i sve čete tvoje i narodi, koji su s tobom. Pticama grabljivicama, svemu, što ima krila, i životinjama poljskim dat ću te da te izjedu, ⁵Na slobodnom ćeš polju pasti; jer ja sam to rekao, govori svemogući Gospod.

⁶Oganj ću pustiti na Magoga i na, one, koji stanuju bezbrižno na obalama. Tada će spoznati, da sam ja Gospod. ⁷Sveto ime svoje

obznanit ću usred naroda svojega Izraela i neću dulje trpjeti, da se skvrni sveto ime moje. Tada će spoznati narodi, da sam ja Gospod, svet u Izraelu. ⁸Evo, to će doći i ispunit će se, govori svemogući Gospod. To je dan, za koji sam govorio.

⁹Stanovnici gradova Izraelovih izaći će i naložit će na oganj oružje, velike i male štitove, lukove i strijele, sulice i koplja i spali će ih. Sedam godina ložit će ih na oganj. ¹⁰Neće više trebati drva nositi iz polja ili sječi u šumama nego će ložiti oružje na oganj. Tako će oplijeniti one, koji su njih oplijenili, i porobiti one, koji su njih porobili, govori svemogući Gospod.

¹¹U onaj ću dan odrediti Gogu mjesto, gdje će biti grob njegov u Izraelu, dolinu putnika, istočno od Mrtvoga mora. Ona će u buduće zatvarati put putnicima. Ondje će se ukopati Gog i vojska njegova i prozvat će se "dolina vojske Gogove". ¹²Kuća Izraelova imat će posla s ukopavanjem njihovim sedam mjeseci, da očisti zemlju. ¹³Sve će pučanstvo u zemlji pomoći ukopavati. To će im biti na slavu u onaj dan, kada se proslavim, govori svemogući Gospod. ¹⁴Postavljat će se jednako ljudi, koji će prohoditi zemlju, da ukopavaju mrtvace rastresene još po zemlji i da tako očiste zemlju. Sedam će mjeseci oni to pretraživati. ¹⁵Kad tko prohodi zemlju i vidi kosti ljudske, načinit će kod njih znak, dokle ih ne ukopaju grobari u dolini vojske Gogove. ¹⁶Ime tamošnjem gradu bit će Hamona. Tako će se očistiti zemlja.

¹⁷Ti, sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod: Reci pticama, svemu, što ima krila, i svim životinjama poljskim: 'Skupite se, dođite ovamo! Skupite se sa svih strana na žrtvenu gozbu moju, što ću vam je zgotoviti, na veliku žrtvenu gozbu na gorama Izraelovim, i jedite mesa i pijte krvi! ¹⁸Jedite mesa junaka, pijte krvi knezova zemaljskih; ovnova, janjaca, jaraca i bikova, sve ugojene stoke bašanske! ¹⁹Jedite pretiline, dok se nasitite, pijte krvi, dok se opijete na žrtvenoj gozbi mojoj, koju sam ugotovio vama! ²⁰Nasitite se za mojim stolom konja i konjanika, junaka i ratnika svake vrste, govori svemogući Gospod.

²¹Tako ću objaviti slavu svoju među narodima. Svi će narodi vidjeti sud moj, što ga izvršujem, i ruku moju, što je mećem na njih. ²²A kuća Izraelova spoznat će, da sam ja, Gospod, Bog njihov, od onoga dana i dalje. ²³Narodi će spoznati, da je kuća Izraelova morala ići u ropstvo zbog opaćina svojih, jer su me bili ostavili. Zato sam odvratio lice svoje od njih i dao ih u ruke neprijateljima njihovim, tako da su svi pali od mača. ²⁴Po nečistoći njihovoj i po grijehima vjerolomstva njihova postupao sam s njima i skrio sam lice svoje od njih.

²⁵Zato ovako govori svemogući Gospod: "Sad ću okrenuti sudbinu Jakovljevu i smilovat ću se svoj kući Izraelovoj i revnovat ću za sveto ime svoje. ²⁶Stidjet će se sramote svoje i sve nevjernosti svoje, što su je učinili proti meni, kad opet budu sigurno stanovali u zemlji svojoj, i nitko ih ne bude plašio. ²⁷Kad ih dovedem natrag iz naroda i skupim ih iz zemalja neprijatelja njihovih, pokazat ću se kao svet na njima pred očima mnogih naroda. ²⁸Tada će spoznati, da sam ja Gospod, Bog njihov, da sam ih odveo u ropstvo među neznabošce, ali i da ću ih opet skupiti u zemlju njihovu i neću ih onda nijemoga ostaviti ondje. ²⁹Neću više kriti lica svojega od njih, jer ću izliti duh svoj na kuću Izraelovu, govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 40 glava

¹U dvadeset petoj godini ropstva našega, u početku godine, deseti dan mjeseca, u četrnaestoj godini iza osvojenja grada, upravo taj dan, dođe ruka Gospodnja nada me odvede me onamo. ²U zemlju Izraelovu odvede me u jednom božanskom viđenju i postavi me na goru vrlo visoku. Na južnoj strani njezinoj nalazilo se nešto, što je izgledalo kao kakav grad. ³Kad me je bio odveo onamo, ukaza nu se najednom čovjek, koji je izgledao sjajan kao mjed. Imao je u ruci vrpču lanenu i mjerilo i stajao je na vratima. ⁴Čovjek mi progovori: "Sine čovječji, gledaj ovamo očima svojim i slušaj ušima svojim! Pripazi točno na sve, što ću ti pokazati! Jer, da ti se to pokaže, zato si doveden ovamo.

Objavi kući Izraelovoj sve, što vidiš!"

⁵I gle, bio je obzid izvana oko hrama. Mjerilo, što ga je čovjek imao u ruci, bilo je šest lakata dugo, lakat je imao običan lakat i podlanicu. On izmjeri širinu obzida. Iznosila je jedno mjerilo; isto tako visina jedno mjerilo. ⁶I on dođe na vrata, kojima je prednja strana bila prema istoku. Pope se uz stepenice i izmjeri prag vratima. Imao je u širinu jedno mjerilo; ovaj je prvi prag imao jedno mjerilo u širinu. ⁷Izmjeri sobe; svaka je imala jedno mjerilo u dužinu i jedno mjerilo u širinu, prostor između soba pet lakata. Prag kod vrata uz trijem na unutarnjoj strani imao je jedno mjerilo. ⁸Izmjeri trijem kod vrata na unutarnjoj strani; imao je jedno mjerilo! ⁹Izmjeri trijem kod vrata; imao je osam lakata; pozidni stupovi njegovi imali su dva lakta. Trijem kod vrata bio je prema unutra. ¹⁰Od soba kod istočnih vrata bile su tri na jednoj i tri na drugoj strani; sve tri imale su jednaku mjeru; i pozidni stupovi s obje strane imali su jednaku mjeru. ¹¹Izmjeri širinu ulaza kod vrata; imala je deset lakata, i dužina hodnika kod vrata trinaest lakata. ¹²Pred sobama bila je po jedna ograda od jednog lakta širine s ove i s one strane. Soba na jednoj strani imala je šest lakata, isto tako soba na drugoj strani. ¹³Izmjeri vrata od krova jedne sobe do krova druge sobe; širina je iznosila dvadeset i pet lakata od vrata do vrata. ¹⁴Izmjeri na stupovima šezdeset lakata. Pred stupovima bio je trijem na vratima unaokolo. ¹⁵Od prednje strane ulaza na vrata do prednje strane unutarnjeg trijema na vratima bilo je pedeset lakata. ¹⁶Vrata su imala unakolo prozore, što su prema sobama i stupovima njihovim iznutra upadali odviše koso. I trijem je imao prozore unaokolo prema unutra. Na stupovima je bio načinjen nakit palmov.

¹⁷Povede me u vanjski trijem. Vidio sam ćelije i kameni pod, što je pokrivao trijem unaokolo. Trideset ćelija bio je na kamenom podu. ¹⁸Pod na stranama od vrata imao je istu širinu kao vrata, to je bio unutarnji kameni pod. ¹⁹Izmjeri širinu trijema od unutarnje prednje strane donjih vrata do prednje strane unutarnjeg trijema izvana; iznosila je sto lakata, na istočnoj strani i na sjevernoj strani.

²⁰Potom izmjeri vrata, kojima je prednja strana bila prema sjeveru u vanjskom trijemu u njihovoj dužini i širini. ²¹Tri su sobe bile na jednoj i tri sobe na drugoj strani. Pozidni stupovi i trijem imali su iste mjere kao kod prvih vrata; pedeset lakata iznosila je dužina i dvadeset i pet lakata širina. ²²Prozori, trijem i nakiti palmovi imali su iste mjere kao hod vrata, kojima je vanjska prednja strana bila okrenuta prema istoku. Uz sedam stepenica penjalo se k njima gore. Trijem je bio prema unutarnjoj strani. ²³Vrata, što su vodila u trijem unutarnji, bila su naprema vanjskim sjevernim vratima i odgovarala su istočnim vratima; izmjeri od vrata do vrata sto lakata.

²⁴Tada me odvede k jugu. Vidio sam i na jugu vrata. Izmjeri sve, pozidne stupove i trijem; imali su jednake mjere kao kod drugih vrata. ²⁵I bili su prozori na vratima i na trijemu unaokolo kao drugi prozori. Dužina je iznosila pedeset lakata, širina dvadeset i pet lakata. ²⁶Uz sedam stepenica penjalo se gore. Trijem je bio prema unutra. Pozidni stupovi nosili su s ove i s one strane nakite palmove. ²⁷Jedna su vrata vodila k unutarnjem trijemu na južnoj strani. Izmjeri od vrata do vrata prema jugu sto lakata.

²⁸Povede me kroz južna vrata u unutarnji trijem i izmjeri južna vrata; imala su jednake mjere kao druga vrata. ²⁹Sobe, stupovi i trijem imali su jednake mjere. Vrata i trijem imali su prozore unaokolo. Pedeset lakata iznosila je dužina, dvadeset i pet lakata širina. ³⁰Trijemovi su bili unaokolo, dvadeset i pet lakata dugi i pet lakata široki. ³¹Trijem je bio prema vanjskom trijemu. Na stupovima su bili načinjeni nakiti palmovi. Iz osam, stepenica penjalo se gore.

³²Onda me povede u unutarnji trijem k vratima, što su bila prema istoku, i izmjeri vrata; imala su jednake mjere kao druga vrata. ³³Sobe, stupovi i trijem imali su jednake mjere kao kod drugih vrata. Vrata i trijem imali su prozore unaokolo. Pedeset lakata iznosila je dužina, dvadeset i pet lakata širina. ³⁴Trijem je bio prema vanjskom trijemu. Na

stupovima bili su načinjeni nakiti palmovi s ove i s one strane. Uz osam stepenica penjalo se gore.

³⁵Tada me odvede na sjeverna vrata i izmjeri ih. Imala su jednake mjere kao druga vrata. ³⁶Sobe, stupovi i trijem imali su iste mjere kao kod drugih vrata. Imala su i prozore unaokolo. Dužina je iznosila pedeset lakata, širina dvadeset i pet lakata. ³⁷Trijem je bio prema vanjskomu trijemu. Na stupovima bili su načinjeni nakiti palmovi s ove i s one strane. Uz osam stepenica penjalo se gore.

³⁸Uz stupove kod vrata bio je prostor s jednim pristupom, gdje su se prale žrtve paljenice. ³⁹U trijemu kod vrata stajala su dva stola na jednoj strani i dva stola na drugoj strani. Na njima su se klale žrtve paljenice, žrtva za grijeh i žrtva za krivnju. ⁴⁰I na vanjskoj pokrajnoj strani, sjeverno od ulaza kroz vrata stajala su dva stola, i na drugoj vanjskoj strani trijema kod vrata stajala su isto tako dva stola. ⁴¹Dakle četiri stola na jednoj strani i četiri stola na drugoj strani na pokrajnoj strani od vrata, svega osam stolova, na kojima se klalo. ⁴²Bila su tu i četiri stola od tesanoga kamena za žrtvu paljenicu, u dužinu lakat i pol, lakat i pol, u širinu i jedan lakat u visinu. Na njih su se stavljale sprave, kojima se klalo žrtve paljenice i žrtve zaklanice. ⁴³Unaokolo bile su postavljene ukrivljene letvice podlanicu široke. Na stolovima je ležalo žrtveno meso.

⁴⁴Povede me i u unutarnji trijem. Vidjeh ovdje dva prostora, od kojih je jedan bio na pokrajnoj strani sjevernih vrata licem prema jugu, drugi na pokrajnoj strani južnih vrata licem prema sjeveru. ⁴⁵On mi reče: "Ovaj prostor, kojega lice ide prema jugu, određen je za svećenike, koji vrše službu u hramu. ⁴⁶A prostor, kojega lice ide prema sjeveru, određen je za svećenike, koji obavljaju službu na žrtveniku, t. j. za sinove Sadokove, koji se jedini od sinova Levijevih smiju približiti Gospodu, da mu služe."

⁴⁷Izmjeri i trijem; imao je sto lakata u dužinu i sto lakata u širinu, bio je

dakle četvorina. Pred hramom je stajao žrtvenik za žrtve paljenice.

⁴⁸Odvede me i u trijem hrama i izmjeri stupove trijema; stup na jednoj strani bio je pet lakata širok, isto tako onaj na drugoj strani pet lakata širok. Širina vratima iznosila je četrnaest lakata, i širina pokrajnim stranama od vrata tri lakta na jednoj i tri lakta na drugoj strani.

⁴⁹Dužina trijema iznosila je dvadeset lakata i širila dvanaest lakata. Uz deset stepenica penjalo se k njemu gore. Na stupovima bili su stupići, jedan s ove, drugi s one strane.

Ezekiel – 41 glava

¹Tada me uvede u dvoranu hramsku i izmjeri stupove. Bili su široki šest lakata na jednoj strani i šest lakata široki na drugoj strani. ²Širina ulaznih vrata iznosila je deset lakata. Zidovi sa strane ulaznih vrata bili su na jednoj strani široke pet lakata i na drugoj strani pet lakata. Izmjeri dužinu; iznosila je četrdeset lakata, širina dvadeset lakata.

³Ude onda u nutarnji prostor unutra i izmjeri stupove vratima; imali su dva lakta. Širina vratima iznosila je šest lakata. Pokrajne strane od ulaza imale su s ove i s one strane sedam lakata širine. ⁴Tada izmjeri dužinu unutarnjega prostora; iznosila je dvadeset lakata. Širina, što je odgovarala širini dvorane hramske, iznosila je dvadeset lakata. On mi reče: "Ovo je Svetinja nad svetinjama."

⁵I izmjeri zid hramu, debljina je njegova iznosila šest lakata. Širinu dogradnji, što je vodila oko hrama, izmjeri šest lakata. ⁶Pokrajnih soba, prostor na prostoru, bilo je po trideset u tri kata. One su se oslanjale na sagrađene izbočine zida hramskog, i tako služili kao nosači, da ne ulaze u sam zid hramski. ⁷Sobe su se prema tomu širile sve više i više gore, kako je već opadala debljina zida gore okolo hrama. Penjalo se je iz donjega kata u srednji i iz srednjega u gornji. ⁸Vidjeh, da je hram stajao na uzvisini, što je tekla unaokolo. Podzid pokrajnih soba bio je stoga visok cijelo mjerilo. Šest lakata bilo je do vrha. ⁹Debljina

vanjskome zidu dogradnje iznosila je pet lakata. Slobodni prostor između pokrajnih soba hramskih ¹⁰I između prostora od ćelija vodio je oko hrama u širinu od dvadeset lakata. ¹¹Vrata pokrajne građevine vodila su na slobodan prostor, jedna vrata prema sjeveru, druga prema jugu. Širina slobodnoga prostora iznosila je unaokolo pet lakata.

¹²Zgrada otraga, što je ležala na ogradi sa zapadne strane, imala je širinu od sedamdeset lakata. Zid zgrade imao je širinu od pet lakata unaokolo; dužina njegova iznosila je devedeset lakata. ¹³On izmjeri hram; dužina njegova iznosila je što lakata. Ograđeni prostor i zgrada otraga sa svojim zidovima imali su dužinu od sto lakata. ¹⁴Širina pročelja hramskog s ograđenim prostorom k istoku iznosila je sto lakata.

¹⁵Izmjeri i dužinu zgrade otraga pred ograđenim prostorom, što je ležao na suprotnoj strani, s njezinim zidovima s ove i s one strane; bilo je sto lakata. ¹⁶Hram, Svetinja nad svetinjama i trijem bili su popločeni, i prozori što upadali koso, unosili su unaokolo svjetlo u tri prostora, i pločnice od drveta išle su unakolo od tla do prozora. Prozori su bili prekriveni. ¹⁷Od zastora na vratima do Svetinje nad svetinjama unutra i izvana bila je urešena cijela stijena unaokolo unutra i izvana,

¹⁸Bili su načinjeni kerubini i palme, i to po jedna palma među dva kerubina. Svaki je kerubin imao dva lica, ¹⁹Na jednoj strani lice čovječje, okrenuto prema palmi, na drugoj strani lice lavovo, okrenute prema palmi. Tako je bilo po svemu hramu unaokolo. ²⁰Od poda do navrh ulaza bili su načinjeni kerubini i palme. ²¹Obrub hramskih vrata bio je na četiri ugla, isto tako ispred Svetinje nad svetinjama; jedno je izgledalo kao drugo.

²²Žrtvenik je bio od drveta, tri lakta visok, dva lakta dug i dva lakta širok. Podstavak i hridine bili su od drveta. On mi reče: "To je što, koji stoji pred Gospodom."

²³Dvorana hramska i Svetinja nad svetinjama imale su dvoje vratnice. ²⁴Svaka vratnica imala je dva krila, što su se obrtala; dva krila imala je vratnica, i dva krila imala je druga vratnica. ²⁵Na njima na vratnicama dvorane hramske, bili su načinjeni kerubini i palme, kao što su bili načinjeni po zidovima. Drvena nadstrešnica nalazila se izvana pred trijemom. ²⁶Prozori, što su koso upadali, i nakiti palmovi bili su s ove i s one strane na pokrajnim zidovima trijema i na pokrajnim sobama u hramu i na gredama.

Ezekiel – 42 glava

¹Dovede me i u unutarnji trijem prema sjeveru i dovede me k sobama, što su bile prema ograđenom prostoru i prema zgradi otraga na sjeveru. ²Dužina na sjevernoj strani i iznosila je što lakata i širina pedeset lakata. ³Prema dvadeset lakata unutarnjega trijema i prema kamenom podu vanjskoga trijema bile su one, galerija na galeriji, u tri kata. ⁴Pred sobama je bio hodnik od deset lakata širine prema unutarnjem trijemu i od sto lakata dužine. Vrata su njihova bila prema sjeveru. ⁵Gornje su sobe bile manje nego donje i srednje u zgradi, jer su im galerije oduzimale prostor. ⁶Bile su trokatne, a nijesu imale stupova kao vanjske sobe; za to je od donjih i srednjih katova bio oduzet prostor, računano od zemlje.

⁷Bio je tu i zid, koji je tekao van uzduž soba prema vanjskom trijemu. Prema sobama iznosila je njegova dužina pedeset lakata. ⁸Jer je dužina prema unutarnjem trijemu iznosila pedeset lakata i dužina pred hramom što lakata.

⁹Pod ovim sobama bio je pristup od istoka, kad se je dolazilo k njima od vanjskoga trijema. ¹⁰Na širini zida od trijema i prema istoku, pred ograđenim prostorom i pred zgradom otraga bile su sobe. ¹¹Pred njima je bio hodnik. Imale su isti izgled kao sobe na sjevernoj strani i bile su tako duge i tako široke i imale su jednake izlaze i jednak uređaj. ¹²Ulazi njihovi bili su kao ulazi u sobe, što su bile prema jugu. Jedan ulaz bio

je na početku puta, koji je uza zid tekao prema istoku, gdje se je ulazilo.

¹³On mi reče: "Sobe na sjeverno; strani i sobe na južnoj strani, što leže pred ograđenim prostorom, jesu svete sobe, gdje svećenici, koji se približuju Gospodu, smiju jesti presvete darove. Ondje imaju donijeti presveto, prinos, žrtvu za grijeh i žrtvu za krivnju; jer je mjesto sveto.

¹⁴Kad uniđu svećenici, neće izlaziti iz svetišta u vanjski trijem. Ovdje će ostavljati haljine svoje, u kojima su obavljali službu; jer su svete. Oblačit će druge haljine i onda istom odilaziti na mjesto za narod određeno."

¹⁵Kad je bio izmjerio unutarnji hram, izvede me van na istočna vrata i izmjeri sve unaokolo. ¹⁶Izmjeri mjerilom istočnu stranu; imala je pet stotina mjerila. ¹⁷Tada se okrenu i izmjeri sjevernu stranu; imala je pet stotina mjerila. ¹⁸Tada se okrenu, te izmjeri i južnu stranu; imala je pet stotina mjerila. ¹⁹Potom ode na zapadnu stranu i izmjeri pet stotina mjerila. ²⁰Na sve četiri strane izmjeri. Unaokolo bio je zid; imao je dužinu od pet stotina mjerila i širinu od pet stotina mjerila, da omeđi sveto mjesto od obične zemlje.

Ezekiel – 43 glava

¹Potom me odvede k vratima, što su gledala na istok. ²Tada dođe slava Boga Izraelova od istoka. Žamor je izlazio od nje kao žamor silnih voda. Zemlja je zasjala od slave njegove. ³Videnje, koje vidjeh, bilo je kao videnje, koje sam bio vidio, kad je on došao da uništi grad. Prikaza je bila nalik na onu, koju sam bio vidio na rijeci Kebaru. Pao sam ničice na svoje lice.

⁴I slava je Gospodnja ušla u hram na istočna vrata. ⁵Tada me podiže duh i donese me u unutarnji trijem. I gle, hram je bio napunjen slave Gospodnje.

⁶Čuo sam, kako se je netko iz hrama razgovarao s menom, a čovjek je još uvijek stajao na mojoj strani. ⁷On mi reče: "Sine čovječji, ovo je mjesto prijestolja mogega i mjesto za stope nogu mojih, gdje stanujem do vijeka usred sinova Izraelovih, Kuća Izraelova neće više skvrniti svetoga imena mogega, ni oni ni kraljevi njihovi, otpadom svojim i mrtvim tjelesima kraljeva svojih na svetoj gori, ⁸Gdje su metali prag svoj do moga praga, dovratnike svoje do mojih dovratnika, tako da je samo zid bio između mene i njih. Skvrnili su sveto ime moje gadovima svojim, što su ih činili, tako da sam ih zatirao u gnjevu svojem. ⁹A sad će daleko ukloniti od mene otpad svoj i mrtva tjelesa kraljeva svojih, i ja ću u sredini njihovoj stanovati do vijeka. ¹⁰Ti, sine čovječji opiši kući Izraelovoj ovaj hram, – da se postide opačina svojih, – i mjere njegove. ¹¹Kada se postide svega toga, što su počinili, onda im pokaži osnovu hrama, namještaj njegov, izlaze i ulaze njegove, sve zakone njegove, oblik njegov i odredbe njegove! Napiši im to pred očima njihovim, da obdržavaju brižno sve propise i zakone njegove!"

¹²"Ovo je novi zakon za hram na vrhuncu gore i za sve mjesto njegovo unaokolo. Gle, vrlo je svet zakon za hram!"

¹³Ovo su mjere žrtvenika u laktima, lakat je imao običan lakat i podlanicu: podnožje mu je bilo lakat visoko i lakat široko. Oplata na njemu po kraju unaokolo bila je pedalj visoka. ¹⁴Ovo je bila visina žrtvenika: od podnožja na zemlji do nižega pojasa bila su dva lakta visine i lakat širine. Od maloga pojasa do velikoga pojasa bila su četiri lakta visine i lakat širine. ¹⁵Žrtveno ognjište imalo je četiri lakta visine; od žrtvenoga ognjišta penjala se gore četiri roga za lakat. ¹⁶Žrtveno ognjište bilo je dvanaest lakata dugo i dvanaest lakata široko, tako da su njegove četiri strane tvorile četvorinu. ¹⁷Veliki pojas bio je četrnaest lakata dug i četrnaest lakata širok na četiri strane njegove. Oplata, što je išla oko njega, bila je pol lakta široka. Podnožje mu lakat unaokolo. Stepence mu išle gole od istoka.

¹⁸On mi reče: "Sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod: 'Ovo su

naredbe za žrtvenik žrtava paljenica: Čim je podignut i može se na njemu prinostiti žrtve paljenice i krvlju ga se poškopiti. ¹⁹Levitskim svećenicima, koji vuku lozu od potomstva Sadokova i zato mi se smiju približiti, govori svemogući Gospod, da obavljaju službu moju, predaj junca za žrtvu za grijeh! ²⁰Uzmi krvi njegove i prolj je na četiri roga žrtvenika, na četiri ugla pojasa i na oplatnu unaokolo! Tako ga očisti i pomiri! ²¹Onda uzmi žrtvenog junca za grijeh i spali ga na mjestu za to određenom kod hrama izvan svetišta! ²²Drugi dan prinesi jarca bez mane i očisti njim žrtvenik, kako se je očistio juncem! ²³Kad si dovršio očišćenje, prinesi junca bez mane i ovna od stada bez mane! ²⁴Prinesi ih pred Gospodom! Neka svećenici bace na njih soli i prinesu ih Gospodu kao žrtvu paljenicu! ²⁵Sedam dana prinosi svaki dan jarca kao žrtvu za grijeh! I junca i ovna od stada, obadva bez mane, neka prinosi! ²⁶Sedam dana neka čine očišćenje za žrtvenik, neka ga očiste i posvete! ²⁷Kad se navrše ti dani, neka svećenici osmoga dana prinosi na žrtveniku žrtve vaše paljenice i žrtve vaše pomirne, i ja ću vas primiti milostivo, govori svemogući Gospod.

Ezekiel – 44 glava

¹Nato me odvede natrag k vanjskim istočnim vratima svetišta; ova su bila zatvorena. ²Gospod mi reče: "Ova vrata neka ostanu zatvorena! Neka se više nikada ne otvaraju, i nitko ne smije ulaziti na njih; jer je Gospod, Bog Izraelov, ušao na njih. Zato neka ostanu zatvorena!"

³Samo knez neka smije sjediti na njima, da uzme žrtvenu gozbu pred Gospodom! Kroz trijem ovih vrata neka on ulazi i ovim putem neka opet izlazi!"

⁴Potom me odvede k sjevernim vratima pred pročelje hrama, pogledao sam, i gle, slava je Gospodnja napunila kuću Gospodnju. Pao sam ničice na svoje lice,

⁵I reče mi Gospod: "Sine čovječji, pazi, gledaj očima svojim i slušaj ušima svojim sve, što ću ti reći o svim uredbama kuće Gospodnje i o

svim zakonima njezinim! Pazi na to, kako se mora stupiti u hram i kako se mora ostaviti svetište! ⁶Peci upornoj kući, kući Izraelovoj: "Ovako veli svemogući Gospod: "Dosta je gadova vaših, kućo Izraelova!

⁷Uvodili ste u svetište moje tuđince, neobrezane na srcu i na tijelu! Oni su boravili u njemu i oskrvnili kuću moju, kad ste prinostili moje jelo, pretilinu i krv. Stim ste prekršili moj zavjet osim svih gadova svojih. ⁸Ni službe u svetišću mojemu nijeste sami izvršavali, nego ste njih postavili, da obavljaju službu u svetišću mojemu. Zato,

⁹Ovako veli svemogući Gospod, ni jedan tuđinac, koji je neobrezan na srcu i na tijelu, ne smije stupiti u svetište moje, ni jedan od tuđinaca, koji borave među sinovima Izraelovim, ¹⁰Nego samo Leviti. Oni su se udaljili od mene, kad je lutao Izrael, otpali su od mene i činili su idolopoklonstvo. Neka sada okaju krivnju svoju! ¹¹Neka oni u svetišću mojemu još samo služe kao stražari na vratima hrama i kao sluge hrama! Neka kolju za narod žrtvu paljenicu i žrtvu zaklanicu! Neka ih dvore i služe! ¹²Jer su im služili pred idolima njihovim i postali kući Izraelovoj spoticanje na grijeh, zato sam proti njima podigao ruku svoju na zakletvu, govori svemogući Gospod. Neka okaju opačinu svoju! ¹³Ne smiju mi se više približiti i služiti mi kao svećenici, niti pristupiti svemu onomu, što mi je sveto i presveto. Neka nose sramotu svoju za svoj otpad, što su ga skrivili! ¹⁴Postavljam ih za službu u hramu, za sve radove u njemu i za sve, što treba činiti u njemu.

¹⁵A svećenici iz plemena Levijeva, potomci Sadokovi, koji su izvršavali službu u svetišću mojemu, kad sinovi Izraelovi zađoše od mene, oni će pristupati k meni, da mi služe, Oni će stajati preda mnom, da mi prinose pretilinu i krv', govori svemogući Gospod. ¹⁶Oni neka ulaze u svetište moje i pristupaju k stolu mojemu, da mi služe i moju službu obavljaju!

¹⁷Prije nego uniđu na vrata unutarnjeg trijema, neka obuku lanene haljine! Ništa da ne bude na njima vuneno, dok služe unutar vrata unutarnjeg trijema i u hramu. ¹⁸Na glavi svojoj neka imaju povez lanen i

gaće lanene oko bedara svojih! Neka ne nose haljine, od kojih se znoji!

¹⁹Kad izlaze u vanjski trijem k narodu, neka svuku sa sebe haljine, u kojima služe i ostave ih u sobama svetišta! Neka obuku druge haljine, da ne posvete naroda haljinama svojim! ²⁰Glavu svoju neka ne briju, ali ni neka ne puste da im slobodno raste kosa, nego neka nose kosu na glavi ošišanu! ²¹Vina ne smije piti ni jedan svećenik, kad mora ići u unutarnji trijem. ²²Neka ne uzimaju za ženu ni udovicu ni puštenicu, nego neka se žene samo djevojkama izraelskoga roda ili udovicama svećeničkim! ²³Neka pouče narod moj o razlici između svetoga i nesvetoga i neka ga upute o razlici između čistoga i nečistoga. ²⁴U zadjevicama neka izađu da sude! Na temelju mojih pravnih odredaba neka odluče! Moje zakone i zapovijedi neka izvršuju na svim blagdanima mojim i moje subote neka drže sveto! ²⁵K mrtvacu neka ne idu, da se ne oskrvrne! Samo na mrtvom tijelu oca i matere, sina i kćeri, brata i neudate sestre smiju se oskrvniti. ²⁶Kad se je opet očistio, neka pribroji sebi još sedam dana!

²⁷Čim uđe u svetište, u nutarnji trijem, da služi u svetištu, neka prinese svoju žrtvu za grijeh, govori svemogući Gospod.

²⁸Neka nemaju baštine; jer ja sam njihova baština. Ne dajte im vlasništva, među Izraelcima; jer ja sam njihovo vlasništvo. ²⁹Prinos, žrtvu za grijeh i žrtvu za krivnju smiju jesti; i sve zakleto u Izraelu njihovo će biti. ³⁰Najbolje od prvina svake vrste i sve podizane žrtve svake vrste od svih svojih podizanih žrtava imate dati svećeniku, da on izazove blagoslov na kuću vašu.

³¹Mrcinu ili rastrgano od ptica ili stoke ne smiju jesti svećenici.

Ezekiel – 45 glava

¹Kad stanete ždrijebom dijeliti zemlju a baštinu, prinesite kao dar Gospodu svet komad od zemlje, dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i

deset tisuća u širinu! Ovo zemljište neka bude sveto u svemu svojem opsegu! ²Od ovoga neka pripadne svetištu četvorina od pet stotina lakata dužine sa strana; oko toga neka bude slobodan prostor od pedeset lakata! ³Od ovoga zemljišta imaš odmjeriti komad od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i deset tisuća lakata u širinu. Tu neka stoji svetište i Svetinja nad svetinjama! ⁴To će biti svet dio od zemlje; a pripadat će svećenicima, koji služe u svetištu i koji pristupaju Gospodu, da mu služe, Neka im to bude mjesto za službene stanove njihove i neka pripadne svetištu kao svet prostor!

⁵Područje od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i deset tisuća lakata u širinu neka pripadne kao vlasništvo Levitima, hramskim slugama, sa dvadeset gradova za stanovanje!

⁶Kao vlasništvo grada imate odrediti područje od pet tisuća u širinu i dvadeset i pet tisuća u dužinu uza stranu svetoga zemljišta; to neka je za svu kuću Izraelovu!

⁷Knezu imate odrediti područje s obje strane svetog zemljišta i gradskog vlasništva. Neka ide od svetog zemljišta i od gradskog vlasništva na zapadnoj strani prema zapadu i na istočnoj strani prema istoku! Dužina neka bude prema svakom od plemenskih dijelova od zapadne međe do istočne međe! ⁸To neka on ima od zemlje kao svoje vlasništvo u Izraelu, da knezovi moji više ne pritiskuju naroda mojega, nego da ostalu zemlju dadnu kući Izraelovoj po plemenima njezinim!,

⁹Ovako veli svemogući Gospod: 'Dosta je, knezovi Izraelovi! Prođite se nasilja i pritiskivanja, činite pravicu i pravdu! Prestanite otimati posjed od mojega naroda govori svemogući Gospod. ¹⁰Mjerila neka su vam prava, efa neka vam je prava i bat neka vam je prav! ¹¹Efa i bat neka imaju jedinstveno uređenu mjeru; bat neka drži deseti dio homera, efa isto tako deseti dio homera! Mjera neka im je prema homeru! ¹²Šekel neka je dvadeset gera, mina neka vam je dvadeset šekela, dvadeset i pet šekela petnaest šekela!

¹³Ovo je prinos, što ćete ga prinostiti: šestina efe od svakoga homera pšenice, i šestina efe od svakoga homera ječma. ¹⁴Pristojba za ulje iznosi desetinu bata od svakoga kora; deset bata iznosi kor. ¹⁵Iz stada od dvije stotine komada sitne stoke neka se prinose kao dar od porodica Izraelovih za prinos, za žrtvu paljenicu i žrtvu pomirnu da se pribavi Izraelcima pomirenje, govori svemogući Gospod. ¹⁶Sav narod u zemlji ima davati ovaj prinos knezu Izraelovu.

¹⁷Knez je dužan davati žrtve paljenice, prinose i naljeve na blagdane, na mlađake, u subote, o svim svečanim skupštinama kuće Izraelove. On neka prinosi žrtve a grije prinose žrtve paljenice i žrtve pomirne, da pribavi pomirenje kući Izraelovoj!,

¹⁸Ovako veli svemogući Gospod: "Prvoga dana prvoga mjeseca imaš uzeti junca bez mane i njim pomiriti svetište. ¹⁹Svećenik neka uzme krvi od žrtve za grijeh i njom pomaže dovratnike hrama i četiri ugla pojasa na žrtveniku i dovratnike od vrata na unutarnjem trijemu! ²⁰Tako imaš učiniti i sedmoga dana za one, koji su sagriješili nehotice i neznalice, da se tako pomiri hram.

²¹Četrnaestoga dana prvoga mjeseca svetkovat ćete blagdan Pashe; sedam dana neka se jedu beskvasni kruhovi! ²²Taj dan neka prinese knez za se i za sav narod u zemlji junca kao žrtvu za grijeh. ²³Za sedam dana blagdana neka žrtvuje svaki dan za tih sedam dana Gospodu kao žrtvu paljenicu sedam junaca i sedam ovnova bez mane i kao žrtvu za grijeh svaki dan jarca!

²⁴Kao prinos neka prinosi po efu na svakoga junca i po efu na svakoga ovna; na svaku efu neka dadne hin ulja! ²⁵Petnaestoga dana sedmoga mjeseca, na blagdan sjenica, neka on isto tako prinosi za sedam dana žrtve za grijeh, žrtve paljenice, prinose i žrtve ulja!

Ezekiel – 46 glava

¹Ovako veli svemogućí Gospod: 'Istočna vrata od unutarnjeg trijema imaju biti zatvorena u šest radnih dana. A u subotu i na mlađak neka se otvaraju! ²Knez neka uđe izvana kroz trijem od vrata i neka stane kod dovratnika! Svećenici neka prinesu njegova žetvu paljenicu i njegovu žrtvu pomirnu! On neka se pokloni na pragu od vrata i neka tada izađe! A vrata neka se ne zatvaraju do navečer! ³Na ovim vratima neka se narod u zemlji poklanja Gospodu u subote i na mlađake!

⁴Žrtva paljenica, što će je prinositi knez Gospodu, bit će u subotu šest janjaca bez mane i ovan bez mane. ⁵Prinos neka bude efa na svakoga ovna, a na janjce koliko ga i volja; na svaku efu neka dadne hin ulja!

⁶Na blagdan mlađaka neka on žrtvuje junca bez mane, šest janjaca i ovna, sve bez mane životinje! ⁷Kao prinos neka prinese efu na junca, efu na ovna, a na janjce po volji! Na svaku efu neka dadne hin ulja!

⁸Kad knez ulazi, ima ući kroz trijem od vrata i istim putem izaći. ⁹Kad narod u zemlji dohodi pred Gospoda na blagdane, oni, koji udu na sjeverna vrata da se poklone, imaju izaći na južna vrat, a koji udu na južna vrata, imaju izaći na sjeverna vrata. Nitko neka se ne vraća na ista vrata, kroz koja, je ušao, nego kroz ona, što stoje nasuprot! ¹⁰Knez ima biti među njima; kad oni ulaze, neka i on ulazi; kad oni izlaze, neka i on izlazi!

¹¹Na blagdane i svetkovine neka je prinos efa na junca i efa na ovna, a na janjce, koliko tko hoće; na svaku efu neka se dadne hin ulja! ¹²Kada knez hoće da prinese Gospodu žrtvu paljenicu ili žrtva pomirnu kao dragovoljni dar žrtveni, tada neka mu se otvore istočna vrata! Neka prinese žrtvu svoju paljenicu i žrtvu svoju pomirnu, kako to običaje činiti subotom! Potom neka izađe, i čim je izašao, neka se zatvore vrata!

¹³Svaki dan imaš prinijeti Gospodu jednogodišnje bez mane janje kao

žrtvu paljenicu, i to imaš tako činiti svako jutro. ¹⁴Kao prinos imaš uz to prinijeti svako jutro šestinu efe brašna i trećinu hina ulja, da se poškropi bijelo brašno, kao prinos Gospodu Taj žitni dar je vječna uredba, i ima se davati redovito. ¹⁵Tako imate prinositi janje i prinos i ulje svako jutro kao redovitu žrtvu paljenicu.

¹⁶Ovako veli svemogući Gospod: 'Ako knez učini dar kojemu sinu svojemu od svoje baštine, neka bude sinovima njegovim kao baštinski posjed! ¹⁷Ako li što daruje od svoje baštine kojemu slugi svojemu, neka to bude ovomu samo do oprosne godine! Onda neka se vrati knezu! Samo sinovima njegovim ostaje to kao baštinski posjed. ¹⁸Od baštinskoga posjeda naroda ne smije knez ništa uzeti tjerajući silom s njihova vlasništva. Od svojega vlastitog posjeda neka daje sinovima svojim baštinsko vlasništvo, da se ni jedan od mojega naroda ne razgoni sa svojega posjeda!"

¹⁹Nato me odvede kroz ulaz, što je bio sa strane vratima, u svete sobe svećeničke, što su bile prema sjeveru. Gle, tu je bio jedan prostor u skrajnjem zapadu! ²⁰On mi reče: "To je prostor, gdje svećenici kuhaju žrtvu za krivnju i žrtvu za grijeh i peku prinos, da ne moraju to iznositi u vanjski trijem i tako narod posvetiti.

²¹Tada me odvede van u vanjski trijem i provede me u četiri, ugla od trijema. Gle, tu je bio u svakom uglu od trijema opet jedan trijem! ²²U četiri ugla od trijema bila su četiri mala trijema, četrdeset lakata u dužinu, četrdeset lakata u širinu; sva četiri imala su jednaku mjeru.

²³Jedan je zid išao okruglo okolo svih četiriju. Dolje uza zid bila su unaokolo smještena ognjišta za kuhanje. ²⁴On mi reče: "To su kuhinje, gdje sluge hrama zgotavljaju narodne žrtve zaklanice."

Ezekiel – 47 glava

¹Tada me povede na ulaz hram. Gle, tu je izlazila voda i ispod praga od hrama k istoku. Pročelje hrama gledalo je na istok. Voda je tekla

dolje s desne strane hrama, južno od žrtvenika za žrtve paljenice.

²Povede me van kroz sjeverna vrata i van okolo k vanjskim istočnim vratima. I gle, voda je žuborila dolje s desne strane.

³Čovjek ode dalje prema istoku, a imao je mjeru u ruci. Izmjeri tisuću lakata i povede me preko vode; ona dođe do gležanja. ⁴Izmjeri opet tisuću lakata i povede me preko vode; voda mi dođe do koljena. Izmjeri opet tisuću lakata i povede me prijeko; ona dođe do bokova.

⁵Izmjeri opet tisuću lakata; tada je bila rijeka, preko koje više nijesam mogao prelaziti; jer se je voda bila tako popela, da bi se morala preplivati, rijeka, preko koje se više nije moglo prelaziti.

⁶On mi reče: "Jesi li vidio, sine čovječji?" Nato me pusti da odem natrag na obalu rijeke. ⁷Na povratku vidio sam vrlo mnogo drveća na obali rijeke s obje strane, ⁸On mi reče: "Ova voda teče van u istočni kraj i spušta se u pustaru i dolazi do Mrtvoga mora. Kad dođe tamo, postat će voda Mrtvoga mora zdrava. ⁹Sva živa bića, što se same miču, oživjet će posvuda, kamo do će lijeka. Tada će biti vrlo mnogo riba, jer kad dođe tamo ova voda, ozdravit će Mrtvo more i sve će oživjeti, kamo dođe rijeka.

¹⁰Ribari će stajati na njemu od En–Gedija do En–Eglajima Bit će tu suha mjesta za mreže. Njegovo bogatstvo riba bit će vrlo veliko kao u velikom moru. ¹¹Ali bare i glibovi u blizini njegovoj neće postati zdravi; ostat će slani. ¹²Na obadvjema obalama rijeke rast će svakojako drveće s plodovima, što se jedu, i kojima lišće ne vene i plodovi im ne nestaju. Svakoga će mjeseca rađati nove plodove; jer, što ih napaja, pridolazi od svetišta. Plodovi će njihovi biti za jelo i lišće njihovo za lijek."

¹³Ovako veli svemogući Gospod: "Ovo je međa, u kojoj ćete kao baštinski posjed porazdijeliti zemlju na dvanaest plemena Izraelovih; Josip će dobiti dvojaki dio. ¹⁴Jedan će dobiti jednak baštinski posjed

kao drugi; jer sam podigao ruku svoju na zakletvu, da ću je dati ocima vašim. Zato će vam pripasti ta zemlja kao baštinski posjed.

¹⁵Ovo je sjeverna međa zemlji: Od velikoga mora na Hetlon, na Sedad, ¹⁶Hamat, Berota, Sibraim, koji je između područja Damaska i područja Hamata, onda na Hasar–Enon, koji je na međi u Hauranu. ¹⁷Tako će ići sjeverna međa od mora na Hasar–Enon, tako da područje Damaska i Hamata leži sjeverno. To je sjeverna međa.

¹⁸Istočna međa prolazi između Haurana i Damaska i pravi se između Gileada i zemlje Izraelove po Jordanu do istočnoga mora, do Tamara. To je istočna međa.

¹⁹Južna međa prema jugu ide od Tamara do Meriba Kadeša, onda do na potok i dalje do velikoga mora. To je južna međa.

²⁰Zapadna međa jest veliko more do mjesta, gdje se ide u Hamat. To je zapadna međa.

²¹Ovu ćete zemlju porazdijeliti među se po plemenima Izraelovim.

²²Određuje se: "Imate je razdijeliti kao baštinski posjed među se i među strance, koji među vama stanuju i djecu imaju. Neka su vam oni kao domaći Izraelci! S vama neka imaju svoj baštinski posjed među plemenima Izraelovim! ²³U plemenu, u kojem boravi stranac, dat ćete mu baštinski posjed njegov govori svemogućí Gospod.

Ezekiel – 48 glava

¹Ovo su imena plemenima: Na skrajnom sjeveru od mora u Hetlon do ondje, gdje se ide u Hamat, do u Hasar–Enon – područje Damaska ostaje prema sjeveru – uz Hamat od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Dan plemensko područje! ²Uz područje Danovo i od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Ašer plemensko područje. ³Uz područje Ašerovo od istočne strane do zapadne strane

posjedovat će Naftali plemensko područje. ⁴Uz područje Naftalijevo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Manaseh plemensko područje. ⁵Uz područje Manasehovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Efraim plemensko područje. ⁶Uz područje Efraimovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Ruben plemensko područje. ⁷Uz plemensko područje Rubenovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Juda plemensko područje.

⁸Uz područje Judino od istočne strane do zapadne strane ležat će sveto zemljište, koje posvećujete Gospodu, dvadeset i pet tisuća lakata u širinu i u dužinu kao drugi plemenski dijelovi od istočne strane do zapadne strane. U sredini njegovoj stajat će svetište. ⁹Sveto zemljište, koje ćete posvetiti Gospodu, neka bude dvadeset i pet tisuća lakata dugo i deset tisuća lakata široko! ¹⁰Sveto će zemljište pripadati ovima: Pripast će svećenicima na sjevernoj strani komad od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu, na zapadnoj strani od deset tisuća lakata u širinu, na istočnoj strani od deset tisuća lakata u širinu i na južnoj strani od dvadeset i pet tisuća lakata u širinu. Usred njega stajat će svetište Gospodnje. ¹¹Svećenicima posvećenim, sinovima Sadokovim, koji su činili moju službu i nijesu zastranili, kao leviti, kad su zastranili Izraelci, ¹²Njima će pripasti posvećeni komad, najsvetiji dio posvećenoga zemljišta uz područje Levita.

¹³Levitima će pripasti komad što odgovara području svećenika dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu, deset tisuća lakata u širinu, sve skupa dužina od dvadeset i pet tisuća lakata i širina od deset tisuća lakata. ¹⁴Oni ne smiju ništa od toga prodati ni zamijeniti, niti ne smiju prenijeti ovaj posvećeni dio zemlje u tuđe ruke; jer je svet Gospodu.

¹⁵Pet tisuća lakata, što još preostane od širine uz dvadeset i pet tisuća lakata, nije sveto, nego je određeno za grad kao prebivalište i slobodan prostor. Usred toga neka stoji grad! ¹⁶Ovo su mjere njegove: Sjeverna strana ima četiri tisuće; pet stotina lakata, južna strana četiri tisuće i pet stotina, istočna strana četiri tisuće i pet stotina, zapadna strana četiri

tisuće i pet stotina. ¹⁷Slobodni prostor grada iznosit će sa sjevera dvjesta i pedeset lakata, s juga dvjesta i pedeset s istoka dvjesta i pedeset i sa so pada dvjesta i pedeset

¹⁸Što još preostane od dužine uz sveto zemljište, naime deset tisuća lakata na istoku i deset tisuća lakata na zapadu, neka služi za uzdržavanje stanovnika u gradu! ¹⁹Stanovnici grada bit će iz svih plemena Izraelovih.

²⁰Sve posvećeno zemljište iznosit će dvadeset i pet tisuća lakata u četvorini, naime posvećeno zemljište s posjedom gradskim. ²¹Što ostane pripast će knezu s obje strane posvećenog zemljišta i gradskog vlasništva uz dvadeset i pet tisuća lakata do istočne međe i sa zapada uz dvadeset i pet tisuća lakata do zapadne međe prema plemenskim dijelovima. To neka pripadne knezu, i usred toga neka budu posvećeno zemljište i hramsko svetište! ²²I od posjeda Levita i od posjeda grada, što su usred onoga, što pripada knezu, ima sve, što je između područja Judina i područja Benjaminova, pripasti knezu.

²³Ovo su ostala plemena: Od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Benjamin plemensko područje. ²⁴Uz područje Benjaminovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Simeon plemensko, područje. ²⁵Uz područje Simeonovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Isakar plemensko područje.

²⁶Uz područje Isakarovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Zebulun plemensko područje. ²⁷Uz područje Zebulunovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Gad plemensko područje. ²⁸Uz područje Gadovo s južne strane, na jug, ima ići međa od Tamara do Meraba Kadeša, onda do na potok i do velikoga mora

²⁹„To je zemlja, koju ćete ždrijebom razdijeliti među plemena Izraelova kao baštinski posjed, i to imaju biti baštinski dijelovi njihovi, govori svemogućí Gospod.

³⁰Ovo su izlazi grada: sa sjeverne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata, ³¹ – Vrata gradska nazvana su po imenima plemena Izraelovih – nalaze se troja vrata sa sjevera: vrata Rubenova, vrata Judina, vrata Levijeva. ³²S istočne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata, nalaze se troja vrata: "vrata Josipova, vrata Benjaminova, vrata Danova. ³³S južne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata, nalaze se troja vrata: vrata Simeonova, vrata Isakarova, vrata Zebulunova. ³⁴Zapadna strana, koja je duga četiri tisuće i pet stotina lakata, imaju troja vrata: vrata Gadova, vrata Ašerova, vrata Naftalijeva. ³⁵Opseg iznosi osamnaest tisuća lakata. Ime će gradu ubuduće biti: "Gospod je ovdje."

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#)

Daniel – 1 glava

¹U trećoj godini vladanja kralja Jojakima Judina dođe Nebukadnezar, kralj babilonski, proti Jerusalemu i opkoli ga. ²I Gospod mu dade u ruku Jojakima, kralja Judina, i jedan dio posuđa hrama Božjega. On ih odnese u zemlju Šinear u hram boga svojega. Posuđe metnu u riznicu boga svojega.

³Tada zapovjedi kralj Ašfenazu, predstojniku nad dvoranima, neka dovede između Izraelaca, od kraljevskog i kneževskog roda, ⁴Mladiće bez mane, lijepa lica, vješte u svakoj mudrosti, bogate znanjem i dobro odgojene, koji bi sposobni bili za dvorbu u kraljevskoj palači. On neka ih pouči u pismu i jeziku Kaldejaca. ⁵Kralj odredi njihovo svagdanje uzdržavanje od stola kraljevskoga i od vina, što ga je on sam pio. Zapovjedi, da se izobražavaju tri godine, a poslije neka bi stupili u kraljevsku službu.

⁶Među njima su bili Judejci Daniel, Hananija, Mišael i Azarija.

⁷Predstojnik nad dvoranima dade im ipak druga imena. Danielu nadjenu ime Beltešazar, Hananiji Šadrak, Mišaelu Mešak, Azariji Abed–Nego,

⁸Daniel je bio čvrsto odlučio, da se ne skvrni hranom kraljevom ni vinom, što ga je on pio. Zato zamoli predstojnika nad dvoranima, da se ne mora skvrniti. ⁹I dade Bog Danielu te nađe milost i ljubav u predstojnika nad dvoranima.

¹⁰Ipak reče predstojnik nad dvoranima Danielu: "Bojim se gospodara svojega kralja, koji vam je odredio jelo i piće; jer kad bi vidio, da su lica vaša lošija nego u ostalih mladića vaše dobi, mogao bih ja krivnjom vašom platiti glavom kod kralja.

¹¹A Daniel zamoli nadgledniku, kojega je predstojnik nad dvoranima bio postavio nad Danielom, Hananijom, Mišaelom i Azarijom:

¹²"Pokušaj, molim, za deset dana sa slugama svojim! Neka nam se daje samo povrće da jedemo i voda da pijemo!" ¹³Onda neka ogledaš lica naša i lica onih mladi što jedu sa stola kraljeva, pa kako vidiš onako čini sa slugama svojim!"

¹⁴On ih poslušao u tom i pokušao s njima za deset dana. ¹⁵A poslije deset dana izgledali su bolji i ugojeniji nego svi mladići, što su jeli sa stola kraljevskoga. ¹⁶Tada je nadglednik uzimao jelo njihovo i vino, što su ga imali piti, i davao im je samo povrće.

¹⁷A Bog dade ovoj četvorici mladica znanje i razum u svakoj knjizi i mudrosti. I Daniel se razumio također u viđenja i sne svake vrste.

¹⁸Kada prođe vrijeme, iza kojega su po nalogu kraljevu imali biti oni predstavljeni njemu, izvede ih predstojnik nad dvoranima s pred Nebukadnezara. ¹⁹Kralj je govorio s njima, i ne nađe se među svima ni jedan kao Daniel, Hananija, Mešak i Azarija. Zato su bili pripušteni službi kraljevskoj. ²⁰U svim slučajevima, što su tražili mudrost i razum, nađe ih kralj, kadgod bi ih zapitao, deset puta učenijima od svih vračara i gatalaca u svemu kraljevstvu svojemu. ²¹Daniel je doživio još prvu godinu kralja Kira.

Daniel – 2 glava

¹U drugoj godini vladanja Nebukadnezarova usnio je Nebukadnezar san. To ga je toliko uznemirilo, da nije mogao spavati. ²Tada zapovjedi kralj, da se dozovu vračari, gataoci, zaklinjači i Kaldejci. Oni su imali da kažu kralju san njegov. Oni dođoše i stupiše pred kralja. ³Kralj im reče:

"Usnio sam san, i duh mi se uznemirio; htio bih razumjeti sam."

⁴Kaldejci odgovoriše kralju: – Aramejski – "Kralju, da si živ dovijeka! Pripovjedi san slugama svojim, pa ćemo ti reći što san znači!"

⁵A kralj odgovori Kaldejcima: "Moja je odluka tvrda. Ako mi ne kažete što sam snio i što san znači, bit ćete na komade isječeni i vaše će kuće biti podrtine. ⁶Ako li mi kažete što sam snio i što san znači, dobit ćete od mene dare i poklone i veliku čast. Kažite mi dakle što sam snio i što san znači!"

⁷Tada oni odgovoriše po drugi put: "Neka kralj pripovjedi san slugama svojim, pa ćemo reći što san znači!"

⁸A kralj reče: "Znam sada doista, da gledate dobiti vremena, jer znate, da u mene stoji tvrdo: ⁹Ako mi ne kažete što sam snio, onda ostaje nad vama presuda. Vi ste se dogovorili, da mi dadnete značenje lažno i izmišljeno, u nadi da će se promijeniti prilike. Dakle kažite mi san, i znat ću, da ćete mi dati i pravo značenje."

¹⁰Kaldejci odgovoriše kralju: "Nema čovjeka na zemlji, koji bi, kralju, mogao ispuniti tvoj zahtjev! I nikada nije jedan kralj, makar bio velik i moćan, tako što zahtijevao od jednoga gataoca, vračara ili Kaldejca.

¹¹Što ti, kralju, išteš, vrlo je teško! Nema nikoga, koji bi mogao to reći kralju, osim bogova koji ne stanuju među ljudima.

¹²Na to se kralj tako jako razljuti i razgnjevi, te je izdao zapovijed, da se pogube svi mudraci babilonski. ¹³Kad je bila izašla zapovijed, da se poubijaju mudraci, tražili su i Daniela i drugove njegove, da ih ubiju.

¹⁴Tada se Daniel mudro i razumno predstavi Arioku, zapovjedniku kraljevskih krvnika, koji je bio izašao da poubija mudrace babilonske.

¹⁵On upita Arioka, kraljevskog zapovjednika, zašto je izdana od kralja ta stroga zapovijed. Kad je Ariok bio rekao stvar Danielu, ¹⁶Otide

Daniel kraju i zamoli ga, da mu ostavi vremena, jer će tada reći kralju što san znači.

¹⁷Potom otide Daniel a kuću svoju i reče stvar drugovima svojim Hananiji, Mešaku i Azariji, ¹⁸Da bi se pomolili za milost Bogu nebeskomu zbog te tajne, i da ne bi bili pogubljeni također Daniel i drugovi njegovi s ostalim mudracima babilonskim.

¹⁹Tada je bila Danielu objavljena tajna u noćnom viđenju. I Daniel je blagoslovio Boga nebeskoga. ²⁰Daniel se je molio: "Neka je blagoslovljeno ime Gospodnje odvijeka do vijeka, jer je njegova mudrost i moć.

²¹On je, koji dovodi promjenu vremena i prilika; koji skida kraljeve i postavlja kraljeve; koji daje mudrost mudrima i razum razumnima.

²²On otkriva što je duboko i skriveno. On zna, što se zbiva u tami; jer kod njega stanuje svjetlost.

²³Zahvaljujem ti Bože otaca mojih! Slavim te; jer si mi dao mudrost i snagu, Ti si mi sada i objavio, za što smo te molili, jer si nam objavio san kraljev."

²⁴Nato otide Daniel k Arioku, kojemu je bio kralj zapovjedio, da pogubi mudrace babilonske. Otide i reče mu: "Ne ubijaj mudraca babilonskih! Vodi me kralju! Ja mogu kralju reći što san znači."

²⁵Tada Ariok brže dovede Daniela pred kralja i reče mu: "Kod judejskih prognanika našao sam čovjeka, koji će reći kralju što san znači."

²⁶Kralj reče Danielu, koji se je zvao i Beltešazar: "Možeš li mi doista reći san, koji sam snio, i što on znači?"

²⁷Daniel odgovori kralju: "Tajnu, koju kralj hoće da zna, ne mogu reći

kralju mudraci, gataoci, vračari i pogađači. ²⁸Ali ima Bog u nebu, koji otkriva tajne. On javlja tebi, kralju Nebukadnezare, što će se dogoditi u budućnosti! San i viđenja, što si ih imao na postelji svojoj, ovo su: ²⁹Tebi, kralju, dođoše misli na postelji tvojoj o tom, što će se dogoditi poslije. Onaj, koji objavljuje tajne, govori ti što će biti. ³⁰Meni je sad ova tajna objavljena, ne pomoću mudrosti, koja bi u mene bila mimo sve žive, nego zato, da bi se javilo kralju što san znači, i da doznaš misli srca svojega. ³¹Ti si, kralju, imao viđenje. Ti si vidio lik velik, koji je bio visok, i svjetlost mu silna, Stajao je pred tobom. Strašan je bio pogled njegov. ³²Glava tome liku bila je od čistoga zlata, prsa i mišice od srebra, tijelo i bedra od mjedi, ³³Stegna od gvožđa, noge što od gvožđa što od gline. ³⁴Dok si gledao, odvali se od gore kamen sam od sebe, udari u gvozdene i glinene noge lika i satre ga. ³⁵Tada se satre odjedanput gvožđe, glina, mjed, srebro i zlato i rasprša se kao pljeva na gumnu u ljeto. Odnese ih vjetar. Ne osta više ni trag od njih. A kamen, koji je bio razmrskao lik, posta gora velika i ispuni svu zemlju.

³⁶To je san. Sad ćemo reći kralju što znači. ³⁷Ti si, kralju, kralj nad kraljevima, kojemu je Bog nebeski dao gospodstvo i moć, snagu i čast; ³⁸I gdjegod žive ljudi, životinje poljske i ptice nebeske, dao ti je u ruke, i postavio te gospodarom nad svima njima. Ti si ona glava od zlata. ³⁹Nakon tebe nastat će drugo kraljevstvo, manje od tvojega, zatim treće kraljevstvo od mjedi, što će se prostirati po svoj zemlji. ⁴⁰Četvrto će kraljevstvo biti jako kao gvožđe, jer gvožđe može sve satrti i razbiti. ⁴¹Što su noge i prsti, koje si vidio, bili dijelom od gline lončarske, dijelom od gvožđa, znači, da će kraljevstvo biti razdijeljeno. Bit će u njemu nešto od tvrdoće gvožđa, jer je, kako si vidio, bilo gvožđe pomiješano s glinom lončarskom. ⁴²Što su prsti bili dijelom od gvožđa, dijelom od gline, znači, da će kraljevstvo biti dijelom tvrdo, dijelom krhko. ⁴³A što je gvožđe, kako si vidio, bilo pomiješano s glinom lončarskom, znači, da će se među se pomiješati ženidbom, ali se ipak neće stopiti u jedno, kao što se ni gvožđe ne može smiješati s glinom. ⁴⁴U vrijeme onih kraljeva Bog će nebeski podignuti kraljevstvo, koje se neće raspasti dovijeka. Njegova vlast neće prijeći na drugi narod. Ono

će satrti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati do vijeka. ⁴⁵Tako kao što si vidio, da se je od gore kamen odvalio sam od sebe s satro gvožđe, mjed, glinu, srebro i zlato. Tako je Bog veliki javio kralju, što će se dogoditi poslije. San je istinit, i tumačenje je njegovo vjerno."

⁴⁶Tada se baci kralj Nebukadnezar ničice na svoje lice, pokloni se pred Danielom i zapovjedi, da mu prinesu žrtvu i kad. ⁴⁷Onda reče kralj Danielu: "Doista, vaš je Bog najviši Bog, gospodar nad kraljevima i objavitelj tajna; jer si ti mogao otkriti ovu tajnu."

⁴⁸Nato iskaza kralj Danielu veliku čast. Dade mu mnoge dragocjene darove i učini ga Gospodarom cijele pokrajine babilonske i poglavarom nad svim mudracima babilonskim.

⁴⁹Ali na molbu Danielovu predade kralj upravu pokrajine babilonske Šadraku, Mešekiu i Abed-Negu. Tako osta Daniel na dvoru kraljevskom.

Daniel – 3 glava

¹Kralj Nebukadnezar dade načiniti zlatan lik, kojemu je visina bila šezdeset lakata, a širina šest lakata; i namjesti ga u ravnici Duri u pokrajini babilonskoj.

²Nato posla kralj Nebukadnezar glasnike, da pozovu satrape, namjesnike, zapovjednike, suce, rizničare, pravnike, vijećnike i sve druge dostojanstvenike pokrajinske, da dođu na posvetu lika, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar. ³Tada se skupiše satrapi, namjesnici, zapovjednici, suci, rizničari, pravnici, vijećnici i svi drugi dostojanstvenici pokrajinski na posvetu lika, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar. Oni stadoše pred likom, što ga je bio podigao Nebukadnezar.

⁴Glasnik povika iza glasa: "Narodi, plemena i jezici, vama se

zapovijeda: ⁵Čim čujete zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, imate se ničice baciti i pokloniti se zlatnome liku, što ga je podigao kralj Nebukadnezar. ⁶Tko se ne baci ničice i ne pokloni se, bit će smjesta bačen u peć ognjenu užarenu." ⁷I čim su čuli svi narodi zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira i svih drugih vrsta glazbala, baciše se ničice svi narodi, plemena i jezici i pokloniše se zlatnome liku, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar.

⁸U isti još čas pristupiše ljudi kaldejski i optužiše Judejce. ⁹Rekoše kralju Nebukadnezaru: "Kralju, da si živ dovijeka! ¹⁰Ti si, kralju, zapovjedio, da svaki, koji čuje zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, ima se ničice baciti i pokloniti se zlatnome liku, ¹¹Tko ne padne ničice i ne pokloni se zlatnome liku, ima se baciti u peć ognjenu užarenu. ¹²A imaju Judejci, kojima si predao upravu pokrajine babilonske, Šadrak, Mešak i Abed–Nego. Ovi ljudi ne mare za tvoju zapovijed, kralju! Ori ne poštuju tvojih bogova i ne klanjaju se zlatnome liku, što si ga podigao."

¹³Tada Nebukadnezar u gnjevu i bijesu zapovjedi, da dovedu Šadraka, Mešaka i Abed–Nega. Kad su ih bili doveli pred kralja, ¹⁴Progovori im Nebukadnezar: "Je li istina, Šadrak, Mešak i Abed–Nego, da vi ne poštuju mojih bogova i da se ne klanjate zlatnome liku, što sam ga dao podignuti? ¹⁵I sada, ako ste pripravnici, bacite se ničice, čim čujete zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, i poklonite se liku, što sam ga dao podignuti! Ako li se ne poklonite, bit ćete smjesta bačeni u peć ognjenu užarenu, a koji bi bio bog, što bi vas mogao izbaviti iz moje ruke?"

¹⁶Šadrak, Mešak i Abed–Nego odgovoriše kralju: "Nebukadnezare, ne treba nam da ti odgovaramo na to! ¹⁷Jer evo, Bog naš, kojega poštujemo, ima moć da nas izbavi iz peći ognjene užarene. On će as, kralju, osloboditi iz tvoje ruke! ¹⁸Ako li to ne učini, znaj, kralju, da mi ni tada nećemo poštovati tvojih bogova i nećemo se pokloniti zlatnome liku, što si ga podigao!"

¹⁹Tada Nebukadnezar pade u takav bijes na Šadraka, Mešaka i Abed–Nega, da mu se je lice izobličilo. On zapovjedi, da se užari peć sedam puta jače, nego što je inače bivalo. ²⁰Onda zapovjedi najjačim ljudima u svojoj vojsci, da svezu Šadraka, Mešaka i Abed–Nega i da ih bace u peć ognjenu užarenu. ²¹I tako su bili svezani ovi ljudi u svojim donjim haljinama, kapama, plaštima, obući i drugoj odjeći i bačeni u peć ognjenu užarenu. ²²Kako su bili na strogu zapovijed kraljevu preveć užarili peć, plamen je ognjeni usmratio ljude, što su u njega bacili Šadraka, Mešaka i Abed–Nega. ²³Ona tri čovjeka, Šadrak, Mešak i Abed–Nego, padoše svezani u peć ognjenu užarenu.

²⁴Tada se zadivi kralj Nebukadnezar, ustade brže i upita savjetnike svoje: "Zar nijesmo bacili tri čovjeka svezana u oganj?" Oni odgovoriše kralju: "Jest, kralju!" ²⁵On odgovori: "A ja vidim četiri čovjeka nesvezana gdje hode posred ognja, i nije im ništa, a četvrti izgleda kao anđeo."

²⁶Tada pristupi Nebukadnezar na vrata ognjenoj peći užarenoj i povika: "Šadrak, Mešak i Abed–Nego, sluge Boga svevišnjega, izađite i stupite ovamo!" Odmah izađoše iz ognja Šadrak, Mešak i Abed–Nego. ²⁷Tada dođoše satrapi, namjesnici, zapovjednici i savjetnici kraljevi i vidješe, da oganj lije bio mogao ništa učiniti onim ljudima. Njihova kosa, na glavi nije se bila opalila, njihove se haljine nijesu oštetile i nikakva šteta od ognja nije im se nanijela.

²⁸Tada povika Nebukadnezar: "Neka je blagoslovljen Bog Šadrakov. Mešakov i Abed–Negov! On je poslao anđela svojega i oslobodio slugu svoje, koji se pouzdaše u njega, zapovijed kraljevu prestupiše i tjelesa svoja predadoše, da ne bi poštovali drugoga boga niti mu se poklonili osim svojemu! ²⁹Zato izlazi od mene ova zapovijed: "Ako tko god, bilo kojega naroda, bilo kojega plemena i jezika, izgovori kakvu psovku na Boga Šadrakova, Mešakova i Abed–Negova, taj neka se na komade isiječe i kuća njegova neka se pretvori u podrtine; jer nema drugoga

boga, koji bi mogao tako izbaviti!"

³⁰Tada uzdiže kralj Šadraka, Mešaka i Abed–Nega opet na visoka mjesta njihova u pokrajini babilonskoj.

Daniel – 4 glava

¹"Kralj Nebukadnezar svima narodima, plemenima i jezicima, što prebivaju po svoj zemlji. Sreća vam sve veća i veća! ²Znake i čudesa, što ih Bog svevišnji učini na meni, sviđa mi se staviti do znanja. ³Kako su veliki znaci njegovi! Kako su silna čudesa njegova! Kraljevstvo je njegovo kraljevstvo vječno. Vlast njegova traje kroz sve naraštaje.

⁴Ja, Nebukadnezar, živio sam bezbrižno u kući svojoj, radovao se životu u palači svojoj. ⁵Tada sam usnio san, koji me je uplašio. Predstave, što su mi dolazile na postelji mojoj, viđenja, što su mi izlazila pred oči, uznemirila me. ⁶Zato izdadoh zapovijed, da se dovedu preda me svi mudraci babilonski, da mi kažu što znači san. ⁷Tada dođoše vračari, čarobnjaci, Kaldejci i gatari. Ja im pripovjedih svoj san, ali mi ni jedan nije mogao reći što znači san.

⁸Najposlije dođe preda me Daniel, koji se zove Beltešazar po imenu boga mojega, i u kojemu stanuje duh svetih bogova, i ja mu pripovjedih san: ⁹"Beltešazare, poglavare vračarima! Znam, da duh svetih bogova stanuje u tebi. Nijedna tajna nije tebi preteška. Kaži mi što znače viđenja mojega sna, koja sam vidio! ¹⁰Ovo je viđenje, što mi je stalo pred oči na postelji mojoj: Vidjeh najednom usred zemlje drvo silne visine. ¹¹Drvo je raslo i postajalo sve veće, tako da mu je vrh dosegao do neba. Vidjelo se je do krajeva sve zemlje. ¹²Lišće je njegovo bilo lijepo, plodovi njegovi vrlo obilni. Bilo je na njemu hrane za sve. Pod njim u sjeni odmarale se životinje poljske. Ptice nebeske gnijezdile se na granama njegovim. Od njega se hranila svakojaka živa bića. ¹³Tada vidjeh najednom u viđenjima, što su mi stala pred oči na postelji mojoj, gdje side s neba jedan svet stražar. ¹⁴On povika iza glasa: "Posijecite

drvo i okrešite mu grane! Potrgajte mu lišće i razbacajte mu plodove naokolo! Neka pobjegnu zvijeri ispod njega i ptice grana njegovih! ¹⁵Ali podanak njegov ostavite u zemlji! Neka se sveže okovima gvozdenim i mjedenim, van u travi poljskoj! Neka ga kvasi rosa nebeska! Sa životinjama divljim neka je dio njegov od trave zemaljske! ¹⁶Srce čovječje neka mu se promijeni i srce životinjsko neka mu se za to dadne! Sedam vremena neka tako prođe preko njega! ¹⁷Na zaključku nebeskih stražara osniva se ova zapovijed. Po želji svetaca izlazi ova odredba, da upoznaju živi, da Svevišnji ima vlast nad ljudskim kraljevstvom. On ga daje, kojemu ga hoće dati. On može i najnižega postaviti za njegova vladaoca. ¹⁸Taj san usnio sam ja, kralj Nebukadnezar, a ti, Beltešazare, kaži što znači; jer ni jedan od mudraca u kraljevstvu momemu nije mogao da mi kaže što znači. A ti to možeš, jer u tebi stanuje duh svetih bogova."

¹⁹Tada Daniel, nazvan i Beltešazar, osta šuteći jedan pun čas. Misli su ga njegove uznemirivale. Ali ga kralj ohrabri: "Beltešazare, ne uznemiruj se tim snom i njegovim značenjem!" Beltešazar odgovori: "Gospodaru moj, san neka bude tvojim mrziteljima i značenje njegovo neprijateljima tvojim! ²⁰Drvo, što si ga vidio, što je raslo i sve veće postajalo, dok mu vrh nije dosegao do neba, što se vidjelo do krajeva sve zemlje, ²¹Kojemu je lišće bilo lijepo i kojemu plodovi bili su vrlo obilni, na kojemu je bilo hrane za sve, pod kojim su stanovale životinje poljske i na kojega se granama gnijezdile ptice nebeske. ²²To si ti, kralju, koji si postao velik i moćan; čija je veličina narasla do neba, i čija moć doseže do krajeva zemaljskih. ²³A što je kralj vidio, kako je jedan svet stražar sišao s neba i zapovjedio: 'Posijecite drvo! Raskomadajte ga, ali mu podanak ostavite u zemlji! Neka se sveže okovima gvozdenim i mjedenim, van u travi poljskoj! Neka ga kvasi rosa nebeska! Neka mu je dio sa životinjama divljim! Sedam vremena neka tako prođe preko njega', ²⁴Ovo je značenje, kralju, i odluka Svevišnjega, što je izašla nad mojega gospodara, kralja: ²⁵Bit ćeš izbačen iz društva ljudskoga. Sa životinjama ćeš poljskim stanovati. Travu će ti davati za hranu kao govedima, i rosa će te nebeska kvasiti.

Sedam će vremena proći preko tebe, dokle spoznaš, da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i daje ga kojemu hoće. ²⁶Zapovijed, da se ostavi podanak drveta, znači: kraljevstvo će tvoje opet zapasti tebi, čim spoznaš, da nebo ima vlast.

²⁷Zato, kralju, neka ti bude ugodan moj savjet: Oprosti se grijeha svojih milostinjom i opačina svojih milosrđem prema nevoljnima! Možda se tada produlji blagostanje tvoje.

²⁸Sve se ovo ispuni na kralj Nebukadnezar ²⁹Poslije dvanaest mjeseci hodao je on na kraljevskoj palači u Babilonu. ³⁰Kralj reče: "Nije li to Babilon veliki, što ga ja sazidah za prijestolnicu kraljevsku velikom moću svojom i na slavu veličanstva svojega?"

³¹Još nije bio prešao taj govor preko usana kraljevih, a dođe glas s neba: "Tebi, kralju Nebukadnezare, ovim se javlja: "Kraljevstvo će se uzeti tebi. ³²Iz društva ljudskoga bit ćeš izbačen. Sa životinjama ćeš poljskim stanovati. Travu će ti davati za hranu kao govedima; i sedam će vremena proći preko tebe, dokle spoznaš, da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i može ga dati komu hoće.

³³Još u isti čas ispunila se je ta prijetnja na Nebukadnezara. On je bio izbačen iz društva ljudskoga, jeo je travu kao goveda, rosa je nebeska kvasila tijelo njegovo, te su mu narasle dlake kao pera u orla i nokti kao pandže u ptica.

³⁴"Poslije stanovitog vremena ja, Nebukadnezar, podigao sam oči svoje k nebu, i razum moj opet mi se je vratio. Tada sam zahvalio Svevišnjemu i hvalio sam i slavio njega, koji živi u vijeke, čija je vlast vječna i čije je kraljevstvo kroz sve naraštaje. ³⁵Svi, koji stanuju na zemlji, jesu kao ništa prema njemu. On što hoće radi s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim. Nema nikoga, da bi mu smio ruku ustaviti i upitati ga: 'Što radiš?'

³⁶U isto vrijeme dobio sam natrag razum svoj i došao sam opet na slavu kraljevstva svojega, na svjetlost i sjaj. Moji su mo dvorani i velikaši potražili. Opet sam bio postavljen u kraljevsko dostojanstvo, i dala mi se još veća vlast.

³⁷Zato ja, Nebukadnezar, hvalim, blagoslivam i slavim kralja nebeskoga; jer su sva djela njegova istinita; upravljanje je njegovo pravedno. On može poniziti one, koji hode u oholosti."

Daniel – 5 glava

¹Kralj Belšazar priredi veliku gozbu za tisuću velikaša svojih. Pred tisućom njih pio je vino. ²Kad je Belšazar bio pijan, zapovjedi, da se donesu sudovi zlatni i srebrni, što ih je bio odnio njegov otac Nebukadnezar iz hrama u Jerusalemu, Kralj je htio da iz njih pije s velikašima svojim, sa ženama i inočama svojim. ³Kad su bili donijeli zlatne sudove, što su ih odnijeli iz hrama, kuće Božje u Jerusalemu, pio je iz njih kralj s velikašima svojim, sa ženama i inočama svojim. ⁴Pili su vino i slavili svoje bogove zlatne i srebrne, mjedene, gvozdene, drvene i kamene.

⁵U taj su se čas pojavili prsti čovječje ruke i pisali su prema svijećnjaku po okrećenom zidu kraljevske palače. Kada je kralj opazio ruku, što je pisala, ⁶Tada je pobjedjelo lica kraljevo. Misli su ga njegove uznemirile. Njegovi su u bedrima zglobovi popustili i koljena mu se tresla. ⁷Kralj je povikao iza glasa, neka se dovedu vračari, Kaldejci i gatari. Tada reče mudracima babilonskim: "Tko mogne pročitati ovo pismo i kaže mi što znači, taj će se obući u ju grimiz, nosit će zlatan lanac o vratu i vladat će u kraljevstvu mojem kao treći vladalac." ⁸Tada su pristupili svi mudraci kraljevi, ali nijesu mogli ni pisma pročitati ni reći kralju što znači. ⁹Kralj se je Belšazar vrlo uplašio. Lice mu se sasvim zamijenilo, i velikaši se njegovi prepali.

¹⁰Kad je kraljica mati čula, što se je bilo dogodilo kralju i velikašima,

dode u kuću, gdje je bila gozba, kraljica mati reče: "Kralju, da si živ do vijeka! Neka te ne uznemiruju misli tvoje, i neka se ne mijenja lice tvoje!"¹¹ Ima čovjek u momemu kraljevstvu, u kojemu stanuje duh svetih bogova. Već pod vladom oca tvojega bili su našli u njega razboritost i upravo božansku mudrost. Kralj Nebukadnezar, otac tvoj, postavio ga je glavarem činovnicima, vračarima, Kaldejcima i gatarima – vlastiti otac tvoj, kralju,¹² Jer visok duh, mudrost i razum za tumačenje snova, za otkrivanje tajna i za razjašnjivanje zagonetaka našli su u Daniela, kojemu je kralj dao ime Beltešazar. Neka dozovu Daniela! On će reći što znači."

¹³Kad su bili doveli Daniela pred kralja, reče kralj Danielu: "Jesi li ti Daniel, jedan od judejskih zarobljenika, što ih je moj kraljevski otac doveo ovamo iz Jude?"¹⁴ Čuo sam za tebe, da u tebi stanuje duh bogova; da su našli u tebe razboritost, razum i mudrost u visokoj mjeri.¹⁵ Sada su bili preda mnom mudraci i čarobnjaci, da pročitaju ovo pismo i da mi kažu što znači. Ali oni ne mogu da mi kažu što znače te riječi.¹⁶ Tada sam čuo za tebe, da možeš protumačiti i zagonetke riješiti, Ako dakle možeš pročitati ono tamo pismo i reći mi što znači, obući ćeš se u grimiz, zlatan lanac nosit ćeš o vratu i vladat ćeš u kraljevstvu momemu kao treći vladalac."

¹⁷Nato odgovori Daniel kralju: "Zadrži poklone svoje za sebe! Darove svoje pokloni drugomu! A pismo ću ja pročitati i reknut ću ti, kralju, što znači."¹⁸ Kralju, Bog svevišnji dao je ocu tvojemu Nebukadnezaru kraljevstvo, veličinu, slavu i veličanstvo.¹⁹ Od velike moći, koju mu je dao, drhtali su i tresli su se pred njim svi narodi, plemena i jezici. Mogao je usmrtniti, koga je htio; mogao je ostaviti u životu, koga je htio; mogao je poniziti, koga je htio.²⁰ Ali kada mu se je podiglo srce i duh mu se posilio do drskosti, tada je bio srušen s kraljevskoga prijestolja i bilo mu je uzeto dostojanstvo njegovo.²¹ Bio je izbačen iz društva ljudskoga, i srce mu je postalo kao u životinje. Stanovao je s divljim magarcima. Davali su mu travu za hranu kao govedima. Rosa nebeska kvasila mu je tijelo, dokle je spoznao, da Bog svevišnji ima vlast nad

kraljevstvom ljudskim i može ga podijeliti, kojemu hoće. ²²I ti, njegov sin Belšazar, nijesi ponizio srca svojega, premda si znao sve ovo, ²³Nego si se podigao proti Gospodu nebeskomu. Sudove hrama njegova morali su donijeti preda te, i pio si iz njih vino sa svojim velikašima, sa svojim ženama i inočama. Slavio si svoje bogove srebrne i zlatne, mjedene, gvozdene, drvene i kamene, koji ne mogu ni vidjeti ni čuti, niti imaju razum. A nijesi iskazao čast Bogu, u čijoj su ruci životni dah tvoj i svi putovi tvoji. ²⁴Zato je on dao da se pojavi ova ruka što piše i da se napiše ovo pismo. ²⁵Što tamo stoji napisano, glasi: "Mane, Tekel, Peres: ²⁶Ovo znače te riječi: Mane: 'Izbrojio' je Bog tvoje kraljevstvo i učinio mu je kraj. ²⁷Tekel: 'Izmjeren' si bio na mjerila i nađen si prelagan. ²⁸Peres: 'Razdijeljeno' je kraljevstvo tvoje i dano Medijcima i Perzijancima."

²⁹Tada je bio Daniel na zapovijed Belšazarovu obučen u grimiz, i metnuše mu zlatan lanac oko vrata. Povikali su pred njim, da će vladati u kraljevstvu kao treći vladalac.

³⁰Iste je noći bio umoren Belšazar, kralj Kaldejaca. ³¹I Medijac Darije dobio je kraljevstvo u dobi od šezdeset i dvije godine.

Daniel – 6 glava

¹Svidjelo se Dariju da postavi nad kraljevstvom sto i dvadeset satrapa, koji su se imali razdijeliti nad svim kraljevstvom, ²I nad njima tri vrhovna predstojnika, kojima je pripadao i Daniel. Ovima su satrapi imali polagati račune, da ne bi kralj trpio štete u porezu. ³Daniel se je odlikovao iznad drugih vrhovnih činovnika i satrapa, jer je u njemu djelovao viši duh. Kralj je pomišljao na to, da ga postavi nad svim kraljevstvom svojim.

⁴Tada su vrhovni činovnici i satrapi gledali da nađu kakavgod povod tužbi proti Danielu u njegovoj službi. Ali nijesu mogli otkriti nikakva povoda ni pogrješke, jer je bio vjeran, i nije mu se mogla dokazati

nikakva krivnja ili mana. ⁵Tada su rekli oni ljudi: "Nećemo naći na tome Danielu nikakva povoda tužbi, osim ako ga ne nađemo na njemu zbog zakona Boga njegovu."

⁶Zato navali na kralja oni vrhovni činovnici i satrapi i rekoše mu: "kralju Darije, da si živ dovijeka! ⁷Svi vrhovni činovnici u kraljevstvu, predstojnici i satrapi, savjetnici i zapovjednici složni su u tom, da se izda kraljevska naredba i postavi oštra zabrana, po kojoj svaki, koji za trideset dana upravi koju molbu na bilo kojega boga ili čovjeka osim na tebe, kralju, ima se baciti u jamu lavovsku. ⁸Dakle, kralju, potvrdi taj zaključak i potpiši pismo, da se ne može promijeniti po neporecivom zakonu medijskoperzijskom!"

⁹Nato potpisa kralj Darije pismo sa zabranom.

¹⁰Kad je Daniel čuo, da je pismo potpisano, otide u svoju kuću, gdje je u svojoj gornjoj sobi imao otvore prozora naprema Jerusalemu. Tri puta na dan padao je na koljena svoja, obavljao je molitvu svoju i slavio Boga svojega, kao što je bio činio i prije.

¹¹Jednoga dana pohitješe oni ljudi ovamo i nađoše Daniela, kako se je molio i vadio Bogu svojemu.

¹²I otidoše kralju i upitaše za kraljevsku zabranu: "Nijesi li potpisao zabranu, po kojoj svaki, koji za trideset dana upravi kojegod molbu na bilo kojega boga ili čovjeka osim na tebe, kralju, ima se baciti u jamu lavovsku?" Kralj odgovori: "Tako je po neporecivom zakonu medijskoperzijskom."

¹³Tada oni odgovoriše kralju: "Daniel, jedan od judejskih zarobljenika, ne mari za te, kralju, ni za zabranu, koju si potpisao, nego obavlja tri puta na dan svoju molitvu."

¹⁴Kad je kralj to čuo, ožalosti se vrlo i pomisli na to, kako bi izbavio

Daniela. Trudio se do zalaska sunca, da ga oslobodi.

¹⁵Ali navališe oni ljudi na kralja i rekoše kralju: "Pomisli, kralju, da ima zakon medijskoperzijski, po kojem se svaka zabrana i zapovijed, koju je izdao kralj, ne mijenja!"

¹⁶Tada dade kralj zapovijed. I dovedoše Daniela i baciše ga u jamu lavovsku. Kralj reče još Danielu: "Bog tvoj, kojemu tako postojano služiš, neka te izbavi!"

¹⁷Tada donesoše kamen i metnuše ga jami na otvor. Kralj ga zapečati svojim prstenom i prstenima svojih velikaša, da se ne mogne ništa poduzeti proti Danielu.

¹⁸Potom se povuče kralj u svoju palaču i provede noć u postu i ne dopusti, da mu se unesu jela, ali ipak ga ostavi san. ¹⁹Rano ujutro, čim se razdanilo, ustade kralj i otide brže k jami lavovskoj.

²⁰Kad se približi k jami, viknu Daniela žalosnim glasom. Kralj reče Danielu: "Daniele, slugo Boga živoga, je li te Bog tvoj, kojemu tako postojano služiš, mogao izbaviti od lavova?"

²¹Daniel odgovori kralju: "Kralju, da si živ dovijeka! ²²Bog moj poslao je anđela svojega. On je zatvorio čeljust lavovima. Oni mi nijesu ništa naudili, jer sam bio nađen pred njim nedužan. I proti tebi, kralju, nijesam učinio nikakve nepravde."

²³Tada se kralj vrlo obradova i zapovjedi, da izvade Daniela iz jame. Kad su bili izvadili Daniela iz jame, ne nađoše ni najmanje ozljede na njemu, jer se je bio pouzdao u Boga svojega.

²⁴A one ljude, koji su bili optužili Daniela, dovedoše na zapovijed kraljevu i baciše ih u jamu lavovsku s djecom njihovom i sa ženama njihovim. Prije nego su bili došli na dno jami, navališe lavovi na njih i

potrše im sve kosti.

²⁵Potom izdade kralj Darije svima narodima, plemenima i jezicima, što stanuju po svoj zemlji, ovo pismo: "Sreća vam sve veća i veća! ²⁶Ovim izlazi od mene zapovijed, da se u svem području vlasti moje ima svaki bojati i strašiti Boga Danielova, jer je on Bog živi, koji ostaje dovijeka. Kraljevstvo se njegovo ne ukida nikada, i vlast njegova nema kraja.

²⁷On izbavlja i spasava, čini znake i čudesa na nebu i na zemlji. On je izbavio Daniela od sile lavova."

²⁸Danielu je bilo dobro za kraljevanja Darijeva kao i za perzijskoga kralja Kira.

Daniel – 7 glava

¹U prvoj godini Belšazara, kralja babilonskoga, imao je Daniel san i viđenja, što su bila pred duhom njegovim na postelji njegovoj. On je napisao san izvijestivši ukratko glavni sadržaj.

²Daniel je pripovijedao ovo: "Gledao sam noću u viđenju sna svojega, kako četiri vjetra nebeska uzburkaše veliko more. ³Četiri velike životinje izadoše iz mora, svaka drukčija.

⁴Prva je izgledala kao lav i imala je krila orlova. Dok sam gledao, krila joj se istrgnuše, i ona se podiže sa zemlje i stade na noge kao čovjek. Tada joj se dade srce čovječje.

⁵Najednom se pojavi druga životinja, što je izgledala kao medvjed. Bila je napola uzdignuta, imala je tri rebra u čeljusti među zubima. Viknulo joj se: 'Ustani, i jedi mnogo mesa!'

⁶Dok sam još gledao, pojavi se najednom druga životinja, što je izgledala kao ris. Imala je četiri krila na leđima. Imala je i četiri glave, i dade joj se vlast.

⁷Iza toga ugledao sam u noćnim viđenjima svojim najednom četvrtu životinju, strašnu, užasnu i vrlo jaku. Imala, je silne, gvozdene zube, kojima je jela i satirala. Što bi preostalo, pogazila je nogama. Razlikovala se od svih prijašnjih životinja i imala je deset rogova. ⁸Dok sam promatrao rogove, izraste najednom drugi mali rog među onima, i tri se prva roga iščupaše od njega. Na ovome rogu bile su oči, što su izgledale kao oči čovječe, i usta, što su govorila drske govore.

⁹Dok sam još gledao, bili su postavljena prijestolja, i jedan ataroviječan zauze mjesto. Odijelo njegovo bilo je bijelo kao snijeg. Kosa mu na glavi kao čista vuna. Prijestolje mu bilo plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgoren. ¹⁰Rijeka je ognjena izlazila od njega i tekla dalje. Tisuća tisuća služila mu i deset tisuća stajalo pred njim. I sud sjede i knjige se otvoriše. ¹¹Dok sam još jednako gledao zbog glasnih, drskih govora, što ih govorio onaj rog, tada sam vidio, kako bi ubijena ta životinja, tijelo se njezino raskomadalo i predalo ražarenom ognju. ¹²I ostalim životinjama bila je uzeta moć njihova; jer samo na određeno vrijeme bila je utvrđena duljina života njihova.

¹³Dok sam još imao noćna viđenja, dođe najednom jedan, koji je izgledao kao sin čovječji, na oblacima nebeskim. Kad je bio došao do staroviječnoga, dovedoše ga pred njega. ¹⁴I dade se njemu vlast, čast i kraljevstvo. Njemu moraju služiti svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova trajat će vječno i neće nikada proći. Nikada neće prestati kraljevstvo njegovo.

¹⁵Ja, Daniel, zadrhtao sam zbog toga na cijelom tijelu. Viđenja, što su stajala pred mojim duhom, uznemirila me. ¹⁶Pristupio sam k jednome od onih, koji su stajali ondje, i zamolio sam ga, da mi kaže što to sve znači. On mi odgovori i reče mi što to znači: ¹⁷Četiri velike životinje znače četiri kralja, koji će nastati na zemlji. ¹⁸Ali će potom sveci Svevišnjega dobiti vlast i navijek i do u sve vjekove posjedovat će tu vlast.

¹⁹Htio sam doznati i o četvrtoj životinji, koja se razlikovala od svih drugih i bila je vrlo strašna, koja je imala zube gvozdene i nokte mjedene, koja je jela i satirala i, što je preostalo, nogama pogazila; ²⁰I o deset rogova na glavi njezinoj, i o drugom rogu, koji je izrastao i tri su pred njim roga otpala, o rogu naime onom, koji je imao oči i usta, što su govorila drske govore, i koji je izgledao veći od ostalih. ²¹I bio sam vidio, kako je taj rog vojevao sa svecima i nadvlađivao ih, ²²Dok nije došao staroviječni, i dok nije bilo dano pravo svecima Svevišnjega, i dok nije prispjelo vrijeme, da sveci preuzmu vlast. ²³On odgovori: 'Četvrta životinja znači četvrto kraljevstvo, koje će nastati na zemlji, a razlikovat će se od svih drugih kraljevstva. Svu će zemlju progutati, pogaziti i satrti.

²⁴Deset rogova znači deset kraljeva, koji će nastati u tom kraljevstvu. Poslije njih doći će drugi, koji će se razlikovati od prijašnjih, i srušit će tri kralja. ²⁵On će govoriti drske govore proti Svevišnjemu i gledat će da utamani svece Svevišnjega i pomišljat će na to, da promijeni blagdanska vremena i zakon. I oni će biti predani vlasti njegovoj za jedno vrijeme i za dva vremena i za polovinu vremena. ²⁶Tada će zasjedati sud, i uzet će mu se vlast, te će se uništiti i razoriti sasvim. ²⁷Onda će se kraljevstvo, vlast i moć nad kraljevstvima pod svim nebom dati narodu svetaca Svevišnjega. Kraljevstvo će njegovo trajati vječno, i sve će vlasti njemu služiti i podložni mu biti.

²⁸Ovdje je kraj izvještaju. Mene, Daniela, vrlo su uznemirile misli moje. Lice se moje promijenilo, ali sam događaj sačuvao u pameti svojoj."

Daniel – 8 glava

¹"U trećoj godini vladanja kralja Belšazara imao sam ja, Daniel, poslije viđenja, što mi se najprije pokazalo, još drugo. ²Vidio sam ovo viđenje: Gledao sam, kako sam bio u prijestolnom gradu Suzi, koji leži u pokrajini Elamu. I to vidio sam u viđenju, da sam bio na rijeci Ulaju.

³Kad sam pogledao oko sebe, vidio sam najednom ovna gdje stoji pokraj rijeke, i imao je dva roga. Rogovi su bili veliki. Jedan je bio veći od drugoga. Veći je bio narastao poslije. ⁴Vidio sam ovna gdje bude na zapad, na sjever i na jug. Nijedna životinja nije mu mogla odoljeti i od sile njegove izbaviti. Činio je što je htio, i osilio se.

⁵Dok sam još gledao, dolazio je najednom jarac od zapada povrh sve zemlje, a da se nije doticao zemlje. Jarac je imao snažan rog iznad očiju. ⁶Kad je bio došao do ovna sa dva roga, što sam ga vidio gdje stoji pokraj rijeke, navali na njega silnim gnjevom. ⁷Vidio sam onda gdje posve blizu dođe k ovnu. Bijesno je udario na ovna i slomio mu oba roga, jer ovan nije imao snage da mu odoli, baci ga na zemlju i pogazi ga nogama. Nikoga nije bilo, da bi oslobodio ovna od sile njegove. ⁸Jarac je potom postao vrlo velik, Ali kad je bio postao velik, slomio se veliki rog. Na njegovo mjesto narasla su četiri druga roga prema četiri vjetra nebeska. ⁹Iz jednoga od njih narastao je malen rog i onda postao vrlo velik prema jugu i istoku i prema najkrasnijoj od zemalja. ¹⁰Podigao se je do vojske nebeske i pobacao na zemlju neke od vojske nebeske i od zvijezda i pogazio ih. ¹¹Sve do kneza vojske nebeske on se je podigao. Uzeo mu je svagdanju žrtvu i oskvrnio mjesto svetišta njegova, ¹²Zbog bezakonja bila je predana sveta vojska zajedno sa žrtvom svagdanjom. Srušio je istinu na zemlju. Što je činio, napredovalo mu je.

¹³Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori. Drugi je svetac upitao toga, koji je govorio: Dokle će trajati to viđenje za svagdanju žrtvu i za bezakonje pustošeno i za ostavljanje svetišta i svete vojske? ¹⁴Tada mi on reče: 'Do dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara. Tada će svetište doći do svojega prava.

¹⁵Kad sam ja, Daniel, tražio da razumijem viđenje, što sam ga bio vidio, tada najednom stade netko preda me, koji je izgledao kao čovjek. ¹⁶Nato sam čuo glas čovječji gdje viče preko Ulaja: 'Gabriele, razjasni tome tamo viđenje! ¹⁷I dođe On na mjesto, gdje sam stajao.

Kad se je približio, uplaših se ja i padoh ničice na svoje lice. A on mi reče: 'Pazi, sine čovječji, to se viđenje odnosi na posljednje vrijeme.

¹⁸Kad se je on razgovarao sa mnom, postadoh ja sav zapanjen i padoh na zemlju ničice na svoje lice. A on me se dotače; ispravi me opet na mjestu, gdje sam bio stajao. ¹⁹Tada reče: 'Evo, reknut ću ti, što će se dogoditi u posljednje vrijeme gnjeva; jer se viđenje odnosi na posljednje vrijeme.

²⁰Ovan, što si ga vidio, sa dva roga, to su kraljevi medijski i perzijski! ²¹Jarac je kralj grčki; veliki rog, što mu je bio iznad očiju, to je prvi kralj. ²²Što su onda, kada se slomio, mjesto njega narasla četiri druga, znači: Četiri kraljevstva proizaći će iz njegova naroda, ali ne tako jaka kao on. ²³Pri svršetku vlasti njihove, kad bezakonici navršše mjeru, ustat će kralj, drska pogleda i lukav. ²⁴Silna će mu biti moć, ali ne od vlastite snage. Nanijet će izvanrednu pustoš, i djela će mu napredovati. Moćne, pa i narod svetaca upropašćivat će. ²⁵Lukavstvom njegovim napredovat će mu prijeverni pothvat njegov. Bit će ohol i mnoge će iznenada upropastiti. Ali čim se digne na kneza nad knezovima, bit će satrven bez ruke ljudske. ²⁶Viđenje o večerima i jutrima, o čemu je bio govor, odgovara istini. Ali zapečati viđenje; jer se odnosi na dane daleke!

²⁷Ja, Daniel, bio sam posve iznemogao i bolovao sam čitave dane. Kad sam opet mogao ustati, vršio sam kraljevsku službu. A puno sam se čudio viđenju. Ali nije bilo nikoga, koji bi mogao to objasniti.

Daniel – 9 glava

¹U prvoj godini Darija, sina Ahasverova, iz plemena Medijaca, koji je bio postao kralj nad kraljevstvom Kaldejaca, ²U prvoj godini njegova vladanja namjerio sam se ja, Daniel, u knjigama na broj godina, za kojih će po proročanstvu Gospodnjem proroku Jeremiji ležati Jerusalem u ruševinama, naime sedamdeset godina. ³Upravio sam lice

svoje k Bogu, Gospodu, i uzeo sam moliti se i vapiti u postu, kostrijeti i pepelu. ⁴Molio sam se Gospodu, Bogu svojemu, i priznavao: "Gospode, Bože veliki i strašni! Ti držiš zavjet milosti onima, koji te ljube i drže zapovijedi tvoje.

⁵Mi smo grijeshili i krivo činili. Bili smo bezbožni, odmetnuli smo se i odstupili od tvojih zapovijedi i zakona.

⁶Nijesmo slušali sluga tvojih, proroka, koji su govorili u tvoje ime kraljevima našim, knezovima našim i ocima našim i svemu narodu u zemlji.

⁷Ti si, Gospode, pravedan, a stidno rumenilo moralo bi udariti u lice na današnji dan nas, sve ljude Judine, stanovnike jerusalemske, i sav narod izraelski, blizu i daleko po svim zemljama, kamo si ih razagnao zbog nevjernosti, koju počinije tebi.

⁸Gospode, stidno rumenilo moralo bi u lice udariti nas, kraljeve i knezove naše i oce naše, jer smo sagrijeshili tebi.

⁹Ali je u Gospoda, Boga našega, milosrđe i oprostjenje za to, što smo se odmetnuli od njega;

¹⁰Što nijesmo slušali glasa Gospoda, Boga svojega, da hodimo po zakonima njegovim, koje nam je dao preko sluga svojih, proroka.

¹¹Sav je Izrael prestupao zakon tvoj, otpadao je, a da nije slušao glasa tvojega. Prokletstvo i kletva, kako stoje napisani u zakonu Mojsija, sluge Božjega, izlili su se na nas, jer smo mu sagrijeshili.

¹²On je pustio da se na nama i na klasovima našim, koji su vladali nama, ispuni prijetnja njegova, da će nas naime udariti nesrećom velikom, kakva se nikada nije dogodila pod nebom osim u Jerusalemu.

¹³Kako stoji napisano u zakonu Mojsijevu, tako se je svalila na nas sva ta nesreća. A mi nijesmo umilostivili Gospoda, Boga svojega. Nijesmo se vratili od grijeha svojih i nijesmo marili za vjernost tvoju.

¹⁴Tako je Gospod naumio da spusti nesreću na nas; jer je Gospod, Bog naš, pravedan u svim djelima svojim, što ih čini, jer nijesmo bili slušali glasa njegovoga.

¹⁵I eto, Gospode, Bože naš, koji si izveo narod svoj iz Egipta rukom jakom i stekao sebi ime do dana današnjega, mi smo sagriješili i krivo činili.

¹⁶Odustani, Gospode, po svoj dobroti svojoj od gnjeva i jarosti svoje nad gradom svojim Jerusalemom i nad svetom gorom svojom, jer je s grijeha naših i s bezakonja otaca naših Jerusalem i narod tvoj izvrgnut ruglu svijetu, koji su oko nas.

¹⁷A sad poslušaj, Bože naš, molitvu i vapaj sluge svojega! Obasjaj licem svojim opustjelo svetište svoje zbog Gospoda!

¹⁸Prigni, Bože moj, uho svoje i čuj! Otvori oči svoje i vidi pustoš, u kojoj se nalazimo, i grad, nad kojim je bilo prizvano ime tvoje, jer ne donosimo preda te molitvu svoju pouzdavajući se u pravedna djela svoja, nego gledajući u veliko milosrđe tvoje.

¹⁹Gospode, usliši; Gospode, oprosti! Gospode, poslušaj i učini ne časeći zbog samoga sebe, Bože; jer se ime tvoje priziva nad ovim gladom i nad narodom tvojim!

²⁰Dok sam još govorio i molio se i priznavao grijehe svoje i grijehe naroda svojega Izraela i polagao vapaj svoj za svetu goru Boga svojega pred Gospoda, Boga svojega, ²¹Dok sam obavljao molitvu svoju, najednom Gabriel, isti, kojega sam prije bio vidio u viđenju, doletje mi brzo oko vremena večernje žrtve. ²²On me uputi i reče mi:

"Daniele, sada dolazim, da te poučim. ²³Kad si se počeo moliti, izađe riječ Božja. Dolazim, da ti to navijestim; jer si ljubimac Božji. Zato pripazi na riječ, tada ćeš razumjeti viđenje! ²⁴Sedamdeset je godišnjih sedmica određeno nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom, da se kraj učini bezakonju, da se oduzmu grijehi, da se okaje opačina, da se dovede vječna pravda, da se ispuni viđenje i proročanstvo i da se pomaže Sveti nad svetima. ²⁵Znaj dakle i razumij: Od vremena, kad izađe riječ, da se Jerusalem opet sazida, dok ustane pomazanik, knez, proći će sedam godišnjih sedmica i šezdeset i dvije godišnje sedmice, i opet će se sazidati s ulicama i prokopima u teško vrijeme. ²⁶Poslije šezdeset i dvije godišnje sedmice bit će pomazanik pogubljen, premda je nedužan. Grad zajedno sa svetištem bit će razoren od ratnoga naroda jednoga kneza, što će doći. Kraj će mu biti s potopom. Na svršetku rata doći će određeno opustošenje. ²⁷S mnogima će za jedne godišnje sedmice sklopiti tvrd zavjet i u polovini godišnje sedmice prestat će žrtva zaklanica i prinos. Na mjestu njihovu zavladat će grozota pustoši i trajat će do svršetka. Tada će se izliti određeno na opustošitelja."

Daniel – 10 glava

¹U trećoj godini perzijskoga kralja Kira bilo je dano jedno objavljenje Danielu, koji se je zvao Beltešazar. Ovo je objavljenje pravo i radi o velikoj nevolji. On je razumio objavljenje, izakako mu je jedno viđenje otvorilo razumljenje.

²"Tada sam ja, Daniel, bio u žalosti tri sedmice. ³Jela tečna nijesam jeo. Meso i vino nijesu ulazila u moja usta, i nijesam se mazao, dok ne prodoše tri sedmice.

⁴Kad sam se dvadeset četvrtoga dana prvoga mjeseca našao na obali velike rijeke, Tigrisa, ⁵I oko sebe pogledao, tada stade preda me jedan čovjek, obučen u platno. Oko bedara svojih nosio je pojas od čistoga zlata. ⁶Tijelo mu je sjalo kao krizolit. Kao munja sijevalo mu lice. Oči

mu bile kao baklje ognjene. Ruke i noge njegove blistale su kao mjed ugladena. Zvuk glasa njegova bio kao šum mnoštva naroda.

⁷Ja, Daniel, jedini imao sam ovu prikazu. Pratioci moji nijesu vidjeli prikaze. Ali ih je spopao takav strah, te su pobjegli, da se skrivaju. ⁸Ja sam ostao sam. Dok sam imao ovu veliku prikazu, ostavila me je sva snaga. Lice mi se nagrdilo i sva mi je snaga iščeznula. Tada sam čuo zvuk glasa njegova. ⁹Kad sam tada razabrao zvuk glasa njegova, pao sam onesviješćen preda se. Ležao sam licem na zemlji.

¹⁰Najednom dotakla me se ruka i pomogla me na koljena i na ruke.

¹¹On mi reče: 'Daniele, predragi čovječe, slušaj riječi, koje ću ti izreći! Uspravi se, jer sam sada poslan k tebi. Kad mi je to rekao ustao sam drščući.

¹²Tada mi reče: 'Ne boj se Daniele, jer odmah prvoga dana kad si se trudio, da dobiješ pouku, i kad si se ponizio pred Bogom svojim bile su uslišene molbe tvoje. Ja dolazim na molitvu tvoju. ¹³Dvadeset i jedan dan opirao mi se knez anđeo kraljevstva perzijskoga. Tada mi je došao u pomoć Mihael, jedan od najviših knezova anđela. Ostavio sam ga tamo kod kneza anđela kraljevstva perzijskoga. ¹⁴I dolazim, da ti kažem, što čeka tvoj narod u budućim danima, jer viđenje ide još u daleke dane.

¹⁵Dok mi je govorio te riječi, spustio sam oči svoje na zemlju i zašutio sam. ¹⁶Ali on, koji je izgledao kao čovjek, dotače se usana mojih. Tada sam mogao otvoriti usta svoja i rekao sam njemu, koji je stajao preda mnom: 'Gospodaru moj, ovom prikazom posve sam potresen i svu sam snagu izgubio. ¹⁷Kako bih mogao, gospodaru, jedan tako neznatan sluga govoriti s jednim tako visokim gospodarom kao što si ti? Tada mi nestaje sva snaga; i dah me ostavlja.'

¹⁸I još jedanput dotakao me se on, koji je izgledao kao čovjek, i dao mi nove snage. ¹⁹Rekao mi je: 'Ne boj se, preljubljeni čovječe! Mir neka je

s tobom! Ohrabri se, ohrabri se!' Dok je tako govorio s menom, osjetio sam se ojačen. Rekao sam: 'Govori, gospodaru, jer si me ojačio!'

²⁰Tada on reče: 'Znaš li, zašto sam došao k tebi? Sad ću se opet vratiti, da se borim s knezom anđelom Perzije. Kad svršim to, prikazat će se knez anđeo Grčke. ²¹Ali ću ti prije izreći, što je napisano u knjizi istine. Nitko ne stoji s menom proti onima osim vašega kneza anđela Mihaela.

Daniel – 11 glava

¹Već u prvoj godini vladanja Medijca Darija stajao sam uz njega kao pomoćnik i zaštitnik.

²Sad ću ti izreći istinu. Evo, još će se tri kralja perzijska pojaviti. Četvrti će steći veće bogatstvo nego svi drugi. Kad se osili bogatstvom svojim, sve će podignuti na grčko kraljevstvo.

³Tada će se pojaviti junački kralj i podignuti silno kraljevstvo i sve izvesti što hoće. ⁴Ali jedva se pojavi, raspast će se kraljevstvo njegovo i razdijelit će se u četiri vjetra nebeska, ali ne među potomke njegove. I neće više biti tako moćno kao pod vlašću njegovom.

⁵Kralj južni postat će jak. Ali jedan od vojskovođa njegovih natkrilit će ga moću i vlast će posvojiti sebi, Kraljevstvo će njegovo biti vrlo veliko.

⁶Poslije nekoliko godina oni će se sprijateljiti. Kći južnoga kralja doći će k sjevernom kralju, da uspostavi mir. Ali ona neće zadržati jaku pomoć; jer on i pomoć njegova neće se održati. Dapače ona će biti predana zajedno s pratnjom njezinom, ocem njezinim i pomoćnikom njezinim.

⁷Potom će od izdanka iz korijena njezina jedan ustati i staviti se na čelo vojsci, provalit će u tvrđavu sjevernoga kralja, napasti je i zauzeti. ⁸I bogove će njihove s livenim likovima njihovim, s dragocjenim posuđem njihovim, srebrom i zlatom odnijeti u Egipat kao plijen. Godine i godine

ostat će jači od sjevernoga kralja. ⁹Tada će ovaj upasti u kraljevstvo južnoga kralja; ali se mora opet vratiti u svoju zemlju.

¹⁰Ali će se sinovi njegovi naoružati i skupit će silne vojske. Oni će doći sve plaveći i potapajući i ponovno će u boju prodirati do grada njegova. ¹¹Ogorčen izaći će kralj južni i ratovat će s kraljem sjevernim. Ovaj će podignuti veliku vojsku, ali će se vojska dati u ruke onomu. ¹²Pošto bude vojska uništena, ponijet će se srce njegovo. Pobit će deset tisuća; ipak se neće moći držati. ¹³Sjeverni će kralj opet dignuti vojsku, veću od prijašnje, i poslije više godina doći će s velikom vojskom i sa silnim blagom.

¹⁴U to će vrijeme mnogi ustati na kralja južnoga, i zlikovci od tvojega naroda podignut će se, da se po njima ispuni proročanstvo, ali će oni pasti. ¹⁵I doći će kralj sjevernoga kraljevstva, načinit će opkope i uzet će jedan tvrdi grad. Čete južne neće odoljeti, ni izabrane čete njegove neće se moći oduprijeti. ¹⁶Tako može onaj, koji je došao proti njemu, činiti što hoće, a da mu se nitko ne opre. I on će se utvrditi u najkrasnijoj od svih zemalja. Uništenje je u ruci njegovoj. ¹⁷Tada naumi da sve njegovo kraljevstvo dobije u svoju vlast. Sklapa s njim ugovor i daje mu kćer za ženu u zloj namjeri. Ali se osnova neće obistiniti i neće mu uspjeti. ¹⁸Tada će se okrenuti na primorske zemlje i mnoge osvojiti. Ali će jedan vojskovođa dokrajčiti njegovo rujanje i njegov rug svaliti na njega. ¹⁹Tada će se okrenuti tvrđavama svoje zemlje. Pritom će se spotaknuti i pasti i zauvijek iščeznuti.

²⁰Na njegovo će mjesto stupiti drugi, koji šalje nastojnika kroz najkrasniju zemlju kraljevstva svojega. Ali iza nekoliko dana bude umoren, a ne od gnjeva, niti u ratu.

²¹Na njegovo će mjesto doći opak čovjek, kome nije bila namijenjena čast kraljevska. On će doći iznenada i spletkama se domoći vlasti.

²²Vojne sile bit će od njega poplavljene i uništene zajedno s knezom zavjeta. ²³I proti onomu, koji se udruži s njim, čini prijevaru. On će doći

i nadvladat će unatoč neznatnim četama svojim. ²⁴Iznenada će upasti u najrodnije krajeve u zemlji i počiniti zlodjela, kakvih nijesu počinili ni oci ni djedovi njegovi. Grabež i plijen i blago razdijelit će među njih rasipno. Proti tvrdim mjestima smišljat će osnove svoje, ali samo još za neko vrijeme.

²⁵Potom će podignuti moć svoju i hrabrost svoju proti kralju južnome s velikom vojskom. Kralj će južni doći u boj s velikom, vrlo jakom vojskom, ali neće moći odoljeti; jer će se skovati spletke proti njemu.

²⁶Njegovi drugovi za stolom navući će mu slom. Njegove čete bit će poplavljene, i mnogi će biti pobijeni i pasti. ²⁷Obadva kralja misle na prijevaru. Za jednim stolom sjede i lažu jedan drugome. Ali im osnove njihove ne polaze za rukom; jer će kraj još biti u određeno vrijeme. ²⁸I vraća se s velikim blagom u svoju zemlju i upravlja svoju misao proti svetom zavjetu. Kad izvrši svoju osnovu, vratit će se u svoju zemlju.

²⁹U urečeno će vrijeme opet početi na jug. Ali drugi put neće biti kao prvi put. ³⁰Jer će izaći proti njemu lađe iz Kitima. On će se zastrašiti i povratiti i sad će gnjev svoj iskaliti na svetom zavjetu. On će se opet obazreti na one, koji ostavljaju sveti zavjet.

³¹Vojska, koju je poslao, nastupit će, oskvrnit će svetište i tvrđavu, prestat će prinostiti žrtvu svagdanju i postaviti sramotnu gnusobu idolsku. ³²Riječima laskavim privodi k otpadu one, koji su se ogriješili o zavjet. Ali mnoštvo onih, koji poznaju Boga svojega, ostat će tvrdo i činit će pravo. ³³Razumni u narodu osvijestit će mnoge, ali će biti donekle duboko satrti mačem i plamenom, ropstvom i grabežem. ³⁴Ali dok budu duboko satrti, pružit će im se malo pomoći. Tada će im se licemjerski priključiti vrlo mnogi. ³⁵I još neki od razumnih će pasti, da se drugi okušaju, očiste i ubijele do posljednjeg vremena; jer će za to još biti određeno vrijeme.

³⁶I kralj će činiti što hoće. On će se oholo podignuti proti svakome bogu. Proti Bogu nad bogovima drsko će govoriti i nekažnjen ostati,

dok se ne napuni mjera gnjeva; jer će se izvršiti što je zaključeno. ³⁷I Boga otaca svojih neće štovati, niti će mariti za ljubimca boga žena, niti za ikojega drugog boga; jer će se dignuti iznad sviju. ³⁸Mjesto toga štovat će boga tvrđava; boga, kojega oci njegovi nijesu poznavali, štuje zlatom, srebrom i dragim kamenjem i drugim dragocjenostima. ³⁹Podignut će tvrda mjesta u čast tuđemu bogu. Tko prizna ovoga, njemu će iskazati veliku čast. Podijelit će im vlast nad mnogima i dati im zemlju kao plaću.

⁴⁰U posljednje vrijeme južni će se kralj sukobiti s njim. Na njega će kralj sjeverni navaliti s kolima, konjima i mnogim lađama i sve plaveći i potapajući provalit u zemlje. ⁴¹Pritom će upasti i u najkrasniju od svih zemalja. Deset tisuća past će. Samo će se ovi izbaviti od njega: "Edom, Moab i veći dio Amonaca. ⁴²Tada će posegnuti rukom svojom na zemlje i Egipat neće mu umaknuti. ⁴³Osvojit će blago u zlatu i u srebru i sve dragocjenosti Egipta. Libijci i Etiopljani u pratnji su njegovoj. ⁴⁴Tada će ga uplašiti glasovi s istoka i sa sjevera. S velikim će gnjevom izaći i mnoge će pogubiti i uništiti. ⁴⁵Razapet će sjajne šatore svoje između mora i svete, krasne gore. Ipak će ga dostići njegov kraj, a da mu nitko ne donese pomoći.

Daniel – 12 glava

¹U ono vrijeme podignut će se Mihael, veliki knez anđeo, koji zaštićuje sinove tvogega naroda. Bit će vrijeme tjeskobe, kakve nije bilo nikada, otkako je naroda, do onoga vremena. Ali će se tvoj narod spasiti u ono vrijeme, svi, koji se nađu zapisani u knjizi. ²Mnogi od onih, koji spavaju u prahu zemaljskom, probudit će a se, jedni na život vječni, drugi na sramotu i prijekor vječni. ³Pobožni će sjati kao sjajno nebo, i oni, koji su mnoge privodili k pravednosti kao zvijezde u sve vjekove.

⁴A ti, Daniele, zatvori ova objavljena! Zapečati ovu knjigu do posljednjega vremena! Mnogi će je pretraživati, i spoznaja će biti velika.

⁵Tada sam ja, Daniel, najednom vidio gdje stoje druga dva anđela, jedan s ove strane, drugi s one strane rijeke. ⁶Jedan upita čovjeka, koji je obučen u platno stajao nad vodom u rijeci: 'Kad će biti kraj ovim čudesnim stvarima?' ⁷Čuo sam, kako se je čovjek, koji je obučen u platno stajao nad vodom u rijeci, podižući desnicu svoju i ljevicu svoju k nebu zakleo onim, koji živi vječno: 'Ovo će se sve ispuniti poslije jednoga vremena, dva vremena i pola vremena, čim se svrši uništenje moći svetoga naroda.'

⁸Čuo sam to, ali nijesam razumio. Zato sam upitao 'Gospodaru moj, što znači posljednje od ovih stvari?'

⁹On odgovori: 'Idi Daniele: jer do posljednjega vremena ostaju zatvorene i zapečaćene ove riječi! ¹⁰Mnogi će se očistiti, ubijeliti i okušati. Bezbožnici će raditi bezbožno. Bezbožnici neće to razumjeti; ali će pobožnici to spoznati. ¹¹Od vremena, kad se ukine žrtva svagdanja i postavi gnusoba sramotna, bit će tisuća i dvjesta i devedeset dana. ¹²Blagoslovljen je onaj, koji ustraje i dočeka tisuću i tri stotine i trideset i pet dana! ¹³A ti idi u susret svršetku! Sada smiješ počivati. Na svršetku dana ustat ćeš k dijelu svojemu.'"

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#)

Hošea – 1 glava

¹Riječ Gospodnja, koja dođe Hosei, sinu Beerijevu, u dane kraljeva Judinih Uzije, Jotama, Ahaza i Ezekije i u dane Jeroboama, sina Joašova, kralja Izraelova.

²Prvi govor Gospodnji Hosei. Gospod reče Hosea: "Idi, uzmi ženu, koja je bludnica, i izrodi djecu bludničku, jer je i zemlja nevjerna Gospodu!"

³Tada on otide i oženi se Gomerom, kćerju Diblaimovom. Ona zatrudnje i rodi mu sina. ⁴Tada mu reče Gospod: "Nadjeni mu ime Jezreel, jer samo još malo, i kaznit ću krvno djelo Jezreela na kući Jehuovoj, i dokinut ću kraljevstvo kuće Izraelove. ⁵U onaj ću dan satrti moć Izraelovu u dolini jezreelskoj

⁶Ona opet zatrudnje i rodi kćer. Tada mu reče Gospod: "Nadjeni joj ime Lo–Ruhama (što znači Nepomilovna), jer od sada neću više iskazivati milosti kući Izraelovoj. Zauvijek ću je zaboraviti. ⁷A kući Judinoj iskazivat ću milost i izbavit ću ih Gospodom, Bogom njihovim. A neću ih izbaviti lukom, mačem i ratnom spravom, niti konjima i konjanicima."

⁸Kad je Nepomilovnu bila odbila od prsiju, zatrudnje opet i rodi sina.

⁹Tada reče Gospod: "Nadjeni mu ime, Lo–Ami, što znači (Nemojnarod), jer vi nijeste više moj narod, i ja više nijesam vaš. ¹⁰Ipak će jedanput biti broj djece Izraelove poput pijeska na moru, što se ne može izmjeriti ni izbrojiti. I mjesto da im se kaže: "Vi ste 'Lo–Ami', zvat će me 'djeca Boga živoga'. ¹¹Tada će se skupiti djeca Judina i djeca Izraelova i sebi će izabrati jednoga poglavara i otići će iz zemlje; jer će

biti velik dan jezreelski.

Hošea – 2 glava

¹Zovite tada braću svoju 'Mojnarod', i sestre svoje 'Pomilovana'!

²Potegnite mater svoju na odgovor! Potegnite je na odgovor, jer mi ona nije više žena, i ja joj više nijesam muž. Neka ukloni znakove idolske s lica svojega, likove idolske s prsiju svojih! ³Inače svući ću s nje odjeću njezinu i učinit ću je, kakva je bila, kad se je istom rodila. Napraviti ću je kao pustinju i načiniti ću je kao suhu zemlju, i pustiti ću je da umre od žeđi. ⁴I neću štedjeti ni djece njezine; jer su djeca bludnička; ⁵Jer je mati njihova bila bludnica; koja ih rodila, činila je sramotu, jer je govorila: 'Trčati ću za milosnicima svojim, koji mi daju kruh i vodu, vunu i lan, ulje i piće. ⁶Zato ću ti sagraditi put trnjem, podignut ću zid, da više ne nađeš putova svojih. ⁷Onda možeš trčati za milosnicima svojim, ali ih više nećeš stignuti, možeš ih tražiti, ali ih više nećeš naći. Tada ćeš reći: 'Ustat ću, vratiti ću se k prvome mužu svojem; jer mi je bilo onda bolje nego sada.

⁸Ali ona neće da zna, da sam joj davao žito, vino i ulje, da sam joj darovao mnogo srebro i zlato, što ga upotrijebiše za idolske likove baala. ⁹Zato ću uzeti opet natrag u svoje vrijeme žito svoje, u svoje doba vino svoje. Oduzet ću joj opet vunu svoju i lan svoj, kojim je pokrivala golotinju svoju. ¹⁰I otkrit ću sramotu njezinu pred milosnicima njezinim: nitko je neće oteti mojoj ruci. ¹¹Učiniti ću kraj svakoj nasladi njezinoj, svetkovinama i mladacima njezinim, subotama i blagdanima njezinim. ¹²Potrt ću čokote njezine i smokve, za koje reče: 'To je plača što mi je dadoše milosnici moji. Obratiti ću ih u pustoš, u pašnjak za životinje poljske. ¹³Za svetkovine baalove kazniti ću je, u koje im je žrtvovala, kitila se naušnicama i grivnama i trčala za svojim milosnicima, a mene zaboravila, govori Gospod.

¹⁴"Zato evo, ja ću je primamiti, odvesti ću je u pustinju, govoriti ću joj k

srcu. ¹⁵Darovat ću joj opet vinograde njezine. Dolinu tuge učinit ću vratima nade. Tada će me opet ljubiti kao u vrijeme mladosti svoje, kad je izlazila iz Egipta. ¹⁶U onaj dan", govori Gospod, "opet ćeš me zvati: 'Dragi mužu!' a nećeš me više zvati: 'baale moj!' ¹⁷Tada ću ukloniti iz usta njezinih imena baala, da se od sada više nikada ne zazivaju imena njihov.

¹⁸U onaj ću dan njima za ljubav sklopiti zavjet sa životinjama poljskim, s pticama nebeskim i s crvima zemaljskim. Luk, mač i ratnu spravu istrijebit ću sa zemlje i učinit ću da stanuju u miru. ¹⁹Tada ću te zaručiti sebi do vijeka, zaručit ću te sebi kako je pravo i pristojno, u dobroti i ljubavi. ²⁰Zaručit ću te sebi u vjernosti, da me spoznaš kao Gospoda.

²¹U onaj ću se dan odazvati", govori Gospod, "odazvat ću se nebu, i ono će se odazvati zemlji. ²²Zemlja će se odazvati žitu, vinu i ulju, i oni će se odazvati Jezreelu. ²³Tada ću ga zasijati u zemlji i udijelit ću milost 'Nepomilovnoj' i reći ću 'Nemojnarodu': 'Ti si moj narod.' I on će reći: 'Ti si Bog moj!' "

Hošea – 3 glava

¹Potom mi reče dalje Gospod: "Idi, ljubi ženu, što se daje ljubiti od drugoga i čini preljubu, kao što Gospod ljubi sinove Izraelove, a oni prijanjaju za tuđe bogove i žude kolače od grožđa!" ²Tada sam kupio sebi ženu za petnaest šekela srebra i za homer i letek ječma ³Onda sam joj rekao: "Dugo vremena imaš živjeti zarobljena, da ne učiniš ništa zlo i da se ne miješaš s drugim muževima, i ja se neću miješati s tobom." ⁴Jer će dugo vremena biti Izraelci zarobljeni bez kralja, bez kneza, bez žrtve, bez stupa bez efoda i bez terafima. ⁵Ali će se poslije Izraelci obratiti i tražit će Gospoda, Boga svojega, i Davida, kralja svojega, i podvrgnut će se puni strahopoštovanja Gospodu i spasenje će njegovo zagrliti na svršetku vremena.

Hošea – 4 glava

¹Čujte riječ Gospodnju, djeco Izraelova: Gospod podiže tužbu proti stanovnicima zemaljskim; jer u zemlji nema više vjernosti, nema pobožnosti, nema spoznaje Boga. ²Kriva kletva i laž, umorstvo, krađa i preljubočinstvo vladaju. Krvavo se djelo reda za krvavim djelom. ³Zato tuguje zemlja i gine sve, što stanuje u njoj, zajedno sa životinjama poljskim i pticama nebeskim. I ribe će u moru poizginuti. ⁴Zaista, neka se nitko ne prepire, neka nitko ne kudi! Tvoj je narod postao kao oni, koji se svade sa svećenicima. ⁵Zato ćeš posrtati danju, a i lažni prorok posrtat će s tobom noću. Uništit ću mater tvoju.

⁶Moj će narod biti uništen, jer mu fali znanje, jer si ti odbacio znanje, zato ću te ja odbaciti, da mi ne budeš svećenik, jer si zaboravio zakon Boga svojega, zato ću i ja zaboraviti djecu tvoju. ⁷Što ih je bilo više, to su više griješili proti meni. Čast njihovu pretvorit ću u sramotu. ⁸Od grijeha naroda mojega hrane se. Na krivnju njegovu izlazi pohota njihova. ⁹Tako će biti narodu kao svećenicima. Pohodit ću na njemu putove njegove i platit ću mu za opachine njegove. ¹⁰Žrtveno će meso jesti, ali se neće od toga nasititi. Službu će idolsku držati, ali neće od toga imati blagoslova, jer su odbacili štovanje Gospoda. ¹¹Služba idolska, vino i mast zaluduju.

¹²Narod moj pita drvo svoje. Štap njegov ima mu dati obavijest, jer ga je duh službe idolske zaludio. Od Boga je otpao u krivoboštvo. ¹³Na vrhuncima gorkim prinose žrtve; kade na humcima pod hrastovima, topolama i brijestovima; – jer godi sjena njihova –. Tako dolazi, da kćeri vaše čine blud i snahe vaše čine preljubu. ¹⁴Ali neću kazniti kćeri vaših, što čine blud, ni snaha vaših, što čine preljubu; jer vi sami idete nasamo s bludnicama idolskim i žrtvujete s milosnicama hramskim. A narod je u tom nerazuman i tako propada. ¹⁵Ako ti, Izraele, činiš službu idolsku, neka se ipak ne ogriješi Juda! Ne idite u Gilgalu! Ne zalazite u Bet–Aven i ne kunite se: "Tako da je živ Gospod!" ¹⁶Ako je Izrael nepokoran kao uporna junica, kako će ih Gospod pasti kao janje na

otvorenoj tratini? ¹⁷Efraim se udružio s idolima; ostavi ga! ¹⁸Je li se svršila pijanka, počinje služba idolska. Više vole idola nego velikoga Boga svojega. ¹⁹Vihor će ih uhvatiti krilima svojim. Oni će se osramotiti žrtvama svojim.

Hošea – 5 glava

¹Čujte, svećenici! Pazi, kućo Izraelova! Kućo kraljeva, slušaj! Jer se vas tide: Vi ste postali zamka u Mispi, mreža razapeta na Taboru. ²U Sitimu iskopaše jamu. A ja ću za njih sve biti šiba. ³Efraima poznajem dobro, i Izrael nije skriven od mene, jer si, Efraime, služio idolima, Izrael se je zamazao. ⁴Djela njihova se daju da se vrate k Bogu svojemu, jer duh idolopoklonstva vlada u njima, i oni neće da što znaju o Gospodu. ⁵Ponositost Izraelova mora se prignuti pred njim. Izrael i Efraim padaju vlastitom krivnjom. I Juda će pasti s njima. ⁶Sa svojim ovcima i govedima dolaze doduše da traže Gospoda, ali ga ne nalaze. On se je uklonio od njih. ⁷Jer prekršiše vjernost Gospodu i izrodiše tuđu djecu, zato neka ih izjede neprijatelj zajedno s poljima njihovim!

⁸U Gibei trubite u rog, u Rami u trubu! U Bet–Avenu dignite viku bojnu, – o Benjamine, za tobom! ⁹Pustinjom će postati Efraim u dan kazne. Proti plemenima Izraelovim objavljujem što će zacijelo biti. ¹⁰Knezovi su Judini postali kao oni, koji premještaju među. Izlit ću na njih jarost svoju kao vodu.

¹¹Zarobljen je Efraim, slomljeno njegovo pravo, jer je tako usrdno služio idolima. ¹²Kao moljac ja sam Efraimu, kao crvotoč kući Judinoj. ¹³Kada je Efraim osjetio bolest svoju i Juda gnojavu ranu svoju, tada Efraim otrča u Asiriju, i Juda posla k velikomu kralju. Ali vas on ne može ozdraviti niti iscijeliti gnojavu ranu vašu. ¹⁴Jer sam ja kao lav Efraimu, kao lavić kući Judinoj. Ja – razderem i otidem. Ja odvučem; izbaviti ne može nitko

¹⁵Ja otidem, vratim se natrag na svoje mjesto, dokle uplašeni ne

potraže lice moje. U nevolji svojoj traže me.

Hošea – 6 glava

¹Ustanite, vratimo se Gospodu! Jer nas je on razderao, pa će nas on i iscijeliti; ranio nas je, i zavirit će nas.

²Iza dva dana on će nas već ozdraviti, treći dan podignut će nas, i živjet ćemo pred licem njegovim.

³Budimo razboriti i težimo revno za spoznanjem Gospoda! Kao zora on će sigurno doći. Kao zimski dažd sići će nam, kao kasni dažd, koji natapa zemlju."

⁴"Efraime, što da ti učinim? Juda, što da ti učinim? Pobožnost je vaša kao oblak jutarnji, kao prolazna rosa rana. ⁵Zato sam posredovao preko proroka, probadao sam ih riječju usta svojih. Tada je pravo moje udarilo u oči kao svjetlost. ⁶Jer meni se dopada pobožnost, ne žrtve zaklanice, spoznaja Božja više, nego žrtve paljenice." ⁷"Ali su oni prelomili zavjet u Adamu. Tamo su mi postali nevjerni. ⁸Gilead je grad pun opočina, poštrapan krvlju. ⁹Družina je svećenička kao razbojnička četa. Oni ubijaju na putu u Šekem. Čine zlodjela. ¹⁰Strahotu sam vidio u kući Izraelovoj. Tamo Efraim čini idolopoklonstvo, Izrael se skvrni. ¹¹tebi, Judo, već je određena žetva, kad okrenem sudbinu naroda svojega.

Hošea – 7 glava

¹Kad hoću da liječim Izraela, pokaže se grijeh Efraima i zloća Samarije, jer oni čine samo prijevaru: lupeži provaljuju. Vani robe zločinci. ²Ne govore sebi, da ja pamtim svaku zloću njihovu. Sada stoje oko njih djela njihova, leže otvoreno pred očima mojim. ³U zloći svojoj pomazuju kraljeve, u nevjernosti svojoj knezove. ⁴Svi koliki su lažni drugovi. Kao peć su naložena. – Pekar prestane grijati i mijesiti tijesto,

dok uskisne. ⁵Na svetkovinu kralja našega plamte knezovi od vina. On pruža ruku svoju podsmjehačima. ⁶Oni plamte kao peć. Srce je njihovo puno lukavstva. Svu noć spava pekar – ; Ujutro plane peć kao plameni ogranj. ⁷Svi oni plamte kao peć i jedu svoje vladaoce. Svi su kraljevi njihovi bili svrgnuti. Ali ni jedan od njih nije povikao meni. ⁸Efraim se miješa s neznabošcima, Efraim je pogača, što se nije prevrnula. ⁹Stranci jedu mu mozak; on to ne opaža. Sijeda je već postala kosa njegova; on to ne opaža. ¹⁰Ponositost Izraelova optužuje ih otvoreno. Oni se ne vratiše natrag Gospodu, Bogu svojemu, s ne potražiše za uza sve to.

¹¹Efraim je kao golub, budalast, bez razuma. Zazvaše Egipat. Otidoše u Asiriju. ¹²Kad odlaze, razapinjem na njih mrežu, dovlačim ih kao ptice nebeske, karam ih, kako je kazivano u zajednici njihovoj.

¹³Teško njima, zadoše od mene! Prokleti, postadoše mi nevjerni. – Ja da ih zar otkupim? Govore laž na me. ¹⁴Ne viču mi od srca, kad jauču na ležajima svojim, kad se skupljaju zbog žita i vina i prkose mi. ¹⁵A ja sam ih upućivao i krijepio im mišice, ali su oni zlo mislili na me. ¹⁶Oni se obraćaju, ali ne prema gore. Oni su kao nezategnut luk. Knezovi njihovi padaju od mača zbog klevetnih govora svojih. Smijati će im se u zemlji Egiptu.

Hošea – 8 glava

¹Stavi trubu na usta svoja! Kao orao kruži nad kućom Gospodnjom, jer lome zavjet moj i prestupaju zakon moj! ²Dovikuju mi: 'Bože moj! Mi, Izraele, poznajemo te!' ³Spasenje odbija Izrael. Tako će ga progoniti neprijatelj. ⁴Postavljaju kraljeve bez mene, namještaju knezove bez znanja mojega. Od svojega srebra i zlata prave sebi idole na propast svoju.

⁵Grsti mi se bikova služba tvoja, Samarijo! Gnjev moj raspaljuje se na njih. Dokle će još ostati bez kazne? ⁶Jer on proizlazi iz Izraela; načinio

ga je umjetnik. On nije Bog, On će otići u komade, bik Samarije. ⁷Jer siju vjetar, buru će žeti. Stabljika nema ploda, i ona ne donosi brašna. Ako bi ga donijela, proždrijet će ga tuđinci.

⁸Proždrijet će se Izrael. Već je među narodima kao posuda bez vrijednosti. ⁹Jer su trčali u Asiriju. Kao divlji magarac, koji ide sam za se, jest Efraim. Donijeli su darove ljubavne. ¹⁰A jer su davali darove narodima, ja ću ih odvesti u progonstvo. Tada će doskora prestati kraljeve i knezove pomazivati. ¹¹Mnoge žrtvenike gradi Efraim da griješi. Oni mu postadoše na grijeh. ¹²I da mu propišem tisuću zakona, njemu su oni kao tuđi. ¹³Žrtve zaklanice vole se – i kolju. Meso se voli – i jedu. Gospod ih ne prima. On se sada, spominje krivnje njihove i kazni grijeha njihove. Moraju opet u Egipat. ¹⁴Izrael je zaboravio stvoritelja svojega i gradio je palače. Mnoge tvrde gradove podigao je Juda. Oganj ću baciti u gradove njegove. On ždere tvrđave njegove.

Hošea – 9 glava

¹Ne raduj se, Izraele, tako glasno kao narodi, jer si nevjerno ostavio Boga svojega. Voliš plaću idolsku na svim gumnima. ²Gumno i kaca neće ih poznati, i novo vino će zatajiti. ³Oni ne smiju dulje stanovati u zemlji Gospodnjoj. Efraim mora natrag u Egipat, i u Asiriju moraju oni jesti nečisto. ⁴Ne prinose tamo Gospodu vina, niti su mu ugodne žrtve njihove. Kao kruh žalosti one su njima. Nečist bude, tko ih jede, jer je kruh njihov samo za vlastitu glad. Ne dolazi u kuću Gospodnju. ⁵Što ćete onda činiti na dan sastanka, na godišnji blagdan Gospodnji? ⁶Jer eto, u Asiriju moraju ići. Egipat će ih opremiti. Memfis će biti grobnica njihova. Nad ljubljenim od srebra idolima njihovim buji trnje. U šatorima njihovim raste kopriva. ⁷Dolaze dani kazne. Dolaze dani osvete. Izraele, upamti to! "Prorok je luđak, bezuman je čovjek duha" – jer je zloća tvoja tako velika, neprijateljstvo tvoje tako žestoko. ⁸Efraim leži na zasjedi proti Bogu mojemu. Proroku je na svim putovima njegovim postavljena zamka ptičareva. Mržnja vlada u kući Boga mojega. ⁹Duboko su pali kao u dane Gibee. Ali se on spominje krivnje njihove,

on kazni grijeha njihove.

¹⁰Kao grožđe u pustinji, tako sam našao nekoć Izraela. Kao rani plod na smokvi u prvom tjeranju, tako sam gledao oca vašeg. Ali kad su došli k Baal–Peoru, posvetiše se tomu sramotnome bogu. Gadovi su postali kao taj bog, kojega su voljeli. ¹¹Kao što odlete ptice, iščeznut će mnoštvo Efraimovo: nema više rođenja, nema trudnoće, nema začetka. ¹²I ako bi othranili djecu svoju, učinit ću ih ipak bez djece. Jest, teško njima, kad ih ostavim! ¹³Efraim – kako ga gledam tamo prema Tiru – leži kao vrt. Ali Efraim mora odvesti djecu svoju na klanje.

¹⁴Podaj im, Gospode, što god možeš: podaj im krilo neplodno i prsa usahla!

¹⁵U Gilgali se činila sva zloća njihova. Jest, ondje sam zamrzio na njih zbog opakih djela njihovih. Protjerat ću ih iz kuće svoje. Ne volim ih više. Buntovnici su svi knezovi njihovi. ¹⁶U mozak je pogođen Efraim. Korijen je njegov posahnuo. Neće roditi roda. Ako i rode, ubit ću ljubimce njihove.

¹⁷Odbacit će ih Bog moj; jer ne idu za njim. Tako neka se prebijaju među neznabošcima!

Hošea – 10 glava

¹Bujan je čokot bio Izrael, kojega bi plodovi uspjeli. Ali što je više rastao broj plodova njegovih, to je više postavljao žrtvenika, što mu je bolje rodila zemlja, to je ljepše podizao stupove idolske. ²Razdijeljeno je srce njihovo. Sad će to okajati: žrtvenici njihovi poružit će se, idolski stupovi njihovi polomit će se! ³Tada će dakako reći: "Nemamo kralja, jer se nijesmo bojali Gospoda. I kralj – što bi on mogao učiniti za nas?" ⁴Oni govore samo riječi, kunu se lažno, sklapaju saveze: pravo cvate kao otrovno zelje u brazdama na njivi. ⁵Za bika u Bet–Avenu brinu se stanovnici Samarije. Jest, narod njegov žali za njim. Dršću za njega

svećenici njegovi, zbog sjajnog blaga njegova, jer putuje od njega.

⁶I njega odvlače u Asiriju kao dar velikome kralju. Efraima će spopasti stid. Izrael će se osramotiti namjerama svojim. ⁷Bit će uništena Samarija. Kao komad drveta na vodi ode kralj njezin. ⁸Bit će opustošene visine nesretne, grijeh Izraelov. Trnje i drača buje na žrtvenicima njihovim, Gorama će govoriti: "Pokrijte nas!" Humovima: "Padnite na nas!"

⁹"Od dana Gibee traje grijeh Izraelov. Ondje su mi postali nevjerni. Neće li ih do Gibee tamo progoniti rat proti četi zločinaca? ¹⁰Tako dolazim ja i karam ih. Skupljaju se proti njima narodi, kad ih kaznim zbog dvojake krivnje njihove. ¹¹Efraim je bio goveče poučljivo, što rado vrše. Zato mećem na lijepu šiju njegovu jaram i uprežem Efraima. Juda će orati, Jakov će drljati!

¹²Sijte u pravednosti, žanjite u ljubavi! Orite sebi krčevinu, jer je vrijeme da tražite Gospoda, da bi došao i podaždio vam pravednošću. ¹³Sijali ste opačinu, želi ste nesreću, jeli ste plod laži, jer si se pouzdao i u kola svoja, u mnoge ratnike svoje: ¹⁴Zato će se po gradovima tvojim razlijevati vrevi ratna. Sve će se tvrđave tvoje razrušiti, kao što je Šalman razrušio Bet–Arbelu u dan bitke. Matere su bile razmrskane zajedno s djecom svojom. ¹⁵Tako je učinio vama Betel, zbog odurne zloće vaše bit će doskora posve uništen kralj Izraelov.

Hošea – 11 glava

¹"Kad je bio Izrael mlad, zavolio sam ga i pozvao sina svojega iz Egipta. ²Ali što sam ih više pozivao to su oni dalje odlazili od mene, jer su žrtvovali baalima i kadili idolima. ³A ipak sam ja Efraima vodio vodiljkom i podizao ga na ruke svoje, ali oni nijesu spoznali, da sam bio spasitelj njihov. ⁴Vezama dobrote vukao sam ih k sebi, užima ljubavi. S njihove šije skidao sam kao jaram, sagibao sam se k njemu, davao mu hranu.

⁵Natrag mora Efraim u Egipat! Kralj njegov neka bude Asiriji jer su odbili povratak. ⁶U gradovima njihovim bjesnjet će mač, razbit će prijevornice njihove, žderat će ih zbog namjera njihovih. ⁷Narod moj naginje tomu, da se odvrati od mene. Zovu li ga u vis, ni jedan se ne podiže.

⁸Kako bih te mogao dati, Efraime, bih li te mogao predati, Izraele? Kako bih te mogao predati kao Adamu, kako bih te mogao uništiti kao Seboimu? Ne, uznemiri se srce moje u meni. Propinje se sav osjećaj moj. ⁹Neću učiniti po jarosti gnjeva svojega. Ne mogu Efraima opet uništiti, jer sam ja Bog a ne čovjek, u sredini tvojoj Svetac. Ne dolazim ti u jarosti gnjeva." ¹⁰Dolaze za Gospodom. On zove kao rikom lava. Na poziv njegov pridolaze ovamo dršćući djeca Izraelova sa zapada, ¹¹Kao ptice pridolaze ovamo dršćući iz Egipta, kao golubovi iz Asirije. "U kuće njihove vodim ih opet natrag", govori Gospod.

¹²Efraim me opkoljava lažju, kuća Izraelova prijevarom. Ali Juda još uvijek hoda prema Bogu, prema Svecu, koji je vjeran.

Hošea – 12 glava

¹Efraim pase vjetar, hlepi za jugom, čini neprestano mnogu laž i tlačenje. Sklapaju savez s Asirijom, nose ulje kao danak u Egipat.

²Ozbiljnu riječ ima Gospod da progovori s Judom. On mora Jakovu platiti prema putovima njegovim, kazniti ga po djelima njegovim. ³Već u krilu materinu prevario je on brata. U muževnoj snazi svojoj borio se je s Bogom. ⁴Borio se je s anđelom i nadvladao. Plakao je i molio mu se. U Betelu našao ga je opet. Tamo je govorio s njim. ⁵Gospod, Bog nad vojskama – "Gospod" je ime njegovo –: ⁶"Tako se imaš i ti vratiti k Bogu svojemu. Čini ljubav i pravicu! Uzdaj se vazda u Boga svojega!"

⁷Lažnu tezulju ima on u ruci kao kakav Kanaanac. Voli prevariti.

⁸Efraim govori: "Ipak sam se obogatio, stekao sam imetak. Sav posjed moj ne iskazuje mi nepravde, što bi zaslužila poravnanje." ⁹"A ja, Gospod, Bog tvoj od zemlje Egipta, dajem ti opet da stanuješ u šatorima kao u vrijeme susretanja. ¹⁰Govorio sam prorocima, ja sam, koji sam dao mnoga viđenja, i u pričama sun govorio preko proroka. ¹¹Kad su činili gnusobe u Gileadu, imale su se i uništiti! Prinosili su žrtvene junce u Gilgali. Zato imaju i žrtvenici njihovi postati kao gomile kamenja po brazdama na njivama." ¹²U poljane sirijske pobjegao je Jakov. Za ženu služio je Izrael. Za ženu postao je pastir. ¹³Po proroku izveo je Gospod Izraela iz Egipta. Po proroku bio je čuvan. ¹⁴Ali mu je Efraim pripremio gorku brigu. Zato Svemogućći tovari na njega krvno djelo njegovo, platit će mu sramotu njegovu.

Hošea – 13 glava

¹Kad je nekoć govorio Efraim, vladao je strah, jer je bio moćan u Izraelu. Ali kada je pao u krivnju po baalu, tada je uginuo. ²I sada još griješe dalje, grade sebi liveni lik od srebra, po uzoru idola. Loše djelo umjetnika sve je. "Njima", govore oni, "žrtvujte!" Čovjek ima štovati bikove! ³Zato će biti kao oblak jutarnji, kao prolazna rosa rana, kao pljeva, što se razleti s gumna, kao dim, što ide kroz rešetke.

⁴A ja, Gospod, jesam Bog tvoj od Egipta. Ne poznaš Boga osim mene. Osim mene nema pomoćnika. ⁵Brinuo sam se za te u pustinji, u zemlji suhote. ⁶Uz dobru pašu nasitili su se. Jest, kad su se nasitili, ponijelo se je srce njihovo, zato su me zaboravili. ⁷Zato ću im postati lav, vreat ću na putu kao ris. ⁸Napast ću ih kao medvjedica, kojoj ugrabili mlade, i rastrgat ću im srce u grudima. Tamo će ih prožderati lavovi, zvijeri će ih poljske rastrgati.

⁹To je nesreća tvoja, Izraele: Tko te može zaštititi od mene? ¹⁰Gdje je kralj tvoj, da te izbavi u svim gradovima tvojim? I svi knezovi tvoji, za koje si govorio: Daj mi kralja i knezove! ¹¹Dajem ti kralja u gnjevu svojemu i uzimam ga opet u jarošći svojoj.

¹²Krивnja je Efraimova dobro spravlјena. Griјeh je njegov dobro skriven.

¹³Bolovi porodilјe doći će na njega; ali je on ludo dijete; jer se u pravo vrijeme nije porodio. ¹⁴Ja ću ih izbaviti od vlasti Podzemlja, od smrti ću ih spasiti! Gdje je tvoja kuga, o smrti, gdje pomor tvoj, Podzemlje! Samilost se skrila od moјih očiju!

¹⁵Rodan će biti među plemenskom braćom svoјom, ali će doći istočni vјetar, vјetar Gospodnji, iz pustinje. Tada će mu usahnuti vrelo, studenac će mu presušiti: On će odnijeti blago njegovo i sve dragocjeno dobro njegovo. ¹⁶I Samarija će opustјeti, jer se usprotivila Bogu svoјemu: Oni će pasti od mača. Djeca će se njihova razmrskati, trudne žene njihove raspорiti."

Hošea – 14 glava

¹Izraele, obrati se Gospodu, Bogu svoјemu! Vlastitom si krivnjom pao.

²Uzмите sa sobom riječi pokajanja! Obratite se Gospodu i recite mu: "Oduzmi svu krivnju i umilostivi se! I mi ćemo ti žrtvovati hvalospjev usana svojih. ³Pomoćnik naš neće biti Asirija! Na konјima nećemo više jahati i nećemo više govoriti djelu ruku svojih 'Bože naš'; jer u tebe nalazi sirota milosrđe.

⁴"d njihova otpada iscijelit ću ih i srdačno ih ljubiti; jer se je gnјev moj odvratio od njih, ⁵Bit ću Izraelu kao rosa. Cvjetat će kao ljilјan. Ukorijenit će se kao cedri libanonski. ⁶Raširit će se grane njegove. Krasota će mu biti kao u masline. Miris njegov kao libanonski. ⁷Tada će opet stanovati u sjeni i opet sijati žito i cvjetat će kao vinova loza. Postat će slavni kao vino libanonsko. ⁸I što hode još Efraim od idola! Ja ću ga sam tada uslišiti i gledati na njega. Ja sam kao vazda zeleni čempres, Od mene je plod tvoj."

⁹Tko je tako mudar, da razumije ovo? Tako razuman, da to shvati? Jer su pravi putovi Gospodnji. Pravednici hode po njima; a zlikovci se

spotiću i padaju na njima.

[1, 2, 3](#)

Joel – 1 glava

¹Riječ Gospodnja, koja dođe Joelu, sinu Petuelovu.

²Čujte, starci slušajte, svi stanovnici zemlje! Je li se ikada tako što dogodilo vaše dane i u dane otaca?

³Propovijedajte o tom djeci svojoj, djeca vaša svojoj djeci i ova budućemu pokoljenju! –:

⁴Što osta od grisca, izjede skakavac. Što osta od skakavaca, izjede žderalice, što osta od žderalice, izjede ljupilac.

⁵Prenite se, pijanice, plačite! Sve vinopije, tugujte za novim vinom, jer je oteto iz usta vaših.

⁶Jer je prekrrio zemlju moju narod silan i bez broja. Zubi su njegovi zubi lavovi. Čeljusti su njegove kao u lavice.

⁷Potro je vinovu lozu moju, smokvu moju osušio, polomio ju i ogulio, bijele joj se grane.

⁸Tuguj kao djevojka, u odjeći žalosti za mladim zaručnikom!

⁹Nesta žrtvenih prinosa i naljeva u kući Gospodnjoj. Tuguju svećenici, sluge Gospodnje.

¹⁰Opustjelo je polje, uvenula je zemlja, jest, žito je uništeno, usahnulo je vino, nestalo je ulja.

¹¹Uplašeni stoje seljaci, ridaju vinogradari, zbog pšenice i ječma, jer je propala na njivi žetva.

¹²Posahnula je loza, uvela je smokva, šipak, palme i jabuka: sva su se drveta poljska posušila. Jest, nestalo je radosti kod ljudi.

¹³Opašite se, naričite, svećenici! Ridajte, sluge žrtvenika! Dodite, probdijte noć u odjeći pokorničkoj, vi, sluge Boga mojega, jer je nestalo u kući Boga vašega žrtvenih prinosa i naljeva.

¹⁴Naredite sveti post! Sazovite svečanost! Skupite starješine, sve stanovnike zemaljske u kući Gospoda, Boga svojega, i vapijte Gospodu:

¹⁵Jaoh dana, jer je blizu dan Gospodnji dolazi, i kao uništenje od Svemoćnoga.

¹⁶Nije li oteta hrana ispred očiju naših, kući Boga našega radost i veselje?

¹⁷Usjevno zrno leži trulo pod grudama. Prazne stoje žitnice. Raspadaju se spreme, jer posahnu žito.

¹⁸I kako uzdiše stoka! Raspršena su stada goveda, jer nemaju paše; i sitno blago gine.

¹⁹K tebi, Gospode, vičem, jer žega spali pasišta u pustinji. Plamen popali sva drveta u polju.

²⁰I zvijer poljska viče daščući za tobom, jer su usahnuli potoci, žega je spalila pasišta u pustinji.

Joel – 2 glava

¹Trubite u trubu na Sionu! Trubite na uzburu na svetoj gori mojoj! Da zadržću svi stanovnici zemaljski, jer dolazi dan Gospodnji, Jest, on je blizu! –:

²Dan tame i mraka. Dan oblačine i vihora, Kako se zora razastire povrh gora, tako dolazi narod, velik i silan, kakva nije bilo prije, a niti će ga poslije kad biti do u godine najdaljih pokoljenja.

³Pred njim proždire oganj. Za njim ližu plamenovi. Kao vrt edenski leži pred njim zemlja, a za njim pustinja tužna. Ništa ne uteče od njega.

⁴Izgleđaju kao konji, i trče kao konjanici.

⁵Topoću i skaču kao kola preko vrhunaca gora. Kao praskajući plamenovi pale strnjiku. Kao silna vojska, spremna za boj.

⁶Pred njima uzdržću narodi. Crveno se zažare sva lica.

⁷Kao junaci navaljuju. Kao ratnici penju se na zid. Svaki ide svojim putem. Ne odstupaju sa svojih staza.

⁸Jedan dragoga ne tiska. Svaki stupa svojom stazom. I među strijelama prodiru bez zastajanja,

⁹Udaraju na grad, trče po zidovima, penju se na kuće i kao lupeži i ulaze kroz prozore.

¹⁰Pred njima se trese zemlja, drmaju se nebesa. Sunce i mjesec pomrčaše, svjetlost se zvijezda ugasi.

¹¹I Gospod drma glasom svojim pred vojskom svojom, jer je vojska njegova vrlo velika, mnogobrojni su izvršitelji riječi njegove. Jest, velik

je dan Gospodnji i vrlo strašan, Tko će ga podnijeti?

¹²Ali i sada još govori Gospod: "Svim srcem obratite se k meni posteći, plačući i tugujući!"

¹³Razderite srca svoja a ne haljine svoje! Obratite se Gospodu, Bogu svojemu, jer je on milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat milosrdem i požali nesreću.

¹⁴Tko zna, neće li opet požaliti, tako da vam ipak još ostane blagoslov njegov, te imadnete žrtvene prinose i naljeve za Gospoda, Boga svojega?

¹⁵Trubite u trubu na Sionu! Naredite sveti post! Sazovite svečanost!

¹⁶Skupite narod! Posvetite zajednicu! Sazovite starce! Skupite djecu i nejačad! Zaručnik neka izađe iz svoje sobe, zaručnica iz svoje odaje!

¹⁷Između trijema i žrtvenika neka plaču svećenici, sluge Gospodnje, i neka mole: "Smiluj se, Gospode, narodu svojemu! Ne daj baštine svoje pod sramotu, da joj se rugaju neznabošci! Zašto da se kaše među narodima: 'Gdje im je Bog?'"

¹⁸Tada je revnovao Gospod za zemlju svoju i smilovao se narodu svojemu.

¹⁹I Gospod je odgovorio narodu, svojemu: "Evo, ja vam šaljem žita, vina i ulja da se stim nasitite! Više vas ne dajem pod sramotu među neznabošcima.

²⁰Sjevernoga neprijatelja protjerat ću od vas, odagnat ću ga u zemlju suhu i pustu, prednju četvu njegovu u istočno more, zadnju četvu njegovu u more zapadno, da se podigne od njega smrad rastvaranja i da nestane truleža njegova. Jest, velike ću stvari učiniti."

²¹Zemljo, ne boj se! Raduj se i veseli se, jer je Gospod učinio velike stvari.

²²Ne bojte se, životinje poljske, jer su opet zelena pasišta u pustinji, Drveta opet nose plodove svoje. Smokva i loza vinova daju urod svoj.

²³I vi, djeco Siona, radujte se i veselite se u Gospodu, Bogu svojemu, jer vam daje dažd u pravoj mjeri, spušta vam dažd rani i kasni kao prije.

²⁴Tada se opet gumna napunjavu žita. Kace se prelijevaju od vina i ulja.

²⁵"Ja ću vam nadoknaditi godine, kojima su urod izjeli skakavac, žderalica, ljupilac i grizac, velika vojska moja, koju sam poslao na vas.

²⁶Imat ćete jesti izobilja i bit cote siti i slavit ćete ime Gospoda, Boga svojega, koji je učinio čudesne stvari na vama. I nikada se više neće osramotiti narod moj.

²⁷Tada ćete spoznati, da ja boravim usred Izraela i da sam ja, Gospod, Bog vaš, a inače nitko. I nikada se više neće osramotiti narod moj.

²⁸Poslije ću izliti Duha svojega na svako tijelo. Tada će sinovi vaši i kćeri vase proricati, starci će vaši imati sne, mladići će vaši gledati viđenja.

²⁹I na slugе i sluškinje izlit ću Duha svojega u one dane.

³⁰I učinit ću da se pojave čudesni znaci na nebu i na zemlji krv, oganj i stupovi od dima.

³¹Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv, prije nego osvane dan Gospodnji, veliki i strašni dan."

³²Ali svaki, koji zaziva ime Gospodnje, spasit će se, jer će biti spasenje na gori Sionu, u Jerusalemu, kao što je to obećao Gospod. Preživjelima pripada, koga pozove Gospod.

Joel – 3 glava

¹"Jer gle, u one dane i u ono vrijeme, kada okrenem sudbinu Jude i Jerusalema.

²Tada ću sve narode skupiti i svesti u dolinu Jošafat. Ondje ću se suditi s njima zbog Izraela, svojega naroda i vlasništva, jer su ga razasuli među neznabošce i razdijelili zemlju moju,

³Jer su bacali ždrijeb na moj narod, davali sina za bludnicu i prodavali djevojku za vino i pijančevali.

⁴I vi, što imate vi s menom, Tire i Sidone i svi krajevi Filisteje? Hoćete li možda da mi platite što sam vam učinio? Ili da mi što učinite? Brzo ću ja učiniti, da djela vaša padnu na vašu glavu.

⁵Jer ste ugrabili moje srebro i zlato, moje dragocjeno blago odnijeli u hramove svoje.

⁶Djecu Judinu i jerusalemsku prodali ste Grcima, da ih maknete iz domovine njihove.

⁷Evo, ja ću ih dignuti iz mjesta, I uda ste ih prodali, i učinit ću da djela vasa padnu na vašu glavu.

⁸Vaše sinove i kćeri prodat ću sinovima Judinim. – Oni će ih prodati Sabejcima, naroda, što stanuje daleko. – Jer je to Gospod zapovjedio."

⁹Objavite ovo neznabošcima: "Oružajte se! Podižite ratnike! Neka izađu i dođu svi vojnici!

¹⁰Raskujte raonike svoje na mačeve kosijere svoje na koplja! Slabi neka rekne: "Junak sam!"

¹¹Ustanite, dođite svi, vi neznabošci unaokolo, i skupite se! Tamo svedi, Gospode, junake svoje!

¹²Ustanite, narodi! Idite u dolinu Jošafat, jer ću ondje sjesti da sudim svima neznabošcima unaokolo.

¹³Prihvatite za srp, jer je žetva zrela. Ustanite, stupite, jer je tijesak pun. Kace se prelijevaju, jer je zloća njihova velika.

¹⁴Čete za četama u dolini odluke, jer je blizu dan Gospodnji u dolini odluke.

¹⁵Sunce i mjesec pomrčat će, svjetlost zvijezda ugasit će se.

¹⁶I Gospod riče sa Siona, iz Jerusalema grmi glas njegov, da zadržću nebo i zemlja. Ali je Gospod zaštita svojemu narodu, branik djeci Izraelovoj.

¹⁷Tada ćete spoznatl, da sam ja, Gospod Bog vaš koji stanujem na Sionu, svetoj gori svojoj, Jerusalema će tada biti svetište, i neznabošci neće više u njega stupiti.

¹⁸I ono će vrijeme gole kapati slatkim vinom, humovi će proteći mlijekom, i svima potocima Judinim teći će voda. U kući Gospodnjoj provret će izvor, da natopi dolinu akacija.

¹⁹Egipat će postati pustinja, Edom pusta pustara zbog opačine učinjene sinovima Judinim, jer su prolili krv nedužnu u zemlji njihovoj.

²⁰A Juda će biti naseljen do vijeka Jerusalema kroz sve naraštaje.

²¹Osvetit ću krv njihovu, koje još nijesam osvetio. I Gospod će stanovati na Sionu.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#)

Amos – 1 glava

¹Govori Amosa, koji je pripadao stočarima iz Tekoe. On je proricao o Izraelu u dane kralja Uzije Judina i u dane Jeroboama, sina i Joašova, kralja Izraelova, dvije godine prije potresa.

²On reče: Gospod riče sa Siona. Iz Jerusalema grmi glas njegov. Tada tuguju pasišta pastirska. Vrhunac se Karmelu posuši.

³Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Damaska, za četiri neću mu oprostiti: Jer su vrhli Gilead gvođenom branom, ⁴Bacit ću oganj u kuću Hazaelovu, da proždere tvrđave Ben–Hadadove. ⁵Polomit ću prijevornicu Damasku. Utamanit ću stanovnike u dolini grijeha zajedno s nosiocima žezla iz kuće raskošne, Bet–Edena. Narod sirijski mora putovati u Kir!" Gospod je to rekao.

⁶Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Gaze, za četiri neću joj oprostiti: Jer su ih do posljednjega čovjeka sve odveli, da ih prodaju Edomu.

⁷Bacit ću oganj u zidove Gazi, da proždere tvrđave njezine. ⁸Utamanit ću stanovnike u Ašdod zajedno s nosiocima žezla iz Aškelona, Pružit ću ruku proti Ekronu, Ostatak Filistejaca izginut će." Svemogući Gospod je to rekao.

⁹Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Tira, za četiri neću mu oprostiti: Jer ih je do posljednjega čovjeka sve izručio Edomu, ne misleći na savez bratski. ¹⁰Bacit ću oganj u zidove Tiru, da proždere tvrđave njegove."

¹¹Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Edoma, za četiri neću mu oprostiti: Jer je progonio brata svojega mačem, ugušio sažaljenje, jarost svoju jednako čvrsto držao, gnjev svoj uvijek čuvao. ¹²Bacit ću oganj u Teman, da proždere tvrđave u Bosri."

¹³Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Amonaca, za četiri neću im oprostiti: Jer su parali trudne žene u Gileadu, da rašire zemlju svoju. ¹⁴Stavit ću oganj na zidove Rabi, da proždere stanovnike njegove s vikom u dan boja, s burom u dan vihora. ¹⁵Tada će kralj njihov otići u ropstvo zajedno s knezovima svojim." Gospod je to rekao.

Amos – 2 glava

¹Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Moaba, za četiri neću mu oprostiti: Jer je u kreč spalio kosti kralja iz Edoma. ²Bacit ću oganj na Moaba, da proždere tvrđave u Keritu. Moab će poginuti u vrevi bojnoj s vikom i s glasom trube. ³Istrijebit ću vladaoca iz sredine njegove i podavit ću s njim sve knezove njegove. Gospod je to rekao.

⁴Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Jude, za četiri neću mu oprostiti: Jer su zbacili zakon Gospodnji, nijesu držali uredaba njegovih, dali su se varati od idola lažnih, kojima su već služili oci njihovi, ⁵Bacit ću oganj na Judu, da proždere tvrđave Jerusalema."

⁶Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Izraela, za četiri neću mu oprostiti: Jer prodaju pravednika za novce, ubogoga za dvoje opanke. ⁷Jer gaze glavu siromasima u prahu zemaljskom, jer potiskuju s puta siromaha, sin i otac trče sluškinji, da skvrne sveto ime moje. ⁸Jer na haljinama zaplijenjenim leže, kod svakoga žrtvenika, vino oglobljenih piju u kući idola svojih –:

⁹A ipak sam bio ja, koji je istrijebio ispred vas Amoreje, kojima je visina kao cedara, kojima je jakost kao hrastova. Odozgo sam otrgao

plodove, odozdo korijene. ¹⁰Ja sam bio, koji vas je izveo iz Egipta, vodio vas u pustinji četrdeset godina, da osvojite zemlju Amoreja. ¹¹Između sinova vaših podizao sam proroke, između mladića vaših nazireje. Nije li tako, djeco Izraelova?" govori Gospod. ¹²"A vi ste davali nazirejima da piju vino i zapovijedali ste prorocima: 'Ne prorokujte!' ¹³Evo, zato ću vas svaliti, kao što vršuća kola svaljuju nagnjene snopove. ¹⁴Tada nema bijega brzomu, jakima se ne utvrđuje snaga, ratnik se ne spasava. ¹⁵Strijelac se neće održati, brzoteča ne može uteći, konjanik se ne može spasiti. ¹⁶I najhrabriji među junacima gol bježi u onaj dan, govori Gospod.

Amos – 3 glava

¹Čujte riječ, koju vam govori Gospod, djeco Izraelova, svemu plemenu, koje sam izveo iz Egipta: ²"Samo vas izabrao sam između svih naroda zemaljskih. Zato dajem da okajete svu krivnju svoju." ³Putuju li dvojica zajedno, a da ne poznaju jedan drugoga ⁴Riče li lav u šumi, a da nema plijena? Daje li glas u špilji lavić, prije nego je što uhvatio? ⁵Pada li ptica u mrežu na zemlji, ako ova ne čeka na nju? Diže li se lovka sa zemlje, ako se ne uhvati? ⁶Zatrubi li u gradu truba, a da se ne uplaše ljudi? Zadesi li nesreća grad, da je nije učinio Gospod? ⁷Ne, svemogući Gospod ne čini ništa, a da ne očituje osnovu svoju slugama svojim: prorocima. ⁸Kad rikne lav, tko da se onda ne prepadne? Kad Gospod, Svemogući, progovori, tko da onda ne prorokuje?

⁹Oglasite po tvrđavama u Ašdodu, po tvrđavama u zemlji egipatskoj! Recite: "Skupite se na visinama Samarije! Gledajte divljanje I u njoj, nasilja u njoj! ¹⁰Zaboravili su činiti pravo, govori Gospod, "Gomilaju opačinu i krvavo djelo u palačama svojim. ¹¹"Zato", ovako veli svemogući Gospod, "neprijatelj će unaokolo opustošiti zemlju i s tebe će svući krasotu tvoju. Tvrđave tvoje bit će oplijenjene."

¹²Ovako veli Gospod: "kao kad pastir istragne iz čeljusti lavu dvije koštice ili samo jagodicu od uha: "tako će se izbaviti samo malo od

sinova Izraelovih, koji sjede u Samariji na čipkama divana i na jastucima iz Damaska."

¹³"Čujte i posvjedočite kući Jakovljevoj! govori Svemogući Gospod, Bog nad vojskama. ¹⁴"Zaista, kad kaznim opačine Izraelove, tada ću kazniti i žrtvenike Betelu. Odbit će se rogovi žrtveniku, i oni će pasti na zemlju. ¹⁵Razorit ću zimnu kuću i ljetnu kuću, propast će kuće od slonove kosti, nestat će mnogih palača, govori Gospod.

Amos – 4 glava

¹Čujte ovu riječ, krave bašanske, koje ste u gori samarijskoj, koje tlačite uboga, satirete siromahe! Govorite gospodarima svojim: "Donesite da pijemo!" ²Svetošću svojom zakleo se je svemogući Gospod: "Evo, doći će na vas dani, kad će vas odvući kukama, posljednji ostatak vaš udicama ribarskim. ³Kroz prolome ćete izaći, svaka ravno naprijed. Gonit će vas k Hermonu, govori Gospod.

⁴"Idite samo u Betel i griješite, u Gilgalu, griješite još više! Prinosite svako jutro žetve zaklanice svoje, desetine svoje svakoga trećeg dana! ⁵I kvasan; kruh prinosite kao žrtvu zahvalnu! Glasno pozivajte na darove dragovoljne, jer je vama tako milo, sinovi Izraelovi," govori svemogući Gospod.

⁶"Poslao sam vam glad u svim gradovima vašim i nestašicu kruha u svim mjestima vašim: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

⁷"Uskratio sam vam dažd tri mjeseca pred žetvu, pustio sam dažd na jedan grad, a na drugi nijem, jedno se je polje nakvasilo drugo so je posušilo, kojemu nijesam poslao dažda. ⁸Dva, tri grada klecajući došla su u drugi grad da se napiju vode, i nijesu se nasitila: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

⁹"Udario sam vas sušom i medljikom, vrtove sam i vinograde vaše

opustošio, smokve i masline vaše izjeli su skakavci: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

¹⁰"Poslao sam vam kugu kao proti Egiptu, pobio sam mačem mlade ljude vaše zajedno s pristalim konjima vašim, pun gnjeva na vas pustio sam da ognjem izgori tabor vaš, ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

¹¹Učinio sam u vas pustoš kao Bog u Sodomi i Gomori, bili ste kao glavnja, što se istrgnula iz ognja: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

¹²"Zato ću ti sad, Izraele, tako učiniti zato, jer ću ti tako učiniti, popravi se, Izraele, da izađeš u susret Bogu svojemu!"

¹³Jer evo: koji pravi gore, stvara vjetar i očituje misli ljudi, koji čini zoru i tamu i hodi po visinama zemaljskim: "Gospod, Bog nad vojskama" ime je njegovo!

Amos – 5 glava

¹Čujte ovu pjesmu, koju vam kao tužaljku započinjem, kućo Izraelova!

²Pade djevojka Izraelova, ne diže se više, povaljena je na zemlji svojoj, nitko je ne pridiže.

³Jer onako veli svemogući Gospod: "Grad, koji je pošao u boj s tisuću, održa samo stotinu, a koji je pošao u boj sa stotinu, održa samo deset."

Za kuću Izraelovu! ⁴Jest, ovako veli Gospod kući Izraelovoj: "Tražite me, i živjet ćete! ⁵Ali ne tražite Betela! Ne idite u Gilgalu! Ne polazite u Beer-Šebu, jer Gilgala odlazi u ropstvo, a Betel će biti sasvim uništen.

⁶Tražite Gospoda, i živjet ćete! Inače doći će on na kuću Josipovu s ognjem, što ždere, i nitko ne može gasiti u Betelu." ⁷U pelin obraćate pravo i pravednost gazite nogama. ⁸On, koji je stvorio zvijezde Vlašiče i Štapce, koji pretvara tamu u jutro i dan i potamni u noć. On, koji

doziva vode morske i izljuje ih na zemlju: "Gospod" je ime njegovo!

⁹On čini da dođe pogibija na jake, da padne pustoš na tvrđavu.

¹⁰Mrze na onoga, koji govori pravo na vratima, i grde onoga, koji govori istinu. ¹¹Zato, što nogama gazite siromaha i podižete od njega daće žita, možete graditi kuće od tesana kamena, ali nećete nikada stanovati u njima; možete sebi saditi krasne vinograde, ali nećete nikada piti vina iz njih! ¹²Jer dobro znam mnoge opačine vaše, mnogobrojne grijehе vaše: tlačite nedužnoga, primate mito i sudite nepravedno siromahe. ¹³Zato šuti mudrac u ovo vrijeme; jer je zlo vrijeme.

¹⁴Tražite dobro a ne zlo, da živite! Tada će Gospod, Bog nad vojskama, biti i s vama, kako ste rekli. ¹⁵Mrzite na zlo i ljubite dobro! Pribavite pravici važnost na vratima! Može biti da se Gospod, Bog nad vojskama, smiluje ostatku Josipovu!

¹⁶Zato ovako veli Gospod, svemogućí Bog nad vojskama: "Na svim putovima bit će tužnjava, u svim ulicama vikat će se: 'Jaoh, jaoh!' Zvat će ratara na žalost, vinogradara k onima, koji umiju naricati. ¹⁷Tužnjava će vladati u svim vinogradima, kad budem koračao kroz sredinu vašu, Gospod je to rekao.

¹⁸Teško onima, koji žele dan Gospodnji! Što je dan Gospodnji za vas? On je tama a ne svjetlost. ¹⁹Bit će, kao kad tko bježi od lava, a nabasa na medvjeda. On možda umakne u svoju kuću i nasloni se rukom svojom na zid, ali ga tada ujede zmija. ²⁰Doista, tama je dan Gospodnji a ne svjetlost, mrak i bez vidjela!

²¹"Mrzim i prezirem svečanosti vaše. Ne volim mirisati svetkovina vaših. ²²Jer ako mi prinosite žrtve paljenice i prinose, to mi se ne dopada. Ne volim vidjeti pomirnih žrtava vaših od tovnih telaca.

²³Ukloni od mene dreku pjesama svojih! Zvižduk harfa tvojih ne volim slušati. ²⁴Navalit će sud kao voda i pravda kao potok što nikad ne

presuši.

²⁵Jeste li meni prinosili žrtve zaklanice i prinose u pustinji četrdeset godina, kućo Izraelova. ²⁶A pritom jeste li naokolo nosili Sikuta, kralja svojega, i Kevana, zvjezdanog boga svojega, idolske likove svoje, što ste ih načinili sebi? ²⁷Zato ću pustiti da vas odvedu u progonstvo tamo iza Damaska." Gospod je to rekao; "Bog nad vojskama" ime je njegovo.

Amos – 6 glava

¹Teško bezbrižnima u Sionu i sigurnima na gori samarijskoj, odličnima prvoga od naroda, koje sluša kuća Izraelova: ²Podite u Kalnu i vidite i odanle otidite u Hamat veliki! Tada, siđite u Gat u zemlji Filistejaca! Jesu li oni jači od ovih kraljevstva, ili je zar područje njihovo veće od područja vašega? ³Vi mislite da je daleko dan nesreće i primičete vlast nasilja. ⁴Leže na posteljama od slonove kosti i pružaju se na jastucima svojim. Jedu janjce iz stada i mlada goveda iz štale. ⁵Deru se uz zvuk harfa, izmišljaju sebi kao David sprave za igru. ⁶Piju vino iz zdjela i mažu se najboljim uljem, a ne mare za pad Josipov. ⁷Zato će sad otići u progonstvo na čelu prognanika, i zamuknut će veselje raskošnika.

⁸Zakleo se je sam sobom svemogućí Gospod, govori Gospod, Bog nad vojskama: "Oduravam gizdu Jakovljevu i mrzim na palače njegove i predajem grad zajedno sa stanovnicima njegovim." ⁹I ako deset ljudi samo ostane a jednoj kući, moraju i oni mrijeti. ¹⁰Ako jednoga rođak njegov nosi van i spali ga, da iznese kosti njegove iz kuće, i ako upita jednoga, koji se je skrio u nutrini kuće: "Ima li još tko hod tebe?", on odgovori: "Nitko!" i pridoda: "Šuti!", jer se ne smije imenovati ime Gospodnje. ¹¹Jer evo, Gospod zapovijeda, i udaraju na palače da se poruše i na kolibe da se raspadnu.

¹²Trče li konji po litici, ili ore li se volovima more, da vi pretvarate pravo u otrov, plod pravednosti u pelin? ¹³Vi se radujete Lo–Debaru i

govorite: "Nijesmo li svojom snagom zauzeli Karnajim?" ¹⁴Jer evo, kućo Izraelova, ja ću podignuti proti vama narod, govori Gospod, Bog nad vojskama. "On će vas pritisnuti odanle, gdje se ide u Hamat, do potoka u pustinji."

Amos – 7 glava

¹Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, učini da postanu skakavci, kad je počela nicati otava – bila je to trava iza kraljeve kosidbe. ²Kad su bili sasvim požderali zelen zemlje, tada se ja pomolih: "Svemogući Gospode, oprosti! Kako će opstati Jakov, jer je on tako malen! ³Tada se sažali Gospodu. "To se neće dogoditi reče Gospod.

⁴Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, svemogući Gospod pozva oganj za kaznu. Oganj proždrije veliku bezdanu i utamani baštinu Gospodnju. ⁵Tada se ja pomolih: "Svemogući Gospode, odustani! Kako će opstati Jakov, jer je on tako malen!" ⁶Tada se sažali Gospodu. "Ni to se neće dogoditi!" reče svemogući Gospod.

⁷Ovo mi dade da gledam: Gle, Svemogući je stajao pred jednim zidom. Držao je visak u ruci svojoj. ⁸I upita me Gospod: "Što vidiš, Amose?" Ja odgovorih: "visak." Tada reče Svemogući: "Evo, ja ću metnuti visak posred Izraela, naroda svojega. Neću ga više štedeći prolaziti. ⁹Neka se opustoše visine Izakove i razore svetišta Izraelova! Proti kući Jeroboamovoj ustat ću s mačem."

¹⁰Amazija, svećenik u Betelu, posla k Jeroboamu, kralju Izraelovu, i poruči mu: "Amos diže bunu na te u kući Izraelovo. Zemlja ne može više podnositi svih govora njegovih. ¹¹Jer je Amos ovako govorio: 'Jeroboam će poginuti od mača, Izrael će putovati iz zemlje svoje u progonstvo.'"

¹²I Amazija reče Amosu: "Vidioče, idi, ukloni se u zemlju Judinu! Ondje jedi kruh svoj i ondje prorokuj! ¹³Ne prorokuj više u Betelu; jer je on

svetište kraljevsko i hram kraljevine."

¹⁴Tada odgovori Amos Amaziji: "Nijesam niti prorok ni proročki sin, nego sam govedar i uzgajam dudove. ¹⁵Ali me je Gospod uzeo od stada, i Gospod mi je zapovjedio: 'Idi, prorokuj mojemu narodu Izraelu! ¹⁶A sada čuj riječ Gospodnju! Ti kažeš: 'Ne prorokuj proti Izraelu i ne svjedoči proti kući Izakovoj!' ¹⁷Zato ovako veli Gospod: Žena će tvoja činiti sramotu u gradu. Sinovi će tvoji i kćeri tvoje pasti od mača. Zemlja će se tvoja razdijeliti mjeračkim užem. A ti ćeš sam umrijeti u nečistoj zemlji, i Izrael mora putovati iz svoje zemlje u progonstvo.

Amos – 8 glava

¹Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, tu je bila košarica sa zrelim voćem. ²I on me upita, što vidiš, Amose? Ja odgovorih: "Košaricu sa zrelim voćem." Tada mi reče Gospod: "Dolazi kraj mojemu narodu Izraelu. Neću ga više štedeći prolaziti. ³Pjesme u palači bit će ridanje u onaj dan," govori svemogući Gospod. "Velik će biti broj mrtvih tjelesa. Svuda će se pobacati, tiho!"

⁴Čujte ovo, koji gazite siromaha, upropašćujete maloga čovjeka! ⁵Kažete: "Kada će napokom proći mlađak, da prodajemo žito! Kada subota, da možemo otvoriti žitnice? Mi bismo smanjili mjeru, povećali uteg i varajući krivotvorili mjerila. ⁶Kupovat ćemo siromaha za novce, ubogoga za par opanaka. Htjeli bismo prodavati otražak od žita. ⁷Ali se je Gospod zakleo slavom Jakovljevom: "Nikada neću zaboraviti nijednoga djela njihova." ⁸Ne mora li se zemlja potresti od toga, ne moraju li protužiti si stanovnici njezini, tako da se ona posvuda podigne kao Nil i uskipi i padne kao Nil u Egiptu? ⁹"U onaj će se dan dogoditi," govori svemogući Gospod, "i učinit ću da sunce iščezne u podne i pomračit ću zemlju za bijela dana. ¹⁰Pretvorit ću blagdane vaše u žalost, sve pjesme vaše u naricanje za mrtvim. Metnut ću odjeću žalosti oko svih bedara, učinit ću ćelavom svaku glavu. Rspakat ću zemlji kao za sinom jedincem. Gorak dan bit će joj kraj."

¹¹"Gle, doći će dani," govori svemogući Gospod, "kad ću poslati glad u zemlji, ne glad kruha ni žeđ vode, nego slušanja riječi Gospodnjih.

¹²Tada će se potucati od mora do mora, trčat će od sjevera do istoka, da traže riječ Gospodnju, ali je neće naći. ¹³U ono će vrijeme obamirati s lijepe djevojke i ginut će mladići od žeđi: ¹⁴Oni, koji se sada kunu idolima samarijskim i govore: 'Tako da je živ bog tvoj, Dane! Tako da je živ bog tvoj, Beer–Šebo! Oni će pasti i neće više ustati.

Amos – 9 glava

¹Vidio sam Svemogućega gdje stoji na žrtveniku i govori: "Udari na glavicu stupa, da se zatresu grede, i razmrskaj ih, da padnu na glavu svima! Mačem ću pobiti, što ostanu živi. Neće uteći između njih ni jedan! Ni jedan, koji je umaknuo od njih, neće se moći spasiti! ²I ako bi provalili u svijet mrtvih, i odatle će ih izvaditi ruka moja. I da bi se popeli do na nebo, i odatle ću ih skinuti. ³I kad bi se sakrili gore na Karmelu, tamo ću ih pronaći i uzeti. I da se skriju ispred mene na dnu mora, ondje ću zapovjediti životinjama morskim, da ih unište. ⁴I da otidu u ropstvo pred neprijateljima svojim, i ondje ću zapovjediti maču, da ih pobije. Upravit ću oko svoje njima na nesreću, a ne na spasenje.

⁵Svemogući Gospod nad vojskama, koji se dotakne zemlje, tako da se ona rastapa i tuguju svi stanovnici njezini, da se diže posvuda kao Nil i spušta se kao Nil u Egiptu. ⁶On, koji je sagradio u nebu odaje svoje, svod svoj osnovao na zemlji. On, koji zovne vode morske i izljuje ih po zemlji: "Gospod" je ime njegovo!

⁷"Vrijedite li mi više, sinovi Izraelovi, negoli Kušiti?" govori Gospod. "Jest, izveo sam Izraela iz Egipta, ali isto tako Filistejce iz Kaftora i Sirijce iz Kira. ⁸Gle, na griješno kraljevstvo oči su svemogućega Gospoda upravljene. Sa zemlje ću ga zatrti, ali neću sasvim zatrti kuće Jakovljeve, govori Gospod. ⁹"Jer evo, dat ću napatuk i rastrest ću među sve neznabožačke narode I kuću Izraelovu, kao što se trese žito

u rešetu; nijedno dobro zrno neće pasti na zemlju. ¹⁰Od mača će poginuti svi zlikovci u narodu mojem, koji sad govore: "Nas neće pogoditi nesreća! Neće nas dostignuti!"

¹¹U ono vrijeme podignut ću raspali šator Davidov, zatvorit ću pukotine njegove, popraviti ću ruševine njegove sagradit ću ga, kao što je bio u dane prošlosti, ¹²Da posjeduju, što je ostalo od Edoma, i sve neznabožачke narode, nad kojima se izvikalo ime moje, govori Gospod, koji izvršuje ovo.

¹³"Evo, doći će dani, govori Gospod, "kad će orač stizati žeteoca, gnječilac grožđa sijača. Gore će kapati slatkim vinom, i svi će se humovi rastapati. ¹⁴Tada ću okrenuti sudbinu Izraela, naroda svojega: oni će posagraditi opustošene gradove i stanovati u njima, nasadit će vinograde i piti vino iz njih, nasadit će vrtove i uživati plodove njihove. ¹⁵Posadit ću ih u zemlju njihovu, da se više ne iščupaju iz zemlje svoje, koju sam im dao," govori Gospod, Bog tvoj.

¹Videnje Obadijino. Ovako veli svemogući Gospod o Edomu: Od Gospoda čuli smo ovaj glas, među narode bila je poslana ova vijest: "Ustajte, dignut ćemo se na nju u boj!" ²"Gle, učinit ću te malim među narodima. Prezren ćeš biti preko mjere. ³Oholost srca tvojega zaludila te. U rasjelinama kamenitim stanuješ, imaš svoje sjedište na visini: zato misliš u sebi: 'Tko me može srušiti na zemlju?' ⁴I visoko si sagradio kao orao, jest, pod same zvijezde gnijezdo svoje: ipak sam te odatle srušio dolje", govori Gospod. ⁵Kad bi došli k tebi kradljivci ili noćni lupeži, – kako si dotjeran do ništa! – oni bi samo krali, koliko bi trebali, Sad bi došli vinogradari u vinograd tvoj: oni bi još ostavili pabirke. ⁶Kad se pretražuje Ezav, prekopava se blago njegovo! ⁷Natrag do granice gonit će te svi saveznici tvoji. Zaludit će te i silu ti nanijeti, koji su ti bili prijatelji. Tvoji drugovi za stolom podmeću ti zamke, a ti to ne slutiš.

⁸"Doista, u onaj će se dan dogoditi", govori Gospod, "tada ću uništiti mudrace edomske, razumne u gori Ezavovoj. ⁹Tvoji će junaci, Temane, očajavati, da se unište svi stanovnici iz gore Ezavove." ¹⁰Za umorstvo, za zlodjelo na tvomemu bratu Jakovu pokrit će te sramota! Bit ćeš istrijebljen za vječna vremena ¹¹Jer si tada stajao suprot, kada su stranci odvodili u ropstvo vojsku njegovu, i tuđinci prodirali na vrata njegova i bacali ždrijež nad Jerusalem, i ti si bio kao jedan od njih.

¹²Ti nijesi trebao gledati dana brata svojega, dana nesreće njegove, nijesi trebao radovati se sinovima Judinim u dan uništenja njihova, nijesi trebao podsmijevati se u dan nevolje njihove. ¹³Nijesi trebao prodrijeti na vrata naroda mojega u dan nesreće njegove, nijesi trebao naslađivati se na zlu njegovu u dan pogibli njegove, nijesi trebao pružiti

ruku svoju u dan nevolje njegove. ¹⁴Nijesi trebao da stojiš na raskršćima, da ubijaš bjegunce njegove, i nijesi trebao da izdaješ onih, što izmakoše u dan tjeskobe.

¹⁵Jer je blizu dan Gospodnji nad svim narodima! Kako si činio, tako će ti biti: "djela tvoja Padaju natrag na vlastitu glavu tvoju. ¹⁶Doista, kao što ste vi morali piti na svetoj gori mojoj, tako će sveudilj piti svi narodi, piti i srkati biti, kao da ih nije bilo nikada.

¹⁷Ali će na gori Sionu biti spasenje, Ona će biti utočište. I kuća Jakovljeva pobijedit će pobjeditelje svoje. ¹⁸Kuća Jakovljeva bit će ogranak i kuća Josipova plamen. A kuća Ezavova postat će strnjika! Oni će je zapaliti i izgorjeti, i ništa neće više ostati od kuće Ezavove, jer je to rekao Gospod.

¹⁹Tada će južna zemlja zaposjesti goru Ezavovu i nizinu Filistejaca. I polje će Efraimovo zaposjesti i polje samarijsko, i Benjamin Gilead. ²⁰Prognanici vojske Izraelaca zaposjest će sva mjesta Kanaanaca do Sarfate. Zarobljenici iz Jerusalema, koje prognaše u Sefarad, baštinit će južne gradove. ²¹Izbavitelji će uzaći na goru Sion, da sude gori Ezavovoj. A kraljevstvo će biti Gospodnje.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#)

Jona – 1 glava

¹Riječ Gospodnja dođe Joni, sinu Amitajevu: ²"Ustani, idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj ondje, jer zloća njihova prodrla je do mene."

³A Jona ustade da pobjegne od Gospoda u Taršiš. Side u Jopu i nađe tamo lađu, koja je išla u Taršiš. Plati vozarinu i ukrca se, da se tako odveze daleko od Gospoda u Taršiš.

⁴Ali Gospod posla silan vjetar na more, i nastade na moru jaka bura, tako da je lađa bila blizu da se razbije. ⁵Lađari su se uplašili, i svaki zavikao svojega boga. Bacali su u more sprave lađine, da bi stim olakšali lađu. A Jona je bio sisao na dno lađi, legao i zaspao. ⁶Tada pristupi k njemu kapetan lađe i upita ga: "Što ti spavaš? Ustani i prizivaj Boga svojega! Možda nam se smiluje taj Bog, da ne poginemo."

⁷Potom rekoše jedan drugome: "Dođite, bacit ćemo ždrijeb, da vidimo, čijom krivnjom pogodi nas ova nesreća!" Baciše dakle ždrijeb, i pade ždrijeb na Jonu. ⁸Tada mu rekoše: "Daj da znamo, čijom nas krivnjom pogodi ova nesreća! Što je tvoj zanat? Odakle ideš? Gdje ti je postojbina? Od kojega si naroda!"

⁹On im odgovori: "Ja sam Hebrejin. Štujem Gospoda, Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju."

¹⁰Tada se vrlo uplašiše ljudi i upitaše ga: "Što si učinio?" Jer su doznali ljudi, da je on bio na bijegu od Gospoda; jer im je to priznao.

¹¹Upitaše ga ovako govoreći: "Što ćemo činiti s tobom, da odustane more od nas?" More je naime bučilo sve žešće. ¹²Tada ih on zamoli: "Uzmite me i bacite me u more! Tada će more odustati od vas, jer znam, da je zbog mene došla na vas ova velika bura." ¹³A ljudi su veslali da opet dođu na zemlju. Ali nijesu mogli; jer je more navaljivalo sve žešće na njih. ¹⁴Tada povikaše Gospodu: "Ah, Gospode, ne daj da poginemo zbog života ovoga čovjeka! Nemoj to metnuti na nas kao nedužno prolivenu krv, nego učini, Gospode, što se dopada tebi!" ¹⁵Potom uzeše Jonu i baciše ga u more. Tada presta more bučiti. ¹⁶Ali se ljudi vrlo pobojaše Gospoda. Prinesoše žrtvu Gospodu i učiniše zavjet. ¹⁷A Gospod zapovjedi, te velika riba proguta Jonu. Tri dana i tri noći ostade Jona u utrobi ribe.

Jona – 2 glava

¹I Jona se pomoli u utrobi ribe Gospodu, Bogu svojem, ²I reče: "Iz tjeskobe svoje zavapih Gospodu: on mi dade odgovor. Iz krila podzemnoga svijeta povikah za pomoć: ti si čuo glas moj.

³Ti si me bacio u dubinu, u srce moru, da me je optekla voda. Sve poplave tvoje i valovi tvoji prelazili su preko mene.

⁴Pomislio sam: 'Odbačen sam ispred očiju tvojih. Kako mogu dalje još gledati sveti hram tvoj?'

⁵Vode mi doprle već do blizu života. Dubina me opkolila. I oko glave bila mi se ovila sita.

⁶Upao sam do temelja gorskih. Prijevornice zemaljske zatvorilo me dovijeka. Tada si me izvadio iz jame, Gospode, Bože moj!

⁷Kad mi već gotovo iščeznuo život, spomenuo sam se Gospoda. Molitva je moja prodrila k tebi u svetom hramu tvojemu.

⁸Koji štiju ništave idole, ostavljaju onoga, koji im je spasenje.

⁹A ja ću ti zahvalom glasnom prinijeti žrtvu. Što sam zavjetovao, platit ću. U Gospoda je spasenje!"

¹⁰Tada Gospod zapovjedi ribi, i ona izbljuva Jonu na zemlju.

Jona – 3 glava

¹Opet dođe riječ Gospodnja Joni: ²"Ustani, idi u Ninivu, grad veliki, i drži mu propovijed, koju sam ti naložio!" ³Jona ustade i otide u Ninivu po napatku Gospodnjem. Niniva je bila nekoć grad silno velik, tri dana hoda dug. ⁴Jona poče dakle ići u grad jedan dan hoda, i propovijedao je: "Još četrdeset dana, i Niniva će propasti!"

⁵Ninivljani povjerovali su Bogu, oglašili su post i obukoše se, veliki i mali, u pokorničke haljine. ⁶Vijest o tom doprije i do kralja u Ninivi. Tada on ustade sa svojega prijestolja, skide sa sebe svoj plašt, zamota se u pokorničku haljinu i sjede u pepeo. ⁷Onda dade oglasiti u Ninivi: "Zapovijed kralja i njegovih knezova: Ljudi i životinje, goveda i ovce ne smiju okusiti ništa! Ne smiju ići na pasište i na pojište, ⁸Nego se moraju – čovjek i stoka – pokriti haljinama žalosti! Neka se glasno zaziva Bog, i neka se svaki okani svojega zla puta i opakoga djela svojih ruku!" ⁹Možda se opet umilostivi Bog i odustane od ljutoga gnjeva svojega, tako da ipak ne izginemo."

¹⁰Kada Bog vidje djela njihova, da se naime okaniše svojega zla puta, tada se sažali Bogu zbog nesreće, kojom im je bio zaprijetio, i ne učini je.

Jona – 4 glava

¹To vrlo ozlovolji Jonu, i on se rasrdi. ²Ovako se on pomoli Gospodu: "Ah, Gospode, to je eto ono, što sam mislio, kad sam još bio u svojoj postojbini! Upravo zato htio sam prije pobjeći u Taršiš, jer znao sam, da si ti Bog milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat milosrđem i sažaljš se zbog nesreće. ³A sada, Gospode, uzmi ipak život moj od mene; jer je bolje za me da umrem nego da živim!"

⁴Ali ga Gospod samo upita: "Je li pravo o tebe, da si tako zlovoljan?"

⁵Tada izađe Jona iz grada i sjede na istoku grada. Načini ondje sebi kolibu, i sjedio je pod njom u sjeni, da vidi, što će se dogoditi gradu. ⁶I Bog, Gospod, dade, te se izviije bršljan, koji uzraste nad Jonom, da glavi njegovoj pruži sjenu i da ga izliječi od njegove zlovolje. Jona se je bršljanu veoma radovao.

⁷Kad je idućega dana zora osvanula, dade Bog, te crv podgrize bršljan, tako da je usahnuo. ⁸Kad je bilo ogranulo sunce, posla Bog vruć istočni vjetar. I sunce upeče Jonu u glavu, tako da ga je ostavila sva snaga. Tada je sebi poželio smrt i rekao: "Bolje je za me da umrem nego da živim!"

⁹A Bog upita Jonu: "Je li pravo od tebe, da si zbog bršljana tako zlovoljan?" On odgovori: "Jest, pravo sam zlovoljan do smrti!"

¹⁰Gospod reče: "Tebi je žao bršljana, premda se nijesi trudio za njega i nijesi ga odgojio. U jednoj se je noći izvio, i u jednoj je noći propao. ¹¹A meni da ne bude žao Ninive, velikoga grada, u kojem stanuje više od sto i dvadeset tisuća ljudi, koji ne mogu razlikovati između desna i lijeva, a usto još mnoge životinje?"

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#)

Mihej – 1 glava

¹Riječ Gospodnja, koja dođe Miheji iz Morešeta u vrijeme kraljeva Judinih Jotama, Ahaza i Ezekije. O Samariji i Jerusalemu imao je on ova viđenja:

²Čujte, sva plemena! Slušaj, zemljo i što prebiva u njoj! Svemogući Gospod podiže se na vas s tužbom, Svemogući iz svetoga hrama svojega.

³Gle, već ostavlja Gospod mjesto svoje, silazi, hodi po visinama zemaljskim.

⁴Pod njim se rastapaju gore, pucaju doline, kao vosak pred žeravicom, kao voda, što šumi niz strmen.

⁵To sve zbog opačina Jakovljevih, zbog grijeha kuće Izraelove! Tko je skrivio otpad Jakovljev? Nije li Samarija? Tko je skrivio visine Judine? Nije li Jerusalem?

⁶Učinit ću od Samarije gomilu kamenja na njivi, rasadnik vinove loze. Pobacat ću kamenje njezino u dolinu. Otkrit ću joj temelje.

⁷Svi rezani likovi njezini bit će razbijeni. Svi bludnički darovi njezini spalit će se u ognju. Sve ću idole njezine potrti, jer se je od plaće bludničke to posakupilo, neka to opet bude plaća bludnička!"

⁸Zbog toga plakat ću i tugovati. Bos ću hoditi, bez gornje haljine. Podignut ću plač kao čagalji, podignut ću viku kao nojevi.

⁹Nikada ne zacijeli rana što joj je zadana. Jest, gnoji se dalje sve do Jude. Zahvata ona glavni grad naroda mojega: Jerusalem.

¹⁰Ne javljajte to u Gatu! Ne plačite u Akonu! U Bet–Leafri valjajte se po prahu!

¹¹Otidite, ljudi od Šafira, s golom sramotom! Stanovništvo Saanana ne izlazi. Tugovanje u Bet–Hazeaelu ne da vam da ostanete tamo.

¹²Za dobro svoje dršću stanovnici u Marotu, jer od Gospoda silazi nesreća do na vrata Jerusalema.

¹³Brzo konje upregnite u kola, ljudi od Lakiša! On je bio početak grijehu kćeri sionske. Opačine Izraelove naučile su se u tebi.

¹⁴Zato se daje i tebi raspusna knjiga, Morešet–Gate! Kuće u Akzibu prevarit će knezove Izraelove.

¹⁵Baštinika tebi ću dovesti, stanovništvo u Mareši! U Adulam dolazi plemstvo Izraelovo.

¹⁶Ošišaj glavu sebi do kože zbog ljubljene djece svoje! Učini glavu sebi golom na široko kao u jastrijeba, jer se ona odvođe od tebe.

Mihej – 2 glava

¹Teško onima, koji smišljaju opako i snuju zlo na posteljama svojim, da to izvrše kad svane, je im je vlast u ruci! ²Dopadne li se njiva, otmu je, kuća, oduzmu je. Čine silu čovjeku i kući njegovoj, posjedniku i baštini njegovoj. ³Zato ovako veli Gospod: "Pazite! I ja snujem jaram nesreće tome rodu. Iz njega nećete izvući vratova svojih, niti ćete hoditi uspravo

pod njim. Bit će zlo vrijeme." ⁴U onaj će se dan pjevati podsmješnica o vama. Pjevat će se pjesma ovakvom tužbom: "Gotovo je! Posve smo uništeni. Prodaje on baštinu naroda mojega. Ah, kako mi je odvlači! Odmetnicima porazdijeli polja naša. ⁵Nitko nam ne nateže mjerlačko uže, baca ždrijeb u zajednici Gospodnjoj. ⁶"Nemojte sliniti!" tako sline oni. "Ne treba sliniti od toga! Pustit će on zar te psovke?" ⁷Ne kaže li se kući Jakovljevoj: "Je li duh Gospodnji samo pun gnjeva? Jesu li njegova djela takva? ⁸Upravo se vi dižete kao neprijatelji proti narodu mojemu. Od haljina skidate plašt s onih, koji odlaze bezazleno, koji neće svađe. ⁹Sene naroda mojega izgonite iz kuće miline njihove i djeci njihovoj otimate slavu moju zauvijek: ¹⁰Ustanite, idite, jer ovdje više nema ostanka zbog nečistoće, koja donosi pogibiju, neizlječivu pogibiju. ¹¹Jest, kad bih ja bio kao jedan, koji ide za prijeverom i govori laž, haul bih ti propovijedao za vino i za silovito piće, jest tada bih ja bio prorok svojemu narodu.

¹²"Skupiti, jest skupit ću te svega, Jakove! Skupit ću ostatak Izraelov. Sastavit ću ih kao ovce u toru, kao stado u oboru, da bruji od ljudi. ¹³Pred njima će tada ići probijač. Oni će probiti, proći će kroz vrata i izaći će. Kralj će njihov ići pred njima. Gospod će biti na čelu.

Mihej – 3 glava

¹Ja rekoh: "Čujte knezovi Jakovljevi, vođe kuće Izraelove! Nije li na vama, da znate pravo. ²Na vama mrziteljima dobra, s prijateljima zla? Vi ljudima derete kožu s tijela i meso s kostiju. ³Jedete meso naroda mojega i derete kožu s njih, prebijate im kosti, sasijecate ih kao meso u loncu, kao meso za juhu u kotlu." ⁴Jedanput će vikati Gospodu! Ali ih neće čuti i skrit će lice i svoje od njih u ono vrijeme prema djelima njihovim, što su ih počinili.

⁵Ovako veli Gospod o prorocima, koji zavode moj narod, koji, kad imaju nešto za svoje zube da grizu, navješćuju mir, a proti onome, koji im ne napunja usta, proglašuju rat: ⁶Zato će vam biti noć, a da ne

gledate viđenja i tame, da ne možete ništa vraćati. Sunce će zapasti tim prorocima, dan će im postati noć. ⁷Tada će se osramotiti vidioci, i vračari će se morati posramiti. Svi će zastrijeti bradu svoju, jer neće biti odgovora Božjega. ⁸A ja, ja sam napunjen snagom od duha Gospodnjega, pravdom i srčanošću, da kažem Jakovu opačinu njegovu i Izraelu grijeh njegov.

⁹Pa čujte ovo, poglavice kuće Jakovljeve, vođe kuće Izraelove, koji mrzite na pravdu i sve što je pravo izvrćete. ¹⁰Koji gradite Sion krvlju, Jerusalem opačinom! ¹¹Za mito govore pravdu poglavari njihovi. Svećenici njihovi uče za plaću. Proroci njihovi gataju za novce. Pritom se pozivaju na Gospoda i govore: "Nije li Gospod u sredini našoj? Nesreća neće doći na nas!" ¹²Zato: "Zbog vas Sion će se preorati kao njiva, Jerusalem će postati ruševina i gora hramska visina u šumu obrasla.

Mihej – 4 glava

¹Na svršetku dara dogodit će se, da bude utvrđena gora s kućom Gospodnjom navrh gora, uzvišena nad visinama. Tada će se k njoj stjecati narodi. ²Mnogi će narod ići tamo i govoriti: "Dodite, pođimo na goru Gospodnju, u kuću Boga Jakovljeva! Neka nas on nauči svojim putovima! Mi hoćemo hoditi njegovim stazama!" Jer nauka izlazi sa Siona i riječ Gospodnja iz Jerusalema. ³On sudi među svima narodima, govori pravdu među moćnim narodima do u daljinu. Oni raskivaju mačeve svoje na raonike, koplja svoja na kosijere. Ne diže više narod mača proti narodu. Više se ne uči ratu. ⁴Svaki stanuje pod svojom vinovom lozom i smokvom, a da ga tko ne plaši, jer to obećашe usta Gospodnja nad vojskama. ⁵Jer svi narodi hode svaki u ime boga svojega; pa ćemo i mi hoditi u ime Gospoda, Boga svojega, u vijek i do vijeka.

⁶U ono vrijeme", govori Gospod, skupit ću, što hramlje. Što je razagnano, skupit ću, i iscijelit ću što sam udario. ⁷Što hramlje, to ću

učiniti ostatkom, što je bolesno, jakim narodom. I Gospod će biti kralj nad njima na gori Sionu od sada i do vijeka." ⁸Ti kulo za stado, ti stražaro kćeri sionske, k tebi će prispjeti, k tebi će doći prijašnja vlast, kraljevstvo kćeri jerusalemske!

⁹Ali sada – što višeš tako glasno? – Nema li kralja u tebi! Je li mrtav tvoj savjetnik, da te obužeše bolovi kao ženu, što rađa? ¹⁰Savijaj se, jecaj, kćeri sionska, kao žena, što rađa, jer sad moraš van iz grada, na polju stanovati. Dolaziš u Babilon. Ali ćeš se tamo izbaviti. Tamo će te Gospod osloboditi iz ruke neprijatelja tvojih. ¹¹Sada dakako skupljaju se proti tebi mnogi narodi i govore: "Neka se oskrvni, da se oko naše napase na Sionu!" ¹²Ali oni ne znaju misli Gospodnjih i ne razumiju odluke njegove, da ih unosi kao snoplje na gumno. ¹³Ustani, vrši, kćeri sionska, jer ću učiniti rog tvoj gvožđem, papke ću tvoje učiniti mjeđu. Satri mnoge narode! Posveti Gospodu blago njihovo, Gospodu čitavoga svijeta dobro njihovo!

Mihej – 5 glava

¹Sad ćeš biti potlačena, ti tlačiteljice: "Nasip su oko nas povukli. Po obrazu udaraju štapom vladaoca Izraelova.

²A ti, Betleheme–Efrato, među krajevima Judinim najmanji, iz tebe će mi izaći onaj, koji će biti vladalac u Izraelu. Njegov je početak iz davne davnine, iz dana vječnosti. ³Zato ih On predaje, do vremena, kad rodi, koja rađa. Tada se vraća ostatak braće njegove k djeci Izraelovoj. ⁴On se pojavljuje i vlada u snazi Gospodnjoj, u veličanstvu imena Gospoda, Boga svojega. Oni će u sigurnosti stanovati; jer će se on tada pokazati velik do krajeva zemaljskih. ⁵I On će biti mir. Dođe li tada Asirac u našu zemlju i prodre li u tvrđave naše, to ćemo postaviti suprot njemu sedam pastira i osam kneževskih ljudi. ⁶Oni će opasti zemlju Asiriji mačem i zemlju Nimrodovu oštrecem. Tako će nas on izbaviti od Asirije, ako dođe u našu zemlju i stupi na međe naše.

⁷Tada će ostatak Jakovljevi biti među mnogim narodima kao rosa od Gospoda, kao dažd po zelenoj travi, što ne čeka čovjeka, niti se uzda u djecu čovječju. ⁸Tada će ostatak Jakovljevi biti među neznabošcima usred mnogih naroda kao lav među životinjama šumskim, kao lavić među stadima ovaca, koji gazi, kad prodre, rastrga – i nitko ne može izbaviti! ⁹Ruka će tvoja pobijediti neprijatelje tvoje. Svi će se protivnici tvoji istrijebiti.

¹⁰"U onaj će se dan dogoditi", govori Gospod, "i ja ću utamaniti u tebe konje tvoje, potrčću kola tvoja. ¹¹Zatrt ću tvrđave u tvojoj zemlji i porušit ću sva tvrda mjesta tvoja. ¹²Istrijebit ću čaranje iz ruke tvoje. Nećeš više imati gatar. ¹³Utamanit ću u tebe rezane likove tvoje i kamene stupove tvoje. Nećeš se više klanjati lošem djelu ruku svojih. ¹⁴Porušit ću u tebe Ašere tvoje i utamanit ću idolske likove tvoje. ¹⁵Izvršit ću osvetu u plamenoj ljutini na narodima koji ne htjedoše slušati."

Mihej – 6 glava

¹Čujte, što govori Gospod! "Ustani, vodi parbu pred gorama! Neka čuju humovi glas tvoj!" ²Čujte, gore, parbu Gospodnju! Slušajte, temelji zemaljski, jer Gospod ima parbu s narodom svojim, s Izraelom hoće da ide na sud.

³"Narode moj, što sam ti učinio, čim sam te ražalio, odgovori mi? ⁴Ipak sam te izveo iz zemlje Egipta, iskupio te iz kuće ropstva. Poslao sam pred tobom Mojsija, Arona i Mirjamu. ⁵Narode moj, spomeni se, što je snovao Balak, kralj moapski, i što mu je odgovorio Balaam, sin Beorov, što je bilo od Sitima do Gilgale, da spoznaš milosti Gospodnje."

⁶"Sa čim ću se približiti Gospodu, da se prignem pred Bogom u visini? Imam li se približiti njemu sa žrtvama, s teocima od godine? ⁷Dopadaju li se Gospodu tisuće ovnova, deset tisuća potoka ulja? Imam li dati prvorođenca svojega za opačinu svoju, plod tijela svojega za grijeh svoj?"

⁸Reklo ti se je, čovječe, što je dobro, što Gospod ište od tebe: "Samo da činiš što je pravo, da vršiš ljubav, da u poniznosti hodih s Bogom svojim.

⁹Čuj, Gospod više gradu! – Spasonosno je bojati se imena tvogega. – Čujte prut i onoga, koji ga je naredio: ¹⁰Nije li još u kući bezbožnikovoj oganj, nepravedno stečeno dobro, i prokleta, sušičava mjera? ¹¹Mogu li oprostiti uz lažno mjerilo, uz lažan uteg u torbi. ¹²Kad su bogataši njegovi puni nasilja, građani njegovi govore samo laž, i jezik im je pun prijevare u ustima? ¹³Zato počinjem da te bijem, da te pustošim za grijehе tvoje. ¹⁴Ti ćeš jesti, ali se nećeš nasititi! Glad će tvoja ostati u nutрини tvojoj! Spravljaš na stranu, ali to nećeš izbaviti, i što izbaviš, predat ću maču. ¹⁵Ti ćeš sijati, ali nećeš žeti! Ti ćeš cijediti ulje, ali se nećeš mazati uljem! Ti ćeš piti mast, ali nećeš piti vina od njega! ¹⁶Drže se uredbe Omrijeve i sva djela kuće Ahabove. Po savjetima njihovim hodili ste, da te predam opustošenju i stanovnike tvoje podsmijehu. Vi nosite sramotu naroda mojegа.

Mihej – 7 glava

¹Teško meni, jer je meni kao jednome, koji u jesen iza berbe još skuplja grožđe: nema više grozda za jelo, nema rane smokve, koju sam zaželio. ²Nestalo je pobožnoga iz zemlje. Poštena čovjeka nema više među ljudima. Svi oni vrebaju krv i jedan drugome zameću mrežu. ³Ruke su im pružene na zlo, da, ga čine revno, Poglavar zahtijeva, Sudac radi samo za plaću. Mogućnik odlučuje po svojoj požudi, i onda izvrcu to među se. ⁴Najbolji je između njih kao trn, najpotrebniji je gori od trnjaka, Ali dan, što ga navijestiše uhode, kazneni sud tvoj dolazi. Tada će se smesti. ⁵Nemojte se pouzdati u druga! Ne oslanjajte se na prijatelja! Pred onom, koju voliš, zatvorl vrata svojih usta! ⁶Jer sin prozire oca, kći prkosi materi, snaha svekrvi: neprijatelji su čovjeku ukućani njegovi. ⁷Ali ja gledam na Gospoda. Čekam Boga, koji mi pomaže: Uslišit će me Bog moj!

⁸Ne raduj se nada nmom, neprijateljice moja, jer jesam li pao, dignut ću se opet. Sjedim u mraku, Gospod mi je svjetlost. ⁹Podnosit ću gnjev Gospodnji – jer sam mu sagriješio – dok on ne raspravi parbu moju i ne pribavi mi pravo. On me vodi na svjetlost. Gledam spasenje njegovo. ¹⁰Neprijateljica će moja to vidjeti, i sram će pokriti nju, koja mi je govorila: "Gdje je Gospod, Bog tvoj" Moje će se oči napasti na njoj, kad se pogazi kao blato na ulici.

¹¹Dolazi dan, u koji će se opet sazidati zidovi tvoji, dan, u koji će se nadaleko protegnuti granice tvoje. ¹²U onaj će dan dolaziti k tebi od Asirije do Egipta i od Egipta do Eufrata i od mora do mora, od gore do gore. ¹³A zemlja će neprijateljska postati pustinja zbog stanovnika svojih, za plaću djela njihovih.

¹⁴Pasi narod svoj s palicom svojom, stado, što je tvoje, što osamljeno stanuje u zemlji šumovitoj usred rodnoga polja! Pusti neka pase opet u Bašanu i Gileadu kao u dane davne!

¹⁵"Kao u dane, kad si izašao iz Egipta, pokazat ću mu čudesa. ¹⁶Narodi ne neznabožački vidjet će to i posramit će se unatoč svoj moći svojoj. Morat će metnuti ruku na usta i ogluhnuti na ušima. ¹⁷Lizat će prah kao zmije, kao crvi na zemlji! Dršćući predat će se zajedno sa svojim tvrđavama, uplašeni približit će se Gospodu, Bogu našem, i tebe će se bojati!" ¹⁸Tko je Bog kao ti, koji oprašta grijeha i ostatku baštine svoje otpušta opaćine, koji ne drži dovijeka gnjeva svojega, nego radost ima na milosti? ¹⁹On će se nama opet smilovati, pogazit će opaćine naše i baciti u dubinu morsku sve grijeha naše. ²⁰Ti ćeš pokazati vjernost na Jakovu, milost na Abrahamu, kako si se zakleo ocima našim u dane davnine davne.

[1](#), [2](#), [3](#)

Nahum – 1 glava

¹Presuda nad Ninivom. Knjiga proročanstva Nahuma iz Elkoša.

²Revnitelj Bog jest Gospod, osvjetnik, Gospod je osvjetnik, pun jarosti. Gospod se osvećuje protivnicima svojim. On se srdi na neprijatelje svoje.

³Gospod je dugotrpan, bogat strpljivošću, ali ne pušta doista ništa nekažnjeno. Put Gospodnji ide kroz buru vihor; oblaci su prah nogama njegovim,

⁴On zaprijeti moru i isuši ga. On učini da presuše sve rijeke. Venu Bašan i Karmel. Cvijet libanonski vene.

⁵Pred njim se potresu gore, humovi se rastapaju. Zemlja se pred njim ugiblje, čitav svijet i svi stanovnici njegovi.

⁶Tko so održi pred jarošću njegovom? Tko odoli žestini gnjeva njegova? Jarost se njegova izljuje kao oganj. Hridine se raspadaju pred njim.

⁷Dobar je Gospod, zaštita u dan tjeskobe. Poznaje one, koji se skrivaju kod njega.

⁸Ali poplavom, što došumi, uništava mjesto njezino i goni neprijatelje svoje u mrak.

⁹Što smišljate proti Gospodu? On dovodi kraj, dvaput se ne podiže tjeskoba.

¹⁰Jer kao trnje spleteni, pijani od vesele pijanke, bivaju sasvim prožderani kao suha pljeva.

¹¹Iz tebe je, Ninivo, izašao, koji je smišljao zlo proti Gospodu, koji je snovao opačine.

¹²Ovako veli Gospod: "Neka su jaki i mnogobrojni: ipak će biti otkošeni i proći će! Ako sam te i ponizio, Juda, neću to više činiti.

¹³Sada trgam jaram, što je na tebi, i trgam okove tvoje."

¹⁴Ali je za tebe Gospod zapovjedio: "Neka se nikada ne spomene ime troje! Iz kuće boga tvojega istrebljujem lik liven i rezan. Spremam ti grob; jer ti si proklet!

¹⁵Gle, na gorama noge glasnika radosti koji oglašuje mir! Svetkuj sada, Judo, svetkovine svoje! Ispunjavaj zavjete svoje, jer zlikovac neće više prolaziti po tebi. Sasvim je uništen.

Nahum – 2 glava

¹Uzlazi proti tebi, Ninivo, zatirač: čuvaj nasip, pazi na put, opaši bedra, skupi svu snagu svoju!

²Jer Gospod uspostavlja opet slavu Jakovljevu kao slavu Izraelovu, jer su ih razbojnici opustošili i loze im potrli.

³Štit je junaka njegovih crven kao krv. Ratnici su u skerletu. Oganj prosipaju kola u dan, kad se oruža; kopljanici bjesne.

⁴Po ulicama srljaju kola, jure preko trgova. Izgledaju kao baklje, odlete kao munje.

⁵Spominje se junaka svojih: oni posrću u trku; hrle k zidovima. Već postavljaju bojni pokrov.

⁶Na rijekama se otvaraju vrata. Tu očajava palača.

⁷Odvodi se u ropstvo kraljica, odvlače se sluškinje njezine. One tuguju kao golubice i biju se u prsa.

⁸Niniva je kao jezero vodeno od dana svojega postanja. Ali oni bježe. "Stojte! Stojte!" Ali se nitko ne obazire.

⁹"Grabite srebro! Grabite zlato!" Blagu nema kraja, mnoštvo svakojakih dragocjenih stvari.

¹⁰Pustoš, pohara, rasap, klonula srca, drhtava koljena, drhat u svim bedrima, crven od stida na svim licima.

¹¹Gdje je log lavovima, brlog lavićima, kamo je išao lav, lavica i lavić, a da ih nije plašio nitko?

¹²Lav je lovio za mlade svoje, davio je za lavice svoje. Punio je špilje svoje lovom i brloge svoje plijenom.

¹³"Gle, ja ću na tebe!" govori Gospod nad vojskama, "Učinit ću da kola tvoja izađu u dim. Tvoje će laviće proždrijeti mač. Istrijebit ću sa zemlje grabež tvoj. Neće se nikada više čuti glas poslanika tvojih!"

Nahum – 3 glava

¹Teško krvnome gradu punom laži, ispunjenom nasilja, grabeža bez kraja!

²Čuj, puckanje bičeva! Čuj, prasak točkova! Konji jure, kola skaču

³Konjanici jurišaju, mačevi se sjaju, koplja sijevaju. Mnoštvo pobijenih, sila mrtvih tjelesa, nema broja lešinama, pada se preko lešina.

⁴Za mnogi blud bludnice, ljubaznice, vješte bajačice, koja zaludi narode svojim bludjenjem, plemena svojim bajanjem:

⁵"Gle, ja ću na tebe!" govori Gospod nad vojskama. "Ja ću ti uzgrnuti skute tvoje preko lica i pokazat ću narodima golotinju tvoju, kraljevstvima sramotu tvoju.

⁶Nečist bacit ću na te. Osramotit ću te i načinit ću od tebe prizor.

⁷Svaki, koji te vidi, bježat će od tebe i vikat će: 'Niniva je razorena, tko će je žaliti, gdje ću ti naći tješitelja?'"

⁸Jesi li bolja od No–Amona, koji je stolovao na rijekama, optočen unaokolo vodom? Bedem je njegov bila rijeka, zid njegov voda.

⁹Jakost je njegova bio Kuš, nebrojeni Egipćani, Put i Lubim pomoćnici njegovi.

¹⁰I unatoč tome morao je u progonstvo, morao je otići u ropstvo. I dječica njegova bila su razmrskana po svim uglovima uličnim. Bacili su ždrijeb za plemiće njegove. Svi velikaši njegovi bili su stavljeni u lance.

¹¹Tako ćeš se i ti jednoć opiti i bit ćeš nemoćna. I ti ćeš tražiti utočište pred neprijateljem.

¹²Sve su tvrđave tvoje smokve s ranim smokvama. Kad se stresu, one padaju odmah u uta onome, koji jede.

¹³Gledaj narod svoj u sebi: "postali su žene pred neprijateljem tvojim. Širom su otvorena vrata zemlje tvoje. Oganj proždire prijevornice tvoje.

¹⁴Za opsadu nagradi sebi vode! Utvrdi opkope svoje, stupi u glib, gazi glinu, kalup od opeke uzmi u ruke!

¹⁵Tada će te proždrijeti oganj utamanit će te mač, prožderat će te kao skakavac, i neka se umnožiš kao hruštevi.

¹⁶I neka imaš trgovaca više nego što je zvijezda na nebu: skakavci se slete i odlete.

¹⁷I neka su knezovi tvoji kao hruštevi, vođe tvoje kao jata skakavaca, koji se namjeste po zidovima u vrijeme studeni: ograne li tada sunce, oni odlete, i nitko ne zna, gdje ostaju.

¹⁸Usnuli su tvoji pastiri, kralju asirski, počivaju junaci tvoji. Narod je tvoj raspršen po gorama, i nema nikoga, da ih skupi.

¹⁹Nema melema rani tvojoj, udarac, koji te pogodi, neizlječiv je. Tko čuje za te, pljeskat će rukama nad tobom, jer koga nije stizala jednako zloća tvoja?!

[1](#), [2](#), [3](#)

Habakuk – 1 glava

¹Presuda, koju je prorok Habakuk primio u viđenju.

²Dokle ću već, Gospode, vapiti za spasenjem, a ti ne čuješ. Ja ti vičem: "Nasilje!" A ti ne pomažeš.

³Zašto puštaš da gledam zlo, i zašto gledaš tlačenje? Razor, nasilje imam pred očima, svađa plane, nesloga nastane.

⁴Zato dolazi zakon izvan snage, pravda ne izlazi nikada na dan; jer bezbožnik hvata u mrežu pravednika, zato sud izlazi naopako.

⁵Gledajte na narode! Pogledajte, čudite se, jest, čudite se, jer jedan čini djelo u vaše dane. Nikada ne biste vjerovali, kad bi vam se pripovijedalo.

⁶Jer evo, ja ću podignuti Kaldejce, narod ljut, okretan, koji prolazi širom zemlje, da osvoji naselja, što nijesu njegova.

⁷Strašan je i strahovit; on poznaje samo svoje pravo i svoj zakon.

⁸Brži su mu konji od risova, žešći od vukova uveče. Konjanici njegovi doletjet će, konjanici njegovi dolaze izdaleka. Doletjet će kao orao, kad hrli na lov. ⁹Svi idu za nasiljem. Lice im je kao vjetar istočnjak. Pokupit će roblje kao pijesak.

¹⁰Ruga se kraljevima, smije se knezovima. Nasmije se svakoj tvrđavi. Naspe nasip i zauzme ga.

¹¹Tada zašumi kao vjetar i ode dalje s opačinom. Njemu je snaga kao bog njegov postala.

¹²Nijesi li ti, Gospode, odvijeka Bog moj, Svetac moj, Mi nećemo umrijeti. Gospode, ti si ga odredio samo za sud! Hridino, ti si ga postavila za kaznu!

¹³Odveć su čiste oči tvoje, da gledaš zlo; ne možeš gledati nepravde. Zašto gledaš bezbožnika i šutiš, kad zao proždire bolje.

¹⁴Učinio si ljude kao ribe u moru, kao crve, što nemaju gospodara.

¹⁵Izvlači ih sve udicom, hvata ih u mrežu i zgrće ih u predu svoju, zato se veseli i raduje.

¹⁶Zato žrtvuje svojoj mreži, kadi svojoj pređi, jer svoj pretili plijen duguje njima, svoju izabranu hranu.

¹⁷Ima li on zato jednako ispražnjivati svoju mrežu, da ubijaju narode nemilice?

Habakuk – 2 glava

¹Stupit ću na stražu svoju, postavit ću se na kulu, da motrim i vidim što mi on kaže, što odgovara na tužbu moju.

²I Gospod mi dade ovo za odgovor: "Napiši viđenje i iznesi ga na ploče, da se može lako čitati!

³Jer viđenje izostaje još do određenog vremena, ali navaljuje prema kraju i ne vara. Ako i oklijeva, ipak ga čekaj: Ono dolazi posve sigurno;

neće izostati!

⁴Gle, nadut, nije iskrena njegova duša u njemu, pravednik ipak ostaje na životu svojom vjerom.

⁵Ali pijanca zaludi vino. Tako je s čovjekom oholim. On nema opstanka. Široko kao podzemni svijet otvara on svoje čeljusti. Nezasitan je kao smrt. Grabi sebi sve narode, skuplja oko sebe sva plemena.

⁶Ali neće li mu svi oni zapjevati podsmješnicu, podrugljivu pjesmu, zagonetan govor i reći: "Teško onome, koji zgrće, što nije njegovo! – Dokle će još? – Koji trpa na se zaplijenjeno dobro!

⁷Neće li najedanput vjerovnici tvoji ustati, mučitelji se tvoji probuditi? Tada ćeš postati njima plijen.

⁸Mnoge si narode oplijenio: Tako će tebe oplijeniti ostatak svih naroda za krv na ljudima i za zločine na zemlji, na gradu i na svima stanovnicima njegovim.

⁹Teško onome, koji čini zao dobitak za kuću svoju, da gradi gnijezdo svoje u visini, da se spasi od napadaja nesreće!

¹⁰Osnova je tvoja donijela sramotu na kuću tvoju. Mnoge si narode uništio, samoga si sebe zapleo u grijeh.

¹¹Jer će kamen iz zida vikati, i greda će iz drveta odgovor dati.

¹²Teško onome, koji gradi grad krvlju i osniva tvrđavu nepravdom!

¹³Ne dolazi li ovo od Gospoda nad vojskama: Narodi se muče za oganj, ljudi se trude ni za što.

¹⁴Jer će se zemlja napuniti spoznajom slave Gospodnje, kao što vode pokrivaju dno morsko.

¹⁵Teško onome, koji poji bližnjega svojega, a miješa unutra otrov, i opoji ga, da gleda golotinju njegovu!

¹⁶Nasitio si se sramote mjesto časti. Sada pij i ti, da teturaš! Sada dolazi k tebi čaša u desnici Gospodnjoj, i na tvoju čast dolazi sramota.

¹⁷Jer će te pokriti zločin na Libanonu, uništenje životinja stavlja te u tjeskobu za krv na ljudima i za zločin na zemlji, na gradu i na svima stanovnicima njegovim,

¹⁸Što koristi rezan lik, da ga je izrezao umjetnik njegov što liven lik, prilika laži, da se umjetnik tvrdo uzda svoje djelo, tako da gradi nijeme idole?

¹⁹Teško onome, koji govori komadu drveta: "Preni se," i nijemome kamenu: "Probudi se!"

²⁰A Gospod stanuje u svetome hramu svojem. Pred njim neka zamukne cijeli svijet!

Habakuk – 3 glava

¹Molitva proroka Habakuka. Po načinu "Šigionot".

²Gospode, čuo sam glas tvoj. Strah me hvata. Gospode, djelo svoje – izvedi ga usred godina! Objavi ga usred godina! Ipak se u gnjevu sjeti milosrđa!

³Bog dolazi od Temana, Svetac s gore! Parana. Veličanstvo njegovo pokriva nebesa. Hvale njegove puna je zemlja.

⁴Sjaj je njegov kao svjetlost sunca: "zrake su mu po strani, tu se krije moć njegova.

⁵Pred njim ide kuga, korake njegove slijedi pomor.

⁶Kad se pojavi, izmjeri zemlju, kad pogleda, učini da zadržću narodi. Vječne gore rasprsnu se. Pradavni humovi slegnu se. To su putovi njegovi od vječnosti.

⁷Šatore Kušana vidim u nevolji. Šatorske zavjese Midjana dršču.

⁸Je li proti rijekama planuo Gospod, je li pada na vode gnjev tvoj? Ide li proti moru jarost tvoja, kada jezdiš net konjima svojim, na pobijenim kolima svojim?

⁹Podižeš luk svoj, zakletve, šibe riječi svoje. Razdireš zemlju, da provale rijeke. ¹⁰Vide te gore i tresu se. Povodanj navaljuje. Bezdana pušta da zatutnji tutanj njezin, u vis podiže ruke svoje.

¹¹U šatoru svome ostaju sunce i mjesec kod iskrenja strijela tvojih, kod sijevanja blistavih koplja tvojih.

¹²Koračaš u gnjevu po zemlji, u jarosti gaziš narode.

¹³Izlaziš da pomogneš narodu svojemu, da spasiš pomazanika svojega. Razbijaš sljeme kući bezbožnikovoj, otkrivaš temelj do u dno.

¹⁴Njihovim kopljima probijaš glavu njegovih ratnika, koji navaljuju, da me smrskaju, koji podižu radosnu viku, kao da bi htjeli proždrijeti siromaha u potaji.

¹⁵Sa svojim konjima gaziš more, gomilu mnogih voda.

¹⁶Čuo sam to; tada je uzdrhtalo tijelo moje. Na taj glas zadrhtale su

usne moje. Truhle su postale kosti moje, koljena su moja klecala, kako da bih čekao dan tjeskobe, kad uzađe narod, što nas napada.

¹⁷Jer smokva ne donosi više ploda. Nema roda na lozi vinovoj. Ljetina je masline loša. Njiva ne daje hrane. Ovaca nema u torovima. Goveda nema u štalama.

¹⁸Ali ću se ja radovati u Gospodu, veselit ću se u Bogu spasenja svojega

¹⁹Svemogući Gospod meni je snaga. On mi daje noge kao u košute. On mi daje da hodim po visinama svojim. Zborovodi. Na žičanim glazbalima.

[1](#), [2](#), [3](#)

Sefanija – 1 glava

¹Riječ Gospodnja, koja dođe Sefaniji, sinu Kušija, sina Gedalije, sina Amarije, sina Ezekijina, u dane Josije, sina Amonova, kralja Judina.

²"Sve ću pograbit sa zemlje! govori Gospod.

³Pograbit ću ljude i stoku, pograbit ću ptice nebeske i ribe morske, povod spoticanja zajedno s bezbožnicima. Istrijebit ću čovjeka s lica zemlje!" govori Gospod.

⁴"Zamahnut ću rukom svojom proti Judi, proti svim stanovnicima Jerusalema. Istrijebit ću iz mjesta ovoga ostatak baalov i ime idolskih službenika zajedno sa svećenicima.

⁵S onima, koji se na krovovima klanjaju vojsci nebeskoj, i one, koji se klanjaju Gospodu i kunu se njim, ali se ujedno kunu Milkomom.

⁶I one, koji su otpali od Gospoda i ne traže Gospoda i ne mare, za njega."

⁷Tiho pred Gospodom, Svemogućim! Jer je blizu dan Gospodnji, jer je Gospod pripremio žrtvu, posvetio goste svoje.

⁸U dan žrtve Gospodnje dogodit će se: "Pohodit ću knezove i sinove kraljeve i sve, koji nose tuđinsko odijelo.

⁹Pohodit ću u onaj dan se, koji skaču preko praga, koji pune kuću gospodara svojega nasiljem i prijevarom.

¹⁰U onaj će dan, veli Gospod, odjeknuti vika od ribljih vrata, jauk od novoga grada i silno jadikovanje s humova.

¹¹Jaučite samo, stanovnici Makteša, jer će se sav narod trgovački uništiti; svi će se mjerioci novaca istrijebiti.

¹²U ono će se vrijeme dogoditi, da ću ja pretražiti Jerusalem sa svjetionicama i pohoditi ljude, koji bezbrižno sjede na droždini svojoj, koji misle: 'Gospod ne čini ni dobro ni zlo.'

¹³Razgubit će se posjed njihov, opustošit će se kuće njihove. Grade kuće, ali neće stanovati u njima; sade vinograde, ali neće piti vina iz njih."

¹⁴Blizu je dan Gospodnji, veliki, blizu je i hiti veoma. Čuj, dan Gospodnji, gorki; tada će vikati junaci.

¹⁵Dan jarosti jest taj dan, dan tjeskobe; nevolje, dan pustošenja i zatiranja, dan tame i mraka, dan oblaka i oblačina,

¹⁶Dan trubljavine i ratne vike na tvrde gradove i na visoka kruništa.

¹⁷Tada ću ljude prepasti, te će vrludati kao slijepci, jer su sagriješili proti Gospodu. Krv će se njihova prosuti kao prah, tjelesa njihova kao gnoj.

¹⁸Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neće ih moći spasiti u dan jarosti Gospodnje. U ognju revnosti njegove sva će se zemlja proždrijeti. Jer uništenje i prijeku propast spremat će on svima stanovnicima zemaljskim.

Sefanija – 2 glava

¹Skupite se! Jest, skupite se, narode, koji se nikada više ne može ljubiti! – :

²Prije nego se ispuni odluka – kao pljeva prođe dan – prije nego još dođe na vas plameni gnjev Gospodnji, prije nego još dođe na vas dan gnjeva Gospodnjega.

³Tražite Gospoda, svi ponizni u zemlji, koji izvršujete zakon njegov! Težite za pravednošću! Nastojte oko poniznosti! Može biti da nađete zaklon na dan gnjeva Gospodnjega!

⁴Jest, Gaza će postati pustinja, i Aškelon će opustjeti. Ašdod će se odagnati u po bijela lana, Ekron će se iz temelja razrušiti.

⁵Teško vama, stanovnici krajeva na moru, narode Krećana! Riječ Gospodnja dolazi proti vama: "Kanaane, zemlji Filistejaca! Ja ću te zatrti, da ne ostane više ni jedan stanovnik."

⁶Krajevi na moru bit će pašnjaci za pastire, torovi za ovce.

⁷Tada će ovi krajevi pripasti ostatku kuće Judine. Tamo će goniti stada. U kućama će Aškelon lijegati uveče, jer će ih pohoditi Gospod, Bog njihov, i okrenut će sudbinu njihovu.

⁸"Čuo sam rug Moabov, porugu Amonaca, kojima su ružili moj narod i razmetali se proti zemlji njegovoj.

⁹Zato, tako ja bio živ!" govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, "Moab će biti kao Sodoma, sinovi Amonovi kao Gomora: polje kopriva, rudnik soli, pustinja zauvijek! Ostatak naroda mojega oplijenit će ih. Preostatak naroda mojega posjedovat će ih."

¹⁰To će biti dio njihov za oholost njihovu, jer su ružili i razmetali se proti narodu Gospoda nad vojskama.

¹¹Strašan će im biti Gospod; jer će istrijebiti sve bogove zemaljske. Tada će se klanjati njemu svi otoci naroda, svaki iz svojega mjesta.

¹²"I vi, Kušiti, bit ćete probodeni mačem mojim."

¹³Ruku svoju pružit će proti sjeveru i uništit će Asirsku. Ninivu će opustiti, da bude suha kao pustinja.

¹⁴U njoj će ležati stada, mnoge životinje svakojake. Čaplje i pelikani će stanovati na jabukama stupova. Sova će krečati u prozornim šupljinama. Gavran e sjediti na pragu, jer će se poskidati cedrovina.

¹⁵To je bučni grad, koji je stanovao u sigurnosti, koji je mislio: "Ja sam, i drugo je sve ništa." Kako je on postao pustinjom, brlogom zvjeradi! Tko prođe pokraj njega, zviždat će mu i mahati rukom svojom.

Sefanija – 3 glava

¹Teško gradu upornom okaljanom nasilnom!

²On ne sluša opomene, ne prima nauke. Ne uzda se u Gospoda, ne pristupa k Bogu svojemu.

³Knezovi su njegovi u njemu lavovi što riču. Suci su njegovi vuci uveče, koji do jutra ne o stavljaju ništa.

⁴Proroci su njegovi nepouzdana, varalice. Svećenici njegovi skvrne svetište, povređuju zakon.

⁵Prevladan je u sredini njegovoj Gospod, ne čini nepravde. Svako jutro izvršuje sud svoj. Ne izostaje kao bijeli dan; ali bezbožnik ne zna za

stid.

⁶"Istrijebio sam narode, tvrđave su njihove opustošene. Ulice sam njihove poharao, te nitko više ne ide po njima. Gradove sam njihove razorio, te nikoga nema u njima, nitko tu ne stoji.

⁷Mislio sam: 'Sad će me se pobožati, primit će nauku. Tada m se neće zatrti stan, nakon svega, što, am odredio za njega. Ali oni samo još revniji bili u tom, da rade pogubno u svim djelima svojim.

⁸"Zato čekajte me", govori Gospod, "do dana, kad ću se podignuti kao svjedok; jer odluka moja da skupim narode, da pokupim kraljevstva, da izlijem na njih jarost svoju, sav žestoki gnjev svoj, jer će u ognju revnosti moje biti proždrti sva zemlja.

⁹Tada ću pribaviti čiste usne narodima, da svi zazivaju ime Gospodnje i služe mu jednodušno.

¹⁰S one strane rijeka od Kuša donijet će darove poklonici moji, razasuta zajednica moja.

¹¹U onaj se dan ne trebaš više stidjeti nijemoga svojih djela, kojima si griješio proti meni. Jer onda ću kloniti iz tvoje sredine obijesne zlikovce tvoje. Ti se nećeš više veličati na svetoj gori mojoj.

¹²Ostavit ću još u sredini tvojoj narod, ponizan i malen, što će tražiti utočište u imenu Gospodnjem.

¹³Ostatak Izraelov neće više činiti nepravde, neće više govoriti laži. Neće se više naći u ustima njihovim jezik prijevaran; jer će oni pasti i ležati, a da ih nitko ne uplaši.

¹⁴Klikuj, kćeri sionska! Vi od Izraela, klikujte! Raduj se i veseli se iz svega srca, kćeri jerusalemska!

¹⁵Uklonio je Gospod sud tvoj, maknuo je s puta neprijatelje tvoje. Kralj Izraelov Gospod u sredini je tvojoj. Nećeš od sada više kušati nesreću.

¹⁶U onaj će se dan reći Jerusalemu: "Sione, ne boj se! Nemoj da ti klonu ruke!

¹⁷Gospod, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, junak pomoćnik. On se raduje tebi pun veselja. On obnavlja ljubav svoju. On kliče nad tobom pun radosti.

¹⁸Koji tuguju daleko od svečanoga sastanka, skupit ću ih; od tebe vuku lozu, na kojima je sada sramota,

¹⁹Gle, ustat ću u ono vrijeme proti svima tlačiteljima tvojim, pomoći ću hromu, skupit ću što je razasuto i pribavit ću im slavu i čast u svim zemljama, u kojima ih sada preziru.

²⁰U ono vrijeme dovest ću vas kući, u vrijeme naime, kada vas skupim, jer ću vam pribaviti čast i slavu kod svih naroda na zemlji, kad okrenem sudbinu vašu pred vašim očima, govori Gospod.

Hagaj – 1 glava

¹U drugoj godini kralja Darija, u šestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja Zerubabelu, sinu Šealtielovu, namjesniku Judinu, i velikom svećeniku Jošui, sinu Josadakovu na ovaj način: ²"Ovako veli Gospod nad vojskama: Taj narod govori: 'Još nije vrijeme, da se gradi hram Gospodnji'." ³Zato dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja na ovaj način: ⁴"Je li vama samima vrijeme, da stanujete u kućama popločanim svojim, dok ovaj hram leži u ruševinama?" ⁵A sada ovako veli Gospod nad vojskama: "Pazite na to, kako je bilo vama do sada! ⁶Sijali ste mnogo, a uvozili malo, jeli ste, a nijeste se nasitili, pili ste, a nijeste žeđi utišali, odijevali ste se, a nijeste se ugrijali, i tko je radio za plaću, skupljao je plaću u prodrtu torbu."

⁷Ovako veli Gospod nad vojskama: pazite na to, kako je bilo vama do sada! ⁸Popnite se na goru, donesite drva i gradite hram, da mi to bude milo, i da se pokažem u slavi, veli Gospod. ⁹"Bili ste mnogo preduzeli, a bilo je malo od toga; i što ste unijeli u kuću, to sam ja razpuhao. A zašto?" veli Gospod nad vojskama. "Zbog hrama mojega, jer leži u ruševinama, dok je svaki od vas zaposlen za svoju vlastitu kuću. ¹⁰Zato je nebo uskratilo rosu nad vama, i zemlja vam je uskratila svoj rod. ¹¹Dozvao sam sušu na zemlju i na gore, na žito, na vino i na ulje i na sve, što je rađala zemlja, i na ljude i na stoku i na sve što su bile izradile ruke."

¹²Tada je poslušao Zerubabel, sin Šealtielov, i veliki svećenik Jošua,

sin Josadakov, i sav ostatak naroda glas Gospoda, Boga svojega, i riječi proroka Hagaja, kojega im je bio poslao Gospod, Bog njihov, i narod se je pobojavao Gospoda.

¹³Hagaj, poslanik Gospodnji, po nalogu Gospodnjem ovako je govorio narodu: "Ja sam s vama!" govori Gospod.

¹⁴I Gospod je probudio revnost Zerubabela, sina Šealtielova, namjesnika Judina, i revnost velikog svećenika Jošue, sina Josadakova, i revnost svega naroda, što je još bio preostao, tako da su došli i prihvatili se rada na hramu Gospoda nad vojskama, Boga svojega. ¹⁵Bilo je to dvadeset četvrtoga dana šestoga mjeseca u drugoj godini kralja Darija.

Hagaj – 2 glava

¹Dvadeset prvi dan sedmoga mjeseca dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja ovako na ovaj način: ²"Kaži Zerubabelu, sinu Šealtielovu, namjesniku Judinu, i velikom svećeniku Jošui, sinu Josadakovu, i ostatku naroda ovako: ³Tko je među vama još na životu, koji je vidio ova; hram u prijašnjoj slavi njegovoj! A kakav vi sada vidite? Nije li prema onom kao ništa u vašim očima? ⁴Ali sad budi utješén, Zerubabel! govori Gospod. Budi utješén, Jošua, sine Josadakov, veliki svećeniče! Budi utješén, sav narode u zemlji! govori Gospod. Radite, jer sam ja s vama!" govori Gospod nad vojskama. ⁵Obećanje, što sam vam ga dao kod izlaska vašega iz Egipta, i duh moj stajat će među vama; ne bojte se!

⁶Jer ovako veli Gospod nad vojskama: 'Samo još malo vremena, i ja ću tada potresti nebo i zemlju, more i tvrdo tlo, ⁷I sve ću narode pokrenuti. Tada će doći od svih naroda žudeni, i napunit ću ovaj hram slavom, veli Gospod nad vojskama. ⁸Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama. ⁹Buduća slava ovoga hrama bit će veća, nego što je bila prijašnjega, veli Gospod nad vojskama, i na ovom ću mjestu

udijeliti mir, govori Gospod nad vojskama."

¹⁰Dvadeset četvrti dan devetoga mjeseca u drugoj godini Darija dođe riječ Gospodnja proroku Hagaju na ovaj način: ¹¹"Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Moli svećenike za obavijest o slijedećem slučaju: ¹²Ako tko nosi sveto meso u skutu haljine svoje i skutom svojim dotakne se kruha, kuhanja, vina, ulja ili kojega inače jela, postane li tada to stim sveto?'" Tada odgovoriše svećenici: "Ne". ¹³Hagaj upita: "Ako li se tko nečist od mrtvaca dotakne svega toga, postane li tada to nečisto?" Tada odgovoriše svećenici: "Jest".

¹⁴I reče Hagaj: "Tako je s tim ljudima i s tim narodom u mojim očima", govori Gospod, "tako je sa svim radom ruku njihovih i s onim, što mi tamo prinose kao žrtvu: nečisto je." ¹⁵A sada pomislite od ovoga dana natrag, prije nego se je položio kamen na kamen u hramu Gospodnjem! ¹⁶Prije nego je to bilo, došlo se je do jedne gomile žita od dvadeset vagana, a bilo je samo deset. Došlo se je do jedne kace, da se iz nje izgrabi pedeset vjedara, a bilo je samo dvadeset. ¹⁷Sušom, medljikom, tučom udario sam vam sav rad ruku vaših, ali se vi nijeste obratili k me ni", govori Gospod. ¹⁸"Pomislite samo od ovoga dana natrag, od dana dvadeset četvrtoga mjeseca devetoga, od dana, kad se je bio postavio temeljni kamen za hram Gospodnji! Pomislite na to! ¹⁹Je li sjeme još uvijek u žitnici? Ne rodi li još jednako vinova loza, smokva, šipak i maslina? Od ovoga ću dana blagosloviti."

²⁰Tada dođe riječ Gospodnja po drugi put Hagaju dvadeset četvrtoga dana u mjesecu na ovaj način: ²¹Kaži Zerubabelu, namjesniku Judinu, ovako: 'Ja ću potresti nebo i zemlju, ²²Porušit ću prijestolja kraljevska i satr ću moć kraljevstvima naroda. Prevalit ću ratna kola zajedno s onima, koji se voze u njima. Popadat će konji i konjanici, svaki od mača čovjeka drugoga. ²³U onaj dan, govori Gospod nad vojskama, uzet ću tebe, Zerubabele, sine Šealtielov, slugo moj, govori Gospod, i učinit ću te prstenom pečatnim, jer sam tebe izabrao, govori Gospod nad vojskama."

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#)

Zaharija – 1 glava

¹Osmoga mjeseca, u drugoj godini Darija, dođe riječ Gospodnja proroku Zahariji, sinu Berekije, sina Idova, ovako govoreći: ²"Žestoko se je bio Gospod razgnjevio na oce vaše. ³Sada im reci: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Vratite se k meni', govori Gospod nad vojskama, 'i ja ću se opet vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama! ⁴Ne budite kao oci vaši, kojima su vikali prijašnji proroci: "Ovako veli Gospod nad vojskama: Vratite se sa zlih putova svojih i od zlih djela svojih! Ali nijesu poslušali i nijesu pazili na me', govori Gospod. ⁵Oci vaši – gdje su oni sada? I proroci žive li do vijeka? ⁶Ali riječi moje i odluke, što sam ih naložio slugama svojim, prorocima, – nijesu li dostigle oce vaše, tako da su se oni obratili i rekli: Kako je bio Gospod nad vojskama odlučio postupati s nama prema putovima našim i po djelima našim, tako je doista, i postupao s nama?"

⁷Dvadeset četvrti dan jedanaestoga mjeseca, to je mjesec Šebat, u drugoj godini Darija, dođe riječ Gospodnja proroku Zahariji, sinu Berekije, sina Idova, na ovaj način: ⁸Imao sam Viđenje u noći: Gle, bio čovjek, koji je jahao na konju riđu. Stajao je među mirtama u dolu, a za njim su bili konji riđasti, crni, šareni i bijeli. ⁹Upitao sam: "Tko su ovi, gospodaru moj?" Anđeo, koji je govorio s mnom, odgovori mi: "Pokazat ću ti, tko su oni." ¹⁰Tada čovjek, koji je stajao među mirtama, odgovori: "To su oni, što ih je poslao Gospod, da obiđu zemlju. ¹¹A ovi odgovoriše anđelu Gospodnjemu, koji je stajao među mirtama: "Obiđosmo zemlju, i gle, sva je zemlja mirna i tiha."

¹²Andeo Gospodnji reče: "Gospode nad vojskama, kad ćeš se napokon smilovati Jerusalemu i gradovima Judinim, na koje se gnjeviš već sedamdeset godina?"

¹³I Gospod odgovori anđelu, koji je govorio s mnom, prijaznim, utješnim riječima.

¹⁴Tada mi reče anđeo, koji je govorio s mnom: "Objavi: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Gorim od revnosti za Jerusalem, od veliko revnosti za Sion. ¹⁵A gnjevim se gnjevom žestokim na narode ohole, koji, kada sam se malo gnjevio, još su pomogli na nesreću. ¹⁶Zato ovako veli Gospod: Pun milosrđa obraćam se Jerusalemu: Hram će se moj u njemu opet sazidati', govori Gospod nad vojskama 'i mjeračko uže zategnut će se preko Jerusalema!' ¹⁷Nadalje objavi: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Na moje će se gradove opet izliti blagoslovi. Gospod će se opet smilovati Sionu i opet će izabrati Jerusalem.'"

¹⁸Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, bila su tu četiri roga.

¹⁹Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Tko su ovi?" Odgovori mi: "To su rogovi, što su razasuli Judu, Izraela Jerusalem."

²⁰Tada mi dade Gospod da vidim četiri kovača. ²¹Upitao sam: "Čemu su došli ovi?" Odgovori mi: "Ono su rogovi, što su razasuli Judu, tako da ni jedan čovjek nije podigao glave svoje. Sada su došli ovi, da ih uplaše i da odbiju rogove narodima, koji su podigli rog proti zemlji Judinoj, da je razaspu."

Zaharija – 2 glava

¹Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, bio je tu čovjek, u čijoj je ruci bilo mjeračko uže. ²Upitao sam: "Kamo ideš?" Odgovori mi: "Hoću da izmjerim Jerusalem i da vidim, kolika mu je širina i kolika mu je dužina."

³I gle, anđeo, koji je govorio s mnom, izađe, i drugi anđeo dođe mu u susret. ⁴Ovaj mu reče: "Idi brzo i reci mladome tamo čovjeku: 'Jerusalem će se naseliti kao otvoren grad zbog mnoštva ljudi i stoke u njemu. ⁵Ja ću mu sam', govori Gospod, 'biti zid ognjen unaokolo i u njemu ću pokazati slavu svoju.'" ⁶"Ustanite, ustanite! Bježite iz zemlje sjeverne!" govori Gospod. "Jer sam vas razasuo u četiri vjetra nebeska", govori Gospod. ⁷"Ustani, Sione, koji sjediš kod kćeri babilonske, spasi se!" ⁸Jer ovako veli Gospod nad vojskama: "Za slavom poslao me je k narodima neznabožackim, koji su vas oplijenili. Jest, tko dirne u vas, dirnuo je u zjenicu oka mojega. ⁹Jer evo, ja ću zamahnuti rukom svojom na njih, da postanu plijen slugama svojim." Tada će spoznati, da me je poslao Gospod nad vojskama. ¹⁰"Raduj se i veseli se, kćeri sionska, jer evo, ja dolazim i stanovat ću u tvojoj sredini", govori Gospod. ¹¹"I mnogi će narodi u onaj dan pristati uz Gospoda i pripadat će momu narodu, i ja ću stanovati u tvojoj sredini." Tada ćeš spoznati, da me je poslao k tebi Gospod nad vojskama. ¹²I Gospod će zaposjesti Judu kao svoj dio na svetome tlu i opet će izabrati Jerusalem. ¹³Sav svijet neka bude tih pred Gospodom! Jer On ustaje iz svetoga stana svojega.

Zaharija – 3 glava

¹Tada mi dade da vidim velikoga svećenika Jošuu, kako stoji pred anđelom Gospodnjim, dok je s desne njegove stajao Sotona, da ga optuži.

²Gospod reče Sotoni: "Gospod neka ti naredi šutnju, Sotono! Gospod, koji je izabrao Jerusalem, neka ti naredi šutnju! Nije li ovaj glavnja istrgnuta i ognja?"

³A Jošua je bio obučen u haljine prljave, kad je stajao pred anđelom.

⁴Ovaj progovori onima, što su stajali pred njim: "Skinite s njega te prljave haljine!" A njemu reče: "Evo, oduzimam s tebe krivnju tvoju i

oblačim te u svečane haljine!" ⁵Onda zapovjedi. Metnite mu i čistu kapu na glavu!" Tada mu metnuše čistu kapu na glavu i obukoše mu haljine, a anđeo je tu stajao.

⁶I anđeo Gospodnji dade Jošui ovo obećanje: ⁷"Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Ako uzideš, mojim putovima i uzdržiš ustanovu moju, tada ćeš upravljati hramom mojim i čuvati trijemove moje, i dat ću ti slobodan pristup k ovima, što stoje ovdje. ⁸Čuj, Jošua, veliki svećeniče; ti i drugovi tvoji, što sjede pred tobom, ti su ljudi, koji imaju znamenje: jer evo, ja ću učiniti da dođe sluga moj, "mladica". ⁹Jer gle, na kamen, koji sam metnuo pred Jošuu – na taj jedan kamen upravljeno je sedam očiju – na njega ću ja urezati crtež, govori Gospod nad vojskama, i utamanit ću krivnju one zemlje u jedan dan. ¹⁰U onaj dan, govori Gospod nad vojskama, pozivat ćete jedan drugoga pod vinovu lozu i pod smokvu.

Zaharija – 4 glava

¹Tada anđeo, koji je govorio s mnom, probudi me opet kao čovjeka, koji se budi oda sna. ²Upita me: "Što vidiš?" Ja odgovorih: "Vidim svijećnjak, sav zlata, i gore na njemu uljanicu. On ima sedam svjetionica, i sedam cijevi ide k svjetionicama, što su na njemu. ³Dvije masline stoje uz njega, jedna s desne strane svijećnjaka, a jedna mu lijeve."

⁴Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Što znači to, gospodaru moj?" ⁵Anđeo, koji je govorio s mnom, odgovori mi: "Zar ne znaš, što znači to?" Ja odgovorih: "Ne znam, gospodaru moj!"

⁶Tada mi odgovori: "To je riječ Gospodnja Zerubabelu: 'Ne vojnom moći, niti silom, nego duhom mojim', veli Gospod nad vojskama. ⁷A tko si ti, goro velika? Pred Zerubabelom postat ćeš ravnicom! On će iznijeti zaglavni kamen s radosnim poklikom: 'Blago njemu, blago!'"

⁸Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: ⁹"Ruke Zerubabelove postavile su temelj ovome hramu, ruke će ga njegove i dovršiti. Tada ćeš spoznati, da me je Gospod nad vojskama poslao k vama. ¹⁰Jer tko je god prezreo dan malih; početaka, vidjet će pun radosti završni kamen u ruci Zerubabelovoj. A ovo sedam svjetionica jesu oči Gospodnje, koje prelaze svu zemlju."

¹¹Ja ga tada upitah: "Što znače one dvije masline s desne i s lijeve strane svijetnjaku?" ¹²I još ga upitah: "Što znače one dvije grančice maslinove, što su uz cijevi zlatne, koje dovode odozgo zlatno ulje?" ¹³On mi odgovori: "Zar ne znaš, što je to?" Ja rekoh: "Ne znam, gospodaru moj!" ¹⁴Tada mi reče: "To su dva pomazanika što kao sluge stoje pred Gospodom sve zemlje."

Zaharija – 5 glava

¹Opet sam podigao oči svoje i gledao, i gle, bio je tu svitak knjige, što leti. ²Upita me: "Što vidiš?" Ja odgovorih: "Vidim svitak knjige, što leti, dvadeset lakata dug i deset lakata širok."

³On mi reče: "To je prokletstvo, koje izađe na svu zemlju, jer svaki kradljivac istrijebit će se po njemu odavde, i svaki krivokletnik istrijebit će se po njemu odavde. ⁴Ja ću ga pustiti', govori Gospod nad vojskama, 'da prodre u kuću kradljivcu i u kuću onomu, koji se kune krivo mojim imenom, i da mu stoji usred kuće i da je uništi zajedno s drvljem i kamenjem.'"

⁵Tada pristupi anđeo, koji je govorio s mnom, i reče mi: "Podigni oči svoje i vidi, što se pomalja!" ⁶Ja upitah: "što je to" On odgovori: "To je efa, što se pomalja." Tada reče: "Tako je velika krivnja njihova u svojoj zemlji." ⁷I gle, podizao se olovni zaklopac, i jedna je žena sjedila u efi. ⁸On reče: "To je bezbožnost", i baci je opet natrag u efu, a na otvor pribije onaj olovni zaklopac.

⁹Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, pojavile se dvije žene, i vjetar je bio u krilima njihovim – imale su naime krila kao u rode –. One ponesoše efu između zemlje i neba. ¹⁰Onda ja upitah anđela, koji je govorio s nmom: "Kamo nose tu efu?" ¹¹On mi odgovori: "Hoće da sagrade ženi kuću u zemlji Šinearau, kad se napravi, postaviti će je tamo na svoje mjesto."

Zaharija – 6 glava

¹Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, pojavila se četverna ratna kola između dvije gore, a gore su bile od mjedi. ²U prvim su kolima bili konji riđi, u drugim konji crni, ³U trećim u konji bijeli, a u četvrtim kolima konji šareni, jaki. ⁴Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Tko su to, gospodar u moj?"

⁵Anđeo mi odgovori: "Ovi izlaze u četiri smjera neba, izakako su stajali pred Gospodom sve zemlje. ⁶Kola s konjima crnim idu u zemlji sjevernu, i bijeli iza njih dolaze ovamo. Konji šareni idu u zemlju južnu. ⁷Riđi izlaze i hoće da prolaze zemlju." On reče: "Sada idite, i prolazite zemlju!" I oni počеше prolaziti zemlju.

⁸Tada mi on doviknu ovo: "Vidi, koji idu u zemlju sjevernu, naseljavaju duh moj u zemlji sjevernoj.

⁹Tada mi dođe riječ Gospodnja: ¹⁰"Uzmi darove prognanika, od Heldaja, od Tobije i od Jedaje – idi onaj dan u kuću Josije, sina Sefanijina, kamo oni dođoše iz Babilona! ¹¹Uzmi dakle srebro i zlato, načini iz toga krunu i metni je na glavu velikom svećeniku Jošui sinu Josadakovu, ¹²I reci mu: "'Ovako veli Gospod nad vojskama: Gle, čovjek, "mladica" je ime njegovo! Pod njim će proklicati, i on će sagraditi hram Gospodnji. ¹³Jest, on će sagraditi hram Gospodnji. Veličanstvo ga resi. Na svojem u prijestolju sjediti i vladati bit će svećenik na svojem prijestolju, i mir će biti među obadvjema. ¹⁴A kruna neka ostane u hramu Gospodnjem u čast Heldaju, Tobiji i Jedaji

i za spomen gostoljubivosti sina Sefanijina! ¹⁵Koji stanuju u daljini, doći će i gradit će na hramu Gospodnjem, i spoznat ćete, da me je Gospod nad vojskama poslao k vama. To će se dogoditi, ako poslušate glas Gospoda, Boga svojega."

Zaharija – 7 glava

¹U četvrtoj godini kralja Darija dođe riječ Gospodnja Zahariji, četvrtoga dana devetog mjeseca, u mjesecu Kisleva. ²Tada je naime Betel bio poslao Šarezera i Regem–Meleka sa svojim ljudima, da umilostive Gospoda ³I da svećenicima, koji su pripadali hramu Gospoda nad vojskama, i prorocima uprave ovo pitanje: "Moramo li u petom mjesecu držati dan žalosti s postom, kako smo to činili već toliko godina?"

⁴Tada mi dođe riječ Gospoda nad vojskama: ⁵"Objavi svemu narodu zemaljskom i svećenicima: 'Kad ste postili i tugovali u petom i u sedmom mjesecu već sedamdeset godina, je li ste možda postili za me?' ⁶I kad jedete i pijete, nijeste li tada vi, koji jedete i pijete?" ⁷Nijesu li to riječi, što ih je Gospod dao propovijedati preko prijašnjih proroka, kad je još Jerusalem bio naseljen i u miru bio zajedno sa svim gradovima naokolo, i kad su još bile naseljene južna zemlja i nizina?"

⁸I riječ Gospodnja dođe Zahariji: ⁹"Ovako govori Gospod nad vojskama: Vršite sud pravedno i iskazujte jedan drugome ljubav i milosrđe! ¹⁰Ne pritiskujte udovica i sirota, stranaca i siromaha i ne ne mislite ništa zlo jedan drugome u srcu svom!" ¹¹Ali nijesu htjeli slušati, bili su tvrdovrati i zatisnuli su uši svoje, da ne čuju. ¹²Učinili su srce svoje tvrdo kao kremen, da na čuju naputaka i pouka, koje im je bio naložio Gospod nad vojskama duhom svojim preko proroka prijašnjih. I tako dođe silan sud gnjeva od Gospoda nad vojskama. ¹³Kao što oni nijesu Slušali, kad ih je on zvao, "isto tako", govori Gospod nad vojskama, "zvat, će oni a da ih ja ne uzaslušam. ¹⁴I tako sam ih razasuo među sve narode, kojih prije nijesu poznavali. Iza njihova odlaska zemlja je bila opustošena, tako da više nitko nije hodio u njoj.

Tako su krasnu zemlju pretvorili u pustoš.

Zaharija – 8 glava

¹Tada dođe riječ Gospoda nad vojskama ovako govoreći: ²"Ovako veli Gospod nad vojskama: Revnujem za Sion žarkom revnošću i raspaljen sam zbog njega žestokim gnjevom."

³"Ovako veli Gospod: Vraćam se natrag na Sion i opet ću stanovati u Jerusalemu, i Jerusalem će se zvati Grad vjernosti i gora Gospoda nad vojskama 'Sveta gola'."

⁴"Ovako veli Gospod nad vojskama: Opet će starci i starice sjediti po ulicama jerusalemskim; svatko ima svoj štap u ruci zbog punine dana života. ⁵I ulice gradske bit će opet pune ne dječaka i djevojaka, što će se igrati po ulicama.

⁶"Ovako veli Gospod nad vojskama: Ako se to, što će se dogoditi u one dane, čini čudno ostatku toga naroda, zar da to bude čudno i u mojim očima? govori Gospod nad vojskama.

⁷"Ovako veli Gospod nad vojskama: Evo, ja oslobađam narod svoj iz zemlje istoka sunca i iz zemlje njegova zapada ⁸I dovodim ih kući. Oni će opet stanovati u Jerusalemu i bit će moj narod, i ja ću biti njihov Bog u vjernosti i pravednosti."

⁹"Ovako veli Gospod nad vojskama: Ohrabrite se, koji slušate u ove dane ova obećanja iz usta proroka, naime u dan, kad se položio temelj gradnji kuće Gospoda nad vojskama, hrama! ¹⁰Jer prije ovih dana nije bilo plaće za rad ljudi ni plaće za živinče. Tko je izlazio i ulazio, nije bio siguran od neprijatelja: zavadio sam sve ljude među se. ¹¹A sada neću više biti kao u prijašnje dane ostatku toga naroda, govori Gospod nad vojskama. ¹²Nego će usjev biti siguran. Vinova će loza nositi plod svoj, i zemlja će rađati rod svoj. Nebo će davati rosu svoju, i sve ću to

prijelimiti ostatku toga naroda. ¹³I kao što ste prije bili kletva među narodima, kućo Judina i kućo Izraelova, tako ću vam sada pribaviti spasenje, da budete blagoslov. Ne bojte se, ohrabrite se!

¹⁴Jer ovako veli Gospod nad vojskama "Kao što sam bio namislio da vam učinim zlo, kad su me hili razgnjevili oci vaši," govori Gospod nad vojskama, "i nijesam to požalio. ¹⁵Isto sam tako sad u ove dane namislio da iskažem dobro Jerusalemu i kući Judinoj. Ne bojte se!

¹⁶Ovo je, što imate činiti: govorite jedan drugome istinu! Sudite na vratima na svojim vjerno i mirno! ¹⁷Nitko neka ne misli proti drugome zlo u srcu svojemu! Ne ljubite krive zakletve, jer na sve to mrzim govori Gospod. ¹⁸Dode mi riječ Gospoda nad vojskama: ¹⁹"Ovako veli Gospod nad vojskama: Post u četvrtom, petom, sedmom i desetom mjesecu neka se za kuću Judinu obrati u radost i veselje i u svetkovine vesele! Samo morate ljubiti i istinu i mir."

²⁰"Ovako veli Gospod nad vojskama. Jedanput će dolaziti narodi i stanovnici mnogih gradova. ²¹Stanovnici jedinoga grada dolazit će k onima drugoga i govorit će: 'Ići ćemo tamo da umilostivimo Gospoda i da tražimo Gospoda nad vojskama! I ja ću poći.' ²²"Mnogobrojni narodi i mnoga plemena doći će da traže Gospoda nad vojskama i da umilostive Gospoda."

²³"Ovako veli Gospod nad vojskama: U one će dane deset ljudi od svih jezika neznabožičkih naroda uhvatiti jednoga Judejca za skut i reći: "'Hoćemo da idemo s vama; jer smo čuli, da je Bog s vama.'"

Zaharija – 9 glava

¹Presuda. Riječ Gospodnja dođe na zemlju Hadrak i spusti se na Damask. Jer Gospod ima oko na ljude, na sva plemena Izraelova, ²I na Hamat, što im je na međi, na Tir i Sidon, jer su veoma mudri.

³Tir je sebi sagradio bedem i nagomilao srebra kao praha i zlata kao po putu blata. ⁴Gle, Svemogući osvojiti će ga i bedem njegov srušiti u more. On sam izgorjet će ognjem. ⁵Aškelon gleda i dršće, i Gaza strepi jako, Ekron isto tako; jer ga osramoti nadanje njegovo. Kralj mora uzmaknuti iz gaze. U Aškelonu ne stanuje više nitko. ⁶Smjesa ljudi naseli se u Ašdodu. "Slomit ću ponos Filistejaca. ⁷Uzet ću mu krv njegovu iz usta, gad njegov iz zuba njegovih. Ali će i od njih ostati jedan ostatak Bogu našem i bit će kao Jedna porodica u Judi, i Ekron će vrijediti kao Jebuseji. ⁸Tada ću opkoliti kuću svoju za obranu proti vojsci, proti svima, što dolaze i odlaze. Neće više dolaziti na njih nastojnik; jer ću sad ja nastojati svojim očima."

⁹Raduj se glasno, kćeri sionska! Kliči, kćeri jerusalemska! Evo, kralj tvoj dolazi k tebi, pravedan i kao spasitelj, pun poniznosti. Jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu. ¹⁰"Iz Efraima uklonit ću bojna kola, i konja iz Jerusalema. Bit će uništeni i lukovi ubojiti." Jer će on navijestiti mir narodima. Vlast će njegova dosezati od mora do mora, od Eufrata do krajeva zemlje.

¹¹Zbog krvnoga zavjetu, što sam ga sklopio s tobom, oslobodit ću sužnje tvoje iz jame bezvodne. ¹²Vratite se k tvrđavi, sužnji puni nadanja! Još ti danas javljam: "Vratit ću ti dvojinom. ¹³Jer zapinjem sebi Judu kao luk, punim ga Efraimom i vitlam sinove tvoje, Sione, na sinove tvoje, Javane, i učinit ću te mačem junačkim." ¹⁴Tada će se Gospod pokazati nad njima. Strijela će njegova izaći kao munja. Svemogući Gospod zatrubit će u trubu i došumit će u viorima Temana. ¹⁵Gospod nad vojskama zaklanjat će ih. Oni će žderati praćkare gazit će ih, pit će krv njihovu kao vino, bit će toga puni kao zdjele žrtvene, kao uglovi žrtvenika. ¹⁶I Gospod, Bog njihov, udijelit će im u onaj dan pobjedu kao stadu svojega naroda. Oni su kao kamenovi u zlatnom vijencu na čelu, što blistaju nad zemljom njegovom. ¹⁷Jer kako je to sjajno, kako lijepo! Od žita će rasti momci, od vina će nicati djevojke.

Zaharija – 10 glava

¹Molite Gospoda, za dažd u vrijeme kasnoga dažda, jer Gospod tvori oblake i daje im dažd za svaku bilinu na polju. ²Jer idoli govore samo laž. Vrači gledaju samo varku. Objavljuju ništave sne, daju vjetrenu utjehu. Zato moraju otići kao stado, sada su u nevolji, jer ih ne pase nitko.

³Gnjev se moj raspalio na pastire. Pohađam jarce predhodnjake, jer Gospod nad vojskama pohađa stado svoje i kuću Judinu i učini ih sebi u ratu sjajnim konjem. ⁴Od njega je ugao, od njega kolje šatorsko, od njega luk ubojiti, od njega su sve vojskovođe. ⁵Oni će biti kao junaci, što gaze neprijatelja u boju kao blato po ulicama. Oni se bore; jer je Gospod s njima. Osramotit će se jahač i konj. ⁶Učinit ću jakom kuću Judinu. Dat ću pomoć kući Josipovoj. Dovest ću ih natrag i smilovat ću se njima, i bit će mi, kao da ih nijesam nikada odbacio, jer sam ja Gospod, Bog njihov, i uslišit ću ih, ⁷Oni od Efraima bit će kao junaci, i kao od vina bit će im srce veselo. Djeca njihova radosno će to vidjeti. Srce će im se radovati u Gospodu. ⁸Domamit ću ih i skupit ću ih; jer hoću da ih izbavim. Oni će postati tako mnogobrojni, kao što su bili prije. ⁹Ja sam ih razasuo među narode, ali će se u dalekoj zemlji spomenuti mene. Oni će ostati na životu sa sinovima svojim i onda će se vratiti natrag. ¹⁰Dovest ću ih natrag iz zemlje Egipta, skupit ću ih iz Asirije i dovest ću ih u zemlju Gilead i na Libanon. Neće biti dosta mjesta za njih. ¹¹On će ići preko mora iz Egipta. Razbit će vale u moru, sve će dubine Nilu presahnuti. Slomit će se ponos Asirije. Žezlo će se Egiptu oduzeti. ¹²Ojačit ću ih u Gospodu: oni će hoditi u ime njegovo", govori Gospod.

Zaharija – 11 glava

¹Otvori, Libanone, vrata svoja, da ti oganj proždre cedre! ²Jauči, čemprese, jer padoše cedri, jer su krasna stabla opustošena! Jaučite, hrastovi bašanski, jer je srušena najgušća šuma! ³Čuj, jauk pastira, jer

je opustošena sjajna paša njihova! Čuj, rika lavova, jer je opustošen jordanski krasni guštik!

⁴Ovako veli Gospod, Bog moj: "Pasi ovce koje su određene za klanje, ⁵Koje kolju kupci njihovi, a da ne morali to okajati, – a prodavci njihovi govore: 'Neka je blagoslovljen Gospod, ja se obogatih!' – i pastiri ih njihovi ne žale! ⁶Zato neću više žaliti stanovnika zemaljskih, govori Gospod. "Ne, svakoga ću predati u ruke njegova bližnjega i njegova kralja. Oni će potrti zemlju, a ja neću nikoga izbaviti iz luku njihovih.

⁷I tako sam ja pasao ovce, što su bik određene na klanje za trgovce ovaca, i uzeo sam sebi dva pastirska štapa. Jedan sam nazvao 'milost', a drugi 'slogu'. Tako sam pasao ovce, ⁸I uklonio sam ona tri pastira za mjesec dana, jer bili su mi dotužili; i ja sam njima bio mrzak.

⁹Tada sam rekao: "Neću vas dulje više pasti. Što hoće da umre, neka umre, što hoće da zaglavi, neka zaglavi! Što ostane, neka žderu jedna drugu!

¹⁰Uzeo sam svoj štap milost, i slomio ga, da prelomim savez svoj, što sam ga učinio sa svim narodima. ¹¹Kada je bio dokinut u onaj dan, tada spoznaše trgovci ovaca, što su pazili na me, da se je to dogodilo po naputku Gospodnjem.

¹²Tada sam im rekao: "Ako vam je drago, dajte mi plaću; ako li nije, onda pustite! Oni mi platiše trideset šekela kao plaću.

¹³Tada mi reče Gospod: "Baci je u hramsku blagajnu, tu sjajnu plaću, kojom me procijeniše! I uzeo sam tih trideset šekela i bacio I ih u blagajnu u kući Gospodnjoj.

¹⁴Onda sam slomio drugi štap svoj 'slogu', da tako prelomim savez bratski između Jude i Izraela.

¹⁵Tada mi reče Gospod: "Uzmi sebi još jedanput opravu bezumna pastira! ¹⁶Jer evo, ja ću podignuti pastira u zemlji, koji ne mari za ono, što hoće da pogine, koji ne traži što je zalutalo, ne liječi što je skršeno, ne njeguje što je zdravo, jede meso od pretilih i papke im trga! ¹⁷Teško lošemu pastiru, koji ostavlja ovce! Suha bolest neka dođe na mišicu njegovu i na desno, oko njegovu! Neka usahne mišica njegova, neka se ugasi oko njegovu!"

Zaharija – 12 glava

¹Presuda. Riječ Gospodnja o Izraelu. Govori Gospod, koji je razapeo nebo, osnovao zemlju i stvorio duh čovjeka u nutrini njegovoj:

²"Evo, ja ću učiniti Jerusalem čašom opojnom za sve narode unakolo; a ide se i proti Judi, kad se spsjeda Jerusalem. ³U onaj ću dan učiniti Jerusalem vrlo teškim kamenom za sve narode. Svi, koji ga dižu, satrt će se, i ako se proti njemu skupljaju svi narodi zemaljski. ⁴U onaj ću dan", govori Gospod, "učiniti da svi konji budu plašljivi i njihovi jahači bezumni. Nad kućom ću Judinom bdjeti, a udarit ću sve konje narodima sljepoćom. ⁵Tada će knezovi Judini misliti u sebi: 'Snagu nalaze stanovnici Jerusalema u Gospodu nad vojskama, Bogu svojemu.'

⁶U onaj ću dan učiniti da knezovi Judini budu kao žeravnica u drvlju, kao ognjena zublja u stogu, žderat će zdesna i slijeva sve narode unaokolo. A Jerusalem će i opet biti nastanjen na svojem mjestu u Jerusalemu. ⁷A najprije će Gospod spasenje dati šatorima Judinim, da se ponos kuće Davidove i ponos stanovnika jerusalemskih ne digne nad Judu.

⁸U onaj će dan Gospod zaštititi stanovnike jerusalemske. Najslabiji među njima bit će u onaj dan kao David i kuća Davidova kao Bog, kao anđeo Gospodnji pred njima.

⁹U onaj ću dan gledati da uništim svaki narod, koji dolazi proti Jerusalemu.

¹⁰A na kuću Davidovu i na stanovnike jerusalemske izlit ću duh milosti i molitve. Oni će pogledati na mene, kojega su proboli, i tugovat će za njim, kao što se tuguje za prvorođencem. ¹¹U onaj će dan biti tužnjava velika u Jerusalemu kao tužnjava u Hadad–Rimonu u dolini Megidu.

¹²Tada će tugovati zemlja, svaka porodica za se: porodica kuće Davidove za se i žene njihove za se, porodica kuće Natanove za se i žene njihove za se, ¹³Porodica kuće Levijeve za se i žene njihove za se, porodica Šimejeva za se žene njihove za se, ¹⁴I sve druge porodice za se, porodica za porodicu, i žene njihove za se.

Zaharija – 13 glava

¹U onaj će dan biti stvoren izvor kući Davidovoj i stanovnicima jerusalemskim proti grijehu i nečistoći. ²"U onaj ću dan", govori Gospod nad vojskama, "istrijebiti iz zemlje imena idolima, tako da se više ne spominju. I učinit ću da iščeznu iz zemlje lažni proroci i duh nečistoće."

³Htjedne li tko da izađe kao lažni prorok, reći će mu roditelji njegovi, otac i mati: "Nema ti dulje ostati na životu; jer si govorio laži u ime Gospodnje." Probost će ga roditelji njegovi, otac i mati, ako se pojavi kao lažan prorok. ⁴U onaj će se dan stidjeti lažni proroci svojih viđenja i proročanstva. Neće se više ogrtati u plaštevne dlakave, da varaju.

⁵Svaki će reći "Ja nijesam prorok; ja sam samo orač. Već u mladosti mojoj čovjek me je najmio za slugu." ⁶Upitaju li ga onda: "Kakve su ti to brazgotine na psima," odgovara: "Udarili su me u kući mojih prijatelja."

⁷"Maču, probudi se proti pastiru mojemu, proti čovjeku, koji mi je blizu!" govori Gospod nad vojskama, "Udarit ću pastira, da se razbjegnu ovce. Tada ću okrenuti ruku svoju proti malima. ⁸U svoj zemlji", govori Gospod, "istrijebit će se i poginut će dvije trećine; a ostatak će u njoj jedna trećina. ⁹Ovu ću trećinu metnuti u oganj i pretopit ću je, kako se pretapa srebro, i očistit ću je, kako se čisti zlato. Ona će tada zazvati

ime moje, i ja ću je uslišiti i reći: 'Ovo je moj narod', a ona će reći: 'Gospod je Bog moj.'"

Zaharija – 14 glava

¹Evo za Gospoda dolazi dan, kad će se razdijeliti plijen tvoj u sredini tvojoj. ²Sve ću narode neznabožačke skupiti u boj proti Jerusalemu. Grad će se osvojiti, kuće se oplijeniti, ženama će se sramota nanijeti. Polovina će grada morati otići u ropstvo; a ostatak naroda neće se istrijebiti iz grada.

³Ne, Gospod će se pojaviti i vojevat će na narode neznabožačke kao nekoć, kad se je borio na dan bitke. ⁴Noge će njegove stati u onaj dan na Maslinskoj gori, koja leži istočno od Jerusalema, i Maslinska će se gora raspasti po sredini na istok i zapad u dolinu silnu. Polovina će gore uzmaći na sjever, druga na jug. ⁵Tada ćete bježati u dolinu mojih gora; jer će dolina između gora dopirati do Azala, Bježat ćete, kao što ste nekoć bježali od potresa u dane kralja Uzije Judina. Tada će se pojaviti Gospod, Bog moj, i svi sveti s njim, ⁶U onaj dan neće više biti svijetla, samo studen i mraz. ⁷Bit će jedan jedini dan, koji je poznat samo Gospodu, bez izmjene dana i noći; i uveče bit će svjetlo,

⁸U onaj će dan proteći iz Jerusalema voda živa jedna polovina u istočno, druga polovina u zapadno more. Tako će biti ljeti i zimi. ⁹I Gospod će biti kralj nad svom zemljom. U onaj će dan biti Gospod jedini Bog. Njegovo će ime jedino ime biti. ¹⁰U nizinu pretvorit će se sva zemlja od Gebe do Rimona s juga Jerusalemu. A ovaj će nadvisivati i naseliti se na svojem mjestu od vrata Benjaminovih do mjesta prijašnjih vrata, do vrata na uglu, i od kule Hananelove do tijeska kraljeva. ¹¹U njemu će se stanovati sigurno. Tada neće više biti prokletstva, nego će siguran biti Jerusalem.

¹²I ovo će biti kazna, kojom će Gospod udariti sve narode, koji su vojevali na Jerusalem: On će učiniti da posahne tijelo njihovo, dok još

stoje na nogama svojim. Oči njihove posahnut će u rupama svojim. Jezik njihov posahnut će u ustima svojim. ¹³Silan strah, od Boga poslan, bit će među njima u onaj dan. Hvatat će jedan ruku drugoga, ali će se ruka jednoga poginuti proti ruci drugoga. ¹⁴I Juda će vojevati proti Jerusalemu, Bogatstvo svih naroda unaokolo skupit će se: zlato, srebro i odijelo u vrlo velikoj množini. ¹⁵Isti kazneni sud pogodit će i konje, mazge, deve, magarce i sve životinje, što budu u onim taborima, upravo onako kao onaj kazneni sud.

¹⁶Tada će svi, preostali od svih kolikih naroda neznabožičkih, koji su išli proti Jerusalemu, dolaziti od godine do godine da se poklone kralju, Gospodu nad vojskama, i da svetkuju blagdan sjenica. ¹⁷A tko od plemena zemaljskih ne htjedne dolaziti u Jerusalem da se pokloni kralju, Gospodu nad vojskama, na njegovu zemlju neće dažd padati. ¹⁸I ako narod Egipćana ne bi dolazio i ne bi se našao, snaći će ga kazna, kojom će Gospod udariti narode, koji ne bi dolazili da svetkuju blagdan sjenica. ¹⁹To će biti kazna Egiptu i kazna svim narodima, koji ne bi dolazili da svetkuju blagdan sjenica.

²⁰U onaj će dan na zvončićima konja stajati natpis: 'Sveto Gospodu!' Kuhinjski lonci u kući Gospodnjoj bit će tako sveti kao škropionice pred žrtvenikom. ²¹Svaki kuhinjski lonac u Jerusalemu i u Judi bit će svet Gospodu nad vojskama. Svi, koji dođu da žrtvuju, uzimat će ih i kuhat će u njima. I u onaj dan neće više biti trgovaca u hramu Gospoda nad vojskama.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#)

Malahija – 1 glava

¹Presuda. Riječ Gospodnja Izraelu preko Malahije.

²"Ljubim vas", veli Gospod. "A vi pitate: 'Kako nas to ljubiš?' Nije li Ezav brat Jakovu?" govori Gospod. "Ali sam ljubio Jakova ³I mrzio sam na Ezava. Opustio sam gore njegove. Baštinu njegovu predao sam čagaljima pustinjskim. ⁴Kada govori Edom: 'Naša je zemlja opustošena, ali ćemo opet sagraditi ruševine', ovako veli Gospod nad vojskama: 'Neka oni grade, ali ću ja porušiti. Oni će se zvati "zemlja zločina" i "narod, na koji se gnjevi Gospod dovijeka". ⁵Kad oči vaše to ugledaju, reći ćete: "Velik je Gospod van preko međa Izraelovih."

⁶"Sin poštuje oca i sluga gospodara svojega. Ako sam ja otac, gdje je čast moja? Ako sam gospodar, gdje je strah od mene?" veli Gospod nad vojskama vama, svećenici, koji sramotite ime moje. Pitate: 'Kako smo mi to sramotili ime tvoje?' ⁷Prinosite nečisto jelo na mojemu žrtveniku i još pitate: 'Kako smo te oskvrnili?' Stim, što mislite: 'Stol je Gospodnji preziran.' ⁸Kad donosite slijepo živinče na žrtvu, nije li to dosta zlo? Kad prinosite hromo ili bolesno, nije li to dosta zlo? Prinesi ga namjesniku svojem, hoće li se on obradovati tomu i milostivo te primiti?", veli Gospod nad vojskama.

⁹"Zato umilostivite Boga, da nas primi milostivo! Iz ruke vaše tako mu je davano. Može li on tada biti milostiv prema vama?", govori Gospod nad vojskama. ¹⁰"Tko je među vama, koji bi zatvorio vrata i zapalio oganj na mojemu žrtveniku ni za što? Nijeste mi mili", veli Gospod nad

vojskama, "i ne mogu primiti žrtve iz vaše ruke. ¹¹Jer od istoka sunca do zapada njegova veliko će biti ime moje među narodima, i posvuda će se žrtvovati imenu mojemu i prinosit će se čist prinos, jer će veliko biti ime moje među narodima," veli Gospod nad vojskama.

¹²"A vi ga skvrnite, kad govorite: 'Stol je Gospodnji onečišćen, i što dolazi s njega, prezirno je.' ¹³Govorite: Kolika muka!' i raspirujete oganj njegov", govori Gospod nad vojskama. "Prinosite ugrabljeno ili hromo i bolesno kao žrtvu. Zar da to s dopadanjem primam iz vaše ruke?", govori Gospod. ¹⁴"Proklet varalica, koji ima u svojem stadu muško živinče i, premda ga je zavjetovao Svemogućemu, ipak žrtvuje samo loše; jer sam ja velik kralj", veli Gospod nad vojskama, "i ime je moje strašno među narodima neznabožackim.

Malahija – 2 glava

¹I sada dolazi vama, svećenici, ovaj naputak: ²Ako ne poslušate i od srca ne idete za tim, da imenu mojemu dadnete čast," veli Gospod nad vojskama, "tada ću pustiti na vas prokletstvo i pretvorit ću blagoslove vaše u prokletstva. Jest, već sam ih pretvorio u prokletstva, jer ih ne primiste k srcu. ³Evo, odbit ću vam mišicu i blato ću vam sasuti u lice, blato svetkovina vaših. K njemu će vas smesti. ⁴Tada ćete spoznati, da sam vam ja poslao ovu prijatnu kaznenu, da bi ostao moj zavjet s Levijem," veli Gospod nad vojskama. ⁵"Zavjet moj s njim bio je život i sreća. Dao sam mu to, da me se boji, i on je imao strahopoštovanje preda mnom i priginjao se imenu mojemu. ⁶U ustima njegovim bio je zakon istine, na usnama njegovim nije se našla prijevara. U miru je i poštenju išao preda mnom i mnoge je odvratio od grijeha. ⁷Jer se gleda na usne svećenikove; u njegovim se ustima traži pouka i uputa; jer je on glasnik Gospoda nad vojskama.

⁸A vi ste zašli s puta i mnoge ste učinili da se spotiču o zakon i pokvarili ste zavjet s Levijem", veli Gospod nad vojskama. ⁹"Zato i ja vas činim prezrenim i niskim kod svega naroda, jer se nijeste držali

mojih putova i kod primjene zakona gledate na osobu."

¹⁰Nije li nam svima jedan isti otac? Nije li nas stvorio jedan isti Bog? Zašto onda radimo nevjerno jedan proti drugomu i skvrnimo zavjet otaca svojih?

¹¹Nevjeran je bio Juda. Gad se je činio u Izraelu i u Jerusalemu; jer je skvrnio Juda svetište Gospodnje, koje je on ljubio, i ženio se je kćerju tuđega boga. ¹²Neka Gospod istrijebi iz šatora Jakovljevih čovjeka, koji čini tako, jamca i svjedoka, i svakoga, koji žrtvuje Gospodu nad vojskama! ¹³Drugi put činite ovo: Pokrivajte žrtvenik Gospodnji suzama, plačem i uzdasima, jer on više ne gleda milostivo žrtava i ne prima darova iz vaše ruke. ¹⁴Pitate: 'Zašto to?' Samo zato, jer je Gospod bio svjedok između tebe i žene mladosti tvoje, kojoj si ti sada prelomio vjernost, premda je bila drugarica tvoja, vjerena žena tvoja, po savezu. ¹⁵Tako ne radi nitko, koji još ima kakav ostatak od duha Božjega. A što traži Jedan? Sjeme Božje! Čuvajte Duha Božjega, kojega imate! Ne radite nevjerno na ženi mladosti svoje! ¹⁶"Jer je otpuštanje žena meni mrsko, veli Gospod, Bog Izraelov, "i tako nasiljem pokriva odjeću svoju", govori Gospod nad vojskama. "Zato pripazite na duha svojega i ne radite nevjerno!"

¹⁷Riječima svojim uvrijedili ste Gospoda i još pitate: 'Kako smo ga to uvrijedili?' Eto stim, što govorite: 'Svaki, koji čini zlo, dobar je u očima Gospodnjim; takvi su mu mili' ili 'Gdje je Bog suda?'

Malahija – 3 glava

¹"Evo, ja šaljem glasnika svojega, da pripravi put preda mnom. Iznenada će doći k svojemu hramu vladalac, kojega želite, glasnik zavjeta, kojega tražite. Evo, on će doći, veli Gospod nad vojskama.

²"Ali tko će podnijeti dan dolaska njegova? Tko će se održati, kad se on pojavi? Jer je on kao oganj talioca, kao lužina bjeljara. ³Tada će on

sjesti, taliti i čistiti srebro. Čistit će sinove Levijeve, čistit će ih kao zlato i srebro, da prinose prave žrtve Gospodu.

⁴Tada će Gospoda opet obradovati žrtva Jude i Jerusalema kao u dane prošlosti i kao u prijašnjim godinama. ⁵Doći ću k vama na sud i brzo će ustati kao tužilac proti vračarima i preljubočincima, proti krivokletnicima i tlačiteljima najamnika i udovica i sirota i proti onima, koji bez straha izvrću pravo stranaca, veli Gospod nad vojskama. ⁶"Jer ja, Gospod, nijesam se promijenio, i vi nijeste prestali biti sinovi Jakovljevi.

⁷Od dana otaca svojih vi ste odstupili od uredaba mojih i nijeste ih više držali, Vratite se k meni, i ja ću se vratiti k vama!" veli Gospod nad vojskama. "Pitate: 'U čem da se vratimo?'

⁸Smije li čovjek varati Boga, a vi mene varate i još pitate: 'U čem da smo te varali?' Eto, u desetini i u prinosu. ⁹Prokletstvom ste opterećeni; jer me varate vi, sav narod. ¹⁰Donosite svu desetinu u spreme, da bude hrane u mojemu hramu! Okušajte me ipak u tom", veli Gospod nad vojskama, neću li vam otvoriti prozore neba i izliti na vas blagoslov izobilja! ¹¹Protjerat ću vam proždrljivca, da vam ne uništi roda u njivi. Vinova loza u polju neće ostati nerodna", veli Gospod nad vojskama. ¹²"Svi će vas narodi slaviti sretnima, jer ste zemlja meni mila, veli Gospod nad vojskama,

¹³"Preveć su preuzetne riječi vaše na me", veli Gospod nad vojskama. "Pitate: 'Što govorimo među se na tebe?' ¹⁴Govorite: 'Bogu služiti ne donosi nikakve koristi. Kakvu imamo korist, što držimo zapovijedi njegove? Što u žalosti hodimo pred Gospodom nad vojskama? ¹⁵Jest, zlikovce moramo slaviti sretnima. Zločincima je dobro. Kad iskušavaju Boga, izlaze bez kazne.'"

¹⁶Kad su se koji se Bogobožni među se svjetovali, pogledao je to Gospod i čuo, i napisala se knjiga spomenica pred njim za one, koji se

boje Gospoda i štiju ime njegovo. ¹⁷"Oni pripadaju meni", veli Gospod nad vojskama, "u dan, što ga spremam, kao svojina moja! Prijazno ću postupati s njima, kao što otac postupa sa sinom svojim, koji služi u njega. ¹⁸Tada ćete opet vidjeti razliku između pravednika i bezbožnika, između onoga, koji služi Bogu, i onoga, koji mu ne služi.

Malahija – 4 glava

¹Jer evo, dolazi dan, koji gori kao peć. Tada će svi zlikovci i svi zločinci biti kao strnjika. Spalit će ih dan, koji dolazi", veli Gospod nad vojskama. "Ni korijena ni grane neće im ostaviti. ²A vama, koji smjerno častite ime moje, ogranut će sunce spasenja, što krije zdravlje pod krilima svojim. Vi ćete tada izaći i poskakivati kao teoci, što su stajali u štali. ³Tada ćete pogaziti bezbožnike, jer će oni biti kao prah pod stopama vašim u dan, što ga spremam, veli Gospod nad vojskama.

⁴"Sjećajte se zakona sluge mojega Mojsija, kojemu sam dao na Horebu za svega Izraela propise i zakone!

⁵Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju, prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. ⁶On će obratiti srca otaca k sinovima, i srca sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom."

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#)

Matej – 1 glava

¹Rodoslovlje Isusa Krista sina Davidova, sina Abrahamova.

²Abrahamu se rodi Izak, Izaku se rodi Jakov, Jakovu se rodi Juda i braća njegova, ³Judi se rodi Peres i Zerah s Tamarom, Peresu se rodi Hesron, Hesronu se rodi Ram, ⁴Ramu se rodi Aminadab, Aminadabu se rodi Nahšon, Nahšonu se rodi Salmon, ⁵Salmonu se rodi Boaz s Rahabom, Boazu se rodi Obed s Rutom, Obedu se rodu Jesej, ⁶Jeseju se rodi kralj David. Davidu se rodi Salomon sa ženom Urijinom, ⁷Salomonu se rodi Roboam, Roboamu se rodi Abija, Abiji se rodi Asa, ⁸Asi se rodi Jošafat, Jošafatu se rodi Joram, Joram se rodi Uzija, ⁹Uziji se rodi Jotam, Jotamu se rodi Ahaz, Ahazu se rodi Ezekija, ¹⁰Ezekiji se rodi Manaseh, Manasehu se rodi Amon, Amonu se rodi Josija, ¹¹Josiji se rodi Jehonija i braća njegova u vrijeme odvođenja u Babilon.

¹²Poslije odvođenja u Babilon: "Jehoniji se rodi Šealtiel, Šealtielu se rodi Zerubabel, ¹³Zerubabelu se rodi Abiud, Abiudu se rodi Elijahim Elijahimu se rodi Azor, ¹⁴Azoru se rodi Sadok, Sadoku se rodi Akim, Akimu se rodi Elijud, ¹⁵Elijudu se rodi Eleazar, Eleazaru se rodi Matan, Matanu se rodi Jakov, ¹⁶Jakovu se rodi Josip, muž Marije. Od nje se rodi Isus, koji se zove Krist.

¹⁷Tako je od Abrahama do Davida svega četrnaest koljena, od Davida do odvođenja u Babilon četrnaest koljena, i od odvođenja u Babilon do

Krista četrnaest koljena.

¹⁸Rođenje Isusa Krista bilo je ovako: Kad je njegova majka Marija bila zaručena s Josipom, nađe se, da je bila začela po Duhu Svetom, još prije nego se sastaše. ¹⁹A Josip, muž njezin, bio je pravedan i nije htio da je sramoti javno, i tako je namislio da je otpusti tajno. ²⁰Dok se je on bavio s tom mišlju, javi mu se u snu anđeo Gospodnji i reče: "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju; jer što se je začelo u njoj, od Duha je Svetoga. ²¹Ona će roditi sina, kojemu ćeš nadjenuti ime Isus; jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njegovih."

²²Ovo se sve dogodi, da se ispuni, što je rekao Gospodin preko proroka: ²³"Eto, djevica će začeti i roditi sina, i dat će mu se ime Emanuel", to znači "Bog s nama".

²⁴Josip ustade od sna i učini, kao što mu je bio zapovjedio anđeo Gospodnji. On uze k sebi ženu svoju. ²⁵Ali je ne spoznade, dok ne rodi sina svojega, prvorođenca. I dade mu ime Isus.

Matej – 2 glava

¹Kad se je Isus u dane kralja Heroda bio rodio u Betlehemu u Judeji, dođoše mudraci od istoka u Jerusalem i upitaše: ²"Gdje je novorođeni kralj židovski? Vidjesmo njegovu zvijezdu na istoku i dođosmo da mu se poklonimo."

³Kad je to čuo kralj Herod, uplaši se on i s njim sav Jerusalem. ⁴On skupi sve glavare svećeničke i književnike narodne i upita ih, gdje bi se imao roditi Krist. ⁵Oni mu odgovoriše: "U Betlehemu u Judeji; jer ovako stoji pisano kod proroka: ⁶Ti, Betleheme, u zemlji Judinoj, nipošto nijesi najmanji među kneževskim gradovima Judinim, jer iz tebe ima izaći knez, koji će vladati narodom mojim Izraelom."

⁷Tada Herod tajno dozva k sebi mudrace i točno ih ispita za vrijeme,

kad im se je pojavila zvijezda. ⁸Onda ih uputi u Betlehem i reče: "Idite tamo i raspitajte brižno za dijete. Čim ga nađete, javite mi; tada ću i ja doći i pokloniti mu se."

⁹Oni poslušашe kralja i onda zaputiše. I gle, zvijezda, koju su bili vidjeli na istoku, išla je pred njima, dok nije napokon stala nad mjestom, gdje je bilo djetesce. ¹⁰Kad vidješe zvijezdu, obradovaše se veoma. ¹¹Oni stupiše u kuću i vidješe dijete s Marijom, materom njegovom. Oni padoše ničice i pokloniše mu se. Tada otvoriše blago svoje i prinesoše mu darove svoje: zlato, tamjan i smirnu. ¹²U snu primiše naputak, da se ne vraćaju k Herodu. Zato se vratiše drugim putem u svoju zemlju.

¹³Kad su bili otišli, javi se Josipu u snu anđeo Gospodnji i reče: "Ustani, uzmi dijete i mater njegovu i bježi u Egipat! Ostani ondje, dok ti ne rekнем, jer će Herod tražiti dijete, da ga pogubi." ¹⁴Tada on ustade, uze još u noći dijete i mater njegovu i ode u Egipat. ¹⁵Ondje ostade do smrti Herodove. Tako se je imalo ispuniti, što je bio rekao Gospodin preko proroka: "Iz Egipta dozvah sina svojega."

¹⁶Kad je Herod vidio, da je prevaren od mudraca, razgnjevi se vrlo. On dade u Betlehemu i u svoj okolini njegovoj poubijati sve dječake od dvije godine i niže – prema vremenu, što ga je bio istražio od mudraca. ¹⁷Tada se ispuni riječ proroka Jeremije, koji govori: ¹⁸"U Rami se čuje tužba, mnogi plač i jauk: Rahela plače za djecom svojom i neće da se utješi, jer ih više nema."

¹⁹Kad je bio umro Herod, javi se anđeo Gospodnji u snu Josipu u Egiptu ²⁰I reče: "Ustani, uzmi dijete i mater njegovu i idi u zemlju Izraelovu, jer su pomrli, koji su tražili život djeteta." ²¹Tada on ustade, uze dijete i mater njegovu i ode u zemlju Izraelovu. ²²Ali kad je čuo, da Arhelaj vlada u Judeji mjesto svojega oca Heroda, Poboja se onamo ići. Po naputku, što ga primi u snu, ode u pokrajinu Galileju ²³I nastani se u gradu, koji se zove Nazaret. Tako se je imala ispuniti riječ proroka: "Zvat će se Nazarećanin."

Matej – 3 glava

¹U one dane pojavi se Ivan Krstitelj, i propovijedao je u pustinji judejskoj: ²"Obratite se; jer je blizu kraljevstvo nebesko." ³Na njega naime misli prorok Izaija, kad veli: "Glas onoga, što više u pustinji: Popravite put Gospodnji! Poravnajte staze njegove!"

⁴Ivan je nosio haljinu od dlake devine i pojas kožan oko bedara svojih. Hrana je njegova bila skakavci i med divlji.

⁵Tada je izlazio k njemu Jerusalem, sva Judeja i sva okolina jordanska.

⁶Ori su se dali u Jordanu krstiti od njega i priznavali su pritom grijehe svoje.

⁷Kad je on vidio i mnoge farizeje i saduceje gdje dolaze na njegovo krštenje, reče im: "Vi leglo zmijino! Tko vas je uputio, da biste mogli umaći gnjevu što dolazi?" ⁸Donesite dakle rod dostojan obraćenja! ⁹Jer ne mislite da smijete govoriti: Mi imamo Abrahama sa oca, jer vam kažem: Bog može od kamenja ovoga podignuti djecu Abrahamu. ¹⁰Već je sjekira stavljena na korijen drveću. Svako drvo, koje ne rada dobra roda, siječe se i u oganj se baca. ¹¹Ja vas krstim samo vodom, da se obratite. A onaj, koji dolazi za mnom, moćniji je od mene. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. ¹²Vijačom u ruci on će očistiti gumno svoje; skupit će pšenicu u svoju žitnicu, a pljevu će spaliti ognjem neugasivim."

¹³Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan k Ivanu, da se dadne krstiti od njega. ¹⁴Ali Ivan, htjede da ga odvrati od toga i reče: "Ja bih trebao da budem kršten od tebe, a ti dolaziš k meni?" ¹⁵Isus mu odgovori: "Samo pripusti to! Dolikuje nam, da ispunimo sve, što je pravo." Tada ga pripusti.

¹⁶Kad se je bio Isus pokrstio, izađe odmah iz vode. Tada mu se otvoriše nebesa. On vidje Duha Božjega gdje silazi kao golub i dolazi

na njega. ¹⁷I glas s neba povika: "Ovo je Sin moj ljubljani, koji se dopada meni."

Matej – 4 glava

¹Tada Isusa odvede Duh u pustinju, da ga kuša đavao.

²Postio je četrdeset dana i četrdeset noći. Tada ogladnje. ³Onda pristupi k njemu kušač i reče: "Ako si Sin Božji, zapovjedi, da ovo kamenje postane kruh!" ⁴On mu odgovori: "Stoji pisano: Čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi, što dolazi iz usta Božjih."

⁵Tada ga uze đavao sobom u Sveti grad, postavi ga navrh hrama ⁶i reče mu: "Ako si Sin Božji, baci se dolje, jer stoji pisano: Anđelima svojim naložio je za tebe. Oni će te nositi na rukama svojim, da ne zapneš za kamen nogom svojom." ⁷Isus mu reče: "Stoji i pisano: "Ne kušaj Gospodina, Boga svojega!"

⁸Tada ga uze đavao sobom na goru vrlo visoku. Tamo mu pokaza sva kraljevstva svijeta s krasotom njihovom ⁹i reče mu: "Sve ovo dat ću tebi, ako padneš ničice i pokloniš mi se." ¹⁰Tada mu zapovjedi Isus: "Odstupi, sotonu! Stoji pisano: "Gospodinu, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedino služi!"

¹¹Tada ga ostavi đavao, i gle, anđeli pristupiše, i služili su mu.

¹²Kad je čuo Isus, da je Ivan zatvoren, skloni se u Galileju. ¹³Ostavi Nazaret i nastani se u Kafarnaumu primorskom, u području Zebulunovu i Naftalijevu. ¹⁴Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije: ¹⁵"Zemlja Zebulunova i zemlja Naftalijeva, kraj prema moru, s one strane Jordana, pokrajina neznabožačka: ¹⁶Narod, koji sjedi u tami, vidi svjetlost veliku; nad onima koji stoje u zemlji smrtne sjene, sja svjetlost."

¹⁷Otada počne Isus propovijedati. Njegova je vijest bila: "Obratite se; jer je blizu kraljevstvo nebesko."

¹⁸Kad je išao pokraj mora Galilejskoga, vidje, kako dva brata, Simon, koji se zove Petar, i njegov brat Andrija, baciše mrežu svoju u more. Oni su bili ribari. ¹⁹On im reče: "Hajdete za mnom! Učinit ću vas lovcima ljudi." ²⁰Smjesta ostaviše oni mreže svoje i pođoše za njim.

²¹Kad je odatle otišao dalje, vidje druga dva brata, Jakova, sin Zebedejeva, i njegova brata Ivana, kako su svojim ocem Zebedejem popravljali u lađici mreže svoje. I pozva ih. ²²Smjesta ostaviše oni lađicu i oca svojega i pođoše za njim.

²³Isus je prolazio po svoj Galileji. Učio je u sinagogama, navješćivao radosnu vijest o kraljevstvu i liječio svaku bolest i svaku nemoć u narodu. ²⁴Glas o njemu raširio se po svoj Siriji. Donosili su mu sve, koji su trpjeli od različitih bolesti i muka, i opsjednute, mjesečnjake i uzete, i on ih je izliječio. ²⁵Za njim je išlo veliko mnoštvo naroda iz Galileje i Dekapolisa i iz Jerusalema, Judeje i iz zemlje s onu stranu Jordana.

Matej – 5 glava

¹Kad vidje Isus mnoštvo naroda, popne se na goru i sjede. Učenici njegovi pristupiše k njemu. ²Tada je otvorio usta svoja i učio ih:

³"Blagoslovljeni su siromašni u duhu! Njihovo je kraljevstvo nebesko.

⁴Blagoslovljeni su žalosni! Oni će se utješiti.

⁵Blagoslovljeni su krotki! Oni će posjedovati zemlju.

⁶Blagoslovljeni su, koji gladuju i žedaju pravde! Oni će se nasititi.

⁷Blagoslovljeni su milosrdni! Oni će postići milosrđe.

⁸Blagoslovljeni su koji su čista srca! Oni će Boga gledati.

⁹Blagoslovljeni su mirotvorci! Oni će se zvati sinovi Božji.

¹⁰Blagoslovljeni su, koji trpe progonstvo zbog pravde! Njihovo je kraljevstvo nebesko.

¹¹Blagoslovljeni ste vi kad vas ljudi zbog mene grde i progone i za vama lažno sve zlo govore! ¹²Radujte se i veselite se; jer je velika plaća vaša na nebesima, jer su isto tako progonili i proroke prije vas.

¹³Vi ste sol zemlji. Ako li sol obljutavi, čim će se onda osoliti? Ne valja više ni za što; izbacuje se i ljudi je pogaze.

¹⁴Vi ste svjetlost svijetu. Grad, koji stoji na gori, ne može se skriti.

¹⁵Niti se užije svijećā i meće pod sud, nego na svijećnjak. Tada svijetli svima u kući. ¹⁶Tako neka se svijetli svjetlost vaša pred ljudima, da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega na nebesima.

¹⁷Ne mislite, da sam došao ukloniti zakon ili proroke. Nijesam došao da ih uklonim, nego da ih ispunim. ¹⁸Jer zaista, kažem vam: Dok stoji nebo i zemlja, neće nestati nijedne crtice slova ili točke iz zakona, dok se sve ne ispuni. ¹⁹Tko dakle ukine jednu od ovih zapovijedi, pa bilo i najmanju, i tako uči ljude, zvat će se najmanji u kraljevstvu nebeskom. A tko ih drži i uči držati, zvat će se velik u kraljevstvu nebeskom. ²⁰Jer vam kažem: Ako pravednost vaša ne bude savršenija negoli književnika i farizeja, nećete ući u kraljevstvo nebesko.

²¹Čuli ste, da je bilo rečeno starima: Ne ubijaj! Tko ubije, bit će kriv sudu. ²²A ja vam kažem: Svaki, koji se gnjevi na brata svojega, bit će kriv sudu. Tko rekne bratu svomemu: Budalo! bit će kriv visokomu vijeću. A tko mu rekne: Bezbožniče! bit će kriv ognju paklenomu.

²³Ako dakle prineseš dar svoj k žrtveniku i ondje se sjetiš, da brat tvoj ima nešto proti tebi, ²⁴ostavi ondje dar svoj pred žrtvenikom, otidi prije i pomiri se s bratom svojim; onda dođi i žrtvuj dar svoj! ²⁵Sporazumi se bez otezanja s protivnikom svojim, dok si još usput s njim. Inače mogao bi te protivnik predati sucu i sudac slugi sudskome, i onda bi te bacili u tamnicu. ²⁶Zaista, kažem ti, nećeš izaći odanle, dok ne platiš posljednje pare.

²⁷Čuli ste, da je bilo rečeno: Ne čini preljube! ²⁸A ja vam kažem: Svaki, koji pogleda na ženu požudno, već je u srcu svojemu učinio s njom preljubu.

²⁹Ako te dakle sablažnjava oko tvoje desno, iskopaj ga i baci ga od sebe, jer je bolje za te, da propadne jedan od udova tvojih, negoli da se sve tijelo tvoje baci u pakao. ³⁰I ako te sablažnjava desna tvoja ruka, odsijeci je i baci je od sebe, jer je bolje za te, da propadne jedan od udova tvojih, negoli da se sve tijelo tvoje baci u pakao.

³¹Nadalje je bilo rečeno: Tko hoće da pusti ženu svoju, neka joj dadne knjigu raspusnu! ³²A ja vam kažem: Svaki, koji pusti ženu svoju – osim zbog preljube – ,navodi je, da čini preljubu; i tko puštenicu uzme za ženu, čini preljubu.

³³Još ste čuli, da je bilo rečeno: Ne kuni se krivo, i: Drži, što si se zakleo Gospodinu! ³⁴A ja vam kažem: Ne kunite se nikako, ni nebom, jer je prijestolje Božje. ³⁵Ni zemljom, jer je podnožje nogama njegovim, ni Jerusalemom, jer je grad velikoga kralja. ³⁶Ni glavom svojom ne kuni se, jer ne možeš ni dlake jedne učiniti bijele ili crne. ³⁷Nego vaša riječ neka bude: Da, da – ne, ne. Što je više od toga, oda zla je.

³⁸Čuli ste, da je bilo rečeno: Oko za oko, zub za zub! ³⁹A ja vam kažem: Ne opirite se zlu, nego ako te tko udari po desnom obrazu, obrni mu i drugi! ⁴⁰Hoće li tko da se pravda s tobom i košulju tvoju da

uzme, pusti mu i kabanicu! ⁴¹Primora li te tko da ideš s njim jednu milju daleko, idi s njim dvije! ⁴²Tko te moli, podaj mu; tko hoće da uzajmi od tebe, ne odbijaj ga!

⁴³Čuli ste, da je bilo rečeno: Ljubi bližnjega svojega i mrzi na neprijatelja svojega! ⁴⁴A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one, koji vas progone! ⁴⁵Tada ćete biti djeca Oca svojega nebeskoga, koji pušta da sunce njegovo izlazi nad dobre i zle i daje da daždi nad pravedne i grješnike. ⁴⁶Jer ako ljubite samo one, koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Ne čine li to i carinici? ⁴⁷I ako pozdravljate samo prijatelje svoje, što osobito činite? Ne čine li to i neznabošci? ⁴⁸Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski!

Matej – 6 glava

¹Pazite, da pravednost svoju ne činite pred ljudima, da vas oni vide; inače nemate plaće kod Oca svojega na nebesima. ²Kad dale daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kao što čine licemjeri u sinagogama i na ulicama, da ih slave ljudi. Zaista, kažem vam: Oni već imaju plaću svoju. ³Kad ti daješ milostinju, neka ti ne zna ljevica tvoja, što čini desnica tvoja, ⁴da ostane milostinja tvoja u tajnosti. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

⁵Kad se molite, ne činite kao licemjeri! Oni se najradije mole u sinagogama i na uglovima uličnim, da upadnu ljudima u oči. Zaista, kažem vam: Oni su već primili plaću svoju. ⁶Kad ti hoćeš da se moliš, uđi u sobu svoju, zatvori vrata i moli se Ocu svojem u tajnosti! Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

⁷Kad se molite, ne brbljajte kao neznabošci! Oni misle, da će biti uslišeni za mnoge riječi svoje. ⁸Ne povodite se za njima, jer zna Otac vaš, što vam treba, prije nego ga zamolite.

⁹Ovako se molite: Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje!

¹⁰Dodi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji!

¹¹Kruh naš svagdanji daj nam danas!

¹²I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!

¹³I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla, jer je tvoje kraljevstvo, sila i slava, zauvijek. Amen.

¹⁴Ako otpuštate ljudima pogreške njihove, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. ¹⁵Ako li ne otpuštate ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti pogrešaka vaših.

¹⁶Kad postite, ne budite lica mrka kao licemjeri! Oni načine sebi mrk pogled, da ih vide ljudi gdje poste. Zaista kažem vam: Oni su već primili plaću svoju. ¹⁷Kad ti postiš, namaži glavu svoju i operi lice svoje, ¹⁸da te ne vide ljudi gdje postiš, nego samo Otac tvoj, koji je u tajnosti. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

¹⁹Ne skupljajte sebi blaga na zemlji, gdje ga uništava moljac i rđa, gdje kradljivci obijaju i krađu! ²⁰Skupljajte sebi blago u nebu, gdje ga ne uništava ni moljac ni rđa, gdje kradljivci ne obijaju i ne krađu! ²¹Jer gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje, ²²Oko je svjetiljka tijelu tvojemu. Ako je oko tvoje zdravo, onda sve tijelo tvoje ima svjetlo. ²³Ako li je oko tvoje bolesno, onda je sve tijelo tvoje u tami. Ako je dakle svjetlo u tebi tama, kako velika bit će onda tama! ²⁴Nitko ne može dva gospodara služiti. Ili će na jednoga mrziti i drugoga ljubiti, ili će uz jednoga prijanjati i drugoga prezirati. Ne možete Bogu služiti i mamoni.

²⁵Zato vam kažem: Ne budite tjeskobno zabrinuti za život svoj, što ćete jesti i što ćete piti, ni za tijelo svoje, u što ćete se obući. Nije li život više od hrane i tijelo nije li više od odijela? ²⁶Pogledajte na ptice nebeske!

One ne siju, ne žanju, ne skupljaju u žitnice: Otac ih vas nebeski hrani. Nijeste li vi više vrijedni od njih? ²⁷Tko od vas može svojim brigama produljiti život svoj i za jedan samo pedalj? ²⁸I što ste tako tjeskobno zabrinuti za odijelo? Pogledajte na ljiljane u polju! Kako rastu! Ne rade i ne predu; ²⁹A ipak kažem vam: Ni Salomon u svemu svojem sjaju nije bio tako odjeven kao jedan jedini od njih. ³⁰I kad Bog travu, što danas stoji na polju, a sutra se baca u peć, tako odijeva, koliko će više vas, malovjerni! ³¹Ne budite dakle tjeskobno zabrinuti i ne pitajte: Što ćemo jesti? Što ćemo piti? Čim ćemo se odjenuti? ³²Za sve to brinu se neznabošci. A zna Otac vaš nebeski, da vam to sve treba. ³³Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i ovo će vam se sve dodati. ³⁴Ne budite dakle tjeskobno zabrinuti za sutrašnji dan; jer će se sutrašnji dan brinuti sam za se. Svaki dan ima dosta svojega vlastitog zla.

Matej – 7 glava

¹Ne sudite! I nećete biti suđeni. ²Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi, i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti. ³Što vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjećaš? ⁴Ili kako možeš reći bratu svojemu: "Daj da izvadim trun iz oka tvogoga, a eto brvno u oku tvogemu?" ⁵Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svojega! Tada ćeš vidjeti, kako da izvadiš trun iz oka brata svojega.

⁶Ne dajte svetinje psima i ne bacajte bisera svojega pred svinje! Inače bi ga mogle pogaziti nogama svojim, okrenuti se i rastrgati vas.

⁷Molite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se. ⁸Jer svaki, koji moli, prima; tko traži, nalazi; tko kuca, otvara mu se. ⁹Tko će od vas sinu svojemu dati kamen, ako ga zamoli kruha. ¹⁰Ili tko će mu dati zmiju, ako zamoli ribu? ¹¹Kad dakle vi, koji ste zli, znate dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više Otac vaš nebeski dati dobra onima, koji ga za to mole!

¹²Sve dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima, jer je to sadržaj zakona i proroka.

¹³Uđite na uska vrata, jer su široka vrata i širok put, koji vodi u propast, i vrlo mnogi njim idu. ¹⁴Nasuprot uska su vrata i tijesan put, što vodi u život, i malo ih ga samo nalazi.

¹⁵Čuvajte se od lažnih proroka! Oni dolaze k vama u odijelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi. ¹⁶Po rodovima njihovim po znat ćete ih. Bere li se s trnja grožđe ili s drače smokve? ¹⁷Tako rađa svako dobro drvo rodove dobre, a zlo drvo rađa zle rodove. ¹⁸Drvo dobro ne može rađati zlih rodova, ni drvo zlo rodova dobrih, ¹⁹Svako drvo, koje ne rađa roda dobra, siječe se i u oganj se baca. ²⁰Dakle po rodovima njihovim poznat ćete ih.

²¹Neće svaki, koji mi govori: "Gospodine, Gospodine! ući u kraljevstvo nebesko, nego samo tko čini volju Oca mojega, koji je na nebesima.

²²U onaj dan mnogi će mi reći: "Gospodine, Gospodine, nijesmo li u ime tvoje prorokovali? Nijesmo li u ime tvoje đavle izgonili Nijesmo li u ime tvoje čudesa mnoga činili?" ²³Tada ću im izjaviti; Nikad vas nijesam poznavao; idite od mene, zlotvori!

²⁴Tko sluša ove moje riječi i izvršuje ih, nalik je na razborita čovjeka, koji sagradi kuću svoju na hridini. ²⁵I udari pljusak, dođoše vode, dunuše vjetrovi i napadoše na kuću onu; ali ona ne pade, jer je bila sagrađena na hridini. ²⁶Nasuprot tko sluša ove moje riječi, ali ih ne izvršuje, nalik je na luda čovjeka, koji sagradi kuću svoju na pijesku. ²⁷I udari pljusak, dođoše vode, dunuše vjetrovi i napadoše na kuću onu. Ona pade, i pad je njezin bio velik

²⁸Sad je bio Isus svršio riječi ove, bilo je mnoštvo naroda zadivljeno naukom njegovom. ²⁹Jer je učio kao jedan, koji ima moć, a ne kao književnici njihovi.

Matej – 8 glava

¹Kad siđe s gore, išlo je za njim veliko mnoštvo naroda.

²Tada dođe jedan gubavac, pade pred njega ničice i zamoli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti." ³On pruži ruku svoju, dotače ga se i reče: "Hoću, očisti se! I odmah se očisti od gube svoje. ⁴I reče mu Isus: "Pazi, da ne govoriš nikomu! Nego idi, pokaži se svećeniku i žrtvuj dar, što ga je propisao Mojsije! To neka im služi kao svjedočanstvo!"

⁵Kad onda dođe u Kafarnaum, pristupi k njemu jedan satnik, ⁶I zamoli: "Gospodine, sluga moj leži kod kuće uzet i muči se vrlo," ⁷On mu reče: "Ja ću doći i ozdravit ću ga."

⁸Satnik odgovori: "Gospodine, nijesam dostojan, da uđeš pod krov moj; nego samo reci riječ, i ozdravit će sluga moj. ⁹I ja, premda samo podložnik, rekнем jednome od vojnika, koji su poda mnom: 'Idi!' i on ide; drugome: 'Dođi!' i on dođe; i slugi svojemu: 'Učini to!' i on učini!"

¹⁰Kad je to čuo Isus, začudi se i reče onima, koji su išli za njim: "Zaista, kažem vam, tolike vjere ne nađoh u Izraelu. ¹¹Ali vam kažem, mnogi će doći od istoka i od zapada i sjedit će za stolom s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom. ¹²A djeca kraljevstva bit će izbačeni u tamu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba." ¹³A satniku reče Isus: "Idi; neka ti bude, kako si vjerovao!" U isti čas ozdravi sluga.

¹⁴Onda dođe Isus u kuću Petrovu. Nađe punicu njegovu gdje leži bolesna od groznice. ¹⁵Tada je uze za ruku, i pusti je groznica. Ona ustade, i služila mu.

¹⁶Uveče donesoše mu mnoge opsjednute. On istjera duhove svojom riječju i izliječi sve bolesnike. ¹⁷Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije, koji veli: "On uzima naše nemoći i nosi naše boli."

¹⁸Kad vidje Isus veliko mnoštvo naroda oko sebe, dade da se odveze na drugu obalu.

¹⁹Tada pristupi jedan književnik i reče mu: "Učitelju, hoću da idem za tobom, kamo god ti pođeš." ²⁰Isus mu reče: "Lisice imaju svoje jame, ptice nebeske svoja gnijezda, a Sin čovječji nema gdje da nasloni glavu svoju." ²¹Drugi, jedan od učenika njegovih, reče mu: "Gospodine, dopusti mi, da najprije otidem i pokopam oca svojega." ²²Isus mu reče: "Hajde za mnom i ostavi, neka mrtvi pokapaju svoje mrtvace!"

²³Tada uđe u lađicu, i pođoše za njim učenici njegovi. ²⁴I gle, podiže se silna bura na moru, tako da se je lađica pokrila valovima. A on je spavao. ²⁵Tada pristupiše učenici njegovi k njemu, probudiše ga i povikaše: "Gospodine, izbavi nas, izgibosmo!" ²⁶A on im reče: "Što ste tako strašljivi, malovjerni?" Tada ustade, zapovjedi vjetru i moru, i postade tišina velika. ²⁷Puni začudenja rekoše ljudi: "Tko je ipak ovaj? I vjetar i more slušaju ga!"

²⁸Sad dođe na drugu obalu u gadarenski kraj, dotrčaše mu u susret dva opsjednuta koji su izašli iz grobova kamenitih. Oni su bili tako divlji, da nitko nije mogao ići onim putem. ²⁹Oni povikaše: "Što mi imamo s tobom, Sine Božji! Jesi li došao ovamo, da nas mučiš prije vremena?"

³⁰Nedaleko od njih pasao je veliko krdo svinja. ³¹Zli dusi zamoliše ga: "Ako nas istjeraš daj nam da idemo u krdo svinja." ³²On im reče: "Idite!" Tada izadoše i uđoše u svinje. I gle, cijelo krdo navali niz obronak u more i izginu u vodi.

³³A Pastiri otrčaše, odoše u grad i propovijedaše sve, i što se je bilo dogodilo opsjednutima ³⁴Tada izađe sav grad, u susret Isusu. Kad ga vidješe, zamoliše ga, da bi se udaljio iz njihova kraja.

Matej – 9 glava

¹On uđe u lađicu, prijeđe i dođe u svoj grad.

²Ondje mu donesoše uzeta, koji je ležao na postelji. Kad je Isus vidio vjeru njihovu, reče uzetome: "Utješi se, sinko, oprošteni su ti grijehi tvoji!"

³Tada su neki od književnika pomislili u sebi: "Ovaj huli na Boga!"

⁴Isus prozre pomisli njihove i reče: "Zašto zlo mislite u srcima svojim?"

⁵Što je lakše reći: 'Oprošteni su ti grijehi tvoji?' ili reći: 'Ustani i hodi?'

⁶Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehel!" I tada reče uzetome: "Ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!" ⁷On ustade i ode kući.

⁸A mnoštvo naroda kad to vidje, poboja se i uze slaviti Boga, koji je vlast takvu dao ljudima.

⁹Kad je Isus odatle otišao dalje, vidje čovjeka po imenu Mateja gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde za mnom!" On ustade i ode za njim.

¹⁰Kad je onda u njegovoj kući sjedio za stolom, dođoše mnogi carinici i grješnici i posadiše se za sto s Isusom i s učenicima njegovim.

¹¹Farizeji vidješe to i rekoše učenicima njegovim: "Zašto jede učitelj vaš s carinicima i grješnicima?"

¹²Isus je to čuo i reče: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni. ¹³Idite i naučite se što znači: "milosrđe hoću, a ne žrtvu, jer ja nijesam došao da dozovem pravednike, nego grješnike."

¹⁴Tada dođoše k njemu učenici Ivanovi i upitaše: "Zašto postimo mi i farizeji, a učenici tvoji ne poste?"

¹⁵Isus im odgovori: "Mogu li svatovi tugovati, dok je s njima zaručnik?"

Ali će doći dani, kad će se oteti od njih zaručnik. Onda će postiti.

¹⁶Nitko ne meće zakrpe od nova sukna na staru haljinu; inače se razdere zakrpa od haljine, i rupa bude još veća. ¹⁷Također se ne lijeva vino novo u mjevove stare; inače se prodru mjevovi, vino se prolije, mjevovi se pokvare. Nego se lijeva vino novo u mjevove nove. Tada se sačuva oboje"

¹⁸Dok je tako govorio njima, dođe neki poglavar, baci se pred njega ničice i reče: "Kći je moja upravo sada umrla. Ali dođi i metni na nju ruku svoju! Tada će opet živjeti." ¹⁹Isus ustade i pođe za njim s učenicima svojim.

²⁰Tada žena, koja je već dvanaest godina bolovala od tečenja krvi, pristupi otraga i dotače se skuta haljine njegove. ²¹Jer je rekla u sebi: "Ako se samo dotaknem haljine njegove, ozdravit ću." ²²Isus se obazre, ugleda je i reče: "Utješi se, kćeri, vjera te je tvoja ozdravila." Od toga časa bila je žena zdrava.

²³Kad je onda došao Isus u kuću poglavarevu i ugledao svirače i svijet gdje buči, reče: " ²⁴Odstupite, jer djevojka nije mrtva, ona samo spava." Tada su mu se oni podsmijevali. ²⁵A on istjera ljude van i uđe u sobu. Uhvati djevojku za ruku, i ustade djevojka ²⁶Glas o tom raširi se po svemu onom kraju.

²⁷Kad je Isus odatle otišao dalje, išla su za njim dva slijepca. Vikali su: "Sine Davidov, smiluj nam se!" ²⁸Jedva je došao kući, pristupiše k njemu slijepci. Isus ih upita: "Vjerujete li, da mogu to Učiniti?" Oni mu odgovoriše: "Da, Gospodine!" ²⁹Tada se dotače očiju njihovih i reče: "Kako vjerujete, tako neka vam bude!" ³⁰Tada se otvoriše oči njihove. A Isus im dade strogi naputak: "Gledajte, da nitko ne dozna!" ³¹Oni odoše i raširiše glas o njemu po svemu onom kraju.

³²Kad su bili otišli, donesoše mu čovjeka nijema, koji je bio opsjednut od đavla. ³³Čim je bio istjeran đavao, mogao je nijemi govoriti. Pun

uzbuđenja povika narod: "Još nikada nije se tako što dogodilo u Izraelu!"³⁴A farizeji rekoše: "Pomoću poglavice zlih duhova izgoni zle duhove."

³⁵Isus je prolazio po svim gradovima i selima. Učio je u sinagogama, navješćivao je radosnu vijest o kraljevstvu i liječio svaku bolest i svaku nemoć.

³⁶A kad je vidio mnoštvo naroda, sažali mu se; jer su bili kao ovce bez pastira, bijedni i zapušteni. ³⁷I on reče učenicima svojim: "Žetva je velika, a poslenika je malo. ³⁸Molite zato gospodara žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!"

Matej – 10 glava

¹On pozva k sebi svojih dvanaest učenika i dade im vlast da izgone duhove nečiste i da liječe svaku bolest i svaku nemoć.

²Imena dvanaest apostola jesu: "Na prvom mjestu Simon s pridjevkom Petar i njegov brat Andrija; Jakov, sin Zebedejev, i njegov brat Ivan;

³Filip i Bartolomej; Toma; Matej, carinik; Jakov, sin Alfejev, i Tadej;

⁴Simon Revnitelj i Juda Iskariot, koji postade izdajnik njegov.

⁵Ovih dvanaest posla Isus i zapovjedi im: "Ne idite k neznabošcima i ne ulazite ni u koji grad samarijski! ⁶Nego idite k izgubljenim ovcama kuće Izraelove! ⁷Idite i navješćujte: "Blizu je kraljevstvo nebesko.

⁸Liječite bolesne, dižite mrtve čistite gubave i izgonite đavle! Zabadava ste dobili, zabadava dajte! ⁹Ne uzimajte sobom u pojasima svojim ni zlata ni srebra ni drugoga novca, ¹⁰Ni putne torbe, ni dvoje haljine, ni obuće, ni štapa; jer je poslenik dostojan prehrane svoje.

¹¹Kad dođete u koji grad ili u koje selo, ispitajte, tko je u njemu dostojan! Ostanite ondje, dok ne pođete dalje! ¹²Kad uđete u koju kuću, pozdravite je! ¹³Je li kuća dostojna toga, doći će na nju vaš

pozdrav mira; nije li dostojna toga, vaš pozdrav mira vratit će se k vama. ¹⁴A gdje vas ne prime i ne poslušaju riječi vaših, ondje ostavite kuću i grad i otresite prah s nogu svojih! ¹⁵Zaista, kažem vam: "Zemlji Sodomi i Gomori u dan suda bit će lakše negoli gradu takvu!

¹⁶Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove. Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi! ¹⁷Čuvajte se od ljudi! Oni će vas predavati sudovima i bičevat će vas u sinagogama. ¹⁸Jest, zbog mene vodit će vas pred namjesnike i kraljeve, da svjedočanstvo dadnete pred njima i pred neznabošcima.

¹⁹A kad vas predadu, ne brinite se, kako ili što ćete govoriti! U onaj čas dat će vam se, što ćete govoriti. ²⁰Jer nijeste vi, koji govorite, nego Duh Oca vašega govori preko vas.

²¹Brat brata, otac sina svojega predavat će na smrt. Djeca će ustajati na roditelje svoje i dovoditi ih u smrt. ²²Zbog imena mojega bit ćete omraženi svima. Ali tko ustraje do kraja, spasit će se.

²³Kad vas progone u jednom gradu, bježite u koji drugi! Zaista, kažem vam: "Nećete još biti pri kraju s gradovima Izraelovim, dok ne dođe Sin čovječji

²⁴Učenik nije nad učiteljem, ni sluga nad gospodarom svojim. ²⁵Učenik mora biti zadovoljan, ako mu je kao učitelju njegovu, i sluga, ako mu je kao gospodaru njegovu. Kad su domaćina grdili kao Beelzebuba, koliko će više grditi domaće njegove!

²⁶Ne bojte ih se dakle, jer nema ništa skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi doznalo ²⁷Što vam govorim u tami, to navješćujte na svjetlosti; što vam se šapće na uho, to propovijedajte na krovovima!

²⁸Ne bojte se onih, koji doduše mogu ubiti tijelo, ali duše ne mogu ubiti!

Nego se bojte onoga, koji može dušu i tijelo pogubiti u paklu! ²⁹Ne kupuju li se dva vrapca za pet para? A ipak ni jedan od njih ne pada na zemlju bez Oca vašega. ³⁰A u vas je dapače izbrojena sva kosa na glavi vašoj. ³¹Ne bojte se dakle! Vi ste više vrijedni, negoli mnogi vrapci.

³²Tko god prizna mene pred ljudima, toga ću i ja priznati pred Ocem svojim na nebesima ³³A tko zataji mene pred ljudima, toga ću i ja zatajiti pred Ocem svojim na nebesima.

³⁴Ne mislite, da sam ja došao da donesem mir na zemlju! Nijesam došao da donesem mir, nego mač. ³⁵Jer sam došao da rastavim sina od oca njegova, kćer od matere njezine, snahu od svekrve njezine. ³⁶Tako neprijatelji čovjeku postaju njegovi vlastiti domaći. ³⁷Tko ljubi oca ili mater više nego mene, nije mene dostojan! Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. ³⁸Tko ne uzme na se križ svoj i ne pođe za mnom, nije mene dostojan! ³⁹Tko gleda da dobije život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj zbog mene, dobit će ga.

⁴⁰Tko vas prima; mene prima. Tko prima mene, prima onoga, koji me je poslao. ⁴¹Tko prima proroka, jer je prorok, primit će plaću proročku. Tko prima pravednika, jer je pravednik, primit će plaću pravedničku. ⁴²Tko jednome od ovih malenih ovdje pruži samo čašu hladne vode da se napije, jer je moj učenik, zaista kažem vam: "On neće izgubiti plaću svoju."

Matej – 11 glava

¹Kad je Isus bio svršio ove pouke dvanaestorici učenika svojih, otide odatle dalje, da uči i propovijeda po tamošnjim gradovima.

²Kad je Ivan u tamnici čuo o djelovanju Kristovu, posla dvojicu učenika svojih ³I upita ga: "Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

⁴Isus im odgovori: "Idite i javite Ivanu, što čujete i vidite: ⁵"Slijepi vide, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se navješćuje Radosna vijest. ⁶Blagoslovljen je onaj, kome ja nisam povod spoticanja!"

⁷Kad oni odoše, reče Isus mnoštvu naroda o Ivanu: "Što ste izašli u pustinju? Da vidite zar trsku, koju ljulja vjetar tamo i vamo? ⁸Ili što ste izašli? Da vidite zar čovjeka u mekim haljinama? Ne, ljudi, koji nose meke haljine, na kraljevskim su dvorima ⁹Što ste dakle izišli? Da vidite zar proroka? Da, ja vam kažem, više nego proroka. ¹⁰On je onaj, o kojem stoji pisano: "Eto, ja šaljem glasnika svojega pred tobom, da pripravi put tvoj pred tobom." ¹¹Zaista, kažem vam: "Između onih, koji su rođeni od žene, nije ustao veći od Ivana Krstitelja. Ipak je najmanji u kraljevstvu nebeskom veći od njega. ¹²Od dana Ivana Krstitelja do sada trpi kraljevstvo nebesko silu, i silnici gledaju da ga ugrabe. ¹³Jer su svi proroci i zakon do Ivana proricali o tom. ¹⁴A on je, ako hoćete prihvatiti, Ilija, koji ima doći ¹⁵Tko ima uši, neka čuje!"

¹⁶S kim da prisposodobim ovaj rod? On je kao djeca, što sjede na trgu i dovikuju drugima: ¹⁷"Mi smo vam zasvirali, i vi nijeste igrali; mi smo tužaljke zapjevali, i vi nijeste plakali." ¹⁸Ivan je došao: on nije jeo i nije pio; i reklo se je: "On je opsjednut od đavla." ¹⁹Sin čovječji došao je, on jede i pije, i kaže se: "Gle izjelice i pijanice, prijatelja carinicima i grješnicima! Ali mudrost opravdaše djela njezina."

²⁰Tada uze koriti gradove, u kojima su se bila dogodila mnoga čudesa njegova, a koji se ipak nijesu bili obratili. ²¹"Teško tebi, Korozaine! Teško tebi, Betsaido, jer da bi se bila dogodila u Tiru i Sidonu čudesa, što su se dogodila u vama, oni bi već davno bili činili pokajanje u vreći i pepelu. ²²Ali vam kažem: "Tiru i Sidonu lakše će biti u dan suda negoli vama. ²³I ti, Kafarnaume, zar ćeš se do nebesa podići? U podzemni svijet sići ćeš, jer da bi se bila u Sodomi dogodila čudesa, što su se dogodila u tebi, stajala bi još do današnjega dana. ²⁴Ali vam kažem: "Zemlji Sodomi lakše će biti u dan suda negoli tebi."

²⁵U ono vrijeme progovori Isus i reče: "Slavim te, Oče, Gospodine neba i zemlje, što si ovo skrio od mudrih i razumnih, a objavio malenima.

²⁶Da, Oče, tako je bilo tebi milo. ²⁷Sve je meni predano od Oca mojega. Nitko ne pozna Sina, nego jedino Otac, i nitko ne pozna Oca, nego jedino Sin i onaj, kojemu to Sin hoće objavit.

²⁸Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, ja ću vas okrijepiti.

²⁹Uzmite jaram moj na sebe i učite se od mene; jer sam ja krotak i ponizan srcem naći ćete pokoj dušama svojim. ³⁰Jer je jaram moj blag i breame moje lagano."

Matej – 12 glava

¹U ono vrijeme išao je Isus u subotu kroz usjeve. Učenici njegovi bili su gladni, trgali su klasje i jeli. ²Farizeji su to vidjeli i rekli mu: "Eto, učenici tvoji čine, što je zabranjeno u subotu."

³On im reče: "Nijeste li čitali, što je učinio David, kad je ogladnio, on i družina njegova? ⁴Kako je ušao u kuću Božju i pojeo kruhove postavljene, kojih on i družina njegova nijesu smjeli jesti, nego samo svećenici? ⁵Ili nijeste li čitali u zakonu, da svećenici u hramu u subotu ruše počinak subotni pa su bez krivnje? ⁶A ja vam kažem: "Ovdje je više nego hram. ⁷Kad biste ipak razumjeli riječ: "Milosrđe hoću, a ne žrtvu, onda ne biste osuđivali nedužnih. ⁸Jer je Sin čovječji gospodar subote."

⁹Odatle otide dalje i dođe u sinagogu njihovu. ¹⁰Tu je bio čovjek s rukom suhom. Zapitaše ga: "Smije li se u subotu liječiti?" Tražili su naime kakav uzrok, da bi ga optužili.

¹¹On im reče: "Ako jednome od vas u subotu njegova jedina ovca upadne u jamu, neće li je on prihvatiti i izvaditi? ¹²A koliko je čovjek vredniji od ovce? Dakle se smije u subotu dobro činiti"

¹³Tada reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On je pruži, i postade opet zdrava kao druga.

¹⁴A farizeji izadoše i među se razmislíše, kako bi ga mogli uništiti.

¹⁵Kada to saznade Isus, ukloni se odatle. Mnogi pođoše za njim, i on ih sve ozdravi. ¹⁶Ali im zabrani, da ga ne razglašuju. ¹⁷Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije, koji govori: ¹⁸"Eto, to je sluga moj, koga sam izabrao. Ljubimac moj, na kojem se veseli srce moje. Stavít ću duh svoj na njega, i on će navješćivati pravdu među narodima. ¹⁹Neće se prepirati i neće bućiti, nitko neće po ulicama čuti glasa njegovoga. ²⁰Trske stućene neće prelomiti i stijenja što tinja neće ugastiti, dok pravdu ne privede pobjedi. ²¹U ime njegovo uzdat će se narodi."

²²Tada mu dovedoše opsjednuta, koji je bio slijep i nijem. On ga iscijeli, tako da je nijemi mogao govoriti i vidjeti! ²³Sav se je narod divio i govorio: "Nije li ovo Sin Davidov?"

²⁴A farizeji, koji su to čuli, rekoše: "Taj izgoni đavle samo po Beelzebubu, poglavici zlih duhova.

²⁵Isus prozre misli njihove i reče im: "Svako kraljevstvo, što je u sebi razdijeljeno, raspada se; ni jedan grad, nijedna kuća, što je u sebi razdijeljena, ne može postojati. ²⁶Ako sotona izgoni sotonu, onda je razdijeljen sam u sebi: "kako će tada postojati kraljevstvo njegovo? ²⁷I ako ja izgonim đavle po Beelzebubu, po kojemu ih tada izgone sinovi vaši? Oni će vam zato biti suci vaši. ²⁸Ako li ja izgonim đavle Duhom Božjim, onda je stim došlo k vama kraljevstvo Božje. ²⁹Ili kako može tko provaliti u kuću jakoga i ugrabiti mu imanje njegovo, ako nije najprije svezao jakoga Istom tada može oplijeniti kuću njegovu. ³⁰Tko nije s menom, proti meni je; tko ne skuplja s menom, rasipa.

³¹Zato vam kažem: "Svaki grijeh i psovka oprostít će se ljudima. Ali psovka na Duha neće se oprostiti. ³²Tko rekne riječ na Sina

čovječjega, oprostit će mu se. A tko rekne riječ na Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom ni na onom svijetu.

³³Priznate li, da je drvo dobro, onda morate i plod njegov držati dobrim. A priznate li, da je drvo zlo, onda morate i plod njegov držati zlim, jer se po plodu poznaje drvo. ³⁴Vi zmijino leglo, kako možete dobro govoriti, kad ste zli? Jer čega je srce puno, o tome govore usta.

³⁵Dobar čovjek iz dobre riznice iznosi dobro, zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo. ³⁶A ja vam kažem: "Za svaku praznu riječ, koju reknu ljudi, moraju u dan suda dati račun. ³⁷Jer ćeš po riječima svojim biti proglašen pravednim, po svojim riječima bit ćeš osuđen."

³⁸Neki književnici i farizeji rekoše mu: "Učitelju, htjeli bismo vidjeti od tebe koji čudesni znak!"

³⁹On im reče: "Zao i preljubotvoran rod traži znak. Ali mu se neće dati drugi znak osim znaka proroka Jone. ⁴⁰Kao što je Jona bio u utrobi morske nemani tri dana i tri noći, tako će biti i Sin čovječji u krilu zemlje tri dana i tri noći. ⁴¹Ljudi iz Ninive pojavit će se s tim rodом pred sudom i osudit će ga, jer se oni obratiše na propovijed Joninu. A ovdje je više nego Jona! ⁴²Kraljica juga pojavit će se s tim rodом pred sudom i osudit će ga, jer ona dođe s krajeva svijeta, da čuje mudrost Salomonovu. A ovdje je više nego Salomon!

⁴³Kada nečisti duh izađe iz čovjeka, luta kroz pustoši i traži kakvo mjesto pokoja, ali ga ne nalazi. ⁴⁴Onda pomisli: "Vratit ću se u kuću svoju, iz koje sam izašao. I on dođe, nađe je praznu, lijepo pometenu i ukrašenu. ⁴⁵Tada otide i dovede još sedam drugih duhova, koji su gori od njega. Oni uđu i nastane se u njoj. I potomje čovjeku onome bude gore od prvoga. Isto će tako biti i ovome rodu zlome.

⁴⁶Dok je on još govorio narodu, stajali su vani majka njegova i braća njegova i htjeli su da govore s njime. ⁴⁷Netko mu reče: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i hoće da govore s tobom."

⁴⁸A on reče onome, koji mu je to javio: "Tko je moja majka, i tko su braća moja?" ⁴⁹[12:49a] Tada pruži ruku na učenike svoje i reče: "Evo majka moja i braća moja! ⁵⁰[12:49b] Jer tko čini volju Oca mojega na nebesima, taj mi je brat, sestra i majka."

Matej – 13 glava

¹U onaj dan izađe Isus iz kuće i sjede kraj mora. ²Mnogi se je narod skupio oko njega. Zato je ušao u lađicu i sjeo u njoj, a narod je sav stajao na obali.

³On im je govorio mnogo u prisposodobama i rekao: "Izađe sijač da sije.

⁴I kad je sijao, nekoje zrno pade na put, i dođoše ptice i pozobaše ga.

⁵Drugo pade na kamenito tlo, gdje nije imalo mnogo zemlje. Ono brzo izniknu, jer nije ležalo duboko u zemlji. ⁶Ali kad obasja sunce, uvenu, i

jer nije imalo korijena usahnu. ⁷Opet drugo pade među trnje. Uzraste zajedno trnje i uguši ga. ⁸Drugo pade na zemlju dobru, i donosilo je rod stostruk, šezdesetostruk, tridesetostruk. ⁹Tko ima uši, neka čuje!"

¹⁰Tada pristupiše učenici njegovi i upitaše ga: "Zašto im govoriš u prisposodobama?"

¹¹On odgovori: "Vama je dano, da razumijete tajne kraljevstva nebeskoga a onima nije dano. ¹²Jer tko ima, još će mu se dati i imat će izobilja; a tko nema, i njemu će se još oduzeti, što ima. ¹³Zato im govorim u prisposodobama, jer otvorenim očima ne vide i otvorenim ušima ne čuju i ne razumiju. ¹⁴Tako se ispunja na njima proročanstvo Izaije, koje glasi: "Slušat ćete, a nećete ipak razumjeti, vidjet ćete, a nećete ipak vidjeti. ¹⁵Otvrdnulo je srce naroda ovoga. Uši su njegove gluhe, oči su njegove zatvorene. Očima neće da vidi, ušima neće da čuje, srcem neće da razumije, niti da se obrati, da ga iscijelim., ¹⁶A blagoslovljene su oči vaše, što vide, i ušima vašim, što čuju! ¹⁷Jer zaista kažem vam: "Mnogi proroci i pravednici željeli su vidjeti, što vi

vidite, i ne vidješe, i čuti, što vi čujete, i ne čuše.

¹⁸Vi dakle shvatite prisposobu o sijaču! ¹⁹Svakome, koji sluša riječ o kraljevstvu, a ne razumije, dolazi zlobni i grabi, što je bilo posijano u srce njegovo. Njemu je sjeme posijano na put. ²⁰Što je bilo posijano na kamenito tlo, to je onaj, koji sluša riječ i prima je odmah s radošću. ²¹Ali ne uhvati korijena, nego je nestalan. Kad zbog riječi navali nevolja ili progonstvo, odmah zaluta. ²²Što je bilo posijano među trnje, to je onaj, koji sluša riječ. Ali brige svjetske i bogatstvo varavo zaguše riječ, tako te ostane bez roda. ²³Što je bilo posijano na zemlju dobru, to je onaj, koji sluša riječ i razumije, te donosi rod: "stostruk, šezdesetostruk i tridesetostruk.

²⁴Drugu prisposobu iznese im: "Kraljevstvo je nebesko kao čovjek, koji posija dobro sjeme na njivi svojoj. ²⁵Dok je sve spavao, dođe neprijatelj njegov, posija kukolj po pšenici i otide. ²⁶Kad onda uzraste usjev i uhvati se rod, pokaza se i kukolj. ²⁷Tada dođoše sluge domaćinove i rekoše mu: "Gospodaru, nijesi li ti dobro sjeme posijao na njivu svoju? Odakle joj dakle kukolj? ²⁸On im odgovori: "Neprijatelj to učini. Tada sluge upitaše: "Moramo li otići i skupiti ga? ²⁹On odgovori: "Ne! Inače biste morali skupljajući kukolj počupati zajedno s njim i pšenicu. ³⁰Ostavite samo da zajedno oboje raste do žetve. U vrijeme žetve reći ću tada žeteocima: "Skupite najprije kukolj i svežite ga u snoplje da se spali. A pšenicu nosite u žitnicu moju."

³¹Drugu im još prisposobu iznese: "Kraljevstvo je nebesko kao zrno gorušično, što ga uze čovjek i posija na njivu svoju. ³²Ono je istina manje od svih drugih sjemena. Ali kad izraste, veće je od drugoga povrća. Ono bude drvo, tako da ptice nebeske dolaze i stanuju na njegovim granama."

³³Još im iznese daljnu prisposobu: "Kraljevstvo je nebesko kao kvasac, što ga uze žena i pomiješa u tri mjere brašna dok sve ne ukisa."

³⁴Sve je ovo govorio Isus u prisposodobama mnoštvu naroda, i bez prisposodoba nije im govorio. ³⁵Tako se je imala ispuniti riječ proroka: "Otvorit ću usta svoja u prisposodobama, objavit ću, što je bilo skriveno od postanja svijeta."

³⁶Tada on otpusti mnoštvo naroda i otide kući. Onda pristupiše k njemu učenici njegovi i rekoše: "Objasni nam prisposodobu o kukolju na njivi!"

³⁷On reče: "Koji sije dobro sjeme, jest Sin čovječji. ³⁸Njiva je svijet. Dobro sjeme jesu djeca kraljevstva; kukolj su djeca zloga. ³⁹Neprijatelj, koji ga je posijao, jest đavao. Žetva je svršetak svijeta. Žeteoci su anđeli. ⁴⁰Kao što se dakle kukolj skuplja i u ognju spaljuje, tako će biti i na svršetku svijeta. ⁴¹Sin čovječji izaslat će anđele svoje, i oni će skupiti sve zavoditelje i zlotvore iz kraljevstva njegova ⁴²I baciti ih u peć ognjenu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba. ⁴³Tada će pravednici sjati kao sunce u kraljevstvu Oca svojega. Tko ima uši, neka čuje!

⁴⁴Kraljevstvo je nebesko kao blago, što leži skriveno u polju. Čovjek nađe blago i skrio ga. Tada otide pun radosti za to i prodade sve imanje svoje i kupi polje.

⁴⁵Nadalje je kraljevstvo nebesko kao trgovac, koji je tražio plemenite bisere. ⁴⁶Kad nađe jedan dragocjen biser, otide, prodade sve imanje svoje i kupi ga.

⁴⁷Još je kraljevstvo nebesko kao mreža, što se baci u more i zahvati od svake ruke ribe. ⁴⁸Kad se napuni, izvukoše je na obalu, sjedoše i skupiše dobre u posude, a zle baciše. ⁴⁹Tako će biti i na svršetku svijeta. Anđeli će izaći i odijelit će zle od pravednih ⁵⁰I bacit će ih u peć ognjenu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

⁵¹Razumjeste li sve ovo? Odgovoriše mu: "Da, Gospodine!" ⁵²Tada on nastavi: "Zato je svaki učitelj, koji je vješt u nauci kraljevstva nebeskoga, kao domaćin, koji iznosi iz blaga svojega novo i staro."

⁵³Iza kako je Isus bio svršio prispodobe ove, otide odanle.

⁵⁴Dode u svoj zavičaj, i učio je u sinagogi njihovoj Puni udivljenja pitali su: "Odakle ovome ta mudrost i moć čudesna?" ⁵⁵Nije li ovo sin tesarov? Ne zove li se majka njegova Marija, i braća njegova Jakov, Josip, Simon i Juda? ⁵⁶Sestre njegove nijesu li sve kod nas? Odakle dakle njemu sve to?" ⁵⁷Tako su se sablažnjavali o njega Tada im Isus reče: "Prorok ne vrijedi nigdje manje nego u svojem zavičaju i u domu svojem." ⁵⁸Zbog nevjerstva njihova učinio je ondje samo malo čudesa.

Matej – 14 glava

¹U ono vrijeme začu četverovlasnik Herod glas o Isusu. ²On reče dvoranima svojim: "To je Ivan Krstitelj. On je uskrsnuo od mrtvih; zato djeluju čudesne sile u njemu."

³Herod je bio naime dao Ivana uhvatiti, svezati i u tamnicu baciti zbog Herodijade, žene svojega brata Filipa. ⁴Jer ga je Ivan bio prekorio: "Nije ti dopušteno da nju imaš." ⁵Rado bi ga bio dao ubiti; ali se je bojao naroda, jer su ga držali za proroka. ⁶Na dan rođenja Herodova igrala je kći Herodijadina među Gostima. To se je dopalo Herodu tako, ⁷Da joj je zakletvom obećao dati što god zaište. ⁸Ona potaknuta od matere svoje reče: "Daj mi ovdje na zdjeli glavu Ivana Krstitelja!" ⁹To zabrinu kralja. Ali zbog zakletve i zbog gostiju zapovjedi da joj se dadne. ¹⁰I tako dade odsjeći glavu Ivanu u tamnici. ¹¹Donesoše glavu njegovu na zdjeli i dadoše je djevojci; ona je odnese materi svojoj. ¹²Tada uzeše učenici njegovi mrtvo tijelo i pokopaše ga. Potom odoše i javiše to Isusu.

¹³Na ovu vijest otide Isus odanle u lađici na samotno mjesto, da bude sam. Ali to saznade mnoštvo naroda i pođe za njim pješke iz gradova.

¹⁴Kad on izađe na kopno i vidje veliko mnoštvo, smilova im se i iscijeli

bolesnike njihove.

¹⁵Predveče pristupiše k njemu učenici njegovi i rekoše: "Mjesto je pusto, a doba je već poodmaklo. Otpusti narod, neka ide u sela da kupi sebi hrane!"

¹⁶Isus im reče: "Ne treba da idu, Podajte im vi da jedu!"

¹⁷Oni mu odgovoriše: "Imamo ovdje samo pet kruhova i dvije ribe."

¹⁸On reče: "Donesite mi ih ovamo!"

¹⁹I dade da narod posjeda po travi; tada uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo i blagoslovi ih. Nato prelomi kruhove i dade ih učenicima svojim, a učenici ih dadoše narodu. ²⁰Svi su jeli i nasitili se, dapače su digli od preostalih komada još dvanaest punih košarica. ²¹A broj svih, koji su bili jeli, iznosio je oko pet tisuća muževa, bez žena i djece.

²²Odmah on natjera učenike svoje da uđu u lađicu i da naprijed idu na drugu obalu, dok on otpusti narod. ²³Kad je bio otpustio narod, popne se na goru sam, da se moli. Već je bila nastala večer, a on je još bio ondje sam.

²⁴Lađica je već bila nasred mora i bila je od valova bacana tamo i vamo; jer je bio protivan vjetar. ²⁵U četvrtu stražu noći dođe on k njima idući po moru. ²⁶Kad ga tako učenici vidješe, gdje ide po moru, povikaše uplašeni: "Sablast!" i vapili su od straha. ²⁷A Isus im progovori odmah: "Utješite se! Ja sam. Ne bojte se!"

²⁸Petar mu odgovori: "Gospodine, ako si ti, reci mi, da dođem k tebi po vodi. ²⁹On reče: "Dođi!" Petar izađe iz lađice i išao je po vodi, da dođe k Isusu. ³⁰A kad je vidio jaki vjetar, uplaši se, počne se topiti i povika: "Gospodine, spasi me!" ³¹Odmah pruži Isus ruku svoju, uhvati ga i reče

mu: "Malovjerni, zašto si posumnjao?"

³²Tada uđoše u lađicu, i presta vjetar. ³³Koji su bili u lađici, baciše se pred njega ničice i rekoše: "Ti si zaista Sin Božji!"

³⁴Tada prijeđoše i dodoše u pokrajinu Genezareta. ³⁵Čim ga stanovnici onoga kraja prepoznaše, poslaše glasnike Po svoj onoj okolini i dadoše donijeti k njemu sve bolesnike. ³⁶Ovi ga zamoliše, da se samo smiju dotaknuti skuta njegove haljine. I svi, koji se dotakoše, ozdraviše.

Matej – 15 glava

¹Tada pristupiše k Isusu farizeji i književnici iz Jerusalema i zapitaše:

²"Zašto učenici tvoji prestupaju predaju starih? Oni ne peru ruku svojih prije objeda."

³On im reče: "Zašto vi sami prestupate zapovijed Božju zbog predaje svoje! ⁴Bog je zapovjedio: Poštuj oca i majku! i: Tko pogrdi oca ili majku, neka smrću umre! ⁵A vi kažete: 'Tko rekne ocu ili majki: Čim bih ti ja imao pomoći, posvetni je dar, ⁶Taj ne treba više štovati oca ili majke.' Tako dokinuste zapovijed Božju zbog predaje svoje. ⁷Licemjeri! Dobro je o vama prorokovao Izaija: ⁸Narod ovaj štuje me samo usnama, ali srce je njegovo daleko od mene ⁹Uzalud me poštuje, nauka je njegova samo ustanova ljudska."

¹⁰Tada dozva narod i reče im: "Slušajte i razumijte: ¹¹Što ulazi u usta, ne čini čovjeka nečistim, nego što izlazi iz usta, to čini čovjeka nečistim."

¹²Tada pristupiše učenici njegovi i rekoše mu: "Znaš li, da se farizeji uvrijediše, kad čuše taj govor?"

¹³On odgovori: "Svaki nasad, što ga nije zasadio Otac moj nebeski, iskorijenit će se. ¹⁴Ostavite ih! Oni su slijepi vođe slijepcima. A kad

slijepac vodi slijepca, oba padnu u jamu."

¹⁵Tada mu reče Petar: "Objasni nam prispodobu ovu!"

¹⁶On reče: "Jeste li i vi još nerazumni? ¹⁷Zar ne uvidate, da sve, što ulazi u usta, ide u želudac i tada se izbacuje? ¹⁸A što dolazi iz usta, izlazi iz srca, i to čini čovjeka nečistim. ¹⁹Jer iz srca dolaze zle misli, ubojstvo, preljuba, bludnost, krađa, lažno svjedočanstvo, hula na Boga. ²⁰To čini čovjeka nečistim; a i neopranim rukama jesti, to ne čini čovjeka nečistim.

²¹Odatle otide Isus dalje i povuče se u kraj Tira i Sidona.

²²Tada dođe žena Kananejka iz onoga kraja i povika: "Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Moju kćer vrlo muči đavao." ²³On je ne udostoji nijednom riječi. Tada pristupiše učenici njegovi i zamoliše ga: "Otpusti je, jer više za nama!"

²⁴On reče: "Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama kuće Izraelove."

²⁵Uto dođe ona, pade pred njega ničice i zamoli: "Gospodine, pomози mi!"

²⁶On reče: "Nije pravo oduzeti kruh djeci i baciti ga psićima."

²⁷"Sigurno, Gospodine", odgovori ona, "ali psići dobiju ipak od mrvica, što padnu sa stola njihovih gospodara".

²⁸Tada joj reče Isus: "O ženo, velika je vjera tvoja, neka ti bude kako želiš!" Od toga časa bila je zdrava kći njezina.

²⁹Odatle otide Isus dalje i dođe na Galilejsko more. Popne se na goru i sjede ondje. ³⁰Tada se skupi oko njega veliko mnoštvo naroda. Oni

donesoše sobom hrome, kljaste, slijepa, nijeme i druge mnoge i položili ih k nogama njegovim. I on ih iscijeli. ³¹Kad vidje narod, kako nijemi govore, kljasti ozdravljaju, hromi hodaju i slijepi gledaju, divio se je i slavio je Boga Izraelova.

³²Tada Isus dozva učenike svoje k sebi i reče: "Žao mi je naroda. Već tri dana stoje kod mene i nemaju što jesti. Gladne neću da ih otpustim. Inače bi mogli klonuti na putu."

³³Učenici mu odgovoriše: "Odakle da dobijemo u pustinji toliki kruh, da se nasiti tako veliko mnoštvo?"

³⁴Isus ih upita: "Koliko kruhova imate?" Oni odgovoriše: "Sedam i nekoliko ribica."

³⁵Tada zapovjedi da narod posjeda po zemlji ³⁶Onda uze onih sedam kruhova i ribe, dade hvalu, prelomi ih i dade ih učenicima svojim, a učenici ih dadoše narodu ³⁷Svi su jeli i nasitili se, dapače od preostalih komada podigoše još sedam košarica punih. ³⁸Bilo je četiri tisuće muževa, koji su jeli, osim žena i djece.

³⁹Tada otpusti narod, uđe u lađicu i ode u magadanski kraj.

Matej – 16 glava

¹Farizeji i saduceji pristupiše k njemu, da a kušaju. Zatražiše od njega, da im pokaže znak s neba.

²A on im reče: "Uveče govorite: "Bit će lijepo vrijeme; jer je nebo crveno. ³Ujutro: "Danas će biti kišovito vrijeme; jer je nebo crveno i mutno. Lice nebesko znate protumačiti, a znake vremena ne razumijete? ⁴Rod zao i preljubotvoran traži znak. Ali neće mu se dati drugi znak osim znaka Jone." Stim ih ostavi i otide.

⁵Učenici dođoše na drugu obalu, a bili su zaboravili uzeti sobom kruha.

⁶Tada im reče Isus: "Pazite i čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog!"

⁷Oni su razmišljali u sebi i rekoše: "Nijesmo uzeli sobom kruh."

⁸Isus opazi to i reče: "Malovjerni, što razmišljate u sebi o tom, što nemate uza se kruha? ⁹Zar još jednako ne shvaćate? Zar više ne mislite na pet kruhova za pet tisuća, i koliko košarica nakupiste? ¹⁰Ni na sedam kruhova za četiri tisuće, i koliko košarica nakupiste? ¹¹Zašto ne shvaćate, da vam ne rekoh za kruh? Čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog!"

¹²Tada shvatiše, da nije bio mislio, da se čuvaju kvasca krušnoga, nego nauke farizejske i saducejske.

¹³Kad dođe Isus u okolinu Cezareje Filipove, upita učenike svoje: "Za koga drže ljudi Sina čovječjega?"

¹⁴Oni odgovoriše: "Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, opet drugi za Jeremiju ili za kojega od proroka."

¹⁵On ih upita: "A vi, za koga me vi držite?"

¹⁶Simon Petar odgovori: "Ti si Krist, Sin Boga živoga.

¹⁷Tada mu reče Isus: "Blagoslovljen si ti, Simone, sine Jonin, jer tijelo i krv nijesu to tebi objavili, nego Otac moj, koji je na nebesima. ¹⁸I ja tebi kažem: "Ti si Petar. Na toj hridini sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. ¹⁹Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga. Štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, i štogod razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima."

²⁰Tada naloži učenicima, da nikomu ne govore, da je on Krist.

²¹Otada počne Isus objašnjavati učenicima svojim, da mora ići u Jerusalem, da će mnogo trpjeti od starješina, glavara svećeničkih i književnika i da će ubijen biti, ali treći dan da će uskrsnuti.

²²Petar ga uze nasamo, počne ga nagovarati i reče: "Bože sačuvaj, Gospodine! Daleko neka bude to od tebe!"

²³A on se okrenu i reče Petru: "Idi od mene, sotonu! Ti si mi na smetnju. Ne držiš s Bogom, nego s ljudima."

²⁴Tada reče Isus učenicima svojim: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe, uzme na se križ svoj i tako ide za mnom! ²⁵Jer tko hoće život svoj da sačuva, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene, naći će ga. ²⁶Jer što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pritom izgubi dušu svoju? Što može dati čovjek kao otkup za dušu svoju? ²⁷Jer će doći Sin čovječji s anđelima svojim u slavi Oca svojega i tada će vratiti svakome po djelima njegovim. ²⁸Zaista, kažem vam: "Od onih, što stoje ovdje, neće neki okusiti smrti, dok ne vide Sina čovječjega, gdje dolazi u kraljevstvu svojemu."

Matej – 17 glava

¹Poslije šest dana uze Isus sobom Petra i Jakova i njegova brata Ivana i izvede ih nasamo na goru visoku. ²Tada se preobrazi pred njima Lice se njegovo zasja kao sunce, a haljine se njegove zasvijetliše kao svjetlo. ³Ukazaše im se Mojsije i Ilija u razgovoru s njime. ⁴Tada progovori Petar i reče Isusu: "Gospodine, dobro je, da smo ovdje! Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu."

⁵Dok je on još govorio, zasjeni ih sjajan oblak, i začu se glas iz oblaka: "Ovo je sin moj ljubljeni, koji mi je po volji. Njega slušajte!"

⁶Kad to čuše učenici, padoše vrlo uplašeni ničice na svoje lice. ⁷Isus pristupi, dotače ih se i reče: "Ustanite, ne bojte se!" ⁸Oni podigoše oči svoje, ali ne vidješe više nikoga do Isusa sama.

⁹Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus: "Nikomu ne govorite što o viđenju ovom, dok Sin čovječji ne uskrsne od mrtvih!"

¹⁰Tada ga zapitaše učenici: "Zašto kažu književnici, da Ilija najprije mora doći?"

¹¹On odgovori: "Svakako će doći Ilija i sve će obnoviti. ¹²Ali vam kažem: Ilija je već došao. A oni ga ne spoznaše, nego učiniše s njim, što htjedoše. Tako će i Sin čovječji imati od njih trpjeti."

¹³Tada razumješe učenici, da je on mislio Ivana Krstitelja.

¹⁴Kad dođoše k narodu, pristupi k njemu čovjek, baci se pred njega ničice na koljena i zamoli: ¹⁵"Gospodine, smiluj se sinu momemu! On je mjesečnjak i mora strašno trpjeti. Često pada u oganj i često u vodu. ¹⁶Donesoh ga učenicima tvojim, ali ga oni ne moguše iscijeliti."

¹⁷Isus reče: "O nevjerni i naopaki rode! Dokle ću još ostati kod vas? Dokle ću vas još podnositi! Donesite ga ovamo k meni!" ¹⁸Isus zapovjedi zlome duhu, i on izađe iz njega, tako da je ozdravio od toga časa.

¹⁹Tada pristupiše učenici k Isusu i upitaše ga nasamo: "Zašto ga mi ne mogosmo istjerati?"

²⁰On im odgovori: "Jer imate tako malo vjere, jer zaista, kažem vam: "Ako imate vjere kao zrno gorušično, možete reći gori ovaj: "Prijedi odavde tamo, i prijeći će tamo. Ništa vam neće biti nemoguće. ²¹A ova se vrsta izgoni samo molitvom i postom."

²²Dok su hodili naokolo po Galileji, reče im Isus: "Sin čovječji predat će se u ruke ljudima. ²³Ubit će ga; ali će on treći dan uskrsnuti." Tada se oni vrlo ožalostiše.

²⁴Kad dođoše u Kafarnaum, pristupiše k Petru pobiraći hramskoga poreza i zapitaše: "Zar vaš učitelj ne plaća hramskoga poreza?" ²⁵On odgovori: "Da." Kad onda uđe u kuću, preteče ga Isus pitanjem: "Što misliš, Simone, od koga podižu kraljevi zemaljski daće ili porez? Od svojih sinova ili od podanika?" ²⁶On odgovori: "Od podanika" Tada mu reče Isus: "Dakle su sinovi slobodni. ²⁷Ali da ih ne uvrijedimo, idi na more, baci udicu i uzmi prvu ribu, koju uhvatiš! Otvori joj usta i naći ćeš novac. Uzmi ga i podaj im za me i za se!"

Matej – 18 glava

¹U onaj čas pristupiše učenici k Isusu i zapitaše: "Tko je doista najveći u kraljevstvu nebeskom?"

²Tada on dozva dijete, postavi ga među njih ³I reče "Zaista, kažem vam: "Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko. ⁴Tko se dakle drži malenim kao dijete ovo, taj je najveći u kraljevstvu nebeskom. ⁵Tko primi takvo dijete u ime moje, taj primi mene. ⁶Tko zavede jednoga od ovih malenih, koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo, da mu se o vrat objesi mlinski kamen i da potone u dubinu morsku.

⁷Teško svijetu zbog onoga što navodi svijet na grijeh! Mora doduše tako nešto doći; ali teško onomu čovjeku, po kome to dolazi! ⁸Ako te ruka tvoja ili noga tvoja navodi na grijeh, odsijeci je i baci je od sebe! Bolje ti je ući u život hromu ili kljastu, negoli s dvije ruke i dvije noge da budeš bačen u oganj vječni. ⁹I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci ga od sebe! Bolje ti je s jednim okom ući u život, negoli s dva oka da budeš bačen u oganj pakleni.

¹⁰Gledajte, da ne prezrete nijednoga od ovih malenih, jer vam kažem: "Anđeli njihovi na nebesima gledaju uvijek lice Oca mojega, koji je na nebesima. ¹¹Jer je Sin čovječji došao da spasi, što je bilo izgubljeno. ¹²Što vam se čini? Ako ima jedan što ovaca, i jedna od njih zaluta, ne ostavi li on devedeset i će vet u gori i ne ide li da traži onu, što je zalutala? ¹³I ako mu pođe za rukom da je nađe, zaista, kažem vam: "On se ovoj više raduje, negoli onima devedeset i devet, što nijesu zalutale. ¹⁴Tako neće ni Otac vaš na nebesima, da se izgubi jedan od ovih malenih.

¹⁵Ako je brat tvoj pogriješio proti tebi, idi i potegni ga na odgovor u četiri oka! Ako te poslušša, dobio si brata svojega. ¹⁶Ako te ne poslušša, uzmi sobom još jednoga ili druga dva, da se sve ustanovi izjavom dvojice ili trojice svjedoka. ¹⁷Ako ni njih ne poslušša, kaži crkvi! Ako li ne poslušša ni crkve, neka ti bude kao neznabožac i carinik! ¹⁸Zaista, kažem vam: "Štogod svežete na zemlji, bit će svezano na nebu, i štogod razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebu. ¹⁹Nadalje vam kažem: "Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski. ²⁰Jer gdje su dvojica ili trojica skupljena u ime moje, ondje sam ja među njima"

²¹Tada pristupi k njemu Petar i zapita: "Gospodine, ako brat moj pogriješi proti meni, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?"

²²Isus mu odgovori: "Velim ti, ne do sedam puta, nego do sedamdeset put sedam puta.

²³Zato je kraljevstvo nebesko kao kralj, koji htjede da se obračuna sa svojim slugama. ²⁴Kad se počne uračunati, dovedoše mu jednoga, koji mu je bio dužan deset tisuća talenata. ²⁵A jer nije mogao platiti zapovjedi gospodar, da ga prodadu sa ženom i djetetom i svim imanjem njegovim i stim da se dug izravna. ²⁶Tada mu se sluga baci pred noge i zamoli: "Gospodaru ima strpljenja s menom sve ću ti platiti!" ²⁷Gospodar se smilova slugi pusti ga i dug mu oprost. ²⁸A kad izađe

sluga nađe jednoga od svojih drugova, koji mu je bio dužan što denara. Njega uhvati i uze ga daviti govoreći: "Plati, što si dužan!"²⁹Tada pade pred njega drug njegov i zamoli: "Imaj strpljenja s menom, platit ću ti!"³⁰Ali on ne htjede, nego ode i dade ga baciti u tamnicu, dok ne plati svojega duga.³¹Kad vidješe drugovi njegovi, što se dogodi, vrlo se ožalostiše. Oni odoše i javiše gospodaru svojem u sav slučaj.³²Tada ga doзва k sebi gospodar njegov i reče mu: "Zli slugo! Sav sam dug oprostio tebi, jer si me molio."³³Nijesi li se i ti morao smilovati drugu svojem, kako sam se ja smilovao tebi?³⁴Pun gnjeva predade ga gospodar njegov mučiteljima dok ne plati sav dug.

³⁵Tako će i Otac moj nebeski postupati s vama, ako svaki od vas ne oprostí od srca bratu svojem."

Matej – 19 glava

¹Kad je Isus bio svršio ove govore, diže se iz Galileje i pođe u područje Judeje, s onu stranu Jordana.²Veliko mnoštvo naroda pošlo je za njim, i on ih je iscjeljivao ondje.

³Tada pristupiše k njemu farizeji, da ga kušaju. Oni zapitaše: "Je li dopušteno čovjeku pustiti ženu svoju iz kojeg mu drago razloga?"

⁴On im odgovori: "Nijeste li čitali, da je Stvoritelj u početku stvorio čovjeka kao muža i ženu i rekao: ⁵Zato će muž ostaviti oca i majku i prionuti za ženu svoju i dvoje će biti jedno tijelo?⁶Oni dakle nijesu više dvoje nego jedno tijelo. I što je Bog svezao, ne smije čovjek rastavljati."

⁷Oni mu odgovoriše "A zašto je Mojsije zapovjedio, da se dadne ženi knjiga raspusna, i da se tada pusti?"

⁸On im reče: "Mojsije je dopustio vama samo zbog tvrdoće srca vašega da puštate svoje žene; iz početka nije bilo tako.⁹Ali vam ja kažem: "Tko pusti svoju ženu – osim zbog preljube – i oženi se drugom, čini

preljubu. I tko uzme puštenicu, čini preljubu."

¹⁰Tada mu rekoše učenici: "Ako je to tako između muža i žene, onda nije probitačno ženiti se"

¹¹On im reče: "Ne shvaćaju to svi, nego samo oni, kojima je dano.

¹²Ima ljudi, koji su od krila majčina nesposobni za ženidbu; ima takvih, koji su od ljudi učinjeni nesposobnima; i ima takvih, koji sebe same čine nesposobnima za ženidbu, zbog kraljevstva nebeskoga. Tko može shvatiti, neka shvati!"

¹³Tada mu donesoše djecu, da metne ruke na njih i da se pomoli. Ali su učenici odbijali ljude.

¹⁴A Isus reče: "Pustite djecu, neka dođu k meni, i ne branite im; jer je takvih kraljevstvo nebesko." ¹⁵Tada metnu na njih ruke i otide dalje.

¹⁶I gle, tada pristupi jedan k njemu i zapita: "Učitelju, što dobra moram činiti, da postignem život vječni?"

¹⁷On mu odgovori: "Što me pitaš za dobro? Samo je jedan dobar. A ako hoćeš ući u život, drži zapovijedi!"

¹⁸Upita ga: "Koje?" Isus odgovori: "Ne ubijaj! Ne čini preljube! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! ¹⁹Poštuj oca i majku, i ljubi bližnjega svojega kao samog sebe!"

²⁰Mladić mu odgovori: "Sve san to držao. Što mi još fali?"

²¹Isus mu odgovori: "Ako hoćeš biti savršen, idi prodaj što imaš, i daj utržak siromašnima, i imat ćeš blago na nebu. Onda dođi i idi za mnom!"

²²Na ove riječi otide mladić žalostan; jer je posjedovao mnoga dobra.

²³Tada reče Isus učenicima svojim: "Zaista, kažem vam: "Bogataš će teško ući u kraljevstvo nebesko. ²⁴Još vam jedanput kažem: "Lakše ide deva kroz iglene uši, negoli bogataš u kraljevstvo Božje."

²⁵Kad to čuše učenici, posve se smetoše i upitaše: "Tko se onda može spasiti?"

²⁶A Isus ih pogleda i reče Im: "Ljudima je to nemoguće, a Bogu je sve moguće."

²⁷Tada progovori Petar i reče mu: "Mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom. Što će nam za to dopasti?"

²⁸Isus im reče: "Zaista, kažem vam: "Vi, koji podoste za mnom, kod obnove svijeta kad Sin čovječji sjedne na prijestolje slave svoje, isto ćete tako sjesti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih. ²⁹Jest, svaki, koji ostavi kuću, brata, sestru, oca, majku, dijete i polje zbog imena mojega, primit će stostruko za to i baštinit će život vječni. ³⁰Mnogi, koji su prvi, bit će posljednji, i mnogi, koji su posljednji, bit će prvi.

Matej – 20 glava

¹Kraljevstvo je nebesko kao domaćin, koji rano ujutro izađe, da naima poslenike za svoj vinograd. ²On se pogodi s poslenicima po denar na dan i posla ih u svoj vinograd. ³Oko treće ure izađe on opet. Tada vidje druge gdje stoje na trgu besposleni, ⁴I reče im: "Idite i vi u moj vinograd; što bude pravo, dat ću vam. ⁵Oni odoše. Oko šeste i devete ure izađe on opet i učini isto tako. ⁶Kad je izašao oko jedanaeste ure, nađe opet druge gdje stoje. On ih upita: "Što stojite ovdje cijeli dan besposleni? ⁷Oni mu odgovoriše: Nitko nas ne najmi. On im odgovori: "Idite i v u moj vinograd! ⁸Uveče reče gospodar vinograda upravitelju svojemu: "Dozovi poslenike i isplati im plaću, od posljednjih do prvih!

⁹Tada dođoše oni od jedanaeste ure, i svaki primi po denar. ¹⁰A kad dođoše prvi, pomisliše, da će više primiti. Ali i od njih svaki primi po denar. ¹¹Kad ga primiše, uzeše mrmljati na domaćina ¹²I rekoše: Ovi posljednji radili su samo jednu jedinu uru, i ti si ih izjednačio s nama, koji smo podnosili teret i žegu dana ¹³Prijatelju, odgovori on jednome od njih, ja tebi ne činim krivo. Nijesi li se pogodio s menom po denar? ¹⁴Uzmi, što je tvoje, i idi! A ja hoću i ovome posljednjemu dati kao tebi. ¹⁵Ili zar ja ne smijem činiti svojim vlasništvom što hoću? Zar je oko tvoje zavidno, što sam ja dobar?

¹⁶Tako će biti posljednji prvi i prvi posljednji."

¹⁷Isusa pođe gore u Jerusalem. Tada uze nasamo dvanaesticu i reče im putem: ¹⁸"Idemo gore u Jerusalem Ondje će biti Sin čovječji predan glavarima svećeničkim i književnicima. Oni će ga osuditi na smrt ¹⁹I onda predati neznabošcima, da bude naružen, bičevan i razapet. Ali će on treći dan uskrsnuti."

²⁰Tada dođe k njemu majka sinova Zebedejevih sa svojim sinovima i pade pred njega ničice, da mu prinese jednu molbu.

²¹On je upita: "Što hoćeš?" Ona mu odgovori: "Daj da moja dva sina u kraljevstvu tvojemu sjede jedan s desne tvoje, a drugi s lijeve tvoje!"

²²Isus reče: "Ne znate, što molite. Možete li piti čašu, koju ću ja piti? Odgovoriše mu: "Možemo."

²³Tada im reče: "Čašu ćete moju doduše piti; ali mjesto s moje desne ili lijeve ne mogu ja dati; ono pripada onima, kojima je pripravo Otac moj."

²⁴Kad čuše ostalih deset, rasrdiše se na dva brata.

²⁵Isus ih zato dozva k sebi i reče: "Znate, da vladaoci ispovijedaju nad

svojim narodima, i velikaši učine, da osjete njihovu moć. ²⁶Među vama neka ne bude tako! Nego tko među vama hoće da bude velik, taj neka bude vaš sluga, ²⁷i tko među vama hoće da bude prvi, taj neka bude vaš sluga! ²⁸Tako ni Sin čovječji nije došao, da mu služe, nego da služi i da život svoj dadne u otkup za mnoge.

²⁹Kad su oni izlazili iz Jerihona, išlo je za njim veliko mnoštvo naroda.

³⁰Kraj puta su sjedila dva slijepca. Kad oni čuše, da Isus prolazi, stadoše vikati: "Gospodine, ti sine Davidov, smiluj nam se!" ³¹Narod ih ukori, neka šute. Ali su oni vikali samo još većma: "Gospodine, sine Davidov, smiluj nam se!"

³²Tada se ustavi Isus, dozva ih i upita: "što hoćete od mene?"

³³Oni odgovoriše: "Gospodine, htjeli bismo, da se otvore oči naše."

³⁴Pun sažaljenja dotače se Isus očiju njihovih. Odmah progledaše i pođoše, za njim.

Matej – 21 glava

¹Kad se približiše k Jerusalemu i dođoše u Betfagu na Maslinskoj gori, onda posla Isus dva učenika ²I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama! Odmah ćete naći magaricu privezanu i magare s njom. Odvežite je i dovedite je k meni! ³Ako vam tko rekne što, kažite: "Gospodin ih treba. Odmah će ih pustiti."

⁴Stim se imala ispuniti riječ proroka: " ⁵Kažite kćeri sionskoj: "kralj tvoj dolazi k tebi pun krotkosti. Sjedi na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu." ⁶Učenici odoše i učiniše, kako im je bio zapovjedio Isus ⁷Dovedoše magaricu i magare, metnuše na njih haljine svoje, i on sjede na njih. ⁸Veoma mnogi iz naroda prostriješe haljine svoje po putu, drugi su rezali granje od drveća i prostirali po putu. ⁹Mnoštvo naroda, što je išlo pred njim i za njim, vikalo je iza glasa: "Hosana sinu

Davidovu! Blagoslovljen je koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini!"

¹⁰Kad uđe u Jerusalem, uzbuni se sav glad. "Tko je to?" pitali su.

¹¹Mnoštvo je naroda govorilo: "To je Isus, prorok iz Nazareta u Galileji!"

¹²Potom uđe Isus u hram Božji, istjera van sve kupce i prodavce u hramu, isprevrnu stolove mjenjačima i klupe trgovcima golubova ¹³I reče im: "Stoji pisano: "Kuća moja neka se zove kuća molitve! A vi načiniste od nje špilju razbojničku."

¹⁴U hramu dođoše k njemu slijepi i hromi, i iscijeli ih

¹⁵Kad vidješe glavari svećenički i književnici čudesa, što ih učini, i djecu, što su vikala u hramu: "Hosana sinu Davidovu!", rasrdiše se ¹⁶I rekoše mu: "Čuješ li, što viču ovi?" Isus im reče: "Da. Zar nijeste nikad čitali: "Iz usta djece i nejačadi navješćuješ hvalu svoju?"

¹⁷Stim ih ostavi, izađe iz grada u Betaniju i ostade ondje.

¹⁸Kad se je rano ujutro vraćao u grad, ogladnje. ¹⁹Tada vidje smokvu jednu kraj puta. Dođe k njoj, ali nađe na njoj samo lišće. Tada joj reče: "Neka nikada na tebi više ne bude roda!" Odmah usahnu smokva.

²⁰Kad to vidješe učenici, upitaše začuđeni: "Kako je mogla smokva odmah usahnuti?"

²¹Isus im odgovori: "Zaista, kažem vam: "Ako imate vjere i ne sumnjate, onda ćete ne samo učiniti, što se je dogodilo smokvi, nego ako reknete onoj gori tamo: "Digni se i baci se u more!, to će se dogoditi. ²²Sve, što zamolite pouzdano u molitvi, dobit ćete."

²³Tada otide u hram i počne učiti. I pristupiše k njemu glavari svećenički i starješine narodne i upitaše: "Kojom vlasti to činiš Tko ti je

dao vlast za to?"

²⁴Isus im reče: "Ja ću vama staviti jedno pitanje. Kad mi odgovorite na, to, reći ću vam, kojom vlasti ja ovo činim. ²⁵Odakle je bilo krštenje Ivanovo? S neba ili od ljudi?" Oni su razmišljali među se: " ²⁶Ako reknemo: "S neba, reći će nam: "Zašto mu onda nijeste vjerovali? Ako reknemo: "Od ljudi bojimo se naroda, jer svi Ivana drže za proroka. ²⁷I odgovoriše Isusu: "Mi to ne znamo." Tada im on reče: "Onda ni ja vama neću reći, kojom vlasti ovo činim.

²⁸Što vam se čini? Čovjek neki imao je dva sina. On ode k prvome i reče: "Sine, idi i radi danas u vinogradu! ²⁹On odgovori: "Da, gospodar, ali ne otide. ³⁰Tada ode k drugome i reče isto tako. On odgovori: "Neću; ali poslije mu bi žao, i on ipak otide. ³¹Tko je od ove dvojice ispunio volju očevu?" Odgovoriše: "Drugi." Tada im reče Isus: "Zaista, kažem vam: Carinici i bludnice dolaze još prije vas u kraljevstvo Božje. ³²Ivan dođe i pokaza vam put pravednosti, ali mu vi nijeste vjerovali Nasuprot carinici i bludnice vjerovali su mu. Vi ste to vidjeli, ali se ipak iza toga nijeste obratili i nijeste mu vjerovali.

³³Čujte još drugu prispodobu: "Jedan domaćin posadi vinograd. Ogradi ga plotom, iskopa u njemu tijesak i sagradi kulu. Tada ga dade u zakup vinogradarima i otide izvan zemlje. ³⁴Kad dođe vrijeme berbi, posla slugu svoje k vinogradarima, da prime dio roda, ³⁵A vinogradari napadoše na slugu njegove: "jednoga izbiše, drugoga ubiše, trećega kamenovaše. ³⁶Tada posla druge slugu, više nego prije. Ovima učiniše isto tako.

³⁷Naposlijetku posla k njima sina svojega rekavši: "Pred sinom mojim imat će strah. ³⁸Ali kad vinogradari ugledaše sina, rekoše među sobom: "Ovo je baštinik! Hajde da ga ubijemo i baštinu njegovu zaposjednemo! ³⁹Uhvatiše ga dakle, izbaciše ga iz vinograda i ubiše ga. ⁴⁰Kad dođe dakle gospodar vinograda, što će učiniti vinogradarima onim?"

⁴¹Odgovoriše mu: "Zločince će zlom smrti pogubiti i svoj će vinograd dati u zakup drugim vinogradarima, koji će mu davati dio roda u pravo vrijeme."

⁴²Tada im reče Isus: "Zar nijeste nikad čitali u Pismu: 'Kamen koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni; to je djelo Gospodnje, kao čudo stoji to pred očima našim?' ⁴³Zato vam kažem: "Kraljevstvo Božje uzet će vam se i dat će se narodu, koji donosi rodove njegove. ⁴⁴Tko padne na ovaj kamen, razbit će se; na koga on padne, satrt će ga."

⁴⁵Kad čuše glavari svećenički i farizeji priče njegove, opaziše, da misli na njih. ⁴⁶Zato su gledali da ga uhvate; ali su se bojali naroda, jer ga je držao za proroka.

Matej – 22 glava

¹Isus uze opet da im govori u prisposodobama On reče: ²"Kraljevstvo je nebesko kao kralj, koji načini svadbu sinu svojem. ³On posla sluge svoje, da zovnu uzvanike na svadbu. Ali oni ne htjedoše doći. ⁴Opet posla druge sluge s nalogom: "Kažite uzvanicima: "Ugotovio sam gozbu svoju, junci moji i uhranjenici moji poklani su, i sve je gotovo. Dođite na svadbu!" ⁵Ali oni nijesu marili za to, i odoše, jedan na imanje svoje, drugi k trgovini svojoj. ⁶A ostali napadoše na sluge njegove, zlostaviše ih i pobiše ih ⁷Tada se razgnjevi kralj. Posla čete svoje, dade pogubiti ubojice i grad njihov zapaliti. ⁸Tada reče slugama svojim: "Svadba je doduše ugotovljena, ali uzvanici nijesu bili nje dostojni. ⁹Idite dakle na raskršća i pozovite na svadbu, koga samo nađete!" ¹⁰Sluge izadoše na putove i dovedoše sve, koje nađoše; dobre i zle. Tako se napuni svadbena dvorana gostiju.

¹¹Tada uđe kralj, da pogleda goste, Pogled njegov pade na jednoga, koji nije bio obučen u svadbeno ruho. ¹²Reče mu: "Priatelju, kako si ušao vamo bez svadbenoga ruha? On je šutio. ¹³Tada zapovjedi kralj

slugama: "Svežite mu ruke i noge i bacite ga u tamu! Ondje će biti jauk i škrgut zuba ¹⁴Jer su mnogi zvani ali je malo izabranih."

¹⁵Tada odoše farizeji i posvjetovaše se među sobom, kako bi ga mogli uhvatiti u riječi. ¹⁶Poslaše dakle k njemu učenike svoje zajedno s Herodovcima i rekoše: "Učitelju, znamo, ti si istinit, ti učiš put Božji po istini i ne mariš ni za koga; jer ne gledaš tko je tko. ¹⁷Kaži nam dakle, što misliš ti: "Je li dopušteno plaćati caru porez ili nije?"

¹⁸Isus prozre lukavstvo njihovo i odgovori: "Licemjeri, što me kušate? ¹⁹Pokažite mi novac porezni!" Oni mu pružiše denar. ²⁰Isus ih upita: "Čija je ovo slika i natpis?" ²¹Odgovoriše mu: "Carev." Tada im reče: "Dajte dakle caru carevo i Bogu Božje!

²²Kad su to čuli, zadiviše se; oni ga ostaviše i odoše.

²³Isti dan dođoše k njemu saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. Oni ga zapitaše: ²⁴"Učitelju, Mojsije je zapovjedio: "Ako tko umre bez djece, neka uzme brat njegov ženu njegovu i neka podigne potomstvo bratu svojemu! ²⁵A u nas je bilo sedam braće. Prvi se oženi i umrije bez djece, i tako ostavi ženu svoju bratu svojemu. ²⁶Tako je bilo s drugim i trećim do sedmoga. ²⁷A poslije sviju umrije i žena. ²⁸O uskrsnuću dakle čija će od sedmorice biti žena? Jer je za svima bila."

²⁹Isus im odgovori: "Varate se, ne znate ni Pisma ni moći Božje. ³⁰Jer o uskrsnuću niti će se ženiti ni udavati, nego će biti kao anđeli Božji na nebu. ³¹A za uskrsnuće mrtvih nijeste li čitali, što vam je rekao Bog: "³²Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi? A Bog nije Bog mrtvih, nego živih."

³³Kad je mnoštvo naroda to čulo, divilo se je nauci njegovoj.

³⁴Kad doznaše farizeji, da je saduceje prinudio da ušute, skupiše se zajedno. ³⁵I jedan od njih, učitelj zakona, stavi ga na kušnju i upita: "

³⁶"Učitelju, koja je zapovijed najveća u zakonu!"

³⁷On mu odgovori: "Ljubi Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom! ³⁸To je najveća i prva zapovijed. ³⁹Druga je ovoj jednaka: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe! ⁴⁰O ovim dvjema zapovijedima visi sav zakon i proroci."

⁴¹Kad su se bili skupili farizeji, upita ih Isus: ⁴²"Što držite o Kristu? Čiji je sin?" Odgovoriše mu: "Sin Davidov,"

⁴³Tada im reče: "Kako ga tada naziva David u duhu, Gospodinom, kad veli: ⁴⁴Reče Gospodin Gospodinu mojemu: "Sjedi s moju desnu, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim? ⁴⁵Kad ga eto David naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?"

⁴⁶Na to mu nije mogao nitko odgovoriti. I od toga dana nije se više nitko usudio da ga što zapita.

Matej – 23 glava

¹Tada upravi Isus narodu i učenicima svojim ovaj govor: ²Književnici i farizeji sjede na učiteljskoj stolici Mojsijevoj. ³Činite i držite sve, što vam kažu; ali se ne ravnajte po njihovim djelima, jer oni rade drukčije, negoli uče. ⁴Oni vežu bremena teška i nesnosna i meću ih ljudima na pleća; a sami neće da ih prihvate prstom svojim. ⁵Sva djela svoja čine, da ih vide ljudi. Tako raširuju svoje zapise i produljuju rese na haljinama svojim. ⁶Vole počasna mjesta na gozbama i prve stolice u sinagogama, ⁷Hoće da budu pozdravljani na javnim trgovima, i da ih ljudi zovu učiteljima.

⁸Ali vi se ne zovite učiteljima, jer je jedan vaš učitelj, a vi ste svi braća! ⁹I ocem svojim ne zovite nikoga na zemlji, jer je jedan otac vaš, koji je na nebesima! ¹⁰I ne dajte da vas zovu učiteljima; jer je jedan učitelj vas, Krist. ¹¹Tko je najveći među vama, neka bude sluga vas! ¹²Jer tko

se uzvisuje, ponizit će se; a tko se ponizuje, uzvisit će se.

¹³Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi zatvarate kraljevstvo nebesko od ljudi, Vi sami ne ulazite, niti date da ulaze, koji bi htjeli,

¹⁴Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi rasipate kuće udovičke i govorite za to duge molitve. Stoga vas čeka stroži sud. ¹⁵Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi prolazite kopnom i morem, da dobijete jednoga jedinog suvjernika, i je li jedan to postao, učinite ga sinom paklenim, dvaput gorim od sebe.

¹⁶Teško slijepi vođe! Vi kažete: Ako se tko kune hramom, onda to ne vrijedi; ako li se kune zlatom hramskim, onda je vezan. ¹⁷Luđaci i slijepci, što je više: "zlatu ili hram, koji zlato istom posvećuje?"

¹⁸Nadalje: Ako se tko kune žrtvenikom, onda to ništa ne vrijedi; kune li se žrtvenim darom, koji je na njemu, onda je vezan. ¹⁹Slijepci, što je više: dar žrtveni ili žrtvenik, koji dar žrtveni istom posvećuje? ²⁰Tko se dakle kune žrtvenikom, kune se njim i svim, što je na njemu. ²¹Tko se kune hramom, kune se njim i onim, koji stanuje u njemu. ²²Tko se kune nebom, kune se prijestoljem Božjim i onim, koji sjedi na prijestolju.

²³Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi dajete desetinu od metvice, kopra i kima, a zanemarujete najvažnije zahtjeve zakona: "pravednost, milosrđe i vjernost, Ovo se ima činiti, drugo ne popustiti.

²⁴Vođe slijepi! Cijedite komarca, a devu proždirete. ²⁵Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi držite času i zdjelu izvana čiste, a iznutra su pune grabeža i pohlepe. ²⁶Farizeju slijepi, očisti najprije nutrinu čaše i zdjele, onda će biti čista i vanjšтина. ²⁷Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi ste kao okrečeni grobovi. Izvana izgledaju doduše lijepi, a iznutra su puni kostiju mrtvačkih i svakoga smrada. ²⁸Tako se i vi izvana pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemjerja i zloće.

²⁹Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi gradite grobove prorocima i krasite spomenike pravednicima ³⁰I govorite: "Da smo mi

živjeli u dane otaca svojih, ne bismo se s njima ogriješili o krv proroka,
³¹Stim sami svjedočite, da ste sinovi onih, koji su pobili proroke. ³²Tako
dopunjate mjeru otaca svojih, ³³Zmije i leglo gujino, kako ćete umaći
osudi paklenoj?

³⁴Zato evo, ja šaljem k vama proroke, mudrace i književnike. Jedne
ćete pobiti i razapeti, druge u sinagogama svojim bičevati i goniti od
grada do grada. ³⁵Tako neka dođe na VS sva krv pravedna, što je bila
prolivena na zemlji, od krvi Abela pravednoga do krvi Zaharije, sina
Berekijina, kojega ubiste među hramom i žrtvenikom. ³⁶Zaista, kažem
vam: "Sve će ovo doći na rod ovaj.

³⁷Jerusaleme, Jerusaleme! Ti ubijaš proroke i kamenuješ, koji su
poslani k tebi. Koliko puta htjedoh skupiti djecu tvoju, kao što kokoš
skuplja piliće svoje pod krila svoja; ali vi ne htjedoste! ³⁸Eto će vam se
ostaviti vaša kuća pusta. ³⁹Jer vam kažem: "Od sada me nećete više
vidjeti, dok ne uskliknete: "Blagoslovljen je koji dolazi u ime
Gospodnje!"

Matej – 24 glava

¹Isus izade iz hrama s pođe dalje. Tada mu pristupiše učenici njegovi i
upozoriše ga na građevine hramske.

²On im reče: "Vidite vi to sve ' Zaista, kažem vam: "Ovdje neće ostati
kamen na kamenu, koji se neće porušiti."

³Kad je onda sjedio na Maslinskoj gori, pristupiše samo njegovi učenici
k njemu i rekoše: "Kaži nam, kad će se to dogoditi, i koji je znak
tvoje dolaska i svršetka svijeta?"

⁴Isus im reče: "Gledajte, da vas tko ne zavede! ⁵Jer će mnogi doći u
ime moje i reći: "Ja sam Krist. I mnoge će zavesti. ⁶Čut ćete za ratove i
glasove o ratovima. Gledajte, da se ne uplašite! To mora tako doći; ali

nije još tada svršetak, ⁷Jer će se dignuti narod proti narodu, kraljevstvo protiv kraljevstva. Glad i kuga i potres bit će posvuda. ⁸Ali to je sve istom početak nevoljama.

⁹Tada će vas predavati na muke i ubijati će vas; i zbog imena mojega svi će narodi zamrziti na vas. ¹⁰Tada će mnogi zalutati u vjeri, jedan će drugoga izdati i jedan će na drugoga zamrziti. ¹¹lažni će proroci u velikom broju ustati i mnoge zavesti. ¹²Jer će bezbožnost uzeti maha, ljubav će ohladnjeti kod mnogih. ¹³Ali tko ustraje do kraja, spasiti će se.

¹⁴Ovo evanđelje o kraljevstvu navješćivat će se po svemu svijetu za svjedočanstvo svima narodima. Tada istom dolazi svršetak.

¹⁵Kad dakle vidite na mjestu svetome gnusobu opustošenja, o kojoj je govorio prorok Daniel – tko čita, neka razumije! – ¹⁶Tada neka ljudi u Judeji bježe u gore! ¹⁷Tko bude na krovu, neka ne silazi, da uzme sobom još što is kuće! ¹⁸Tko bude u polju, neka se ne vraća kući, da uzme haljinu svoju! ¹⁹Teško trudnima i dojiljama u one dane! ²⁰Molite se, da ne padne bijeg vas u zimu ili u subotu! ²¹Tada će biti nevolja velika, kakva nije bila od postanja svijeta do sada, niti će biti. ²²I kad se ne bi skratili oni dani ni jedan se čovjek ne bi spasio. Ali zbog izabranih skratit će se dani oni.

²³Ako vam tada tko rekne: "Ovdje je Krist ili ondje, ne vjeruj te! ²⁴Jer će ustati lažne Kristovi i lažni proroci i činit će velike znake i čudesa, da zavedu, ako je moguće, iste izabranike. ²⁵Eto, kažem vam unaprijed. ²⁶Ako vam se tada rekne: "On je u pustinji, ne izlazite; on je u sobama, ne vjerujte! ²⁷Jer kao što se munja pomoli na istoku i zasja do zapada, tako će biti i s dolaskom Sina čovječjega. ²⁸Gdje je strвина, ondje se skupljaju orlovi,

²⁹Odmah će po nevolji onih dana sunce pomrčati i mjesec će izgubiti svoju svjetlost, zvijezde će s neba pasti, i sile će se nebeske uzdrmati.

³⁰Tada će se pokazati znak Sina čovječjega na nebu, i svi će narodi na

zemlji proplakati. Ugledat će Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moć i slavom. ³¹On će poslati anđele svoje s velikim glasom trublje, i oni će skupiti izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja neba do drugoga.

³²Od smokve naučite se prisposdobi: "Kad njezine grane postanu sočne i lišće potjera, onda znate, da je blizu ljeto. ³³Tako i vi, kad vidite sve ovo, znajte, da je pred vratima ³⁴Zaista, kažem vam: "Ovaj naraštaj neće proći, dok se ovo sve ne zbude. ³⁵Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje neće proći.

³⁶A onoga dana i onoga časa ne zna nitko, ni anđeli na nebu, nego samo Otac. ³⁷Kao u dane Noine, tako će biti kod dolaska, Sina čovječjega. ³⁸U dane pred potopom gostili su se i pili, ženili su se i udavali do onoga dana, kad Noa uđe u kovčeg; ³⁹I nijesu došli do uvidavnosti, dok nije provalio potop i sve pograbio. Upravo će tako biti i kod dolaska Sina čovječjega. ⁴⁰Tada će biti dva na polju: "jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti. ⁴¹Dvije će mljeti u mlinu: "jedna će se uzeti, druga će se ostaviti.

⁴²Budite dakle budni; jer ne znate dana, u koji dolazi Gospodin vas.

⁴³Ali ovo znajte: "Kad bi znao domaćin, u koji čas noći dolazi lupež, zacijelo bi bdio i ne bi pustio da provali u kuću njegovu. ⁴⁴Zato i vi budite spremni; jer Sin čovječji dolazi u čas, u koji se ne nadate.

⁴⁵Tko je dakle vjerni i razumni sluga, koga je postavio gospodar nad svojom družinom, da joj daje hranu u pravo vrijeme. ⁴⁶Blagoslovljen je sluga, kojega gospodar njegov, kad se vrati kući, nađe da čini tako.

⁴⁷Zaista, kažem vam: "On će ga postaviti nad svim imanjem svojim,

⁴⁸Ako li je sluga zao i misli u sebi: "Moj gospodar neće još zadugo doći,

⁴⁹I ako on tuče svoje drugove i gosti se i pije s pijanicama, ⁵⁰Onda će gospodar toga sluge doći u dan, kad ne očekuje, u čas, kojega ne zna.

⁵¹On će ga sasjeci u komade i odredit će mu mjesto njegovo među licemjerima. Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

Matej – 25 glava

¹Tada će biti kraljevstvo nebesko kao deset djevice, koje uzeše svjetiljke svoje i izađoše u susret zaručniku. ²Pet od njih bile su lude, pet mudre, ³Lude uzeše svjetiljke svoje, ali ne uzeše sobom ulja. ⁴A mudre uzeše sa svjetiljkama i ulje u posudama svojim. ⁵Kako se je dolazak zaručnikov otegnuo, zadrijemaše sve i pozaspaše. ⁶I ponoći odjeknu poziv: "Zaručnik dolazi! Izlazite mu u susret!" ⁷Tada se digoše sve djevice one i prirediše svjetiljke svoje. ⁸A lude rekoše mudrima: "Dajte nam od ulja svojega! Svjetiljke naše hoće da se ugase." ⁹Mudre odvратиše: "Da ne bi možda nedostalo nama i vama, idite radije k trgovcima i kupite sebi!" ¹⁰Dok otidoše da kupe, dođe zaručnik. Koje su bile spremne, uđoše s njim na svadbu, i zatvoriše se vrata. ¹¹Napokon dođoše i druge djevice i povikaše: "Gospodaru, Gospodaru, otvori nam!" ¹²A on reče: "Zaista, kažem vam, ne poznajem vas."

¹³Budite dakle budni; jer ne znate ni dana ni časa!

¹⁴Dogodi se kao čovjeku, koji htjede da ide u tuđinu. On dozva k sebi sluge svoje i predade im imovinu svoju. ¹⁵Jednomu dade pet talenata, drugomu dva, trećemu jedan, svakomu prema njegovoj vrsnoći. Tada otputova odmah. ¹⁶Koji je bio primio pet talenata, otišao je, radio je s njima i dobio još drugih pet. ¹⁷Isto tako dobio je onaj su dva talenta još druga dva. ¹⁸Koji je bio primio jedan, otide, iskopa zemlju i skrio u nju novac gospodara svojega. ¹⁹Iza dugog vremena dođe natrag gospodar onih sluga i počne se računati s njima ²⁰Koji je bio primio pet talenata pristupi, donese sobom još pet daljnih talenata i reče: "Gospodaru, predao si mi pet talenata. Evo, dobio sam još pet daljnih talenata." ²¹Tada mu reče gospodar njegov: "Pravo, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio vjeran, zato ću te postaviti nad mnogim. Uđi u radost gospodara svojega!" ²²Tada pristupi onaj su dva talenta i reče: "Gospodaru, predao si mi dva talenta. Evo, dobio sam još dva daljna talenta." ²³Tada mu reče gospodar njegov: "Pravo, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio vjeran, zato ću te postaviti nad mnogim. Uđi u radost

gospodara svojega! ²⁴Napokon pristupi i onaj s jednim talentom i reče: "Gospodaru, znam te, ti si čovjek tvrd, žanješ, gdje nijesi sijao, i kupiš, gdje nijesi vijao. ²⁵Zato se pobjah, odoh i zakopah talenat tvoj u zemlju. Ovdje imaš što je tvoje. ²⁶Tada mu odgovori gospodar: "Zli i lijeni slugo, znao si, da ja žanjem, gdje nijesam sijao, i kupim, gdje nijesam vijao. ²⁷Tada bi bio morao novac svoj uložiti kod mjenjača, ja bih mogao pri svojem povratku podignuti svoje s kamatima. ²⁸Uzmite mu zato talenat i podajte ga onome, koji ima deset talenata! ²⁹Jer tko ima, njemu će se dati, i obilovat će; a tko nema, njemu će se još uzeti što ima. ³⁰A nekorisnog slugu bacite u tamu 'Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

³¹Kad dođe Sin čovječji u slavi svojoj i svi anđeli s njime, onda će sjesti na prijestolje slave svoje. ³²Svi će se narodi pred njim skupiti. On će ih razlučiti jedne od drugih, kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. ³³Postavit će ovce s desne sebi, jarce s lijeve sebi.

³⁴Tada će kralj reći onima s desne strane: "Dođite, blagoslovljeni Oca mojega! Primite u posjed kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od stvorenja svijeta! ³⁵Jer sam bio gladan, i dali ste mi jesti, žedan, i dali ste mi piti. Bio sam stranac, i primili ste me na konak, ³⁶Go, i zaodjeli ste me. Bio sam bolestan, i pohodili ste me, u tamnici, i došli ste k meni.

³⁷Tada će ga upitati pravednici: "Gospodine, kad smo te vidjeli gladna, i dali ti jesti, ili žedna, i dali ti piti? ³⁸Kad smo te vidjeli stranca, i primili te na konak? ili gola, i zaodjeli te? ³⁹Kad smo te vidjeli bolesna ili u tamnici, i došli k tebi?

⁴⁰Kralj će im odgovoriti: "Za "ista, kažem vam: "Što ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće, to ste učinili meni.

⁴¹Tada će reći onima na lijevoj strani: "Idite od mene, prokleti, u oganj vječni, što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim! ⁴²Bio sam gladan, i

nijeste mi dali jesti, žedan, i nijeste mi dali piti. ⁴³Bio sam stranac, i nijeste me primili na konak, go, i nijeste me zaodjeli. Bio sam bolestan i u tamnici, i nijeste me pohodili.

⁴⁴Tada će ga upitati i oni: "Gospodine, kada smo te vidjeli gladna ili žedna ili stranca ili gola ili bolesna ili u tamnici, i nijesmo te poslužili?"

⁴⁵Ali će im on odgovoriti: "Zaista, kažem vam: "Što nijeste učinili jednomu od ovih najmanjih, to nijeste učinili ni meni.

⁴⁶Ovi će ući u muku vječnu, a pravednici u život vječni.

Matej – 26 glava

¹Kad je bio Isus svršio sve govore ove, reče učenicima svojim: "

²"Znate, da je do dva dana blagdan Pasha. Tada će Sin čovječji biti predan smrti na križu,"

³Tada se skupiše glavari svećenički i starješine narodne u palači velikoga svećenika po imenu Kaife. ⁴Posvjetovaše se, kako bi mogli Isusa lukavštinom uhvatiti i ubiti. ⁵Ali rekoše: "Samo ne na blagdan! Inače pobuni se narod."

⁶Kad je Isus boravio u Betaniji u kući Simona Gubavca, ⁷Dode k njemu žena s posudom alabastrenom, punom dragocjene pomasti. To izli ona na glavu njegovu, dok je sjedio za stolom.

⁸Kad to vidješe učenici, rasrdiše se i rekoše: "Čemu rasipnost ova?"

⁹Bilo bi se moglo to prodati skupo i dati siromasima."

¹⁰Isus to zapazi i reče im: "Zašto žalostite ženu? Ona učini dobro djelo na meni ¹¹Siromahe imate svagda među sobom, a mene nemate svagda. ¹²Kad je ona ovu pomast izlila na tijelo moje, učinila je to za pokop moj. ¹³Zaista, kažem vam: "Svuda po svemu svijetu, gdje se

propovijeda ovo evanđelje, govorit će se i za spomen njezin, što je učinila ona."

¹⁴Tada jedan od dvanaestorice, po imenu Juda Iskariot, otide glavarima svećeničkim ¹⁵I reče: "Što ćete mi dati, da vam ga predam?" Oni mu isplatiše trideset srebrnjaka, ¹⁶Otada je čekao na zgodnu priliku, da ga izda.

¹⁷U prvi dan beskvasnih kruhova pristupiše učenici k Isusu i upitaše: "Gdje da pripravimo za te Pashalno janje?"

¹⁸On odgovori: "Idite u grad k stanovitom čovjeku i recite mu:, Učitelj poručuje: "Vrijeme je moje blizu, kod tebe ću blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim."

¹⁹Učenici učiniše, kako im je bio Isus naložio, i pripraviše Pashalnu večeru.

²⁰Kad bi uveče, sjede za sto s dvanaesticom. ²¹Dok su jeli, reče: "Zaista, kažem vam: "Jedan između vas izdat će me."

²²To ih vrlo ožalosti, i jedan za drugim pitao ga je: "Da nijesam ja, Gospodine?"

²³On odgovori: "Koji umoči s menom ruku u zdjelu, taj će me izdati.

²⁴Sin čovječji ide, istina, kao što je pisano za njega; ali teško čovjeku, koji izda Sina čovječjega, Bolje bi bilo tome čovjeku, da se nije rodio."

²⁵Tada upita Juda, izdajnik njegov: "Jesam li ja, učitelju?" On odgovori: "Ti kažeš."

²⁶Dok su blagovali, uze Isus kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i dade ga učenicima svojim i reče: "Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje." ²⁷Tada uze čašu, zahvali i pruži ga učenicima i reče: "Pijte svi iz njega; ²⁸Jer je ovo

krv moja i Novoga Zavjeta, koja se proljeva za mnoge na oprostjenje grijeha. ²⁹Ali vam kažem: Od sada neću više piti od ovoga roda trsova do onog dana, kad ga budem pio s vama posve novoga u kraljevstvu Oca svojega."

³⁰Tada izmoliše hvalospjev i izadoše na Maslinsku goru.

³¹Onda im reče Isus: "Svi ćete se vi spotaknuti zbog mene ovu noć, jer stoji pisano: "Udarit ću pastira, i rasbježat će se ovce stada. ³²Ali iza uskrsnuća svojega ići ću pred vama u Galileju." ³³Petar mu odgovori: "Ako se i svi spotaknu zbog tebe, ja se neću nikad spotaknuti!"

³⁴Isus mu reče: "Zaista, kažem ti: Još noćas, prije nego pijetao zapjeva, tri puta ćeš me zatajiti."

³⁵Petar ga je uvjeravao: "I ako bih morao poći u smrt s tobom, ne bih te ja zatajio." Tako su tvrdili i svi drugi učenici.

³⁶Tada dođe Isus s njima u zaselak, koji se zove Getsemani. On reče učenicima svojim: "Sjedite tu, dok ja idem tamo i pomolim se."

³⁷Samo Petra i oba sina Zebedejeva uze sobom. Tada se počne žalostiti i plašiti. ³⁸On im reče: "Žalosna je duša moja do smrti; ostanite ovdje bdijte s menom!"

³⁹I otide malo dalje, pade ničice na svoje lice, i pomoli se: "Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide čaša ova! Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš."

⁴⁰Tada dođe k učenicima svojim i nađe ih gdje spavaju. Reče Petru: "Zar nijeste mogli jednu uru probdjeti s menom? ⁴¹Bdijte i molite se, da ne padnete u napast; jer je duh voljan, ali je tijelo slabo."

⁴²Udalji se po drugi put i pomoli se: "Oče moj, ako me ne može ova

čša mimoići, a da ga je pijem, neka bude volja tvoja!"

⁴³I dođe opet natrag i nađe ih opet gdje spavaju; jer su im bile oči otežale. ⁴⁴On ih ostavi, otide opet i pomoli se po treći put onim istim riječima.

⁴⁵Tada se vrati natrag k učenicima svojim i reče im: "Jednako spavate i počivate? Evo se približi čas, i Sin čovječji predat će se u ruke grješnicima. ⁴⁶Ustanite, hajdemo! Evo, približuje se izdajnik moj."

⁴⁷Dok je još govorio, dođe već Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim četa velika s mačevima i toljagama po nalogu glavara svećeničkih i starješina narodnih.

⁴⁸Izdajnik njegov bio je s njima ugovorio znak i rekao: "Koga ja cjelivam, taj je, držite ga!" ⁴⁹Odmah pristupi k Isusu i reče: "Zdravo, učitelju!" i poljubi ga, tada mu Isus reče: ⁵⁰"Prijatelju, zašto si došao!" Sada stupiše bliže, metnuše ruke na Isusa i uhvatiše ga.

⁵¹Tada jedan od pratilaca Isusovih maši se rukom za mač i trgnu ga. Udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho.

⁵²Isus mu reče: "Zadjeni mač svoj u korice! Svi, koji se mašaju za mač, ginu od mača. ⁵³Ili zar misliš, da mi Otac moj ne bi odmah poslao u pomoć više od dvanaest legija anđela, kad bih ga zamolio za to? ⁵⁴Ali kako bi se onda ispunilo Pismo, po kojemu to mora doći tako?"

⁵⁵A u onaj čas reče Isus četi: "Kao na razbojnika izašli ste s mačevima i toljagama, da me uhvatite. Svaki dan sam sjedio u hramu i učio, i nijeste me uhvatili. ⁵⁶Ali se sve ovo dogodi, da se ispune Pisma proroka. Tada ga ostaviše svi učenici njegovi i pobjegoše.

⁵⁷Oni, koji uhvatiše Isusa, odvedoše ga k velikomu svećeniku Kaifi, kod kojega su se bili skupili književnici i starješine.

⁵⁸Petar je išao za njim izdaleka do dvorišta velikoga svećenika. Uđe unutra i sjede sa slugama, da čeka svršetak.

⁵⁹Glavari svećenički i sve visoko vijeće tražili su lažno svjedočanstvo protiv Isusa, da ga ubiju. ⁶⁰Ali unatoč mnogim lažnim svjedocima, koji pristupiše, ne nađoše nijedno. Najposlije dođoše još dva ⁶¹i rekoše: "On je tvrdio: "Ja mogu porušiti hram Božji i u tri ga dana opet sagraditi."

⁶²Tada se diže veliki svećenik i reče mu: "Zar ništa nemaš da kažeš na to, što ovi iznose protiv tebe." ⁶³Isus je šutio. Tada mu reče veliki svećenik: "Zaklinjem te Bogom živim: "Kaži nam, jesi li ti Krist, Sin Božji?"

⁶⁴Isus mu odgovori: "Ti kažeš." Ali vam velim: "Od sada ćete vidjeti Sina čovječjega gdje sjedi s desne Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim."

⁶⁵Tada veliki svećenik razdera haljinu svoju i reče: "Pohulio je na Boga! Čemu trebamo još svjedoke? Sami ste sad čuli hulu na Boga. ⁶⁶Što vam se čini" Oni odgovoriše: "Zasluzio je smrt!"

⁶⁷Tada su mu pljuvali u lice i udarali ga šakama. Drugi su ga udarali po obrazu ⁶⁸i rugali se: "Kriste, kaži nam: "Tko te je udario?"

⁶⁹Uto je Petar sjedio vani u dvorištu. Tada pristupi k njemu jedna sluškinja i reče: "I ti si bio s Isusom Galilejcem!" ⁷⁰On to zataji pred svima i reče: "Ne znam što govoriš." ⁷¹Kad onda htjede da izađe k vratima ugleda ga druga sluškinja i reče onima, što su stajali ondje: "I ovaj je bio s Isusom Nazarećaninom!" ⁷²On opet zataji i zakle se: "Neznam toga čovjeka." ⁷³Malo poslije toga pristupiše k Petru oni, što su okolo stajali, i rekoše: "Doista, i ti si jedan od njih, i govor te tvoj izdaje." ⁷⁴Tada se počne kleti i preklinjati: "Neznam toga čovjeka."

Odmah zapjeva pijetao. ⁷⁵Petar se sjeti riječi, koju mu je bio rekao Isus: "Prije nego zar pjeva pijetao, tri puta ćeš me zatajiti." Izade i proplaka gorko.

Matej – 27 glava

¹Kad je osvanuo dan, zaključiše svi glavari svećenički i starješine narodne da ubiju Isusa. ²Odvedoše ga svezana i predadoše ga upravitelju Pilatu.

³Kad vidje njegov izdajnik Juda, da ga usudiše, pokaja se. Donese natrag trideset srebrnjaka glavarima svećeničkim i starješinama ⁴I reče: "Sagriješio sam. Izdao sam krv nedužnu!" Oni odgovoriše: "Što nas je briga za to? To je tvoja stvar!" ⁵Tada baci srebrnjake u hram, otide i objesi se o užetu, ⁶Glavari svećenički digoše srebrnjake i rekoše: "Ne smije se metnuti u hramsko blago; jer je krv. ⁷Zaključiše da za njih kupe lončarovu njivu za groblje strancima. ⁸Zato se zove ona njiva do današnjega dana krvna njiva. ⁹Tako se ispuni riječ proroka Jeremije: "Uzeše trideset srebrnjaka, cijenu procijenjenoga, koga procijeniše sinovi Izraelovi, ¹⁰I dadoše ih za lončarovu njivu. Tako mi naloži Gospodin."

¹¹Isus bi predveden upravitelju. Upravitelj ga zapita: "Jesi li ti kralj židovski?" Isus odgovori: "Ti kažeš."

¹²Ali na tužbe glavarara svećeničkih i starješina ne odvrati ništa. ¹³Tada mu reče Pilat: "Ne čuješ li, što sve protiv tebe svjedoče" ¹⁴Ali mu on ne odgovori ni na jedno pitanje, tako da se je upravitelj vrlo čudio.

¹⁵O blagdanu običavao je upravitelj pustiti narodu jednoga sužnja, koga bi oni htjeli. ¹⁶Tada su imali zloglasnoga sužnja po imenu Barabu. ¹⁷Pilat upita skupljeno mnoštvo: "Koga da vam pustim, Barabu ili Isusa, koji se zove Krist." ¹⁸Znao je naime, da su ga bili predali samo iz zavisti.

¹⁹Dok je on sjedio na sudu, poruči mu žena njegova: "Nemoj imati nikakva posla s tim pravедnikom, jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega."

²⁰Ali glavari svećenički i starješine nagovoriše narod, da traže Barabu, a Isusa da dadne pogubiti. ²¹Upravitelj ih dakle zapita: "Koga od ove dvojice da vam pustim?" Oni povikaše: "Barabu!"

²²Pilat im reče: "Što ću tada činiti s Isusom, koji se zove Krist?": "Svi povikaše: "Neka se razapne!"

²³Upravitelj upita: "A što je zlo učinio?" Tada oni povikaše još jače: "Neka se razapne!"

²⁴Pilat vidje, da ništa ne postiže, i da je buka postajala sve veća. On dade sebi dodati vode i opru ruke svoje pred narodom govoreći: "Ja sam nedužan u krvi ovoga pravедnika. Vi ćete vidjeti!"

²⁵Tada povika sav narod: "Krv njegova neka dođe na nas i na djecu našu!"

²⁶Sada im pusti Barabu. A Isusa dade bičevati i predade ga onda da se razapne.

²⁷Potom vojnici upraviteljevi odvedoše Isusa u sudnicu i skupiše oko njega cijelu četu. ²⁸Svukoše s njega haljine i ogrnuše mu skrletnu kabanicu. ²⁹Tada opletoše vijenac od trnja, metnuše mu ga na glavu i dadoše mu trsku u desnicu. Onda su pregibali koljeno pred njim i rugali mu se govoreći: "Zdravo, kralju židovski!" ³⁰Pritom bi pljuvali na njega, uzeli bi trsku i udarali ga njom po glavi. ³¹Pošto su mu se bili tako narugali, svukoše s njega kabanicu i obukoše ga opet u haljine njegove. Tada ga izvedoše, da ga razapnu.

³²Dok su izlazili, namjeriše se na čovjeka iz Cirene po imenu Simona. Njega natjeraše, da mu ponese križ.

³³Tako stigoše na mjesto, koje se zove Golgota, kosturnica.

³⁴Ondje mu dadoše vino pomiješano žučem. On okusi to ali ne htjede piti,

³⁵Tada ga pribiše na križ i razdijeliše kockom među se haljine njegove.

³⁶Onda su sjeli i čuvali ga. ³⁷Više glave njegove pričvrstiše natpis s oznakom krivnje njegove: "Ovo je Isus, kralj židovski."

³⁸Zajedno s njim bila su razapeta dva razbojnika, jedan s desne njegove, drugi s lijeve njegove.

³⁹Koji su prolazili, hulili su na njega, mahali glavom svojom ⁴⁰I govorili: "Ti si htio hram porušiti i u tri ga dana opet sagraditi; spasi samoga sebe, Ako si Sin Božji, siđi s križa!" ⁴¹Isto su se tako rugali i glavari svećenički s književnicima i starješinama i govorili: " ⁴²"Drugima je pomogao, sebi samomu ne može pomoći. Ako je kralj Izraelov, neka siđe sad s križa, i vjerovat ćemo u njega. ⁴³On se je uzdao u Boga; neka ga sad izbavi, ako mu je po volji, jer je govorio: "Ja sam Si Božji."

⁴⁴Tako isto rugali mu se i razbojnici, koji su bili razapeti s njim.

⁴⁵Od šeste do devete ure nastade tama po svoj zemlji. ⁴⁶Oko devete ure povika Isus iza glasa: "Eli, Eli, lama sabaktani?" to jest: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

⁴⁷Neki od onih, što su stajali ondje, čuli su to i rekli: "Zove Iliju."

⁴⁸Odmah otrča jedan od njih napuni spužvu octa, natakne je na trsku i dade mu da pije. ⁴⁹Drugi su rekli: "na vidimo, hoće li doći Ilija, da ga spasi."

⁵⁰Opet povika Isus iza glasa; tada ispusti duh svoj.

⁵¹Tada se zavjesa hramska razdera na dvoje odozgo do dolje, zemlja se potrese, hridine se raspuknuše, ⁵²Grobovi se otvoriše, i mnoga tjelesa svetih, koji su bili preminuli, uskrsnuše. ⁵³Oni izadoše iz grobova po ukrskuću njegovu, uđoše u Sveti grad i pokazaše se mnogima.

⁵⁴Kad satnik i ljudi njegovi, koji su stražili kod Isusa, vidješe da se zemlja tresse i drugo što se dogodilo, prepadoše se vrlo i rekoše: "Ovaj je zaista bio Sin Božji."

⁵⁵Izdaleka gledale su ondje i mnoge žene. One su već iz Galileje bile Isusa pratile i brinule se za njega. ⁵⁶Među njima nalazile se Marija Magdalena, Marija, majka Jakovljeva i Josipova, i majka sinova Zebedejevih.

⁵⁷Uveče dođe čovjek bogat iz Arimateje po imenu Josip, koji je bio učenik Isusov. ⁵⁸On otide k Pilatu i zamoli za tijelo Isusovo, Pilat mu dade predati tijelo,

⁵⁹Kad Josip uze tijelo, zavi ga u laneno platno čisto, ⁶⁰I položi ga u novi svoj grob, što ga je bio dao sebi isjeći u hridini. Pred ulaz u grob navali velik kremen i otide.

⁶¹A Marija Magdalena i druga Marija ostadoše ondje i sjedoše na prema grobu.

⁶²Drugi dan, koji je iza priprave, skupiše se glavari svećenički i farizeji kod Pilata. ⁶³I rekoše: "Gospodaru, sjećamo se, da je ovaj varalica rekao za života svojega: "Poslije tri dana uskrsnut ću. ⁶⁴Zato daj, da se čuva grob do trećega dana. Inače bi mogli doći učenici njegovi ukrasti ga i onda narodu reći: "On je uskrsnuo od mrtvih. Tada bi posljednja

prijevara bila još gora od prve."

⁶⁵Pilat im reče: "Imate stražu. Idite i čuvajte grob, kako znate!" ⁶⁶Oni odoše, osiguraše grob zapečativši kamen i postavivši stražu.

Matej – 28 glava

¹Po suboti, u osvit prvoga dana u sedmici, odoše Marija Magdalena i druga Marija da pogledaj grob.

²Tada se zemlja potrese silno. Anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi, odvali kamen i sjede na njega. ³Lice je njegovo bilo kao munja, i odijelo njegovo bijelo kao snijeg. ⁴Stražari uzdrhtaše od straha pred njim i postadoše kao mrtvi.

⁵Anđeo progovori ženama: "Ne bojte se vi! Znam, vi tražite Isusa, Razapetoga. ⁶On nije ovdje. Uskrsnuo je, kao što je rekao. Dođite, vidite ovdje mjesto, gdje je ležao Gospodin. ⁷A sad otidite brže i javite učenicima njegovim: "On je uskrsnuo od mrtvih i ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti. Eto, ja vam rekoh."

⁸Sa strahom i ujedno s radošću velikom odoše brzo od groba i pohitješe da to dojavu učenicima njegovim.

⁹Tada im dođe Isus u susret i reče: "Zdravo!" One pristupiše k njemu, obju miše noge njegove i pokloniše mu se.

¹⁰Nato im reče Isus: "Ne bojte se! Idite i javite braći mojoj, neka idu u Galileju! Ondje će me vidjeti."

¹¹Kad su one bile otišle, odoše neki od straže u grad i javiše glavarima svećeničkim sve, što se je bilo dogodilo. ¹²Ovi se skupiše sa starješinama i održaše vijeće. Dadoše vojnicima mnogo novaca ¹³i rekoše: "Izjavite: "Učenici njegovi dođoše noću i ukradoše ga, dok smo

mi spavali. ¹⁴Ako to dođe upravitelju do ušiju, mi ćemo ga umiriti i za vas se zauzeti." ¹⁵Oni uzeše novac i učiniše, kako im je bilo rečeno. Ovo je govorkanje rašireno kod Židova do dana današnjega.

¹⁶Jedanaestorica učenika odoše u Galileju na goru, kamo ih je bio Isus uputio. ¹⁷Kad ga vidješe, pokloniše mu se. A neki posumnjaše.

¹⁸Tada pristupi Isus k njima i reče im: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. ¹⁹Zato idite i učinite sebi sve narode učenicima krštavajući ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. ²⁰I učeći ih da drže sve, što sam vam zapovjedio. Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta." Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#)

Marko – 1 glava

¹Evandjelje o Isusu Kristu, Sinu Božjemu, započelo je, ²kao što stoji pisano u proroka Izaije: "Evo, ja šaljem glasnika svojega pred tobom, koji će ti pripremiti put. ³Glas onoga, što viče u pustinji: "Pripravite put Gospodnji, poravnajte staze njegove!"

⁴Ivan Krstitelj pojavio se je u pustinji i propovijedao je krštenje pokajanje za oproštenje grijeha. ⁵Tada je izlazila k njemu sva zemlja Judeja i svi stanovnici Jerusalema. Oni su se dali krstiti od njega u Jordanu i pritom su ispovijedali grijeha svoje.

⁶Ivan je bio obučen u devinu dlaku i imao je pojas kožnat oko svojih bokova. Hranio se skakavcima i medom divljim. ⁷I propovijedao je: "Moćniji od mene ide za mnom. Ja nijesam dostojan kleknuti i odriješiti mu remena na obući. ⁸Ja sam vas krstio vodom, on će vas krstiti Duhom Svetim.

⁹U one dane dođe Isus iz Nazareta u Galileji i dade se krstiti od Ivana u Jordanu. ¹⁰Jedva je bio izašao iz vode, vidje, kako se otvori nebo, i Duh kao golub siđe na njega. ¹¹S neba povika glas: "Ti si Sin moj ljubljeni; ti si po mojoj volji."

¹²Odmah ga Duh izvede u pustinju. ¹³Četrdeset dana ostao je u pustinji i bio je kušan od sotone, živio je sa životinjama divljim; a služili su mu anđeli.

¹⁴Izakako je Ivan bio bačen u tamnicu, otišao je Isus u Galileju i propovijedao evanđelje kraljevstva Božjega, ¹⁵Govoreći: "Vrijeme se je ispunilo, kraljevstvo je Božje blizu Obratite se i vjeruj te u evanđelje!"

¹⁶Kad je išao pokraj Galilejskoga mora, vidje, kako Simon i Andrija, brat Simonov, baciše mreže svoje u more. Oni su bili ribari. ¹⁷Isus im reče: "Hajdete za mnom! Učinit ću vas ribarima ljudi." ¹⁸Odmah ostaviše mreže svoje i pođoše za njim,

¹⁹Kad je otišao malo dalje, vidje Jakova, sina Zebedejeva, i njegova brata Ivana također u lađici. Oni su popravljali mreže svoje. ²⁰Odmah ih pozva. Oni ostaviše svojega oca Zebedeja s nadničarima u lađici i pođoše za njim.

²¹Oni dođoše u Kafarnaum. Odmah u subotu pođe u sinagogu i počne učiti. ²²Bili su zaneseni naukom njegovom; jer je učio kao jedan, koji ima moć, a ne kao književnici.

²³U tamošnjoj sinagogi nalazio se upravo čovjek, koji je bio opsjednut od nečista duha. On povika: " ²⁴"Odlazi! Što mi imamo s tobom posla, Isuse Nazarećanine? Ti si došao da nas upropastiš. Znam, tko si, Svetac Božji." ²⁵A Isus mu zaprijeti i reče: "Umukni i izadi iz njega!" ²⁶Nečisti duh prodrma ga i vičući iza glasa izade iz njega.

²⁷Puni začuđenja pitali su svi jedan drugoga: "Što je ovo? Jedna nova, silna nauka! I usto zapovijeda nečistim duhovima, i oni ga slušaju!" ²⁸Glas o njemu raširi se brzo po svoj zemlji Galileji.

²⁹Iz sinagoge pođe s Jakovom i Ivanom ravno u kuću Simonovu i Andrijinu. ³⁰Punica Simonova ležala je od groznice. Odmah mu rekoše za nju. ³¹On pristupi k njoj, uze je za ruku i podiže je. Odmah je pusti groznica, i ona ih posluži.

³²Uveče, pošto sunce zađe, dovodili su k njemu sve bolesnike i

opsjednute. ³³Sav se je grad stisnuo pred vratima. ³⁴On ozdravi mnoge, što su bili mučeni od svakojakih bolesti, i istjera mnoge đavle. Ali ne dade da dođu do riječi, jer su ga poznavali.

³⁵U rano jutro, kad je još bilo posve tamno, ustade on, otide van na samotno mjesto, i ondje se je molio. ³⁶Simon i drugovi njegovi pohitješe za njim. ³⁷Kad su ga bili našli, rekoše mu: "Svi pitaju za te." ³⁸On im reče: "Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da tamo propovijedam; jer sam ja zato došao." ³⁹I tako je prošao kroz svu Galileju, propovijedao u sinagogama i đavle izgonio.

⁴⁰Jedan gubavac dođe k njemu, baci se pred njega na koljena i zamoli: "Ako hoćeš, možeš me očistiti," ⁴¹Pun milosrđa pruži Isus svoju ruku, dotače ga se i reče mu: "Hoću, budi čist!" ⁴²Reče, i odmah guba otide s njega, i bio je čist.

⁴³Tada ga odmah otpusti ⁴⁴I strogo mu reče: "Pazi, da nikome što ne govoriš o tom! Nego idi, pokaži se svećeniku i prinesi za očišćenje svoje žrtvu, koju je propisao Mojsije! Neka im to služi kao svjedočanstvo!" ⁴⁵A jedva je on otišao, počne glasno pripovijedati taj događaj i posvuda ga razglasivati. Zato nije mogao Isus više javno ući u grad. Radije se zadržavao u samotnim mjestima. Ali su dolazili ljudi k njemu sa svih strana.

Marko – 2 glava

¹Poslije nekoliko dana dođe opet u Kafarnaum. ²Na vijest, da je kod kuće, skupiše se mnogi, tako da nijesu imali mjesta ni pred vratima. Dok im je navješćivao riječ,

³Donesoše mu uzetoga, kojega su nosila četvorica. ⁴Ali zbog mnoštva naroda nijesu ga mogli donijeti k njemu. Zato otkriše krov nad mjestom, gdje je bio Isus, načiniše otvor i spustiše postelju s uzetom.

⁵Kad vidje Isus vjeru njihovu, reče uzetomu: "Sinko, oprošteni su ti grijehi tvoji."

⁶A ondje su sjedili neki književnici. Oni pomisliše u sebi: " ⁷"Kako može ovaj tako govoriti? Huli na Boga. Tko može opraštati grijeha osim jedinoga Boga?"

⁸Isus prozre odmah u svojem duhu pomisli njihove i reče im: "Što mislite to u srcima svojim? ⁹Što je lakše, reći uzetomu: 'Oprošteni su ti grijehi tvoji?' ili reći: 'Ustani, uzmi postelju svoju i hodi?' ¹⁰Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijeha!" ¹¹I tada reče uzetomu: "Zapovijedam ti, ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!"

¹²On ustade odmah, uze postelju svoju i izađe van pred očima sviju. Svi su bili izvan sebe od čuđenja, slavili su Boga i govorili: "Tako što ne vidjesmo još nikada."

¹³Izađe opet k moru. Sav je narod dolazio k njemu, te ih je učio.

¹⁴Prolazeći vidje Levija, sina Alfejeva, gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde za mnom!" On ustade i otide za njim.

¹⁵Kad je onda u kući njegovoj sjedio za stolom, bili su i mnogi carinici i grješnici s Isusom i učenicima njegovim za stolom, jer ih je bilo mnogo, koji su pristajali uz njega. ¹⁶I kad su književnici među farizejima vidjeli, gdje jede s grješnicima i carinicima, rekoše učenicima njegovim: "Zašto jede i pije s carinicima i grješnicima?"

¹⁷Isus je to čuo i reče im: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni. Nijesam došao da dozovem pravednike, nego grješnike."

¹⁸Učenici Ivanovi i farizej i imali su posni dan. Tada dođoše i upitaše ga: "Zašto poste učenici Ivanovi i učenici farizeja, a tvoji učenici ne poste?"

¹⁹Isus im reče: "Mogu li svatovi postiti, dok boravi kod njih zaručnik? Dok imaju kod sebe zaručnika, ne mogu postiti. ²⁰Ali će doći dani, kad će im se oteti zaručnik. Tada će postiti u onaj dan. ²¹Nitko ne meće zakrpu od novoga sukna na staru haljinu; inače se nova zakrpa opet razdere od stare haljine, i rupa bude samo još veća. ²²Nitko ne lijeva novo vino u stare mjevove; inače prodre vino mjevove, i vino i mjevovi propadnu. Novo vino puni se u nove mjevove."

²³Jedne subote išao je kroz usjeve. Učenici njegovi trgali su putem klasje. ²⁴Tada ga upitaše farizeji: "Zašto čine u subotu, što je zabranjeno?"

²⁵On im reče: "Nijeste li nikad čitali, što učini David, kad je bio u nevolji, on i drugovi njegovi ogladnjeli? ²⁶Kako je u nijeme velikog svećenika Abiatara ušao u kuću Božju i jeo kruhove postavljene, koje smiju jesti samo svećenici, i kako ih je dao i drugovima svojim? ²⁷Tada nastavi: "Subota je tu zbog čovjeka, a nije čovječji zbog subote. ²⁸Tako je Sin čovječji i gospodar nad subotom."

Marko – 3 glava

¹Dode opet u sinagogu. Tu je bio čovjek sa suhom rukom. ²Pazili su na njega, hoće li ga u subotu iscijeliti, da ga mognu optužiti.

³Tada reče čovjeku sa suhom rukom: "Stani na sredinu!" ⁴Onda ih upita: "Treba, li u subotu dobro činiti ili zlo? Život spasiti ili pustiti da propadne?" Šutjeli su.

⁵Ožalošćen zbog tvrdoće njihova srca, pogleda srdito na njih unaokolo i reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On je pruži, i ruka je njegova bila opet zdrava.

⁶Smjesta izadoše farizeji i posvjetovaše se s pristašama Herodovim

protiv njega, kako bi ga mogli upropastiti,

⁷Isus se povuče s učenicima svojim k moru, Veliko mnoštvo naroda iz Galileje išlo je za njim. I iz Judeje ⁸i Jerusalema, iz Edoma, iz okolice s onu stranu Jordana i od Tira i Sidona pridolazili su ljudi k njemu u velikim četama, kad su čuli za sva djela njegovoga. ⁹Tada reče učenicima svojim, neka zbog mnoštva naroda bude uvijek spremna lađica za njega, da ne dođe u tisku. ¹⁰On je naime iscijelio mnoge, te su stoga navaljivali na njega svi bolesni, da ga se dotaknu. ¹¹Kad su ga vidjeli dusi nečisti, padali su pred njega ničice i vikali: "Ti si Sin Božji." ¹²A on im je zabranjivao strogo, da ga ne razglašuju.

¹³Tada uziđe na goru i dozva k sebi, koje je htio, i dođoše mu. ¹⁴I postavi dvanaesticu. Oni bi imali uvijek biti s njime, i njih je htio poslati da propovijedaju. ¹⁵Oni bi morali imati i moć da izgone đavle. ¹⁶Ovu dvanaesticu postavi: "Simona, kojemu nadjenu ime Petar, ¹⁷Jakova, sina Zebedejeva, i Ivana, brata Jakovljeva, kojima je dao ime Boanerges, što znači sinovi groma; ¹⁸Nadalje Andriju, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomu, Jakova, sina Alfejeva, Tadeja, Simona Revnitelja ¹⁹I Judu Iskariota, koji je postao izdajnik njegov.

²⁰Tada otide kući. Opet se skupi narod, tako da nijesu mogli ni ja, ti.

²¹Kad su to čuli njegovi, podigoše se da ga odvedu silom, jer se je reklo, da je izvan sebe.

²²A književnici, koji su bili sišli iz Jerusalema, rekoše: "On je opsjednut od Beelzebuba. Pomoću poglavice zlih duhova izgoni zle duhove."

²³Tada ih je dozvao i govorio im u prispodobama: "Kako može sotona izgoniti sotonu? ²⁴Ako je kraljevstvo u sebi nesložno, onda ne može opstati takvo kraljevstvo. ²⁵Ako je kuća u samoj sebi nesložna, onda ne može opstati takva kuća. ²⁶I ako sotona ustane protiv samomu sebi i nesložan je samim sobom, onda ne može opstati, nego će propasti.

²⁷Nitko ne može provaliti u kuću jakoga i oteti mu imanje njegovo, ako nije najprije svezao jakoga. Istom tada može oplijeniti kuću njegovu.

²⁸Zaista, kažem vam: "Svi grijehi i huljenja na Boga, što ih počine ljudi, oprostit će se njima. ²⁹Ali tko pohuli na Duha Svetoga, ne nalazi na vijeke oprostjenja, nego ostaje naprćen vječnim grijehom."

³⁰Oni su bili naime tvrdili: "On ima nečistoga duha."

³¹Tada dođoše majka njegova i braća njegova. Ostadoše stojeći vani i dadoše ga pozvati. ³²Mnoštvo ljudi sjedilo je oko njega. Tada mu javiše: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i pitaju za te."

³³On im reče: "Tko je majka moja, i tko su braća moja?" ³⁴Tada pogleda na one, koji su sjedili oko njega, i reče: "Evo majka moja i braća moja! ³⁵Jer tko čini volju Božju, taj mi je brat, sestra i majka."

Marko – 4 glava

¹Opet je učio na moru. Veoma veliko mnoštvo naroda skupilo se oko njega. Zato uđe u lađicu, i u nju sjede na moru, a sav je narod stajao na obali na zemlji,

²Učio ih je mnogo u prispodobama i govorio im u svojem predavanju: " ³"Pazite! Sijač izađe da sije. ⁴Kad je sijao, jedno pade na put, i dođoše ptice i pozobaše ga. ⁵Drugo pade na kamenito tlo, gdje nije bilo mnogo zemlje. Brzo izniče, jer nije ležalo duboko u zemlji, ⁶Ali kad sunce zasja, uvenu, i jer nije imalo korijena, usahnu. ⁷Opet drugo Pade među trnje. Trnje uzraste i zaguši ga, tako da ne donese roda. ⁸Drugo napokon pade na zemlju dobru, izniče, uzraste i donese rod: "tridesetostruk, šezdesetostruk i stostruk." ⁹Zaključa riječima: "Tko ima uši, neka čuje!"

¹⁰Kad je bio sam, zapitaše ga učenici s dvanaesticom za smisao prispodobe.

¹¹Reče im: "Vama je tajna kraljevstva Božjega povjerena. Onima vani sve se iznosi u prisposodobama. ¹²Oni će gledati, a ipak ne vidjeti, slušati, a ipak ne razumjeti, da se kako ne obrate i oproštenje ne nađu."

¹³Tada nastavi: "Ne razumijete li ove prisposdobe, kako ćete onda razumjeti sve druge? ¹⁴Sijač riječ sije. ¹⁵Koji su na putu, na koji je bila posijana riječ, to su oni, koji je čuju. A onda dolazi odmah sotona i oduzme riječ, koja je bila posijana u srca njihova. ¹⁶Slični su oni, što su posijani na tlo kamenito. Oni čuju riječ i odmah je primaju s radošću. ¹⁷Ali ne daju da uhvati korijen, nego su nepostojani, Kad zbog riječi provali nevolja ili progonstvo, onda se odmah spotaknu. ¹⁸Drugi su oni, koji su posijani među trnje. Oni slušaju riječ. ¹⁹Ali brige svjetske, varavo bogatstvo i ostale strasti uvuku se i zaguše riječ, tako da ostane bez roda. ²⁰Koji su napokon bili posijani na dobru zemlju, to su oni, koji slušaju riječ, primaju je u se i donose rod tridesetostruk, šezdesetostruk i stostruk."

²¹Dalje im je govorio: "Donosi li se svjetiljka, da se metne pod sud ili pod postelju! A ne, da se metne na svijećnjak? ²²Jer nije ništa skriveno, što se neće otkriti, nije ništa tajno, što neće doći na svjetlo. ²³Tko ima uši, neka čuje!" ²⁴Tada nastavi: "Pazite na to, što čujete! Mjerom, kojom mjerite, vama će se mjeriti, i još će vam se dometnuti. ²⁵Jer tko ima, dat će mu se. A tko nema, uzet će mu se i ono, što ima."

²⁶Dalje je govorio: "Kraljevstvo je Božje kao čovjek, koji baci sjeme u zemlju. ²⁷Spavao on ili bdio, danju ili noću: "Sjeme niče i raste, a da on to ne zapazi. ²⁸Samo od sebe donosi zemlja rod, najprije biljku, onda klas, napokon puno zrno u klasu. ²⁹Kad se tada pokaže rod, odmah primakne srp; jer je tu žetva."

³⁰Dalje je govorio: "S čim da prisposodobimo kraljevstvo Božje? Kojom prisposodobom da ga prikažemo. ³¹Ono je kao zrno gorušično. Kad se

sije u zemlju, manje je od svih drugih sjemena na zemlji. ³²A je li posijano, uzraste i bude veće od svega povrća; Potjera tako velike grane, da mogu ptice nebeske stanovati u njegovoj sjeni."

³³U mnogim takvim prisposodobama navješćivao im je riječ, kako bi je bolje mogli shvatiti. ³⁴Bez prisposodoba nije im govorio. Je li tada bio sam s učenicima svojim, onda bi im sve protumačio.

³⁵Podvečer onoga dana reče im: "Poći ćemo na drugu obalu."

³⁶Otpustiše narod, i uzeše njega sobom onako kako je bio u lađici. I druge lađice išle su s njim. ³⁷Tada se podiže silna bura. Valovi su udarali u lađicu, i ona se je već počela puniti vodom. ³⁸A on je spavao otraga u lađici na jastuku. Tada ga probudiše i povikaše: "Učitelju, zar ti ne mariš, što ginemo?"

³⁹On ustade, zapovjedi vjetru i reče moru: "Umukni! Mirno budi!" Prestane vjetar, i postade tišina velika. ⁴⁰Tada im reče: "Što ste tako, strašljivi? Zar još uvijek nemate vjere?"

⁴¹Oni se uplašiše vrlo i rekoše jedan drugome: "Tko je ovaj? I vjetar i more slušaju ga!"

Marko – 5 glava

¹Dodoše na drugu obalu mora u kraj gerazenski. ²Kad izađe iz lađice, poteče mu iz kamenih grobova odmah u susret čovjek s duhom nečistim. ³On je stanovao u grobnim špiljama, i nitko ga više nije mogao svezati ni lancima. ⁴Jer su ga već često bili vezali u okove i lance, ali je bio svaki put izlomio lance i izlomio okove. Nitko ga nije mogao ukrotiti. ⁵Neprestano, danju i noću, zadržavao se je u kamenim grobovima i u gorama i vikao je i udarao se kamenjem. ⁶Kad vidje Isusa izdaleka, poteče, baci se pred njega ničice ⁷I povika iza glasa: "Što ja imam s tobom posla, Isuse, Sine Boga, Svevišnjega zaklinjem te Bogom, ne muči me!" ⁸Jer mu je govorio: "Duše nečisti, izađi iz

čovjeka!"

⁹Upita ga: "Kako se zoveš?" "Legija mi je ime", odgovori mu; "jer nas je mnogo." ¹⁰Molio ga je mnogo, da ih ipak ne protjera iz one zemlje.

¹¹Na brijegu je ondje pasao veliko krdo svinja. ¹²Tada ga zamoliše: "Daj da uđemo u svinje!" ¹³On im dopusti. Izadoše dusi nečisti i udoše u svinje. I krdo, oko dvije tisuće komada, navali s brijega u more i potopi se u moru.

¹⁴Pastiri pobjegoše odatle i javiše u gradu i po selima. Tada dođoše ljudi da vide, što se je bilo dogodilo. ¹⁵Kad dođoše k Isusu i vidješe, kako čovjek, koji je upravo bio opsjednut od legije, sjedi obučen i zdrave pameti, uplašiše se. ¹⁶Očevici im propovijedaše, kako se je bilo dogodilo s opsjednutim i svinjama. ¹⁷Tada ga zamoliše, da se udalji iz njihova kraja.

¹⁸Kad onda htjede ući u lađicu, zamoli ga ona, koji je bio prije opsjednut, da smije s njim ići. ¹⁹Ali mu ne dopusti, nego mu reče: "Idi kući k svojim i pripovijedaj im, kako je veliku stvar učinio Gospodin na tebi i kako se je smilovao tebi." ²⁰On otide i uze navješćivati u Dekapolisu, kako je veliku stvar bio Isus učinio na njemu. I svi su se divili.

²¹Kad je bio Isus u lađici opet prešao na drugu obalu, skupi se veliko mnoštvo naroda oko njega. On je bio još kraj mora.

²²Tada dođe jedan predstojnik sinagoge po imenu Jair. Kad ga je vidio, baci mu se pred noge ²³I vruće ga zamoli: "Kćerka je moja na umoru. Dođi, metni na nju ruke, da ozdravi i ostane na životu!" ²⁴On pođe s njim. Mnogi ga je narod pratio i tiskao se oko njega

²⁵Među njima je bila žena, koja je već dvanaest godina bolovala od tečenja krvi, ²⁶Mnogo je bila podnijela kod mnogih liječnika, potrošila je

sve što je imala, a ipak nije našla pomoći; samo joj je još gore bivalo.

²⁷Kad je čula za Isusa, pristupi u mnoštvu naroda straga njemu i dotače se haljine njegove; ²⁸Jer je govorila u sebi: "Ako se i samo dotaknem haljine njegove, ozdravit ću." ²⁹Odmah prestade njezino tečenje krvi, i osjeti u svojem tijelu, da je ozdravila od svoje bolesti.

³⁰Isus osjeti, da je sila izašla iz njega, okrenu se odmah u mnoštvu i upita: "Tko se je dotakao moje haljine." ³¹Učenici njegovi odgovoriše mu: "Ta vidiš, kako se narod tiska oko tebe, i još pitaš: "Tko se je dotakao mene?" ³²Ali je on pogledao onu, koja je to bila učinila.

³³Tada dođe žena uplašena i drščući; jer je znala, što se je dogodilo s njom. Pade pred njega ničice i pripovjedi mu sve kako je bilo. ³⁴A on joj reče: "Kćeri, vjera ti je tvoja pomogla Idi u miru i budi iscijeljena od bolesti svoje!"

³⁵Dok je još govorio, dođoše ukućani predstojnika sinagoge i javiše: "Kći je tvoja umrla, što još trudiš Učitelja."

³⁶Isus je čuo tu riječ i rekao je predstojniku sinagoge: "Ne boj se! Samo vjeruj!"

³⁷I ne dade sobom ići nikome osim Petru, Jakovu i Ivanu, bratu Jakovljevu. ³⁸Dođoše u kuću predstojnika sinagoge. Tada začu vrevu, plač i jaukanje. ³⁹Uđe i reče im: "Zašto vičete i plačete? Dijete nije mrtvo; ono samo spava."

⁴⁰Tada mu se nasmijaše, a on istjera sve van i s ocem i majkom djeteta i s pratiocima svojim uđe u sobu, u kojoj je ležalo dijete. ⁴¹Uze dijete za ruku i reče mu: "Talita kumi" to znači: "Djevojko, velim ti, ustani!" ⁴²Odmah je ustala djevojka i hodała. Bilo joj je već dvanaest godina. Tada se začudiše čudom velikim. ⁴³A on im strogo naloži, da nitko ne dozna za to. Onda reče, neka joj dadnu jesti.

Marko – 6 glava

¹Odatle otide i zaputi u svoj rodni grad. Pratili su ga učenici njegovi. ²I kada dođe subota učio je u sinagogi, Mnogi slušatelji divili su se nauci njegovoj i pitali su: "Odakle njemu to? Kakva li mu je mudrost dana? Kako velika čudesa događaju se po rukama njegovim!" ³Nije li ovo drvodjelja? Sin Marijin i brat Jakovljevi, Josipov, Judin i Simonov? Ne stanuju li i sestre njegove ovdje kod nas?" Tako su se sablažnjavali o njega.

⁴A Isus im reče: "Prorok ne vrijedi nigdje manje negoli u svojemu rodnom gradu, kod svojih rođaka i u svojemu domu." ⁵Nije mogao ondje nijednoga čuda da učini, osim što je metnuo ruke svoje na nekoliko bolesnika i iscijelio ih. ⁶Čudio se je nevjerstvu njihovom. Nato je išao po okolnim selima i učio ih.

⁷Potom dozva dvanaestoricu k sebi, posla ih dva i dva i dade im moć nad duhovima nečistim. ⁸Zapovjedi im, da ništa sobom ne uzimaju na put osim jednoga štapa, ni kruha, ni torbe, ni novaca u pojasu.

⁹Sandale su smjeli nositi, ali ne oblačiti dvoje haljine.

¹⁰Nadalje im reče: "Kad gdje uđete u kuću, onda ostanite ondje, dok ne pođete dalje!" ¹¹A gdje vas ne prime i ne poslušaju vas, odanle pođite dalje i otresite prah s nogu svojih, za svjedočanstvo protiv njih!"

¹²Tada su zaputili i propovijedali pokajanje. ¹³Izgonili su mnoge zle duhove, mazali uljem mnoge bolesnike i iscjeljivali ih.

¹⁴Kralj Herod čuo je za njega; jer je ime njegovo bilo u ustima svijetu. On reče: "Ivan Krstitelj ustao je od mrtvih. Zato djeluju čudesne sile u njemu." ¹⁵Drugi su mislili: "To je Ilija." Opet drugi: "To je jedan od proroka." ¹⁶A Herod ostade kod svojega mišljenja: "To je Ivan, kojemu sam dao odsjeći glavu. On je ustao od mrtvih."

¹⁷Herod je bio naime dao Ivana uhvatiti, svezati i u tamnicu baciti zbog Herodijade, žene svojega brata Filipa, koju ju je bio uzeo za ženu.

¹⁸Jer je bio Ivan prekorio Heroda: "Nije ti dopušteno imati ženu svojega brata." ¹⁹Zato je Herodijada mrzila na njega. Htjela je da ga ubije, ali nije mogla; ²⁰Jer se je Herod bojao Ivana. Poznavao ga je kao čovjeka pravedna i sveta i uzimao ga u zaštitu. Kad ga je slušao, vrlo bi se zbunio, ali ga je ipak rado slušao. ²¹Tada dođe zgodan dan. Herod na svoj rođendan dade gozbu knezovima svojim, časnicima i prvacima Galileje. ²²Pritom uđe kći Herodijadina, i igrala je. Herodu i gostima njegovim ugodila je. I kralj reče djevojci: "Traži od mene, što hoćeš, i dat ću ti." ²³I zakle joj se: "Dat ću ti što god zatražiš od mene, i da bi bilo pola kraljevstva mojega." ²⁴Ona izađe i upita mater svoju: "Što da zatražim?" Ona odgovori: "Glavu Ivana Krstitelja." ²⁵Odmah uđe brzo kralju i zatraži: "Hoću, da mi daš odmah na tanjuru glavu Ivana Krstitelja." ²⁶To zbuni kralja. Ali zbog zakletve i gostiju ne htjede je odbiti. ²⁷I odmah posla kralj tjelesnog stražara i zapovjedi, da donesu glavu njegovu. ²⁸On otide i odsiječe mu glavu u tamnici. I donese glavu njegovu na tanjuru i dade je djevojci, a djevojka dade je materi svojoj. ²⁹Kad to saznaše učenici njegovi, dođoše i uzeše tijelo njegovo, i metnuše ga u grob.

³⁰Apostoli se opet nađoše kod Isusa i javiše mu sve, što su bili činili i učili. ³¹Tada im reče: "Dođite s menom sami na samotno mjesto i otpočinite malo!" Jer je bilo neprestano dolaziti i odlaziti, i nijesu imali kad ni jesti. ³²Tada otidoše u lađici na samotno mjesto, da budu sami.

³³Ali su ih mnogi bili vidjeli gdje odlaze i pogodili su namjeru njihovu. Tada pohrliše pješice tamo sviju gradova i još ih prestigoše.

³⁴Kad izađe na kopno, vidje veliko mnoštvo naroda, i sažali mu se za njih; jer su bili kao ovce bez pastira, i počne ih učiti mnogo.

³⁵Kad je bilo već kasno, pristupiše k njemu učenici njegovi i rekoše: "Mjesto je ovo pusto, i vrijeme je već podmaklo. ³⁶Pusti zato da otidu

ljudi, neka idu u okolne zaselke i sela, da kupe sebi što jesti."

³⁷On im reče: "Podajte im vi da jedu!" Odgovoriše mu: "na idemo i da kupimo kruha za dvjesta denara i da im damo jesti?"

³⁸On ih upita: "Koliko imate kruhova" Idite i vidite!" Oni vidješe i rekoše: "Pet i dvije ribe."

³⁹Tada im zapovjedi, da ih posade sve na hrpe po zelenoj travi.

⁴⁰Posadiše se na hrpe po sto i po pedeset ⁴¹I uze onih pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo i blagoslovi ih. Tada prelomi kruhove i dade ih učenicima da metnu pred njih i dvije ribe dade da se razdijele svima.

⁴²I svi su jeli i nasitili se, ⁴³I podigli su još dvanaest košarica punih komada i također nešto od riba. ⁴⁴A bilo je pet tisuća ljudi, što su bili jeli od onih kruhova.

⁴⁵Odmah primora učenike svoje, da uđu u lađicu i da idu naprijed na drugu obalu prema Betsaidi, dok on otpusti narod. ⁴⁶Kad je bio otpustio, uzađe na goru, da se pomoli.

⁴⁷Bilo je već uveče. Lađica se je nalazila nasred mora, a on sam na zemlji. ⁴⁸Tada vidje, gdje se muče veslajući; jer su imali protivan vjetar. Oko četvrte noćne straže dođe k njima idući po moru, i htio je da ih mimoide, ⁴⁹Kad ga oni tako vidješe gdje ide po moru, pomisliše, da je sablast, i povikaše; ⁵⁰Jer ga svi vidješe i poplašiše se. A on odmah progovori s njima, i reče: "Uzdajte se! Ja sam, ne bojte se!"

⁵¹I uđe k njima u lađicu, i prestane vjetar. Tada su oni bili posve izvan sebe od začuđenja ⁵²Jer još nijesu bili došli do uviđavnosti kod umnoženja kruhova nego je srce njihovo bilo zaslijepljeno.

⁵³Prijedoše prijeko na zemlju i dođoše u Genezaret. Ondje pristadoše.

⁵⁴Kad izađoše iz lađice, odmah ga poznaše ljudi. ⁵⁵Oni su protrčali sav onaj kraj i donosili su na posteljama bolesnike tamo, gdje bi čuli da je

on. ⁵⁶I gdje je samo stupio u koje selo, i u koji grad, u koji zaselak, metali bi tamo bolesnike na slobodna mjesta i molili bi, da se barem skuta haljine njegove dotaknu. I ozdravljali su svi, koji bi ga se dotakli.

Marko – 7 glava

¹Potom se nađoše kod njega farizeji i neki književnici, što su bili došli iz Jerusalema. ²Oni opaziše, kako su neki od učenika njegovih objedovali nečistim, to jest neopranim rukama. ³A Farizeji i uopće Židovi ne jedu, a da prije ne operu svoje ruke, držeći običaje starih. ⁴Kad dođu s trga ne jedu ako prije ne operu. Tako ima još mnogo drugih običaja, što su primili te drže: pranje čaša, vrčeva i kotlova.

⁵Tada ga upitaše farizeji i književnici: "Zašto se učenici tvoji ne drže predaje starih, nego jedu nečistim rukama?"

⁶On im odgovori: "Zgodno je Izaija rekao o vama licemjerima u Pismu:, Ovaj me narod štuje samo usnama, a srce je njegovo daleko od mene.

⁷Uzalud me poštuje, nauka je njegova samo čovječja ustanova.

⁸Zapovijed Božju ostavljate, čvrsto se držite čovječjih ustanova. Pranje vrčeva, čaša i drugo tako što činite toliko." ⁹Tada nastavi: "Dobro razumijete ne osvrutati se na zakon Božji, da očuvate predaju svoju.

¹⁰Tako Mojsije reče: "Poštuj oca svojega i majku svoju, i: "Tko opsuje oca ili majku, smrću neka umre!" ¹¹A vi kažete: "Ako jedan rekne ocu ili majci: "Čim bih ja tebi imao pomoći, jest korban, to znači: "posvetni dar," ¹²Onda mu više ne dadoste ništa učiniti za oca ili majku. ¹³Stim dokidate zapovijed Božju svojom predajom, koju vi postaviste. I tako još mnogo koješta činite."

¹⁴Tada dozva opet narod i reče mu: "Poslušajte me svi i razumijte!

¹⁵Što izvana ulazi u čovjeka, ne može ga učiniti nečistim; samo to izlazi iz čovjeka, to čini čovjeka nečistim. ¹⁶Tko ima uši, neka čuje!"

¹⁷Kad je bio došao od naroda a kuću, upitaše ga učenici njegovi za

prisposobu,

¹⁸Odgovori im: "Tako ste zar i vi još nerazumni" Ne uvidate li, da sve, što izvana ulazi u čovjeka, ne može ga učiniti nečistim? ¹⁹Jer mu to ne dolazi u srce, nego u želudac i ide svojim naravnim putem, koji izlučuje sve ostatke. ²⁰A što," nastavi on, "izlazi iz čovjeka, to čini čovjeka nečistim. ²¹Jer iz nutarnjosti, iz srčaca ljudskih, dolaze zle misli, blud, krađa, umorstvo, ²²Preljuba, lakomost, pakost, lukavstvo, razuzdanost, zavist, psovka, oholost, bezumlje. ²³Sve to zlo izlazi iznutra i čini čovjeka nečistim."

²⁴Odatle se podiže i zaputi u područje Tira Sidona, Uđe u je dnu kuću i ne htjede da bude prepoznat. Ali ipak nije mogao ostati skriven, ²⁵Jer čim je za njega čula žena, kojoj je kćerka bila opsjednuta od duha nečistoga, odmah dođe i baci mu se pred noge. ²⁶Ta je žena bila poganka i rodom iz Sirofenicije. Ona ga zamoli, da istjera đavla iz kćeri njezine.

²⁷On joj reče: "Pusti, da se najprije djeca nasite; jer nije pravo uzimati kruh od djece i bacati ga psićima."

²⁸"Da, Gospodine", odgovori mu ona; "ali psići pod stolom dobiju ipak od mrvica dječjih."

²⁹Tada, joj reče: "Zbog te riječi idi; zao duh izašao je iz kćeri tvoje."

³⁰Ona otide kući i nađe dijete gdje leži na postelji. Zao duh bio je izašao.

³¹On otide opet iz područja Tira i dođe preko Sidona na Galilejsko more posred područja Dekapolisa.

³²Tada donesoše k njemu gluhonijema i zamoliše, da metne na njega ruku. ³³On ga uze iz naroda nasamo, stavi mu prste svoje u uši i pljuvačkom se dotače jezika njegova. ³⁴Tada uzdahnuvši pogleda na

nebo i reče mu: "Effata", to jest: "Otvori se!" ³⁵Odmah se otvoriše uši njegove, Sveza jezika njegova razriješi se, i mogao je lijepo govoriti.

³⁶A on im zabrani, da nikome ne govore ništa o tom. Ali što im je on strože zabranjivao, to su oni još revnije pripovijedali, ³⁷Vrlo zadivljeni govorili su: "On čini sve dobro: "gluhe čini da čuju i nijeme da govore."

Marko – 8 glava

¹U one dane bilo je opet veliko mnoštvo naroda skupa i nije imalo što jesti. Tada dozva k sebi učenike svoje i reče im: ²"Žao mi je naroda. Već tri dana stoje kod mene i nemaju što, jesti. ³Ako ih pustim da idu gladni kući, klonut će na putu; jer su neki od njih došli izdaleka."

⁴Učenici njegovi odgovoriše mu:, "Odakle da uzme tko kruha ovdje u pustinji, da ih nasiti?"

⁵On ih zapita: "Koliko imate kruhova?" Oni odgovoriše: "Sedam."

⁶Tada zapovjedi da narod posjeda po zemlji, onda uze sedam kruhova, zahvali, prelomi ih i dade ih učenicima svojim, neka ih iznesu pred narod, i iznesoše ih. ⁷Imali su i nekoliko ribica. On ih blagoslovi i dade ih iznijeti. ⁸Jeli su i nasitili se. Od komadića, što su bili preostali, podigoše još sedam košarica. ⁹Bilo ih je oko četiri tisuće. I otpusti ih.

¹⁰Odmah uđe u lađicu s učenicima svojim i ode u okolinu Dalmanute.

¹¹Tada dođoše farizeji i počеше se s njim prepirati, Tražili su od njega znak s neba, da ga kušaju. ¹²Tada on uzdahnu u svojoj nutarnjosti i reče: "Čemu rod ovaj traži znak? Zaista, kažem vam: "Rodu ovomu neće se dati znak." ¹³Stim ih ostavi, uđe opet u lađicu i otide na drugu obalu.

¹⁴Oni su bili zaboravili uzeti kruha sobom. Samo jedan jedini kruh imali

su sobom u lađici. ¹⁵Tada ih je opominjao i rekao: "Pazite, čuvajte se kvasca farizejskoga i kvasca Herodova!"

¹⁶Mislili su i govorili jedan drugome: "To je što kruha nemamo."

¹⁷Isus to opazi i reče im: "Što mislite o tom, da kruha nemate? Zar još uvijek ne razumijete i ne shvaćate? Zar je otvrdnulo srce vaše? ¹⁸Imate oči i zar ne vidite? Imate uši i zar ne čujete? Zar više ne mislite na ono, ¹⁹Kako sam onda pet kruhova prelomio na pet tisuća? Koliko košarica punih komadića nakupiste tada?" Oni mu odgovoriše: "Dvanaest". ²⁰I kad prelomi sedam kruhova na četiri tisuće, koliko košarica punih komadića nakupiste?" Oni odgovoriše: "Sedam". ²¹Tada im reče: "Zar još uvijek ne razumijete?"

²²Dodoše u Betsaidu. Tada mu donesoše slijepca i zamoliše ga, da ga se dotakne. ²³On uze slijepca za ruku i izvede ga van pred selo. Tada pokvasi oči njegove pljuvačkom, metnu ruke na njega i zapita, ga: "Vidiš li što?" ²⁴On pogleda i reče: "Vidim ljude, gdje hodaju, kao da bi bili drva" ²⁵Još jedanput stavi mu ruke na oci, Tada je mogao dobro vidjeti; on je bio iscijeljen i vidio je sve posve bistro.

²⁶Onda ga posla kući i reče: "Ne ulazi u selo!"

²⁷Isus otide s učenicima svojim dalje u mjesta kod Cezareje Filipove, Putem upita učenike svoje: "Za koga me drže ljudi?"

²⁸Odgovoriše mu: "Neki za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, opet drugi za kojega od proroka."

²⁹On ih upita dalje: "A za koga me vi držite?" Petar mu odgovori: "Ti si Krist."

³⁰Tada im naloži, da ni s kim ne govore o njemu.

³¹I počne ih učiti, da Sin čovječji mora mnogo trpjeti i da će od starješina, glavara svećeničkih i književnika biti zabačen i usmrćen, ali poslije tri dana da će uskrsnuti. ³²Reče to posve otvoreno. Tada ga uze Petar nasamo i počne ga odvrćati.

³³A on se okrenu, pogleda na učenike svoje i ukori Petra rekavši: "Idi od mene, sotonu! Ti ne držiš s Bogom, nego s ljudima."

³⁴Tada dozva narod s učenicima i reče im: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme križ svoj na sebe i neka tako ide za mnom! ³⁵Jer tko hoće da spasi život svoj, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene i zbog evanđelja, spasit će ga. ³⁶Što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pritom izgubi dušu svoju? ³⁷Jer što može čovjek dati kao otkup za dušu svoju? ³⁸Tko se stidi mene i mojih riječi pred ovim preljubotvornim i grješnim naraštajem, toga će se i Sin čovječji stidjeti, kad dođe u slavi Oca svojega sa svetim anđelima."

Marko – 9 glava

¹Nadalje im reče: "Zaista, kažem vam: "Od onih, koji stoje ovdje, nekad neće okusiti smrti, dok ne vide gdje dolazi kraljevstvo Božje sa silom."

²Poslije šest dana uze Isus sobom Petra, Jakova i Ivana i povede ih same nasamo na goru visoku, Tada se preobrazi pred njima. ³Haljine njegove postadoše sjajnobijele, kako ih ne može ni jedan bjelilac ubijeliti na zemlji. ⁴Ukaza im se Ilija s Mojsijem u razgovoru s Isusom.

⁵Tada progovori Petar i reče Isusu: "Učitelju, dobro je, da smo ovdje. Načinit ćemo tri sjenice: "tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu." ⁶On nije znao što govori, tako su bili uplašeni.

⁷Tada dođe oblak i zasjeni ih. Iz oblaka povika glas: "Ovo je Sin moj ljubljeni, njega slušajte!"

⁸Kad pogledaše oko sebe, najedanput ne vidješe nikoga više sobom osim Isusa sama.

⁹Kad su onda silazili s gore, naloži im, da nikome ne pripovijedaju o tom ukazanju, dok Sin čovječji ne uskrsne od mrtvih. ¹⁰Oni zadržase tu stvar za sebe, ali upitaše jedan drugoga, što ima da znači uskrsnuti od mrtvih.

¹¹Upitaše ga: "Zašto tvrde književnici, da Ilija treba najprije da dođe?"

¹²On im odgovori: "Svakako će doći najprije Ilija i sve će obnoviti. A kako se može u Pismu reći o Sinu Čovječjemu, da će mnogo trpjeti i zabačen biti? ¹³Ali vam kažem: "Ilija je već došao. A učiniše s njim, što htjedoše. Tako stoji pisano o njemu."

¹⁴Kad dođoše k učenicima, vidješe veliko mnoštvo naroda oko njih i književnike u prepirci s njima. ¹⁵Čim ga ugleda sav narod, bio je posve iznenađen, pohrli k njemu i pozdravi ga.

¹⁶On ih upita: "O čemu se prepirete s njima?" ¹⁷Jedan iz naroda odgovori mu: "Učitelju, dovedoh k tebi sina svojega; on je opsjednut od duha nijemoga, ¹⁸Kad ga uhvati, baca ga na zemlju, a on se pjeni, škripi zubima i postane ukočen. Zamolih učenike tvoje, da ga istjeraju; ali oni ne mogoše."

¹⁹On im reče: "O rode nevjerni! Kako ću još dugo biti s vama? Kako ću još dugo podnositi vas? Dovedite ga k meni!"

²⁰Dovedoše ga k njemu. Čim ga ugleda duh, počne ga tresti. On pade na zemlju, počne se valjati i pjeniti.

²¹Tada upita oca njegova: "Kako već dugo ima on to?" On odgovori: "Od djetinjstva. ²²Često ga je već bacao u oganj i u vodu, da ga pogubi. Ako ti što možeš, smiluj nam se i pomози nam!"

²³Isus mu reče: "Što se tiče mogućnosti, sve je moguće onome, koji vjeruje."

²⁴Odmah povika otac dječakov sa suzama: "Vjerujem, pomози momu nevjeru!"

²⁵Kad vidje Isus, da se narod sve više stječe, zaprijeti duhu nečistome i reče mu: "Duše nijemi i gluhi! Ja ti zapovijedam: "Izađi iz njega i ne vraćaj se više nikada natrag u njega!" ²⁶Povikavši i izlomivši ga vrlo izađe. On je ležao kao mrtav, tako da su mnogi rekli: "Mrtav je." ²⁷Isus ga uhvati za ruku i uspravi ga. Tada on ustade.

²⁸Kad je došao u kuću, upitaše ga učenici njegovi nasamo: "Zašto ga mi ne mogosmo istjerati?"

²⁹Odgovori im: "Ova se vrsta može istjerati samo molitvom!"

³⁰Odatle otidoše dalje, i putovali su kroz Galileju. A nije htio, da tko dozna. ³¹Učio je naime učenike svoje i govorio im: "Sin čovječji predat će se u ruke ljudima Oni će ga ubiti, ali tri dana poslije smrti svoje on će uskrsnuti." ³²Oni nijesu razumjeli toga govora; ali su se bojali da ga zapitaju.

³³Dodoše u Kafarnaum. Kad su bili u kući, zapita ih: "O čemu ste putem govorili?" ³⁴Oni su šutjeli; jer su se bili putem prepirali među sobom o tom, tko da je među njima najveći.

³⁵Tada on sjede, dozva k sebi dvanaesticu i reče im: "Tko hoće da bude prvi, taj neka bude najzadnji i svima sluga." ³⁶Tada uze dijete, metnu ga u sredinu među njih, zagrli ga i reče im: " ³⁷"Tko jedno takvo dijete primi u ime moje, mene primi; a tko primi mene, ne primi mene, nego onoga, koji me posla."

³⁸Ivan mu javi: "Učitelju, vidjesmo jednoga, gdje u ime tvoje izgoni đavle. Mi mu to zabranismo, jer ne ide za nama."

³⁹Isus reče: "Ne branite mu, jer tko u ime moje čini čudo, ne može me odmah iza toga grditi. ⁴⁰Tko nije protiv vas, taj je za vas. ⁴¹Tko vam dadne u ime moje čašu vode da se napijete, jer pripadate Kristu, zaista, kažem vam: "On neće izgubiti plaće svoje.

⁴²Tko navede jednoga od ovih malenih koji vjeruju, da se spotakne, za njega bi bolje bilo, da mu se o vrat objesi mlinski kamen i da se baci u more. ⁴³Ako te ruka tvoja sablažnjava, odsijeci je! Bolje je za tebe, da uđeš sakat u život, negoli da s dvije ruke ideš u pakao, u ogranj neugasivi, ⁴⁴Gdje crv njihov ne umire, i ogranj se ne gasi. ⁴⁵Ako te noga tvoja sablažnjava, odsijeci je! Bolje je za tebe, da uđeš hrom u život, negoli da te s dvije noge bace u pakao, u ogranj neugasivi, ⁴⁶Gdje crv njihov ne umire, i ogranj se ne gasi. ⁴⁷Ako te oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga! Bolje je za tebe, da uđeš s jednim okom u kraljevstvo Božje, negoli da te s dva oka bace u pakao, ⁴⁸Gdje crv njihov ne umire i ogranj se ne gasi. ⁴⁹Svaki će se ognjem posoliti, kao što se svaka žrtva začinja solju. ⁵⁰Dobra je so. Ali ako so postane bljutava, čim ćete je onda začiniti? Imajte so u sebi i držite mir među sobom!"

Marko – 10 glava

¹Odatle se podiže i dođe u područje Judeje, s onu stranu Jordana Opet je mnoštvo naroda hrlilo k njemu, i on ga je učio, kao što je imao običaj.

²Tada pristupiše farizeji k njemu i upitaše ga, dopušteno li je čovjeku otpustiti svoju ženu? Stim ga htjedoše kušati.

³On im reče: "Što vam je zapovjedio Mojsije?"

⁴Oni odgovoriše: "Mojsije je dopustio, da se napiše raspusna knjiga, i

onda da se otpusti žena."

⁵Isus im reče: "Mojsije vam je dao tu zapovijed zbog tvrdoće vašega srca, ⁶U početku stvorenja stvorio je Bog čovjeka kao muža i ženu.

⁷Zato će ostaviti muž oca i majku i prionuti za ženu svoju, ⁸I bit će oboje jedno tijelo Tako nijesu više dvoje, nego jedno tijelo. ⁹A što je Bog svezao, ne smije čovjek rastavljati."

¹⁰U kući zapitaše ga učenici još jedanput za to. ¹¹On im objasni: "Tko otpusti ženu svoju i uzme drugu, čini preljubu na njoj. ¹²Ako žena ostavi muža svojega i uzme drugoga, čini preljubu."

¹³Donosili su njemu djecu, da bi ih se dotaknuo. A učenici su odbijali ljude.

¹⁴Kad to vidje Isus, rasrdi se i reče im: "Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je za takve kraljevstvo Božje. ¹⁵Zaista, kažem vam: "Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, neće doći u njega."

¹⁶Tada ih zagrli, metnu na njih ruke svoje i blagoslovi ih.

¹⁷Kad pođe dalje svojim putem, pritrča mu netko, pade pred njega na koljena i upita ga: "Učitelju dobri, što moram činiti, da postignem život vječni?"

¹⁸Isus mu reče: "Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar osim jedinoga Boga. ¹⁹Znaš zapovijedi: "Ne ubijaj! Ne čini preljube! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Ne varaj! Poštuj oca i majku!"

²⁰On mu reče: "Učitelju, sve sam to obdržavao od mladosti svoje."

²¹Tada ga pogleda Isus ljubezno i reče mu: "Jedno ti još fali. Idi, prodaj sve, što imaš, i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu. Onda dođi, uzmi križ svoj i hajde za mnom!"

²²Na ovu riječ posta on žalostan i otide tužan odatle; jer je posjedovao mnoga dobra.

²³Isus pogleda naokolo i reče učenicima svojim: "Kako je teško bogatima ući u kraljevstvo Božje!"

²⁴Učenici se uplašiše od riječi njegovih. A Isus im opetova: "Djeco, kako je teško onima, koji se uzdaju u imanje i dobro, ući u kraljevstvo Božje! ²⁵Lakše deva ide kroz iglene uši, negoli bogataš u kraljevstvo Božje."

²⁶Sada se oni još više uplašiše i rekoše jedan drugome: "Tlo se onda može spasiti?"

²⁷Isus pogleda na njih i reče: "U ljudi je nemoguće, ali ne u Boga; jer je u Boga sve moguće."

²⁸Tada mu reče Petar: "Eto, mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom."

²⁹Isus potvrdi: "Zaista, kažem vam: "Nitko zbog mene i zbog evanđelja ne ostavlja kuće, brata, sestre, majke, oca, djeteta ili polja, ³⁰A da ne primi sve stostruko: "već sada u ovom svijetu – ako i s progonima – kuću, brata, sestru, majku, dijete i polje, a u budućem svijetu život vječni. ³¹Mnogi, koji su prvi, bit će posljednji, i mnogi, koji su posljednji, bit će prvi.

³²Bili su na putu gore u Jerusalem. Isus je išao pred njima. Oni su se čudili tome i za njim su išli sa strahom. Tada on uze opet k sebi dvanaestoricu i reče im, što ga čeka: " ³³"Eto, mi idemo gore u Jerusalem. Tu će se Sin čovječji predati glavarima svećeničkim i književnicima. Oni će ga osuditi na smrt i predati neznabošcima.

³⁴Tada će mu se narugati, popljuvati ga, bičevati i ubiti. Ali poslije tri dana on će uskrsnuti."

³⁵Tada pristupiše k njemu Jakov i Ivan, sinovi Zebedejevi, i zamoliše: "Učitelju, htjeli bismo, da nam ispuniš jednu molbu."

³⁶On ih upita: "Što želite od mene?"

³⁷Oni ga zamoliše: "Daj da u slavi tvojoj jedan od nas sjedne s desne tvoje, drugi s lijeve tvoje!"

³⁸Isus im reče: "Ne znate, što molite. Možete li piti čašu koju ja pijem, ili krstiti se krštenjem, koje ja primam?"

³⁹Oni mu odgovoriše: "Možemo". Isus im reče: "Čašu, koju ja pijem, vi ćete piti, i krštenje, koje ja primam, i vi ćete primiti; ⁴⁰Ali mjesto s desne moje ili s lijeve ne mogu ja dati; ono pripada onima, za koje je pripravljeno."

⁴¹Kad doznaše to druga deseterica, rasrdiše se na Jakova i Ivana.

⁴²Isus ih zato dozva k sebi i reče im: "Znate, neznabožački vladavci izvršuju vlast nad narodima svojim, i velikaši čine, da oni osjete moć njihovu. ⁴³Među vama neka ne bude tako! Tko hoće da bude velik među vama, taj neka bude sluga vaš; ⁴⁴I tko hoće da bude prvi među vama, taj neka bude svima sluga! ⁴⁵I Sin čovječji nije došao, da mu služe, nego da služi i da dadne život svoj u otkup za mnoge."

⁴⁶Oni dođoše u Jeriho. Kada je izlazio iz Jeriha s učenicima svojim i s velikim mnoštvom naroda, sjedio je na putu prosjak slijepac, Bartimej, sin Timejev. ⁴⁷Čim je on čuo, da je tu Isus Nazarećanin, povika iza glasa: "Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!" ⁴⁸Mnogi su ga korili, neka šuti. Ali on je vikao još jače: "Sine Davidov, smiluj mi se"

⁴⁹Tada stade Isus i reče: "Zovnite ga ovamo!" Zovnuše slijepca i rekoše mu: "Imaj pouzdanje! Ustani, zove te." ⁵⁰Tada on zbacila sebe haljinu svoju, skoči i pohrli k Isusu.

⁵¹Isus ga upita: "Što hoćeš od mene?" "Učitelju", zamoli slijepac, "učini, da mogu vidjeti!"

⁵²Isus mu reče: "Idi, vjera te je tvoja ozdravila." Odmah je mogao vidjeti i pošao je putem za njim.

Marko – 11 glava

¹Kad se približiše k Jerusalemu, kod Betfage i Betanije na Maslinskoj gori, posla dvojicu svojih učenika ²I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama. Odmah na ulazu naći ćete magare privezano, na kojemu još nitko nije sjedio. Odvežite ga i dovedite! ³Ako vas tko upita: Što to činite? odgovorite: Gospodinu treba, i odmah će ga poslati ovamo."

⁴Oni otidoše i nađoše magare na putu privezano uz vrata i odvezaše ga. ⁵Neki, što su stajali ondje, upitaše ih: "Zašto odvezujete magare?"

⁶Oni odgovoriše, kao što im je bio Isus zapovjedio. Tada ih ostaviše.

⁷Oni dovedoše magare k Isusu, metnuše na njega haljine svoje, i on sjede na njega. ⁸Mnogi su prostirali haljine svoje na put, drugi su sterali zelene grane, što su ih bili narezali u Poljima. ⁹Koji su išli pred njim i hodili za njim, vikali su: "Hosana! Blagoslovljen je koji dolazi u ime Gospodnje! ¹⁰Blagoslovljeno je kraljevstvo oca našega, Davida, što dolazi! Hosana na visini!"

¹¹Tako on uđe u Jerusalem i otide u hram. Razgleda sve unaokolo i istom uveče izađe s dvanaesticom u Betaniju.

¹²Kad drugi dan ostaviše Betaniju, ogladnje. ¹³Tada vidje izdaleka smokvu s lišćem. Pođe k njoj, ne bi li možda našao što na njoj. Ali kad dođe tamo, ne nađe ništa osim lišća; jer još nije bilo vrijeme smokvama. ¹⁴On joj doviknu: "Dovijeka neka više nitko ne jede roda od tebe!" Čuli su to učenici njegovi.

¹⁵Tako dođoše u Jerusalem. On ode u hram i počne izgoniti prodavce i kupce u hramu. Ispremeta stolove mjenjačima i klupe trgovcima golubova ¹⁶I ne dopusti, da tko pronese i samo jednu posudu kroz hram. ¹⁷On ih potsjeti na ono: "Ne stoji li pisano: "Kuća moja ima biti kuća molitve za sve narode? A vi načiniste od nje špilju razbojničku."
¹⁸Kad to doznaše glavari svećenički i književnici, pomisliše na to, kako bi ga pogubili. Ali su ga se bojali, jer je sav narod bio zanesen naukom njegovom. ¹⁹Uveče ostaviše opet grad.

²⁰Ujutro prođoše pokraj one smokve i vidješe, kako se je posušila do u korijen. ²¹Petar se sjeti i reče mu: "Učitelju, gle, smokva, što si je prokleo, posušila se!"

²²Isus im reče: "Imajte vjeru u Boga! ²³Zaista, kažem vam: Ako tko rekne gori ovoj: Digni se i baci se u more! i ne posumnja u srcu svojemu, nego vjeruje, da će se ispuniti riječ njegova, bit će mu to.
²⁴Zato vam kažem: U molitvi možete zaželjeti, bilo štogod. Vjerujte samo, da ćete primiti, i bit će vam. ²⁵I kad se spremate na molitvu, oprostite, ako što imate proti kojemu, da i Otac vaš na nebesima oprostí vama grijeha vaše. ²⁶Ako li vi ne oprostite, ni Otac vaš na nebesima neće oprostí vama grijeha vaših."

²⁷Dođoše opet u Jerusalem. Kad je hodao po hramu, pristupiše k njemu glavari svećenički, književnici i starješine ²⁸I upitaše ga: "Kojom vlasti to činiš? Tko ti je dao vlast da to činiš?"

²⁹Isus im reče: "Ja ću na vas staviti jedno pitanje. Ako mi odgovorite, i ja ću vam reći, kojom vlasti to činim. ³⁰Je li krštenje Ivanovo bilo s neba ili od ljudi? Odgovorite mi."

³¹Oni su razmišljali u sebi: "Ako reknemo: "S neba, on će odgovoriti: "Zašto mu onda nijeste vjerovali? ³²Ako reknemo: "Od ljudi; bojali su se naroda; jer su svi držali Ivana pravim prorokom, ³³Tako odgovoriše

Isusu: "Ne znamo," Isus im reče: "Tada ni ja vama neću reći, kojom vlasti činim ovo."

Marko – 12 glava

¹Govorio im je u prisposodobama: "Čovjek posadi vinograd. Ogradi ga plotom, iskopa tijesak i načini kulu. Tada ga dade u zakup vinogradarima i otide izvan zemlje. ²Kad je bilo vrijeme, posla k vinogradarima slugu, da primi od vinogradara svoj dio prihoda vinogradskoga. ³Ali ga oni uhvatiše, izbiše ga i otjeraše ga praznih ruku, ⁴Tada posla k njima drugoga slugu. Ali su i njega zlostavili i pogrdili. ⁵Posla još trećega, kojega ubiše. I tako još mnoge druge, koje što izbiše, što ubiše. ⁶I još je imao svojega jedinog, ljubljenog sina. Njega posla najposlije k njima. Mislio je naime: "Bit će ih strah od sina mojega. ⁷Ali vinogradari rekoše među se: "To je baštinik. Hajde, ubijmo ga; tada će baština pripasti nama! ⁸Uhvatiše ga dale, ubiše ga, i izbaciliše iz vinograda. ⁹Što će sad učiniti gospodar vinograda? Doći će, pogubit će vinogradare i drugima dati vinograd. ¹⁰Nijeste li nikada čitali u Pismu ovo: "Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni; ¹¹To se dogodi od Gospodina, to je čudo pred očima našim?"

¹²Tada su gledali da ga uhvate; ali su se pobojali naroda. Bili su naime opazili, da je on htio njih pogoditi ovom pridom.

¹³Onda poslaše k njemu neke farizeje i Herodove, da hi ga uhvatili u jednoj izjavi. ¹⁴Oni dođoše i rekoše mu: "Učitelju, znamo, ti si istinit i ne pitaš ni za koga; jer ne gledaš tko je tko, nego učiš put Božji po istini. Je li dopušteno caru davati porez ili nije? Moramo li ga davati ili ne moramo li ga davati?"

¹⁵On prozre njihovo licemjerje i reče im: "Zašto me kušate? Donesite mi denar, da ga vidim!" ¹⁶Oni mu ga donesoše. On ih upita: "Čiji je ovo lik i natpis?" Odgovoriše mu: "Carev."

¹⁷Isus im reče: "Dajte dakle caru, što pripada caru, a Bogu, što pripada Bogu!" I oni su mu se divili.

¹⁸I dođoše k njemu saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. I oni ga upitaše. ¹⁹"Učitelju", rekoše, "Mojsije nam je propisao: "Ako kojemu umre brat i ostavi ženu, a djece ne ostavi, onda ima brat njegov uzeti ženu njegovu i svojemu bratu podići potomka. ²⁰A bilo je sedam braće. Prvi uze ženu i umrije bez potomka ²¹Tada je uze drugi i umrije bez potomka, isto tako i treći, ²²I sva sedmorica ne ostaviše potomka. Poslije sviju umrije i žena. ²³Kojemu će sad od njih pripasti ona kao žena kod uskrsnuća, kad uskrsnu, jer su je sva sedmorica imala za ženu."

²⁴Isus im reče: "Nijeste li zato u zabludi, jer ne razumijete niti Pisma niti moći Božje? ²⁵Jer kad uskrsnu od mrtvih, više se ne žene i više se ne udavaju, nego su kao anđeli na nebesima. ²⁶A što se tiče uskrsnuća od mrtvih, nijeste li čitali u knjizi Mojsijevoj na mjestu o grmu, kako mu Bog reče: "Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev? ²⁷On ipak nije Bog mrtvih, nego živih. Vi ste dakle vrlo u zabludi."

²⁸Jedan od književnika bio je slušao prepirku njihovu i opazio, kako im je odgovorio zgodno. I on pristupi i zapita ga: "Koja je prva od svih zapovijedi?"

²⁹Isus odgovori: "Prva glasi: "Čuj, Izraele, Gospodin, Bog naš, jest jedini Gospodin. ³⁰Ljubi Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom! Ovo je prva zapovijed. ³¹Druga glasi: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe! Važnije zapovijedi od ovih nema."

³²Tada mu reče književnik: "Dobro, učitelju, posve si pravo rekao: "Samo je jedan Bog, i osim njega nema drugoga ³³Njega ljubiti svim srcem, svom dušom, svom pameti kao samoga sebe: "To je vrednije od svih žrtava paljenica i zaklanica."

³⁴Kad vidje Isus, kako pametno odgovori, reče mu: "Nijesi daleko od kraljevstva Božjega." Otada ne usudi se više nitko da ga što zapita

³⁵Kad je Isus učio u hramu, zapita: "Kako mogu književnici tvrditi, da je Krist sin Davidov? ³⁶Ipak sam David kaže u Duhu Svetom: "Reče Gospodin Gospodinu mojemu: "Sjedi mi s desnu moju, dok položim neprijatelje tvoje za: "podnožje nogama tvojim! ³⁷Sam David naziva ga, Gospodinom, kako može dakle biti sin njegov?" Veliko mnoštvo naroda slušalo ga je rado.

³⁸Dalje im reče u pouci svojoj: "Čuvajte se književnika! Oni rado idu u dugačkim haljinama, hoće, da ih se pozdravlja na javnim mjestima ³⁹I da zauzimaju u sinagogama prva mjesta i na gozbama začelja ⁴⁰Oni prospaju kuće udovičke i zato naoči izgovaraju duge molitve. Njih čeka stroži sud."

⁴¹On je sjedio prema blagajni za prinose i vidio, kako narod ubacuje novce u blagajnu. Mnogi su bogataši ubacivali mnogo. ⁴²Jedna siromašna udovica dođe i metnu dvije leptе, što čini kvadrant. ⁴³Tada dozva učenike svoje i reče im: "Zaista, kažem vam: "Ova siromašna udovica metnula je više u blagajnu, nego svi drugi. ⁴⁴Jer svi drugi ubaciše od viška svojega, a ona metnu od siromaštva svojega sve, što je imala, svu hranu svoju."

Marko – 13 glava

¹Kad je izlazio iz hrama, reče mu jedan od učenika njegovih: "Učitelju, gle ovo silno kamenje, ove silne građevine!"

²Isus mu reče: "Vidiš li te sjajne građevine? Ni kamen na kamenu neće ovdje ostati, koji se neće porušiti."

³Kad je onda sjedio na Maslinskoj gori prema hramu, upitaše ga

nasamo Petar, Jakov, Ivan i Andrija: " ⁴"Kaži nam, kad će se to dogoditi, i koji je znak, kad će se to sve ispuniti?"

⁵Isus im odgovori: "Pazite, da vas tko ne zavede! ⁶Jer će mnogi doći u moje ime i reći: "Ja sam. I mnoge će zavesti.

⁷Kad čujete ratove i glasove o ratovima, nemojte se smesti! To mora tako doći, ali još nije stim svršetak. ⁸Jer će se podići narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. Bit će potresi na sve strane i glad. Ali to je istom početak jadima.

⁹Čuvajte se! Predavat će vas zbog mene na sudove, bičevat će vas u sinagogama i vodit će vas pred namjesnike i kraljeve, da svjedočite pred njima. ¹⁰Svima narodima mora se najprije navijestiti evanđelje.

¹¹Kad vas onda povedu i stave pred sud, ne brinite se, što ćete govoriti; nego recite, što vam se da u onaj čas, jer nijeste vi, koji govorite, nego Duh Sveti. ¹²Brat će svojega brata, otac će svojega sina predati na smrt. Djeca će ustati na svoje roditelje i usmrтит će ih! ¹³Zbog imena mojega bit ćete od svih mrženi Ali tko ustraje do kraja, spasit će se.

¹⁴Kad vidite mrzost opustošenja ondje, gdje ne bi smjela biti – tko čita, neka razumije! – onda neka ljudi u Judeji bježe u gore! ¹⁵Tko je na krovu, neka ne silazi u kuću i neka ne ulazi, da uzme što sobom iz kuće! ¹⁶Tko je u polju, neka se ne vraća natrag da uzme haljinu svoju! ¹⁷Teško trudnima i dojiljama u one dane! ¹⁸Molite se, da se to ne dogodi u zimu! ¹⁹U one dane bit će nevolja, I kakve nije bilo od početka svijeta, što ga je Bog stvorio, do sada, niti će je ikad biti. ²⁰Kad Gospodin ne bi skratio one dane, ne bi se spasio ni jedan čovjek. Ali zbog izabranih, koje izabra, skratio je dane.

²¹Ako vam onda tko rekne: "Ovdje je Krist? Ondje je on! ne vjerujte!

²²Jer će ustati lažni Kristovi i lažni proroci i činit će znake i čudesa, da zavedu, ako je moguće, i izabrane. ²³Budite dakle na oprezu! Eto, sve

vam rekoh unaprijed.

²⁴U dane poslije te nevolje sunce će pomrčati i mjesec svoju svjetlost izgubiti, ²⁵Zvijezde će padati s neba i sile se nebeske pokrenuti. ²⁶Tada će se vidjeti gdje dolazi Sin čovječji na oblacima s velikom moći i slavam. ²⁷On će poslati anđele svoje i skupit će izabrane svoje od četiri vjetra, od kraja zemlje do kraja neba.

²⁸Od smokve naučite prispodobu: "Kad njezine grane postanu sočne i potjeraju lišće, onda znate, da je blizu ljeto. ²⁹Tako i vi, kad vidite ovo da nastaje, znajte, da je to pred vratima. ³⁰Zaista, kažem vam: "Ovaj naraštaj neće proći, dok se ovo sve ne zbude. ³¹Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje neće proći.

³²A onaj dan i onaj čas ne zna nitko, ni anđeli na nebu ni Sin, nego samo Otac.

³³Pazite, bdijte i molite se; jer ne znate, kad je vrijeme. ³⁴Ono je kao u čovjeka, koji je pošao na put. Kad je ostavljao kuću svoju, predao je slugama svojim kućanstvo, svakomu je odredio svoj posao, vrataru je naložio, da bude budan. ³⁵Budite dakle budni, jer ne znate, kad dolazi gospodar kuće, je li uveče ili u ponoći ili u pijetle ili ujutro. ³⁶Mogao bi doći iznenada i naći vas gdje spavate. ³⁷Što vama kažem, kažem svima: "Budite budni!"

Marko – 14 glava

¹Poslije dva dana bio je blagdan Pashe, blagdan beskvasnih kruhova. Tada su tražili glavari svećenički i književnici priliku, da ga iz prijevare uhvate i ubiju. ²Ali rekoše: "Samo ne na blagdan! Inače se pobuni narod."

³Kad je on boravio u Betaniji u kući Simona Gubavca i bio za stolom, dođe žena s posudom alabastrenom, punom dragocjenoga čistog

nardova ulja. Ona razbi posudu alabastrenu i izli ulje na glavu njegovu.

⁴Na to se neki rasrdiše i rekoše jedan drugome: "Čemu ovo rasipanje pomasti? ⁵Mogla se je ta pomast prodati za više od trista denara i dati ih siromasima." I mrmljali su na nju.

⁶A Isus reče: "Ostavite je! Zašto je žalostite? Ona učini dobro djelo na meni. ⁷Jer siromaha imate svagda među sobom i možete im dobro činiti, kadgod hoćete; a mene nemate svagda. ⁸Ona je učinila, što je mogla: "ona pomaza unaprijed tijelo moje za pokop. ⁹Zaista, kažem vam: "Svuda po svemu svijetu, gdje se propovijeda evanđelje, govorit će se i za spomen njezin, što je učinila ona."

¹⁰Tada otide Juda Iskariot, jedan od dvanaestorice, k poglavarima svećeničkim, da im ga izda. ¹¹Oni se obradovaše, kad to čuše, i obećaše mu dati novaca. Sad je tražio zgodu, da, ga izda

¹²U prvi dan beskvasnih kruhova, kad se običavalo klati Pashalno janje, upitaše ga učenici njegovi: "Kamo da idemo, da pripravimo za te Pashalno janje?"

¹³Tada posla dvojicu svojih učenika i naloži im: "Idite u grad! Tamo će vas sresti čovjek s krčagom. Idite za njim; ¹⁴I gdje uđe, kažite gospodaru one kuće: "Učitelj pita: "Gdje je soba, u kojoj mogu blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim? ¹⁵On će vam pokazati veliku opremljenu dvoranu. Ondje nam zgotovite!

¹⁶Učenici otidoše u grad i nađoše, kao što im je bio rekao, i pripremiše Pashalnu večeru.

¹⁷Kad bi uveče, dođe s dvanaesticom. ¹⁸Kad su bili za stolom i jeli, reče Isus: "Zaista, kažem vam: "Jedan od vas, koji jede s menom, izdat će me."

¹⁹Ožalošćeni pitali su ga jedan za drugim: "Da nijesam ja?"

²⁰On im reče: "Jedan je od vas dvanaestorice, jedan, koji umače s menom u zdjelu. ²¹Sin čovječji ide, istina, kao što je pisano za njega; ali teško čovjeku, koji izda Sina čovječjega! Bolje bi bilo tomu čovjeku, da se nije rodio."

²²Dok su blagovali, uze Isus kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i dade im ga i reče: "Uzmite, ovo je tijelo moje." ²³Tada uze čašu, zahvali i dade im je, i pili su iz nje svi. ²⁴Pritom im reče: "Ovo je krv moja Novoga Zavjeta, koja se prolijeva za mnoge. ²⁵Zaista, kažem vam: "Više neću piti od ovoga roda trsova do onog dana, kad ga budem pio posve novoga u kraljevstvu Božjem."

²⁶Tada izmoliše hvalospjev i izadoše na Maslinsku goru.

²⁷Tada im reče Isus: "Svi ćete se vi spotaknuti zbog mene ovu noć, jer stoji pisano: "Udarit ću pastira, onda će se razbježati ovce. ²⁸Ali iza uskrsnuća svojega ići ću pred vama u Galileju."

²⁹Petar mu odgovori: "Ako se i svi spotaknu, ja se neću."

³⁰Isus mu reče: "Zaista, kažem ti: "Još noćas, prije nego pijetao dva puta zapjeva, tri puta ćeš me zatajiti."

³¹A on je još revnije uvjeravao: "I ako bi morao poći u smrt s tobom, neću te zatajiti." Tako su tvrdili i svi drugi.

³²Dodoše u zaselak, koji se zvao Getsemani. On reče učenicima svojim: "Sjedite ovdje, dok se pomolim!"

³³Samo Petra, Jakova i Ivana uze sobom. Tada počne drhtati i plašiti se. ³⁴Reče im: "Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte!"

³⁵Tada otide malo dalje, baci se na zemlju ničice i molio se je, da bi ga mimoišao ovaj čas, ako je moguće. ³⁶"Aba Oče", reče, tebi je sve moguće; uzmi ovu čašu od mene Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš."

³⁷Tada dođe opet i nađe ih gdje spavaju. Reče Petru: "Simone, ti spavaš? Zar nijesi mogao bdjeti ni jednu uru? ³⁸Bdijte i molite se, da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, ali je tijelo slabo."

³⁹Udalji se po drugi put i pomoli se istim riječima. ⁴⁰Kad se je vratio, nađe ih opet gdje spavaju. Oči su im bile otežale, i nijesu znali, što bi mu odgovorili.

⁴¹Dođe po treći put i reče im: "Jednako spavate i počivate? Dosta Došao je čas. Evo, Sin čovječji predat će se u ruke grješnicima.

⁴²Ustanite, hajdemo! Evo, izdajnik se moj približuje!"

⁴³Dok je još govorio, dođe već Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim četa velika s mačevima i toljagama po nalogu glavara svećeničkih, književnika i starješina.

⁴⁴A izdajnik je bio s njima ugovorio znak: "Koga ja cjelivam, taj je. Uхватite ga i odvedite ga oprezno!" ⁴⁵Kad dođe, odmah pristupi k njemu poljubi ga i reče: "Učitelju!" ⁴⁶Sada metnuše ruke na njega i uhvatiše gas

⁴⁷A jedan od onih, što su stajali ondje, potegnu mač, udari njim slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho.

⁴⁸Isus im reče: "Kao na razbojnika izašli ste s mačevima i toljagama, da me uhvatite. ⁴⁹Svaki dan sam bio među vama u hramu i učio, i nijeste me uhvatili. Ali se mora ispuniti Pi, smo."

⁵⁰Tada ga ostaviše i pobjegoše svi.

⁵¹A jedan mladić, koji je na голу tijelu nosio samo platnenu haljinu, išao je za njim; i uhvatiše ga. ⁵²A on ostavi platnenu haljinu i go pobježe od njih.

⁵³Odvedoše Isusa k velikomu svećeniku. Tamo su se skupili svi glavari svećenički, starješine i književnici.

⁵⁴Petar je išao za njim izdaleka do u dvorište velikoga svećenika. Ondje sjede sa slugama uz vatru, i grijao se.

⁵⁵Glavari svećenički i sve visoko vijeće tražili su svjedočanstvo proti Isusu, da ga ubiju. Ali ne nađoše nijedno. ⁵⁶Istina, iznesoše mnoge lažne izjave o njemu, ali izjave njihove nijesu bile suglasne. ⁵⁷Neki još ustadoše i lažno izjaviše o njemu: ⁵⁸"Mi smo čuli gdje on govori: "Ja ću porušiti ovaj hram, koji je sagrađen čovječjom rukom i u tri dana sagradit ću drugi, koji nije načinjen čovječjom rukom." ⁵⁹Ali ni u tom nije se slagala izjava njihova.

⁶⁰Tada se diže veliki svećenik, stupi na sredinu i zapita Isusa: "Zar nemaš ništa da odgovoriš na to, što ovi iznose protiv tebe?" ⁶¹On je šutio i nije ništa odgovorio. Opet ga zapita veliki svećenik: "Jesi li ti Krist, Sin Blagoslovljenoga?"

⁶²A Isus odgovori: "Ja sam; i vidjet ćete Sina čovječjega gdje sjedi s desne Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim."

⁶³Tada veliki svećenik razdera haljinu svoju i reče: "Čemu trebamo još svjedoke? ⁶⁴Čuli ste hulu na Boga; što vam se čini?" Oni jednoglasno izjaviše, da je zaslužio smrt.

⁶⁵I neki su pljuvali na njega, pokrivali mu lice, udarali ga rukama i rugali se: "Proreci!" Sluge su ga udarale po obrazu.

⁶⁶Dok je Petar bio dolje u dvorištu, dođe jedna od sluškinja velikog svećenika. ⁶⁷Kad vidje, kako se grije Petar, pogleda na njega i reče: "I ti si bio s Isusom Nazarećaninom." ⁶⁸On zataji i reče: "Ne znam i ne razumijem, što govoriš." Tada izađe u predvorje. I pijetao zapjeva. ⁶⁹I kad ga vidje ondje sluškinja, reče onima, što su tu stajali: "Ovaj je jedan od njih." ⁷⁰On zataji opet. Malo zatim oni, što su okolo stajali, rekoše Petru: "Doista si ti jedan od njih, jer si Galilejac." ⁷¹Tada se počne kleti i preklinjati: "Ne znam toga čovjeka, o kojem govorite." ⁷²Odmah zapjeva pijetao po drugi put. I Petar se sjeti riječi, koju mu je bio rekao Isus: "Prije nego zapjeva pijetao dva puta, zatajit ćeš me tri puta." I on proplaka.

Marko – 15 glava

¹Odmah u rano jutro održaše vijećanje glavari svećenički sa starješinama i književnicima, cijelo visoko vijeće. Oni dadoše Isusa svezana odvesti i predati Pilatu.

²Pilat ga upita: "Jesi li ti kralj židovski?" On mu odgovori: "Ti kažeš."

³I iznesoše glavari svećenički mnoge tužbe protiv njega. ⁴Pilat ga upita dalje: "Zar ništa ne odgovaraš? Čuj ipak, što sve iznose protiv tebe!"

⁵Ali Isus ne reče više ništa, tako da se je čudio Pilat.

⁶O blagdanu običavao im je pustiti jednoga sužnja, kojega su smjeli zamoliti sebi. ⁷Tada je ležao u zatvoru čovjek, po imenu Baraba, s drugim buntovnicima. Oni su u buni počinili umorstvo. ⁸I tako izađe mnoštvo naroda gore i zamoli ono, što bi mu davao svagda. ⁹Pilat ih upita: "Hoćete li da vam pustim kralja židovskoga?" ¹⁰On je bio dobro zapazio, da su ga glavari svećenički bili predali iz zavisti. ¹¹Ali glavari svećenički podgovoriše narod, da im radije pusti Barabu.

¹²Pilat im reče: "A što da činim s ovim, što ga zovete kraljem židovskim?" ¹³Oni povikaše: "Razapni ga!"

¹⁴"A što je zlo učinio?" upita ih Pilat. Oni su samo vikali još jače: "Razapni ga!"

¹⁵Pilat htjede zadovoljiti narodu i pusti mu Barabu. A Isusa dade bičevati i predade da ga razapnu.

¹⁶I vojnici ga odvedoše unutrašnjost dvora, u sudnicu, i sazvaše cijelu četvu. ¹⁷Ogrnuše mu skrletnu kabanicu, opletoše vijenac od trnja i metnuše ga na njega. ¹⁸Tada su ga pozdravljali: "Zdravo, kralju židovski!" ¹⁹Pritom su ga udarali trskom po glavi, pljuvali na njega, pregibali svoje koljeno i klanjali mu se. ²⁰Pošto su mu se bili tako narugali, svukoše mu skrletnu kabanicu i obukoše ga u vlastite haljine njegove. Tada ga izvedoše, da ga razapnu.

²¹Natjeraše jednoga, koji je dolazio s polja i upravo prolazio, Simona iz Cirene, oca Aleksandrova i Rufova, da mu ponese križ.

²²Tako ga dovedoše na mjesto Golgotu, što znači kosturnica. ²³Ondje mu dadoše vino sa smirnom. Ali on ne uze.

²⁴Tada ga razapeše i razdijeliše haljine njegove među se bacivši kocke za njih, tko će što dobiti.

²⁵Bila je treća ura, kad ga razapeše, ²⁶Natpis s oznakom njegove krivnje glasio je: "Kralj židovski."

²⁷S njim razapeše dva razbojnika, jednoga s desne njegove, drugoga s lijeve njegove, ²⁸Tako se ispuni riječ Pisma: "Ubrojen je među zločince,"

²⁹Koji su prolazili, hulili su na njega, mahali glavom i govorili: "Da, ti ćeš hram porušiti i u tri ga dana opet sagraditi!" ³⁰Sidi s križa i spasi samoga sebe!" ³¹Isto tako rugali mu se i glavari svećenički s književnicima i

govorili jedan drugome: "Druge je spasavao, samoga sebe ne može spasiti. ³²Krist, kralj Izraelov, neka sad siđe s križa, da vidimo i vjerujemo!" Oni, što su bili s njim razapeti, rugali mu se,

³³O šestoj uri nastade tama po svoj zemlji, što je potrajala do devete ure.

³⁴O devetoj uri povika Isus iza glasa: "Eloi, Eloi, lama sabaktani", što znači: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

³⁵Neki od onih, što su okolo stajali, čuše to i rekoše: "Zove Iliju."

³⁶Tada otrča jedan, napuni spužvu octa, natakne je na trsku, dade mu da pije i reče: "Da vidimo, hoće li doći Ilija, da ga skine!"

³⁷A Isus još jedanput povika iza glasa i izdahnu.

³⁸Tada se zavjesa hramska razdera na dvoje odozgo do dolje.

³⁹Satnik, koji je stajao prema njemu i vidio, gdje izdahnu tako, reče: "Zaista, ovaj je čovjek bio Sin Božji."

⁴⁰Izdaleka su gledale i žene, među njima Marija Magdalena. Marija, majka Jakova Mlađega i Josipa, i Saloma. ⁴¹One su ga bile pratile već u Galileji i posluživale ga. I još mnoge druge bile su tu, koje su bile s njim uzašle u Jerusalem.

⁴²Već je bila večer, usto priprava, dan uoči subote. ⁴³Tada dođe Josip iz Arimateje, ugledan vijećnik, koji je također očekivao kraljevstvo Božje. On odvažno pođe k Pilatu i zamoli mrtvo tijelo Isusovo. ⁴⁴Pilat se začudi, da je već umro. Zato dozva satnika i zapita, je li umro. ⁴⁵Kad mu satnik to potvrdi, darova Josipu mrtvo tijelo.

⁴⁶Ovaj kupi platno, skinu ga i zavi ga u platno. Tada ga položi u grob, koji je bio isječen u hridinu. Pred ulaz u grob navali kamen.

⁴⁷Marija Magdalena i Marija, majka Josipova, gledale su, gdje je bio položen.

Marko – 16 glava

¹Pošto prođe subota, kupiše Marija Magdalena, Marija, majka Jakovljeva, i Saloma mirisa, da pođu i da ga pomažu. ²Vrlo rano u prvi dan sedmice dođoše na grob, kad je sunce upravo izašlo.

³Govorile su među sobom: "Tko će nam odvaliti kamen s grobnoga ulaza?" ⁴Kad su pogledale, vidješe, da je kamen bio već odvaljen. Bio je naime vrlo velik.

⁵Unidoše u grob i vidješe mladića u bijeloj haljini gdje sjedi s desne strane, i uplašiše se vrlo. ⁶A on im reče: "Ne bojte se! Tražite Isus Nazarećanina, Razapetoga, uskrsnuo je, nije ovdje. Evo, ovdje je mjesto, kamo su ga bili položili. ⁷Sad idite i javite učenicima njegovim, posebno Petru: "On ide pred vama u Galileju. Tamo ćete ga vidjeti, kao što van reče."

⁸One izadoše i otrčашe od groba; jer ih obuze strah i trepet. Nikome ništa ne rekoše o tom, jer su se bojale.

⁹Izakako je bio rano u prvi dan sedmice uskrsnuo, javi se najprije Mariji Magdaleni, iz koje je bio istjerao sedam zlih duhova. ¹⁰Ona otide i javi onima, što su bili s njim, a koji su tugovali i plakali. ¹¹Kad su oni čuli, da je živ i da se je objavio njoj, nijesu vjerovali.

¹²Potom se javi u stranom obličju dvojici od njih na putu, kad su išli u selo. ¹³I oni odoše i javiše ostalima. Ali ni njima nijesu vjerovali.

¹⁴Najposlije se javi jedanaestorici, kad su bili za stolom. Prekori ih za njihovo nevjerje i tvrdoću njihova srca, što nijesu bili vjerovali onima,

koji su ga bili vidjeli, da je uskrsnuo.

¹⁵Tada im reče: "Idite u sav svijet i propovijedajte evanđelje svima stvorenjima! ¹⁶Tko vjeruje i pokrsti se, spasit će se; a tko ne vjeruje, osudit će se. ¹⁷One, koji vjeruju, pratit će ova čudesa: "U moje ime izgonit će đavle, govorit će novim jezicima, ¹⁸Uzimat će zmije u ruke. I ako otrov smrtonosan popiju, neće im nauditi. Na bolesnike metat će ruke, i oni će ozdravljati.

¹⁹Pošto im je Gospodin Isus bio tako izgovorio, bi uzet u nebo, i sjede Bogu s desne strane. ²⁰A oni otidoše i počеше propovijedati posvuda. Gospodin je djelovao s njima i potvrđivao riječ njihovu čudesima, što su slijedila.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#)

Luka – 1 glava

¹Već su mnogi preduzeli da napišu izvještaj o događajima, što su se zbili među nama, ²Onako, kako nam ih predadoše prvotni očevici i sluge riječi. ³Tako i ja namislih da pomno ispitam sve događaje od prvih početaka njihovih i da ih po redu napišem tebi, plemeniti Teofile, ⁴Da se mogneš osvjedočiti o pouzdanosti nauka, u kojima si bio poučen.

⁵U dane Heroda, kralja Judeje, živio je neki svećenik po imenu Zaharija, iz svećeničkog reda Abije. Žena je njegova vukla lozu iz roda Aronova i zvala se Elizabeta. ⁶Bili su oboje pravedni pred Bogom i živjeli su besprijeckorno u svim zapovijedima i uredbama Gospodnjim. ⁷A bili su bez djece; jer je Elizabeta bila nerotkinja, i oboje su bili već poodmakli u godinama.

⁸Kad je jedanput njegov svećenički red bio na redu i on vršio pred Bogom svetu službu, ⁹Zapadne njega kockom po običaju svećeničkom, da ide u hram Gospodnji i prinese kad. ¹⁰A sav je narod u vrijeme kađenja stajao vani i molio se.

¹¹Tada mu se ukaza anđeo Gospodnji s desne strane žrtvenika kationoga. ¹²Kad ga vidje Zaharija, uplaši se i strah ga spopadne. ¹³A anđeo mu reče: "Ne boj se, Zaharija! Molitva je tvoja uslišena: "Elizabeta, žena tvoja, rodit će ti sina; nadjeni mu ime Ivan! ¹⁴Imat ćeš radost i veselje, i mnogi će se obradovati njegovu rođenju. ¹⁵Jer će biti

velik pred Gospodinom Vina i jaka pića neće piti, i već u utrobi majčinoj napunit će se Duha Svetoga. ¹⁶Mnoge od djece Izraelove obratit će Gospodinu, Bogu njihovu. ¹⁷On će doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da opet obrati srca otaca k djeci, nepokorne da privede k mišljenju pravednika i tako učini Gospodinu narod spreman."

¹⁸Zaharija odgovori anđelu: "Po čemu da ja to spoznam? Jer sam ja star, i žena je moja poodmakla u godinama."

¹⁹Anđeo mu reče: "Ja sam Gabriel, koji stojim pred Bogom, i poslan sam da govorim s tobom i da ti donesem ovu radosnu vijest. ²⁰A jer nijesi vjerovao mojim riječima, što će se ispuniti u svoje vrijeme, ti ćeš onijemiti i nećeš moći govoriti do onoga dana, dok se to ne zbude."

²¹Narod je čekao na Zahariju, i čudio se, što se je tako dugo zabavio u hramu. ²²Kad je izašao, nije im mogao riječi progovoriti. Tada upoznaše, da je morao imati u hramu kakvo prikazanje. On im je namigivao, i ostade nijem. ²³Čim se dovršiše dani njegove službe, vrati se kući.

²⁴Poslije ovih dana zače njegova žena Elizabeta. Krila se je pet mjeseci i govorila: ²⁵"Tako mi učini Gospodin: "On u ove dane milostivo skide s mene sramotu moju pred ljudima."

²⁶U šestom mjesecu poslan bi anđeo Gabriel u grad galilejski, koji se zove Nazaret, ²⁷K djevici zaručenoj mužu, kojemu je bilo ime Josip, iz kuće Davidove. Ime je djevici bilo Marija. ²⁸Anđeo uniđe k njoj i reče: "Zdravo, milosti puna! Gospodin je s tobom. Blagoslovljena si ti među ženama."

²⁹Na ove riječi uplaši se ona i pomisli, što ima da znači ovaj pozdrav.

³⁰Anđeo joj reče: "Ne boj se. Marija; jer si našla milost u Boga! ³¹Ti ćeš začeti i roditi sina. Nadjeni mu ime Isus. ³²On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Gospodin Bog dat će mu prijestolje njegova oca

Davida. ³³On će vladati nad kućom Jakovljevom u vijeku, i kraljevstvu njegovu neće biti kraja.

³⁴Marija reče anđelu: "Kako će se to dogoditi, kad ja ne poznajem muža?"

³⁵Anđeo joj odgovori: "Duh Sveti doći će na tebe, i sila Svevišnjega osjenit će te. Zato će se i Sveto, što će se roditi od tebe, zvati Sin Božji. ³⁶I Elizabeta, rođakinja tvoja, u starosti svojoj začne sina, i ona, koju zovu nerotkinjom, broji već šesti mjesec. ³⁷Jer u Boga nije nemoguća nijedna stvar."

³⁸Tada reče Marija: "Evo, ja sam službenica Gospodnja; neka mi bude po riječi tvojoj!" I anđeo otide od nje.

³⁹U one dane ustade Marija i otide brzo u planinu u grad u Judi.

⁴⁰Unide u kuću Zahariju i pozdravi Elizabetu.

⁴¹Čim je Elizabeta čula pozdrav Marijin, zaigra dijete u utrobi njezinoj, i Elizabeta se napuni Duha Svetoga. ⁴²Ona povika iza glasa: "Blagoslovljena si ti među ženama, i blagoslovljen je plod utrobe tvoje!"

⁴³Odakle meni ta milost, da majka Gospodina mojega dolazi k meni?

⁴⁴Jer evo, čim pozdrav tvoj dođe u uši moje, zaigra dijete od radosti u utrobi mojoj.

⁴⁵Blagoslovljena je koja je vjerovala, da će se ispuniti, što joj je rekao Gospodin."

⁴⁶Tada reče Marija: "Veliča duša moja Gospodina. ⁴⁷I duh se moj raduje u Bogu, Spasitelju momemu.

⁴⁸Pogledao je on u milosti na neznatnu službenicu svoju. Gle, od sada

će me zvati Blagoslovljenom svi naraštaji.

⁴⁹Velike je stvari učinio na meni Moćni. Ime je njegovo sveto,

⁵⁰Milosrđe njegovo traje kroz sve naraštaje onima, koji ga se boje.

⁵¹Moćno upravlja ruka njegova. Uništi srca puna oholosti.

⁵²Silnike sruši s prijestolja, neznatne podiže gore.

⁵³Gladne napuni dobara, bogate otpusti prazne.

⁵⁴Zauzeo se je za Izraela, slugu svojega, sjećajući se milosrđa svojega

⁵⁵S Abrahamom i potomcima njegovim dovijeka kao što je obećao ocima našim."

⁵⁶Marija ostade kod nje jedno mjesec dana. Tada se vrati kući.

⁵⁷Elizabeti se navršise njezini dani, i rodi sina. ⁵⁸Njezini susjedi i rođaci čuli su, da joj je Gospodin iskazao veliku milost, i radovali su se s njom.

⁵⁹U osmi dan dodoše da obrežu dijete i htjedoše ga nazvati imenom njegova oca Zaharije. ⁶⁰Ali majka njegova odgovori: "Ne, Ivan neka se zove!" ⁶¹Rekoše joj: "Ali nitko u rodbini tvojoj nema toga imena." ⁶²I namigivali su ocu njegovu, kako bi on htio da ga nazovu. ⁶³On zatraži pisaću tablicu i napisa na njoj riječi: "Ivan je njegovo ime." Svi se tomu začudiše. ⁶⁴U isti čas otvoriše mu se usta i jezik se njegov razriješi. Mogao je govoriti i slavio je Boga.

⁶⁵Tada dođe strah na sve, koji su stanovali u blizini, i po svoj planini judejskoj govorilo se o svim ovim događajima. ⁶⁶Svi, koji su čuli to, razmišljali su o tom u srcu i govorili: "Što će biti iz ovoga djeteta?" Jer je ruka Gospodnja bila s njim.

- ⁶⁷Zaharija, otac njegov, napuni se Duha Svetoga i reče proročke riječi:
- ⁶⁸"Blagoslovljen neka je Gospodin, Bog Izraelov! On pohodi narod svoj, pripravi mu otkup.
- ⁶⁹Bog spasenja podiže za nas u kući svojega sluge Davida: "
- ⁷⁰Spasenje od neprijatelja naših i iz ruke svih mrzitelja naših,
- ⁷¹Kao što je od davnine obećao na usta svetih proroka;
- ⁷²Tako htjede smilovati se ocima našim i spomenuti se svetoga zavjeta svojega
- ⁷³Zakletve, kojom se zakle Abrahamu, ocu našem: "da će nam dati,
- ⁷⁴Da se izbavimo iz ruke neprijatelja, da mu služimo bez straha
- ⁷⁵U svetosti i pravednosti sve dane života svojega
- ⁷⁶Dijete moje, ti ćeš se zvati prorok Svevišnjega. Ići ćeš naprijed pred Gospodinom, da mu pripraviš putove,
- ⁷⁷Da doneseš vijest spasenja narodu njegovu u oproštenju grijeha njegovih
- ⁷⁸Po dubokom milosrđu Boga našega. Pohodio nas je istok s visine,
- ⁷⁹Da obasja one, koji sjede u noći i u sjeni smrtnoj, da uputi korake naše na put mira."
- ⁸⁰Dječak je rastao i jačao u duhu. Živio je u pustinji do onoga dana, kad se je pokazao pred Izraelom.

Luka – 2 glava

¹U one dane izade zapovijed od cara Augusta, da se popiše sav svijet.

²Ovo je bio prvi popis. Bio je pod Kvirinijem, namjesnikom Sirije. ³Svi su išli, da se upišu, svaki u svoj rodni grad.

⁴Josip je bio iz kuće i porodice Davidove. Tako uziđe on iz grada Nazareta u Galileji u Judeju u grad Davidov, koji se zove Betlehem,

⁵Da se upiše s Marijom, zaručenom svojom ženom, koja je bila trudna.

⁶Kad su bili ondje, ispuniše se njezini dani. ⁷Ona rodi svojega prvorodenog Sina, povi ga u pelenice i položi ga u jaslje. U gostioni nije bilo mjesta za njih.

⁸U onom kraju imali su pastiri u polju noćnu stražu kod stada svojega.

⁹Tada stupi anđeo Gospodnji k njima, i slava ih Gospodnja obasja. I uplašiše se vrlo. ¹⁰A anđeo im reče: "Ne bojte se! Evo, javljam vam veliku radost, koja će biti svemu narodu: ¹¹Danas vam se u gradu Davidovu rodi Spasitelj, Krist i Gospodin. ¹²I ovo neka vam je zna: "Naći ćete dijete, što je povito u pelenice i leži u jaslama."

¹³Ujedanput pridruži se anđelu velika vojska nebeska, koja je hvalila Boga i pjevala: ¹⁴"Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje."

¹⁵Tada otidoše anđeli od njih na nebo. A pastiri su govorili jeda drugome: "Poći ćemo tamo u Betlehem i vidjet ćemo, što se je dogodilo i što nam je Gospodin obznanio!" Otidoše brzo tamo i nađoše ¹⁶Mariju i Josipa i dijete, što je ležalo u jaslama. ¹⁷Pošto su bili to vidjeli, pripovjediše, što im je bilo rečeno za ovo dijete. ¹⁸Svi, koji su to čuli, divili su se tome, što im pripovjediše pastiri. ¹⁹A Marija je čuvala sve riječi ove i razmišljala o njima u srcu svojemu. ²⁰Pastiri se vratiše natrag, i hvalili su i slavili Boga za sve, što su bili čuli i vidjeli, kao što im je bilo rečeno.

²¹Kad se navrši osam dana da bude obrezano dijete, nadjenuše mu ime Isus, kao što bi nazvano od anđela, prije nego se začu u utrobi.

²²Pošto se svršišu dani čišćenja, što ih je propisivao zakon Mojsijev, donesoše ga u Jerusalem, da ga prikazu Gospodinu. ²³Jer ovako stoji napisano u zakonu Gospodnjem: "Svako muško prvorodeno ima se posvetiti Gospodinu." ²⁴I oni htjedoše prinijeti žrtvu, kao što je propisano u zakonu Gospodnjem: "dvije grlice ili dva golubića.

²⁵Tada je bio u Jerusalemu čovjek po imenu Simeon. On je bio pravedan, koji se bojao Boga i čekao je utjehu Izraelovu, i Duh Sveti bio je u njemu. ²⁶Njemu je bio objavio Duh Sveti, da neće vidjeti smrti, dok ne vidi Pomazanika Gospodnjega. ²⁷Ponukan od Duha dođe u hram, kad upravo donesoše roditelji dijete Isusa, da izvrše na njemu propis zakona. ²⁸Tada ga on primi na ruke svoje, uze slaviti Boga i reče:

²⁹"Sada možeš, Gospodine, po riječi svojoj u miru otpustiti slugu svojega.

³⁰Oči moje vidješe spasenje,

³¹Koje si priprazio pred svima narodima:

³²Svjetlost, da prosvijetli neznabošce, slavu naroda Izraelova."

³³Otac njegov i majka njegova vrlo su se čudili tome, što se govorilo za njega. ³⁴Simeon ih je blagoslovio. Tada reče Mariji, majki njegovoj: "Ovaj je određen na propast i na uskrsnuće mnogima u Izraelu i za znak, kojemu će se protiviti. ³⁵I također će dušu tvoju probosti mač. Tako će se otkriti misli mnogih srdaca."

³⁶Tada je bila i proročica Ana, kći Penuelova iz plemena Ašerova. Ona

je bila poodmakla u godinama. Nakon djevojaštva svojega živjela je sedam godina sa svojim mužem ³⁷I sad je bila udovica od osamdeset i četiri godine. Nikad nije odlazila od hrama i služila je Bogu postom i molitvom dan i noć. ³⁸I ona je došla u isto vrijeme, slavila je Boga i govorila za njega svima, koji su čekali otkup Jerusalema.

³⁹Izakako su bili izvršili sve po zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju u grad svoj Nazaret. ⁴⁰Dijete je raslo i jačalo. Bilo je puno mudrosti, i milost je Božja počivala na njemu.

⁴¹Roditelji njegovi išli bi svake godine u Jerusalem o blagdanu Pashe. ⁴²Kad mu je bilo dvanaest godina, uzašli su u Jerusalem po običaju blagdana. ⁴³Kad prodoše ovi dani, zaputiše kući. A dječak Isus zaostade u Jerusalemu, a da ne opaziše roditelji njegovi. ⁴⁴Misleći, da je s putnom družinom, otidoše dan hoda i stadoše ga tražiti po rodbini i po znancima. ⁴⁵Ali ga ne nađoše. Zato se vratiše u Jerusalem, i tražili su ga. ⁴⁶Poslije tri dana nađoše ga u hramu. Sjedio je među učiteljima, slušao ih i pitao ih. ⁴⁷Svi, koji su ga slušali, divili su se njegovu razumu i njegovim odgovorima.

⁴⁸Kad ga ugledaše, začudiše se. Majka njegova reče mu: "Dijete, što nam to učini? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili!"

⁴⁹On im reče: "Zašto ste me tražili? Zar nijeste znali, da ja moram biti u kući Oca svojega?"

⁵⁰A oni ne razumješe, što im on stim htjede reci. ⁵¹Tada siđe s njima i dođe u Nazaret, i bio im je poslušan. Majka je njegova čuvala sve riječi ove u srcu svojemu.

⁵²I Isus je napredovao u mudrosti, u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi.

Luka – 3 glava

¹Bilo je u petnaestoj godini vladanja cara Tiberija. Poncije Pilat bio je upravitelj u Judeji, Herod četverovlasnik u Galileji, njegov brat Filip četverovlasnik u Itureji i u pokrajini Trahonitskoj, Lizanija četverovlasnik u Abileni. ²Veliki svećenici bili su Ana i Kaifa. Tada dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu u pustinji. ³On prođe svu okolinu na Jordanu, i propovijedao je krštenje pokajanja za oproštenje grijeha. ⁴Kako stoji napisano u knjizi govora proroka Izaije: "Glas onoga, što viče u pustinji: "Pripravite put Gospodnji, poravnajte staze njegove! ⁵Svaka dolina neka se ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegne; što je krivo, neka bude pravo, što je neravno, neka bude ravan put! ⁶I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje."

⁷A ovako je on govorio narodu, što je izlazio krštenje: "Leglo zmijino, tko vam je rekao, da biste mogli umaći gnjevu, što dolazi? ⁸Rodite rodove obraćenja! Ne govorite u sebi: "Bog može Abrahamu podići djecu iz ovoga kamenja! ⁹Već je sjekira položena na korijen drveću. Svako drvo, koje ne rađa dobra roda, siječe se i u oganj se baca."

¹⁰Tada ga upitaše ljudi: "Što da činimo?" ¹¹On im odgovori: "Tko ima dvoje haljine, neka da jednu onome, koji nema nijednu; i tko ima hrane, neka čini isto tako!"

¹²I carinici dođoše, da ih krsti. Upitaše ga: "Učitelju, što da činimo?"

¹³On im odgovori: "Ne tražite više, nego što vam je određeno!"

¹⁴Isto tako upitaše ga vojnici: "Što da činimo?" Odgovori im: "Nikomu ne činite sile i prijevare, i budite zadovoljni svojom plaćom!"

¹⁵Narod je bio u napetosti. Svi su mislili u sebi, da nije Ivan možda Krist? ¹⁶A Ivan izjavi svima: "Ja vas krstim samo vodom. Ali dolazi jedan, koji je moćniji od mene. Ja nijesam dostojan odriješiti remena na obući njegovoj. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. ¹⁷Vijačom u

ruci očistit će gumno svoje; pšenicu će skupiti u žitnicu svoju, a pljevu će spaliti u ognju neugasivu."

¹⁸Još mnoge druge opomene dao je narodu i navješćivao mu radosnu vijest.

¹⁹Četverovlasnik Herod, kojega je bio ukorio zbog Herodijade, žene brata njegova, i zbog svih drugih sramota, ²⁰Dade još povrh svega baciti Ivana u tamnicu.

²¹Kad se je krstio sav narod, primi krštenje također Isus. Dok se je molio, otvori se nebo. ²²Duh Sveti siđe na njega u tjelesnom obliku kao golub. I viknu glas s neba: "Ti si moj ljubljani Sin, koji mi se je dopao."

²³Kad je Isus započeo, imao je oko trideset godina. Držali su ga za sina Josipova. Ovaj je bio sin Helijev, sin Matatov. ²⁴Sin Levijev, sin Melkijev, sin Janajev, sin Josipov, ²⁵Sin Matatijin, sin Amosov, sin Nahumov, sin Heslijev, sin Nagajev, ²⁶Sin Mahatov, sin Matatijin, sin Semejev, sin Josipov, sin Judin, ²⁷Sin Joanasov, sin Resin, sin Zerubabelov, sin Šealtielov, sin Nerijev, ²⁸Sin Melkijev, sin Adijev, sin Kosamov, sin Elmadamov, sin Erov, ²⁹Sin Jošuin, sin Eliezerov, sin Jorimov, sin Matatov, sin Levijev, ³⁰Sin Simeonov, sin Judin, sin Josipov, sin Jonin, sin Eliakimov, ³¹Sin Melejin, sin Menin, sin Matatin, sin Natanov, sin Davidov, ³²Sin Jesejev, sin Obedov, sin Boazov, sin Salmonov, sin Nahšonov, ³³Sin Aminadabov, sin Adminov, sin Arnijev, sin Hesronov, sin Peresov, sin Judin, ³⁴Sin Jakovljevi, sin Izakov, sin Abrahamov, sin Terahov, sin Nahorov, ³⁵Sin Serugov, sin Reuov, sin Pelegov, sin Eberov, sin Salin, ³⁶Sin Kainanov, sin Arfaksadov, sin Šemov, sin Noin, sin Lamekov, ³⁷Sin Metuselahov, sin Henokov, sin Jaredov, sin Mahalalelov, sin Kainanov, ³⁸Sin Enosov, sin Setov, sin Adamov, sin Božji.

Luka – 4 glava

¹Pun Duha Svetoga vrati se Isus od Jordana i bi od Duha odveden u pustinju. ²Ondje ostade četrdeset dana i bi kušan od đavla. Onih dana nije jeo ništa. Kad se oni navršše, ogladnje. ³Tada mu reče đavao: "Ako si Sin Božji, zapovjedi ovome kamenu, da postane kruh" ⁴Isus mu reče: "Stoji pisano: "Čovjek ne živi samo o kruhu."

⁵Tada ga odvede đavao na goru visoku, pokaza mu u trenut oka sva kraljevstva svijeta. ⁶I reče mu: "Svu ovu moć i slavu dat ću tebi; jer je predana meni i dajem je kojemu hoću. ⁷Ako se pokloniš meni, bit će sve tvoje." ⁸Isus mu reče: "Stoji pisano: "Gospodinu, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedino služi!"

⁹Tada ga odvede u Jerusalem, postavi ga navrh hrama i reče mu: "Ako si Sin Božji, baci se odavde dolje!" ¹⁰Jer stoji pisano: "Anđelima svojim naložio je za tebe, da te čuvaju. ¹¹Oni će te nositi na rukama svojim, da ne zapneš za kamen nogom svojom." ¹²Isus mu reče: "Kazano je: "Ne kušaj Gospodina, Boga svojega!"

¹³Kad svrši đavao sve kušnje svoje, otide od njega za neko vrijeme.

¹⁴U sili Duha vrati se Isus u Galileju. Njegov se je glas raširio po svojoj okolini. ¹⁵Učio je u tamošnjim sinagogama, i svi su ga slavili.

¹⁶Tako dođe i u Nazaret, gdje je bio odrastao. Po običaju svojemu otide u subotu u sinagogu. Ustade da čita. ¹⁷pružiše mu knjigu proroka Izaije. On otvori knjigu i namjeri se na mjesto, gdje je bilo napisano: "¹⁸"Duh Gospodnji počiva na meni. On me pomaza, da nosim radosnu vijest siromasima. Posla me, da navješćujem zarobljenima oslobođenje, slijepima vid, da oslobodim potlačene, ¹⁹Da proglašim milosnu godinu Gospodnju." ²⁰Tada zatvori knjigu, dade je natrag slugi i sjede. Oči sviju u sinagogi bile su uprte u njega. ²¹On im počne govoriti: "Danas se ispuni ova riječ Pisma, koju ste upravo čuli."

²²Svi su mu odobrali i divili se milosnim riječima, što su tekle iz usta njegovih. Rekoše: "Nije li ovo sin Josipov?"

²³On im reče: "Vi ćete meni bez sumnje reći ovu poslovicu: Liječniče, izliječi sam sebe! Učini i ovdje u svojemu zavičaju velika djela, što su se, kako čujemo, dogodila Kafarnaumu!" ²⁴Onda nastavi: "Zaista, kažem vam Ni jedan prorok ne vrijedi što u svojemu zavičaju. ²⁵Kažem vam u istinu: "Kad se je u dane Ilijine bilo zatvorilo nebo tri godine i šest mjeseci i po svoj zemlji vladala velika glad, tada je bilo mnogo udovica u Izraelu. ²⁶Ali ni k jednoj od njih ne bi poslan Ilija do k udovici u Sarfatu u području Sidona. ²⁷Tako je bilo i u vrijeme proroka Elišeja mnogo gubavih u Izraelu. Ali se ni jedan od njih ne očisti do Sirijca Naamana."

²⁸Na ove riječi svi se u sinagogi napuniše gnjeva. ²⁹Ustadoše, istjeraše ga iz grada i odvedoše do na rub gore, na kojoj je bio sagrađen njihov grad, da ga bace dolje.

³⁰Ali on prođe između njih i otide dalje,

³¹Side u Kafarnaum, grad u Galileji, i učio je ondje u subotu. ³²Čudili su se nauci njegovoj, jer je riječ njegova bila puna moći.

³³U sinagogi je bio čovjek, koji je bio apsjednut od nečistog duha. On povika iza glasa: ³⁴"Odlazi! Što mi imamo s tobom posla, Isuse Nazarećanine! Jesi li došao da nas upropastiš? Znam, tko si, Svetac Božji." ³⁵Isus mu zapovjedi: "Umukni i izađi iz njega!" Tada se baci zli duh na sredinu i izađe iz njega, a da mu nije našao.

³⁶Svi su se začudili i govorili jedan drugome: "Kakva je to riječ! Silnom moći zapovijeda on nečistim duhovima, i oni izlaze!" ³⁷Glas o njemu raširi se po svoj okolini

³⁸Iz sinagoge pođe u kuću Simonovu. Punica Simonova ležala je od teške groznice. Zamoliše ga, da joj pomogne. ³⁹On se prignu k njoj, zapovjedi groznici, i ona je pusti. Odmah ustade i posluži ih.

⁴⁰Kad sunce zađe, dovodili su svi k njemu svoje bolesnike, koji su trpjeli od raznih bolesti. On je stavljao na svakoga od njih ruke i iscjeljivao ih. ⁴¹Iz mnogih su izašli zli dusi, koji su vikali iza glasa: "Ti si Sin Božji!" A on im je prijetio i nije im dao reci, da znadu da je Krist.

⁴²Kad nastade dan, iziđe na samotno mjesto. Ali ga je tražio narod, pa ga i našao. Htjeli su ga zadržati i ne dati mu da otide. ⁴³A on im reče: "I drugim gradovima moram navijestiti radosnu vijest o kraljevstvu Božjem; jer sam za to poslan." ⁴⁴I tako je propovijedao po sinagogama galilejskim.

Luka – 5 glava

¹On je stajao kod Genezaretskoga jezera. Narod se nakupio oko njega, da sluša riječ Božju. ²Tada vidje dvije lađice, gdje stoje na obali. Ribari su bili izašli iz njih i čistili mreže svoje. ³On uzađe u jednu od lađica, koja je pripadala Simonu, i zamoli ga, da malo otisne od kopna. Tada sjede i uze učiti narod iz lađice.

⁴Kad je bio svršio svoj govor, reče Simonu: "Izvezi na pučinu, i bacite mreže svoje, te lovite!" ⁵"Učitelju," odgovori Simon, svu noć smo se trudili, i ništa ne uhvatismo. Ali na tvoju riječ bacit ću mreže. ⁶Učiniše to i uhvatiše tako mnogo riba, da su im se razdirale mreže. ⁷Zato mahnuše drugovima svojim u drugoj lađici, da dođu i da im pomognu. I dođoše. Napuniše obje lađe, tako da su se gotovo potopile.

⁸Kad to vidje Simon Petar, pade Isusu pred noge i reče: "Gospodine, otidi od mene; jer sam čovjek griješan!" ⁹Jer je bilo obuzelo udivljenje njega i sve drugove njegove zbog ribolova, što su ga bili učinili; ¹⁰Isto tako i Jakova i Ivana, sinove Zebedejeve, koji su bili drugovi Simonovi.

Tada reče Isus Simonu: "Ne boj se! Od sad ćeš ljude loviti." ¹¹Tada izvukoše lađice na zemlju, ostaviše sve i otidoše za njim.

¹²On je boravio u jednom gradu. Ondje je bio čovjek sav u gubi. Čim je vidio Isusa, baci se pred njega na lice ničice i zamoli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti." ¹³On pruži ruku svoju, dotaknu ga se i reče: "Hoću; očisti se!" Odmah guba pade s njega.

¹⁴A on mu zabranili da nikomu ne govori, i reče: "Nego idi, pokaži se svećeniku i prinesi žrtvu za očišćenje svoje, kako je propisao Mojsije; neka im to služi za svjedočanstvo!" ¹⁵Glas o njemu širio se sve dalje. U četama stjecali su se ljudi, da ga slušaju i da se iscjeljuju od svojih bolesti.

¹⁶A on je odlazio na samotna mjesta i molio se.

¹⁷Jednoga je dana učio, a sjedili su pritom farizeji i književnici, koji su bili došli iz svih sela galilejskih i judejskih i iz Jerusalema. Tada ga natjera sila Gospodnja na jedno iscjeljenje.

¹⁸Ljudi donesoše na nosilkama čovjeka uzeta. Kušali su da ga unesu u kuću i postave pred njega. ¹⁹Ali zbog mnoštva naroda nijesu ga mogli unijeti. Zato se popeše na krov i kroz crepove spustiše ga s posteljom na sredinu pred Isusa.

²⁰Kad vidje vjeru njihovu, reče: "Čovječe, oprošteni su ti grijehi tvoji."

²¹Tada su pomislili u sebi književnici i farizeji: "Tko je ovaj, što huli na Boga? Tko može opraštati grijehе osim jedinoga Boga?"

²²Isus prozre pomisli njihove i reče im: "Što mislite u srcima svojim?"

²³Što je lakše reći: "Oprošteni su ti grijehi tvoji?" ili reći: "Ustani i hodaj?"

²⁴Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehе!" I tada reče uzetome: "Zapovijedam ti, ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!"

²⁵Odmah ustade on pred očima njihovim, uze postelju, na kojoj je bio ležao, i otide kući slaveći Boga.

²⁶Svi su bili obuzeti udivljenjem i hvalili su Boga. Puni straha rekoše: "Danas smo vidjeli čudo."

²⁷Potom otide i vidje carinika po imenu Levija, gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde za mnom!" ²⁸On ustade, ostavi sve i pođe za njim.

²⁹I dade mu Levije u kući svojoj veliku gozbu. Veliko mnoštvo carinika i drugi ljudi bili su s njim za stolom. ³⁰Zbog toga su mrmljali farizeji i književnici. Rekoše učenicima njegovim: "Zašto s carinicima i grješnicima jedete i pijete?"

³¹Isus im reče: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni. ³²Nijesam došao da zovem na pokajanje pravednike nego grješnike."

³³Oni mu rekoše: "Učenici Ivanovi kao i farizejski poste često i mole se, a tvoji jedu i piju."

³⁴Isus im reče: "Možete li svatove natjerati da poste, dok je zaručnik među njima? ³⁵Ali će doći dani, kad će im se ugrabiti zaručnik. Onda će postiti u one dane."

³⁶A pripovijedao im i prisposobu: "Nitko ne reže krpe od nove haljine i ne prišiva je na staru haljinu; inače razdere ova novu, i staroj ne pristaje krpa od nove. ³⁷Nitko ne lijeva vina novoga u mjehove stare; inače prodre novo vino mjehove. Ono se prolije, i mjehovi propadnu. ³⁸Nego vino novo mora se lijevati u mjehove nove ³⁹Nitko, koji je pio staro vino, neće odmah novoga. Veli: "Staro je bolje."

Luka – 6 glava

¹Jedne subote išao je kroz usjeve. Učenici njegovi trgali su klasje, trli ga ruka na te jeli. ²Tada rekoše neki farizeji: "Zašto činite, što je zabranjeno u subotu?"

³Isus im reče: "Zar nijeste čitali, što učini David, kad ogladnje, on i pratiodci njegovi? ⁴Kako uđe u kuću Božju, uze kruhove postavljene, što ih smiju jesti samo svećenici, i jede i daje od njih također pratiodcima svojim?" ⁵Tada nastavi: "Sin je čovječki gospodar i od subote."

⁶Jedne druge subote posao je u sinagogu i učio. Bio je ondje čovjek, kojemu je desna ruka bila suha. ⁷Književnici i farizeji pazili su, neće li u subotu iscijeliti, da nađu, zašto da ga okrive.

⁸A on je znao pomisli njihove, i reče čovjeku sa suhom rukom: "i Ustani i na sredinu stani!" On ustade i tamo stade. ⁹Tada im reče Isus: "Pitam vas: "Ima li se u subotu činiti dobro ili zlo? Život spasiti ili pogubiti?"

¹⁰On ih pogleda sve unaokolo, i onda reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On to učini, i ozdravi ruka njegova.

¹¹Tada dođoše od bijesa, posve izvan sebe i posvjetovaše se među sobom, što bi mogli učiniti Isusu.

¹²U one dane otide on na goru, da se pomoli. Svu noć provede s Bogom u molitvi. ¹³Kad bi dan, dozva učenike svoje k sebi i izabra od njih dvanaestoricu, koje nazva apostolima: ¹⁴Simona, koga prozva Petrom, i njegova brata Andriju; nadalje Jakova i Ivana, Filipa i Bartolomeja, ¹⁵Mateja i Tomu, Jakova, sina Alfejeva, i Simona prozvanoga "Revnitelja", ¹⁶Judu, brata Jakovljeva, i Judu Iskariota, koji postade njegov Izdajnik.

¹⁷S njima siđe i stade na mjestu ravnu. Velika četa učenika njegovih i mnogobrojno mnoštvo naroda iz sve Judeje, Jerusalema i primorja od Tira i Sidona ¹⁸Dodoše da ga slušaju i da se iscijele od svojih bolesti. Koji su bili mučeni od nečistih duhova, bili su iscijeljeni. ¹⁹Sav je narod tražio da ga se dotakne; jer je od njega izlazila sila, i sve je ozdravljao.

²⁰Tada on upravi oči svoje na učenike svoje i progovori: "Blagoslovljeni ste vi siromašni! Vaše je kraljevstvo Božje,

²¹Blagoslovljeni ste, koji gladujete sada! Vi ćete se nasititi
Blagoslovljeni ste, koji plaćete sada! Vi ćete se smijati!

²²Blagoslovljeni ste, kad ljudi mrze na vas, kad vas odbacuju i sramote i ozloglašuju ime vaše zbog Sina čovječjega! ²³Radujte se u onaj dan i veselite se; jer gle, velika je plaća vaša na nebu, jer su isto tako činili prorocima oci njihovi.

²⁴Ali teško vama, bogati, Vi već imate utjehu svoju.

²⁵Teško vama, koji ste sada siti! Vi ćete gladovati. Teško vama, koji se sada smijete! Vi ćete tugovati i plakati.

²⁶Teško vama, kad vam laska sav svijet, jer su isto tako činili lažnim prorocima oci njihovi.

²⁷Ali kažem vama, svojim slušateljima: "Ljubite neprijatelje svoje, dobro činite onima, koji mrze na vas, ²⁸Blagoslivljajte one, koji vas proklinju, i molite se za one, koji vas kleveću! ²⁹Udari li te tko po obrazu, okreni mu i drugi! Uzme li ti tko kabanicu, podaj mu i haljinu! ³⁰Tko te moli, daj mu! Tko ti uzme tvoje, ne traži od njega natrag! ³¹Kako hoćete da čine vama ljudi, tako činite i vi njima! ³²Ako ljubite samo one, koji vas ljube, kakvu hvalu očekujete za to i grješnici ljube one, koji njih ljube. ³³Ako činite dobro samo onima, koji vama čine dobro, kakvu hvalu očekujete za to? Jer isto čine i grješnici. ³⁴Ako posuđujete samo onima, od kojih

se nadate što dobiti, kakvu hvalu očekujete za to? I grješnici posuđuju jedni drugima, da opet dobiju jednako za to. ³⁵Nego ljubite neprijatelje svoje, činite dobro i posuđujte, a da ne očekujete što natrag! Tada će biti vaša plaća velika, i bit ćete djeca Svevišnjega; jer je on dobrotiv prema nezahvalnima i zlima. ³⁶Budite dakle milosrdni, kao što je milosrdan Otac vaš.

³⁷Ne sudite! Tada nećete biti suđeni. Ne osuđujte, i nećete biti osuđeni! Opraštajte, i bit će vam oprošteno. ³⁸Dajte, i dat će vam se: mjeru dobru, punu, stresenu i preobilatu dat će vam u krilo, jer će vam se odmjeriti istom mjerom, kojom vi mjerite."

³⁹A rekoše im i prispodobu: "Može li slijepac voditi slijepca? Neće li obadva pasti u jamu? ⁴⁰Učenik ne stoji nad učiteljem. Svaki, koji se izučí, jest kao učitelj njegov. ⁴¹Što vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u svojem oku ne opažaš? ⁴²Kako možeš reći bratu svojemu: "Brate, daj da izvadim trun iz oka tvogega, kad sam ne vidiš brvna u oku svojemu? Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svojega, onda ćeš vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega!

⁴³Drvo dobro ne rađa zla roda, i drvo zlo ne rađa dobra roda. ⁴⁴Svako se drvo poznaje po rodu svojemu. S trnja se ne beru smokve, i grožđe se ne bere s kupine, ⁴⁵Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro; a zao čovjek iz zla blaga iznosi zlo, jer čega je srce puno, o tom govore usta.

⁴⁶Što me zovete: Gospodine, Gospodine! a ne činite, što govorim?

⁴⁷Pokazat ću vam, na koga je nalik onaj, koji dolazi k meni, sluša riječi moje i izvršuje ih. ⁴⁸On je nalik na čovjeka, koji je sagradio kuću, duboko kopao i stavio temelj na kamen. Dođe poplava, navali bujica na tu kuću. Ali je nije mogla potresti, jer je bila dobro sagrađena. ⁴⁹A tko sluša riječi moje, ali ih ne izvršuje, nalik je na čovjeka, koji sazida kuću svoju na zemlji bez temelja. Kad navali na nju bujica, odmah pade, i velika je bila ruševina kuće one."

Luka – 7 glava

¹Pošto je bio svršio sve govore svoje pred narodom, pođe u Kafarnaum.

²Ondje je u jednog satnika ležao na umoru sluga, koji mu je bio vrlo drag. ³Kad je čuo za Isusa, dade ga po starješinama židovskim zamoliti, da bi došao i ozdravio slugu njegova. ⁴Ovi dođoše k Isusu i zamoliše ga usrdno: "On zaslužuje, da mu to učiniš; ⁵Jer ljubi narod naš i sagradio nam je sinagogu."

⁶Isus pođe s njima. Kad više nije bio daleko od kuće, poruči mu satnik po prijateljima: "Gospodine, ne trudi se; jer nijesam dostojan, da uđeš pod krov moj. ⁷Zato i nijesam držao sebe dostojnim, da dođem k tebi. Reci samo riječ, i ozdravit će sluga moj. ⁸I ja, ako sam i podložnik, rekнем jednomu od vojnika, što su poda mnom: 'Idi!' i ide; k jednomu drugom: 'Dođi!' i dođe; i slugi svojemu. 'Učini to!' i učini."

⁹Kad je to čuo Isus, začudi mu se. Okrenu se i reče narodu, koji ga je pratio: "Kažem vam, tako velike vjere ne nađoh u Izraelu!"

¹⁰Kad se poslani vratiše kući, nađoše zdrava slugu, koji je bio bolestan.

¹¹Potom otide u grad po imenu Nain. S njim su išli učenici njegovi i mnogobrojan narod.

¹²Kad se približi k vratima gradskim, iznosili su mrtvacu, jedinca sina majke njegove, koja je bila udovica. Mnogo je naroda iz grada išlo za njim.

¹³Kad je vidje Gospodin, sažali mu se za njom, i reče joj: "Ne plači!"

¹⁴Tada pristupi i dotaknu se lijesa. Nosioci stadoše. I on reče: "Mladiću, velim ti, ustani!" ¹⁵Tada se uspravi mrtvac i počne govoriti. I dade ga majki njegovoj.

¹⁶Strah obuze sve. Slavili Boga i govorili: "Velik prorok ustade među nama. Bog pohodi narod svoj." ¹⁷Glas o tom raširi se po svoj Judeji i po svoj okolini.

¹⁸Za sve ovo javiše Ivanu učenici njegovi. ¹⁹Tada dozva Ivan k sebi dvojicu učenika svojih, posla ih Gospodinu i dade ga upitati: "Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

²⁰Ljudi dođoše k njemu i rekoše: "Ivan Krstitelj šalje nas k tebi, da te upitamo: "Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

²¹U onaj upravo čas iscijeli mnoge od bolesti, od muke i od zlih duhova i mnogima slijepima darova vid očni. ²²I odgovori im: "Idite i javite Ivanu, što ste vidjeli i čuli: Slijepi vide, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda radosna vijest. ²³Blagoslovljen je onaj, komu ja nisam povod spoticanja!"

²⁴Kad su bili otišli poslanici Ivanovi, počne mnoštvu naroda govoriti za Ivana: "Što ste izašli u pustinju? Da vidite trsku, koju ljulja vjetar? ²⁵Ili što ste izašli? Da vidite čovjeka u mekanim haljinama? Ne, ljudi koji nose fine haljine i žive raskošno, na dvorima su kraljeva. ²⁶Što ste izašli? Da vidite proroka? Da, kažem vam, još više nego proroka. ²⁷On je onaj, o kojem stoji pisano: Eto, šaljem glasnika svojega pred tobom, da pripravi put pred tobom. ²⁸Kažem vam: Između rođenih od žene nema većega od Ivana. Ipak najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega."

²⁹Sav narod, koji ga je slušao, i carinici upoznaše pravednost Božju i primiše krštenje Ivanovo. ³⁰A farizeji i književnici prezreše odluku Božju i ne dadoše se krstiti od njega.

³¹"S kim da prispodobim ljude ovoga roda? Na koga su nalik? ³²Oni su kao djeca, što sjede na trgu i dovikuju jedni drugima: Mi smo vam

zasvirali, i vi nijeste igrali; mi smo tužaljke zapjevali, i vi nijeste plakali. ³³Ivan Krstitelj došao je; on nije jeo kruha i nije pio vina. Tada ste rekli: Od đavla je opsjednut. ³⁴Sin čovječji došao je; on jede i pije. A vi kažete: Gle izjelice i pijanice, prijatelja carinicima i grješnicima! ³⁵Ali mudrost spoznadoše kao pravednu sva djeca njezina."

³⁶Jedan farizej zamoli ga, da bi objedovao kod njega. Pođe u kuću farizejevu i sjede za stol.

³⁷U gradu je živjela žena kao grješnica. Kad doznade, da je on za stolom u kući farizejevoj, donese posudicu od alabastera s pomasti.

³⁸Ona se plačući postavi odostraga nogu njegovih i uze noge njegove kvasiti suzama svojim i otirati kosom glave svoje. Tada je cjelivala noge njegove i mazala ih pomašću.

³⁹Kad to vidje farizej, koji ga je bio pozvao, pomisli u sebi: "Kad bi ovaj bio prorok, znao bi tko i kakva je to žena, koja ga se dotiče – jedna grješnica."

⁴⁰Isus mu reče: "Simone, imam ti nešto reći." On reče: "Kaži, učitelju!"

⁴¹Reče: "Jedan vjerovnik imao je dva dužnika. Jedan mu je bio dužan pet stotina denara, drugi pedeset. ⁴²Jer nijesu mogli platiti svojega duga, otpusti ga obojici. Koji će ga sad od njih više ljubiti?"

⁴³Simon odgovori: "Mislim onaj, kojemu je više poklonio." Isus mu reče: "Pravo si sudio." ⁴⁴Tada okrenuvši se k ženi reče Simonu: "Vidiš li ovu ženu? Dođoh u tvoju kuću, a ti mi ne dade vode za noge moje; a ona suzama svojim okvasi noge moje i kosom svojom otre. ⁴⁵Ti mi ne dade cjelova; a ona, otkako uđe, ne prestade cjelivati nogu mojih. ⁴⁶Uljem nijesi pomazao glave moje; a ona pomašću pomaza noge moje. ⁴⁷Zato kažem ti: Njoj su oprošteni mnogi grijehi njezini, jer je pokazala mnogu ljubav. A kojemu se oprašta manje, taj ima također samo malo ljubavi." ⁴⁸Tada reče njoj: "Tvoji su ti grijehi oprošteni."

⁴⁹Onda oni, koji su bili za stolom, pomisliše u sebi: "Tko je ovaj, da i grijeha oprašta?"

⁵⁰A on reče ženi: "Vjera te je tvoja spasila. Idi u miru!"

Luka – 8 glava

¹Potom je putovao od grada do grada, od sela do sela, propovijedao je i navješćivao radosnu vijest o kraljevstvu Božjemu. S njim su dvanaestorica ²i neke žene, koje je On bio iscijelio od zlih duhova i od bolesti: "Marija po imenu Magdalena, iz koje je bilo izašlo sedam zlih duhova. ³I Ivana, žena Huze, upravitelja Herodova, i Suzana i još mnoge druge, koje su služile njima imanjem svojim.

⁴Kad se skupilo veliko mnoštvo naroda i ljudi dolazili k njemu iz svih gradova, rekoše prisposobu ovu: ⁵"Izađe sijač da sije sjeme svoje. Kad je sijao, nekoje pade na put, pogazi se, i ptice nebeske pozobaše ga. ⁶Drugo pade na kamenito tlo. Ono doduše izniknu, ali se osuši, jer nije imalo vlage, ⁷Opet drugo pade među trnje. Uzraste trnje zajedno i uguši ga. ⁸Drugo napokon pade na zemlju dobru, izniknu i donese rod stostruk." Kad ovo reče, povika: "Tko ima uši, neka čuje!"

⁹Tada ga upitaše učenici njegovi, što znači prisposoba ova.

¹⁰On odgovori: "Vama je dano, da razumijete tajne kraljevstva Božjega. Drugima se daju u prisposobama, da vide, a ipak ne vide, da čuju, a ipak ne razumiju.

¹¹Prisposoba znači ovo: "Sjeme je riječ Božja. ¹²Koji su na putu, to su oni, koji slušaju; a onda dolazi đavao i uzima riječ iz srca njihova, da ne vjeruju i da se ne spase. ¹³Koji su na kamenitu tlu, to su oni, koji doduše riječ slušaju i s radošću primaju, ali ne uhvate korijena. Vjeruju za neko vrijeme, ali u vrijeme napasti otpadnu. ¹⁴Što pade među trnje, to su oni, koji doduše riječ slušaju, ali onda zapadnu u brige, bogatstvo

i uživanje života i uguše se i tako roda ne donose. ¹⁵Što napokon pade na zemlju dobru, to su oni, koji riječ slušaju, u dobru je i poslušnu srcu čuvaju i tako rod stalno donose.

¹⁶Nitko ne upali svjetiljke i ne poklapa je posudom, niti je meće pod postelju, nego je stavlja na svijećnjak, da vide svjetlo svi, koji ulaze.

¹⁷Jer ništa nije skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi saznalo i na svjetlo izašlo. ¹⁸Pazite zato, kako slušate, jer tko ima, dat će mu se. A tko nema, još će mu se uzeti, što misli da ima."

¹⁹Majka njegova i braća njegova dođoše k njemu, ali nijesu mogli do njega od naroda. ²⁰Javiše mu: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i žele da to vide."

²¹On im reče: "Majka moja i braća moja jesu oni, koji slušaju riječ Božju i vrše je."

²²Jednoga dana uzađe On s učenicima svojim u lađicu i reče im: "Prijeći ćemo na drugu obalu jezera. I odrinuše od zemlje. ²³Dok su se vozili tamo, on zaspao. Tada se podiže bura na jezeru. Valovi su ih pokrivali, i bili su u pogibli. ²⁴Onda pristupiše k njemu, probudiše ga i povikaše: "Učitelju, učitelju, izgibosmo!" On se diže i zapovjedi vjetru i bijesnoj vodi. Oni se smiriše, i nastade tišina. ²⁵Tada im reče: "Gdje je vjera vaša?" Puni straha i začuđenja rekoše jedan drugome: "Tko je ovaj? Jer on zapovijeda i vjetrovima i vodi, i slušaju ga!"

²⁶Odvezoše se u kraj Gadarenski, što leži prema Galileji. ²⁷Jedva je bio izašao na zemlju, dođe mu u susret iz grada jedan čovjek, koji je bio opsjednut od zlih duhova. Već dugo vremena nije više nosio haljina i nije stanovao u kući, nego u kamenitim grobovima. ²⁸Čim je ugledao Isusa, baci se vičući pred njega ničice i povika iza glasa: "Što mi imamo s tobom, Isuse, Sine Boga, Svevišnjega? Molim te, ne muči me!" ²⁹Jer on zapovjedi nečistome duhu, da izađe iz čovjeka. Već dugo imao ga je on u svojoj vlasti. Vezali su ga u lance i okove, da a čuvaju;

ali on istrga okove, i zao duh potjerao ga u pustinju.

³⁰Isus ga zapita: "Kako se zoveš?" On odgovori: "Legija". Ser su mnogi zli dusi bili ušli u njega. ³¹Ovi zamoliše, da ih ipak ne otputi u pakao.

³²A pasao je u blizini na obronku gore veliko krdo svinja. Zamoliše ga, da bi im dopustio da uđu u svinje. On im to dopusti. ³³I tako izadoše zli duhovi iz čovjeka i uđoše u svinje. Krdo navali niz obronak u jezero i utopi se.

³⁴Kad vidješe pastiri, što se dogodi, pobjegoše odatle i javiše to u gradu i po selima. ³⁵Tada izadoše ljudi da vide, što se to dogodilo. Dodoše k Isusu i nađoše čovjeka, iz kojega su bili izašli zli dusi, gdje sjedi kod nogu Isusovih obučen i pametan. Uplašiše se. ³⁶Očevici pripovjediše im, kako je opsjednuti bio iscijeljen. ³⁷Tada ga zamoli sve pučanstvo okoline Gadarenske, da otide od njih; jer ih je bio obuzeo velik strah, A on uđe u lađicu i otide natrag.

³⁸Čovjek, iz kojega su bili izašli zli dusi, zamoli ga, da smije s njim ići. Ali ga Isus otpusti i reče: ³⁹"Vrati se kući natrag i pripovijedaj, što ti učini Bog!" On otide i navješćivao je po svem gradu, što mu je bio učinio Isus.

⁴⁰Kad se vrati Isus, radosno ga primi mnoštvo naroda; jer su ga svi očekivali.

⁴¹Tada dođe čovjek po imenu Jair, predstojnik sinagoge. On pade Isusu pred noge i zamoli ga, da dođe u kuću njegovu; ⁴²Jer je njegova jedina kći, u dobi od kojih dvanaest godina, ležala na umoru. Na putu tamo tiskao se narod oko njega. ⁴³Tu je bila jedna žena, koja je već dvanaest godina trpjela od tečenja krvi. Bila je sve svoje imanje potrošila na liječnike, i ni jedan je nije mogao izliječiti. ⁴⁴Ona pristupi straga i dotače se skuta haljine njegove, i odmah joj prestade tečenje krvi.

⁴⁵Isus zapita: "Tko me se dotače?" Kad su svi to nijekali, rekoše Petar i njegovi drugovi: "Učitelju, mnoštvo naroda gura te i tiska a veliš: "Tko me se dotače?" ⁴⁶A Isus reče: "Netko me se dotače; jer ja opazih, kako je sila izašla iz mene."

⁴⁷I kad vidje žena, da je otkrivena, pristupi drščući, pade pred njega ničice i pripovjedi pred svim narodom, zašto ga se dotače i kako odmah ozdravi. ⁴⁸On joj reče: "Kćeri, vjera te tvoja ozdravi. Idi u miru!"

⁴⁹Dok je on još govorio dođe netko iz kuće predstojnika sinagoge i javi: "Kći je tvoja umrla, ne trudi dalje učitelja!"

⁵⁰Isus je to čuo i rekao mu: "Ne boj se! Samo vjeruj! Ona će se spasiti!"

⁵¹Kad dođe u kuću, pusti unutra samo Petra, Ivana i Jakova i oca i majku djevojke. ⁵²Svi su plakali i naricali za njom. A on reče: "Ne plačite; ona nije mrtva, nego samo spava;"

⁵³Tada su mu se podsmijevali; jer su znali, da je bila mrtva. ⁵⁴On je uze za ruku i povika: "Djevojko, ustani!" ⁵⁵Tada se povrati duh njezin, i ustade odmah. Onda zapovjedi, da joj dadu neka jede. ⁵⁶Roditelji njezini bili su izvan sebe od začuđenja. A on im zapovjedi, da ni s kim ne govore o tom.

Luka – 9 glava

¹On sazva dvanaestoricu i dade im moć i vlast nad svima zlim duhovima i da iscjeljuju od bolest;. ²Tada ih posla da navješćuju kraljevstvo Božje i da iscjeljuju bolesnike.

³Reče im: "Ne uzimajte ništa na put, ni štapa ni torbe ni kruha ni novaca; ni dvoje haljine da imate!" ⁴Kad dođete u koju kuću, onda ostanite, dok odatle ne pođete dalje. ⁵A gdje vas ne prime, ostavite taj grad i otriesite prah s nogu svojih za svjedočanstvo protiv njih!

⁶Oni zaputiše, i išli su od mjesta do mjesta, posvuda navješćivali evanđelje i iscjeljivali bolesnike.

⁷Četverovlasnik Herod čuo je o svima ovim događajima i pao je u nemir, jer neki rekoše "Ivan je uskrsnuo od mrtvih." ⁸Drugi: "Ilija se pojavio." Opet drugi: Jedan je od starih proroka uskrsnuo." ⁹Herod reče: "Ali ja sam dao Ivanu odsjeći glavu! A tko je taj, o kojemu čujem takve stvari?" I želio ga je vidjeti.

¹⁰Apostoli se vratiliše i pripovjediše mu sve, Što su bili učinili. Tada se povuče s njima na samotno I mjesto u području grada Betsaide. ¹¹A narod to opazi i pođe za njim. On ih je primio prijazno, govorio im o kraljevstvu Božjem i iscjeljivao sve, koji su trebali iscjeljivanja.

¹²Već se je dan stao naginjati. Tada dođoše dvanaestorica k njemu i rekoše: "Otpusti narod! Neka idu u okolna sela i zaselke, da potraže stan i hranu; jer smo ovdje u pustom kraju."

¹³On im reče: "Podajte in vi neka jedu!" Oni odgovoriše: "Imamo samo pet kruhova i dvije ribe; i morali bismo poći i kupiti hrane za sve ovo mnoštvo." ¹⁴Bilo je naime oko pet tisuća ljudi. Tada on reče učenicima svojim: "Posadite ih u hrpe po pedeset!" ¹⁵Učiniše tako i sve ih posadiše. ¹⁶Tada uze onih pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo i blagoslovi ih. Onda ih prelomi i dade ih učenicima, da razdaju narodu. ¹⁷Svi su jeli i nasitili se. I nakupiše još dvanaest punih košarica od komada, što pretekoše.

¹⁸Kad se je jedanput sam molio, i samo učenici njegovi bili s njim, zapita ih: "Za koga me drže ljudi?"

¹⁹Oni odgovoriše: "Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju. Još drugi misle, da je koji uskrsnuo od starih proroka."

²⁰Tada ih upita dalje: "A za koga me vi držite?" Petar odgovori: "Za pomazanika Božjega."

²¹A on im zabrani strogo, da nigdje nikome to ne govore. ²²Pridodade: "Sin čovječji mora trpjeti mnogo, bit će od starješina, glavara svećeničkih i književnika odbačen i ubijen, ali će treći dan uskrsnuti,"

²³A svima reče: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme na sebe križ svoj svaki dan i neka tako ide za mnom! ²⁴Jer tko hoće život svoj da spasi, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene, spasit će ga. ²⁵Jer što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a izgubi samoga sebe i propadne? ²⁶Jer tko se stidi mene i mojih riječi, toga će se stidjeti i Sin čovječji, kad dođe u slavi svojoj, Očevoj i svetih anđela. ²⁷Kažem vam zaista: "Od onih, koji stoje ovdje, neki neće okusiti smrti, dok ne vide kraljevstva Božjega."

²⁸Jedno osam dana iza ovih govora uze Petra, Ivana i Jakova sobom i uzađe na goru, da se pomoli. ²⁹Dok se je molio, promijeni se lice njegovo, i odjeća njegova postade sjajnobijela. ³⁰I dva su čovjeka govorila s njim: "Mojsije i Ilija. ³¹Pokazaše se u slavi i govorili su o svršetku njegovu, što ga je imao naći u Jerusalemu.

³²Petar i drugovi njegovi bili su svladani od sna. Kad se probudiše, vidješe slavu njegovu i obadva čovjeka, koji su stajali s njime. ³³Kad su se ovi htjeli od njega rastati, reče Petar Isusu: "Učitelju, dobro je, da smo ovdje. Načinit ćemo tri sjenice: "tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu," Nije znao što govori.

³⁴Dok je još govorio, dođe oblak i zakloni ih. Uplašiše se, kad oni zađoše u oblak. ³⁵A iz oblaka povika glas: "Ovo je Sin moj izabrani, njega slušajte!

³⁶Kad je bio glas prestao, bio je Isus opet sam. Oni su šutjeli i u one dane nijesu nikome ništa pripovijedali o tom, što su bili vidjeli.

³⁷Kad su drugi dan silazili s gore, dođe mu u susret veliko mnoštvo naroda. ³⁸Tada povika jedan čovjek iz naroda: "Učitelju, molim te, pogledaj na sina mojega; jedinac mi ³⁹Zao duh hvata ga, tada najedanput zaviče. On ga drma tako da se pjeni. Samo teško odstupi od njega i još ga izlomi svega. ⁴⁰Molio sam učenike tvoje, da ga istjeraju; ali ne mogoše."

⁴¹Isus reče: "O nevjerni i naopaki rode! Dokle ću još ostati kod vas i podnositi vas? Donesi ovamo sina svojega!"

⁴²Dok se je još približavao, trgao ga je i drmao zao duh. Isus zaprijeti nečistome duhu, iscijeli dječaka i dade ga natrag ocu njegovu.

⁴³Sve se je divilo veličini Božjoj. Dok su se svi čudili svemu, što je on činio, reče učenicima svojim: " ⁴⁴Upamtite dobro riječi ove: "Sin čovječji bit će predan u ruke čovječje." ⁴⁵Ali oni ne razumješe riječi ove, ostade im tamna; ne mogoše je shvatiti. Ali su se bojali da ga zapitaju za nju.

⁴⁶Dođe im misao u pamet, tko je od njih najveći.

⁴⁷Jer je Isus poznao pomisli srdaca njihovih, uze dijete, stavi ga uza se i reče im: ⁴⁸Tko primi ovo dijete u ime moje, mene prima; a tko mene prima, prima onoga, koji me je poslao, jer tko je najmanji među vama svima, on je velik."

⁴⁹Ivan izvijesti: "Učitelju, vidjesmo, kako jedan u ime tvoje izgoni đavle. Zabranismo mu, jer ne pripada našem učeničkom zboru." ⁵⁰Isus mu reče: "Ne branite mu; jer tko nije protiv vas, za vas Je."

⁵¹Približavali se dani uzeća njegova. Tada on čvrsto nakani da ide u Jerusalem. ⁵²I posla glasnike pred sobom. Oni otidoše i dođoše u jedno mjesto Samarije, da mu priprave gdje će prenoćiti, ⁵³Ali ga ne

primiše, jer je bio na putu u Jerusalem.

⁵⁴Kad to vidješe učenici Jakov i Ivan, rekoše: "Gospodine, hoćeš li da zazovemo oganj s neba, da ih uništi?"

⁵⁵A on se okrenu i ukori ih rekavši: "Ne znate, čijega ste duha. ⁵⁶Sin čovječji nije došao da upropasti duše, nego da ih spasi". I tako otidoše u drugo mjesto.

⁵⁷Kad su išli dalje putem, reče mu jedan: "Ići ću za tobom, kamo god pođeš." ⁵⁸Isus mu reče: "Lisice imaju svoje jame, ptice nebeske svoja gnijezda. A Sin čovječji nema mjesta, gdje bi mogao nasloniti glavu svoju."

⁵⁹Drugoga pozva: "Hajde za mnom!" On odgovori: "Gospodine, pusti me da najprije otidem i pokopam oca svojega." ⁶⁰Isus mu reče: "Pusti neka mrtvi pokopavaju svoje mrtvace; a ti hajde i navješćuj kraljevstvo Božje!"

⁶¹Opet drugi reče: "Ja ću ići za tobom, Gospodine, ali me najprije pusti da se oprostim s porodicom svojom." ⁶²Isus mu reče: "Ni jedan, koji metne ruku svoju na plug i opet se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje."

Luka – 10 glava

¹Potom odredi Gospodin još drugih sedamdeset i dva, i posla ih po dva i dva pred sobom u sve gradove i mjesta, kada je mislio sam doći. ²On im reče: "Žetva je velika, a poslenika je malo. Molite se zato gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!

³Idite! Eto, ja vas šaljem kao jaganjce među vukove. ⁴Ne uzimajte sobom kese za novac ni torbe ni obuće i nikoga ne pozdravljajte na putu! ⁵Kad dođete u koju kuću, najprije recite: "Mir kući ovoj!" ⁶Prebiva li

ondje sin mira, počinut će na njemu mir vaš; inače vratit će se k vama. ⁷Ostanite u toj kući, jedite pijte; što imaju; jer je poslanik dostojan svoje plaće. Ne prelazite iz jedne kuće u drugu!

⁸Kad dođete u koji grad, i prime vas, jedite, što se iznese pred vas. ⁹Iscjeljujte bolesnike, što su ondje, i navijestite; Kraljevstvo Božje približilo se vama. ¹⁰Ako li dođete u koji grad i ne prime vas, izađite na ulice njegove i recite: ¹¹I prah vašega grada, što je prionuo za noge naše, otresamo na vas. Ali ovo znajte: Kraljevstvo se je Božje približilo. ¹²Kažem vam: Sodomi će biti lakše u onaj dan, negoli gradu onome.

¹³Teško tebi, Korozaine! Teško tebi Betsaido! Jer kad bi se bila u Tiru i Sidonu dogodila čudesa, što su se dogodila u vama, davno bi već činili pokajanje u vreći i pepelu. ¹⁴Ali Tiru i Sidonu bit će lakše na sudu nego vama. ¹⁵I ti, Kafarnaume, zar ćeš se dići do nebesa? Do pakla ćeš biti srušen!

¹⁶Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire; a tko prezire mene, prezire onoga koji je mene poslao."

¹⁷Puni radosti vratiše se sedamdeset i dvojica i izvijestiše: "Gospodine, i zli dusi pokoravaju nam se u ime tvoje."

¹⁸On im reče: "Vidjeh sotonu, gdje spade s neba kao munja. ¹⁹Eto, dadoh vam vlast da stupate preko zmija i skorpiona i preko svake neprijateljske sile; ništa vam neće moći nauditi. ²⁰Ali se ne radujte tomu, što vam se dusi pokoravaju; nego se radujte, što su vaša imena zapisana na nebesima."

²¹U onaj dan obradova se on u Duhu Svetome i reče: "Slavim te, Ode, Gospodine neba i zemlje, što si ovo skrio od mudrih i razumnih, a objavio malenima. Da, Oče, tako se je dopalo tebi. ²²Sve je meni predano od Oca mojega. Nitko ne zna, tko je Sin, osim jedinoga Oca, i nitko, tko je Otac, osim jedinoga Sina, i kojemu I Sin hoće da objavi."

²³Tada se okrenu napose učenicima svojim i reče: "Blagoslovljene oči, koje vide ono što vi vidite! ²⁴Jer vam kažem: "Mnogi proroci i kraljevi htjedoše vidjeti, što vi vidite, i ne vidješe, htjedoše čuti, što vi čujete, i ne čuše."

²⁵Tada se diže neki zakonodavac, da ga kuša. On zapita: "Učitelju, što moram činiti, da postignem život vječni?"

²⁶On mu reče: "Što stoji pisano u zakonu? Kako čitaš?"

²⁷On odgovori: "Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe!"

²⁸Reče mu: "Pravo si odgovorio, čini to, i imat ćeš život!"

²⁹A on se htjede opravdati i zapita Isusa: "A tko je moj bližnji?"

³⁰Tada odgovori Isus i reče: "Jedan je čovjek silazio iz Jerusalema u Jeriho i pade među razbojnike. Oni ga oplijeniše, izraniše, ostaviše ga pola mrtva i otidoše. ³¹Slučajno je istim putem silazio neki svećenik, i on ga vidje i prođe. ³²Isto tako dođe tamo neki Levit, vidje ga i prođe. ³³I neki Samarijanac na svom putu dođe u njegovu blizinu, i kad ga vidje, sažali mu se. ³⁴Pristupi k njemu, zali uljem i vinom rane njegove i zavi ih, Tada ga podiže na svoje živinče, dovede ga u gostionicu i pobrinu se za njega. ³⁵Sutradan izvadi dva denara, dade ih gostioničaru i reče mu: "Brini se za njega, i što više potrošiš, platit ću ti, kad se vratim. ³⁶Tko je od ove trojice bio bližnji onome, koji je bio pao među razbojnike?"

³⁷On odgovori: "Onaj, koji mu je iskazao milosrđe." I Isus mu reče: "Idi, i ti čini tako!"

³⁸Na putu se uvrati u jedno selo. Žena neka, po imenu Marta, primi ga u svoju kuću. ³⁹I u nje je bila sestra, po imenu Marija. Ova sjede do nogu Gospodnjih i slušala je besjedu njegovu. ⁴⁰A Marta je prionula za posao, da ga podvori. Ona pristupi i reče: "Gospodine, zar ti ne mariš, što me sestra moja ostavi samu da dvorim. Reci joj dakle, da mi pomogne!"

⁴¹Gospodin joj odgovori: "Marta, Marta, brineš se i skrbiš za mnogo.

⁴²Samo je jedno potrebno. Marija je najbolji dio izabrala, koji joj se neće oduzeti."

Luka – 11 glava

¹Jednoć se je molio na jednom mjestu. Kad je svršio, zamoli ga jedan od učenika njegovih: "Gospodine, uči nas moliti se, kao što je i Ivan učio učenike svoje moliti se."

²Tada im on reče: "Kad se molite, govorite: "Oče, neka se sveti ime tvoje! Neka dođe kraljevstvo tvoje! ³Kruh nas svagdanji daj nam danas!

⁴Oprosti nam grijehе naše; jer i mi opraštamo dužnicima svojim! I ne uvedi nas u napast!"

⁵Tada nastavi: "Jedan od vas ima prijatelja. K njemu on ode u ponoći; rekne mu: "Prijatelju, uzajmi mi kruha!" ⁶Došao mi je prijatelj moj s puta, i nemam mu što postaviti. ⁷A on mu iznutra odgovori: "Ne uznemiruj me! Već su vrata zatvorena, i djeca su moja s menom u postelji. Ne mogu ustati da ti dam. ⁸Kažem vam: "Ako i ne ustane, da mu dadne zato, što mu je prijatelj, ali zbog dosađivanja njegova ustati će i dat će mu, što treba. ⁹I ja vama kažem: "Molite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se. ¹⁰Jer svaki, koji moli, prima; tko traži, nalazi; tko kuca, otvara mu se. ¹¹Ako jedan od vas zamoli oca svojega za kruh, dadne li mu možda onda kamen? I ako zamoli ribu, dadne li mu mjesto ribe zmiju? ¹²Ili ako zamoli jaje, dadne li mu onda skorpije? ¹³Kad dakle vi, koji ste zli, znate djeci svojoj davati

dobre dare, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima, koji ga mole za to!"

¹⁴On istjera đavla, koji je bio nijem. Kad je bio davao izašao, mogao je nijemi govoriti. Svijet se je tomu divio.

¹⁵A neki od njih rekoše: "Izgoni zle duhove samo po Beelzebubu, poglavici zlih duhova. ¹⁶Drugi su ga kušali i tražili od njega znak s neba.

¹⁷A on je prozreo pomisli njihove i rekao im: "Svako kraljevstvo, koje je samo u sebi nesložno, raspadne se, i kuća se sruši na drugu. ¹⁸I ako je sotona nesložan sam sobom, kako da postoji kraljevstvo njegovo? Jer kažete, da ja po Beelzebubu izgonim đavle. ¹⁹Ako ja po Beelzebubu izgonim đavle, po kojemu ih onda izgone sinovi vaši? Zato će vam oni biti suci. ²⁰A ako ja prstom Božjim izgonim đavle, onda je stim došlo k vama kraljevstvo Božje. ²¹Ako jaki naoružan čuva svoj dvor, onda je imanje njegovo u sigurnosti. ²²Ako li ga jači napadne i nadvlada ga, onda mu uzme oružje, u koje se je uzdao, i razdijeli što je zaplijenio, ²³Tko nije s menom, proti meni je; tko ne skuplja s menom, rasipa.

²⁴Kad nečisti duh izađe iz čovjeka, luta kroz puste goleti i traži sobi počivalište. Ne nađe li ga, rekne: "Vratit ću se u kuću svoju, iz koje sam izašao. ²⁵I dođe i nade je lijepo pometenu i ukrašenu. ²⁶Tada otide i dovede još sedam drugih duhova, koji su gori od njega. Oni uđu i nastane se ondje. I potonje takvu čovjeku bude gore od prvoga."

²⁷Dok je tako govorio, povika mu jedra žena iz naroda: "Blagoslovljena utroba, Koja te je nosila, i prsa, koja su te dojila!"

²⁸A on reče: "Jest, Blagoslovljeni oni, koji slušaju riječ Božju i drže je!"

²⁹Kad se je mnoštvo naroda skupljalo, reče: "Rod je ovaj zao rod. Traži znak, ali mu se neće dati drugi znak osim znaka Jone. ³⁰Kao što je

naime Jona postao znak Ninivljanima, tako će i Sin čovječji biti rodu ovome. ³¹Kraljica juga dignut će se na sudu s ljudima roda ovoga i osudit će ih, jer je došla s kraja svijeta, da sluša mudrost Salomonovu, a ovdje je više nego Salomon! ³²Ninivljani dignut će se na sudu s rodnom ovim i osudit će ga, jer su se obratili na propovijedanje Jonino, a ovdje je više nego Jona!

³³Nitko ne zapali svjetiljke i ne meće je u kut ili pod sud. Nego je meće na svijećnjak, da svi, koji ulaze, vide svjetlo. ³⁴Oko je tvoje svjetiljka tijelu tvom. Je li oko tvoje zdravo, sve tijelo tvoje ima svjetlo. A je li bolesno, tijelo je troje u tami. ³⁵Pripazi dakle, da svjetlo u tebi ne bude tama! ³⁶Ako je sve tijelo tvoje svjetlo i ni jedan dio nije u tami, onda je sve posve svjetlo, kao kad te svjetiljka obasjava svojim sjajem."

³⁷Dok je još govorio, zamoli ga neki farizej, da objeduje u njega. Ode tamo i sjede za stol. ³⁸Kad vidje farizej, da se on ne oprao prije objeda, začudi se.

³⁹Tada mu reče Gospodin: "Vi farizeji držite čašu i zdjelu izvana čistu, a iznutra ste puni grabežljivosti i nepravednosti, ⁴⁰Bezumni, nije li onaj, koji je stvorio vanjštinu, stvorio i nutrinu? ⁴¹Dajte radije ono, što je unutra, kao milostinju, onda vam je sve čisto.

⁴²Ali teško vama, farizeji! Vi dajete desetinu od metvice, od rutvice i od svakoga povrća, a ne marite za pravdu i ljubav Božju. Jedno treba činiti, a drugo ne propustiti.

⁴³Teško vama, farizeji! Vi volite počasno mjesto u sinagogama i hoćete da vas pozdravljaju na javnim mjestima. ⁴⁴Teško vama, vi ste kao grobovi, što se ne raspoznaju, preko kojih se ide, a da se ne zna!"

⁴⁵Neki zakonoznanac odgovori mu: "Učitelju, tim riječima sramotiš i nas."

⁴⁶Tada on reče: "Teško i vama, zakonoznanci! Vi tovarite na ljude bremena preteška za nošenje, a sami se prstom ne dotaknete tih bremena. ⁴⁷Teško vama! Vi gradite nadgrobne spomenike prorocima, a vaši su ih oci poubijali. ⁴⁸Tako svjedočite i odobravate djela otaca svojih. Oni ih poubijaše, a vi im podižete spomenike. ⁴⁹Zato i reče mudrost Božja: "Poslat ću im proroke i vjesnike; od njih će jedne pobiti druge progoniti. ⁵⁰Tako će se na ovom rodu osvetiti krv svih proroka, što je bila prolivena od postanja svijeta: " ⁵¹Od krvi Abelove počevši do krvi Zaharijine, koji je bio smaknut među žrtvenikom i hramom. Da, kažem vam: "Osvetit će se na ovom rodu! ⁵²Teško vama, zakonoznanci! Vi oduzeste ključ spoznanja. Sami ne udoste, a spriječiste onima, koji htjedoše ući."

⁵³Kad je on odanle odlazio, navališe na njega žestoko književnici i farizeji i obasuš ga svakojakim pitanjima. ⁵⁴Pritom su vrebali na njega, da uhvate koju izjavu iz usta njegovih, pa da ga onda mogu optužiti.

Luka – 12 glava

¹Uto se je bilo skupilo toliko mnoštvo naroda, da su jedan drugome stupali na noge. Tada reče najprije učenicima svojim: "Čuvajte se kvasca farizejskoga, to jest licemjerja! ²Jer ništa nije skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi doznalo. ³Zato će se sve, što ste rekli u tmuni, objaviti na svjetlosti; što ste šaptali na uho u sobama, oglasit će se s krovova.

⁴Kažem vam, prijatelji moji: Ne bojte se onih, koji ubijaju tijelo, a dalje ne mogu ništa učiniti. ⁵Pokazat ću vam, koga da se bojite: Bojte se onoga, koji nakon smrti ima moć baciti u pakao. Da, kažem vam: Njega se bojte! ⁶Ne kupuje li se pet vrabaca za deset novčića? A ipak ni jedan od njih nije zaboravljen kod Boga. ⁷Tako je i kosa na vašoj glavi sva izbrojena. Ne bojte se dakle, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.

⁸Kažem vam: Tko prizna mene pred ljudima, njega će i Sin čovječji

priznati pred anđelima Božjim..⁹A tko se odreče mene, njega će se odreći pred anđelima Božjim. ¹⁰Tko rekne riječ protiv Sina čovječjega, oprostit će mu se; a tko pohuli na Duha Svetoga, neće mu se oprostiti.

¹¹Ako vas povuku pred sinagoge i pred poglavarstva i vladaoce, ne brinite se, kako i čim ćete se braniti ili što ćete reći, ¹²Jer u onaj čas Duh Sveti stavit će vam u usta prave riječi."

¹³Jedan iz naroda reče mu: "Učitelju, reci bratu mojemu, da podijeli s menom baštinu!"

¹⁴On mu reče: "Čovječe, tko je mene postavio sucem i djeliteljem baštine nad vama" ¹⁵Onda nastavi: "Pazite i čuvajte se od svake lakomosti! Ako tko i obiluje, njegov život nije ipak osiguran njegovim imanjem."

¹⁶Tada im pridometnu još jednu prisposobu: "Jedan bogat čovjek imao je njavu, koja mu je nosila bogat prihod. ¹⁷Tada je mislio u sebi: Što da činim? Nemam u što skupiti svoju ljetinu. ¹⁸Ovako ću činiti, reče:, Srušit ću žitnice svoje i sagradit ću veće. U njih ću skupiti sav prihod svoj i sva dobra svoja. ¹⁹Onda ću reći duši svojoj: "Dušo moja, imaš veliko imanje na mnogo godina. Otpočini, jedi, pij i uživaj! ²⁰Ali Bog mu reče: "Luđače, još ove noći potražit će dušu tvoju od tebe! Kojemu će tada pripasti, što si nakupio. ²¹Tako biva onome, koji sebi zgrće blago, mjesto da bude bogat u Boga."

²²Tada reče učenicima svojim: "Zato vam kažem: "Ne brinite se tjeskobno za život, što ćete jesti, ni za tijelo, u što ćete se obući. ²³Jer je život vredniji od jela, i tijelo od odijela. ²⁴Pogledajte gavrane! Ne siju, ne žanju, nemaju spremnica ni žitnica: "Bog ih hrani, a koliko ste vi vredniji od ptica! ²⁵Tko od vas brigama svojim može produljiti život svoj i za jedan samo pedalj? ²⁶Ako dakle ne možete ni najmanje, zašto ste tako tjeskobno zabrinuti za ostalo? ²⁷Pogledajte ljiljane! Kako rastu! Ne rade, ne predu, a ipak vam kažem: Ni Salomon u svemu svojem sjaju

nije bio tako odjeven kao jedan jedini od njih. ²⁸I kad Bog travu, koja danas stoji na polju, a sutra se u peć baca, tako odijeva, koliko će više vas, malovjerni! ²⁹I zato ne pitajte, što ćete jesti i što ćete piti, i ne uznemirujte se! ³⁰Za sve se to brinu neznabošci. I Otac vaš zna, da vam to treba. ³¹Nego tražite kraljevstvo njegovo, i to će vam se dodati. ³²Ne boj se, malo stado; jer je bila volja Oca vašega, da vam dadne kraljevstvo. ³³Prodajte, što imate, i dajte od toga milostinju! Pribavite sebi torbe, što ne stariju, neprolazno blago u nebu, kojemu se tat ne približuje, niti ga moljac ne razjeda! ³⁴Jer gdje je vaše blago, ondje je i srce vaše.

³⁵Neka budu vaša bedra pripasana i svjetiljke pripaljene u rukama vašim: ³⁶Tako ćete biti kao ljudi, koji čekaju gospodara svojega, dok se vrati sa svadbe, da mu odmah otvore, kad dođe i pokuca.

³⁷Blagoslovljene su one sluge, koje gospodar nađe budne, kad dođe! Zaista, kažem vam: "On će se pripasati i posadit će ih i obilaziti će, da ih posluži. ³⁸I ako dođe u drugu ili u treću noćnu stražu, i nađe ih tako: "onda blagoslovljene su te sluge! ³⁹A ovo znajte: "Kad bi znao domaćin, u koji će čas doći tat, ostao bi budan i ne bi dao provaliti u kuću svoju. ⁴⁰Tako i vi budite spremni; jer u koji čas ne mislite, doći će Sin čovječji."

⁴¹Tada upita Petar: "Gospodine, namjenjuješ li ovu prisposobu samo na nas ili na sve?"

⁴²Gospodin odgovori: "Tko je dakle taj vjerni i mudri upravitelj, kojega postavlja gospodar nad svojom družinom, da im u pravo vrijeme daje hranu? ⁴³Blagoslovljen je onaj sluga, kojega gospodar, kad se vrati kući, nađe da radi tako! ⁴⁴Zaista, kažem vam: "On će ga postaviti nad svim svojim dobrima. ⁴⁵Ako li onaj sluga misli u sebi: "Neće moj gospodar još zadugo doći; ako zlostavlja slugu i sluškinje, jede i pije i opija se, ⁴⁶Doći će gospodar toga slugu u dan, kad se ne nada, u čas, koji ne zna. Tada će ga sasjeci u komade i odredit će mu mjesto njegovo kod nevjernika. ⁴⁷A onaj sluga, koji zna volju gospodara

svojega, ali ne radi i ne upravlja po volji njegovoj, dobit će mnogo udaraca. ⁴⁸A koji ga ne zna i radi što zaslužuje kaznu, dobit će malo udaraca. Kojemu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti; kojemu je mnogo povjereno, od njega će se još više iskati.

⁴⁹Došao sam da bacim oganj na zemlju, i kako bih htio, da je već planuo! ⁵⁰Ali ja prije imam da uzmem na sebe krštenje, i kako me to muči, dok se ne svrši! ⁵¹Mislite li, da sam došao donijeti mir na zemlju? Ne, kažem vam, nego razdor. ⁵²Od sada će pet u jednoj kući biti razdijeljeni: tri na dva i dva na tri: ⁵³Ustat će otac na sina, i sin na oca, majka na kćer, i kći na majku, svekrva na snahu, i snaha na svekrvu."

⁵⁴Onda je progovorio mnoštvu naroda: "Kad vidite oblak gdje se diže na zapadu, odmah kažete: Bit će dažd, i bude tako. ⁵⁵Opazite li, da puše jug, kažete: Bit će vrućina, i bude. ⁵⁶Licemjeri! Znakove na nebu i zemlji znate tumačiti. Kako to, da ne razumijete sadašnjega vremena? ⁵⁷Zašto sami od sebe ne spoznajete, što je pravo?"

⁵⁸Kad ideš sa svojim protivnikom k poglavarstvu, još na putu gledaj da ga se oslobodiš! Inače mogao bi te odvući pred suca, a sudac be predati sudbenom podvorniku, i sudbeni podvornik u tamnicu te baciti.

⁵⁹Kažem ti: Nećeš iz nje izaći, dok ne platiš posljednjega novčića."

Luka – 13 glava

¹U to vrijeme dođoše neki k Isusu i pripovjediše mu za Galilejce, kojih je krv bio Pilat prolio, dok su upravo žrtvovali.

²On im reče Mislite li, da su ti Galilejci bili veći grješnici od svih drugih Galilejaca, jer tako postradaše ³Ne, kažem vam, ali ako se ne obratite, svi ćete tako izginuti. ⁴Ili mislite li, da su onih osamnaest, na koje pade kula u Siloamu i pobi ih, bili više krivi od svih ostalih stanovnika Jerusalema? ⁵Ne, kažem vam Ali ako se ne obratite, svi ćete tako izginuti."

⁶Onda im rekoše ovu prispodobu "Netko je bio zasadio smokvu u svojemu vinogradu On dođe i potraži roda na njoj, ali ga ne nađe.

⁷Tada reče vinogradaru Evo, tri već godine dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, ali ga ne nalazim. Posijeci je čemu da još zaprema tlo?

⁸On mu odgovori, Gospodaru, pusti je, da još stoji ovu godinu. Okopat ću oko nje i pognojiti je. ⁹Može biti da onda ubuduće urodi, inače možeš je dati posjeći."

¹⁰Jedne subote učio je u jednoj sinagogi. ¹¹Tu je bila jedna žena, koja je već osamnaest godina bila bolesna cd duha bila je sasvim zgrčena i nije se mogla nikako ispraviti. ¹²Kad je ugleda Isus, dozva je k sebi i reče joj ženo, izbavljena si od bolesti svoje!" ¹³Pritom metnu na nju ruke, i ona se odmah ispravi i poče slaviti Boga.

¹⁴Pun gnjeva zbog toga, što je Isus iscijelio u subotu, reče predstojnik sinagoge narodu: "Šest je dana za rad, u te dane dolazite i dajte se icjeljivati, a ne u subotu"

¹⁵Gospodin mu reče. Licemjeri! Ne odvezuje li svaki od vas u subotu svojega vola ili magarca od jaslala i ne vodi li ga, da ga napoji" ¹⁶A ovu kćer Abrahamovu, koju je držao sotona već punih osamnaest godina svezanu, nije li trebalo odvezati od ove veze u subotu?"

¹⁷Na ove riječi postidjeli su se svi protivnici njegovi A sav se je narod radovao za sva slavna djela što su se dogodila po njemu.

¹⁸Tada reče: "Čemu je slično kraljevstvo Božje čemu da ga prispodobim? ¹⁹Ono je kao zrno gorušično, koji uze čovjek i posija u svojemu vrtu. Ono uzraste i postade drvo veliko, i ptice nebeske gnijezdiše se na granama njegovim"

²⁰Dalje reče: "Čemu da prispodobim kraljevstvo Božje? ²¹Ono je kao kvasac, koji uze žena i pomiješa u tri mjere brašna, dok sve ne ukisne."

²²Tako je prolazio učeći po gradovima i selima, i išao je dalje u Jerusalemu.

²³Tada ga upita netko: "Gospodine, je li samo malo onih, koji se spasavaju?" On im reče: ²⁴"Trudite se da uđete na uska vrata, jer vam kažem: "Mnogi će tražiti da uđu, a neće moći. ²⁵Je li se jedanput digao domaćin i zatvorio vrata, tada ćete stajati vani, kucati na vrata i zvati: Gospodine, otvori nam! A on će vam odgovoriti: Ne znam vas, odakle ste. ²⁶Tada ćete odgovoriti: Ali mi smo s tobom jeli i pili; po ulicama našim ti si učio. ²⁷A on će reći: "Kažem vam, ne znam, odakle ste. Odstupite od mene svi, koji činite nepravdu! ²⁸Ondje će biti jauk i škrgut zuba, kad vidite Abrahama, Izaka i Jakova i sve proroke u kraljevstvu Božjemu, dok ste vi istjerani van. ²⁹Od istoka i zapada, od sjevera i juga doći će i sjest će za stol u kraljevstvu Božjemu. ³⁰Tako ima posljednjih, koji će biti prvi, i ima prvih, koji će biti posljednji."

³¹U isti dan pristupiše neki farizeji i rekoše mu: "Otidi i udalji se odavde; jer Herod hoće da te

³²A on im reče: "Idite i kažite onoj lisici: "Evo, izgonim đavle i iscjeljujem danas i sutra; istom sam treći dan s time gotov. ³³Ali danas, sutra i preksutra moram putovati; jer ne ide, da prorok drugdje nađe smrt negoli u Jerusalemu.

³⁴Jerusaleme, Jerusaleme! Ti ubijaš proroke i kamenuješ one, koji su poslani k tebi! Koliko puta htjedoh da skupim djecu tvoju kao kvočka piliće svoje pod krila, ali ne htjedoste! ³⁵Eto će vam se ostaviti kuća vaša pusta! Kažem vam, nećete me više vidjeti, dok ne dođe čas da uskliknete: 'Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!'"

Luka – 14 glava

¹Kad on jedne subote dođe u kuću nekoga ugledna farizeja, da Jede, promatrali su ga pozorno.

²Tada stade pred njega neki čovjek, koji je imao vodenu bolest. ³Isus upita zakonoznance i farizeje: "Je li dopušteno u subotu iscjeljivati ili nije?" ⁴Oni su šutjeli. Tada ga se do hvati, iscijeli ga i otpusti. ⁵Onda im reče: "Jednome od vas padne njegov sin ili vol u jamu. Ne izvadi li ga odmah, i u subotu?" ⁶Na to mu ne mogoše ništa odgovoriti.

⁷Kad je opazio, kako su pozvani izbirali sebi prva mjesta, rekoše im prisposobu ovu: ⁸"Kad te tko pozove na svadbu, ne sjedaj na prvo mjesto, mogao bi koji odličniji od tebe biti među pozvanima. ⁹I tvoj i njegov gostoprimac mogao bi doći i reći tebi: 'Podaj mjesto ovome.' Tada bi postidjen morao zauzeti posljednje mjesto. ¹⁰Nego kad te tko pozove, idi i sjedi na posljednje mjesto! Tada će doći tvoj gostoprimac i reci tebi: 'Prijatelju, pomakni se više!' To će ti biti na čast pred svima, koji sjede s tobom za stolom. ¹¹Jer svaki, koji se povisi, ponizit će se, a tko se ponizi, povisit će se."

¹²A gostoprimcu reče: "Kad daješ objed ili večeru, onda ne zovi svojih prijatelja ni svoje brade, rođaka ili bogatih susjeda; inače pozovu i oni tebe i vrate ti! ¹³Nego kad daješ gozbu, pozovi prosjake, sakate, hrome i slijepe! ¹⁴Blagoslovljen si onda ti, jer ti ovi ne mogu vratiti, ali će ti se vratiti o uskrsnuću pravednih."

¹⁵Kad je to čuo jedan od onih, što su bili zajedno za stolom, reče mu: "Blagoslovljen je onaj, koji blaguje u kraljevstvu Božjemu!"

¹⁶Tada mu on reče: "Jedan čovjek zgotovi veliku gozbu i pozva na nju mnoge. ¹⁷Kad bi vrijeme gozbi, posla slugu svojega, da kaže pozvanima: 'Dođite, sve je već gotovo!' ¹⁸Tada se počеше izgovarati svi redom. Prvi mu reče: 'Kupio sam polje i moram poći da ga vidim. Molim

te, ispričaj me!' ¹⁹Drugi reče: 'Kupio sam pet jarmova volova i idem da ih ogledam. Molim te, ispričaj me!' ²⁰Treći reče: 'Oženio sam se i zato ne mogu doći.' ²¹Sluga dođe natrag i reče to gospodaru svojemu. Tada se rasrdi domaćin i zapovjedi slugi svojemu: 'Idi brzo van na ceste i ulice gradske i dovedi ovamo prosjake i sakate, slijepe i hrome!' ²²Sluga javi: 'Gospodaru, zapovijed je tvoja izvršena, ali još ima mjesta.' ²³Tada reče gospodar slugi: 'Izađi na seoske putove i među ograde, te natjeraj sve da dođu, da mi se napuni kuća.' ²⁴A kažem vam, od onih ljudi, koji su bili pozvani, neće ni jedan okusiti moje gozbe."

²⁵Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim. Tada se on obazre i reče im: ²⁶"Ako tko dođe k meni, a ne mrzi na oca i na majku i na ženu i na dijete i na brata i na sestru, da, i na samoga sebe, ne može biti moj učenik. ²⁷Tko ne nosi križa svojega i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik. ²⁸Kad jedan od vas hoće da gradi kulu, ne sjedne li najprije i ne proračuna li troškove, ima li i sredstava da dovrši? ²⁹Kad bi naime postavio temelj; a ne bi mogao kasnije dovršiti gradnje, svi, koji gledaju, rugali bi mu se ³⁰I govorili: 'Ovaj je čovjek počeo gaditi i nije mogao da dovrši.' ³¹Ili kad koji kralj hoće da se zarati s drugim kraljem, ne sjedne li najprije i ne promisli, može li s deset tisuća ljudi izaći protiv njega? ³²Ako li ne može, onda pošlje poslanike, dok je onaj još daleko, i moli, da se nagode mirno. ³³Tako i ni jedan od vas, koji se ne odreče svega, što ima, ne može biti moj učenik.

³⁴Sol je nešto dobro, ali ako so obljutavi, čim da se onda osoli? ³⁵Niti se može upotrijebiti za zemlju niti za gnoj; nego se izbacuje. Tko ima uši da čuje, neka čuje!"

Luka – 15 glava

¹Svakojaki carinici i grješnici približavali su se k njemu, da ga čuju. ²Na to su mrmljali farizeji i književnici i govorili. "Ovaj prima grješnike i jede s njima."

³Tada im rekoše ovu prisposobu: ⁴"Ako jedan od vas ima sto i ovaca i izgubi jednu od njih, ne ostavi li devedeset i devet u pustinji i ne ide li za izgubljenom, dok je ne nađe? ⁵Je li je našao, uzme je pun radosti na ramena svoja. ⁶I kad dođe kući, sazove svoje prijatelje i susjede i govori im: 'Radujte se s menom! Nađoh svoju ovcu, koja je bila izgubljena.' ⁷Kažem vam, isto tako bit će u nebu veća radost za jednoga jedinoga grješnika, koji se obrati, negoli za devedeset i devet pravednika, koji ne trebaju obraćenja.

⁸Ili kad koja žena ima deset drahma i od njih izgubi jednu, ne zapali li tada ona svjetiljku, ne pomete li kuću i ne traži li brižljivo, dok ne nađe drahmu? ⁹Je li našla drahmu, sazove svoje prijateljice i susjede i govori: 'Radujte se s menom! Nađoh drahmu, koja je bila izgubljena.' ¹⁰Isto tako, kažem vam, kod anđela je Božjih radost za jednoga grješnika, koji se obrati."

¹¹Tada nastavi: "Jedan je čovjek imao dva sina. ¹²Mlađi od njih reče ocu: 'Oče, daj mi dio od imanja, što pripada meni.' On im dakle podijeli imanje. ¹³Nekoliko dana kasnije, pokupi mlađi sin sve i ode u daleku zemlju. Ondje prosu imanje svoje živeći raspušteno. ¹⁴Kad je bio sve potrošio, nastade u onoj zemlji velika glad, i on počne stradati. ¹⁵Tada otide i najmi se kod jednoga građanina one zemlje. Ovaj ga posla u polja svoja, da čuva svinje. ¹⁶Rado bi bio utišao glad svoju mahunama, što su jele svinje; ali mu ih nitko nije davao.

¹⁷Tada dođe k sebi i reče: 'Koliko najamnika u oca mojega ima, ju kruha izobilja, a ja ovdje umirem od gladi! ¹⁸Ustat ću, poći ću k ocu svojemu i reći ću mu: "Oče, sagriješih nebu i tebi, ¹⁹Nijesam više dostojan zvati se sin tvoj; primi me kao jednoga od svojih najamnika!'

²⁰Ustade dakle i otide k ocu svojemu. Već izdaleka ugleda ga otac njegov, i sažali mu se. Potrča mu u susret, pade mu oko vrata i poljubi ga. ²¹A sin mu reče: 'Oče, sagriješih nebu i tebi nijesam više dostojan

zvati se sin tvoj.' ²²A otac zapovjedi slugama svojim: 'Donesite brzo najbolju haljinu i obucite mu je! Podajte mu prsten na ruku i obuću na noge! ²³Onda dovedite tele ugojeno i zakoljite ga! Održat ćemo radosnu gozbu i provešelit ćemo se. ²⁴Jer ovaj moj sin bio je mrtav i živi opet bio je izgubljen i nađe se.' I stadoše držati radosnu gozbu.

²⁵Sin njegov stariji bio je upravo u polju. Kad dođe i približi se kući, začu glazbu i igru. ²⁶Dozva jednoga od sluga i zapita, što je to? ²⁷Brat je tvoj došao, odgovori mu on. I otac je tvoj dao zaklati tele ugojeno, jer ga je opet dobio zdrava. ²⁸Tada se on rasrdi i ne htjede da uđe. Otac njegov izađe i počne ga nagovarati. ²⁹A on odgovori ocu: 'Već tolike godine služim ti, i nikada još ne prestupih tvoje zapovijedi. A meni još nikada nijesi dao jareta, da bih se provešelio sa svojim prijateljima. ³⁰A sad, kad dođe taj tvoj sin, koji ti je imanje prosuo s bludnicama, dao si mu zaklati tele ugojeno.' ³¹On mu reče: 'Sine, ti si uvijek s menom, i sve je moje tvoje. ³²A trebalo je održati radosnu gozbu i provešeliti se; jer ovaj brat tvoj bio je mrtav i živi opet; bio je izgubljen, i nađe se.'"

Luka – 16 glava

¹Dalje reče učenicima svojim: "Bio je jedan čovjek bogat, koji je imao upravitelja. Ovaj je bio optužen kod njega, da mu prosipa imanje. ²On ga dade dozvati i reče mu: 'Što to čujem za tebe? Daj račun o svom upravljanju! Ne možeš dulje ostati moj upravitelj.' ³Tada upravitelj pomisli u sebi: 'Što da počnem, kad mi gospodar moj oduzima upravljanje? Kopati ne mogu, prositi stidim se. ⁴Znam što ću činiti, da me prime u kuće svoje, kad me se digne s uprave.' ⁵I dozva redom dužnike gospodara svojega. Prvoga zapita: 'Koliko si dužan gospodaru mojemu?' ⁶Od odgovori: 'Što bata ulja.' Reče mu: 'Uzmi pismo svoje, sjedi i piši brzo pedeset!' ⁷Drugoga zapita: 'Koliko Bi ti dužan?' On odgovori: 'Što korova pšenice.' Reče mu: 'Uzmi pismo svoje i piši osamdeset!' ⁸Gospodar pohvali nepravednog upravitelja, što je radio mudro, jer su djeca ovoga svijeta u svojem naraštaju mudrija od djece svjetlosti.

⁹I ja vama kažem: Načinite sebi prijatelje nepravednim bogatstvom, da vas, kad jedanput dođe do kraja, prime u vječne stanove! ¹⁰Tko je vjeran u najmanjoj stvari, taj je vjeran i u velikoj; tko, je nevjeran u najmanjoj stvari, taj je nevjeran i u velikoj. ¹¹Ako vjerno ne upravljate nepravedno bogatstvo, tko će vam onda povjeriti istinito dobro? ¹²I ako vjerno ne upravljate tuđe dobro, tko će vam onda dati, što je vaše? ¹³Ni jedan sluga ne može dva gospodara služiti: ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga zanemariti. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

¹⁴Sve su ovo slušali lakomi farizeji i rugali mu se.

¹⁵Tada im reče: "Vi ste oni, koji se gradite pravedni pred ljudima, ali Bog zna srca vaša, jer što se pred ljudima pokazuje veliko, pred Bogom je gadno.

¹⁶Zakon i proroci dosežu do Ivana. Otada se navješuje radosna vijest o kraljevstvu Božjemu, i svaki prodire silom u njega. ¹⁷Ali je lakše da prođu nebo i zemlja, da propadne i jedna crtica od zakona. ¹⁸Tko pusti ženu svoju i oženi se drugom, preljubu čini; i tko se oženi otpuštenicom, isto tako preljubu čini.

¹⁹Bio je neki čovjek bogat; oblačio se u skerlet, u fini lan i gostio se sjajno svaki dan. ²⁰Pred njegovim vratima ležao je jedan siromah po imenu Lazar sav u čirovima. ²¹Rado bi se bio on nasitio mrvicama, što su padale sa stola bogataševa. I psi su dolazili i lizali čirove njegove. ²²Tada umrije siromah. On bi od anđela odnesen u krilo Abrahamovo. I bogataš umrije i bi pokopan. ²³Kad u paklu usred muka svojih podiže oči svoje, vidje izdaleka Abrahama i u krilu njegovu Lazara. ²⁴Tada povika: 'Oče Abrahamo, smiluj mi se i pošlji Lazara, neka umoči u vodu vrh prsta svojega i rashladi moj jezik; jer trpim veliku muku u ovom plamenu.' ²⁵Abraham reče: 'Sjeti se, sinko, tebi je u životu tvojemu bilo dobro, a Lazaru zlo. Sad se on ovdje tješi, a ti se mučiš. ²⁶Povrh svega

toga zja među nama i vama širok jaz, tako da ni jedan ne moje odavde k vama prijeći, i ni jedan odatle ovamo doći, i ako bi htio.' ²⁷Onaj nastavi: 'Onda te molim, oče, pošlji ga u moju očinsku kuću! ²⁸Imam još pet braće, i neka lh opomene, da ne dođu i oni na ovo mjesto muke!' ²⁹Abraham reče: 'Imaju Mojsija i proroke: neka njih slušaju!' ³⁰'Ne, oče Abrahame', odgovori onaj. 'Ali ako im dođe tko od mrtvih, onda će se obratiti.' ³¹A on mu reče: 'Ako ne slušaju Mojsija i proroka, neće vjerovati, da tko ustane i od mrtvih.'"

Luka – 17 glava

¹I reče učenicima svojim: "Ono što navodi ljude na grijeh ne može izostati. Ali teško onome, po kome to dolazi! ²Bolje bi mu bilo, da mu se mlinski kamen objesi o vratu, da ga bace u more, nego da navede na grijeh jednoga od ovih malih.

³Pazite jedan na drugoga! Ako se brat tvoj ogriješi, pouči ga, bude li mu žao, oprosti mu! ⁴I ako se sedam puta na dan ogriješi o tebe i sedam puta opet dođe k tebi i rekne: 'Žao mi je', oprosti mu!"

⁵Apostoli zamoliše Gospodina: "Umnoži vjeru našu!"

⁶Gospodin reče: "Ako imate vjeru kao zrno gorušično i kažete ovome dudu: 'Izađi s korijenom van i presadi se u more!' poslušat će vas. ⁷Tko od vas svojemu slugi, što ore ili čuva stoku, kad se vrati iz polja, kaže: 'Dođi odmah i sjedi za stol?' ⁸Nego neće li mu reći: "Pripravi mi večeru, pripaši se i posluži mi, dok jedem i pijem? onda možeš ti jesti i piti? ⁹Hoće li on zahvaliti slugi na tom, što je izvršio zapovijedi njegove? Ne mislim. ¹⁰Tako i vi, kad učinite sve, što vam je naloženo, kažite: 'Sluge smo neznatne, učinismo samo dužnost svoju.'"

¹¹Na putu u Jerusalem prolazio je između Samarije i Galileje.

¹²Kad htjede ući u jedno selo, dođe mu u susret deset gubavaca, koji

su stajali izdaleka ¹³I počеше vikati: "Isuse, učitelju, smiluj nam se!"
¹⁴Kad ih vidje, reče im: "Idite i pokažite se svećenicima!" Dok su išli, očistiše se.

¹⁵A samo jedan od njih dođe natrag, kad vidje, da je iscijeljen, hvalio je Boga iza glasa. ¹⁶Bacio se pred njega ničice na svoje lice i zahvalio mu. I to je bio Samarijanac.

¹⁷Tada reče Isus: "Ne očistiše li se desetorica, a gdje su devetorica?"

¹⁸Zar se ni jedan ne nađe, da se vrati i slavu dadne Bogu, nego ovaj tuđin?" ¹⁹I reče mu: "Ustani i idi, vjera te je tvoja ozdravila."

²⁰Farizeji ga upitaše: "Kad se doći kraljevstvo Božje?" On im odgovori: "Kraljevstvo Božje neće doći sa sjajem vanjskim. ²¹Neće se govoriti: 'Ovdje je ili ondje.' Kraljevstvo je Božje među vama." ²²Dalje reče učenicima svojim: "Doći će dani, kad ćete željeti da vidite samo jedan od dana Sina čovječjega, ali ga nećete vidjeti. ²³I reći će vam: "Ovdje je on, ondje je on! Ne idite tamo i ne trčite za njima! ²⁴Jer kao što svjetlica munje sijevne od jednoga kraja neba do drugoga, tako će biti i sa Sinom čovječjim u njegov dan. ²⁵Ali najprije još mora on mnogo pretrpjeti i odbačen biti od roda ovoga.

²⁶Kako je bilo u dane Noine, tako će biti i u dane Sina čovječjega:

²⁷Jelo se i pilo, ženilo se i udavalo sve do dana, kad Noa uđe u kovčeg. Tada dođe potop i uništi sve. ²⁸Isto tako bilo je u dane Lotove, Jelo se i pilo, kupovalo se i prodavalo, sadilo se i gradilo. ²⁹A u dan, kad izađe Lot iz Sodome, udari oganj i sumpor iz neba i uništi sve.

³⁰Upravo će tako biti u onaj dan, kad se objavi Sin čovječji.

³¹Tko je u onaj dan na krovu i stvari svoje ima još u kući, neka ne silazi da ih uzme! Tko je u polju, neka se također ne vraća natrag! ³²Sjetite se žene Lotove! ³³Koji gleda da uzdrži živo svoj, izgubit će ga; tko ga izgubi, uzdržat će ga. ³⁴Kažem vam, u onu noć počivat će dva na jednoj postelji: jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti. ³⁵Dvije će žene

mljeti na jednom mlinu: jedna će se uzeti, druga će se ostaviti. ³⁶Dva će biti u polju: jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti."

³⁷Upitaše ga: "Gdje, Gospodine?" Odgovori im: "Gdje je strвина, ondje se skupljaju orlovi."

Luka – 18 glava

¹On im pokaza u prispodobi, da se mora svagda moliti i ne sustajati.

²Recite im: "U jednom gradu bio je jedan sudac, koji se nije bojao Boga i nije mario za ljude. ³A u onom gradu bila je jedna udovica. Ona je dolazila k njemu i molila: 'Pribavi mi pravo protiv mojega protivnika!'

⁴On nije htio zadugo. A najposlije reče u sebi: 'Ne bojim se doduše Boga i ne marim za ljude. ⁵Ali jer mi dodijava ova udovica, pomoći ću joj do njezina prava; inače doći će mi napokon i udarit će me po licu.'"

⁶Gospodin nastavi: "Čujte, što govori nepravedni sudac! ⁷A Bog izabranima svojim, koji dan i noć vapiju k njemu, da ne pomogne do njihovih prava, da ih pusti čekati? ⁸Kažem vam, brzo će im pribaviti pravo. Ali Sin čovječji, kad dođe, hoće li naći vjeru na zemlji?"

⁹Nekima, koji su se puni pouzdanja u sebe držali pravednima i druge prezirali, rekoše prispodobu ovu: ¹⁰"Dva čovjeka uzađoše u hram, da se pomole. Jedan je bio farizej, drugi carinik. ¹¹Farizej stade i počne se moliti u sebi: 'Bože, zahvaljujem ti, što nijesam kao ostali ljudi, kao razbojnici, varalice, preljubočinci ili kao ovaj carinik. ¹²Postim dvaput u tjednu i dajem desetinu od svega, što stečem.' ¹³A carinik je stajao izdaleka i nije se usudio ni očiju svojih podignuti k nebu, nego se je udarao u prsa svoja i molio se: 'Bože, milostiv budi meni grješniku!'
¹⁴Kažem vam: Onaj otide opravdan kući, a ne onaj, jer tko se povisi, ponizi se, tko se ponizi, povisi se."

¹⁵Donosili su k njemu djecu, da ih se dotakne. Kad to vidješe učenici počеше odbijati ljude.

¹⁶A Isus dozva k sebi djecu i reče: Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvih kraljevstvo Božje. ¹⁷Zaista, kažem vam: "Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, neće ući u njega."

¹⁸Jedan predstojnik zapita ga: "Učitelju dobri, što moram činiti, da postignem život vječni?"

¹⁹Isus mu odgovori: "Što me zoveš dobrim; samo je Bog dobar.

²⁰Zapovijedi znaš: Ne čini preljube! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Poštuj oca i majku!" ²¹On odgovori: "Sve sam to držao od mladosti svoje"

²²Kad je to čuo Isus, reče mu: "Još ti jedno fali: Prodaj sve, što imaš, i podaj siromasima, i imat ćeš blago u nebu. Tada dođi i idi za mnom!"

²³Na ove riječi veoma se on ražalosti; jer je bio vrlo bogat. ²⁴Kad ga vidje Isus tako žalosna, reče: "Kako je teško imućnima ući u kraljevstvo Božje! ²⁵Lakše je devu proći kroz iglene uši, nego li bogatašu ući u kraljevstvo Božje."

²⁶Tada upitaše slušatelji: "Tko se onda može spasiti?"

²⁷On odgovori: "Što je u ljudi nemoguće, u Boga je moguće."

²⁸Tada reče Petar: "Mi ostavimo svoje imanje i pođosmo za tobom."

²⁹On im reče: "Zaista, kažem vam: "Nitko ne ostavi zbog kraljevstva Božjega kuću, roditelje, brata, ženu ili djecu, ³⁰A da ne primi za to na ovom svijetu mnogo više i na drugom svijetu život vječni."

³¹On uze dvanaesticu nasamo i reče im: "Evo idemo gore u Jerusalem. Ondje će se sve ispuniti, što su proroci pisali za Sina čovječjega. ³²On će biti predan neznabošcima; ismijan, zlostavljan i

popljuvan. ³³Bičevat će ga i ubiti, ali treći će dan uskrsnuti."

³⁴A oni ništa od toga ne razumješe. Govor je ovaj bio za, njih taman, i oni ne shvatiše, što je on stim mislio.

³⁵Kad se je približio k Jerihu, Jedan je slijepac sjedio kraj puta i prosio.

³⁶Čuo je, kako prolazi narod, i zapitao je, što je to. ³⁷rekoše mu, da prolazi Isus Nazarećanin. ³⁸Tada povika: "Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!" ³⁹Oni, što su išli naprijed, korili sa, neka šuti, ali je on samo još jače vikao: "Sine Davidov, smiluj mi se!"

⁴⁰Tada Isus stade i dade ga dovesti. Kad je bio došao, ⁴¹Zapita ga: "Što hoćeš od mene?" On zamoli: "Gospodine, učini, da progledam!"

⁴²Isus mu reče: Progledaj! Vjera te je tvoja spasila." ⁴³Odmah progleda, i poče slaviti Boga i pođe za Isusom. I sav narod, koji je bio to vidio, hvalio je Boga.

Luka – 19 glava

¹On dođe u Jeriho i prolazio je kroz mjesto.

²Tu je bio čovjek po imenu Zakej. Bio je starješina carinički, i bio je bogat. ³Želio je da vidi Isusa, tko je, ali nije mogao od mnoštva naroda; jer je bio maloga rasta; ⁴to potrča naprijed i pope se na divlju smokvu, da ga mogne vidjeti; jer je onuda morao proći. ⁵Kad dođe Isus na ono mjesto, pogleda gore i reče mu: "Zakeju, siđi brzo; jer danas moram proboraviti u kući tvojoj." ⁶I siđe brzo, i primi ga s radošću.

⁷Svi, koji to vidješe, mrmljali su i govorili: "Svratio se u kuću jednome grješniku."

⁸A Zakej stupi pred Gospodina i reče: "Gospodine, pola imanja svojega dajem siromasima; i ako sam koga prevario, vraćam četverostruko."

⁹Isus mu reče: "Danas dođe spasenje kući ovoj, jer je i on sin Abrahamov. ¹⁰Jer je Sin čovječji došao da potraži i spasi, što je bilo izgubljeno."

¹¹Kako su to oni slušali, rekoše im još jednu prisporodbu. Zato jer je bio blizu Jerusalema, i jer su mislili ljudi, da se sad odmah mora javiti kraljevstvo Božje. ¹²Zato reče: "Jedan čovjek plemenita roda otide u daleku zemlju, da primi sebi kraljevstvo, i da se vrati. ¹³Zato dozva k sebi deset svojih sluga, predade im deset mina i reče im: 'Trgujte s tim, dok se ja vratim.' ¹⁴A sugrađani njegovi mrzili su na njega; oni poslaše za njim poslanike i rekoše: 'Nećemo da on kraljuje nad nama.' ¹⁵A kad se on vrati, pošto primi kraljevstvo, dade dozvati k sebi sluge, kojima je bio dao novac, da vidi, koliko je svaki stekao. ¹⁶Prvi dođe i reče: 'Gospodaru, mina tvoja donese deset mina.' ¹⁷On mu odgovori: 'Dobro, dobri slugo: jer si mi u malom bio vjeran, imat ćeš vlast nad deset gradova.' ¹⁸Drugi dođe i reče: 'Gospodaru, mina tvoja donese pet mina.' ¹⁹Ovomu reče: 'Ti ćeš vladati nad pet gradova.' ²⁰Treći dođe i reče: 'Gospodaru, evo tvoja mina! Zavezao sam je u rupcu. ²¹Bojao sam se naime tebe, jer si čovjek strog. Uzima, što nijesi uložio, i žanješ, što nijesi sijao.' ²²On mu odgovori: 'Iz tvojih ću ti usta suditi, nevrijedni slugo! Znao si, da sam strog čovjek, da uzimam, što nijesam uložio, i žanjem, što nijesam sijao. ²³Pa zašto nijesi dao mojega novca u novčaru, da bih ga ja došavši mogao primiti s dobitkom.' ²⁴Tada reče onima, što su ondje stajali: 'Uzmite mu minu i podajte je onome, koji ima deset mina!' ²⁵Odgovoriše mu: 'Gospodaru, on već ima deset mina.' ²⁶Kažem vam: svakome, koji ima, dat će se; a tko nema, njemu će se oduzeti, i ono što ima. ²⁷A one moje neprijatelje, koji ne htjedoše, da ja kraljujem nad njima, dovedite ovamo i pogubite ih pred očima mojim!"

²⁸Iza ovih riječi pođe dalje na putu gore u Jerusalem.

²⁹Kad dođe u blizinu Betfage i Betanije na goru, što se zove Maslinska

gora, posla dva od učenika svojih ³⁰I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama! Ondje ćete na ulazu naći magare privezano, na kojemu još nitko nije sjedio. Odvezite ga i dovedite!" ³¹Upita li vas tko: 'Zašto ga odvezujete?' odgovorite ovako: 'Gospodin ga treba.'"

³²Poslani otidoše i nadoše, kako im je bio rekao. ³³Kad su odvezivali magare, upitaše ih njegovi gospodari: "Zašto odvezujete magare?"

³⁴Oni odgovoriše: "Gospodin ga treba." ³⁵Tako dovedoše magare k Isusu, metnuše haljine svoje na njega i podigoše Isusa na njega. ³⁶Kad je išao tako, prostirali su haljine svoje po putu.

³⁷I kad se približi već da siđe s gore Maslinske, počne sve mnoštvo učenika u radosti hvaliti Boga iza glasa za sva čudesna djela, što su ih bili vidjeli: ³⁸Govorili su: "Blagoslove kralj, koji dolazi u ime Gospodnje! Mir na nebu i slava na visini!"

³⁹Tada mu rekoše neki farizeji: "Učitelju, zabrani to učenicima svojim!"

⁴⁰On im reče: "Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati."

⁴¹Kad se približi i ugleda grad, zaplaka nad njim i reče: ⁴²"Kad bi i ti u ovaj svoj dan upoznao, što ti je za mir! Ali je sad skriveno od očiju tvojih. ⁴³Doći će dani na tebe, kad će te neprijatelji tvoji okružiti opkopom, unaokolo te zatvoriti i sa svih te strana pritisluti. ⁴⁴Oni će tebe i djecu tvoju, što su u tebi, lupiti o zemlju i neće ostati u tebi kamena na kamenu, jer nijesi upoznao vremena pohađenja svojega."

⁴⁵Tada pođe u hram i potjera van prodavce. ⁴⁶Dovikivao im je: "Stoji pisano: Kuća moja kuća je molitve. A vi načiniste od nje špilju razbojničku."

⁴⁷Svaki dan učio je u hramu. Glavari svećenički, književnici i vode naroda gledali su da ga pogube. ⁴⁸Ali mu nijesu mogli ništa učiniti; jer je sav narod prianjao za usta njegova da ga čuje.

Luka – 20 glava

¹Kad je on jednoga dana učio narod u hramu i navješćivao vijest spasenja, pristupiše k njemu glavari svećenički i književnici sa starješinama ²I zapitaše ga: "Reci nam: "Kojom vlasti to činiš, ili tko ti je dao vlast za to?"

³On im odgovori: "I ja ću vas nešto upitati. Kažite mi: ⁴Krštenje Ivanovo bijaše li je od neba ili od ljudi?"

⁵Oni su razmišljali među se: "Reknemo li 'od neba', odgovorit će nam: 'Zašto mu onda ne vjerovaste?' ⁶Reknemo li: 'Od ljudi', sav će nas narod kamenovati; jer je uvjeren, da je Ivan prorok." ⁷Tako odgovoriše, da ne znaju, odakle je.

⁸Isus im reče: "Onda ni ja vama neću reći, kojom vlašću ovo činim."

⁹On izreče narodu ovu prisporobu: "Jedan čovjek posadi vinograd, dade ga u zakup vinogradarima, pa otide izvan zemlje na dulje vrijeme.

¹⁰Kad je bilo vrijeme, posla slugu k vinogradarima, da bi mu dali dio od roda vinogradskoga. Ali vinogradari izbiše ga i protjeraše ga praznih ruku. ¹¹Posla još drugoga slugu. I ovoga istukoše, izgrdiše i protjeraše ga praznih ruku. ¹²Posla još trećega. A oni i toga izbiše do krvi i izbaciše ga van. ¹³Onda reče gospodar vinograda: 'Što da počnem? Poslat ću svojega sina ljubljenoga; njega će se možda pobožati.' ¹⁴Ali kad ga ugledaše vinogradari, posvjetovaše se među se: 'To je baštinik; ubit ćemo ga, tada je baština naša.' ¹⁵Izbaciše ga dakle iz vinograda van i ubiše ga. Što će sad gospodar vinograda s njina započeti? ¹⁶Doći će, pogubit će te vinogradare i dat će vinograd drugima." Kad oni to čuše, rekoše: "Da se tako što ne dogodi!"

¹⁷A on pogleda na njih i reče: "Pa što znači ona riječ u Pismu: "Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni? ¹⁸Tko padne na ovaj kamen, razbit će se; a na koga on padne, satrt će ga."

¹⁹Još u onaj dan gledali su književnici i glavari svećenički da stave ruku na njega; ali se pobojaše naroda. Bili su naime opazili, da je on htio njih pogoditi ovom prisposobom.

²⁰Pazili su oštro na njega, i poslaše uhode, koji su se imali napraviti kao ljudi pravedni, da ga uhvate u riječi. Oni su ga tada htjeli predati poglavarstvu, vlasti namjesnika. ²¹Upitaše ga: "Učitelju, znamo, da pravo govoriš i učiš, i ne gledaš na osobu ljudi, nego zaista učiš putu Božjemu. ²²Je li nam je dopušteno plaćati caru porez ili ne?"

²³On prozre njihovo lukavstvo i reče im: "Što me kušate? ²⁴Pokažite mi denar! "Čiji je na njemu lik i natpis?" "Carev", odgovoriše.

²⁵Tada im reče: "Podajte dakle caru, što pripada caru, i Bogu, što pripada Bogu!"

²⁶Ne pođe im za rukom da ga uhvate u riječi pred narodom. Zadiviše se odgovoru njegovu i zašutješe.

²⁷Tada dođoše neki saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. Oni ga upitaše ²⁸I rekoše: "Učitelju, Mojsije nam propisa: Ako kojemu umre brat i ostavi ženu, a djece nikakve, onda ima brat oženiti ženu i podignuti potomstvo bratu svojemu. ²⁹A bilo je sedam braće. Prvi uze ženu i umrije bez djece. ³⁰Tada je uze drugi za ženu, a umrije bez djece, ³¹Onda je uze treći, i tako svih sedam pomriješe, a da ne ostaviše potomaka. ³²Najposlije umre i žena. ³³Kojemu će sad od njih pripasti žena o uskrsnuću? Jer je ona svoj sedmorici bila žena."

³⁴Isus im odgovori: "Djeca ovoga svijeta žene se i udaju. ³⁵A koji se budu našli vrijednima biti dionici onoga svijeta i uskrsnuća od mrtvih, neće se više ženiti, niti će se udavati. ³⁶Oni ne mogu onda više ni umrijeti; oni su kao anđeli i djeca Božja, jer su djeca uskrsnuća. ³⁷A da će mrtvi uskrsnuti, i Mojsije pokaza na mjestu o grmu, gdje naziva

Gospodina Bogom Abrahamovim, Bogom Izakovim i Bogom Jakovljevim. ³⁸On ipak nije Bog mrtvih, nego živih. Njemu svi žive."

³⁹Tada rekne neki od književnika: "Učitelju, dobro si rekao." ⁴⁰I nijesu se više usudili da ga što zapitaju.

⁴¹Tada ih on zapita: "Kako se može tvrditi, da je Krist sin Davidov?"

⁴²David ipak sam govori u knjigi psalama: Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi ob desnu moju, ⁴³Dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.' ⁴⁴David dakle njega naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?"

⁴⁵Dok je slušao sav narod, reče učenicima svojim: ⁴⁶"Čuvajte se književnika! Oni rado idu u dugačkim haljinama, hoće da ih se pozdravlja na javnim mjestima i da zauzimaju prva mjesta u sinagogama i začelja na gozbama. ⁴⁷Oni jedu kuće udovicama i izgovaraju za to na oko duge molitve. Njih čeka stroži sud."

Luka – 21 glava

¹Kad on pogleda gore, vidje, kako bogati bacaju darove svoje u žrtvenu blagajnu. ²Vidje također, kao jedna siromašna udovica ubaci tamo dvije lepte. ³Tada reče: "Zaista, kažem vam: ova siromašna udovica metnu više nego svi drugi. ⁴Jer svi baciše od viška svojega u darove Božje, a ona metnu od sirotinje svoje sve, što je služilo za njezin živež."

⁵Kad su neki govorili za hram, da je ukrašen sjajnim kamenjem i posvetnim darovima, reče: ⁶"Doći će dani, kad od svega, što vidite ovdje, neće ostati ni kamen na kamenu, koji se neće porušiti."

⁷Zapitaše ga: "Učitelju, kad će se to dogoditi, i koji je znak, kad će se to zbiti?" ⁸On odgovori: "Pripazite, da se ne dadnete zavesti, jer će se mnogi pojaviti u ime moje i reći: 'Ja sam', i: 'Vrijeme je došlo.' Ne trčite

za njima! ⁹Kad čujete za ratove i bune, ne dajte se stim uplašiti! To mora najprije doći, ali još nije odmah svršetak." ¹⁰On nastavi: "Ustat će narod na narod, kraljevstvo na kraljevstvo ¹¹Jaki potresi bit će posvuda, bit će glad i kuga. Strahote i veliki znači pojavit će se na nebu.

¹²Prije svega toga metnut će na vas ruku i progonit će vas Predavat će vas u sinagoge i u tamnice i voditi vas pred kraljeve i namjesnike zbog imena mojega. ¹³Tu će vam se dati prilika, da položite svjedočanstvo. ¹⁴Nemajte dakle nikakve unaprijed brige, kako ćete odgovarati! ¹⁵Jer ću vam ja dati rječitost i mudrost, kojoj se neće moći oprijeti ni odoljeti svi vaši protivnici. ¹⁶Dapače predavat će vas roditelji, braća, rođaci i prijatelji, i pobit će neke od vas. ¹⁷Svi će zamrziti na vas zbog imena mojega. ¹⁸Ali ni vlas s glave vaše neće propasti. ¹⁹Postojanom ustrajnošću spasit ćete dušu svoju.

²⁰Kad vidite, da je Jerusalem opkoljen od vojske, onda znajte, da je blizu razorenje njegovo. ²¹Tada neka ljudi u Judeji bježe u gore! Oni u gradu neka izađu van; koji su na polju, neka ne ulaze u grad! ²²Jer to su dani osvete, kad će se sve ispuniti, što stoji u Pismu. ²³Teško trudnima i dojiljama u one dane, jer će doći velika tjeskoba na zemlju i sud gnjeva na ovaj narod. ²⁴Jedni će pasti od oštrice mača, drugi zarobljeni bit će odvedeni među sve narode, Jerusalem će biti gažen od neznabožaca, dok ne prođu vremena neznabožaca.

²⁵Bit će znaci na suncu, mjesecu i zvjezdama. Na zemlji će među narodima vladati strašno očajanje od buke i huke mora. ²⁶Ljudi će ginuti od straha i čekanja onoga, što će doći na zemlju, jer će se sile nebeske uzdrmati.

²⁷Tada će ugledati, gdje Sin čovječji dolazi na oblaku s velikom moći i slavom. ²⁸Kad to nastane, onda se uspravite i podignite glavu svoju! Otkupljenje se vaše približuje.": "

²⁹Reče im prispodobu: "Promatrajte smokvu i sva druga drveta! ³⁰Kad vidite, da već tjeraju, znate, da je blizu ljeto. ³¹Tako i vi, kad vidite, da se zbiva ovo, znajte, da je blizu kraljevstvo Božje! ³²Zaista, kažem vam: ovaj naraštaj neće proći, dok se sve to ne zbude. ³³Nebo i zemlja proći će, a riječi moje neće proći.

³⁴Pazite, da svoja srca ne otežate raspuštenošću i pijanstvom i brigama zemaljskim, i da vam onaj dan ne dođe iznenada. ³⁵Kao zamka doći će na sve, koji stanuju po svojoj zemlji. ³⁶Pa zato budite uvijek budni i molite se, da uzmognete umaći svemu tome, što će doći, i da opstanete pred Sinom čovječjim!"

³⁷Preko dana učio je u hramu, a noću je izlazio van i boravio na gori, koja se zove Maslinska gora. ³⁸Ujutro je hrlio sav narod k njemu u hram, da ga sluša.

Luka – 22 glava

¹Približavao se blagdan beskvasnih kruhova, koji se zove Pasha.

²Glavari svećenički i književnici mislili su o tom, kako bi ga mogli ubiti, jer su se bojali naroda.

³Tada uđe sotona u Judu, koji se zvao Iskariot, i koji je bio jedan iz broja dvanaestorice. ⁴On ode i uze pregovarati s glavarima svećeničkim i nadstojnicima, kako da im ga mogne izdati. ⁵Oni se obradovaše tomu i obećaše, da će mu dati novaca. ⁶On obeća i stade tražiti zgodnu priliku, da im ga preda, a da ne upadne u oči narodu.

⁷Dođe dan beskvasnih kruhova, u koji se je moralo klati Pashalno janje. ⁸Tada pasla Isus Petra i Ivana i naloži im: "Idite i pripravite nam Pashalno janje, da ga jedemo!" ⁹Oni ga upitaše: "Gdje da ga pripravimo?"

¹⁰On im odgovori: "Kad dođete u grad, srest će vas čovjek, koji nosi

vodu u krčagu. Idite za njim u kuću, u koju on uđe, ¹¹I kažite domaćinu: 'Učitelj te pita: gdje je soba, u kojoj mogu blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim?' ¹²On će vam pokazati prostranu, sagovima prostrtu dvoranu. Ondje pripravite!"

¹³Oni odoše i nadoše, kako im je bio rekao, i pripraviše Pashalnu večeru.

¹⁴U određeni čas sjede za stol i dvanaest apostola s njim. ¹⁵On im reče: "Vrlo san želio da ovu Pashalnu večeru održim s vama, prije nego muku podnesem. ¹⁶Jer vam kažem: "Neću je od sada više jesti, dok se ne svrši u kraljevstvu Božjem." ¹⁷Tada uze čašu, zahvali i reče: "Uzmite je i razdijelite među se! ¹⁸Jer vam kažem: "Od sada neću više piti od roda trsova, dok ne dođe kraljevstvo Božje."

¹⁹Onda uze kruh, zahvali, prelomi ga i dade im ga govoreći: "Ovo je tijelo moje, koje se daje za vas. Ovo činite na moju uspomenu!" ²⁰Isto tako uze poslije gozbe čašu i reče: "Ova je čaša Novi Zavjet s mojom krvi, koja se proljeva za vas.

²¹Ali evo, ruka izdajnika mojega s menom je na stolu. ²²Sin čovječji ide doduše, kao što je određeno; ali teško čovjeku, koji ga izdaje!" ²³Tada oni stadoše jedan drugoga pitati, tko da je od njih, koji bi mogao to učiniti.

²⁴Nastade također prepirka među njima, tko da je od njih najveći.

²⁵On im reče: "Kraljevi neznabožičkih naroda njihovi su gospodari, i njihovi vladaoци nazivaju se dobrotvori. ²⁶U vas ne smije biti tako! Nego tko je najveći među vama, neka bude kao najmanji, starješina kao sluga. ²⁷Jer tko je veći: Koji sjedi za stolom, ili koji služi? Nije li onaj, koji sjedi za stolom? A ja sam među vama kao sluga. ²⁸Vi ste u mojim kušnjama ustrajali s menom. ²⁹Zato ostavljam vama kraljevstvo, kao što je Otac moj ostavio meni. ³⁰Vi ćete u kraljevstvu mojemu za stolom

mojim jesti i piti i na prijestoljima sjediti i dvanaest plemena Izraelovih suditi."

³¹Reče pak Gospodin: "Simone, Simone! Evo, sotona zatraži, da vas smije rešetati kao pšenicu. ³²A ja sam se molio za tebe, da se vjera tvoja ne popusti. Zato podupri i utvrdi jednoć braću svoju!"

³³On mu odgovori: "Gospodine, spreman sam s tobom ići u tamnicu i u smrt."

³⁴A on reče: "Petre, kažem ti, još danas, prije nego zapjeva pijetao, triput ćeš zanijekati, da me poznaješ."

³⁵Dalje im reče: "Kad vas poslah bez kese za novac, bez torbe, bez obuće, je li vam što uzmanjkalo?" "Nije", odgovoriše oni. ³⁶"Ali sad," nastavi on, "koji ima kesu za novac, neka je uzme sobom, isto tako torbu svoju. Tko to nama, neka proda svoj plašt i kupi za to mač! ³⁷Jer vam kažem: Na meni se još mora ispuniti riječ Pisma: 'On je ubrojen među zločince'. Tako se svršuje sve, što se odnosi na mene."

³⁸Tada viknuše oni: "Gospodine, evo, ovdje dva mača" A on im reče: "Dosta je."

³⁹Tada izađe i otide po svojem običaju na Maslinsku goru. Za njim otiđoše učenici njegovi. ⁴⁰Kad dođe tamo, reče im: "Molite se, da ne padnete u napast!"

⁴¹Udalji se od njih kako se može kamenom dobaciti, klekne na koljena i pomoli se: ⁴²"Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od mene! Ali ne moja, nego neka bude volja tvoja!" ⁴³Tada mu se javi anđeo s neba i okrijepi ga. ⁴⁴I napade ga smrtna tjeskoba, i molio se je još usrdnije. Znoj je njegov bio kao kaplje krvi, što su tekle na zemlju. ⁴⁵Diže se od molitve i pođe k učenicima svojim, ali ih nađe gdje spavaju od žalosti. ⁴⁶Tada im reče: "Što spavate? Ustanite i molite se, da ne padnete u napast!"

⁴⁷Dok je još govorio, pojavi se četa. Juda, jedan od dvanaestorice, išao je pred njom. On pristupi k Isusu i poljubi ga.

⁴⁸Isus mu reče: "Juda, poljupcem i izdaješ Sina čovječjega?"

⁴⁹Kad pratioci njegovi vidješe, što će biti, viknuše: "Gospodine, nećemo li udariti mačem?" ⁵⁰I jedan od njih udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu desno uho. ⁵¹A Isus reče: "Pustite! Ne dalje!" Tada se dotače uha i iscijeli ga.

⁵²A glavarima svećeničkim, nadstojnicima hramske straže i Starješinama, što su bili došli na njega, reče Isus: "Kao na razbojnika izađoste s mačevima i toljagama. ⁵³Dan na dan bio sam kod vas u hramu, i ne staviste ruke na mene. Ali je ovo vaš čas i vlast tame."

⁵⁴Tada ga uhvatiše i odvedoše u kuću velikoga svećenika. Petar je išao za njim izdaleka. ⁵⁵Nasred dvorišta bili su naložili oganj i posjedali okolo. I Petar sjede među njih. ⁵⁶Kako je on tako sjedio u svijetlu ognja, vidje ga jedna sluškinja, uprije oči u njega, i reče: "I ovaj je bio s njim." ⁵⁷On zanijeka i reče: "Ženo, ne poznajem ga." ⁵⁸Malo zatim ugleda ga drugi i reče: "I ti si jedan od njih." Petar odgovori: "Čovječe, nijesam." ⁵⁹Oko jednu uru kasnije ustvrdi opet drugi: "Zaista i ovaj je bio s njim, jer je Galilejac." ⁶⁰Petar odgovori: "Čovječe, ne znam, što govoriš." Odmah, dok je on još govorio, zapjeva pijetao. ⁶¹Tada se obazre Gospodin i pogleda na Petra. I Petar se sjeti riječi Gospodinove, koju mu je bio rekao: Još pri se nego danas zapjeva pijetao, triput ćeš me zatajiti." ⁶²Izađe van i počne gorko plakati.

⁶³Ljudi, koji su ga držali zarobljena, rugali su mu se i zlostavili ga.

⁶⁴Pokrili su mu oči tukli su ga po obrazu i govorili: "Proreci, tko je, koji te udari?" ⁶⁵Još mnoge druge psovke izgovorili su protiv njega.

⁶⁶Kad osvanu dan, skupiše se starješine narodne, glavari svećenički i

književnici i dadoše ga odvesti u svoju skupštinu. Oni rekoše: "Ako si ti Krist, reci nam!" ⁶⁷On im reče: "Ako vam kažem, ne vjerujete mi; ⁶⁸Ako vas upitam, ne odgovarate mi i ne puštate me na slobodu. ⁶⁹Ali od sada će Sin čovječji sjediti s desne strane svemogućega Boga."

⁷⁰Tada rekoše svi: "Ti si dakle Sin Božji?" On odgovori: "Da, ja sam to!"

⁷¹Tada povikaše: "Što trebamo još svjedočanstvo? Jer sami čusmo iz vlastitih usta njegovih."

Luka – 23 glava

¹Tada se diže sva skupština i dade ga odvesti k Pilatu. ²Ondje ga počеше tužiti: "Nađosmo, da ovaj buni narod naš, da zabranjuje plaćati porez caru, i izdaje se za Krista kralja." ³Pilat ga upita: "Jesi li ti kralj židovski?" On mu odgovori: "Ti kažeš."

⁴Pilat izjavi glavarima svećeničkim i narodu: "Ja ne nalazim nikakve krivnje na ovome čovjeku." ⁵Ali oni ostadoše pri tom: "On buni svojom naukom narod po svoj zemlji judejskoj, počevši od Galileje do ovdje."

⁶Kad je to čuo Pilat, raspita se, je li on Galilejac. ⁷Kad doznade, da je iz područja Herodova, posla ga k Herodu, koji je onih dana također boravio u Jerusalemu. ⁸Herod se vrlo obradova, kad vidje Isusa, jer je odavno želio da ga vidi, jer je bio mnogo čuo za njega, i nadao se da će vidjeti od njega kakvo čudo. ⁹I tako ga stade pitati za mnogo što. Ali mu Isus ništa ne odgovori. ¹⁰Glavari svećenički i književnici stajali su pritom i tužili ga jednako. ¹¹Tada mu se naruga Herod sa svojom pratnjom. Za porugu dade mu obući bijelu haljinu i posla ga tako natrag Pilatu. ¹²U taj se dan sprijateljše Herod i Pilat, dok su prije bili neprijatelji.

¹³I Pilat sazva glavare svećeničke, članove visokoga vijeća i narod ¹⁴i reče im: "Dovedoste preda me ovoga čovjeka, jer da bun narod, Ja

sam ga pred vama saslušao, ali nijesam dokazano našao nijedne od tužbi, što ih vi iznosite protiv ovoga čovjeka. ¹⁵Isto tako ni Herod jer ga posla natrag nama. Eto, on nije ništa učinio, što zaslužuje smrt.

¹⁶Kaznit ću ga dakle i onda pustiti." ¹⁷O blagdanu morao im je pustiti jednoga uznika. ¹⁸Tada svi povikaše zajedno: "Uzmi ovoga! Pusti nam Barabu!" ¹⁹Ovaj je ležao u tamnici za nekakvu bunu u gradu i za neko umorstvo.

²⁰A Pilat im opet progovori, je je htio pustiti Isusa. ²¹Ali su oni vikali: "Raspni ga, raspni!"

²²On ih upita po treći put: "Pa što je on počinio zlo? Ja ne nalazim na njemu ništa, što bi zasluživalo smrt. Kaznit ću ga i onda pustiti." ²³Ali su oni zahtijevali samo još žešće i glasnije, da se on raspne, i vika je njihova prodrla. ²⁴Pilat odluči, da se udovolji i njihovu zahtjevu. ²⁵Pusti im, koji je ležao a tamnici za bunu i za umorstvo, i koga su tražili. A Isusa žrtvova njihovoj volji,

²⁶Dok su ga vodili, zaustaviše nekoga Simona iz Cirene, koji je dolazio iz polja i metnuše na njega križ, da ga nosi za Isusom.

²⁷Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim, i žene, koje su za njim plakale i naricale. ²⁸Isus se obazre na njih i reče: "Kćeri jerusalemske, ne plačite za mnom, nego plačite za sobom i za djecom svojom! ²⁹Jer eto, doći će dani, kada će se reci: 'Blagoslovljene su nerotkinje, žene, koje ne rodiše i ne dojiše!' ³⁰Tada će se dovikivati gorama: 'Padnite na nas!' i brežuljcima: 'Pokrijte nas!' ³¹Jer kad je tako zelenu drvetu, što će onda biti od suha?"

³²S njim su vodili van još dva zločinca, da ih pogube.

³³Kad dođoše na mjesto, koje se zove Lubanja, raspeše ga ondje. Isto tako zločince, jednoga s desne njegove, drugoga s lijeve njegove.

³⁴A Isus se je molio: "Oče, oprosti im; jer ne znadu, što čine!" Zatim razdijeliše haljine njegove bacivši na njih kocku. ³⁵Narod je tu stajao i gledao. A članovi visokoga vijeća rugali su se: "Druge je spasio; neka sad spasi samoga sebe, ako je Pomazanik Božji, Izabranik." ³⁶I vojnici mu se rugali, pristupali su k njemu i pružali mu ocat ³⁷I govorili: "Ako si kralj židovski, spasi samoga sebe!"

³⁸Nad njim je bio natpis napisan pismom grčkim, latinskim i hebrejskim: "Ovo je Kralj židovski."

³⁹Jedan od zločinaca, što su visjeli na križu, hulio je na njega govoreći: "Zar nijesi ti Krist? Onda spasi samoga sebe i nas!"

⁴⁰A drugi ga je korio i govorio: "Zar se ne bojiš Boga, kad i sam trpiš jednaku kaznu? ⁴¹Mi dakako s pravom; jer primamo pravednu kaznu za svoja djela, a ovaj nije ništa zlo počinio." ⁴²Onda nastavi: "Isuse, spomeni me se, kad dođeš u kraljevstvo svoje!"

⁴³On mu reče: "Zaista, kažem ti: Danas još bit ćeš s menom u raj!"

⁴⁴Bilo je oko šeste ure, kad na svu zemlju pade tama, koja potraja do devete ure. ⁴⁵Sunce pomrča, i zavjes hramski razdera se na dvoje. ⁴⁶Tada povika Isus iza glasa: "Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!" Ovo reče i izdahnu.

⁴⁷Kad vidje satnik, što se dogodi, poče slaviti Boga i reče: "Zaista, ovaj je čovjek bio pravedan!"

⁴⁸Sav narod, koji je došao ovome prizoru i vidio, što se zbilo udarao se u prsa i vraćao se kući. ⁴⁹Svi znanci njegovi i žene, koje su išle za njim iz Galileje, stajali su u nekoj udaljenosti i gledali ovo.

⁵⁰I bio je vijećnik po imenu Josip, plemenit i pravedan čovjek, koji je bio rodod iz Arimateje, grada u Judeji, i očekivao kraljevstvo Božje. ⁵¹On

nije bio pristao na njihov zaključak i postupak. ⁵²On ode k Pilatu i zamoli za tijelo Isusovo.

⁵³Tada ga skide, obavi ga platnom i položi ga u grob u hridini, u koji još nitko nije bio položen.

⁵⁴Bio je dan priprave, i subota je već osvitala. ⁵⁵Žene, koje su bile s njim došle iz Galileje, išle su zajedno i vidjele su grob i sahranu njegova tijela. ⁵⁶Potom se vratiše i pripraviše mirise i pomasti. A subotu provedoše u miru po zakonu.

Luka – 24 glava

¹U prvi dan sedmice otidoše one vrlo rano grobu s mirisima, što su ih bile pripravile. ²Nadoše kamen odvaljen od groba ³I unidoše unutra. Ali ne nadoše tijela Gospodina Isusa.

⁴Dok su one zbog toga bile posve zbunjene, gle, dva čovjeka stadoše pred njima u sjajnim haljinama. ⁵Od straha srušiše pogled na tlo. A oni im rekoše: "Što tražite živoga među mrtvima? ⁶On nije ovdje, on je uskrsnuo. Sjetite se, kako vam reče, kad je još bio u Galileji: ⁷Sin čovječji mora biti predan u ruke grješnika i raspet, ali će treći dan uskrsnuti.

⁸Tada se sjetiše riječi njegovih. ⁹Vratiše se od groba i javiše sve ovo jedanaestorici i svima ostalim. ¹⁰Bile su Marija Magdalena, Ivana, Marija, majka Jakovljeva, i još druge s njima, koje ovu vijest donesoše apostolima. ¹¹A njihove riječi učiniše se ovima kao tlapnja i ne povjerovaše im.

¹²Ali Petar ustade i pohrli grobu. Kad se je prignuo, vidje samo plahte gdje leže. Pun čuđenja nad tim otide kući.

¹³Još isti dan putovala su dvojica od njih u selo po imenu Emaus, koje

je bilo udaljeno od Jerusalema šezdeset stadija. ¹⁴Oni su se razgovarali među sobom o svemu, što se je bilo dogodilo. ¹⁵Dok su se tako razgovarali i raspravljali među sobom, približi im se sam Isus, i išao je s njima. ¹⁶Ali oči su njihove bile držane, te ga ne poznaše. ¹⁷On im reče: "Kakav je to razgovor, što ga imate među sobom na putu?" Tada se žalosni zaustaviše.

¹⁸Jedan, po imenu Kleofa, odgovori mu: "Zar si ti jedini stranac u Jerusalemu, koji ne zna, što se je ondje dogodilo ovih dana?" ¹⁹On ih upita "Što?" Odgovoriše mu: "To za Isusa Nazarećanina. On je bio prorok, silan u djelu i u riječi pred Bogom i svim narodom. ²⁰Naši glavari svećenički i prvaci predadoše ga, te se osudi na smrt, i raspeše ga. ²¹A mi, smo se bili nadali, da će on izbaviti Izraela. I nakon svega toga ovo je danas treći dan, kako se je to dogodilo. ²²I neke su nas od naših žena uzbunile. One su bile rano ujutro na grobu, ²³Ali ne nađoše tijela njegova. Dođoše govoreći da su im se ukazali anđeli, koji da su rekli, da on živi. ²⁴Neki od naših otidoše tada na grob i nađoše tako, kako su bile rekle žene; ali njega samoga ne vidješe."

²⁵Tada im on reče: "O bezumni i sporoga srca za vjerovanje sve što su navješćivali proroci! ²⁶Zar nije morao Krist to trpjeti i tako unići u slavu svoju?" ²⁷I poče od Mojsija i svih proroka i tumačio im, što pisano stoji o njemu u svim Pismima.

²⁸Tako se približiše k selu, u koje su išli. On se učinio, kao da hoće dalje ići. ²⁹A oni ga nukali i govorili: " Ostani s nama! Brzo će večer. Dan se je već nagnuo." Tada se svrati s njima.

³⁰Dok je s njima sjedio za stolom, uze kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i pruži im ga. ³¹Tada im se otvoriše oči, i poznaše ga. A njega nestade ispred očiju njihovih.

³²I oni rekoše jedan drugome: "Nije li gorjelo naše srce u nama, kad je govorio s nama putem i tumačio nam Pismo?" ³³Još u isti čas

ustadoše, vratiše se u Jerusalem i nađoše jedanaestoricu skupa sa svojim drugovima. ³⁴Oni rekoše: "Gospodin je zaista uskrsnuo i javio se Simonu." ³⁵I pripovjediše, što se je bilo dogodilo na putu, i kako su ga poznali u lomljenju kruha.

³⁶Dok su oni još govorili o tom, stade Isus među njih i reče im: "Mir vam! (Ja sam, ne bojte se!)" ³⁷Od tjeskobe i straha oni su mislili, da vide duha. ³⁸On im reče: "Zašto ste se ustrašili i zašto se sumnje porađaju u srcima vašim?" ³⁹Vidite ruke moje i noge moje! Ja sam glavom. Opipajte me i vidite! Duh nema mesa i kostiju, kako to vidite na meni." ⁴⁰Iza ovih riječi pokaza im ruke i noge.

⁴¹Ali od radosti i začuđenja nijesu oni još uvijek mogli vjerovati. Zato ih upita: "Imate li ovdje što jesti?" ⁴²Oni mu dadoše komad ribe pečene i nešto meda. ⁴³On uze, i jeo je pred njihovim očima što preostade, dade njima.

⁴⁴On im reče: "Ovo je ono, što sam vam govorio, dok sam još bio s vama: "Sve se mora ispuniti, što stoji napisano o meni u zakonu Mojsijevu, kod proroka i u psalmima."

⁴⁵Tada im otvori um, da razumiju Pismo, ⁴⁶I nastavi: "Tako stoji pisano: Krist mora trpjeti i treći da uskrsnuti od mrtvih. ⁴⁷U ime njegovo ima se propovijedati pokajanje i oprostjenje grijeha svim narodima, počevši od Jerusalema. ⁴⁸Vi ste svjedoci ovome. ⁴⁹Evo, ja ću poslati obećanje Oca svojega na vas. Ostanite u gradu, dok ne budete opremljeni snagom odozgo!"

⁵⁰On ih izvede prema Betaniji, podiže ruke svoje i blagoslovi ih. ⁵¹I blagoslivljajući ih rastade se od njih i uzađe na nebo.

⁵²Oni padoše ničice i pokloniše se. ⁵³Tada se s velikom radošću vratiše u Jerusalem. Bili su uvijek u hramu i slavili su Boga. Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#)

Ivan – 1 glava

¹U početku bijaše Riječ, i Riječ, bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ. ²Ova bijaše u početku u Boga ³Sve je po njoj postalo, i bez nje ništa nije postalo, što je postalo. ⁴U njoj bijaše život, i život bijaše Svjetlost ljudima. ⁵Svjetlost zasvijetli u tami; ali tama ga ne obuze.

⁶Poslan je bio čovjek od Boga, kojemu bijaše ime Ivan. ⁷Ovaj dođe za svjedočanstvo, da svjedoči za Svjetlost, da svi vjeruju po njemu. ⁸On ne bijaše Svjetlost, nego da svjedoči za Svjetlost.

⁹Svjetlost istinita, koje prosvjetljuje svakoga čovjeka, dođe na svijet.

¹⁰Na svijetu bijaše, svijet je po njemu postao; i svijet ga nije spoznao.

¹¹K svojim dođe, i svoji ga ne primiše. ¹²A svima, koji ga primiše, dade vlast, da budu djeca Božja. Onima, koji vjeruju u ime njegovo,

¹³Koji nijesu rođeni od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego od Boga.

¹⁴I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama. I vidjesmo slavu njegovu, slavu kao Jedinorođenoga od Oca, puna milosti i istine.

¹⁵Ivan svjedoči za njega i viče: "Ovaj bijaše, za koga rekoh: "Koji dolazi za mnom, preda mnom je; jer bijaše prije nego ja."

¹⁶Od punine njegove mi svi primismo milost za milošću. ¹⁷Po Mojsiju bio je dan zakon, po Isusu Kristu dođe milost i is ¹⁸Boga nitko nije vidio nikada. Jedinorođeni, koji je Bog, koji počiva na srcu Očevu, on je

donio vijest,

¹⁹Ovako glasi svjedočanstvo Ivanovo, kad Židovi iz Jerusalema poslaše k njemu svećenike i Levite, da ga zapitaju: "tko si ti?" ²⁰On priznade i ne zataji. Priznade: "Ja nijesam Krist." ²¹Tada ga upitaše: "Što dakle? Jesi li možda Ilija?" On odgovori: "Nijesam." "Jesi li prorok?" On odgovori: "Nijesam." ²²Onda mu rekoše: "Tko si dakle? Mi ipak moramo donijeti odgovor onima, koji nas poslaše. Za koga se ti izdaješ?"

²³On odgovori: "Ja sam glas onoga, što više u pustinji: "Poravnite put Gospodnji, kao što reče prorok Izaija."

²⁴A oni poslanici bili su od farizeja. ²⁵Zapitaše ga dalje, govoreći "Zašto dakle krstiš, kad ti nijesi Krist, ni Ilija, ni prorok?"

²⁶Ivan im odgovori: "Ja krstim samo vodom. A među vama već stoji, koga vi ne poznate, ²⁷On je onaj, koji dolazi za mnom a ipak je preda mnom. Ja nijesam dostojan odriješiti remena na obući njegovoj."

²⁸Ovo se dogodi u Betaniji s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio.

²⁹Sutradan vidje on Isusa, gdje dolazi k njemu. Tada reče: "Evo Janje Božje, koje oduzima grijeh svijeta! ³⁰Ovo je onaj, za koga sam rekao: "Za mnom dolazi čovjek, koji je preda mnom; jer je bio prije nego ja.

³¹Ja ga nijesam poznavao. Ali da se on objavi u Izraelu, došao sam ja da krstim vodom."

³²Dalje je svjedočio Ivan, govoreći "Vidio sam Duha, gdje silazi s neba kao golub i lebdi nad njim. ³³Ja ga nijesam poznavao. Ali onaj, koji me je poslao, da krstim vodom, reče mi: "Na koga vidiš da silazi Duh i nad kim da lebdi, to je onaj, koji krsti Duhom Svetim. ³⁴Ja sam to vidio i postao sam svjedok za to: On je Sin Božji."

³⁵Sutradan je opet stajao Ivan s dvojicom svojih učenika. ³⁶Kad je vidio Isusa gdje prolazi, reče: "Evo Janje Božje!"

³⁷Čim su ga oba učenika čula da govori tako, pođoše za Isusom. ³⁸Isus se obazre i vidje ih gdje idu za njim. Tada ih upita: "Što vi tražite?" Oni mu odgovoriše: "Rabi," – to jest: "Učitelju, – "gdje stanuješ?" ³⁹On im odgovori: "Dođite i vidite!" Otiđoše s njim i vidješe, gdje je stanovao, i ostadoše kod njega onaj dan. Bilo je to oko desete ure.

⁴⁰Jedan od dvojice, koji na riječ Ivanovu pođoše za njim, bio je Andrija, brat Simona Petra. ⁴¹Ovaj se sastade najprije sa svojim bratom Simonom i reče mu: "Nađosmo Krista – to jest Pomazanika." ⁴²I dovede ga k Isusu. Isus pogleda na njega i reče: "Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kefa – to jest Kamen." ⁴³Sutradan htjede poći u Galileju. Tada sastade Filipa i reče mu: "Hajde za mnom!"

⁴⁴Filip je bio iz Betsaide, zavičaja Andrijina i Petrova.

⁴⁵Filip nađe Natanaela i javi mu: "Nađosmo onoga, o kojem su pisali Mojsije u zakonu i proroci: "Isusa, sina Josipova iz Nazareta."

⁴⁶Natanael mu odgovori: "Iz Nazareta može li doći što dobro?" Filip mu reče: "Dođi i vidi!"

⁴⁷Kad Isus vidje Natanaela gdje dolazi k njemu, reče za njega: "Evo pravoga Izraelca, u kojem nema lukavstva!"

⁴⁸Natanael ga upita: "Odakle me poznaješ?" Isus mu odgovori: "Još prije nego te pozva Filip, vidio sam te pod smokvom."

⁴⁹Natanael mu odgovori: "Učitelju, ti si Sin Božji, ti si kralj Izraelov!"

⁵⁰Isus mu reče: "Vjeruješ, jer ti rekoh, da sam te vidio pod smokvom. Vidjet ćeš još više od toga"

⁵¹Tada nastavi: "Zaista, zaista, kažem vam: vidjet ćete nebo otvoreno i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom čovječjim."

Ivan – 2 glava

¹Treći dan iza toga bila je svadba u Kani Galilejskoj. Majka Isusova bila je ondje. ²I Isus i učenici njegovi bili su pozvani na svadbu.

³Kad je nestalo vina, reče majka Isusova njemu: "Nemaju više vina."

⁴Isus joj reče: "Što ja imam s tobom, ženo? Moj čas nije još došao."

⁵Tada reče majka njegova slugama: "Učinite, što vam kaže!"

⁶A bilo je ondje šest kamenitih posuda, kako je to tražio običaj židovskoga čišćenja. Svaka je od njih obuhvatala dvije do tri mjere.

⁷Isus im zapovjedi: "Napunite posude vodom!" Napuniše ih do vrha

⁸Tada im reče: "Zagrabite sad od toga i nosite ravnatelju stola!" Oni odnesoše.

⁹I ravnatelj stola okusi vodu, što je bila postala vino. A nije znao, odakle je bilo vino. Samo su to znale slugе, koje su bile zagrabile vodu. Tada zovnu ravnatelj stola mladoženju ¹⁰I reče mu: "Svatko iznosi najprije dobro vino, a istom, kad se ponapiju gosti, lošije. Ti si čuvao dobro vino do sada."

¹¹Tako učini Isus u Kani u Galileji početak čudesima svojim. Stim objavi slavu svoju, i učenici njegovi vjerovali su u njega.

¹²Potom siđe u Kafarnaum s majkom svojom, s braćom svojom i učenicima svojim. Ondje ostadoše nekoliko dana.

¹³A blizu je bio židovski blagdan Pashe, i uzađe Isus u Jerusalemu. ¹⁴U hramu zateče trgovce, što su prodavali volove, ovce i golubove, i

mjenjače, što su bili ondje posjedali. ¹⁵Tada on splete od užeta bič i istjera iz hrama sve zajedno s ovcama i volovima. Mjenjačima prosu novce i isprevrnu stolove njihove. ¹⁶Onima, što su prodavali golubove, reče: "Nosite to odavde i ne činite od kuće Oca mojega kuće trgovačke!"

¹⁷Tada se sjetiše učenici njegovi riječi Pisma: "Revnost za kuću tvoju izjede me."

¹⁸A Židovi mu prigovoriše: "Kojim nam čudesnim znakom dokazuješ, da to smiješ činiti?"

¹⁹Isus im reče: "Razvalite ovaj hram, i za tri ću ga dana opet sagraditi."

²⁰Tada rekoše Židovi: "Četrdeset i šest godina gradilo se na ovom hramu, i ti da ga u tri dana sagradiš?"

²¹A on je mislio na hram tijela svojega. ²²Kad je onda bio uskrsnuo od mrtvih, sjetiše se učenici njegovi ove riječi i vjerovali su Pismu i riječi, koju je bio rekao Isus.

²³Dok je Isus boravio u Jerusalemu na blagdan Pashe, mnogi vjerovali su u ime njegovo, jer vidješe čudesa, što ih je činio. ²⁴Ali im se Isus nije povjeravao; jer ih je sve poznavao, ²⁵i nije mu trebalo, da tko svjedoči za čovjeka. On je sam znao, što je bilo u čovjeku.

Ivan – 3 glava

¹Među farizejima bio je vijećnik židovski po imenu Nikodem. ²Ovaj dođe noću k njemu i reče mu: "Učitelju, znamo, da si ti učitelj, koji je došao od Boga, jer nitko ne može čudesa ovih činiti, što ih ti činiš, osim ako nije Bog s njim."

³Isus mu reče: "Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ponovo ne rodi, ne

može vidjeti kraljevstva Božjega."

⁴Nikodem ga upita: "Kako se može čovjek ponovo roditi, kad je već star. Može li po drugi put ući u utrobu majke svoje i opet se roditi?"

⁵Isus odgovori: "Zaista, zaista kažem ti: ako se tko ponovo ne rodi vodom i Duhom (Svetim), ne može ući u kraljevstvo Božje. ⁶Ono što je rođeno od tijela, tijelo je; a što je rođeno od Duha, duh je. ⁷Ne čudi se, što ti rekoh: "Morate se ponovo roditi. ⁸Vjetar puše, gdje hoće; čuješ šum njegov, ali ne znaš, odakle dolazi i kamo ide. Tako je kod svakoga, koji je rođen od Duha."

⁹Nikodem upita: "Kako može to biti?"

¹⁰Isus mu odgovori: "Ti si učitelj u Izraelu i to ne razumiješ? ¹¹Zaista, zaista, kažem ti: mi govorimo, što znamo, i mi svjedočimo, što vidjesmo; ali vi ne primete svjedočanstva našega. ¹²Ako ne vjerujete, kad vam govorim o zemaljskim stvarima, kako ćete vjerovati, kad vam govorim o nebeskim?"

¹³Nitko nije uzašao na nebo osim koji siđe s neba, Sin čovječji koji je na nebu. ¹⁴Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podići i Sin čovječji, ¹⁵Da svaki, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego ima život vječni. ¹⁶Jer je Bog tako ljubio svijet, da je predao svojega jedinorođenog Sina, da svaki, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego ima život vječni. ¹⁷Jer Bog nije poslao Sina svojega na svijet zato, da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu. ¹⁸Tko vjeruje u njega, ne sudi se: tko ne vjeruje, taj je već suđen, jer ne vjeruje u ime jedinorođenoga Sina Božjega. ¹⁹A sud stoji u tom: Svjetlost je došla na svijet, ali su ljudi radije imaju tamu negoli svjetlost; jer su njihova djela bila zla. ²⁰Jer svaki, koji čini zlo, mrzi na svjetlost i ne dolazi k svijetlu, da ne dođu na vidjelo njegova djela. ²¹A tko čini istinu, dolazi k svijetlu, da se vide djela njegova, jer su u Bogu učinjena."

²²Potom dođe Isus sa svojim učenicima u pokrajinu Judeju. Ondje je boravio s njima i krstio.

²³I Ivan je krstio još u Enonu kraj Salima, jer je ondje bilo mnogo vode. Ljudi su dolazili tamo i dali su se krstiti. ²⁴Jer Ivan nije još bio bačen u tamnicu.

²⁵Tada nastade prepirka među učenicima Ivanovim i nekim Židovom o čišćenju. ²⁶Oni otidoše k Ivanu i rekoše mu: "Učitelju, onaj, koji je na drugoj obali Jordana bio kod tebe i za koga si ti svjedočio, evo on krsti, i svi idu k njemu."

²⁷Ivan odgovori: "Ne može čovjek ništa primati, ako mu nije dano s neba. ²⁸Vi mi sami morate posvjedočiti da sam rekao: 'Ja nijesam Krist, ja sam poslan samo pred njim.' ²⁹Tko ima zaručnicu, zaručnik je. Prijatelj zaručnikov, koji stoji i sluša ga, radošću se raduje glasu zaručnikovu. Tako se je sada i moja radost ispunila. ³⁰On se mora uvećati, a ja se umanjiti, ³¹Tko dolazi odozgo, stoji nad svima; tko je sa zemlje, zemaljski je i govori zemaljski. Tko dolazi s neba, stoji nad svima. ³²On svjedoči, što je vidio i čuo, a nitko ne prima svjedočanstva njegova. ³³Nasuprot tko prima svjedočanstvo njegovo, stim potvrđuje, da je Bog istinit. ³⁴Jer od Boga poslani govori riječi Božje, jer Bog ne daje Duha na mjeru. ³⁵Otac ljubi Sina i dao mu je sve u ruke njegove. ³⁶Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu."

Ivan – 4 glava

¹Gospodin je bio doznao, da je farizejima bilo dočuli, da on, Isus, dobiva više učenika i krsti više nego Ivan. ²– Uostalom Isus sam nije krstio, nego učenici njegovi. – ³Zato ostavi Judeju i otide opet u Galileju.

⁴A morao je proći kroz Samariju. ⁵Tako dođe u grad samarijski, koji se

zove Sihar, blizu zemljišta, što ga je bio darovao Jakov svojemu sinu Josipu. ⁶Ondje je bio studenac Jakovljević. Umoran od puta sjeo je Isus kraj studenca. Bilo je oko šeste ure.

⁷Tada dođe žena iz Samarije i da zahvati vode. Isus je zamoli: "Daj mi da se napijem!" ⁸Učenici njegovi naime bili su otišli u grad da kupe jela.

⁹Žena mu Samarijanka odgovori "Kako? Ti, Židov, možeš iskati od mene, žene Samarijanke, da se napiješ?" – Židovi naime nijesu družili sa Samarijancima.

¹⁰Isus joj odgovori: "Kad bi ti znala dar Božji i onoga, koji ti govori: 'Daj mi da se napijem', ti bi ga zamolila, i on bi ti dao vodu živu."

¹¹Žena mu odgovori: "Gospodine, ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok. Odakle ćeš uzeti vodu živa?" ¹²Jesi li ti veći od našega oca Jakova, koji nam daje ovaj studenac, i sam je pio iz njega, i sinovi njegovi, i stoka njegova?"

¹³Isus joj odgovori: "Svaki, koji pije od ove vode, opet će ožednjeti. ¹⁴A koji pije od vode, koju ću mu ja dati, neće ožednjeti do vijeka. Nego voda, što ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što teče u život vječni."

¹⁵Tada ga zamoli žena: "Gospodine, daj mi te vode, da ne žednim više i da ne dolazim ovamo po vodu."

¹⁶Isus još reče: "Idi, zovni muža svojega i dođi onda opet ovamo!"

¹⁷Žena odgovori: "Nemam muža." Isus joj reče: "Pravo si rekla: 'Nemam muža.' ¹⁸Jer si imala pet muževa, i sad koga imaš, nije ti muž. To si pravo rekla."

¹⁹Reče mu žena: "Gospodine, vidim, da si ti prorok. ²⁰Oci su se naši

klanjali Bogu tamo na gori, a vi kažete, da je u Jerusalemu mjesto, gdje se mora klanjati Bogu."

²¹Isus joj reče: "Vjeruj mi, ženo, dolazi čas, kad se nećete klanjati Ocu ni na onoj gori tamo ni u Jerusalemu. ²²Vi ne znate, čemu se klanjate; mi znamo, čemu se klanjamo jer spasenje dolazi od Židova. ²³Ali dolazi čas, i već je tu, kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i u istini; jer takve klanjaoce traži Otac. ²⁴Bog je duh, i koji mu se klanjaju, moraju mu se klanjati u duhu i u istini."

²⁵Žena mu odgovori: "Znam, da dolazi Krist – to jest Pomazanik. Kad on dođe, sve će nam reći."

²⁶Tada joj reče Isus: "Ja, koji govorim s tobom, sam On."

²⁷U taj čas dođoše učenici njegovi. Oni su se čudili, što je govorio sa ženom. Ali ni jedan ne upita: "što tražiš od nje?" ili: "Što govoriš s njom?"

²⁸Žena ostavi svoj krčag, otide u grad i reče ljudima: ²⁹"Dođite! Vidite čovjeka, koji mi reče sve, što sam učinila! Da nije to Krist?" ³⁰Tada izađoše iz grada i dođoše k njemu.

³¹Uto su ga molili učenici: "Učitelju, jedi!" ³²A on im reče: "Ja imam da jedem jelo, za koje vi ne znate."

³³Tada učenici rekoše jedan drugome: "Da mu tko nije donio da jede?"

³⁴Isus im reče: "Jelo i moje, da činim volju onoga, koji me je poslao, i da izvršim djelo njegovo. ³⁵Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca, i dolazi žetva?' Eto, velim vam, podignite oči svoje i promatrajte njive! One su već bijele za žetvu. ³⁶I koji žanje, prima plaću i skuplja plod za život vječni, da se raduju zajedno koji sije i koji žanje. ³⁷Jer ovdje pristaje poslovice: 'Jedan sije, drugi žanje.' ³⁸Ja vas poslah da žanjete, gdje se

vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov udoste."

³⁹Mnogi Samarijanci iz onoga grada vjerovali su u njega, jer je svjedočila žena: "On mi reče sve, što sam učinila." ⁴⁰Samarijanci izadoše dakle k njemu i zamoliše ga, da ostane kod njih. Tako ota ondje dva dana. ⁴¹I mnogo ih više vjerova zbog nauke njegove. ⁴²Oni rekoše ženi: "Sad ne vjerujemo više zbog izjave tvoje; jer sami čusmo i znamo: "Ovaj je zaista Spasitelj svijeta."

⁴³Poslije dva dana otide od tamo u Galileju. ⁴⁴Jer je sam Isus posvjedočio, da prorok ne vrijedi u svojem zavičaju. ⁴⁵A kad dođe u Galileju, primiše ga radosno Galilejci, jer su bili vidjeli sve, što je bio učinio na blagdan u Jerusalemu, jer su i oni bili došli na blagdan.

⁴⁶Tako dođe opet u Kanu u Galileji, gdje je bio pretvorio vodu u vino. I bio je neki kraljevski činovnik, čiji je sin bolovao u Kafarnaumu. ⁴⁷Kad je on čuo, da je Isus došao iz Judeje u Galileju, otide k njemu i zamoli ga, neka bi sišao i sina mu iscijelio; jer je ležao na umoru.

⁴⁸Isus mu reče: "Ako ne vidite znakova i čudesa, ne vjerujete."

⁴⁹Reče mu kraljevski činovnik: "Gospodine, siđi, dok nije umrlo dijete moje!"

⁵⁰Isus mu reče: "Idi! Sin tvoj živi," Vjerova čovjek riječi, koju mu reče Isus, i ode. ⁵¹A već na putu dođoše mu u susret sluga njegove i javiše, da njegov sin živi. ⁵²Upita ih za uru, u koju mu je bilo lakše. Rekoše mu: "Jučer o sedmoj uri pusti ga groznica." ⁵³Tada razumje otac, da je to bila ona ura, u koju mu reče Isus: "Sin tvoj živi." I vjerova on i sva kuća njegova.

⁵⁴To je bilo drugo čudo, koje učini Isus iza svojega povratka iz Judeje u Galileju. Iscjeljenje bolesnika kod kupelji. Isus pravi Sin Božji.

Ivan – 5 glava

¹Potom je bio blagdan židovski, i uzađe Isus u Jerusalem.

²U Jerusalemu je kod Ovčjih vrata kupelj, koja se zove hebrejski Betsaida, i ina pet trijemova. ³U njima je ležalo veliko mnoštvo bolesnih, slijepih, hromih i sušičavih. Oni su čekali, da se zaljulja voda.

⁴Jer je anđeo Gospodnji silazio u određeno vrijeme u kupelj i zaljuljao vodu. Tko je tada najprije sišao u zaljuljanu vodu, ozdravio bi makar kakva bolest bila na njemu.

⁵A ondje je bio jedan čovjek, koji je trideset i osam godina bio bolestan.

⁶Kad ga vidje Isus gdje leži i doznade, da je već odavno bolestan, upita ga: "Hoćeš li da ozdraviš?"

⁷Bolesnik mu odgovori: "Gospodine, nemam čovjeka, da me spusti u kupelj, kad se zaljulja voda. Dok ja dođem, drugi siđe prije mene."

⁸Tada mu reče Isus: "Ustani, uzmi postelju svoju i hodi!" ⁹Odmah ozdravi taj čovjek, uze postelju svoju, i hodao je naokolo. A taj je dan bila subota. ¹⁰Zato rekoše Židovi onome, što ozdravi: "Subota je! Ne smiješ nositi postelju svoju."

¹¹On im odgovori: "Koji me iscijeli, reče mi: 'Uzmi postelju svoju i hodi!'"

¹²A Oni ga zapitaše: "Tko je taj čovjek, koji ti reče: 'Uzmi postelju svoju i hodi'" ¹³Iscijeljeni nije znao, tko je bio; jer se je Isus bio uklonio, jer je bilo ondje veliko mnoštvo ljudi.

¹⁴Kasnije ga zateče Isus u hramu i reče mu: "Eto si ozdravio. Ne griješi više, da ti se ne dogodi što gore!"

¹⁵Tada otide čovjek i javi Židovima, da je Isus, koji ga iscijeli. ¹⁶Zato su Židovi progonili Isusa, jer je to bio činio u subotu.

¹⁷Isus im izjavi: "Otac moj do sada djeluje, i ja djelujem."

¹⁸Zato su još više gledah zidovi da ga ubiju, jer je ne samo prestupao subotu, nego je i Boga nazivao Ocem svojim i stim se gradio jednak Bogu.

¹⁹Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može ništa činiti sam od sebe, nego što vidi da čini Otac. Što on čini, ono i Sin čini jednako. ²⁰Jer Otac ljubi Sina i sve mu pokazuje, što sam čini. I pokazat će mu veća djela od ovih, da se vi čudite. ²¹Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako i Sin koje hoće oživljuje. ²²I ne sudi Otac nikome; nego sav sud daje Sinu, ²³Da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca. Tko ne poštuje Sina, ne poštuje Oca, koji ga je poslao. ²⁴Zaista, zaista, kažem vam: Tko sluša moju riječ i vjeruje onome, koji je poslao mene, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego se prešao iz smrti u život. ²⁵Zaista, zaista, kažem vam: Dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega, i koji ga budu čuli, živjet će. ²⁶Jer kao što Otac ima život u sebi, tako daje i Sinu, da ima život u sebi. ²⁷On mu daje i vlast, da drži sud, jer je Sin čovječji. ²⁸Ne čudite se tomu! Dolazi čas, kad će svi u grobovima čuti glas njegov. ²⁹Tada će oni, koji su činili dobro, izaći na uskrsnuće života, a koji su činili zlo, na uskrsnuće suda. ³⁰Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe. Sudim, kako čujem. Moj je sud pravedan; jer ne tražim volje svoje, nego volju onoga, koji me je poslao.

³¹Ako ja svjedočim sam za sebe, svjedočanstvo moje nije istinito.

³²Drugi je, koji svjedoči za mene, i znam, da je istinito svjedočanstvo, kojim svjedoči za mene. ³³Vi poslaste k Ivanu, i on posvjedoči za istinu.

³⁴Ali ja ne trebam svjedočanstva od čovjeka. Ja govorim samo o tom, da se vi spasite. ³⁵On je bio svjetiljka, koja gori i svijetli. A vi se htjedoste samo za čas radovati u svijetlu njezinu. ³⁶Ja imam svjedočanstvo veće od Ivana: Djela, koja mi daje Otac da ih izvršim, ta djela, koja ja činim, svjedoče za mene, da me posla Otac. ³⁷Tako Otac,

koji me posla, sam posvjedoči za mene. Ali glasa njegova niti ste kad čuli, ni lica njegova nijeste vidjeli; ³⁸I riječi njegove nijeste spremili u sebi, jer ne vjerujete onome, koga on posla. ³⁹Istražujete Pisma jer mislite, da imate u njima život vječni! Upravo su ona, koja svjedoče za mene. ⁴⁰Ipak vi nećete da dođete k meni, da imate život.

⁴¹Ja ne primam časti od ljudi. ⁴²Ali vas poznajem, da nemate u sebi ljubavi Božje. ⁴³Ja dođoh u ime Oca svojega, ali me vi ne primate. Ako li drugi dođe u ime svoje, njega primate. ⁴⁴Kako vi možete vjerovati, kad primate slavu jedan od drugoga, a slave, koja je od jedinoga Boga, ne tražite?

⁴⁵Ne mislite, da ću vas ja tužiti Ocu! Vaš je tužitelj Mojsije, u koga se vi uzdate. ⁴⁶Jer kad biste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali; jer je on pisao o meni. ⁴⁷A kad njegovim Pismima ne vjerujete, kako ćete vjerovati mojim riječima?"

Ivan – 6 glava

¹Potom otide Isus preko Galilejskoga mora, naime Tiberijadskoga.

²Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim, jer su vidjeli čudesa, koja je činio na bolesnicima. ³Tada uzađe Isus na goru i sjede ondje s učenicima svojim. ⁴A bio je blizu židovski blagdan Pashe.

⁵I kad Isus podiže oči i vidje, da mnoštvo naroda dolazi k njemu, reče Filipu: "Odakle ćemo kupiti kruha, da ovi jedu?" ⁶– A ovo reče, da ga kuša; jer je sam znao, što će činiti. –

⁷Filip mu odgovori: "Dvjesto denara kruha nije dosta, da svaki od njih samo malo dobije." ⁸Jedan od učenika njegovih, Andrija, brat Simona Petra, reče mu: ⁹"Ovdje je jedan dječak, koji ima pet kruhova ječmenih i dvije ribe. Ali što je to za tolike?"

¹⁰Isus reče: "Učinite da ljudi posjedaju!" Bilo je naime trave mnogo na

onom mjestu. Posadi se dakle muževa na broj oko pet tisuća. ¹¹A Isus uze kruhove, dade hvalu i razdijeli onima, koji su se bili posadili; tako i od riba, koliko htjedoše.

¹²Kad su se bili nasitili, reče učenicima svojim: "Skupite komade, što preostaše, da ne propadnu!" ¹³Skupiše dakle i napuniše dvanaest košari komada od pet kruhova ječmenih, što preteče iza onih, što su jeli.

¹⁴Kad ljudi vidješe čudo, što ga je bio učinio Isus, rekoše: "Ovo je zaista prorok, koji ima doći na svijet."

¹⁵Isus doznade, da hoće da dođu, te ga silom učine kraljem. Zato otide opet u goru – posve sam.

¹⁶Kad bi uveče, sidoše učenici njegovi na more, ¹⁷Udoše u lađicu i zaploviše preko mora u Kafarnaum. Već se je bilo smrklo, a Isus još nije bio došao k njima. ¹⁸Puhao je jak vjetar, i more se podizalo. ¹⁹Bili su otplovili daleko jedno dvadeset i pet ili trideset stadija, (potrkališta) kad ugledaše Isusa, gdje ide po moru i približuje se k lađici. Oni se uplašiše.

²⁰A On im reče: "Ja sam. Ne bojte se!" ²¹I htjedoše ga primiti u lađicu, ali je za čas bila lađica na obali, na koju su išli.

²²Sutradan mnoštvo naroda, što je bilo ostalo preko mora, opazi, da je ondje bila samo još jedna lađica, i da Isus nije bio ušao u lađicu s učenicima svojim, nego da su učenici njegovi bili otišli sami, ²³Uto iz Tiberijade dođoše druge lađe u blizinu mjesta, gdje je bio Isus rekao zahvalnu molitvu i oni bili jeli kruh. ²⁴Sad dakle vidje narod, da ondje više nema Isusa ni učenika njegovih, uđoše u lađe i dođoše a Kafarnaum, da traže Isusa. ²⁵Nadoše ga preko mora i upitaše ga: "Učitelju, kad si došao ovamo?"

²⁶Isus im odgovori: "Zaista, zaista, kažem vam, tražite me, ne što čudesa vidjete, nego što jedoste kruha i nasitiste se. ²⁷Starajte se ne a jelo, što prolazi, nego za jelo, što ostaje za život vječni, koje će vam dati Sin čovječji; jer njega potvrdi Bog Otac."

²⁸Tada ga upitaše: "Što moramo činiti, da izvršimo djela Božja?"

²⁹Isus im odgovori: "Ovo je djelo Božje, da vjerujete u onoga, koga on posla."

³⁰Oni mu odgovoriše: "Koji dakle ti činiš znak, da vidimo i da i vjerujemo? Što radiš? ³¹Oci su naši jeli manu u pustinji, kao što je pisano: 'Kruh s neba dade im da jedu.'"

³²Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: ne dade vam Mojsije kruha s neba, nego vam Otac moj daje kruh istiniti s neba. ³³Jer je kruh Božji onaj, koji silazi s neba i daje život svijetu."

³⁴Tada mu rekoše: "Gospodine, daj nam svagda taj kruh!"

³⁵Isus im reče: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; i tko vjeruje u mene, neće nikad ožednjeti. ³⁶Ali vam rekoh: vi me vidjete, a ipak ne vjerujete. ³⁷Sve, što meni daje Otac, k meni će doći, i onoga, koji dolazi k meni, neću istjerati van. ³⁸Jer siđoh s neba, ne da činim volju svoju, nego volju onoga, koji me posla. ³⁹A ovo je volja onoga, koji me posla, da od svega, što mi dade, ništa ne izgubim, nego da ih uskrsnem u posljednji dan. ⁴⁰A ovo je volja Oca mojega, koji me posla, da svaki, koji vidi Sina i vjeruje u njega, ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan."

⁴¹Tada su mrmljali Židovi na njega, što reče: "Ja sam kruh (živi), koji siđe s neba." ⁴²Rekoše: "Nije li ovo Isus, sin Josipov, kojemu mi znamo oca i majku? Kako dakle on veli: 'Ja siđoh s neba?'"

⁴³Isus im reče: "Ne mrmljajte među sobom! ⁴⁴Nitko ne može doći k meni, ako ga ne povuče Otac, koji me posla. I ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan. ⁴⁵U prorocima stoji pisano: "Svi će biti naučeni od Boga. Svaki, koji čuje od Oca i nauči, dolazi k meni. ⁴⁶Ne kao da bi tko vidio Oca. Samo koji je od Boga, vidio je Oca.

⁴⁷Zaista, zaista, kažem vam: "Tko vjeruje u mene, ima život vječni. ⁴⁸Ja sam kruh života. ⁴⁹Oci su vaši jeli manu u pustinji, i pomriješe. ⁵⁰Ovo je kruh, koji silazi s neba, da tko jede od njega, ne umre. ⁵¹Ja sam kruh živi, koji siđoh s neba. Tko jede od ovoga kruha, živjet će dovijeka. Kruh, koji ću ja dati, tijelo je moje za život svijeta."

⁵²Tada su se prepirali Židovi među sobom, i rekoše: "Kako nam može ovaj dati tijelo svoje da jedemo?"

⁵³Isus im reče: "Zaista zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi. ⁵⁴Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan. ⁵⁵Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće. ⁵⁶Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. ⁵⁷Kao što mene posla živi Otac, i ja živim zbog Oca, tako će i onaj, koji jede mene, živjeti zbog mene. ⁵⁸Ovo je kruh, koji siđe s neba, ne kao što vaši oci jedoše manu, i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će dovijeka."

⁵⁹Tako je on učio u sinagogi u Kafarnaumu.

⁶⁰Mnogi od učenika njegovih, koji su to čuli, rekoše: "Ovo je tvrd govor! Tko ga može slušati?"

⁶¹Isus je znao, da učenici njegovi mrmljaju na to, i reče im: "Zar vas ovo sablažnjava? ⁶²A kad vidite Sina čovječjega da uzlazi gore, gdje je prije bio? ⁶³Duh je ono, što oživljava, tijelo ne koristi ništa. Riječi, koje vam ja rekoh, jesu duh i život. ⁶⁴Ali imaju neki među vama, koji ne

vjeruju." – Jer je znao Isus od početka, tko ne vjeruje i tko će ga izdati. – ⁶⁵"Zato", nastavi on, "rekoh vam: "Nitko ne može doći k meni, ako mu nije dano od Oca mojega."

⁶⁶Otada mnogi od učenika njegovih odstupiše, i nijesu više išli s njim.

⁶⁷Tada upita Isus dvanaesticu: "Hoćete li i vi otići?"

⁶⁸Simon Petar odgovori mu: "Gospodine, kojemu ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života. ⁶⁹I mi vjerasmo i spoznasmo, da si ti Svetac Božji."

⁷⁰Isus im reče: "Ne izabrah li ja vas dvanaesticu? A ipak je jedan od vas đavao!"

⁷¹A govorio je za Judu, sina Simona Iskariota. Ovaj, jedan od dvanaestorice, imao ga je izdati.

Ivan – 7 glava

¹Potom je Isus hodao naokolo po Galileji, jer po Judeji nije htio da hoda, jer su gledali Židovi da ga ubiju.

²A bio je blizu židovski blagdan sjenica. ³Tada mu rekoše braća njegova: "Izađi odavde i pođi u Judeju, da i učenici tvoji vide djela tvoja, što ih činiš. ⁴Jer nitko ne čini što tajno, a sam traži da je poznat. Ako to činiš, objavi sebe svijetu!" ⁵Jer ni braća njegova nijesu vjerovala u njega. –

⁶Isus im reče: "Vrijeme moje još nije došlo, a vrijeme je vaše svagda spremno. ⁷Na vas ne može svijet mrziti; a na mene mrzi, jer ja svjedočim za njega, da su djela njegova zla. ⁸Vi uzadite na blagdan ovaj! Ja još neću uzaći na blagdan ovaj, jer se moje vrijeme još nije navršilo."

⁹Tako reče i ostade u Galileji. ¹⁰A izakako su bila braća njegova uzašla na blagdan, tada i sam uzađe, ali ne javno, nego kao tajno.

¹¹Židovi su ga tražili na blagdan i pitali: "Gdje je on?" ¹²Govorilo se mnogo o njemu u narodu. Jedni su rekli: "On je dobar", a drugi su mislili: "Ne, on zavodi narod." ¹³Ali nitko nije govorio javno o njemu od straha pred Židovima.

¹⁴Već je bio blagdan prošao napola, kad Isus uzađe u hram i počne učiti. ¹⁵Zadivljeni pitali su Židovi: "Kako ovaj razumije Pismo, a nije se učio?"

¹⁶Isus im reče: "Moja nauka nije moja, nego onoga, koji me je poslao. ¹⁷Ako tko hoće činiti njegovu volju, poznat će, je li ova nauka od Boga, ili ja sam od sebe govorim. ¹⁸Tko govori sam od sebe, traži slavu svoju; a tko traži slavu onoga, koji ga je poslao, on je istinit, i nema u njemu nepravde. ¹⁹Nije li vam Mojsije dao zakon? I nitko od vas ne izvršuje zakon. Zašto tražite da me ubijete!"

²⁰Narod odgovori: "Đavao je u tebi. Tko traži da te ubije!"

²¹Isus im reče: "Jedno djelo učinih, i svi se divite. ²²Mojsije vam dade obrezanje – ne kao da je od Mojsija, nego od otaca – i u subotu obrezujete čovjeka. ²³Ako se čovjek u subotu obrezuje, da se ne prekrši zakon Mojsijev: "Što se srdite na me, jer sam svega čovjeka ozdravio u subotu? ²⁴Nemojte suditi po vanjštini, nego pravedan sud sudite!"

²⁵Tada su rekli neki iz Jerusalema: "Nije li to onaj, kojega traže da ubiju? ²⁶A eto, javno govori, i ništa mu ne vele. Da ne upoznaše doista poglavari, da je on Krist? ²⁷Ali ovoga znamo, odakle je, a Krist kad dođe, nitko neće znati, odakle je." ²⁸Tada povika Isus, dok je učio u hramu: "I poznajete me i znate, odakle sam. Ja ne dođoh sam od sebe, nego jest Istiniti, koji me posla, kojega vi ne znate, ²⁹Ja ga poznajem,

jer sam od njega, i on me posla."

³⁰Tada su gledali da ga uhvate. Ali nitko ne metnu na njega ruke, jer još nije bio došao čas njegov. ³¹A od naroda su mnogi vjerovali u njega. Govorili su: "Kad dođe Krist, hoće li više čudesa činiti nego ovaj što čini?"

³²Farizeji doznaše, da narod tako govori o njemu. Tada poslaše glavari svećenički i farizeji sluge, da ga uhvate.

³³Isus reče: "Još sam malo vremena s vama, onda idem k onome, koji me posla. ³⁴Tražit ćete me, i nećete me naći, i gdje sam ja, vi ne možete doći."

³⁵Tada rekoše Židovi među sobom: "Kamo će ovaj ići, da ga mi nećemo naći? Da neće poći za Židovima razasutim među neznabošcima i učiti neznabošce? ³⁶Što znači ova riječ što reče: "Tražit ćete me, i nećete me naći, i Gdje sam ja, vi ne možete doći?"

³⁷U posljednji veliki dan blagdana stajao je Isus i vikao: "Tko je žedan, neka dođe k meni i pije! ³⁸Tko vjeruje u mene, kako kaže Pismo, iz njegova će srca poteći rijeke žive vode." ³⁹A ovo reče za Duha, kojega su imali primiti oni, koji vjeruju u njega, jer Duh Sveti nije još bio došao, jer se Isus nije bio još proslavio.

⁴⁰Neki od naroda, koji su bili čuli ove riječi, rekoše: "Ovo je zaista prorok!" ⁴¹Drugi rekoše: "Ovo je Krist!" Opet drugi: "Zar iz Galileje dolazi Krist? ⁴²Ne kaže li Pismo: "Krist dokazi od roda Davidova i iz mjesta Betlehema, odakle je bio David?" ⁴³Tako nastade prepirka u narodu zbog njega. ⁴⁴Neki od njih htjedoše ga uhvatiti, ali nitko ne metnu ruku na njega.

⁴⁵Dodoše dakle sluge glavarima svećeničkim i farizejima. Ovi ih upitaše: "Zašto ga ne dovedoste?"

⁴⁶Sluge odgovoriše: "Nikad čovjek nije tako govorio kao ovaj čovjek."

⁴⁷A farizeji im odgovoriše: "Zar ste i vi zavedeni? ⁴⁸Je li vjerovao tko od poglavara ili farizeja u njega? ⁴⁹Nego narod ovaj, koji ne zna zakona – proklet bio!"

⁵⁰Tada reče jedan od njih, Nikodem, koji mu je nekoć noću bio došao: ⁵¹"Osuđuje li zakon naš čovjeka, prije nego ga je saslušao i doznao što čini"

⁵²Oni mu odgovoriše: "Da nijesi i ti iz Galileje? Ispitaj (u Pismu) i vidjet ćeš, da prorok ne dolazi iz Galileje."

⁵³I otiđoše svaki svojoj kući.

Ivan – 8 glava

¹A Isus otide na Maslinsku goru.

²Rano ujutro dođe opet u hram. Sav narod pohrli k njemu. On sjede i uze ih učiti.

³Tada književnici i farizeji dovedoše ženu zatečenu u preljubi, postaviše je na sredinu ⁴I rekoše mu: "Učitelju, ova je žena sada zatečena u preljubi. ⁵Mojsije nam je zapovjedio u zakonu, da takve kamenujemo. A ti što veliš?" ⁶Ovim pitanjem htjedoše ga, kušati, da bi ga mogli optužiti. Isus se nagnu dolje i uze pisati prstom po zemlji. ⁷Kad su ga jednako pitali, uspravi se i reče im: "Tko je među vama bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju!" ⁸I opet se sagnu i pisao je po zemlji.

⁹Kad su čuli odgovor, stadoše izlaziti jedan za drugim počevši d starješina. I ostade Isus sam sa ženom, koja je stajala na sredini.

¹⁰Isus se uspravi i upita: "Ženo, gdje su oni koji su te tužili? Nitko te ne osudi?"

¹¹Ona odgovori: "Nitko, Gospodine!" Tada reče Isus: "Ni ja te neću osuditi. Idi, i od sada više ne griješi!"

¹²Isus im dalje reče: "Ja sam svjetlost svijeta. Tko ide za mnom, ne hoda u tmuni, nego će imati svjetlost života."

¹³Tada mu rekoše farizeji: "Ti sam za sebe svjedočiš. Svjedočanstvo tvoje nije istinito."

¹⁴Isus im reče: "Ako ja i svjedočim sam za sebe, istinito je svjedočanstvo moje, jer znam, odakle dođoh i kamo idem. A vi ne znate, odakle dolazim i kamo idem. ¹⁵Vi sudite po vanjštini, ja ne sudim nikome. ¹⁶I ako sudim ja, sud je moj istinit, jer nijesam sam, nego ja i Otac, koji me posla. ¹⁷U zakonu vašem stoji pisano, da je svjedočanstvo dvojice ljudi istinito. ¹⁸Ja sam, koji svjedočim sam za sebe, i Otac, koji me posla, svjedoči za mene."

¹⁹Tada ga upitaše: "Gdje je Otac tvoj?" Isus odgovori: "Vi ne poznajete ni mene ni Oca mojega. Kad biste poznavali mene, poznavali biste i Oca mojega."

²⁰Ove riječi reče on kod riznice, kad je učio u hramu. I nitko ga ne uhvati; jer još nije bio došao čas njegov.

²¹Nadalje im On reče: "Ja idem. Tražit ćete me i umrijet ćete u svojemu grijehu. Kamo ja idem, vi ne možete doći."

²²Tada rekoše Židovi: "Da se neće sam ubiti, jer reče: "Kamo ja idem, vi ne možete doći?"

²³On im reče: "Vi ste odozdo, ja sam odozgo; vi ste od ovoga svijeta, ja nijesam od ovoga svijeta. ²⁴Rekoh vam: "Umrijet ćete u grijehima svojim, jer ako ne uzvjerujete, da sam ja, umrijet ćete u grijehima svojim."

²⁵Tada ga upitaše: "Tko si ti?" Isus im odgovori: "Početak, koji vam i govorim. ²⁶Mnogo imam o vama govoriti i suditi, ali onaj, koji me posla, istinit je, i ja ono govorim svijetu, što sam čuo od njega."

²⁷Oni ne opaziše, da im je govorio o Ocu.

²⁸Isus nastavi: "Kad podignete Sina čovječjega, onda ćete upoznati, da sam ja, i da ništa sam od sebe ne činim, nego onako govorim, kako me nauči Otac moj. ²⁹Onaj, koji me posla, s menom je. On me ne ostavi sama, jer ja svagda činim, što je njemu ugodno."

³⁰Kad je ovo govorio, mnogi vjerovali su u njega. ³¹Tada Isus reče onim zidovima, koji vjerovali su u njega: "Ako vi ustrajete u mojoj nauci, zaista ćete biti učenici moji. ³²Tada ćete upoznati istinu, i istina će vas osloboditi."

³³Odgovoriše mu: "Mi smo djeca Abrahamova i nikome nijesmo robovali nikad. Kako ti veliš: "Bit ćete slobodni?"

³⁴Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: "Tko čini grijeh, rob je grijehu. ³⁵Rob ne ostaje zauvijek u kući, sin ostaje zauvijek. ³⁶Ako vas dakle Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni. ³⁷Znam, da ste djeca Abrahamova. Ali gledate da me ubijete; jer se moja riječ vas ne prima,

³⁸Ja govorim, što sam vidio u Oca svojega; i vi činite, što ste čuli od oca svojega."

³⁹Odgovoriše mu: "Otac je naš Abraham." Isus im reče: "Ako ste djeca Abrahamova, onda činite i djela Abrahamova! ⁴⁰Ali vi sad gledate da

ubijete mene, čovjeka, koji sam vam govorio istinu, koju sam čuo od Boga. Tako Abraham nije činio. ⁴¹Vi činite djela oca svojega." Tada mu rekoše: "Mi nismo rođeni od preljubočinstva, jednoga oca imamo, Boga."

⁴²Isus im reče: "Kad bi Bog bio vas otac, vi biste ljubili mene; jer ja od Boga izadoh i dođoh. Ne dođoh sam od sebe, nego me on posla.

⁴³Zašto ne razumijete govora mojega? Jer ne možete riječi moje da slušate. ⁴⁴Vi imate đavla za oca i hoćete da činite po željama oca svojega, On je bio krvnik ljudi od početka. On nije bio utvrđen u istini jer nema istine u njemu. Kad govori laž, od svojega govori, jer je lažac i otac laži. ⁴⁵Jer ja istinu govorim, ne vjerujete mi. ⁴⁶Tko će me od vas prekorigiti za kakav grijeh? Ako vam kažem istinu, zašto mi ne vjerujete? ⁴⁷Tko je od Boga, riječi Božje sluša. Zato vi ne slušate, jer niste od Boga."

⁴⁸Tada mu odgovoriše Židovi: "Ne velimo li mi pravo, da si Samarijanac i da imaš đavla?"

⁴⁹Isus reče: "Ja nemam đavla, nego poštujem Oca svojega, a vi mene sramotite ⁵⁰A ja ne tražim slave svoje; ima, koji traži i sudi. ⁵¹Zaista, zaista, kažem vam: ako tko bude držao riječ moju, neće vidjeti smrti do vijeka."

⁵²Tada mu rekoše Židovi: "Sad znamo, da imaš đavla. Abraham umrije, i proroci, a ti kažeš: 'Ako tko bude držao riječ moju, neće okusiti smrti do vijeka.' ⁵³Jesi li ti veći od oca našega Abrahama, koji umrije? I proroci pomriješe. Kime se to praviš biti?"

⁵⁴Isus reče: "Ako se ja, sam slavim, slava je moja ništa. Otac je moj, koji me slavi, za kojega vi kažete, da je vaš Bog. ⁵⁵Ali vi ga ne poznajete, a ja ga znam; i ako rekнем, da ga ne znam, bit ću kao i vi lažac. Ali ga znam i riječ njegovu držim. ⁵⁶Abraham, otac vaš, kliktao je, da bi vidio dan moj. Vidio je i obradovao se je."

⁵⁷Tada mu rekoše Židovi: "Još ti nema pedeset godina, i Abrahama si zar vidio?"

⁵⁸Isus im odgovori: "Zaista, zaista, kažem vam: "Prije nego je postao Abraham, ja sam."

⁵⁹Tada uzeše kamenje, da bace na njega. Ali se On skrije, izađe iz hrana, idući između njih, i tako prođe.

Ivan – 9 glava

¹I prolazeći vidje čovjeka slijepa od rođenja.

²Učenici njegovi zapitaše ga: "Učitelju, tko sagriješi, ovaj ili roditelji njegovi, te se rodio slijep?"

³Isus odgovori: "Ni on ne sagriješi, ni roditelji njegovi, nego da se objave djela Božja na njemu. ⁴Meni valja raditi djela onoga, koji me posla, dok je dan. Dolazi noć, kada nitko ne može raditi. ⁵Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta."

⁶Kad reče ovo, pljunu na zemlju, načini blato od sline, pomaza blatom oči slijepčeve ⁷I reče mu: "Idi, operi se u kupelji Siloamu – što prevedeno znači Poslan. – Otide dakle, oprao se i dođe videći.

⁸A susjedi i koji su ga prije bili vidjeli kao prosjaka, rekoše: "Nije li ovo onaj, što je sjedio i prosio?" ⁹Jedni rekoše: "Jest, on je!" A drugi: "Nije, nego mu je sličan." A on je govorio: "Ja sam."

¹⁰Tada ga upitaše: "Kako ti se otvoriše oči?" ¹¹On odgovori: "Onaj čovjek, koji se zove Isus, načini blato i pomaza oči moje i reče mi: "Idi u kupelj Siloam i operi se, Otidoš, oprao se, i vidim."

¹²Upitaše ga dalje: "Gdje je on?" Odgovori: "Ne znam."

¹³Dovedoše k farizejima onoga, koji je bio prije slijep. ¹⁴A bila je subota, kad načini Isus blato i otvori mu oči.

¹⁵Opet ga dakle upitaše farizeji, kako je progledao. A on im reče: "Blato metnu mi na oči, i oprah se, i vidim."

¹⁶Tada rekoše neki od farizeja: "Nije ovaj čovjek od Boga, jer ne svetkuje subote." A drugi rekoše: "Kako može čovjek grješnik činiti takve znakove?" I bio je razdor među njima.

¹⁷Rekoše dakle opet slijepcu: "Što veliš ti za njega, koji ti otvori oči" On odgovori:, "Prorok je."

¹⁸I ne povjerovaše Židovi za njega, da je bio slijep i da je progledao, dok ne dozvaše roditelje onoga, što je progledao; ¹⁹I zapitaše ih: "Je li ovo vaš sin, za koga vi kažete, da se je rodio slijep? Kako dakle sad vidi?"

²⁰Odgovoriše im roditelji njegovi: "Znamo, da je ovo sin naš i da se je rodio slijep. ²¹A kako sad vidi, ne znamo, ili tko mu otvori oči, ne znamo. Pitajte njega! On je velik, neka sam govori, za sebe!" ²²Ovo rekoše roditelji njegovi, jer su se bojali Židova, jer su se već bili dogovorili Židovi, da se svaki, koji bi ga priznao za Krista, izopći iz sinagoge. ²³Zato rekoše roditelji njegovi: "On je veliki. Pitajte njega!"

²⁴Tada dozvaše opet čovjeka, koji je bio slijep, i rekoše mu: "Podaj Bogu slavu! Mi znamo, da je ovaj čovjek grješnik."

²⁵A on im odgovori: "Je li grješnik, ne znam. Jedno znam, da sam bio slijep, a sad vidim."

²⁶Upitaše ga: "Što ti je učinio? Kako ti je otvorio oči?"

²⁷Odgovori im: "Već sam vam rekao, a nijeste slušali. Što ćete opet slušati? Nećete li i vi postati učenici njegovi?"

²⁸Tada ga izgrdiše i rekoše: "Ti budi učenik njegov, a mi smo učenici Mojsijevi!" ²⁹Mi znamo, da je Mojsiju govorio Bog, a za ovoga ne znamo, odakle je."

³⁰Odgovori im onaj čovjek: "To i jest čudnovato, što vi ne znate, odakle je, a on otvori oči moje." ³¹A znamo, da Bog ne sluša grješnika, nego ako tko poštuje Boga i čini volju njegovu, onoga usliši. ³²Otkako je svijeta, nije se čulo, da je tko otvorio oči rođenom slijepcu. ³³Kad on ne bi bio od Boga, ne bi mogao ništa činiti."

³⁴Odgovoriše mu: "U grijesima si se rodio sav, i ti da nas učiš?" I izbaciše ga van.

³⁵Čuo je Isus, da ga izbaciše, i kad ga nađe, upita ga: "Vjeruješ li ti u Sina čovječjega?"

³⁶On odgovori: "Tko je, Gospodine, da vjerujem u njega!" ³⁷Isus mu reče: "I vidio si ga, i koji govori s tobom, on je taj."

³⁸A on reče: "Vjerujem, Gospodine", i baci se pred njega ničice.

³⁹Isus nastavi: "Ja dođoh na sud na ovaj svijet, da vide, koji ne vide, i koji vide, da postanu slijepi."

⁴⁰To su čuli neki od farizeja, koji su bili s njim, i upitaše ga: "Jesmo li i mi slijepi?"

⁴¹Isus im odgovori: "Kad biste bili slijepi, ne biste imali grijeha. A sad velite: 'Vidimo', zato vaš grijeh ostaje."

Ivan – 10 glava

¹"Zaista, zaista, kažem vam: tko ne ulazi na vrata u ovčinjak nego prelazi na drugom mjestu, on je tat i razbojnik. ²A tko ulazi na vrata, pasti je ovcima. ³Njemu vratar otvara, i ovce slušaju glas njegov. On zove svoje ovce po imenu i izvodi ih. ⁴I kad ispusti svoje ovce, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov. ⁵A za tuđinom ne idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuđega."

⁶Ovu prispodobu reče im Isus. Ali oni ne razumješe, što im htjede stim reći.

⁷Tada im reče Isus opet: "Zaista, zaista, kažem vam: "Ja sam vrata k ovcima. ⁸Svi koji dođuše prije mene, tati su i razbojnici, i ovce ih nijesu slušale. ⁹Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se. On će ulaziti i izlaziti i pašu nalaziti. ¹⁰Tat ne dolazi, nego da krade, ubija i upropašćuje. Ja dođoh, da imaju život i obilatije imaju. ¹¹Ja sam pastir dobri, Pastir dobri daje život svoj za ovce. ¹²A najamnik i koji nije pastir, kojemu nijesu ovce njegove, vidi vuka gdje dolazi, i ostavlja ovce, i bježi, a vuk grabi ih i razgoni. ¹³A najamni bježi, jer je najamnik i ne mari za ovce. ¹⁴Ja sam pastir dobri i poznajem svoje (ovce), i mene poznaju moje. ¹⁵Kao što mene poznaje Otac, i ja poznajem Oca, i život svoj polažem za ovce svoje. ¹⁶I druge ovce imam, koje nijesu iz ovoga ovčinjaka, i one mi valja dovesti, i čut će glas moj, i bit će jedno stado i jedan pastir. ¹⁷Zato me ljubi Otac, jer ja život svoj polažem, da ga opet uzmem. ¹⁸Nitko ga ne otima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem, i vlast imam položiti ga, i vlast imam uzeti ga opet. Ovu sam zapovijed primio od Oca svojega."

¹⁹Opet nastade razdor među Židovima zbog ovih riječi. ²⁰Mnogi su od njih govorili: "Zloduha ima i luduje. Što ga slušate?" ²¹Drugi su govorili: "Ove riječi nijesu opsjednutoga. Zar može đavao slijepima oči otvarati"

²²A bila je tada u Jerusalemu svetkovina posvećenja hrama. I bila je

zima. ²³Isus je hodao u hramu po trijemu Salomonovu. ²⁴Tada ga opkoliše Židovi i upitaše: "Dokle ćeš mučiti dušu našu? Ako si ti Krist, kaži nam otvoreno!"

²⁵Isus im odgovori: "Ja vam rekoh, i ne vjerujete. Djela, koja činim u ime Oca svojega, ona svjedoče za me. ²⁶Ali vi se vjerujete, jer nijeste od mojih ovaca. ²⁷Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznam njih, i za mnom idu. ²⁸I ja im dajem život vječni, i neće propasti dovijeka, i nitko ih neće oteti iz ruke moje. ²⁹Otac moj, koji mi ih daje, veći je od sviju, i nitko ih ne može oteti iz ruke Oca mojeg. ³⁰Ja i Otac jedno smo."

³¹A Židovi opet uzeše kamenje, da ga kamenuju. ³²Isus im reče: "Mnoga vam dobra djela pokazah od Oca svojega. Za koje me od ovih djela kamenujete?"

³³Židovi mu odgovoriše: "Za dobro te djelo ne kamenujemo, nego za hulu na Boga, i što ti, premda si čovjek, praviš se Bogom."

³⁴Isus im reče: "Ne stoji li pisano u zakonu vašemu: Ja rekoh: bogovi ste? ³⁵Ako one nazva bogovima, na koje dođe riječ Božja, a Pismo se ne može dokinuti. ³⁶Smijete li vi onda za onoga, kojega Otac posveti i posla na svijet, tvrditi: 'Huliš na Boga,' što rekoh: 'Sin sam Božji!' ³⁷Ako ne činim djela Oca svojega, ne vjerujte mi! ³⁸Ako li činim, i ako meni nećete vjerovati, djelima vjerujte, da poznate i vjerujete, da je Otac u meni i ja u Ocu."

³⁹Tada su opet gledali da ga uhvate, ali im se izmače iz ruku. ⁴⁰I otide opet preko Jordana na ono mjesto, gdje je Ivan prije krstio, i osta ondje. ⁴¹Mnogi dođoše k njemu i rekoše: "Ivan, istina, ne učini nijednoga čuda; ali sve, što reče Ivan za ovoga, bilo je istinito." ⁴²I mnogi ondje vjerovali su u njega.

Ivan – 11 glava

¹A bio je jedan bolesnik, Lazar iz Betanije, iz sela Marije i njezine sestre Marte. ²– A Marija, kojoj je brat Lazar bolovao, bila je ona, što pomaza Gospodina pomašću i otrla noge njegove svojom kosom. – ³Tada mu poručiše sestre njegove: "Gospodine, evo, koga ljubiš, bolestan je."

⁴Kad je to čuo Isus reče: "Ova bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji."

⁵A Isus je ljubio Martu i sestru njezinu Mariju i Lazara. ⁶Kad je dakle čuo, da je bolestan, tada ostade još dva dana na mjestu, gdje je bio. ⁷Istom tada reče učenicima svojim: "Hajdemo opet u Judeju!"

⁸Učenici mu odgovoriše: "Učitelju, sad su Židovi gledali da te kamenuju, pa opet hoćeš da ideš onamo?"

⁹Isus reče: "Nije li dvanaest sati u danu? Tko danju ide, ne spotiče se, jer vidi svjetlost ovoga svijeta. ¹⁰A tko ide noću, spotiče se, jer mu fali svjetlost."

¹¹Tako reče. Onda nastavi: "Lazar, naš prijatelj, spava. Ali idem da ga probudim od sna."

¹²Učenici mu odgovoriše: "Gospodine, ako spava, ozdravit će." ¹³A Isus im reče za smrt njegovu; a oni su mislili, da govori za spavanje sna.

¹⁴Tada im Isus reče otvorene: "Lazar je umro, ¹⁵I radujem se zbog vas, što nijesam bio ondje, da vjerujete. Nego hajdemo k njemu!"

¹⁶Onda Toma, koji se zove Didim, (znači blizanac) reče suučenicima: "Hajdemo i mi, da umremo s njim!"

¹⁷Kad dođe Isus, nađe ga, da je već četiri dana u grobu. ¹⁸Betanija je bila blizu Jerusalema, jedno petnaest stadija, (potrkališta) udaljena od njega. ¹⁹I mnogi od Židova bili su došli k Marti i Mariji da ih tješe za bratom njihovim. ²⁰Kad je Marta čula, da dolazi Isus, izađe mu u susret. A Marija je sjedila kod kuće.

²¹Onda reče Marta Isusu: "Gospodine, da si ti bio ovdje, ne bi umro moj brat. ²²Ali i sad znam, da što god zaišteš od Boga, dat će li Bog."

²³Isus joj reče: "Brat će tvoj uskrsnuti."

²⁴Marta mu odgovori: "Znam, da će uskrsnuti o uskrsnuću u posljednji dan."

²⁵Isus joj reče: "Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. ²⁶I ni jedan, koji živi i vjeruje u mene, neće umrijeti do vijeka. Vjeruješ li to?"

²⁷Ona mu odgovori: "Da, Gospodine, ja vjerujem, da si ti Krist, Sin Božji, koji je imao doći na ovaj svijet."

²⁸I kad to reče, otide, zovnu svoju sestru Mariju i reče joj tiho: "Učitelj je ovdje i zove te." ²⁹Jedva je ona bila to čula, ustade brzo i ode k njenu.

³⁰Isus naime nije još, bio došao u selo, nego se je još nalazio na onom mjestu, gdje ga je bila susrela Marta. ³¹Kad Židovi, što su bili kod nje u kući, vidješe, gdje Marija brzo ustade i izađe, pođoše za njom; jer su mislili, da ide na grob, da plaće ondje.

³²"Čim Marija dođe na mjesto, gdje je bio Isus i kad ga vidje, pade k njegovim nogama i reče mu: "Gospodine, da si ti bio ovdje, ne bi bio umro moj brat."

³³Kad Isus vidje, gdje ona plače i gdje plaču Židovi, što su bili došli s njom, u duhu se potrese i uzbudi se. ³⁴I upita: "Gdje ga metnuste?" Odgovoriše mu: "Gospodine, dođi i vidi!"

³⁵Udariše suze Isusu.

³⁶Tada rekoše Židovi "Vidite, kako ga ljubio!" ³⁷A neki od njih rekoše: "Zar nije mogao on, koji otvori oči slijepcu, učiniti, da onaj ne umre?"

³⁸Opet duboko potresen dođe Isus na grob. Bila je pećina, i kamen ležao na njoj. ³⁹Isus zapovjedi: "Odvaljajte kamen!" Marta, sestra pokojnoga, odgovori mu: "Gospodine, već zaudara, jer već leži četiri dana."

⁴⁰Isus joj reče: "Ne rekoh li ti: "Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju?"

⁴¹Tada odvaljaše kamen. Isus podiže oči gore i reče: "Oče, zahvaljujem ti, što si me uslišio. ⁴²Ja sam, istina, znao, da me svagda uslišiš. Ali rekoh zbog naroda, koji ovdje stoji, da vjeruju, da si me ti poslao."

⁴³Iza ovih riječi povika iza glasa: "Lazare, izađi van!" ⁴⁴I odmah izađe pokojni, obaviv povojima po rukama, nogama i lice mu povezano ručnikom. Isus im reče: "Razvežite ga i pustite da ide!"

⁴⁵Mnogi židovi, što su bili došli k Mariji i Marti i vidjeli što učini Isus, vjerovali su u njega. ⁴⁶A neki od njih otidoše k farizejima i rekoše im, što učini Isus,

⁴⁷Tada glavari svećenički i farizej sazvaše visoko vijeće i rekoše: "Što da činimo, jer čovjek ovaj čini mnoga čudesa? ⁴⁸Ako ga ostavimo tako, svi će vjerovati u njega, i doći će Rimljani i uzet će nam zemlju i narod."

⁴⁹A jedan od njih, Kaifa, koji je one godine bio veliki svećenik, odgovori

im: "Vi ne znate ništa, ⁵⁰I ne mislite, da je bolje za vas, da jedan čovjek umre za narod, negoli da narod sav propadne."

⁵¹A ovo ne reče sam od sebe, nego kao veliki svećenik one godine proreče, da Isusu valja umrijeti za narod. ⁵²I ne samo za narod, nego da i razasutu djecu Božju skupi u i jedno.

⁵³Od toga dakle dana bili su nakanili da ga ubiju. ⁵⁴Zato se Isus nije više kretao javno među Židovima, nego odanle otide u kraj blizu pustinje, u grad po imenu Efraim. Ondje je boravio s učenicima svojim.

⁵⁵A bio je blizu židovski blagdan Pashe. Mnogi iz onoga kraja uzadoše u Jerusalem prije blagdana Pashe, da se posvete. ⁵⁶Tada su tražili Isusa, i dok su zajedno stajali u hramu, govorili su među sobom: "Što mislite, neće li doći na blagdan?" ⁵⁷A glavari svećenički i farizeji bili su izdali zapovijed, ako tko dozna, gdje je, da javi, da ga uhvate.

Ivan – 12 glava

¹Šest dana prije Pashe dođe Isus u Betaniju, gdje je bio Lazar koji bijaše mrtav, kojega je bio Isus uskrsnuo iz mrtvih. ²Ondje mu zgotoviše večeru. Marta je služila, a Lazar je bio jedan od onih, što su sjedili s njim za stolom. ³Tada Marija uze litru prave, dragocjene nardove pomasti, pomaza noge Isusove i otre kosom svojom noge njegove. Miris pomasti napuni svu kuću.

⁴Onda jedan od učenika njegovih, Juda Iskariot, koji ga je imao izdati, reče: ⁵"Zašto se ova pomast nje prodala za trista denara i dalo to siromasima?" ⁶A ovo ne reče, što bi se starao za siromahe, nego što je bio tat, i imao torbu, i nosio, što se metalo u, nju.

⁷Isus reče: "Pustite je! Ona je sačuvala to za dan mojega pokopa!

⁸Siromahe imate svagda sa sobom, a mene nemate svagda."

⁹Mnogi narod židovski bio je doznao, da je on ondje, i dođoše ne samo zbog Isusa, nego i da vide Lazara, kojega je bio podigao iz mrtvih. ¹⁰A glavari svećenički naumiše da ubiju i Lazara, ¹¹Jer su mnogi Židovi dolazili zbog njega i vjerovali u Isusa.

¹²Sutradan je veoma veliko mnoštvo došlo na blagdan. Bili su čuli, da Isus dolazi u Jerusalem. ¹³Tada uzeše grane palmove i izadoše mu u susret, i vikali su "Hosana! Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje, kralj Izraelov!"

¹⁴Isus nađe magare i sjede a njega, kao što je pisano: ¹⁵"Ne boj se, kćeri sionska! Evo, kralj tvoj dolazi, sjedi na mladetu magaričinu."

¹⁶Ovo učenici njegovi ne razumješe prije. Ali kad je Isus bio proslavljen, tada se sjetiše, da je to bilo za njega pisano, i da mu ovo učiniše.

¹⁷Svjedočio je dakle narod, koji je bio s njim, kad je Lazara izazvao iz groba i podigao ga iz mrtvih. ¹⁸Zato mu narod izađe u susret. Bio je naime čuo, da je učinio ovo čudo.

¹⁹A farizeji rekoše jedan drugome: "Vidite, da ništa ne postižete. Eto sav svijet ode za njim!"

²⁰Među onima, što su bili uzašli da se klanjaju na blagdan, nalazili se i neki neznabošci. ²¹Ovi pristupiše k Filipu, koji je bio iz Betsaide u Galileji, i zamoliše ga: "Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa." ²²Dode Filip i reče Andriji. Andrija i Filip opet reče Isusu.

²³Isus im reče: "Dode čas, da se proslavi Sin čovječji. ²⁴Zaista, zaista, kažem vam: "Ako zrno pšenično ne padne u zemlju i ne umre, ostane za se samo. Ako li umre, mnogo roda rodi. ²⁵Tko ljubi život svoj, izgubit će ga; a tko mrzi na život svoj na ovom svijetu, sačuvat će ga za život vječni. ²⁶Tko mi hoće služiti, neka ide za mnom! Gdje sam ja, ondje i

sluga moj neka bude! Tko tko meni proslavit će ga Otac moj.

²⁷Sad je duša moja duboko potresena. Što da kažem? Oče, sačuvaj me od ovoga časa? Ali zato dođoh u čas ovaj. ²⁸Oče, proslavi ime svoje!". Tada glas dođe s neba: "I proslavio sam ga, i opet ću ga proslaviti."

²⁹Narod, koji je stajao i čuo, pomisli, da je zagrmjelo. Drugi rekoše: "Anđeo mu govorio."

³⁰A Isus reče: "Nije došao ovaj glas zbog mene, nego zbog vas. ³¹Sad je sud ovome svijetu, sad će biti istjeran knez ovoga svijeta. ³²A kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi." ³³Ovim riječima htjede navijestiti, kojom će smrti umrijeti.

³⁴Narod mu odgovori: "Mi smo čuli iz zakona, da Krist ostaje dovijeka. Kako ti možeš reći, da se Sin čovječji mora podignuti? Tko je taj Sin čovječji?"

³⁵Isus im reče: "Samo još malo vremena svjetlost je među vama. Hodite, dok imate svjetlost, da vas tama ne obuzme! Tko hodi u tami, ne zna kamo ide. ³⁶Dok imate svjetlost, vjerujte u svjetlost, da budete sinovi svijetla!" To reče Isus, i otide, i skrio se od njih. ³⁷Premda je bio tolika čudesa učinio pred njima, nijesu vjerovali u njega. ³⁸Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije: "Gospodine, tko je vjerovao vijesti našoj? Kojemu se je otkrila ruka Gospodnja." ³⁹Zato nijesu mogli vjerovati, jer opet reče Izaija: ⁴⁰Zaslijepio je oči njihove i otvrdio srce njihovo, da ne vide očima i ne razumiju srcem, i da se ne obrate, da ih ne iscijelim." ⁴¹Tako reče Izaija, kad je vidio slavu njegovu i govorio o njemu.

⁴²Ipak i mnogi od poglavica vjerovali su u njega. Ali ga nijesu javno priznavali zbog farizeja, da ne budu izgnani iz sinagoge. ⁴³Čast kod ljudi vrijedila im je više, negoli čast kod Boga.

⁴⁴Isus povika iza glasa: "Tko vjeruje u mene, ne vjeruje u mene, nego u onoga, koji me posla; ⁴⁵I tko vidi mene, vidi onoga, koji me posla. ⁴⁶Ja kao svjetlost dođoh na svijet, da ni jedan, koji vjeruje u mene, ne ostane u tami. ⁴⁷Tko čuje moje riječi, ali ih ne drži, ja mu neću suditi, jer ne dođoh da sudim, nego da spasim svijet. ⁴⁸Tko prezire mene i ne prima riječi mojih, ima već suca svojega: Riječ, koju sam ja navijestio, ona će mu suditi u posljednji dan. ⁴⁹Jer ja nijesam govorio sam od sebe, nego Otac, koji me posla, on mi daje zapovijed, što da kažem i što da govorim. ⁵⁰I znam, da je zapovijed njegova život vječni. Što ja dakle govorim, onako govorim, kako mi reče Otac."

Ivan – 13 glava

¹Bilo je pred blagdan Pashe. Isus je znao, da mu je došao čas, da ide s ovoga svijeta k Ocu. Tada on, koji je ljubio svoje, što su bili na svijetu, izrazi svoju ljubav do kraja. ²Bilo je za večerom, Već je bio davao metnuo u srce Judi, sinu Simona Iskariota, da ga izda. ³Premda je Isus znao, da mu je Otac sve dao u ruke, i da je od Boga izišao i k Bogu da ide, ⁴Ustade od večere, skide svoju gornju haljinu, uze otirač i njim se opasa. ⁵Tada uli vodu u umivaonicu i počne prati noge učenicima i otirati otiračem, kojim je bio opasan.

⁶Tako dođe k Simonu Petru. On mu reče: "Gospodine, zar ti da mi pereš noge?"

⁷Isus mu odgovori: "Što ja činim, ti ne znaš sada, ali ćeš poslije razumjeti."

⁸Petar mu odgovori: "Nikad mi ti nećeš oprati nogu!" Isus mu odgovori: "Ako te ne operem, nećeš imati dijela s menom."

⁹Reče mu Simon Petar: "Onda, Gospodine, ne samo noge moje, nego i ruke i glavu."

¹⁰Isus mu reče: "Tko je opran, ne treba nego da samo noge opere, onda je sav čist. I vi ste čisti, ali ne svi." ¹¹Jer je znao izdajnika svojega, zato reče: "Nijeste svi čisti."

¹²A kad im je bio oprao noge, svoju gornju haljinu uzeo i opet sjeo za stol, reče im: "Znate li, što ja učinih vama? ¹³Vi zovete mene Učiteljem i Gospodinom, i pravo velite, jer jesam. ¹⁴Kad dakle ja, Gospodin i Učitelj, oprah vama noge, i vi morate jedan drugome prati noge. ¹⁵Jer vam dadoh primjer, da i vi tako činite, kao što ja učinih vama. ¹⁶Zaista, zaista, kažem vam: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga, koji ga je poslao. ¹⁷Kad ovo znate, bit ćete Blagoslovljeni, ako to činite. ¹⁸Ne kažem za sve vas. Ja znam, koje izabrah. Ali se Pismo mora ispuniti: Koji s menom jede kruh, podiže petu svoju na me. ¹⁹Već sada kažem vam, prije nego se zbude, da, kad se zbude, vjerujete, da sam ja. ²⁰Zaista, zaista, kažem vam: Tko primi onoga, koga ja pošljem, mene primi; a tko primi mene, primi onoga, koji me posla."

²¹Iza ovih riječi bi Isus potresen u duhu i posvjedoči: "Zaista, zaista, kažem vam: jedan između vas izdat će me."

²²Tada su učenici pogledali jedan drugoga, jer nijesu znali, za koga govori. ²³A jedan od učenika njegovih, kojega je Isus ljubio, počivao je na grudima Isusovim. ²⁴Njemu namignu Simon Petar i reče mu: "Upitaj, za koga to govori." ²⁵A on naslonjen na grudi Isusove upita: "Gospodine, tko je to?"

²⁶Isus odgovori: "Onaj je, kojemu ja pružim zalogaj kad ga umočim." I umoči zalogaj i dade ga Judi Simona Iskariota. ²⁷I po zalogaju uđe u njega sotona. Isus mu još reče: "Što činiš, čini brže!" ²⁸Nitko od onih, što su sjedili za stolom, nije razumio, zašto mu to reče. ²⁹Neki su mislili, jer je u Jude bila kesa za novac, da mu Isus reče: "Kupi, što nam treba za blagdan," ili da dadne što siromasima. ³⁰Kad je on bio

uzeo zalogaj, odmah izađe. Bila je noć.

³¹Kad je bio izašao, reče Isus: "Sad je proslavljen Sin čovječji, i Bog je proslavljen u njemu. ³²Ako je Bog proslavljen u njemu, i Bog će njega proslaviti u sebi i odmah će ga proslaviti.

³³Dječice, još sam malo s vama. Tražit ćete me; ali kako već rekoš Židovima: kamo ja idem, vi ne možete doći, i vama govorim sada.

³⁴Novu zapovijed dajem vam: ljubite jedan drugoga! Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedan drugoga! ³⁵Po tom će svi spoznati, da ste moji učenici, ako ljubite jedan drugoga"

³⁶Tada ga upita Simon Petar: "Gospodine, kamo ideš?" Isus mu odgovori: "Kamo ja idem, ne možeš sad ići za mnom, ali ćeš poslije poći za mnom."

³⁷Petar mu odgovori: "Gospodine, zašto ne mogu sad ići za tobom? Život ću svoj položiti za te."

³⁸Isus mu reče: "Život li ćeš svoj položiti za me? Zaista, zaista, kažem ti: Još prije nego pijetao zapjeva, triput ćeš me zatajiti."

Ivan – 14 glava

¹"Neka se ne plaši srce vaše! Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte! ²U kući Oca mojega mnogi su stanovi. Kad ne bi bilo tako, bio bih vam rekao, jer idem da vam pripravim mjesto. ³I kad otidem i pripravim mjesto, opet ću doći i uzet ću vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja. ⁴I kamo ja idem vi znate i put znate."

⁵Toma mu odgovori: "Gospodine, ne znamo, kamo ideš; i kako možemo put znati?"

⁶Isus mu reče: "Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim

po meni. ⁷Kad biste poznavali mene, onda biste poznavali i Oca mojega. Od sada poznajete ga, i vidjeste ga."

⁸Tada mu reče Filip: "Gospodine, pokaži nam Oca, i to nam je dosta."

⁹Isus mu reče: "Tako sam već dugo s vama, i nijesi me upoznao, Filipe? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti veliš: 'Pokaži nam Oca'? ¹⁰Zar ne vjeruješ, da sam ja u Ocu, i da je Otac u meni? Riječi, koje vam ja govorim, ne govorim od sebe samoga, i djela čini Otac, koji ostaje u meni. ¹¹Vjerujte mi, da sam ja u Ocu, i da je Otac u meni. Ako li ne, vjerujte mi zbog samih djela! ¹²Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, djela, koja ja činim, i on će činiti, i veća će od ovih činiti, jer ja idem k Ocu. ¹³Sve, što onda zamolite (Oca) u ime moje, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. ¹⁴Ako me za što zamolite u ime moje, ja ću to učiniti.

¹⁵Ako me ljubite, držite zapovijedi moje! ¹⁶I ja ću moliti Oca, i dat će vam drugoga Utješitelja, da ostane s vama dovijeka, ¹⁷Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi, niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer ostaje kod vas i u vama je. ¹⁸Neću vas ostaviti sirote, doći ću k vama. ¹⁹Još malo, i svijet me neće više vidjeti. A vi me vidite, jer ja živim, a i vi ćete živjeti. ²⁰U onaj dan spoznat ćete, da sam ja u Ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.

²¹Tko ima zapovijedi moje i drži ih, on je onaj, koji me ljubi. A tko ljubi mene, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ga ljubiti i objavit ću mu sebe samoga."

²²Tada ga upita Juda, ne onaj Iskariot: "Gospodine, kako to, da ćeš se objaviti nama, a ne svijetu?"

²³Isus mu odgovori: "Tko ljubi mene, držat će riječ moju, i Otac moj ljubit će njega, i k njemu ćemo doći i u njega ćemo se nastaniti. ²⁴Tko ne ljubi mene, ne drži mojih riječi. A riječ, koju ste čuli od mene, nije

moja, nego Oca, koji me posla.

²⁵Ovo vam rekoh, dok sam s vama. ²⁶A Utješitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenut će vam sve, što vam rekoh.

²⁷Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ne dajem vam ga, kao što svijet daje. Neka se ne plaši srce vaše i neka se ne boji! ²⁸Čuli ste, da vam ja rekoh: 'Ja odlazim, i doći ću k vama. Kad biste me ljubili, onda biste se radovali, što idem k Ocu, jer je Otac veći od mene. ²⁹I sad vam rekoh, prije nego se zbude, da vjerujete, kad se zbude.

³⁰Više neću mnogo govoriti s vama; jer dolazi knez ovoga svijeta, ali na meni nema ništa. ³¹Nego da spozna svijet, da ljubim Oca, i kako mi je zapovjedio Otac, onako činim. Ustanite, hajdemo odavde!"

Ivan – 15 glava

¹Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar. ²Svaku lozu na meni, koja ne rađa roda, on odsiječe, i svaku, koja rada rod, očisti da rodi više roda. ³Vi ste već čisti zbog riječi, koju vam rekoh. ⁴Ostanite u meni, i ja u vama, Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe, ako ne ostane na čokotu, tako i vi, ako ne ostanete u meni. ⁵Ja sam čokot, vi loze. Tko ostaje u meni, i ja u njemu, on rodi mnogi rod, jer bez mene ne možete učiniti ništa. ⁶Tko u meni ne ostane, izbacit će se kao loza, i osušit će se, i skupit će je, i u oganj baciti, i gorjet će. ⁷Ako ostanete u meni, i riječi moje ostanu u vama, što god hoćete, tražite, i bit će vam. ⁸Stim se proslavlja Otac moj, da rodite rod mnogi i budete moji učenici.

⁹Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas. Ostanite u ljubavi mojoj! ¹⁰Ako zapovijedi moje uzdržite, ostat ćete u ljubavi mojoj, kao što sam i ja održao zapovijedi Oca svojega, i ostajem u ljubavi njegovoj. ¹¹Ovo vam rekoh, da bude radost moja u vama, i radost vaša

da se ispuni. ¹²Ovo je zapovijed moja: ljubite se među sobom, kao što sam ja ljubio vas! ¹³Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko život svoj položi za prijatelje svoje. ¹⁴Vi ste prijatelji moji, ako činite, što vam ja zapovijedam. ¹⁵Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna, što radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima, jer vam sve objavih, što sam čuo od Oca svojega. ¹⁶Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas, i postavih vas, da vi idete i rod rodite, i da vaš rod ostane, da štogod zamolite u Oca u ime moje, da vam dadne. ¹⁷Ovo vam zapovijedam: ljubite se među sobom!

¹⁸Ako svijet mrzi na vas, znajte, da je mrzio na mene prije vas! ¹⁹Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; a kako nijeste od svijeta, nego vas ja izabrah od svijeta, zato mrzi na vas svijet. ²⁰Sjetite se riječi, koju vam ja rekoh: 'Nije sluga veći od gospodara svojega.' Ako su progonili mene, i vas će progoniti; ako su držali riječ moju, i vašu će držati. ²¹Ali sve će vam ovo činiti zbog imena mojega, jer ne poznaju onoga, koji me posla. ²²Da nijesam bio došao i govorio im, ne bi imali grijeha; a sad nemaju izgovora za grijeh svoj. ²³Tko mrzi na mene, mrzi i na Oca mojega. ²⁴Da nijesam bio djela činio među njima, kojih nitko drugi nije učinio, ne bi imali grijeha; ali sad i vidješe, i zamrziše na mene i na Oca mojega. ²⁵Ali se je morala ispuniti riječ, što stoji napisana u zakonu njihovu: 'Mrzili su na mene ni za što.' ²⁶A kad dođe Utješitelj, koga ću vam poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, on će svjedočiti za mene. ²⁷A i vi ćete svjedočiti, jer ste od početka s menom.

Ivan – 16 glava

¹Ovo vam rekoh, da se ne spotaknete. ²Izgonit će vas iz sinagoga. A dolazi vrijeme, kad će svaki, koji vas ubije, misliti, da Bogu čini službu. ³I ovo će vam činiti, jer ne poznaju ni Oca ni mene. ⁴Nego vam ovo rekoh, da, kad dođe vrijeme, sjetite se ovoga, da vam ja rekoh. A isprva ne rekoh vam ovo, jer sam bio s vama.

⁵A sad idem k onome, koji me posla, i nitko me od vas ne pita: 'Kamo

ideš?' ⁶Nego, jer vam rekoh ovo, žalosti napuni se srce vaše. ⁷Ali ja vam istinu govorim: "Bolje je za vas, da ja idem; jer ako ne otidem, Utješitelj neće doći k vama; ako li otidem, poslat ću ga k vama

⁸I kad on dođe, dokazat će svijetu što je grijeh, i o pravdi, i o sudu. ⁹O grijehu, jer ne vjeruju u mene; ¹⁰O pravdi, jer idem k Ocu svojem, i više me nećete vidjeti; ¹¹O sudu, jer je knez ovoga svijeta osuđen.

¹²Još bih vam imao mnogo da kažem, ali sad ne možete podnijeti. ¹³Ali kad dođe on, Duh istine, uvest će vas u svu istinu, jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javit će vam buduće stvari. ¹⁴On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javit će vam. ¹⁵Sve, štogod ima Otac, moje je. Zato rekoh: On će od mojega uzeti i javit će vama. ¹⁶Malo, i više me nećete vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me jer idem k Ocu."

¹⁷A neki od učenika njegovih rekoše među sobom: "Što je to, što nam kaže: 'Malo', i nećete me vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me,' i: 'Idem k Ocu?'" ¹⁸Rekoše dakle: "Što je to, što kaže: 'Malo'? Ne znamo, što govori.

¹⁹Isus opazi, da su ga htjeli upitati, i reče im: "Za to li se zapitujete među sobom, što rekoh: 'Malo, i nećete me vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me?'" ²⁰Zaista, zaista, kažem vam: "Vi ćete plakati i tugovati, a svijet će se radovati; vi ćete se žalostiti, ali će se vaša žalost okrenuti na radost.

²¹Žena kad rađa, ima žalost, jer dođe čas njezin. Ali kad rodi dijete, više se ne sjeća muke zbog radosti, jer se rodi čovjek na svijet. ²²Tako i vi sad imate žalost, ali ću vas opet vidjeti, i radovat će se srce vaše, i vaše radosti nitko neće uzeti od vas.

²³I u onaj dan nećete me pitati ni za što. Zaista, zaista, kažem vam: Ako što zamolite Oca, dat će vam u ime moje. ²⁴Do sada ne moliste

ništa u ime moje. Molite i primit ćete, da radost vaša bude potpuna.

²⁵Ovo sam vam govorio u prisposodobama. Dolazi čas, kad vam više neću govoriti u prisposodobama, nego ću vam otvoreno javiti za Oca. ²⁶U onaj ćete dan u ime moje moliti, i ne velim vam, da ću ja moliti Oca za vas. ²⁷Jer sam Otac ljubi vas, jer vi mene ljubiste i vjerovaste, da ja od Boga izađoh ²⁸Izađoh od Oca i dođoh na svijet; opet ostavljam svijet, i idem k Ocu."

²⁹Rekoše učenici njegovi: "Eto sad otvoreno govoriš i prisposdobe nikakve ne govoriš. ³⁰Sad znamo, da sve znaš, i ne treba ti, da te tko pita. Zato vjerujemo, da si izašao od Boga."

³¹Isus im reče: "Sad zar vjerujete? ³²Evo dolazi čas, i već je došao, da se razbjegnute svaki na svoje mjesto i mene sama ostavite. Ali nijesam sam, jer je Otac s menom. ³³Ovo vam rekoh, da u meni mir imate. U svijetu imate tjeskobu; ali se radujte: Ja sam nadvladao svijet."

Ivan – 17 glava

¹Ovo reče Isus i podiže oči svoje na nebo i reče: "Oče, dođe čas, proslavi Sina svojega, da Sin tvoj proslavi tebe! ²Jer ti si mu dao vlast nad svakim tijelom, da svima, koje si mu dao, dadne život vječni. ³A ovo je život vječni, da spoznaju tebe, jedino pravoga Boga, i koga si poslao, Isusa Krista. ⁴Ja tebe proslavih na zemlji, djelo svrših, koje si mi dao da činim. ⁵I sad proslavi ti mene, Oče, u tebe samoga slavom, koju imadoh u tebe, prije nego postade svijet.

⁶Ja objavih ime tvoje ljudima, koje si mi dao od svijeta. Tvoji su bili i Ti si ih dao meni, i riječ su tvoju održali. ⁷Sad znaj u, da i e sve, što si mi dao, od tebe. ⁸Jer riječi, koje si dao meni, dadoh njima. Oni ih primiše i spoznaše istinito, da od tebe izađoh, i vjerovaše, da si me ti poslao.

⁹Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one, koje si mi dao, jer

su tvoji. ¹⁰Sve, što je moje, jest tvoje, i što je tvoje, jest moje, i ja se proslavih u njima. ¹¹I više nijesam na svijetu – ali su oni na svijetu. Ja dolazim k tebi. Oče sveti, sačuvaj ih u ime svoje, koje si mi dao, da budu jedno kao mi! ¹²Dok sam bio s njima, čuvao sam ih u ime tvoje, koje si mi dao, i sačuvah ih, i nitko od njih ne pogibe, osim sina propasti, da se ispuni Pismo. ¹³A sad k tebi dolazim, i ovo govorim, dok sam još na svijetu, da imaju radost moju ispunjenu u sebi. ¹⁴Ja im dadoh riječ tvoju. A svijet zamrzi na njih, jer nijesu od svijeta, kao što ni ja nijesam od svijeta. ¹⁵Ne molim, da ih uzmeš sa svijeta nego da ih sačuvaš oda zla.

¹⁶Od svijeta nijesu, kao što ni ja nijesam od svijeta. ¹⁷Posveti ih u istini! Riječ je tvoja istina. ¹⁸Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet. ¹⁹I za njih ja posvećujem sebe, da i oni budu posvećeni u istini.

²⁰A ne molim samo za njih, nego i za one, koji na riječ njihovu vjeruju u mene, ²¹Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni u nama budu jedno, da vjeruje svijet, da si me ti poslao.

²²I slavu, koju si mi dao, ja dadoh njima, da budu jedno, kao što smo i mi jedno: ²³Ja u njima i ti u meni; da budu sasvim u jedno, i da spozna svijet, da si me ti poslao i da si ih ljubio, kao što si mene ljubio.

²⁴Oče, hoću, da oni, koje si mi dao, budu s menom, gdje sam ja, da vide slavu moju, koju si mi dao, jer si me ljubio prije postanja svijeta.

²⁵Oče pravedni, svijet tebe ne spoznade, a ja te spoznadoh, i ovi spoznadoše, da si me ti poslao. ²⁶I obznanih im ime tvoje, i obznanit ću, da ljubav, kojom si mene ljubio, bude u njima, i ja u njima.

Ivan – 18 glava

¹Kad je Isus bio ovo izrekao, izađe s učenicima svojim preko potoka Kidrona, gdje je bio vrt, u koji uđe on, i učenici njegovi.

²A Juda, izdajnik njegov, znao je ono mjesto, jer se je Isus često sastajao ondje s učenicima svojim. ³Onda Juda uze četvu vojnika i sluge od glavara svećeničkih i farizeja i dođe onamo s zubljava i sa svjetiljkama i s oružjem.

⁴A Isus, koji je znao sve, što će biti od njega, stupi naprijed i upita ih: "Koga tražite" ⁵Odgovoriše mu: "Isusa Nazarećanina." Isus im reče: "Ja sam." A s njima je stajao i Juda, izdajnik njegov. ⁶A kad im reče: "Ja sam, ustuknuše natrag i popadoše na zemlju.

⁷Onda ih opet zapita: "Koga tražite?" A oni rekoše: "Isusa Nazarećanina." ⁸Odgovori Isus: "Rekoh vam, da sam ja. Ako dakle mene tražite, pustite ove nek idu!" ⁹Tako se je imala ispuniti riječ, koju reče: "Ne izgubih nijednoga od onih, koje si mi dao."

¹⁰A Simon Petar izvadi mač, što ga je imao sa sobom, i udari slugu velikoga svećenika, i odsiječe mu desno uho. A slugi je bilo ime Malho. ¹¹Onda reče Isus Petru: "Zadjeni mač svoj u korice! Čašu što mi je dade Otac, zar da je ne pijem?"

¹²A četa, zapovjednik i sluge židovske uhvatiše Isusa i svezaše ga; ¹³odvedoše ga najprije k Ani, jer je bio tast Kaifi, koji je bio veliki svećenik one godine. ¹⁴A Kaifa je bio onaj, koji je bio dao savjet Židovima: "Bolje je, da umre jedan čovjek za narod."

¹⁵Za Isusom je išao Simon Petar i drugi učenik. Ovaj je učenik bio poznat velikomu svećeniku, i uđe s Isusom u dvorište velikoga svećenika; ¹⁶A Petar je stajao vani kod vrata. Onda izađe drugi učenik, koji je bio poznat velikomu svećeniku, i reče vratarici, te uvede Petra. ¹⁷Onda reče sluškinja vratarica Petru: "Nijesi li i ti od učenika ovoga čovjeka?" On reče: "Nijesam." ¹⁸A sluge su i podvornici stajali kod žeravice, jer je bila zima, i grijali se. A i Petar je stajao s njima i grijao se.

¹⁹A veliki svećenik zapita Isusa za učenike njegove i za njegovu nauku.

²⁰Isus mu odgovori: "Ja sam govorio javno svijetu. Ja sam svagda učio u sinagogi i u hramu, gdje se svi Židovi skupljaju, i ništa nije bio govorio u potaji. ²¹Što pita s mene? Pitaj one, koji su slušali, što sam im govorio. Evo, ovi znadu, što sam ja govorio."

²²A kad ovo reče, jedan od sluga, koji su, stajali ondje, udari Isusa po obrazu i reče: "Zar tako odgovaraš velikomu svećeniku?"

²³Isus mu reče: "Ako zlo rekoh, dokaži, da je zlo; ako li dobro, što me biješ?"

²⁴I Ana ga posla svezana velikomu svećeniku Kaifi.

²⁵A Simon Petar stajao je i grijao se. Onda mu rekoše: "Nijesi li i ti od učenika njegovih?" On zataji i reče: "Nijesam." ²⁶Jedan od sluga velikoga svećenika, rođak onome, kojemu je Petar bio odsjekao uho, reče mu: "Nijesam li te ja vidio u vrtu s njim?" ²⁷Onda Petar opet zataji, i odmah pijetao zapjeva.

²⁸Od Kaife povedoše Isusa u sudnicu. A bilo je jutro; i oni ne uđoše u sudnicu, da se ne bi onečistili, nego da bi mogli jesti Pashalnu večeru.

²⁹Tako Pilat izađe k njima i reče: "Koju tužbu iznosite na ovoga čovjeka!"

³⁰Odgovoriše mu: "Kad on ne bi bio zločinac, ne bismo ga bili predali tebi."

³¹A Pilat im reče: "Uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu!" A Židovi mu rekoše: "Mi ne smijemo nikoga pogubiti." ³²Tako se je imala ispuniti riječ Isusova, kojom je označio, kakvom će smrću umrijeti.

³³Onda uđe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reče mu: "Jesi li ti kralj židovski?"

³⁴Isus odgovori: "Govoriš li to sam od sebe, ili ti drugi rekoše za mene?"

³⁵Pilat odgovori: "Zar sam ja Židov? Narod tvoj i glavari svećenički predadoše te meni. Što si učinio?"

³⁶Isus odgovori: "Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Kad bi bilo od ovoga svijeta kraljevstvo moje, onda bi se sluge moje borile, da ne budem predan Židovima. Ali kraljevstvo moje nije odavde."

³⁷Onda mu reče Pilat: "Dakle ti si kralj?" Isus odgovori: "Ti kažeš, da sam ja kralj. Ja sam zato rođen i zato dođoh na svijet, da svjedočim istinu. Svaki, koji je od istine, sluša glas moj."

³⁸Reče mu Pilat: "Što je istina?" I kad to reče, izađe opet Židovima i reče im: "Ja nikakve krivnje ne nalazim na njemu. ³⁹A u vas je običaj, da vam jednoga pustim za blagdan Pashe. Hoćete li dakle, da vam pustim kralja židovskoga!"

⁴⁰Onda povikaše svi: "Ne ovoga, nego Barabu!" A Baraba je bio razbojnik.

Ivan – 19 glava

¹Tada dakle Pilat uze Isusa i bičeva ga. ²Vojnici spletoše vijenac od trnja, metnuše mu ga na glavu i obukoše mu skrletnu haljinu. ³I pristupali su k njemu i govorili: "Zdravo, kralju židovski!" i udarali su ga po obrazima.

⁴Onda Pilat izađe opet i reče im: "Evo, izvodim ga k vama, da vidite, da na njemu ne nalazim nikakve krivnje." ⁵A Isus izađe pod vijencem od

trnja i u skrletnoj haljini. Pilat im reče: "Evo čovjeka!"

⁶A kad ga vidješe glavari svećenički i sluge, povikaše: "Raspni, raspni ga!" Pilat im odgovori: "Uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivnje."

⁷Odgovoriše mu Židovi: "Mi imamo zakon, i po zakonu mora umrijeti, jer se je gradio Sinom Božjim."

⁸Kad je dakle čuo Pilat ovu riječ, poboja se većma. ⁹I opet uđe u sudnicu i upita Isusa: "Odakle si ti?" A Isus mu ne dade odgovora.

¹⁰Tada mu reče Pilat: "Zar meni ne govoriš? Ne znaš li, da imam vlast raspeti tebe, i vlast imam pustiti tebe?"

¹¹Isus reče: "Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom, kad ti ne bi bilo dano odozgo. Zato onaj ima veći grijeh, koji me predade tebi."

¹²Otada je gledao Pilat da ga pusti. Ali su Židovi vikali. "Ako ovoga pustiš, nijesi prijatelj caru. Svaki, koji sebe gradi kraljem, protivi se caru."

¹³A kad je Pilat čuo ove riječi izvede Isusa, i sjede na sudačku stolicu na mjestu, koje se zove Litostrotos, a hebrejski Gabata. ¹⁴A bila je priprava Blagdana Pashe, oko šeste ure, i reče Židovima: "Evo kralj vaš!"

¹⁵A oni su vikali: "Uzmi, uzmi, raspni ga! Pilat im reče: "Zar kralja vašega da raspnem?" Odgovoriše glavari svećenički: "Nemamo kralja osim cara."

¹⁶Tada im ga predade, da se raspne. A oni uzeše Isusa i odvedoše ga.

¹⁷Nosio je križ svoj, i izađe na mjesto, koje se zove Lubanja, (košturnica) a hebrejski Golgota. ¹⁸Ondje ga raspeše, i s njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a Isusa u sredini.

¹⁹A Pilat napisa i natpis i metnu na križ. A bilo je napisano: "Isus Nazarećanin, kralj židovski."

²⁰I ovaj su natpis čitali mnogi od Židova; jer je mjesto, gdje je bio raspet Isus, bilo blizu grada; i bilo je napisano hebrejski, latinski i grčki.

²¹A židovski su glavari svećenički govorili Pilatu: "Ne piši: 'kralj židovski', nego da je on rekao: 'kralj sam židovski.'"

²²Pilat reče: "Što pisah, pisah."

²³Kad su bili vojnici raspeli Isusa, uzeše njegove haljine i načiniše četiri dijela, svakome vojniku po dio, i donju haljinu; a donja haljina nije bila šivana, nego izatkana sva u jednom komadu od vrha do dna. ²⁴Onda rekoše među sobom: "Ne derimo je, nego bacimo kocke za nju, kojemu će dopasti!" Tako se imala ispuniti riječ Pisma: "Razdijeliše među se haljine moje i za odjeću moju baciše kocke." I vojnici tako učiniše.

²⁵A stajala je kod križa Isusova majka njegova i sestra majke njegove, Marija Kleofa, i Marija Magdalena. ²⁶Kad vidje Isus majku i učenika, koga je ljubio, pokraj nje, reče majki svojoj: ženo evo ti sina!" ²⁷Potom reče učeniku: "Evo ti majke!" I od onoga časa uze je učenik k sebi.

²⁸Isus je znao, da se je već sve svršilo. Zato reče, da se ispuni Pismo: "Žedan sam." ²⁹Ondje je stajala posuda puna octa. I napuniše spužvu octa, nataknuše je na stabljiku isopovu i prinesoše je k ustima njegovim.

³⁰A kad je bio Isus primio ocat, reče: "Svršeno je." Tada nakloni glavu i predade duh.

³¹Bila je priprava. I Židovi zamoliše Pilata, da hi se raspetima prebile golijeni, i da bi se skinuli, da ne bi tjelesa ostala na križu u subotu. Ona

subota bila je name veliki dan. ³²Dodoše dakle vojnici, i prvome prebiše golijeni i drugome raspetomu s njim. ³³A kad dodoše k Isusu, vidješe, da je već umro, i ne prebiše mu golijeni. ³⁴Nego jedan od vojnika probode mu bok kopljem, i odmah izađe krv i voda.

³⁵I onaj, koji vidje, posvjedoči, i svjedočanstvo je njegovo istinito. I on zna, da govori istinu, da i vi vjerujete. ³⁶Jer se ovo dogodi, da se ispuni Pismo: "Nijedna kost neće mu se slomiti." ³⁷I opet drugo Pismo veli: "Vidjet će, koga probodoše."

³⁸A potom Josip iz Arimateje, koji je bio učenik Isusov, ali tajni od straha pred zidovima, zamoli Pilata, da uzme tijelo Isusovo. I dopusti Pilat. Dođe dakle i uze tijelo njegovo. ³⁹A dođe i Nikodem, koji je prije bio došao k Isusu po noći, i donese pomiješane smirne i aloja, oko sto libara ⁴⁰I uzeše tijelo Isusovo i obaviše ga platnom mirisima, kao što je običaj u Židova da pokopavaju.

⁴¹A bio je na mjestu, gdje je bio raspet, vrt, i u vrtu grob nov, u koji još nitko nije bio položen. ⁴²Ondje dakle zbog priprave židovske, jer je bio blizu grob, položiše Isusa.

Ivan – 20 glava

¹A u prvi dan sedmice dođe Marija Magdalena na grob rano, dok je još bila tama, i vidje, da je kamen odvaljen od groba. ²Onda otrča, i dođe k Simonu Petru i k drugom učeniku, koga je ljubio Isus, i reče im: "Uzeš Gospodina iz groba, i ne znamo, gdje ga položiše."

³Izađe dakle Petar i drugi učenik, i pođoše na grob. ⁴Trčala su obojica zajedno. Drugi učenik trčao je brže od Petra i dođe prije na grob. ⁵On se sagne i vidje plahte gdje leže, ali ne uđe. ⁶Onda dođe i Simon Petar za njim, i uđe u grob, i vidje plahte gdje leže, ⁷I otirač, koji je bio na glavi njegovoj, ali nije ležao zajedno s drugim plahtama, nego posebno savit na jednom mjestu. ⁸Tada uđe i drugi učenik, koji je bio prvi došao

na grob, i vidje i vjerova; ⁹Jer još nijesu razumjeli Pisma, da je trebalo njemu uskrsnuti od mrtvih.

¹⁰Onda odoše opet učenici kući.

¹¹A Marija je stajala vani kod groba i plakala. Dok je dakle plakala, sagne se nad grob, ¹²I vidje dva anđela gdje sjede u bijelim haljinama, jedan pokraj glave, a jedan pokraj nogu, gdje je bilo položeno tijelo Isusovo. ¹³Oni joj rekoše: "Ženo, što plačeš!" Reče im: "Uzeše Gospodina mojega, i ne znam, gdje ga položiše,

¹⁴Kad je bila ovo rekla, obazre se natrag i vidje Isusa gdje stoji, ali nije znala, da je Isus. ¹⁵Isus joj reče: "Ženo, što plačeš? Koga tražiš?" Ona misleći, da je vrtlar, reče mu: "Gospodine, ako si ga ti odnio, kaži mi, gdje si ga položio, i ja ću ga uzeti."

¹⁶Reče joj Isus: "Marija!" Ona se obazre i reče mu hebrejski "Rabbuni", to znači: "Učitelju".

¹⁷Reče joj Isus: "Nemoj me se dodirnuti, jer još nijesam uzašao k Ocu svojemu. Nego idi k braći mojoj i kaži im: "Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu."

¹⁸Marija Magdalena otide i javi učenicima: "Vidjela sam Gospodina, i ovo mi je rekao."

¹⁹A kad bi uveče onaj prvi dan sedmice, i vrata bila zatvorena, gdje se bili učenici skupili od straha pred Židovima, dođe Isus, i stade na sredinu, i reče im: "Mir vam!" ²⁰I kad je bio ovo rekao, pokaza im ruke i bok. Tada se obradovaše učenici, što vidješe Gospodina.

²¹I reče im opet: "Mir vam! Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas."

²²Kad je bio ovo rekao, dahnu u njih i reče: "Primitite Duha Svetoga!

²³Kojima oprostite grijeha, oprostit će im se, i kojima zadržite, zadržat

će se."

²⁴A Toma, jedan od dvanaestorice, nije bio s njima, kad je došao Isus.

²⁵I rekoše mu drugi učenici: "Vidjeli smo Gospodina," A on im reče: "Dok ne vidim na rukama njegovim znaka od čavala, i ne metnem prsta svojega u mjesto od čavla, i ne metnem ruke svoje u bok njegov, neću vjerovati."

²⁶I poslije osam dana bili su opet učenici njegovi unutra, i Toma s njima. Dođe Isus, kad su bila vrata zatvorena, i stade na sredinu, i reče: "Mir vam!" ²⁷Potom reče Tomi: "Metni prst svoj ovamo, i vidi ruke moje, i pruži ruku svoju, i metni u bok moj, i ne budi nevjeran, nego vjeran!"

²⁸Tada mu reče: "Gospodin moj i Bog moj!"

²⁹Reče mu Isus: "Jer si me vidio, Toma, vjerovao si. Blagoslovljeni su, koji ne vidješe i vjerovali!"

³⁰I mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima svojim; koja nijesu napisana u knjizi ovoj. ³¹A ova su zapisana, da vjerujete, da Isus jest Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u ime njegovo.

Ivan – 21 glava

¹Poslije toga opet se javi Isus na Tiberijadskome moru. A javi se ovako: ²Bili su zajedno Simon Petar i Toma, koji se zove Blizanac, i Natanael, koji je bio iz Kane galilejske, i sinovi Zebedejevi, i druga dvojica od učenika njegovih. ³Reče im Simon Petar: "Idem da hvatam ribe." Rekoše mu: "Idemo i mi s tobom. Izadoše i udoše u lađicu; ali onu noć ne uhvatiše ništa.

⁴A kad bi jutro, stajao je Isus na obali; ali učenici ne poznaše, da je Isus. ⁵Tada im reče Isus: "Djeco, imate li što za jelo?" odgovoriše mu:

"Nemamo." ⁶A on im reče: "Bacite mrežu na desnu stranu lađice, i naći ćete." Onda baciše, i već je nijesu mogli vući od mnoštva riba.

⁷Tada učenik onaj, koga je ljubio Isus, reče Petru: "Gospodin je!" A Simon Petar kad je čuo da je Gospodin, baci na se košulju – jer je bio go – i skoči u more. ⁸Drugi učenici dođoše na lađici, jer nijesu bili daleko od zemlje, nego oko dvjesta lakata, a vukli su mrežu s ribama.

⁹A kad izadoše na zemlju, vidješe žeravicu postavljenu, i ribu na njoj, i kruh. ¹⁰Isus im reče: "Donesite od riba, što ih sad uhvatiste!" ¹¹Ode Simon Petar i izvuče na zemlju mrežu, punu velikih riba sto i pedeset i tri; i premda ih je bilo toliko, mreža se nije prodrła.

¹²Isus im reče: "Dođite, objedujte!" I ni jedan se od učenika ne usudi da ga upita: "Tko si ti?" Znali su, da je Gospodin. ¹³Dođe Isus i uze kruh, i dade im, tako i ribu.

¹⁴Ovo se već treći put javi Isus učenicima svojim, pošto je bio uskrsnuo od mrtvih.

¹⁵Iza objeda reče Isus Simonu Petru: "Simone Jonin, ljubiš li me više nego ovi?" Reče mu: "Da, Gospodine, ti znaš, da te ljubim." Reče mu: "Pasi jaganjce moje!"

¹⁶Reče mu opet drugi put: "Simone Jonin, ljubiš li me?" Reče mu: "Da, Gospodine, ti znaš, da te ljubim." Reče mu: "Pasi jaganjce moje!"

¹⁷Reče mu treći put: "Simone Jonin, ljubiš li me?" Ožalosti se Petar, što mu reče po treći put: "Ljubiš li me?" i reče mu: "Gospodine, ti sve znaš, ti znaš, da te ljubim." Reče mu Isus: "Pasi ovce moje! ¹⁸Zaista, zaista, kažem ti: "Kad si bio mlađi, opasivao si se sam, i hodio si, kamo si htio; a kad ostariš, raširit ćeš ruke svoje, i drugi će te opasivati i odvesti, kamo nećeš."

¹⁹A ovim riječima htjede označiti, kakvom će smrti proslaviti Boga. Nato mu reče: "Hajde za mnom!"

²⁰Petar se obazre i vidje, gdje za njim ide onaj učenik, koga je Isus ljubio, koji se je i na večeri naslonio na grudi njegove i rekao: "Gospodine, tko je taj, koji će te izdati?" ²¹Kad ga ugleda Petar, reče Isusu: "Gospodine, a što će ovaj?"

²²Reče mu Isus: "Ako hoću, da on ostane, dok ne dođem, što je tebi do toga. Ti hajde za mnom!"

²³Tako izađe među braćom ova riječ, da onaj učenik neće umrijeti. A Isus mu ne reče, da neće umrijeti, nego: "Ako hoću, da on ostane, dok ne dođem, što je tebi do toga?" ²⁴Ovo je onaj učenik, koji svjedoči za ovo, i koji napisa ovo; i znamo, da je istinito svjedočanstvo njegovo.

²⁵A ima i drugo mnogo, što učini Isus. I kad bi se to pojedince popisalo, mislim, da ni sav svijet ne bi mogao obuhvatiti knjige, koje bi se napisale.

Djela apostolska

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#), [17](#), [18](#), [19](#), [20](#), [21](#), [22](#), [23](#), [24](#), [25](#), [26](#), [27](#), [28](#)

Djela apostolska – 1 glava

¹U mojemu prvom djelu, o Teofile, izvijestio sam o svemu, što je Isus činio i učio ²Do dana, kad je apostolima Duhom Svetim izabranima dao naloge i onda bio uzet u nebo. ³Poslije muke svoje dao im je mnoge dokaže za to, da je on živ. Kroz četrdeset dana on im se je javljao i govorio im o kraljevstvu Božjem.

⁴Kad je bio s njima zajedno, zapovjedi im, da ne idu iz Jerusalema, nego da čekaju obećanje Očevo, "koje": (reče) "čuli ste od mene. ⁵Ivan je krstio vodom, a vi ćete za malo dana krstiti Duhom Svetim."

⁶Bili su dakle s njim zajedno. Tada ga upitaše: "Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme podignuti kraljevstvo Izraelovo?"

⁷On im odgovori: "Nije vaše znati vremena ili časove, što ih je Otac zadržao u svojoj vlasti. ⁸Nego ćete primiti jakost Duha Svetoga, kad siđe na vas i bit ćete mi onda svjedoci u Jerusalemu i po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje."

⁹I kad to reče, bi podignut pred očima njihovim. Uze ga oblak iz očiju njihovih.

¹⁰I dok su gledali za njim gdje ide na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijelim haljinama. ¹¹Oni rekoše: "Ljudi Galilejci, što stojite i gledate na nebo! Ovaj Isus, koji je od vas uzet na nebo, tako će doći,

kao što vidjeste da ide u nebo."

¹²Tada se vratiše u Jerusalem s gore, koja se zove Maslinska. Ona je blizu Jerusalema, jedan subotni dan hoda. ¹³Kad dođoše tamo, uzađoše u gornju dvoranu, gdje su obično stajali, i to Petar i Ivan, Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, Jakov, sin Alfejev, Simon Revnitelj i Juda, brat Jakovljevi. ¹⁴Ovi su svi ustrajali jednodušno u molitvi zajedno sa ženama, s Marijom, majkom Isusovom, i s braćom njegovom.

¹⁵I u dane one ustade Petar između braće – bilo je ljudi zajedno oko sto i dvadeset – i reče: ¹⁶"Ljudi braćo, trebalo je da se ispuni Pismo, koje proreče Duh Sveti na usta Davidova za Judu, koji je bio vođa onima, što uhvatiše Isusa. ¹⁷On se je brojio s nama, i primio je dio ove službe. ¹⁸Od plaće nepravedne on steče njivu, ali se objesi i puče po sredini, i izli se sva utroba njegova. ¹⁹To postade poznato svima stanovnicima Jerusalema, i prozva se ona njiva njihovim jezikom Akeldama, što znači krvna njiva. ²⁰U knjizi psalama stoji naime pisano: Stan njegov neka bude pust, i neka ne bude nikoga, koji bi stanovao u njemu, i službu njegovu neka primi drugi! ²¹Treba dakle od ovih ljudi, koji su bili, s nama za sve vrijeme, kako među nas uđe i izađe Gospodin Isus, ²²Počevši od krštenja Ivanova do dana, kad bi uzet od nas, da bude s nama svjedok njegova uskrsnuća jedan od njih.

²³I postaviše dvojicu: Josipa, koji se zvao Barsaba, prezimenom Just, i Matiju. ²⁴Tada su molili: "Ti, Gospodine, koji poznaješ srca sviju, pokaži, koga si od ove dvojice izabrao, ²⁵Da primi mjesto službe ove i apostolstva, iz kojega ispade Juda, da ode na mjesto svoje."

²⁶I baciše kocke za njih. I pade kocka na Matiju, i bi on pribrojen jedanaestorici apostola.

Djela apostolska – 2 glava

¹I kad se navrší pedeset dana, bili su svi zajedno na istom mjestu. ²I ujedanput postade šum s neba, kao kad dolazi silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su sjedili, ³I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao od ognja, i sjede po jedan na svakoga od njih. ⁴I napuniše se svi Duha Svetoga, i stadoše govoriti raznim jezicima, kao što im je Duh (Sveti) davao da govore.

⁵A u Jerusalemu su stanovali Židovi, ljudi pobožni iz svakoga naroda pod nebom. ⁶A kad postade ovaj glas, skupi se mnoštvo i smete se, jer je svaki od njih slušao, gdje oni govore njegovim jezikom. ⁷Svi su se divili i čudili i govorili su: "Nijesu li svi ovi, što govore, Galilejci, ⁸Pa kako mi čujemo svaki svoj jezik, u kojem smo se rodili? ⁹Parćani i Međani, i Elamljani, i stanovnici iz Mezopotamije, iz Judeje i Kapadocije, iz Ponta i Azije. ¹⁰Iz Frigije i Pamfilije, iz Egipta i krajeva Libije, što su oko Cirene, i pridošlice Rimljani i Židovi i došljaci, ¹¹Krećani i Arapi; čujemo ih gdje govore našim jezicima veličine Božje."

¹²Svi su se divili i čudili, i jedan su drugome govorili: "Što li će ovo biti?"
¹³A drugi su se podsmijevali i govorili su: "Napili su se slatkoga vina."

¹⁴Tada Petar stade s jedanaesticom i podiže glas svoj, i progovori im: "Ljudi Židovi i vi svi, koji stanujete u Jerusalemu! Ovo neka vam je na znanje, i poslušajte riječi moje! ¹⁵Nijesu ovi pijani, kao što vi mislite, jer je istom treća ura dana; ¹⁶Nego je ovo, što reče prorok Joel: ¹⁷I bit će u posljednje dane, govori Bog: "izlit ću od Duha svojega na svako tijelo, i prorokovat će sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši vidjet će viđenja, i starci vaši sanjat će sve. ¹⁸I na sluge svoje i na sluškinje svoje u one dare izlit ću od Duha svojega, i prorokovat će. ¹⁹I dat ću čudesa gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj, i suklanje dima. ²⁰Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv, prije nego dođe dan Gospodnji veliki i strašni. ²¹I bit će: svaki, koji zazove ime Gospodnje, spasit će se.

²²Ljudi Izraelci, poslušajte riječi ove! Isus Nazarećanin bio je od Boga među vama potvrđen silama, i čudesima, i znacima, koje učini Bog preko njega među vama, kao što i sami znate. ²³Njega ste određenom odlukom i predznanju Božjem predali i rukama bezbožnika pribili ga križ i ubili. ²⁴Ali ga Bog odriješio veze smrti, i njega je oživio, jer je bilo nemoguće, da ona njim vlada. ²⁵David naime govori za njega: Uvijek imam Gospodina pred očima. On mi stoji zdesna, da se ne pomaknem. ²⁶Zato se raduje srce moje, i veseli se jezik moj. I tijelo će moje počivati u sigurnosti, ²⁷Jer nećeš ostaviti duše moje u podzemnom svijetu, niti ćeš dati, da Svetac tvoj vidi truhlosti. ²⁸Pokazao si mi putove života i napuniti ćeš me veselja s licem svojim. ²⁹Ljudi braćo, neka je slobodno reći vam za patrijarha Davida. On je umro i pokopan, i grob je njegov među nama do današnjega dana. ³⁰Jer je dakle bio prorok i znao, da mu je Bog bio zakletvom potvrdio, da će jednoga od njegovih tjelesnih potomaka podignuti na prijestolje njegovo. ³¹To je on, gledajući proročki, govorio za uskrsnuće Kristovo, da se on neće ostaviti u podzemnom svijetu, i da tijelo njegovo neće vidjeti truhlosti. ³²Ovoga je Isusa oživio Bog, čemu smo svi mi svjedoči. ³³Desnicom dakle Božjom podignut primio je od Oca obećanoga Duha Svetoga, i sad ga je izlio, kako vidite i čujete. ³⁴David naime nije uzašao na nebo, nego sam govori: Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi s desnu moju,' ³⁵Dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim. ³⁶Tvrdo dakle neka zna sva kuća Izraelova: Ovoga Isusa, kojega vi pribiste na križ, učinio je Bog Gospodinom i Kristom."

³⁷Kad su to čuli, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: "Što da činimo, ljudi braćo?"

³⁸Petar im reče: "Obratite se, i svaki od vas neka se krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha svojih, i primiti ćete dar Duha Svetoga; ³⁹Jer je za vas obećanje i za djecu vašu i za sve daljne, koje će god dozvati Gospodin Bog naš."

⁴⁰I drugim mnogim riječima svjedočio je i opominjao ih; "Spasite se od ovoga pokvarenoga roda!"

⁴¹Koji dakle primiše riječ njegovu, krstiše se; i pristade u onaj dan oko tri tisuće duša. ⁴²A bili su postojani u nauci apostoli, u zajednici, u lomljenju kruha i u molitvama.

⁴³A uđe strah u svaku dušu, jer su apostoli činili mnoga čudesa, i znake u Jerusalemu; i veliki je strah bio u svima. ⁴⁴I svi, koji su vjerovali, bili su zajedno, i imali su sve zajedno. ⁴⁵Prodavali bi svoje imanje i dobro, i dijelili svima, kako bi koji trebao. ⁴⁶I svaki dan bili su jednako jednodušno u hramu, i lomili su kruh po kućama i primali hranu s radošću i priprosta srca. ⁴⁷Hvalili su Boga i imali milost u svega naroda. A Gospodin je svaki dan umnožavao broj onih, koji su bili na putu spasenja.

Djela apostolska – 3 glava

¹A Petar i Ivan išli su gore u hram na molitvu o devetoj uri. ²I bio je jedan čovjek hrom od rođenja svoga, kojega su nosili i svaki dar, metali pred vrata hramska koja se zovu Krasna, da prosi milostinju od onih, koji ulaze u hram. ³Kad je on vidio Petra i Ivana gdje hoće da uđu u hram, zamoli milostinju.

⁴A Petar pogleda na njega s Ivanom i reče: "Pogledaj na nas!" ⁵On pogleda na njih nadajući se, da će što dobiti od njih. ⁶A Petar reče: "Srebra i zlata nema u mene; ali što imam, ovo ti dajem: "U ime Isusa Krista Nazarećanina ustani, i hodi!" ⁷I uze ga za desnicu i podiže ga. Odmah se utvrdiše njegova stopala i gležnji.

⁸I skoči, i mogao je stajati i hodati. I uđe s njima u hram idući i skačući i hvaleći Boga. ⁹Sav je narod vidio, gdje ide i hvali Boga. ¹⁰Upoznaše u njemu čovjeka, koji je bio zbog milostinje sjedio kod krasnih vrata hramskih, i napuniše se čuda i udivljenja za ovo, što mu se dogodilo.

¹¹A jer se je on držao Petra i Ivana, navali k njima sav narod u trijem, koji se zove Salomonov, i čudili su se.

¹²A kad to vidje Petar, progovori narodu: Ljudi Izrael, što se čudite ovome, ili što gledate na nas, kao da smo mi svojom moću ili pobožnošću učinili, da on hoda? ¹³Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi, Bog otaca naših, proslavi Slugu svojega Isusa, kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovim, kad je on bio odlučio da ga pusti. ¹⁴A vi se sveca i pravednika odrekoste i zaprosiste čovjeka ubojicu da vam se pokloni. ¹⁵Vi ubiste početnika života, kojega Bog oživi od mrtvih, čemu smo mi svjedoči. ¹⁶I zbog vjere u ime njegovo I ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera, koja je po njemu, dade mu cijelo zdravlje pred svima vama. ¹⁷I sad, braćo, znam, da iz neznanja ono učinite, kao i glavari vaši. ¹⁸A Bog je tako dao, da se ispuni ono, što je unaprijed javio na usta sviju proroka, da će trpjeti Krist. ¹⁹Činite dakle pokajanje i obratite se, da se unište grijehi vaši, da dođu vremena okrepe od lica Gospodnjega, ²⁰I da pošlje Krista, kojega vam je odredio, Isusa. ²¹Njega dakle ima da nebo primi do vremena, kad se sve obnovi, kao što je Bog od početka navijestio na usta svetih proroka svojih. ²²Tako reče Mojsije očevima: Proroka kao mene podignut će vam Gospodin Bog vaš iz vaše braće; njega slušajte u svemu, što god vam kaže! ²³A bit će, da će se svaka duša, koja ne posluša onoga proroka, istrijebiti iz naroda. ²⁴I svi proroci od Samuela i potom, koji su govorili, navješćivali su ove dane. ²⁵Vi ste sinovi proroka i zavjeta, što ga učini Bog s ocima vašim, kad reče Abrahamu: 'Po tvojim potomcima bit će blagoslovljeni svi narodi na zemlji.' ²⁶Vama najprije Bog podiže Slugu svojega i posla ga, da vas blagosliva, da se svaki od vas obrati od pakosti svojih."

Djela apostolska – 4 glava

¹Dok su oni govorili narodu, naidoše na njih svećenici, zapovjednik hrama i saduceji. ²Bili su ogorčeni, što oni uče narod i navješćuju u Isusu uskrsnuće od mrtvih. ³I digoše na njih ruke i metnuše ih u zatvor

do ujutro, jer je već bila večer.

⁴Mnogi od onih, koji su bili slušali propovijed, vjerovali; i postade broj muškaraca oko pet tisuća.

⁵A kad bi ujutro, skupiše se glavari njihovi, i starješine, i književnici u Jerusalemu, ⁶I Ana, veli svećenik, i Kaifa i Ivan i Aleksandar, i kolikogod ih je bilo od roda svećeničkoga. ⁷I metnuše ih na sredinu i upitaše ih: "Kakvom moćju ili u čije ime učiniste vi ovo?"

⁸Tada im Petar napunivši se Duha Svetoga reče: "Glavari narodni i starješine čujte! ⁹Ako danas bivamo istraživani za dobro djelo, koje učinismo bolesnu čovjeku, te on ozdravi, ¹⁰To neka je na znanje svima vama i svemu narodu Izraelovu: U ime Isusa Krista Nazarećanina, kojega vi raspeste, kojega Bog oživi od mrtvih, po njemu stoji ovaj pred vama zdrav. ¹¹Ovo je kamen, koji vi graditelji odbaciste, a koji postade kamen ugaoni. ¹²I nema ni u jednom drugom spasenja; jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem treba da se spasimo."

¹³A kad vidješe smjelost Petrovu i Ivanovu i razabraše, da su ljudi neškolorani i prosti, divili su se, a znali su ih, da su bili s Isusom. ¹⁴Jer vidješe i iscijeljenoga čovjeka, gdje stoji s njima, nijesu mogli ništa da odvrte.

¹⁵Onda im zapovjediše, da izađu iz vijeća, i stadoše vijećati jedan s drugim, ¹⁶Govorili su: "Što da učinimo ovim ljudima? Jer da su očito čudo učinili, poznato je svima, koji stanuju u Jerusalemu, i ne možemo tajiti. ¹⁷Ali da se dalje ne raširi po narodu, oštro im zaprijetimo, da više ne govore za ime ovo nikome!"

¹⁸Dozvaše ih i zapovjediše im, da ništa ne govore niti uče u ime Isusovo. ¹⁹Petar i Ivan odgovoriše Im: "Je li pravo pred Bogom, da vas većma slušamo negoli Boga, sudite! ²⁰Jer ne možemo ne govoriti, što

vidjesmo i čusmo."

²¹A oni im zaprijetiše i pustiše ih, ne našavši ništa, kako bi ih kaznili zbog naroda, jer su svi slavili Boga za ono, što se je bilo dogodilo.

²²Jer onome čovjeku, koji je tako čudesno ozdravio, bilo je više od četrdeset godina.

²³A kad su bili otpušteni dođoše k svojim i javiše im, što su im bili sve rekli glavari svećenički i starješine.

²⁴A oni kad čuše, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše:

"Gospodine, Stvoritelju neba i zemlje, mora i svega, što je u njima! ²⁵Ti si Duhom Svetim na usta našega oca Davida, sluge svojega, rekao:

'Zašto se bune neznabošci, i narodi smišljaju prazne osnove? ²⁶Dižu se kraljevi zemaljski, i skupljaju se knezovi protiv Gospodina i

Pomazanika njegova.' ²⁷Jer se zaista ujediniše u ovome gradu Herod i

Poncije Pilat s neznabošcima i sa plemenima Izraelovim protiv tvogega svetoga Sluge Isusa, tvogega pomazanika. ²⁸Oni učiniše, što su bile unaprijed odredile ruka tvoja i odluka tvoja. ²⁹I sad, Gospodine,

pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojim, da govore sa svom smjelošću riječ tvoju! ³⁰Pružaj ruku svoju, da se po imenu tvogega svetoga Sluge Isusa događaju iscijeljena, znaci i čudesa!"

³¹Iza ove molitve potrese se mjesto, gdje su bili skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga, i navješćivali su riječ Božju sa smjelošću.

³²A mnoštvo vjernika bilo je jedno srce i jedna duša. I ni jedan nije govorio za imanje svoje da je njegovo, nego im je sve bilo zajedničko.

³³I apostoli su s velikom silom svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa Krista, i velika je milost bila na svima njima. ³⁴Jer ni jedan među njima nije bio siromašan. Tko je posjedovao njive ili kuće, prodavao bi ih i

donosio novce, što su uzimali za to, ³⁵I stavljali su pred noge apostolima, A davalo se svakome, koliko je tko trebao.

³⁶Tako je Levit Josip iz Cipra, koji je od apostola bio prozvan Barnaba, što znači sin utjehe", ³⁷Imao njivu, prodao ju i donio novce i stavio ih apostolima pred noge.

Djela apostolska – 5 glava

¹A neki čovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Safirom predade njivu. ²Ali sa znanjem žene svoje zadrži za sebe od novaca jedan dio, a drugi dio donese i stavi apostolima pred noge.

³Tada reče Petar: "Ananija, zašto napuni sotona srce tvoje, te si slagao Duhu Svetome i zadržao za sebe jedan dio od novaca, što si dobio za njivu? ⁴Zar ne bi ostala tvoja, da nije prodana? I kad je prodade, nije li bila u tvojoj vlasti? Kako si samo mogao tako što metnuti u srce svoje? Ljudima nijesi slagao, nego Bogu."

⁵A kad je čuo Ananija riječi ove, pade, i izdahnu. Velik strah obuze sve, koji to čuše. ⁶A mladići ustadoše, zamotaše ga, iznesoše i zakopaše.

⁷Prođe oko tri ure. Tada uđe i žena njegova, ne znajući, što se dogodilo. ⁸Petar joj reče: "Kaži mi, ženo, nijeste li za toliko prodali njivu?" A ona reče: "Da, za toliko." ⁹Tada joj reče Petar: "Zašto se dogovoriste, da iskušate Duha Gospodnjega? Gle, noge onih, koji zakopaše muža tvoga, pred vratima su, i iznijet će te."

¹⁰I odmah pade pred nogama njegovim, i izdahnu. A mladići ušavši nađoše je mrtvu, iznesoše je i zakopaše uz muža njezina. ¹¹Velik strah dođe na svu crkvu i na sve, koji čuše ovo.

¹²A po rukama apostola dogodiše se mnogi znaci i čudesa u narodu. I bili su jednodušno svi u trijemu Salomonovu. ¹³A od ostalih nitko se nije smio pridružiti njima; ali ih je narod veličao. ¹⁴I sve se više množio broj muževa i žena, koji su vjerovali u Gospodina, ¹⁵Tako da su na ulice iznosili bolesnike i stavljali ih na posteljama i nosilima, da bi, kad

dođe Petar, barem sjena njegova osjenila koga od njih (i oni bili iscijeljeni od svojih bolesti). ¹⁶A dolazili su mnogi iz okolnih gradova u Jerusalem i donosili bolesnike i mučene od nečistih duhova. I svi bi ozdravljali.

¹⁷Puni zavisti ustade veliki svećenik, i svi, koji su bili s njim, stranka saducejska. ¹⁸Oni digoše ruke na apostole i baciše ih u javnu tamnicu.

¹⁹Ali anđeo Gospodnji otvori noću vrata tamnice, izvede ih i reče:

²⁰"Idite i ustanite u hramu i govorite sve riječi ovoga života!" ²¹Čuvši to udoše ujutro u hram, i učili su. Tada dođe veliki svećenik, i pristaše njegove. Oni sazvaše visoko vijeće i sve starješine sinova Izraelovih, i poslaše u tamnicu, da ih dovedu. ²²Sluge otidoše i otvoriše tamnu, ali ih ne nađoše u tamnici. Vratili se i javiše: ²³"Nađosmo tamnicu tvrdo zaključanu i stražu na svojem mjestu pred vratima. Otvorismo, ali ne nađosmo nikoga unutra"

²⁴A kad čuše ove riječi, pitali su se zapovjednik hrama i glavari svećenički, kako li se je to dogodilo. ²⁵Tada dođe netko i javi im: "Eno oni ljudi, što ih baciste u tamnicu, stoje u hramu i uče narod!"

²⁶Onda otide zapovjednik hrama sa slugama i dovede ih, ali ne na silu; jer su se bojali, da ih ne kamenuje narod. ²⁷Dovedoše ih dakle i staviše ih pred visoko vijeće. Veliki ih svećenik zapita: ²⁸"Nijesmo li vam zapovjedili strogo, da ne učite u ovo ime? A eto, vi napuniste Jerusalem svojom naukom i hoćete da bacite na nas krv ovoga čovjeka."

²⁹A Petar i apostoli odgovoriše: "Većma se treba Bogu pokoravati

negoli ljudima. ³⁰Bog otaca naših podiže Isusa, kojega vi ubiste

objesivši ga na drvo. ³¹Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za

vladaoca i spasitelja, da dadne Izraelu pokajanje i oproštenje grijeha.

³²Za to smo mi svjedoci i Duh Sveti, kojega Bog dade svima, koji se pokoravaju njemu."

³³Kad oni ovo čuše, vrlo se rasrdiše, i mislili su da ih ubiju.

³⁴Ali ustade u visokom vijeću jedan farizej, po imenu Gamaliel, učitelj zakona, poštovan od svega naroda, i zapovjedi, da ljudi malo izađu van. ³⁵Tada im reče: "Ljudi Izraelci, promislite dobro za ove ljude, što ćete učiniti! ³⁶Jer prije ovih dana ustade Teuda govoreći, da je on nešto, i za njim pristade ljudi na broj oko četiri stotine. I on bi ubijen, i svi, koji su ga slušali, raspršiše se i propadoše. ³⁷Poslije ovoga ustade Juda Galilejac u dane popisa i odvuče dosta ljudi za sobom. I on pogibe, i svi, koji su pristajali uz njega, razasuše se. ³⁸I zato vam sad kažem: Prođite se ovih ljudi i pustite ih! Jer ako je od ljudi ovaj naum ili pothvat, propast će. ³⁹Ako li je od Boga, nećete ga moći uništiti, dapaće mogli biste se naći i kao protivnici Božji."

⁴⁰I poslušашe ga. I dozvavši apostole izbiše ih i zaprijetiše im, da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih. ⁴¹A oni otidoše od visokoga vijeća radujući se, što su bili smatrani dostojni, da pretrpe sramotu za ime Isusovo. ⁴²I svaki dan u hramu i po kućama nijesu prestajali učiti i propovijedati evanđelje o Kristu Isusu.

Djela apostolska – 6 glava

¹A u one dane, kad je rastao broj učenika, podigoše Grci viku na Hebreje, što su se njihove udovice zapostavljale, kad se dijelila hrana svaki dan.

²Tada dvanaestorica dozvaše mnoštvo učenika i rekoše: "Nije pravo, da mi zanemarujemo riječ Božju i da služimo oko stolova. ³Nadite dalje, braćo, među sobom sedam poštenih ljudi, punih Duha Svetoga i mudrosti! Njih ćemo postaviti nad ovim poslom. ⁴A mi ćemo nastojati oko molitve i službe riječi."

⁵I dopade se ovaj prijedlog cijeloj skupštini. I izabraše Stjepana,

čovjeka puna vjere i Duha Svetoga, i Filipa i Prokora, i Nikanora i Timona, i Parmenu i Nikolu, došljake iz Antiohije. ⁶Ove postaviše pred apostole, i oni moleći se položеше ruke na njih.

⁷I riječ je Božja rasla, i broj se je učenika vrlo množio u Jerusalemu, i veliko je mnoštvo svećenika prihvaćalo vjeru.

⁸A Stjepan, pun milosti i jakosti, činio je velika čudesa i znake u narodu. ⁹Tada ustadoše neki iz sinagoge, koja se zove Oslobođenika, Cirenaca i Aleksandrinaca, i onih, koji su bili iz Cilicije i Azije, i stadoše se prepirati sa Stjepanom. ¹⁰Ali nijesu mogli odoljeti mudrosti i Duhu, kojim je govorio.

¹¹Tada podgovoriše ljude, koji rekoše: "Čuli smo ga, gdje huli na Mojsija i na Boga." ¹²I pobuniše narod i starješine i književnike. Tada ga napadoše, uhvatiše ga i dovedoše pred visoko vijeće. ¹³I izvedoše lažne svjedoke, koji rekoše: "Ovaj čovjek ne prestaje držati govore protiv svetoga mjesta i zakona. ¹⁴Tako smo ga čuli gdje govori: Isus Nazarećanin razorit će ovo mjesto i izmijenit će običaje, koje nam predade Mojsije."

¹⁵Svi, koji su sjedili u visokom vijeću, upriješe oči u njega, vidješe lice njegovo kao lice anđela.

Djela apostolska – 7 glava

¹A veliki svećenik reče: "Je li to tako?"

²A on reče: "Ljudi braćo i oci, poslušajte! Bog slave javi se ocu našem Abrahamu, kad je bio u Mezopotamiji, prije nego se doseli u Haran. ³I reče mu: "Izađi iz zemlje svoje i od roda svojega, i dođi u zemlju, koju ću ti pokazati! ⁴Tada izađe iz zemlje Kaldejaca, i naseli se u Haranu. Odatle, po smrti oca njegova, preseli ga u ovu, zemlju, u kojoj vi sad stanujete. ⁵A ne dade mu baštine u njoj ni stope, nego mu je obeća

dati u posjed, i potomstvu njegovu poslije njega, dok još nije imao djeteta. ⁶A Bog mu reče ovako: "Potomci njegovi bit će došljaci u zemlji tuđoj. Stavit će ih u ropstvo i tlačit će ih četiri stotine godina. ⁷I narodu, kojemu će služiti, ja ću suditi, reče Bog, i potom će izaći, i služit će meni na ovome mjestu. ⁸I dade mu zavjet obrezanja. I tako mu se rodi Izak, i obreza ga u osmi dan, i Izaku se rodi Jakov, i Jakovu dvanaest patrijarha.

⁹I patrijarsi su zavidjeli Josipu, i prodadoše ga u Egipat, ali je Bog bio s njim. ¹⁰I izbavi ga od svih njegovih nevolja, i dade mu milost i mudrost pred Faraonom, kraljem egipatskim. On ga postavi poglavarom nad Egiptom i nad svom kućom svojom.

¹¹A dođe glad na sav Egipat i Kanaan i nevolja velika, i nijesu nalazili hrane oci naši. ¹²A kad je čuo Jakov, da ima žita u Egiptu, posla najprije oca naše. ¹³Drugi put upoznaše Josipa brata njegova, i rod Josipov otkri se Faraonu. ¹⁴A Josip posla i dozva oca svojega Jakova i svu rodbinu svoju, sedamdeset i pet duša. ¹⁵I siđe Jakov u Egipat, i umrije on, i oci naši. ¹⁶I prenesoše ih u Sihem i položise ih u grob, koji kupi Abraham za novce od sinova Hamorovih u Sihemu.

¹⁷A kad se približi vrijeme obećanja što ga je bio obećao Bog Abrahamu, naraste narod i umnoži se u Egiptu. ¹⁸Tada ustade drugi kralj u Egiptu, koji nije znao Josipa. ¹⁹Ova je lukavo postupao s narodom našim. Silio je oca naše, da izlažu djecu svoju, da ne ostanu na životu. ²⁰U to se je vrijeme r odio Mojsije, i bio je mio Bogu. Odgajao se tri mjeseca u kući oca svojega. ²¹A kad ga izložiše, uze ga kći Faraonova, i odgoji ga sebi za sina.

²²I pouči se Mojsije u svoj mudrosti egipatskoj, i bio je silan u riječima i u djelima svojim. ²³Kad mu je bilo četrdeset godina, dođe mu na um, da obiđe i braću svoju, sinove Izraelove. ²⁴I kad je vidio, gdje se jednome čini nepravda, obrani ga i osveti ga, što mu se je činila nepravda, i ubi Egipćanina. ²⁵A mislio je, da braća njegova razumiju,

da im Bog daje spasenje rukom njegovom; ali oni nijesu razumjeli. ²⁶A sutradan dođe među one koji su se svađali. Htjede ih pomiriti i reče: Ljudi, braća ste, zašto činite nepravdu jedan drugome? ²⁷A onaj, što je činio nepravdu bližnjemu, odbi ga i reče: "Tko je tebe postavio glavarem i sucem nad nama? ²⁸Hoćeš li da ubiješ i mene, kao što si jučer ubio Egipćanina? ²⁹Čuvši Mojsije ovu riječ pobježe, i posta došljak u zemlji Midjanskoj, gdje mu se rode dva sina.

³⁰I kad se navrši četrdeset godina, javi mu se u pustinji gore Sinajske anđeo u ognjenom plamenu grma. ³¹A kad Mojsije vidje, divio se je viđenju. I kad pristupi da promotri, progovori mu glas Gospodnji: ³²'Ja sam Bog otaca tvojih, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi'. A Mojsije uzdrhtao je i nije se usudio pogledati. ³³A Gospodin mu reče: "Izuj obuću sa svojih nogu, jer je mjesto, na kojem stojiš, zemlja sveta.

³⁴Dobro sam vidio nevolju svojega naroda, koji je u Egiptu, i čuo sam njihovo uzdisanje, i sišao sam da ih izbavim. I sad hajde, da te pošljem u Egipat! ³⁵Ovoga Mojsija, kojega odbiše rekavši: 'Tko te postavi glavarem i sucem?' Njega posla Bog kao glavara i izbavitelja rukom anđela, koji mu se javi a grmu. ³⁶On ih izvede uz čudesa i znake, što ih, je činio u zemlji Egipatskoj i u Crvenom moru i u pustinji četrdeset godina.

³⁷Ovo je Mojsije, koji reče sinovima Izraelovim: 'Proroka će vam podignuti Bog iz vaše braće, kao mene njega slušajte.' ³⁸Ovo je onaj, što je bio u zajednici u pustinji s anđelom, koji mu je govorio na gori Sinajskoj, i s ocima našim, koji je primio riječi života, da ih dadne nama. ³⁹Ali oci naši ne htjedose ga poslušati, nego ga odbaciše, i okrenuše se srcem svojim u Egipat. ⁴⁰I rekoše Aronu: 'Napravi nam bogove, koji će ići pred nama; jer ne znamo, što se dogodilo ovome Mojsiju, koji nas izvede iz zemlje Egipatske'. ⁴¹I napraviše tele u one dane, i prinesoše žrtvu idolu, i radovali su se djelima ruku svojih. ⁴²A Bog se okrenu od njih, i predade ih da služe vojsci nebeskoj, kao što je pisano u knjizi proroka: "Jeste li mi prinosili žrtve zaklanice i prinose u pustinji četrdeset godina, kuću Izraelova? ⁴³Šator Molohov nosili ste sa

sobom i zvijezdu boga Remfana, slike, što ih načiniste, da im se klanjate. Zato ću vas prognati dalje od Babilona.

⁴⁴U pustinji su imali oci naši šator svjedočanstva. Tako je bio naredio onaj, koji je zapovjedio Mojsiju, da ga načini po slici, koju je bio vidio.

⁴⁵Naši ga oci primiše i donesoše pod Jošuoem u zemlju neznabožaca, koje odagna Bog ispred lica naših otaca. Tako je bilo do dana

Davidovih. ⁴⁶Ovaj nađe milost u Boga, i izmoli, da nađe stan Bogu

Jakovljevu. ⁴⁷A Salomon mu sagradi kuću. ⁴⁸Ali Svevišnji ne stanuje u

rukotvorinama, kao što govori prorok: ⁴⁹Prijestolje je moje nebo, i zemlja je podnožje nogama mojim. Kakvu ćete mi kuću graditi? govori Gospodin. Ili koje je mjesto za moje počivanje? ⁵⁰Ne načini li sve ovo ruka moja?

⁵¹Tvrdovrati i neobrezanih srca i ušiju! Vi se jednako protivite Duhu

Svetome; kako vaši oci, tako i vi. ⁵²Kojega od proroka ne progoniš oci

vaši? I ubiše one, koji su naprijed javljali dolazak Pravednika, kojemu

sad vi postadoste izdajnici i ubojice. ⁵³Vi, koji primiste zakon odredbom anđela, ali ne držaste."

⁵⁴Kad ovo čuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojim, i škrgutali su zubima

na njega. ⁵⁵A on pun Duha Svetoga pogleda na nebo i vidje slavu

Božju i Isusa gdje stoji s desne strane Bogu, ⁵⁶I reče: "Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovječjega gdje stoji s desne strane Bogu."

⁵⁷A oni vičući iza glasa ztisnuše uši svoje i navališe jednodušno na

njega. ⁵⁸Izbaciše ga iz grada i kamenovaše ga. Svjedoci odložiše

haljine svoje kod nogu mladića, koji se je zvao Savao. ⁵⁹Tako

kamenovaše Stjepana. A on se je molio i govorio: "Gospodine Isuse, primi duh moj!"

⁶⁰Onda klekne na koljena i povika iza glasa: "Gospodine, ne uzimaj im ovo za grijeh!" To rekavši usnu.

Djela apostolska – 8 glava

¹A Savao je bio pristao na ubojstvo njegovo. U onaj dan nastade veliko progonstvo Crkve u Jerusalemu. Svi se razasuše po krajevima judejskim i samarijskim osim apostola.

²A ljudi pobožni sahraniše Stjepana i učiniše nad njim velik plač.

³A Savao je pustošio Crkvu, i ulazio u kuće, i vukao muževe i žene, i bacao ih u tamnicu. ⁴Oni, što su se bili razasuli, prolazili su i propovijedali riječ Božju.

⁵Tada Filip siđe u grad Samariju, i propovijedao im je Krista. ⁶Narod je pazio jednodušno na ono, što je govorio Filip, slušajući i gledajući znake, što ih je činio, ⁷Jer su nečisti dusi izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih i mnogi su uzeti i hromi ozdravili. ⁸I bila je velika radost u gradu onome.

⁹A bio je neki čovjek, po imenu Simon, koji se prije bavio čaranjem u gradu i zavodio narod samarijski govoreći, da je on nešto veliko. ¹⁰Sve, veliko i malo, pristajalo je uz njega i govorilo: "Ovo je velika sila Božja."

¹¹A pristajali su uz njega, jer ih je dugo vremena zaluđivao svojim čaranjem. ¹²Ali kad je Filip naviješćivao radosnu vijest o kraljevstvu Božjemu i o imenu Isusa Krista, primiše muževi i žene vjeru i dadoše se krstiti. ¹³I Simon vjerova i pokrsti se. Prikluči se Filipu, i divio se je vrlo videći znake i velika čudesa što su se događala.

¹⁴A kad čuše apostoli, koji su bili u Jerusalemu, da je Samarija primila riječ Božju, poslaše k njima Petra i Ivana. ¹⁵Ovi sidoše i pomoliše se za njih, da prime Duha Svetoga. ¹⁶Jer još ni na jednoga od njih nije bio došao. Oni su bili samo kršteni u ime Gospodina Isusa. ¹⁷Tada položise ruke na njih, i oni primiše Duha Svetoga.

¹⁸A kad vidje Simon, da se Polaganjem ruku apostola dijeli Duh Sveti,

doneše im novaca ¹⁹I reče: "Dajte i meni tu vlast, da kad položim ruke na koga, primi Duha Svetoga."

²⁰A Petar mu reče: "Novci tvoji neka budu s tobom na propast, što si pomislio, da se dar Božji može dobiti za novce. ²¹Nema tebi dijela ni zajednice u ovoj stvari, jer srce tvoje nije pravo pred Bogom. ²²Okani se pakosti svoje i moli se Gospodinu! Možda će ti on tada još oprostiti pakost srca tvoga. ²³Jer, kako vidim, ti si pun gorke žuči i uhvaćen si od zloće."

²⁴Simon reče: "Molite se za mene Gospodinu, da me ne snađe ništa, od toga, što rekoste!"

²⁵Oni su svjedočili i navješćivali riječ Gospodnju. Nato su se vratili u Jerusalem i navješćivali su još u mnogim mjestima samarijskim radosnu vijest.

²⁶A anđeo Gospodnji reče Filipu: "Ustani i idi prema jugu na put, koji vodi od Jerusalema u Gazu! Put je pust." ²⁷On ustade i pođe. I gle, čovjek Etiopljanin, dvoranin i dostojanstvenik Kandake, kraljice Etiopije, koji je bio nad svim riznicama njezinim, a bio je došao u Jerusalem, da se Pokloni Bogu. ²⁸Sad se je on vraćao kući. Sjedio je na kolima svojim i čitao proroka Izaiju.

²⁹Tada reče Duh Filipu: "Idi i pristupi tim kolima!" ³⁰Filip pritrča i čuje, gdje čita proroka Izaiju. Upita ga: "Razumiješ li, što čitaš?" ³¹A on odgovori: "Kako bih mogao, ako me tko ne uputi" zamoli Filipa, te se pope i sjede s njim.

³²A mjesto iz Pisma, što ga je čitao, bilo je ovo: "Kao ovca, što se vodi na zaklanje, i kao janje, što je nijemo pred onim, koji ga striže, ne otvori on usta svojih. ³³U njegovu poniženju bila je uzeta osuda njegova. Tko da opiše naraštaj njegov, jer se njegov život uzima sa zemlje."

³⁴Dvoranin upita Filipa: "Molim te, za koga ovo govori prorok? Za sebe ili za koga drugoga?"

³⁵Tada uze Filip riječ i počne mu navješćivati radosnu vijest o Isusu, počevši od ovoga mjesta u Pismu.

³⁶Kad su išli tako putem, dođoše do neke vode, "Evo voda", reče dvoranin. "Što brani, da budem kršten?" ³⁷Filip reče: "Ako vjeruješ od svega srca, može to biti." On reče: "Vjerujem, da je Isus Krist Sin Božji." ³⁸I zapovjedi, da stanu kola. Oba, Filip i dvoranin, siđoše na vodu, i on ga pokrsti.

³⁹A kad izadoše iz vode, Duh Gospodnji uze Filipa, Dvoranin ga više ne vidje i pun radosti otide putem svojim. ⁴⁰A Filip se nađe u Azotu. I prolazeći propovijedao je evanđelje u svim gradovima, dok ne dođe u Cezareju.

Djela apostolska – 9 glava

¹Još je uvijek gorio Savao bjesnio prijetnjom i ubistvom protiv učenika Gospodnjim. On pristupi k velikomu svećeniku ²I zamoli od njega poslanice na sinagoge u Damasku. Ako tamo nađe pristaše ove nauke, da bi ih, muškarce i žene, doveo svezane u Jerusalem.

³I kad je na svojem putu došao u blizinu Damaska, ujedanput obasja ga svjetlost s neba. ⁴On pade na zemlju, i začu glas gdje mu govori: "Savle, Savle, zašto me progoniš?"

⁵On reče: "Tko si ti, Gospodine? A on će: "Ja sam Isus, koga ti progoniš. "Teško ti je proti ostanu praćati se."

⁶A on drščući i strepeći reče: "Gospodine, što hoćeš, da činim?" I Gospodin mu reče: "Ustani i idi u grad! Ondje će ti se reći, što ti treba činiti."

⁷A ljudi, što su putovali s njim, stajali su začuđeni, jer su doduše razabirali zvuk glasa, ali nijesu vidjeli nikoga. ⁸A Savao ustade sa zemlje, i otvorenim očima svojim nije vidio ništa. Tada ga uzeše za ruke i uvedoše u Damask. ⁹I bio je ondje tri dana slijep, niti je jeo, niti pio.

¹⁰A u Damasku je bio jedan učenik, po imenu Ananija. Njemu reče Gospodin u viđenju: "Ananija!" On odgovori: "Evo me, Gospodine!" ¹¹A Gospodin mu reče: "Ustani i idi u ulicu, koja se zove Prava, i potraži u kući Judinoj Taržanina po imenu Savla! On se moli. ¹²U viđenju vidje čovjeka po imenu Ananiju, gdje uđe i stavi ruke na njega, da progleda."

¹³A Ananija odgovori: "Gospodine, čuo sam od mnogih za toga čovjeka, kolika zla počini svetima tvojim u Jerusalemu. ¹⁴I ovdje ima vlast od glavara svećeničkih, da veže sve, koji zazivaju ime tvoje."

¹⁵A Gospodin mu reče: "Idi, jer mi je on posuda izabrana. On ima da nosi ime moje pred neznabošce i kraljeve i pred sinove Izraelove. ¹⁶A ja ću mu pokazati, koliko mu valja trpjeti za ime moje."

¹⁷I pođe Ananija i uđe u kuću, i metnuvši ruke na njega i reče: "Savle brate, Gospodin Isus, koji ti se javi na putu, kojim si išao, posla me, da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga."

¹⁸I odmah spadoše s očiju njegovih kao ljsuske, i progleda, i ustavši pokrsti se. ¹⁹Tada je jeo i okrijepio se. Onda ostade još nekoliko dana s učenicima, koji su bili u Damasku. ²⁰I odmah je po sinagogama propovijedao Isusa, da je on Sin Božji. ²¹A svi, koji su slušali, čudili su se i govorili: "Nije li ovo onaj, koji je gonio u Jerusalemu one, što su zazivali ime ovo, i ovamo je došao zato, da ih svezane vodi glavarima svećeničkim?" ²²A Savao je bio sve silniji i zbunjivao je Židove, koji su stanovali u Damasku, dokazujući, da je Isus Krist.

²³A kad se navrši podosta dana, dogovoriše se Židovi, da ga ubiju.

²⁴Ali Savao doznade tu zasjedu njihovu; a oni su čuvali vrata dan i noć, da bi ga ubili. ²⁵A učenici ga uzeše noću i spustiše ga preko zida u košari.

²⁶A kad dođe Savao u Jerusalem, gledao je da se pridruži učenicima; i svi su ga se bojali, jer nijesu vjerovali, da je učenik. ²⁷Tada se Barnaba zauze za njega i dovede ga k apostolima, i pripovjedi im, kako je na putu vidio Gospodina, i kako mu, je govorio, i kako je u Damasku slobodno propovijedao u ime Isusovo.

²⁸I tako je on s njima u Jerusalemu izlazio i ulazio, i slobodno je propovijedao u ime Gospodnje. ²⁹I govorio je i raspravljao s Helenistima; a oni su gledali da ga ubiju. ³⁰Kad to doznaše braća, odvedoše ga u Cezareju i otpustiše u Tarz.

³¹A Crkva je po svoj Judeji i Galileji i Samariji bila u miru, i napredovala je, i hodila je u strahu Gospodnjem, i umnožavala pomoću Duha Svetoga.

³²I dogodi se, kad je Petar obilazio sve, da dođe i k svetima, što su stanovali u Lidi. ³³I nađe tamo jednoga čovjeka po imenu Eneju, koji je već osam godina ležao na postelji, jer je bio uzet. ³⁴I reče mu Petar: "Eneja, iscjeljuje te Isus Krist ustani, i prostri sam sebi!" I odmah ustade. ³⁵I vidješe ga svi, koji su stanovali u Lidi i Šaroni, i obratiše se Gospodinu.

³⁶A u Jopi je bila jedna učenica po imenu Tabita, što znači Srna. I ona je bila puna dobrih djela i milostinja, što ih je činila. ³⁷I dogodi se u one dane, da ona oboli i umrije. Onda je okupaše i metnuše u gornju sobu. ³⁸A jer je Lida blizu Jope, učenici čuvši, da je Petar u njoj, poslaše dva čovjeka k njemu moleći: "Ne oklijevaj da dođeš k nama!"

³⁹I ustade Petar i pođe s njima. I kad dođe, odvedoše ga u gornju

sobu, i skupiše se oko njega sve udovice plačući i pokazujući mu suknje i haljine, što ih je bila izradila Srna, dok je bila s njima. ⁴⁰A Petar istjeravši sve van klekne na koljena, pomoli se i okrenuvši se k tijelu reče: "Tabita, ustani!" A ona otvori oči svoje, pogleda Petra i sjede.

⁴¹On joj pruži ruku i podiže je. Tada dozva svete i udovice i pokaza je živu,

⁴²I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovali su u Gospodina. ⁴³I dogodi se, da on ostade mnogo dana u Jopi u nekoga Simona kožara.

Djela apostolska – 10 glava

¹A u Cezareji bio je jedan čovjek po imenu Kornelije, satnik čete, što se je zvala Italska ²On je bio a cijelom kućom svojom pobožan i bogobožan, davao je mnoge milostinje narodu i molio se Bogu bez prestanka.

³On vidje jasno u viđenju oko devete ure dana anđela Božjega gdje uđe k njemu i reče mu: "Kornelije!" ⁴A on pogledavši na njega uplaši se i reče: "Što je, Gospodine?" I on mu odgovori: "Molitve tvoje i milostinje tvoje uzišle su k Bogu kao žrtveni dar. ⁵I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi nekoga Simona, koji se zove Petar! ⁶On je gost jednoga kožara Simona, čija je kuća kod mora. On će ti reći, što ti je činiti."

⁷I kad otide anđeo, koji mu je bio govorio, dozva dvojicu sluga svojih i jednoga bogobožna vojnika od onih, koji su mu služili. ⁸Njima sve iskaza i posla ih u Jopu.

⁹Sutradan, kad su oni putovali i približili se gradu, uzide Petar na krov, da se pomoli oko šeste ure. ¹⁰I ogladnje, i htjede da jede. I dok su mu pripravljali, zanese se, ¹¹I vidje nebo otvoreno i posudu nekakvu gdje silazi kao veliko platno, što se na četiri ugla spušta na zemlju. ¹²I u njoj su bile svakovrsne četveronožne životinje i gmazovi zemaljski i ptice nebeske. ¹³I dođe glas k njemu: "Ustani, Petre, pokolji i jedi!" ¹⁴A Petar

reče: "Nipošto, Gospodine, jer nikada ne jedoh što okaljano i nečisto."

¹⁵I glas opet k njemu po drugi put: "Što je Bog očistio, ti ne zovi nečistim!" ¹⁶I ovo bi triput, i odmah se posuda opet uze na nebo.

¹⁷I dok je Petar razmišljao u sebi, što znači to viđenje, koje vidje, eto ljudi, što ih posla Kornelije, raspitavši kuću Simonovu, stadoše pred vratima. ¹⁸Pitali su glasno, stoji li ovdje Simon, koji se zove Petar.

¹⁹A dok je Petar još jednako razmišljao o viđenju, reče mu Duh: "Evo tri čovjeka traže te. ²⁰Ustani dakle, siđi i idi s njima ne sumnjajući ništa, jer ih ja poslah."

²¹A Petar sišavši k ljudima reče: "Evo, ja sam, koga tražite; što ste došli?"

²²A oni rekoše: "Satnik Kornelije, čovjek pravedan i bogobožazan, za koga svjedoči sav narod židovski, primio je zapovijed od anđela svetoga, da dozove tebe u svoju kuću i da čuje riječi od tebe."

²³Onda ih pozva unutra i pogosti. A sutradan ustade i pođe s njima. Neka braća iz Jope pratila su ga. ²⁴I sutradan stiže u Cezareju. A Kornelije ih čekao i bio je sazvaio rodbinu svoju i vjerne prijatelje.

²⁵A kad je Petar htio da uđe, izađe mu Kornelije u susret, pade k nogama njegovim i pokloni mu se.

²⁶A Petar ga podiže i reče: "Ustani, i ja sam samo čovjek."

²⁷I s njim govoreći uđe i nađe mnoge, koji su se bili skupili. ²⁸Tada im reče: "Kako znate, čovjeku Židovu nije dopušteno družiti se ili dolaziti k tuđinu. Ali Bog meni pokaza, da nijednoga čovjeka ne zovem okaljanim ili nečistim. ²⁹Zato bez oklijevanja dođoh pozvan. Pitam vas dakle, zašto poslaste po mene?"

³⁰I Kornelije reče: Upravo prije četiri dana molio sam se o devetoj uri u svojoj kući. I eto, čovjek stade preda mnom u haljini sjajnoj. ³¹i reče: Kornelije, uslišena je molitva tvoja, i milostinje tvoje spomenule se pred Bogom. ³²Pošlji dakle u Jopu i dozovi Simona, koji se zove Petar; on je gost u kući Simona kožara kod mora. ³³Onda ja odmah poslah k tebi, i ti si dobro učinio, što si došao. Sad dakle mi svi stojimo pred tobom, da čujemo sve, što je tebi od Gospodina zapovjedbno."

³⁴A Petar otvorivši usta svoja reče: "Sad zaista razumijem, da Bog ne gleda, tko je tko. ³⁵Nego u svakom narodu onaj, koji se boji njega i čini pravdu, mio je njemu. ³⁶Riječ posla Bog sinovima Izraelovim, navješćujući mir po Isusu Kristu, ovaj je Gospodin svima. ³⁷Vi znate, što se je dogodilo u cijeloj Judeji, počevši od Galileje poslije krštenja, koje je propovijedao Ivan; ³⁸Kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i silom, da je prolazio čineći dobro i iscjeljujući sve, koje je bio nadvladao đavao, jer je Bog bio s njim. ³⁹I mi smo svjedoči svemu, što je učinio u zemlji Judejskoj i u Jerusalemu. Ali njega ubiše objesivši ga na drvo. ⁴⁰Njega je Bog oživio treći dan, i dao mu je, da se pokaže, ⁴¹Ne svemu narodu, nego nama, naprijed određenim svjedocima od Boga, koji smo s njim jeli i pili po uskrsnuću njegovu od mrtvih. ⁴²I zapovjedio nam je, da propovijedamo narodu i da svjedočimo, da je on određen od Boga za suca živima i mrtvima. ⁴³Za ovoga svjedoče svi proroci, da imenom njegovim primaju oproštenje grijeha svi, koji vjeruju u njega."

⁴⁴Dok je još govorio Petar ove riječi, siđe Duh Sveti na sve, koji su slušali riječ. ⁴⁵Vjernici iz obrezanja, što su bili došli s Petrom, divili su se, što se i na neznabošce izli dar Duha Svetoga. ⁴⁶Jer su ih slušali gdje govore jezike i veličaju Boga. Tada progovori Petar: ⁴⁷"Može li tko vodu zabraniti, da se ne krste ovi, koji primiše Duha Svetoga kao i mi?" ⁴⁸I dade ih krstiti u ime Isusa Krista. Tada ga zamoliše, da ostane kod njih nekoliko dana.

Djela apostolska – 11 glava

¹A čuli su apostoli i braća, što su bili u Judeji, da su i neznabošci primili riječ Božju. ²I kad uzađe Petar u Jerusalem, prigovoriše mu oni iz obrezanja ³I rekoše: "Zašto si ušao k ljudima neobrezanim i jeo s njima?"

⁴A Petar počevši izlagati im redom govoreći: ⁵"Ja sam bio u gradu Jopi i molio se. I u zanosu vidio sam viđenje, gdje silazi posuda nekakva kao veliko platno, što se na četiri ugla spušta s neba, i dođe do preda me. ⁶Kad sam to dobro pogledao, vidjeh unutra četveronožne životinje zemaljske i zvijeri i gmazove i ptice nebeske. ⁷A čuo sam i glas, što mi je govorio: 'Ustani, Petre, pokolji i jedi!' ⁸A ja rekoh: 'Nipošto, Gospodine, jer ništa okaljano i nečisto nikada ne uđe u usta moja.' ⁹Ali glas s neba progovori i po drugi put: 'Ne zovi nečistim, što je Bog očistio!' ¹⁰A ovo bi triput; i uze se opet sve na nebo. ¹¹I gle, odmah tri Čovjeka stadoše pred kućom, u kojoj sam bio ja, poslani k meni iz Cezareje. ¹²A duh mi reče, da idem s njima ne oklijevajući ništa. A dođoše s menom i ovo šest braće, i uđosmo u kuću čovjeka. ¹³I on nam pripovjedi, kako je vidio anđela u kući svojoj, koji je stao i rekao mu: "Pošlji u Jopu i dozovi Simona, koji se zove Petar! ¹⁴On će ti reći riječi, kojima ćeš se spasiti ti i sva kuća tvoja. ¹⁵A kada ja počeh govoriti, siđe Duh Sveti na njih, kao i na nas u početku. ¹⁶Onda se sjetih riječi Gospodinove, kako je govorio: 'Ivan je krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim.' ¹⁷Kad im dakle Bog dade isti dar kao i nama, koji vjerovasmo u Gospodina Isusa Krista: tko, sam ja da bih mogao zabraniti Bogu?"

¹⁸A kad čuše ovo, umiriše se, i slavili su Boga i govorili: "Dakle i neznabošcima dade Bog pokajanje za život."

¹⁹A oni, što se razišli zbog progonstva, koje nastade za Stjepana, prodoše do Fenicije Cipra i Antiohije nikomu ne propovijedajući riječi Božje do samim Židovima. ²⁰A neki od njih bili su Ciprani i Cirenci, koji

su došavši u Antiohiju propovijedali i Helenistima navješćujući, Gospodina Isusa. ²¹I bila je ruka Božja s njima, i velik ih je broj vjerovao i obratio se Gospodinu.

²²Vijest o tome dođe do ušiju Crkvi u Jerusalemu. I poslaše Barnabu u Antiohiju. ²³Kad on dođe tamo i vidje milost Božju, obradova se i opomenu sve, da svim srcem ostanu vjerni Gospodinu. ²⁴A bio je on vrli čovjek, pun Duha Svetoga i vjere. Tako se mnogi narod pridruži Gospodinu.

²⁵Tada on zaputi u Tarz, da potraži Savla. Nađe ga i uze ga sa sobom u Antiohiju. ²⁶I oni se cijelu godinu zadržase u toj crkvi, i učili su mnogi narod. U Antiohiji se najprije učenici nazvaše kršćani.

²⁷A u one dane sidoše iz Jerusalema proroci u Antiohiju. ²⁸Jedan od njih po imenu Agab ustade i ponukan Duhom proreče glad veliki, što će biti po svemu svijetu. I bio je za Klaudija. ²⁹Tada zaključiše učenici, da svaki prema mogućnosti pošlje nešto u pomoć braći u Judeji. ³⁰To i učiniše poslavši prinose starješinama po Barnabi i Savlu.

Djela apostolska – 12 glava

¹A u ono vrijeme podiže Herod kralj ruke, da muči neke od crkve, ²i pogubi Jakova, brata Ivanova, mačem. ³I vidjevši, da je to po volji Židovima, uhvati još i Petra. – A bili su dani beskvasnih kruhova. – ⁴Njega dakle uhvati, baci u tamnicu i predade ga četvorim stražama, svaka od četiri vojnika, da ga čuvaju. Po blagdanu Pashe htio ga je onda izvesti pled narod. ⁵I tako su Petra čuvali u tamnici. A crkva se je molila za njega Bogu bez prestanka.

⁶U noći, prije nego ga je htio Herod izvesti, spavao je Petar među dvojicom vojnika, okovan u dvoje lance, a stražari su pred vratima čuvali tamnicu. ⁷I gle, anđeo Gospodnji pristupi, i svjetlost obasja po sobi, i gurnuvši Petra u bok probudi ga i reče: "Ustani brže!" I spadoše

mu lance s ruku. ⁸A anđeo mu reče: "Opaši se i obuj svoju obuću!" I učini tako. I reče mu: "Obuci haljinu svoju i hajde za mnom!" ⁹I izišavši išao je za njim i nije znao, da je to istina, što je učinio anđeo, nego je mislio, da vidi viđenje. ¹⁰A kad prodoše prvu i drug stražu, dođoše k vratima gvozdanim, što vode u grad; ona im se sama otvoriše. I izišavši prodoše, jednu ulicu, i anđeo odmah odstupi od njega.

¹¹I kad dođe Petar k sebi, reče: "Sad zaista znam, da Gospodin posla anđela svojega, te me izbavi iz ruke Herodove i od svega čekanja naroda židovskoga." ¹²I to razabravši dođe kući Marije, matere Ivana, koji se je zvao Marko, gdje su bili mnogi skupljeni, te se molili. ¹³kad on pokuca na vrata od dvora, pristupi djevojka po imenu Roda, da čuje. ¹⁴I poznavši glas Petrov od radosti ne otvori vrata, nego utrča i reče, da Petar stoji pred vratima. ¹⁵A oni joj rekoše: "Ti si luda!" Ali je ona odlučno tvrdila, da je tako, a oni su govorili: "Anđeo je njegov." ¹⁶A Petar je jednako kucao. A kad otvoriše, vidješe ga i začudiše se. ¹⁷A on mahnuvši na njih rukom, da šute, isripovjedi im, kako ga Gospodin izvede iz tamnice, i reče: "Javite ovo Jakovu i braći!" I izišavši otide na drugo mjesto.

¹⁸A kad je bio dan, bila je ne mala zabuna među vojnicima, što je to bilo od Petra. ¹⁹Herod ga dade tražiti. Ali ga ne nađoše. Tada ispita stražare i zapovjedi, da ih odvedu. Nato zaputi iz Judeje u Cezareju, i ondje je boravio.

²⁰A veoma se je ljutio na Tirce i Sidonce. Ali oni jednodušno dođoše k njemu i predobivši Blasta, komornika kraljeva, zamoliše za mir, jer je njihovu zemlju hranila kraljeva. ²¹A u određeni dan obuče se Herod u kraljevsko odijelo, sjede na prijestolje i progovori im: ²²A narod je vikao: "Ovo je glas Božji, a ne čovječji!" ²³Ali ga odmah udari anđeo Gospodnji, jer ne dade slave Bogu. Izjeden od crvi izdahnu.

²⁴A riječ je Gospodnja rasla i množila se. ²⁵A Barnaba i Savao, izvršivši svoju zadaću, vratiše se iz Jerusalema i uzeše sa sobom Ivana, koji se

zvaao Marko.

Djela apostolska – 13 glava

¹A u crkvi, koja je bila u Antiohiji, bili su proroci i učitelji: "Barnaba i Simeon, koji se zvaao Niger i Lucije Cirenac i Manahen, koji je bio zajedno odgojen s Herodom četverovlasnikom, i Savao. ²A kad su oni služili Gospodinu i postili, reče Duh Sveti: "Odvojite mi Barnabu i Savla na djelo, na koje ih pozvah." ³Tada postivši i pomolivši se položiše ruke na njih i otpustiše ih.

⁴Oni dakle poslani od Duha Svetoga otidoše u Seleuciju, i odanle otploviše u Cipar, ⁵I došavši u Salaminu propovijedali su riječ Božju u sinagogama židovskim, A imali su i Ivana u službi.

⁶Oni prodoše sav otok do Pafa. Tamo nadoše nekog čovjeka vračara, lažna proroka, Židova, kome je bilo ime Barjesu. ⁷On je bio s namjesnikom Sergijem Pavlom, čovjekom razumnim. Ovaj dozva Barnabu i Savla i zaiska, da čuje riječ Božju. ⁸Ali Elimas vračar – jer to znači ime njegovo – protivio im se i gledao je da odvрати namjesnika a od vjere.

⁹A Savao, koji se zove i Pavao, pun Duha Svetoga pogledavši na njega ¹⁰Reče: "O puni svakoga lukavstva i svake pakosti, sine đavolski, neprijatelju svake pravde, zar ne prestaješ kvariti pravih putova Gospodnjih? ¹¹I sad eto ruke Gospodnje na te: "Bit ćeš slijep i nećeš vidjeti sunca za neko vrijeme. I ujedanput pade na njega mrak i tama. Stade pipati naokolo i tražiti, tko da ga povede. ¹²Tada namjesnik, kad vidje što bi, vjerova diveći se nauci Gospodnjoj.

¹³A kad se Pavao i drugovi njegovi odvezoše iz Pafa, dođoše u Pergu u Pamfiliji. A Ivan se odvoji od njih, i vrati se u Jerusalem.

¹⁴A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju u Pisidiji. Tu u dan subotni

uđošę u sinagogu i sjedoše. ¹⁵A po ćitanju zakona i proroka poslaše glavari sinagoge k njima i rekoše: "Ljudi braćo, ako je u vama rijeć utjehe za narod, govorite!"

¹⁶Tada ustade Pavao i mahnuvši rukom reće: "Ljudi Izraelci i koji se bojite Boga, ćujte. ¹⁷Bog naroda ovoga izabra oce naše i podiže narod, kad su bili u tuđini, u zemlji egipatskoj, i rukom ih jakom izvede iz nje. ¹⁸I do ćetrdeset godina hranio ih je u pustinji. ¹⁹I uništivši sedam naroda u zemlji kanaanskoj dade im u posjed zemlju njihovu. ²⁰Za ćetiri stotine i pedeset godina. Potom im dade suce do proroka Samuela. ²¹I otada su tražili kralja, i dade im Bog Saula, sina Kišova, ćovjeka od plemena Benjaminova, za ćetrdeset godina. ²²I uklonivši njega podiže im Davida za kralja. Njemu dade svjedoćanstvo: 'Nađoh Davida, sina Jesejeva, ćovjeka po srcu mojemu, koji će ispuniti u svemu volju moju.' ²³Od njegova roda podiže Bog po obećanju Izraelu Spasitelja Isusa. ²⁴Kad je Ivan pred njegovim dolaskom propovijedao krštenje pokajanja svemu narodu Izraelovu. ²⁵I kad je Ivan svršavao trku svoju, govorio je: "Ja nijesam onaj, za koga me držite. Ali on dolazi za mnom, kojemu ja nijesam dostojan odvezati obuću na nogama.

²⁶Ljudi braćo, sinovi roda Abrahamova, i koji se među vama boje Boga! Nama je poslana rijeć ovoga spasenja. ²⁷Jer oni, što stanuju u Jerusalemu, i glavari njihovi nijesu poznali ovoga, i osudivši ga ispunili su rijeći proroka, koje se ćitaju svake subote. ²⁸I premda nijesu naši nijedne krivnje na njemu, što bi zaslućila smrt, zahtijevali su od Pilata, da ga pogubi. ²⁹I kad svršišę sve, što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i poloćiše u grob. ³⁰Ali Bog ga uskrsnu od mrtvih treći dan. ³¹I pokazivao se je mnogo dana onima, što su bili uzašli s njim iz Galileje u Jerusalem, koji su sada svjedoci njegovi pred narodom. ³²I mi vam navješćujemo radosnu vijest, da je Bog obećanje, što ga je dao ocima našim, ispunio djeci našoj uskrsnuvši Isusa; ³³Kao što, je i u drugom psalmu napisano: "Ti si sin moj, ja sam te danas rodio. ³⁴A da ga je uskrsnuo od mrtvih, i da se on nije imao više vratiti u truhlost, izreće ovako: "Udijelit ću vama, milosti pouzdane, što sam svećano obećao

Davidu. ³⁵Zato i na drugom mjestu govori: "Nećeš dati, da tvoj Svetac vidi truhlosti. ³⁶Ali je David usnuo, izakako je bio u naraštaju svojemu služio volji Božjoj. On se je pridružio ocima svojim i vidio je truhlosti. ³⁷A kojega je Bog uskrsnuo, nije vidio truhlosti. ³⁸Neka vam je dakle na znanje, ljudi braćo, da se po njemu vama propovijeda oprostjenje grijeha. ³⁹I od svega, oda što se ne mogoste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdava se u njemu svaki, koji vjeruje. ⁴⁰Gledajte dakle, da ne dođe na vas ono, što proroci kažu: ⁴¹'Vidite, preziratelji, i čudite se, i nestanite! Jer ja činim djelo u dane vaše, djelo, koje nećete vjerovati, ako vam tko ispriča.'"

⁴²A kad su izlazili oni, molili su ih, da im se ove riječi govore u drugu subotu. ⁴³Kad se je skupština razišla, pođoše za Pavlom i Barnabom mnogi od Židova i pobožnih došljaka. A oni su ih u razgovoru svjetovali, da ustraju u milosti Božjoj.

⁴⁴A iduće subote skupi se gotovo sav grad, da čuje riječ ⁴⁵A kad vidješe Židovi narod, napuniše se zavisti, i govorili su protiv riječi Pavlovih i psovali su.

⁴⁶A Pavao i Barnaba rekoše posve smjelo: "Vama je najprije trebalo da se propovijeda riječ Božja. Ali kad je odbacujete i sebe držite da nije ste vrijedni vječnoga života, evo se obraćamo k neznabošcima. ⁴⁷Jer nam tako zapovjedi Gospodin: 'Postavljam te za svjetlost neznabošcima, da budeš na spasenje do kraja zemlje.'"

⁴⁸A kad čuše neznabošci, radovali su se i slavili riječ Božju, i vjerovali, koliko ih je bilo određeno za život vječni.

⁴⁹I riječ se je Božja raznosila po svoj okolini. ⁵⁰Ali Židovi podgovoriše pobožne i poštene žene i prvake gradske, te podigoše progonstvo na Pavla i Barnabu, i istjeraše ih iz svoje zemlje. ⁵¹A oni otresoše na njih prah sa svojih nogu i dođoše u Ikonij.

⁵²A učenici su bili puni radosti i Duha Svetoga.

Djela apostolska – 14 glava

¹A u Ikoniju se dogodi, da isto tako oni uđoše u sinagogu židovsku, i govorili su tako, da je vjerovalo veliko mnoštvo Židova i Grka. ²Ali Židovi, koji nijesu vjerovali, podbuniše i razdražiše duše neznabožaca na braću. ³Oni ipak ostadoše dulje vremena propovijedajući odvažno u Gospodinu, koji je svjedočio riječ milosti svoje i davao, da su se činili znaci i čudesa po rukama njihovim.

⁴A mnoštvo gradsko razdijeli se, i jedni su bili sa Židovima, a drugi s apostolima. ⁵A kad navališe neznabošci i Židovi sa svojim glavarima, da ih pogrde i kamenuju. ⁶Oni doznavši pobjegoše u gradove u Likaoniji, u Listru i u Derbu i u okolinu. ⁷I ondje su propovijedali evanđelje.

⁸U Listri je sjedio jedan čovjek nemoćan u nogama, hrom od utrobe majke svoje, koji nije nikada hodao. ⁹Ovaj je slušao Pavla gdje govori. A on pogledavši na njega i vidjevši, da vjeruje, da će ozdraviti, ¹⁰Reče velikim glasom: "Ustani na svoje noge uspravo!" I skoči, i hodao je.

¹¹A kad vidje narod, što učini Pavao, podigoše glas svoj govoreći likaonski: "Bogovi siđoše k nama u čovječjoj prilici!" ¹²I nazivali su Barnabu Zeusom, a Pavla Hermesom, jer je on vodio riječ.

¹³I svećenik Zeusa, koji je bio pred gradom, dovede junce i donese vijence pred vrata, i htjede s narodom da im prinese žrtvu. ¹⁴A kad to čuše apostoli Barnaba i Pavao, razdriješe haljine svoje i skočiše među narod vičući ¹⁵I govoreći: "Ljudi, što to činite? I mi smo kao i vi smrtni ljudi, koji vam propovijedamo, da se od ovih ništavih stvari obratite k Bogu živome, koji je stvorio nebo i zemlju i more i sve, što je u njima. ¹⁶On je u prošlim naraštajima pustio sve narode, da idu svojim putovima. ¹⁷Ali opet nije ostavio sebe neposvjedočena čineći dobro,

dajući vam s neba kišu i godine rodne i puneći srca vaša jelom i veseljem."

¹⁸I ovo govoreći jedva zaustaviše narod, da im ne prinesu žrtve.

¹⁹Ali dođoše Židovi iz Antiohije i Ikonija i nagovoriše narod, te kamenovaše Pavla i izvukoše ga iz grada misleći, da je mrtav. ²⁰A kad ga opkoliše učenici, ustade i uđe u grad, i sutradan otide s Barnabom u Derbu.

²¹Propovijedali su u ovome gradu evanđelje i predobili mnoge učenike. Onda se vratiše u Listru, Ikonij i Antiohiju. ²²Utvrđivali su učenike i opominjali ih, da ustraju u vjeri, jer nam valja kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje.

²³U svakoj crkvi postaviše im, pomolivši se s postom, starješine i preporučiše ih Gospodinu, u koga vjerovaše.

²⁴I prošavši Pisidiji dođoše u Pamfiliju. ²⁵I pošto su rekli riječ Gospodnju u Pergi, sidoše u Ataliju. ²⁶I odanle otploviše u Antiohiju, odakle su bili predani milosti Božjoj na djelo, koje svršiše.

²⁷A kad dođoše i skupiše crkvu, izvijestiše o svemu, što je bio učinio Bog s njima, i da je otvorio neznabošcima vrata vjere. ²⁸A ostadoše ne malo vremena s učenicima.

Djela apostolska – 15 glava

¹I došli su neki iz Judeje i učili bradu: "Ako se ne obrežete po običaju Mojsijevu, ne možete se spasiti." ²A kad su Pavao i Barnaba živo raspravljali i prepirali se s njima, odrediše, da Pavao i Barnaba i drugi neki od njih uzađu k apostolima i starješinama u Jerusalem za ovo pitanje. ³Oni dakle otpraćeni od crkve prolazili su kroz Feniciju i Samariju objavljujući o obraćenju neznabožaca i vrlo su obradovali svu

braću. ⁴A kad dođoše u Jerusalem, bili su primljeni od crkve, i od apostola i starješina, i sve su pripovijedali, što je Bog učinio s njima.

⁵Onda ustadoše neki od sljedbe farizejske, koji su bili vjerovali, i rekoše: "Valja ih obrezati i zapovjediti, da drže zakon Mojsijev." ⁶I skupiše se apostoli i starješine, da izvide ovu stvar.

⁷Po mnogom raspravljanju ustade Petar i reče im: "Ljudi braćo, vi znate, da je Bog od prvih dana izabrao između vas, da iz mojih usta čuju neznabošci riječ evanđelja i da vjeruju. ⁸I Bog, koji poznaje srca, posvjedočio je za njih, kad im dade Duha Svetoga kao i nama. ⁹I ne postavi nikakve razlike među nama i njima, očistivši vjerom srca njihova. ¹⁰Sad dakle što kušate Boga, i hoćete da metnete učenicima na vrat jaram, kojega ni oci naši ni mi ne mogosmo nositi? ¹¹Nego vjerujemo, da ćemo se spasiti milošću Gospodina Isusa Krista, kao i oni."

¹²Onda ušuti sve mnoštvo, i slušali su Barnabu i Pavla, koji su pripovijedali, kolike je znake i čudesa učinio Bog preko njih među neznabošcima.

¹³A kad oni umukoše, progovori Jakov: "Ljudi braćo, poslušajte mene! ¹⁴Simon reče, kako je Bog učinio prvi korak da iz neznabožaca primi narod k imenu svojemu. ¹⁵I s ovim se podudaraju riječi proroka, kao što je napisano: ¹⁶Potom ću Be vratiti i opet ću sagraditi dom Davidov, što je pao, i njegove ću ruševine popraviti, i podignut ću ga. ¹⁷Da potražte Gospodina ostali ljudi i svi narodi, nad kojima se je prizvalo ime Gospodnje, govori Gospodin, koji čini ovo.' ¹⁸Gospodinu je poznato odvijeka djelo njegovo. ¹⁹I zato ja mislim, da se ne dira u one, koji se od neznabožaca obraćaju k Bogu, ²⁰Nego da im se piše, neka paze, da se ne okaljaju idolima, i da se uzdržavaju od bluda, od udavljenoga i od krvi. ²¹Jer Mojsije ima od starih vremena u svakom gradu svoje propovjednike u sinagogama, gdje se čita svake subote."

²²Tada nađoše za dobro apostoli i starješine sa svom crkvom, da izaberu ljude između sebe, i da ih pošlju u Antiohiju s Pavlom i Barnabom: Judu, koji se je zvao Barsaba, i Silu, ljude veoma ugledne među braćom. ²³I napisashe rukom svojom: "Apostoli i starješine braća pozdravljaju braću od neznabožaca, što su u Antiohiji, Siriji i Ciliciji. ²⁴Čuli smo, da su neki, od nas izišavši, smeli vas svojim govorima i uznemirili duše vaše, a mi im ne zapovjedismo. ²⁵Zato nađosmo za dobro mi jednodušno skupljeni izabrane ljude poslati k vama s dragim našima Barnabom i Pavlom. ²⁶S ljudima, koji su predali duše svoje za ime Gospodina našega Isusa Krista. ²⁷Poslasmo dakle Judu i Silu, koji će vam i sami to riječima govoriti. ²⁸Jer nađe za dobro Duh Sveti i mi, da ne mećemo više nikakva tereta na vas osim ovoga potrebnoga: ²⁹Da se čuvate od žrtava idolskih i od krvi i od udavljenoga; od bluda. Ako se budete čuvali od toga, bit će vam dobro. Budite zdravi!"

³⁰Oni dakle poslani sidoše u Antiohiju, i skupivši narod predadoše poslanicu. ³¹I kad pročitашe, obradovaše se zbog te utjehe. ³²A Juda i Sila, koji su i sami bili proroci, mnogim riječima utješise braću i utvrdiše. ³³I pošto proboraviše ondje neko vrijeme, otputiše ih braća s mirom k onima, koji su ih bili poslali. ³⁴Ali Sila nade za dobro da ostane ondje. ³⁵A Pavao i Barnaba boravili su u Antiohiji i učili i propovijedali riječ Gospodnju s mnogima

³⁶A poslije nekoliko dana reče Pavao Barnabi: "Vratimo se i obidimo braću, da vidimo, kako im je po svim gradovima, u kojima smo propovijedali riječ Gospodnju!"

³⁷A Barnaba je htio da uzme sa sobom i Ivana, koji se zvao Marko. ³⁸Ali je Pavao držao, da ne treba uzimati sa sobom onoga, koji se je od njih odijelio u Pamfiliji i nije išao s njima na djelo. ³⁹Tako dođe do raspre, te se jedan s drugim rastadoše. I Barnaba uze Marka i otplovi u Cipar. ⁴⁰A Pavao izabravši Silu pođe na put predan milosti Gospodnjoj od braće. ⁴¹I prolazio je kroz Siriju i Ciliciju i utvrđivao crkve.

Djela apostolska – 16 glava

¹Tada dođe u Derbu i Listru, i gle, ondje je bio neki učenik, po imenu Timotej, sin žene Židovke, koja je vjerovala, i oca neznabošca. ²Za njega su dobro svjedočila braća, što su bila u Listri i Ikoniju. ³Ovoga htjede Pavao da uzme sa sobom na put; i uze ga i obreza zbog Židova, koji su bili u onim mjestima; jer su svi znali, da je otac njegov bio neznabožac.

⁴A kad su prolazili po gradovima, predavaše im, da drže odluke, koje ustanoviše apostoli i starješine u Jerusalemu. ⁵Tako su se crkve utvrđivale u vjeri, i svaki dan bivalo ih je više.

⁶A kad prodoše Frigiju i Galaciju, zabrani im Duh Sveti propovijedati riječ u Aziji. ⁷Kad dodoše u Miziju, pokušali su da idu u Bitiniju, ali im ne dopusti Duh Isusov. ⁸A kad prodoše Miziju, sidoše u Troadu.

⁹I Pavlu se javi viđenje noću: Jedan čovjek Makedonac stajao, i molio ga, i rekao: "Prijeđi u Makedoniju i pomози nam!" ¹⁰A kad vidje viđenje, odmah gledasmo da otputujemo u Makedoniju uvjereni, da nas je pozvao Bog, da im propovijedamo evanđelje. ¹¹A kad otplovismo iz Troade, dođosmo ravno u Samotraku, a sutradan u Neapol. ¹²A odanle u Filipe, u prvi grad onoga dijela Makedonije, naseobinu. I u ovom gradu ostadosmo nekoliko dana.

¹³A u dan subotni izadosmo izvan gradskih vrata k rijeci, gdje smo mislili da je bogomolja. Sjedosmo i govorismo ženama, koje su se bile, skupile. ¹⁴A slušala je jedna bogobožna žena, po imenu Lidija, prodavačica skerleta iz grada Tijatire. I Gospodin otvori srce njezino, da pazi na riječi Pavlove. ¹⁵A kad se pokrsti ona i kuća njezina, zamoli govoreći: "Ako mislite, da sam vjerna Gospodinu, uđite u moju kuću i ostanite! I natjera nas.

¹⁶I dogodi se, kad smo išli u bogomolju, da nas srete jedna ropkinja,

koja je imala duha vračarskoga, i vračajući donosila velik dobitak svojim gospodarima. ¹⁷Ona pođe za Pavlom i za nama, i vikala je "Ovi su ljudi sluge Boga svevišnjega, koji vam javljaju put spasenja." ¹⁸I to je činila mnogo dana. A Pavlu to dodija, okrenu se i reče duhu: "Zapovijedam ti u ime Isusa Krista, da izađeš iz nje." I izađe u taj čas.

¹⁹A kad vidješe njezini gospodari, da izađe nada njihova dobitka, uhvatiše Pavla i Silu i odvukoše ih na trg pred poglavarstvo. ²⁰I dovedoše ih gradskim poglavarima i rekoše: "Ovi ljudi, koji su Židovi, bune naš grad, ²¹I propovijedaju običaje, kojih mi ne smijemo ni primiti ni vršiti, jer smo Rimljani."

²²I sleže se narod na njih, i glavari im strgaše haljine i zapovjediše, da ih išibaju. ²³I pošto ih živo izbiše, baciše ih u tamnicu i zapovjediše tamničaru, da ih dobro čuva. ²⁴Primivši takvu zapovijed on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade.

²⁵A u ponoći Pavao i Sila molili su se i slavili pjesmom Boga; a sužnji su ih slušali. ²⁶A najedanput tako se vrlo potrese zemlja, da se uzdrmaše temelji tamnice. I odmah se otvoriše sva vrata, i svima spadoše okovi. ²⁷A kad se probudi tamničar i vidje otvorena vrata tamnice, izvadi mač i htjede da se ubije, misleći, da su pobjegli sužnji. ²⁸A Pavao povika iza glasa: "Ne čini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje!"

²⁹A on zaiska luč, i uleti, dršćući pripade k nogama Pavla i Sile.

³⁰Izvede ih van i reče: "Gospodo, što mi treba činiti, da se spasim?"

³¹A oni rekoše: "Vjeruj u Gospodina Isusa i spasit ćeš se ti i kuća tvoja." ³²I propovijedali su riječ Gospodnju njemu i svima, koji su bili u kući njegovoj.

³³I on ih uze k sebi u onaj čas noći, i oprao im rane; i pokrsti se odmah on i sva kuća njegova. ³⁴Tada ih uvede u kuću svoju, postavi im stol, i

radovao se je sa svom kućom svojom, što vjerova u Boga.

³⁵A kad bi dan, poslaše glavari sluge govoreći: "Pusti one ljude!"

³⁶Tamničar reče to Pavlu: "Poslaše glavari, da budete pušteni; sad dakle izađite, i idite s mirom!" ³⁷Ali im Pavao reče: "Pošto su nas, ljude Rimljane, izbili javno bez istrage, i u tamnicu nas bacili, sada hoće tajno da nas protjeraju. Ne tako, nego sami neka dođu i neka nas izvedu!" ³⁸Kad sluge javiše ove riječi glavarima, uplašiše se čuvši, da su Rimljani. ³⁹I dođoše, i umoliše ih, i izvedoše ih moleći, da izađu iz grada, ⁴⁰A kad izađoše iz tamnice, dođoše k Lidiji, i vidjevši braću utješiše ih, i odoše.

Djela apostolska – 17 glava

¹Preko Amfipola i Apolonije stigoše u Solun, gdje je bila sinagoga židovska. ²I Pavao po običaju uđe k njima, i tri im je subote govorio o Pismima ³Pokazujući i dokazujući, da je trebalo da Krist trpi i uskrsne od mrtvih, i da ovaj Isus, kojega ja propovijedam vama, jest Krist. ⁴I neki od njih vjerovaše i pridružiše se Pavlu i Sili, i od bogobojaznih neznabošca mnoštvo veliko, i od žena plemenitih ne malo!

⁵A Židovi zavidni uzeše neke zle ljude od prostoga svijeta i skupivši četvrtu uzbuniše grad i napadoše na kuću Jasonovu i stadoše tražiti, da ih izvedu pred narod. ⁶A kad njih ne nađoše, povukoše Jasona i neku braću pred gradske poglavare vičući: "Ovi, što zamutiše sav svijet, dođoše i ovamo. ⁷Jason ih primio, i ovi svi rade protiv carskih odredaba govoreći, da ima drugi kralj, Isus."

⁸I uznemiriše narod i gradske poglavare, kad ovo čuše. ⁹Ali ih pustiše, kad ih Jason i ostali zadovoljiše odgovorom.

¹⁰A braća odmah noću otpraviše Pavla i Silu u Bereju. Došavši onamo uđoše u sinagogu židovsku. ¹¹A ovi su bili plemenitiji od onih u Solunu, jer primiše riječ sa svim srcem, i svaki su dan ispitivali Pisma, je li to

tako. ¹²I vjerovali su mnogi od njih, i od poštenih neznabožičkih žena, i od muževa ne malo.

¹³A kad doznaše Židovi u Solunu, da je Pavao i u Bereji propovijedao riječ Božju, dođoše i onamo, te podigoše i pobuniše mnoštvo. ¹⁴A braća onda odmah otpraviše Pavla, da ide k moru, a Sila i Timotej ostadoše ondje. ¹⁵A pratioci dovedoše Pavla do Atene, i primivši zapovijed od njega na Silu i Timoteja, da dođu k njemu što brže, odoše.

¹⁶A kad ih je Pavao čekao u Ateni, uzruja se duh njegov u njemu gledajući grad pun idola. ¹⁷I raspravljao je u sinagogi sa Židovima i s bogobožnicima, i na trgu svaki dan s onima, što su bili ondje.

¹⁸A neki od epikurejskih i stoičkih mudraca prepirali su se s njim; i jedni su govorili: "Što hoće ovaj brbljavac da kaže?" A drugi: "Čini se, da propovijeda tuđe bogove." Jer je propovijedao Isusa i uskrsnuće. ¹⁹Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreći: "Možemo li znati, kakva je ta nova nauka, što je ti propovijedaš? ²⁰Jer nešto novo mećeš u naše uši; hoćemo dakle da znamo, što to znači." ²¹Svi naime Atenjani i tuđinci došljaci nemaju ni za što drugo vremena, nego da što novo govore ili slušaju.

²²A Pavao stavši nasred Areopaga reče: "Ljudi Atenjani! Po svemu vas vidim, da ste vrlo pobožni, ²³Jer prolazeći i motreći vaše svetinje nađoh i žrtvenik, na kojem je bilo napisano: "Bogu nepoznatomu. Što dakle ne znajući štujete, to vam ja propovijedam. ²⁴Bog, koji je stvorio svijet i sve, što je u njemu, on, jer gospodar neba i zemlje, ne stanuje u rukotvorenim hramovima, ²⁵Niti prima službe od ruku čovječjih, kao da bi što trebao, kad on sam daje svima život i dihanje i sve. ²⁶I učinio je da od jednoga sav rod ljudski stanuje po svemu lica zemaljskom, i postavio je određena vremena i međe stanovanja njihova. ²⁷Da traže Boga, ne bi li ga kako napipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga od nas. ²⁸Jer u njemu živimo, i mičemo se, i jesmo, kao što i neki od

vaših pjesnika rekoše: 'Njegov smo i rod.'²⁹Kad smo dakle rod Božji, ne treba da mislimo, da je Božanstvo kao zlato ili srebro ili kamen, kao tvorevina umjetnosti i mišljenja ljudskoga.³⁰Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad navješćuje ljudima, da svi svuda čine pokajanje.³¹Jer je postavio dan, u koji će suditi čitavome svijetu po pravdi preko čovjeka, koga je odredio i pred svima potvrdio uskrsnuvši ga od mrtvih."

³²A kad čuše za uskrsnuće od mrtvih, jedni se narugaše, a drugi rekoše: "O tom ćemo te slušati drugi put."³³Tako Pavao otide između njih.³⁴A neki ljudi pristadoše uz njega i vjerovali, među kojima je i Dionizije Areopagit, i žena po imenu Damara, i drugi s njima.

Djela apostolska – 18 glava

¹Potom ode iz Atene i dođe u Korint.²i nađe jednoga zidova, po imenu Akvilu, rodom iz Ponta, koji je bio skoro došao iz Italije, i njegovu ženu Priscilu, jer je bio zapovjedio Klaudije, da svi Židovi sele iz Rima. On dođe k njima.³I jer su se bavili istim zanatom, ostade kod njih, i radio je. A bili su šatorskog zanata.⁴I svake je subote raspravljao u sinagogi i uvjeravao Židove i neznabošce.

⁵A kad dođoše iz Makedonije Sila i Timotej, predade se Pavao sasvim propovijedanju svjedočeci Židovima da je Isus Krist.⁶Ali kad su se oni protivili i hulili, otrese haljine svoje i reče: "Krv vaša na vašu glavu, ja sam čist, od sad idem k neznabošcima."⁷I otide odanle i dođe u kuću nekoga Ticija Justa, koji se je bojavao Boga, i čija je kuća bila uz sinagogu.⁸A Krisp, predstojnik sinagoge, vjerova u Gospodina sa svom kućom svojom, i od Korinćana mnogi, koji su slušali, vjerovali i krstili se.

⁹A Gospodin reče Pavlu noću u viđenju: "Ne boj se, nego govori, i da ne ušutiš!¹⁰Jer sam ja s tobom, i nitko ti se neće primaći, da ti naudi, jer ja imam mnogi narod u ovome gradu."¹¹Tako proboravi ondje

godinu i šest mjeseci učeći kod njih riječ Božju.

¹²A kad je bio Galion namjesnik u Ahaji, ustadoše Židovi jednodušno na Pavla i dovedoše ga na sud ¹³Govoreći: "Ovaj protiv zakona nagovara ljude, da poštuju Boga."

¹⁴A kad je Pavao htio da otvori usta; reče Galion Židovima: "Kad bi se radilo o kakvoj nepravdi ili zločinu, o Židovi, po dužnosti poslušao bih vas. ¹⁵Ali kad su prepiranja o nauci i o imenima i o zakonu vašem, gledajte sami, jer ja neću da budem sudac o tome." ¹⁶I otjera ih iz sudnice. ¹⁷Onda svi neznabošci uhvatiše Sostena, predstojnika sinagoge, i izbiše ga pred sudnicom. I Galion nije za to ništa mario.

¹⁸A Pavao ostade još podosta dugo, i oprostivši se s braćom otplovi u Siriju, i s njime Priscila i Akvila. U Kenhreji ošiša glavu, jer se je bio zavjetovao. ¹⁹I dođe u Efez; i njih ostavi ondje, a on uđe u sinagogu, i raspravljao je sa Židovima. ²⁰A kad su ga oni molili, da ostane dulje vremena, ne htjede, ²¹Nego se oprostí s njima i reče: "Opet ću se vratiti k vama, ako Bog da;" i otide iz Efeza. ²²I sišavši u Cezareju, uzide i pozdravi crkvu, i siđe u Antiohiju.

²³I provede ondje nekoliko vremena, zaputi i prođe redom Galaciju i Frigiju, utvrđujući sve učenike.

²⁴A dođe u Efez jedan Židov, po imenu Apolon, rodóm Aleksandrinac, čovjek rječít, silan u Pismu. ²⁵Ovaj je bio upućen na put Gospodnji, i goreći duhom govorio je i učio je marljivo o Isusu, a znao je samo krštenje Ivanovo. ²⁶Ovaj dakle počne odvažno propovijedati u sinagogi. I kad ga čuše Priscila i Akvila, primiše ga k sebi i izložiše mu točnije put Gospodnji. ²⁷A kad je htio poći u Ahaju, ohrabriše ga braća i pisaše učenícima, da bi ga primili. I kad dođe, pomože mnogo onima, koji su bili vjerovali milošću. ²⁸Jer je silno pobijao Židove javno, dokazujući iz Pisma, da je Isus Krist.

Djela apostolska – 19 glava

¹A dogodi se, kad je bio Apolon u Korintu, da je Pavao, prošavši gornje krajeve, došao u Efez i našao neke učenike; ²I reče im: "Jeste li primili Duha Svetoga, kad ste postali vjernici?" A oni mu rekoše: "Nijesmo ni čuli, da ima Duh Sveti." ³A on reče: "Koje krštenje primiste?" I oni rekoše: "Krštenje Ivanovo," ⁴A Pavao reče: "Ivan je krstio krštenjem pokajanja govoreći narodu, da vjeruju u onoga, koji će za njim doći, to jest u Isusa." ⁵Čuvši to krstiše se u ime Gospodina Isusa. ⁶I kad Pavao položi ruke na njih, dođe Duh Sveti na njih, i govorili su jezicima i proricali. ⁷A bilo je ljudi svega oko dvanaest.

⁸I ušavši u sinagogu govorio je odvažno tri mjeseca, raspravljajući i uvjeravajući za kraljevstvo Božje. ⁹Kad su neki bili otvrdnuli, i nijesu vjerovali, i proklinjali put Gospodnju pred narodom, odstupi od njih i odijeli učenike, pa je raspravljao svaki dan u školi nekoga Tirana, ¹⁰I ovo je bivalo dvije godine, tako da su svi, koji su stanovali u Aziji, Židovi i neznabošci, čuli riječ Gospodnju. ¹¹I Bog je činio ne mala čudesa po rukama Pavlovim, ¹²Tako da bi i rupce za znoj i pojase od tijela njegova nosili na bolesnike, i ostavljale su ih bolesti, i zli su dusi izlazili iz njih.

¹³Kušali su i neki od Židova, koji su naokolo obilazili i zaklinjali đavle, zazivati nad opsjednutima ime Gospodina Isusa govoreći: "Zaklinjem vas Isusom, koga propovijeda Pavao." ¹⁴A bilo je sedam sinova Skeve Židova, poglavara svećeničkoga, koji su to činili. ¹⁵A zao im duh odgovori: "Isusa poznajem, i Pavla znam, ali vi tko ste?" ¹⁶I skočivši na njih čovjek, u kojemu je bio zao duh, nadvlada njih dvojicu, i pritište ih tako, da su goli i izranjeni utekli iz one kuće.

¹⁷I ovo doznadoše svi Židovi i neznabošci, koji su stanovali u Efezu, i uđe strah u sve njih, i veličalo se je ime Gospodina Isusa. ¹⁸I mnogi od onih, što vjerovali, dolazili su ispovijedajući i govoreći djela svoja. ¹⁹A mnogi od onih, koji su se bavili čarolijama, skupiše knjige i spališe ih

pred svima; i proračunaše, i nađoše, da su vrijedne pedeset tisuća srebrnjaka. ²⁰Tako je silno rasla riječ Gospodnja, i utvrđivala se.

²¹I kad se ovo svršilo, namisli Pavao u Duhu da prođe preko Makedonije i Ahaje, i da ide u Jerusalem govoreći: "Pošto budem tamo, valja mi i Rim vidjeti." ²²I posla u Makedoniju dvojicu svojih pomoćnika, Timoteja i Erasta, a sam ostade neko vrijeme u Aziji.

²³A u ono vrijeme podiže se ne mala buna zbog puta Gospodnjega.

²⁴Neki naime srebrnar, po imenu Demetrije, koji je pravio srebrne hramiće Dijanine, pribavljao je zanatlijama ne malu zaradu. ²⁵On skupi ove i drugih ovakvih stvari majstore, i reče: "Ljudi, vi znate, da od ovoga posla imamo mi zaradu. ²⁶A vidite i čujete, da ne samo u Efezu, nego gotovo po svoj Aziji taj Pavao nagovara i odvraća narod mnogi, govoreći, da to nijesu bogovi, što se prave rukama. ²⁷I ne samo što će ta nesreća doći na naš zanat da ne prolazi, nego se neće mariti ni za hram velike božice Dijane, i propadat će veličanstvo one, koju poštuje sva Azija i čitav svijet."

²⁸Kad oni ovo čuše, napuniše se gnjeva i stadoše vikati: "Velika je Dijana Efeška!" ²⁹I sav se grad napuni pobune, i navalivši jednodušno na kazalište uhvatiše Gaja i Aristarha Makedonce, drugove Pavlove.

³⁰A kad je Pavao htio da ide među narod, ne dadoše mu učenici. ³¹A neki i od azijskih poglavara, koji su mu bili prijatelji, poslaše k njemu moleći ga, da ne ide u kazalište. ³²A jedni su vikali jedno, a drugi drugo; jer je bila skupština smetena, i najviše ih nije znalo, zašto su se skupili. ³³A jedni iz mnoštva izvukoše Aleksandra, kad su ga Židovi gurali naprijed. A Aleksandar, mahnuvši rukom, htjede da progovori narodu zbog obrane. ³⁴Ali kad ga upoznaše, da je Židov, povikaše svi u glas, i vikali su oko dva sata: "Velika je Dijana Efeška!"

³⁵A gradski tajnik, utišavši narod, reče: "Ljudi Efežani! Tko je taj čovjek, koji ne zna, da grad Efez ne časti veliku Dijanu i njezin kip što je pao s neba? ³⁶Kad dakle to ne može nitko poreći, valja da budete mirni, i da

ništa ne činite nepromišljeno. ³⁷Jer dovedoste ove ljude, koji niti su hram pokrali, niti hule na vašu božicu. ³⁸A Demetrije i umjetnici, koji su s njim, ako imaju kakvu tužbu protiv koga, imaju sudovi, i imaju namjesnici, pa neka tuže jedan drugoga! ³⁹Ako li što drugo tražite, neka se riješi na zakonitoj skupštini! ⁴⁰[19:40a] Jer prijeti opasnost, da budemo tuženi za današnju bunu, a nema nikakva razloga, kojim bismo se mogli opravdati za ovu pobunu."

⁴¹[19:40b] I kad reče ovo, raspusti skupštinu.

Djela apostolska – 20 glava

¹A pošto se stišala buna, dozva Pavao učenike i opomenuvši ih oprosti se, i zaputi, da ide u Makedoniju. ²I kad je prošao one krajeve i opominjao ih mnogim riječima, dođe u Grčku. ³Proboravio je tamo tri mjeseca. Kad je htio da otplovi u Siriju, stadoše mu Židovi raditi o glavi, te namisli da se vrati preko Makedonije. ⁴A pratio ga je Sopater Pirov iz Bereje, Aristarh, i Sekund iz Soluna, i Gaj iz Derbe, i Timotej i Tihik, i Trofim iz Azije. ⁵Ovi odoše naprijed i čekali su nas u Troadi. ⁶A mi otplovismo poslije dana beskrasnih kruhova iz Filipa, i dođosmo k njima u Troadu za pet dana, i ondje ostadosmo sedam dana.

⁷A u prvi dan sedmice, kad se skupismo da lomimo kruh, govorio im je Pavao, jer je htio sutradan da otputuje, i produljio je govor do ponoći. ⁸I bile su mnoge svjetiljke u gornjoj sobi, gdje smo se bili skupili. ⁹A sjedio je na prozoru jedan mladić po imenu Eutih, nadvladan od tvrdoga sna; i kad je Pavao govorio dugo, nagnu se u snu i pade dolje s trećega kata, i digoše ga mrtva. ¹⁰A Pavao sišavši pade na njega, i zagrlivši ga reče: "Ne uznemirujte se, jer je duša njegova u njemu!" ¹¹Onda uzade, i prelomivši kruh okusi i govorio je još dugo sve do zore, i onda je otputovao. ¹²A mladića dovedoše živa, i utješise se ne malo.

¹³A mi ušavši u lađu otplovismo u Asos, da odanle uzmemo Pavla, jer je bio tako odredio, hoteći sam da ide kopnom. ¹⁴I kad se sastade s

nama u Asosu, uzemosmo ga i dođosmo u Mitilenu. ¹⁵I odanle otplovivši dođosmo sutradan prema Hiosu, a drugi dan pristadosmo u Samosu i sutradan dođosmo u Milet, ¹⁶Jer je bio Pavao odlučio, da prođemo mimo Efez, da se ne bi zadržao u Aziji; jer je htio, ako mu bude moguće, da bude na Duhove u Jerusalemu.

¹⁷A iz Mileta posla u Efez i dozva starješine crkve. ¹⁸I kad dođoše k njemu, i kad su bili skupa, reče im: "Vi znate, od pravoga dana, kad dođoh u Aziju, kako sam bio s vama jednako, ¹⁹Služeći Gospodinu sa svom poniznosti i sa suzama i kušnjama, koje me snađoše od zasjeda židovskih; ²⁰Kako nijesam ništa propustio reći, što je korisno, nego sam javno i po kućama učio, ²¹Zaklinjući Židove i neznabošce, da se obrate k Bogu i vjeruju u Gospodina našeg Isusa Krista. ²²I sada evo sili me duh, da idem u Jerusalemu, ne znajući što će mi se u njemu dogoditi, ²³Osim da mi Duh Sveti po svim gradovima svjedoči, da me u Jerusalemu čekaju okovi i nevolje. ²⁴Ali ja svega se toga ne bojim i ne marim za svoj život, samo da svršim trku svoju i službu, koju primih od Gospodina Isusa, da posvjedočim evanđelje milosti Božje.

²⁵I evo sad znam, da više nećete vidjeti mojega lica vi svi, kroz koje sam prolazio propovijedajući kraljevstvo Božje. ²⁶Zato vam svjedočim na današnji dan, da sam čist od krvi svijui; ²⁷Jer nijesam propustio da vam javim svu odluku Božju. ²⁸Pazite na sebe i na sve stado, u kojem vas Duh Sveti postavi predstojnicima, da upravljate crkvom Božjom, koju je stekao krvlju svojom. ²⁹Ja znam, da će poslije odlaska mojega ući među vas vuci grabežljivi, koji neće štedjeti stada. ³⁰I između vas samih ustat će ljudi, koji će govoriti iskrivljenu nauku, da povuku učenike za sobom. ³¹Zato bdijte sjećajući se, da tri godine noć i dan nijesam prestajao sa suzama opominjati svakoga od vas.

³²I sad vas preporučujem Gospodinu i riječi milosti njegove, koji može izgraditi i dati baštinu među svima posvećenima. ³³Srebra i zlata ili ruha nijesam poželio ni od koga. ³⁴Sami znate, što je trebalo meni i onima, koji su bili sa mnom da su priskrbile ove ruke. ³⁵Sve vam

pokazah, da se tako valja truditi i zauzimati za nemoćne i sjećati se riječi Gospodina Isus, jer on reče: 'Mnogo je više blagoslovljeno davati, negoli primati.'

³⁶I kad je ovo rekao, klekne na koljena svoja i pomoli se sa svima njima. ³⁷A sviju stade velik plač; i pali su oko vrata Pavlova i cjelivali ga. ³⁸Žalosni najviše za riječ, koju reče, da više neće vidjeti lica njegova, I otpratiše ga do na lađu.

Djela apostolska – 21 glava

¹I kad bi tako, te otplovismo otrgnuviši se od njih, idući pravo dođosmo u Kos, i drugi dan u Rod, i odanle u Pataru. ²I našavši lađu, što polazi u Feniciju, uđosmo i otplovismo. ³A kad nam se ukaza Cipar ostavismo ga nalijevo, i plovili smo prema Siriji, i dođosmo u Tir, jer je ondje valjalo da se istovari lađa. ⁴I našavši učenike ostadosmo ondje sedam dana; a oni su Pavlu govorili Duhom, da ne ide gore u Jerusalem.

⁵I kad se izvršiše dani, izadosmo i krenusmo na put, a pratili su nas svi sa ženama i djecom do iza grada; i kleknuvši na obali pomolismo se. ⁶I oprostivši se jedni s drugima uđosmo u lađu, a oni se vratiše svojim kućama. ⁷I mi svršismo plovljenje i dođosmo od Tira u Ptolemaidu, i pozdravivši se s braćom ostadosmo kod njih jedan dan.

⁸A sutradan otputovasmo i dođosmo u Cezareju. I ušavši u kuću Filipa evanđelista, koji je bio jedan od sedmorice, ostadosmo u njega. ⁹On je imao četiri kćeri djevice, koje su proricale.

¹⁰Kad smo boravili ondje nekoliko dana, dođe iz Judeje jedan prorok, po imenu Agab. ¹¹I došavši k nama uze pojas Pavlov, sveza sebi noge i ruke i reče: "Ovo govori Duh Sveti: Čovjeka, čiji je ovo pojas, ovako će svezati zidovi u Jerusalemu i predat će ga u ruke neznabošcima."

¹²I kad čusmo ovo, zamolismo ga mi i oni, koji su bili iz onoga mjesta, da ne ide gore u Jerusalem. ¹³A Pavao odgovori: "Što činite, te plaćete

i cijepate srce moje! Jer ja sam pripravan za ime Gospodina Isusa ne samo svezan biti, nego i umrijeti u Jerusalemu." ¹⁴A kad ga ne mogosmo nagovoriti, primirismo se rekavši: "Volja Gospodnja neka bude!"

¹⁵A poslije tih dana spremismo se i pođosmo gol e u Jerusalem. ¹⁶A pođoš e s nama i neki učenici iz Cezareje vodeći nas nekome Mnasonu iz Cipra, starome učeniku, da budemo njegovi gosti.

¹⁷I kad dođosmo u Jerusalem, primiše nas braća radosno. ¹⁸A sutradan otide Pavao s nama k Jakovu, i skupiše se sve starješine. ¹⁹I kad ih pozdravi, počne im redom izlagati, što učini Bog među neznabošcima po službi njegovoj.

²⁰A oni čuvši slavili su Boga, i rekoše: "Vidiš, brate, koliko je tisuća Židova, koji vjerovaše, i svi revnuju za zakon. ²¹A doznali su za tebe, da ti Židove, koji su među neznabošcima, učiš odmetnuću od Mojsija učeći, da im ne treba obrezivati djece svoje, niti držati običaje.

²²Što ćemo dakle sada? Svakako će se narod skupiti, jer će čuti da si došao. ²³Učini dakle ovo, što ti rekemo: U nas imaju četiri čovjeka, koji su se zavjetovali. ²⁴Ove uzmi i očisti se s njima, i potroši na njih, neka ošišaj glavu, i svi će doznati, da ono, što su čuli za tebe, ništa nije, nego da i sam živiš po zakonu i da ga držiš. ²⁵A za neznabošce, koji vjerovaše, mi poslasmo odlučivši, da se čuvaju od žrtava idolskih, i od krvi, i od udavljenoga, i od bluda."

²⁶Tada Pavao uze ljude, i sutradan očistivši se s njima uđe u hram, i najavi, kako izvršuje dane očišćenja, dok se ne prinese žrtva za svakoga od njih.

²⁷Kad je bilo sedam dana pri kraju, vidješe ga u hramu oni Židovi, što su bili iz Azije, i pobuniše sav narod, i metnuše ruke na njega ²⁸Vičući: "Ljudi Izrael, pomozite! Ovo je čovjek, koji proti narodu i zakonu i

ovomu mjestu uči sve svuda; pa još i neznabošce uvede u hram, i onečisti sveto mjesto ovo. ²⁹Jer su bili vidjeli s njim v gradu Trofima iz Efeza, i mislili su, da ga je Pavao uveo u hram.

³⁰I uzbuni se sav grad, i nastaje strka naroda. I uhvatiše Pavla i stadoše ga vući iz hrama. I odmah se zatvoriše vrata. ³¹A kad, su htjeli da ga ubiju, dođe glas k zapovjedniku čete, da je pobunjen sav Jerusalem.

³²A on odmah uze vojnike i satnike i dotrča dolje k njima. A oni vidjevši zapovjednika i vojnike prestadoše tući Pavla.

³³Tada zapovjednik pristupi, uze ga i zapovjedi, da ga okuju u dvoje okove; zatim je ispitivao, tko je i što je učinio. ³⁴A jedni su vikali u narodu jedno, a drugi drugo. I kad nije mogao od buke ništa sigurno da sazna, zapovjedi, da ga odvedu vojarnu. ³⁵I kad dođe do stuba, moradoše ga vojnici nositi zbog sile naroda. ³⁶Jer je za njim išlo mnoštvo naroda vičući: "Dolje s njim"

³⁷I kad je Pavao bio uveden u vojarnu, reče zapovjedniku: "Smijem li ti ja jednu reći" A on reče: "Zar govoriš grčki" ³⁸Nijesi li ti Egipćanin, koji si prije ovih dana podigao bunu i izveo u pustinju četiri tisuće razbojnika?"

³⁹A Pavao reče: "Ja sam čovjek Židov iz Tarza, građanin znamenitoga grada u Ciliciji. Molim te, dopusti mi, da progovorim narodu!"

⁴⁰A kad mu dopusti, počne Pavao na stubama, mahnu rukom na narod, i kad nastade velika tišina progovori hebrejskim jezikom i reče:

Djela apostolska – 22 glava

¹"Ljudi, braćo i oci, čujte, što ću vam sad reći u svoju obranu!"

²A kad čuše, da im govori hebrejskim jezikom, nastade još veća tišina. I on reče: " ³Ja sam čovjek Židov, rođen u Tarzu u Ciliciji, a odgojen u

ovome gradu, kod nogu Gamalielovih strogo poučen u zakonu naših otaca, revnitelj Božji, kao što ste vi svi danas. ⁴Ja sam ovaj put gonio do smrti, vežući i predajući u tamnice i muževe i žene; ⁵Kao što mi svjedoči i veliki svećenik, i sve starješine, od kojih sam primio i poslanice na braću, kad sam pošao u Damask, da dovedem odanle svezane u Jerusalem, da se kazne.

⁶A kad sam išao i približio se Damasku, dogodi mi se oko podne, da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba. ⁷I padoh na zemlju i začuh glas, koji mi je govorio: 'Savle, Savle, zašto me progoniš?' ⁸A ja odgovorih: 'Tko si, Gospodine?' I reče mi: "Ja sam Isus Nazarećanin, koga ti progoniš.' ⁹I koji su bili s menom, vidješe doduše svjetlost, ali ne čuše glas onoga, koji mi je govorio. ¹⁰I rekoh: 'Što da činim, Gospodine!' A Gospodin mi reče: 'Ustani i idi u Damask, i ondje će ti se reći za sve, što ti valja činiti.' ¹¹I kad obnevidjeh od sjaja svjetlosti one, povedoše me za ruku pratioci, i dođoh u Damask.

¹²A neki Ananija, čovjek, koji se vjerno držao zakona, za koga su svjedočili svi Židovi, što ondje stanuju. ¹³Dođe k meni i stade i reče mi: 'Savle brate, progledaj!' I ja u taj čas pogledah na njega. ¹⁴A on reče: 'Bog otaca naših izabra te, da upoznaš volju njegovu, i da vidiš Pravednika, i da čuješ glas iz usta njegovih: ¹⁵Da mu budeš svjedok pred svim ljudima za ono, što si vidio i čuo. ¹⁶I sad što oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojih prizvavši ime Gospodnje!'"

¹⁷A dogodi se, kad sam se vratio u Jerusalem i molio se u hramu, da se zanesoh, ¹⁸I vidjeh ga, gdje nai govori: 'Pohiti i izađi brzo iz Jerusalema, jer neće primiti svjedočanstva tvojega za mene!' ¹⁹I ja rekoh: 'Gospodine, sami znadu, da sam ja zatvarao u tamnicu i tukao po sinagogama one, koji vjeruju u tebe. ²⁰I kad se je prolijevala krv Stjepana, svjedoka tvojega, bio sam i ja ondje, i pristajao sam, i čuvao sam haljine onih, koji su ga ubijali.' ²¹I reče mi: 'Idi, jer ću ja daleko da te pošljem među neznabošce.'

²²A oni su ga slušali do ove riječi, ali sad podigoše glas svoj govoreći: "Uzmi sa zemlje takva, jer ne smije da živi!" ²³I kad su oni vikali i zbacivali haljine svoje i bacali prah u zrak, ²⁴Naloži zapovjednik, da ga uvedu vojarnu i da ga bičevanjem ispitaju, da dozna, zašto su tako vikali na njega.

²⁵I kad ga pritegoše uzicama, reče Pavao satniku, koji je stajao uz njega: "Smijete li bičevati čovjeka Rimljanina, a da nije osuđen?"

²⁶Čuvši to satnik pristupi k zapovjedniku i javi mu: "Što hoćeš da činiš? Ovaj je čovjek rimski građanin!" ²⁷A zapovjednik pristupivši reče mu: "Kaži mi, jesi li ti Rimljanin! A on reče: "Da". ²⁸I zapovjednik reče: "Ja sam za veliku svotu stekao to građanstvo." A Pavao reče: "Ja ga imam već od rođenja." ²⁹Onda odstupiše odmah od njega oni, koji su ga imali mučiti. A zapovjednik se uplašio, kad je doznao, da je Rimljanin, i što ga je bio svezao.

³⁰A sutradan hoteći doznati istinu, zašto ga tuže Židovi, pusti ga iz okova, i zapovjedi, da dođu glavari svećenički i sve visoko vijeće. Tada dovede Pavla i postavi ga pred njih.

Djela apostolska – 23 glava

¹A Pavao pogledavši na visoko vijeće reče: "Ljudi braćo, ja sam sa svom dobrom savjesti živio pred Bogom sve do današnjega dana."

²A veliki svećenik Ananija i zapovjedi onima, što su stajali kod njega, da ga udare po ustima. ³Tada mu reče Pavao: "Udarit će tebe Bog, zide obijeljeni! I ti sjediš, te mi sudiš po zakonu, a protiv zakona zapovijedaš, da me biju?" ⁴A oni, što su stajali ondje, rekoše: "Što, ti grdiš velikog svećenika Božjega?" ⁵A Pavao reče: "Nijesam znao, braćo, da je veliki svećenik, jer je pisano: "Ne grdi poglavara naroda svojega!"

⁶A znajući Pavao, da je jedan dio saduceja, a drugi farizeja, povika u

visokom vijeću: "Ljudi braćo, ja sam farizej, sin farizeja; zbog nade i uskrsnuća od mrtvih doveden sam na sud."

⁷T kad on ovo reče, nastade raspra među farizejima i saducejima, i razdijeli se mnoštvo. ⁸Jer saduceji govore, da nema uskrsnuća, ni anđela, ni duha, a farizeji priznaju oboje. ⁹Tada nastade velika vika. I ustadoše neki književnici od strane farizejske, te su se prepirali govoreći: "Ništa zlo ne nalazimo na ovome čovjeku. Što, ako mu je govorio duh ili anđeo?" ¹⁰I kad nastade raspra velika, poboja se zapovjednik, da Pavla ne rastrgaju, i zapovjedi, da siđu vojnici i da ga otmu između njih, i da ga odvedu u vojarnu.

¹¹Iduće noći stade Gospodin pred njega i reče: "Budi hrabar! Kao što si svjedočio za mene u Jerusalemu, tako ti valja i u Rimu svjedočiti."

¹²A kad bi dan, skupiše se neki od Židova i zakleše se govoreći, da neće ni jesti ni piti, dok ne ubiju Pavla. ¹³A bilo ih je više od četrdeset, koji se ovako zakleše. ¹⁴I oni pristupiše glavarima svećeničkim i starješinama i rekoše: "Sveto se zaklesmo, da nećemo ništa okusiti, dok ne ubijemo Pavla. ¹⁵Sad dakle vi s visokim vijećem javite zapovjedniku, da ga dovede k vama, kao da biste htjeli doznati bolje za njega, a mi smo spremni da ga ubijemo, prije nego se on približi:

¹⁶A sin sestre Pavlove čuvši za zasjedu dođe i uđe u vojarnu i javi Pavlu. ¹⁷A Pavao dozva k sebi jednoga od satnika i reče: "Ovoga mladića odvedi k zapovjedniku, jer ima nešto da mu javi!" ¹⁸I on ga uze i dovede k zapovjedniku i reče: "Sužanj Pavao dozva me i zamoli, da dovedem k tebi ovoga mladića, koji ima nešto da ti kaže."

¹⁹A zapovjednik uzevši ga za ruku i otišavši nasamo upita ga: "Što imaš da mi javiš!"

²⁰A on reče: "Židovi se dogovoriše, da te zamole, da sutra dovedeš Pavla u visoko vijeće, kao da bi htjeli bolje ispitati za njega; ²¹Ali ih ti

nemoj poslušati, jer ga čeka u zasjedi više od četrdeset ljudi njihovih, koji su se zakleli, da neće ni jesti ni piti, dok ga ne ubiju. I sad su spremni, i čekaju tvoje obećanje."

²²Tada zapovjednik otpusti mladica zapovjedi: "Ne govori nikomu, da si mi ovo javio!"

²³I dozvavši dvojicu od satnika reče: "Pripravile dvjesta vojnika, da idu do Cezareje, i sedamdeset konjanika i dvjesta strijelaca, po trećoj uri noći; ²⁴I priredite konje, da posade Pavla i da ga zdrava doprate do namjesnika Feliksa.

²⁵I napisa poslanicu ovog sadržaja: ²⁶"Klaudije Lizija pozdravlja čestitog namjesnika Feliksa. ²⁷Čovjeka ovoga uhvatiše Židovi i htjedoše da ga ubiju; a ja dođoh s vojnicima i oteh ga doznajući da je Rimljanin. ²⁸I želeći doznati uzrok, za koji ga krive, dovedoh ga u njihovo visoko vijeće. ²⁹I nađoh, da ga tuže za pitanja zakona njihova, a da nema nikakve krivnje, koja zaslužuje smrt ili okove. ³⁰A kad mi dojaviše, da se sprema zasjeda protiv njega, poslah ga k tebi zapovjedi i tužiteljima, da pred tobom kažu što imaju proti njemu. Zdravstvuj!"

³¹A vojnici onda, kao što im se zapovjedilo, uzeše Pavla i odvedoše ga noću u Antipatridu. ³²I sutradan ostavivši konjanike; da idu dalje s njim, vratiše se u vojarnu. ³³I oni došavši u Cezareju, predadoše poslanicu namjesniku i izvedoše Pavla pred njega. ³⁴A kad je pročitao, zapita, iz koje je pokrajine, i doznajući, da je iz Cilicije, ³⁵Reče: "Saslušat ću te, kad dođu tvoji tužitelji." I zapovjedi, da ga čuvaju u dvoru Herodovu.

Djela apostolska – 24 glava

¹A poslije pet dana side veliki svećenik Ananija s nekoliko starješina i s nekim govornikom Tertulom, koji izadoše pred namjesnika proti Pavlu.

²I kad njega dozvaše, počne Tertul tužiti ga govoreći: "Što živimo pod tobom u velikom miru, i što se je tvojom brižljivošću mnogo toga popravilo u ovom narodu, ³Uvijek i svuda, čestiti Felikse, primamo sa svakom zahvalnošću. ⁴Ali da ti dulje ne dosađujem, molim, da nas ukratko poslušaj sa svojom blagosti. ⁵Nađosmo ovoga čovjeka da je kuga, i podiže bune protiv svih Židova po svemu svijetu, i da je kolovođa sljedbi nazaretskoj. ⁶On je pokušao i hram oskvrniti, a mi ga uhvatismo, i htjedosmo da mu sudimo po zakonu svojem. ⁷Ali dođe zapovjednik Lizija i ote ga iz naših ruku na veliku silu, ⁸I zapovjedi, da tužitelji njegovi dođu k tebi, a od njega možeš sam ispitavši doznati za sve ovo, za što ga mi tužimo."

⁹A i Židovi se složiše govoreći, da je ovo tako.

¹⁰A Pavao odgovori, kad mu namignu namjesnik da govori: "Znam, da si već od mnogo godina sudac ovome narodu. Zato ću se mirne duše braniti. ¹¹Ti možeš doznati, da nema više od dvanaest dana, kako uzađoh u Jerusalem, da se poklonim Bogu. ¹²I niti me u hramu nađoše da s kim raspravljam, ili bunu da činim u narodu, ni u sinagogama, ni u gradu, ¹³Niti mogu tebi dokazati, za što me sad tuže. ¹⁴A ovo ti priznajem: Ja služim Bogu otaca svojih po nauci, koju oni nazivaju sljedbom. Ja vjerujem sve, što je pisano u zakonu i u prorocima. ¹⁵Ja imam nadu u Boga, koju i oni sami očekuju, da će biti uskrsnuće pravednih i nepravednih. ¹⁶Zato se ja trudim, da imam čistu savjest svagda pred Bogom i pred ljudima, ¹⁷Poslije više godina dođoh, da donesem milostinju narodu svome i prinose i zavjete. ¹⁸U tome me nađoše, gdje sam vršio zavjet u hramu, bez strke naroda i bez buke. ¹⁹A bili su ondje neki Židovi iz Azije, koji bi trebali da dođu preda te i da tuže, ako imaju što proti meni. ²⁰Ili ovi sami neka kažu, kakvu su krivnju našli na meni, kad sam stajao pred visokim vijećem, ²¹Osim jednoga ovoga glasa, kojim povikah stojeći među njima: 'Zbog uskrsnuća mrtvih sudite vi meni danas.'"

²²A Feliks odgodi njihovu parnicu, jer je znao vrlo dobro za ovu nauku, i

reče: "Kad dođe zapovjednik Lizija, izvidjet ću vašu stvar." ²³A satniku zapovjedi, da ga čuva u lakom zatvoru i da nikome od njegovih ne brani da ga poslužuju.

²⁴A poslije nekoliko dana dođe Feliks s Druzilom ženom svojom, koja je bila Židovka, i dozva Pavla, i slušao ga je o vjeri u Krista Isusa. ²⁵A kad je raspravljao o pravdi i o čistoći i o budućem sudu, uplaši se Feliks i odgovori: "Idi za sad, kad imadnem vremena, dozat ću te." ²⁶A usto se je i nadao, da će mu Pavao dati novaca, zato ga je češće dozivao i s njim se razgovarao. ²⁷A kad se navršiše dvije godine, izmijeni Feliksa Porcije Festo. A Feliks hoteći ugoditi Židovima, ostavi Pavla u sužanjstvu.

Djela apostolska – 25 glava

¹Kad dakle dođe I Festo u pokrajinu, poslije tri dana uzade iz Cezareje u Jerusalem. ²Onda glavari svećenički i prvaci židovski pristupiše k njemu, i podigoše tužbu proti Pavlu, i zamoliše ga, ³Da im učini uslugu, te da ga pošlje u Jerusalem. A na putu htjeli su ga tada napasti i ubiti. ⁴I Festo reče, da Pavao ostaje u tamnici u Cezareji, a on da će naskoro otići. ⁵"Onda mogu", reče, "ovlašteni od vas poči s menom i tužiti ga, ako je taj čovjek što kriv."

⁶Pošto je proboravio među njima ne više od osam ili deset dana, side u Cezareju. Sutradan sjede na sudačku stolicu i zapovjedi, da dovedu Pavla. ⁷A kad ga dovedoše, stadoše oko njega Židovi, koji su bili došli iz Jerusalema, i mnoge i teške tužbe iznosili su, kojih nijesu mogli dokazati. ⁸Pavao se je branio: "Niti sam što skrivio protiv zakona židovskoga, ni protiv hrama, ni protiv cara."

⁹A Festo, hoteći ugoditi Židovima, upita Pavla: "Hoćeš li da ideš gore u Jerusalem, i ondje da ti preda mnogom sude za to?"

¹⁰A Pavao reče: "Ja stojim na sudu carevu. Ovdje treba da mi se sudi.

Židovima ništa nijesam skrivio, kao što ti najbolje znaš. ¹¹Ako li sam skrivio, ili učinio što, što zaslužuje smrt, ne marim umrijeti. Ako li ništa nema na meni, za što me ovi tuže, nitko me ne može njima predati. Prizivam se na cara."

¹²Tada Festo, posvjetovavši se sa savjetnicima, odgovori: "Na cara si prizvao, k caru ćeš poći."

¹³A pošto prođe nekoliko dana, kralj Agripa i Berenika dođoše u Cezareju, da pozdrave Festa. ¹⁴T kad su ondje boravili više dana, reče Festo kralju za Pavla govoreći: "Feliks je ostavio u tamnici jednoga čovjeka. ¹⁵Kad sam bio ti Jerusalemu, izadoše preda me glavari svećenički i starješine židovske tražeći, da ga osudim. ¹⁶Ja im odgovorih, da nije običaj u Rimljana, da se tko osudi, prije nego se optuženi ne suoči s tužiteljima i ne primi mjesto, da se brani od onoga, za što je okrivljen. ¹⁷Kad se dakle oni ovdje sastadoše, bez ikakva odgađanja sutradan sjedoh na sudačku stolicu i zapovjedih, da dovedu čovjeka. ¹⁸Ali tužitelji, koji su stajali oko njega, ne iznesoše nijedne krivnje za zla djela, koja sam ja naslućivao; ¹⁹Nego su se prepirali s njim o nekim pitanjima svoje vjere i o nekakvu Isusu, koji je umro, a Pavao je tvrdio, da živi. ²⁰Kako ja nijesam ništa razumio od te prepirke, rekoh, bi li htio ići u Jerusalem, i ondje da mu se sudi za ovo. ²¹A kad Pavao prizva, da ga se čuva do suda Augustova, zapovjedio sam, da ga čuvaju, dok ga ne pošljem k caru."

²²A Agripa reče Festu: "I ja bih htio čuti toga čovjeka." A on reče: "Sutra ćeš ga čuti."

²³I kad sutradan Agripa i Berenika dođoše s velikim sjajem i uđoše u sudnicu sa zapovjednicima i najuglednijim ljudima gradskim, dovedoše Pavla na, zapovijed Festovu.

²⁴I reče Festo: "Kralju Agripa i vi svi nazočni! Vidite ovoga, zbog kojega je navaljivalo na mene sve mnoštvo Židova u Jerusalemu i ovdje

vičući, da ne smije dulje da živi. ²⁵A ja razabravši, da nije ništa učinio, što zaslužuje smrt, a i on sam prizva na Augusta, namislih da ga pošljem. ²⁶Samo ne znam, što da sigurno za njega pišem mojem gospodinu. Zato ga i dovedoh pred vas, a osobito preda te, kralju Agripa, da bih, pošto bude ispitan, imao što pisati. ²⁷Jer mi se čini bezrazložno sužnja poslati, a krivnje njegove ne naznačiti."

Djela apostolska – 26 glava

¹A Agripa reče Pavlu: "Dopušta ti se, da govoriš za sebe." Onda Pavao pruživši ruku počne se braniti: ²"Sretnim se smatram, kralju Agripa, što se danas mogu pred tobom braniti za sve, za što me tuže Židovi, ³A najviše što znam, da ti poznaješ sve židovske običaje i prepiranja. Zato te molim, da me poslušаш strpljivo. ⁴Moje dakle življenje od mladosti, što je isprva bilo među narodom mojim u Jerusalemu, znadu svi Židovi, ⁵Kako me znadu otprije, mogu ako hoće, posvjedočiti, da sam živio kao farizej po najstrožoj sljedbi naše vjere. ⁶I sad stojim pred sudom zbog nade u obećanje, koje Bog obeća ocima našim. ⁷Nadajući se, da će ono doći, služi dvanaest plemena naših jednako Bogu noć i dan. Za ovu nadu, kralju, optužen sam od Židova. ⁸Što? Zar vi držite za nevjerojatno, da Bog oživljava mrtve? ⁹I ja sam nekoć mislio, da mi valja mnoga zla činiti protiv imena Isusa Nazarećanina. ¹⁰To sam i činio u Jerusalemu. I mnoge sam od svetih pozatvarao u tamnice dobivši vlast od glavara svećeničkih, i odobravao sam, kad bi ih ubijali. ¹¹I kaznio sam ih često po svim sinagogama, i nagonio sam ih, da hule, i bjesneći preko svake mjere progonio sam ih sve do tuđih gradova.

¹²Kad sam u tom poslu išao u Damask s vlašću i dopuštenjem glavara svećeničkih, ¹³Vidjeh, kralju, na putu, opodne svjetlost s neba veću od sjaja sunčanoga, koja obasja mene i one, što su bili zajedno s menom. ¹⁴I kad mi svi popadasmu na zemlju, čuo sam glas, gdje mi govori hebrejskim jezikom: 'Savle, Savle, zašto me progoniš? Teško ti je proti ostanu praćati se.' ¹⁵A ja rekoh: 'Tko si ti, Gospodine?' A Gospodin reče: 'Ja sam Isus, kojega ti progoniš. ¹⁶Nego ustani i stani na noge

svoje; jer ti se zato javih, da te postavim slugom i svjedokom ovome, što si vidio, i onome, što ću ti objaviti. ¹⁷Izbavljat ću te od naroda i od neznabožaca, kojima te sada šaljem, ¹⁸Da im otvoriš oči, da se obrate od tame k svjetlosti i od vlasti sotonine k Bogu, da prime oprostjenje grijeha i baštinu među svetima po vjeri u mene.'

¹⁹Zato, kralju Agripa, nijesam bio nepokoran nebeskome viđenju, ²⁰Nego sam propovijedao najprije onima, koji su u Damasku i u Jerusalemu, potom i po svoj zemlji židovskoj, i neznabošcima, da čine pokajanje i da se obrate k Bogu čineći djela dostojna pokajanja. ²¹Zato me Židovi uhvatiše u hramu i htjedoše da me ubiju. ²²Ali uz pomoć Božju stojim do dana današnjega i svjedočim i malom i velikom, ništa drugo ne govoreći, osim što su govorili proroci, da će biti, i Mojsije: ²³Da će Krist trpjeti, da će prvi od mrtvih uskrsnuti, da će navijestiti svjetlost narodu i neznabošcima."

²⁴Kad je on ovako govorio i obrazložio, reče Festo velikim glasom: "Luduješ, Pavle! Mnoge su te knjige dovele do ludosti."

²⁵A Pavao reče: "Ne ludujem, čestiti Feste, nego govorim riječi istine i razboritosti. ²⁶Jer za ovo zna kralj, kojemu i govorim otvoreno; jer ne vjerujem, da mu je što od ovoga skriveno; jer se ništa od ovoga, nije događalo u kutu. ²⁷Vjeruješ li, kralju Agripa, prorocima? Znam, da vjeruješ."

²⁸A Agripa će Pavlu: "Za malo, pa me nagovori, da budem kršćanin."

²⁹A Pavao reče: "Želim od Boga, i za malo i za mnogo, da bi ne samo ti, nego i svi, koji slušaju, postali danas takvi, kao i ja što sam, osim ovih okova."

³⁰I ustade kralj, i namjesnik, i Berenika, i koji su sjedili s njima. ³¹I otišavši razgovarali su se među sobom govoreći: "Ovaj čovjek nije učinio ništa, što zaslužuje smrt ili okove." ³²A Agripa reče Festu: "Ovaj

bi čovjek mogao biti pušten, da se nije prizvao na cara."

Djela apostolska – 27 glava

¹I kao što je bilo određeno, da otplovimo u Italiju, predadoše i Pavla i druge neke sužnje satniku, po imenu Juliju, od čete careve. ²I kad uđosmo u lađu Adramitsku, koja je imala da plovi u azijska mjesta, otplovismo se; a s nama je bio Aristarh Makedonac iz Soluna. ³I drugi dan dođosmo u Sidon. A Julije postupao je blago s Pavlom i dopustio, da ide k prijateljima, i da se brinu za njega. ⁴I kad se odvezosmo odanle, plovismo ispod Cipra, jer su vjetrovi bili protivni ⁵I preplovivši pučinu Cilicijsku i Pamfilijsku dođosmo u Miru Licijsku. ⁶I ondje našavši satnik lađu Aleksandrijsku, što plovi u Italiju, premjesti nas u nju. ⁷I plovivši mnogo dana sporo, i jedva došavši prema Knidu, jer nas je priječio vjetar, doplovismo pod Kretu kod Salmone. ⁸I mučno ploveći uz obalu dođosmo na jedno mjesto, koje se zove Dobra pristaništa, kod kojega blizu bio je grad Laseja.

⁹A pošto prođe mnogo vremena, i kad već plovidba nije bila bez straha, jer je i post već bio prošao, opominjao ih je Pavao ¹⁰Govoreći im: "Ljudi, vidim, da će plovidba biti s mukom i mnogom štetom ne samo tovara i lađe, nego i duša naših." ¹¹Ali satnik povjerova većma kormilaru i gospodaru lađe, negoli riječima Pavlovim. ¹²A kako luka nije bila zgodna za zimovanje, većina ih je svjetovala, da otplove odanle, ne bi li kako mogli doći do Feniksa, luke Kretske, što gleda k jugoistoku i k sjeverozapadu, i ondje prezimiti.

¹³I kad duhnu jug, mislili su, da mogu sigurno izvesti svoju namjeru, i dignuvši sidra plovili su duž Krete. ¹⁴Ali ne zadugo po tom udari na nju buran vjetar, što se zove sjeveroistočnjak. ¹⁵Kad zahvati lađu, koja se nije mogla opirati vjetru, predadosmo je valovima, i oni nas ponesoše. ¹⁶Prolazeći pokraj jednoga otoka, što se zove Kauda, jedva mogosmo uhvatiti čamac. ¹⁷I izvukavši ga upotrebiše pomagala i privezaše ga za lađu; a bojeći se, da ne udare na Sirtu, spustiše jedra, i tako se je

plovilo dalje. ¹⁸A jer nas je bacala silna bura, sutradan stadoše izbacivati tovare. ¹⁹I treći dan svojim rukama izbaciše lađarsku opremu. ²⁰A kad se ni sunce ni zvijezde za mnogo dana ne pokazaše, i bura svejednako navaljivala, bila nam je propala sva nada, da ćemo se spasiti.

²¹I kad se zadugo nije jelo, onda Pavao stade među njih i reče: "Ljudi, trebalo je poslušati mene; ne otiskivati se od Krete; tada ne biste imali ove muke i štete. ²²A sad vas opominjem: budite dobre volje, jer nijedna duša od vas neće propasti osim lađe. ²³Jet ove noći stade preda me anđeo Boga, čiji jesam i kojemu služim, ²⁴Govoreći: "Ne boj se, Pavle valja ti doći pred cara. I evo ti darova Bog sve, koji plove s tobom. ²⁵Zato, ljudi, budite dobre volje, jer vjerujem Bogu, da će tako biti, kao što mi je rečeno. ²⁶Ali nam valja udariti na jedan otok."

²⁷A kad bi četrnaesta noć, i mi, o ponoći plovismo po Adriji, pomisliše mornari, da se primiču nekakvoj zemlji. ²⁸I bacivši olovnicu nađoše dvadeset hvati dubine; i prošavši malo nađoše petnaest hvati. ²⁹I bojeći se, da ne udarimo na grebene, baciše s krme četiri sidra, pa su željeli, da svane.

³⁰Ali kad su mornari gledali da pobjegnu iz lađe, i kad spustiše čamac u more izgovarajući se, kao da hoće s prove spustiti sidra, ³¹Reče Pavao satniku i vojnicima: "Ako ovi ne ostanu u lađi, vi se ne možete spasiti." ³²Tada vojnici presjekoše uža na čamcu i spustiše ga, te pade u more.

³³I kad stade svitati, molio je Pavao sve da jedu, govoreći: "Četrnaesti je dan danas, kako čekate i bez jela provodite ništa ne okusivši. ³⁴Zato vas molim, da jedete, jer je to za vaše zdravlje. A nijednome od vas dlaka s glave neće pasti." ³⁵I rekavši ovo uze kruh, i dade hvalu Bogu pred svima, i prelomivši počne jesti. ³⁶Onda se svi ohrabriše i stadoše jesti. ³⁷A bilo nas je u lađi duša svega dvjesta i sedamdeset i šest. ³⁸I nasativši se jela, rasterete lađu izbacivši pšenicu u more.

³⁹A kad bi dan, nijesu poznavali zemlje, ali ugledaše nekakav I zaljev s obalom, u koji odlučiše, ako bude moguće, da zatjeraju lađu. ⁴⁰I podigavši sidra plovili su morem, i odriješivši spone kormila, i raširivši prednje jedro prema vjetru, plovili su prema obali. ⁴¹A kad dođosmo kao na jedan jezik, gdje se more kao razdjeljuje, nasuka se lađa; i prednji kraj, što se nasuka, ostade tvrd i nepomičan, a krma se razbijala od sile, mora. ⁴²A vojnici su namjeravali da poubijaju sužnje, da koji ne ispliva i ne uteče.

⁴³Ali satnik hoteći da spasi Pavla zabrani njihovu namjeru i zapovjedi onima, koji znadu plivati, da poskaču najprije u vodu i da izađu na zemlju; ⁴⁴A ostali jedni na daskama, a jedni na čemu od lađe. I tako izadoše svi živi na zemlju.

Djela apostolska – 28 glava

¹Kad se izbavismo, tada doznasmo, da se otok zove Malta. ²A domoroci su se ponijeli prema nama vanredno čovječno, jer naložiše oganj i primiše nas sve zbog dažda, što se je srušio, i zbog zime.

³A kad Pavao skupi svežanj granja i naloži na oganj, izađe zmija od vrućine i ujede ga za ruku. ⁴I kad vidješe barbari zmija, gdje visi o ruci njegovoj, počеше govoriti jedan drugome: "Jamačno je ovaj čovjek krvnik, kojega izbavljena od mora pravda ne ostavi da živi." ⁵A on otrese zmiyu u oganj, i ne bi mu ništa zlo. ⁶A oni su čekali, da on oteče, ili ujedanput da padne mrtav. A kad su zadugo čekali i vidjeli, da mu ništa zlo ne bi, promijeniše se i rekoše, da je on bog.

⁷A u onoj okolini bilo je imanje poglavara otoka po imenu Publija, koji nas primi i pogosti ljubezno tri dana. ⁸A dogodi se, da je otac Publijev ležao od groznice i od srdobolje. K njemu uđe Pavao, pomoli se, stavi ruke na njega i ozdravi ga. ⁹A kad to bi, dolazili su i drugi, koji su bili bolesni na otoku, i iscjeljivali se. ¹⁰I počastili su nas mnogim častima, i

kad smo odlazili, spremiše nam, što nam je trebalo.

¹¹A poslije tri mjeseca otplovismo na lađi Aleksandrijskoj, koja je bila prezimila na otoku, a imala je kao znak Dioskure. ¹²I doplovivši u Sirakuzu ostadosmo ondje tri dana. ¹³A odanle otplovivši dođosmo u Regij; i poslije jednoga dana, kad duhnu jug, dođosmo drugi dan u Puteole. ¹⁴Ondje nađosmo braću, i oni nas zamoliše, da ostanemo kod njih sedam dana; i tako mi odosmo u Rim. ¹⁵I odanle čuvši braća za nas izadoše nam u susret do Apijeve trga i Tri krčme. I kad ih vidje Pavao, dade hvalu Bogu i ohrabri se.

¹⁶A kad dođosmo u Rim, Pavlu bi dopušteno da živi napose u svom stanu s vojnikom, koji ga je čuvao.

¹⁷A poslije tri dana sazva prvake židovske. I kad se skupiše, poče im govoriti: "Ljudi braćo, Ja nijesam ništa učinio protiv naroda ili protiv običaja otaca naših, a Jerusalem predade me kao sužnja u ruke Rimljanima. ¹⁸I kad su oni izvidjeli za mene, htjeli su da me puste, jer nije bilo na meni nikakve smrtne krivnje. ¹⁹A kad se Židovi usprotiviše bio sam prisiljen da se prizovem na cara, a ne kao da bih svoj narod imao što tužiti. ²⁰Radi toga uzroka zamolio sam vas, da vas vidim i da progovorim s vama; jer zbog nade Izraelove okovan sam ovim lancem,"

²¹A Oni mu rekoše: "Mi niti smo primili pisma za te iz Judeje, niti je došao tko od braće, da javi ili da govori što zlo za tebe. ²²Nego molimo da čujemo od tebe što misliš; jer nam je poznato za ovu sljedbu, da joj se protive svuda."

²³U određeni dan dođe k njemu još ih više u stan. On im je razlagao svjedočeći kraljevstvo Božje i uvjeravajući ih za Isusa iz zakona Mojsijeva i proroka od jutra do mraka.

²⁴I jedni su vjerovali njegovim riječima, a drugi nijesu vjerovali. ²⁵k kako

su bili nesložni među sobom, stadoše se razilaziti, kad reče Pavao jednu riječ: "Dobro je rekao Duh Sveti preko proroka Izaije ocima vašim²⁶ Govoreći: 'Idi k narodu tome i reci: Slušat ćete, a nećete razumjeti; i gledat ćete, a nećete vidjeti.'²⁷ Jer je otvrdnulo srce naroda ovoga, i ušima teško čuju, i oči svoje zatisnuše, da kako ne vide očima, i ušima ne čuju, i srcem ne razumiju, i da se ne obrate, da ih no ozdravim.'²⁸ Neka vam je dakle na znanje, da je ovo spasenje Božje poslano neznabošcima, i oni će čuti,"

²⁹I kad on reče ovo, odoše Židovi žestoko se prepirući među sobom.

³⁰A on ostade pune dvije godine u svojem najmljenom stanu, i primao je sve, koji su mu dolazili,³¹ Propovijedajući kraljevstvo Božje, i učeći o Gospodinu Isusu Kristu sa svom slobodom, bez zabrane.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#)

Rimljanima – 1 glava

¹Pavao, sluga Isusa Krista, pozvan apostol, Izabran za evanđelje Božje, ²Koje je Bog unaprijed obećao preko proroka svojih u Svetim Pismima, ³O Sinu svojem, koji je po tijelu od roda Davidova, ⁴A određen, da bude silan Sin Božji duhom svetosti po uskrsnuću od mrtvih, o Isusu Kristu, Gospodinu našem, ⁵Preko kojega primismo milost i apostolstvo, da pokorimo vjeri sve narode na čast imena njegova; ⁶Među kojima ste i vi pozvanici Isusa Krista, ⁷Svima, koji su u Rimu, ljubimcima Božjim, pozvanima svetima. Milost vama i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista

⁸Najprije dakle zahvaljujem Bogu svojem po Isusu Kristu za sve vas, što se vjera vaša glasi po svemu svijetu. ⁹Jer mi je svjedok Bog, kojemu služim duhom svojim u evanđelju Sina njegova, da vas spominjem bez prestanka, ¹⁰Moleći se svagda u molitvama svojim, da bi mi napokon jednom pošlo za rukom, da dođem k vama, ako je volja Božja. ¹¹Jer želim vidjeti vas, da vam udijelim nešto duhovne milosti za vaše utvrđenje, ¹²To jest, da se zajedno s vama utješim zajedničkom vjerom vašom i mojom,

¹³Ali vam neću zatajiti, braćo, da sam mnogo puta namislio da dođem k vama, no bio sam spriječen do sada, da i među vama imadnem kakav plod, kao i među ostalim neznabošcima. ¹⁴Dužnik sam Grcima i barbarima, mudrima i nerazumnima. ¹⁵Zato, što je do mene, gotov sam i vama, koji ste u Rimu, propovijedati evanđelje.

¹⁶Jer se ne stidim evanđelja, jer je sila Božja na spasenje svakome, koji vjeruje, najprije Židovu, pa Grku. ¹⁷Jer se u njemu otkriva pravda Božja iz vjere u vjeru, kao što je pisano: "Pravednik živi od vjere."

¹⁸Jer se otkriva gnjev Božji s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi, koji drže istinu u nepravdi,

¹⁹Jer što se može doznati o Bogu, očito je u njima; jer im je Bog objavio. ²⁰Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se je spoznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vječna sila i božanstvo, te nemaju izgovora.

²¹Jer kad spoznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga, niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojim mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo. ²²Kad su govorili da su mudri, postadoše ludi. ²³I pretvoriše slavu besmrtnoga Boga u obličje smrtnoga čovjeka i ptica i četveronožaca i gmazova.

²⁴I zato ih predade Bog u željama njihovih srdaca u nečistoću, da sramote sami tjelesa svoja, ²⁵Koji pretvoriše istinu Božju u laž, i većma iskazivaše čast i služiše stvorenju nego Stvoritelju, koji je blagoslovljen u vijeke. Amen.

²⁶Zato ih predade Bog sramotnim strastima, jer žene njihove pretvoriše naravno općenje u ono, što je protiv naravi. ²⁷A tako se i muškarci, ostavivši naravno općenje sa ženom, raspališe željama svojim jedan na drugoga, i muškarci su s muškarcima činili sram, i sami su na sebi primali zasluženu plaću za svoju zabludu.

²⁸I kako nijesu marili da spoznaju Boga, zato ih Bog predade pokvarenom mišljenju, da čine, što ne valja, ²⁹Da budu napunjeni svake nepravde, zloće, bludnosti, lakomstva, pakosti, puni zavisti, ubojstva, svađe, lukavstva, podmuklosti, doušnici, ³⁰Klevetnici, bogomrsci, uvredljivci, oholice, naduti, izmišljači zala, nepokorni

roditeljima, ³¹Nerazumni, nevjere, bez srca, nepomirljivi nemilostivi.
³²Oni, istina, znadu odredbu Božju, da oni, koji to čine, zaslužuju smrt;
ipak oni to čine, dapače i odobravaju onima koji to čine.

Rimljanima – 2 glava

¹Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe, kojigod sudiš; jer u čemu sudiš drugome, samoga sebe osuđuješ; jer to činiš, što osuđuješ. ²A znamo, da je sud Božji istinit nad onima, koji tako čine. ³Misliš li, o čovječe, koji sudiš onima, koji to čine, i sam činiš to, da ćeš izbjeći sudu Božjemu. ⁴Ili prezireš li bogatstvo njegove dobrote, i strpljivosti i dugotrpnosti? Ne znaš li, da ta dobrota Božja dovodi k pokajanju? ⁵Ali svojom tvrdokornošću i neskrušenim srcem skupljaš sebi gnjev za dan gnjeva i objavljenja pravednog suda Božjega. ⁶On će dati svakome po djelima njegovim: ⁷Vječni život onima, koji ustraju u dobrim djelima i teže za slavom i čašću i neraspadljivošću; ⁸A gnjev i nemilost onima koji prkose i protive se istini i pokoravaju se nepravdi. ⁹Nevolja i tjeskoba na svaku dušu čovjeka, koji čini zlo, najprije na Židova, onda i na Grka; ¹⁰A slava i čast i mir svakome, koji čini dobro, najprije Židovu, onda i Grku. ¹¹Jer Bog ne gleda, tko je tko. ¹²Koji god bez zakona sagriješiš, bez zakona će i propasti, i kojigod sagriješiš pod zakonom, po zakonu će se suditi. ¹³Jer pred Bogom nijesu pravedni oni, koji slušaju zakon, nego će se oni proglasiti pravedni, koji vrše zakon. ¹⁴Jer kad neznabošci, koji nemaju zakona, po naravi čine ono, što je po zakonu, onda su oni, koji nemaju zakona, sami sebi zakon. ¹⁵Oni dokazuju, da je ono, što zakon zapovijeda, napisano u srcima njihovim. Savjest njihova svjedoči im, i misli, koje se među sobom tuže ili i brane, ¹⁶Na dan, kad Bog bude sudio tajne ljudske prema evanđelju mojemu po Isusu Kristu.

¹⁷Ti se zoveš Židov, oslanjaš se na zakon, hvališ se Bogom, ¹⁸i poznaješ njegovu volju. U zakonu poučen znaš, što je dobro i zlo; ¹⁹i misliš, da si vođa slijepima, svjetlost onima, koji su u tami, ²⁰Odgovornik nerazumnima, učitelj djeci, koji u zakonu ima pravilo spoznanje i istine;

²¹Drugoga učiš, a samoga sebe ne učiš; ²²Propovijedaš, da se ne smije krasti, a kradeš. Veliš, da se ne čini preljuba, a činiš preljubu. Odurni su ti idoli, a kradeš iz hrama; ²³Hvali; se zakonom, a sramotiš Boga prijestupom zakona, ²⁴Jer se krivnjom vašom grdi ime Božje među neznabošcima, kako je pisano.

²⁵Obrezanje koristi, ako zakon držiš. Ako li si prestupnik zakona, obrezanje je tvoje postalo neobrezanje. ²⁶Ako dakle neobrezanik vrši propise zakona, neće li mu se onda neobrezanje smatrati za obrezanje? ²⁷I onaj koji je od roda neobrezan i vrši zakon, osudit će tebe, koji si sa slovima i obrezanjem prestupnik zakona. ²⁸Jer nije onaj Židov, koji je to samo izvana, i nije ono obrezanje, koje biva samo izvana, na tijelu; ²⁹Nego je ono Židov, koji je to iznutra, i obrezanje je obrezanje srca, duhom, a ne slovom. Tu je priznanje, ne od ljudi, nego od Boga.

Rimljanima – 3 glava

¹U čemu je dakle prednost Židova? Ili što koristi obrezanje?

²Mnogo na svaki način. Prvo, što su im povjerena obećanja Božja. ³A što neki od njih ne vjerovali, što je za to? Zar će njihovo nevjerstvo vjernost Božju poništiti? Bože sačuvaj! ⁴Nego je Bog istinit, a čovjek svaki lažac, kao što je pisano: "Da se opravdaš u svojim riječima, i da pobijediš, kad ti stanu suditi."

⁵Ako li nepravda naša Božju pravdu rasvjetljuje, što ćemo reći? Je li Bog nepravedan, kad u srdžbi kazni? kao čovjek govorim.

⁶Bože sačuvaj! Kako bi inače mogao Bog suditi svijetu? ⁷Jer ako je istina Božja po mojoj laži još većma zasjala na slavu njegovu, zašto još i ja kao grješnik da budem osuđen? ⁸I zašto da ne činimo zla, da dođe dobro, kao što nas neki kleveću, da mi to činimo? Njih čeka pravedna kazna.

⁹Što dakle? Nadvisujemo li ih? Nipošto, jer prije kazasmo, da su Židovi i Grci svi pod grijehom, ¹⁰Kao što je pisano: "Nema pravedna, nema nijednoga; ¹¹Nema razumna; nema ga koji traži Boga. ¹²Svi zastraniše, svi se pokvariše; nema ga, koji čini dobro, nema nijednoga. ¹³Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju; otrov je zmijski pod usnama njihovim, ¹⁴Njihova su usta puna kletve i gorčine. ¹⁵Njihove su noge brze da prolijevaju krv. ¹⁶Na putovima je njihovim zator i nevolja; ¹⁷I puta mira ne poznaše. ¹⁸Nema straha Božjega pred očima njihovim."

¹⁹A znamo, da što god zakon govori, govori onima, koji su pod zakonom, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude podvrgnut Bogu; ²⁰Jer se djelima zakona neće opravdati ni jedan čovjek pred njim, jer po zakonu dolazi poznanje grijeha.

²¹A sad se bez zakona očitova pravda Božja, posvjedočena od zakona i od proroka; ²²A pravda Božja po vjeri u Isusa Krista za sve i na sve, koji vjeruju, jer nema razlike; ²³Jer svi sagriješiše i nemaju slave Božje. ²⁴I opravdavaju se zabadava milošću njegovom po otkupu, koji je u Kristu Isusu. ²⁵Njega Bog izloži kao pomirnu žrtvu po vjeri u krvi njegovoj, da pokaže pravdu svoju. ²⁶U svojoj dugotrpnosti bio je naime Bog propustio prije počinjene grijeha, da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme. Tako htjede sam biti pravedan i učiniti pravednim onoga, koji vjeruje u Isusa Krista.

²⁷Gdje je dakle hvalisanje? Isključeno je. Kojim zakonom? Je li onim djela? Ne, nego zakonom vjere. ²⁸Jer sudimo, da se čovjek opravdava vjerom bez djela zakona.

²⁹Ili je Bog samo za Židove? Nije li i za neznabošce Da, i za neznabošce. ³⁰Jer je samo jedan Bog, koji opravdava obrezane iz vjere i neobrezane po vjeri.

³¹Poništavamo li dakle zakon vjere? Bože sačuvaj! Nego zakon utvrđujemo.

Rimljanima – 4 glava

¹Što ćemo dakle reći za Abrahama, oca svojega, da je postigao po tijelu 'l

²Jer ako se je Abraham opravdan djelima, može se hvaliti, ali ne pred Bogom. ³Jer što kaže pismo? Vjerova Abraham Bogu, i uračuna mu se u pravdu." ⁴Ali onome, koji radi, ne računa se plaća po milosti, nego po duga. ⁵A onome, koji ne radi, a vjeruje u onoga, koji opravdava bezbožnika, računa se vjera njegova u pravdu. ⁶Kao što i David veli da je blagoslovljen čovjek, kojemu Bog računa pravdu bez djela:

⁷"Blagoslovljeni, kojima se oprostiše bezakonja, i kojima se grijehi pokriše! ⁸Blagoslovljen čovjek, kojemu Gospodin ne računa grijeha!"

⁹Ovo dakle blaženstvo je li za obrezane ili za neobrezane? Jer kažemo, da se Abrahamu vjera uračuna u pravdu. ¹⁰Kako se dakle uračuna? Ili kad je bio obrezan ili neobrezan? Ne, kad je bio obrezan, nego kad je bio neobrezan. ¹¹I primi znak obrezanja kao pečat pravde, koju je bio postigao vjerom, kad je još bio neobrezan, da bude otac svijetu, koji vjeruju, iako nijesu obrezani, da se i njima uračuna u pravdu, ¹²I da bude otac obrezanih, koji ne samo imaju obrezanje, nego i stupaju stazom vjere, koju je imao otac naš Abraham još prije obrezanja.

¹³Jer obećanje, da bude baštinik svijeta, nije dano Abrahamu ili potomstvu njegovu zakonom, nego pravdom iz vjere. ¹⁴Jer ako bi bili baštinici samo oni, koji su od zakona, to bi bila vjera bez vrijednosti i obećanje ništavo, ¹⁵Jer zakon dovodi samo gnjev: "gdje nema zakona, nema ni prijestupa, ¹⁶Dakle od vjere i stim po milosti. Tako je obećanje tvrdo za sve potomke, ne samo za one, koji imaju zakon, nego i za one, koji imaju vjeru Abrahamovu. ¹⁷On je svima narodima otac pred

Bogom po riječi Pisma: "Postavio sam te ocem mnogim narodima: "Ili njega, koji oživljuje mrtve i zove ono, što nije, kao ono, što jest, on je vjerovao. ¹⁸On je protiv nade vjerovao u nadu, da će biti otac mnogim narodima, kao što mu je bilo rečeno: "Tako će biti potomstvo tvoje." ¹⁹On nije oslabio u vjeri, makar je razabirao, da mu je bilo tijelo već obamrlo – bilo mu je blizu što godina – i da je bilo obamrlo i krilo Sarino. ²⁰U obećanje Božje ne posumnja nevjerovanjem, nego ojača u vjeri i dade slavu Bogu, ²¹I bio je tvrdo osvjedočen, da Bog može i učiniti, što je obećao. ²²Zato se i uračuna njemu u pravdu.

²³A nije pisano samo zbog njega, da mu se uračuna u pravdu, ²⁴Nego i zbog nas, kojima će se uračunati, ako vjerujemo u onoga, koji je uskrsnuo od mrtvih Isusa Krista. Gospodina našega, ²⁵Koji je predan zbog grijeha naših i uskrsnuo zbog opravdanja našega,

Rimljanima – 5 glava

¹Opravdani dakle vjerom imamo mir s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu. ²Po njemu smo i pristup imali vjerom k ovoj milosti, u kojoj stojimo, i hvalimo se nadom slave Božje.

³A ne samo to, nego se hvalimo i nevoljama znajući, da nevolja vodi k strpljivosti; ⁴A strpljivost k iskustvu, a iskustvo k nadi; ⁵A nada se ne sramoti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim, koji je dat nama. ⁶Jer Krist, kad smo još bili slabi, umrije u pravo vrijeme za bezbožnike. ⁷Jer jedva tko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se tko usudio umrijeti. ⁸A Bog pokazuje svoju ljubav k nama, što Krist, kad smo bili još grješnici, umrije za nas. ⁹Mnogo ćemo dakle većma biti po njemu spašeni od gnjeva, kad smo sad opravdani krvlju njegovom. ¹⁰Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina njegova, dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma kao pomireni spasiti u životu njegovu. ¹¹A ne samo to, nego se hvalimo u Bogu po Gospodinu svojemu Isusu Kristu, po kojemu sad primismo pomirenje.

¹²Zato kao što po jednome čovjeku uđe u svijet grijeh, i po grijehu smrt, i tako smrt prijeđe na sve ljude, jer svi sagriješiše, ¹³Jer je grijeh bio u svijetu do zakona; ali se grijeh ne računa, kad nema zakona. ¹⁴Nego je vladala smrt od Adama sve do Moj sija i nad onima, koji ne sagriješiše prijestupom sličnim kao Adam, koji je prilika onoga, koji je imao doći.

¹⁵Ali dar nije tako kao prijestup; jer ako prijestupom jednoga pomriješe mnogi, mnogo se veća milost Božja i dar izli izobilno na mnoge milošću jednoga čovjeka Isusa Krista. ¹⁶I dar nije kao grijeh jednoga: "jer je za grijeh jednoga bio sud na osuđenje, a dar od mnogih prijestupa vodi k opravdanju. ¹⁷Jer ako je zbog prijestupa jednoga vladala smrt po jednome, mnogo će više oni, koji primaju izobilje milosti i dar pravde, u životu vladati po jednome Isusu Kristu.

¹⁸Zato dakle kao što po grijehu jednoga dođe osuđenje na sve ljude, tako i po pravdi jednoga dođe na sve ljude opravdanje život ¹⁹Jer kao što nepokornošću jednoga čovjeka mnogi postadoše grješnici, tako će i pokornošću Jednoga mnogi postati pravednici.

²⁰A zakon dođe uz to, da se umnoži prijestup; jer gdje se je umnožio grijeh, ondje se je još većma umnožila milost, ²¹Da kao što je vladao grijeh za smrt, tako i milost da vlada pravdom za život vječni, po Isusu Kristu, Gospodinu našem.

Rimljanima – 6 glava

¹Što ćemo dakle reci! Zar da ostanemo u grijehu, da se milost umnoži? Bože sačuvaj!

²Jer koji umrijesmo grijehu, kako ćemo još živjeti u njemu? ³Ili zar ne znate, da smo svi mi, koji smo kršteni u Kristu Isusu, u smrt njegovu kršteni? ⁴S njim smo dakle pokopani krštenjem u smrt, da kao što uskrsnu Krist od mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. ⁵Jer kad smo s njim najbliže združeni sličnošću smrti njegove,

bit ćemo i uskrsnućem; ⁶Znajući ovo, da je stari naš čovjek raspet s njime, da se uništi griješno tijelo, te mi ne robujemo grijehu. ⁷Jer koji umrije, oslobodi se od grijeha.

⁸A ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo, da ćemo i živjeti s njim, ⁹Znajući da Krist uskrsnuvši od mrtvih više ne umire, smrt više ne vlada njime. ¹⁰Jer što umrije, grijehu umrije jedanput, a što živi, Bogu živi. ¹¹Tako i vi držite sebe, da ste mrtvi grijehu, a živi Bogu, u Kristu Isusu Gospodinu našem.

¹²Neka ne vlada dakle grijeh u vašemu smrtnom tijelu, da slušate požude njegove. ¹³Niti dajte udova svojih grijehu za oružje nepravde, nego dajte sebe Bogu, kao koji ste uskrsnuli na život od mrtvih, i udove svoje Bogu za oružje pravde. ¹⁴Jer grijeh neće vama ovladati, jer nijeste pod zakonom, nego pod milošću.

¹⁵Što dakle? Zar ćemo griješiti, kad nijesmo pod zakonom, nego pod milošću? Bože sačuvaj! ¹⁶Ne znate li, da kojemu dajete sebe za sluge u pokornost, sluge ste onoga, kojemu se pokoravate, ili grijeha za smrt, ili pokornosti za pravdu? ¹⁷A hvala Bogu, što ste bili robovi grijehu, ali poslušaste od srca ono pravilo nauke, kojemu ste predani. ¹⁸A oslobodivši se od grijeha postadoste sluge pravdi.

¹⁹Kao čovjek govorim zbog vašega tijela, jer kao što dadoste udove svoje u službu nečistoći i bezakonju na bezakonje, tako sad dajte udove svoje u službu pravdi na posvećenje! ²⁰Jer kad ste bili sluge grijehu, bili ste slobodni od pravde. ²¹Kakav dakle onda imadoste plod od onoga, za što se sad stidite? Jer je onome kraj smrt. ²²A sad oslobođeni od grijeha i postavši sluge Božje, imate plod svoj na posvećenje, a kraj život vječni. ²³Jer je plaća za grijeh smrt; a milost Božja: "Život vječni u Kristu Isusu Gospodinu našem.

Rimljanima – 7 glava

¹Ili ne znate, braćo, – jer govorim onima, koji znadu zakon – da zakon vlada nad čovjekom, dok je živ? ²Jer je udata žena privezana zakonom za muža, dok on živi; a ako li je umro muž njezin, razriješena je od zakona muževljega. ³Zato, dok joj je muž živ, zvat će se preljubočnica, ako pođe za drugoga muža; a ako joj umre muž, prosta je od zakona, da ne bude preljubočnica, ako pođe za drugoga muža.

⁴Dakle, braćo moja, i vi umrijeste zakonu tijelom Kristovim, da budete drugoga, onoga, što uskrsnu od mrtvih, da plod donesemo Bogu. ⁵Jer kad smo bili u tijelu, strasti griješne, što ih je upaljivao zakon, djelovale su u udima našim, da se donosi plod smrti. ⁶A sad se oslobodismo od zakona, koji nas je držao, da služimo u novome duhu, a ne u starini slova.

⁷Što ćemo dakle reći? Je li zakon grijeh? Bože sačuvaj! Nego ja grijeha nijesam poznao osim po zakonu; jer nijesam znao za požudu, da zakon nije govorio: "Ne želi!" ⁸A grijeh uze prigodu po zapovijedi i načini u meni svaku želju; jer je grijeh bez zakona mrtav. ⁹A ja sam živio nekad bez zakona; a kad dođe zapovijed, grijeh oživje. ¹⁰A ja umrijeh; i nađe se, da mi je zapovijed bila za smrt, a trebala me je voditi k životu. ¹¹Jer grijeh uzevši prigodu po zapovijedi prevari me, i ubi me njome. ¹²Tako je dakle zakon svet, i zapovijed sveta i pravedna i dobra.

¹³Što je dakle dobro meni zar postade smrt? Bože sačuvaj! Nego grijeh, da se pokaže grijeh, dobrom učini nu smrt, da bude grijeh odviše griješan zapovijeđu. ¹⁴Jer znamo, da je zakon duhovan a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh. ¹⁵Jer ne znam, što činim, jer ne činim ono, što hoću, nego na što mrzim, ono činim. ¹⁶Ako li ono činim, što neću, hvalim zakon, da je dobar. ¹⁷A to ja sad više ne činim, nego grijeh, koji stanuje u meni. ¹⁸Jer znam, da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojemu, jer htjeti imam u sebi, ali učiniti dobro, ne nalazim.

¹⁹Jer dobro, što hoću, ne činim, nego zlo, što neću, ono činim. ²⁰A kad činim ono, što neću, već ja to ne činim, nego grijeh, koji stanuje u meni.

²¹Nalazim dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni.

²²Jer imam radost u zakonu Božjemu po unutrašnjem čovjeku, ²³Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se protivi zakonu uma mojega i zarobljava me zakonom grijeha, koji je u udima mojim.

²⁴Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od tijela smrti ove? ²⁵Hvala Bogu po Isusu Kristu, Gospodinu našem! Tako dakle ja sam umom služim zakonu Božjemu, a tijelom zakonu grijeha.

Rimljanima – 8 glava

¹Nikakve dakle sad nema osude onima, koji su u Kristu Isusu i ne hode po tijelu. ²Jer zakon Duha, koji daje život u Kristu Isusu, oslobodio me je od zakona grijeha i smrti. ³Jer što je bilo zakonu nemoguće, jer je bio oslabljen zbog tijela, posla Bog Sina svojega u obličju tijela grješnoga, i zbog grijeha osudi grijeh u tijelu, ⁴Da se pravda zakona ispuni u nama, koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu.

⁵Jer koji su po tijelu, tjelesno misle, a koji su po Duhu, duhovno misle.

⁶Jer mudrost tijela smrt je, a mudrost Duha život je i mir. ⁷Jer mudrost tijela neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, a niti može. ⁸A koji su u tijelu, ne mogu ugoditi Bogu.

⁹A vi nijeste u tijelu, nego u Duhu, ako doista Duh Božji stanuje u vama. A ako tko nema Duha Kristova, on nije njegov. ¹⁰A ako je Krist u vama, tijelo je mrtvo zbog grijeha, a duh živi zbog pravde. ¹¹A ako li stanuje u vama Duh onoga, koji je uskrsnuo Isusa, onaj, koji je uskrsnuo Isusa Krista od mrtvih, oživjet će i vaša smrtna tjelesa Duhom svojim, koji stanuje u vama.

¹²Tako dakle, braćo, nijesmo dužnici tijelu, da po tijelu živimo. ¹³Jer

ako živite po tijelu, umrijet ćete; ako li Duhom djela tjelesna umrtvite, živjet ćete. ¹⁴Jer koji se god vladaju po Duhu Božjemu, oni su sinovi Božji. ¹⁵Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite, nego primiste Duha posinjenja, u kojem vapijemo: "Aba, Oče!" ¹⁶Ovaj Duh svjedoči našem duhu, da smo djeca Božja. ¹⁷A kad smo djeca, i baštinici smo: "baštinici, a subaštinici Kristovi, jer ako s njim trpimo, da se s njim i proslavimo.

¹⁸Jer mislim, da trpljenja sadašnjega vremena nijesu ništa prema slavi, koja će se objaviti na nama.

¹⁹Jer čekanje stvorenja jedva čeka na objavljene sinova Božjih. ²⁰Jer je stvorenje podvrgnuto prolaznosti, ne od svoje volje, nego zbog onoga, koji ga podvrgnu nadi, ²¹Da će se i samo stvorenje osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece Božje. ²²Jer znamo, da sve stvorenje uzdiše, i tuži s nama do sada. ²³A ne samo ono, nego i mi sami, koji imamo prvine Duha, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenje, otkupljenje tijela svojega ²⁴Jer se nadom spasismo. A nada, koja se vidi, nije nada; jer što tko vidi, kako će se tome nadati? ²⁵Ako li se nadamo onome, što ne vidimo, čekamo sa strpljivošću.

²⁶A tako i Duh pomaže nam u našoj slabosti; jer ne znamo, za što ćemo se moliti, kao što treba, nego sun Duh, moli se za nas uzdisanjem neiskazanim. ²⁷A onaj, koji ispituje srca zna, što je želja Duha, jer po volji Božjoj moli se za svete.

²⁸A znamo, da onima, koji ljube Boga, sve okreće Bog na dobro, onima, koji su pozvani po odluci. ²⁹Jer koje naprijed poznade, one i predodredi, da budu jednaki obličju Sina njegova, da on bude prvorodeni među mnogom braćom. ³⁰A koje predodredi, one i pozva; a koje pozva, one i opravda; a koje opravda, one i proslavi.

³¹Što ćemo dakle reći na ovo? Ako je Bog za nas, tko će na nas? ³²Koji dakle svojega vlastitog Sina nije sačuvao, nego ga je predao za sve

nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje! ³³Tko će optužiti izabrane Božje? Bog je, koji ih opravdava. ³⁴Tko će osuditi? Krist Isus, koji je umro, pa još i uskrsnuo, koji je s desne strane Bogu, koji nas i zagovara. ³⁵Tko će nas rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu? Nevolja? ili tjeskoba? ili progonstvo? ili glad? ili golotinja? ili pogibao? ili mač? ³⁶Kao što je pisano: "Zbog tebe nas ubijaju po cijeli dan; drže nas kao ovce, koje su za klanje." ³⁷Ali u svemu ovome pobjeđujemo zbog onoga, koji nas je ljubio. ³⁸Jer sam uvjeren, da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sila, ³⁹Ni visina, ni dubina, ni drugo kakvo stvorenje ne može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.

Rimljanima – 9 glava

¹Istinu govorim u Kristu, ne lažem, savjest moja to mi svjedoči u Duhu Svetom: ²Da mi je vrlo žao, i srce me boli bez prestanka. ³Jer bih želio da ja sam budem odvučen od Krista za braću svoju, što su mi rod po tijelu. ⁴Oni su Izraelci, imaju posinjenje i slavu, i zavjete i zakonodavstvo, i bogoštovlje i obećanja; ⁵Njihovi su oci, i od njih je Krist po tijelu, koji je nada sve Bog blagoslovljen u vijeke. Amen.

⁶A ne kao da bi bila propala Riječ Božja, jer nijesu svi Izraelci, koji su od Izraela. ⁷Niti su svi djeca, koji su potomci Abrahamovi, nego: "U Izaku zvat će se potomstvo tvoje." ⁸To jest, nijesu ono djeca Božja, što su po tijelu djeca, nego djeca obećanja računaju se u potomstvo, ⁹Jer je ovo riječ obećanja: "U ovo vrijeme doći ću, i Sara imat će sina." ¹⁰A ne samo ona, nego i Rebeka, koja je začela od jednoga, Izaka oca našega. ¹¹Jer dok se još nijesu bili rodili, ni učinili ni dobra ni zla, da ostane Božja odluka po izboru, ¹²Koja nije zbog djela, nego zbog onoga, koji poziva, bilo joj se reklo: "Veći će služiti manjemu." ¹³Kao što je pisano: "Jakova sam ljubio, a na Ezava zamrzio."

¹⁴što ćemo dakle reći: "Zar je nepravda u Boga? Bože sačuvaj. ¹⁵Jer Mojsiju govori: "Koga ću pomilovati, pomilovat ću, i kojemu ću se

smilovati, smilovat ću se." ¹⁶Tako dakle niti stoji do onoga, koji hoće, niti do onoga, koji trči, nego do Boga, koji se smiluje. ¹⁷Jer Pismo govori Faraonu: "Zato sam te upravo podigao, da na tebi pokažem silu svoju, da se razglasi ime moje po svoj zemlji." ¹⁸Tako dakle kojemu hoće, smiluje se, a koga hoće, učini otvrdnutim,

¹⁹Reći ćeš mi dakle: "Što onda još kori? Jer tko se može protiviti volji njegovoj?"

²⁰O čovječe, tko si ti, da pregovaraš Bogu Zar da rukotvorina govori majstoru svojemu: "Što si me tako načinio?" ²¹Ili zar lončar nema vlasti nad glinom, da od iste tvari načini jednu posudu za čast, a drugu za sramotu? ²²Što dakle ako je Bog posude gnjeva, što su pripravljene za propast, podnio s mnogom strpljivošću, da pokaže na njima gnjev SVOJ i objavi silu svoju? ²³I ako na posudama milosrđa, Što ih je predodredio za slavu, hoće da pokaže bogatstvo milosti svoje? ²⁴K ovima on nas zove, ne samo od Židova, nego i od neznabožaca. ²⁵Kod Hosea govori: "Nazvat ću narodom svojim koji nije narod moj; i neljubljen u ljubljenu, i nepomilovanu pomilovanom." ²⁶I dogodit će se na mjestu gdje im je rečeno: "Vi nijeste narod moj, kamo će se nazvati sinovi Boga živoga." ²⁷A Izaija viče za Izraela: "Ako bi bio broj sinova Izraelovih poput pijeska morskoga, samo će ostatak spasiti." ²⁸Jer će potpuno i brzo riječ svoju ispuniti Gospodin u pravdi; jest, brzo će je izvršiti na zemlji." ²⁹Isto je tako prorekao Izaija: "Da nam nije Gospodin nad vojskama ostavio ostatka, bili bismo kao Sodoma i slični Gomori."

³⁰Što ćemo dakle reći? Da su neznabošci, koji nijesu išli za pravdom, postigli pravdu, i to pravdu od vjere. ³¹A Izrael, koji je išao za zakonom pravde, nije dostigao Zakona. ³²Zašto? Jer nije tražio pravde iz vjere, nego iz djela. Zato se spotakoše na kamen spoticanja. ³³Kao što je pisano: "Evo mećem u Sionu kamen da se spotaknu hridinu da padnu; ali tko vjeruje u njega, neće se postidjeti."

Rimljanima – 10 glava

¹Braćo, želja je mogega srca i molitva Bogu za spasenje njihovo. ²Jer im svjedočim, da imaju i revnost za Boga, ali ne po pravom po razumijevanju. ³Jer ne poznajući pravde Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde, ne pokoriše se pravdi Božjoj.

⁴Jer je Krist svršetak zakona za opravdanje svakomu, koji vjeruje. ⁵Jer Mojsije piše za pravdu, koja je od zakona: "Tko je čini, živjet će u njoj." ⁶A pravda, koja je od vjere, ovako govori: "Nemoj reći u srcu svojemu: Tko će uzići na nebo?" to jest, da svede Krista; ⁷Ili: "Tko će ući u bezdan?" to jest, da izvede Krista iz mrtvih. ⁸Ali što govori? "Blizu ti je riječ, u ustima tvojim i u srcu tvojemu," to jest riječ vjere, koju propovijedamo. ⁹Jer ako priznaješ ustima svojim, da je Isus Gospodin, i vjeruješ u srcu svojemu, da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit će spašen. ¹⁰Jer se srcem vjeruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje. ¹¹Jer kaže Pismo: "Svaki, koji vjeruje u njega, neće se postidjeti." ¹²Jer nema razlike među Židovom i Grkom; jer je isti Gospodin sviju, bogat za sve, koji ga zazivaju. ¹³Jer "kojigod bude zazivao ime Gospodnje, spasit će se."

¹⁴Kako će dakle zazivati onoga, u koga ne vjeruju? Ili kako će vjerovati u onoga, koga nijesu čuli. A kako će čuti bez propovjednika? ¹⁵A kako će propovijedati, ako ne budu poslani? Kao što je pisano: "Kako su krasne na noge glasnika radosti, koji navješćuju mir, koji donose radosnu vijest dobra!" ¹⁶Ali svi ne poslušашe evanđelja; jer Izaija govori: "Gospodine, tko vjerova našem propovijedanju?" ¹⁷Dakle vjera je od propovijedanja, a propovijedanje riječju Kristovom.

¹⁸Nego velim: "Zar nijesu čuli?" Dapače po svoj zemlji otide glas njihov, i do granica čitavoga svijeta riječi njihove."

¹⁹Nego velim: Zar nije razumio Izrael? Prvi Mojsije govori: "Ja ću izazvati vaš ljubomor proti narodu, koji nije narod, nerazumnim

narodom razdražit ću vas." ²⁰A Izaija govori smjelo: "Nadoše me oni, koji me nijesu tražili, i javih se onima, koji za mene nijesu pitali." ²¹A Izraelu govori: "Cijeli dan sam pružao ruke svoje k narodu, koji je tvrdokoran i nepokoran."

Rimljanima – 11 glava

¹Velim dakle: "Zar je Bog odbacio narod svoj Bože sačuvaj, jer sam i ja Izraelac, potomak Abrahamov, od koljena Benjaminova. ²Nije odbacio Bog naroda svojega, što ga je naprijed izabrao. Ili ne znate, što veli Pismo o Iliji, kako se tuži Bogu na, Izraela? ³"Gospodine, proroke tvoje pobiše, žrtvenike tvoje porušiše, i ja ostadoh sam, i traže dušu moju." ⁴A što mu veli Božji odgovor? "Ostavio sam sebi sedam tisuća ljudi, koji ne prignuše koljena pred Baalom." ⁵Tako se je dakle i u sadašnje vrijeme ostatak spasio po izboru milosti. ⁶A ako je po milosti, onda nije više od djela, inače milost ne bi više bila milost.

⁷Što dakle? Što je tražio Izrael, ono nije dobio, a izabrani su dobili; a ostali su zaslijepili, ⁸Kao što je pisano: "Dade im Bog duha nesvjestice, oči, da ne vide, uši, da ne čuju, sve do današnjega dana." ⁹I David veli: "Neka bude stol njihov zamka i mreža, i spotaknuće i odmazda njima. ¹⁰Neka potamne oči njihove, da ne vide, i leđa njihova jednako neka su pognuta!"

¹¹Velim dakle: Spotakoše li se da padnu? Bože sačuvaj! Nego njihovim padom postade spasenje neznabošcima, da ih potakne na natjecanje. ¹²A ako je pad njihov postao bogatstvo svijetu, i gubitak njihov bogatstvo neznabošcima, koliko onda više njihov puni broj! ¹³A vama velim neznabošcima: Dok sam ja apostol neznabožaca, hoću da slavim svoju službu; ¹⁴Ne bih li kako izazvao na natjecanje svoje suplemenike i spasio nekoje od njih. ¹⁵Jer ako je odbačenje njihovo izmirenje svijeta, što će istom biti njihovo primanje, negoli život od mrtvih? ¹⁶Ako je kvasac svet, to je i tijesto; i ako je korijen svet, to su i grane. ¹⁷Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina,

pricijepio si se na njih; i postao si zajedničar u korijenu i u masnoči masline; ¹⁸Ne hvali se proti granama; a ako li se hvališ, ne nosiš ti korijena, nego korijen tebe.

¹⁹Reći ćeš dakle: Odlomiše se grane, da se ja pricijepim.

²⁰Dobro. Zbog nevjerstva odlomiše se, a ti stojiš zbog vjere. Ne ponosi se, nego se boj! ²¹Jer kad Bog nije rođenih grana sačuvao, da i tebe kako ne sačuva.

²²Gledaj dakle dobrotu i strogost Božju: strogost proti onima koji padoše, a prema sebi dobrotu Božju, ako ostaneš u dobroti; inače i ti ćeš biti odsječen. ²³A i oni, ako ne ostanu u nevjerstvu, pricijepit će se, jer ih Bog može opet pricijepiti, ²⁴Jer ako si ti odsječen od rođene divlje masline i pricijepio se na nerođenu pitomu maslinu, a kamoli oni, koji će se pricijepiti na rođenu svoju maslinu!

²⁵Jer vam, braćo, neću zatajiti tajne ove, da sami sebe smatrate mudrima, jer sljepoća pade na jedan dio Izraela, dok ne uđu neznabošci u punom broju. ²⁶I tako će se spasiti sav Izrael, kao što je pisano: "Doći će od Siona Spasitelj i odvratit će bezbožnost od Jakova. ²⁷I ovo im je od mene zavjet, kad oduzmem njihove grijeha."

²⁸Po evanđelju dakle neprijatelji su zbog vas; a po izboru ljubimci zbog otaca. ²⁹Jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv. ³⁰Jer kao što ste i vi nekada bili nepokorni Bogu, a sad ste postigli milosrđe zbog njihove nepokornosti. ³¹Tako se i ovi sad ne pokoriše zbog vašega pomilovanja, da i oni postignu milosrđe. ³²Jer je Bog zatvorio sve u nepokornost, da se smiluje svima.

³³O dubino bogatstva i mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi! ³⁴Jer tko upoznade misao Gospodnju? Ili tko mu bi savjetnik? ³⁵Ili tko mu unaprijed što dade da mu se vrati? ³⁶Jer je od njega i po njemu i u njemu sve. Njemu slava u

vijeke! Amen.

Rimljanima – 12 glava

¹Zaklinjem vas dakle, braćo, milosrđem Božjim, da prikazete tjelesa svoja za žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; tako da vaša služba Božja bude duhovna. ²Ne izjednačujte se s ovim svijetom, nego se promijenite obnovljenjem mišljenja svojega, da kušate, što je volja Božja, što je dobro, ugodno i savršeno.

³Jer po milosti, koja je meni dana, kažem svakome, koji je među vama, da ne misli o sebi više, nego što valja misliti, nego da misli o sebi čedno, svaki po onoj mjeri vjere, koju mu je Bog udijelio. ⁴Jer kao što u jednom tijelu imamo mnoge udove, a udovi svi nemaju isti posao, ⁵Tako smo mnogi jedno tijelo u Kristu, a pojedini udovi jedan drugome.

⁶A imamo različite darove po milosti, koja nam je dana: ako proročanstvo, neka bude po mjeri vjere; ⁷Ako li službu, neka služi; ako je učitelj, neka uči; ⁸Ako opominje, neka opominje, koji daje, neka daje pošteno, koji upravlja, neka se brine; koji čini milosrđe, neka čini radosno!

⁹Ljubav neka je bez pretvaranja; mrzeći na zlo prijanjajte uz dobro; ¹⁰Bratskom ljubavi ljubite jedan drugoga; poštovanjem jedan drugoga pretječite; ¹¹U revnosti ne budite lijeni; u duhu budite ognjeni; Gospodinu služite; ¹²Nadom se veselite; u nevolji budite strpljivi; u molitvi budite postojani; ¹³Potrebe sa svetima dijelite; gostoljubivost revno njegujte!

¹⁴blagoslivljajte one, koji vas progone: blagoslivljajte, a ne kunite! ¹⁵Radujte se s onima, koji se raduju, plačite s onima, koji plaču; ¹⁶Budite jedne misli među sobom; ne mislite o visokim stvarima, nego se držite niskih! Ne držite sami sebe mudrima! ¹⁷Nikome ne vraćajte zla za zlo; nastojte oko dobra ne samo pred Bogom, nego i pred svim

ljudima; ¹⁸Ako je moguće, koliko je do vas, imajte mir sa svim ljudima;

¹⁹Ne osvećujte se sami, ljubljени, nego podajte mjesto gnjevu, jer je pisano: "Moja je osveta, ja ću vratiti", govori Gospodin. ²⁰Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to, ugljevlje ognjeno skupit ćeš na glavu njegovu. ²¹Ne daj, da te zlo nadvlada, nego nadvladaj zlo dobrim!

Rimljanima – 13 glava

¹Svaka duša neka se pokorava višim vlastima, jer nema vlasti, da nije od Boga; a što su, od Boga su postavljene. ²Tko se dakle protivi vlasti, protivi se naredbi Božjoj. A koji se protive, navući će osudu na sebe; ³Jer vladaoci nijesu strah dobru djelu, nego zlu. A hoćeš li da se ne bojiš vlasti: čini dobro, i imat ćeš hvalu od nje; ⁴Jer je sluga Božji tebi za dobro. Ako li zlo činiš, boj se; jer uzalud ne nosi mača, jer je sluga Božji, i kazni onoga, koji zlo čini. ⁵Zato se valja pokoravati ne samo rali kazne, nego i zbog savjesti. ⁶Jer zato i poreze plaćate; jer su sluge Božje, koje se time bave. ⁷Podajte dakle svima što ste dužni: komu porez, porez; kojemu carinu, carinu; kojemu strah, strah; kojemu čast, čast.

⁸Ne budite nikome ništa dužni, osim da ljubite jedan drugoga; jer koji ljubi bližnjega, ispunio je zakon. ⁹Jer zapovijedi: "Ne čini preljube! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Ne želi požudno! I svaka druga zapovijed u ovoj se riječi sadrži: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe!" ¹⁰Ljubav ne čini zla bližnjemu. Ljubav je dakle izvršenje zakona.

¹¹I znajući ovo vrijeme, da je već čas, te mi ustanemo od sna; jer je sad bliže naše spasenje, negoli kad vjerovismo. ¹²Noć prođe, a dan se približi. Odbacimo dakle djela tmine, a obucimo se u oružje svijetla! ¹³Hodimo pošteno kao po danu, ne u raskošnim gozbama i pijankama, e u nečistoći i raspuštenosti, ne u svađi i zavisti; ¹⁴Nego se obucite u Gospodina Isusa Krista, i ne brinite se za tijelo, da ugodite njegovim

požudama!

Rimljanima – 14 glava

¹A slaboga u vjeri primajte lijepo, a da ne sudite o mišljenju njegovu.

²Jer jedan vjeruje, da smije sve jesti, a koji je slab, jede zelje. ³Koji jede, neka ne prezire onoga, koji ne jede, i koji ne jede, neka ne osuđuje onoga, koji jede, jer ga je Bog primio, ⁴Tko si ti, koji sudiš tuđemu slugi? On svojemu gospodaru stoji ni pada; a stajat će, jer ga može Gospodin podignuti.

⁵Jer jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki: svaki neka je uvjeren za svoju misao!

⁶Koji na dan pazi, zbog Gospodina pazi; i koji jede, zbog Gospodina jede, jer zahvaljuje Bogu. I koji ne jede, zbog Gospodina ne jede, i zahvaljuje Bogu. ⁷Jer ni jedan od nas ne živi samomu sebi, i ni jedan ne umire samomu sebi. ⁸Jer ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Ako dakle živimo, ili ako umiremo, Gospodnji smo. ⁹Jer zato Krist umrije i oživje, da zavlada i mrtvima i živima.

¹⁰A ti zašto sudiš brata svojega ni ti zašto prezireš brata svojega? Jer svi ćemo stajati pred sudom Božjim. ¹¹Jer je pisano: "Tako živ ja, govori Gospodin, meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik slaviti Boga." ¹²Tako će dakle svaki od nas dati Bogu račun za sebe.

¹³Zato ne sudimo više jedan drugoga; nego ovo većma mislite, da ne postavljate bratu spoticanja ili biti uzrok povoda za zlo!

¹⁴Znam i uvjeren sam u Gospodinu Isusu, da ništa nije nečisto po sebi, osim onomu, koji misli, da je što nečisto, onomu je nečisto. ¹⁵A ako je brat tvoj zbog jela žalostan, već ne postupaš po ljubavi. Ne upropašćuj

jelom svojim onoga, za kojega je Krist umro!

¹⁶Dakle neka se ne psuje vaše dobro! ¹⁷Jer kraljevstvo Božje nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome. ¹⁸Jer tko u ovome služi Kristu, ugodan je Bogu i mio ljudima. ¹⁹Tako dakle starajmo se za ono, što promiče mir, i potičimo jedan drugoga na dobro! ²⁰Ne ruši djela Božjega zbog jela; jer je sve čisto; nego je zlo za čovjeka, koji jede sa spoticanjem. ²¹Dobro je ne jesti mesa, i vina ne niti, i ono ne činiti, na što se tvoj brat spotiče, ili se smučuje, ili slabi.

²²Imaš vjere? Imaj je sam za sebe pred Bogom! Blagoslovljen je, koji sam sebe ne sudi za ono, što nađe za pravo! ²³A koji sumnja, ako jede, osuđen je, jer ne radi po vjeri. A sve, što ne biva po vjeri, jest grijeh.

Rimljanima – 15 glava

¹A dužni smo mi jaki slabosti slabih nositi, i ne sebi ugađati. ²Svaki od nas neka ugađa bližnjemu, da napreduje u dobru. ³Jer i Krist nije ugađao sebi, nego kao što je pisano: "Pogrde onih, koji tebe grde, padoše na me." ⁴Jer što god je pisano, pisano je za našu nauku, da strpljivošću i utjehom Pisma nadu imamo. ⁵A Bog strpljivosti i utjehe neka vam dadne, da složno mislite među sobom po Kristu Isusu, ⁶Da jednodušno jednim ustima slavite Boga i Oca Gospodina našega Isusa Krista. ⁷Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Krist primio vas na slavu Božju.

⁸Jer kažem, da je Krist Isus bio sluga obrezanja zbog istinitosti Božje, da potvrdi obećanje ocima; ⁹A neznabošci da slave Boga zbog milosrđa, kao što je pisano: "Zato ću te slaviti među narodima Gospodine, i pjevat ću imenu tvojemu." ¹⁰I opet govori: "Veselite se, narodi, s narodom njegovim!" ¹¹I opet: "Hvalite Gospodina, svi narodi, i neka ga slave svi puci!" ¹²I opet Izaija govori: "Bit će korijen Jesejev, i koji će ustati da vlada nad narodima, u njega će se uzdati narodi." ¹³A Bog nade neka vas napuni svake radosti i mira u vjeri, da obilujete u

nadi jakošću Duha Svetoga!

¹⁴A ja sam i sam uvjeren za vas, braćo moja, da ste i sami puni dobrote, napunjeni svakoga znanja, da možete jedan drugoga opominjati. ¹⁵A pisao sam vam braćo dijelom slobodnije, da vam napomenem zbog milosti, koja mi je dana od Boga, ¹⁶Da budem sluga Krista Isusa za narode, izvršujući svetu službu evanđelja Božjega, da bude prinos naroda ugodan i posvećen u Duhu Svetome.

¹⁷Imam dakle slavu u Kristu Isusu kod Boga. ¹⁸Jer ne smijem govoriti što o onome, što Krist nije učinio po meni, da obratim narode riječju i djelom, ¹⁹U sili znaka i čudesa, u sili Duha Svetoga, tako da sam od Jerusalema i naokolo sve do Ilirika napunio evanđeljem Kristovim. ²⁰I tako sam se trudio, da ne propovijedam evanđelja ondje, gdje se je već spominjao Krist, da ne gradim na tuđemu temelju, ²¹Nego kao što je pisano: "Kojima nije javljeno za njega vidjet će; i koji nijesu čuli, razumjet će."

²²Zbog čega sam mnogo puta bio spriječen da dođem k vama. ²³A sad više ne imajući mjesta u ovim krajevima, a imajući želju već od mnogo godina da dođem k vama. ²⁴Kad pođem u Španjolsku, nadam se, da ću prolazeći vidjeti vas, i vi ćete me otpratiti onamo, kad se najprije ponešto naužijem vas.

²⁵A sad idem u Jerusalem, da poslužim svetima. ²⁶Jer Makedonija i Ahaja nađoše za dobro da skupe neki prinos za siromahe svetih, koji su u Jerusalemu. ²⁷Oni nađoše to za dobro, i dužnici su njihovi, jer kad neznabošci dobiše dio njihovih duhovnih dobara, dužni su njima i svojim zemaljskim poslužiti. ²⁸Kad ovo dakle svršim i ovaj im plod izručim, zaputit ću preko vas u Španjolsku. ²⁹A znam, da kad dođem k vama, doći ću s obiljem blagoslova evanđelja Kristova.

³⁰Molim vas dakle, braćo, zaradi Gospodina našega Isusa Krista i zaradi ljubavi Duha Svetoga: Pomozite mi u borbi molitvama za me k

Bogu. ³¹Da se izbavim od nevjernika u Judeji, i da služba moja u Jerusalemu bude ugodna svetima; ³²Da s radošću dođem k vama po volji Božjoj, i okrijepim se s vama.

³³A sada Bog mira neka bude s svima vama! Amen.

Rimljanima – 16 glava

¹A preporučujem vam Febu, sestru našu, koja je u službi crkve u Kenhreji, ²Da i e primite u Gospodinu, kako dolikuje svetima, i da joj budete u pomoći u svemu, što od vas zatreba; jer je i ona pomogla mnogima i samome meni.

³Pozdravite Prisku i Akvilu, suradnike moje u Kristu Isusu, ⁴Koji za dušu moju vrat svoj položiše, kojima ne ja jedini zahvaljujem, nego i sve crkve neznabožačke, ⁵I domaću crkvu njihovu. Pozdravite mojega ljubljenoga Epeneta, koji je prvenac Azije za Krista! ⁶Pozdravite Mariju, koja se je mnogo trudila za vas! ⁷Pozdravite Andronika i Juniju, moje rođake i moje drugove u sužanjstvu, koji su ugledni među apostolima, koji i prije mene vjerovali su u Krista! ⁸Pozdravite mojega u Gospodinu ljubljenog Amplijata! ⁹Pozdravite Urbana, pomoćnika našega u Kristu, i mojega ljubljenog Stahisa! ¹⁰Pozdravite Apela, prokušanoga u Kristu! Pozdravite ukućane Aristobulove! ¹¹Pozdravite Herodiona, rođaka mojega! Pozdravite ukućane Narcisove, koji su u Gospodinu! ¹²Pozdravite Trifenu i Trifozu, koje se trude u Gospodinu! Pozdravite Persidu ljubeznu, koja se je mnogo trudila u Gospodinu! ¹³Pozdravite Rufa, izabranoga u Gospodinu, i majku njegovu i moju! ¹⁴Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Hermasa, Patrobu, Hermesa i braću, koja su s njima! ¹⁵Pozdravite Filologa i Juliju, Nereja i sestru njegovu, i Olimpu, i sve svete, koji su s njima! ¹⁶Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim! Pozdravljaju vas sve crkve Kristove.

¹⁷A molim vas, braćo, da pazite na one, koji čine razmirice i smutnje protiv nauka, koji vi naučiste, i klonite se njih! ¹⁸Jer ovakvi ne služe

Gospodinu našem Kristu, nego svojemu truhu; i slatkim riječima i blagoslovima zavode srca bezazlenih.

¹⁹Vaša se je poslušnost razglasila posvuda; zato se radujem za vas; ali želim, da ste vi mudri na dobro, a bezazleni za zlo. ²⁰A Bog mira satrt će skoro sotonu pod nogama vašim. Milost Gospodina našega Isusa Krista s vama!

²¹Pozdravlja vas Timotej, suradnik moj, i Lucije, i Jason i Sosipater, rođaci moji. ²²Pozdravljam vas ja Tercije, koji napisa ovu poslanicu, u Gospodinu. ²³Pozdravlja vas Gaj, domaćin moj i cijele crkve. Pozdravlja vas Erast, blagajnik gradski, i brat Kvart.

²⁴Milost Gospodina našega Isusa Krista sa svima vama! Amen.

²⁵A onome, koji vas može utvrditi po evanđelju mojemu i propovijedanju Isusa Krista, po objavljenju tajne, koja je bila skrivena od vječnih vremena, ²⁶A sad se javila i kroz Pisma proročka upoznala, po zapovijedi vječnoga Boga, da se pokore vjeri svi narodi, ²⁷Jedinome mudrome Bogu, po Isusu Kristu, njemu čast i slava u vijeke vjekova! Amen.

1 Korinćanima

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#), [14](#), [15](#), [16](#)

1 Korinćanima – 1 glava

¹Pavao, voljom Božjom pozvani apostol Isusa Krista, i brat Sosten, ²crkvi Božjoj u Korintu, posvećenima u Kristu Isusu, pozvanima svetima, sa svima, koji zazivaju ime Gospodina našega Isusa Krista na svakome mjestu, njihovu i našem. ³Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista!

⁴Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za vas, što vam je dana milost Božja u Kristu Isusu, ⁵Te se u svemu obogatiste u njemu, u svakoj riječi i svakomu znanju, ⁶Kao što se svjedočanstvo o Kristu utvrdilo u vama; ⁷Tako da nemate nedostatka ni u jednoj milosti vi, koji čekate objavljenje Gospodina našega Isusa Krista, ⁸Koji će vas i utvrditi sve do kraja, da budete bez krivnje na dan Gospodina našega Isusa Krista. ⁹Vjeran je Bog, koji vas pozva u zajednicu Sina svojega Isusa Krista, Gospodina našega.

¹⁰A molim vas, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista, da svi jednako govorite, i da ne budu među vama razdor, nego da budete savršeni u istom osjećanju i u istom mišljenju.

¹¹Jer mi je javljeno za vas, braćo moja, od Klojinih ukućana, da su prepiranja među vama. ¹²A to kažem, da svaki od vas govori: "Ja sam Pavlov", "a ja sam Apolov", "a ja sam Kefin", "a ja sam Kristov."

¹³Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao rasset za vas? Ili ste u ime Pavlovo kršteni? ¹⁴Hvala Bogu, što nikoga od vas nijesam krstio, osim

Krispa i Gaja, ¹⁵Da ne rekne tko, da ste kršteni u moje ime. ¹⁶A krstio sam i Stefaninu kuću; dalje ne znam, jesam li koga drugoga krstio. ¹⁷Jer Krist nije poslao mene da krstim, nego da propovijedam evanđelje ne mudrim riječima, da ne izgubi silu križ Kristov.

¹⁸Jer je riječ o križu ludost onima, koji propadaju, a nama, koji se spasavamo, sila Božja. ¹⁹Jer je pisano: "Uništiti ću mudrost mudrih i odbaciti ću razum razumnih." ²⁰Gdje je mudrac? Gdje je književnik? Gdje je istraživač ovoga svijeta? Nije li učinio Bog mudrost ovoga svijeta ludošću? ²¹Jer, kako u mudrosti Božjoj ne upozna svijet mudročću Boga, bila je Božja volja, da ludošću propovijedanja spasi one, koji vjeruju.

²²Jer i Židovi traže znake, i Grci traže mudrost; ²³A mi propovijedamo Krista rassetoga, Židovima spotaknuće, a neznabošcima ludost, ²⁴A onima, koji su pozvani, i Židovima i Grcima, Krista, Božju silu i Božju mudrost. ²⁵Jer je "ludost" Božja mudrija od ljudi, "Slabost" je Božja jača od ljudi.

²⁶Jer gledajte zvanje svoje, braćo, da nema ni mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo silnih, ni mnogo plemenitih; ²⁷Nego što je ludo pred svijetom, izabra Bog, da posrami mudre, i što je slabo pred svijetom, otkupi Bog, da posrami jako; ²⁸I što je neplemenito pred svijetom i prezreno, izabra Bog, i ono, što nije, da uništi ono, što jest, ²⁹Da se ne hvali ni jedan čovjek pred Bogom. ³⁰Od njega ste vi u Kristu Isusu, koji nam posta mudrost od Boga i pravda i posvećenje i otkup, ³¹Da, kao što je pisano: "Tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali!"

1 Korinćanima – 2 glava

¹I ja, kad dođoh k vama, braćo, ne dođoh s visokim govorom ili mudročću, da vam navješćujem svjedočanstvo Božje. ²Jer nijesam mislio, da znam što među vama, osim Isusa Krista, i to rassetoga. ³I ja sam bio među vama u slabosti i u strahu i u mnogom drhtanju. ⁴I govor

moj i propovijedanje moje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile, ⁵Da vjera vaša ne bude u mudrosti ljudskoj, nego u sili Božjoj.

⁶Ali mudrost govorimo među savršenima, a ne mudrost ovoga svijeta, ni knezova ovoga svijeta, koji prolaze, ⁷Nego govorimo mudrost Božju u tajnosti skrivenu, koju predodredi Bog prije vjekova za slavu našu.

⁸Ove ni jedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao, jer da su je poznali, ne bi Gospodina slave raspeli. ⁹Nego kao što je pisano: "Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, ni u srce čovječje nije unišlo, to je pripremio Bog onima, koji ga ljube"; ¹⁰A nama je Bog objavio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božje. ¹¹Jer tko od ljudi zna, što je u čovjeku, osim duha čovječjega koji je u njemu? Tako i u Bogu što je, nitko ne zna, osim Duha Božjega. ¹²A mi ne primismo duha ovoga svijeta, nego Duha, koji je iz Boga, da znamo, što nam le darovano od Boga. ¹³To i govorimo, ne riječima, što uči čovječja mudrost, nego što uči Duh, duhovno duhovnim tumačeći.

¹⁴Tjelesni čovjek ne prima što je od Duha Božjega; jer mu je ludost, i ne može da razumije, jer treba da se duhovno prosuđuje. ¹⁵A onaj duhovni sve prosuđuje, i njega nitko ne prosuđuje. ¹⁶"Jer tko je upoznao misao Gospodnju, da ga pouči?" A mi imamo misao Kristovu.

1 Korinćanima – 3 glava

¹I ja, braćo, nijesam mogao govoriti vama kao duhovnima, nego kao tjelesnima, kao maloj djeci u Kristu. ²Mlijeko sam vam davao da pijete, a ne jelo; jer još nijeste mogli, a ni sad još ne možete, ³Jer ste još tjelesni, jer kad je među vama zavist i prepiranje, nijeste li tjelesni, i ne živite li po čovjeku? ⁴Jer kad govori tko: "Ja sam Pavlov", a drugi: "Ja Apolov", nijeste li ljudi?

⁵Tko je dakle Apolo, a tko je Pavao? Sluge, po kojima vjerovaste, svaki, kako mu je Gospodin dao. ⁶Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade

te uzraste. ⁷Tako niti je onaj što, koji sadi, ni onaj, koji zalijeva, nego Bog koji daje te raste. ⁸A onaj, koji sadi i koji zalijeva, jedno su, a svaki će primiti svoju plaću no svojemu trudu. ⁹Jer mi smo Božji pomagači, a vi ste Božja njiva, Božja građevina.

¹⁰Po milosti Božjoj, koja mi je dana, ja kao mudri graditelj postavim temelj, a drugi naziđuje; ali svaki neka gleda, kako naziđuje. ¹¹Jer temelja drugoga nitko ne može postaviti, osim onoga, koji je postavljen, koji je Isus Krist. ¹²Ako li tko naziđuje na ovome temelju, zlato, srebro, drago, kamenje, drva, sijeno, strnjiku. ¹³Svačije će djelo izaći na vidjelo; jer će dan Gospodin pokazati, jer će se ognjem otkriti, i oganj će iskušati, kakvo je čije djelo. ¹⁴Ako ostane čije djelo, što je nazidao, primit će plaću. ¹⁵A čije djelo izgori, bit će mu na štetu, a sam će se spasiti, ali tako kao kroz oganj.

¹⁶Ne znate li, da ste hram Božji, i Duh Božji da stanuje u vama? ¹⁷Ako li tko oskvrni hram Božji, upropastit će njega Bog; jer je hram Božji svet, a to ste vi.

¹⁸Nitko neka se ne vara! Ako tko među vama misli, da je mudar na ovome svijetu, neka bude lud, da bude ludar! ¹⁹Jer je mudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom; jer je pisano: "On hvata mudre u njihovu lukavstvu." ²⁰opet: "Gospodin zna misli mudrih, da su ništave." ²¹Zato nitko neka se ne hvali ljudima, jer je sve vaše: ²²Bio Pavao, ili Apolo, ili Kefa, ili svijet, ili život, ili smrt, ili sadašnje, ili buduće: sve je vaše; ²³A vi ste Kristovi, a Krist je Božji.

1 Korinćanima – 4 glava

¹Tako neka nas smatra čovjek kao sluge Kristove i upravitelje tajna Božjih. ²I ovdje se od upravitelja traži, da se tko vjeran nađe. ³A ja nimalo ne marim, da me sudite vi ili čovječji dan; a i sam sebe ne sudim. ⁴Jer ničemu nijesam svijestan, no u tom nijesam opravdan; a koji mene sudi, Gospodin je. ⁵Zato ne sudite ništa prije vremena, dok

ne dođe Gospodin, koji će osvijetliti, što je u tami skriveno, i objavit će namjere srdaca; i tada će pohvala biti svakome od Boga.

⁶A ovo, braćo, primijenih na sebe i Apola zbog vas, da se naučite od nas: ne preko onoga, što je napisano, da se ni za koga ne nadimate jedan na drugoga. ⁷Jer tko tebe odlikuje? Što li imaš, što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ, kao da nijesi primio? ⁸Već ste zasićeni, već se obogatiste, bez nas vladate kao kraljevi. O da biste kraljevali, da bismo i mi s vama kraljevali!

⁹Jer mislim, da je Bog nas apostole najzadnje postavio, kao one, koji su na smrt osuđeni, jer smo postali asa gledanje svijetu i anđelima i ljudima. ¹⁰Mi smo lude zbog Krista, a vi ste mudri u Kristu; mi slabi, a vi jaki; vi štovani, a mi prezreni. ¹¹Do ovoga časa i gladujemo, i žeđamo, i goli smo, i biju nas, i potucamo se, ¹²I trudimo se radeći svojim rukama. Psuju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi trpimo; ¹³Hule na nas, a mi molimo; postadosmo kao smeće svijeta, izmet svima sve do sada.

¹⁴Ne pišem ovo, da vas posramim, nego da vas opomenem kao svoju ljubljenu djecu. ¹⁵Jer ako imate i deset tisuća odgojitelja u Kristu, ali nemate mnogo otaca, jer vas ja u Kristu Isusu rodih evanđeljem. ¹⁶Molim vas dakle, ugledajte se na mene kao i ja na Krista. ¹⁷Zato poslah k vama Timoteja, koji mi je sin ljubljeni i vjerni u Gospodinu; on će vam napomenuti putove moje u Kristu Isusu, kao što učim svuda u svakoj crkvi.

¹⁸Neki se naduše, kao da ja neću doći k vama. ¹⁹Ali ću vam doći skoro, ako Gospodin htjedne, i neću gledati na riječi onih, što su se naduli, nego na silu. ²⁰Jer kraljevstvo Božje nije u riječi, nego u sili. ²¹Što hoćete, da dođem k vama sa šibom, ili s ljubavi i duhom blagosti?

1 Korinćanima – 5 glava

¹Općenito se čuje o bludnosti među vama, i to o takvoj bludnosti kakve nema ni među neznabošcima, da naime neki ima ženu očevu. ²I vi ste naduti, mjesto da žalite, da se ukloni između vas, koji je učinio to djelo.

³Jer ja, ako i nenazočan tijelom, ali nazočan duhom, već sam odsudio, kao da bih bio nazočan, onoga, koji je tako učinio: ⁴U ime Gospodina našega Isusa Krista, kad se skupite vi i moj duh sa silom Gospodina našega Isusa, ⁵Da se takav preda sotoni na propast tijela, da se duh spasi u dan Gospodina našega Isusa Krista.

⁶Nije dobra hvalidba vaša. Ne znate li, da malo kvasca ukiseli sve tijesto? ⁷Očistite stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste beskvasni; jer je žrtvovan naš Pasha, Krist. ⁸Zato svetujmo ne u starome kvascu, ni u kvascu zloće i pakosti, nego u beskvasnom kruhu čistoće i istine!

⁹Pisao sam vam u poslanici, da se ne miješate s bludnicima; ¹⁰A to ne rekoh za bludnike ovoga svijeta, ili lakomce, ili razbojnike, ili idolopoklonike; jer biste morali izaći iz ovoga svijeta. ¹¹A sad vam napisan, da se ne miješate, ako je jedan, koji se brat zove, bludnik, ili lakomac, ili idolopoklonik, ili psovač, ili pijanica, ili razbojnik; s takvima da i ne jedete! ¹²Jer što je meni stalo da sudim one, koji su izvan Ne sudite li vi one, koji su unutra? ¹³A one, koji su izvan, sudit će Bog. Uklonite zločinca između sebe!

1 Korinćanima – 6 glava

¹Usuđuje li se tko od vas, koji ima tužbu na drugoga, ići na sud nepravednima, a ne svetima? ²Ne znate li, da će sveti suditi svijetu? I ako ćete vi suditi svijetu, nijeste li vrijedni suditi najneznatnijim stvarima? ³Ne znate li, da ćemo anđelima suditi, a kamoli više svjetovnim stvarima? ⁴Ako dakle imate tužbe za svjetovne stvari,

uzmite za suce one, koji su neznatni u crkvi! ⁵Na sramotu vašu govorim. Zar nema među vama nijednoga mudra, koji može rasuditi među braćom svojom? ⁶Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevjernicima! ⁷I to je već svakako prekršaj u vas, što imate tužbe među sobom. Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu? ⁸Nego vi činite nepravdu i štetu, i to braći!

⁹Ili ne znate, da nepravednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se: "ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubočinci, ni mekoputnici, ni muželožnici, ¹⁰Ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega. ¹¹I takvi ste bili neki; ali se opraste, ali se posvetiste, ali se opravdaste u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega.

¹²Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da me što zarobi. ¹³Jelo je za trbuh, i trbuh za jelo. A Bog će oboje uništiti. Ali tijelo nije za bludnost, nego za Gospodina, i Gospodin za tijelo. ¹⁴A Bog je i Gospodina uskrsnuo, i nas će uskrsnuti silom svojom. ¹⁵Ne znate li, da su tjelesa vaša udovi Kristovi? Hoću li dakle uzeti udove Kristove i od njih načiniti udove bludničine? Bože sačuvaj! ¹⁶Ili ne znate, da tko se s bludnicom združi, jedno postane tijelo? "Jer bit će", veli, "dvoje jedno tijelo." ¹⁷A tko se združi s Gospodinom, jedan je duh. ¹⁸Bježite od bludnosti! Svaki grijeh, koji učini čovjek, izvan je tijela; a koji čini blud, griješi protiv tijela svojega. ¹⁹Ili ne znate, da je tijelo vaše hram Duha Svetoga, koji je u vama, kojega imate od Boga, i ni jeste svoji? ²⁰Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tijelu svojemu!

1 Korinćanima – 7 glava

¹A za ono, što ste mi pisali: dobro je čovjeku, da se ne dotiče žene; ²Ali zbog bludnosti neka svaki ima svoju ženu, i svaka neka ima svojega muža! ³Muž neka čini ženi dužnost, a isto tako i žena mužu! ⁴Žena nije gospodar svojega tijela, nego muž; tako i muž nije gospodar svojega

tijela, nego žena. ⁵Ne uskraćujte jedan drugomu, osim ako se dogovorite za vrijeme, da se posvetite molitvi, i opet da se sastanete, da vas sotona ne iskuša zbog vaše neuzdržljivosti! ⁶Ali ovo razumijevam kao dopuštenje, a ne kao zapovijed. ⁷Jer bih htio, da svi ljudi budu kao i ja; ali svaki ima svoj dar od Boga, ovaj ovako, a onaj onako.

⁸A neoženjenim i udovicama velim: dobro im je, ako ostanu, kao i ja.

⁹Ako li se ne uzdrže, neka se žene i udaju; jer je bolje ženiti se, negoli upaljivati se.

¹⁰A oženjenim zapovijedam, ne ja, nego Gospodin, da se žena od muža ne rastavlja. ¹¹Ako li se i rastavi, neka se više ne udaje, ili neka se pomiri sa svojim mužem, i muž neka ne otpušta žene!

¹²A ostalima kažem ja, ne Gospodin: "Ako koji brat ima nevjericu ženu, i ona pristane da živi s njim, neka je ne otpušta! ¹³I žena, koja ima muža nevjernika, i on pristane da živi s njom, neka muža ne otpušta! ¹⁴Jer je posvećen muž nevjernik ženom, i posvećena je žena nevjernica bratom; jer inače djeca vaša bila bi nečista, a sad su sveta.

¹⁵Ako li se nevjernik rastavlja, neka se rastavi, jer se tada brat ili sestra nisu vezani, jer nas u miru pozva Bog. ¹⁶Jer odakle znaš, ženo, hoćeš li spasiti muža? Ili odakle znaš, mužu, hoćeš li spasiti ženu?

¹⁷Svaki neka samo živi, kako mu je Gospodin odredio, kako ga je Bog pozvao. I tako zapovijedam po svim crkvama. ¹⁸Je li tko pozvan kao obrezan, neka se ne gradi kao neobrezan; ako li je tko pozvan neobrezan, neka se ne obrezuje! ¹⁹Obrezanje je ništa, i neobrezanje je ništa; nego držanje zapovijedi Božjih. ²⁰Svaki neka ostane u onome zvanju, u kojemu je pozvan! ²¹Jesi li pozvan kao rob, ne brini se; nego, ako i možeš slobodan postati, ostani radije! ²²Jer koji je pozvan u Gospodinu kao rob, slobodnjak je Gospodnji; tako i koji je pozvan kao slobodnjak, rob je Kristov. ²³Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima! ²⁴Svaki, braćo, u čemu je tko pozvan, u onome neka ostane

pred Gospodinom!

²⁵A za djevice nemam zapovijedi Gospodnje, nego dajem savjet, kao koji sam milost dobio od Gospodina, da budem vjeran. ²⁶Mislim dakle, da je ovo dobro za sadašnju nevolju, da je čovjeku dobro tako biti.

²⁷Jesi li vezan za ženu, ne traži rastave; jesi li slobodan, ne traži žene!

²⁸A ako li se oženiš, nijesi sagriješio, i ako se uda djevica, nije sagriješila; ali će imati takvi nevolju tjelesnu, a ja bih vas rado sačuvao od nje,

²⁹A ovo kažem, braćo: Vrijeme je kratko; preostaje, da i oni, koji imaju žene, budu, kao da ih nemaju. ³⁰I koji plaču, kao da ne plaču; i koji se raduju, kao da se ne raduju; i koji kupuju, kao da ne posjeduju; ³¹I koji uživaju ovaj svijet, kao da ga ne uživaju; jer prolazi obličje ovoga svijeta.

³²A hoću, da ste vi bezbrižni. Tko je neoženjen, brine se za Gospodnje, kako će ugoditi Gospodinu. ³³A koji je oženjen, brine se za svjetsko, kako će ugoditi ženi. ³⁴I žena neudata i djevica brine se za Gospodnje, da bude sveta tijelom i duhom; a udata brine se za svjetsko, kako će ugoditi mužu. ³⁵A ovo govorim na korist vama samim, ne da vam nametnem zamku na vrat, nego da bude što časno, i da ustrajno služite Gospodinu bez smetnje.

³⁶A ako li tko misli, da se ne ponaša pošteno prema svojoj djevici (zaručnici), s jakim osjećajima, i tako mora biti, neka čini, što hoće; ne griješi, neka se žene! ³⁷A koji je tvrdo odlučio u srcu svojemu, i nije primoran, a ima vlast da izvrši svoju volju, i ovo je rasudio u srcu svojemu, da sačuva svoju djevicu, dobro čini. ³⁸Tako i onaj, koji udaje svoju djevicu, dobro čini; a onaj, koji je ne udaje, bolje čini.

³⁹Žena je vezana zakonom, dok joj živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je. Neka se uda, za koga hoće, samo u Gospodinu! ⁴⁰Ali je blagoslovljenija ako ostane tako po mojemu savjetu; a mislim, da i ja

imam Duha Božjega.

1 Korinćanima – 8 glava

¹A za ono, što se žrtvuje idolima, znamo, jer svi imamo znanje. Znanje nadima, a ljubav izgrađuje. ²Ako li tko misli, da što zna, još nije upoznao, kako treba znati. ³A ako tko ljubi Boga, ovoga je on upoznao. ⁴A za jelo idolskih žrtava znamo, da idol nije ništa na svijetu, i da nema drugoga Boga osim jednoga. ⁵Jer ako bih i bilo takozvanih bogova, ili na nebu ili na zemlji, – kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda, – ⁶Ali mi imamo jednoga Boga Oca, od kojega je sve, i mi za njega, i jednoga Gospodina Isusa Krista, po kojemu je sve, i mi po njemu.

⁷Ali nemaju svi znanja. Neki naime, jer su navikli na idole sve do sada, jedu meso kao idolske žrtve, i savjest njihova, jer je slaba, kalja se. ⁸A jelo nas ne preporučuje Bogu, jer niti što gubimo, ako ne jedemo, niti što dobijemo, ako jedemo, ⁹A gledajte, da kako ova sloboda vaša ne navodi na spoticanje slabima! ¹⁰Jer ako tko tebe, koji imaš znanje, vidi u idolskom hramu gdje sjediš za stolom, neće li njegova savjest, budući da je slaba, navesti da jede idolske žrtve? ¹¹I zbog tvajega znanja poginut će slabi brat, za kojega je Krist umro. ¹²A tako kad se griješite o braću, i bijete njihovu slabu savjest, protiv Krista se griješite. ¹³Zato ako jelo navodi brata mojega na slabost, neću jesti mesa do vijeka, da se brat moj ne spotakne (i sagriješi).

1 Korinćanima – 9 glava

¹Nijesam li ja slobodan: Nijesam li ja apostol? Nijesam li ja vidio Gospodina našega Isusa Krista? Nijeste li vi djelo moje u Gospodinu? ²Ako drugima nijesam apostol, ali vama doista jesam, jer ste vi pečat mojega apostolstva u Gospodinu, ³Ovo je moja obrana pred onima, koji me ispituju: ⁴Zar nemamo prava jesti i piti? ⁵Zar nemamo prava sestru ženu voditi sa sobom, kao i ostali apostoli i braća Gospodnja, i Kefa? ⁶Ili jedini ja i Barnaba nemamo prava ovo činiti? ⁷Tko vojuje kad

o svojem trošku? Tko sadi vinograd, a od roda, njegova da ne jede? Tko pase stado, i od mlijeka stada ne jede?

⁸Govorim li ja ovo po čovjeku? Ne govori li ovo i zakon? ⁹Jer je u Mojsijevu zakonu napisano: "Ne zavezuj usta volu, koji vrši!" Zar se Bog brine za volove? ¹⁰Ili govori jamačno za nas? Jer je za nas napisano: Jer tko ore, treba u nadi da ore, i tko vrši, u nadi će dobiti dio.

¹¹Ako smo mi vama duhovna dobra sijali, je li što veliko, ako mi vaša tjelesna požanjemo? ¹²Ako drugi imaju pravo na vas, zašto ne mi više. Ali se ne po služismo ovim pravom, nego sve podnosimo, da ne postavimo kakve zapreke evanđelju Kristovu. ¹³Ne znate li, da oni, koji vrše svetu službu, od svetinje se hrane, i koji žrtveniku služe, sa žrtvenikom dijele? ¹⁴Tako je i Gospodin zapovjedio, da oni, koji evanđelje propovijedaju, od evanđelja trebaju i živjeti.

¹⁵A ja nijesam ništa od toga uporabio. A ovo ne napisah, da tako bude meni; jer bi za mene bilo bolje umrijeti, nego dopustiti da tko slavu moju poništi. ¹⁶Jer ako propovijedam evanđelje, nema mi hvale, jer mi je dužnost. Teško meni, ako evanđelja ne propovijedam! ¹⁷Jer ako ovo činim od svoje volje, plaću imam; a činim li pozvan, služba mi je povjerena. ¹⁸Kakva mi je dakle plaća? Da propovijedajući evanđelje bez plaće propovijedam, tako da ne upotrijebim svojega prava u evanđelju.

¹⁹Jer premda sam slobodan od sviju, svima sam sebe učinio slugom, da ih više pridobijem. ²⁰Židovima sam bio kao Židov, da Židove pridobijem; onima, koji su pod zakonom, bio sam kao pod zakonom, premda sam nijesam pod zakonom, da pridobijem one, koji su pod zakonom; ²¹Onima, koji su bez zakona, kao da sam bez zakona, premda nijesam bez zakona Božjega, nego sam u zakonu Kristovu, da pridobijem one, koji su bez zakona. ²²Slabima bio sam slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da svakako nekoje spasim. ²³A sve

činim zbog evanđelja, da bih imao dio u njemu.

²⁴Ne znate li, da oni, što trče u trkalištu, svi trče, ali jedan prima nagradu? Tako trčite da dobijete! ²⁵A svaki, koji se natječe za nagradu, od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv. ²⁶Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj, koji bježi vjetar, ²⁷Nego krotim tijelo svoje i zarobljavam, da kako, pošto sam drugima propovijedao, sam ne budem zabačen.

1 Korinćanima – 10 glava

¹Neću vam naime zatajiti, braćo, da su oci naši svi bili pod oblakom, i svi su kroz more prošli; ²I svi su se u Mojsija krstili u oblaku i u moru; ³I svi su isto duhovno jelo i jeli, ⁴I svi su pili isto duhovno piće, jer su pili od duhovne hridi, koja ih je pratila, a hrid je bila Krist. ⁵Ali većina od njih nije bila po volji Bogu, jer su bili pobijeni u pustinji,

⁶A ovo se je zbilo nama za primjer, da mi ne žudimo zla, kao što su oni žudjeli. ⁷Niti budite idolopoklonici, kao neki od njih, kao što je pisano: "Sjede narod da jede i pije, i ustadoše da igraju."

⁸Niti da griješimo bludno, kao što su neki od njih griješili bludno, i palo ih je u jedan dan dvadeset i tri tisuće. ⁹Niti da kušamo Gospodina, kao što su neki od njih kušali, i od zmija su poizginuli. ¹⁰Niti da mrmljate, kao što su neki od njih mrmljali, i izginuli su od anđela pogubitelja.

¹¹A ovo se sve u slici događalo njima, a napisano je za opomenu nama, koji živimo u posljednja vremena. ¹²Tko dakle misli, da stoji, neka gleda, da ne padne! ¹³Kušanje nije došlo na vas osim čovječjega. Ali je vjeran Bog, koji vas neće pustiti, da se iskušate većma, nego što možete, nego će učiniti s kušanjem povoljan izlaz, da možete podnijeti.

¹⁴Zato, ljubljeni, bježite od idolopoklonstva!

¹⁵Kao mudrima govorim: "udite vi sami, što govorim!

¹⁶Čaša blagoslova, koji blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh, koji lomimo, nije li zajedništvo tijela Kristova? ¹⁷Jer jedan kruh, jedno smo tijelo mnogi, jer svi smo dionici jednoga kruha. ¹⁸Gledajte Izraela po tijelu: koji jedu žrtve, nijesu li zajedničari žrtvenika? ¹⁹Što dakle govorim? idolska žrtva da je što? ili idol da je što? ²⁰Ali što žrtvuju neznabošci, zlim duhovima žrtvuju, a ne Bogu. A ja neću, da vi budete zajedničari s zlim duhovima. ²¹Ne možete piti čašu Gospodnju i čašu zlih duhova; ne možete biti zajedničari stola Gospodnjega i stola zlih duhova. ²²Ili da izazivamo Gospodina? Zar smo jači od njega?

²³Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide na dobro. ²⁴Nitko neka ne traži, što je njegovo, nego što je drugoga! ²⁵Sve, što se prodaje na trgu, jedite, i ništa ne ispitujte zbog savjesti; ²⁶Jer je Gospodnja zemlja i sve, što je na njoj, ²⁷Ako li vas tko od nevjernika pozove, i hoćete ići, jedite sve, što se donese pred vas, i ništa ne ispitujte zbog savjesti! ²⁸A ako li vam tko rekne: "Ovo je idolska žrtva", ne jedite zbog onoga, koji je rekao, i zbog savjesti; ²⁹Ali ne velim zbog savjesti tvoje, nego drugoga; jer zašto da moju slobodu sudi savjest drugoga? ³⁰Ako ja sa zahvalom uživam, zašto da me psuju za ono, za što ja zahvaljujem?

³¹Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite! ³²Ne budite povodom spoticanja ni Židovima, ni neznabošcima, ni crkvi Božjoj. ³³Kao što i ja u svemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi, nego mnogih, da se spase.

1 Korinćanima – 11 glava

¹Ugledajte se na mene, kao i ja na Krista!

²A hvalim vas, braćo, što se u svemu mene spominjete i držite propise, kao što vam predadoh. ³Ali hoću, da vi znate, da je svakome mužu glava Krist, a muž je glava ženi, a Bog je glava Kristu. ⁴Svaki muž, koji se moli ili prorokuje s pokrivenom glavom, sramoti glavu svoju. ⁵A svaka žena, koja se moli ili prorokuje gologlava, sramoti glavu svoju, jer je svejedno, kao da je ošišana. ⁶Jer ako se ne pokriva žena, neka se šiša: ako li je ružno ženi šišati se ili glavu brijati, neka se pokriva! ⁷Ali muž ne treba pokrivati glave, jer je slika i slava Božja, a žena je slava muževlja. ⁸Jer nije muž od žene, nego žena od muža. ⁹Jer muž nije stvoren zbog žene, nego žena zbog muža. ¹⁰Zato žena treba da ima znak vlasti na glavi zbog anđela. ¹¹Ipak niti je žena bez muža, niti muž bez žene u Gospodinu. ¹²Jer kako je žena od muža, tako je i muž po ženi; a sve je od Boga. ¹³Sami među sobom sudite: je li lijepo, da se žena gologlava moli Bogu? ¹⁴Ne uči li vas i sama priroda, da je mužu sramota, ako nosi dugu kosu? ¹⁵A ženi je ures, ako nosi dugu kosu, jer joj je kosa dana mjesto pokrivala. ¹⁶Ako li tko misli, da se može prepirati, neka zna, mi takva običaja nemamo, niti crkve Božje.

¹⁷A kad ovo određujem, ne hvalim, što se ne sastajete na bolje, nego na gore. ¹⁸Prvo naime, kad se sastajete na sastanak, čujem, da imaju razdori među vama; i nešto vjerujem od toga. ¹⁹Jer treba da budu i krive nauke, da se pokažu, koji su prokušani među vama.

²⁰Kad se dakle sastajete zajedno, da se ne jede večera Gospodnja.

²¹Jer svaki svoju večeru uzme najprije da jede; i jedan gladuje, a drugi se opija. ²²Zar nemate kuća da jedete i pijete? Ili prezirete crkvu Božju, i sramotite one, koji nemaju. Što ću vam reći? Da vas pohvalim? U tom vas ne hvalim.

²³Jer ja primih od Gospodina, što vam i predadoh, da Gospodin Isus onu noć, u koju je bio izdan, uze kruh, ²⁴i zahvalivši prelomi i reče: "Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje koje se predaje za vas; ovo činite na moju uspomenu!" ²⁵Tako i čašu po večeri, govoreći: "Ovo je čaša Novoga Zavjeta u mojoj krvi; ovo činite, kadgod pijete, na moju

uspomenu!"

²⁶Jer kadgod jedete kruh ovaj i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete, dok ne dođe.

²⁷Tko dakle nedostojno jede kruh ovaj ili pije čašu Gospodnju, kriv je tijelu i krvi Gospodnjoj. ²⁸Zato neka čovjek ispituje sam sebe, i onda od kruha neka jede i od čaše neka pije! ²⁹Jer tko jede i pije nedostojno, sud sebi jede i pije, ne razlikujući tijela Gospodnjega. ³⁰Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i preminuše mnogi. ³¹Jer kad bismo sami sebe sudili, ne bismo bili suđeni. ³²Ali kad nas sudi Gospodin, kazni nas, da se ne osudimo sa svijetom.

³³Zato, braćo moja, kad se sastajete da jedete, pričekajte jedan drugoga! ³⁴Ako li je tko gladan, neka jede kod kuće, da se na sud ne sastajete. A ostalo ću urediti, kad dođem.

1 Korinćanima – 12 glava

¹A za duhovne darove neću, braćo, da vi ne znate. ²Znate, kad ste bili, neznabošci, dadoste se slijepo voditi k nijemim idolima. ³Zato vam dajem na znanje, da nitko, koji govori u Duhu Božjem, ne kaže: "Proklet Isus"; i nitko ne može reći: "Gospodin Isus", osim u Duhu Svetom.

⁴Milosni su darovi različni, ali je isti Duh. ⁵I različne su službe, ali je isti Gospodin. ⁶I različna su djelovanja, ali je isti Bog, koji djeluje sve u svima.

⁷A svakomu se daje objava Duha na korist. ⁸Jer jednomu se daje po Duhu riječ mudrosti, drugomu riječ znanja po istom Duhu; ⁹Drugomu vjera u istom Duhu, drugomu milosni dar liječenja u jednom Duhu; ¹⁰Drugomu, da čini čudesa, drugomu proročanstvo, drugomu, da razlikuje duhove, drugomu različni jezici, drugomu, da tumače jezike,

¹¹A ovo sve čini jedan i isti Duh, koji razdjeljuje svakome, kako hoće.

¹²Jer kao što je tijelo jedno i udove ima mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo, tako i Krist. ¹³Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo, bili Židovi ili neznabošci, ili robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo. ¹⁴Jer i tijelo nije jedan ud, nego mnogi. ¹⁵Ako reče noga: Jer nijesam ruka, nijesam od tijela, zar zato nije od tijela? ¹⁶I ako reče uho: "Jer nijesam oko, nijesam od tijela", zar zato nije od tijela? ¹⁷Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje hi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh? ¹⁸Ali eto Bog postavi udove, svaki od njih u tijelu, kako je htio. ¹⁹A kad bi svi bili jedan ud, gdje bi bilo tijelo. ²⁰A sad su mnogi udovi, ali jedno tijelo. ²¹A oko ne može reći ruci: "Ne trebam te"; ili opet glava nogama: "Ne trebate mi". ²²Nego, mnogo su više potrebni udovi tijela, koji izgledaju slabiji. ²³I s većim poštovanjem pazimo na one udove tijela, koje smatramo kao manje ugledne. I nepristojne svoje udove pokrivamo s većom pristojnošću. ²⁴A pristojni udovi naši ne trebaju ništa. Ali Bog složi tijelo i slabijemu udu više dade časti, ²⁵Da ne bude razdora u tijelu, nego da se udovi jednako brinu jedan za drugoga. ²⁶I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udovi; ili ako se slavi jedan ud, s njim se raduju svi udovi.

²⁷A vi ste tijelo Kristovo, i pojedini udovi. ²⁸I jedne postavi Bog u crkvi, prvo kao apostole, drugo kao proroke, treće kao učitelje, onda sile čudesne, zatim darove liječenja, pomaganja, upravljanja, različne jezike. ²⁹Zar su svi apostoli? Zar su svi proroci! Zar su svi učitelji? Zar su svi čudotvorci? ³⁰Zar svi imaju darove liječenja? Zar svi govore jezike? Zar svi tumače? ³¹A trsite se za najveće darove! I pokazat ću vam još izvrsniji put.

1 Korinćanima – 13 glava

¹Ako jezike ljudske i anđeoske govorim, a ljubavi nemam, onda sam kao mjed, koja ječi, ili cimbal, koji zveči. ²I ako imam dar proročanstva i

znam sve tajne i sve znanje, i ako imam svu vjeru, da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam. ³I kad bih razdao sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje, da se spali, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi.

⁴Ljubav dugo trpi, dobrostiva je; ljubav ne zavidi, ne ponosi se, ne nadima se. ⁵Ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu, ⁶Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, ⁷Sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.

⁸Ljubav nikad ne prestaje, a proročanstva ako će i prestati, ili Jezici ako će umuknuti, ili znanje ako će proći. ⁹Jer dijelom znamo i dijelom prorokujemo. ¹⁰A kad dođe, što je savršeno, prestat će, što je djelomično. ¹¹Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, sudio sam kao dijete. Kad sam postao muž, odbacio sam, što je bilo djetinje. ¹²Jer sada u ogledalu slabo vidimo, a tada ćemo licem u lice. Sad poznajem dijelom, a tada ću poznati, kao što sam i poznat.

¹³A sad ostaje vjera, ufanje, ljubav, ovo troje, ali je najveća među njima ljubav.

1 Korinćanima – 14 glava

¹Težite za ljubavlju! Revnujte za duhovne darove, a osobito, da prorokujete! ²Jer koji govori jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu, je nitko ne razumije, a Duhom govor tajne. ³A koji prorokuje, govori ljudima za popravlanje i opomenu i utjehu. ⁴Koji govori jezike, sam sebe podiže, a koji prorokuje, crkvu Božju podiže. ⁵A želim, da vi svi govorite jezike, a još više da prorokujete; jer je veći onaj, koji prorokuje, negoli onaj, koji govori jezike, osim ako tumači, da se crkva podiže.

⁶A sad, braćo, ako dođem k vama jezike govoreći, što ću vam koristiti, ako vam ne govorim ni u otkrivenju, ili u znanju, ili u proročanstvu, ili u

nauci" ⁷Već je tako kod neživih stvari, koje jedan glas daju od sebe, kod svirale ili citare. Ako one različna glasa ne daju, kako će se razumjeti, što se svira na fruli ili na citri? ⁸Jer ako truba dadne nejasan glas, tko će se spremi na boj? ⁹Tako i vi, ako nerazumljiva riječ reknete jezikom, kako će se razumjeti, što se govori? Jer ćete govoriti u vjetar.

¹⁰Tolike su vrste jezika na savjetu, i ni jedan nije bez glasa. ¹¹Ako dakle ne znam sile glasa bit ću tuđinac onome, kojemu govorim, i onaj, koji govori, bit će meni tuđinac. ¹²Tako i vi, jer revnujete za duhovne darove, gledajte da obilujete onima, koji su na uzdizanje crkve!

¹³Zato, koji govori jezikom, neka se moli, da protumači. ¹⁴Jer ako se jezikom molim, moj se duh moli, a um je moj bez ploda. ¹⁵Što dakle? Molit ću se duhom, a molit ću se i umom; pjevat ću hvalu duhom, a pjevat ću i umom. ¹⁶Inače, ako blagoslivljaš duhom, kako će onaj, koji zauzima mjesto neupućen, reći Amen na tvoju zahvalu, kad ne zna, što govoriš? ¹⁷Jer ti doduše dobro zahvaljuješ, ali drugi ne napreduje. ¹⁸Hvala Bogu, govorim jezcima većma od sviju vas. ¹⁹Ali na sastanku crkve volim pet riječi umom svojim reći, da i druge poučim, negoli deset tisuća riječi jezikom. ²⁰Braćo, ne budite djeca umom, nego pakošću budite djeca, a razboritošću budite savršeni!

²¹U zakonu je pisano: "Tuđim jezcima i tuđim usnama govorit ću narodu ovome, i ni tako me neće poslušati, govori Gospodin." ²²Dakle Su jezici za znak ne onima, koji vjeruju, nego onima, koji ne vjeruju; a proročanstvo ne onima, koji ne vjeruju, nego onima, koji vjeruju.

²³Ako se dakle skupi sva crkva zajedno, i svi govore jezcima, a uniđu neupućeni ili nevjernici, neće li reći, da ludujete? ²⁴A ako svi prorokuju, a uđe kakav nevjernik ili neupućen, bude pokaran od sviju i suđen od sviju. ²⁵Tajne srca njegova bivaju očitovane, i tako će pasti ničice i poklonit će se Bogu, priznajući, da je zaista Bog u vama.

²⁶Što će se dakle činiti, braćo? Kad se sastajete, svaki ima hvalospjev, ima nauku, ima otkrivenje, ima jezik, ima tumačenje; sve neka bude za napredovanje! ²⁷Ako govori tko jezikom, po dvojica, ili najviše po trojica i po redu, a jedan neka tumači! ²⁸Ako li nema tumača, neka šuti na sastanku crkve, a sebi neka govori i Bogu! ²⁹A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuđuju! ³⁰Ako li se otkrije što drugome, koji sjedi, prvi neka šuti! ³¹Jer možete prorokovali svi, jedan po jedan, da se svi uče, i svi da se tješe. ³²I duhovi proročki pokoravaju se prorocima; ³³Jer Bog nije Bog nesloge, nego mira. Tako je u svima crkvama svetih.

³⁴Žene neka šute na sastancima, jer se njima ne dopušta da govore, nego da budu pokorne, kao što i zakon govori. ³⁵Ako li hoće čemu da se nauče, kod kuće muževe svoje neka pitaju, jer je loše ženi da govori na sastanku.

³⁶Je li od vas izašla riječ Božja? ili je k vama samima došla? ³⁷Ako tko misli, da je prorok ili duhovan, neka zna: Što vam pišem, Gospodnja je zapovijed. ³⁸Ako li tko ne zna, neće biti priznat. ³⁹Dakle, braćo, nastojte da prorokujete, i ne zabranjujte govoriti jezicima! ⁴⁰A sve neka bude pošteno i uredno!

1 Korinćanima – 15 glava

¹A obznanjujem vam, braćo evanđelje, koje sam vans propovijedao, koje ste i primili, u kojemu i stojite, ²Po kojemu se i spasavate, ako držite, kako sam vam propovijedao osim ako uzalud vjerovaste. ³Jer sam vam najprije predao što sam i primio, da je Krist umro za grijehe naše po Pismima; ⁴I da je pokopan, i da je uskrsnuo treći dan po Pismima; ⁵I da se je javio Kefi, potom dvanaestorici; ⁶A zatim se je javio braći, kojih je bilo više od pet stotina zajedno. Od njih mnogi žive i sad, a neki usnuše; ⁷A potom se je javio Jakovu, onda svima apostolima; ⁸A poslije sviju javio se i meni kao kakvu nedonoščetu. ⁹Jer sam ja najmanji među apostolima, koji nijesam dostojan zvati se

apostol, jer sam progonio crkvu Božju. ¹⁰Ali po milosti Božjoj jesam, što Jesam, i milost njegova prema meni nije bila prazna, nego sam radio više od svilu njih, ali ne ja, nego milost Božja, koja je s menom. ¹¹Bio dakle ja, bili oni, tako propovijedamo, i tako vjerovaste.

¹²A ako se Krist propovijeda, da je uskrsnuo od mrtvih, kako govore neki među vama, da nema uskrsnuća mrtvih? ¹³A ako nema uskrsnuća mrtvih, to onda nije ni Krist uskrsnuo. ¹⁴A ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je dakle propovijedanje naše, a uzalud je i vjera vaša. ¹⁵A nalazimo se i lažni svjedoci Božji, što smo svjedočili protiv Boga, da je uskrsnuo Krista, kojega nije uskrsnuo, ako doista mrtvi ne uskršavaju. ¹⁶Jer ako mrtvi ne uskršavaju ni Krist onda nije uskrsnuo. ¹⁷A ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je vjera naša, jer ste u grijehima svojim. ¹⁸Dakle tako i oni, koji usnuše u Kristu, izgiboše. ¹⁹Ako se samo u ovom životu uzdamo u Krista, bjedniji smo od sviju ljudi.

²⁰A sad je Krist uskrsnuo od mrtvih, prvenac onima, koji usnuše. ²¹Jer kako po čovjeku smrt, tako dođe i uskrsnuće mrtvih po čovjeku. ²²Jer kako u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.

²³Ali svaki u svojem redu: prvenac Krist; potom oni, koji su Kristovi, i koji vjerovali u njegov dolazak. ²⁴Onda svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, i kad dokine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu. ²⁵Jer njemu valja kraljevati, dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. ²⁶A kao posljednji će se neprijatelj uništiti smrt; ²⁷"Jer je sve pokorio pod noge njegove." A kad veli, da je sve njemu pokoreno, jasno je, da je osim onoga, koji je njemu sve pokorio. ²⁸A kad mu bude sve pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome, koji mu je sve pokorio, da bude Bog sve u svemu.

²⁹Inače, što čine oni, koji se krste za mrtve! Ako mrtvi uopće ne uskršavaju, što se i krste za njih. ³⁰Zašto i mi podnosimo pogibli svaki čas. ³¹Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Kristu Isusu, Gospodinu našem! ³²Jer ako sam se po čovjeku borio sa

zvjerađi u Efezu, kakva mi je korist? Ako mrtvi ne uskrsavaju, "jedimo i pijmo, jer ćemo sutra umrijeti." ³³Ne dajte se zavesti: zli razgovori kvare dobro ćudoređe. ³⁴Otriježite se kako treba, i ne griješite, jer neki ne znadu za Boga; na sramotu vam kađem.

³⁵Ali će reći tko: "Kako će uskrsnuti mrtvi? i u kakvu će tijelu doći?"

³⁶Bezumniće, ono što siješ, neće oživjeti, ako ne umre. ³⁷Što siješ, ne siješ tijelo, koje će biti, nego golo zrno, bilo pšenično ili drugo kakvo.

³⁸A Bog mu daje tijelo, kako hoće, i svakom sjemenu svoje tijelo. ³⁹Nije svako tijelo isto tijelo, nego je drugo ćovjeće, a drugo je stoke, drugo ptiće, a drugo riblje. ⁴⁰I imaju tjelesa nebeska, i tjelesa zemaljska; ali je druga slava nebeskima, a druga zemaljskima. ⁴¹Druga je slava suncu, i druga slava mjesecu, i druga slava zvjezdama; jer se zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi.

⁴²Tako i uskrsnuće mrtvih. Sije se u raspadljivosti, ustaje u neraspadljivosti. ⁴³Sije se u sramoti, ustaje u slavi; sije se u slabosti, ustaje u sili; ⁴⁴Sije se tijelo tjelesno, ustaje tijelo duhovno. Ako ima tjelesno, ima i duhovno. ⁴⁵Tako je i pisano: Prvi ćovjek Adam postade duša živa", posljednji Adam duh, koji oživljuje. ⁴⁶Ali nije prvo duhovno, nego tjelesno, pa onda duhovno. ⁴⁷Prvi je ćovjek od zemlje, zemljan, drugi ćovjek s neba. ⁴⁸Kakav je zemljani, takvi su i zemljani; i kakav je nebeski, takvi su i nebeski. ⁴⁹I kako smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga.

⁵⁰A ovo kađem, braćo, da tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Bođjega, niti raspadljivost baštini neraspadljivost, ⁵¹Evo vam govorim tajnu: Svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se promijeniti; ⁵²Iznenada, u trenutku oka, u posljednjoj trubi; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se promijeniti, ⁵³Jer ovo raspadljivo treba da se obuće u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuće u besmrtnost. ⁵⁴A kad se ovo raspadljivo obuće u neraspadljivost, i ovo se smrtno obuće u besmrtnost, onda će se ispuniti rijeć, što je napisana: "Pobjeda proguta smrt.

⁵⁵Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?" ⁵⁶A žalac je smrti grijeh, a sila je grijeha zakon. ⁵⁷A Bogu hvala, koji nam dade pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu. ⁵⁸Zato, braćo moja ljubljena, budite stalni i nepokolebljivi, puni revnosti u djelu Gospodnjem svagda, znajući, da rad vaš nije uzaludan u Gospodinu!

1 Korinćanima – 16 glava

¹A za skupljanje svetima, kao što sam uredio za crkve galacijske, tako i vi činite! ²Svaki prvi dan sedmice neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja, koliko može, da ne bivaju skupljanja tada, kad dođem. ³A kad dođem, koje nađete za sposobne, one ću s poslanicima poslati, da odnesu vaš dar u Jerusalem. ⁴A ako bude vrijedno, da i ja idem, poći će s menom.

⁵A k vama ću doći, kad prođem u Makedoniju, jer ću proći kroz Makedoniju. ⁶A u vas može biti da ću se zadržati, ili i zimovati, da me vi otpratite, kamogod pođem. ⁷Neću naime, da vas sad u prolaženju vidim, jer se nadam neko vrijeme ostati kod vas, ako Gospodin dopusti. ⁸A u Efezu ću ostali do Pedesetnice; ⁹Jer mi se otvoriše velika i širom otvorena vrata, i protivnika ima mnogo.

¹⁰A ako dođe Timotej, gledajte, da bude kod vas bez straha, jer on radi djelo Gospodnje, kao i ja. ¹¹Da ga nitko dakle ne prezre, nego ga ispratite s mirom, da dođe k meni, jer ga čekam s braćom. ¹²A za brata Apola javljam vam: Mnogo sam ga molio, da dođe k vama s braćom. I nikako mu nije bila volja, da sad dođe; ali će doći, kad imadne kad.

¹³Bdijte, stojte u vjeri, držite se muževno, budite jaki! ¹⁴Sve neka vam bude u ljubavi!

¹⁵A opominjem vas, braćo, znate kuću Stefaninu, da je prvi plod Ahaje, i da se staviše na službu svetima, ¹⁶Da se i vi pokoravate takvima i

svakome, koji surađuje i trudi se.

¹⁷A radujem se dolasku Stefaninu i Fortunatovu i Ahajikovu, jer mi oni naknadiše, što sam bio bez vas; ¹⁸Oni okrijepiše duh moj i vaš. Cijenite dakle takve!

¹⁹Pozdravljaju vas crkve u Aziji, pozdravljaju vas u Gospodinu mnogo Akvila i Priska sa svojom domaćom crkvom kod kojih sam i gost.

²⁰Pozdravljaju vas braća sva. Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim!

²¹Ovdje je moj pozdrav vlastitom rukom: Pavao. ²²Ako tko ne ljubi Gospodina našega Isusa Krista, neka bude proklet! Maranatha!

²³Milost Gospodina Isusa Krista neka je s vama! ²⁴Ljubav moja sa svima vama u Kristu Isusu! Amen.

2 Korinćanima

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#)

2 Korinćanima – 1 glava

¹Pavao, apostol Krista Isusa po volji Božjoj, i brat Timotej crkvi Božjoj u Korintu sa svima svetima, koji su u svoj Ahaji. ²Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista.

³Blagoslovljen neka je Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog sve utjehe, ⁴Koji nas tješi u svakoj nevolji, da bismo mogli utješiti one, koji su u svakoj nevolji, utjehom, kojom nas same Bog tješi. ⁵Jer kao što obiluju patnje Kristove u nama, tako i po Kristu obiluje utjeha naša. ⁶Ako li smo u nevolji, za vašu je utjehu i spasenje, ili se tješimo, za vašu je utjehu, koja djeluje, da podnosite postojano iste patnje, što ih i mi podnosimo. ⁷I naša je nada čvrsta za vas znajući, da kao što ste zajedničari u patnjama, tako ste i u utjehi.

⁸Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolje naše, koja nam se dogodi u Aziji, kad smo bili preko mjere i preko snage opterećeni, tako da nam je bio već dodijao život. ⁹Nego sami u sebi osudismo, da nam valja umrijeti, da se ne uzdamo sami u sebe, nego u Boga, koji podiže mrtve, ¹⁰Koji nas je od tolike smrti izbavio i izbavit će nas; u njega se uzdamo, da će nas i još izbaviti, ¹¹Jer nas i vi pomažete molitvom, da mnogi zahvale Bogu za milost, koja je nama udijeljena po mnogima zbog vas.

¹²Jer je naša slava ovo, svjedočanstvo savjesti naše, da smo u svetosti i iskrenosti pred Bogom, a ne u mudrosti tjelesnoj, nego u milosti Božjoj živjeli u svijetu, a osobito među vama. ¹³Jer vam drugo ne

pišemo, nego što čitate i razumijevate, A nadam se, da ćete i do kraja razumjeti, ¹⁴Kao što nas dijelom i upozna ste, da smo vaša slava, kao što i vi naša u dan našega Isusa Krista.

¹⁵I u ovom pouzdanju htjedoh da vam dođem prije, da drugu milost imate. ¹⁶I od vas da idem u Makedoniju, i opet iz Makedonije da dođem k vama, i vi da me pratite u Judeju. ¹⁷Kad sam dakle to htio, zar sam što lakomisleno činio? ili što namjeravam, namjeravam li po tijelu, tako da bude na mene zajedno da, da, i ne, ne? ¹⁸Ali je Bog vjeran, te riječ na k vama nije zajedno da i ne.

¹⁹Jer Sin Božji, Isus Krist, kojega mi, ja i Silvan i Timotej, vama propovijedasmo, nije bio zajedno da i ne, nego je bio u njega samo da. ²⁰Jer koliko je obećanja Božjih, našlo je u njemu svoj da, i u njemu je Amen Bogu na slavu po nama. ²¹Bog je, koji nas utvrđuje s vama za Krista, i pomaza nas, ²²Koji nas i zapečati i dade zalag Duha u srca naša.

²³A ja za svjedoka Boga prizivam na svoju dušu, da štedeći vas ne dođoh više u Korint. ²⁴Ne kao da mi vladamo vjerom vašom, nego smo pomagači vaše radosti, jer u vjeri stojite čvrsto.

2 Korinćanima – 2 glava

¹A ovo odlučih u sebi, da opet ne dođem k vama žalosti. ²Jer ako vas ja žalostim, a tko je, koji će me razveseliti, ako ne onaj, kojega ja žalostim? ³I pisah vam upravo ovo, da kad dođem, nemam žalosti od onih, za koje bi valjalo da se veselim uzdajući se u sve vas, da je moja radost sviju vas. ⁴Jer sam od brige mnoge i tjeskobe srca pisao vam s mnogim suzama, ne da biste se ožalostili, nego da biste upoznali ljubav, koju imam izobilno za vas.

⁵Ali ako je tko ražalio, nije mene ražalio, nego barem dijelom, da ne uvećavam, sve vas. ⁶Jer je takvome dovoljna ova kazna od većine.

⁷Tako nasuprot treba da mu radije oprostite i tješite ga, da dotični kako ne padne u preveliku žalost. ⁸Zato vas molim, da utvrdite ljubav prema njemu. ⁹Jer sam vam zato i pisao, da upoznam vašu krepost, jeste li u svemu poslušni. ¹⁰A kome vi što oprostite, onome opraštam i ja; jer i ja, što sam oprostio, ako sam imao što oprostiti činim zbog vas pred Kristom. ¹¹Da nas ne prevari sotona, jer znamo, što on misli

¹²A kad dođoh u Troadu, da propovijedam evanđelje Kristovo, i otvoriše mi se vrata u Gospodinu. ¹³Ne imadoh mira u duhu svojem, ne našavši Tita, brata svojega, nego oprostivši se s njima zaputili u Makedoniju.

¹⁴A hvala Bogu, koji nam svagda daje pobjedu u Kristu Isusu, i po nama javlja miris poznanja svojega na svakom mjestu. ¹⁵Jer smo mi Kristov ugodan miris Bogu i među onima, koji se spasavaju, i među onima, koji ginu. ¹⁶Jednima dakle miris od smrti za smrt, a drugima miris od života za život. I za ovo tko je sposoban? ¹⁷Jer nijesmo kao mnogi, koji iskrivljuju riječ Božju, nego iskreno, kao iz Boga, pred Bogom, u Kristu govorimo.

2 Korinćanima – 3 glava

¹Počijemo li opet sami sebe preporučivati? ili trebamo li kao neki preporučnih poslanica na vas i i od vas? ²Vi ste naša poslanica napisana u srcima našim, koju poznaju i čitaju svi ljudi; ³Koji ste se pokazali, da ste poslanica Kristova od nas izrađena i napisana ne crnilom, nego Duhom Boga živoga, ne na kamenim pločama, nego na tjelesnim pločama srca. ⁴A takvo pouzdanje imamo po Kristu u Boga. ⁵Ne da smo sposobni od sebe pomisliti što kao od sebe, nego je naša sposobnost od Boga, ⁶Koji i učini nas sposobne da budemo sluge Novoga Zavjeta, ne slova, nego Duha; jer slovo ubija, a Duh oživljuje.

⁷Ako li je služba smrti koja je u kamenje urezana slovima, bila u slavi, tako da sinovi Izraelovi ne mogoše pogledati na lice Mojsijevo od slave

lica njegova, koja prestaje: ⁸Kamo li neće mnogo većma služba Duha biti u slavi? ⁹Jer ako je služba osude slava, mnogo većma izobiluje služba pravde u slavi. ¹⁰Jer i nije slavno, što se je proslavilo s ove strane, zbog prevelike slave. ¹¹Jer ako je slavno, što prestaje, mnogo je većma slavno ono, što ostaje. ¹²Imajući dakle takvu nadu s velikom smjelošću radimo; ¹³I ne kao što je Mojsije metao pokrivalo na lice svoje, da ne bi sinovi Izraelovi gledali svršetka onome, što prestaje. ¹⁴Ali otvrdnuše misli njihove; jer današnjega dana stoji isto pokrivalo neotkriveno u čitanju Staroga Zavjeta, jer u Kristu prestaje. ¹⁵Nego do danas, kad se čita Mojsije, pokrivalo stoji na srcu njihovu. ¹⁶A kad se obrati Gospodinu, oduzima se pokrivalo.

¹⁷A Gospodin je Duh; a gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda. ¹⁸A mi svi, koji otkrivenim licem i gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u istu sliku iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.

2 Korinćanima – 4 glava

¹Zato, jer imamo ovu službu zbog milosrđa, koje smo postigli, ne sustajemo, ²Nego se odričemo tajnoga srama, ne živimo u lukavstvu, niti iskrivljujemo riječ Božju, nego se navješćivanjem istine preporučujemo svakoj savjesti ljudskoj pred Bogom. ³A ako li je i pokriveno evanđelje naše, u onima je pokriveno, koji ginu, ⁴U kojima bog ovoga svijeta oslijepi mišljenje nevjernika, da im ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Kristove, koji je slika Božja. ⁵Jer sami sebe ne propovijedamo, nego Krista Isusa Gospodina, a sebe vaše sluge zbog Isusa. ⁶Jer Bog, koji reče: "Iz tame neka zasvijetli svjetlost", zasvijetlio je u srcima našim, da svijetli poznanje slave Božje u lieu Isusa Krista.

⁷Ali ovo blago imamo u zemljanim posudama, da obilje sile bude od Boga, a ne od nas. ⁸U svemu trpimo nevolje, ali nijesmo potišteni; zbunjeni smo, ali ne očajavamo; ⁹Progone nas, ali nijesmo ostavljeni; pritiskuju nas, ali ne ginemo; ¹⁰Uvijek nosimo naokolo smrt Isusovu na

tijelu, da se i život Isusov na tijelu našem očituje. ¹¹Jer se mi uvijek, dok smo živi, predajemo na smrt zbog Isusa, da se i život Isusov očituje na smrtnome tijelu našem. ¹²Dakle smrt djeluje u nama, a život u vama

¹³A imajući isti duh vjere, kao što je pisano: "Vjerovao sam, zato govorio sam"; i mi vjerujemo, zato i govorimo; ¹⁴Znajući, da će onaj, koji uskrsnu Isusa, i nas s Isusom uskrsnuti, i postaviti s vama. ¹⁵Jer je sve zbog vas, da milost, rastući zahvalom mnogih, služi na što veću slavu Božju. ¹⁶Zato ne sustajemo, nego ako se naš vanjski čovjek i raspada, ipak se naš unutrašnji obnavlja iz dana u dan. ¹⁷Jer naša sadašnja i časovita lagana nevolja donosi nam izobilnu vječnu slavu, koja sve nadvisuje, ¹⁸Nama, koji ne gledamo na ovo, što se vidi, nego na ono, što se ne vidi, jer je ovo, što se vidi, za vrijeme, a ono, što se ne vidi, vječno.

2 Korinćanima – 5 glava

¹Jer znamo, da kad se ova zemaljska naša kuća ili šator rastoči, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, vječnu na nebesima. ²Jer za tim uzdišemo, želeći obući se u svoj nebeski stan; ³Samo da se nađemo obučeni, a ne goli! ⁴Jer dok smo u ovom šatoru, uzdišemo pritisnuti, jer nećemo da se svučemo, nego da se na to obučemo, tako da život proguta, što je smrtno.

⁵A koji nas za to pripravlja, Bog je, koji nam daje zalog Duha. ⁶Zato se jednako uzdamo čvrsto, jer znamo, da, dok smo u tijelu, u tuđini smo, daleko od Gospodina; ⁷Jer putujemo u vjeri, a ne u gledanju. ⁸Ali se čvrsto uzdamo i volimo većma otići od tijela i unići Gospodinu

⁹Zato se i trsimo, da mu se dopadnemo, ili odlazili ili ulazili. ¹⁰Jer nam se svima valja javiti na sudu Kristovu, da primi svaki prema tome, kako je činio u tijelu svojemu dobro ili zlo.

¹¹Znajući dakle strah Gospodnji ljude svjetujemo, a Bogu smo poznati; a nadam se, da smo i u vašim savjestima poznati. ¹²Jer se ne preporučujemo opet vama, nego vam dajemo prigodu, da se ponosite s nama, da imate što odgovoriti onima, koji se diče onim, što je na licu, a ne u srcu. ¹³Jer bilo da se odviše hvalimo, zbog Boga je, bilo da smo smjerni, zbog vas je.

¹⁴Jer ljubav Kristova nagoni nas, kad ovako sudimo: ako je jedan za sve umro, to su svi umrli; ¹⁵I za sve je umro, da i oni, koji žive, ne žive više sebi, nego onome, koji je za njih umro i uskrsnuo. ¹⁶Zato mi od sada nikoga ne poznajemo po tijelu; i ako Krista poznajemo po tijelu, ali ga sad više ne poznajemo. ¹⁷Ako je dakle tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, gle, sve je novo postalo.

¹⁸Ali je sve od Boga, koji pomiri nas sa sobom po Kristu i dade nam službu pomirenja. ¹⁹Jer je Bog bio, koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom, ne računajući im prestupaka njihovih i metnuvši u nas riječ pomirenja. ²⁰Za Krista smo dakle poslanici, jer Bog kao da opominje po nama. Molimo mjesto Krista: Pomirite se s Bogom! ²¹Njega, koji nije poznao grijeha, učini za nas grijehom, da mi postanemo pravda Božja u njemu.

2 Korinćanima – 6 glava

¹A kao suradnici njegovi opominjemo vas, da ne primite uzalud milosti Božje. ²Jer govori: "U pravo vrijeme usliših te, i u dan spasenja pomogoh ti." Evo, sad je "pravo vrijeme"! Evo, sad je "dan spasenja"! ³Ne dajmo nikakve ni u čemu smutnje, da se služba ne kudi! ⁴Nego u svemu pokažimo se kao sluge Božje u mnogoj strpljivosti, u nevoljama, u potrebama, u tjeskobama, ⁵U ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu; ⁶U čistoći, u spoznaji, u dugotrpnosti, u dobroti, u Duhu Svetom, u ljubavi iskrenoj; ⁷U riječi istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde zdesna i slijeva; ⁸Slavom i sramotom, zlim i dobrim glasom; kao zavodnici i istiniti, ⁹Kao nepoznati

i poznati, kao oni, koji umiru, i evo živimo, kao kažnjeni, a ne ubijeni,
¹⁰Kao žalosni, a jednako veseli, kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni, koji ništa nemaju, a sve posjeduju.

¹¹Usta naša otvoriše se k vama, Korinćani, i srce se naše rasprostrani.
¹²Vama nije tijesno u nana, ali vam je tijesno u srcima vašim. ¹³A da isto vratite, kao djeci govorim: Rasprostranite se i vi!

¹⁴Ne budite ujarmljeni s nevjernicima! Jer što ima pravednost s nepravednošću ili kakvu zajedništvo ima svjetlo s tamom? ¹⁵Kako li se slaže Krist s Belijalom? Ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom?
¹⁶Kakav li sporazum ima hram Božji s idolima? Jer smo mi hram Boga živoga, kao što reče Bog: "Stanovat ću u njima, i među njima ću hodati, i bit ću im Bog, i oni će biti moj narod. ¹⁷Zato iziđite između njih i odvojite se, govori Gospodin, i ne dotičite se nečista, i ja ću vas primiti. ¹⁸I bit ću vam otac, i vi ćete biti koji sinovi i kćeri, veli Gospodin Svemoćni."

2 Korinćanima – 7 glava

¹Imajući dakle ova obećanja, ljubljeni, očistimo se od svake ljage tijela i duha, te izvršimo posvećenje u strahu Božjemu!

²Osvojite nas! Nikome ne učinismo našao, nikoga ne pokvarismo, nikoga ne prevarismo. ³Ne govorim da vas osudim, jer prije rekoh, da ste u srcima našim, da s vama umremo s vama živimo. ⁴Veliko je moje pouzdanje u vas, velik je moj ponos s vama, pun sam utjehe, obilna je moja radost pored sve nevolje naše. ⁵Jer i kad dođosmo u Makedoniju, nikakva mira nije imalo tijelo naše nego smo u svemu bili u nevolji; izvana borbe, iznutra strahovi ⁶Ali onaj, koji tješi poniženog, utješi nas dolaskom Titovim. ⁷A ne samo dolaskom njegovim, nego i utjehom, kojom se utješi kod vas, javljajući nam vašu čežnju, vaše plakanje, vaše staranje za mene, tako se ja većma obradovah.

⁸Jer ako sam vas i ožalostio poslanicom, ne kajem se; iako sam se kajao kad vidjeh, da vas je ona poslanica ožalostila, makar i za čas. ⁹Sad se radujem, ne što ste bili žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje; jer se ožalostiste po Bogu, da od nas ni u čemu ne štetujete. ¹⁰Jer žalost, koja je po Bogu, rađa stalno spasonosno pokajanje, a žalost svijeta rada smrt. ¹¹Jer, gle, upravo to, što se po Bogu ožalostiste, koliko učini staranje među vama, pa opravdanje, pa Žaljenje, pa strah, pa čežnju, pa revnost, pa pomirenje: u svemu pokazaste, da ste čisti u toj stvari. ¹²Ako sam vam dakle i pisao, nije to bilo zbog onoga, koji je skrivio, niti zbog onoga, kojemu je krivo učinjeno, nego da se očituje kod vas revnost vaša za nas pred Bogom.

¹³Zato se utješismo. A u našoj utjehi još se većma obradovasmo radosti Titovoj, jer vi svi okrijepiste duh njegov. ¹⁴Jer ako sam mu se što s vama pohvalio, nijesam se posramio, nego kako je sve istinito, što govorismo vama, tako je i pohvala naša pred Titom bila istinita. ¹⁵I srce njegovo još vas više ljubi, kad se spominje pokornosti svijuu vas, kako ste ga primili sa strahom i drhtanjem. ¹⁶Radujem se, što se u svemu mogu osloniti na vas.

2 Korinćanima – 8 glava

¹A javljamo vam, braćo, milost Božju, koja je dana u crkvama Makedonije. ²Premda su bile kušane teškom nevoljom, ipak je tekla iz punine njihove radosti i iz dubine njihova siromaštva obilna rijeka dobrotvornosti. ³Svjedočim za njih, da su po mogućnostima i preko mogućnosti dragovoljno davali. ⁴I usrdno su nas molili za milost, da i oni smiju pomagati svete. ⁵Preko svakoga očekivanja predadoše sami sebe najprije Gospodinu, a onda nama po volji Božjoj. ⁶Zato zamolismo Tita, da kao što je počeo, onako i svrši i među vama ovu milostinju.

⁷A vi kako ste u svemu izobilni, u vjeri i u riječi, i u znanju i u svakoj revnosti, povrh toga i u ljubavi svojoj prema nama, neka izobilujete i u

ovoj milosti! ⁸Ne govorim, kao da zapovijedam, nego kad se drugi staraju, da kušam i vašu ljubav, je li istinita. ⁹Jer znate milost Gospodina našega Isusa Krista, da je, premda je bio bogat, zbog vas postao siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite.

¹⁰I savjet dajem u tom; jer je ovo na korist vama, koji ne samo činiti, nego i htjeti počeste od lanjske godine. ¹¹A sad i dovršite to djelo, da kao što je bila spremna volja htjeti, tako da bude i izvršiti od toga, što imate. ¹²Jer ako je spremna volja, mila je po onome, što ima, a ne po onome, što nema. ¹³Ali ne tako, da drugima bude olakšica, a vama potreba, nego neka bude jednakost. ¹⁴U sadašnje vrijeme vaš suvišak neka pomogne njihovoj oskudici, da i njihov suvišak pomogne vašoj oskudici, da bude jednakost; ¹⁵Kao što je pisano: "Tko je mnogo skupio, nije mu preteklo, i tko je malo, nije mu nedostalo."

¹⁶A hvala Bogu, koji je dao takvo staranje za vas u srce Titovo! ¹⁷Jer primi doduše molbu, ali kako je ali revnosti, svojevolutno otide k vama. ¹⁸A poslasmu s njim i brat, kojega je pohvala u evanđelju po svim crkvama. ¹⁹A ne samo to, nego je i izabran od crkve, da ide s nama i obavi ovo djelo ljubavi, za koje mi služimo na slavu Gospodina, i po našoj spremnoj volji; ²⁰Čuvajući se toga, da nas tko ne pokudi za ovo obilje, u kojemu mi služimo; ²¹Jer nastojimo o dobru ne samo pred Gospodinom, nego i pred ljudima. ²²A poslasmu s njima i brata našega, kojega revnost često iskušasmo u mnogim stvarima, a sad je još mnogo revniji zbog velikoga pouzdanja u vas. ²³A za Tita, on je moj drug i pomagao za vas, a za braću našu, oni su poslanici crkveni, slava Kristova. ²⁴Pokažite dakle na njima svjedočanstvo svoje ljubavi i našega ponosa s vama pred crkvama!

2 Korinćanima – 9 glava

¹O milostinji, koja se kupi za svete, suvišno je da vam pišem. ²Jer poznajem vašu dobru volju, za koju se s vama ponosim kod Makedonaca, da je i Ahaja spremna od lanjske godine, i vaša je

revnost potaknula mnoge. ³A braću poslah, da hvala naša vama ne bude prazna u ovoj stvari, nego da budete spremni, kao što sam govorio; ⁴Da se, ako dođu sa mnom Makedonci i nađu vas nespremljene, ne osramotimo mi, da ne kažemo vi, u toj stvari. ⁵Smatrao sam dakle potrebnim umoliti braću, da prije idu k vama i da pripreve obećani blagoslov, da taj stoji gotov, i to kao blagoslov, a ne kao lakomstvo

⁶A ovo velim: Tko oskudno sije, oskudno će i žeti; a tko u blagoslovima sije, u blagoslovima će i žeti. ⁷Svaki, kako je odlučio u srcu, a ne sa žalošću ili od nevolje, jer Bog ljubi vesela darovatelja.

⁸A Bog može učiniti, da je među vama izobilna, svaka milost, da u svemu svagda svega dovoljno imajući izobilujete za svako dobro djelo; ⁹Kao što je pisano: "Prosu, dade siromasima, pravda njegova ostaje dovijeka." ¹⁰A koji daje sjeme sijaču, dat će i kruh za jelo i umnožit će sjeme vaše i dat će da uzrastu plodovi pravde vaše, ¹¹Da se u svemu obogatite za svaku darežljivost, koja po nama čini hvalu Bogu! ¹²Jer vršenje ove milostinje ne podmiruje samo oskudicu svetih, nego donosi i obilat plod po mnogim hvalama u Gospodinu. ¹³Kad zbog ove prokušane službe ljubavi oni slave Boga za vaše pokorno priznanje evanđelja Kristova i za darežljivost, kojom dijelite njima i svima. ¹⁴I u svojoj molitvi za vas kad čeznu za vama zbog preobilate milosti Božje u vama. ¹⁵Hvala Bogu na njegovu neiskazanom daru!

2 Korinćanima – 10 glava

¹A sam ja, Pavao, molim vas zbog krotkosti i blagosti Kristove, koji sam naoči doduše neznatan među vama, a nenazočan da sam odvažan prema vama. ²Ali molim, da mi ne ustreba, kad budem kod vas, odvažan biti s onim pouzdanjem, kojim mislim smjelo postupati protiv nekih koji misle, da mi po tijelu živimo. ³Jer ako i živimo u tijelu, ne borimo se po tijelu. ⁴Jer oružje naše borbe nije tjelesno nego silno po Bogu za rušenje utvrda, da odbacujemo mudrovanje, ⁵I svaku visost, koja se podiže proti spoznaji Božjoj, i zarobljujemo svaki razum za

pokornost Kristu; ⁶I pripravnici smo kazniti svaku nepokornost, kad se izvrši vaša, pokornost.

⁷Gledajte, što je pred očima! Ako se tko uzda u sebe, da je Kristov, neka misli opet u sebi, da kako je on Kristov, tako smo i mi. ⁸Jer ako se što i više pohvalim vlašću našom, koju nam daje Gospodin za popravljavanje, a ne na rušenje vaše, neću se postidjeti. ⁹Ali da ne mislite, da vas htjedoh plašiti poslanicama, ¹⁰"Jer su poslanice", kažu, "stroge i žestoke, a kad je tijelom pred nama, slab je, i riječ njegova ne valja ništa". ¹¹Ovo neka pomisli takav, da kakvi smo nazočni u riječima po poslanicama, takvi ćemo biti i nazočni u djelu.

¹²Jer se ne usuđujemo sebe pribrojiti ili usporediti s nekima, koji sami sebe preporučuju; ali kad sami po sebi sebe mjere i uspoređuju sami sebe sa sobom, nerazumni su. ¹³A mi se nećemo hvaliti preko mjere, nego po mjeri pravila, koje nam Bog odmjeri kao mjeru, da dopremo i do vas. ¹⁴Jer se mi ne prostiremo predaleko, kao da nijesmo stigli do vas; jer doprijesmo i do vas s evanđeljem Kristovim. ¹⁵Niti se hvalimo preko mjere tuđim poslovima, nego imamo nadu, kad uzraste vjera vaša, da ćemo se u vama veličati po pravilu svojemu izobilno. ¹⁶Tako da i preko vaših granica propovijedamo evanđelje, i da se ne pohvalimo onim, što je po tuđemu pravilu učinjeno. ¹⁷A tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali! ¹⁸Jer nije onaj prokušani, koji sun sebe preporučuje, nego onaj, kojega Gospodin preporučuje.

2 Korinćanima – 11 glava

¹O da biste malo potrpjeli moje bezumlje! No i potrpite me! ²Jer revnujem za vas Božjom revnosti; jer vas zaručih mužu jednome, da djevicu čistu privedem Kristu. ³Ali se bojim, da kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim, tako i misli vaše da se ne pokvare i odmetnu od iskrene odanosti prema Kristu. ⁴Jer ako tko dođe i drugoga Isusa propovijeda, kojega mi ne propovijedasmo, ili drugoga Duha primite, kojega ne primiste, ili drugo evanđelje, koje ne

prihvatiste, lijepo podnosite. ⁵Jer mislim, da ni u čemu nijesam manji od prevelikih apostola. ⁶Jer ako sam i nevješt u govoru, a u znanju nijesam. A u svemu se očitovasmo vama

⁷Ili sam počinio grijeh ponizujući sebe, da se vi povisite, jer sam vam zabadava propovijedao i Božje evanđelje? ⁸Druge sam crkve oplijenio i uzeo potporu od njih, da služim vama. I kad sam bio kod vas i bio u potrebi, nikomu nijesam bio na teret. ⁹Jer meni u oskudici pomogoše braća, koja dođoše iz Makedonije, i u svemu sam se čuvao, da vam ne budem na teret, i čuvat ću se. ¹⁰Kao što je istina Kristova u meni, za ovo hvaljenje nitko me neće se zaustaviti u zemlji Ahaji. ¹¹Zašto? Što vas ne ljubim? Bog zna. A što činim, i činit ću, ¹²Da uklonim prigodu onima, koji traže prigodu, da bi se našli kao i mi u onome, čim se hvale. ¹³Jer takvi ljudi lažni su apostoli, prevarljivi poslenici, koji se pretvaraju u apostole Kristove. ¹⁴I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla. ¹⁵Nije dakle ništa osobito, ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po djelima njihovim.

¹⁶Opet velim; nitko neka me ne drži bezumnim! Ali ako ipak, kao bezumna primite me, da se i ja za malo što pohvalim. ¹⁷Što govorim, ne govorim po Gospodinu, nego kao u bezumlju, u ovom predmetu hvaljenja. ¹⁸Jer se mnogi hvale po tijelu, i la ću se pohvaliti. ¹⁹Jer rado podnosite bezumne, kad ste sami mudri. ²⁰Jer podnosite, ako vas tko robi, ako vas tko izjeda, ako vam tko vaše uzima, ako se tko veliča, ako vas tko po obrazu udara.

²¹Na sramotu govorim, kao da smo u tome bili slabi. Čim se tko ponosi, u bezumlju govorim, ponosim se i ja. ²²Hebreji su, i ja; Izrael su, i ja; potomci su Abrahamovi, i ja; ²³Sluge su Kristove, da rekнем kao lud, ja još više, više sam se trudio, više po tamnicama bio, preko mjere izbijen bio, mnogo puta u pogibli smrtnoj bio ²⁴Od Židova primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac. ²⁵Tri puta sam bio šiban, Jedanput kamenovan, tri puta san doživio brodolom, noć i dan proveo sam u

dubini morskoj. ²⁶Često na putovanjima, u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od zemljaka, u pogiblima od neznabožaca, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, ²⁷U trudu i mucu, u mnogom nespavanju, u gladu i žeđi, u mnogom postu, u zimi i golotinji, ²⁸Osim, što inače bude navaljivanje ljudi k meni svaki dan, briga za sve crkve. ²⁹Tko oslabi, i ja da ne oslabim? tko se spotiče, i ja da se ne raspalim?

³⁰Ako se valja hvaliti, svojom ću se slabošću hvaliti. ³¹Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji je blagoslovljen na vijeke, zna da ne lažem. ³²[11:32a] U Damasku namjesnik kralja Arete čuvao je grad Damaščana, da me uhvati; ³³[11:32b] I kroz prozor spustiše me u košari preko zida, i tako izbjegoh iz njegovih ruku.

2 Korinćanima – 12 glava

¹Ako se moram hvaliti, ne koristi doduše, doći ću na viđenja i otkrivenja Gospodnja. ²Znam čovjeka u Kristu, koji je prije četrnaest godina – ili u tijelu, ne znam, ili izvan tijeka, ne znam, Bog zna – bio odnesen do u treće nebo. ³I znam da je taj čovjek, – ili u tijelu, ili izvan tijeka, ne znam, Bog zna, – ⁴Bio odnesen u raj, i čuo neiskazane riječi, kojih čovjeku nije slobodno govoriti. ⁵Tim ću se hvaliti, a sobom se neću hvaliti, osim slabostima svojim. ⁶Jer kad bih se htio i hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih istinu rekao; ali se uzdržavam od toga, da ne bi tko više pomislio za mene, nego što vidi na meni ili čuje što od mene.

⁷I da se ne bih prekomjerno ponio zbog veličine otkrivenja, dade mi se trn u tijelo, anđeo sotonin, da me bije, da se ne ponosim. ⁸Zato sam molio triput Gospodina, da odstupi od mene. ⁹I reče mi: "Dosta ti je milost moja, jer se sila u slabosti usavršava." Rado ću se dakle hvaliti svojim slabostima, da se nastani u meni sila Kristova. ¹⁰Zato su mi ugodne slabosti, pogrde, nevolje, progonstva, tjeskobe zbog Krista, jer kad sam slab, onda sam jak.

¹¹Postadoh bezuman, vi me natjeraste, jer je trebalo da me vi preporučite; jer ni u čemu nijesam manji od prevelikih apostola, ako i jesam ništa. ¹²Dokazi apostolstva mojega učinjeni su među vama u svakoj strpljivosti, u znacima i čudesima i silama. ¹³Jer što je, u čemu ste manji od ostalih crkvi, osim što vam nijesam bio na teret. Oprostite mi ovu krivnju!

¹⁴Evo, po treći put sam spreman da vam dođem, i neću vam biti na teret, jer ne tražim što je vaše, nego vas Jer djeca nijesu dužna roditeljima blago teći, nego roditelji djeci. ¹⁵A ja ću veoma rado sve žrtvovati, i sama ću sebe žrtvovati za duše vaše. Kad vas ljubim tako žarko, zar ćete vi mene manje ljubiti?

¹⁶Ali neka bude, ja vam nijesam bio na teret, nego hitar budući uhvatio sam vas prijevarom. ¹⁷Jesam li vas što zakinuo po kojemu od onih, koje poslah k vama? ¹⁸Zamolio sam Tita i s njim sam poslao brata. Je li vas Tito što zakinuo. Nijesmo li hodili jednim duhom, jednim stopama?

¹⁹Mislite li opet, da se mi pred vama branimo? Pred Bogom u Kristu mi govorimo. A sve je, ljubljeni, za vaš napredak. ²⁰Jer se bojim, da kad dođem, da vas ne nađem, kakve hoću, i da vi nađete mene, kakva nećete: da kako ne budu kod vas svađe, zavisti, srdžbe, prkosi, opadanja, šaptanja, nadimanja, bune; ²¹Da me opet, kad dođem, ne ponizi Bog moj kod vas i ne zaplačem za mnogima, koji su prije sagriješili, a nijesu se pokajali za nečistoću i bludnost i raspuštenost, što poučiše.

2 Korinćanima – 13 glava

¹Ovo po treći put idem k vama. "U ustima dvojice ili trojice svjedoka stajat će svaka riječ." ²Naprijed rekoh, i naprijed kažem, kao kad sam bio drugi put nazočan, i sada nenazočan, onima, koji su prije sagriješili, i svima ostalima, da ako dođem opet, neću štedjeti. ³Jer tražite dokaz, da u meni govori Krist, koji među vama nije slab, nego je silan među

vama? ⁴Jer ako je i raspet bio po slabosti, ali živi po sili Božjoj; jer smo i mi slabi u njemu, ali ćemo živjeti s njim silom Božjom među vama.

⁵Sami sebe okušajte, jeste li u vjeri, sami sebe ogledajte! Ili ne poznajete sebe, da je Isus Krist u vama? osim ako nijeste možda neprokušani. ⁶A nadam se, da ćete poznati, da mi nijesmo neprokušani. ⁷A molimo se Bogu, da vi ne činite nikakva zla, ne da se mi prokušani pokažemo, nego da vi dobro činite, a mi da smo kao neprokušani. ⁸Jer ništa ne možemo protiv istine, nego za istinu. ⁹Jer se radujemo, kad smo mi slabi, a vi jaki; zato se i molimo za vaše savršenstvo. ¹⁰Zato vam pišem ovo nenazočan, da nazočan ne moradnem po stupati strogo po vlasti, koju mi je dao Gospodin, da gradim, a ne da rušim.

¹¹Uostalom, braćo, radujte se, budite savršeni, tješite jedni druge, jednako mislite, živite u miru, i Bog ljubavi i mira bit će s vama.

¹²[13:12a] Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim! ¹³[13:12b] Pozdravljaju vas svi sveti.

¹⁴Milost Gospodina Isusa Krista, i ljubav Boga, i zajedništvo Duha Svetoga neka je sa svima vama! Amen!

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#)

Galaćanima – 1 glava

¹Pavao apostol, ne od ljudi, ni po čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu, koji ga uskrsnu od mrtvih. ²I sva braća, koja su s menom, crkvama Galacije. ³Milost vam i mir od Boga Oca i Gospodina našega Isusa Krista, ⁴Koji dade sebe za grijehe naše, da nas izbavi od sadašnjega zla svijeta, po volji Boga i Oca na ⁵Kojemu je slova u vijeke vjekova! Amen.

⁶Čudim se, da se tako brzo od i vraćate od onoga, koji vas pozva milošću Kristovom, na drugo evanđelje; ⁷A drugoga ipak nema; samo što su neki, koji vas zbunjuju i hoće da iskrive evanđelje Kristovo. ⁸Ali ako i mi, ili anđeo s neba navijesti vam evanđelje drukčije, nego što vam navijestismo, neka bude proklet! ⁹Kao što prije rekosmo, i sad opet velim: "Ako vam tko navijesti evanđelje drukčije, nego što primiste, neka bude proklet! ¹⁰Jer zar ja sad gledam da dobijem naklonost kod ljudi, ili mi je do toga, da se dopadnem Bogu? Ili zar nastojim da ugađam ljudima? Kad bih još ljudima ugađao, ne bih bio sluga Kristov

¹¹Ali vam dajem na znanje, braćo, da evanđelje, koje sam ja propovijedao, nije po čovjeku. ¹²Jer ga ne primih od čovjeka, niti naučih, nego otkrivenjem Isusa Krista.

¹³Jer ste čuli moje življenje nekad u Židovstvu, da sam odviše progonio crkvu Božju i rušio je. ¹⁴I napredovao sam u židovstvu većma od mnogih vršnjaka svojih u narodu svojem, i više sam revnovao za

predaje otaca svojih. ¹⁵A kad se svidjelo Bogu, koji me izabra od krila majke moje i pozva milošću svojom, ¹⁶Da objavi Sina svojega u meni, da ga propovijedam među neznabošcima, ni za čas se ne obratih tijelu i krvi. ¹⁷Niti pođoh u Jerusalem k starijim apostolima od sebe, nego odoh u Arabiju, i opet se vratih u Damask. ¹⁸Zatim poslije tri godine pođoh u Jerusalem, da vidim Kefu, i ostadoh u njega petnaest dana. ¹⁹A drugoga od apostola ne vidjeh, osim Jakova, brata Gospodnjega, ²⁰A što vam pišem, evo, pred Bogom, da ne lažem. ²¹Onda dođoh u krajeve Sirije i Cilicije, ²²A bio sam licem nepoznat crkvama Kristovim u Judeji. ²³A samo su bili čuli, da onaj, koji nas je nekad progonio, sad propovijeda vjeru, na koju je nekoć napadao. ²⁴I slavili su Boga zbog mene.

Galaćanima – 2 glava

¹Zatim, nakon četrnaest godina, opet uzidoh u Jerusalem s Barnabom, uzevši sa sobom i Tita, ²A uzidoh, po otkrivenju, i predložih im evanđelje, koje propovijedam među neznabošcima, a osobito onima, koji su bili ugledni, da ne bih možda, ili da nijesam trčao uzalud. ³Ali ni Tito, koji je bio s menom, premda je bio neznabožac, nije bio primoran da se obreže. ⁴A to zbog lažne braće, koja se nametnuše i ušuljaše, da uhode slobodu našu, koju imamo u Kristu Isusu, da nas zarobe, ⁵Ovima ne popustismo nimalo, ni za čas, da istina evanđelja ostane kod vas. ⁶Oni nasuprot, koji su bili ugledni, tko su inače oni bili, ne marim ništa, jer Bog ne gleda, tko je tko, i ovi, koji su bili ugledni, ništa me novo ne naučiše, ⁷Nego nasuprot, kad vidješe, da je meni povjereno evanđelje među neobrezanima, kao Petru među obrezanima; ⁸Jer onaj, koji pomože Petru u apostolstvu među obrezanima, pomože i meni među neznabošcima; ⁹I jer upoznaše milost, koja je meni dana, dadoše Jakov i Kefa i Ivan, koji su se brojili kao stupovi, meni i Barnabi ruku u znak zajednice, da mi idemo k neznabošcima, a oni k obrezanima; ¹⁰Samo da bismo se spominjali siromaha, a to sam doista i revno nastojao činiti.

¹¹A kad dođe Kefa u Antiohiju, ja sam mu se u lice usprotivio, jer je bio zavrijedio ukor. ¹²Jer prije, dok ne dođoše neki od Jakova, jeo je s neznabošcima; a kad dođoše, povukao se i odvajao bojeći se onih, koji su bili iz obrezanja. ¹³I pretvaranju njegovu priključili se ostali Židovi, tako da je i Barnaba bio od njih zaveden u isto pretvaranje. ¹⁴A kad vidjeh, da ne idu pravo prema istini evanđelja, rekoh Kefi pred svima: "Kad ti, koji si Židov, živiš neznabožački, a ne židovski, zašto neznabošce siliš, da drže običaje židovske?"

¹⁵Mi smo od rođenja Židovi, a ne grješnici od neznabošca. ¹⁶A jer znamo, da se čovjek ne opravdava djelima zakona, nego samo vjerom u Isusa Krista, i mi vjerovasmo u Krista Isusa, da se opravdamo vjerom u Krista, a ne djelima zakona, jer se djelima zakona neće opravdati ni jedan čovjek. ¹⁷Ako li se mi, koji tražimo da se opravdamo u Kristu, nađosmo i sami grješnici, je li tada po čemu Krist grijehu sluga? Bože sačuvaj! ¹⁸Jer ako opet gradim ono, što sam porušio, dokazujem, da sam prestupnik. ¹⁹Jer ja sam po zakonu umro zakonu, da živim Bogu; s Kristom sam pribijen na križ. ²⁰A ja živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sad živim u tijelu, živim u vjeri u Sina Božjega, koji me je ljubio, i predao samoga sebe za mene. ²¹Ne odbacujem milosti Božje! Doista, ako opravdanje po zakonu dolazi, onda je Krist uzalud umro.

Galaćanima – 3 glava

¹O nerazumni Galaćani! Tko vas je opčarao da se ne pokoravate istini, vas, kojima je bio pred očima naslikan Isus, kao da bi bio među vama raspet. ²Ovo jedno hoću od vas da doznam: Jeste li primili Duha po djelima zakona ili slušanjem propovijedanja vjere? ³Tako li ste nerazumni, da počevši Duhom, sad tijelom dovršujete? ⁴Toliko li uzalud pretrpjeste? Kad bi bilo samo uzalud! ⁵Koji vam dakle daje Duha i čini čudesa među vama, čini li to djelima zakona ili slušanjem propovijedi vjere?

⁶Kao što Abraham vjerova Bogu, i uračuna mu se u pravdu. ⁷Poznajte dakle, da su oni sinovi Abrahamovi, koji su od vjere. ⁸A jer je Pismo predvidjelo, da Bog po vjeri opravdava neznabošce, naprijed navijesti Abrahamu: "U tebi će biti blagoslovljeni svi narodi." ⁹Tako oni, koji su od vjere blagoslovljeni su vjernim Abrahamom.

¹⁰Jer svi, koji se oslanjaju na djela zakona, pod kletvom su; jer je pisano: "Proklet svaki, koji ne ostaje u svemu, što je napisano u knjizi zakona, da to čini," ¹¹A da se zakonom nitko ne opravdava kod Boga, očito je, jer "pravednik će živjeti od vjere". ¹²A zakon nije od vjere, nego "onaj tko čini, živjet će u njima". ¹³Krist nas je otkupio od prokletstva zakona, jer je za nas postao prokletstvo; jer je pisano: "Proklet svaki, koji visi na drvetu." ¹⁴Da bi na neznabošce došao blagoslov Abrahamov u Isusu Kristu, tako da obećanje Duha primimo po vjeri.

¹⁵Braćo, govorim po čovjeku, nitko ipak čovječje potvrđene oporuke ne odbacuje, niti joj što dodaje. ¹⁶A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: "I potomcima, kao za mnoge, nego kao za jednoga: "I potomku tvojemu, koji je Krist. ¹⁷A ovo velim: "Zavjeta, koji je od Boga potvrđen, ne dokida zakon, koji je postao poslije četiri stotine i trideset godina, tako da se poruši obećanje. ¹⁸Jer ako je baština od zakona, onda nije od obećanja; a Abrahamu se je Bog milostiv iskazao obećanjem.

¹⁹Što će dakle zakon? Zbog prestupaka bio je postavljen, doli dođe potomak, kojemu je bilo dano obećanje, određen po anđelima, rukom posrednika, ²⁰A posrednik nije jednoga, a Bog je jedan.

²¹Je li dakle zakon protivan obećanjima Božjim? Bože sačuvaj, jer kad bi bio dan zakon, tako da bi mogao život dati, zaista bi od zakona bila pravda. ²²Ali je Pismo sve zatvorilo pod grijeh, da se obećanje dadne po vjeri u Isusa Krista onima, koji vjeruju.

²³A prije nego je došla vjera, bili smo pod zakonom čuvani i zatvoreni

za vjeru, koja se je imala objaviti. ²⁴Tako je zakon bio čuvar naš do Krista, da se vjerom opravdamo. ²⁵A kad je došla vjera, nijesmo više pod čuvarom. ²⁶Jer ste svi sinovi Božji po vjeri u Kristu Isusu. ²⁷Jer koliko vas se god u Kristu krstiste, Krista obukoste. ²⁸Nema tu više ni Židova ni Grka, nema više ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muškoga roda ni ženskoga, jer sve vi svi jedno u Kristu Isusu. ²⁹A kad ste vi Kristovi, onda ste potomci Abrahamovi, po obećanju baštinici.

Galaćanima – 4 glava

¹Ali velim: Dok je baštinik malodoban, ne razlikuje se ništa od roba, premda i je gospodar svega, ²Nego je pod skrbnicima i upraviteljima sve do vremena od oca određena. ³Tako smo bili i mi, kad bijasmo malodobni, počelima svijeta podložni. ⁴Ali kad dođe punina vremena, posla Bog Sina svojega, rođena od žene, postavljena pod zakon, ⁵Da otkupi one, koji su bili pod zakonom, da primimo posinjenje. ⁶A jer ste sinovi, posla Bog Duha Sina svojega u srca vaša, koji vapije: "Aba, Oče!" ⁷Tako više nijesi rob, nego sin; a ako si sin i baštinik po Bogu.

⁸Ali tada jer nijeste znali Boga, služili ste bogovima, koji nijesu uistinu. ⁹A sada kad ste upoznali Boga, ili ste dapače upoznati od Boga, kako se obraćate opet na slaba i jadna počela, kojima opet iznova hoćete da služite? ¹⁰Obdržavate dane i mjesece i vremena i godine. ¹¹Bojim se za vas, da nijesam možda uzalud radio među vama.

¹²Budite kao ja; jer i ja sam kao vi. Braćo, molim vas, ništa mi ne učiniste na žao. ¹³A znate, da sam vam prvi put u slabosti tijela propovijedao evanđelje. ¹⁴I u kušnji vašoj, koja je bila zbog tijela mojega, nijeste me prezreli ni odbacili, nego ste me primili kao anđela Božjega, kao Isusa Krista. ¹⁵Gdje je dakle vaše Blagoslovljeno oduševljenje? Jer vam svjedočim, da biste bili kad bi moguće bilo, izvadili oči svoje i dali meni. ¹⁶Jesam li vam dakle postao neprijatelj, što sam vam govorio istinu? ¹⁷Oni ne revnuju za vas, kako je pravo, nego dapače hoće da vas odvoje, da revnujete za njih. ¹⁸A dobro je, da

uvijek zbog dobra revnuju za vas, a ne samo, kad sam ja kod vas.

¹⁹Dječice moja, koju opet s mukom rađam, dokle Kristovo obličje ne postane u vama! ²⁰A htio bih sad da sam kod vas i da izmijenim glas svoj, jer sam zbunjen za vas.

²¹Kažite mi, koji hoćete da budete pod zakonom, ne slušate li zakona?

²²Jer je pisano, da je Abraham imao dva sina, jednoga od ropkinje, a drugoga od slobodne. ²³Ali koji je bio od ropkinje, po tijelu je rođen, a koji od slobodne, po obećanju. ²⁴A to je u slici rečeno, jer ovo su dva zavjeta: jedan od gore Sinajske, koji rada za robovanje, i to je Agara.

²⁵Jer Agara znači Sinaj goru u Arabiji, a odgovara sadašnjemu Jerusalemu, koji robuje s djecom svojom. ²⁶A onaj Jerusalem, koji je gore, slobodan je, i taj je mati na ²⁷Jer je pisano: "Razveseli se, nerotkinjo, koja ne rađaš; klikni i poviči, koja ne trpiš muke porođaja; jer ostavljena ima mnogo više djece, negoli ona, koja ima muža."

²⁸A vi ste, braćo, po Izaku djeca obećanja. ²⁹Ali kako je onda onaj, koji se rodio po tijelu, progonio onoga, koji se rodio po Duhu, tako i sad.

³⁰Ali što kaže Pismo: "Istjeraj ropkinju i sina njezina; jer sin ropkinje neće biti baštinik sa sinom slobodne!" ³¹Tako, braćo, nijesmo djeca ropkinje, nego slobodne.

Galaćanima – 5 glava

¹K slobodi nas je vodio Krist. Stojte dakle čvrsto i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti!

²Evo, ja, Pavao, kažem vam: "Ako se obrežete, Krist vam neće ništa koristiti. ³A opet svjedočim svakome čovjeku, koji se obreže, da je dužan izvršiti sav zakon. ⁴Rastavljeni ste od Krista, koji hoćete zakonom da se opravdate, izgubiste milost. ⁵Jer mi iščekujemo u Duhu iz vjere radu opravdanja. ⁶Jer u Kristu Isusu niti što pomaže obrezanje, ni neobrezanje, nego vjera, koja radi po ljubavi.

⁷Trčali ste dobro; tko vam je branio, da se ne pokoravate istini? ⁸Ovo odvratanje nije od onoga, koji vas je pozvao. ⁹Malo kvasca ukiseli sve tijesto. ¹⁰Ja se uzdam u vas u Gospodinu, da ništa drukčije nećete misliti. A tko vas buni, podnijet će osudu, makar tko bio. ¹¹A ako ja, braćo, još obrezanje propovijedam, zašto još trpim progone? Onda je uklonjeno spoticanje križa! ¹²O da bi odsječeni bili oni, koji vas bune!

¹³Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani; samo ne dajte, da sloboda bude na službu tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugome! ¹⁴Jer se sav zakon izvršuje u jednoj riječi: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe!" ¹⁵Ali ako jedan drugoga grizete i izjedate, gledajte, da jedan drugoga ne istrijebite!

¹⁶A velim: "U duhu živite, i želja tjelesnih nećete izvršiti! ¹⁷Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono, što hoćete. ¹⁸Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom.

¹⁹Očita su djela tjelesna, a ova su: "preljubočinstvo, nečistoća, besramnost, razuzdanost, ²⁰Idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, ljubomor, srdžbe, spletke, razdori, sljedbe, ²¹Zavisti, ubojstva, pijanstva, razuzdane gozbe i ovim slična, za koja vam unaprijed kažem, kao što sam i prije rekao, da oni, koji tako što čine, neće postići kraljevstva Božjega.

²²A plod je Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, ²³Krotkost, umjerenost; protiv ovakvih nema zakona. ²⁴A koji su Kristovi, raspeli su tijelo sa strastima i požudama. ²⁵Ako u duhu živimo, i hodajmo u duhu! ²⁶Ne tražimo tašte slave, tako da izazivamo jedan drugoga i zavidimo jedan drugome.

Galaćanima – 6 glava

¹Braćo, ako i upadne čovjek u kakav prekršaj, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotkosti; a pazi na sebe, da i ti ne budeš iskušan!

²Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Kristov!

³Jer ako tko misli, da je što, a nije ništa, vara sam sebe. ⁴A svaki neka ispita svoje djelo, i tada će on samo u sebi imati slavu, a ne u drugome, ⁵Jer će svaki svoje breme nositi.

⁶A koji se uči riječi, neka dijeli od svakoga dobra onome, koji ga uči!

⁷Ne varajte se: "Bog se ne da ružiti, jer što čovjek posije, ono će i požeti. ⁸Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela će požeti propast; a koji sije u duh, od duha će požeti život vječni. ⁹A dobro činiti, neka nam ne dodija, jer ćemo u svoje vrijeme požeti, ako ne sustanemo. ¹⁰Zato dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, a osobito onima, koji su s nama u vjeri!

¹¹Vidite, kakvim sam slovima pisao vam rukom svojom! ¹²Jer svi, koji hoće da se svide tijelom, oni vas sile, da se obrežete, samo da ne budu progonjeni zbog križa Kristova. ¹³Jer ni oni sami, koji se obrezuju, ne drže zakona, nego hoće, da se vi obrežete, da se hvale vašim tijelom. ¹⁴A ja, Bože sačuvaj, da se čim drugim hvalim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je meni svijet raspet, i ja svijetu. ¹⁵Jer u Kristu Isusu niti što pomaže obrezanje, ni neobrezanje, nego novi stvor. ¹⁶I svi, koji po ovome pravilu žive, na njih mir i milosrđe, i na Izraela Božjega!

¹⁷Od sada neka mi nitko ne dosađuje, jer ja nosim na tijelu svojem znakove Gospodina Isusa!

¹⁸Milost Gospodina našega Isusa Krista s duhom vašim, braćo! Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#)

Efežanima – 1 glava

¹Pavao, po volji Božjoj apostol Krista Isusa, svetima, koji su u Efezu, i vjernima u Kristu Isusu. ²Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista!

³Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Kristu. ⁴U njemu nas je izabrao prije Postanja svijeta, da budemo sveti i neokaljani pred njim, ⁵U ljubavi nas je predodredio po Isusu Kristu za svoje sinove po slobodnoj odluci volje svoje, ⁶Da slavimo slavnu milost njegovu, kojom nas je obdario u ljubljenome Sinu svojem, ⁷U kojemu imamo otkupljenje krvlju njegovom, oproštenje grijeha po bogatstvu milosti njegove, ⁸Koju je obilno udijelio nama u svakoj mudrosti i razboritosti, ⁹Očitovavši nam tajnu volje svoje po svojoj slobodnoj odluci, koju je predodredio u njemu; ¹⁰Da je izvrši u punini vremena: da sve sjedini u Kristu kao glavi, što je na, nebesima i na zemlji.

¹¹U njemu i mi postadosmo baštinici predodređeni po odredbi onoga, koji sve čini po odluci volje svoje, ¹²Da bismo bili na hvalu slave njegove, koji smo se prije uzdali u Krista. ¹³U njemu se i vi, čuvši riječ istine, evanđelje spasenja svojega, i vjerovavši zapečatiste Svetim Duhom obećanja, ¹⁴Koji je залог baštine naše za otkupljenje stečevine na hvalu slave njegove.

¹⁵Zato i ja čuvši za vašu vjeru u Gospodinu Isusu i ljubav k svima svetima, ¹⁶Ne prestajem zahvaljivati za vas i spominjati se vas u svojim

molitvama, ¹⁷Da Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, dadne vama duha mudrosti i otkrivenja, da ga poznate. ¹⁸Neka rasvijetli oči srca vašega, da biste znali, koja je nada njegova zvanja, i koje je bogatstvo slave baštine njegove u svetima; ¹⁹I koja je izobilna veličina sile njegove prema nam koji vjerujemo po djelovanju jake sile njegove, ²⁰Koju je učinio u Kristu, kad ga uskrsnu od mrtvih i posadi sebi s desne strane na nebesima, ²¹Nad svako poglavarstvo i vlast, i silu, i gospodstvo, i nad svako ime, što se naziva ne samo na ovome svijetu, nego i u budućemu. ²²I sve podloži pod noge njegove, i njega dade za glavu nad svom crkvom, ²³Koja je tijelo njegovo, punina onoga, koji sve ispunjava u svemu.

Efežanima – 2 glava

¹I vas, koji ste bili mrtvi zbog prestupaka i grijeha svojih, ²U kojima ste nekad hodili po vijeku ovoga svijeta, po knezu, koji vlada u zraku, po duhu, koji sad radi u sinovima nepokornosti, ³U kojima smo i mi svi nekad živjeli po željama tijela svojega, čineći volju tijela i pomisli, i bili smo po naravi djeca srdžbe, kao i ostali; ⁴Ali Bog, koji je bogat u milosrđu, zbog velike ljubavi svoje, kojom nas je ljubio, ⁵I nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, oživi s Kristom milošću ste spašeni, ⁶I s njim uskrsnu i s njim posadi na nebesima u Kristu Isusu, ⁷Da pokaže u budućim vjekovima preveliko bogatstvo milosti svoje dobrotom prema nama u Kristu Isusu. ⁸Jer ste milošću spašeni po vjeri, i to nije od vas, to je dar Božji, ⁹Ne od djela, da se tko ne pohvali. ¹⁰Jer smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za djela dobra, koja Bog unaprijed pripravi, da u njima hodimo.

¹¹Zato se spominjite, da vi, koji ste nekad po tijelu bili neznabošci i nazivani neobrezani od onih, na kojima se je učinilo rukom obrezanje na tijelu. ¹²Da ste bili u ono vrijeme bez Krista, isključeni od zajednice Izraelove i bez dijela u zavjetima obećanja, nade nemajući i bez Boga na svijetu. ¹³A sad u Kristu Isusu, vi koji ste nekad bili daleko, blizu postadoste krvlju Kristovom. ¹⁴Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u

jedno, i poruši zid, koji nas je rastavljao, ¹⁵Tijelom svojim poništi protivnost, i zakon zapovijedi u propisima, da iz obojega načini u sebi jednoga novog čovjeka, čineći mir, ¹⁶I da pomiri s Bogom oboje u jednom tijelu križem, ubivši neprijateljstvo na njemu, ¹⁷On je došao i propovijedao je mir vama, koji ste bili daleko, i mir onima, koji su bili blizu; ¹⁸Jer po njemu imamo oba pristup k Ocu u jednom Duhu.

¹⁹Tako dakle više niste tuđinci i došljaci, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji, ²⁰Nazidani na temelju apostola i proroka, a ugaoni je kamen sam Krist Isus, ²¹Na kojemu je sva građevina složena i raste za sveti hrani u Gospodinu, ²²Na kojemu se i vi naziđujete za stan Božji u Duhu.

Efežanima – 3 glava

¹Zato sam ja Pavao sužanj Krista Isusa za vas neznabošce. ²Jer čuli ste službu milosti Božje, koja je meni dana za vas, ³Da se meni po otkrivenju očitova tajna, kao što gore opisah ukratko. ⁴Odakle možete čitajući razabrati moje razumijevanje u tajni Kristovoj, ⁵Koja se u drugim vremenima ne očitova sinovima čovječjim, kako se je sad otkrila svetim njegovim apostolima i prorocima u Duhu, ⁶Da su neznabošci subaštini i sutjelesnici i zajedničari obećanja u Kristu Isusu po evanđelju. ⁷Njegov postadoh sluga po daru milosti Božje, koja mi je dana po djelovanju sile njegove.

⁸Meni, najmanjemu od sviju svetih dana je ova milost, da navijestim među neznabošcima neistražljivo bogatstvo Kristovo, ⁹I da otkrijem svima, kako se je ostvarila tajna od vjekova skrivena u Bogu, koji je sve stvorio; ¹⁰Da se po crkvi sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogolika mudrost Božja, ¹¹Po odredbi vjekova, koju izvrši u Kristu Isusu, Gospodinu našem, ¹²U kojemu imamo smjelost i pristup u nadi po vjeri u njega. ¹³Zato vas molim, da ne klonete zbog nevolja mojih za vas, koje su slava vaša.

¹⁴Zbog toga pregibam koljena svoja pred Ocem Gospodina našega Isusa Krista, ¹⁵Od koga se zove svako zajedništvo na nebesima i na zemlji, ¹⁶Da vam dadne po bogatstvu slave svoje, da se silom utvrdite po Duhu njegovu u nutarnjem čovjeku, ¹⁷Da Krist stanuje vjerom u srcima vašim, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; ¹⁸Da biste mogli razumjeti sa svima svetima, koja je širina i dužina, i visina i dubina; ¹⁹I poznati ljubav Kristovu, koja nadilazi svaku spoznaju, da se ispunite svom puninom Božjom.

²⁰A onome, koji može sve učiniti izobilnije nego što molimo ili mislimo, po sili, koja djeluje u nama, ²¹Njemu slava u crkvi i u Kristu Isusu u sva pokoljenja odvijeka do vijeka! Amen.

Efežanima – 4 glava

¹Molim vas dakle ja, sužanj u Gospodinu, da se vladate dostojno zvanja, u koje ste pozvani, ²Sa svom poniznošću i krotkošću, sa strpljivošću podnoseći jedan drugoga u ljubavi, ³Starajući se, da čuvate jedinstvo duha u vezi mira ⁴Jedno tijelo i jedan duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svojega, ⁵Jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje. ⁶Jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima.

⁷A svakomu je od nas dana milost po mjeri, kako ju je Krist darovao. ⁸I zato govori "Uzađe na visinu, odvede zarobljene i porazdijeli darove ljudima." ⁹A "uzađe" što je, nego da najprije i siđe u donje dijelove zemlje? ¹⁰Koji sade, to je onaj, koji i uzađe više sviju nebesa, da ispuni sve.

¹¹I on je dao jedne za apostole, a jedne za proroke, a jedne za evanđeliste, a jedne za pastire i učitelje, ¹²Da se sveti usavrše za djelo službe, na sazidanje tijela Kristova; ¹³Dok ne stignemo svi u jedinstvo vjere i poznanja Sina Božjega u čovjeka savršena, u mjeru dobi punine Kristove;

¹⁴Da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke po zloći ljudi, po lukavstvu, da zavede u zabludu; ¹⁵Nego držeći se istine u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome, koji je glava, Krist, ¹⁶Iz kojega je sve tijelo sastavljeno i sklopljeno svakim vezom, da jedan drugome pomaže silom, što je odmjerena svakome pojedinom udu, i čini, da raste tijelo i usavršuje se u ljubavi.

¹⁷Ovo dakle kažem i zaklinjem vas u Gospodinu, da više ne hodite, kao što hode i neznabošci u taštini mišljenja svojega, ¹⁸Koji imaju razum tamom pokriven i otuđeni su životu Božjemu zbog neznanja, što je u njima, zbog sljepoće srca njihova; ¹⁹Kojim, bez višega osjećaja, predadoše se razuzdanosti, da čine svaku nečistoću u lakomstvu. ²⁰Ali vi tako ne upoznaste Krista; ²¹Jer ste ga čuli i u njemu ste poučeni, kao što je istina u Isusu, ²²Da iza prijašnjega života odložite staroga čovjeka, koji se raspada u željama prevarljivim, ²³I da se obnovite duhom uma svojega; ²⁴I obučete novoga čovjeka, koji je stvoren po Bogu, u pravdi i svetosti istine.

²⁵Zato odbacite laž i govorite istinu svaki sa svojim bližnjim, jer smo udovi jedan drugome! ²⁶Srdite se, a ne griješite, sunce neka ne zađe nad srdžbom vašom! ²⁷Niti dajite mjesta đavolu! ²⁸Tko je krao, više neka ne krade, nego neka se radije trudi čineći dobro rukama svojim, da ima što davati potrebnima! ²⁹Nikakva loša riječ neka ne izlazi iz usta vaših, nego samo dobra, koja pobuđuje na dobro prema potrebi, da dadne milost onima, koji slušaju! ³⁰I ne žalostite Duha Svetoga Božjega, kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja!

³¹Svaka gorčina, i gnjev i ljutina, i vika i psovka neka se ukloni od vas sa svakom pakošću! ³²A budite jedan drugome blagi, milosrdni, opraštajući jedan drugome kao što je i Bog u Kristu oprostio vama!

Efežanima – 5 glava

¹Budite dakle nasljedovatelji Boga, kao ljubljena djeca, ²I živite u ljubavi kao što je i Krist ljubio nas i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodni miris!

³A bludnost i svaka nečistoća i lakomstvo neka se ni ne spominje među vama, kao što se pristoji svetima! ⁴Tako i besramnost, i ludi govor, ili nepristojne šale, što ne dolikuju, nego radije zahvaljivanje. ⁵Jer ovo neka znate, da ni jedan bludnik, ili nečist, ili lakomac, a to je idolopoklonik, nema dijela u kraljevstvu Krista i Boga! ⁶Nitko neka vas ne vara praznim riječima, jer zbog ovih dolazi gnjev Božji na sinove nepokornosti! ⁷Nemojte dakle postati zajedničari njihovi! ⁸Jer ste bili nekada tama, a sad ste svjetlost u Gospodinu. Kao djeca svijetla živite! ⁹Jer je rod svijetla u svakoj dobroti i pravdi i istini. ¹⁰Istražujte, što je Gospodinu ugodno! ¹¹I ne pristajte na nerodna djela tame, nego ih radije karajte! ¹²Jer je sramotno i govoriti, što oni tajno čine. ¹³A sve, za što se kara, svjetlost objavljuje; jer sve, što se objavljuje, svjetlost je. ¹⁴Zato se kaže: "Ustani, koji spavaš, i uskrsni od mrtvih, i obasjat će te Krist!"

¹⁵Gledajte dakle pomno, kako ćete živjeti; ne kao nemudri, nego kao mudri, ¹⁶I dobro iskoristite vrijeme, jer su dari loši! ¹⁷Zato ne budite nerazumni, nego uvidite, što je volja Gospodina našega! ¹⁸I ne pijajte se vinom, u kojemu je raspuštenost, nego se napunite Duhom, ¹⁹Govoreći među sobom u psalmima i hvalospjevima i duhovnim pjesmama, pjevajući i kličući u srcu svojem Gospodinu ²⁰Zahvaljujući svagda za sve u ime Gospodina našega Isusa Krista Bogu i Ocu! ²¹Pokoravajte se jedan drugome u strahu Kristovu!

²²Žene neka se pokoravaju svojim muževima kao Gospodinu, ²³Jer je muž glava ženi, kao što je i Krist glava crkvi; on je spasitelj tijela. ²⁴Ali kao što se crkva pokorava Kristu, tako i žene svojim muževima u svemu.

²⁵Muževi, ljubite svoje žene, kao što je i Krist ljubio crkvu i sebe samoga predao za nju, ²⁶Da je posveti, očistivši je kupelju vodenom u riječi, ²⁷Da on prikaže sebi slavnu crkvu, koja nema ljage ni nabora, ili što slično, nego da bude sveta i neokaljana. ²⁸Tako su dužni i muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa. Tko ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi. ²⁹Jer nitko nije nikad zamrzio na svoje tijelo, nego ga hrani i grije kao i Krist crkvu, ³⁰Jer smo udovi tijela njegova od mesa njegova i od kostiju njegovih. ³¹Zato će ostaviti čovjek oca svojega i majku, i prionut će uz ženu svoju, i bit će dvoje jedno tijelo. ³²Tajna je ovo velika; a ja velim obzirom na Krista i na crkvu. ³³Ali i vi svaki pojedini neka ljubi onako svoju ženu kao sebe samoga; a žena neka poštiva svojega muža!

Efežanima – 6 glava

¹Djeco! Slušajte svoje roditelje u Gospodinu, jer je ovo pravo! ²Poštuj oca svojega i majku; ovo je prva zapovijed s pečaćenjem, ³Da ti dobro bude, i da živiš dugo na zemlji."

⁴I vi, oci! Ne razdražujte djece svoje, nego ih odgajajte stegom i naukom Gospodnjim!

⁵Sluge! Slušajte gospodare svoje po tijelu sa strahom i drhtanjem, u iskrenosti srca svojega, kao Krista! ⁶Ne služite na oko, kao ljudima da ugađate, nego kao sluge Kristove, čineći volju Božju od srca!

⁷Dragovoljno služite kao Gospodinu, a ne ljudima, ⁸Znajući, da svaki što učini dobro, ono će i primiti od Gospodina, bio rob ili slobodnjak.

⁹I vi, gospodari! Isto činite njima, a da ne prijetite, znajući, da je i njima i vama Gospodar na nebesima, i on ne gleda, tko je tko.

¹⁰Uostalom braćo budite jaki u Gospodinu i u moći sile njegove!

¹¹Obucite se u svu ratnu opremu Božju, da biste se mogli održati

zasjedama đavla! ¹²Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstva, protiv vlastima, protiv upravitelja tame ovoga svijeta, protiv duhova pakosti u zračnim visinama. ¹³Zato uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli oduprijeti u zao dan, i svršivši sve održati se!

¹⁴Stojte dakle opasavši bokove svoje istinom, i obukavši se u oklop pravde, ¹⁵I obuvši noge, da budete spremni za evanđelje mira! ¹⁶A povrh svega uzmite štit vjere, kojim ćete moći pogasiti sve ognjene strijele đavola! ¹⁷I kacigu spasenja uzmite, i mač Duha, koji je riječ Božja! ¹⁸Svakom molitvom i prošnjom molite se u Duhu u svako vrijeme, i uz to bdijte sa svom ustrajnosti i molitvom za sve svete, ¹⁹I za mene, da mi se dadne riječ, kad otvorim usta svoja, da navješćujem sa slobodom tajnu evanđelja, ²⁰Za koje sam poslanik u okovima, da u njemu govorim slobodno, kao što mi treba govoriti,

²¹A da i vi znate, kako mi je i što radim, sve će vam javiti Tihik, ljubljeni brat i vjerni sluga u Gospodinu. ²²Njega šaljem k vama upravo za to, da znate, kako nam je, i da utješi srca vaša.

²³Mir braći i ljubav s vjerom od Boga Oca i Gospodina Isusa Krista!

²⁴Milost neka je sa svima, koji ljube Gospodina našega Isusa Krista u besmrtnost! Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#)

Filipljanima – 1 glava

¹Pavao i Timotej, sluge Isusa Krista, svima svetima u Kristu Isusu, koji su u Filipima, s predstojnicima (gr. biskup) i poslužiteljima (gr. đakon).

²Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista!

³Zahvaljujem Bogu svojem, kad se god spomenem vas, ⁴Svagda u svakoj molitvi svojoj za sve vas s radošću moleći se, ⁵Za vaše sudjelovanje u evanđelju od prvoga dana do danas, ⁶Uzdam se upravo u to, da će onaj, koji je počeo dobro djelo u vama, dovršiti ga do dana Krista Isusa. ⁷Kao što je pravedno, da ja ovo mislim za sve vas, jer vas nosim u srcu, budući da ste svi sudionici moje milosti i u okovima mojim i u obrani i utvrđivanju evanđelja. ⁸Jer Bog mi je svjedok, kako čeznem za svima vama najnježnijom ljubavlju Krista Isusa.

⁹I zato se molim, da ljubav vaša sve više i više izobiluje u spoznaji i u svakom razumijevanju, ¹⁰Da iskusite bolje, da budete čisti i bez spoticanja na dan Kristov, ¹¹Napunjeni plodom pravde po Isusu Kristu na slavu i hvalu Božju.

¹²A hoću, da vi znate, braćo, da je moje sadašnje stanje dapače pomoglo napretku evanđelja, ¹³Tako da se je razglasilo kod sve tjelesne straže i kod svih ostalih, da ja nosim okove zbog Krista. ¹⁴I većina braće u Gospodinu, ohrabrena okovima mojim, usuđujem se još revnije, bez straha navješćivati riječ Božju. ¹⁵Jedni doduše iz zavisti i svađe, ali drugi od dobre volje propovijedaju Krista. ¹⁶Ovi iz ljubavi znajući, da sam postavljen za obranu evanđelja. ¹⁷A oni iz prkosa

navješćuju Krista, neiskreno, da jače pritegnu okove moje. ¹⁸što dakle? Dok se na svaki način propovijeda Krist, bilo izlikom, bilo iskreno, ja se za to i radujem, a i radovat ću se;

¹⁹Jer će mi ovo izaći na spasenje vašom molitvom i pomoću Duha Isusa Krista. ²⁰Očekujem i nadam se, da se ni u čemu neću postidjeti, nego da će se i sada, kao svagda, sa svom smjelošću Krista proslaviti u tijelu mojemu, bilo životom, bilo smrću. ²¹Jer je meni život Krist, a smrt dobitak. ²²A ako mi život u tijelu plod donosi, to ne znam, što ću izabrati. ²³Jer sam pritisnut s obje strane: imam želju umrijeti i biti s Kristom, što bi bilo mnogo bolje. ²⁴Ali ostati u tijelu, potrebnije je zbog vas. ²⁵I ovo znam pouzdano, da ću ostati i ustrajati kod sviju vas na vaš napredak i radost vjere. ²⁶Da se vi s menom što više ponosite u Kristu Isusu, kad opet dođem k vama.

²⁷Samo živite dostojno evanđelja Kristova, da ili dođem i vidim vas, ili sam nenazočan, čujem za vas, da stojite u jednome duhu, i da se jednodušno zajedno borite za vjeru u evanđelje. ²⁸I ni u čemu da se ne plašite od protivnika; jer je to za njih znak propasti, a za vas spasenja, i to od Boga; ²⁹Jer je vama dana milost za Krista, da ne samo vjerujete u njega, nego da i trpite za njega, ³⁰Imajući istu borbu, kakvu vidjeste na meni i sad čujete za mene.

Filipljanima – 2 glava

¹Ako vrijedi dakle koja opomena u Kristu, ako koja utjeha ljubavi, ako koje zajedništvo duha, ako što ljubezno i milosrdno srce, ²Ispunite moju radost, da isto mislite, imajući istu ljubav, jednodušni i jednomisleni! ³Ništa ne činite uz prkos ili za ispraznu slavu, nego u poniznosti neka jedan drugoga smatra većim od sebe! ⁴Ne gledajte svaki na svoje, nego i na ono, što je drugih!

⁵Jer ovo mišljenje treba da je u vama, kakvo je i u Kristu Isusu, ⁶Koji kad je bio u obličju Božjemu, nije držao za otimačinu, da bude jednak

Bogu, ⁷Nego je sebe poništio uzevši obličje sluga, i postao je sličan ljudima, i vanjštinom je bio nađen kao čovjek. ⁸Ponizio je sam sebe postavši poslušan do smrti, do smrti na križu. ⁹A zato i Bog njega povisi i darova mu ime, koje je nad svako ime, ¹⁰Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom, ¹¹I svaki jezik da prizna, da je Gospodin Isus Krist na slavu Boga Oca.

¹²Tako, ljubljeni moji, kao što svagda slušaste, ne samo kad sam kod vas, nego i sad mnogo većma, kad nijesam kod vas, radite o spasenju svojemu sa strahom i drhtanjem! ¹³Jer Bog je, koji čini u vama, da hoćete i izvršite, kako mu je ugodno.

¹⁴Sve činite bez mrmljanja i oklijevanja, ¹⁵Da budete besprijekorni i bezazleni, djeca Božja bez mane usred roda nevaljaloga i pokvare noga, u kojemu svijetlite kao zvijezde u svijetu, ¹⁶Držeći se riječi života na moju slavu na dan Kristov, da, nije sam uzalud trčao, niti se uzalud trudio.

¹⁷Ali ako i žrtvovan budem za žrtvu i službu vjere vaše, radujem se i veselim se sa svima vama. ¹⁸Tako se i vi radujte i veselite se s menom!

¹⁹A nadam se u Gospodinu Isusu, da ću skoro poslati k vama Timoteja, da se i ja ohrabrim saznajući, kako je vama. ²⁰Jer nijednoga nemam jednake misli sa sobom, koji bi se tako iskreno brinuo za vaše stvari. ²¹Jer svi traže, što je njihovo, a ne što je Krista Isusa. ²²A znate, da je prokušan, da je, kao dijete ocu, služio s menom u službi evanđelja. ²³Njega dakle nadam se da ću poslati odmah, kako razaberem, što će biti s menom.

²⁴A uzdam se u Gospodina, da ću i sam skoro doći k vama. ²⁵A nađoh za potrebno, da pošljem k vama brata Epafrodita, suradnika i suborca svojega, kojega vi poslaste, da mi posluži u mojoj potrebi, ²⁶Jer je čeznuo za svima vama i bilo mu je žao, što ste čuli, da je bolovao.

²⁷Jer, zaista, bio je blizu smrti, ali Bog mu se je smilovao, ne samo njemu, nego i meni, da mi ne dođe žalost na žalost. ²⁸Zato ga šaljem brze, da se obradujete, kad ga opet vidite, a ja da budem manje žalostan. ²⁹Primite ga dakle u Gospodinu sa svom radošću, i takve poštuju! ³⁰Jer zbog djela Kristova došao je blizu smrti, ne marivši za svoj život, da naknadi u službi mojoj, što vas nemam.

Filipljanima – 3 glava

¹Uostalom, braćo, moja, radujte se u Gospodinu! Da vam isto pišem, meni nije dosadno, a vama je potrebno. ²Čuvajte se od pasa, čuvajte se od zlih poslenika, čuvajte se od osakaćenja! ³Jer mi smo obrezani, koji duhom Bogu služimo i hvalimo se u Kristu Isusu, a ne uzdamo se u tijelo,

⁴Premda bih se i ja mogao uzdati u tijelo. Ako tko drugi misli, da se može uzdati u tijelo, ja još većma, ⁵Koji sam obrezan osmi dan, od roda Izraelova, od plemena Benjaminova, Hebrejin od Hebreja, na zakonu farizej, ⁶Po revnosti progonio sam crkvu, po pravdi zakonskoj bio sam besprijekoran, ⁷Ipak što mi je bio dobitak, sve sam to smatrao za štetu zbog Krista. ⁸Jer sve držim za štetu prema prevažnoj spoznaji Isusa Krista, Gospodina svojega, zbog kojega sve izgubih i smatram za blato, da Krista stečem, ⁹I da se nađem u njemu, nemajući svoje pravde, koja je od zakona, nego onu, koja je po vjeri u Krista, pravdu, koja je od Boga po vjeri, ¹⁰Da spoznam njega i silu uskrsnuća njegova i zajednicu njegovih muka, da mu budem sličan u smrti, ¹¹Ne bih li kako dostigao uskrsnuće od mrtvih.

¹²Ne kao da bih već bio postigao, ili već savršen bio; ali nastojim, ne bih li ga uhvatio, jer je i mene uhvatio Krist Isus. ¹³Braćo, ja ne umišljam sebi, da sam uhvatio, ali jedno činim: To, što je za mnom, zaboravljam, a za onim, što je preda mnom, posežem, ¹⁴Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove u Kristu Isusu.

¹⁵Koji smo god dakle savršeni, mislimo ovo, i ako što drukčije mislite, i ovo će vam Bog otkriti. ¹⁶Ali što dostigosmo, toga se držimo!

¹⁷Ugledajte se na mene, braćo, i gledajte na one, koji tako žive, kao što nas imate za ugled! ¹⁸Jer mnogi žive, za koje sam vam mnogo puta govorio, a sad i plaćući govorim, kao neprijatelji križa Kristova;

¹⁹Kojima je svršetak propast, kojima je Bog trbuh, i slava u sramoti njihovoj, koji zemaljski misle. ²⁰Ali naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja očekujemo, Gospodina Isusa Krista, ²¹Koji će preobraziti tijelo poniznosti naše, da bude jednako tijelu slave njegove, po sili, kojom može i sve sebi pokoriti.

Filipljanima – 4 glava

¹Zato, braćo moja ljubljena i poželjena, radosti i kruno moja, tako stojte u Gospodinu, ljubljeni!

²Evodiju opominjem i Sintihu molim, da jedno misle u Gospodinu. ³Da, molim i tebe, vjerni družo, zauzmi se za njih, koji se u evanđelju trudiše s menom i s Klementom i s ostalim suradnicima mojim, kojih su imena u knjizi života!

⁴Radujte se svagda u Gospodinu; opet velim, radujte se! ⁵Blagost vaša neka bude poznata svim ljudima!

⁶Gospodin je blizu. Ne brinite se tjeskobno ni za što, nego u svemu molitvom i prošnjom sa zahvalom neka se javljaju Bogu potrebe vaše!

⁷I mir Božji, koji nadilazi svaki um, čuvat će srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.

⁸Uostalom, braćo, što je god istinito, što je časno, što je pravedno, što je sveto, što je ljubezno, što je slavno, što je god kreposno, i što je god hvale vrijedno, to mislite! ⁹što i naučiste, i primiste, i čuli ste, i vidjeste u meni ono činite, i Bog mira bit će s vama!

¹⁰A obradovah se vrlo u Gospodinu, što je opet procvalo staranje vaše za mene, kao što se i staraste; ali su vas bile spriječile prilike. ¹¹Ne govorim zbog oskudice, jer se ja navikoh biti zadovoljan onim, što imam. ¹²Znam i oskudijevati, znam i obilovati; u svemu i u sve sam se uputio, i sit biti, i gladovati, i izobilovati i nemati! ¹³Sve mogu u onome, koji me krijepi. ¹⁴Ali dobro učiniste, što ste dionici u mojoj nevolji. ¹⁵A znate i vi, Filipljani, da u početku evanđelja, kad izaðoh iz Makedonije, nijedna mi crkva ne otvori račun davanja i primanja, osim vas jedinih. ¹⁶Jer i u Solun i jedanput i opet poslaste, što mi je bilo potrebno. ¹⁷Ne kao da tražim dara, nego tražim ploda, koji se množi na korist vašu. ¹⁸A ja sam primio sve i imam izobilja. Obogatio sam se primivši od Epafrodita, što ste mi poslali, sladak miris, žrtvu prijatnu, ugodnu Boga. ¹⁹A Bog moj ispunit će svaku potrebu vašu po bogatstvu svojemu, u slavi, u Kristu Isusu.

²⁰A Bogu i Ocu našem slava u vijeke vijeka! Amen.

²¹Pozdravite svakoga svetoga u Kristu Isusu! Pozdravljaju vas braća, što su s menom. ²²Pozdravljaju vas svi sveti, a osobito koji su iz domaćinstva careve.

²³Milost Gospodina našega Isusa Krista s duhom vašim! Amen.

Kološanima – 1 glava

¹Pavao, apostol Krista Isusa po volji Božjoj, i Timotej, brat, ²Svetima i braći vjernicima, u Kristu Isusu, koji su u Kolosu. Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista.

³Zahvaljujemo Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista, moleći se svagda za vas. ⁴Čuvši za vjeru vašu u Kristu Isusu i za ljubav koju imate k svima svetima, ⁵Zbog nade, koja vam je pohranjena na nebesima, za koju ste naprijed čuli u riječi istine evanđelja, ⁶Koje je došlo k vama, kao i u svemu svijetu, i plodno je i raste, kao i u vama, od onoga dana, kad ste čuli i upoznali milost Božju u istini. ⁷Kao što naučiste od Epafre, našega ljubljenog druga u službi, koji je za vas vjerni sluga Kristov, ⁸Koji nam i javi vašu ljubav u duhu.

⁹Zato i mi od onoga dana, kako čusmo, ne prestajemo za vas moliti se i prositi, da se ispunite spoznajom volje njegove u svakoj mudrosti i duhovnoj razboritosti. ¹⁰Da živite dostojno Gospodina, te mu u svemu omilite, da budete plodni u svakom dobrom djelu i rastete u spoznaji Božjoj, ¹¹Ojačali svakom snagom po sili slave njegove, da sve podnesete u strpljivosti i ustrajnosti s radošću;

¹²Zahvaljujući Bogu Ocu, koji nas čini sposobnima, da budemo subaštinici svetih u svijetlu; ¹³Koji nas izbavi od vlasti tame i premjesti u kraljevstvo Sina ljubavi svoje, ¹⁴U kojemu imamo otkupljenje krvlju njegovom, oproštenje grijeha;

¹⁵Koji je slika Boga nevidljivoga, prvorodeni prije svakoga stvorenja; ¹⁶Jer je u njemu sve stvoreno, što je na nebu i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, ili gospodstva, ili poglavarstva, ili vlasti: sve je po njemu i za njega stvoreno. ¹⁷I on je prije svega, i sve postoji u njemu. ¹⁸I on je glava tijelu crkve, koji je početak, prvorodeni od mrtvih, da bude on u svemu prvi; ¹⁹Jer se je dopalo Bogu, da u njemu stanuje sva punina, ²⁰I po njemu da pomiri sve sa sobom, učinivši mir krvlju križa njegova, bilo što je na zemlji ili na nebesima.

²¹I vas, koji ste nekad bili otuđeni i neprijatelji mišljenjem u zlim djelima. ²²Sad pomiri smrću čovječjeg tijela njegova, da vas njemu prikaže svete i bez mane i krivnje. ²³Ako samo ostanete u vjeri utemeljeni i tvrdi, i nepokolebljivi u nadi evanđelja, koje ste čuli, koje je propovijedano u svemu stvorenju pod nebom, kojemu ja Pavao postadoh sluga. ²⁴I sad se radujem u patnjama za vas, i dopunjujem na svome tijelu nedostatak Kristovih muka za tijelo njegovo, koje je crkva,

²⁵Kojoj ja postadoh sluga po odredbi Božjoj, koja mi je dana za vas, da ispunim riječ Božju, ²⁶Tajnu, koja je bila skrivena od vjekova i pokoljenja, a sad se javi svetima njegovim, ²⁷Kojima Bog htjede objaviti, kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, a ta je Krist u vama, nada u slavu, ²⁸Kojega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i učeći svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da prikažemo svakoga čovjeka savršena u Kristu Isusu; ²⁹Za što se i trudim, boreći se po njegovoj moći, koja silno radi u meni.

Kološanima – 2 glava

¹Jer hoću da vi znate, koliku borbu imam za vas i za one, što su u Laodiceji, i za sve, koji ne vidješe lica mojega u tijelu, ²Da se utješe srca njihova, da sjedinjeni u ljubavi dođu do svega bogatstva punine razboritosti, te upoznaju tajnu Boga Oca i Isusa Krista, ³U kojemu je sve blago mudrosti i znanja skriveno. ⁴A ovo govorim, da vas nitko ne prevari zamamljivim riječima. ⁵Jer ako tijelom i nijesam kod vas, ali

sam duhom s vama, radujući se i videći vaš red i čvrstoću vaše vjere u Krista.

⁶Kako dakle primiste Krista Isusa Gospodina, onako živite u njemu, ⁷Ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrđeni vjerom, kao što naučiste, obilujte u njoj zahvalnošću. ⁸Pazite, da vas tko ne pokvari mudrovanjem i ispraznom prijevarom po predaji ljudi, po počelima svijeta, a ne po Kristu, ⁹Jer u njemu stanuje sva punina Božanstva bivstveno; ¹⁰I u njemu ste ispunjeni, koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti; ¹¹U kojemu ste bili i obrezani obrezanjem nerukotvorenim, svukoste tjelesnu put, obrezanjem Kristovim, ¹²Zakopani s njim u krštenju, u kojemu s njim i uskrsnuste po vjeri u silu Boga, koji ga uskrsnu od mrtvih. ¹³I vas, koji ste bili mrtvi u prestupcima i u neobrezanju tijela svojega, oživio je s njim, oprostivši nam sve prestupke, ¹⁴Izbrisavši zadužnicu, koja je bila svojom odredbom protiv nas, i to uklonivši prikova je na križ; ¹⁵I razoružavši poglavarstva i vlasti, izvede ih smjelo na ugled, pobijedivši ih u njemu.

¹⁶Neka vas dakle nitko ne osuđuje za jelo, ili za piće, ili za kakav blagdan, ili za mlađak, ili za subote; ¹⁷što je sjena budućih stvari; a tijelo je Kristovo. ¹⁸Neka vas nitko ne liši nagrade, koji uživa u postu i službi anđela ponoseći se stvarima, što ih je tobože vidio, uzalud nadimajući se mišljenjem tijela svojega, ¹⁹A ne držeći se glave, iz koje je sve tijelo pomoću zglavaka i sveza složeno i sastavljeno, i raste za rast u Bogu, ²⁰Ako dakle umrijeste s Kristom počelima svijeta, zašto vas, kao da još živite u svijetu, vežu propisima: ²¹"Ne dotakni se!" Ne okusi!" "Ne opipaj!?" Sve to propada s upotrebom, ²²To su zapovijedi i nauke i ljudske. ²³Imaju doduše priliku mudrosti po umišljenoj pobožnosti, postu i trapljenju tijela, ali u njima nema ništa časno, nego da se zasiti tijelo.

Kološanima – 3 glava

¹Ako dakle uskrsnuste s Kristom, tražite ono, što je gore, gdje Krist sjedi s desne strane Boga! ²Težite za onim, što je gore, a ne što je na zemlji! ³Jer umrijeste, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu. ⁴Kad se pojavi Krist, život naš, onda ćete se i vi s njim pojaviti u slavi.

⁵Umrtvite dakle udove svoje, koji su na zemlji: bludnost, nečistoću, požudu, zlu želju i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo, ⁶Zbog kojih dolazi gnjev Božji na sinove neposluha, ⁷U kojima ste i vi negda hodili kad ste živjeli među njima. ⁸A sad odbacite i vi sve to: srdžbu, ljutinu, zloću, psovanje, sramotne riječi iz usta svojih! ⁹Ne lažite jedan na drugoga, svucite staroga čovjeka s djelima njegovim, ¹⁰I obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje po slici onoga, koji ga je stvorio; ¹¹Gdje nema Grka ni Židova, obrezanja ni neobrezanja, barbara ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u svima Krist.

¹²Obucite se dakle kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u srdačno milosrđe, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost; ¹³Podnosite jedan drugoga i opraštajte jedan drugome, ako ima tko tužbu na koga; kao što le i Gospodin vama oprostio, tako i vi. ¹⁴A povrh svega toga imajte ljubav, koja je veza savršenstva! ¹⁵I mir Kristov neka vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednome tijelu, i zahvalni budite! ¹⁶Riječ Kristova neka stanuje u vama obilato, u svakoj mudrosti učeći i opominjući jedan drugoga, sa psalmima, hvalospjevima i pjesmama duhovnim u milosti pjevajući u srcima svojim Bogu. ¹⁷I sve što god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa Krista, zahvaljuj ući Bogu Ocu po njemu.

¹⁸Žene, pokoravajte se muževima, kao što treba u Gospodinu!

¹⁹Muževi, ljubite žene svoje i ne budite osorni prema njima!

²⁰Djeco, slušajte roditelje svoje u svemu, jer je to ugodno u Gospodinu!

²¹Oci, ne razdražujte djece svoje, da ne budu malodušna!

²²Sluge, pokoravajte se u svemu svojim tjelesnim gospodarima, ne služeći im na oko, kao da ljudima ugađate, nego u priprosta srce, bojeći se Gospodina! ²³Štogod činite, od srca činite kao Gospodinu, a ne kao ljudima; ²⁴Znajući, da ćete od Gospodina primiti plaću baštine. Gospodinu Kristu služite! ²⁵Jer koji krivdu čini, primit će, što je skrivio, i nema gledanja tko je tko.

Kološanima – 4 glava

¹Gospodari, što je pravo i pravedno, činite slugama, znajući, da i vi imate gospodara na nebu!

²Ustrajte u molitvi, bdijte u njoj sa zahvaljivanjem! ³Molite se ujedno i za nas, a nam Bog otvori vrata riječi, da propovijedamo tajnu Kristovu, za koju sam i svezan, ⁴Da je javim, kao što mi treba govoriti!

⁵Mudro živite prema onima, koji su vani, vrijeme iskupljujući! ⁶Riječ vaša neka je svagda u milosti solju začinjena, da znate, kako vam treba svakome odgovarati!

⁷Kako je meni, javit će vam sve Tihik, ljubljeni brat i vjerni sluga i drugar u Gospodinu. ⁸Njega šaljem k vama upravo zato, da upoznate, kako je nama, i da utješi srca vaša, ⁹S Onezimom, vjernim i ljubljenim bratom, koji je od vas. Oni će vam sve javiti, kako je ovdje.

¹⁰Pozdravlja vas Aristarh, koji je s menom u sužanjstvu, i Marko, nećak Barnabin, za kojega primiste zapovijedi ako dođe k vama, primite ga; ¹¹I Isus, prozvan Just, koji su iz obrezanja. Ovo su jedini moji pomagači za kraljevstvo Božje, koji su mi bili za utjehu. ¹²Pozdravlja vas Epafra, koji je od vas, sluga Krista Isusa; on se jednako bori za vas u molitvama, da stojite savršeni i ispunite sve, što je volja Božja. ¹³Jer

svjedočim za njega, da se mnogo trudi za vas i za braću u Laodiceji i Hierapolu. ¹⁴Pozdravlja vas Luka, liječnik, ljubljeni, i Dema

¹⁵Pozdravite braću u Laodiceji, i Nimfu, i crkvu, koja je u kući njegovoj!

¹⁶I kad se pročita ova poslanica kod vas, učinite, da se pročita i u Laodicejskoj crkvi, i onu, iz Laodiceje, da i vi pročitate. ¹⁷I kažite Arhipu: "Gledaj na službu, koju si primio u Gospodinu, da je ispuniš!

¹⁸Pozdrav mojom rukom, Pavlovom. Spominjite se mojih okova! Milost s vama! Amen.

1 Solunjanima

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#)

1 Solunjanima – 1 glava

¹Pavao i Silvan i Timotej crkvi Solunjana u Bogu Ocu i Gospodinu Isusu Kristu. Milost vam i mir!

²Zahvaljujemo Bogu svagda za sve vas spominjući se vas u molitvama svojim, ³Sjećajući se bez prestanka vašega djela vjere i truda, i ljubavi i ustrajnosti u nadi u Gospodina našega Isusa Krista pred Bogom i Ocem našim,

⁴Znajući, braćo, ljubljena od Boga, za izbor vaš, ⁵Jer evanđelje naše nije došlo k vama samo u riječi, nego i u sili i u Duhu Svetome, i u punini mnogoj, kao što znate, kakvi smo bili među vama zbog vas. ⁶I vi se ugledaste na nas i na Gospodina, primivši riječ u velikoj nevolji s radošću Duha Svetoga,

⁷Tako da vi postadoste izgled svima vjernicima u Makedoniji i Ahaji.

⁸Jer je od vas odjeknula riječ Gospodnja, ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego se je po svakom mjestu razglasila vjera vaša u Boga, tako da nam ne treba što govoriti. ⁹Jer oni obznanjuju za nas, kakav smo ulazak imali k vama, i kako ste se obratili k Bogu od idola, da služite Bogu živomu i Istinitomu, ¹⁰I da čekate Sina njegova s nebesa, kojega uskrsnu od mrtvih, Isusa, koji nas izbavlja od budućega gnjeva.

1 Solunjanima – 2 glava

¹Jer sami znate, braćo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud. ²Nego nastradavši prije i pretrpjevši pogrde, kao što znate, u Filipima, ohrabrismo se u Bogu svojem, da propovijedamo vama evanđelje Božje s velikom borbom. ³Jer propovijedanje naše nije od prijekare, ni od nečistoće, ni u lukavstvu, ⁴Nego kako nas je okušao Bog za dostojne, da nam povjeri evanđelje, tako govorimo, ne da ljudima ugađamo, nego Bogu, koji kuša srca naša. ⁵Jer nijesmo nikada govorili vama laskavim riječima, kao što znate, niti pod izlikom lakomstva, Bog je svjedok; ⁶Niti tražeći od ljudi slave, ni od vas, ni od drugih. ⁷Premda smo mogli pokazati svoju vlast kao apostoli Kristovi, bili smo ipak krotki među vama, kao što dojjlja njeguje djecu svoju. ⁸Tako smo čeznuli za vama, da smo bili spremni dati vam ne samo evanđelje Božje, nego i Život svoj, jer ste nam omiljeli. ⁹Jer se spominjete, braćo, truda našeg i umora, kako smo noć i dan radili, da ne budemo na teret nijednome od vas; tako smo vam propovijedali evanđelje Božje. ¹⁰Vi ste svjedoči, i Bog, kako smo se sveto, pravedno i besprijekorno vladali prema vama, koji vjerujete. ¹¹Znate, kako smo svakoga vas kao otac djecu svoju ¹²Molili, bodrili i zaklinjali, da živite dostojno Boga, koji vas je pozvao u svoje kraljevstvo i slavu.

¹³Zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka, što vi, primivši od nas propovijedanu riječ Božju, primiste je ne kao riječ čovječju, nego, kao što zaista jest, riječ Boga, koji i djeluje u vama, koji vjerujete. ¹⁴Jer vi postadoste, braćo, nasljedovatelji crkva Božjih, koje su u Judeji u Kristu Isusu, jer i vi isto pretrpjeste od svojih suplemenika, kao i oni od Židova, ¹⁵Koji ubiše i Gospodina Isusa, i proroke, i nas progoniše, i Bogu se ne mile, i svima se ljudima protive, ¹⁶Jer nam priječe govoriti narodima, da se spase, da ispune mjeru svojih grijeha svagda; ali dođe gnjev na njih do kraja.

¹⁷A mi, braćo, odijeljeni od vas za neko vrijeme licem, a ne srcem, osobito nastojasmo s velikom željom da vidimo lice vaše. ¹⁸Zato smo

htjeli da dođemo k vama, a ja, Pavao, jedanput i drugi put, ali spriječi nam sotona. ¹⁹Jer tko je naša nada, ili radost, ili kruna slave? Nijeste li i vi pred Gospodinom našim Isusom Kristom o njegovu dolasku? ²⁰Jer ste vi slava naša i radost.

1 Solunjanima – 3 glava

¹Zato ne mogosmo više podnositi i nađosmo za dobro ostati u Ateni; ²I poslasmu Timoteja, brata svojega i slugu Božjega u evanđelju Kristovu, da vas utvrdi i ohrabri za vjeru vašu, ³Da se nitko ne popusti u ovim nevoljama; jer sami znate, da smo za to određeni. ⁴Jer i kad smo bili kod vas, rekli smo vam unaprijed, da ćemo podnositi nevolje, a to se je i dogodilo, kako znate. ⁵Zato i ja, jer nijesam mogao više podnositi, poslah, da upoznam vjeru vašu, da vas nije kako zaveo u napast napastnik, i da uzalud ne bude trud naš.

⁶A sad, kad dođe Timotej k nama od vas i javi nam vašu vjeru i ljubav, i da imate dobar spomen o nama svagda, želeći nas vidjeti, kao i mi vas, ⁷Zato se utješismo, braćo, zbog vas u svoj bijedi i nevolji svojoj vašom vjerom, ⁸Jer sad živimo, kad vi stojite u Gospodinu. ⁹Jer kakvu zahvalu možemo uzvratiti Bogu za vas, za svu radost, kojom se radujemo zbog vas pred Bogom svojim? ¹⁰Noć i dan molimo se najgorljivije, da vidimo lice vaše i da ispunimo nedostatak vjere vaše.

¹¹A sam Bog, i Otac naš, i Gospodin naš Isus Krist neka upravi put naš k vama! ¹²A vas Gospodin neka umnoži, i neka imate izobilnu ljubav jedan k drugome, i k svima, kao i mi k vama, ¹³Da bi se utvrdila srca, vaša bez prijekora u svetosti, pred Bogom i Ocem našim, kad dođe Gospodin naš Isus Krist sa svima svetima svojim, Amen.

1 Solunjanima – 4 glava

¹Uostalom dakle, braćo, molimo vas i opominjemo u Gospodinu Isusu, kao što ste naučili od nas, kako vam treba živjeti i ugađati Bogu, da

tako i živite, da sve više napredujete. ²Jer znate, kakve vam dadasmo zapovijedi po Gospodinu Isusu. ³Jer je ovo volja Božja, svetost vaša, da se čuvate od bludnosti, ⁴Da svaki vas zna čuvati svoj sud u svetosti i časti, ⁵A ne u strasti požude, kao i neznabošci, koji ne poznaju Boga; ⁶I da ne prestupate i zakidate u poslu brata svojega; jer je Gospodin osvetnik za sve ovo, kao što vam i prije kazasmo i posvjedočismo. ⁷Jer Bog nas ne pozva na nečistoću, nego na svetost. ⁸Koji dakle prezire, ne prezire čovjeka nego Boga, koji je dao svojega Duha Svetoga u vas.

⁹A za ljubav bratsku ne treba da vam pišemo, jer ste sami od Boga naučeni, da se ljubite među sobom. ¹⁰I jer to činite prema svoj braći u cijeloj Makedoniji. A molimo vas, braćo, da još većma u tom napredujete, ¹¹I da nastojite da provodite miran život, i da gledate svoj posao, i da radite svojim rukama, kao što vam zapovjedismo; ¹²Da se vladate pošteno prema onima, što su vani, i da ni od koga ništa ne trebate.

¹³A nećemo, braćo, da vi ne znate za one, koji su usnuli, da se ne žalostite kao i ostali, koji nemaju nade. ¹⁴Jer ako vjerujemo, da je Isus umro i uskrsnuo, tako će Bog i one, koji su usnuli po Isusu, dovesti s njime. ¹⁵Jer vam ovo govorimo po riječi Gospodnjoj, da mi, koji živimo, koji ostajemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onih, koji su usnuli. ¹⁶Jer će sam Gospodin na dani znak, na glas arkandjelov, na zvuk trube Božje sići s neba i mrtvi u Kristu uskrsnut će najprije, ¹⁷Onda ćemo mi, koji živimo, koji smo ostali, biti zajedno s njima uzeti u oblake, u susret Gospodinu u zraku, i tako ćemo svagda biti s Gospodinom. ¹⁸Tješite dakle jedan drugoga ovim riječima!

1 Solunjanima – 5 glava

¹A o vremenu i času, braćo, ne treba da vam pišemo, ²Jer sami dobro znate, da će dan Gospodnji i doći tako kao tat u noći. ³Jer kad reknu: Mir i sigurnost! onda će iznenada napasti na njih propast, kao bol na

trudnu ženu, i neće uteći. ⁴Ali vi, braćo, niste u tami, da vas onaj dan kao tat iznenadi. ⁵Jer ste vi svi sinovi svijetla i sinovi dana; nijesmo noći niti tame. ⁶Tako dakle ne spavajmo kao ostali, nego bdijmo i budimo trijezni! ⁷Jer koji spavaju, u noći spavaju, i koji se opijaju, u noći se opijaju, ⁸A mi, koji smo sinovi dana, budimo trijezni i obučeni u oklop vjere i ljubavi, i s kacigom nade spasenja; ⁹Jer nas Bog ne postavi za gnjev, nego da stečemo spasenje po Gospodinu našem Isusu Kristu, ¹⁰koji umrije za nas, da mi, ili bdjeli, ili spavali, zajedno s njim živimo. ¹¹Zato tješite jedan drugoga i potičite jedan drugoga na dobro, kao što i činite!

¹²A molimo vas, braćo, da priznajte one, koji se trude među vama, i nastojnike svoje u Gospodinu, i koji vas opominju, ¹³Da ih osobito cijenite u ljubavi zbog djela njihova; živite u miru među sobom!

¹⁴A opominjemo vas, braćo, poučavajte neuredne, tješite malodušne, zauzimajte se za slabe, budite strpljivi sa svima! ¹⁵Gledajte, da nitko ne vraća kojemu zla za zlo; nego svagda revno nastojte o dobru i među sobom i prema svima!

¹⁶Radujte se svagda! ¹⁷Molite se bez prestanka! ¹⁸Na svemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božja u Kristu Isusu od vas.

¹⁹Duha ne gasite! ²⁰Proročanstva ne prezirite! ²¹A sve kušajte; što je dobro, zadržite! ²²Uklanajte se od svake vrste zla!

²³A sam Bog mira neka vas posveti u punoj mjeri; neka se vaš duh, vaša duša i vaše tijelo posve bez prijekora sačuva za dolaska Gospodina našega Isusa Krista! ²⁴Vjeran je, koji vas pozva, on će i izvršiti.

²⁵Braćo, molite se za nas! ²⁶Pozdravite svu braću cjelovom svetim! ²⁷Zaklinjem vas Gospodinom, da se pročita ova poslanica svoj svetoj braći.

²⁸Milost Gospodina našega Isusa Krista s vama! Amen.

2 Solunjanima

[1, 2, 3](#)

2 Solunjanima – 1 glava

¹Pavao i Silvan i Timotej crkvi Solunjana u Bogu Ocu našem u Gospodinu Isusu Kristu. ²Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista!

³Dužni smo svagda zahvaljivati Bogu za vas, braćo, kao što dolikuje, jer raste vrlo vjera vaša, i množi se ljubav svakoga vas među vama, ⁴Tako da se mi sami hvalimo vama u crkvama Božjim zbog vaše strpljivosti i vjere u svima vašim progonima i nevoljama koje podnosite.

⁵Za znak pravednoga suda Božjega, da budete dostojni kraljevstva Božjega za koje i trpite. ⁶Jer je doista pravedno u Boga, da uzvрати muku onima koji vas muče. ⁷A vama koje muče, pokoj s nama, kad se objavi Gospodin Isus s neba s anđelima sile svoje, ⁸U ognju plamenim, kad će dati osvetu onima, koji ne poznaju Boga, i koji ne slušaju evanđelja Gospodina našega Isusa Krista; ⁹Koji će trpjeti kaznu, propast vječnu, odbačeni od lica Gospodnjega i od slave sile njegove. ¹⁰Kad dođe u onaj dan da se proslavi u svetima svojim i divan da bude u svima, koji vjerovaste; jer se je primilo svjedočanstvo naše među vama.

¹¹Zato se i molimo svagda za vas, da vas Bog naš učini dostojnima zvanja, i ispuni svaku radost dobrote i djelo vjere u sili. ¹²Da se proslavi ime Gospodina našega Isusa Krista u vama i vi u njemu, po milosti Boga našega i Gospodina Isusa Krista.

2 Solunjanima – 2 glava

¹A molimo vas, braćo, za dolazak Gospodina našega Isusa Krista i našega skupljanja s njim, ²Da se ne date brzo pokrenuti od uma, niti da se plašite, ni duhom, ni riječju, ni poslanicom, tobože od nas poslanom, kao da je već blizu dan Gospodnji. ³Da vas nitko ne prevari ni na koji način, jer treba da najprije dođe otpad, i objavi se čovjek grijeha, sin propasti, ⁴Koji se protivi i podiže više svega, što se zove Bog, ili što se štuje, tako da će on sjesti u hramu Božjem pokazujući sebe, kao da je Bog. ⁵Ne pamtite li, da sam vam ovo govorio, još kad sam bio kod vas? ⁶I sad znate, što zadržava, da, se ne javi u svoje vrijeme. ⁷Jer tajna bezakonja već djeluje; samo treba da se ukloni onaj, koja sad zadržava. ⁸I onda će se pojaviti bezakonik, kojega će Gospodin Isus ubiti dahom usta svojih i uništiti sjajem dolaska svojega, ⁹Kojega je dolazak po djelovanju sotoninu sa svakom silom i znacima i lažnim čudesima, ¹⁰I sa svakom prijevarom nepravde među onima, koji propadaju, jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasili. ¹¹I zato će im Bog poslati silu zablude, da vjeruju laži, ¹²Da se svima sudi, koji ne vjerovaše istini, nego volješe nepravdu.

¹³A mi smo dužni svagda zahvaljivati Bogu za vas, braćo ljubljena od Gospodina, što vas je Bog kao prvence izabrao za spasenje posvećenjem Duha i vjerom istine, ¹⁴U koje vas pozva evanđeljem našim, da postignete slavu Gospodina našega Isusa Krista.

¹⁵Tako dakle, braćo, stojte i držite predaje, koje naučiste ili riječju ili poslanicom našom. ¹⁶A sam Gospodin naš Krist Isus i Bog Otac naš, koji nas je ljubio i dao utjehu vječnu i dobru nadu u milosti, ¹⁷Neka utješi srca vaša i utvrdi u svakom dobrom djelu i riječi!

2 Solunjanima – 3 glava

¹Uostalom, braćo, molite se za nas, da riječ Gospodnja trči i da se slavi kao i u vas; ²I da se izbavimo od dosadnih i zlih ljudi; jer vjera nije stvar

svakoga

³A Gospodin je vjeran, on će vas utvrditi i sačuvati oda zla. ⁴A uzdamo se u Gospodinu za vas, da ono, što vam zapovijedamo, i činite, i činit ćete. ⁵A Gospodin neka upravi srca vaša na ljubav Božju i na strpljivost Kristovu!

⁶A zapovijedamo vam, braćo, u ime Gospodina našega Isusa Krista, da se odvojite od svakoga brata, koji živi neuredno, a ne po predaji, koju primiše od nas.

⁷Jer sami znate, kako treba da se ugledate na nas, jer nijesmo živjeli neuredno među vama. ⁸Niti smo zabadava kruh jeli u koga, nego smo radili u trudu i mucu noć i dan, da ne budemo na teret nikome od vas. ⁹Ne kao da nemamo vlasti, nego da sebe damo vama za uzor, da nas nasljedujete.

¹⁰Jer kad smo bili u vas, ovo smo vam zapovijedali, da, ako tko neće da radi, neka i ne jede! ¹¹Jer čujemo, da neki neuredno žive među vama, ništa ne rade, nego se bave ništavim stvarima. ¹²Takvima zapovijedamo i opominjemo ih u Gospodinu Isusu Kristu, da mirno radeći svoj kruh jedu.

¹³A vi, braćo, ne umarajte se dobro čineći! ¹⁴A ako tko ne posluša riječi naše u ovoj poslanici, toga zabilježite i ne drugujte s njim, da se posrami! ¹⁵Ali ga ne držite kao neprijatelja, nego ga opominjite kao brata!

¹⁶A sam Gospodin mira neka vam dadne mir svagda na svakom mjestu! Gospodin sa svima vama!

¹⁷Pozdrav mojom rukom, Pavlovom, što je znak u svakoj poslanici. Ovako pišem. ¹⁸Milost Gospodina našega Isusa Krista sa svima vama! Amen.

1 Timoteju

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#)

1 Timoteju – 1 glava

¹Pavao, apostol Isusa Krista, po zapovijedi Boga, Spasitelja našega i Krista Isusa, nade naše, ²Timoteju, pravome sinu u vjeri. Milost, milosrđe, mir od Boga Oca i Krista Isusa, Gospodina našega!

³Kao što sam te molio, da ostaneš u Efezu, kad sam zaputio u Makedoniju, da zapovjediš nekima, da ne uče drukčije, ⁴Niti da se bave bajkama i beskrajnim rodoslovljima, koja čine više prepiranja, negoli gradnju Božju, što stoji na vjeri. ⁵A svrha je zapovijedi ljubav iz čista srca i dobre savjesti i vjere nelicemjerne. ⁶Od toga neki zastraniše i svrnuše u prazne govore. ⁷Htjeli su da budu učitelji zakona, a da ne razumiju, ni što govore, ni što utvrđuju.

⁸A znamo, da je zakon dobar, ako ga tko drži kako treba. ⁹Znajući ovo, da pravedniku zakon nije postavljen, nego bezakonicima i nepokornima, bezbožnicima i grješnicima, zločincima i nečistima, ubojicama oca i majke, krvnicima ljudskim, ¹⁰Bludnicima, muželožnicima, ljudokradicama, lažljivcima, krivokletnicima, i ako što drugo ima protivno zdravoj nauci, ¹¹Po evanđelju slave Blagoslovljenoga Boga, koje je meni povjereno.

¹²Zahvaljujem onome, koji mi dade jakost, Kristu Isusu, Gospodinu našem, što me je držao za vjerna i postavio u službu, ¹³A prije sun bio hulitelj, i progonitelj i nasilnik; ali sam pomilovan, jer sam ne znajući učinio u nevjerstvu, ¹⁴Ali je vanredno obilovala milost Gospodina našega s vjerom i ljubavi u Kristu Isusu.

¹⁵Pouzdana je riječ i vrijedna da bude potpuno primljena, da je Krist Isus došao na svijet da spasi grješnike, od kojih sam prvi ja. ¹⁶Ali sam zato bio pomilovan, da na meni prvome pokaže Isus Krist svu strpljivost za pouku onima; koji će vjerovati u njega za život vječni. ¹⁷A kralju vjekova, besmrtnome, nevidljivome, jedinome Bogu čast i slava u vijeke vjekova! Amen.

¹⁸Ovu zapovijed predajem ti, sine Timoteju, po prijašnjim proročanstvima za tebe, da budeš u njima dobar boj, ¹⁹Imajući vjeru i dobru savjest, koju neki odbacivši postadoše brodolomci u vjeri; ²⁰Među kojima su Himenej i Aleksandar, koje predadoh sotoni, da se nauče ne huliti,

1 Timoteju – 2 glava

¹Molim dakle prije svega, da se čine prošnje, molitve, zagovori, i zahvaljivanja za sve ljude, ²Za kraljeve i sve, koji su na: vlasti, da tihi i mirni život provodimo u svakoj pobožnosti i čestitosti,

³Jer ovo je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom, ⁴Koji hoće, da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine. ⁵Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, ⁶Koji sebe dade u otkup za sve, svjedočanstvo u svoje nijeme, ⁷Za koje sam postavljen ja kao propovjednik i apostol istinu govorim, ne lažem, kao učitelj neznabožaca u vjeri i istini.

⁸Hoću dakle, da se mole muževi na svakome mjestu, podižući čiste ruke bez gnjeva i svađe.

⁹Tako i žene u pristojnom odijelu sa stidljivošću i bistrošću da se kite, ne pletenicama, ni zlatom, ili biserom, ili haljinama skupocjenim, ¹⁰Nego dobrim djelima, kao što se pristoji ženama, koje se obećavaju pobožnosti, ¹¹Žena u tišini neka se uči sa svom pokornošću! ¹²A ne

dopuštam ženi, da uči, niti da vlada mužem, nego da bude u tišini, ¹³Jer je Adam najprije bio stvoren, onda Eva; ¹⁴I Adam nije bio zaveden, a žena zavedena počni prijestup. ¹⁵Ali će se spasiti rađanjem djece, ako ostane u vjeri, ljubavi, u svetosti i bistrosti.

1 Timoteju – 3 glava

¹Istinita je riječ: ako tko želi službu nadgledništva, dobru službu želi.

²Nadglednik dakle treba da je besprijekoran, jedne žene muž, trijezan, pametan, častan, gostoljubiv, sposoban da uči, ³Ne odan piću, ne nasilan, nego i krotak, ne svadljivac, ne lakom; ⁴Koji svojom kućom dobro upravlja i ima poslušnu djecu sa svom čestitošću. ⁵A ako tko ne zna svojom kućom upravljati, kako će se starati za crkvu Božju? ⁶Ne novoobraćeni, da se ne bi naduo i pao u osudu đavolju. ⁷A valja da ima i dobro svjedočanstvo od onih, koji su vani, da ne bi upao u sramotu i u zamku đavolju.

⁸Tako i poslužitelji treba da su pošteni, ne dvojezični, ne koji mnogo vina piju, ne lakomi na dobitak okaljan, ⁹Koji imaju tajnu tanu vjere u čistoj savjesti. ¹⁰A i ovi neka se najprije iskušaju, pa onda da vrše službu poslužitelja, ako su besprijekorni. ¹¹Tako i žene (njihove) treba da su poštene, ne koje kleveću, trijezne, vjerne u svemu. ¹²Poslužitelji neka su muževi jedne žene, koji dobro upravljaju djecom i svojim kućama. ¹³Jer koji dobro obavljaju službu poslužitelja, stječu sebi častan položaj i veliku smjelost u vjeri, vjeri u Isusu Kristu.

¹⁴Ovo ti pišem nadajući se, da ću brzo doći k tebi. ¹⁵Ako li se zadržim, da znaš, kako ti se treba vladati u kući Božjoj, koja je crkva Boga živoga, stup i tvrđa istine.

¹⁶I kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: On se javio u tijelu, opravdao se u Duhu, pokazao se anđelima, propovijedao se neznabošcima, vjerovao se u svijetu, uznio se u slavi.

1 Timoteju – 4 glava

¹A Duh govori jasno, da će u posljednja vremena odstupiti neki od vjere, slušajući lažne duhove i nauke zlih duhova, ²U licemjerju lažaca, koji imaju biljeg upečen na svojoj savjesti, ³Koji zabranjuju ženiti se, blagovati jela, koja Bog stvori, da ih vjernici i oni, koji upoznaše istinu, uzimaju sa zahvalnošću. ⁴Jer je svako stvorenje Božje dobro, i ništa nije na odmet, što se uzima sa zahvalnošću, ⁵Jer se posvećuje riječju Božjom i molitvom.

⁶Ako to predočiš braći, bit ćeš dobar sluga Krista Isusa, othranjen riječima vjere i dobrom naukom, koju si primio. ⁷A ludih i bapskih gatalica kloni se, a vježbaj se u pobožnosti! ⁸Jer tjelesno vježbanje malo je korisno, a pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje života sadašnjega i budućega. ⁹Istinita je riječ i dostojna, da bude potpuno primljena. ¹⁰Jer zato se trudimo, i podnosimo sramotu, jer se uzdamo u Boga živoga, koji je Spasitelj svih ljudi, osobito vjernika. ¹¹Ovo zapovijedaj i uči!

¹²Nitko neka ne prezre tvoju mladost; nego budi primjer vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći! ¹³Dok dođem, pripazi na čitanje, opominjanje i učenje! ¹⁴Ne zanemari milosti, koja je u tebi i dana ti je po proročanstvu polaganjem ruku svećeničkih! ¹⁵Ovo promišljavaj, u ovom budi, da tvoj napredak bude očevidan svima! ¹⁶Pazi na sebe i na nauku; ustraj u tome, jer ovo čineći spasit ćeš i sebe i one, koji te slušaju.

1 Timoteju – 5 glava

¹Starijega ne karaj, nego ga upozori kao oca, mlađe kao braću; ²Stare žene kao majke, mlađe kao sestre sa svom čistoćom!

³Udovice poštuj, koje su zaista udovice! ⁴Ako li koja udovica ima djecu ili unučad, neka se nauče najprije svoju kuću poštovati i zajam vraćati

roditeljima; jer je ovo ugodno pred Bogom. ⁵A koja je zaista udovica i usamljena, uzda se u Boga i ostaje u molitvama i u prošnjama noć i dan. ⁶A ona koja je u slastima, mrtva je iako je i živa. ⁷I ovo zapovijedaj, da budu bespriekorne! ⁸Ako li se tko za svoje, a osobito za ukućane ne brine, odrekao se je vjere i gori je od nevjernika.

⁹Udovica neka se ne izabere mlađa od šezdeset godina, koja je bila jednome mužu žena, ¹⁰I koja ima svjedočanstvo u dobrim djelima, ako je djecu odgojila, ako je gostoljubiva bila, ako je svetima noge prala, ako je nevoljnima pomagala, ako je išla za svakim dobrim djelom. ¹¹A mlađe udovice odbij; jer kad postanu raskošne protiv Krista, hoće da se udaju, ¹²I navlače na se osudu, što prvu vjeru pokvariše. ¹³A ujedno i besposlene uče se obilaziti po kućama, a ne samo besposlene, nego i jezične i radoznale, pa govore, što ne treba. ¹⁴Hoću dakle, da se mlađe udaju, djecu rađaju, da budu domačice, a nikakve prilike da ne daju protivniku za psovanje. ¹⁵Jer se već neke okrenuše za sotonom. ¹⁶Ako koji vjerni ili koja vjerna ima udovice, neka se stara za njih, i da se ne optereti crkva, da one, koje su zaista udovice, može zadovoljiti.

¹⁷Starješine, koji su dobri predstojnici, dostojni su dvostruke časti, osobito koji se trude u riječi i nauci! ¹⁸Jer Pismo govori: "Volu, koji vrše, ne zavezuj usta", i "radnik je dostojan svoje plaće".

¹⁹Protiv svećenika ne primaj tužbe, osim kad imaju dva ili tri i svjedoka! ²⁰A koji griješe, pokaraj ih pred svima, da i drugi imaju strah!

²¹Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom i izabranim anđelima, da ovo držiš bez predrasude, ne čineći ništa iz pristranosti. ²²Ruku brzo ne polaži ni na koga, niti budi dionik tuđih grijeha! Drži sebe čista!

²³Više ne pij vode, nego pij pomalo vina zbog želuca i čistih svojih slabosti!

²⁴Nekih su ljudi grijehi očevidni i idu na sud pred njima, a nekih idu za

njima. ²⁵Tako su i dobra djela očevidna, i koja su drukčija, ne mogu se skriti.

1 Timoteju – 6 glava

¹Robovi, koji su god pod jarmom, neka smatraju svoje gospodare vrijednima svake časti, da se ne huli na ime Božje i na nauku. ²A koji imaju vjernike za gospodare, neka ih ne cijene manje, što su braća, nego još bolje neka služe jer su vjernici i ljubljeni, koji nastoje da dobro čine. Ovo uči i svojski preporučiti! ³Ako li tko drukčije uči i ne pristaje na zdrave riječi Gospodina našega Isusa Krista i na nauku pobožnu, ⁴Taj se je naduo i ne zna ništa, nego boluje od zapitkivanja i praznih prepiranja, oda što postaje zavist, svađa, psovke, zle sumnje, ⁵Neprestane razmirice ljudi, koji su u svojem sudu pokvareni i bez istine, koji misle, da je pobožnost sredstvo za dobitak.

⁶U istinu velik je dobitak pobožnost, kad je spojena sa zadovoljstvom.

⁷Jer ništa ne donesemo na ovaj svijet; bez sumnje ne možemo ništa ni odnijeti. ⁸A kad imamo hranu i odjeću, ovim budimo zadovoljni! ⁹Jer koji hoće da se obogate, upadaju u napast, zamku, i u mnoge lude i škodljive želje, koje bacaju ljude u propast i pogibao. ¹⁰Jer je korijen sviju zala lakomstvo, kojemu neki predavši se zalutaše od vjere i na sebe navukoše jade mnoge.

¹¹A ti, o čovječe Božji, bježi od ovoga, a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom, ljubavi, strpljivosti, krotkosti! ¹²Bori se u dobroj borbi vjere, postigni život vječni, na koji si pozvan i za koje si dao dobro svjedočanstvo pred mnogim svjedocima.

¹³Zapovijedam ti pred Bogom, koji sve oživljuje, i Kristom Isusom, koji je položio pred Poncijem Pilatom svjedočanstvo, dobru ispovijest, ¹⁴Da držiš ovu zapovijed neokaljanu i besprijekornu do dolaska Gospodina našega Isusa Krista, ¹⁵Što će ga u svoje vrijeme pokazati Blagoslovljeni i jedini vladalac, Kralj nad kraljevima i Gospodar nad

gospodarima. ¹⁶Koji jedini ima besmrtnost i prebiva u svjetlosti, kojoj se ne može pristupiti; kojega nitko od ljudi nije vidio, a niti može vidjeti; kojemu čast i vlast vječna! Amen.

¹⁷Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj, da se ne ponose, niti uzdaju u bogatstvo nestalno, nego u Boga živoga, koji nam sve da je obilato za užitak; ¹⁸Neka dobro čine, neka se obogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi i međusobno dijele. ¹⁹Neka skupljaju sebi blago kao dobar temelj za budućnost, da postignu život istiniti!

²⁰O Timoteju, sačuvaj, što ti je povjereno, kloneći se nevaljelih i ispraznih riječi u govoru i prepiranja i lažno nazvanoga znanja, ²¹Kojim neki hvaleći se otpadoše od vjere. Milost s tobom! Amen.

2 Timoteju

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#)

2 Timoteju – 1 glava

¹Pavao, apostol Isusa Krista po volji Božjoj za navješćivanje života u Kristu Isusu, ²Timoteju, ljubljenoome sinu: Milost, milosrđe, mir od Boga Oca i Krista Isusa, Gospodina našega.

³Zahvaljujem Bogu, kojemu služim od praotaca čistom savjesti, što bez prestanka imam spomen za tebe u molitvama svojim noć i dan, ⁴Želeći da te vidim, spominjući se suza tvojih, da se radosti ispunim, ⁵Sjećajući se one vjere, koja je u tebi nelicemjerna, koja se nastani najprije u baki tvojoj Loidi i u majki tvojoj Euniki, a uvjeren sam, da je i u tebi.

⁶Zato opominjem te, da opet raspiriš milost Božju, koja je u tebi polaganjem ruku mojih. ⁷Jer nam Bog ne daje duha bojažljivosti, nego jakosti i ljubavi i razboritosti. ⁸Ne stidi se dakle svjedočanstva Gospodina našega, ni mene, sužnja njegova, nego podnosi s menom za evanđelje po sili Boga, ⁹Koji nas je spasio i pozvao zvanjem svetim, ne po djelima našim, nego po svojoj odluci i milosti, koja nam je dana u Kristu Isusu prije vječnih vremena. ¹⁰A sad se je objavila pojavom Spasitelja našega Isusa Krista, koji uništi smrt, a obasja život i neraspadljivost evanđeljem; ¹¹Za koje sam ja postavljen kao propovjednik i apostol i učitelj neznabožaca. ¹²Zato i ovo trpim, ali se ne stidim, jer znam, kojemu sam vjerovao, i uvjeren sam, da je on moguć sačuvati poklad moj za dan onaj.

¹³Izgled zdravih riječi, što si ih čuo od mene, drži u vjeri i ljubavi, koja je u Kristu Isusu! ¹⁴Lijepi poklad čuvaj Duhom Svetim, koji stanuje u

nama!

¹⁵Znaš ovo, da se odvратиše od mene svi, koji su u Aziji među kojima i Figel i Hermogen ¹⁶A Gospodin neka dadne milost kući Oneziforovoj, jer me je često utješio, i okova se mojih nije stidio; ¹⁷Nego došavši u Rim potražio me je brižno, i našao. ¹⁸Neka njemu dadne Gospodin, da nađe milosrđe u Gospodina u dan onaj! I u Efezu koliko mi posluži, ti znaš najbolje.

2 Timoteju – 2 glava

¹Ti dakle, sine moj, jačaj u milosti, koja je u Kristu Isusu; ²I što si čuo od mene po mnogim svjedocima, ono predaj vjernim ljudima, koji će biti sposobni i druge naučiti!

³Podnosi s menom napore kao dobar vojnik Krista Isusa! ⁴Ni jedan, koji se bori, ne upušta se u poslove ovoga svijeta; inače neće ugoditi vojskovođi. ⁵A ako se tko i bori, ne dobije vijenca, ako se pravilno ne bori. ⁶Poljodjelac, koji se trudi, najprije treba da primi od plodova. ⁷Razumij, što govorim; jer Gospodin dat će ti razumijevanje u svemu.

⁸Sjeti se, da je Isus Krist, koji je uskrsnuo od mrtvih, od roda Davidova, po evanđelju mojemu, ⁹Za koje trpim zlo sve do okova kao zločinac; ali riječ Božja nije okovana, ¹⁰Zato podnosim sve zbog izabranih, da i oni postignu spasenje u Kristu Isusu sa slavom vječnom. ¹¹Pouzdana je riječ: Ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živjeti; ¹²Ako podnosimo, s njim ćemo i kraljevati; ako ga zaniječemo, i on će nas zanijekati. ¹³Ako smo nevjerni, on ostaje vjeran, jer se sam sebe ne može odredi.

¹⁴Ovo napominji i posvjedoči pred Gospodinom! Ne upuštaj se u prepiranje riječima, jer to ništa ne koristi, nego je na propast onima, koji slušaju.

¹⁵Postaraj se, da se pokažeš prokušan pred Bogom kao radnik, koji se

nema što stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine! ¹⁶A kloni se loših i praznih razgovora, jer će još više napredovati u bezbožnosti! ¹⁷I riječ njihova razjedat će oko sebe kao rakrana; a među njima je Himenej i Filet, ¹⁸Koji odstupiše od istine govoreći, da je uskrsnuće već bilo, i ruše vjeru nekima. ¹⁹A čvrsto stoji temelj Božji imajući ovaj pečat: "Pozna Gospodin svoje", i dalje: "Neka odstupi od nepravde svaki, koji zaziva ime Gospodnje!" ²⁰A u velikoj kući nijesu samo posude zlatne i srebrne, nego i drvene i zemljane, i jedne su za čast, a druge za sramotu. ²¹Ako dakle tko očisti sebe od ovih, bit će posuda za čast, posvećena i korisna domaćinu, pripravljena za svako dobro djelo.

²²Od želja mladenačkih bježi, idi za pravdom, vjerom, ljubavlju, mirom s onima, koji zazivaju Gospodina iz čista srca! ²³A ludih i praznih zapitkivanja kloni se znajući, da rađaju svađe. ²⁴A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude blag prema svima, sposoban da uči, spreman da podnosi zlo, ²⁵Da s blagošću poučava one, koji se protive istini; ne bi li im kako Bog dao, da se pokaju i spoznaju istinu, ²⁶I da dođu k sebi i iskopaju se iz zamke đavola, koja ih je stjerala pod volju njegovu.

2 Timoteju – 3 glava

¹Ali ovo znaj, da će u Posljednje dane nastati vremena teška; ²Jer će ljudi biti samoživi, lakomi, hvališe, oholice, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, opaki, ³Neljubezni, nepomirljivi, klevetnici, neuzdržljivi, nemilosrdni, okrutni, ⁴Izdajnici, drzoviti, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga, ⁵Koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli; i ovih se kloni! ⁶Jer su među ovima oni, koji se uvlače u kuće i zarobljuju ženice, koje su natovarene grijehima, i vode ih različne želje, ⁷Koje se svagda uče, i nikad ne mogu da dođu k poznanju istine. ⁸A kao što se Janes i Jambres suprotstaviše Mojsiju, tako se i ovi protive istini, ljudi izopačenoga uma, neutvrđeni u vjeri, ⁹Ali neće dalje napredovati, jer će njihovo bezumlje postati javno svemu, kao što i onih posta.

¹⁰A ti si se ugledao na moju nauku, življenje, namjeru, vjeru, dugotrpnost, ljubav, strpljivost, ¹¹Progonstva, stradanja, kakva mi se dogodiše u Antiohiji u Ikoniju, u Listri; kakva progonstva podnesoh, i od sviju me izbavi Gospodin! ¹²A i svi, koji pobožno hoće da žive u Kristu Isusu, trpjet će progonstvo. ¹³A zli ljudi i varalice napredovat će na gore, varajući i varajući se. ¹⁴Ali ti stoj u onome, što si naučio i o čemu si se uvjerio, znajući, od kojih si naučio; ¹⁵I jer iz djetinjstva znaš Sveta Pisma, koja te mogu učiniti mudrim na spasenje po vjeri, koja je u Kristu Isusu. ¹⁶Sve je Pismo Bogom nadahnuto i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravdi, ¹⁷Da bude savršen čovjek Božji, spreman za svako dobro djelo.

2 Timoteju – 4 glava

¹Zaklinjem te pred Bogom i Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve, dolaskom njegovim i kraljevstvom njegovim! ²Propovijedaj riječ, nastoj oko toga u dobro vrijeme i u nevjere, pokaraj, opominji, zaprijeti sa svom strpljivošću i naukom! ³Jer će biti vrijeme, kad zdrave nauke neće podnositi, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, jer ih uši svrbe. ⁴I odvratit će uši od istine, a okrenut će se k bajkama. ⁵A ti budi razborit u svemu, trpi zlo, učini djelo evanđelista, službu svoju izvrši potpuno!

⁶Jer ja se već žrtvujem, i vrijeme moje smrti blizu je. ⁷Dobar sam boj vojevao, trku svršio, vjeru očuvao. ⁸Uostalom, meni je pripremljen vijenac pravde, koji će mi dati Gospodin u dan onaj, pravedni sudac; a ne samo meni, nego i svima, koji su ljubili dolazak njegov,

⁹Požuri se da dođeš brzo k meni! ¹⁰Jer me Dema ostavi iz ljubavi k sadašnjemu svijetu i otide u Solun, Crescent u Galaciju, Tito u Dalmaciju. Luka je sam kod mene. ¹¹Marka uzmi i dovedi sa sobom; jer mi je koristan za službu. ¹²A Tihika sam poslao u Efez. ¹³Kad dođeš, donesi mi kabanicu, koju sam ostavio u Troadi kod Karpa, i knjige, a

osobito pergamene!

¹⁴Aleksandar, kovač bakra, mnogo mi je zla zadao; platit će mu Gospodin po djelima njegovim. ¹⁵Čuvaj se i ti njega, jer se je vrlo protivio našim riječima.

¹⁶Za prve moje obrane nije mi nitko pomogao, nego su me svi ostavili; neka im se to ne uračuna! ¹⁷Ali mi je Gospodin pomogao i ojačao me, da se po meni izvrši propovijedanje, i da čuju svi narodi, i bio sam izbavljen se od usta lavovih. ¹⁸I Gospodin će me izbaviti od svakoga zla djela, i spasit će me u kraljevstvo svoje nebesko. Njemu slava u vijeke vjekova! Amen.

¹⁹Pozdravi Prisku i Akvilu, i Oneziforovu kuću! ²⁰Erast je ostao u Korintu. A Trofima sam ostavio u Miletu bolesna. ²¹Požuri se da dođeš prije zime! Pozdravljaju te Ebul i Pudencije, i Lino i Klaudija, i braća sva.

²²Gospodin Isus Krist s duhom tvojim! Milost s vama! Amen.

[1, 2, 3](#)

Titu – 1 glava

¹Pavao, sluga Božji i apostol Isusa Krista, za vjeru izabranika Božjih i za poznanje istine, koja je po pobožnosti, ²Za nadu u vječni život, koji obeća istiniti Bog prije vremena vječnih; ³A javi u vremena svoja riječ Božju propovijedanjem, koje je meni povjereno po zapovijedi Spasitelja našega, Boga, ⁴Titu, pravomu sinu po zajedničkoj vjeri: milost i mir od Boga Oca i Krista Isusa, Spasitelja i našega.

⁵Zato te ostavih u Kreti, da urediš, što je nedovršeno, i da postaviš po gradovima starješine, kao što ti ja zapovjedih. ⁶Ako je tko bez prijekora, jedne žene muž, i ima vjernu djecu, koju ne treba karati zbog raspuštenosti ili nepokornosti. ⁷Jer nadglednik treba da je bez prijekora, kao Božji upravitelj, ne samovoljan, ne gnjevljiv, ne pijanica, ne svadljiv, ne lakom na gadan dobitak; ⁸Nego gostoljubiv, dobrostiv, razborit, pravedan, svet, uzdržljiv, ⁹Koji se drži pouzdane riječi, što se slaže s naukom, da bude u stanju i opominjati sa zdravom naukom i pokarati one, koji se protive.

¹⁰Jer ih ima mnogo neposlušnih, praznih brbljavaca i zavodnika, osobito koji su iz obrezanja, ¹¹Kojima treba usta zatvoriti; koji cijele kuće prevraćaju učeći, što ne treba, zbog gadna dobitka. ¹²Reče netko od njih, njihov vlastiti prorok: "Krećani su svagda lažljivi, zle živine, besposleni trbusi." ¹³Svjedočanstvo je ovo istinito, Zato ih karaj strogo, da budu zdravi u vjeri, ¹⁴Ne prianjajući uz židovske bajke i zapovijedi ljudi koji se odvrćaju od istine.

¹⁵Čistima je sve čisto; a okaljanima i nevjernicima ništa nije čisto, nego su im okaljani i um i savjest. ¹⁶Tvrde, da poznaju Boga, a djelima ga niječu; jer su mrski i nepokorni, i ni za kakvo dobro djelo valjani.

Titu – 2 glava

¹A ti govori, što se slaže sa zdravom naukom:

²Starci da budu trijezni, pošteni, mudri, zdravi u vjeri, u ljubavi, u strpljivosti;

³Starice isto tako da se vladaju, kako dolikuje svetima, da ne kleveću, da se ne predaju vrlo vinu, da uče dobro, ⁴Da mudro upućuju mlade žene, neka ljube svoje muževe, neka ljube svoju djecu. ⁵Neka budu razborite, čiste, dobre kućanice, blage, pokorne svojim muževima, da se ne psuje riječ Božja!

⁶Isto tako mladiće opominji, da budu čestiti! ⁷U svemu sam sebe podaj za izgled dobrih djela: u nauci cijelost, dostojanstvenost, ⁸Riječ zdravu, besprijekornu, da se posrami onaj, koji se protivi, ne imajući ništa zlo govoriti o nama.

⁹Sluge neka se pokoravaju svojim gospodarima, da budu ugodni u svemu, da ne odgovaraju, ¹⁰Da ne varaju, nego u svemu da pokazuju dobru vjeru, da nauku Spasitelja našega Boga ukrašuju u svemu!

¹¹Jer se pokazala milost Božja koja spasava sve ljude, ¹²Učeći nas, da se odrekemo bezbožnosti i svjetskih želja, trijezno i pravedno i pobožno živimo na ovome svijetu, ¹³Čekajući blagoslovljenu nadu i dolazak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista, ¹⁴Koji je dao samoga sebe za nas, da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod izabrani, koji je revan u dobrim djelima. ¹⁵Ovo govori i opominji, i poučavaj sa svom odlučnošću! Nitko neka te ne prezire!

Titu – 3 glava

¹Opominji ih, da se pokoravaju vlastima i poglavarima, da budu poslušni i spremni na svako dobro djelo; ²Nikoga da ne psuju, da se ne svađaju, da budu čedni i svaku krotkost da pokazuju prema svim ljudima!

³Jer i mi smo bili negda ludi, nepokorni, lutajući, služeći različnim željama i slastima, u pakosti i zavisti živeći, mrski, jedan na drugoga mrzeći.

⁴A kad se pokaza dobrota i čovjekoljublje Boga, Spasitelja našega, ⁵Ne za djela pravde, koja mi učinismo, nego po svojem milosrđu spasi nas kupelju preporođenja i obnovljenja Duha Svetoga, ⁶Kojega izli na nas obilato po Isusu Kristu, Spasitelju našem, ⁷Da opravdani milošću njegovom, po nadi budemo baštinici života vječnoga.

⁸Pouzdana je riječ, i ovo hoću da pastojano učiš, da se oni, koji vjeruju u Boga, trude i prednjače u vršenju dobrih djela. Ovo je dobro i korisno ljudima.

⁹A ludih zapitkivanja i rodoslovlja, i svađa i prepiranja o zakonu kloni se, jer su beskorisna i isprazna!

¹⁰Čovjeka krivovjerca iza prve i druge opomene kloni se, ¹¹Znajući, da se takav preokrenuo na gore i griješi, i sam sebe osuđuje.

¹²Kad pošljem k tebi Artemu ili Tihika, požuri se da dođeš k meni u Nikopol, jer sam namislio ondje prezimiti. ¹³Zenu, pravnika, i Apola brižno opremi na put, da im ništa ne uzmanjka! ¹⁴A i naši neka se uče prednjačiti u dobrim djelima, kada je nužda i potreba, da ne budu bez ploda!

¹⁵Pozdravljaju te svi, koji su s menom. Pozdravi sve, koji nas ljube u

vjeri! Milost neka bude sa svima vama! Amen.

Filemonu

¹Pavao, sužanj Krista Isusa, i brat Timotej, Filemonu, ljubljenu i suradniku našem, ²I Apiji, sestri ljubljenoj, i Arhipu, suborcju našem, i crkvi u tvojoj kući. ³Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista!

⁴Zahvaljujem svagda Bogu svojemu, kad te spominjem u molitvama svojim, ⁵I kad čujem ljubav tvoju i vjeru, koju imaš prema Gospodinu Isusu i prema svima svetima. ⁶Neka tvoja vjera, koju imamo zajedno, bude djelotvorna, u poznavanju svakoga dobra, koje je u nama na čast Krista Isusa! ⁷Jer sam imao veliku radost i utjehu zbog ljubavi tvoje, što su po tebi, brate, otkupljena srca svetih.

⁸Zato, iako imam veliku smjelost u Kristu Isusu, da ti zapovijedam, što si dužan učiniti, ⁹Zbog ljubavi većma molim, ja, starac Pavao, a sada i sužanj Isusa Krista. ¹⁰Molim te za svojega sina Onezima, kojega rodih u okovima svojim; ¹¹Koji je tebi negda bio nekoristan, a sada je tebi i meni vrlo koristan, kojega poslah tebi natrag; ¹²A ti ga, to jest, moje srce primi! ¹³Ja ga htjedoh da zadržim kod sebe, da mi mjesto tebe posluži u okovima evanđelja; ¹⁴Ali bez tvog odobrenja ne htjedoh ništa učiniti, da ne bi tvoje dobro bilo kao za nevolju, nego od dobre volje. ¹⁵Jer možda, da se zato na neko vrijeme odijeli, da ga dobiješ vječno, ¹⁶Ne više kao roba, nego više od roba, brata ljubljenoga, osobito meni, a kamoli većma tebi, i po tijelu i u Gospodinu.

¹⁷Ako dakle držiš mene za druga, primi njega kao mene! ¹⁸Ako li ti je u čemu skrivio, ili je dužan, to meni uračunaj! ¹⁹Ja, Pavao, napisah rukom svojom: "Ja ću platiti;" da ti ne kažem, da si i samoga sebe meni dužan. ²⁰Da, brate, da imam korist od tebe u Gospodinu, okrijepi srce

moje u Kristu!

²¹Uzdajući se u tvoju Poslušnost napisah ti znajući, da ćeš još više učiniti, nego što govorim. ²²A uz to pripravi mi i stan, jer se nadam, da ću po vašim molitvama biti darovan vama.

²³[1:23a] Pozdravlja te Epafra, koji je s menom sužanj u Kristu Isusu,
²⁴[1:23b] Kao i Marko, Aristarh, Dema, suradnici moji.

²⁵[1:24] Milost Gospodina našega Isusa Krista neka bude s duhom vašim! Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#), [11](#), [12](#), [13](#)

Hebrejima – 1 glava

¹Bog, koji je negda mnogo puta i različnim načinom govorio ocima po prorocima, progovori nama u posljednje ove dane po Sinu, ²Kojega postavi baštinikom svemu, po kojemu stvori i svijet; ³Koji jer je sjajnost slave njegove i prilika bića; njegova i nosi sve riječju sile svoje, pošto nas je očistio od grijeha, sjede s desne strane veličanstva na visini;

⁴A toliko uzvišeniji postade od anđela, koliko odličnije ime od njihova baštini. ⁵Jer kome od anđela reče kad: "Ti si Sin moj, ja te danas rodih"? I opet: "Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti Sin"? ⁶I kad opet uvodi Prvorođenoga u svijet, govori: "I neka mu se poklone svi anđeli Božji." ⁷I anđelima govori: "Koji čini anđele svoje vjetrove i sluge svoje plamen ognjeni." ⁸A Sinu: "Prijestolje je tvoje, Bože, u vijeke vjekova; i žezlo pravde, žezlo kraljevstva tvoga, ⁹Ljubio si pravdu, i mrzio si na bezakonje; zato te pomaza, o Bože, Bog tvoj uljem radosti većma nego drugove tvoje." ¹⁰I "Ti si, Gospodine, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojih; ¹¹Ona će proći, a ti ostaješ, i sva će ostarjeti kao haljina; ¹²I savit ćeš ih kao kabanicu, kao haljinu, i izmijenit će se; a ti si onaj isti, i tvojih godina neće nestati." ¹³A kojemu od anđela reče kad: "Sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim. ¹⁴Nijesu li svi službeni duhovi, koji su poslani na službu zbog onih, koji će baštiniti spasenje?"

Hebrejima – 2 glava

¹Zato valja nam većma paziti na riječi, koje smo čuli, da kako ne propadnemo. ²Jer ako je riječ, govorena po anđelima, bila čvrsta, i svaki prestupak i neposluh pravednu plaću primio; ³Kako ćemo izbjeći, ako ne budemo marili za toliko spasenje, koje je započelo propovijedanjem Gospodinovim, a od onih, koji su čuli, utvrdilo se za nas; ⁴Kad i Bog posvjedoči i znacima i čudesima i različnim silama, i dijeljenjem Duha Svetoga po svojoj volji.

⁵Jer Bog ne pokori anđelima budućega svijeta, o kojem govorimo, ⁶Ali netko posvjedoči negdje, govoreći: "Što je čovjek, da ga se spominješ, ili sin čovječji, da ga pohađaš?" ⁷Umanjio si ga nešto malo od anđela, slavom i čašću ovjenčao si ga, i postavio si ga nad djelima ruku svojih, ⁸Sve si pokorio pod noge njegove." A kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu nepokoreno. Ali sad još ne vidimo, da mu je sve pokoreno, ⁹A Isusa, koji je bio samo malo umanjen od anđela, vidimo zbog smrti, što podnese, ovjenčana slavom i čašću, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt. ¹⁰Jer je prilikovalo njemu, zbog kojega je sve, i po kojemu je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da patnjama privede k slavi početnika spasenja njihova.

¹¹Jer i onaj, koji posvećuje, i oni, koji se posvećuju, svi su od jednoga. Zato se ne stidi zvati ih braćom, ¹²Govoreći: "Objavit ću ime tvoje braći svojoj, posred crkve hvalit ću te." ¹³I opet: "Ja ću se u njega uzdati". I opet: "Evo ja i djeca, koju mi je dno Bog." ¹⁴A jer djeca zajednički imaju tijelo i krv, i on uze dijel u tome, da smrću satre onoga, koji ima vlast nad smrću, to jest đavla; ¹⁵I da izbavi one, koji su od straha smrti u svemu životu bili robovi.

¹⁶Jer se nigdje ne zauzima za anđele, nego se zauzima za potomke Abrahamove. ¹⁷Zato je trebalo, da bude u svemu sličan braći, da bude milosrdan i vjeran veliki svećenik pred Bogom, da okaje grijeha naroda. ¹⁸Jer zato, što je sam trpio i bio iskušan, može pomoći onima, koji se

iskušavaju.

Hebrejima – 3 glava

¹Zato, braćo sveta, sudionici zvanja nebeskoga, pogledajte na poslanika i velikog svećenika vjeroispovijesti naše, Isusa. ²Koji je vjeran onome, koji ga postavi, kao i Mojsije u svoj kući njegovoj. ³Jer je ovaj zavrijedio veću slavu od Mojsija, koliko veću od kuće ima čast onaj, koji ju je sagradio, ⁴Jer svaku kuću gradi netko, a Bog je, koji je sve stvorio. ⁵I Mojsije bio je doduše vjeran u svoj kući njegovoj kao sluga da posvjedoči za ono, što je trebalo da se objavi. ⁶Ali je Krist kao Sin nad kućom svojom. Oval smo kuća mi, ako čvrsto do svršetka održimo pouzdanje i slavu nade.

⁷Zato, kao što govori Duh Sve ti: "Danas, ako glas njegov čujete, ⁸Neka ne otvrdnu srca vaša, kao za pobune u dan napasti u pustinji! ⁹Gdje me iskušашe oci vaši, kušашe me, premda gledaše djela moja četrdeset godina. ¹⁰Zato se rasrdih na taj rod, i rekoh: "Uvijek lutaju srcem, a ne poznaju putova mojih. ¹¹Zato se zakleh u gnjevu svojem: "Neće ući u pokoj moj." ¹²Gledajte, braćo, da ne bude kad u kojemu od vas zlo srce nevjerstva, da odstupi od Boga živoga; ¹³Nego opominjite jedan drugoga svaki dan, dok se danas govori, da koji od vas ne otvrdne prijevarom grijeha. ¹⁴Jer postasmo sudionici Kristovi, ako samo, kako smo počeli, pouzdanje svoje do svršetka tvrdo održimo, ¹⁵Dok se govori: "Danas, ako glas njegov čujete, neka ne otvrdnu srca vaša, kao za pobune one."

¹⁶A koji su to čuli, pa se pobunili? Zar ne svi oni, koji izadoše iz Egipta pod Mojsijem? ¹⁷A na koje se je ljutio četrdeset godina? Nije li na one, koji sagriješiše, kojih tjelesa padoše u pustinji? ¹⁸A kojima se je zakleo, da neće ući u pokoj njegov, nego onima, koji se ne pokoriše? ¹⁹I vidimo, da ne mogoše ući zbog nevjerstva.

Hebrejima – 4 glava

¹Bojmo se dakle, da kako, dok je još ostavljeno obećanje, da se ulazi u pokoj njegov, ne zakasni tko od vas! ²Jer je i nama objavljeno kao i onima; ali onima ne pomože čuvena riječ, jer je oni, koji je čuše, ne združiš s vjerom. ³Jer mi, koji vjerovasmo, ulazimo u pokoj, kao što reče: "Tako se zakleh u gnjevu svojem, da neće ući u pokoj moj, ako su djela i bila gotova od postanja svijeta. ⁴Jer negdje reče za sedmi dan ovako: "I počinu Bog u sedmi dan od svoju djela svojih." ⁵I na tom mjestu opet: "Neće ući u pokoj moj." ⁶Budući dakle ostaje, da neki ulaze u njega, dok oni, kojima je najprije javljeno, ne uđu zbog nevjerovanja; ⁷Opet određuje jedan dan "danas govoreći u Davidu iza tolikog vremena, kao što je prije rečeno: "Danas, ako glas njegov čujete, neka ne otvrdnu srca vaša!" ⁸Jer da je Jošua one doveo u pokoj, ne bi poslije govorio za drugi dan. ⁹Dakle je ostavljeno još počivanje narodu Božjemu. ¹⁰Jer tko je ušao u pokoj njegov, i on počiva od djela svojih, kao Bog od svojih.

¹¹Nastojmo dakle da uđemo u onaj pokoj, da ne upadne tko u onaj isti primjer nevjerstva.

¹²Jer je živa riječ Božja, i djelotvorna i oštija od svakoga mača oštra s obje strane i prodire sve do rastavljanja duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i namjerama srca. ¹³I nema stvorenja nevidljiva pred njim, nego je golo i otkriveno očima onoga, kojemu treba da dadnemo račun.

¹⁴Imajući dakle uzvišenoga velikog svećenika, koji je prošao nebesa, Isusa, Sina Božjega, držimo se odlučno vjeroispovijesti! ¹⁵Jer nemamo velikoga svećenika, koji se ne bi mogao sažaliti s naših slaboća, nego koji je u svemu iskušán kao i mi, osim grijeha. ¹⁶Pristupimo dakle s pouzdanjem k prijestolju milosti, da postignemo milosrđe i nađemo milost, kad nam ustreba pomoć!

Hebrejima – 5 glava

¹Jer svaki veliki svećenik, koji se iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu Bogu, da prinosi darove i žrtve za grijeh; ²Koji može biti blag prema onima, koji ne znaju i lutaju, jer je sam podvrgnut slabosti; ³I zato je dužan, kako za grijeh naroda, tako i za sebe prinositi žrtve za grijeh.

⁴I nitko sam sebi ne prisvaja časti, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron. ⁵Tako i Krist ne proslavi sam sebe, da bude veliki svećenik, nego onaj, koji mu reče: "Ti si Sin moj, ja te danas rodih." ⁶Kao što i na drugom mjestu govori: "Ti si svećenik do vijeka po redu Melkizedekovu."

⁷On je u dane tijela svojega prošnje i ponizne molitve k onome, koji ga je mogao izbaviti od smrti, s velikom vikom i suzama prinosio, i bio je uslišen za svoju smjernost, ⁸Iako je bio Sin Božji, po mucu naučio se je poslušnosti. ⁹I došavši k svrši, postade svima, koji ga slušaju, uzrok spasenja vječnoga, ¹⁰Nazvan od Boga veliki svećenik po redu Melkizedekovu.

¹¹O tome bismo imali mnogo govoriti, što je teško protumačiti, jer ste postali mlitavi u slušanju. ¹²Jer vi, iako biste morali biti učitelji po godinama, opet trebate da se učite, koja su počela riječi Božje; i postadoste da trebate mlijeka, a ne jake hrane. ¹³Jer koji se god hrani mlijekom, ne razumije riječi pravde, jer je dijete. ¹⁴A za savršene je tvrda hrana, koji imaju osjećanja navadom izvježbana za razlikovanje dobra i zla.

Hebrejima – 6 glava

¹Zato da, ostavimo počela Kristove nauke, i da se damo na savršenstvo; da ne postavljamo opet temelja odvrćanjem od mrtvih djela, i vjerom u Boga; ²Naukom o krštenju, i polaganju ruku, i

uskrsnuću od mrtvih, i sudu vječnom. ³I ovo ćemo učiniti, ako Bog dopusti.

⁴Jer nije moguće one, koji su jednom prosvijetljeni, i okusili dara nebeskoga, i postali dionici Duha Svetoga, ⁵i okusili dobru riječ Božju, i sile budućega svijeta, ⁶pa su ipak otpali, opet obnoviti na pokajanje, jer sami sebi nanovo propinju i ruže Sina Božjega. ⁷Jer zemlja, koja pije dažd, što često na nju pada; i koja rađa povrće korisno onima, koji je obrađuju, prima blagoslov od Boga; ⁸a koja iznosi trnje i draču, nepotrebna je i blizu je prokletstvu, i ona se najposlije spali.

⁹Ali od vas, ljubljeni, nadamo se boljemu i što je blizu spasenju, ako i govorimo tako. ¹⁰Jer Bog nije nepravedan, da zaboravi djelo vaše i ljubav, koju pokazaste u ime njegovo, posluživši svetima i služeći. ¹¹Ali želimo, da svaki vas pokaže istu revnost, da se ispuni nada do kraja, ¹²Da ne budete tromi, nego nasljedovatelji onih, koji vjerom i strpljivošću baštine obećanja.

¹³Jer kad je Bog Abrahamu obećao nemajući nikoga većega, da se njim zakune, zakle se sam sobom, ¹⁴Govoreći: "Zaista, obilno ću te blagosloviti i silno ću te umnožiti." ¹⁵I tako strpljivo čekajući dobi obećanje. ¹⁶Jer se ljudi većim kunu, i svakoj njihovoj prepirci svršetak je zakletva za potvrđenje. ¹⁷Zato i Bog, kad je htio baštinicima obećanja pokazati nepokolebljivost svoje odluke, posluži se zakletvom, ¹⁸Da bi u dvjema nepokolebljivim stvarima, u kojima Bogu nije moguće prevariti, imali jaku utjehu mi, koji smo pribjegli, da se uhvatimo za nadu, koja nam je dana, ¹⁹Koju imamo kao sigurno i tvrdo sidro duše, koje ulazi u unutrašnjost iza zavjese ²⁰Kamo Isus uđe kao preteča za nas, postavši veliki svećenik do vijeka po redu Melkizedekovu.

Hebrejima – 7 glava

¹Jer ovaj Melkizedek, kralj Salemski, svećenik Boga svevišnjega, koji sreće Abrahama, kad se vraćao nadvladavši kraljeve, i blagoslovi ga;

²Kojemu Abraham i desetinu dade od svega. Njegovo dakle ime najprije znači kralj pravde, a potom i kralj Salemski, t. j. kralj mira; ³Bez oca, bez majke, bez rodoslovlja, nemajući ni početka danima, ni svršetka životu, a sličan Sinu Božjemu, ostaje svećenik dovijeka.

⁴A pogledajte, koliki je ovaj, kojemu je Abraham patrijarh dao desetinu od najboljih dijelova plijena. ⁵Istina, i oni od sinova Levijevih, koji primaju svećeništvo, imaju zapovijed, da uzimaju po zakonu desetinu od naroda, to jest, od braće svoje, premda su i oni izašli IZ bedara Abrahamovih. ⁶A onaj, koji se ne broji od njihova roda, uze desetinu od Abrahama, i blagoslovi onoga, koji je imao obećanja. ⁷A bez ikakva izgovora manje se blagoslova od većega. ⁸I ovdje doduše primaju desetinu ljudi, koji umiru, a ondje onaj, za kojega se svjedoči, da živi. ⁹I, rekao bih, Levije, koji prima desetinu, dao je pa Abrahamu desetinu; ¹⁰Jer je bio još u bedrima očevim kad ga sreće Melkizedek.

¹¹Ako je dakle savršenstvo dano po levitskom svećeništvu jer je narod pod njim primio zakon, kakva je još potreba bila, da ustane drugi svećenik po redu Melkizedekovu, a da se ne zove po redu Aronovu?

¹²Jer kad se promijeni svećeništvo, potrebno je, da se i zakon promijeni. ¹³Jer za koga se ovo govori, od drugoga je plemena, od kojega nitko nije služio žrtveniku. ¹⁴Jer je poznato, da Gospodin naš od plemena Judina izađe, za koje pleme nije Mojsije ništa rekao o svećenicima. ¹⁵I još je to više poznato, ako kao Melkizedek ustaje drugi svećenik, ¹⁶Koji nije postao po zakonu tjelesne odredbe, nego po sili života vječnoga, ¹⁷Jer svjedoči: "Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu." ¹⁸Tako se dokida pređašnja zapovijed, što je bila slaba i beskorisna. ¹⁹Jer zakon nije ništa usavršio, ali je uveo bolju nadu, po kojoj se približujemo k Bogu.

²⁰I koliko se to nije dogodilo bez zakletve jer dok su oni bez zakletve postali svećenici, ²¹Ovaj sa zakletvom po onome, koji mu govori: "Zakle se Gospodin, i neće se pokajati: "Ti si svećenik dovijeka",

²²Toliko je boljega zavjeta postao jamac Isus.

²³I dok su oni mnogi bili svećenici, jer ih je smrt priječila da ostanu, ²⁴A ovaj, budući da ostaje do vijeka, ima vječno svećeništvo. ²⁵Zato i može uvijek spasiti one, koji po njemu dolaze k Bogu, kad svagda živi, da ih zagovara.

²⁶Jer takav nam je trebao da bude veliki svećenik: svet, nevin, neokaljan, odvojen od grješnika i uzvišen nad nebesa; ²⁷Koji ne treba svaki dan, kao veliki svećenici, najprije za svoje grijehne žrtve prinositi, zatim za narodne; jer je ovo učinio jednom, kada je sun sebe prinio.

²⁸Jer zakon postavlja ljude za velike svećenike, koji imaju slabost; a riječ zakletve, koja je poslije zakona rečena, Sina do vijeka savršena.

Hebrejima – 8 glava

¹A glavno je od toga, što govorimo: "Imamo takva velikog svećenika, koji sjede s desne strane prijestolja veličanstva na nebesima, ²Kao sluga svetišta i pravoga šatora, koji načini Gospodin, a ne čovjek. ³Jer se svaki veliki svećenik postavlja, da prinosi dare i žrtve; zato je potrebno, da i ovaj što ima, što će prinijeti. ⁴Jer da je na zemlji, ne bi bio svećenik, kad jesu, koji prinosu dare po zakonu, ⁵Koji služe prilici i sjeni nebeskih stvari, kao što bi rečeno Mojsiju, kad je htio šator da načini: "Gledaj", reče, "načini sve po slici, koja ti je pokazana na gori!" ⁶A sad je dobio uzvišeniju službu, koliko je i posrednik uzvišenijeg zavjeta, koji je utvrđen na uzvišenijim obećanjima.

⁷Jer da je onaj prvi bio besprijekoran, ne bi se drugome tražilo mjesto.

⁸Jer kudeći ih govori: "Evo dolaze dani, govori Gospodin, i načinit ću s kućom Izraelovom i s kućom Judinom nov zavjet, ⁹Ne po zavjetu, koji sam načinio s ocima njihovim u onaj dan, kad ih uzeh za ruku, da ih izvedem iz zemlje egipatske; jer oni ne ostadoše u zavjetu mome, i ja nijesam mario za njih, govori Gospodin. ¹⁰Jer je ovo zavjet, koji ću načiniti s kućom Izraelovom poslije onih dana, govori Gospodin Dat da zakone svoje u pamet njihovu, i na srcima njihovim napisat ću ih, i bit

ću im Bog, i oni će biti narod moj. ¹¹I nitko neće učiti Svojega sugrađanina, i nitko brata svojega govoreći: "Poznaj Gospodina; Jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima." ¹²Jer ću biti milostiv nepravdama njihovim, i grijeha njihovih neću više spominjati! ¹³A kad veli novi, prvi načini starim; a što je staro i ostarjelo blizu je da nestane.

Hebrejima – 9 glava

¹Imao je doduše i prvi zavjet propise za službu Božju i za svetište zemaljsko. ²Bio je naime načinjen šator, prednji, u kojemu je bio svijećnjak i stol i postavljeni kruhovi, što se zove Svetinja. ³A za drugim zavjesom bio šator, koji se zove Svetinja nad svetinjama, ⁴Koja je imala zlatni kadioni žrtvenik i kovčeg zavjeta, obložen sa svih strana zlatom, u kojemu je bila zlatna posuda s manom i štap Aronov, koji je bio procvao, i ploče zavjeta. ⁵A povrh njega bili su kerubini slave, koji su zasjenjivali pomirilište, o čemu ne treba sad da s govori napose.

⁶A kad je ovo bilo tako uređeno, ulazili su svećenici svagda u prednji šator i vršili žrtvenu službu; ⁷A u drugi je ulazio jednom u godini sam veliki svećenik, ne bez krvi, koju prinosi za svoje i za narodne grijehe neznanja. ⁸Ovim pokazuje Duh Sveti, da se još nije otvorio put u Svetinju nad svetinjama, dok prednji šator stoji; ⁹Taj je slika za sadašnje vrijeme, po kojoj se prinose darovi i žrtve, koje ne mogu da usavrše u savjesti onoga, koji služi; ¹⁰Jer su to zapovijedi o izvanjoj čistoći, za jela i pića i različna pranja, a postavljene su do vremena popravljenja.

¹¹Ali Krist se je pojavio kao r veliki svećenik budućih dobara i ušao u veći i savršeniji šator, koji nije rukom načinjen, to jest, nije od ovoga svijeta; ¹²Niti je s krvlju jaraca, ni junaca, nego sa svojom krvlju ušao jednoć zauvijek u Svetinju nad svetinjama i stekao vječni otkup. ¹³Jer ako krv jaraca i junaca i pepeo junice, poškopivši njom okaljane, posvećuje na izvanju čistoću; ¹⁴Koliko će više krv Krista, koji je Duhom

Svetim samoga sebe prinio neokaljana Bogu, očistiti savjest našu od mrtvih djela, da služimo Bogu živomu!

¹⁵I zato je Novome Zavjetu posrednik, da po smrti, koju podnese za otkup od prestupaka u prvome zavjetu, prime pozvani obećanje vječne baštine. ¹⁶Jer gdje je oporuka, valja da bude i smrt onoga, koji čini oporuku. ¹⁷Jer je oporuka po smrti utvrđena, a nema nikakve snage, dok je živ onaj, koji ju je načinio. ¹⁸Zato i prvi zavjet nije posvećen bez krvi. ¹⁹Jer kad Mojsije izgovori sve zapovijedi po zakonu svemu narodu, uze krvi junaca i jaraca s vodom i vunom crvenom i hisopom, te poškropi i knjigu i sav narod ²⁰Govoreći: "Ovo je krv zavjeta, koji s vama načini Bog." ²¹I šator i sve posude za službu Božju jednako poškropi krvlju. ²²I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu, i bez proljevanja krvi nema oprostjenja.

²³Tako dakle treba da se slike nebeskih stvari čiste, ali same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih.

²⁴Jer Krist ne uđe u rukotvorenu Svetinju nad svetinjama, kod je slika istinita, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božjim za nas; ²⁵Niti da mnogo puta prinosi samoga sebe, kao što veliki svećenik ulazi u Svetinju nad svetinjama svake godine s krvlju tuđom; ²⁶Inače bi on morao mnogo puta trpjeti od postanja svijeta; a sad jednom na svršetku vjekova javi se, da svojom žrtvom satre grijeh, ²⁷I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a po tom sud; ²⁸Tako se i Krist jednom prinese, da oduzme grijeh mnogih; a drugi put će se javiti bez grijeha na spasenje onima, koji ga iščekuju.

Hebrejima – 10 glava

¹Jer kako zakon ima samo sjenu budućih dobara, a ne bitnu sliku stvari, to ne može nikada usavršiti one, koji pristupaju svake godine i prinose neprestano one iste žrtve; ²Inače bi prestale prinositi se, kad oni, koji služe, ne bi više imali nikakve savjesti za grijeh, kad su se

jednom očistili; ³Nego se njima svake godine čini spomen na grijeh. ⁴Jer krv junaca i jaraca ne može oduzeti grijeh. ⁵Zato ulazeći u svijet govori: "žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio. ⁶Paljenice i žrtve za grijeh nijesu ti bile ugodne, ⁷Tada rekoh: "Evo dolazim u početku knjige pisano je za mene, da činim volju tvoju, o Bože!" ⁸Prije rekavši: "žrtava i darova i paljenica i žrtava za grijeh nijesi htio, niti su ti bili ugodni", što se po zakonu prinose; ⁹Tada reče: "Evo dolazim, da učinim o Bože volju tvoju." Dokida prvo, da postavi drugo. ¹⁰U ovoj smo volji posvećenu prinosom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek.

¹¹I svaki svećenik svaki dan služi i iste žrtve mnogo puta prinosi, koje nikad ne mogu oduzeti grijeha; ¹²A on prinesavši jednu žrtvu za grijeh sjeđi svagda s desne strane Bogu, ¹³Čekajući dalje, "dok se polože neprijatelji njegovi za podnožje nogama njegovim." ¹⁴Jer je jednim prinosom usavršio zauvijek one, koji bivaju posvećeni. ¹⁵A svjedoči nam i Duh Sveti, jer izakako je rekao: " ¹⁶"Ovo je zavjet, koji ću sklopiti s njina poslije onih dana, govori Gospodin, dat ću zakone svoje u srca njihova, i u pamet njihovu napisat ću ih; ¹⁷I grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću se više spominjati," ¹⁸A gdje je oprostjenje ovih, ondje nema više prinosa za grijeh.

¹⁹Imajući dakle, braćo, pouzdanje ulaziti u Svetinju nad svetinjama krvlju Isusovom, ²⁰Koji nam je otvorio pat novi i živi zavjesom, to jest, tijelom svojim, ²¹I velikoga svećenika nad kućom Božjom:

²²Pristupajmo istinitim srcem u punini vjere, očišćeni u srcima od zle savjesti, i oprani po tijelu vodom čistom!

²³Držimo se tvrdo vjere u nadu jer je vjeran onaj, koji je obećao, ²⁴I pazimo jedan na drugoga u poticanju k ljubavi i dobrim djelima; ²⁵Ne ostavljajmo skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan drugoga, i toliko većma, koliko vidite, da se približuje dan.

²⁶Jer kad mi griješimo dragovoljno, pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grijeh; ²⁷Nego strašno čekanje suda i jarost ognja,

koji će pojesti protivnike. ²⁸Tko prestupi zakon Mojsijev, bez milosrđa umire kod dva ili tri svjedoka. ²⁹Koliko goru, mislite, da će zaslužiti kaznu onaj, koji Sina Božjega pogazi, i krv zavjeta, kojom je bio posvećen, za nečistu drži, i Duha milosti obruži? ³⁰Jer znamo onoga, koji reče: "Moja je osveta, ja ću uzvratiti," i opet: "Gospodin će suditi narodu svojemu." ³¹Strašno je upasti u ruke Boga živoga.

³²A spominjite se prijašnjih dana, u koje prosvijetljeni mnogu borbu muka podnesoste, ³³Sami sad postavši prizor zbog sramota i nevolja, sad postavši drugovi onima, koje stiže sudbina takva. ³⁴Jer ste i čuvstvovali sa sužnjima, i podnijeli ste s radošću otimačinu svojih dobara, znajući, da imate bolje i trajno imanje.

³⁵Ne gubite dakle pouzdanja svojega, koje ima veliku plaću! ³⁶Jer vam je strpljivost od potrebe, da ispunivši volju Božju postignete obećanje. ³⁷"Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj, koji treba da dođe, i neće zakasniti. ³⁸A pravednik moj živjet će od vjere; ako li odstupi, neće mojoj duši ugoditi." ³⁹A mi, braćo, nijesmo od onih, koji odstupaju na propast, nego od onih, koji vjeruju, da spase dušu.

Hebrejima – 11 glava

¹A vjera je tvrdo pouzdanje u ono, čemu se nadamo, osvjedočenje o onom, što ne vidimo.

²Jer u njoj stari postigoše sjajno svjedočanstvo.

³Vjerom poznajemo, da je svijet riječju Božjom zgotovljen, tako da iz nevidljiva postade vidljivo.

⁴Vjerom prinese Abel Bogu bolju žetvu nego Kain, i po njoj je dobio svjedočanstvo, da je pravedan, kad Bog posvjedoči za dare njegove, i po njoj on mrtav još govori,

⁵Vjerom bi Henok prenesen, da ne vidi smrti, i ne nađe se, jer ga Bog premjesti; jer prije nego ga premjesti, dobi svjedočanstvo, da je ugodio Bogu. ⁶A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj, koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje, da ima Bog i da plaća onima, koji ga traže,

⁷Vjerom Noa primivši objavu o onome, što još ne vidje, poboja se; načini kovčeg za spasenje kuće svoje, kojom osudi sav svijet, i postade baštinik pravde po vjeri.

⁸Vjerom posluša Abraham, kad bi pozvan da izađe na mjesto, koje je imao da primi u baštinu, izađe ne znajući, kamo ide. ⁹Vjerom se preselio u zemlju obećanja kao u tuđu, i u šatorima je stanovao s Izakom i Jakovom, subaštinicima istoga obećanja; ¹⁰Jer je iščekivao grad na tvrdu temelju, kojemu je graditelj i tvorac Bog,

¹¹Vjerom i sama Serah primi silu, da zatrudni i unatoč poodmakloj dobi, jer je vjerovala, da je vjeran onaj, koji je bio obećao. ¹²Zato se i rodiše od jednoga, i to gotovo mrtvoga, potomci: "mnogobrojni kao zvijezde nebeske i nebrotjeni kao pijesak na obali morskoj.

¹³U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši obećanja, nego ih vidješe izdaleka i pozdraviše i priznaše, da su tuđinci i putnici na zemlji, ¹⁴Jer koji tako govore, pokazuju, da traže domovinu. ¹⁵I da su mislili na onu zemlju, iz koje su izašli, imali bi vremena da se vrata. ¹⁶Ali sad teže za boljom, to jest, nebeskom. Zato se Bog ne stidi nazivati se Bog njihov, jer im je pripravio grad.

¹⁷Vjerom prikaza Abraham Izaka, kad bi kušan, i jedinorođenoga je prikazao on, koji je bio primio obećanja, ¹⁸I kojemu bi kazano: "U Izaku nazvat će ti se potomstvo." ¹⁹Jer je mislio, da Bog može i od mrtvih uskrsnuti; zato ga i natrag dobi, da bude lika.

²⁰Vjerom blagoslovi Izak Jakova i Ezava u stvarima budućim.

²¹Vjerom blagoslovi Jakov umirući svakoga sina Josipova i nagnu se duboko nad vršak palice svoje.

²²Vjerom se spominje Josip umirući izlaska sinova Izraelovih i zapovijeda za kosti svoje.

²³Vjerom su Mojsija, pošto se rodi, tri mjeseca skrivali roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete i ne pobojaše se zapovijedi kraljeve.

²⁴Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sinom kćeri Faraonove; ²⁵I volio je stradati s narodom Božjim, negoli imati časovit užitak grijeha, ²⁶Državši sramotu Kristovu za veće bogatstvo od blaga egipatskoga, jer je gledao na plaću,

²⁷Vjerom ostavi Egipat, ne pobjavši se srdžbe kraljeve, jer je ustrajao, kao da bi vidio Nevidljivoga. ²⁸Vjerom je svetkovao blagdan Pashe i škropio krvlju, da se onaj, koji je ubijao, ne dotakne njihovih prvorodenaca. ²⁹Vjerom prijeđoše Crveno more kao po suhoj zemlji, dok se Egipćani, kad su to pokušali, utopiše.

³⁰Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazilo oko njih sedam dana. ³¹Vjerom Rahaba bludnica ne pogiba s nevjernicima, jer je bila primila uhode s mirom.

³²I što još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena, kad bih stao pripovijedati o Gideonu, Baraku, Samsonu, Jeftahi, Davidu, Samuelu i prorocima, ³³Koji vjerom pobijediše kraljevstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima, ³⁴Ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica mača, ojačaše od slabosti, postadoše junaci u boju, rastjeraše vojske tuđe; ³⁵žene primiše svoje mrtve uskrsnućem a drugi su bili pobijeni ne primivši oslobođenja, da dobiju bolje uskrsnuće; ³⁶A drugi pogrde i udarce podnesoše, pa još okove i tamnice; ³⁷Bili su kamenovani mučeni, prepiljeni, posječeni od mača pomriješe; obilazili

su u ovčjim kožusima, u kozjim kožama, u oskudici, u nevolji, u sramoti; ³⁸Kojih nije bio dostojan svijet; potucali se po pustinjama, po gorama i pučinama, i po Jamama zemaljskim. ³⁹I ovi svi, koji su dobili vjerom svjedočanstvo, ne primiše obećanja, ⁴⁰Jer je Bog nešto bolje za nas odredio, da ne prime bez nas savršenstva.

Hebrejima – 12 glava

¹Zato dakle i mi imajući oko sebe toliki oblak svjedoka, odbacimo svako breme i grijeh, koji je za nas prionuo, i s ustrajnošću trčimo da dobijemo na trki, koja nam je određena, ²Gledajući na utemeljitelja i usavršitelja vjere Isusa, koji mjesto određene sebi radosti podnese križ ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestolja Božjega.

³Promotrite njega, koji je takvo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da se ne umorite i da ne klonu duše vaše! ⁴Jer još se ne oprijeste do krvi boreći se protiv grijeha, ⁵I zaboraviste na opomenu, koja vam govori kao sinovima: "Sine moj, ne preziri karanja Gospodinova, i nemoj klonuti duhom, kad te on pokara! ⁶Jer koga ljubi Gospodin, onoga pokara, a bije svakoga sina, kojega prima." ⁷Izdržite u karanju! Bog postupa s vama kao sa svojom djecom, jer gdje je sin, kojega otac ne pokara? ⁸Ako li ste bez karanja, u kojemu svi dio dobiše, tada ste nezakoniti, a ne pravi sinovi. ⁹Onda: "karali su nas tjelesni oci naši, i štovali smo ih; pa nećemo li se zar mnogo radije pokoravati Ocu duhova, da živimo? ¹⁰Oni su nas karali za vrijeme od malo dana, kako im se svidjelo, a on za ono, što je spasonosno, da budemo dionici svetosti njegove.

¹¹Jer svako karanje ne čini se za čas, da pruža radost, nego žalost; ali poslije daje miran rod pravde onima, koji su njime izlježbani.

¹²Zato ispravite oslabljene ruke i mlohava koljena; ¹³I poravnajte staze nogama svojim, da nitko ne ohromi i ne zabludi, nego još da se iscijeli!

¹⁴Težite za mirom sa svima i za posvećenjem, bez kojega nitko neće

vidjeti Gospodina. ¹⁵Gledajte, da tko ne ostane bez milosti Božje, da ne uzraste kakav korijen gorčine, i ne počini štete, da se mnogi ne okaljaju! ¹⁶Da ne bude tko bludnik ili lakouman, kao Ezav, koji je za jedno jelo prodao prvorodstvo svoje! ¹⁷Jer znate, da je i zatim, kad je htio baštiniti blagoslov, odbačen; jer za pokajanje ne nađe mjesta, ako ga je i sa suzama tražio.

¹⁸Jer ne pristupiste gori, koja se može opipati, i ognju razgorjelom, i oblačini i tami, i oluji, ¹⁹I zvuku trube, i glasu riječi, za koji su slušatelji molili, da im se više tako ne govori. ²⁰Jer nijesu mogli da podnesu zapovijedi: "Ako se i živinče dotakne gore, kamenovat će se." ²¹I tako je strašno bilo ono, što se vidjelo, da Mojsije reče: "Uplašio sam se i drščem." ²²Nego pristupiste gori Sionskoj i gradu Boga živoga, Jerusalemu nebeskome, i mnogim tisućama anđela, ²³I crkvi prvorodenaca, koji su napisani na nebesima, i Bogu, sucu svih, i duhovima savršenih pravednika, ²⁴I Isusu, posredniku Novoga Zavjeta, i krvi škropljenja, koja bolje govori negoli Abelova

²⁵Gledajte, da ne odbijete onoga, koji govori, jer kad oni ne utekoše, koji odbiše onoga, koji je prorokovao na zemlji, a kamoli mi, koji se odvrćamo od onoga, koji nam govori s nebesa! ²⁶Njegov glas potrese onda zemlju, a sad obeća govoreći: "Još jednom ja ću potresti ne samo zemlju, nego i nebo." ²⁷A što veli: "još jednom" pokazuje, da će se promijeniti ono, što se kao stvoreno pomiče, da ostane ono, što se ne pomiče. ²⁸Zato jer primamo kraljevstvo nepokolebljivo, dajmo hvalu i njom služimo ugodno Bogu s poštovanjem i sa strahom! ²⁹Jer je "Bog naš oganj, koji spaljuje."

Hebrejima – 13 glava

¹Ljubav bratinska ne kao stane! ²Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer njom neki ne znajući pogostiše anđele! ³Sjećajte se sužanja, kao da ste s njima zaslužnjeni; onih, koje zlostavljaju, kao da ste i sami u tijelu! ⁴Ženidbu neka drže svi u časti, i postelja ženidbena neka bude čista,

jer bludnicima i preljubočincima sudit će Bog. ⁵Ne budite lakomci, budite zadovoljni s onim, što imate, jer on reče: "Neću te ostaviti, niti ću te napustiti." ⁶Zato možemo B pouzdanjem govoriti: "Gospodin je moj pomoćnik, i neću se bojati; što će mi činiti čovjek?"

⁷Sjećajte se svojih predstojnika, koji su vam govorili riječ Božju; gledajte na svršetak njihova življenja, ugledajte se na vjeru njihovu!

⁸Isus Krist je isti, jučer i danas i u vijeke. ⁹Ne dajte se zavesti različnim i tuđim naukama, jer je bolje milošću utvrđivati srce, negoli jelima, od kojih ne imadoše koristi oni, koji su živjeli u njima.

¹⁰Imamo žrtvenik, od kojega ne smiju jesti, koji služe šatoru. ¹¹Jer se tjelesa onih životinja, kojih krv za grijeh unosi velik; svećenik u Svetinju nad svetinjama, spaljuju izvan tabora. ¹²Zato je i Isus, da posveti narod krvlju svojom, trpio izvan vrata. ¹³Iziđimo dakle k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu! ¹⁴Jer ovdje nemamo grada, koji će ostati, nego tražimo onaj, koji će doći. ¹⁵Po njemu dakle prinosimo svagda Bogu žrtvu zahvalnu, to jest, plod usana, koje priznaju ime njegovo! ¹⁶A dobro činiti i davati milostinju ne zaboravljajte, jer se takvim žrtvama ugađa Bogu!

¹⁷Slušajte predstojnike svoje i budite im podložni, jer oni bdiju nad dušama vašim kao oni, koji će dati račun, da to s radošću čine, a ne uzdišući, jer vam to ne pomaže!

¹⁸molite se za nas, jer se uzdamo, da imamo dobru savjest, jer nastojimo da se u svemu dobro vladamo. ¹⁹A još većma vas molim, da činite ovo, da bih se što brže vratio k vama.

²⁰A Bog mira, koji uskrsnu od mrtvih velikoga pastira ovaca, krvlju zavjeta vječnoga, Gospodina našega Isusa, ²¹Neka vas usavrši u svakome dobru, da činite volju njegovu, čineći u vama, što je ugodno pred njim, po Isusu Kristu, kojemu slava u vijeke vjekova! Amen.

²²A molim vas, braćo, primite dobro ovu riječ opominjanja; jer sam vam ukratko pisao. ²³Znajte, da je oslobođen brat naš Timotej; s njim ću vas, ako brzo dođe, vidjeti.

²⁴Pozdravite sve predstojnike svoje i sve svete! Pozdravljaju vas braća iz Italije.

²⁵Milost sa svima vama! Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#)

Jakovljeva – 1 glava

¹Jakov, sluga Boga i Gospodina Isusa Krista, pozdravlja dvanaest plemena, koja su rasijana.

²Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti,

³Znajući, da kušanje vaše vjere gradi strpljivost. ⁴A strpljivost neka ima savršeno djelo, da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka.

⁵Ako li kojemu od vas nedostaje mudrosti, neka ište u Boga, koji daje svima obilato, i ne kori, i dat će mu se. ⁶Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajući ništa; jer tko sumnja, sličan je morskome valu, koji vjetar podiže i goni, ⁷Takav čovjek neka ne misli, da će primiti što od Gospodina. ⁸Čovjek s dvije duše nestalan je na svima putovima svojim.

⁹A niski brat neka se hvali visinom svojom; ¹⁰A bogati svojom niskoćom; jer će proći kao cvijet trave. ¹¹Jer sunce ogranu s vrućinom, i osuši travu, i cvijet njezin otpade, i krasota lica njezina uginu; tako će i bogati na putovima svojim uvenuti.

¹²Blagoslovljen čovjek, koji pretrpi napast, jer, kad bude prokušan, primit će vijenac života, koji je Gospodin obećao onima, koji ga ljube

¹³Ni jedan, kad se kuša, neka ne kaže, da je od Boga kušan, jer Bog ne može biti kušan na zlo, a on ne kuša nikoga. ¹⁴Nego svakoga kuša vlastita požuda, koja ga vuče i mami. ¹⁵Tada začevši požuda rađa grijeh, a grijeh izvršen rađa smrt. ¹⁶Ne varajte se, ljubljena braćo moja!

¹⁷Svaki dobri dar i svaki savršeni poklon odozgo je, silazeći od Oca svjetlosti, u kojega nema promjene ni sjene mijene. ¹⁸Jer nas dragovoljno porodi riječju istine, da budemo kao prvenci njegovih stvorenja.

¹⁹Znate, ljubljena braćo moja: Neka bude svaki, čovjek brz čuti, a spor govoriti i spor srditi se. ²⁰Jer srdžba čovječja ne čini pravde Božje.

²¹Zato odbacivši svaku nečistoću i ostatak zloće, u krotkosti primite usađenu riječ, koja može spasiti duše vaše!

²²A budite izvršitelji riječi, a ne samo slušatelji, varajući sami sebe!

²³Jer ako tko sluša riječ, a ne isvršuje, on je kao čovjek, koji gleda naravsko lice svoje u ogledalu; ²⁴On se je ogledao, pa otišao, i odmah je zaboravio, kakav je bio. ²⁵Ali tko pomno pogleda u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušatelj, nego izvršitelj djela, taj će biti blagoslovljen u djelu svojemu.

²⁶Ako li tko misli, da je pobožan, a ne zauzdava jezika svojega, nego vara srce svoje, njegova je pobožnost isprazna. ²⁷Pobožnost čista i neokaljana pred Bogom i Ocem jest ova: "posjećivati sirote i udovice u njihovoj nevolji i držati sebe neokaljana od svijeta.

Jakovljeva – 2 glava

¹Braćo moja, u vjeri slavnoga Gospodina našega Isusa Krista ne gledajte tko je tko! ²Jer ako uđe u vašu skupštinu čovjek sa zlatnim prstenom i u sjajnoj haljini, a uđe i siromah u lošoj haljini, ³I pogledate na onoga, koji nosi sjajnu haljinu, i reknete mu: "Ti sjedi ovdje lijepo", a siromahu reknete: "Ti stani tamo, ili sjedi niže podnožja mojega";

⁴Nijeste li tu odlučili svojevrijedno i sudili nepravedno?

⁵Čujte, ljubljena braćo moja! Ne izabra li Bog siromahe u ovome svijetu za bogate u vjeri i za baštinike kraljevstva, koje obeća onima, koji

njega ljube? ⁶A vi osramotiste siromaha. Nijesu li bogati, koji vas tlače i vuku vas na sudove? ⁷Ne psuju li oni lijepo ime, po kojemu ste nazvani? ⁸Ako zaista zakon kraljevski izvršujete po Pismu: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe", dobro činite; ⁹Ako li gledate, tko je tko, grijeh činite, i zakon će vas uvjeriti, da ste prestupnici. ¹⁰Jer kojigod vas zakon drži, a pogriješi u jednome, kriv je za sve. ¹¹Jer koji je rekao: "Ne čini preljube", rekao je također: "Ne ubijaj." Ako dakle ne učiniš preljube, a ubiješ, postao si prestupnik zakona. ¹²Tako govorite i tako činite kao oni, koji imaju biti zakonom slobode suđeni! ¹³Jer će onome biti sud bez milosrđa, koji ne čini milosrđa; a milosrđe likuje nad sudom.

¹⁴što koristi, braćo moja, ako tko kaže, da ima vjeru, a djela nema? Zar ga može vjera spasiti? ¹⁵Ako li brat ili sestra goli budu i nemaju svagdanje hrane, ¹⁶I rekne im koji od vas: "Idite u miru, grijte se i nasitite se", a ne dadne, što im je potrebno za tijelo, što koristi? ¹⁷Tako i vjera, ako nema djela, mrtva je u samoj sebi. ¹⁸Ali reći će tko: "Ti imaš vjeru, a ja imam djela, pokaži mi vjeru svoju bez djela, a ja ću tebi pokazati vjeru iz djela svojih. ¹⁹Ti vjeruješ, da je jedan Bog; dobro činiš; i đavli vjeruju, i dršću. ²⁰A hoćeš li znati, o čovječe ludi, da je vjera bez djela mrtva? ²¹Abraham, otac naš, ne opravda li se djelima, kad prinese sina svojega Izaka na žrtvenik? ²²Vidiš li, da je pomagala djelima njegovim, i da se je djelima vjera usavršila? ²³I ispuni se Pismo, koje govori: "Abraham vjerova Bogu, i uračuna mu se u pravdu", i "prijatelj Božji" nazva se. ²⁴Vidite, da se djelima opravdava čovjek, a ne samo vjerom. ²⁵Jednako i Rahaba bludnica ne opravda li se djelima, kad primi glasnike i izvede ih drugim putem? ²⁶Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva.

Jakovljeva – 3 glava

¹Ne budite, braćo moja, mnogi učitelji, znajući, da ćemo biti strože suđeni! ²Jer svi griješimo u mnogome. Ako tko u govoru ne griješi, taj je savršen čovjek; može zauzdati i sve tijelo. ³Ako li konjima mećemo

uzde u usta, da nam se pokoravaju, s time sve tijelo njihovo ravnamo. ⁴Gle, i lađe, iako su velike, i silni ih vjetrovi gone, okreću se malim kormilom, kamogod hoće volja kormilarova. ⁵A tako je i jezik malen ud, a ipak čini silno s velikim stvarima. Gle, mala vatra, i koliku šumu zapali! ⁶I jezik je vatra, svijet nepravde. Jezik je među našim udovima, koji kalja sve tijelo i pali kolo života našega, sam zapaljen od pakla.

⁷Jer narav svih divljih životinja i ptica i gmazova i ostalih živina kroti se i ukroćena je bila od čovječje naravi, ⁸A jezika nitko od ljudi ne može ukrotiti, to nemirno zlo, puno otrova smrtonosnoga. ⁹Njim blagoslivljamo Boga i Oca, i njim kunemo ljude, koji su stvoreni na sliku Božju. ¹⁰Iz tih usta izlazi blagoslov i kletva. Ne valja, braćo moja da ovo tako biva. ¹¹Može li izvor iz istoga otvora točiti slatko i gorko? ¹²Može li, braćo moja, smokva masline rađati ili trs smokve? Tako ne može slani izvor učiniti slatke vode.

¹³Tko je među vama mudar i pametan, neka pokaže dobrim življenjem djela svoja u krotkosti mudrosti! ¹⁴Ako li imate gorku zavist i svađu u srcu svojemu, ne hvalite se i ne lažite na istinu! ¹⁵Ovo nije mudrost, što silazi odozgo, nego zemaljska, tjelesna, đavolska. ¹⁶Jer gdje je zavist i svađa, ondje je nered i svako zlo djelo, ¹⁷A mudrost odozgo jest najprije čista, onda mirotvorna, čedna, popustljiva, poslušna, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana, nelicemjerna. ¹⁸A plod pravde sije se u miru onima, koji mir čine.

Jakovljeva – 4 glava

¹Odakle ratovi i raspre među vama? Odakle? Ako li ne od pohlepa vaših, koje se bore u vašim udima? ²Želite i nemate; ubijate i za vidite, i ne možete postići; borite se i vojujete, i nemate, jer ne molite. ³Molite, i ne primajte, jer zlo molite, da u nasladama svojim trošite.

⁴Preljubočinci, ne znate li, da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Tko dakle hoće da bude prijatelj svijetu, postao je

neprijatelj Božji. ⁵Ili mislite, da uzalud Pismo govori: Ljubomorno ljubi duh, koji u nama stanuje? ⁶A on daje veću milost, jer govori: "Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost."

⁷Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavlu, i pobjeći će od vas!

⁸Približite se k Bogu, i on će se približiti k vama. Očistite ruke, grješnici, i čistite srca, vi ljudi s dvije duše! ⁹Osjećajte svoju bijedu, tugujte i plačite; smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost! ¹⁰Ponizite se pred Gospodinom, i uzvisit će vas.

¹¹Ne klevećite jedan drugoga, braćo, jer tko kleveće brata ili sudi brata svojega, kleveće zakon i su di zakon. A ako zakon sudiš, nijesi i izvršitelj zakona, nego sudac. ¹²Jedan je zakonodavac i sudac, koji može spasiti i upropastiti. A ti tko si, da bližnjega sudiš?!

¹³Slušajte sad vi, koji govorite: "Danas ili sutra poći ćemo u ovaj i onaj grad, i provest ćemo ondje jednu godinu, i trgovat ćemo, i teći ćemo."

¹⁴Vi, koji ne znate, što će biti sutra, jer što je vaš život? Jer ste dim, koji se zamalo pokaže, i onda, ga nestane. ¹⁵Mjesto da govorite: "Ako Gospodin htjedne, živjet ćemo i učinit ćemo ovo ili ono." ¹⁶A sad se hvalite svojim hvalisanjem. Svaka je hvala takva zla. ¹⁷Jer tko zna dobro činiti i ne čini grijeh mu je.

Jakovljeva – 5 glava

¹Hodite vi sad, bogati, plaćite i jaučite za svoje nevolje, koje idu na vas!

²Bogatstvo vaše istrunu, i haljine vaše pojedoste moljci. ³Zlato vaše i srebro zarđa, rđa njihova bit će svjedočanstvo protiv vas i izjest će tjelesa vaša kao oganj, Nagomilaste blago u posljednje dane. ⁴Gle, plaća poslenika, koji su jeli njive vaše, a vi ste im otkinuli prijevarom, viče, i vika žetelaca dođe do ušiju Gospodina vojski. ⁵Raskošno živjeste na zemlji u nasladama, nahraniste srca svoja na dan zaklanja.

⁶Osudiste, ubiste pravednika, i on vam se ne usprotivi.

⁷Strpite se dakle, braćo, do dolaska Gospodinova! Gle, poljodjelac iščekuje dragocjenoga roda iz zemlje, i strpljivo čeka, dok ne primi dažd, rani i kasni. ⁸Strpite se dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodinov približi. ⁹Ne uzdišite jedan na drugoga, braćo, da ne budete suđeni! Gle, sudac stoji na vratima.

¹⁰Uzmite, braćo, a izgled, kako treba ustrajno i strpljivo podnositi nevolje, proroke, koji su govorili u ime Gospodnje! ¹¹Gle, Blagoslovljene nazivamo one, koji ustrajaše. Za strpljivost Jobovu čuli ste i svršetak ste Gospodnji vidjeli; jer je Gospodin vrlo milostiv i milosrdan.

¹²A prije svega, braćo moja, ne kunite se, ni nebom ni zemljom, ni drugom kakvom zakletvom, nego neka vaš "da" bude "da", i vaš "ne" bude "ne", da ne padnete pod sud.

¹³Trpi li tko među vama? Neka se moli! Je li tko veseo? Neka pjeva hvalu! ¹⁴Boluje li tko među vama? Neka dozove svećenike crkve, i neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje! ¹⁵I molitva vjere spasit će bolesnika, i podignut će ga Gospodin; i ako je učinio grijeh, oprostit će mu se.

¹⁶Ispovijedajte dakle jedan drugome grijeha, i molite se jedan za drugoga, da ozdravite; jer mnogo postiže ustrajna molitva pravednika. ¹⁷Ilija je bio čovjek podvrgnut patnji kao i mi, i vruće se je molio, da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest mjeseci. ¹⁸I opet se je pomolio, i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.

¹⁹Braćo moja, ako tko od vas zaluta od istine, i obrati ga tko, ²⁰Neka zna, da će onaj, koji obrati grješnika s krivoga puta njegova, spasiti dušu njegovu od smrti i pokriti mnoštvo grijeha.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#)

1 Petrova – 1 glava

¹Petar, apostol Isusa Krista, izabranim došljacima, rasijanim po Pontu, Galaciji, Kapadociji, Aziji i Bitiniji; ²Po predznanju Boga Oca, posvećenjem Duha, na pokornost i škropljenje krvlju Isusa Krista: Milost vam i mir u punini!

³Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas po velikom milosrđu svojemu ponovo rodi za živu nadu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, ⁴Za baštinu neraspadljivu i neokaljanu i neuvelu, sačuvanu na nebesima za vas, ⁵Koje čuva po vjeri sila Božja za spasenje, pripravljeno da se objavi u posljednje vrijeme. ⁶U njemu ćete se radovati, iako ste sad malo, ako je potrebno, rastuženi različnim kušnjama, ⁷Da se kušnja vaše vjere, mnogo dragocjenija od zlata raspadljivoga, koje se kuša ognjem, nađe na hvalu i slavu i čast u dan objavljenja Isusa Krista,

⁸Kojega, a da ga ne vidjeste, ljubite, u kojega, iako ga ne gledate, vjerujete; a jer vjerujete, radovat ćete se radošću neiskazanom i proslavljenom, ⁹Kad postignete cilj svoje vjere, spasenje duša. ¹⁰I to su spasenje tražili i ispitivali proroci, koji su prorokovali za vašu milost, ¹¹Ispitujući, na koje ili na kakvo vrijeme pokazuje Duh Kristov u njima, unaprijed svjedočeći za Kristove muke i za slave po tome, ¹²Kojima se je objavilo, da nijesu sebi, nego vama služili ovim, što vam se je sad javilo po onima, koji su vam propovijedali evanđelje u Duhu Svetome, poslanom s neba, u koje anđeli žele da zagledaju.

¹³Zato opasavši bedra svojega uma, budite trijezni i zacijelo se nadajte milosti, koja vam se pruža u otkrivenju Isusa Krista. ¹⁴Kao djeca posluha, ne vladajući se po prijašnjim željama u svojem neznanju, ¹⁵Nego po primjeru Sveca, koji vas je pozvao, i sami budite sveti u svemu življenju; ¹⁶Jer je pisano: "Budite sveti, jer sam ja svet!"

¹⁷I ako zovete Ocem onoga, koji, ne gledajući tko je tko, sudi svakome po djelu, provodite vrijeme svojega življenja u stražu, ¹⁸Znajući, da nijeste otkupljeni raspadljivim srebrom ili zlatom iz grješnoga svojega življenja, koje vam je predano od otaca, ¹⁹Nego skupocjenom krvlju Krista kao nedužna i neokaljana janjeta, ²⁰Koji je predodređen prije postanja svijeta, a javio se u posljednja vremena zbog vas, ²¹Koji po njemu vjerujete u Boga, koji ga uskrsnu od mrtvih, i dade mu slavu, da vaša vjera i nada bude u Boga.

²²Očistite duše svoje u poslušnosti istine za bratsku ljubav bez pretvaranja, od čista srca ljubite svesrdno jedan drugoga; ²³Jer ste ponovo rođeni ne od sjemena, koje trune, nego od onoga, koje ne trune, riječju živoga Boga, koja ostaje dovijeka. ²⁴Jer je svako tijelo kao trava, svaka slava njegova kao cvijet trave; osuši se trava, i cvijet njezin otpadne, ²⁵Ali riječ Gospodnja ostaje dovijeka. A ovo je riječ, što je kao evanđelje naviještena vama.

1 Petrova – 2 glava

¹Odbacite dakle svaku zlobu i svako lukavstvo, licemjerstvo i zavist i svako klevetanje, ²I želite kao novorođena djeca duhovnoga, čistoga mlijeka, da po njemu uzrastete za spasenje, ³Jer okusiste, kako je dobrostiv Gospodin.

⁴Pristupite k njemu, kamenu živome, koji je, istina, od ljudi odbačen, ali je od Boga izabran i čašćen, ⁵I sami se kao živo kamenje uzidajte kao duhovni hram za svećeništvo sveto, da prinosite žrtve duhovne, koje su ugodne Bogu po Isusu Kristu. ⁶Zato stoji u Pismu: "Evo stavljam na

Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni, i tko vjeruje u njega, neće se posramiti." ⁷Vama dakle, koji vjerujete, čast je, a onima koji ne vjeruju, kamen, koji odbaciše graditelji, koji postade kamen ugaoni, i kamen spoticanja, i stijena opadanja, ⁸Na koji se spotiču, jer ne vjeruju riječi, na što su i određeni. ⁹A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, puk dobitka, da objavite kreposti onoga, koji vas pozva iz tame k divnome svijetlu svojemu; ¹⁰Koji nekad nijeste bili puk, a sad ste puk Božji, koji nijeste bili pomilovani, a sad ste pomilovani.

¹¹Ljubljeni, opominjem vas kao došljake i putnike, da se uzdržite od tjelesnih želja, koje vojuju na dušu, ¹²Vladajući se dobro među neznabošcima, da bi za ono, što vas kleveću kao zločince, vidjevši vaša dobra djela, slavili Boga u dan pohođenja.

¹³Budite dakle pokorni svakom propisu čovječjem zbog Gospodina: bilo kralju kao vrhovnom poglavaru, ¹⁴Bilo namjesnicima, kao onima, koje on šalje, da kazne zločince, a pohvale dobre; ¹⁵Jer je tako volja Božja, da dobrim djelima ušutkate neznanje bezumnih ljudi, ¹⁶Kao slobodni, a ne da biste imali slobodu za pokrivač pakosti, nego kao sluge Božje. ¹⁷Sve poštujujte, braću ljubite, Boga se bojte, kralja štujte!

¹⁸Sluge, budite pokorni sa svim strahom gospodarima, ne samo dobrima, nego i zlima! ¹⁹Jer je ovo ugodno, ako tko iz savjesnosti prema Bogu podnosi žalosti, kad trpi nepravdu, ²⁰Jer kakva je slava, ako zbog prestupaka podnosite kazne? Ali ako dobro činite i pritom strpljivo trpите, to je ugodno pred Bogom. ²¹Jer ste na to pozvani, jer je i Krist trpio za nas i ostavio vam primjer, da idete za stopama njegovim; ²²On, koji ne učini grijeha, i u čijim se ustima ne nađe prijevara," ²³Koji nije vratio pogrde, kad su ga grdili, nije prijeto, kad je trpio, nego se je prepustio onome, koji ga je nepravedno osudio; ²⁴Koji je grijehе naše sam na tijelu svojemu ponio na drvo, da grijehima umremo i pravdi da živimo, čijim se ranama iscijeliste. ²⁵Jer ste bili kao izgubljene ovce, ali sad se obratiste k pastiru i Čuvaru duša svojih.

1 Petrova – 3 glava

¹Tako i žene neka budu pokorne svojim muževima, da i oni, koji možda ne vjeruju riječi, budu pridobiveni ponašanjem žena bez riječi, ²Kad vide čisto življenje vaše sa strahom. ³Nakit žena neka ne bude vanjski u pletenju kose ili u kićenje zlatom ili u sjajnim haljinama, ⁴Nego skriveni čovjek srca u neprolaznosti tihoga i krotkoga duha, koji je pred Bogom dragocjen. ⁵Jer su se tako kitile nekada i svete žene, koje su se uzdale u Boga i pokoravale se svojim muževima. ⁶Tako je slušala Serah Abrahama i zvala ga gospodarom, kojoj ste vi kćeri, ako činite dobro i ne gubite srčanosti ni pred kakvim zastrašivanjem. ⁷Tako i vi, muževi, živite u razboritost zajedno sa svojim ženama, kao sa slabijim spolom, iskazujući im štovanje kao onima, koje su također subaštinice milosti života, da se ne spriječe molitve vaše.

⁸A najposlije budite svi složni, milostivi, bratoljubivi, milosrdni, ponizni; ⁹Ne vraćajte zla za zlo, ni psovke za psovku, nego nasuprot blagoslivljajte, jer ste na to pozvani, da baštinite blagoslov. ¹⁰Jer tko ljubi život i hoće da vidi dane dobre, neka susteže jezik svoj od zla, i usne svoje, da ne govore prijevare! ¹¹Neka se ukloni od zla i neka čini dobro; neka traži mir i neka hrli za njim! ¹²Jer su oči Gospodinove upravljene na pravednike, i uši njegove slušaju molitvu njihovu, a lice je Gospodinovo protiv onih, koji zlo čine."

¹³I tko da vam naudi, ako revnujete za dobro? ¹⁴Ali ako i trpите zbog pravde, Blagoslovljeni ste! Ne dajte se od njih zastrašiti niti uznemiriti. ¹⁵Držite samo Krista, Gospodina, sveto u srcima svojim! Budite uvijek spremni na odgovor svakome, koji od vas zatraži račun o nadi, koja je u vama; ¹⁶Ali s krotkošću i strahom imajući dobru savjest, da se oni, koji kleveću vaše dobro življenje u Kristu, posrame u onome, u čemu vas kude.

¹⁷Jer je bolje, ako hoće volja Božja, da trpите zbog dobrih djela, negoli zbog zlih. ¹⁸Jer je i Krist jedanput za grijehе naše umro, pravedan za

nepravedne, da nas privede k Bogu, ubijen doduše tijelom, ali ožvijen Duhom. ¹⁹U njemu je sišao i propovijedao duhovima, koji su bili u tamnici, ²⁰Koji su nekada bili nevjerni, kad su se u dane Noine oslanjali na dugotrpnost Božju, dok se je gradio kovčeg, u kojem se malo, to jest, osam duša, spasilo vodom. ²¹Slično i vas sada spasava krštenje, koje nije pranje tjelesne nečistoće, nego molitva k Bogu za dobru savjest po uskrsnuću Isusa Krista, ²²Koji je, otišavši na nebo, s desne strane Bogu, gdje mu se pokoravaju anđeli i vlasti i sile.

1 Petrova – 4 glava

¹Kad je dakle Krist trpio tijelom, i vi se naoružajte istim mišljenjem; jer koji je trpio tijelom, prestao je da griješi; ²Da preostalo vrijeme zemaljskoga života ne živi više željama čovječjim, nego volji Božjoj. ³Jer je dosta, da ste prošlo vrijeme činili volju neznabožaca, živeći u razuzdanosti, požudama, pijanstvu, raspuštenim gozbama, pijankama i zločinačkom idolopoklonstvu. ⁴Zato se čude, što vi ne trčite s njima u iste divlje razuzdanosti, i grde vas. ⁵Ali će oni dati račun onome, koji stoji spreman da sudi žive i mrtve. ⁶Jer zato se i mrtvima propovijedalo evanđelje, da budu suđeni kao ljudi tijelom, a po Bogu da žive Duhom.

⁷A svemu se je kraj približio Budite dakle mudri i budni u molitvama! ⁸A prije svega imajte neprestanu ljubav među sobom, jer ljubav pokriva mnoštvo grijeha! ⁹Budite gostoljubivi među sobom bez mrmljanja! ¹⁰Poslužujte jedan drugoga, svaki darom, koji je primio, kao dobri upravitelji različne milosti Božje. ¹¹Ako tko govori, neka govori kao riječi Božje; ako tko služi neka služi kao po jakosti, koju Bog daje, da se u svemu slavi Bog po Isusu Kristu, kojemu je slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.

¹²Ljubljeni, ne čudite se vatri, koja vas stiže za kušanje vaše, kao da vam se što neobično događa, ¹³Nego se radujte, što ste dionici muka Kristovih, da biste se radovali i veselili, kad se objavi slava njegova!

¹⁴Ako vas grde zbog imena Kristova, blagoslovljeni ste vi, jer čast i

slava i sila Božja i Duh njegov počiva na vama! ¹⁵A nitko od vas neka ne trpi kao krvnik ili tat dli zločinac ili kao onaj, koji teži za tuđim dobrom! ¹⁶Ako li kao kršćanin, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga u ovom imenu! ¹⁷Jer je vrijeme, da počne sud od kuće Božje Ako li najprije od nas, kakav li će biti konac onima, koji se ne pokoravaju evanđelju Božjemu? ¹⁸I ako se pravednik jedva spasi, gdje će se bezbožnik i grješnik pokazati? ¹⁹Zato i koji trpe po volji Božjoj, neka preporučuju vjernome Stvoritelju duše svoje dobrim djelima!

1 Petrova – 5 glava

¹Starješine dakle, koje su među vama, opominjem, koji sam i sam starješina i svjedok Kristovih muka, a koji sam i dionik slave, koja se ima otkriti. ²Pasite stado Božje, koje vam je povjereno, i nadgledajte ga ne silom, nego dragovoljno, kako Bog hoće, niti zbog niskoga dobitka, nego iz dobra srca; ³Niti kao da gospodujete Božjim dijelom, nego kao oni, koji su ugled stadu od srca. ⁴I kad se javi vrhovni pastir, primit ćete neuveli vijenac slave. ⁵Tako, vi mlađi pokoravajte se starješinama! A svi budite proniknuti poniznošću međusobnom, jer se Bog oholima protivi, a poniznima daje milost. ⁶Ponizite se dakle pod silnu ruku Božju, da vas povisi u vrijeme pohoda! ⁷I svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas! ⁸Budite trijezni i bdijte, jer protivnik vaš, đavao, kao lav ričući obilazi i traži, koga da proždere. ⁹Njemu se oduprite tvrdi u vjeri i znajte, da iste muke podnose vaša braća u svijetu! ¹⁰A Bog svake milosti, koji vas pozva na vječnu svoju slavu u Kristu Isusu, on će vas, iza malo muke, usavršiti, okrijepiti, utvrditi. ¹¹Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.

¹²Po Silvanu, vjernom bratu, kao što mislim, napisah vam ukratko, da vas opomenem i uvjerim, da je ovo prava milost Božja, u kojoj stojite.

¹³Pozdravlja vas s vama izabrana crkva u Babilonu i Marko, sin moj.

¹⁴Pozdravite jedan drugoga cjelovom ljubavi! Mir vam svima, koji ste u Kristu Isusu! Amen.

[1, 2, 3](#)

2 Petrova – 1 glava

¹Simon Petar, sluga i apostol Isusa Krista, onima, koji su postigli s nama jednaku dragocjenu vjeru u pravdi našega Boga i Spasitelja Isusa Krista. ²Milost vam i mir u obilju poznavanjem Boga i Isusa, Gospodina našega!

³Božanstvena sila njegova darovala nam je sve, što služi za život i pobožnost, poznavanjem onoga, koji nas pozva slavom i moći. ⁴Po tom nam je dao dragocjena i najveća obećanja, da po njima budete dionici božanske naravi, jer ste utekli od pogubne požude svijeta.

⁵I zato iz sve snage poradite, da pokažete u vjeri svojoj krepost, a u kreposti poznanje, ⁶A u poznanju uzdržljivost, a u uzdržljivosti strpljivost, a u strpljivosti pobožnost, ⁷A u pobožnosti ljubav bratsku, a u ljubavi bratskoj ljubav Božju. ⁸Jer ako je ovo u vama i množi se, neće vas ostaviti besposlene i bez ploda za poznanje našega Gospodina Isusa Krista. ⁹Jer tko nema ovoga, slijep je i rukom pipa, i zaboravio je očišćenje od starih svojih grijeha. ¹⁰Zato, braćo, postarajte se još većma, da svoj poziv i izbor utvrdite dobrim djelima; jer čineći ovo nećete pasti nikada. ¹¹Jer će vam se tako obilno dopustiti ulaz u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

¹²Zato ću vas uvijek podsjećati na ovo, premda znate i utvrđeni ste u ovoj istini, ¹³Ali smatram da sam dužan, dok sam god u ovom šatoru, da vas budim opominjanjem; ¹⁴Znajući, da će se doskora porušiti moj šator, kao što mi javi i naš Gospodin Isus Krist. ¹⁵A revno ću nastojati,

da se vi uvijek i poslije smrti moje sjećate toga.

¹⁶Jer vam ne javismo sile i dolaska našega Gospodina Isusa Krista po bajkama mudro izmišljenim, nego smo sami vidjeli slavu njegovu. ¹⁷Jer je on primio od Boga Oca čast i slavu, kad siđe k njemu od uzvišene slave ovaj glas: "Ovo je Sin moj ljubljani, koji je po mojoj volji njega slušajte." ¹⁸I ovaj smo glas mi čuli gdje siđe s neba, kad smo hili s njim na svetoj gori.

¹⁹I tako nam je sad čvršća proročka riječ, i dobro činite, što pazite na nju kao na svjetiljku, koja svijetli u tamome mjestu, dok dan ne osvane, i Danica se ne pomoli u srcima vašim. ²⁰A ovo najprije znajte, da se nijedno proročanstvo Pisma ne smije tumačiti na svoju ruku. ²¹Jer nikad nije bilo proročanstvo javljeno po volji čovječjoj, nego su ponukani od Duha Svetoga govorili sveti Božji ljudi.

2 Petrova – 2 glava

¹A bilo je i lažnih proroka u narodu, kao što će i među vama biti lažnih učitelja, koji će unijeti pogubna krivovjerja i zatajiti Gospodina, koji ih otkupi, i dovesti će tako sebi brzu propast. ²I mnogi će poći za njihovom razuzdanošću, i po njima će se huliti na put istine. ³I u lakomstvu tražit će od vas dobitak izmišljenim riječima. Već odavno stoji čvrsto za njih sud kazneni. Propast njihova ne drijema.

⁴Jer Bog nije sačuvao ni anđela koji sagriješiše nego ih je strovalio u pakao, i predao ih u mračnu tamnicu, da se čuvaju za sud. ⁵I staroga svijeta nije sačuvao. Samo je Nou, propovjednika pravde, spasio sa sedam još drugih, kad je naveo potop na svijet bezbožnika. ⁶I gradove Sodomu i Gomoru osudio je na propast i spalio, i tako je postavio primjer budućim bezbožnicima,

⁷Samo je izbavio pravednoga Lota, koji morade teško da prepati pod neobuzdanim življenjem bezakonika. ⁸Jer pravednik, koji je stanovao

među njima, gledao je i slušao bezbožna djela, i to je dan na dan zadavalo muke pravednoj duši njegovoj. ⁹Tako zna Gospodin pobožne izbaviti iz kušnje, a bezbožne, da ih kazni, sačuvati za dan suda,

¹⁰A osobito one, koji idu za tjelesnim željama nečistoće, i preziru veličanstvo Gospodina, i drski su i tvrdoglavi, i ne dršću huleći na nosioce slave, ¹¹Dok anđeli, koji veću snagu i silu imaju, ne izgovaraju na njih pred Gospodinom hulnoga suda. ¹²A oni kao nerazumne životinje, koje su od prirode stvorene, da se hvataju i ubijaju, hule na ono, što ne razumiju, i propast će kao one, ¹³I primit će plaću nepravede. Oni misle, da je sva slast častiti se svaki dan; oni su sramota i gnusoba, koji se hrane svojim prijevarama, kad se goste s vama. ¹⁴Njihove su oči pune preljubočinstva i svagda sklone na grijeh. Mame neutvrđene duše, imaju srce naučeno lakomstvu, djeca su kletve. ¹⁵Ostaviše pravi put, zalutaše i podoše putem Balaama, sina Beorova, koji je volio nepravednu plaću; ¹⁶Ali je primio ukor za svoje bezakonje: "nijema živina progovori glasom čovječjim i spriječi bezumlje prorokovo.

¹⁷Ovo su izvori bez vode, tmasti oblaci, koje progoni bura, za koje se čuva tama najdublja. ¹⁸Jer govore ohole i prazne riječi, i mame tjelesnim željama i razuzdanošću one ljude, koji se odskora ukloniše od onih, što žive u zabludi.

¹⁹Obećavaju im slobodu, a sami su robovi propasti, jer koga tko nadvlada, onaj mu i robuje. ²⁰Jer ako se oni, koji su odbjegli od nečistoće svijeta pozna, njem našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, opet zapletu i budu nadvladani, bude im posljednje gore od prvoga. ²¹Jer im je bilo bolje, da nijesu upoznali puta pravde, negoli kad su upoznali, da se opet odvrata od predane im svete zapovijedi. ²²Jer im se dogodi istinita poslovice: "Pas se povraća na svoju bljuvotinu" i: "svinja, koja se okupala, opet se valja u kaljuži."

2 Petrova – 3 glava

¹Ljubljeni, ovo je već druga poslanica, što vam je pišem, da opomenama uzbudim vaše čisto mišljenje; ²Da se spominjete riječi, koje su unaprijed rekli sveti proroci, i zapovijedi Gospodina i Spasitelja predanih vam od apostola vaših. ³I ovo znajte najprije, da će u posljednje dane doći rugači s varkom, koji će živjeti po svojim vlastitim pohotama ⁴I govoriti: "Gdje je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci usnuše, sve stoji tako, kako je bilo od početka stvorenja" ⁵Jer naumice neće da znadu, da su nebesa bila već odavna, i da je zemlja iz vode i po vodi postala riječju Božjom. ⁶Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i propade. ⁷A sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su i čuvaju se za oganj na dan suda i propasti bezbožnih ljudi.

⁸Ali ovo, ljubljene, da vam ne bude nepoznato, da je jedan dan pred Gospodinom kao tisuća godina, i tisuća godina kao jedan dan. ⁹Ne kasni Gospodin s obećanjem svojim, kao što neki misle, nego vas strpljivo trpi, jer neće da se tko izgubi, nego svi da se pokaju.

¹⁰Ali će doći dan Gospodnji kao tat, u koji će nebesa s velikom bukom proći, a počela će se od ognja rastopiti, i zemlja i djela, što su na njoj, izgorjet će.

¹¹I jer će se ovo sve jedanput raspasti, kako treba da vi sveto i pobožno živite, ¹²Iščekujući i želeći dolazak dana Božjega, koji im će se nebesa spaliti i raspasti, i počela od ognja rastopiti, ¹³Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, u kojima stanuje pravednost.

¹⁴Zato, ljubljene, čekajući ovo starajte se, da vas nađe čiste i neokaljane u miru. ¹⁵I dugotrpnost Gospodina našega držite za spasenje, kao što vam je i ljubljene naš brat Pavao po danoj mu mudrosti pisao; ¹⁶Kao što i u svim poslanicama kada u njima govori o

tom. U njima su neke stvari teško razumljive, koje neuki i nestalni iskrivljuju, kao i ostala Pisma na svoju vlastitu propast.

¹⁷Vi dakle, ljubljani, znajući naprijed, čuvajte se, da prijevarom bezakonika ne budete odvučeni s njima i ne izgubite svojega tvrdog uvjerenja; ¹⁸Nego rastite u milosti i u spoznanju našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista! Njemu slava i sad i u dan vječnosti! Amen.

[1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#)

1 Ivanova – 1 glava

¹Što je bilo od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrimo i ruke naše opipaše o riječi života, ²I život se javi, i vidjeli smo, i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bijaše u Oca, i javi se nama; ³Što smo vidjeli i čuli, javljamo i vama, da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednici s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom. ⁴I ovo mi vama pišemo, da se radujete i radost naša bude potpuna.

⁵I ovo je navještenje, koje smo čuli od njega i javljamo vama, da je Bog svjetlost, i tame u njemu nema nikakve. ⁶Ako reknemo, da imamo zajedništvo s njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine. ⁷Ako li u svjetlosti hodimo, kao što je on u svijetlu, imamo zajedništvo jedan s drugim, i krv Isusa Krista, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha.

⁸Ako reknemo, da grijeha nema, sami sebe varamo, i istine nema u nama. ⁹Ako priznajemo grijeha svoje, vjeran je i pravedan, da nam oprostí grijeha i očisti nas od svake nepravde. ¹⁰Ako reknemo, da nijesmo sagriješili, gradimo ga lašcem, i riječ njegova nije u nama.

1 Ivanova – 2 glava

¹Dječice moja, ovo vam pišem, da ne griješite. I ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, pravednika. ²I on je pomirna žrtva za grijeha naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta.

³I po tom razumijemo, da ga poznajemo, ako zapovijedi njegove držimo, ⁴Tko govori: "Poznajem ga, a zapovijedi njegovih ne drži, lažac je, i u njemu istine nema. ⁵A tko drži riječ njegovu, u njemu je zaista ljubav Božja savršena; po tom poznajemo, da smo u njemu. ⁶Tko govori, da u njemu ostaje, i taj treba tako da hodi, kao što je on hodio.

⁷Ljubljeni, ne pišem vam nove zapovijedi, nego zapovijed staru, koju imadoste od početka; stara zapovijed jest riječ, koju ste čuli. ⁸Opet vam pišem novu zapovijed, koja je istinita u njemu i u vama, jer tama prolazi, i svjetlost istinito već svijetli,

⁹Tko govori, da je u svjetlosti, a mrzi na svojega brata, još je uvijek u tami. ¹⁰Tko ljubi brata svojega, u svjetlu ostaje, i u njemu nema ništa za razlog spoticanja. ¹¹A tko mrzi na svojega brata, u tami je, i u tami hodi, i ne zna jer mu tama zaslijepi oči.

¹²Pišem vam, dječice, jer su vam oprošteni grijehi zbog imena njegova.

¹³Pišem vam, oci, jer upoznaste onoga, koji je od početka. Pišem vam, mladići, jer nadvladaste onoga, koji je zao. Pisah vam, djeco, jer upoznaste Oca. ¹⁴Pisah vam, oci, jer upoznaste onoga, koji je od početka. Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i riječ Božja u vama ostaje, i nadvladaste onoga, koji je zao.

¹⁵Ne ljubite svijeta, ni što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, nema ljubavi Očeve u njemu. ¹⁶Jer sve, što je u svijetu požuda je tijela, požuda očiju i oholost života, nije od Oca, nego od svijeta. ¹⁷I svijet prolazi i požuda njegova; a tko čini volju Božju, ostaje dovijeka.

¹⁸Dječice, posljednja je ura, i kao što ste čuli, da će doći antikrist, već sad mnogi antikristi ustadoše; po tom poznajemo, da je posljednja.

¹⁹Od nas izadoše, ali nijesu bili od nas; jer kad bi bili od nas, ostali bi s nama; na njima se je imalo očitovati, da nijesu svi od nas.

²⁰Ali vi imate pomazanje od Svetoga, i znate sve. ²¹Ne pisah vam, kao

da ne znate istine, nego jer je znate, i jer nikakva laž ne dolazi od istine.

²²Tko je inače lažljivac nego onaj, koji niječe, da je Isus Krist? Taj je antikrist, koji niječe Oca i Sina. ²³Kojigod niječe Sina, ni Oca nema, a koji priznaje Sina, priznaje i Oca.

²⁴Što ste čuli od početka, neka ostane u vama! Ako u vama ostane, što ste čuli od početka, i vi ćete ostati u Sinu i u Ocu. ²⁵I ovo je obećanje, koje nam on obeća, život vječni.

²⁶Ovo vam pisah za one, koji vas zavode. ²⁷Što se vas tiče, to ostaje u vama pomazanje, koje primiste od njega, i ne treba da vas tko uči, nego kako vas to samo pomazanje uči u svemu, i istinito je, i nije laž, i kao što vas nauči, ostanite u njemu!

²⁸I sad, dječice, ostanite u njemu, da imamo pouzdanje, kad se javi, i da se ne osramotimo pred njim o njegovu dolasku. ²⁹Ako znate da je pravedan, znajte, da je svaki, koji čini pravdu, od njega rođen.

1 Ivanova – 3 glava

¹Vidite, kakvu nam je ljubav dao Otac: "Mi se zovemo djeca Božja, i jesmo. Zato svijet ne poznaje nas, jer ne poznaje njega. ²Ljubljeni, sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza, što ćemo biti, Znamo, da kad se pokaže, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti, kao što jest.

³I svaki, koji ovu nadu ima u njega, čisti se, kao i on što je čist.

⁴Svaki, koji čini grijeh, čini i bezakonje, jer je grijeh bezakonje. ⁵I znate, da se on javi, da oduzme grijeha naše; i grijeha u njemu nema. ⁶Svaki, koji u njemu ostaje, ne griješi, i svaki, koji griješi, nije ga vidio niti ga upoznao. ⁷Dječice, nitko neka vas ne zavede! Tko pravdu čini, pravedan je, kao što je on pravedan. ⁸Tko čini grijeh, od đavla je, jer

đavao griješi od početka. Zato se javi Sin Božji, da razori djela đavolja.

⁹Svaki, koji je rođen od Boga, ne čini grijeha, jer njegovo sjeme ostaje u njemu, i ne može griješiti, jer je rođen od Boga.

¹⁰Po tom se poznaju djeca Božja i djeca đavolja: "Tko ne čini pravde, nije od Boga; isto tako, tko ne ljubi brata svojega.

¹¹Jer je ovo navještenje, koje ste čuli od početka, da ljubimo jedan drugoga. ¹²Ne kao Kain, koji je bio od zloga i ubio brata svojega. A zašto ga je ubio? Jer su djela njegova bila zla, a brata mu pravedna, ¹³Ne čudite se, braćo, ako svijet mrzi na vas! ¹⁴Mi znamo, da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću; tko ne ljubi, ostaje u smrti.

¹⁵Svaki, koji mrzi na brata svojega, ubojica je, i znate, da ni jedan ubojica nema u sebi vječnoga života. ¹⁶Po tom spoznasmo ljubav Božju, što on za nas život svoj položi; tako moramo i mi položiti život za braću. ¹⁷Tko, ima blago svijeta i vidi brata svojega u nevolji i zatvori srce svoje od njega; kako ljubav Božja ostaje u njemu.

¹⁸Dječice, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom. ¹⁹Po tom poznajemo, da smo od istine, i možemo srce svoje pred njim umiriti.

²⁰Ako nas kori srce naše, Bog je veći od srca našega. On zna sve.

²¹Ljubljeni, ako nas srce ne kori, imamo pouzdanje u Boga, ²²I štogod molimo, primamo od njega, jer zapovijedi njegove držimo i činimo, što je njemu ugodno. ²³A ovo je zapovijed njegova, da vjerujemo u ime njegova Sina Isusa Krista i da ljubimo jedan drugoga, kao što nam je dao zapovijed. ²⁴I tko drži zapovijedi njegove, u njemu ostaje, i on u njemu; i po tom poznajemo, da ostaje u nama, po Duhu, kojega nam je dao.

1 Ivanova – 4 glava

¹Ljubljeni, ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove, jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svijet. ²Po ovome poznajte Duha Božjega: "Svaki duh, koji priznaje, da je Isus Krist u tijelu došao, od Boga je; ³I svaki duh, koji ne priznaje Isusa, nije od Boga; i ovaj je antikristov, za kojega ste čuli da dolazi, i sad je već u svijetu.

⁴Vi ste od Boga, dječice, i nadvladaste ih, jer je veći, koji je u vama, negoli koji je u svijetu. ⁵Oni su od svijeta, zato govore od svijeta, i svijet ih sluša. ⁶Mi smo od Boga. Tko poznaje Boga, sluša nas; tko nije od Boga, ne sluša nas. Po ovom poznajemo Duha istine i duha zablude.

⁷Ljubljeni, ljubimo jedan drugoga, jer je ljubav od Boga; i svaki, koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. ⁸Koji ne ljubi, ne poznaje Boga, jer je Bog ljubav. ⁹Po tom se pokazala ljubav Božja prema nama, što Bog Sina svojega jedinorođenoga posla na svijet, da živimo po njemu. ¹⁰U tom je ljubav, ne da smo mi ljubili Boga, nego da je on ljubio nas i poslao Sina svojega kao pomirnu žrtvu za grijeh naš. ¹¹Ljubljeni, ako nas je Bog tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga. ¹²Boga nije nikad nitko vidio. Ako ljubimo jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova savršena u nama. ¹³Po tom poznajemo, da u njemu ostajemo, i on u nama, što nam je dao od Duha svojega.

¹⁴I mi vidjesmo, i svjedočimo, da je Otac poslao Sina za Spasitelja svijeta. ¹⁵Tko god prizna, da je Isus Sin Božji, Bog ostaje u njemu, i on u Bogu. ¹⁶I mi upoznasmo i vjerovasmo ljubav, koju Bog ima prema nama. Bog je ljubav, i koji ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog ostaje u njemu. ¹⁷U tom se ljubav Božja u nas usavršuje, da imamo pouzdanje na dan suda, jer kao što je on, i mi smo u svijetu ovom. ¹⁸U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah ima muku, a tko se boji, nije savršen u ljubavi. ¹⁹Mi dakle ljubimo Boga, jer nas je on najprije ljubio.

²⁰Ako tko kaže: "Ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, lažac je; jer tko ne ljubi brata svojega, koga vidi, kako može ljubiti Boga, kojega ne vidi? ²¹I ovu zapovijed imamo od njega: "Tko ljubi Boga, neka ljubi i brata svojega!

1 Ivanova – 5 glava

¹Svaki, koji vjeruje, da je Isus Krist, od Boga je rođen; i svaki, koji ljubi onoga, koji je rodio, ljubi i onoga, koji je rođen od njega.

²Po tom znamo, da ljubimo djecu Božju, ako Boga ljubimo i njegove zapovijedi držimo. ³Jer je ovo ljubav Božja, da zapovijedi njegove držimo, i zapovijedi njegove nijesu teške.

⁴Jer sve, što je rođeno od Boga, pobjeđuje svijet, i pobjeda koja pobjeđuje svijet, jest vjera naša. ⁵Jer tko da pobijedi svijet, ako ne onaj, koji vjeruje, da je Isus Sin Božji?

⁶Ovaj je, koji dođe vodom i krvlju i Duhom, Isus Krist, ne samo u vodi, nego u vodi i krvi; i Duh je, koji svjedoči, jer je Duh istina. ⁷Jer su trojica, što svjedoče u nebu: "Otac, Riječ i Duh Sveti; i ova su trojica jedno, ⁸I troje je, što svjedoči na zemlji: "Duh, i voda, i krv; i ovo je troje jedno.

⁹Ako primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće, jer je ovo svjedočanstvo Boga: "On je svjedočio za Sina svojega. ¹⁰Tko vjeruje u Sina Božjega, ima svjedočanstvo Božje u sebi Tko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lašcem; jer ne vjerova u svjedočanstvo, koje svjedoči Bog za Sina svojega. ¹¹I ovo je svjedočanstva, da nam je Bog dao život vječni; i ovaj je život u Sinu njegovu. ¹²Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života.

¹³Ovo pišem vama, koji vjerujete u ime Sina Božjega, da znate, da imate život vječni. ¹⁴I ovo je pouzdanje, koje imamo prema njemu, da

nas usliši, ako što molimo po volji njegovoj. ¹⁵I kad znamo, da nas usliši, što god molimo, znamo, da primamo, što ga zamolismo.

¹⁶Ako tko vidi brata svojega, gdje čini grijeh, što ne donosi smrti, neka moli, i dat će mu život. To vrijedi za one, koji ne čine grijeha, što donosi smrt. Ima grijeh, što donosi smrt; za tajne govorim, da moli. ¹⁷Svaka je nepravda grijeh; i ima grijeh, što ne donosi smrti.

¹⁸Znamo, da ni jedan, koji je rođen od Boga, ne griješi; nego koji je rođen od Boga, čuva se, i zli ga se ne dotiče. ¹⁹Znamo, da smo od Boga, a sav svijet leži u zlu, ²⁰Znamo, da je Sin Božji došao i dao nam razum, da upoznamo Istinitoga Boga. I mi smo u Istinitome, u Sinu njegovu Isusu Kristu. Ovaj je istiniti Bog i život vječni.

²¹Dječice, čuvajte se od idola! Amen.

2 Ivanova

¹Starješina izabranoj gospođi i djeci njezinoj, koju ja ljubim u istini, i ne samo ja, nego svi, koji poznaše istinu, ²Zbog istine, koja ostaje u nama, i bit će s nama do vijeka. ³Neka bude s vama milost, milosrđe, mir od Boga Oca i od Isusa Krista, Sina Očeva, u istini i ljubavi!

⁴Obradovah se vrlo, što nađoh među tvojom djecom takve, koji hode u istini, kao što primismo zapovijed od Oca.

⁵I sad molim te, gospodo, ne kao da ti novu zapovijed pišem, nego koju imadosmo od početka, da ljubimo jedan drugoga. ⁶I u tom je ljubav, da hodimo po zapovijedima njegovim. Kao što ste čuli od početka, ovo je zapovijed njegova, da hodite po njoj.

⁷Jer mnogi zavoditelji izadoše u svijet, koji ne priznaju, da je Isus Krist došao u tijelu: ovo je zavoditelj i antikrist. ⁸Čuvajte se, da ne izgubite, što ste stekli, nego da primite potpunu plaću!

⁹Svaki, koji odstupi i ne ostane u nauci Kristovoj, nema Boga; a koji ostane u nauci, ima Oca i Sina. ¹⁰Ako tko dolazi k vama i ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuću i ne pozdravljajte ga! ¹¹Jer tko ga pozdravlja, prima dio u njegovim zlim djelima.

¹²Mnogo bih vam imao pisati, ali ne htjedoh papirom i crnilom; jer se nadam, da ću doći k vama i iz usta u usta govoriti, da radost vaša bude potpuna.

¹³Pozdravljaju te djeca tvoje sestre izabrane.

3 Ivanova

¹Starješina ljubljename Gaju, kojega ja ljubim u istini.

²Ljubljeni, želim, da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što je tvojoj duši dobro.

³Obradovah se vrlo, ad dođoše braća i posvjedočiše za tvoju istinu, kako ti u istini hodiš. ⁴Nemam veće radosti od ove, da čujem, moja djeca u istini da hode.

⁵Ljubljeni, vjerno radiš u svemu što činiš braći, a osobito putnicima.

⁶Oni posvjedočiše tvoju ljubav pred crkvom, i dobro ćeš učiniti, ako ih dalje opremaš, kako je dostojno Boga. ⁷Jer zbog imena njegova izadoše, a da ne primaju ništa od neznabožaca. ⁸Mi smo dakle dužni primati takve, da budemo suradnici istine.

⁹Pisao sam nešto crkvi; ali Diotref, koji hoće da bude prvi među njima, ne prima nas. ¹⁰Zato, ako dođem, spomenut ću njegova djela, kako nas sumnjiči zlim riječima. I nije mu to dosta, nego sam braće ne prima i zabranjuje onima, koji to hoće, i izgoni ih iz crkve.

¹¹Ljubljeni, ne ugledaj se na zlo, nego na dobro! Tko dobro čini, od Boga je; a tko zlo čini, nije vidio Boga.

¹²Demetriju svjedoče svi, i sama istina; a i mi svjedočimo, i znaš, da je svjedočanstvo naše istinito.

¹³Mnogo bih imao da ti pišem; ali neću crnilom i perom da ti pišem;

¹⁴Nego se nadam, da ću te skoro vidjeti, i iz usta u usta ćemo govoriti.

[1:15] Mir tebi! Pozdravljaju te prijatelji. Pozdravi prijatelje po imenu!

¹Juda, sluga Isusa Krista, a brat Jakovljevi, pozvanima, koji su ljubljani u Bogu Ocu i čuvani za Isusa Krista. ²Milosrđe vam i mir i ljubav u obilju!

³Ljubljani! Kako mi je veoma na srcu, da vam pišem o našem općemu spasenju, smatrao sam potrebnim opomenuti vas pismom, da se borite za vjeru, koja jedanput zauvijek predana svetima. ⁴Jer se uvukoše neki ljudi, za koje već davno pismeno stoji ovo osuđenje: bezbožni, koji pretvaraju milost Boga našega u raspuštenosti, i odriču se jedinoga Gospodara i Gospodina našega Isusa Krista.

⁵A napomenut ću vam samo to – jer vi već znate sve jedanput zauvijek – da je Isus doduše izbavio narod iz zemlje egipatske, ali je potom upropastio one, koji ne vjerovali. ⁶I anđele, koji ne održali svojega dostojanstva, nego ostavili svoje prebivalište, zadržao je vječnim okovima u mraku za sud velikoga dana. ⁷Kao što Sodoma i Gomora i okolni gradovi, koji su grijeli kao i oni bludom i išli za protunaravnom nasladom, postavljaju se za primjer sa svojom kaznom vječnoga ognja.

⁸Jednako i ovi sanjači tijelo kaljaju, gospodstvo preziru i na slavu hule.

⁹A Mihael arkandeo, kad se je prepirao s đavlom i borio se za Mojsijevo tijelo, nije se usudio izgovoriti sud pogrde, nego reče: "Gospodin neka te kazni!"

¹⁰A ovi pogrđuju ono, što ne znaju, a u onom, što znaju po prirodi kao nerazumne životinje, propadaju. ¹¹Teško njima! Oni pođuše putom Kainovim. Oni u svojoj pohlepi za dobitkom padoše u prijevaru Balaamovu, i u svojoj pobuni kao Korah padoše.

¹²Ovo su oni, što onečišćuju vaše gozbe ljubavi, gosteći se bez stida, pasući sebe same, oblaci bez vode, koje vjetrovi okolo gone, jesenska drveta bez roda, što su dvaput izumrla, iz korijena iščupana; ¹³Bijesni valovi morski, što se pjene svojim sramotama; zvijezde, koje lutaju, za koje se čuva mrak vječite tame.

¹⁴Ali i za ove prorokova Henok, sedmi potomak Adamov, govoreći: "Gle, dolazi Gospodin s tisućama svojih svetih, ¹⁵Da učini sud nad svima, i da kazni sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela, koja bezbožno počinise, i za sve drske riječi, koje bezbožni grješnici izgovoriše protiv njega."

¹⁶Oni mrmljaju i jadikuju nad svojom sudbinom, a žive po svojim požudama. Usta njihova govore nadute riječi, i laskaju se ljudima zbog dobitka.

¹⁷A vi, ljubljeni, sjećajte se riječi, koje naprijed rekoše apostoli Gospodina našega Isusa Krista! ¹⁸Oni vam rekoše, da će u posljednje vrijeme doći rugači, koji će hoditi po svojim bezbožnim požudama. ¹⁹Ovo su oni, koji čine razdore, puteni, koji Duha nemaju.

²⁰A vi, ljubljeni, naziđujte se svojom presvetom vjerom i molite se u Duhu Svetome! ²¹Držite sami sebe u ljubavi Božjoj i čekajte milost Gospodina našega Isusa Krista za život vječni! ²²Upućujte one, koji se još prepiru! ²³Druge otmite ognju i spasite ih! Opet se drugima smilujte u strahu! A čuvajte se haljine, koja je okaljana od tijela!

²⁴A onome, koji vas može sačuvati od pada i kod dolaska našega Gospodina Isusa Krista postaviti vas neokaljane i u velikoj radosti pred slavu svoju. ²⁵Njemu, jedinome Bogu, Spasitelju našem, po Isusu Kristu, Gospodinu našem, čast i slava, vlast i moć prije svakog vremena i sad i u sve vijeke! Amen.

Otkrivenje – 1 glava

¹Otkrivenje Isusa Krista, koje daje njemu Bog, da pokaže slugama svojim, što ima da se skoro zbude, i pokaza, poslavši po anđelu svojemu slugi svojemu Ivanu, ²Koji svjedoči riječ Božju i svjedočanstvo Isusa Krista sve, što vidje. ³Blagoslovljen je onaj, koji čita, i onima, koji slušaju riječi proročanstva i drže, što je napisano u njemu, jer je vrijeme blizu!

⁴Ivan na sedam crkava u Aziji. Milost vam i mir od onoga, koji jest, i koji bijaše, i koji će doći, i od sedam duhova, koji su pred prijestoljem njegovim; ⁵I od Isusa Krista, koji je svjedok vjerni, prvorođenac od mrtvih, i vladalac nad kraljevima zemaljskim. Njemu, koji nas je ljubio i otkupio nas od grijeha naših krvlju svojom; ⁶I učinio nas kraljevstvom i svećenicima Bogu i Ocu svojemu: "Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen,

⁷Eno, dolazi na oblacima, i gledat će ga svako oko, i oni, koji ga probodoše, naricat će nad njim sva plemena zemaljska. Da, Amen.

⁸Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak, govori Gospodin Bog, koji jest, i koji bijaše, i koji će doći, Svemoćni.

⁹Ja, Ivan, brat vas i dionik u nevolji i u kraljevstvu i strpljivosti u Kristu Isusu, bijah na otoku, koji se zove Patmos, zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva Isusova. ¹⁰Tada se zanesoh u dan Gospodnji, i začuh za sobom glas veliki kao trube, ¹¹Kako govori: "Što vidiš, napiši u

knjigu i pošlji onima sedam crkava u Aziji: "u Efezu, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju.

¹²I okrenuh se, da vidim glas, koji mi je govorio; i okrenuvši se vidjeh sedam svijećnjaka zlatnih, ¹³I usred sedam zlatnih svijećnjaka kao Sina čovječjega, obučena u dugačku haljinu, i opasana po prsima pojasom zlatnim. ¹⁴A glava njegova i kosa bijela kao bijela vuna, kao snijeg; i oči njegove kao plamen ognjeni; ¹⁵I noge njegove kao mjed, kad se rastopi u peći; i glas njegov kao šum voda mnogih; ¹⁶I imao je u svojoj desnoj ruci sedam zvijezda, i iz usta njegovih izlazio mač oštar s obje strane; i lice njegovo kao što sunce sja u sili svojoj.

¹⁷I kad Ka vidjeh, padoh k nogama njegovim kao mrtav. I metnu desnicu svoju na me govoreći: "Ne boj se, ja sam prvi i posljednji, ¹⁸I živi: i bio sam mrtav, i evo živim u vijek vjekova, i imam ključeve od smrti i podzemlja. ¹⁹Napiši dakle, što si vidio, i što jest, i što ima da se zbude po tom. ²⁰Tajnu sedam zvijezda, koje si vidio na desnici mojoj, i sedam svijećnjaka zlatnih. Sedam zvijezda jesu anđeli sedam crkava. I sedam svijećnjaka jesu sedam Crkava.

Otkrivenje – 2 glava

¹Anđelu crkve u Efezu napiši: Ovako govori onaj, koji drži sedam zvijezda u desnici svojoj, koji hodi posred sedam svijećnjaka zlatnih: ²Znam tvoja djela i trud tvoj i strpljivost tvoju, i da ne možeš podnositi zlih, i iskušao si one, koji govore, da su apostoli, a nijesu, i našao si ih kao lašce; ³I strpljivost imaš, i podnosio si zbog imena mojega, i nijesi sustao. ⁴Ali imam protiv tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. ⁵Pomisli, s koje si visine spao, čini pokajanje i djeluj opet kao prije! Ako li ne, doći ću ti brzo, i dignut ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ. ⁶Ali ovo imaš, što mrziš na djela Nikolaita, na koja i ja mrzim. ⁷Tko ima uši, neka čuje, što Duh govori crkvama: Tko pobijedi, dat ću mu da jede od drveta života, koje je u raju Boga mojega.

⁸I anđelu crkve u Smirni napiši: Ovako govori prvi i posljednji, koji je bio mrtav i oživio! ⁹Znam tvoju nevolju i siromaštvo, ali ti si bogat; znam, da te pogrđuju oni, koji se zovu Židovi, a nijesu, nego sinagoga sotonina. ¹⁰Ništa se ne boj od muka, što te čekaju! Gle, davao će neke od vas baciti u tamnicu, da se iskušate i imat ćete nevolju deset dana. Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života ¹¹Tko ima uši, neka čuje, što Duh govori crkvama: Tko pobijedi, neće mu nauditi druga smrt.

¹²I anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovako govori onaj, koji ima oštar mač s obje strane! ¹³Znam, gdje stanuješ, gdje je prijestolje sotonino; i držiš ime moje, i nijesi se odrekao vjere u mene ni u one dane, kad je Antipa, vjerni svjedok moj, ubijen kod vas, gdje stanuje sotona ¹⁴Ali imam nešto malo protiv tebe, što imaš ondje, koji drže nauku Balaama, koji je učio Balaka zavoditi djecu Izraelovu, da učestvuju na žrtvama idolskim i da griješe bludno. ¹⁵Tako imaš i ti, koji jednako drže nauku Nikolaita. ¹⁶Pokaj se dakle! Ako li ne, doći ću ti brzo i borit ću se protiv njih mačem usta svojih. ¹⁷Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama: "Tko pobijedi, dat ću mu od mane skrivene, i dat ću mu kamen bijel, i na kamenu novo ime napisano, koje nitko ne zna, osim onoga, koji ga prima.

¹⁸I anđelu crkve u Tijatiri napiši: Ovako govori Sin Božji, koji ima oči svoje kao plamen ognjeni, i noge njegove kao žarka mjed. ¹⁹Znam tvoja djela, i ljubav i vjeru i službu i strpljivost tvoju, i tvoja posljednja djela, kojih ima više od prvih. ²⁰Ali imam protiv tebe, što dopuštaš ženi Jezebeli, koja govori, da je proročica, i uči i zavodi sluge moje, da griješe bludno i da jedu žrtve idolske. ²¹I dadoh joj vrijeme, da se pokaje, ali neće da se pokaje od bludnosti svoje. ²²Evo bacam je na postelju, i one, koji čine preljubu s njom, u nevolju veliku, ako se ne pokaju od svojih djela; ²³I djecu njezinu pobit ću na mjesto; i poznat će sve crkve, da sam ja, koji ispitujem bubrege i srca, i dat ću vam svakome po djelima vašim. ²⁴A vama govorim, ostalima u Tijatiri, kojigod nemaju nauke eve, koji ne upoznaše dubina sotoninih, kao što govore: Ne mećem na vas drugoga bremena; ²⁵Ali koje imate, držite,

dok dođem! ²⁶I tko pobijedi i održi djela moja do kraja, dat ću mu vlast nad neznabošcima; ²⁷I vladat će njima gvozdanim žezlom, i razbit će se kao sudovi lončarski; kao što sam i ja primio od Oca svojega; ²⁸I dat ću mu zvijezdu Danicu. ²⁹Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

Otkrivenje – 3 glava

¹I anđelu crkve u Sardu napiši: Ovako govori onaj, koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda: Znam tvoja djela; imaš ime, da si živ, a mrtav si. ²Budi budan i utvrđuj ostalo, što hoće da umre; jer ne nađoh tvojih djela savršenih pred Bogom svojim. ³Sjeti se dakle, kako si primio i čuo; i drži i pokaj se! Ako li ne budeš bdio, doći ću na tebe kao tat, i nećeš znati, u koji ću čas doći na tebe. ⁴Ali imaš malo imena u Sardu, koja ne oskrviše svojih haljina, i hodit će s menom u bijelima, jer su dostojni. ⁵Tko pobijedi, on će se obući u haljine bijele, i neće izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim. ⁶Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

⁷I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovako govori Sveti, Istiniti, koji ima ključ Davidov, i koji otvori, i nitko ne zatvori, koji zatvori, i nitko ne otvori: ⁸Znam tvoja djela; gle, postavio sam pred tobom vrata otvorena, koja nitko ne može zatvoriti, jer imaš malo sile; ali si držao moju riječ, i nijesi se odrekao imena mojega. ⁹Evo dajem one iz sinagoge sotonine, koji govore, da su Židovi, a nijesu, nego lažu; evo ću ih učiniti, da dođu i da se poklone pred nogama tvojima, i da poznadu, da te ja ljubim. ¹⁰Jer si održao riječ strpljivosti moje, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje, koji će doći na sav svijet, da iskuša one, koji stanuju na zemlji. ¹¹Evo dolazim brzo: drži, što imaš, da nitko ne uzme vijenca tvogega! ¹²Tko pobijedi, učinit ću ga stupom u hramu Boga svojega, i više neće izaći; i napisat ću na njemu ime Boga mojega i ime grada Boga mojega, novoga Jerusalema, koji silazi s neba od Boga mojega, i ime moje novo. ¹³Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama

¹⁴I anđelu crkve u Laodiceji napiši: Ovako govori Amen, svjedok vjerni i istiniti početak stvorenja Božjega: ¹⁵Znam tvoja djela, da nijesi ni studen ni vruć, O da si studen ili vruć! ¹⁶Ali jer si mlak, i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz usta svojih. ¹⁷Jer govoriš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa ne trebam; a ne znaš, da si bijedan i nevoljan, i siromah i slijep, i gol. ¹⁸Svjetujem te, da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje, i masti, da pomažeš oči svoje, da vidiš. ¹⁹Ja kojegod ljubim, one korim i kaznim; budi revan dakle i pokaji se! ²⁰Evo stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on s menom. ²¹Tko pobijedi, dat ću mu da sjedi s menom na prijestolju momemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem svojim na prijestolju njegovu. ²²Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

Otkrivenje – 4 glava

¹Potom vidjeh: I gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi, što sam ga čuo kao trubu gdje govori s menom, reče: "Uzađi ovamo, i pokazat ću ti, što treba da bude za ovim."

²Odmah se zanesoh. I gle, prijestolje je stajalo u nebu, i na prijestolju je sjedio netko. ³I onaj, koji je sjedio, bijaše po viđenju kao kamen jaspis i sardis; i oko prijestolja bijaše duga po viđenju kao s smaragd. ⁴I oko prijestolja bijahu dvadeset i četiri prijestolja, i na prijestoljima, sjedahu dvadeset i četiri starješine, obučene u bijele haljine, i imahu krune zlatne na glavama svojim. ⁵I od prijestolja izlažahu munje i glasovi i gromovi, i sedam ognjenih bakalja gorahu pred prijestoljem, koje su sedam duhova Božjih.

⁶I pred prijestoljem bijaše kao stakleno more, slično kristalu; i u sredini pred prijestoljem i oko prijestolja četiri bića, puna očiju sprijeda i straga. ⁷I prvo biće bijaše slično lavu, i drugo biće slično juncu, i treće biće

imaše lice kao čovjek, i četvrto biće bijaše kao orao, kad leti. ⁸I svako od četiri bića imaše po šest krila, i bijahu naokolo izvana i unutra puna očiju, i pjevala su bez odmora dan i noć; "Svet, svet, svet Gospodin Bog Svemoćni, koji bijaše, i koji jest, i koji će doći."

⁹I kad bića dadoše slavu i čast i hvalu onome, koji sjedaše na prijestolju, i koji živi u vijeke vjekova, ¹⁰Padoše dvadeset i četiri starješine pred onim, koji sjedaše na prijestolju, i pokloniše se onome, koji živi u vijeke vjekova, i metnuše krune svoje pred prijestolje govoreći: ¹¹"Dostojan si, Gospodine i Bože naš, da primiš slavu i čast i silu, jer si ti stvorio sve, i po volji je tvojoj bilo i stvoreno je."

Otkrivenje – 5 glava

¹I vidjeh u desnici onoga, koji sjedaše na prijestolju, knjigu napisanu iznutra i izvana i zapečaćenu sa sedam pečata. ²I vidjeh silnoga anđela, koji povika glasom velikim: "Tko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi pečate njezine?" ³I nitko nije mogao u nebu i na zemlji i pod zemljom da otvori knjigu i da zagleda u nju. ⁴I ja sam plakao mnogo, što se nitko ne nađe dostojan da otvori knjigu i da zagleda u nju. ⁵I jedan od starješina reče mi: "Ne plaći, evo je pobijedio lav iz plemena Judina, korijen Davidov, da otvori knjigu i sedam pečat njezinih."

⁶I vidjeh nasred prijestolja i četiri bića i posred starješina Janje, koje je stajalo kao zaklano, i imalo sedam rogova i sedam očiju: "to su sedam duhova Božjih poslanih po svemu svijetu. ⁷I dođe i uze knjigu iz desnice onoga, koji sjedaše na prijestolju.

⁸I kad uze knjigu, četiri bića i dvadeset i četiri starješine padoše pred Janjetom. Svaki je imao citaru i zlatne čaše pune tamjana: "to su molitve svetih ⁹I pjevahu pjesmu novu govoreći: "Dostojan si da uzmeš knjigu i da otvoriš pečate njezine, jer si bio zaklan i otkupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga plemena i jezika i puka i naroda; ¹⁰I učinio si ih Bogu našem kraljevstvo i svećenike, i kraljevat će na zemlji."

¹¹I vidjeh i začuh glas anđela mnogih oko prijestolja i bića i starješina; i bijaše broj njihov miri jade mirijada i tisuće tisuća, ¹²Koji su govorili glasom velikim: "Dostojno je Janje, koje je zaklano, da primi silu i bogatstvo i mudrost i jakost i čast i slavu i blagoslov."

¹³I svako stvorenje, što je u nebu i na zemlji i pod zemljom i na moru i sve, što je u njima, začuh gdje govore: "Onome, koji sjedi na prijestolju, i Janjetu blagoslov i čast i slava i vlast u vijeke vjekova." ¹⁴I četiri bića govorahu: "Amen". I dvadeset i četiri starješine padoše i pokloniše se onome, koji živi u vijeke vjekova.

Otkrivenje – 6 glava

¹I vidjeh, kad otvori Janje jedan od sedam pečata, i začuh jedno od četiri bića gdje govori kao glas groma: "Dođi i vidi!" ²I vidjeh, i gle konj bijel, i onaj, koji sjedaše na njemu, imao je luk. I njemu se dade vijenac, i izađe pobjeđujući i da pobijedi.

³I kad otvori drugi pečat, začuh drugo biće gdje govori: "Dođi i vidi!" ⁴I izađe drugi konj rid, i onome, koji sjedaše na njemu, dopusti se, da uzme mir sa zemlje, i da ubija jedan drugoga, i dade mu se mač veliki.

⁵I kad otvori treći pečat, začuh treće biće gdje govori: "Dođi i vidi!" I vidjeh, i gle, konj vranac, i onaj, koji sjedaše na njemu, imao je vagu u ruci svojoj. ⁶I začuh kao glas između četiri bića gdje govori: "Oka pšenice za denar, i tri oke ječma za denar; a ulja i vina neće ni biti!"

⁷I kad otvori četvrti pečat, začuh glas četvrtoga bića gdje govori: "Dođi i vidi!" ⁸I vidjeh, i gle, konj sivac, i onome, koji sjedaše na njemu, bio je ime smrt, i podzemlje pratilo ga. I njemu se dade vlast nad četvrtim dijelom zemlje, da ubija mačem i glađu i kugom i zvijerima zemaljskim.

⁹I kad otvori peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih, koji su bili

pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su dali. ¹⁰I povikaše glasom velikim govoreći: "Dokle, Gospodine sveti i istiniti, ne sudiš i ne osvetiš krvi naše na onima, što stanuju na zemlji?" ¹¹I dane su svakome od njih haljine bijele, i rečeno im bi, neka se strpe još malo vremena, dok se navrši broj drugova njihovih i braće njihove, koji valja da budu pobijeni kao i oni.

¹²I vidjeh, kad otvori šesti pečat, i gle, zemlja se potrese vrlo, i sunce postade crno kao vreća od kostrijeti, i sav mjesec postade kao krv ¹³I zvijezde nebeske padoše na zemlju, kao što smokva odbacuje svoje nezrele plodove, kad je veliki vjetar zaljulja. ¹⁴I nebo se izmače kao knjiga, kad se savije; I svaka gora i otok s mjesta, se svojih pokrenuše. ¹⁵I kraljevi zemaljski i knezovi i vojskovođe i bogataši i silnici i svaki rob i slobodnjak svi se skriše po špiljama i po pećinama gorskim; ¹⁶r govorahtu gorama i pećinama: "Padnite na nas, i skrijte nas od lica onoga, koji sjedi na prijestolju, i od gnjeva Janjeta; ¹⁷Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i tko može opstati?"

Otkrivenje – 7 glava

¹Potom vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vjetra zemlje, da ne puše vjetar na zemlju, ni na more, niti na ikakvo drvo. ²I vidjeh drugoga anđela gdje uzlazi od istoka sunčanoga, koji je imao pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela, kojima je bilo dano, da naškode zemlji i moru, ³Govoreći: "Nemojte škoditi ni zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Bog našega na čelima njihovim."

⁴I začuh broj zapečaćenih: sto i četrdeset i četiri tisuće zapečaćenih od svakoga plemena sinova Izraelovih: ⁵Od plemena Judina dvanaest tisuća zapečaćenih: od plemena Rubenova dvanaest tisuća; od plemena Gadova dvanaest tisuća; ⁶Od plemena Ašerova dvanaest tisuća; od plemena Naftalijeva dvanaest tisuća; od plemena Manasehova dvanaest tisuća; ⁷Od plemena Simeonova dvanaest

tisuća; od plemena Levijeva dvanaest tisuća; od plemena Isakarova dvanaest tisuće; ⁸Od plemena Zebulunova dvanaest tisuća; od plemena Josipova dvanaest tisuća; od plemena Benjaminova dvanaest tisuća zapečaćenih.

⁹Potom vidjeh, i gle, veliko mnoštvo, kojega nije mogao nitko izbrojiti, od svakoga naroda i plemena i puka i jezika, gdje stoje pred prijestoljem i pred Janjetom, obučeni u bijele haljine, i palme u rukama njihovim. ¹⁰I vikahu glasom velikim govoreći: "Spasenje Bogu našem, koji sjedi na prijestolju, i Janjetu!" ¹¹I svi anđeli stajahu oko prijestolja i starješina četiri bića, i padoše na lice pred prijestoljem, i pokloniše se Bogu ¹²Govoreći: "Amen! Blagoslov i slava i mudrost i hvala i čast i sila i jakost Bogu našem u vijeke vjekova! Amen." ¹³I progovori jedan od starješina i reče mi: "Tko su ovi obučeni u bijele haljine, i odakle dođoše?" ¹⁴I rekoh mu: "Gospodine moj, ti znaš." I reče mi: "Ovo su, koji dođoše iz nevolje velike, i oprašće haljine svoje i ubijeliše ih u krvi Janjetovoj. ¹⁵Zato su pred prijestoljem Božjim, i služe mu dan i noć u hramu njegovu; i onaj, koji sjedi na prijestolju, stanovat će kod njih. ¹⁶Više neće ogladnjeti ni ožednjeti, i neće više na njih pasti sunčana žega, niti ikakva vrućina. ¹⁷Jer Janje, koje je nasred prijestolja, past će ih i vodit će ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih."

Otkrivenje – 8 glava

¹I kad otvori sedmi pečat, postade tišina u nebu, jedno po sata.

²I vidjeh sedam anđela, koji stajahu pred Bogom, i dade im se sedam truba ³I drugi anđeo dođe, i stade pred žrtvenik imajući zlatnu kadionicu; i bijaše mu dano mnogo tamjana, da ga prikaže s molitvama svih svetih na žrtvenik zlatni pred prijestoljem. ⁴I dim od kađenja s molitvama svetih uzađe iz ruke anđelove pred Boga. ⁵I uze anđeo kadionicu, i napuni je ognja sa žrtvenika, i baci je na zemlju, i nastadoše glasovi i gromovi i sijevanje munja i potres. ⁶I sedam

anđela, koji su imali sedam truba pripraviše se da sa trube.

⁷I prvi anđeo zadrubi, i postade tuča i oganj, pomiješani s krvlju, i padoše na zemlju, i trećina drveća izgorje, i sva zelena trava izgorje.

⁸I drugi anđeo zadrubi, i kao velika gora ognjem zapaljena bačena bi u more; i trećina mora postade krv. ⁹I umrije trećina stvorenja, što živi u moru, i trećina lađa propade.

¹⁰I treći anđeo zadrubi, i pade s neba velika zvijezda, koja je gorjela kao baklja, i pade na trećinu rijeka i na izvore voda. ¹¹I ime je zvijezdi Pelin; i trećina voda postade pelin, i mnogi ljudi pomriješe od voda, jer postadoše gorke.

¹²I četvrti anđeo zadrubi, i udarena bi trećina sunca, i trećina mjeseca, i trećina zvijezda, da pomrča trećina njihova, i trećina dana da ne svijetli, tako i noći.

¹³I vidjeh, i začuh glas jednoga orla gdje leti posred neba vičući glasom velikim: "Jao, jao, jao onima, koji stanuju na zemlji, od ostalih truba trojice anđela, koji će još trubiti!"

Otkrivenje – 9 glava

¹I peti anđeo zadrubi, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju, i dade joj se ključ od zjala bezdana. ²I otvori zjalo bezdana, i izađe dim iz zjala kao dim iz velike peći, i pocrnje sunce i nebo od dima iz zjala. ³I iz dima zjala izadoše skakavci na zemlju, i dade im se vlast, kao što je imaju skorpioni zemaljski. ⁴I zapovjedi im se, da ne škode travi zemaljskoj, niti ikakvoj zeleni, niti ikakvu drvetu, nego samo ljudima, koji nemaju pečata Božjega na čelima svojim. ⁵I dade im se, da ih ne ubijaju, nego da ih muče pet mjeseci; i mučenje njihovo bijaše kao mučenje skorpiona, kad ubode čovjeka. ⁶I u one dane tražit će ljudi smrt, i neće je naći; i željet će da umru, i smrt će od njih bježati.

⁷I skakavci bijahu kao konji opremljeni za boj; i na glavama njihovim kao krune od zlata; i lica njihova kao lica čovječja. ⁸I imahu kose kao kose ženske, i zubi njihovi bijahu kao u lavova; ⁹I imahu oklope kao oklope gvozdene, i glas krila njihovih bijaše kao glas kola, kad mnogi konji trče u boj; ¹⁰I imahu repove i žalce kao skorpion; u repovima njihovim bijaše sila, da škode ljudima pet mjeseci; ¹¹I imahu nad sobom kralja anđela bezdana, kojemu je ime hebrejski Abadon, a grčki Apolion.

¹²Jedno zlo prođe; evo idu još dva zla za ovim.

¹³I šesti anđeo zatrubi, i začuh glas jedan od četiri roga zlatnoga žrtvenika, koji je pred Bogom, ¹⁴Gdje govori šestome anđelu, koji je imao trubu: "Odveži četiri anđela, koji su svezani kod rijeke velike Eufrata!"

¹⁵I bila su odvezana četiri anđela, koji bijahu pripravljeni na sat i dan i mjesec i godinu, da pobiju trećinu ljudi. ¹⁶I broj vojske na konjima bijaše dvadeset tisuća puta deset tisuća; čuo sam broj njihov. ¹⁷I tako vidjeh u viđenju konje i one, što sjedahu na njima: imali su oklope ognjene i plavetne i sumporne; i glave konja bile su kao glave lavova, i iz usta njihovih izlazio je oganj i dim i sumpor.

¹⁸I od ova tri zla pogibe trećina ljudi, od ognja i od dima i sumpora, što je izlazilo iz usta njihovih, ¹⁹Jer sila je konja u ustima njihovim i u repovima njihovim, jer su repovi njihovi kao zmije, imaju glave, i njima čine zlo.

²⁰I ostali ljudi, koji nijesu bili pobijeni ovim zlima, ne pokajaše se za djela ruku svojih, da se više ne klanjaju đavolima i idolima zlatnim i srebrnim i mjedenim i kamenim i drvenim, koji niti mogu vidjeti, ni čuti, ni hoditi; ²¹Niti se pokajaše za ubojstva svoja, ni za čaranja svoja, ni za blud svoj, ni za krađe svoje.

Otkrivenje – 10 glava

¹I vidjeh drugoga anđela jaka gdje silazi s neba, koji bješe ogrnut u oblak, i duga nad glavom njegovom, i lice njegovo kao sunce, i noge njegove kao stupovi ognjeni; ²I imaše u ruci svojoj knjižicu otvorenu, i metnu nogu svoju desnu na more, a lijevu na zemlju; ³I povika glasom velikim, kao lav kad riče; i kad on povika, ispustiše sedam gromova glasove svoje. ⁴I kad ispustiše sedam gromova glasove svoje, htjedoh ja da pišem; i začuh glas s neba, koji je govorio: "Zapečati, što objaviše sedam gromova! I to ne piši!"

⁵I anđeo, kojega vidjeh, gdje stoji na moru i na zemlji, podiže ruku svoju desnu prema nebu, ⁶I zakle se onim, koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti, ⁷Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, svršit će se tajna Božja, kao što javi svojim slugama, prorocima.

⁸I glas, koji začuh s neba, opet progovori s menom i reče: "Idi, uzmi knjigu otvorenu u ruci anđela koji stoji na moru i na zemlji!" ⁹I odoh k anđelu i rekoh mu, da mi dadne knjižicu. I reče mi: "Uzmi i progutaj je! Gorka će doduše biti u tvojoj utrobi, ali u ustima bit će ti slatka kao med." ¹⁰I uzeh knjižicu iz ruke anđela, i progutah je; i bijaše u ustima mojim kao med slatka, a kad je progutah, bijaše gorka u mojoj utrobi. ¹¹I reče mi: "Valja ti opet prorokovati o mnogim pucima i narodima i jezicima i kraljevima."

Otkrivenje – 11 glava

¹I dade mi se trska kao palica, govoreći: "Ustani i izmjeri hram Božji i žrtvenik i one, koji se klanjaju u njemu; ²A trijem, što je izvan hrama, ostavi i ne mjeri ga, jer je predan neznabošcima; oni će sveti grad gaziti četrdeset i dva mjeseca.

³I dat ću dvojicu svojih svjedoka, i prorocat će tisuću i dvjesta i šezdeset dana, obučeni u haljine pokorničke. ⁴Ovi su dvije masline i dvije svjetiljke, što stoje pred Gospodom zemlje. ⁵I ako im tko hoće da naškodi, oganj izlazi iz usta njihovih i spaljuje neprijatelje njihove; iako tko htjedne da im učini našao, taj isto tako ima da bude ubijen. ⁶Ovi imaju vlast da zatvore nebo, da ne padne dažd u dane njihova proricanja; i imaju vlast nad vodama, da ih pretvaraju u krv, i da udare zemlju svakom nevoljom, kadgod htjednu. ⁷I kad svrše svjedočanstvo svoje, zvijer će, što izlazi iz bezdana, voditi s njima rat, i pobijedit će ih i ubit će ih. ⁸I tjelesa njihova ležat će na ulici grada velikoga, koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin njihov raspet. ⁹I: "gledaju ljudi od pukova i plemena i jezika i naroda tijelo njihovo tri dana i po, i ne daju, da se njihova tjelesa polože u grob. ¹⁰I koji stanuju na zemlji, raduju se zbog njih i vesele i šalju dare jedan drugome, jer ova dva proroka mučiše one, što stanuju na zemlji.

¹¹I poslije tri dana i po duh života uđe u njih od Boga; i stadoše na noge svoje, i strah veliki obuze one, koji su ih vidjeli. ¹²I čuše glas veliki s neba, koji im govorio: "Uzađite ovamo", i uzađoše na nebo u oblaku, i vidješe ih neprijatelji njihovi.

¹³I u onaj čas nastade potres veliki, i deseti dio grada pade, i potres zemlje pobi sedam tisuća ljudi; i ostali se uplašiše i dadoše slavu Bogu nebeskome.

¹⁴Drugo zlo prođe; evo zlo treće ide brzo.

¹⁵I sedmi anđeo zatrubi, i postadoše veliki glasovi u nebu govoreći: "Postade kraljevstvo svijeta Gospodina našega i Krista njegova, i kraljevat će u vijeke vjekova."

¹⁶I dvadeset i četiri starješine, koje sjedahu pred Bogom na prijestoljima svojim, padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu

¹⁷Govoreći: "Zahvaljujemo ti, Gospodine Bože Svemoćni, koji jesi, i koji

bijaše, i koji ćeš doći, što si uzeo svoju veliku moć i zakraljevao. ¹⁸I neznabošci se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj i vrijeme, da se sudi mrtvima, i da se dadne plaća slugama tvojim, prorocima i svetima i onima, koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se pogube, koji kvare zemlju."

¹⁹I otvori se hram Božji u nebu, i vidje se kovčeg zavjeta njegova u hramu njegovu, i nastade sijevanje munja, i glasovi, i gromovi, i potres zemlje, i tuča velika.

Otkrivenje – 12 glava

¹I znak veliki pokaza se na nebu: žena, obučena u sunce, i mjesec pod nogama njezinim, i na glavi njezinoj vijenac od dvanaest zvijezda.

²Bijaše trudna i vikala je od bolovala i mučila se da rodi, ³I pokaza se drugi zrak na nebu: i gle, veli, crven zmaj, imajući sedam glava i deset rogova; i na glavama njegovim sedam kruna; ⁴I rep njegov odvuče trećinu zvijezda nebeskih, i baci ih na zemlju, i zmaj stajaše pred ženom, koja je imala da rodi, da joj proždere dijete, kad rodi. ⁵I rodi muško, sina, koji će vladati svim narodima štapom gvozdanim; i dijete njezino bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu. ⁶A žena uteče u pustinju, gdje je imala mjesto pripravljeno od Boga, da se ondje hrani tisuću i dvjesta i šezdeset dana.

⁷I postade velik rat u nebu: Mihael i anđeli njegovi borili su se sa zmajem, i zmaj se je borio, anđeli njegovi. ⁸I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mjesta u nebu. ⁹I zbačen bi zmaj onaj veliki, stara zmija, koja se zove đavao i sotona, koji zavodi sav svijet, zbačen bi na zemlju, i anđeli njegovi zbačeni biše s njim.

¹⁰I začuh glas veliki u nebu, koji je govorio: "Sad dođe spasenje i sila i kraljevstvo Boga našega, i vlast Krista njegova, jer je zbačen tužitelj braće naše, koji ih je tužio pred Bogom našim dan i noć. ¹¹I oni ga pobijediše krvlju Janjeta i riječju svjedočanstva svojega, i ne mariše za

život svoj sve do smrti. ¹²Zato veselite se, nebesa i vi, koji stanujete u njima! Jao zemlji i moru, jer davao siđe k vama, imajući gnjev velik, jer zna, dan vremena malo ima."

¹³I kad vidje zmaj, da zbačen bi na zemlju, progonio je ženu, koja rodi muško. ¹⁴I ženi dana su dva hila orla velikoga, da leti u pustinju na svoje mjesto, gdje će se hraniti vrijeme i vremena i po vremena daleko od zmiје. ¹⁵I ispusti zmija za ženom iz usta svojih vodu kao rijeku, da je odnese rijeka. ¹⁶I pomože zemlja ženi, i otvori zemlja usta svoja i proguta rijeku, koju ispusti zmaj iz usta svojih.

¹⁷I razgnjevi se zmaj na ženu, i otide da zametne borbu s ostalima od potomstva njezina, koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista.

Otkrivenje – 13 glava

¹[I stade na morskome žalu.] I vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja je imala deset rogova i sedam glava, i na rogovima njezinim deset kruna, a na glavama ime na psovke. ²I zvijer, koju vidjeh, bijaše kao leopard, i noge joj kao u medvjeda, i usta njezina kao usta lavova. I dade joj zmaj silu svoju i prijestolje svoje i vlast veliku. ³I vidjeh jednu od glava njezinih kao ranjenu na smrt, i njezina rana smrtonosna izliječi se. I sva se zemlja začudila pristajući uz zvijer. I pokloniše se zmaju, što je dao vlast zvijeri; ⁴I pokloniše se zvijeri govoreći: "Tko je kao zvijer, i tko se može boriti s njom?"

⁵I dana su joj usta, da govori velike riječi, i psovke, i dana joj je vlast, da čini četrdeset i dva mjeseca. ⁶I otvori usta svoja, da psuje Boga, da psuje ime njegovo, i šator njegov, i one, koji stanuju u nebu. ⁷I bilo joj je dano, da zametne rat sa svetima i da ih pobijedi; i dana joj je vlast nad svakim plemenom i Pukom i jezikom i narodom.

⁸I poklonit će joj se svi, koji stanuju na zemlji, kojima ime nije zapisano

u knjizi života Janjeta, koje je žrtvovano, od postanja svijeta. ⁹Ako tko ima, uši, neka čuje! ¹⁰Ako tko u ropstvo vodi, u ropstvo ide; ako tko mačem ubije, valja da bude mačem ubijen. Ovdje je strpljivost i vjera svetih.

¹¹I vidjeh drugu zvijer, gdje izlazi iz zemlje, i imala je dva roga kao u janjeta, i govorila je kao zmaj. ¹²I vrši svu vlast prve zvijeri pred njim; i učini da se zemlja i koji stanuju u njoj poklone prvoj zvijeri, kojoj se izliječila rana smrtna. ¹³I čini čudesa velika, da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. ¹⁴I zavodi one, koji stanuju na zemlji, znacima, koji su joj dani, da čini pred zvijeri, govoreći onima, što stanuju na zemlji, da načine sliku zvijeri, koja imade ranu od mača i ostade živa.

¹⁵i bi joj dano, da udahne život slici zvijerinoj, da progovori slika zvijerina, i učini, da se poubijaju, koji se god ne poklone slici zvijerinoj. ¹⁶I učini, da se svima, malim i velikim, i bogatim i siromašnim, i slobodnim i neslobodnim dadne žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim; ¹⁷I da nitko ne može ni kupiti ni prodati, osim tko ima žig: "ime zvijeri ili broj imena njezina.

¹⁸Ovdje je mudrost! Tko ima um, neka izračuna broj zvijeri; jer je broj čovjeka, i broj njezin je šest stotina i šezdeset i šest.

Otkrivenje – 14 glava

¹I vidjeh, i gle, Janje stajaše na gori Sionskoj i s njim sto i četrdeset i četiri tisuće, koji su imali ime njegovo i ime Oca njegova napisano na čelima svojim. ²I začuh glas s neba kao glas voda mnogih i kao glas groma velikoga; i glas, što ga začuh, kao glas svirača, koji sviraju na citrama svojim. ³I pjevahu kao novu pjesmu pled prijestoljem i pred četiri bića i pred starješinama; i nitko ne mogoše naučiti pjesme, osim onih sto i četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje. ⁴Ovo su, koji se ne okaljaše sa ženama, jer su djevci (nevinini). Ovi prate Janje, kamogod ono pođe. Ovi su otkupljeni od ljudi kao prvenci Bogu i

Janjetu. ⁵I u njihovima ustima ne nađe se laž, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim.

⁶I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji je imao da propovijeda vječno evanđelje onima, koji stanuju na zemlji, i svakome narodu i plemenu i jeziku i puku. ⁷I govoraše velikim glasom: "Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome, koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene."

⁸I drugi anđeo za njim ide govoreći: "Pade, pade Babilon veliki, koji je žestokim vinom bluda svojega napajao sve narode."

⁹I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: "Ako se tko pokloni zvijeri i slici njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, ¹⁰I on će piti od vina gnjeva Božjega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i bit će mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetim i pred Janjetom. ¹¹I dim muka njihovih diže se u vijekove vjekova, i neće imati počinka dan i noć, koji se klanjaju zvijeri i slici njezinoj, i ako tko primi žig imena njezina.

¹²Ovdje je strpljivost svetih, koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.

¹³I začuh glas s neba gdje mi govori: "Napiši: "Blagoslovljeni su mrtvi, koji umiru u Gospodinu! Od sada već, govori Duh, neka počinu od trudova svojih, jer ih prate djela njihova."

¹⁴I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjedaše kao Sin čovječji, i imao je na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar. ¹⁵I drugi anđeo izađe iz hrama vičući velikim glasom onome, što je sjedio na oblaku: "Zamahni srpom svojim i žanji, jer dođe čas, da se žanje, dozreo je plod zemlje." ¹⁶I onaj, koji sjedaše na oblaku, baci srp svoj na zemlju, i požeta bi zemlja.

¹⁷I drugi anđeo izađe iz hrama, što je u nebu, i imao je i on srp oštar!

¹⁸I drugi anđeo izađe iz žrtvenika, koji je imao vlast nad Ognjem, i povika velikim glasom onome, koji je imao srp oštar, govoreći: "Zamahni srpom svojim oštrim i beri grožđe od trsa zemlje, jer već sazreše jagode njegovе." ¹⁹I baci anđeo srp svoj oštri na zemlju, i obra trs zemlje i metnu u veliki tijesak gnjeva Božjega. ²⁰I zgažen je tijesak izvan grada, i izađe iz tijeska krv sve do uzda konjima, tisuću i šest stotina stadija,

Otkrivenje – 15 glava

¹I vidjeh drugi znak na nebu, veliki i divni: sedam anđela, koji su imali sedam posljednjih zala, jer se u njima izvrši gnjev Božji.

²I vidjeh kao stakleno more, pomiješano s ognjem, i one, koji pobijediše zvijer i sliku njezinu i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenom i imaju citare Božje. ³I pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega, i pjesmu Janjeta, govoreći: "Velika su i divna djela tvoja, Gospodine Bože Svemoćni! Pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju naroda! ⁴Tko da te se ne boji, Gospodine, i ne slavi ime tvoje? Jer si ti jedini svet. Svi će narodi doći i pokloniti se pred tobom, jer se tvoji pravedni sudovi javiše."

⁵I poslije ovoga vidjeh, i gle, otvori se hram šatora svjedočanstva u nebu. ⁶I izađoše sedam anđela iz hrama, koji su imali sedam zala, obučeni u čisto i bijelo platno, i opasani oko prsiju pojasima zlatnim.

⁷I jedno od četiri bića dade sedmorici anđela sedam čaša zlatnih napunjenih gnjeva Boga, koji živi u vijeke vjekova. ⁸I napuni se hram dima od slave Božje i od sile njegove; i nitko nije mogao ući u hram, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anđela.

Otkrivenje – 16 glava

¹I začuh glas veliki iz hrama gdje govori sedmorici anđela: "Idite i izlijte sedam časa gnjeva Božjega na zemlju!"

²I otide prvi i izli času svoju na zemlju; i postade zli i ljuti čir na ljudima, koji su imali žig zvijerin, i koji su se klanjali slici njezinoj.

³I drugi anđeo izli čašu svoju u more; i postade krv kao od mrtvaca, i svaka duša živa umrije u moru.

⁴I treći izli čašu svoju na rijeke i na izvore vodene; i postade, krv. ⁵I začuh anđela voda gdje govori: "Pravedan si Gospodine, koji jesi, i koji bijaše, ti Sveti, što si ovako sudio! ⁶Jer proliše krv svetih i proroka; zato si im krv dao da piju; to su zaslužili." ⁷I začuh jednoga, gdje iz žrtvenika govori: "Da, Gospodine Bože Svemoćni, istiniti su i pravedni sudovi tvoji."

⁸I četvrti izli času svoju na sunce, i dano mu je, da pali ljude ognjem. ⁹I opališe se ljudi od velike žege, i psovaše ime Boga, koji ima vlast nad zlima ovima, i ne pokajaše se, da mu dadnu slavu.

¹⁰I peti izli času svoju na prijestolje zvijerino; i kraljevstvo njezino postade tamno, i grizli su jezike svoje od bola. ¹¹I psovali su Boga nebeskoga od bolova svojih i od čirova svojih, i ne pokajaše se za djela svoja.

¹²I šesti izli čašu svoju na veliku rijeku Euftrat; i presahnu voda njezina, da se pripravi put kraljevima od istoka sunčanoga.

¹³I vidjeh iz usta zmajevih, i iz usta zvijerinih, i iz usta lažnoga proroka tri nečista duha kao žabe. ¹⁴To su naime duhovi đavolski, koji čine znake, i izlaze kraljevima svega svijeta, da ih skupe na boj za veliki dan Boga Svemoćnoga.

¹⁵Evo idem kao tat: blagoslovljen je onaj, koji je budan i čuva haljine svoje, da gol ne hodi, i da ne vide sramotu njegovu!

¹⁶I skupi ih na mjesto, koje se hebrejski zove Armagedon.

¹⁷I sedmi izli čašu svoju u zrak; i izađe glas veliki iz hrama od prijestolja govoreći: "Svršeno je. ¹⁸I nastadoše munje i glasovi i gromovi, i bi veliki potres zemlje, kakav nikad ne bi, otkako su ljudi na zemlji, toliki potres, tako veliki. ¹⁹I grad veliki razdijeli se na tri dijela, i gradovi neznabožački padoše; i Babilon veliki spomenu se pred Bogom, da mu dadne čašu vi na ljutoga gnjeva svojega! ²⁰I svi otoci iščeznuše, i gore, se ne nađoše. ²¹I tuča velika kao talenti pade s neba na ljude; i ljudi su psovali Boga zbog zla od tuče, jer je bilo izvanredno veliko.

Otkrivenje – 17 glava

¹I dođe jedan od sedam anđela, koji su imali sedam čaša, i pro E govori s menom i reče: "Hodi, da ti pokažem sud bludnice velike, koja sjedi na vodama mnogim; ²S kojom su blud provodili kraljevi zemlje, i koji stanuju na zemlji, opiše se vinom bluda njezina."

³I odvede me u pustinju u duhu; i vidjeh ženu, gdje sjedi na zvijeri crvenoj, punu imena psovačkih, imajući sedam glava i deset rogova. ⁴I žena bijaše obučena u grimiz i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imala je čašu zlatnu u ruci svojoj punu gada i nečistoće bluda svojega. ⁵I na čelu njezinu napisano ime: "Tajna! Babilon veliki, mati bludnicama i gadovima zemlje." ⁶I vidjeh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svjedoka Isusovih. I začudih se čudom velikim, kad je vidjeh.

⁷I reče mi anđeo: "Što se čudiš? Ja ću ti reći tajnu žene i zvijeri, koja je nosi i ima sedam glava i deset rogova. ⁸Zvijer, koju si vidio, bijaše i nije, i izaći će iz bezdana, i otići će u propast; i divit će se, koji stanuju

na zemlji, kojima nije ime napisano u knjigu života od postanja svijeta, kad vide zvijer, koja bijaše, i nije više, i opet će doći. ⁹Ovdje je um, koji ima mudrost. Sedam glava, sedam su gora, na kojima žena sjedi. ¹⁰I sedam je kraljeva. Pet je njih palo, jedan jest, a drugi još nije došao; i kad dođe, zamalo treba da ostane. ¹¹I zvijer, koja bijaše i nije, i ona je osmi, i jest od sedmorice, i u propast ide. ¹²I deset rogova, koje si vidio, to su deset kraljeva, koji kraljevstva, još ne primiše, nego vlast kao kraljevi na jednu uru primaju sa zvijeri. ¹³Oni imaju jednu namjeru, i silu i vlast svoju daju zvijeri. ¹⁴Oni će ratovati s Janjetom, i Janje će ih pobijediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Kralj nad kraljevima, i koji su s njim, jesu pozvani, izabrani i vjerni."

¹⁵I reče mi: "Vode, što si vi, dio, gdje sjedi bludnica, puci su i plemena i narodi i jezici. ¹⁶I deset rogova, što si vidio na zvijeri, ori će zamrziti na bludnicu, i učinit će je pustom i golom, i meso će njezino pojesti i spalit će je ognjem. ¹⁷Jer je Bog dao u srca njihova, da učine odluku njegovu, da dadnu vlast svoju zvijeri, dok se izvrše riječi Božje. ¹⁸I žena, koju si vidio, jest grad veliki, koji ima vlast nad kraljevima zemlje."

Otkrivenje – 18 glava

¹Iza toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji je imao vlast veliku, i zemlja se rasvijetli od slave njegove. ²I povika jakim glasom govoreći: "Pade, pade Babilon veliki, i postade stan đavolima, i tamnica svakome duhu nečistome, i tamnica svakoj ptici nečistoj i mrskoj; jer žestokim vinom bludnosti svoje napoji sve narode; ³I kraljevi zemlje s njom su bludno grijehili, i trgovci zemlje obogatili su se od sile raskoši njezinih."

⁴I začuh glas drugi s neba, koji je govorio: "Izađite iz nje, narode moj, da ne budete dionici grijeha njezinih, i da ne primite od zala njezinih! ⁵Jer grijehi njezini dopriješe sve do neba, i Bog se opomenu nepravda njezinih. ⁶Platite joj, kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po djelima njezinim; u čašu, u koju je lijevala, ulijte joj dvojinom

onoliko! ⁷Koliko se slavila i naslađivala, toliko joj podajte muke i tuge, jer govori u srcu svojemu: 'Sjedim kao kraljica, i nijesam udovica, i tuge neću vidjeti.' ⁸Zato će u jedan dan doći zla njezina: smrt, i tuga i glad, i spalit će se ognjem, jer je jak Gospodin Bog, koji joj sudi.

⁹I plakat će i tugovati za njom kraljevi zemlje, koji s njom blud provodiše i raskošno živješe, kad vide dim požara njezina; ¹⁰Izdaleka stajat će od straha pred mukama njezinim i govorit će: "Jao, jao, grade veliki Babilone, grade jaki, jer u jedan čas dođe sud tvoj!" ¹¹I trgovci zemlje plakat će i jadikovati za njom, što njihovih tovara nitko više ne kupuje: ¹²Tovara zlata i srebra, i kamenja dragoga i bisera, i finoga lana i grimiza, i svile i skerleta, i svako Ka mirisnog drveta, i svakojakih sudova od slonove kosti, i svakojakih sudova od najdragocjenijeg drveta; i mjedi i gvožđa i mramora; ¹³I cimeta i balzama, i mirisa i pomasti i tamjana, i vina i ulja, i bijela brašna i pšenice, i velike i male marve, i konja i kola, i tjelesa i duša čovječjih. ¹⁴I sve voće, koje je željela duša tvoja, ode od tebe, i sve dragocjeno i sjajno propade ti, i više ga nećeš naći. ¹⁵Trgovci ovih stvari, koji se obogatiše od njih, stajat će izdaleka od straha pred mukom njezinom, plačući i tugujući, ¹⁶I govoreći: "Jao, jao, grade veliki, obučeni u fini lan i grimiz i skerlet, i nakićeni zlatom i kamenjem dragim i biserom;" ¹⁷Jer u jedan čas propade toliko bogatstvo. I svi kormilari, i svi koji plove prema gradu, i mornari, i kojigod rade na moru, stadoše izdaleka, ¹⁸I vikahu vidjevši dim požara njezina: "Tko je bio kao ovaj grad veliki?" ¹⁹I posuše prahom glave svoje, i vikahu plačući i tugujući: "Jao, jao, grad onaj veliki, u kojemu se obogatiše svi, koji su imali lađe na moru, od bogatstva njegova, opustošen je u jedan čas!" ²⁰Veselite se nad njim nebo i sveti, i apostoli i proroci, jer Bog na njemu izvrši sud za vas!"

²¹I uze jedan jak anđeo kamen, koji je bio velik kao mlinski kamen, i baci ga u more govoreći: "S takvom će silom biti bačen Babilon, grad onaj veliki, i neće se više naći. ²²I glas citraša i pjevača i svirača i trubača neće se više čuti u tebi, i nikakav umjetnik ni od koje umjetnosti neće se više naći u tebi i glas mlina neće se više čuti u tebi;

²³I svjetlost svjetiljke neće se više svijetliti u tebi, i glas zaručnika i zaručnice neće se više biti u tebi, jer trgovci tvoji bijahu velikaši zemlje, jer tvojim čaranjem dadoše se zaluditi svi narodi.

²⁴I u njemu je nađena krv proroka i svetih, i sviju, koji su pobijeni na zemlji."

Otkrivenje – 19 glava

¹Poslije ovoga začuh kao glas veliki naroda mnogoga u nebu gdje govore: "Aleluja! Spasenje i slava i sila Bogu našem: ²Jer su istiniti i pravedni sudovi njegovi, što je osudio bludnicu veliku, koja pokvari zemlja bludom svojim, i osvetio krv sluga svojih od ruke njezine." ³I opet rekoše: "Aleluja! I dim njezin diže se u vijeke vjekova." ⁴I padoše dvadeset i četiri starješine i četiri bića, i pokloniše se Bogu, koji sjedaše na prijestolju, i rekoše: "Amen! Aleluja!" ⁵I glas izađe od prijestolja govoreći: "Hvalite Boga našega, sve sluge njegove, i koji ga se bojite, mali i veliki!"

⁶I začuh kao glas naroda mnogoga, i kao glas voda mnogih, i kao glas gromova jakih, koji govore: "Aleluja, jer zakraljeva Gospodin Bog naš Svemoćni!

⁷Radujmo se i veselimo, i dajmo slavu njemu, jer dođe svadba Janjeta, i zaručnica se je njegova pripravila. ⁸I dade joj se, da se obuče u platno sjajno i bijelo, jer je platno pravednost svetih.

⁹I reče mi: "Napiši: Blagoslovljeni su oni, koji su pozvani na svadbenu gozbu Janjetovu!" I reče mi: "Ovo su istinite riječi Božje."

¹⁰I padoh pred noge njegove, da mu se poklonim, i reče mi: "Nemoj! Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja, koja imaju svjedočanstvo Isusovo. Bogu se klanjaj!" Jer je svjedočanstvo Isusovo duh proročanstva.

¹¹I vidjeh nebo otvoreno, i gle, konj bijel, i koji sjedaše na njemu, zove se Vjerni i Istiniti, i sudi i vojuje po pravdi. ¹²A oči su mu kao plamen ognjeni, i na glavi njegovoj krune mnoge, imajući ime napisano, kojega nitko ne zna do on sam. ¹³I obučen je u haljinu umočenu u krv, i ime se njegovo zove "Riječ Božja". ¹⁴I vojske nebeske idahu za njim na konjima bijelim, obučene u platno bijelo i čisto. ¹⁵I iz usta njegovih izlazi mač oštar, da njim pobije narode. I on će njima vladati sa žezlom gvozdanim; i on gazi tijesak žestokoga vina gnjeva Boga Svemoćnoga. ¹⁶I ima na haljini i na bedru svojemu ime napisano: "Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima".

¹⁷I vidjeh, jednoga anđela, gdje stoji na suncu; i povika glasom velikim, govoreći svima pticama, što su letjele posred neba: "Dodite, i skupite se na veliku gozbu Božju, ¹⁸Da jedete mesa od kraljeva, i mesa ori vojskovođa i mesa od mogućnika i mesa od konja i njihovih jahača, i mesa od sviju slobodnjaka i robova, i od malih i velikih!"

¹⁹I vidjeh zvijer i kraljeve zemlje i vojske njihove skupljene, da zametnu rat s onim, koji sjedi na konju, i s vojskom njegovom, ²⁰I hi uhvaćena zvijer, i s njom lažni prorok, koji učini pred njom znake, kojima zavede one, koji primiše žig zvijerin, i koji se klanjaju slici njezinoj. Živi su bili bačeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom; ²¹I ostali su pobijeni mačem, koji izađe iz usta onoga, što sjedi na konju; i sve se ptice nasitiše od mesa njihova.

Otkrivenje – 20 glava

¹I vidjeh anđela gdje silazi s neba, koji je imao ključ od bezdana i lance velike u ruci svojoj. ²T uhvati zmaj, staru zmiju, koja je davao i sotona, i sveza a na tisuću godina; ³I u bezdan baci ga, i zatvori, i zapečati nad njim, da više ne zavodi naroda, dok se ne navrši tisuća godina; i potom valja da bude odvezan na malo vremena,

⁴T vidjeh prijestolja, i sjedili su na njima, i dade im se sud; i vidjeh duše

pogubljenih zbog svjedočanstva Isusova i zbog riječi Božje; i koji se ne pokloniše zvijeri ni slici njezinoj, i ne primiše žiga na čelu i na ruci svojoj; i oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina. ⁵Ostali mrtvaci ne oživješe, dok se ne svrši tisuća godina. Ovo je prvo uskrsnuće, ⁶Blagoslovljen i svet, koji ima dio u prvom uskrsnuću; nad njima druga smrt nema vlasti, nego će biti svećenici Božji i Kristovi, i kraljevat će s njim tisuću godina.

⁷I kad se svrši tisuća godina, odvezat će se sotona iz tamnice svoje, ⁸I izaći će da zavodi narode na sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pijesak morski. ⁹I izadoše na širinu zemlje, i opkoliše tabor svetih i grad ljubljani. I side oganj s neba, i proguta ih. ¹⁰I đavao, koji ih je zavodio, bi bačen u jezero ognjeno i sumporno, gdje je zvijer i lažni prorok; i bit će mučeni dan i noć u vijeke vjekova.

¹¹I vidjeh veliko bijelo prijestolje, i onoga, koji je sjedio na njemu, od čijega je lica pobjegla zemlja i nebo, i mjesto im se ne nađe. ¹²I vidjeh mrtvace velike i male, gdje stoje pred prijestoljem; i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i suđeni biše mrtvaci po onome, što je napisano u knjigama, po djelima njihovim. ¹³I more dade svoje mrtvace; i smrt i podzemlje dade svoje mrtvace; i svaki bi suđen po djelima svojim. ¹⁴I smrt i podzemlje bačeni biše u jezero ognjeno, Ovo je druga smrt, jezero ognjeno. ¹⁵I tko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.

Otkrivenje – 21 glava

¹I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema. ²I vidjeh grad sveti, Jerusalem novi, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao zaručnica, ukrašena zaručniku svojemu. ³I začuh glas veliki s prijestolja gdje govori: "Evo šatora Božjega među ljudima, i stanovat će s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog bit će s njima Bog njihov. ⁴I otrt će Bog svaku suzu od očiju njihovih, i

smrti neće biti više, ni tuge, ni vike, ni boli neće biti više, jer prvo prođe."

⁵I reče onaj, koji je sjedio na prijestolju: "Evo sve novo činim." I reče mi: "Napiši, jer su ove riječi vjerne i istinite." ⁶I reče mi: "Svršilo se. Ja sam Alfa i Omega: "Početak i Svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode života zabadava. ⁷Tko pobijedi, ovo će baštiniti, i bit ću mu Bog, i on će biti moj sin. ⁸A strašljivima, i nevjernima i nečistima, i ubojicama i bludnicima, i vračarima i idolopoklonicima i svima lašcima, njima je dio u jezeru, što gori ognjem i sumporom. To je smrt druga.

⁹I dođe jedan od sedam anđela, koji su imali sedam časa punih sedam posljednjih zala, i reče mi s menom govoreći: "Dođi, pokazat ću ti zaručnicu, ženu Janjetovu."

¹⁰I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi sveti grad Jerusalem, gdje silazi s neba od Boga, ¹¹U krasoti Božjoj. I svjetlost njegova bijaše kao dragi kamen, kao kamen jaspis, što sja kao kristal. ¹²I imao je zid velik i visok, što je imao dvanaestora vrata; i na vratima dvanaest anđela, i imena napisana, i imena dvanaest plemena sinova Izraelovih. ¹³Od istoka vrata troja, i od sjevera vrata troja, od juga vrata troja, i od zapada vrata troja. ¹⁴I zid gradski imao je dvanaest temelja, i na njima dvanaest imena dvanaest apostola Janjetovih.

¹⁵I onaj, koji je govorio s menom, imao je kao mjeru zlatnu trsku, da izmjeri grad i vrata njegova i zidove njegove. ¹⁶I grad na četiri ugla stoji, i dužina je njegova, kolika i širina. I izmjeri grad trskom na dvanaest tisuća stadija. Dužina i širina i visina jednaka je. ¹⁷I izmjeri zid njegov na sto i četrdeset i četiri lakta, po mjeri čovječjoj, koja je anđelova.

¹⁸I bila je grada zida njegova jaspis, i grad zlato čisto kao čisto staklo. ¹⁹Temelji zida gradskoga bili su ukrašeni svakim dragim kamenjem: prvi temelj bijaše jaspis, drugi safir, treći kalcedon, četvrti smaragd,

²⁰Peti sardoniks, šesti sard, sedmi krizolit, osmi beril, deveti topaz, deseti krizopras, jedanaesti hijacint, dvanaesti ametist. ²¹I dvanaest vrata dvanaest bisera, svaka vrata bijahu od jednoga bisera; i ulica gradska bijaše zlato čisto, kao staklo prozirno.

²²I hrama ne vidjeh u njemu, jer je njegov hram Gospod Bog Svemoćni, i Janje. ²³I grad ne treba sunca ni mjeseca da svijetle u njemu; jer ga je slava Božja obasjala, i svjetiljka je njegova Janje.

²⁴I hodit će narodi u svijetlu njegovu, i kraljevi zemlje donijet će slavu i čast svoju u njega. ²⁵I vrata njegova neće se zatvarati danju, jer ondje noći neće biti. ²⁶I donijet će slavu i čast naroda u njega. ²⁷I neće u njega ući ništa nečisto, i koji čini, što je gad i laž, nego samo, koji su zapisani u knjizi života Janjeta.

Otkrivenje – 22 glava

¹I Pokaza mi rijeku vode života, bistru kao kristal, koja je izlazila od prijestolja Božjega Janjetova. ²Nasred ulice njegove i s obje strane rijeke drvo života, koje rada dvanaest plodova, dajući svakoga mjeseca svoj plod; i lišće od drveta lijek je narodima,

³I više neće biti nikakva prokletstva. I prijestolje Božje i Janjetovo bit će u njemu, i sluge njegove klanjat će mu se. ⁴I gledat će lice njegovo, i ime njegovo bit će na čelima njihovim. ⁵I noći više neće biti, i neće trebati svijetla od svjetiljke, ni od svijetla sunčanoga, jer će ih obasjavati Gospod Bog, i kraljevat će u vijekove vjekova.

⁶I reče mi: "Ove su riječi vjerne i istinite. Gospod Bog proročkih duhova poslao je anđela svojega, da pokaje slugama svojim, što treba brzo da bude. ⁷I evo, dolazim brzo. Blagoslovljen je onaj, koji drži riječi proročanstva ove knjige!"

⁸I ja, Ivan, čuo sam i vidio ovo. I kad sam bio čuo i vidio, padoh pred

noge anđelu, koji mi ovo pokaza, da mu se poklonim; ⁹I reče mi: "Nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i brada tvoja proroci i oni, koji drži riječi knjige ove. Bogu se klanjaj!"

¹⁰I reče mi: "Ne zapečati riječi proročanstva knjige ove, jer je vrijeme blizu. ¹¹Tko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i tko je nečist, neka se još kalja; i tko je pravedan, neka još čini pravdu; i tko je svet, neka se još posvećuje! ¹²Evo, dolazim brzo, i plaća moja s menom, da dadnem svakome po djelima njegovim. ¹³Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak. ¹⁴Blagoslovljeni su oni, koji peru haljine svoje u krvi Janjeta, da imadnu pravo na drvo života, i da uđu na vrata u grad! ¹⁵Vani su psi, i vračari i bludnici, i ubojice i idolopoklonici, i svaki, koji ljubi i čini laž.

¹⁶Ja, Isus, poslah anđela svojega, da vam ovo posvjedoči u crkvama, Ja sam korijen i rod Davidov, sjajna zvijezda danica." ¹⁷I Duh i zaručnica govore: "Dođi!" I tko čuje, neka govori: "Dođi!" A tko je žedan, neka dođe; i tko hoće, neka uzme vodu života zabadava!"

¹⁸Svjedočim svakome, koji čuje riječi proročanstva knjige ove: Ako tko što dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj. ¹⁹I ako tko oduzme od riječi knjige proročanstva ovoga, Bog će oduzeti njegov dio od drveta života i od grada svetoga, o kojima je pisano u knjizi ovoj. ²⁰Govori onaj, koji svjedoči ovo: "Da, Ja dolazim brzo." Amen. Dođi, Gospodine Isuse!

²¹Milost Gospodina Isusa Krista sa svima svetima! Amen.

SIONSKA TRUBA

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvatanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Priče 1:2–4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
